SEVER ALEXANDRESCU H. Șerbănescu-Sachelarie

OVID A. SACHELARIE

CODUL LEGISLAȚIEI SANITARE

CODUL
LEGISLAȚIEI SANITARE

CUPRINZÂND:

Legea Sanitară și de Ocrotire publicată în M. O. No. 140 din 22 iunie 1935, Legea I. O. V. și Legea pentru organizarea exploatării și administrării Loteriei de Stat pe clase, adnotate cu expunerile de motive, rapoartele la Corpurile Legiuitoare, desbaterile parlamentare, avizele Consiliului Legislativ, jurisprudența la zi și observații, cum și celelalte legi și regulamente cu caracter sanitar, în vigoare, adnotate cu observații

INTOCMIT DE

SEVER ALEXANDRESCU
Avocat
Șeful Contenciosului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale

HENRIETA ȘERBĂNESCU-SACHELARIE
Avocat la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale

OVID A. SACHELARIE
Doctor în Drept
Judecător de ședință la Tribunalul Ilfov

CU PREFAȚA D-LUI

Dr. I. COSTINESCU
MINISTRUL MUNCII, SĂNĂTĂȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

ȘI

CUVÂNTUL INTRODUCTIV AL D-LUI

Prof. Dr. TITU GANE
Secretarul General al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STR. BREZOIANU 23—25 — BUCUREȘTI
1935

PREFAȚA

Lucrarea care se prezintă astăzi publicului întitulată „CODUL LEGISLAȚIEI SANITARE" era necesară pentru toți acei ce se interesează de chestiunile sanitare.

Pe lângă legile și regulamentele cu caracter pur sanitar, găsim în această lucrare și alte legi ca legea apelor, legea administrativă, legea minelor, etc., în care aflăm tot ce poate fi în legătură cu sănătatea publică.

Grație importanței acestei lucrări, utilă pentru corpul medical dar și mai utilă pentru juriști, pentru conducătorii administrațiilor publice și în genere pentru toți acei cari sunt ținuți să cunoască legiuirile noastre, în legătură cu sănătatea publică, opera realizată de autori umple un mare gol în întreaga sferă de activitate sanitară.

Lucrarea de față este bine concepută, laborios studiată și de un real și efectiv folos unei bune îndrumări, pentru oricine, în domeniul sanitar și tehnic. Credem că acei ce vor avea ocazia să utilizeze acestă lucrare vor constata că munca depusă de acești trei colaboratori cu atâta râvnă și perseverență în studierea legilor și a jurisprudenței sanitare, cum și în selecționarea întregului material este de un real folos, atât în interesul publicului, cât și în interesul mai larg al înțelegerei principiilor, ce au stat la baza legiferărilor, în acest vast și complex domeniu al sănătății publice.

Dr. I. COSTINESCU

Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale

CUVÂNT INTRODUCTIV

Legislaţia noastră sanitară, având ca bază Legea sanitară şi de ocrotire din 1930, este lipsită de concepţie unitară prin diversitatea părerilor celor cari au colaborat la ea; remaniată apoi la 1933 şi corectată în 1934, a devenit un labirint în care e necesar un fir conducător pentru a te orienta. Această sarcină dificilă, dar cu atât mai meritorie şi-au asumat-o autorii acestui **„Cod al legislaţiei sanitare“**, *lucrare pentru care li se cuvine întreaga noastră recunoştinţă.*

Acest Cod cuprinde Legea sanitară şi de ocrotire din 1930, cu modificările din 1933, 1934, 1935, publicată din nou în „Monitorul Oficial“ No. 140 din 22 Iunie 1935. Pentru a evita repetiţia prevederilor din diferitele legi (1930, 33, 34, 35) şi pentru a nu avea acelaş număr la articole deosebite, legea modificatoare din 1934 prescrie o nouă numărătoare a articolelor din Legea sanitară şi de ocrotire în vigoare; autorii au îndeplinit această operaţiune laborioasă şi în prezentul cod avem legea cu noua numerotare şi uneori cu indicaţia articolului vechiu şi a legii căreia aparţinea. Legea este adnotată cu desbaterile parlamentare, expunerea de motive, raportul şi avizul Consiliului Legislativ, precum şi jurisprudenţele şi deciziile ministeriale aplicabile, având şi interpretările şi trimiterile la legile şi regulamentele respective.

In ceeace priveşte legiferarea în domeniul Asistenţei sociale (Ocrotirile sociale) pe lângă dispoziţiile cuprinse în Legea sanitară şi de ocrotire din 1930 şi 1933, sunt date în acest cod şi următoarele legiuiri: Legea pentru înfrânarea cerşetoriei şi vagabondajului (4 Iulie 1921), Legea pentru reglementarea şi controlul apelurilor la contribuţia benevolă a publicului (8 Iunie 1923), precum şi legile de asistenţă (în parte numai aplicabile) din Ardeal şi Banat. Acestea din urmă sunt: Art. XX (1877) despre tutelă, curatelă şi sedriile orfanele, Art. XXI (1898) despre asistenţa bolnavilor săraci, Art. VIII (1910) cu privire la înfiinţarea azilelor pentru copii, Art. XXI (1901) despre asistenţa copiilor trecuţi de şapte ani. Punerea in aplicare a acestor legi s'a făcut prin „Statutul pentru ocrotirea copiilor părăsiţi“ (Ministerul de Interne ungar No. 11903). In mare parte aceste legi sunt abrogate (afară de art. VIII.1910). In acest teren al Asistenţei sociale, legea sanitară actuală e puţin clară, iar distincţiunea ce se face între **ocrotiri şi asistenţa socială** *este convenţională şi fără motivare.*

Codul cuprinde apoi toate legile și regulamentele în legătură cu legea sanitară, de ex. Legea I. O. V. (1934), Legea Loteriei de Stat (1934), Legea pentru organizarea Ministerelor, Legea pentru organizarea administrației locale, Legea pentru organizarea finanțelor locale, toate legile care se aplică regimului farmaciilor și drogheriilor începând cu Regulamentele Organice (1832), legile asistenței sociale în vigoare și în fine importanta legiferare de unificare și coordonare a serviciilor medicale: Decretul lege din 14 Noembrie 1934.

Majoritatea acestor legi și regulamente au observațiuni lămuritoare, în raport cu legea sanitară, uneori sunt adnotate cu jurisprudențe și părți din desbaterile parlamentare. Tabla de materii alfabetică a legilor și regulamentelor facilitează consultarea cu folos a acestei lucrări.

* * *

Legiferarea sanitară din 1934 și 1935 a avut tendința de a corecta unele dispozițiuni legale dovedite inaplicabile și a reveni la bunele tradițiuni în această materie.

Astfel prin legea modificatoare din Iulie 1934 s'a reînființat **Consiliul superior al sănătății,** *pentru a avea un organ technic permenent al Ministerului Sănătății, care să întrunească competința și stabilitatea.*

S'au reorganizat toate consiliile și comisiunile technice pentru a avea aceiaș stabilitate și competință în îndrumarea technică a Ministerului. S'a legiferat cu preciziune **recrutarea personalului sanitar** *prin concurs și examen de capacitate, valabil timp de trei ani, pentru a evita imixtiunea în numiri a unor factori indezirabili și a asigura până la un punct* **automatizarea numirilor.** *Trebuia să se înceteze cu numirile prin articole de lege excepționale (transitorii, finale etc.) cari constitue o favoare pentru unii și o nedreptate pentru marea massă medicală doritoare a se valorifica în concurs public. S'a micșorat dreptul conducătorului Ministerului în desemnarea membrilor din juriile de concurs, dându-se Facultăților de medicină și Consiliul superior al sănătății acest rol.*

S'a intensificat și coordonat lupta contra tuberculozei prin creiarea **„Ligii naționale contra tuberculozei“** *(Monit. Of. 21.V.1934), sub înalta conducere si ocrotire a M. S. Regelui.*

S'au mărit isvoarele de venituri ale Fondului general sanitar prin timbrul de control sanitar, noua organizare a Loteriei de Stat, Legea pentru reglementarea jocurilor de noroc și cu deosebire prin impozitul special de 2% peste cotele adiționale.

Acesta este **primul impozit cu scop esclusiv sanitar în România și exprimă grija față de problema sănătății publice.**

Prin Decretul lege din 14 Noembrie 1934, ratificat de Parlament, s'a înfăptuit unificarea conducerii și coordonarea serviciilor și instituțiilor medicale din diferite departamente și casse autonome, totodată s'au unificat normele de recrutare și disciplinare a personalului medical dela toate autoritățile.

S'a făcut o încadrare uniformă a medicilor ca titluri și grade, indiferent de autoritatea de care depind. **S'a realizat astfel cadrul corpului medical** *pentru prima oară în România, deși prima legiferare de acest fel datează din Octombrie 1922.*

Trecerea în administrația Ministerului Sănătății a așezămintelor spitalicești județene și comunale s'a făcut prin acelaș decret ca o necesitate de moment, dictată de lipsa fondurilor locale. Pentru a stimula inițiativa locală și a-i da putința să se valorifice, s'au creiat **„Eforiile sanitare"** *(1934).*

Pentru a remedia inegala repartiție a medicilor și lipsa lor atât de simțită la sate, s'a legiferat o primă, — pe bază de contract, — pentru acei medici cari se stabilesc în comunele rurale (Legea din 11 Martie 1935),

Rămâne a se face o reformă totală în legiferarea noastră sanitară, utilizând toate experiențele ultimilor ani, revenind la acele instituțiuni și principii care s'au dovedit viabile și apropriate situației dela noi, înlăturând unele concepțiuni și dispoziții utopice sau inaplicabile.

Este de dorit ca această legiferare viitoare să se facă prin colaborarea și acordul tuturor acelora cari au competință în materie, pentru a se evita modificări ulterioare: legea sanitară să reprezinte vederile opiniei publice medicale, adică a majorității corpului medical, exprimată prin asociațiile profesionale și organele tehnice (Facultate, Academia de Medicină, Consiliul superior sanitar etc.).

* * *

In acest dedal de legi și regulamente, unele abrogate total sau parțial, altele în vigoare, **„Codul legislației sanitare"** *este un îndreptar necesar și util.*

D-l **avocat Sever Alexandrescu,** *D-na* **avocat H. Șerbănescu-Sachelarie** *și D-l* **judecător O. Sachelarie** *aveau pregătirea să-l facă, cu autoritate și competință; D-lor cunosc prin o activitate juridică îndelungată și textele și aplicațiunea lor zilnică.*

Codul acesta este folositor atât pentru medicii funcționari cât și pentru orice membru din corpul sanitar, care dorește a fi în curent cu legislația sanitară, el este indispensabil însă pentru organele Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pentru conducătorii administrațiilor județene și comunale, pentru casele autonome ce au personal medical, pentru magistrați și avocați chemați a aplicà, sau pledà în atâtea chestiuni de ordin sanitar și de asistență. El umple o lacună adânc simțită și pe care mulți juriști și magistrați au semnalat-o.

Autorii au făcut un real serviciu Ministerului și tuturor pe cari îi interesează problemele sanitare și de asistență.

Prof. TITU GANE

Iulie 1935

Secretar general al Ministerului Sănătăței și Ocrotirilor Sociale

LEGEA

SANITARA ŞI DE OCROTIRE

Promulgată cu I. D. R. No. 2515 din 4 iulie 1930, publicată în M. O. No. 154 din 14 iulie 1930, cu modificările introduse prin Legea promulgată cu I. D. R. No. 1098 din 12 aprilie 1933, publicată în M. O. No. 87 din 13 aprilie 1933 şi prin Legea promulgată cu I. D. R. No. 2165 din 26 iulie 1934, publicată în M. O. No. 164 din 19 Iulie 1934, cu noua numerotaţie a articolelor cuprinsă în legea publicată în M. O. No. 140 din 22 iunie 1935, pe baza art. 21 din legea modificatoare din 19 iulie 1935.

LEGEA

SANITARĂ ȘI DE OCROTIRE

ADNOTATĂ

PARTEA I

ORGANIZAREA CENTRALA ȘI EXTERIOARA

TITLUL I

Dispozițiuni generale

ART. 1. — Toate serviciile sanitare și de ocrotire din cuprinsul țării vor fi conduse după norme unitare stabilite de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocotirilor Sociale, oricare ar fi autoritatea de care depind ele din punct de vedere bugetar.

Serviciul sanitar militar este pus sub conducerea Ministerului Armatei și se administrează după Legea de organizare a serviciului sanitar militar.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are dreptul de a îndruma și coordona, în cadrul organizației generale sanitare și de ocrotire, activitatea tuturor acestor servicii și instituțiuni în conformitate cu dispozițiunile legii de față.

Exp. Mot. l. 1930. — Prosperitatea sanitară a țării nu poate fi pe deplin asigurată atât timp, cât problemele cari privesc sănătatea publică nu vor fi guvernate de o singură autoritate centrală și nu vor fi inspirate de principii unitare, isvorite din concepțiile progresiste ale ideilor moderne. privitoare la sănătatea publică și la ocrotirea capitalului uman. Cooperarea strânsă dintre serviciile sanitare și de ocrotire depinzând de diferite departamente sau autorități autonome este condiția primordială pentru a asigura functionarea instituțiunilor corespunzătoare în condițiuni optime, cu eforturi minime și cu maximum de randement. Pentruca acest scop să poată fi atins cât mai degrabă, autoirtatea superioară, sanitară și de ocrotire, care este Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, trebuie să devină, cel puțin în laturea care privește domeniul sănătății și al ocrotirii, un organism de tehnică științifică și de îndrumare, renunțând la atribuțiunile administrative de detaliu, cari îi răpesc posibilitățile de inițiativă și de control. Noua organizare administrativă a țării, trecând în sarcina autorităților periferice, multe din atribuțiunile cari până acum reveneau administrațiunii centrale, va înlesni mecanismul de funcționare al organismului tehnic central, care va pune in mișcare resorturile vieții sanitare și de ocrotire din întreg cuprinsul țării.

Obs. — V. pt. jurispr. art.14, n. 5, art. 192, n. 3 și art. 491.

ART. 2. — Serviciile și instituțiile sanitare și de ocrotire ale asociațiilor județene, județelor și comunelor, funcționează sub conducerea tehnică directă a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Serviciile sanitare și de ocrotire depinzând de alte ministere de cât acel al Sănătății, de regii autonome ale Statului sau de alte autorități publice, precum și instituțiile și or-

ganizațiile private sanitare și de ocrotire, funcționează conform îndrumărilor de ordin tehnic ale Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și sunt supuse controlului de acelaș ordin al acestui Minister.

Conducerea și controlul administrativ al tuturor instituțiilor de mai sus aparțin autorităților de cari aceste instituții depind din punct de vedere bugetar.

Organele și autoritățile de conducere și de control administrativ al unui serviciu sau instituții sanitare sau de ocrotire, nu pot lua măsuri de ordin tehnic privindu-i funcționarea, fără avizul conform al organelor sanitare corespunzătoare.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 3, n. 1 și 2, art. 14, n. 5, art. 192, n. 3 și art. 491.

ART. 3. — Dreptul de control ca și dreptul de a lua dispozițiuni de ordin tehnic revine exclusiv organelor de specialitate.

Angajarea, numirea, definitivarea, confirmarea, pensionarea și disciplinarea personalului tehnic superior și auxiliar se va face în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi, afară de serviciul sanitar al armatei, care rămâne supus dispozițiunilor speciale.

Jurispr. — **1.** Art. 1 l. sanit. din 1930 prevede că toate serviciile sanitare și de ocrotire din cuprinsul țării vor fi conduse după norme unitare stabilite de Ministerul M. S. și O. S., ori care ar fi autoritatea de care depind ele din punct de vedere bugetar.

Art. 2 și 3 din aceeași lege prevăd că serviciile sanitare și de ocrotire ce depind de alte ministere sau regii autonome funcționează conform îndrumărilor de ordin tehnic ale Ministerului M. S. și O. S., conducerea și controlul administrativ le aparțin însă, pe când toate dispozițiile privitoare la personal, ca angajarea, numirea, definitivarea, confirmarea, pensionare și disciplinarea personalului technic superior și auxiliar se fac în conformitate cu dispozițiile legii sanitare cu singura excepție a serviciului sanitar al armatei, care rămâne cârmuit de alte dispoziții.

Astfel fiind, singurele norme, care trebue observate în mișcarea personalului serviciului medical al căilor ferate sunt dispozițiile prevăzute de legea sanitară. (Ap. București, II, dec. 438—3 dec. 1933. R. J. A. 1934, 219).

2. Potrivit art. 1, 2, 3 și 16 l. sanit. din 1930 toate serviciile sanitare și de ocrotire din cuprinsul țării vor fi conduse după normele sanitare stabilite de Ministerul Sănătății, oricare ar fi autoritatea de care depind din punct de vedere sanitar. Serviciile sanitare și de ocrotire care depind de alte Ministere funcționează conform îndrumărilor de ordin technic ale Ministerului Sănătății și sunt supuse controlului aceluiaș Minister. Angajarea, numirea, confirmarea și definitivarea personalului technic superior auxiliar se fac în conformitate cu dispozițiile legii sanitare. Numirile, definitivările și transferările personalului sanitar și de ocrotire din toate instituțiile civile, publice și particulare, se fac numai de ministerul Sănătății prin Decret Regal, în urma avizelor date de către Comisiunea administrativă instituită conform legei, avize care sunt definitive și executorii pentru Minister.

Potrivit art. 3 din legea măsurilor financiare urgente din 8 oct. 1932, numirile ilegale vor fi anulate de Ministerul respectiv printr'o deciziune în termen de două luni dela promulgarea legii.

Așa fiind, numai Ministerul Sănătății era competent să anuleze numirea reclamantului — el fiind cel care l-a numit — și din moment ce el n'a atacat Decretul Regal de confirmare și nici nu l-a anulat, Ministerul de Interne — la care își exercită reclamantul funcțiunea de medic — este obligat să îl respecte, fără a putea opune în instanță nevalabilitatea numirei. (Ap. București, III, dec. 189—20 iunie 1934, R. J. A. 1934, 1638).

Obs. — V. și art. 14, n. 5 și art. 192, n. 3.

ART. 4. — Nici un serviciu sanitar sau de ocrotire nu poate fi creat, nu poate funcționa, nu se poate desființa și nu se poate sustrage destinației originale fără aprobarea prealabilă a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 49, n. 2.

ART. 5. — Asociațiile județene, județele și comunele sunt obligate, în măsura posibilităților lor bugetare, de a înființa și întreține sub controlul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, instituțiile sanitare și de ocrotire necesare populației din cuprinsul lor.

Sunt în sarcina și atribuțiile exclusive ale Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale :

a) **Organizarea, întreținerea și conducerea instituțiilor sanitare menite să asigure apărarea țării împotriva epidemiilor din afară;**

b) Crearea și întreținerea instituțiilor sanitare și de ocrotire cari prin obiectul lor depășesc interesele locale sau regionale;

c) Pregătirea și recrutarea personalului tehnic superior și instrucția personalului tehnic auxiliar necesar instituțiilor sanitare și de ocrotire;

d) Salarizarea personalului tehnic al instituțiilor și serviciilor sanitare și de ocrotire specificate în prezenta lege.

ART. 6. — Pentru realizarea după norme unitare a organizațiunii sanitare și de ocrotire, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va stabili în mod obligator, de acord cu autoritățile interesate, programe de activitate în scopul de a angaja cooperarea lor și de a stabili ordinea de realizări și sarcinile bugetare ce revin diferitelor autorități. Aceste programe devin executorii după aprobarea lor de către organele în drept, cari vor putea introduce în bugetele autorităților respective sarcinile cerute de programul stabilit de comun acord.

TITLUL II

Organizarea centrală

CAPITOLUL I

Consilii și comisii

ART. 7. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale funcționează în conformitate cu dispozițiile legii pentru organizarea ministerelor[1]) și acelora ale legii de față.

Exp. mot. l. 1930. — Legea de față nu schimbă organizarea Ministerului ci o completează.

ART. 8. — Pe lângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, funcționează Consiliul Superior al Sănătății și Asistenții, care are atribuțiuni de a aviza sau decide în chestiunile și măsurile generale, interesând sănătatea publică și asistența socială.

Se va cere avizul Consiliului Superior în următoarele chestiuni:

a) In chestiunile importante, privind igiena și medicina preventivă, în organizarea și desvoltarea asistenții medicale și sociale. In problemele privind situația generală a sănătății publice, măsurile și convențiunile internaționale, legăturile cu Oficiul Internațional de Igienă și Liga Națiunilor;

b) In măsurile generale privind exercițiul medicinii cu toate ramurile ei și a farmaciei. In chestiunile privitoare la organizarea profesională și practica medicală și farmaceutică;

c) Consiliul își va da avizul în modificările legilor și regulamentelor sanitare de asistență (medicală și socială);

d) I se va cere avizul în marile lucrări de salubritate, în combaterea epidemiilor și boalelor medico-sociale și în declarația obligatorie a lor;

e) Va desbate și propune programe de durată în domeniul sănătății publice pentru toată țara și va aplica modalitatea aplicării lor;

f) Va propune constituirea de comisiuni de specialitate temporare pentru marile probleme ale sănătății și asistenții sociale, precum: anchete, cercetări, experimentări etc., în colaborare cu institutele Ministerului sau ale Universității sau cu oficiile și instituțiile internaționale.

Consiliul superior va delega membri în comisiunile:

a) De salubritate edilitară și igienă industrială;

b) Farmaceutică;

c) In comisia superioară de coordonare sanitară;

---

1) Legea pentru organizarea Ministerelor a fost publicată în M. O. Nr. 169 din 2 august 1929.

d) **Comisia administrativă;**

e) **In comisia de disciplină (superioară).**

Consiliul superior decide:

a) **In chestiunile de știință medicală aplicată ce i se deferă.;**

b) **In desemnarea membrilor diferitelor consilii sau comisii.**

Avizele Consiliului Superior se supun aprobării Ministerului și vor însoți, în caz de legiferare sau reglementare, expunerea de motive.

Deciziunile sunt executorii după verificarea legalității lor.

La necesitate Consiliul Superior poate chema în ședință, spre consultare, persoane competinte, poate cere memorii sau cercetări și invita organele Ministerului (director, inspectori generali sanitari sau de ocrotire etc.).

Pe viitor crearea oricărui așezământ sanitar va avea avizul contorm al Consiliului Sanitar Superior, dat și cu avizul Comisiunii de coordonare și cooperare.

Exp. mot. l. 1934. — Prin acest proiect de lege pentru modificarea „Legii Sanitare și de Ocrotire", se revine la o veche și bună tradiție: crearea din nou a *Consiliului Superior al Sănătății,* ca organ tehnic permament de consultare și îndrumare a Ministerului.

In adevăr, unul din inconvenientele acestui departament tehnic este lipsa de continuitate (și uneori de competință a conducerii în problemele speciale) și un corectiv pentru aceasta, oferă consiliile și comisiunile de specialitate. Consiliul general al sănătății, prevăzut în ultima lege, era complicat și prea numeros, de altfel nici autorul legii nu l-a utilizat.

Desb. Senat. l. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu ministrul S. și O. S.:* Comisiunile nu sunt numite, ca până acum, ci sunt alese prin vot secret. Consiliul superior sanitar. Nu eu numesc. Eu le confirm ulterior, ca ministru. Am luat toate garanțiile ca să nu se poată spune că este favoritism din partea ministrului. In chipul acesta scap și eu de toate intervențiile. Examenul de capacitate va fi făcut în mod cinstit și vom avea *o adevărată selecțiune a medicilor.*

Eram obligat atunci să mă ocup de modul cum se numesc aceste comisiuni și de aceea am modificat compunerea consiliului general.

M'am lovit de faptul că acest consiliu era compus din 52 de medici, plus ministrul, secretarul g eneral, etc., un adevărat parlament medical. In asemenea condițiuni nu se putea lucra. De altfel și d. Ioanițescu a spus, că l-a chemat odată în patru ani. Aceasta nu înseamnă că poți lucra cu el. Consiliul nostru va fi existent și real.

D-l Ioanițescu aducea acestui consiliu acuzația că va fi liberal... Dacă toți medicii sunt liberali, n'am nimic de zis! Dar se aducea această acuzație și profesorilor univrsitari. Ei înșiși sunt desemnați prin situația lor în învățământ și vin în mod automat în consiliu. Dacă tot ce este mai bun în învățământ este liberal, mă bucură, ca reprezentant al Partidului Liberal, dar ca ministru al sănătății, vă rog să credeți, că niciun moment n'am avut această preocupare, cu ocaziunea compunerii acestui consiliu, care se chema Consiliul general și acum se cheamă Consiliul superior.

Am refuzat, d-lor, să accept și numărul comisiunilor. Știți d-voastră câte comisiuni aveau d-lor? Aveau 12 comisiuni. S'a vorbit adineauri de cheltueli; ei bine, eu vă întreb, se poate lucra cu 12 comisiuni la Ministerul Sănătății? Am redus numărul acestor comisiuni la patru.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Mai am de făcut următoarea observațiune: In aliniatul al șaselea se spune: „Consiliul superior va delega membrii în comisiuni".

Sunt de părere că această formulă nu este fericită. Aș propune să se spună: „Consiliul superior va propune Ministrului".

Dealtminteri nu este admisibil ca un consiliu, organ ajutător al ministrului, să delege, fără știrea ministrului. Eu rog pe d. ministru să înlocuiască cuvintele: „va delega" și să spună „va propune delegați în comisiunile" și ministerul să facă delegările, la propunerea, consiliului sanitar; pocedând altfel se minează autoritatea ministrului

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Comisiunile acestea nu sunt decât emanațiuni ale Consiliului superior; el nu propune ministrului, el deleagă dela dânsul puterile acestea, care sunt ale lui.

Acțiunea ministerială intervine când se constituesc comisiunile.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Atunci, să puneți „deleagă din sânul lui".

D-l dr. I. Costinescu, ministru S. și O. S.: Așa este!

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Nu este așa, pentru că aci pot lua și din afară.

D-l dr. I. Costinescu. ministru S. si O. S.: Sunt membri cae sunt delegați de el. Acolo sunt delegați. Consiliul superior va delega membri din sânul lui. Nu poate să delege din altă parte.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Atunci cine numește și cine deleagă?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. si O. S.: Pe cei din afară îi propune. Pe aceștia îi deleagă.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Vasăzică admiteți ideia „și din sânul lui și din afară".

Din punct de vedere administrativ, din punct de vedere al organizării ministeriale, al erarhiei care trebue să fie într'un departament, nu puteți admite aceasta.

D-l Tony Iliescu vice-președinte: Vreau să pun la vot articolul în lumină completă asupra înțelesului cuvintelor „va delega".

Vă rog să precizați, d-le ministru, dacă se înțelege „din sânul său", ca să se ia notă și să nu mai fie loc la discuție.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Când se vorbește de „delegație", se înțelege „din sânul său".

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Atunci se admite amendamentul.

D-l Tony Iliescu, vice-președinte: Nu e nevoe. E declarația d-lui ministru.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Dar, după alineatele: *a, b, c, d, e,* vine imediat altă idee, care strică ideea de erarhizare administrativă: „Consiliul superior decide". Intâiu: „va delega"; apoi: „decide", iar pe urmă, alin. *b* decide. „In desemnarea membrilor diferitelor consilii sau comisii', prin urmare, peste capul ministrului și cu membri din afară, nu „din sânul său". Acesta e textul.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Când vom ajunge la comisiuni, vom face acolo separația între delegație și cei numiți.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Dacă votați articolul așa, rămâne ceva nelogic și confuz. Eu vă propun un amendament, ca:

La art. 1. Aliniatul 9, în loc de: „va delega", se va introduce: „va propune spre delegare"....

La alin. 15, după Consiliul superior, va adăoga: „avizează".

Alin. 17, lit. *b,* se va adăugo după alin. 14, lit. *e,* în redactarea următoare: *„f)* Desemnarea membrilor în oricare alte consilii sau comisii, prevăzute de legea în vigoare sau în oricare alte legi".

Alin. 18, după „Superior", se adaogă: „sunt abligatorii și se"....

Alin. 19, în loc de: „verificarea legalității lor": „aprobarea ministerului".

Alin. 21, după invită, se va adăoga: „prin"....

Ca să vedeți că lucrează independent, fără unitate, este că, atunci când veniți la puterea executorie a deciziunilor spuneți: „Deciziunile sunt executorii, după verificarea legalității lor", ceeace înseamnă că acolo unde este vorba de avize și decizii, n'are ministrul dreptul de deciziune, n'are ministrul dreptul să verifice decât legalitatea lor. Inseamnă că aprecierea de fapt îi aparține acestui consiliu, că prin urmare ideea de delegare trece peste atribuțiunile ministrului și poate să se facă în afară de voința lui, „direct" de către consiliu, ceea ce este o anarhie.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: O aveți și d-voastră în legea d-voastră. Acolo unde se vorbește de comisiunea administrativă, se spune că hotăririle sale sunt obligatorii pentru ministru.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Citiți și ultimul alineat, ca să vedeți până unde merge independența.

Acest consiliu poate invita „direct" organele ministerului, fără ca d-ta ministru să știi.

D-l dr. I. Costinescu, ministru S. și O. S.: Nu uitați că acest consiliu este prezidat de ministru sau de secretarul general.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Presupuneți că ministrul sau secretarul general nu merge, atunci prezidează cel mai bătrân iar inspectorii generali rămân la ordinul acestei comisii fără consimțimântul ministrului. Această dispoziție este pur și simplu anarhică din punct de vedere al ordinei în stat.

D-v. puteți merge înainte, dar eu mi-am făcut datoria să semnalez că sub această formă instituția nu poate funcționa.

D-l Em. Diaconescu: Se prevede în art. 2 că consiliul superior este prezidat de ministru sau de secretarul general.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Nu confundați președinția cu drepturile consiliului care poate hotărî cu majoritate peste capul președintelui. Citiți vă rog textul.

D-l Em. Diaconescu: Legal nu poate lucra decât în prezența ministrului sau a secretarului general.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Să schimbați d-voastră în viitoarea d-voastră guvernare; eu pun acest lucru.

D-l Tony Iliescu, vicepreședinte: Trebue să recunoaștem că observațiunile d-lui senator Ioanițescu sunt obiective.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Știți ce însemnează această terminologie?

Insemnează un îndemn la reacțiune. Mai repede și-ar impune Consiliul superior sanitar voința dacă ar veni cu ramura de măslin, în loc să meargă cu cuțitul la brâu. Or, în sistemul d-voastră, Consiliul superior sanitar poate să bată cu pumnul în masă și să pună pe toți directorii la ordine.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Să punem „va invita".

D-l pof. D. R. Ioanițescu: „Va invita", tot sună urât.

D-le ministru, dacă d-voastră ați examinat cele două consilii, cu care Consiliul nostru are asemănare, și anume: Consiliul superior al magistraturii și Consiliul tehnic superior n'ați găsi nici odată la ele această formulă „va delega" sau „va decide". Acestea sunt organe care pot să dea ministrului „avize conforme", dar nu pot să treacă peste capul lui. Nu se poate ca d-v. să treceți în lege o separație de preciziuni în ceeace privește consiliul și ministrul. Prea multă medicină v'a făcut să ignorați pincipiile juridice.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Să punem „va invita prin organele ministeriale".

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Dar verificarea legalității cine o face? Ministrul trebue să vadă numai dacă formele sunt în regulă?

D-l Em. Diaconescu: Atunci de ce d-voastră ați pus în vechea lege: avizele sunt obligatorii pentru ministru?

D-l prof. D. R. Ioanițescu: In ce privește prima parte s'ar mai putea concepe că este vorba din sânul său, dar în a doua parte a lui, acolo

unde se spune: „Consiliul superior decide", este vorba numai de desemnarea din afară.

Aceasta nu este posibil. D-voastră aveţi la minister un contencios, care ar fi putut să vă lămurească.

D-l Tony Iliescu, vicepreşedinte: Acestea sunt atribuţiunile consiliului superior.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Aşa a fost dorinţa noastră.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Puneţi „cu aviz conform", cum este la comisiunea administrativă. Altminteri acest consiliu va opera în afară de voinţa şi de ştiinţa ministrului.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Atunci să modificăm punctul b, în desemnarea membrilor diferitelor comisii sau consilii. Se va lua avizul conform al consiliului sanitar.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: La toate desemnările avizul să fie conform, dacă vreţi ca numai consiliul să desemneze.

D-l dr. I. Costinecscu, ministrul S. şi O. S.: Nu! In chestiune de ştiinţă aplicată, acolo nu.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Dar cine să le execute?

D-l dr. I. Costinescu, ministru S. şi O. S.: Să schimbăm fraza aşa: „să-şi dea avizul conform".

D-l Tony Iliescu, vicepreşedinte: Conform cu ce?

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Consiliul avizează. — Avizul Consiliului sanitar să fie obligatoriu pentru ministru. La anumite atribuţiuni trebue să rezulte ideia avizului conform. Să lucreze prin minister, nici într'un caz în afară de minister.

Comitetul delegaţilor consultat respinge amendamentul propus de d-l D. R. Ioaniţescu şi aprobă înlocuirea cuvântului „menire", prin atribuţiuni".

Se pune la vot amentamentul propus de d. D. R. Ioaniţescu, şi se respinge.

Se pune la vot înlocuirea cuvântului „menire" prin „atribuţiuni", propus de d. D. R. Ioaniţescu şi se aprobă.

Se pune la vot art. 1, astfel modificat şi se aprobă.

Desb. Cameră I. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.:* D-lor deputaţi, atunci când este vorba să înmulţim numărul medicilor, pe mine mă preocupă şi o altă chestiune foarte importantă: selecţiunea corpului medical. Dar pentru ca să poţi face această selecţiune ai nevoie de o lege. Aceasta a fost preocuparea mea de căpetenie: recrutarea corpului medical. Dar pentru aceasta a trebuit să iau şi oarecare măsuri ca să schimb şi situaţia aşa zisului Consiliu sanitar, fie că este vorba de Consiliul general sanitar, fie că este vorba de Consiliul sanitar superior. De acolo trebue să pornească iniţiativa pentru a se face o selecţiune, acolo se stabileşte modul cum trebue să se facă concursurile astfel încât să avem maximum de garanţii în privinţa alegerii personalului medical celui mai bun.

A trebuit să încep cu revenirea la vechiul consiliu sanitar superior. Această măsură era ceva logic, ceva natural. Eu, care am trăit o viaţă medicală întreagă aici, am admirat cât de frumos lucra acest consiliu sanitar superior, în care influenţele politice nu jucau niciun rol. Prin urmare, era natural ca eu să revin la ceea ce dăduse rezultate bune în trecut, la consiliul sanitar, cum a fost conceput sub vechea lege Cantacuzino-Sion.

Ce reprezenta consiliul general actual? 14 comisiuni. Dacă se întruneau aceste 14 comisiuni, se forma acest consiliu general, aşa încât el nu era ceva prin el însuş, ci era numai reuniunea, sau adunarea generală a acestor comisiuni. Concepţia aceasta nu era bună, acest consiliu general forma un adevărat Parlament. De aceea, nu s'a putut întruni; s'a întrunit numai odată sau de două ori, mai mult de formă, fără să ia nici o rezoluţie. Comisiunile acestea erau prea numeroase şi de aceea am redus numărul consilierilor din acest consiliu, dela 55, cât era cu ministrul şi secretarul general, la 22, iar comisiunile dela 14, le-am redus de fapt la 3. Pe cele 14 vi le-a citit d-l Hasnaş cu mult haz şi dv. aţi văzut că era foarte greu de urmărit titlurile lor; dar să le pui în execuţie practică?

Jurispr. — Consiliul sanitar superior este instituit, prin art. 21 din legea sanitară, ca Consiliu consultativ pe lângă ministerul de Interne, care îi cere avizul ori când în interesul sănătăţii publice. Acest consiliu are dreptul şi de supraveghere asupra întregului serviciu sanitar şi în acest scop, are dreptul de a constata neregularităţile şi abuzurile comise de funcţionarii săi şi a le aduce la cunoştinţa Ministerului de Interne, dându-şi totodată avizul asupra pedepselor de aplicat funcţionarilor abătuţi.

Aceste avize sau păreri nu au caracterul unor deciziuni, ci sunt numai nişte simple deziderate, pe cari Ministerul de Interne nu este obligat a le ţine în seamă.

Aşa dar, nu se violează art. 24 din legea sanitară de către Ministerul de Interne, când dânsul a cerut revocarea unui medic de spital rural cu toate că Consiliul sanitar superior opinase pentru suspendarea lui pe timp de 30 zile (Cas. III, dec. 84 — 7 martie 1907, B. C. 1907, 542).

Obs. — La data deciziei neexistând Ministerul M. S. şi O. S. atribuţiunile sale le avea Ministerul de Interne. Cu această observaţie decizia îşi are aplicaţie şi sub regimul legei actuale, în ce priveşte atribuţiunile consiliului prevăzute în art. 8 partea I.

ART. 9. — Consiliul Superior al Sănătăţii şi Asistenţii se compune din:

Ministrul, secretarul general medic, directorul sănătăţii, directorul Institutului de seruri şi vaccinuri, inspectorul tehnic al Serviciului sanitar al armatei, un profesor de igienă, un profesor de micro-biologie sau catedră similară, 3 profesori da clinică, un profesor de me-

dicină legală, un profesor universitar farmacist, un medic primar de județ (cu gradul de inspector general sanitar), medicul șef al Capitalei, un medic primar de spital definitiv cu 10 ani pratcică medicală, un delegat medic al Ligii contra tuberculozii, un medic ales de colegiul medical al Eforiei Spitalelor civile, un delegat al societăților federalizate de asistență socială, un pediatru al Asociației Generale a medicilor, un inginer sau arhitect specializat în geniu sanitar, un reprezentant al asociației farmaciștilor din țară și directorul medical dela Casa Asigurărilor Sociale.

Când se vor discuta chestiuni privind și alte Departamente se va invita un delegat al Ministerului respectiv. Când se vor desbate sau se vor decide chestiuni privind asigurările sociale, Casa Muncii C. F. R. sau probleme profesionale (medici, farmaciști, droghiști), vor invita delegați a acestor instituții sau asociațiilor profesionale respective.

Membrii Consiliului Superior se numesc sau se confirmă de ministru pe timp de 5 ani prin decret regal.

Persoanele cari participă prin calitatea ce o au încetează de a fi membri odată cu încetarea calității care le conferă acest drept.

Consiliul Superior este prezidat de ministru sau de secretarul general.

Secretarul Consiliului Superior este un șef de serviciu, doctor în medicină de pe lângă Direcția Sănătății.

Avizele Consiliului Superior devin executorii îndată ce au tost confirmate de ministru; ele se iau cu majoritatea membrilor prezenți.

Consiliul va ține ședință valabilă cu cel puțin jumătate din numărul membrilor săi. Deciziunile se iau cu 2/3 din numărul membrilor prezenți.

Consiliul Superior va ține ședință ordinară odată pe lună, precum și oridecâte ori va fi necesar.

Consiliul se convoacă de Minister, din oficiu sau după cererea unei treimi din numărul membrilor săi, anunțându-se în acest caz cu 10 zile înaintea datei de convocare.

Un regulament va stabili condițiunile de funcționare a Consiliului Superior. [1])

Desb. Senat. l. 1934. — *D-l prof. D. R. Ioanițescu:* D-le ministru, să-mi dați voie să fac o simplă observație. Să admitem că s'a constituit Consiliul sanitar și începe să funcționeze. Se vor lua rezoluțiuni cu două treimi din numărul celor prezenți. Textul nu prevede care e situația în cazul când majoritatea de două treimi nu se va realiza. Atunci când vor fi două, trei păreri, nu se va putea lua o hotărîre?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Majoritate relativă.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Vasăzică cu majoritate relativă. Nu trebuesc două treimi. Este suficient această declarație și eu mă mulțumesc cu ea.

ART. 10. — Comisiile lucrează pe bază de referate scrise, redactate în prealabil de unul din membrii lor desemnat ca raportor al chestiunii luate în discuție.

Ele pot să ceară serviciilor și institutelor Ministerului datele, cercetările și studiile de cari ar avea nevoie pentru lucrările lor.

Membrii vreunei comisii cari vor fi lipsit nemotivat la trei ședințe consecutive ale acesteia se vor considera demisionați.

Desb. Senat. l. 1933. — *D-l D. R. Ioanițescu:* Consiliul superior e format din mai multe comisii și toate aceste comisii, în linie generală, au aviz consultativ, afară numai dacă legea, vreun articol, nu ar prevede altfel. Prin urmare, dacă nu dispunem că au vot deliberativ, rămân cu vot consultativ. Avizul este și rămâne consultativ. Nici nu ne gândim să fie obligator pentru ministru.

D-l dr. Mircea Botez, raportor: Avizele acestor comisii sunt consultative, afară de cazul când legea prevede altfel.

ART. 11. — Comisiunea de coordonare și cooperare sanitară și de asistență:

Are de scop a realiza o cooperare în toate problemele sanitare sau de asistență, de competința mai multor Departamente sau Instituțiuni Publice sau Private, a raționaliza și

---

1) Regulamentul pentru funcționarea Consiliului superior al Sănătății și Asistenții, a fost sancționat cu Decretul nr. 3058 din 14 noembrie 1934 și publicat în M. O. nr. 270 din 22 noembrie 1934.

coordona acțiunile acestora în vederea unei bune utilizări a mijloacelor și personalului de orice categorie.

Această comisiune va pregăti și propune măsurile necesare pentru a asigura colaborarea tuturor instituțiunilor sanitare și de ocrotire. Își dă avizul asupra bugetului diferitelor administrațiuni publice care întrețin servicii sau așezăminte sanitare sau de ocrotire.

Ea va soluționa litigiile eventuale, în aplicarea coordonării sau cooperării, litigii ce se vor soluționa în ultimă instanță de Consiliul de Miniștri.

Exp. Mot. I. 1934. — Problema coordonării și cooperării sanitare se impune ca o necesitate din zi în zi mai simțită, risipirea de azi a mijloacelor și personalului medical inferiorizează lupta noastră contra boalelor. De aceea, am prevăzut : comisiunea de coordonare și cooperare sanitară în scopul de a realiza cu un moment mai înainte o raționalizare și coordonare a acțiunilor de competința mai multor departamente sau instituțiuni publice.

Desb. Senat. I. 1934. — *D-l prof. D. R. Ioanițescu :* Am făcut obiecțiunea la discuțiunea generală că era bine să mențineți dispozițiunile art. 12. Dar, d-voastră aici spuneți că „va soluționa litigiile eventuale".

Aici se judecă litigii eventuale ? litigiul înseamnă diferend, conflict. Intre cine și cine se naște acest conflict ?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Este foarte simplu. Aici toate sunt autorități publice : Căile ferate, asigurările sociale. Este vorba de litigii de coordonare. De exemplu este vorba de înființarea unui sanatoriu de tuberculoși, s'au pus de acord diferite instituțiuni să-l facă, dar una din instituții are altă părere și atunci vine această neînțelegere în fața unei comisiuni și o discută. Este un litigiu. Dacă nu se mulțumește cu soluțiunea care i s'a dat, atunci chestiunea merge mai departe la Consiliul de miniștri.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Eu vreau să intre in funcțiune efectiv această comisiune și credeam că v'ați gândit mai departe. Ca această comisiune să rezolve diferende între părți.

V'am făcut o obiecțiune identică la discuția legei pentru combaterea tuberculozii. Să-i dăm atribuțiuni, așa încât deciziunile să fie obligatorii. Și să-i dați și o cale de atac la tribunal.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: De ce la tribunal ? E o chestie care privește statul și rămâne la Consiliul de miniștri.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Va fi un litigiu, de exemplu, între Casa muncii C. F. R. și Casa Asigurărilor Sociale, pentru construirea unui sanatoriu, la care una din ele se opune. Comisiunea aceasta să judece ; hotărîrile sale să fie obligatorii, iar dacă sunt nemulțumiți să meargă la tribunal, sau, dacă nu, hotărîrea să fie definitivă.

D-l dr. I. Costinescu. minitrul S. și O. S.: Dar consiliul de miniștri hotărăște definitiv.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Consiliul nu poate să decidă de averea unei instituții autonome.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Această autonomie este dată numai într'atâta întrucât statul a dat din drepturile lui.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Nu țărmuriți. Lăsați cu caracter general aplicarea atribuțiilor de cooperare și coordonare.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Să rezervăm acest articol ca să-i dăm o altă redactare.

Desb. Cameră I. 1934.— *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.:* Din comisiunile noastre, unele au un rol de coordonare și de cooperare, Se vorbea și în trecut de coordonare, dar această coordonare nu a luat ființă. Noi am înțeles o cooperare între toate instituțiile. Intrucât d-l Banu a arătat pe larg această chestiune, nu mai revin. Aceste comisiuni au un rol de cooperare, de conlucrare intimă cu direcțiunile unite ale tuturor instituțiilor publice sanitare. Tot ce este parte medicală, de ori unde ar fi, dela Căile Ferate, dela Casa Muncii C. F. R., dela Casa Asigurărilor Sociale, trebue să aibă o singură concepție și un singur program. Nu trebue ca fiecare instituție să-și creieze direcția ei medicală. Toate instituțiile trebuesc să lucreze într'o singură direcțiune, dominând una, acolo unde rolul ei este mai mare, iar celelalte să colaboreze cu ea. De exemplu, la asigurările sociale sau la Căile Ferate. Dacă aceasta domină, Căile Ferate vor face o instituție principală, iar celelalte instituțiuni vor veni pur și simplu să coopereze. Tot așa la armată și la alte instituții.

După cum am făcut și în tuberculoză trebue să ajungem să nu se poată creia instituții sanitare noi, fără avizul comisiunii de coordonare și de cooperare. In modul acesta vom face o economie imensă. Gândiți-vă că numai la Căile Ferate avem direcția sanitară a Căilor Ferate și direcția sanitară a Casei Muncii C. F. R. Deși sunt același lucru, totuși sunt separate, cu directori, subdirectori, personal administrativ, etc.. separat. Merg mai departe : din punct de vedere administrativ, ar trebui să fie o singură administrație pentru toate serviciile sanitare. Intr'o zi va trebui să ajungem și acolo.

D-lor deputați, mi s'a spus că n'am fost destul de curagios în chestia cooperării. Nu modific acum legea sanitară. Vom discuta împreună cum trebue făcută această modificare; această modificare trebue făcută cu consensul tuturor. Am arătat aici principiile de bază. Această comisiune va pregăti elementele necesare pentru ziua de mâine. Nu trebue să uitați că această chestiune este delicată. Diferitele instituțiuni au în mâna lor finanțele acestor administrații sanitare. Dacă voiu veni eu și le voiu lua administrația, ele vor găsi mijlocul să nu mai dea sumele necesare.

D-voastră ştiţi ce s'a petrecut cu comunele şi cu judeţele. Inainte vreme administrarea spitalelor era în mâna judeţelor; pe urmă a trecut în mâna statului, pentru ca apoi statul să le treacă comunelor. Rezultatul acestui joc este că astăzi nimeni nu se mai ocupă de spitale.

De aceea această coordonare trebue bine fixată prin lege, până anunci însă trebue să pregătim materialul; iar scopul acestei comisiuni este mai cu seamă pregătirea acestui material.

ART. 12. — Comisiunea de cooperare şi coordonare se compune din:

a) **Inspectorul General sanitar al armatei;**
b) **Directorul general al Casei centrale a asigurărilor sociale;**
c) **Directorul medical al Casei centrale a asigurărilor sociale;**
d) **Directorul medical al Casei de ocrotire C. F. R.;**
e) **Directorul sănătăţii din minister;**
f) **Unul dintre eforii spitalelor civile;**
g) **Un epitrop al aşezămintelor Brâncoveneşti;**
h) **Unul dintre epitropii spit. Sf. Spiridon Iaşi;**
i) **Doi delegaţi ai Consiliului Superior al Sănătăţii şi asistenţei;**
j) **Un delegat al Ligii în contra tuberculozii;**
k) **Doi delegaţi ai societăţilor particulare de asistenţă;**
l) **Un delegat al Facultăţii de medicină din Bucureşti.**

Comisiunea va fi prezidată de ministru sau secretarul general.

Vor fi invitaţi când se discută coordonarea sau cooperarea unei societăţi, reprezentantul respectiv, iar în chestiunile de coordonare financiară, directorul Fondurilor Speciale, sanitare şi de ocrotire.

In chestiunile care privesc şi învăţământul clinic medical va fi invitat la şedinţe un delegat al Facultăţii de medicină respective.

ART. 13. — Pentru rezolvarea chestiunilor administrative vor funcţiona pe lângă Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale o comisie administrativă şi o comisie centrală de disciplină.

Obs. — V pt. jurispr. art. 190.

ART. 14. — Comisiunea administrativă are următoarele atribuţiuni:

a) **Decide asupra numirilor definitive, înaintărilor, transferărilor, confirmărilor, gradaţiilor şi punerii în retragere a personalului sanitar şi de ocrotire superior (medici, farmacişti, chimişti, dentişti) din toate serviciile şi instituţiile publice. Se exceptează acele aşezăminte (epitropii, eforii) care au regulamente proprii de recrutare şi numire, întocmite pe baza actelor de fundaţiune şi aprobate de Minister şi care sunt în conformitate cu normele generale statuate pentru recrutarea şi numirea personalului sanitar superior;**

b) **Se pronunţă asupra numirii, înaintării şi punerii în retragere a inspectorilor generali sanitari şi farmaceutici, şefilor de servicii, medici, farmacişti sau dentişti;**

c) **Se pronunţă asupra liberei practice a medicinii, farmaciei, dentisticii, moşitului. Verifică titlurile şi acordă libera practică în specialităţile medicinii;**

d) **Se pronunţă asupra numirii definitive, confirmării, înaintării, retragerii personalului superior sanitar şi de ocrotire din administraţia centrală şi exterioară a Ministerului, precum şi a personalului de acest fel, din toate Ministerele şi de la Casa Asigurărilor Sociale şi Casa Muncii C. F. R.**

Comisiunea administrativă se compune din următorii membrii: Directorul Sănătăţii, 3 membri şi un supleant. Cei trei membri şi supleantul sunt doctori în medicină, aleşi prin vot secret şi cu majoritatea absolută, de către Consiliul Superior al Sănătăţii şi Asistenţii, dintre membrii proprii sau dintre profesorii facultăţilor de medicină sau medici definitivi ai Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, cu 10 ani vechime. Ei nu vor putea deţine un mandat colectiv. Membrii se aleg pe termen de 2 ani, cu drept la realegere şi se confirmă prin decret regal.

Comisiunea administrativă este prezidată de ministru, sau secretarul general medic al Ministerului, cu drept de vot, şi în lipsa acestora de cel mai în vârstă dintre membri. Când comisiunea administrativă se pronunţă asupra personalului sanitar, sau pentru concursurile interesând servicii medicale dependinte de alte Ministere, ea se va completa cu un delegat medic al instituţiunii sau serviciului respectiv. Acesta va fi ales de medicii instituţiunii întruniţi în colegiu, acolo unde există colegiu medical, sau şeful serviciului medical, acolo unde nu există colegiu medical.

Când comisiunea se pronunţă asupra personalului farmaceutic va lua parte şi membrul farmacist al Consiliului superior sanitar şi de asistenţă.

Comisia nu poate lucra decât fiind prezenţi 4 membri (inclusiv supleantul); avizele şi propunerile ei se dau cu majoritate absolută. In caz de paritate, votul preşedintelui decide. In chestiunile de numiri, confirmări, înaintări, transferări, pensionări, definitivări, libere practice, deciziunile ei sunt definitive şi executorii.

Avizele, propunerile şi deciziunile comisiunii se consemnează într'o minută a şedinţii, pe baza căreia se încheie un proces-verbal motivat, minoritatea consemnându-şi părerea.

Secretarul comisiunii administrative este şeful serviciului personalului şi secretariatului, care va avea calitatea de raportor.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l Iacob Pistiner :* Pentru noi este însă o chestie foarte importantă şi nu putem ceda în niciun caz, în ce priveşte autonomia Caselor de asigurare.

Pentru noi este o chestie de viaţă şi nu putem lăsa ca medicii Caselor de asigurări sociale să fie numiţi de ministere. Casele de asigurare trebuie să aibă posibilitatea de a-şi alege medicii în cari au încredere.

Dacă veţi menţine această centralizare nenorocită, veţi înfiinţa şi la Casele autonome un biurocratism, care va fi în dauna asiguraţilor.

De aceea vă rog să suprimaţi aceste cuvinte, să avem dela început o situaţie clară. Trebuie să faceţi şi aci o excepţiune, după cum aţi făcut pentru sanitarii armatei.

D-l dr. V. Răşcanu : Cine să-i numească atunci ?

D-l Iacob Pistiner : Comitetul, după o listă întocmită de minister.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor : D-lor deputaţi, amendamentul d-lui Pistiner este datorit unei neînţelegeri. Ii voiu arăta imediat că acest amendament este absolut inutil. Toate instituţiunile cari sunt înşirate la acest articol, şi anume : Casele de ocrotire autonome sau depinzând de alte ministere, Regiile autonome, Casa de ocrotire a căilor ferate şi toate instituţiile sanitare autonome sau depinzând de alte ministere, trebuie să-şi facă numirile prin comisiunea administrativă a Ministerului Sănătăţii, fiindcă numai astfel aceste numiri sunt investite cu toate formele legale.

Comisiunea, de fapt, însă, nu face decât să controleze formele cari s'au îndeplinit cu această numire. Deci, toate instituţiunile din această categorie sunt libere să facă propuneri cari vin în faţa comisiunii şi ea examinează: dacă s'au satisfăcut sau nu formele legale şi apoi dă confirmare numirilor.

D. deputat Pistiner spune că serviciul militar al armatei a fost omis.

D-lor, din toate serviciile sanitare din ţară, numai acest serviciu a fost omis, pentru că acolo numirile nu se fac pe bază de recomandare, ci pe bază de înaintare dela un grad la altul, şi apoi întreg personalul este militar şi numirile nu se fac decât în legătură cu legea de înaintare a ofiţerilor.

Pentru toate celelalte instituţiuni, însă cari au dreptul să facă propuneri, numirea este valabilă şi comisiunea administrativă nu are decât numai îndatorirea de a controla forma acestei numiri.

Eu cred că dacă d. ministru va face o declaraţiune în acest sens, veţi fi pe deplin satisfăcuţi.

D-l D. R. Ioaniţescu : D-le ministru, medicii dela Casele autonome trebuie să fie apropiaţi sufleteşte de membrii acetor Case. Unde nu este apropiere sufletească, nu se poate face nimic, şi deci, din acest punct de vedere, amendamentul d-lui Pistiner e bine venit.

D-voastră aveţi însă dreptul să exercitaţi controlul superior.

Aşa cum este redactat aliniatul ultim din art. 16, face ca întreg regimul autonom dela Casa centrală a asigurărilor sociale, să devină pur şi simplu un biurou de înregistrare !

Or, trebuie inversată chestiunea ; cu alte cuvinte, propunerea să fie obligatorie şi d-voastră să vă rostiţi asupra condiţiunilor de capacitate, iar nu să aveţi putere de apreciere între doi sau mai mulţi candidaţi şi să acceptaţi pe care îl vreţi. Recomandarea să fie obligatorie, în afară de cazul când nu îndeplinesc condiţiunile legale.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. şi O. S.: D-lor deputaţi, amendamentul acesta nu-şi are locul aci. Art. 16 vorbeşte numai de pronunţarea asupra numirii. Aci este vorba de un principiu general.

Chestiunea recrutării personalului ar trebui să se discute la articolul respectiv. Sunt două categorii de medici: acei cari trebuie să fie specializaţi, cari au funcţiuni de chirurgi, internişti, ginecologi, etc., şi categoria medicilor nespecializaţi, cum sunt medicii sanitari şi medicii curanţi ai asigurărilor socale. Aceştia din urmă nu sunt specializaţi.

Ministerul nu are nici un interes deosebit, să intervină la recrutarea lor în mod special; atunci când este vorba însă de medicii specialişti, are această datorie. După legea nouă, nimeni n'are dreptul să se intituleze specialist dacă nu trece prin această filieră pe care o prevede legea: stagiu, examen, etc.

D-l Iacob Pistiner: De acord, dar lăsaţi numirea.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. şi O. S.: Numirea trebue să fie făcută de noi, altfel îşi perde dreptul de a concura la o numire în acest post.

D-l Iacob Pistiner: Să fie confirmat de d-voastră, nu numit.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. şi O. S.: In ce priveşte medicii curanţi, suntem de acord să faceţi propunere şi noi să o confirmăm.

Pentru medicii nespecialişti, va rămâne să se vadă care va fi autoritatea chemată să dea o garanţie în selecţionarea justă, în vederea serviciilor şi persoanelor.

Exp. Mot. l. 1934. — Am modificat *comisiunea administrativă* (de numiri şi confirmări a personalului sanitar), dând mai multă obiectivitate desemnării membrilor ei. Acelaşi lucru pentru celelalte comisiuni de specialitate la care membrii vor fi desemnaţi de Consiliul Superior al Sănătăţii (în parte), pentru a asigura o compunere cât mai competintă şi obiectivă.

Desb. Senat. l. 1934. — *D-l prof. D. R. Ioaniţescu:* D-le ministru, vorbesc în privinţa comisiunii administrative de numiri, care de sigur trebue să aibe dreptul de a se rosti asupra definitivării medicilor asigurărilor sociale, dar de ce şi asupra numirilor? Incălcaţi astfel autonomia asigurărilor care este instituţie cu totul separată. Trebue să aveţi ochiul veghetor asupra întregului personal sanitar, dar numai pentru politica sanitară în general. Până în momentul de faţă, ei treceau la comisie pentru definitivare, nu pentru numire.

In al doilea rând, d-voastră hotărîţi că instituţiile şi fundaţiile care şi-au dat o organizaţie proprie, prin actul de fundaţie, să fie exceptate, dacă sunt în conformitate cu normele generale pentru recrutarea şi numirea personalului sanitar superior. Nu ne putem desinteresa de felul cum se recrutează medicii la anumite instituţii, fie eforii, fie Spiridonii, Ministerul trebue să-şi spună cuvântul. Textul adaogă: „Dacă sunt în conformitate cu normele generale statuate în legea de faţă".

Dar dacă, d-le ministru, nu sunt în conformitate cu dispoziţiunile legii sanitare? Atunci Ministerul n'are nimic de zis? Dacă în actul de fundaţie donatorul a prevăzut dispoziţiuni care vin în conflict cu acţiunea politică sanitară? In acest caz ministerul n'are nimic de zis?

De aceia, d-le ministru, vă rog să lămuriţi aceste două chestiuni care de altfel merg mână în mână. Este vorba de imixtiunea ministerului în instituţiunile sanitare separate, unele fiind autonome dela lege, altele fiind autonome prin însuş actul de fundaţie făcut de unii donatori generoşi. Care este după d-voastră dreptul ministerului la numirea şi la recrutarea personalului de medici în aceste instituţiuni?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: D-lor senatori, în chestiunea personalului dela Casa Asigurărilor Sociale — vorbesc de personalul tehnic medical — ştiţi cu toţii, sau dacă nu ştiţi vă spun eu acum, s'a făcut multă discuţiune.

S'a mers până acolo încât o parte din medici şi din cei mai importanţi, au cerut ca medicul să nu mai fie ales de Asigurările sociale, ci asiguratul să-şi aibă dreptul să-şi aleagă el medicul.

S'a răspuns că nu se poate pentrucă se cer oarecari garanţii, oarecari norme de numire cu totul speciale. Nu poţi să laşi în general ca medicul de asigurări să fie ales de către clienţi; nu poţi să laşi ca fiecare să-şi ia medicul ce-i place. S'ar putea da naştere la abuzuri care ar costa foarte scump Asigurările sociale, dacă s'ar lăsa ca fiecare client că-şi aleagă medicul după bunul lui plac. S'a zis: medicul acesta trebue să fie un medic special al Asigurărilor sociale, pentru că el are un rol definit, ele are un rol public, e un interes general. Această instituţiune, care are un caracter de stat, este administrată după normele instituţiunilor publice, care se conduc de un consiliu de administraţie; ele însă îşi păstrează un caracter de interes general.

Şi atunci, în ceeace priveşte alegerea, în ceea ce priveşte selecţionarea corpului medical în această instituţiune — şi d-voastră ştiţi că una din acţiunile cele mai importante ale asigurărilor este îngrijirea care se dă bolnavilor şi celor asiguraţi — în ceeace priveşte selecţiunea Corpului medical, statul are ceva de spus.

In această privinţă nu cunosc norme mai bune decât cele înfiinţate de noi prin lege: selecţiunea printr'un examen special sau prin concurs.

De altfel alegerea lor este prevăzută şi aici trebue să fie făcută tot după normele pe care le arătam noi în această lege. Nu este vorba numai de definitivat, pentru că noi cunoaştem chestiunea. Incep să numească provizorii şi astăzi avem 250 medici provizorii la Bucureşti, la asigurările sociale. Această situaţiune nu poate dăinui mai departe. Medicul trebue să fie la locul său, după calităţile pe care le are, prin concurs sau examen.

In comisiunea specială de numiri, cum este prevăzut aici, va figura şi un delegat al Asigurărilor sociale din corpul medical definitiv al Asigurărilor sociale.

Este prevăzut mai jos şi cazul particular care interesează Ministerul Muncii. Se spune: pentru aceste concursuri, interesând serviciile medicale dependente de alte ministere, că se va completa cu un delegat medic al instituţiunii sau serviciului respectiv. Aşa că, în această comisiune va figura şi un delegat al corpului medical definitiv al asigurărilor sociale şi comisiunea va lucra tot aşa cum lucrează pentru toţi ceilalţi medici în general.

Prin urmare tot aici se face selecţiunea. Cât despre chestiunea personalului provizoriu, aceasta trebue să dispară. Trebue ca într'un termen să se publice toate locurile vacante, să le suprimăm pe acelea inutile şi aici să se prezinte candidaţii care doresc să ia parte la concurs. Prin urmare, în rezumat, medicii dela asigurările sociale vor fi selecţionaţi cum se selecţionează corpul medical care ţine de instituţiile statului.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Dar dacă în legea specială a asigurărilor socale sunt aceleaşi norme de numire, sau aceleaşi condiţiuni ca acelea din legea sanitară, nu credeţi că este bine să respectaţi autonomia ca la acelea din alin. I ?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Nu. Pentrucă instituţiunile prevăzute aici, Căile ferate de exemplu, sunt instituţiuni cu caracter autonom şi sunt aceleaşi norme şi acelaş tip de condiţiuni.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Ar trebui ca toate numirile să treacă pe la centru.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Din moment ce sunt dispoziţiuni cari satisfac în legea specială a asigurărilor trebue să le respectaţi.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Intrucât nu ating principiile legii.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: O altă lămurire. „Când comisia administrativă se pronunţă asupra personalului sanitar, sau pentru concursurile interesând servicii medicale dependinte de alte ministere, ea se va completa cu un delegat medic al instituţiunii sau serviciului respectiv".

La care concursuri vă gândiţi dv. ?

D-l dr. Lucian Skupiewski, raportor: Este tocmai ceeace a lămurit d. ministru.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: In asemenea cazuri reprezentantul acelui minister, va lua parte în comisiune.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Chiar în comisia de examinare?

D-le ministru, sunteţi de aceeaş părere ca şi d. raportor ?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: D-le Ioaniţescu, a avut loc un concurs, se produce o contestaţie. La discuţia acestei contestaţii trebue să chem chiar delegatul, ca să fie şi el prezent.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Această idee este admisibilă, pentrucă nu împietează asupra comisiunilor examinatoare, dar atunci vă rog întrebuinţaţi un alt termen.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Dacă este vorba de un personal de administraţie care nu este al ministerului, chem numai decât un delegat.

D. prof. D. R. Ioaniţescu: Astfel cum este redactat textul, înseamnă că delegatul dela Spiridonie sau dela Căile Ferate ia parte în comisiunile examinatoare. Prin urmare, întrebuinţaţi altă terminologie în loc de „concursurile".

D. dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: E vorba de comisiuni administrative. care judecă rezultatul unui concurs.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu : Atunci nu are ce să caute cuvântul concurs.

D. dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Dar poate să fie contestaţiune asupra unui concurs.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Spuneţi atunci : asupra rezultatului, sau asupra urmărilor. Nu este tot una. Aşa cum e redactat articolul acesta, înseamnă că se completează fiecare comisiune examinatoare cu un delegat al comisiunii respective şi aci ştiţi că se poate anula tot concursul.

D-l Al. Samoil: In ceeace priveşte medicii dela circumscripţiile noastre, dela Casele de asigurare unde nu există decât un singur medic în localitate, pentru aceştia trebuesc concursuri speciale sau numiri speciale.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Norma este următoarea : un loc este vacant, locul se publică.

Există de ex. un loc liber la Focşani şi nu se prezintă nimeni. Atunci pot să numesc pe cine vreau, dar dacă se prezintă un candidat, trebue să-l pui la concurs.

D-l Tony Iliescu, vicepreşedinte: Cu aceste explicaţiuni date, pun la vot art. 4.

— Senatul aprobă.

Desb. Cameră I. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu ministrul S. şi O. S.:* Nu mai insist asupra comisiunii administrative, care de fapt nu este numită de ministru, ci este emanaţiunea consiliului sanitar superior, care prin vot secret desemnează pe membrii cari urmează să facă parte din această comisiune

Procedând astfel, avem toate garanţiile că personalul sanitar va fi bine selecţionat, în interesul bolnavilor.

Jurispr. — **1.** In principiu Ministerul de Interne este obligat să execute hotărîrea comisiunei administrative dată în conformitate cu art. 26 l. sanitară. Această hotărîre potrivit art. 12. l. sanitară e definitivă şi executorie în acest sens că ministrul are dreptul şi îndatorirea să procedeze imediat la executarea ei, fără să aştepte aprobarea sau confirmarea din partea altui organ administrativ şi fără să aibă el însuş dreptul de a aprecia în fapt şi de a se pronunţa asupra meritelor candidatului propus de comisiune.

Nu e mai puţin adevărat însă că atunci când comisiunea procedează ea însăşi în mod arbitrar — când bunăoară, nu ţine seama în recomandarea ce face de notele din statul de serviciu, astfel cum prevede art. 26 mai sus citat, ci se mărgineşte a desemna pe cel recomandat fără arătare de motive — Ministrul, ca organ al legii, are dreptul să pună în vedere comisiunii punctul arătat, pentru ca ea să decidă în deplină cunoştinţă de fapte şi în conformitate cu dispoziţiile formale ale legii, cum şi ale regulamentului ei de aplicare, care prin art. 15 prevede ca hotărîrea să fie motivată.

Deci, în speță, Ministrul nu a săvârșit nici o călcare de lege când, observând viciul hotărîrii comisiunei administrative care recomandase nemotivat pe recurent ca medic șef al Capitalei, a cerut un nou aviz, care se dată aceasta — dat în formele legale — a putut conchide la recomandarea unei alte persoane (Cas. III, dec. 5—2 ian. 1920. Jur. Rom. 1920, 97).

2. Prin art. unic al legii privitoare la numirea de medici primari definitivi dintre medicii cari au depus concursuri pentru posturi de medici primari de servicii de specialitate pentru spitalele Ministerului S. și O. S. în intervalul dela anul 1919 până la data promulgării zisei legi și care au întrunit media la concurs de cel puțin 15, însă nu au putut fi numiți, întrucât nu au fost locuri suficiente scoase la concurs, acești medici își păstrează drepturile concursului depus conf. art. 25 al. 10 și 11 din legea sanitară din 1910 cu modificările din 28 Martie 1926 și vor fi numiți definitiv medici primari în specialitatea pentru care au concurat la posturile vacante — numirile urmând a se face cu avizul comisiunei administrative.

In speță, însă, acțiunea urmează să fie respinsă ca prematură, întrucât comisiunea administrativă nu a hotărît până acum numirea unui medic primar în locul rămas vacant, solicitat de reclamantă; când comisiunea va da o asemenea deciziune, reclamanta va avea dreptul la acțiune în contencios (Ap. Chișinău, dec. 33—18 oct. 1930, Jur. Gen. 1931. 1412).

3. Art. 17 din legea sanitară prevede că comisiunea administrativă se compune din: Ministru, Subsecretarul de Stat sau Secretarul General, medic, ca președinte, Directorul direcțiunei respective, un igienist și doi medici primari de spital numiți de minister pe termen de cinci ani dintre specialiștii funcționari cu o vechime de cel puțin zece ani. Ei nu pot ocupa o funcțiune amovibilă, nici nu vor deține un mandat colectiv.

Legea din 10 august 1931 pentru revizuirea numirilor și confirmărilor făcute pe baza dispozițiunilor finale ale legii sanitare după ce arată cazurile de anulare a unor astfel de numiri și confirmări în partea sa finală prevede că revizuirea se va face de actuala comisiune a ministerului transformată în comisiune de revizuire sub președenția unui membru al Inaltei Curți de Casație și Justiție desemnat de Inalta Curte.

Rezultă de aici că comisiunea de revizuire se compune din aceiași membri ca și comisiunea administrativă prevăzută de art. 17 l. sanit., însă cu președintele schimbat, anume în loc de a fi ca președinte Ministrul Sănătății, Sub-secretarul de Stat sau Secretarul General medic, cum prevede legea pentru comisiunea administrativă, la comisiunea de revizuire președintele este un membru al Inaltei Curți de Casație (Ap. Craiova, II, dec. 32—10 febr. 1932, după divergență nepublic.).

4. Conform art. unic din legea promulgată prin I. D. R. No. 2879 din 8 august 1931 și apărută în M. Of. No. 184 din 10 august 1931 Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are dreptul în termen de șase luni de la promulgarea acestei legi să revizuiască toate numirile și confirmările făcute pe baza dispozițiilor finale și tranzitorii ale legii sanitare și de ocrotire și să anuleze pe ale acelor persoane, care prin specialitatea lor nu corespundeau menirii posturilor pe care erau menite să le ocupe, precum și acelora care s'au făcut cu nerespectarea condițiunilor generale cerute de lege.

Prin al. ultim din suscitata lege se dispune că această revizuire se va face de comisiunea administrativă a ministerului instituită prin legea sanitară, transformată în comisiune de revizuire, sub președenția unui membru al Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Această comisiune de revizuire s'a compus din membrii înșirați în art. 17 l. sanit, cu deosebirea că președintele comisiunei a fost un membru al Inaltei Curți de Casație și nu ministrul, subsecretarul sau secretarul general cum se prevede în legea sanitară.

Comisiunea administrativă preschimbată prin art. unic al. ultim în comisiune de revizuire a avut menirea judecând titlurile, vechimea și activitatea candidaților, stabilind tot odată și condițiunile de care are să dispună candidatul pentru a fi numit cu titlu stagiar în baza art. 210 l. sanit.

Art. 559 l. sanit. prevede că actualii medici provizorii de circumscripție rurală sau urbană, cari se vor găsi funcționând în momentul promulgării acestei legi, având o vechime de cel puțin un an, vor putea fi confirmați cu titlu stagiar pe timp de doi ani, cu avizul comisiunei administrative.

Reclamantul la promulgarea legii sanitare a funcționat ca medic provizoriu numai din 1 nov. 1929 și până la promulgarea legii nu a avut vechimea cerută de lege, prin urmare avizul comisiunei administrative din 18 oct. 1930 și în urma acestei aviz I. D. R. din 27 nov. 1930 s'a dat numai cu violarea art. 559, care prevede clar că medicul provizoriu trebue să aibă o vechime de cel puțin un an.

Reclamantul nu poate invoca nici că de la 1 ianuarie 1926 până la 1 iunie 1927 a servit Statul în calitate de medic secundar la spitalul G Mârzescu din Brașov, întrucât legea cere prin art. 559 un an de serviciu consecutiv și nu cu întrerupere, legea sanitară fiind o lege specială și condițiunile ei trebuind să fie deci strict interpretate.

Nici art. 550 l. sanit. nu poate fi invocat, deoarece acest text se referă în general numai la medicii cari au avut titlu definitiv, iar în al. ultim se referă la reprimirea medicilor demisionați în locurile devenite vacante, așa că acțiunea se respinge menținându-se decizia comisiunei de revizuire (Ap. Brașov, 25 iulie 1932, nepublicată).

5. Potrivit art. 1. l. sanit. din 14 Iulie 1930 toate serviciile sanitare și de ocrotire din cuprinsul țării vor fi conduse după normele unitare sta-

bilite de Ministerul M. S. și O. S., oricare ar fi autoritatea de care depind ele din punct de vedere bugetar.

Art. 2 al aceleași legi prevede că serviciile sanitare și de ocrotire depinzând de alte ministere decât acela al sănătății, de Regiile Autonome ale Statului sau de alte autorități publice funcționează conform îndrumărilor de ordin technic ale Ministerului Sănătății și sunt supuse controlului de acelaș ordin al acelui Minister.

In art. 3 din aceeași lege se prevede că angajarea, numirea, confirmarea definitivă și disciplinarea personalului technic superior și auxiliar se va face în conformitate cu dispozițiile ei.

Potrivit art. 16 l. sanit. se institue pe lângă Ministerul Sănătății o comisiune administrativă, în compunerea arătată acolo, care se pronunță asupra numirilor definitive, înaintărilor, transferărilor personalului sanitar și de ocrotire din toate instituțiunile civile, publice și particulare, în condițiunile stabilite de lege și acelaș articol. în partea finală, prevede condițiile de numiri, inaintări, confirmări, etc.; deciziunile comisiunei sunt definitive și Ministerul e obligat să le execute.

In baza acestor avize se face numirea și se întocmește Decretul Regal, care conferă titularului dreptul de a cere de la autoritatea pe lângă care a fost numit, executarea lui. In speță procedându-se astfel Primăria nu poate obiecta nimic, ci trebue să plătească salariul reclamantei (Cas. III. dec. 524—20 martie 1933, R. J. A. 1933, 469).

6. Potrivit art. 3 și 26 l. sanit., angajarea, numirea, confirmarea și definitivarea, înaintarea și trnsferarea personalului technic superior sanitar și de ocrotire din toate instituțiunile civile, publice și particulare, se va face de Minister prin I. D. R. în urma avizelor date de către Comisia administrativă instituită conform legii, avize care sunt definitive și executorii pentru Minister.

Așa fiind Primăria Municipiului București nu mai putea să discute valabilitatea I. D. R. de numire a intimatului ca medic al unui dispensar al acestui Municipiu, pe calea excepțională a controlului asupra actelor autorității de la care emană, de oare ce după cum s'a arătat mai sus, autoritatea sanitară de la care emanat actul, este singura competentă de a da avizul, a face numirea și a întocmi Decretul Regal, Decret care urmează să-și producă toate efectele atât timp cât nu a fost anulat în justiție (Cas. III, dec. 567 — 27 martie 1933, R. J. A. 1933, 1817).

7. Prin art. 203 l. sanit. din 1930 se prevede că în termen de 30 zile după terminarea inscrierilor, Ministerul va convoca comisiunea de propuneri compusă din: *a)* câte un profesor din specialitatea respectivă sau în lipsă din specialitatea înrudită, delegat de fiecare Facultate de medicină, *b)* doi specialiști delegați de Minister dintre medicii de specialitate din servicul Ministerului, cu vechime de cel puțin zece ani. Comisia lucrează sub presidenția celui mai vechi dintre profesori. Această comisie propune pentru fiecare loc vacant câte un candidat, ținând seama de notele obținute la examenul de capacitate și de titlurile, lucrările și activitatea candidatului. Propunerile se fac cu majoritate de voturi și se motivează în scris. Ele sunt publice. In termen de opt zile de la hotărîrea comisiei de propuneri candidații vor putea introduce contestație asupra îndeplinirei formelor legale sau neregularității propunerilor, care va fi examinată și judecată în primă și ultimă instanță de comisia administrativă, în termen de cel mult 15 zile de la introducerea contestației. Propunerile rămase definitive sunt executorii pentru Minister, care este obligat să numească pe candidatul propus. Privitor la recrutarea medicilor de specialitate se mențin dispozițiile legii sanitare — art. 199, 203 — cu deosebire de examenul de capacitate, care va purta titlul de concurs de clasificare, abrogându-se prin aceasta dispozițiile legii decretate sub n. 2548 din 17 Iulie 1931.

Art. 42 din regulamentul concursurilor de clasificare pentru posturile de medici de specialitate și modul de ocupare al acestor posturi, din 1933, prevede că dacă nu s'au înaintat contestații sau dacă ele au fost respinse, comisiunea întreagă va ratifica concluziile de propuneri în termen de cel mult 30 zile de la data ședinței. hotărâtoare a comisiunii de propuneri, iar Ministrul va face formele de numire fără întârziere.

Așa fiind, în speță, propunerea comisiunii de propuneri nu a devenit executorie, fiindcă asupra ei nu s'a pronunțat și comisia administrativă, așa că Ministerul nu era obligat să facă numirea reclamantului (Ap. București, III, 14 martie 1935, R. J. A. 1935, 932).

Obs. — V. și art. 258, n. 5 și 6 și art. 259.

ART. 15. — Comisiunea centrală de disciplină [1]) este organul disciplinar de apel pentru întreg personalul tehnic titrat, afară de serviciul sanitar al armatei.

Ea se compune din:

1. Un membru delegat de Curtea de casație din sânul ei prin tragere la sorți, la începutul fiecărui an judecătoresc, de către primul-președinte al Curții, ca președinte.

2. Un medic delegat al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, desemnat de ministru.

---

1) Regulamentul pentru aplicarea dispozițiunilor din legea sanitară și de ocrotire la comisiunile de disciplină a fost promulgat cu Decretul No. 1172 din 7 aprilie 1932, publicat în M. O. No. 88 din 13 aprilie 1932.

3. Doi medici ai Consiliului general ai sănătății și ocrotirii, delegați de membrii medici ai acestui Consiliu, din care unul va fi medic la Asigurările Sociale.

4. Un funcționar egal sau superior în grad celui inculpat, delegat de asociația profesională căreia îi aparține inculpatul.

Secretarul comisiunii va fi subdirectorul serviciului personalului.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 190.

ART. 16. — Pentru fiecare membru dela art. 18[1]) se va delega în aceleași condițiuni un supleant.

Asociațiile profesionale nu pot delega membri sau supleanți a căror vârstă este mai mică de 40 ani.

Numirea membrilor și a supleanților se face pe termen de 2 ani.

ART. 17. — Funcționarii tehnici ai societăților sau așezămintelor particulare, numiți de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sau a căror numire se confirmă de acest minister, sunt supuși, în ce privește disciplinarea, acelorași norme ca și funcționarii tehnici ai Ministerului.

Autoritățile sanitare și de ocrotire particulare pot intentà acțiune împotriva fucționarilor lor tehnici, înaintea instanțelor de jurisdicțiune ale ministerului dacă așezămintele respective cad sub controlul tehnic al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. In acest caz în comisiunea de disciplină intră ca referent și cu vot consultativ un delegat medic al autorității respective.

ART. 18. — Sentințele se vor dà cu majoritate de voturi.

Comisiunea va puteà procedà la suplimente de anchete asupra chestiunilor ce îi sunt supuse.

Comisiunea judecă în completul de cinci al membrilor titulari sau al supleanților lor.

Membrii comisiei cari vor lipsi nemotivat dela trei ședințe consecutive se vor considerà demisionați.

ART. 19. — Sentințele comisiei sunt executorii. Ele vor fi confirmate prin Inalt Decret Regal și publicate în Buletinul Oficial al Ministerului.

ART. 20. — Comisiunea de igienă industrială și salubritate edilitară are însărcinarea a studia chestiunile de igienă, salubritate și igienă industrială, a da avize asupra problemelor ce i se pun de către Minister sau de către alte autorități, precum și a se pronunța asupra apelurilor în această materie, ce i se deferă prin legi și regulamente.

Comisiunea de igienă industrială și salubritate edilitară se compune din:

a) Doi delegați ai Consiliului superior al sănătății și asistenții, din cari unul inginer sau arhitect;

b) Un igienist profesor universitar;

c) Un chimist cu vechime de 10 ani;

d) Un specialist în geniu sanitar;

e) Un medic comunal al Capitalei, cu o vechime de 10 ani, ales de Colegiul medical al medicilor comunali;

f) Un delegat al Uniunii Camerelor de comerț și industrie.

Directorul Sănătății face parte de drept din această comisiune și prezidează în lipsa secretarului general (medic). La ședințele comisiunii ia parte de asemenea și șeful contenciosului.

Membrii dela *b, c, d, e* se numesc de ministru pe 3 ani.

Comisiunea va judeca apelurile în materie de salubritate, igienă industrială, precum și apelurile în dărâmările de imobile; șeful serviciului (medic) de igienă din Direcția Sănătății este secretarul și raportorul comisiunii.

---

1 Devenit art. 15 în actuala lege.

Desb. Camerei l. 1934. — *D-l G. Banu:* In ce priveşte igiena industrială şi salubritatea, fiecare din ele reprezintă câte o problemă importantă legată de sănătatea publică. Ori, dacă dv. puneţi aceste amândouă teme sub autoritatea unei singure comisiuni, am impresia că va fi depăşită competinţa ei, sau într'o direcţie sau în alta, pentrucă salubritatea publică nu se suprapune noţiunii de igienă industrială. Aţi făcut-o poate pentru simplificare, fiindcă ştiu din experienţă că aceste comisiuni nu fac decât să judece apelurile introduse de consiliile judeţene, prin urmare au o funcţiune mai mult judiciară, rămânând ca latura de aplicare, de program, să fie realizată de elementele care intră în consiliul sanitar superior, aşa în cât împreună cu acestea să aplicaţi politica de salubritate şi igienă.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S şi O. S.: D-lor deputaţi, mai este o a treia comisiune, aceea de igienă industrială şi de salubritate.

Cum a observat foarte bine şi d-l deputat Banu, noi am vrut să facem două comisiuni — una de igienă şi de profilaxie şi alta de salubritate — fiindcă dv. ştiţi foarte bine, că activitatea acestei comisiuni se rezumă numai la resolvarea apelurilor, care se fac în această materie; comisiunile din toată ţara au dreptul să se pronunţe, iar dacă se ivesc apeluri, acelea vin la această comisiune specială, aşa încât nu este nevoie să formăm o a doua comisiune pentru acest scop. De altfel dv. ştiţi că există o vorbă : dacă vrei să omori o chestiune, numeşti o comisiune !

ART. 21. — Comisiunea farmaceutică[1]) se compune din:

a) Directorul sănătăţii ;

b) Un profesor de farmacologie;

c) Un farmacist profesor universitar;

d) Doi farmacişti care conduc de cel puţin 10 ani o farmacie ;

e) Un droghist matriculat, proprietar cu practică de 10 ani.

Comisiunea este prezidată de ministrul sau secretarul general medic, iar în lipsa lor de directorul Sănătăţii.

Conducătorul serviciului farmaciei este raportorul comisiunii.

Toţi membrii comisiunii se numesc de ministru pe 4 ani.

ART. 22. — Comisiunea chimico-farmaceutică are următoarele atribuţiuni:

a) De a reviziui faramacopeea română, punând-o în curent cu cerinţele ştiinţifice, în colaborare cu persoane competinte ce va propune de acord cu Facultatea de medicină şi farmacie ;

b) De a întocmi şi revizui taxa prescripţiunilor medicale, de a modifica şi propune regulamente de interes farmaceutic sau de droguerie ;

c) De a-şi da avizul în conformitate cu legea în chestiunile de concesiuni de farmacie, droguerie, laboratoare şi depozite de medicamente;

d) Ia parte la concursurile pentru farmacii şi obţinerea matricolei de droghist.

Comisiunea lucrează fiind prezenţi 2/3 dintre membrii săi.

Avizele şi deciziunile comisiunii sunt supuse aprobării ministrului.

Comisiunea poate invita la şedinţe spre consultare şi alte persoane competinte, poate cere cercetări şi anchete ori experimentări.

CAPITOLUL II

Institutele de ştiinţă aplicată

ART. 23. — Pe lângă Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale funcţionează institutele de ştiinţă aplicată, prevăzute în prezenta lege şi în legea de organizare a ministerelor.

Aviz. Cons. Legislativ l. 1930. — Pentru organizarea institutelor prevăzute mai sus, sub raportul atribuţiunilor referitoare la recrutarea personalului şi a mânuirii fondurilor de cari dispun, se ia ca model actualul institut de seruri şi vaccinuri Dr. I. Cantacuzino, trimiţând la legea specială a acelui institut ; or, atribuţiunile şi drepturile ce s'a crezut util a fi acordate acelei instituţiuni, în vederea persoanei ce-l conduce, nu pot fi generalizate, mai

---

1) Regulamentul comisiunei chimico-farmaceutice, sancţionat prin decretul No. 4068 din 30 nov. 1893 şi publicat în M. O. No. 201 din 4 dec. 1893 a rămas în vigoare, în măsura în care n'a fost modificat prin legea de faţă.

ales în privința administrării veniturilor acelor instituțiuni, căci după legea specială a acelui institut directorul are dreptul de a „da destinațiunea în ce privește întrebuințarea tuturor veniturilor ce-i aparțin acelui institut", fără vreun control, decât al Curții de conturi. Deasemenea Directorul acestui institut are dreptul de a numi personalul superior, adică cu grad universitar, etc. Atari atribuțiuni nu pot fi admise și generalizate.

. mot. l. 1930. — Pe lângă Minister și pentru a-i crea o bază științifică serioasă se înființează diferite institute de știință aplicată, pe specialități, în cari se fac cercetări, experiente și anchete științifice menite să pună de acord noile achiziții științifice, cari pot fi puse în slujba sănătății publice, cu posibilitățile de realizare practică potrivit nevoilor specifice împrejurărilor dela noi. Aceste institute vor servi în acelaș timp pentru instrucția sau perfecționarea personalului tehnic superior sau auxiliar al instituțiunilor sanitare și de ocrotire și care nu poate fi pregătit, din toate punctele de vedere, în actualele instituțiuni științifice închinate în primul rând medicinei curative.

Desb. Cameră l. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.:* D-lor deputați, s'a pomenit și de chestiunea institutelor științifice și în special despre Institutul de igienă.

Am numai câteva cuvinte de spus în această privință.

D-lor deputați, în momentul de față nu înțeleg să mă ating de chestiunea acestor institute, care sunt absolut necesare într'o țară civilizată. Aceste instituțiuni sunt laboratoarele în care se studiază toate chestiunile de știință în genere, așa încât nu pot să fiu contra unor asemenea institute.

ART. 24 — Aceste institute vor studia necesitățile sanitare și de ocrotire specifice țării, făcând anchete și cercetări științifice; vor indica modul de aplicare practică a metodelor moderne ale științei medicale în părțile cari privesc sănătatea și ocrotirea; vor servi ca organe de îndrumare, de control tehnic instituțiilor și serviciilor pendinte de minister; vor standardiza și raționaliza metodele de lucru ce urmează a se aplica de către aceste servicii și instituțiuni și vor contribui la organizarea cursurilor de perfecționare.

Aviz. Cons. Legislativ l. 1930. — In art. 24, care se ocupă de institutele de știință aplicată, între atribuțiunile prevăzute pentru aceste institute sunt și acelea de control. Or, această atribuțiune e bine să rămână numai în seama Ministerului sau a organelor sale speciale.

1. *Institutul de Seruri și Vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino"*

ART. 25. — Institutul de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino" înființat la 1 Aprilie 1921, va funcționa conform legii sale organice sancționată și promulgată prin Inaltul Decret Regal Nr. 3.068, publicată în Monitorul Oficial Nr. 91 din 16 Iulie 1921. 1)

Acest institut recunoscut ca persoană morală și juridică, are menirea:

a) **De a prepara toate serurile, vaccinurile, precum și alte produse similare necesitate de profilaxia și tratamentul specific al maladiilor infecțioase din țară;**

b) **De a face lucrările necesare pentru cercetarea științifică a acestor maladii și de a fixa metodele standard în materie de serologie și microbiologie;**

c) **De a servi ca organ de control și de ajutor pentru toate analizele bacteriologice și serologice și de a-și da avizul pentru introducerea în țară a oricăror seruri și vaccinuri.**

2. *Institutele de Igienă și Sănătate Publică*

ART. 26. — Institutele de igienă și sănătate publică sunt centrele de îndrumare tehnică a serviciilor și instituțiilor sanitare și de ocrotire din cuprinsul circumscripției lor; ele sunt la dispoziția tuturor serviciilor și instituțiunilor numite, indiferent de autoritatea sau departamentul de care aceste servicii și instituții depind.

Institutele de igienă și sănătate publică sunt persoane juridice.

Exp. mot. l. 1930. — Institutele de igienă și sănătate publică, lucrând în strânsă legătură cu facultățile de medicină, sunt chemate să descentralizeze preocupările de îndrumare și control tehnic privitoare la măsurile de igienă și a celorlalte ramuri ale sănătății publice. Comisiile

---

1) Regulamentul pentru administrația interioară a serviciilor Intitutului de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino" a fost sancționat cu Decretul No. 2201 din 2 Iulie 1924 și publicat în M. O. No. 14 din 10 Iulie 1924.

de specialiști depe lângă aceste institute vor avea să se intereseze, în mod stăruitor și comptetinte, de viața instituțiunilor exterioare, până la ultimele lor ramificațiuni și de a servi, la nevoie, și ca organe de inspecție.

Jurispr. — Din combinația art. 1. cu art. 2 și art. 9 din legea din 26 febr. 1927 pentru înființarea pe lângă Ministerul Sănătății a Institutului de igienă și sănătate publică rezultă că acest Institut trebue să fie privit ca o ramură a învățământului public, dat fiind scopul său, de a promova cultura și tehnica profesională în specialitatea igienii și a sănătății publice.

Prin urmare unui medic șef de secție la acest Institut, care are în acelaș timp și o funcție administrativă, nu este locul să i se aplice art. 1 din legea cumulului din 1891, întrucât el este asimiliat cu agregații universitari și exercitarea acestei funcțuni în învățământul public intră in excepția admisă de art. 2, care permite funcționarului administrativ să ocupe o catedră în învățământ (Ap. București, IV, dec. 311 — 4 iulie 1928, nepubl.).

ART. 27. — Institutul de igienă și sănătate publică din București[1]) cuprinde în competința sa circumscripția formată din județele cari cad sub controlul inspectorilor generali sanitari și de ocrotire cu reședințele în București, Constanța și Craiova ;

Insitutul de igienă din Iași, acea formată din județele cari cad sub controlul inspectorilor generali sanitari și de ocrotire cu reședințele în Iași, Cernăuți și Chișinău;

Iar institutul din Cluj circumscripția formată de județele cari cad sub controlul inspectorilor generali sanitari și de ocrotire cu reședințele în Cluj, Sibiu și Timișoara.

ART. 28. — Institutele de igienă și sănătate publică vor fi la dispozițiunea Facultăților de medicină pentru asigurarea învățământului de igienă al facultăților respective.

ART. 29. — Institutele de igienă și sănătate publică sunt conduse de câte un director ajutat de un subdirector și un consiliu tehnic.

Titularii catedrelor de igienă ale facultăților din București, Cluj și Iași, sunt de drept directorii institutelor din localitățile respective.

Subdirectorii institutelor sunt numiți de minister prin înalt decret regal, după recomandarea directorului respectiv.

ART. 30. — Consiliile tehnice ale institutelor sunt compuse din: câte un chirurg, un specialist în maladii interne, un specialist în boli venerice și un psihiatru sau specialist în puericultură, titulari ai catedrelor universitare respective din localitatea unde se află institutul.

Membrii consiliilor tehnice vor fi numiți pe termen de cinci ani, prin Inalt Decret Regal, după recomandarea Facultăților de medicină respective.

Consiliile se pot completa, la nevoie și temporar, cu specialiști în alte ramuri ale științelor medicale, spre a participa la lucrările lor.

Deasemenea vor putea participa la lucrările consiliilor, în urma invitațiilor directorilor, șefii serviciilor medicale și de ocrotire din raza unde funcționează institutele.

ART. 31. — Institutele de igienă și sănătate publică au următoarele atribuțiuni și obligațiuni de ordin tehnic :

1. A contribui la îndrumarea activității organizațiilor sanitare și de ocrotire atât publice cât și particulare, precum și la coordonarea activității acestora, punându-le la dispoziție datele și informațiile de ordin tehnic ce vor fi necesare ;

2. A aviza în mod obligator asupra tuturor proiectelor de construcții, așezări, instalațiuni de aprovizionare cu apă sau pentru îndepărtarea murdăriilor, instalațiuni de salubritate de orice natură și planuri de sistematizare, la cererea autorităților din regiune;

3. A interveni din ordinul Ministerului sau la cererea inspectorilor generali sanitari și de ocrotire sau în fine în cazuri de extremă urgență, din proprie inițiativă, ori de câte ori probleme și situații de ordin sanitar, cer studii și măsuri de ordin tehnic și întrecând competința organelor sanitare de execuție ;

4. A contribui la propaganda sanitară, răspândind în massele populare, potrivit mijloacelor lor, noțiunile elementare de igienă;

---

1) Institutul de Igienă din București a fost înființat cu Decretul No. 533 din 25 februarie 1927, publicat în M. O. No. 44 din 26 februarie 1927.

5. A iniţia şi face anchete ştiinţifice, interesând diversele ramuri ale igienii şi medicinii preventive;

6. A efectua la cerere prin contraexpertize analizele chimice sau bacteriologice, efectuate de laboratoriile publice sau particulare din circumscripţia lor şi a stabili pentru efectuarea acestora metode standardizate.

Pentru a putea îndeplini aceste atribuţiuni, institutele de igienă vor dispune de secţiile ce se vor găsi necesare, ele fiind organizate conform propunerilor directorilor lor.

ART. 32. — Institutele de igienă vor organizà câte un muzeu de igienă şi vor aveà sub conducerea lor tehnică câte un spital de contagioşi, un dispensar policlinic cu serviciu social, un serviciu de puericultură, instituţiile de învăţământ pentru personalul auxiliar sanitar din circumscripţia lor şi câte o circumscripţie urbană şi rurală, cu instituţiile şi serviciile aparţinătoare.

ART. 33. — Personalul tuturor instituţiilor ataşate institutelor de igienă ca şi al celor de sub conducerea lor tehnică se va numi după normele de recrutare ale personalului sanitar prevăzut în această lege, la propunerea directorului institutului respectiv.

Directorul şi personalul de laborator nu pot face clientelă, nici nu pot avea sau lucra în laboratoare particulare.

ART. 34. — Institutul de igienă şi sănătate publică din Iaşi va cuprinde următoarele instituţiuni din aceeaş localitate: laboratoarele de chimie şi bacteriologie ale Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale; acestui institut îi vor fi ataşate spitalul Izolarea, Institutul surorilor de ocrotire şi Staţiunea de malarie Stânca.

Institutul de igienă din Bucureşti, în afară de serviciile ce-i sunt ataşate în conformitate cu dispoziţiile legii sale de înfiinţare publicată în *Monitorul Oficial* din 26 Februarie 1927 şi de acelea prevăzute la art. 32, va cuprinde spitalul şi staţiunea de malarie Gurbăneşti-Ilfov, care va continua să facă şi serviciul de spital de plasă şi o staţiune de studii asupra alimentărilor cu apă potabilă şi epuraţiunii apelor de canal.

Institutul de igienă şi sănătate publică din Cluj va avea sub conducerea sa tehnică institutul pentru profilaxia şi studiul cancerului şi va cuprinde laboratorul de igienă al Ministerului din aceeaş localitate [1]).

ART. 35. — Personalul Institutelor de igienă şi sănătate publică se compune din: şefi de secţie, şefi de laboratoare, asistenţi, preparatori şi personal auxiliar tehnic şi administrativ. El se va recruta după normele fixate pentru recrutatea personalului Institutului de seruri şi vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino", prin legea de organizare a acestuia şi se va bucura de aceleaşi drepturi.

Disciplinarea personalului depinzând şi de Ministerul Instrucţiunii se va face în conformitate cu dispoziţiunile legii învăţământului superior.

ART. 36. — Cheltuelile institutelor de igienă şi sănătate publică se vor acoperi din alocaţiuni bugetare, subvenţii acordate de diferite autorităţi şi instituţiuni, taxe încasate pentru analizele şi lucrările ce le execută. Institutele vor putea primi donaţiuni şi legate cari vor constitui un fond special.

ART. 37. — Un regulament va determina modul de organizare şi funcţionare al institutelor de igienă [2]).

---

1) Regulamentul de organizarea şi funcţionarea institutului pentru studiul şi profilaxia cancerului din Cluj, a fost promulgat cu Decretul No. 1698 din 17 iunie 1932, publicat în M. O. No. 146 din 24 iunie 1932.

2) Regulamentul pentru organizarea şi funcţionarea institutelor de igienă şi sănătate publică, a fost promulgat cu Decretul No. 690 din 20 martie 1933, publicat în M. O. No. 83 din 6 aprilie 1933.

3. *Institutul chimico-farmaceutic*

ART. 38. — Institutul chimico-farmaceutic [1]) funcționează pe lângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și este organul de studii, îndrumare și control tehnic pentru farmaciile, laboratoarele farmaceutice și fabricile de produse farmaceutice și orice produs cu caracter medicamentos.

Aviz. Cons. Legislativ l. 1930. — Și pentru Institutul farmaco-terapeutic se acordă prin art. 38 drept de control. E de repetat observațiunea de mai sus atât în privința suprimărei acestui drept cât și în ce privește veniturile și numirile de personal.

Deasemenea este de observat că acest institut se va ocupa cu vânzarea stupefiantelor și a tuturor medicamentelor, creind pe lângă el și o regie a monopolului stupefiantelor și medicamentelor compuse cu stupefiante.

Este de văzut dacă dreptul acordat acestui institut de a numi direct personalul superior echivalat cu profesorii universitari, nu contravine principiilor legii învățământului superior.

ART. 39. — Directorul institutului este numit de Minister și recrutat dintre profesorii universitari farmaciști sau dintre farmaciștii doctori în chimie, cu o vechime de 10 ani dela obținerea titlului.

ART. 40. — Personalul superior, tehnic și administrativ se recrutează și încadrează pe baza recomandării directorului institutului, potrivit prevederilor acestei legi.

ART. 41. — Atribuțiunile institutului chimico-farmaceutic sunt următoarele:

a) **Studiază materialele prime cari servesc sau pot servi la prepararea medicamentelor: se ocupă de studii de sinteză și fabricarea diferitelor substanțe chimice cari servesc sau pot servi ca medicamente și pentru fabricarea cărora avem în țară materiile prime;**

b) **Face analizele necesare recepționării medicamentelor și materialelor sanitare, cât și analiza preparatelor medicamentelor și specialităților de orice fel, luate ca probe cu ocazia inspecțiunilor făcute de organele prevăzute în actuala lege, din diferitele laboratorii farmaceutice, fabrici, farmacii sau alte instituțiuni, cari dețin sau fac comerț cu produsele medicamentoase, substanțe chimice și material sanitar;**

c) **Supraveghează și controlează lucrările tehnice ale industriilor chimico-farmaceutice din țară;**

d) **Adună datele și informațiile necesare asupra prețurilor tuturor materialelor sanitare.**

Centralizează și întocmește tablouri de medicamentele, pansamentele și materialele sanitare ale tuturor instituțiunilor sanitare publice, de orice departament ar depinde ele și le coordonează în vederea licitațiunilor publice. Pregătește toate lucrările acestor licitațiuni, controlează licitațiunile ținute și referă asupra rezultatelor lor, în conformitate cu legea contabilității publice din 1929.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l Iosif Fischer*: D-le președinte, d-lor deputați, referitor la atribuțiunile Institutului chimico-farmaceutic, aș dori să cer o lămurire dela d. subsecretar de stat.

Atribuțiunea acestui institut este bine stabilită, fiind o instituțiunea științifică. Totuș dacă înțeleg bine punctul *a* din art. 41, acest Institut va putea conduce și o fabrică, întrucât se prevede în acest punct că atribuțiunea Institutului

---

1) Prin Dec. 25.341 din 30 aprilie 1931, s'a hotărit că până la întocmirea regulamentului respectiv, referitor la modul de funcționare al institutului chimico-farmaceutic, formațiunea acestui institut se divide, cu începere dela 1 ian. 1931, în două părți deosebite.

1. Partea tehnică, care se va ocupa cu atribuțiunile arătate la art. 41, al. a, b și c din legea sanitară și de ocrotire.

2. Partea administrativă, care se va ocupa cu atribuțiunile arătate prin al. d. din art. 41 și art. 42 și 43 din aceiași lege.

a) Partea tehnică va fi condusă direct de d-l dr. Konya, directorul institutului, fiind secondat de d. sub-director C. Popp, d. șef de secție și 2 farmaciști (farmaciste);

b) Partea administrativă va fi condusă de d. sub-dir. farmacist G. Ionescu, secondat fiind de restul de personal ajutător, compus din farmaciști, lucrătoare și laboranți.

Intreaga corespondență privitoare la partea tehnică — va fi prezentată la soluționat de către d. director al institutului — sau de d. subdirector tehnic.

Deasemeni întreaga corespondență privitoare la partea administrativă și financiară va fi prezentată la rezolvat de către d. sub-director farmacist G. Ionescu.

chimico-farmaceutic este și „fabricarea diferitelor substanțe chimice". Or, d-lor, ca să se conducă o fabrică, trebuie să existe o organizație de fabrică capital, trebuie să existe un control, dar în general, o instituțiune științifică nu este în stare să conducă o fabrică în condițiuni favorabile.

Intreb deci pe d. subsecretar de Stat dacă nu crede că ar trebui să fie suprimată această atribuțiune de fabricare sau, dacă nu poate fi suprimată, atunci să se ia măsuri pentru organizarea acestei funcțiuni și a unui control eficace în această privință.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul S. și O. S.: D-lor deputați, până în prezent a existat un depozit de medicamente, care, în afară de atribuțiunile legale, a avut și îndatorirea de a prepara anumite medicamente, în formă conservabilă, pentru uzul curent al spitalelor.

Institutul chimico-farmaceutic are la dispoziție o uzină pentru prepararea acestor medicamente conservabile. El este absolut necesar pentru noi, evident, este controlat și se alimentează din fondul bugetului.

D-l Iosif Fischer: Controlat de cine?

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul S. și O. S.: De minister, ca toate instituțiunile care depind de el.

Nu este vorba de o fabrică cu pretenție de a avea autonomie, cum ar fi o fabrică particulară, ci este o anexă importantă a acestui institut chimico-farmaceutic.

— Art. 41 se votează în textul comisiunii, nemodificat.

ART. 42. — Pe lângă Direcția Sănătății din Minister funcționează depozitul de medicamente, pansamente și materiale sanitare ca și laboratorul technic de produse farmaceutice anexat pe lângă acest depozit. Depozitul are o gestiune aparte.

ART. 43. — Din veniturile nete ale institutului chimico-farmaceutic provenite dela regia monopolului stupefiantelor, taxele de analize, etc., se rezervă 10% pentru înzestrare, bibliotecă și materiale de studiu, iar restul de 90%, după completatea fondului de rulare a materialelor monopolizate, se varsă la Fondul Sanitar.

ART. 44. — Institute chimico-farmaceutice cu aceleași atribuțiuni, se vor putea creea la Cluj și Iași.

MONOPOLUL STUPEFIANTELOR

ART. 45. — Se institue monopolul de Stat al stupefiantelor care va privi fabricarea, importul, depozitarea, controlul și distribuția lor după norme stabilite prin regulamentul acestei legi [1]. Prin regulament se va stabili funcționarea monopolului [2].

Pe lângă institutele chimice farmaceutice din Cluj și Iași se vor institui depozite de produsele monopolizate necesare regiunilor respective.

In locul comisiunii prevăzute de art. 3 al Legii pentru combaterea abuzului de stupefiante, se institue o comisiune intitulată: „Comisiunea monopolului stupefiantelor" [3] compusă din:

a) **Directorul Sănătății din Minister;**

b) **Directorul institutului chimico-farmaceutic;**

c) **Un profesor universitar dela Facultatea de farmacie, având titlul de farmacist;**

d) **Un profesor universitar de farmacologie;**

e) **Un medic;**

f) **Un jurist;**

g) **Un droghist proprietar cu practică de 10 ani desemnat de asociația generală a droghiștilor din România.**

Secretarul comisiunii va fi subdirectorul technic al institutului chimico-farmaceutic.

---

1) Legea pentru combaterea abuzului cu stupefiante, a fost promulgată cu Decretul No. 1095 din 12 aprilie 1928, publicat în M. O. No. 90 din 25 aprilie 1928.

2) Regulamentul monopolului de Stat al stupefiantelor, a fost sancționat cu Decretul No. 2111 din 21 iulie 1933, publicat în M. O. No. 167 din 24 iulie 1933.

3) Prin Decretul No. 3030 din 13 noembrie 1934, publicat în M. O. No. 263 din 14 noembrie 1934, (dat pe baza legii 124/934) la art. II „se aprobă desființarea comisiunii monopolului stupefiantelor, prevăzută în art. 45, atribuțiunile acestei comisiuni trecând în întregime asupra Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Membrii comisiunii dela litera *c* până la *f*, sunt numiţi pe trei ani prin decret regal.

Această comisiune lucrează, sub preşedenţia ministrului, a secretarului general al Ministerului sau, în absenţa acestora, sub preşedenţia Directorului sănătăţii, la sediul institutului chimico-farmaceutic.

Tot această comisiune va întocmi tabloul substanţelor stupefiante monopolizate [1]), tablou care va fi aprobat de Minister şi care va fi revăzut şi completat de câte ori va fi nevoe, cum şi va stabili taxele pentru banderolele monopolului, cu aprobarea Ministerului.

ORGANIZAREA SERVICIILOR SANITARE ŞI DE OCROTIRE EXTERIOARE

CAPITOLUL I

Inspectorii generali sanitari şi de ocrotire

ART. 46. — Indrumarea, coordonarea şi controlul serviciilor sanitare şi de ocrotire din ţară, se face de către Minister prin inspectori generali sanitari şi de ocrotire, cu reşedinţa în Bucureşti, Cernăuţi, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Iaşi, Sibiu şi Timişoara.

ART 47. — Inspectorii generali sanitari şi de ocrotire au dreptul la mijloacele de transport, cum şi la locuinţă, încălzit şi luminat, sau contravaloarea în bani, şi au reşedinţă stabilă şi permanentă în locul unde funcţionează.

ART. 48. — Inspectorii generali sanitari se recrutează dintre medicii şefi de municipiu, ambulatoriu sau medicii primari definitivi şi cu o vechime de cel puţin 12 ani de serviciu. Ei se numesc cu avizul conform al Comisiunii administrative.

Inspectorii generali sanitari tehnici se recrutează dintre profesorii universitari medici, sau specialişti recunoscuţi, cu o vechime de 15 ani în serviciu şi ocupând posturi definitive. Ei se numesc cu avizul conform al Comisiunii administrative.

ART. 49. — Inspectorii generali sanitari mai au în plus următoarele atribuţiuni :

a) **Organizează serviciul în înţelegere cu autorităţile locale şi concursul medicilor primari de judeţ, al medicilor şefi de municipiu şi al şefilor de instituţii;**

b) **Veghează la aplicarea legilor şi regulamentelor sanitare şi de ocrotire;**

c) **Supraveghează exerciţiul medicinei, farmaciei, drogheriei, practica moşitului şi a dentisticei;**

d) **Intervine ca la intocmirea şi aprobarea bugetelor autorităţilor locale să se ţină seamă de satisfacerea nevoilor sanitare şi de ocrotire;**

e) **Face propuneri şi numiri de personal potrivit prevederilor din prezenta lege;**

f) **Urmăreşte aducerea la îndeplinire a hotărîrilor rămase definitive ale consiliilor de igienă şi ocrotire;**

g) **Aplică în prima instanţă pedepsele prevăzute în prezenta lege, altele decât cele date în competinţa medicilor în subordine;**

h) **Işi dă avizul asupra creierii instituţiunilor cu caracter sanitar sau de ocrotire, precum şi asupra lucrărilor de salubritate propuse de comune, judeţe şi municipii;**

i) **Inspectează personalul sanitar şi de ocrotire şi notează activitatea lui.**

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l Iacob Pistiner :* Am depus un amendament pentru suprimarea aliniatului nr. 1, la art. 49

D-lor deputaţi, acum un an am votat reforma administrativă şi am auzit atunci, dacă nu mă înşel chiar din partea unor d-ni deputaţi cari sunt astăzi în comitetul de delegaţie, susţinând cu mari laude autonomia care se înfiinţase prin legea administrativă.

După un an când e vorba să aplicaţi această reformă administrativă, interveniţi şi declaraţi prin aliniatul *h* din acest articol, că nu consiliul comunal sau judeţean este stăpân asupra administraţiei locale, ci medicul.

...Găsesc că acest aliniat *h* este în cantrazicere cu legea administrativă, pentrucă îl faceţi, prin el, pe medic stăpân asupra întocmirii budgetului. Imi pare bine că este aci cel mai sincer ade-

1) Tabloul monopolului de Stat al stupefiantelor a fost publicat în M. O. No. 190 din 21 august 1933.

rent al reformei administrative, d. Mirto care a luptat pentru acest lucru și care va adeveri că nu este dreptul nostru de a-l face pe medic stăpân la întocmirea budgetului, căci cuvântul „intervine" înseamnă a impune. Deaceea am cerut suprimarea acestui aliniat.

D-l Eduard Mirto : D. Pistiner a apelat la mine. Eu vă declar d-lor, că sunt un aprig susținător al autonomiei locale, dar nu înțeleg din cele spuse de d. Pistiner, prin ce s'a știrbit această autonomie. A interveni la întocmirea sau aprobarea budgetului autorității locale, după ideea mea, înseamnă a da lămuriri asupra cifrelor ce trebuesc înscrise în buget în acest scop, rămânând ca organul chemat să decidă. Dacă s'ar fi dat un drept de deciziune șefului serviciului sanitar, atunci da, aveați dreptate, dar cum pretindeți d-voastră, ca omul specialist care cunoaște aceste nevoi și este chemat a le cunoaște, să nu vină înaintea autorității locale și să le arate care sunt, ca d-voastră, astfel să țineți seamă de sfaturile lui cu ocaziunea intocmirii bugetului? Iată de ce regret că eu tocmai care totdeauna m'am înțeles cu d. Pistiner, de data aceasta sunt în dezocord cu d-sa.

Art. 48 se votează în textul comisiunii nemodificat.

Jurispr. — 1. In principiu acțiunea publică se exercită de ministerul public și numai în anumite cazuri ea poate fi exercitată de vre-o altă autoritate, când legea i-a delegat acest drept.

Prin nici un text de lege nu s'a delegat inspectorilor sanitari dreptul de a ataca cu recurs în casație o hotărire, care ar putea fi anulată pe această cale pentru greșită aplicațiune a pedepsii și prin urmare recursul făcut în speță de inspectorul sanitar în contra sentinței Tribunalului, pe motiv că s'a aplicat contravenientului în mod greșit art. 385 c. p., el trebuind să fie pedepsit cu pedeapsa mai gravă din art. 63 l. sanit., este inadmisibil și ca atare urmează să fie respins (Cas. II, dec. 2801 — 13 oct. 1925, Jur. Gen. 1926, 68).

2. — Prin art. 4 l. sanit., din 1933 se prevede că nici un serviciu sanitar sau de ocrotire nu poate fi creat, nu poate funcționa, nu se poate desființa și nu se poate sustrage destinației originale fără aprobarea prealabilă a Ministerului M. S. și O. S., iar potrivit art. 49 din același lege inspectorii generali sanitari își dau avizul asupra creerei instituțiunilor cu caracter sanitar sau de ocrotire, precum și asupra lucrărilor de salubritate, propuse de comune, județe și municipii.

In speță transformarea spitalului unde fusese numit reclamantul, din spital de chirurgie în spital de boli interne, făcându-se fără avizul inspectorilor generali, condițiune esențială cerută de art. 49 lit. H și art. 4 l. sanit., deci în mod ilegal, Ministerul a fost nu numai îndreptățit, dar obligat din oficiu să revină asupra deciziei de transformare pentru intrarea în legalitate, astfel încât revenirea asupra deciziei de transformare fiind legală, reclamantul, ca specialist de boli interne, nu poate fi numit decât la un spital de boli interne, iar nu în postul de medic primar șef la un spital de chirurgie, specialitate pe care el nu o avea, așa că acțiunea în contencios se respinge (Ap. București, III, 14 martie 1935, R. J. A. 1935, 932).

Obs. — V. și art. 14 n 7.

ART. 50. — Inspectorul general sanitar și de ocrotire este șeful ierarhic al medicilor aparținând serviciului sanitar și de ocrotire din regiunea ce conduce. El va colabora cu inspectorii tehnici de pe lângă institutul de igienă și sănătate publică respectiv.

ART 51. — Atribuțiunile și sarcinile bugetare ale asociațiunilor județene de ordin sanitar și de ocrotire sunt următoarele:

1. Intemeiază, întreține sau subvenționează instituțiuni de ocrotire și opere pentru profilaxia și combaterea bolilor sociale.

2. Organizează și întreține sau subvenționează spitale sau sanatorii speciale, stabilimente pe psihiatrie, leprozerii, pelagrozerii, institute antirabice și alte instituțiuni cari depășesc interesele unui singur județ.

3. Contribuie la măsurile de combaterea epidemiilor.

4. Proiectează și execută lucrări de edilitate sanitară de interes regional.

ART. 52. — Consiliul asociațiunii județene generale va întocmi un program de înfăptuiri sanitare și de ocrotire în baza normelor generale stabilite prin prezenta lege, fixând ordinea în care urmează să se realizeze aceste lucrări, sediul instituțiilor și cota de cheltueli pentru fiecare administrație județeană ori comunală. Acest program va fi supus aprobării ministerului, care va contribui, la nevoie, la realizerea operelor proiectate.

CAPITOLUL II

Serviciul sanitar și de ocrotire județean

ART. 53. — Din punct de vedere bugetar, județul are următoarele obligațiuni:

a) **Asigură împreună cu comunele, în conformitate cu dispozițiunile legii administrative, salariul medicilor cari le aparțin și a personalului sanitar auxiliar și de ocrotire, al personalului administrativ, al instituțiunilor și serviciilor din cuprinsul județului. Proporția sarcinilor pentru județe și comune se fixează în raport cu numărul locuitorilor și cu posibilitățile bugetare ;**

b) **Creează în primul rând și întreține instituțiuni sanitare și de ocrotire și instalațiuni de salubritate publică, cari depășesc interesul și capacitatea comunelor ;**

c) **Contribuie la combaterea epidemiilor și a boalelor sociale și colaborează la orice măsuri menite să asigure propășirea sănătății publice.**

Exp. mot. I. 1930. — Județele vor găsi mijloacele de a asigura funcționarea instituțiunilor medicale din județ, cari nu cad în sarcina Statului sau a municipiilor, cu atât mai mult, că în ceeace privește așezămintele eminamente sanitare vor beneficia și în viitor de un sprijin larg din partea ministerului. Județul care nu poate întreține un spital și nu poate aduce o contribuție materială la combaterea boalelor epidemice sau la realizarea instalațiunilor de salubritate publică nu poate aspira la onoarea unei independențe administrative.

ART. 54. — Serviciul sanitar și de ocrotire din județ este condus de un medic primar de județ, exclusiv municipiile.

Medicul primar de județ și municipii renunțând la clientela particulară, are dreptul la locuință, încălzit și luminat, din partea județului ori municipiului, care este obligat a-i asigura — în orice caz — transportul în interes de serviciu, sau contravaloarea în bani.

Medicul primar de județ are următoarele atribuțiuni:

a) **Controlează și supraveghează din punct de vedere al intereselor generale sanitare și al coordonării activității, instituțiile sanitare din județ, și orașele capitale de județ, afară de orașele municipii și de spitalele depinzând de Minister ;**

b) **Supraveghează exercițiul medicinei, farmaciei, drogheriei, dentisticei și practica moșitului din cuprinsul județului, afară de municipii ;**

c) **Controlează și ia măsuri preventive și represive în concordanță cu legile și regulamentele sanitare privitoare la mersul epidemiilor, la salubritatea publică, la igiena școlară, la combaterea plăgilor sociale și în orice domeniu supus legilor și regulamentelor în vigoare ;**

d) **Coordonează măsurile luate de inițiativa locală ;**

e) **Aplică în prima instanță amenzile prevăzute în prezenta lege și regulamentele ei, întru cât nu intră în atribuțiunile instanțelor judecătorești ;**

f) **Iși dă avizul asupra creierii instituțiunilor cu caracter sanitar sau de ocrotire propuse de comune ;**

g) **Intervine ca la întocmirea și aprobarea bugetelor autorităților locale să se țină seamă de satisfacerea nevoilor sanitare și de ocrotire ;**

h) **Face propunerile pentru numiri de personal subaltern potrivit prevederilor din prezenta lege ;**

i) **Acordă concedii și aplică pedepse în conformitate cu legea de față personalului subaltern ;**

j) **Execută hotărârile consiliului de igienă și ocrotire județean ;**

k) **Ține osebită arhivă și registratură pentru lucrările sanitare și de ocrotire privitoare la județ ;**

l) **Acolo unde nu sunt încă medici legiști specializați, face expertize medico-legale sau deleagă pe un medic subaltern ;**

m) **Este șeful ierarhic al personalului technic superior și auxiliar din serviciile pendinte de el, inclusiv secretarul și funcționarii oficiului sanitar.**

ART. 55. — In capitala fiecărui judeţ funcţionează un consiliu de igienă şi ocrotire judeţean compus din:

1. Preşedintele delegaţiei judeţene, ca preşedinte;
2. Medicul primar de judeţ, ca vice-preşedinte;
3. Un delegat al consiliului judeţean desemnat de consiliul judeţean;
4. Un delegat al consiliului comunal al oraşului reşedinţă de judeţ;
5. Medicul-şef al laboratorului (în lipsă, igienistul plăşii centrale);
6. Un medic primar director de spital;
7. Directorul oficiului de ocrotire;
8. Un medic-şef de dispensar;
9. Medicul-şef al oraşului de reşedinţă al judeţului;
10. Un medic comunal;
11. Medicul-şef al garnizoanei;
12. Medicul-şef al Asigurărilor Sociale;
13. Inginerul-şef al judeţului;
14. Un farmacist diriginte proprietar, cu practică de minimum 5 ani în această calitate.
15. Veterinarul şef al judeţului şi oraşului;
16. Un chimist şi, acolo unde există, chimistul-şef al laboratorului de igienă;
17. Medicul-şef al portului (unde sunt porturi);
18. Advocatul Statului sau judeţului;
19. Inspectorul general sanitar şi de ocrotire respectiv poate asista la şedinţele consiliului;
20. Câte un delegat al Uniunii Camerelor de comerţ şi Industrie şi Camerei muncii, cu vot deliberativ.

Consiliul poate chema specialişti şi reprezentanţi ai asociaţiunilor profesionale interesate, cu vot consultativ.

Deasemnarea membrilor dela punctele: 6, 8, 10, 14, 16, 18 se face de către inspectorul general sanitar şi de ocrotire în fiecare an. Secretarul serviciului sanitar şi de ocrotire judeţean este de drept secretarul Consiliului de igienă şi ocrotire judeţean.

Jurispr. — Consiliile de igienă sunt instituţii în subordine faţă de direcţiile de regiuni sanitare şi acestea din urmă depind de Ministerul Sănătăţii Publice.

In speţă trebue citat în faţa instanţelor judecătoreşti Ministerul Sănătăţii, care să răspundă de ordinele date de organele în subordine, iar nu serviciul sanitar judeţean, care fiind pendinte de Ministerul Sănătăţii, nu are personalitate juridică şi ca atare calitatea de a sta în instanţă (Cas. III, dec. 636 — 3 aprilie 1931, P. S. 1931, 417).

ART. 56. — In capitala fiecărui judeţ va funcţiona, deservind judeţul şi oraşul de reşedinţă:

a) Un spital cu servicii de specialitate, având o secţie pentru boale contagioase în mod obligator la serviciul medical;

b) Un laborator de igienă;

c) Un dispensar policlinic; şi

d) Un oficiu de ocrotire.

Dispensarul şi oficiul de ocrotire cad în sarcina bugetară a comunei de reşedinţă, laboratorul în sarcina Statului, iar spitalul în sarcina judeţului. Când comuna de reşedinţă este municipiu, spitalul va putea fi creat şi întreţinut de judeţ, de municipiu sau de ambele, după cum se va stabili pentru fiecare caz în parte de minister împreună cu autorităţile interesate.

CAPITOLUL III

Organizarea plăşii sanitare

ART. 57. — Judeţele sunt împărţite în plăşi sanitare. Plasa sanitară se compune din una sau mai multe plăşi administrative.

ART. 58. — Populaţiunea unei plăşi sanitare va fi de cel mult 100.000 de locuitori, potrivit cu densitatea populaţiunii şi cu căile de comunicaţie din plasă.

Delimitarea plășilor sanitare se face de minister cu avizul inspectorilor generali sanitari și de ocrotire, la propunerea consiliului de igienă și ocrotire județean.

ART. 59. — Nici o plasă sanitară nu poate depăși limitele geografice ale județului său.

ART. 60. — La reședința plășii va funcționa un spital de plasă. Spitalul de plasă cade în sarcina bugetară a județului

Internarea în spital a contagioșilor primează față de ceilalți bolnavi.

ART. 61. — In comuna reședință va mai funcționa un dispensar mixt condus de medicul comunal. Dispensarul e chemat să dea consultațiuni și să asigure tratamentul ambulator oricăror categorii de bolnavi.

ART. 62. — Plasa sanitară este condusă de un medic igienist [1] ajutat de medici comunali, oficianți sanitari și surori de ocrotire. Statul îi va pune la dispoziție locuința și mijloacele de transport.

ART. 63. — Pe lângă fiecare medic igienist de plasă vor fi atașați unul sau mai mulți oficianți sanitari cari vor fi întrebuințați pentru operațiunile de desinfecție, pentru controlul alimentelor și băuturilor și orice alte lucrări de salubritate publică și de poliție sanitară.

ART. 64. — Medicul igienist are sediul obligator și permanent la reședința plășii sanitare. El conlucrează cu pretorii plășilor administrative, având conducerea în tot ceeace se referă la igiena și salubritatea comunelor din cuprinsul plășii sanitare. Medicul igienist al plășii este șeful ierarhic al întregului personal tehnic din circumsripția sa și este subordonat medicului primar de județ.

ART. 65. — Medicul igienist de plasă este obligat să inspecteze cel puțin odată pe lună toate comunele din plasa sa și să ia orice măsuri crede necesare pentru interesele sanitare și de ocrotire.

In scopul acesta medicul igienist :

1. Dă îndrumări și controlează personalul din subordine ;

2. Dă indicațiuni comunelor pentru înfăptuirea lucrărilor de salubritate ;

3. Raportează organelor superioare nevoile sanitare ale comunelor și intervine pentru înscrierea sumelor necesare în bugetele lor ;

4. Studiază și indică măsurile necesare pentru aprovizionarea cu apă ;

5. Controlează stabilimentele industriale;

6. Veghează pentru igiena alimentară, controlând piețele de alimente și toate ramurile industriei alimentare ;

7. Inspectează localurile în cari se debitează alimente și băuturi și ia măsuri pentru funcționarea lor în bune condițiuni sanitare ;

8. Veghează asupra combaterii boalelor venerice, împreună cu medicii dispensariilor ;

9. Ia dispoziții privitoare la orice chestiuni de igienă și sănătate publică ;

10. Controlează și veghează asupra igienei școalelor din cuprinsul plășii.

ART. 66. — Organele administrative și polițienești sunt obligate să execute măsurile sanitare luate de medicii oficiali. Neexecutarea acestor măsuri se consideră ca refuz de serviciu.

ART. 67. — Medicul igienist de plasă și medicul dispensarului mixt se vor introduce în viața culturală a satelor, participând la activitatea de propagandă.

ART. 68. — Atribuțiunile medicului igienist al plășii, cu sediul în capitala de județ, trec de drept asupra medicului-șef de laborator. Instituțiile sanitare și de ocrotire ale județelor ori municipiilor vor deservi și necesitățile plășii sanitare centrale.

---

1) Din textul art. 190 cum și din desbaterile parlamentare de sub acel articol, rezultă că atribuțiunile medicului igienist au trecut asupra medicului sanitar. In actuala lege sanitară medicul igienist nu mai formează o categorie distinctă în împărțeala medicilor, cum era în art. 190 al legei din 13 aprilie 1933. Deci peste tot unde se vorbește în actuala lege de *medic igienist*, va trebui să se înțeleagă, *medic sanitar*.

CAPITOLUL IV

Serviciul sanitar și de ocrotire comunal

a) *Dispozițiuni pentru toate comunele*

ART. 69. — Indatoririle comunelor urbane și rurale din punct de vedere sanitar și de ocrotire sunt următoarele:

a) **De a asigura salubritatea localității și de a se ocupa în primul rând cu aprovizionarea cu apă potabilă și îndepărtarea rezidurilor solide și lichide;**

b) **De a supraveghea executarea prescripțiilor sanitare, obligatorii în timpul construcției și reconstrucției caselor destinate pentru locuințe și pentru localuri de utilitate publică;**

c) **De a veghea asupra stării sanitare a locuințelor;**

d) **De a înlesni curățenia individuală a locuitorilor prin băi populare;**

e) **De a coopera cu autoritățile de Stat în chestiunile cari privesc supravegherea produselor alimetare și mijloacele de a le conserva, prepara și vinde;**

f) **De a crea și întreține abatorii;**

g) **De a asigura asistența medicală bolnavilor lipsiți de mijloace;**

h) **De a coopera cu autoritățile din Stat la prevenirea și combaterea boalelor contagioase;**

i) **De a coopera cu autoritățile de Stat la combaterea boalelor sociale, dând tot sprijinul lor autoritar și material;**

j) **De a colabora la măsurile de ocrotire națională;**

k) **De a asigura asistența economică, juridică și sanitară persoanelor și familiilor dependente (copii abandonați, defectivi, psihopați, pauperi, familii desorganizate);**

l) **De a colabora la executarea tuturor legilor și regulamentelor sanitare.**

Exp. mot. l. 1930. — Potrivit cu principiile și îngrădirile legii de față, fie care comună, urbană sau rurală, e obligată, să-și reglementeze, în spiritul cerințelor igienice, problemele de salubritate publică, ridicarea și depozitarea gunoaielor și a rezidurilor domestice, curățirea străzilor, îngrăgirea și cultivarea locurilor virane, construirea latrinelor, poliția înmormântărilor și transportului cadavrelor, întreținerea fântânilor și a surselor de apă potabilă, a abatoriilor și debitelor de alimente și băuturi, înlăturarea fumului și a sgomotului produs dese ori în prea mare măsură și de multe ori inutil.

ART. 70. — Fiecare comună este datoare să întrețină instituțiile cu personalul necesar pentru asigurarea asistenței sanitare și de ocrotire a populațiunii. Instituțiunile cari pe lângă nevoile comunei în cari sunt plasate deservesc și populația altor localități, vor fi întreținute de toate localitățile beneficiare, proporțional cu numărul persoanelor cărora li se acordă asistența sanitară sau medicală în acele instituțiuni.

Exp. mot. l. 1930. — Bunul mers al trebilor sanitare și de ocrotire nu va putea fi asigurat pe deplin atâta timp, cât autoritățile locale nu vor fi angajate la crearea și întreținerea așezămintelor cari deservesc populația respectivă. Statul nu poate și nici nu trebue să se piardă în detalii de ordin local. El poate cel mult să inspire măsuri și să dea anumite sugestii, însă crearea așezămintelor de interes local trebuie lăsată în grija celor cari beneficiază de ele. Aceasta este nu numai o obligațiune civică de primul ordin, ci și o datorie materială dela care nici un cetățean nu se poate sustrage.

ART. 71. — Comuna este datoare să asigure asistență medicală gratuită tuturor bolnavilor lipsiți de mijloace, prin tratament spitalicesc sau prin vizita la domiciliu a medicului comunal. Autoritatea comunală va stabili împreună cu reprezentantul fiscului, odată pe an, lista persoanelor din localitate cari au dreptul la gratuitate, eliberându-le în acelaș timp câte un certificat, pe baza căruia, la caz de nevoie, vor fi primiți spre îngrijire în contul primăriei respective, în orice spitale ale Statului, comunelor, județelor sau în cele ale instituțiunilor de utilitate publică (Eforia spitalelor civile, Epitropia Sf. Spiridon, etc.).

Listele vor putea fi completate oricând în cursul anului.

Comunele reşedinţe de judeţ şi municipii în cari nu există instalaţiuni spitaliceşti ale Statului, judeţului sau comunei, vor fi obligate să încheie cu instituţiunile particulare sau de utilitate publică convenţiuni speciale pentru executarea dispoziţiunilor articolului de faţă.

In cazul când comuna nu va putea suporta cheltuelile de întreţinere, ele vor fi suportate de judeţ, şi dacă nici judeţul nu va dispune de mijloace, cheltuelile vor fi suportate de Fondul general sanitar şi de ocrotire.

Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale va hotărî asupra cazurilor privitoare la aliniatul de mai sus.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S.:* Inainte de a vorbi d. deputat Pistiner, sunt în măsură să dau imediat lămuriri, fiindcă d-sa a mai vorbit în această chestiune.

Primirea în spitale se face fără nici o formalitate, în cele mai multe există gratuitatea. Se creiază prin această lege fondul general sanitar care are în primul rând rostul de a plăti spitalelor, indiferent dacă sunt judeţene sau comunale, taxele de îngrijire pentru bolnavii săraci. Când un bolnav intră în spital, trebue să dovedească că este sărac, ca să poată beneficia de favoarea de a fi întreţinut gratuit în spital.

Până acum se întâmpla că după ce bolnavul intra în spital, începea o corespondenţă cu comuna de unde era bolnavul, spre a se stabili dacă este sărac sau nu. Noi dorim ca aceşti bolnavi săraci să fie cunoscuţi publicului, să existe un control şi gratuitatea să fie rezervată numai pentru cei cari de fapt nu au nici o avere. Aceasta este o măsură justă şi cred că şi d-voastră o adoptaţi. Prin urmare noi cerem să se stabilească odată pe an lista acestor săraci şi când vreunul din ei va intra în spital, să fie imediat primit pentru a nu mai da loc la corespondenţe interminabile între spital şi comuna respectivă.

D-l Iacob Pistiner : D-lor, eu sunt în contra stabilirii unei liste de acest fel, pentrucă o găsesc urâtă şi pentrucă în realitate aceasta nu va însemna altceva decât o listă a acelora cari vor cădea în sarcina comunelor. Dar, d-lor, depinde şi de felul de boală, dacă un bolnav poate plăti întreţinerea sa în spital sau nu. Poate plăti pentru o săptămână sau două, n'ar putea însă să plătească dacă boala ar dura 3, 4 luni. Prin urmare dacă se întocmeşte o listă înainte de a se şti cât va dura boala unui om, cred că aceasta nu este posibil. Este mai bine dacă spitalul va cerceta după primirea bolnavului, la comuna respectivă, dacă bolnavul este în stare sau nu să plătească întreţinerea sa în spital.

D-l M. Văgăunescu : D-le ministru, vă rog să vedeţi că dispoziţia se raportă la spitalele comunale, cum vă spuneam şi aseară. Daţi voie ca spitalele pe cari le creaţi prin lege să-şi cunoască neputincioşii din comună, să aprecieze ele ; nu lăsaţi la discreţia oricui. In fiecare comună cetăţenii se cunosc între ei, ştie fiecare ce nevoi are cutare sau cutare şi această regulă pe care o prevedeţi d-voastră să fie numai pentru spitalele Statului, iar când este vorba de comună, lăsaţi primarilor să spună cine trebue să fie primit şi cine nu trebue să fie primit, ori când, nu numai în septemvrie.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S. : Autoritatea comunală o face, în legătură cu medicul şi cu organul fiscului.

D-l M. Văgăunescu : D-le ministru, noi comuna, suntem răspunzători băneşte, aşa că lăsaţi-ne pe noi să hotărîm ce trebuia să facem. Inţelegem, d-le ministru, ca d-voastră, ca doctor, să ne prescrieţi reţeta, hapurile cum vreţi d-voastră, cum trebue să le luăm, dar aici, în chestiunea aceasta, lăsaţi-ne pe noi să spunem ce ştim că trebuie să facem şi unde ştim că avem dreptate. De aceea eu susţin amendamentul d-lui Pistiner, care uşurează situaţia.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S.: Eu accept ca comuna să-şi spună cuvântul şi medicul să nu se amestece în această chestiune. Insă trebuie să se ştie că noi întreţinem bolnavii iar nu comuna, şi nu trebuie ca spitalul să fie plin de bolnavi cari nu plătesc, deşi ar putea să plătească, fiind intraţi pe baza unui certificat de complezenţă. E bine însă, ca la fiecare an comuna să stabilească cine va putea să fie îngrijit în spital, în mod gratuit şi pentru aceasta trebuie să fie şi reprezentantul fiscului. D-voastră cereţi să se facă de două ori pe an; accept, dar trebue să fie o normă, altfel spitalele nu vor mai putea exista.

D-l Eduard Mirto: D-le ministru, eu aş vrea o declaraţie: cineva care a fost omis depe acele liste şi totuş este sărac, poate fi primit în spital, în mod gratuit?

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S.: Desigur. Şi noi putem introduce un aliniat prin care autorităţile comunale să fie obligate a completa aceste liste chiar în cursul anului, imediat ce se produce o schimbare în averea cuiva.

ART. 72. — Lucrările cari privesc salubritatea comunei vor fi executate din bugetul propriu. Sumele necesare pentru executarea lucrărilor, a căror întârziere poate prejudicià interesele sanitare ale populaţiunii, potrivit constatării făcute de organele sanitare, se vor

înscrie din oficiu în bugetul comunei la cererea inspectorului general sanitar și de ocrotire respectiv sau a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, de către autoritatea tutelară.

Desb. Cameră 1930. — *D-l M. Văgăunescu:* Domnule ministru cer aci o relație. Este chestiunea de care vorbiam aseară, a aprecierii urgenții lucrărilor care interesează sănătatea publică. Această apreciere este lăsată exclusiv organelor sanitare sau și comunale ? Dacă urgența este aprobată și de consiliul comunal, atunci se înțelege, nu mai am nimic de zis. Dacă însă urgența și importanța lucrărilor este apreciată numai de organele sanitare, atunci înțelegeți că se creiază o instituțiune care poate paraliza interesele comunale, pentrucă se pot înscrie din oficiu lucrări, după părerea medicilor, pe care consiliul comunal nu le-ar aproba. Prin urmare este nevoie de o explicațiune, ca să vedem cum facem ca să apărăm și autonomia, oarecum a consiliilor comunale și importanța părerii și aprecierii pe care o pot avea consilierii comunali, mai mulți la un loc, în privința necesității unei lucrări.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Eu cred că autoritatea care se ocupă de aceasta este Ministerul de Interne, care este răspunzător de autonomia comunală. Dar trebuesc proteguite și organele sanitare. Autoritatea n'are decât să intervină la Ministerul de Interne, ca aceste nevoi sanitare să fie respectate.

D-l Văgăunescu: D-le ministru, dar dacă este controversă, după părerea consiliului comunal și a orașului întreg, Ministerul de interne puis în curent cu această chestiune, intervine disciplinar și se trece în buget? Ori este cineva care să examineze, fiindcă, probabil că vor fi controverse: doctorii o să spună una, ceilalți o să spună alta și se poate întâmpla ca într'un cosiliu comunal să fie cel puțin doi doctori.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Atunci Ministerul de Interne va cerceta chestiunea și va stabili cum stă chestiunea . Cred că Ministerul de Interne este organul hotărîtor aici.

ART. 73. — In comunele urbane va fi un medic comunal pentru cel mult 20.000 de locuitori. Comunele suburbane și rurale vor avea un medic la 10.000 de locuitori. Comunele rurale se pot asocia pentru a salariza personalul sanitar și de ocrotire.

ART. 74. — Medicul comunal (de circumscripție) are următoarele atribuțiuni:

a) **De a raporta medicului igienist cazurile de boli infecțioase;**

b) **De a lua primele măsuri pentru combaterea epidemiilor;**

c) **De a urmări desvoltarea sanitară a copiilor;**

d) **De a examina copiii de școală și a lua măsuri de igienă școlară unde nu există medici școlari având însărcinarea aceasta;**

e) **De a trata în mod gratuit bolnavii lipsiți de mijloace;**

f) **De a indica măsuri de salubritate publică în comună;**

g) **De a asigura verificarea deceselor și nașterilor;**

h) **De a executa vaccinările obligatorii;**

i) **De a ridica probe pentru controlul alimentelor și băuturilor.**

ART. 75. — In comunele rurale [1]) medicul comunal va fi asistat de sora de ocrotire. Atribuțiunile sorii de ocrotire sunt:

a) **De a ajuta pe medic la consultațiile dela dispensar;**

b) **De a conduce Casa de ocrotire sub supravegherea medicului;**

c) **De a face vizita școalelor și copiilor de școală, interesându-se de starea lor sanitară;**

d) **De a da sfaturi privitoare la creșterea copilului și la îngrijirile necesare mamei în timpul gravidității și după naștere;**

e) **De a se interesa îndeosebi de desvoltarea sugarilor și copiilor mici și de a-i indruma la medic sau la dispensar în caz de boală;**

f) **De a face anchete sociale în familii și a da sfaturi de bună gospodărie;**

g) **De a descoperi bolnavii contagioși și boalele sociale;**

h) **De a face femeilor instrucție de puericultură, de igienă și de gospodărie casnică.**

ART. 76. — In comunele rurale va lua ființă câte o Casă de ocrotire. Inființarea și întreținerea Caselor de ocrotire poate fi încredințată și societăților particulare de ocrotire.

---

1) Regulamentul pentru serviciul sanitar rural, a fost sancționat cu decretul No. 2145 din 25 iunie 1904 și publicat în M. O. No. 71 din 29 iunie 1904.

ART. 77. — Pe lângă sarcinile menționate la articolele precedente, comuna este datoare să asigure salariul personalului sanitar și administrativ al serviciilor și instituțiilor sanitare și de ocrotire comunale. Comunele vor acorda medicilor comunali și sorei de ocrotire locuință corespunzătoare, luminat și încălzit în mod gratuit și vor asigura transportul medicilor în interes de serviciu.

Jurispr. — 1. Din interpretarea art. 77 l. sanit., art. 6 și 14 din legea pentru organizarea corpului veterinar și art. 172 al. 2 l. o. a. l. rezultă că medicii veterinari nu au dreptul la indemnizațiile pe care potrivit art. 77 și 73 l. sanit. comunele sunt îndatorate să le plătească medicilor umani comunali. (Comit. loc. de rev. Timișoara, dec. 475—31 martie 1933, R. J. A. 1934, 667).

2. Art. 77 l. sanit. a pus îndatorire comunelor să plătească medicilor comunali și sorei de ocrotire locuință corespunzătoare, luminat și încălzit în mod gratuit și să asigure transportul medicilor în interes de serviciu.

Din redactarea acestui text rezultă în mod neîndoios că numai medicii comunali au dreptul la avantagile arătate, avantagii care nu pot fi cerute dela comune de către medicii de circumscripție pe cale de analogie sau pentru simplul fapt că aceștia îndeplinesc funcțiunea în fondul comunelor din circumscripția lor. (Comit centr. de rev. II, 3 nov. 1933, R. J. A. 1934, 615).

3. Plata salariului unui medic comunal cade în sarcina Ministerului S. M. și O. S., iar nu în sarcina primăriei respective. (Cas. III, dec. 629—121 martie 1934, R. J. A. 1934, 858).

ART. 78. — Medicul comunal este obligat a locui în comuna de reședință.

ART. 79. — In cazul când comuna nu este în stare să suporte toate cheltuelile pentru înființarea și întreținerea instituțiilor sanitare și de ocrotire cari cad în sarcina ei, ca și pentru retribuția personalului sanitar și de ocrotire comunal, și a împlinirii tuturor celorlalte obligații prevăzute în art. 77 față de medicul comunal și sora de ocrotire, județul este obligat a contribui la acele sarcini. Partea care nu poate fi suportată nici de județ, va cădea în sarcina ministerului. Repartiția acestor sarcini pe autoritățile menționate mai sus se va face de comun acord la stabilirea programului de realizare cu ocaziunea alcătuirii bugetelor anuale.

ART. 80. — Oficianții sanitari sunt organele auxiliare ale medicilor igieniști în ce privește controlul și executarea măsurilor din domeniul salubrității publice, a profilaxiei boalelor infecțioase, a igienii alimentare, a igienii locuințelor. Aceleași atribuțiuni revin agenților sanitari de pe lângă medicii comunali din comunele rurale.

ART. 81. — Moașele sunt chemate a asista la faceri și a îngriji lehuza și noul născut.

b) *Dispozițiuni pentru Municipiul București*

ART. 82. — Direcțiunea sanitară și de ocrotire a municipiului București [1]) **formează o administrație unitară sub îndrumarea și controlul tehnic direct al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, în conformitate cu dispozițiunile legii de față. Ea este chemată să se îngrijească de toate problemele sanitare și de ocrotire cari privesc populația acestui municipiu.**

Exp. mot. l. 1930. — Serviciul sanitar al Capitalei este organizat pe principii, cari nu pot să mai guverneze administrația sanitară a unui oraș de mărimea Bucureștilor, care ar trebui, ca din punct de vedere sanitar, ca și din oricare alt punct de vedere, să servească de model celorlalte orașe din țară.

Vom începe prin a pune organizarea conducerii serviciului sanitar al Capitalei pe alte baze; denumirea o transformăm în Direcțiune sanitară și de ocrotire a municipiului București. Supravegherea diferitelor probleme sanitare o lăsăm în grija diferitelor servicii de specialitate după modelul organizării direcțiilor cu caracter sanitar și de ocrotire din minister.

---

1) Prin art. 6 din legea pentru organizarea administrațiunei comunale a municipiului București, promulgată prin Decretul No. 2800 din 5 august 1929 și publicată în M. O. No. 202, din 11 sept. 1929, se prevede că: „în competența consiliului general al Municipiului și al organelor sale executive, intră în deosebi următoarele atribuțiuni: 1) Serviciul sanitar și de ocrotire pentru întreg municipiul, cu secțiuni pe sectoare, organizat și condus în conformitate cu dispozițiunile legilor și regulamentelor sanitare și de ocrotire. 2) Asistența publică cu secțiuni pe sectoare".

ART. 83. — Direcţiunea sanitară şi de ocrotire a municipiului Bucureşti este condusă de un medic-şef igienist echivalat în grad cu inspectorul general sanitar şi de ocrotire şi ajutat de un medic-subşef.

Exp. mot. l. 1930. — Actualmente Capitala este condusă de un medic şef care, pe lângă un anumit număr de organe, cari au atribuţiuni speciale, este ajutat de medicii de circumscripţie sanitară, medicii comunali, cari în raza circumscripţiei lor îndeplinesc aproape toate atribuţiunile de ordin sanitar. Ei se ocupă cu combaterea epidemiilor, ei iau măsurile privitoare la igiena alimentară şi industrială, tot ei supraveghiază problemele edilităţii sanitare şi se ocupă de igiena şcolară, acolo unde nu sunt medici, având însărcinarea aceasta specială. Este evident, că îndeplinirea tuturor acestor atribuţiuni aşa de disparate, nu se poate lăsa pe seama unuia şi aceluiaş medic, care oricât de bine ar fi pregătit, nu poate răspunde cu promptitudine tuturor exigenţelor aşa de variate şi de multiple ale serviciului. Şi să nu uităm, că medicul comunal din municipiul Bucureşti are în acelaş timp de îndeplinit şi atribuţiuni de ordin medical, dând consultaţiuni populaţiei sărace sau ocupându-se cu tratamentul plăgilor sociale, dacă nu are şi alte preocupaţiuni în afară de cadrele serviciului său principal. Or toate aceste atribuţiuni s'ar putea îndeplini de o singură persoană într'o circumscripţie rurală sau într'un orăşel mic, unde nu există aceeaş multilateralitate de expresiuni ale vieţii industriale şi ale altor manifestaţii ale activităţii sociale, care comportă amestecul medicului sanitar de astăzi. In Bucureşti, însă, unde exigenţele şi răspunderile sunt mai mari, este temerar să punem în sarcina aceleaşi persoane atâtea atribuţiuni grele, variate şi pretenţioase.

Este ca şi când într'un spital mare, cu câteva sute de paturi de diferite specialităţi, n'am avea decât un singur medic pregătit pentru medicina generală. Ne putem da seama foarte uşor care va fi randamentul ştiinţific al activităţii unui astfel de spital.

ART. 84. — Direcţiunea sanitară şi de ocrotire a municipiului Bucureşti, poate elabora şi regulamente proprii sub rezerva aprobării ministerului.

ART. 85. — Medicul-şef al municipiului Bucureşti are dreptul să ia orice măsuri necesare în interesul populaţiunii, fiind răspunzător pentru activitatea sa tehnică faţă de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

ART. 86. — Municipiul Bucureşti este obligat să creeze instituţiile sanitare, medicale şi de ocrotire necesare populaţiei după un plan elaborat de comun acord cu Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, potrivit nevoilor reale ale populaţiei municipiului şi în ordinea urgenţei lor.

ART. 87. — Direcţia sanitară şi de ocrotire a municipiului Bucureşti îşi îndeplineşte atribuţiunile prin următoarele servicii :

1. Serviciul personalului şi administraţiei ;
2. „ epidemiilor ;
3. „ igienei alimentare ;
4. „ „ industriale ;
5. „ edilităţii sanitare ;
6. „ medicinei curative ;
7. „ plăgilor sociale ;
8. „ igienei şcolare ;
9. „ statisticii demografice şi propagandei.

Exp. mot. l. 1930. — La acest capitol avem înşirate toate serviciile menite să întrunească, pe specialităţi, toate atribuţiunile de domeniul sanitar. Fiecare serviciu va fi condus de un specialist, care va îndruma problemele intrând în cadrul său, pe întregul cuprins al Capitalei. Să luăm de exemplu serviciul igienii industriale. Şeful acestui serviciu, specializat în igiena industrială, va avea răspunderea igienei industriale pentru întreaga Capitală. Bineînţeles, că va dispune de atâtea organe în subordine, de câte va avea nevoie. Aceste organe vor fi igienişti industriali şi oficianţi sanitari. Pentru sistematizarea lucrărilor proprii activităţii sale, serviciul igienii industriale va putea împărţi Capitala în mai multe sectoare cari vor putea coincide cu sectoarele administrative, dacă numărul lor va fi de patru şi dacă chestiunile ce comportă supravegherea industrilor din punct de vedere al igienii se pot grupa mai echitabil pe sectoare administrative. Dacă însă împărţirea administrativă nu convine acestui serviciu pentru îndeplinirea atribuţiilor sale, pentru o cât mai raţională diviziune a muncii, va face împărţirea teritoriului Capitalei în sectoare, privind numai igiena industrială, a căror su-

prafață va varia după intensitatea și numărul industriilor din acea circumscripție. In orice caz și oricum s'ar face această distribuție, conducerea centrală va fi în mâna unei singure persoane, calificată pentru a putea să îndrumeze problema igienii industriale pe calea științifică.

Acelaș sistem se va întrebuința și pentru celelalte servicii cari se pot descentraliza, cum de pildă serviciul epidemiilor, al igienii alimentare, al edilității sanitare, al igienii școlare, al plăgilor sociale, al medicinei curative. Repetăm, că numărul respectiv al sectoarelor va varia dela serviciu la serviciu, dacă nevoia va cere. Desigur că nu tot așa stau lucrurile cu serviciul personalului si administrației sau serviciul statisticii demografice și propagandei. Acestea vor putea acționa foarte bine prin biourourile centrale, fără a avea nevoie de divizionare periferică.

Populația nevoiașe a Capitalei beneficiază de asistență medicală la dispensarele mixte sau de specialitate ale municipiului sau în caz de nevoie la domiciliu. Pentru asistența medicală la domiciliu va funcițona un număr din actualii medici comunali, cari vor conduce în acelaș timp câte un dispensar mixt, unde populația va putea obține consultațiuni de medicină generală și pentru cazurile de urgență.

ART. 88. — Fiecare serviciu este condus de un titrat specializat în problemele cari intră în cadrul de competință al serviciului. Șefii serviciilor au calitatea de a primi delegație, de a controla și inspecta instituțiile cari intră în raza competinței lor.

Pe lângă direcția sanitară și de ocrotire a Capitalei va funcționa un consiliu de igienă și ocrotire în conformitate cu art. 100—108.

Exp. mot. l. 1930, — Șefii serviciilor nu sunt numai organe de direcție, ci și de inspecție și lucrează sub controlul medicului șef. Medicul șef, medicul subșef și șefii serviciilor fac parte din consiliul de igienă și ocrotire al municipiului București.

ART. 89. — Serviciul sanitar și de ocrotire al fiecărui sector este condus de un medic igienist șef de sector, echivalat în grad cu medicul primar de județ. Medicii igieniști șefi de sectoare funcționează sub ordinele medicului-șef al capitalei.

Afară de medicii igieniști, unul la 50.000 de locuitori, municipiul București dispune de medici comunali, unul la 30.000 de locuitori, cu atribuțiunile fixate la art. 99.

ART. 90. — In locul direcției asistenței sociale a Capitalei se va înființa un oficiu central de ocrotire. Acest oficiu se va organiza în conformitate cu art. 136—145.

Afară de oficiul central de ocrotire va exista câte un oficiu de ocrotire de fiecare sector. Oficiul central de ocrotire funcționează sub îndrumarea și controlul medicului-șef al municipiului București. Oficiile de ocrotire ale sectoarelor funcționează sub îndrumarea și controlul medicilor igieniști șefi de sector.

ART. 91. — Personalul medical, sanitar și de ocrotire este recrutat și supus acțiunii disciplinare în conformitate cu dispozițiunile legii de față. Personalul administrativ este numit de administrația comunală, la propunerea medicului-șef și este subordonat acestuia.

Exp. mot. l. 1930. — Normele de recrutare sunt uniforme pentru toată țara și cu atât mai mult în Capitală trebuie să se respecte aceste norme. Populația Capitalei are drept, cel puțin în aceiași măsură, ca și populația din restul țării, la asistență sanitară și medicală specializată. Personalul sanitar și medical care, fără a îndeplini condițiunile de recrutare cerute în celelalte orașe, devine totuși salariatul comunei, nu se poate bucura de drepturile cari se acordă personalului recrutat pe căile legale obicinuite.

ART. 92. — Toate obligațiile de ordin sanitar și ocrotire prevăzute în prezenta lege (pentru comune și județe) se aplică și municipiului București, cu deosebirea că aceste servicii îi revin exclusiv.

Personalul superior sanitar și de ocrotire numit de administrația comunală în afară de prevederile prezentei legi, nu se poate bucura de drepturile acordate de legile și regulamentele sanitare personalului depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și recrutat de acest minister.

c) *Dispoziții privitoare la municipii*

ART. 93. — Fiecare municipiu este dator să contribue la asigurarea existenței tuturor instituțiunilor sanitare și de ocrotire de care are nevoie populația din cuprinsul său. La întreținerea așezămintelor de pe teritoriul municipiului aparținând Statului sau județului

și cari deservesc un teritoriu mai mare decât al municipiului, acesta va contribui cu o cotă fixată de comun acord cu Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Exp. mot. l. 1930. — Bolnavul lipsit de mijloace materiale, deci nu bolnav dependent din punct de vedere financiar, devine un client al operilor de asistență, cari se vor îngriji de ospitalizarea lui. Aceste opere vor fi uneori ale Statului, dar de cele mai multe ori sunt creațiuni ale inițiativei particulare, sau autorității locale, care intervine și suportă cheltuelile ce comportă tratamentul și întreținerea în spital a bolnavului dependent.

In astfel de condiții spitalele nu vor mai fi o sarcină grea și insuportabilă pentru municipii, cari în majoritatea cazurilor își pot lua asupră-și întreținerea lor, mai ales că intervenția și concursul statului este destul de generos: el asigură salariul medicilor primari — ceeace reprezintă o contribuție destul de importantă, și contribuie cu material, medicamente și chiar la hrana bolnavilor atunci când nevoia imperioasă o cere.

ART. 94. — Municipiile sunt obligate a întreține sau a contribui la întreținerea unui spital cu cel puțin trei specialități, a unui dispensar policlinic de specialități, a unui oficiu de ocrotire și a unui spital sanatoriu pentru tuberculoși.

Exp. mot. l. 1930. — Spitalul nu poate lipsi din nici un municipiu. Nu lipsesc nici astăzi, bine înteles, dar dacă menționăm acest lucru, o facem pentru a accentua încă odată relațiunea strânsă care trebue să existe între municipiu și spitalul de specialități din el. Spitalele speciale (alienați, ochi, etc.), cari deobicei deservesc o regiune mult mai mare decât teritoriul municipiului, vor fi întreținute de municipiu, numai în măsura în care dau ospitalitate bolnavilor de pe teritoriul său.

ART. 95. — Serviciul sanitar și de ocrotire al municipiului e condus de un medic-șef igienist, având acelaș grad ierarhic și atribuțiuni ca și medicul primar de județ. Medicul-șef va fi ajutat de un medic igienist pentru fiecare 50.000 de locuitori.

ART. 96. — In fiecare municipiu va funcționa un laborator condus de un medic-șef de laborator, care este în acelaș timp referentul tehnic în epidemiologie pentru întregul județ, inclusiv municipiul și medicul igienist al plășii centrale.

ART. 97. — Municipiul este dator să asigure salariul întregului personal medical, precum și al celui administrativ și de serviciu din instituțiile cari depind de el, afară de al celui salariat de Stat. Lucrările de salubritate cari privesc municipiul vor fi făcute în întregime de el, cu avizul consiliului de igienă și de ocrotire.

ART. 98. — Pe lângă serviciul sanitar al municipiului va funcționa un oficiu de ocrotire organizat după modelul oficiului de ocrotire prevăzut în prezenta lege. Numărul secțiilor acestui oficiu va putea fi mai mic decât cel dela art. 141, potrivit cu numărul de locuitori și cu nevoile populațiunii.

ART. 99. — Afară de medicii igieniști, fiecare municipiu dispune de medici comunali, unul la 30.000 de locuitori, cari au atribuțiunea de a da consultațiuni la domiciliu sau la dispensar bolnavilor lipsiți de mijloace, de a face vaccinările antivariolice, antituberculoase, antitifice, etc.; de a verifica nașterile și decesele, de a ridica probe pentru controlul alimentelor și băuturilor, de a semnala igienistului cazurile de boale infecțioase, de a supraveghia executarea legilor și regulamentelor sanitare și de a îndeplini orice altă atribuțiune din domeniul sanitar, acolo unde nu sunt medici igieniști specializați și până la numirea acestora.

Medicii comunali sunt salariați de municipiu.

Medicii sanitari ai comunelor urbane sau municipiilor sunt obligați a se îngriji de toate problemele sanitare ale comunei. Acolo unde funcționează mai mulți medici serviciul va fi împărțit între ei pe atribuții speciale sau pe circumscripții. Repartizarea atribuțiilor sau circumscripțiilor se face de către inspectorul general sanitar de acord cu medicul șef al orașului sau municipiului respectiv, iar în caz de divergență va decide consiliul tehnic permanent. Această măsură se aplică și sectoarelor Capitalei.

d) *Consiliile de igienă și de ocrotire*

ART. 100. — In orașele municipii funcționează un Consiliu de igienă și de ocrotire municipal[1]) deosebit de cel județean și care se compune din:

1. Primarul municipiului, ca președinte;
2. Medicul-șef al municipiului, ca vice-președinte;
3. Un delegat al Consiliului județean, desemnat de Consiliul județean;
4. Un delegat al Consiliului municipal;
5. Medicul-șef al laboratorului de igienă (în lipsă un igienist al municipiului);
6. Un medic primar director de spital;
7. Directorul oficiului de ocrotire;
8. Un medic-șef de dispensar;
9. Medicul primar al județului;
10. Un medic comunal;
11. Medicul-șef al garnizoanei;
12. Medicul-șef al asigurărilor sociale;
13. Inginerul-șef al orașului;
14. Un farmacist diriginte, proprietar, cu practică de minimum 5 ani în această calitate;
15. Medicul veterinar-șef al orașului și medicul veterinar primar al județului;
16. Un chimist (chimistul-șef al laboratorului de igienă acolo unde este);
17. Medicul-șef al portului (unde este);
18. Avocatul-șef al municipiului sau delegatul său;
19. Inspectorul general sanitar și de ocrotire respectiv poate asista la ședințele consiliului;
20. Câte un delegat al Uniunii Camerilor de comerț și industrie și al Camerei de muncă, cu vot deliberativ;
21. Câte un specialist în boli venerice și tuberculoză;
22. Pot fi chemați cu vot consultativ în chestiuni de ocrotire reprezentanții religioși ai bisericilor naționale și un reprezentant al cultelor minoritare propus de cultul minoritar cel mai numeros în localitate.

Desemnarea membrilor dela punctele: 6, 8, 10, 14, 16 și 21 se face de către inspectorul general sanitar și de ocrotire în fiecare an. Secretarul serviciului sanitar și de ocrotire, județean sau municipal, este de drept secretarul Consiliului de igienă și ocrotire județean sau municipal.

La nevoe pot fi invitate și alte persoane cu vot consultativ.

ART. 101. — Consiliile de igienă și ocrotire se întrunesc cel puțin odată pe lună, iar la nevoie la epoci și mai apropiate, fiind convocate de președinte sau vice-președinte în ședințe extraordinare.

Ședințele consiliilor de igienă și ocrotire județene au loc la prefectura județului; ale celor municipale la primăria municipiului. Insărcinarea de membru al acestor consilii este onorifică.

Ședințele consiliului de igienă se țin la prima convocare cu majoritatea membrilor care-l compun; iar în caz de neîntrunire se amână din oficiu peste trei zile libere când se va ține cu orice număr de membri, dintre care cel puțin doi medici.

ART. 102. — Consiliile de igienă și ocrotire sunt organe deliberative în limita dispozițiunilor prezentei legi și a regulamentului ei. Ele singure sunt în drept de a autoriza din punct de vedere sanitar funcționarea tuturor întreprinderilor industriale și comerciale de orice natură. In aceste cazuri va participa la ședință și un reprezentant al Uniunii generale a industriașilor, invitat de președinte. Măsurile sanitare cu caracter urgent pentru combaterea epidemiilor și asanarea localităților, votate de consiliile de igienă și ocrotire, sunt executorii. Ele sunt și organe consultative în toate chestiunile asupra cărora li se cere

---

1) Regulamentul pentru funcționarea Consiliilor de Igienă și Ocrotire a fost sancționat cu Decretul No. 2235 din 31 iulie 1933, publicat in M. O. cu No. 189 din 19 august 1933.

avizul de către preşedinte, vice-preşedinte sau de organele superioare, administrative sau sanitare.

Jurispr. — 1. Consiliul de igienă este un corp pur consultativ, aşa că deciziunea pe care o dă el pentru dărâmarea unui imobil ca insalubru sau lipsit de soliditate nu constitue un act administrativ de autoritate, ci un simplu aviz nehotăritor în cauză, însă indispensabil pentru legalitatea actului prin care se ordonă dărîmarea de către autoritatea comunală.

Aşa fiind, recursul contra unui asemenea aviz este inadmisibil şi se respinge ca atare (Cas. III, dec. 92-1916, Jur. Rom. 1916, 23).

2. Deciziile date de comisiile instituite pe lângă Ministere, în baza legilor speciale de organizare administrativă, cum sunt în speţă legea pentru unificarea administrativă şi legea sanitară, nu intră în cadrul hotărîrilor instanţelor de judecată cu autoritate de lucru judecat, fiindcă în principiu chiar dacă aceste deciziuni sunt date în forma şi modul de procedură asemănător hotărîrilor judecătoreşti ordinare, ele totuşi nu au nici caracterul şi nici efectul acestor hotărîri.

In asemenea situaţiune, hotărîrile pronunţate de consiliile de igienă de pe lângă Ministerul Sănătăţii nu pot fi asimilate cu hotărîrile instanţelor de jurisdicţie ordinară, deoarece aceste comisiuni de judecată administrativă nu sunt instanţe de jurisdicţie propriu zise, ci numai nişte organe, care nu sunt chemate decât să stabilească temeinicia pretenţiilor formulate de petiţionar şi să avizeze asupra măsurilor ce trebue luate, fără însă ca hotărîrile lor să aibă efectul autorităţii lucrului judecat, pe care îl au hotărîrile judecătoreşti ordinare.

In speţă deciziunile consiliilor de igienă şi ale comisiei de igienă şi salubrtate, cu atât mai mult nu pot fi considerate ca hotărîri judecătoreşti, cu cât nici măcar nu sunt date în forma şi modul de procedură al acestora, fiindcă din deciziunea atacată cu recurs se constată, că ele au fost date conform legilor respective, fără citarea părţilor, fără desbateri contradictorii şi fără administrarea vre-unui fel de probe din partea proprietarului, aşa că ele nu pot fi considerate decât ca simple avize sau acte preparatorii, care împreună cu dispoziţiile autorităţii comunale constitue un act administrativ de autoritate care este susceptibil de a fi atacat cu acţiune în contencios.

Interpretarea de mai sus se impune în speţă şi din cauză că din legea sanitară şi regulamentul pentru funcţionarea consiliilor de igienă rezultă că aceste consilii nu sunt decât organe consultative, aşa că deciziunile lor nu sunt hotărîri judecătoreşti prin ele înşile, ci simple avize consultative, cari servesc numai ca temei autorităţii comunale, ca printr'un act de autoritate să dispună asupra chestiunei declarărei ca insalubru a unui imobil.

Aşa fiind, recizia Curţii de Apel, care a hotărît altfel se casează (Cas. III, dec. 189-30 ian. 1935, R. J. A. 1935, 1089).

3. Din redacţiunea art. 102 şi 103 l. sanit. din 14 iulie 1933, rezultă că această lege institue în materia acordării autorizaţiunilor de înfiinţarea şi funcţionarea întreprinderilor comerciale si industriale din punct de vedere sanitar, un adevărat sistem de jurisdicţie administrativă, în care consiliul de igienă şi de ocrotire are rolul de primă instanţă, iar comisiunea de igienă industrială şi salubritate edilitară de pe lângă Ministerul M. S. şi O. S., rolul unei instanţe de apel.

Aşa fiind, urmează că Ministerul M. S. şi O. S. admiţând apelul fabricelor de apă gazoasă din oraşul A. şi anulând hotărîrea consiliului de igienă al Municipiului A, nu s'a comportat ca autoritate administrativă — în care caz hotărîrea sa ar întruni elementele constitutive ale actului administrativ de autoritate şi ar putea fi atacată în contencios conf. art. 1 din legea cont. adm. — ci s'a comportat ca autoritate de jurisdicţie administrativă, comisiunea instituită pe lângă acest Minister pronunţându-se în ultim grad asupra unui apel dedus în judecata ei, potrivit art. 103 l. sanit. şi dând o hotărîre definitivă şi executorie, nesusceptibilă de calea acţiunii în contencios (Ap. Timşoara, III, 9 febr. 1935 R. J. A. 1935, 971).

Obs. — V. şi art. 339, n. 2.

ART. 103. — Autorităţile sanitare şi administrative ca şi persoanele interesate pot face apel contra hotărîrilor consiliilor, în termen de 15 zile libere dela comunicarea hotărîrilor la Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, după care termen ele rămân executorii. Un regulament special va preciza atribuţiunile consiliilor de igienă şi ocrotire şi modul lor de funcţionare.

Jurispr. — Potrivit art. 103 l. sanit. autorităţile sanitare administrative, ca şi persoanele interesate, pot face apel contra hotărîrilor Consiliului de igienă în termen de 15 zile libere dela comunicarea hotărîrilor la Ministerul M. S. şi O. S., după care termen ele rămân executorii.

Somaţiunea de evacuare şi dărâmare e deci ilegală când Primăria nu dovedeşte comunicarea hotărîrii Consiliului de igienă. (Ap. Bucureşti, I, dec. 277—5 iulie 1933, R. J. A. 1933, 1089).

Obs. — V şi art. 102, n. 3.

ART. 104. — Consiliul de igienă şi de ocrotire judeţean sau municipal deleagă din sânul său o comisiune permanentă compusă din: medicul-şef al municipiului, (medicul primar al judeţului), un delegat al consiliului municipal (al consiliului judeţean) şi un medic oficial sau alt expert delegat de consiliul de igienă, care comisiune va avea să-şi dea avizul asupra tuturor cererilor de autorizaţiuni pentru deschiderea de stabilimente industriale şi comerciale, precum şi pentru oricari cereri de autorizaţiuni pentru deschideri de debite de alimente sau băuturi şi acele pentru comerţ ambulant.

ART. 105. — Persoanele cari cer autorizaţiuni pentru deschideri de stabilimente industriale sau comerciale, sunt obligate să pună la dispoziţia comisiunii permanente a consiliului de igienă şi ocrotire mijloace de transport în natură când pentru aprobarea acestor autorizaţiuni sunt necesare şi cercetări la faţa locului.

ART. 106. — Consiliul de igienă şi de ocrotire municipal (judeţean) poate stabili şi anumite taxe cari se vor percepe la cererile pentru deschideri de stabilimente industriale sau comerciale, drept indemnizaţii de deplasare pentru membrii comisiunii permanente, atunci când stabilimentele pentru cari se cere autorizarea de înfiinţare sunt situate în afară de raza municipiului sau localităţii de reşedinţă ale consiliului.

Taxele stabilite de consiliu se vor încasa contra chitanţă de secretarul consiliului de igienă, odată cu cererile pentru autorizaţii.

ART. 107. — Hotărîrile date de către consiliul de igienă şi de ocrotire vor fi aduse la cunoştinţa celor interesaţi de către vice-preşedintele consiliului de igienă şi de ocrotire.

In aceste hotărîri se vor specifica obligaţiunile impuse şi termenul în care ele trebuiesc aduse la îndeplinire.

Comunicarea acestor hotărîri va fi considerată ca somaţiune.

Neîndeplinirea la termen a obligaţiunilor fixate în somaţiune va fi constatată de către medicul igienist respectiv, care va raporta în scris medicului de municipiu (medicului primar al judeţului). Acesta va aplica sancţiunile prevăzute în legea de faţă. Când medicul şef (medicul primar de judeţ) opinează că este necesară ridicarea autorizaţiei, va convoca de urgenţă consiliul de igienă şi ocrotire care decide.

Executarea hotărîrilor consiliului se va face de către medicul primar de judeţ (şef al municipiului), sau un delegat al său, cu concursul obligator al organelor poliţieneşti şi judiciare.

ART. 108. — Profesorii şi conferenţiarii de igienă ai facultăţilor de medicină din Bucureşti, Cluj şi Iaşi, fac parte de drept din consiliile de igienă şi ocrotire ale municipiilor respective.

TITLUL IV

Instituţiunile sanitare şi de ocrotire

CAPITOLUL I

Spitalele

ART. 109. — Toate spitalele [1]) şi sanatoriile stau sub controlul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale [2]). Ele pot funcţiona numai cu prealabila autorizaţie a acestui minister. Condiţiile ce vor trebui să întrunească pentru a li se acorda autorizaţia de funcţionare sunt următoarele: să aibă personalul necesar, o înzestrare şi un local corespunzător

---

1) Regulamentul pentru funcţionarea instituţiilor de asistenţă medicală a fost sancţionat cu Decretul No. 6754 din 5 dec. 1923, publicat în M. O. No. 300 din 7 dec. 1923 şi modificat prin Decretul No. 2928 din 3 sept. 1924, publicat îu M. O. No. 167 din 10 sept. 1924.

2) Prin Decretul No. 3034 din 13 nov. 1934, publicat în M. O. No. 263 din 14 nov. 1934, pentru îndrumarea şi controlul serviciilor medicale, dat pe baza legei pentru simplificarea serviciilor publice şi pentru luarea unor măsuri economice şi financiare urgente (legea 124/934), s'a stabilit situaţiunea tuturor aşezămintelor spitaliceşti în raport cu ministerul M. S. şi O. S,

menirii sale. Autorizaţiunea se poate retrage în cazul când aceste instituţiuni nu satisfac prevederile legii.

Nu intră în prevederile acestui articol toate spitalele şi sanatoriile de Stat şi cari funcţionează pe bază de legi speciale.

ART. 110. — Spitalele publice vor primi orice bolnav care necesită ospitalizare, fără deosebire de starea materială, naţionalitate, religie şi supuşenie şi îl vo, ospitaliza atât timp cât cere boala sa. Spitalele din capitalele de judeţ vor avea cel puţin 60 paturi şi se vor organiza pe specialităţi.

ART. 111. — Spitalele publice autorizate de minister vor colabora la pregătirea şi specializarea, la cursurile de perfecţionare ale medicilor şi la instruirea personalului auxiliar.

ART. 112. — Se pot crea infirmerii temporare pe timp de epidemii.

ART. 113. — Spitalele şi sanatoriile publice de specialitate vor avea cel puţin 50 paturi.

Exp. mot. l. 1930. — Pentru ca gospodăria unui spital să se poată face în condiţiuni cât mai avantajoase e nevoie ca numărul minim de paturi să nu fie mai mic de 50—60. In oraşele capitale de judeţ numărul acesta va fi mult mai mare şi repartiţia paturilor se va face pe specialităţi. Sistemul spitalelor mixte nu este fericit. In spital bolnavul trebuie să beneficieze de ajutorul competent al specialistului, de care are nevoie. Numărul spitalelor mixte conduse de medici, cari pot face faţă exigenţelor multiple ale practicii de medicină şi chirurgie generală, este foarte mic. Cele mai multe spitale mixte funcţionează în condiţiuni susceptibile la multe ameliorări.

ART. 114. — Spitalele cu mai mult de 2 servicii se conduc de un consiliu format din toţi medicii primari ai instituţiunii. Din acest consiliu se alege, pe termen de 2 ani, un medic primar director, confirmat de Minister, care conduce instituţia după normele stabilite de consiliu, în conformitate cu legile şi regulamentele în vigoare.

ART. 115. — Fiecare serviciu este diri;at de un medic primar având conducerea şi răspunderea serviciului său din punct de vedere medical, fiind răspunzător şi pentru ordinea şi întregul inventar din serviciul său.

Jurispr. — Din combinaţia art. 203 din legea organizării Ministerelor dela 1929, cu art. 1 din legea interpretativă dela 1930, rezultă că prin „funcţionarii Administraţiilor centrale şi externe ale Ministerelor", cărora urmează a li se aplica dispoziţiile de pensionare ale acestei legi, se înţeleg nu numai funcţionarii pur administrativi, neproveniţi din corpuri speciale, dar şi toţi acei funcţionari de administraţie sau de control, cari aparţin unor corpuri organizate prin legi speciale, chiar dacă aceste legi ar prevedea o limită de vârstă mai mare, art. 1 din legea interpretativă fiind categoric şi formal în acest sens.

Din cuprinsul art. 38 l. sanit., cât şi din întreaga economie a acestei legi rezultă că medicul primar de spital, deşi aparţine unui corp de specialitate organizat prin legea sanitară, totuş în această calitate el îndeplineşte şi alte atribuţiuni de natură administrativă, având conducerea tehnică şi administrativă a spitalului. In această situaţie el intră în prevederile art. 203 al legii din 1929 interpretat prin art. 1 al legii interpretative din 1930 şi deci soluţia Curţei de fond, care scoate pe acest funcţionar de sub aplicaţiunea ziselor texte, le violează şi aplică greşit art. 19 l. sanit. abrogat prin legile din 1929 şi 1930 în ce priveşte pe medicii care îndeplinesc şi funcţiuni administrative. (Cas. III, dec. 721—25 mai 1932. nepublic.).

ART. 116. — In atribuţiunile lor medicii primari vor fi ajutaţi de medici secundari numiţi provizoriu pe 4 ani. Medicii secundari vor locui obligator în spital, în măsura posibilităţilor şi vor beneficia de hrană în mod gratuit. Ei nu pot avea clientelă şi nu pot ocupa altă funcţiune, exceptând pe cele din învăţământ.

ART. 117. — Fiecare spital va avea personal administrativ suficient, cel puţin un administrator, un controlor şi un impiegat.

ART. 118. — Pentru îngrijirea în spitalele publice bolnavii sau familiile lor vor plăti taxele legele. Pentru bolnavii asiguraţi aceste taxe se vor plăti de Casa asigurărilor sociale, de Casa pentru ocrotirea personalului C. F. R., şi de orice Case de ajutor şi de pensiuni de pe lângă Instituţiunile Statului sau controlate de Stat. Iar pentru cei săraci de autorităţile cari, potrivit prezentei legi, sunt obligate să suporte taxele de îngrijire şi din Fondul

general sanitar şi de ocrotire. Procesul-verbal dresat la primirea bolnavului în spital este creanţă juridică şi constitue un titlu executoriu care poate fi executat potrivit legii pentru perceperea şi urmărirea veniturilor publice.

In ce priveşte alimentarea şi întreţinerea, paturile se împart în 3 clase şi anume: 75% de clasa III (clasa comunală), 15% de clasa II şi 10% de cl. I.

ART. 119. — Este strict interzis medicilor a primi onorarii medicale dela bolnavi de clasa III. Cei din clasa I şi II vor plăti onorarii pentru tratament, operaţiuni şi taxe pentru examinări şi analize, după normele stabilite de regulament.

Personalul medical al spitalului va avea drept la o cotă-parte din aceste taxe.

Nici un fel de alte taxe suplimentare nu se pot percepe în instituţiile cu caracter spitalicesc ale ministerului. Medicii cari contravin dispoziţiunilor acestui articol vor fi daţi în judecata comisiei disciplinare, fapta fiind considerată ca o contravenţie disciplinară gravă.

Funcţionarii publici au dreptul la o reducere de 50% din taxele de îngrijire în instituţiile Ministerului.

ART. 120. — Spitalele de medicină generală şi spitalele speciale cu caracter local sunt în sarcina bugetară a judeţelor, oraşelor şi comunelor[1]. Spitalele mai mari cari deservesc unul sau mai multe judeţe, cad în sarcina bugetară a asociaţiilor judeţene, cu sau fără subvenţie dela Stat. Fiecare spital va avea un buget propriu, înglobând veniturile şi toate cheltuelile de personal şi material; administrarea spitalelor publice va fi uniformă; regulamentul spitalelor va specifica amănunţit modul lor de funcţionare.

Exp. mot. l. 1930. — Prin legea administrativă din 1929 un mare număr de instituţiuni sanitare şi de ocrotire au trecut în sarcina judeţelor şi a comunelor. Aceste instituţiuni se află aproape fără excepţie într'o situaţie precară, întrucât judeţele şi comunele nu au reuşit să-şi creeze fondurile necesare pentru întreţinrea lor. In felul acesta reforma administrativă nu şi-a ajuns scopul, instituţiunile acestea cerând cu insistenţă să fie reprimite la Stat şi întreţinute din bugetul Statului. In faţa acestei situaţiuni nu vedem altă soluţie, decât crearea de resurse bugetare speciale pentru judeţe şi comune, din cari urmează să fie întreţinute instituţiunile sanitare descentralizate.

Legea prevede pentru fiecare comună şi judeţ obligaţiunea de a defalca din bugetul anual ordinar o cotă de 10% pentru scopuri sanitare şi de ocrotire. In afară de această cotă provenită din impozite, legea mai prevede augmentarea fondului din o cotă de 10% din venitul net al tuturor întreprinderilor sanitare judeţene sau comunale, precum şi veniturile provenite din legate şi donaţiuni. In dorinţa de-a augmenta acest fond, Ministerul renunţă la o parte din veniturile lui proprii în folosul fondului sanitar local, aşa de exemplu Ministerul cedează acestui fond venitul provenit din amenzi sanitare, taxele de autorizaţiuni sanitare, etc. In felul acesta fondul sanitar şi de ocrotire va fi suficient de puternic pentru a putea suporta cheltuelile sanitare şi de ocrotire în sarcina organelor locale.

ART. 121. — Recrutarea personalului tehnic se face în conformitate cu prevederile legii de faţă.

Personalul administrativ şi de serviciu se va angaja şi numi de autoritatea care suportă bugetar cheltuelile de salariu respectiv (după propunerea medicului director al spitalului).

Controlul administrativ sanitar îl exercită organele de inspecţie ale ministerului şi regiunii, iar controlul tehnic, inspectorii generali sanitari şi de ocrotire.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l M. Văgăunescu:* D-lor deputaţi, art. 121 din legea pe care o votăm scoate de sub privegherea primăriilor şi judeţelor, care trebue să suporte toate sarcinile spitaliceşti, numirile, controlul personalului şi mai scoate, tot acest articol prin al. ultim de sub privegherea comunelor şi judeţelor şi controlul administrativ, control pe care-l avea până acum primăriile şi judeţele, asupra întregului personal medical, respectiv însăşi a medicilor.

D-l. dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S.: Dacă este vorba de numirea personalului, fie administrativ, fie de serviciu şi dacă acceptăm propunerea ca personalul să fie numit de autoritatea care întreţine spitalul, atunci este just ca medicul răspunzător sau directorul spitalului respectiv să-şi dea avizul la această numire.

In al doilea rând, d. Văgăunescu a mai propus un aliniat, în care spune să se respecte art. 531 din legea administrativă. Acest articol spune că spitalele şi instituţiunile sanitare şi de ocro-

---

1) Vezi nota de sub art. 109.

tire sunt din punct de vedere tehnic, sub conducerea și controlul autorităților sanitare superioare. Conducerea administrativă revine autorităților, cari întrețin aceste instituții.

Or, d. Văgăunescu știe foarte bine că există la art. 2 din acest proiect de lege, un aliniat în care se spune că conducerea și controlul administrativ al tuturor instituțiilor de mai sus, spitale, etc., aparțin autorităților de cari aceste instituții depind din punct de vedere bugetar.

Cred că sunteți satisfăcuți și nu mai este nevoie de altceva.

D-l M. Văgăunescu: Este o contrazicere între art. 2 și art. 121, pentrucă se vorbește de controlul instituțiilor, care finanțează partea aceasta spitalicească și se vorbește și de organele sanitare tehnice și administrative, prin urmare de doctorii și personalul spitalicesc, cari au scăpat de sub controlul comunelor și județelor.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Nu este nici o contrazicere, ci lipsește numai un cuvânt. Am mai discutat această chestiune și v'am dat toate explicațiunile în comisie. La sfârșitul articolului unde se vorbește de control, prin organele ministerului, este vorba de controlul administrativ-sanitar, iar controlul gospodăresc, de administrație, revine județelor și comunelor cari întrețin spitalele. De aceea eu aș propune ca în prima parte să se prevadă că numirea să se facă pe baza avizului directorului spitalului sau la propunerea lui, iar în ce privește partea cealaltă, trebue să se vadă că este vorba numai de o chestiune gospodărească.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor: ...Mi se pare că din punct de vedere tehnic nu se poate conduce un spital, decât cu un personal care are încrederea medicului și care poartă răspunderea vieții bolnavilor; altfel, primarii și ajutorii de primari, vor numi personal medical în spitale, împotriva dorinței medicilor, împotriva trebuințelor serviciilor. Și, d-lor, chiar în situațiunea de astăzi, ministerul nu numește personalul administrativ și de serviciu, în spitalele sale, decât după propunerea medicului director. Deși ministerul ar avea latitudinea să o facă, totuș nu o face, pentru că s'a dovedit că un personal care nu are încrederea deplină a medicului, care conduce un serviciu, nu poate să slujească interesele serviciului. De aceea vă rog, să nu admiteți acest amendament decât cu adăugirea aceasta: „după propunerea medicului director al spitalului".

D-l Eduard Mirto: D. ministru, dacă am înțeles, pleacă dela ideea, ca personalul să fie numit de autoritatea locală, însă această numire, să se facă și cu recomandarea medicului șef. Și eu am întrebat pe d. ministru: pleacă dela ideea că această recomandare sau aviz să fie obligatorie? D. ministru mi-a declarat categoric că nu înțelege ca acest aviz să fie obligatoriu.

Voci de pe băncile majorității: Foarte bine!

D-l Eduard Mirto: D-lor deputați, această idee a d-lui ministru, după convingerea mea, primită de toată lumea, este turnată însă greșit în redacțiunea pe care vrea să o dea d. raportor și care nu reprezintă această idee.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Eu cred că poate să rămână foarte bine, „la propunerea", fiindcă este altceva decât „avizul", însă, nu este obligatorie. Vedeți nu există o situație mai neplăcută și mai dezastruoasă pentru viața socială, decât atunci când se pomenește cu cineva, din partea primarului sau prefecturii, care sunt în ceartă cu medicul spitalului. Atunci, persoana respectivă, servitor sau intendent, se simte stăpân în spitalul său. Și lucrul acesta nu de puține ori a făcut să nefericească o întreagă viață spitalicească.

CAPITOLUL II

Dispensariile

ART. 122. — Chemarea primordială a dispensariilor[1]) este combaterea mortalității infantile, tuberculozei și boalelor venerice.

Exp. mot. l. 1930. — Dispensarul deși este chemat în primul rând să se ocupe cu combaterea plăgilor sociale, în el se vor da consultatiuni și se va face tratament pentru orice boale, de un singur medic în dispensariile mixte conduse de medicii comunali, și de specialiști în dispensariile policlinice (cu mai multe specialități) și în dispensariile speciale destinate pentru una din plăgile sociale: tuberculoza, mortalitatea infantilă, boalele venerice, etc.

Activitatea generală a oricărui dispensar va fi ghidată de principiile medico-sociale, ținându-se seamă de faptul că dispensarul nu este numai o instituție de medicină curativă, ci are și atribuțiuni de prevențiune, de propagandă și de investigațiuni sociale în rândurile persoanelor, cari solicită ajutor și în sânul familiilor lor. Conducătorii secțiilor cu caracter social al dispensariilor, pe lângă specialitatea clinică pe care o exercită, trebuie să fie înzestrați și cu cunoștințe de medicină socială.

---

1) Regulamentul asupra funcționărei infirmeriilor și dispensariilor rurale, a fost publicat în M. O. No. 50 din 7 iunie 1913.

ART. 123. — Dispensariile sunt de 3 categorii:

a) **Dispensarii mixte, în care se dau consultaţiuni şi se face tratament pentru orice boale, de acelaş medic. Ele funcţionează în comunele rurale, la reşedinţa plăşii sanitare şi în orice localitate unde nu există dispensarii de categoria** *b* **şi** *c* **şi sunt conduse de medici comunali;**

b) **Dispensarii policlinice, în care consultaţiunile şi tratamentul ambulator se face pe specialităţi, în secţii conduse de medici primari specialişti, recrutaţi în condiţiile legii de faţă. Numărul secţiilor este nelimitat, însă, în orice caz vor dispune de cel puţin 3 secţii pentru combaterea plăgilor arătate la art. 122;**

c) **Dispensarii speciale, deservind bolnavii pentru o singură specialitate, conduse de medici primari specialişti.**

Jurispr. — Chestiunea de a şti dacă atribuţiunile acordate de lege dispensariilor speciale care depind de Ministerul Sănătăţii, pot fi atribuite şi altor servicii medicale, care depind de autoritatea administrativă locală, nu poate forma obiectul unei acţiuni în contencios administrativ, această acţiune fiind instituită de lege pentru recunoaşterea drepturilor particularilor contra autorităţii administrative, iar nu pentru determinarea şi fixarea criteriului distinctiv de atribuţiuni între serviciile publice.

Exercitarea efectivă a atribuţiunilor unei funcţiuni publice nu constitue pentru titularul ei un drept, ci o obligaţiune, şi deci faptul de a da aceleaşi atribuţiuni şi altor funcţionari nu constitue o lezare de drepturi în sensul art. 1 din legea cont. administrativ (Cas. III, dec. 763—3 mai 1933, Jur. Rom. 1933, 106).

ART 124. — Dispensariile au următoarele atribuţiuni:

a) **De a depista cazurile de boli sociale;**

b) **De a da consultaţiuni bolnavilor ambulanţi;**

c) **De a face controlul medical pentru bolnavii venerici;**

d) **De a iniţia şi face anchete sociale ;**

e) **De a înlesni examinarea periodică a populaţiunii şi în deosebi a elevilor de şcoală;**

f) **De a da consultaţiuni şi a face tratament ambulator bolnavilor de orice categorie lipsiţi de mijloace;**

g) **De a participa la acţiunea de propagandă sanitară şi culturală.**

ART. 125. — Conducerea şi administraţia dispensarului va fi unitară, chiar dacă diferitele secţii de specialitate sunt plasate în localuri deosebite.

ART. 126. — Infiinţarea şi întreţinerea de dispensarii cad în sarcina organizaţiunii sau autorităţii pe care o deserveşte.

Casele autonome sau societăţile particulare vor putea să înfiinţeze şi să întreţină dispensarii numai cu aprobarea şi după normele dispensariilor ministerului.

ART 127. — Dispensariile şi ambulatoriile actualmente în fiinţă, în aceeaş localitate, pendinte de autorităţi publice deosebite, se vor revizui de comisiunea de coordonare care va aviza asupra contopirii sau funcţionării lor independente.

ART. 128. — Dispensarul Central al Ministerului se transformă în Spitalul Central I. O. V. destinat în primul rând a da gratuit asistenţă medicală spitalicească şi consultaţiuni ambulatorii de specialitate, precum şi medicamente invalizilor, orfanilor văduvelor de răsboiu. Bolnavii ce necesită spitalizare se vor interna în serviciile spitalului conduse de acelaş personal medical care conduce serviciile de consultaţiuni. Actualii medici primari definitivi ai Dispensarului Central al Ministerului devin medici primari definitivi ai Spitalului Central I. O. V.

CAPITOLUL III

Laboratoarele de igienă

ART. 129. — Laboratoarele de igienă [1]) servesc ca centre de activitate în combaterea bolilor infecţioase şi în salubritatea publică.

---

1) Pentru funcţionarea laboratoarelor de igienă s'a întocmit un regulament în 1910, promulgat cu Decretul No. 2283 şi publicat în M. O. No. 94 din 30 iulie 1910, modificat cu Decretul No. 4855 din 5 nov. 1920, publicat în M. O. No. 185 din 23 nov. 1920 şi apoi cu Decretul No. 2925 din 3 sept. 1924, publicat în M. O. No. 89 din 21 aprilie 1926, regulament ce se aplică şi astăzi în toate dispoziţiunile cari nu sunt contrarii legii sanitare.

Ele sunt regionale, județene, municipale, de porturi și de puncte de frontieră și dispun de cel puțin două secții, una pentru cercetări sero-bacteriologice, alta pentru analize chimice și clinice și acolo unde permit posibilitățile pentru examene anatomo-patologice.

Șeful laboratorului va avea totdeauna și specialitate de medic igienist.

Fiecare șef de secție este independent din punct de vedere tehnic.

Șeful laboratorului regional sau județean va fi în acelaș timp referent tehnic în materie de profilaxia bolilor infecțioase, a inspectorului general sanitar și de ocrotire respectiv, al medicului primar de județ și al medicului-șef de municipiu.

Exp. mot. l. 1930. — După cum arată proiectul de față laboratoarele de igienă servesc ca centre de activitate în combaterea boalelor infecțioase și în salubritatea publică. Șeful laboratorului de igienă din capitala județului este în acelaș timp epidemiologul specializat al întregului județ. In exercitarea profesiunii sale, el nu este imobilizat la laboratorul pe care îl conduce, ci participă în mod efectiv, pe teren, la prevenirea boalelor infecțioase, la combaterea lor și la orice chestiuni cari privesc salubritatea publică.

ART. 130. — Atribuțiunile laboratorului de igienă sunt următoarele:

a) De a face în mod gratuit analizele cerute de spitale și de medici oficiali în interesul serviciului;

b) De a ajuta și interveni din propria inițiativă în combaterea boalelor infecțioase pe baza rapoartelor ce i se vor trimite obligatoriu asupra situației epidemiologice;

c) De a executa analizele cerute de serviciul vămilor;

d) De a face controlul alimentelor și băuturilor și obiectelor uzuale în baza regulamentului;

e) De a contribui la instrucția personalului sanitar auxiliar;

f) De a executa analize pentru particulari, percepând taxe conform regulamentului, exceptând bolnavii lipsiți de mijloace ;

g) De a executa orice alte însărcinări oficiale de competința lor.

ART. 131. — Diagnosticul etiologic în vederea profilaxiei și combaterii boalelor infecțioase nu se poate confirma decât în laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sau în laboratoarele altor ministere autorizate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, însă numai în localitățile unde nu există încă laboratoare oficiale ale acestui minister.

ART. 132. — Laboratorul de chimie și bacteriologie al municipiului București va avea aceeaș competință ca și laboratoarele Ministerului.

ART. 133. — Creiarea și întreținerea laboratoarelor de igienă este în sarcina Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Laboratoarele instalate în instituțiuni comunale sau județene (abatorii, uzine de apă, etc.) în scopul de a controla funcționarea acestora, sunt în sarcina administrației respective.

ART. 134. — Organul tehnic de îndrumare și control pentru toate laboratoarele este Institutul de igienă și sănătate publică.

ART. 135. — Laboratoarele instituțiunilor universitare nu intră în prevederile articolelor precedente.

CAPITOLUL IV

Oficiul de ocrotire

ART. 136. — In fiecare municipiu sau comună urbană capitală de județ va funcționa un Oficiu de ocrotire menit să se ocupe de îndatoririle cari cad în sarcina comunei, privitor la ocrotirea națională și asistența socială, afară de județul Ilfov, unde vor funcționa două oficii de ocrotire : unul pentru municipiul București și unul pentru județ. In capitalele de județ municipii, oficiul de ocrotire stă sub controlul și îndrumarea medicului-șef de municipiu ; în capitalele de județ nemunicipii, sub a medicului primar de județ.

Exp. mot. l. 1930. — In cursul acestei expuneri de motive se lămurește în repetate rânduri noțiunea de ocrotire față de noțiunea de asistență, care are un interes cu mult mai restrâns. Ocrotirea comportă prevenire, prevedere și reparațiune. Atributele asistenții sunt mult mai reduse; asistența repară leziunile produse în individ sau în societate de imperfecțiunile organizațiunii sociale. Ocrotirea este mai cuprinzătoare: ea se ocupă în primul rând cu protecția capitalului uman normal, pe care tinde să-l conserve în condițiuni cât mai bune. Asistența intervine acolo, unde ocrotirea nu și-a putut îndeplini în întregime chemarea. Asistența vindecă; asistența este inspirată de principiile terapeuticei medicale și în acest caz avem asistența medicală, sau de ale terapeuticei sociale și atunci vorbim de o asistență socială. Servindu-ne de o analogie putem spune că ocrotirea are proporțiile medicinii, așa cum se concepe această noțiune în sensul cel mai larg, incluzând și igiena; asistența este o ramură a ocrotirii, o specialitate din domeniul larg al ocrotirii.

ART. 137. — Oficiul de ocrotire va fi condus de un director recrutat dintre titrații specializați în problemele de ocrotire.

ART. 138. — Oficiul de ocrotire se ocupă de protecția copilului normal, urmărindu-l în toate etapele vieții până la adolescență.

In acest scop colaborează la îndrumarea și buna funcționare a serviciilor, instituțiunilor și societăților menite să se ocupe cu ocrotirea copilului și tineretului.

Se ocupă deasemenea cu copilul anormal, îngrijind de asistența lui prin plasarea în instituțiuni corespunzătoare pentru orbi, surdo-muți, anormali mintali, case de corecție, orfelinate, azile de infirmi, etc.

ART. 139. — Oficiul de ocrotire mai are menirea să asigure asistența prin muncă indivizilor dependenți, dar fizicește capabili și asistența prin alte mijloace, persoanelor deficiente din punct de vedere fizic sau economic. Serviciul acesta va fi condus de o asistentă socială.

ART. 140. — Invalizii, văduvele și orfanii de răsboi vor fi ținuți în evidență de oficiul de ocrotire care va veghea ca ajutorul material să fie acordat potrivit gradului de dependență sau de invaliditate al acestor persoane.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va putea înființa sanatorii, dispensarii și cămine speciale pentru asistența sanitară a invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, — în clădirile proprietate ale Oficiului Național I. O. V. — în care scop va putea folosi imobile prevăzute de art. 44 din Legea de reformă și pensionare a invalizilor de războiu grade inferioare, precum și clădirile proprietate ale Oficiului Național I. O. V., chiar dacă au o altă destinațiune, în care scop sunt reziliate de drept orice fel de contracte și convențiuni în vigoare, relativ la folosința acestor imobile, dela data când Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, va crede de cuviință cu un preaviz de cel puțin o lună de zile.

Se abrogă dispozițiunile art. 3, alin. 1 și 2 din „Legea pentru modificarea legii pentru înființarea Oficiului Național al invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu din 14 Aprilie 1922 și a unor articole din legea pentru organizarea Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale din 23 Martie 1926", publicată în Monitorul Oficial No. 97 din 5 Mai 1927 [1]).

Desb. Cameră l. 1933. — *D-l dr. V. Rășcanu, raportor:* D-lor deputați, s'a propus un al treilea amendament:

La art. 140 se adaogă următoarele aliniate finale (cite amendamentul, devenit al. 2 în text).

D-l D. R. Ioanițescu, ministrul M., S. și O. S.: D-lor deputați, acest amendament are următorul înțeles: Sunt clădiri, proprietatea ministerului, proprietatea I. O. V., proprietatea orfanilor de războí, rămase fără utilizare. Acest amendament ne împuternicește ca să înființăm în aceste imobile institute spitalicești și de ocrotire pentru I. O. V. Vă rog să admiteți amendamentul.

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

ART. 141. — Oficiul de ocrotire are următoarele secții:

1. Secția administrativă.
2. Secția ocrotirii naționale.
3. Secția asistenții sociale.
4. Secția ocrotirii locuințelor.

---

1) Legea I. O. V. a fost modificată și sancționată cu Decretul No. 2259 din 24 iulie 1934 și publicată în M. O. din 26 iulie 1934.

ART. 142. — Secția administrativă se ocupă cu cheltuelile administrative și de contabilitate ale oficiului.

Concentrează îndeosebi toate datele privitoare la persoanele cari sunt sau urmează să fie asistate de comună, județ, Stat sau societăți particulare; ține la curent fișierul asistaților, se îngrijește de distribuirea rațională a ajutoarelor; ține în evidență instituțiunile și locurile disponibile din instituțiuni medicale, de ocrotire națională și de asistență, pentru a mijloci plasarea celor ce solicită sau necesită internarea.

ART. 143. — Secția ocrotirii naționale îndrumează și coordonează activitatea oficială cu a societăților particulare privitor la mamă, copil și tineret, în vederea unei cât mai prospere desvoltări fizice, intelectuale și morale. La această secție va funcționa și un biurou al educației poporului.

ART 144. — Secția asistenței sociale se ocupă cu probleme privitoare la acel material uman, care, găsindu-se în stare de dependență pentru motive de ordin sanitar sau social-economic, poate fi reabilitat prin asistență deschisă sau poate fi pus la adăpost prin asistență instituțională. Mijlocul de investigațiune al asistenței sociale este ancheta întreprinsă cu ajutorul asistentelor sociale și a surorilor de ocrotire.

ART. 145. — Secția ocrotirii locuințelor ține evidența locuințelor din localitate și înlesnește plasarea familiilor sărace în locuințe corespunzătoare; își dă avizul privitor la planul de construcții ieftine și acordarea de avantaje.

ART. 146. — Oficiile de ocrotire vor putea să contopească câte două sau mai multe din secțiile dela art. 141, potrivit nevoilor locale. Atari servicii se pot înființa și în comune urbane nereședințe de județ. Cele din capitalele de județ vor deservi în acelaș timp și județul, care în acest caz va contribui la întreținerea lui.

ART. 147. — Bugetul oficiului de ocrotire cade în sarcina județului și comunei a căror populație o deservește.

ART. 148. — Oficiul de ocrotire va avea în sarcina sa exclusivă rezolvirea problemelor locale de ocrotire națională și asistență, în conformitate cu articolele precedente. In afară de el, administrația locală nu poate să întrețină nici un alt serviciu cu destinație identică sau similară.

CAPITOLUL V

Casa de ocrotire

ART. 149. — Casa de ocrotire este un așezământ comunal și are scopul de a servi în deosebi în mediul rural ca instituțiune sanitară, de ocrotire și de educația poporului. Casele de ocrotire păstrează relațiuni permanente de ordin tehnic cu oficiul de ocrotire al județului.

Exp. mot. l. 1930. — Casa de crotire este chemată să servească pentru trebuințele trupești ale populațiunii. Oricât de temerară ar părea încercarea de a înzestra fiecare comună sau fiecare grup de comune până la 10.000 de locuitori, cu o casă de ocrotire, nu vom ezita nici un moment să afirmăm, că instituția aceasta trebuie realizată, fiind indispensabilă. Nu ne putem da îndărăt dela niciun sacrificiu, pentruca în curs de 10—20 de ani toate comunele din cuprinsul țării românești să fie înzestrate cu casele de ocrotire, în care mama gravidă să vină să primească o îndrumare în vederea maternității, lehuza să poată fi asistată de medicul comunal în condițiuni omenești, copilul sugar normal să poată beneficia de sfaturile sorei de ocrotire, pentru a se putea desvolta în condițiuni bune, copilul de prima vârstă sau de vârstă preșcolară să poată găsi cămin în cursul zilei, când mama muncitoare nu-și poate îndeplini obligațiunile materne în întregime, iar medicul să poată face o intervenție chirurgicală de urgență, să dea primul ajutor bolnavului până când îl expediază la spitalul cel mai apropiat și toată lumea să poată lua oricând un duș binefăcător care reconfortează trupul și inseninează sufletul.

ART. 150. — Casa de ocrotire va dispune de:

a) **Un dispensar mixt pentru consultațiuni generale, examinarea copiilor de școală și combaterea mortalității infantile, sala dispensarului putând servi și ca sală de conferințe;**

b) **Un cămin de zi pentru copii;**

c) **O sală pentru intervenţii chirurgicale urgente (faceri, accidente, operaţii de urgenţă) ;**

d) **Un salon pentru bolnavii de urgenţă;**

e) **O baie-duş;**

f) **Locuinţă pentru sora sau surorile de ocrotire;**

g) **Biurou administrativ.**

La nevoie se poate ataşa Casei de ocrotire şi un local pentru izolarea boalelor contagioase.

Casa de ocrotire poate să cuprindă toate cele enumărate mai sus sau numai o parte dintr'însele, după posibilităţi.

ART. 151. — Casa de ocrotire este sub conducerea medicului comunal ajutat de o soră de ocrotire. Este centrul de activitate al surorilor de ocrotire în comunele rurale.

Casele de ocrotire sunt în sarcina bugetară a comunelor, cari la înfiinţarea şi întreţinerea lor pot să fie ajutate de judeţ, minister sau societăţi particulare de binefacere sau culturale şi orice altă societate sau persoană.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l Arthur Connert:* Daţi-mi voie, d-lor deputaţi, noi avem o experienţă foarte tristă în această privinţă. Dacă se vor înfiinţa aceste Case de ocrotire, aceasta nu înseamnă altceva decât o împovărare a locuitorilor cu taxe noui.

D-lor deputaţi, să luăm chestiunea aşa cum este : Pentru şcolile de Stat trebue plătit atât pentru clădire şi înfiinţare, cât şi pentru întreţinere; pentru drumuri de asemenea trebue plătit, iar legea de organizare administrativă prevede alte taxe.

Acum după acest proect se vor percepe alte taxe şi prestaţiuni pentru înfiinţarea şi clădirea Caselor de ocrotire. Când oamenii nu au parale, de unde vor putea plăti toate aceste taxe ?

Pentru aceste motive cer să binevoiţi a primi amendamentul.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. şi O. S.: In proiect nu se prevede nici o taxă; se prevede numai că aceste taxe de ocrotire vor fi în sarcina sau a comunei, sau a judeţului, sau a ministerului, sau a unei societăţi particulare. Noi nu putem să interzicem înfiinţarea unor asemenea taxe. Aceasta o va face comuna, judeţul, organele administrative. O asemenea dispoziţiune nu ne priveşte pe noi. Noi trebue să lăsăm toată latitudinea ca, un organ sau altul să poată înfiinţa asemenea taxe.

Vă rog, deci, să respingeţi amendamentul.

— Se pune la vot amendamentul şi se respinge.

PARTEA II

EXERCIŢIUL MEDICINII ŞI PERSONALUL SANITAR ŞI DE OCROTIRE

TITLUL I

Exercițiul medicinii și specializarea

CAPITOLUL I

Exercițiul medicinii

ART. 152. — Nimeni nu poate exercita medicina fără autorizația de liberă practică acordată de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, și publicată în Monitorul Oficial și fără a fi înscris în colegiul medicilor.

Exp. mot. l. 1930. — Exercițiul medicinei este un drept al oricărui doctor în medicină dela cele trei facultăți din țară. Controlul și supravegherea acestui exercițiu este un drept al ministerului.

Raport Senat l. 1930. — Ministerul nu se ocupă de formarea și titularizarea specialiștilor, acesta este un drept academic și rezervat, exclusiv Universităților. Ministerul are numai sarcina de a proteja și reglementa exercitarea titlului în aceleași condițiuni în care se face exercițiul obișnuit al medicinei.

In această direcțiune ne-am preocupat și de problema profesională a medicilor. Nu am rezolvat-o, dar am inscris în lege câteva principii.

Se știe că profesiunea medicală nu este reglementată în sensul cum este cea a avocaților. Din această cauză corpul medicilor și dela noi și din toate țările, unde această legiuire lipsește, se resimte.

Bazați pe proiectele studiate și depuse în Parlamentul francez, am introdus câteva articole, cari completate cu dispozițiuni reglementare vor constitui un început de legiferare profesională.

ART. 153. — Libera practică a medicinii se acordă cu avizul comisiei administrative pe baza următoarelor acte:

a) **Diploma eliberată ori echivalată de o facultate de medicină;**

b) **Certificatul de cetățenia română;**

c) **Certificat dovedind că nu a fost condamnat prin hotărâre judecătorească definitivă cu pedeapsă infamantă. Ministerul e obligat ca în termen de 30 zile să acorde libera practică candidatului care îndeplinește aceste condițiuni.**

ART. 154. – Medicii cu diplome din streinătate sunt obligați a le echivala la una din Facultățile de medicină din țară. Echivalarea se face la Facultatea de medicină din București pentru candidații proveniți din Oltenia, Muntenia și Dobrogea; la Facultatea din Cluj, pentru cei provenind din Transilvania și Banat și la Facultatea din Iași pentru cei provenind din Moldova, Basarabia și Bucovina,

După echivalare sunt obligaţi a trece un examen de liberă practică organizat de Minister în Bucureşti, Iaşi şi Cluj.

Desb. Cameră 1. 1933. — *D-l Elemer Gyarfas:* In acest articol se stabilesc normele duoă cari se echivalează diplomele. După cum sunt informat, se face o deosebire între universităţile diferitelor ţări. Unele diplome se echivalează, altele nu, astfel că este necesar să ştim care este situaţia în această privinţă, dacă sunt unele norme sau tratate internaţionale....

D-l D. R. Ioaniţescu, ministrul M. S. şi O. S.: Vă rog, domnule senator, să citiţi legea şi veţi vedea că nu se modifică nimic din proectul legii, pe care noi o modificăm.

Trebue să vă atrag atenţia, că această chestiune nu depinde, în prim rând, de Ministerul Sănătăţii, ci de Ministerul de Instrucţie. Noi vrem să stabilim o colaborare cu acest Minister, pentru ca în viitor, în ultim resort, preocuparea pregătirii profesionale a medicilor să cadă în sarcina noastră.

Până atunci chestia echivalării diplomelor, rămâne sub dispoziţiunile actualului regim.

ART. 155. — Comisiunea examinatoare se compune din 3 membri delegaţi de Facultatea de medicină locală şi 2 membri numiţi de Minister.

ART. 156. — Nici un doctor în medicină cu drept de liberă practică nu se poate intitula specialist în vreuna din ramurile medicinii dacă nu îndeplineşte condiţiunile cerute de lege.

ART. 157. — Nimeni nu poate deschide şi conduce pentru folosinţa publicului un laborator de analize microbiologice, serologice, urologice sau chimice, cu aplicaţiuni la medicină, fără autorizarea prealabilă a Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale. Conducătorii acestor laboratoare trebuie să fie medici, farmacişti diriginţi sau chimişti de laborator specializaţi.

ART. 158. — Laboratoarele în care se practică radiologia nu pot funcţiona decât sub conducerea unui doctor în medicină, specializat în radiologie şi numai cu autorizaţia ministerului.

ART. 159. — Oricine va voi să exercite medicina va înştiinţa despre aceasta şi Consiliul de igienă şi ocrotire al judeţului sau municipiului în care şi-a ales domiciliul, prezentând şi titlurile dovedind dreptul de liberă practică. Consiliul de igienă şi de ocrotire va comunica tuturor farmaciştilor din circumscripţia sa numele medicilor cu drept de liberă practică.

ART. 160. — Nimeni nu poate deschide stabilimente destinate a primi bolnavi interni sau externi, cu scop de a-i îngriji şi a-i vindeca prin mijloace naturale ori artificiale, farmacologice, mecanice, fizice şi dietetice, dacă nu are dreptul de liberă practică a medicinii dobândit conform acestei legi.

ART. 161. — Prepararea şi comercializarea serurilor şi vaccinurilor de orice fel, ca şi a tuberculinei şi a maleinei pentru uzul uman este un monopol al Ministerului exercitat prin Institutul „Dr. I. Cantacuzino".

Autorizarea de a prepara şi comercializa alte seruri şi vaccinuri sau preparate biologice prin instituţii altele decât Institutul „Dr. I. Cantacuzino" se acordă de minister în baza avizului acestui institut şi a comisiei de boli contagioase.

ART. 162. — Orice persoană care, fără a avea dreptul de liberă practică a medicinii, întrebuinţează aparate de electroterapie medicală, aparatele de radiologie, diatermie, raze ultraviolete, radium şi substanţe radioactive, electroliză, electrocauterizare, pentru a trata afecţiuni reale sau imaginare de ordin chirurgical, neurologic, ginecologic, dermatologic, cosmetic, dentar sau din oricare alt domeniu al specialităţilor medicale, se consideră contravenientă la prezenta lege şi intră în prevederile art. 164. privitor la exerciţiul ilicit al medicinii, sancţionându-se cu pedepsele dela acest articol.

Jurispr. — 1. Faptul unui individ, neînvestit cu o diplomă de medic, de a trata în mod obicinuit ca profesiune bolnavii prin magnetism, consitue delictul special de exerciţiu ilegal a medciinii, prevăzut şi pedepsit de art. 16 din legea dela 30 nov. 1892 (Trib. Seine, 28 oct. 1920, Jur. Gen. 1925, 643, cu nota D. Alexandresco).

2. Nu comite delictul de exerciţiu nelegal al medicinei, acela care, pentru a vindeca pe cei ce apelează la el, recurge la contactul prelung al mâinilor sale pe diferitele părţi ale corpu-

lui bolnavilor, suflând cu gura asupra locului unde este sediul răului, pronunțând rugăciuni și făcând descântece.

Dimpotrivă, delictul este săvârșit atunci când se ordonă bolnavilor oarecari tratamente curative, ale căror efecte sunt urmărite (Ap. Toulouse, II, 8 iulie 1925, Jur. Gen. 1925, 1889, cu nota E. Petit).

3. Dacă actul de autoritate al Ministerului S. M. și O. S. de a interzice reclamantului întrebuințarea aparatelor electroterapeutice „Zeileis", a fost anulat ca ilegal de către instanța de contencios printr'o decizie anterioară, procesul în fața instanței speciale de contencios administrativ a fost definitiv soluționat prin aceasta, așa că reclamantul nu-și mai poate valorifica pretențiunile sale referitoare la despăgubiri, chiar dacă și-a rezervat dreptul pentru valorificarea pretențiunilor în fața acestei instanțe speciale, ci el poate beneficia, numai de calea dreptului comun potrivit art. 99 din Constituțiune, acțiunea în contencios fiind admisibilă numai în acele cazuri când nu există vre o altă cale pentru realizarea dreptului pretins de cineva (Ap. Timișoara, I, 19 ian. 1932, nepubl.).

4. Delictul de exercițiu ilegal al medicinei rezultă din orice mod de tratament, cu condiție ca el să fie obicinuelnic sau urmat, chiar dacă nu a intervenit prescripțiunea nici unui medicament sau vre o operație chirurgicală.

Faptul de a da îngrijiri continue cu ajutorul punerei mâinilor sau insuflărilor magnetice constitue un tratament de natură a justifica urmărirea pentru exercițiul ilegal al medicinii, dacă cel care practică acest procedeu nu este medic.

Cuvântul *tratament* trebue înțeles în sensul de orice act sau prescripțiune care tinde la vindecarea sau atenuarea unei boli, deci el se aplică și magnetisatorilor care îngrijesc pe bolnavi, chiar fără să prescrie vre un medicament (Trib. Parthenay, 15 dec. 1932. Jur. Gen. 1933, 581).

ART. 163. — Atunci când această practică ilicită se exercită în ateliere destinate altor profesiuni (coafori, bărbieri, maseuri, manicuri, pedicuri), sau în ateliere numite institute de înfrumusețare sau altfel de stabilimente cari sub orice denumire încalcă domeniile medicinii, pe lângă sancțiunile dela articolul 164 se va ordona de autoritatea sanitară închiderea acestor localuri.

Jurispr. — Nu au nevoe de nici o diplomă, manicurii, pedicurii și maseurii, de câte ori în privința acestora din urmă nu e vorba de tratamentul unei leziuni sau unei fracturi.

Ortopediștii, cari se mărginesc a fabrica sau vinde instrumente sau aparate, fără a ordona vreun tratament medical, nu cad de asemenea sub aplicarea legii sanitare (Trib. Seine, 28 oct. 1920, Jur. Gen. 1925, 643, cu nota D. Alexandresco).

ART. 164. — Oricine va exercita medicita contra prescripțiunilor de mai sus se va pedepsi cu amendă dela 5.000 la 50.000 lei. Actele de dare în judecată se vor întocmi de medicii oficiali, iar prima amendă va fi aplicată de inspectorul general sanitar și de ocrotire. Contra deciziei acestuia se poate apela în termen de 15 zile libere la Minister și în ultimă instanță, în acelaș termen, la tribunal. Recidiva se va pedepsi cu închisoare corecțională dela o lună până la un an.

Jurispr. — **1.** Faptul de a practica medicina fără autorizația legală constituind contravenția prevăzută și pedepsită de art. 88 l. sanit., instanța comeptentă să aplice amenda prevăzută de lege este potrivit art. 65 l. sanit. și art. 5 din legea din 29 Iulie 1921 Direcția generală a serviciului sanitar (Cas. II. dec. 1890—16 iunie 1925, Jur. Gen. 1925, 1733).

Obs. — Prin actuala lege dispozițiile art. 88 din legea sanit. din 1910, citat în decizia de mai sus, s'au modificat în sensul că pedeapsa este dată de inspectorul general sanitar și de ocrotire (art. 164).

2. Art. 88 l. sanit. pedepsește practica ilicită a medicinei.

Prin practica medicinei urmează a se înțelege o îndeletnicire constantă sau în orice caz, mai multe acte în acest sens, iar nu un singur fapt izolat.

Așa fiind, în speță faptul imputat farmacistului recurent, de a fi dat o singură dată medicamente fără ordonanță medicală, nu constitue infracțiunea prevăzută de art. 88 l. sanit. și nici vreo altă infracțiune (Cas. II, dec. 138—1927, Jur. Rom. 1927, 282).

CAPITOLUL II

Organizarea și funcționarea colegiului medicilor

ART. 165. — In scopul de a se controla practica medicală și de a se veghea la păstrarea prestigiului corpului medical, se creiază Colegiul medicilor.

Colegiul medicilor din România se compune din medicii cari au dreptul de liberă practică a profesiunii lor în țară.

Nimeni nu poate practica medicina dacă nu este înscris în Colegiul medicilor.

Pentru a fi admis în Colegiul medicilor se cer următoarele condițiuni:

a) **A fi cetățean român;**

b) **A avea dreptul de liberă practică a medicinii în România.**

ART. 166. — Sunt nedemni de a practica medicina acei condamnați la pedepse infamante ca autori sau complici, exceptându-se acei care vor face dovada că au fost condamnați prin o eroare judiciară.

Exercițiul profesiunii de medic este incompatibil cu:

a) **Profesiunea de comerciant exercitată direct sau prin persoane interpuse;**

b) **Exercitarea comerțului farmaceutic;**

c) **Orice ocupațiune care ar fi de natură să aducă o știrbire prestigiului și demnității profesiunii.**

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l Iosif Fischer:* Ce se înțelege printr'un comerț exercitat prin persoană interpusă? Înțelegeți, că atunci când un medic ar avea acțiuni într'o societate anonimă sau ar fi cointeresat, fără să participe el personal într'un comerț, el se găsește într'o situațiune incompatibilă cu aceea de medic? Cred că nu. Prin urmare, socotesc că ar fi necesar ca d. subsecretar de Stat să binevoiască a lămuri că cointeresarea într'o societate comercială, fără participarea personală a medicului, nu constitue un caz de incompatibilitate.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: Este vorba de profesiunea de comerciant exercitată fie direct, fie indirect, iar nu de o participare în felul cum spuneți d-voastră.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 188.

ART. 167. — Colegiul medicilor este împărțit în secțiuni județene.

Toți medicii, având domiciliul în diferitele localități ale unui județ constitue, cu respectarea condițiunilor de admisibilitate prevăzute în prezenta lege, secțiunea județeană respectivă a Colegiului medicilor.

ART. 168. — Fiecare secțiune a Colegiului medicilor este condusă de un consiliu compus din cinci membri.

Consiliul general cu sediul în București, este compus din președinții tuturor consiliilor județene.

Membrii consiliilor sunt aleși pe termen de 3 ani dintre membrii secțiunii având o vechime de cel puțin 5 ani dela libera practică și vârsta de 35 ani împliniți.

Consiliul alege din sânul său președintele secțiunii.

ART. 169. — Consiliul general alege dintre membrii cari îl compun, și cu majoritate de voturi, un președinte și 4 membri cari constitue comitetul executiv al Colegiului medicilor.

Alegerea se face pe termen de 3 ani.

ART. 170. — Secțiunile județene vor ține un tablou al medicilor, care se va afișa în cursul lunii Ianuarie a fiecărui an.

ART. 171. — Este interzis medicilor, în scopul de a atrage clientela, întrebuințarea de mijloace incompatibile cu demnitatea profesiunii.

Jurispr. — Potrivit legei sanitare le este interziz medicilor, dentiștilor, veterinarilor, farmaciștilor, moașelor, a face reclamă compromițătoare demnității lor și a anunța prin ziare, afișe, broșuri, scrisori sau prin orice alt mod, în scop de a capta buna credință a clienților, că ar fi posedând tratamente secrete ale lor, pentru vindecarea cutărei ori cutărei boli, ori că pot vindeca afecțiuni cunoscute ca incurabile.

Ca o reclamă să fie compromițătoare conform art. 88 al. II și pedepsită ca atare prin acest text, nu se cere ca această reclamă să consiste numai de cât în anunțuri aducând la cunoștința publicului că medicul care o face, posedă tratamente secrete ale sale pentru vindecarea vreunei boli.

Așa fiind și întrucât, în speță, instanța de fond a stabilit în fapt că medicul recurent a făcut reclamă nepermisă, necompatibilă cu demnitatea unui medic și compromițătoare pentru profesiunea lui, ea a fost îndrituită a face în cauză aplicațiunea art. 88 din legea sanitară (Cas. II, dec. 2782—1925, Jur. Gen. 1926, 404).

ART. 172. — Colegiul medicilor este autorizat și obligat de a urmări prin Parchet, pe oricine va fi dovedit că face practică ilegală a medicinii, pe acei cari vor prepara și

vinde publicului medicamente fără a avea ordonanțe medicale, precum și pe acei cari vor contraveni dispozițiunii articolului precedent.

Desb. Cameră 1. 1030. — *D-l Iacob Pistiner:* Este imposibil de a crea prin legea sanitară o nouă instanță de urmărire. Nu poate exista decât o singură instanță de urmărire, ministerul public. Fiecare cetățean are dreptul de a face denunțuri, dar nu se poate prevedea într'o lege sanitară ca un colegiu al medicilor să fie obligat a urmări nu numai pe membrii săi medici, ci pe oricine, farmacist, droghist sau moașă, cari ar face ceva în contra legii.

D-l G. D. Isopescu-Grecul: Să sesizeze parchetul.

D-l Iacob Pistiner: Dacă adăogăm aceste două cuvinte propuse de d. deputat D. R. Ioanițescu „prin parchet", atunci este admisibil articolul, altfel este în contrazicere cu legile organice pe cari le avem.

D-l D. R. Ioanițescu: Nu ne ridicăm în contra dreptului de urmărire, mai ales când e vorba de rețete și prescripțiuni medicale cari dăunează sănătatea publică, însă nu putem să violăm textele legilor organice și atunci această urmărire pe cale penală neputându-se face decât de către ministerul public urmărirea, pe care o pornește colegiul respectiv, să se facă prin Parchet și în această privință d. ministru și d. raportor și-au dat adeziunea. Prin urmare vă rog să admiteți acest amendament.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Evident că s'a înțeles că urmărirea se va face prin parchet, dar am crezut că nu mai este necesar că amintim lucrul acesta în mod special. Dacă credeți că este necesară o precizare, atunci admitem această adăugire.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor: D-lor deputați, amendamentul admis de comisia delegaților și de d. ministru are acest cuprins: La rândul 2, după cuvintele: „a urmări" se intercalează cuvintele: „prin parchet".

— Se pune la vot amendamentul admis de comisia delegaților și de d. ministru și se admite.

ART. 173. — Medicii înscriși în Colegiu vor plăti o cotizație care se va fixa de consiliul general.

Produsul acestor cotizațiuni va servi pentru acoperirea cheltuelilor de administrațiune, pentru a veni în ajutorul medicilor invalizi, văduvelor și orfanilor medicilor înscriși, precum și pentru crearea de instituțiuni cu scop filantropic sau științific.

ART. 174. — Judecarea tuturor abaterilor profesionale comise de medici este dată în competința comisiunii de disciplină a secțiunii județene respective și exercitată de către consiliul județean.

Comisiunea de disciplină va putea fi sesizată de președintele secțiunii, fie din oficiu, fie în urma reclamațiunilor ce i se vor fi adresat.

Președintele va delega un membru din consiliu cu cercetarea cazului, ascultând pe medicul învinuit, care va fi citat prin scrisoare recomandată.

De rezultatul cercetărilor va depinde trimiterea sau nu a medicului învinuit înaintea comisiunii.

ART. 175. — Medicul învinuit își va putea face apărarea înaintea comisiunii singur, asistat de un coleg sau de un advocat.

Ședințele comisiunii sunt publice.

Deciziunile comisiunii de disciplină se vor motiva, ele trebuind în mod obligator a fi redactate cel mai târziu în termen de 10 zile dela data pronunțării.

ART. 176. — Deciziunile comisiunii de disciplină se dau cu drept de apel în termen de 15 zile dela comunicare.

Apelurile vor fi judecate de o comisiune compusă de un membru al Curții de Apel din București și 4 medici desemnați de consiliul general și un supleant.

ART. 177. — Comisiunea de disciplină va putea pronunța, după gravitatea învinuirii, următoarele pedepse:

a) **Avertismentul;**

b) **Avertismentul cu ridicarea dreptului de a fi ales în consiliu pentru un timp de 1—3 ani;**

c) **Interdicțiunea temporară a practicii medicale;**

d) **Radierea depe tabloul colegiului.**

ART. 178. — **Un regulament alcătuit de consiliul general al colegiului medicilor și aprobat de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va determina condițiunile de aplicare ale acestei legi [1]).**

CAPITOLUL III

Specializarea

ART. 179. — **Nici un medic nu se poate intitula specialist în vreuna din ramurile medicinii, dacă nu are dreptul de liberă practică a specialității.**

Diploma de specialist o acordă facultățile de medicină; libera practică a specialității o acordă ministerul.

Exp. mot. l. 1930. — Specializarea fiind în primul rând o chestiune științifică, stabilirea condițiilor ei e de competința facultăților de medicină. Ministerul este însă interesat ca fixarea acestor condițiuni să se facă cât mai curând, pentrucă să poată proceda la controlul exercițiului specialităților în conformitate cu normele stabilite de comun acord.

ART. 180. — **Regulamentele care vor fixa pe specialități durata stagiilor și a cursurilor se vor alcătui de Facultățile de medicină și vor fi uniforme pentru toată țara.**

CAPITOLUL IV

Medicii legiști

ART. 181. — **Toate expertizele medico-legale în penal și civil, reclamate de justiție, se vor îndeplini de medici-legiști în localitățile unde există atari medici.**

Ori de câte ori în cauze penale justiția numește o comisiune pentru o expertiză medico-legală, din aceasta va face parte în mod obligatoriu un medic legist titrat în specialitate. Nimeni nu poate fi numit medic-legist dacă nu posedă diploma de specializare prevăzută de legile de organizare și încadrare ale Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și Ministerului de Justiție.

ART. 182. — **Se va crea pentru toată țara un număr suficient de medici legiști plătiți din bugetul Ministerului de Justiție.**

In mod tranzitoriu, adică până la recrutarea unui număr îndestulător de medici-legiști titrați în specialitate, medicii primari de județ, medicii șefi de municipii și medicii comunali, vor face ca și în prezent, expertizele medico-legale cerute de justiție, pentru cari vor primi un onorariu special, conform unui tarif ce se va întocmi.

ART. 183. — **Medicii de spitale, în serviciul cărora a murit persoana a cărei autopsie se cere, nu vor putea primi însărcinarea expertizei medico-legale ; în schimb, li se impune obligația de a asista pe un alt medic desemnat de justiție, făcându-se mențiune de aceasta în raportul medico-legal. Medicii-legiști nu au dreptul să facă clientelă.**

ART. 184. — **Cu începere dela 1 Ianuarie 1931 toate posturile de medic-legist prevăzute în bugetul Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, vor fi trecute în bugetul Ministerului de Justiție.**

ART. 185. — **Se recunosc medici-legiști pe lângă instanțele judecătorești din localitățile respective :** *a)* **profesorii de medicină legală ;** *b)* **conferențiarii de medicină legală ;** *c)* **medicii-șefi de lucrări, definitivi în post, de pe lângă catedrele de medicină legală dela toate universitățile din țară și cari posedă diploma de specializare în medicina legală.**

ART. 186. — **Actualii medici legiști cari anterior au deținut în mod definitiv un post în administrațiunea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sunt deadreptul definitivați cu toate drepturile câștigate.**

Actualii medici legiști depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, docenți sau șefi de lucrări definitivi pe lângă Institutele Medico-legale, se definitivează în locurile de medici legiști ce ocupă.

Pe viitor orice post de medic-legist nu va putea fi ocupat decât cu respectarea nor-

---

1) Regulament privitor la orgànizarea și funcționarea colegiului medicilor din țară a fost publicat în Bul. Asoç. G-rale a medicilor din România, No. 7—9 din 1931.

melor de numire prevăzute în legea de organizare a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Orice vacanță de post de medic-legist se publică în „Monitorul Oficial" în termenul prevăzut de lege.

Medicii penitenciarelor și institutelor de prevențiune se vor recruta dintre medicii specializați în medicina legală.

ART. 187. — Judecarea disciplinară a medicilor-legiști se face de către comisiunea de disciplină de pe lângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Autopsierii atașați serviciilor medico-legale sunt echivalați în drepturi cu agenții sanitari, bucurându-se și de dreptul de gradație al acestora.

TITLUL II

Recrutarea personalului

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

ART. 188. — Medicii din funcțiunile depinzând sau controlate de minister formează corpul tehnic al medicilor funcționari.

Jurispr. — 1. Medicii sunt funcționari publici și ca atare li se aplică art. 14 din legea pentru statutul funcționarilor publici, conform căruia funcționarii nu pot face arendări. In legea sanitară nu este cuprinsă această prohibițiune, dar art. 14 fiind generic cuprinde pe toți funcționarii publici fără excepție, deci și pe medici, căci rațiunea este același (Cas. III, dec. 865—28 mai 1930, Jur. Gen. 1931, 105).

2. Art. 30 din legea electorală prevede categoric că funcționarii retribuiți de Stat, județ sau comună, acei ai așezămintelor de utilitate publică ale căror bugete se votează de Adunarea Deputaților, cum și acei ai instituțiunilor particulare, a căror numire se face prin D. R., nu pot candida pentru locurile de deputați sau senatori, dacă nu demisionează din funcțiunea ce ocupă cel mai târziu în cinci zile libere după convocarea corpului electoral al adunării pentru care voesc a candida și că demisia dată în scopul acesta se consideră de drept primită, iar cel demisionat nu mai poate redobândi numirea sa din nou în funcțiune decât în conformitate cu legea de organizare a Statutului funcționarilor și legile speciale de organziare, de unde rezultă că dimisia dată este primită prin efectul legii, fără a fi nevoe de vreun act de aprobare sau refuz din partea autorității superioare de care depinde funcționarul, cum ar fi necesar în alte cazuri.

Prin urmare, orice imixtiune în demisiunea funcționarului din partea autorității ad-tive superioare de care depinde, trebue considerată ca neavenită. A decide contrariul este a da posibilitatea puterii executive de a stânjeni pe funcționarii ce ar voi să candideze, primindu-le sau refuzându-le demisia, când din litera și spiritul legii se vede clar că voința legiuitorului a fost să le asigure libertatea absolută. Tot din cuprinsul citatului text de lege mai rezultă că demisionarul nu-și mai poate continua funcțiunea sa în mod legal decât numai dacă va fi din nou numit, indiferent de va fi fost sau nu ales, suficient numai să fi candidat.

De la această regulă generală legiuitorul a exceptat prin art. 30 anumite categorii de funcționari, cari pot să candideze fără a fi necesar ca în prealabil să demisioneze, iar printre aceștia se enumără și medicii cu titlu definitiv.

In speță este stabilit că reclamantul era medic nedefinitiv la data când a demisionat pentru a candida la alegerea de deputat, fiind confirmat definitiv un an mai târziu. El a candidat efectiv la acea alegere și ulterior, după efectuarea alegerii și-a retras demisia, ceea ce Ministrul i-a aprobat, așa că el a continuat să îndeplinească funcțiunea ce avusese la acea epocă, fiind definitivat, avansat și ridicat la rangul de medic director, fără a fi intervenit după demisia dată, o nouă numire în persoana sa.

Așa fiind, aprobarea retragerii demisiunei sale din partea ministerului trebue considerată ca neavenită, iar continuarea sa în funcțiunea de medic radiolog trebue considerată ca ilegală, întrucât n'a intervenit o nouă numire în persoana sa în acest post.

In asemenea condițiuni toate avansările și definitivările făcute ulterior demisionării sale sunt fără efect și prin consecință nici numirea sa ca medic director de spital nu este legală, deoarece în acest post nu pot fi numiți, potrivit art. 205 lit. e din legea sanitară din 1930, decât medicii primari de spital, cari sunt legal definitivați; prin urmare acțiunea cată să fie respinsă (Ap. Cernăuți, II, dec. 384—23 dec. 1931, nepublic.).

3. Reclamantul medic, din momentul anunțărei demisiei irevocabile, continuând printr'o retragere ilegală a acesteia a-și mai presta serviciul fără să fi intervenit un nou decret regal

de reprimirea sa în funcțiune, așa cum prevede art. 105 l. sanit. 1923, trebue considerat prin aceastǎ împrejurare ca funcționând de fapt, fără a mai funcționa legal din clipa demisionării; astfel că definitivarea și avansările intervenite ulterior acestui moment sunt considerate ca fără efect.

Prin urmare, bine Curtea de Apel a stabilit că reclamantul nu poate opune în cauză în mod valabil definitivarea și avansările în funcțiune, obținute după demisia sa irevocabilă și în consecință recursul se respinge. (Cas. III, dec. 60—27 martie 1934, nepublic).

Obs. — V. și art. 192, n. 3.

ART. 189. — Porsonalul sanitar și de ocrotire este de următoarele categorii: medici, farmaciști, chimiști, ingineri sanitari, profesori medico-pedagogi, asistente sociale, oficianți sanitari, surori de ocrotire, surori de caritate, agenți sanitari, moașe și infirmiere.

Jurispr. — 1. Farmaciștii, șefi de depozite de medicamente, numiți în serviciul ministerului Muncii și trecuți apoi sub supravegherea și îndrumarea direcțiunei generale a asistenței publice de pe lângă ministerul Sănătății se bucură de stabilitate potrivit art. 48, 49 și 50 din decretul lege de organizare a ministerului Muncii și art. 4, 5, 6 și 18 din legea organizării Serviciului Sanitar exterior (Cas. III, dec. 1743—13 dec. 1929, Jur. Gen. 1930, 905, Jur. Rom. 1930, 107).

2. Potrivit art. 205 din legea pentru organizarea ministerelor se pot atribui funcționarilor Statului funcțiuni inferioare gradului lor, sub condițiunea de a li se respecta salariile avute. Această dispoziție concordă și cu art. 66 al. ultim din legea Statutului funcționarilor publici, deci întrucât în această materie nu există drepturi câștigate, ministerul a procedat legal când deși i-a atribuit reclamantului prin încadrare funcțiunea de farmacist ajutor șef de secție cl. I, de unde el fusese înainte farmacist șef de serviciu cl. I, dându-i astfel o funcțiune inferioară, totuș i-a respectat dreptul la salariul ce-l primea pentru prima funcțiune (Ap. Cluj, I, 11 iunie 1930, nepubl.).

ART. 190. — Medicii din serviciile exterioare ale Ministerului sunt împărțiți în următoarele categorii:

1. Medici sanitari[1]).

2. Medici de așezăminte spitalicești (medici de spital de toate gradele și specialitățile, de ambulatoriii policlinice, balneari. radiologi, etc.).

3. Medici de laborator.

4. Medici legiști.

Desb. Senat. 1. 1934. — *D-l dr. Lucian Skupiewski, raportor:* Am mai fost acuzați, d-lor, că am desființat pe medicul higienist. In realitate nu am făcut decât o concentrare. Un medic de circumscripție trebue să fie și medic higienist. De altfel, nu în principiile cele mai noi ale medicinii, ci de o jumătate de secol încoace, se spune că medicina întâi de toate trebue să fie profilactică și apoi curativă. A căuta o boală, nu însemnează și a rezolva problema sanitară, ea trebue prevenită. Este drept că rolul medicului higienist este foarte important, însă nu ne împiedică nimic ca funcțiunea de medic sanitar și de medic higienist să fie încorporate în aceeași persoană, reprezentată prin medicul de circumscripție. Este o concentrare impusă de reducerile bugetare, necesare pentru un moment, dar asupra căreia cu timpul poate că se va reveni.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Am pus întrebarea dacă medicul igienist se poate separa de medicul de circumscripție, de medicul sanitar, sau dacă amândoi formează o singură entitate. Nu numai că toți mi-au răspuns că ei nu pot fi separați, că orice medic sanitar trebue să fie și igienist, dar această părere a fost admisă în lumea întreagă, până și la Liga Națiunilor, unde toți au hotărît în acest sens, că nu se poate separa medicul sanitar de medicul igienist.

E drept că avem plăși moderne, dar foarte puține. Și apoi, pentru ce să fac double emploi? Pentru ce două organe, fiecare cu organizația lui? Eu înțeleg să-i mențin la un laborator, la un cerc de studii, la un loc unde eu am să fac studii sanitare de igienă, de profilaxie, în privința malariei, în privința combaterii sifilisului, în toate chestiunile de profilaxie. Dar și aceștia trebue să facă numai teorie și să culeagă numai datele de care au nevoe, ori sunt obligați să lucreze și pe teren.

Dv., prin art. 74, ați reînființat medicul de circumscripție, ale cărui atribuțiuni sunt următoarele: de a raporta medicului igienist cazurile de boale infecțioase, de a lua măsuri pentru combaterea epidemiilor — vasăzică el raportează medicului igienist, dar ia măsuri fără acesta — va urmări dezvoltarea sanitară a copiilor, va examina pe copii, va trata în mod gratuit bolnavii lipsiți de mijloace, și așa mai departe. Iată deci că l-ați făcut medic curativ, cum îl numiți dv. în clasificarea pe care o fa-

1) Vezi nota de sub art. 62.

ceţi, şi prin care împărţiţi pe medici în: medici igienişti, medici curativi, medici de laborator, medici sanitari şi medici legişti. Vă mărturisesc că eu nu înţeleg această împărţire; ea este absolut artificială, nu oglindeşte realitatea vieţii şi de aceea noi am revenit la o împărţire mult mai simplă, mult mai logică şi anume am divizat pe medici în: sanitari, de spital, de laboratorii şi legişti, cum a fost mai înainte.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Plasa model şi medicul igienist sunt necesităţi sanitare. Numai noi să abandonăm o asemenea instituţie? D-l ministru invoca de dimineaţă greutăţile bugetare, spunând că noi nu avem armătura din Franţa. Ar fi un motiv, dar care nu ne îndrituește să desfiinţăm şi acele câteva nuclee care există.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Acelea rămân.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Plăşile model nu rămân.

D-l dr. I. Costinescu, ministru S. si O. S.: Ba rămân!

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Dar din moment ce se desfiinţează....

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Nu se desfiinţează decât o titulatură absurdă. Punct !

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Şi lăsaţi funcţiunile?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: De sigur, şi vreau ca fiecare medic de circumscripţie să fie medic igienist.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Aceasta este confuzia. Confundaţi pe medicul sanitar curativ cu medicul igienist.

D-le preşedinte, depun următorul amendament la art. 7:

Art. 7. — Medicii din serviciile exterioare ale ministerului sunt împărţiţi în următoarele categorii:

1) Medici sanitari;

2) Medici de aşezăminte spitaliceşti, medici de spital de toate gradele şi specialităţile, de ambulatoare, policlinice, balneari, radiologi, etc.:

3) Medici igienişti;

4) Medici de laborator;

5) Medici legişti.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: V'am explicat că medic igienist şi medic sanitar e tot una. Şi Liga Naţiunilor a spus că e tot una.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Eu, d-le ministru, am ascultat de dimineaţă şi după cum v'am făcut dovada, repet că faceţi rău că desfiinţaţi pe medicul igienist. Noi insistăm asupra acestei chestiuni, de oarece constituie una din bazele legii Moldovanu şi mi-a fost dat să aud de dimineaţă că rolul medicului igienist nu este destul de interesant pentru Ţara Românească.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Nu este aşa. V'am spus că orice medic sanitar trebue să fie şi medic igienist. Punct.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Aceasta înseamnează, d-le ministru, că dv. faceţi o confuzie între medicul sanitar şi între medicul igienist.

Prin urmare desfiinţarea medicilor igienişti...

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Dar nu-i desfiinţează nimeni.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: ...se traduce în fapt prin dezarmarea ţării în lupta împotriva bolilor sociale şi împotriva bolilor contagioase.

D-l prof. dr. D. Danielopol: Dar medicul sanitar ce este? Nu este şi igienist ?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Nu trebue să fie şi igienist?

D. prof. D. R. Ioaniţescu: Ar fi de dorit să fie şi igienist şi să aibă pregătire în această materie, dar nu o are.

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.:* Ţin să vă spun de ce, în înşirarea titlurilor acestor medici, am făcut numai trei categorii: medici sanitari, medici de aşezăminte spitaliceşti şi medici de laborator, suprimând categoria medicilor igienişti, iar medicii legişti trecând la ministerul Justiţiei. D-lor deputaţi, dv. ştiţi că această chestiune a fost discutată şi la Liga Naţiunilor, unde nu s'a mai făcut această distincţiune între medicul igienist şi medicul sanitar, căci orice medic sanitar trebue să fie în acelaş timp şi medic igienist. Este inadmisibil ca un medic sanitar să nu fie dublat de un medic igienist. De aceea, atunci când vom veni cu modificarea legii sanitare, vom legifera şi această dorinţă a noastră, ca toţi medicii sanitari să fie şi medici igienişti. Deocamdată însă trebue să ţinem seama şi de posibilităţile momentului. Avem nevoie de un număr de medici, pe care să-i punem la lucru imediat. Bineînţeles, că pentru viitor acest institut de igienă, acest seminar — ca să zic aşa — va trebui să fie trecut de toţi medicii sanitari; dar până atunci ne luăm acest drept de a-i numi, rămânând ca din ei o serie să meargă în fiecare an să urmeze cursurile la institutul de igienă, spre a-şi reîmprospăta cunoştinţele.

D-l dr. G. Banu: Prin urmare, dv. anticipaţi principiile viitoarei legi, care va completa medicina sanitară cu o latură de igienă.

D. dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Este dorinţa mea personală, pe care o vom discuta şi cu dv., ca să vedem cum este mai bine să facem.

Jurispr. — Din dispoziţiile art. 1, 4, 6, 16 şi 34 din legea pentru statutul funcţionarilor publici din 1923 şi din dispoziţiile legei sanitare din 1930 (partea I, titlul III şi partea II, titulul II), care reglementează organizarea serviciilor sanitare exterioare şi recrutarea personalului rezultă că directorul medical al unei staţiuni balneare nu depune jurământul de credinţă, nu are drept la salariu sau indemnizaţie, nici la pensie, ci numai funcţionează lângă Administraţia staţiunei balneare, fără a face parte sau a fi încadrat în organizaţia serviciilor sanitare centrale sau exterioare.

Art. 97 l. sanit. din 1926 nu creează o func-

țiune publică, ci stabilește numai condițiunile de admisibilitate în acest post onorific și art. 1 și 72 din regulamentul instituțiilor hydro-minerale și climatice fiind emanat de la puterea executivă nu poate modifica legea și nici nu poate trece peste prevederile legii, așa că natura juridică a serviciului nu poate fi schimbată prin acea dispoziție derogatorie din regulament, care statuează că numirea directorului medical este definitivă.

Regulamentul instituțiilor hydro-minerale și climatice din 14 Sept. 1926 n'a fost sancționat, prin urmare nici nu poate avea efect juridic, iar prin art. 571 l. sanit. din 1930, legea anterioară a fost abrogată și ulterior nici regulamentul din 1926, alcătuit în baza acestei legi (art. 93—101 din legea abrogată), nu-și poate avea aplicațiunea.

Art. 197 l. sanit. din 1930, care asigură medicilor cu titluri definitive stabilitatea și inamovibilitatea, se referă numai la serviciile organizate conf. acestei legi și deci la medicii cari au ocupat locurile prin concurs sau examen de capacitate.

Art. 550 din noua lege sanitară asigură drepturile câștigate medicilor, care pe baza legilor anterioare, ocupă vre o funcțiune publică cu titlu definitiv, text ce în speță nu se poate aplica, dat fiind că nu există nici o lege sanitară anterioară, care să califice serviciul directorului medical ca o funcțiune publică și definitivă în sensul statutului funcționarilor.

Deci, reclamantul nefiind funcționar public și nebeneficiind de statutul funcționarilor publici, nu se poate plânge că a fost înlocuit fără să fi intervenit o decizie a Comisiei disciplinare, această formalitate fiind cerută numai pentru acei medici, cari sunt funcționari publici, primesc salariu și au depus jurământul prevăzut de statutul funcționarilor publici (Ap. București, I, dec. 331—5 dec. 1934, R. J. A. 1935, 1070).

CAPITOLUL II

Recrutarea personalului medical și nemedical

ART. 191. — Pentru a ocupa o funcțiune în corpul tehnic al medicilor funcționari, în cadrele serviciilor Statului, județului, comunei sau oricărei alte instituțiuni publice, candidatul trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

a) **Să fie doctor în medicină cu dreptul de liberă practică în țară ;**

b) **Să fie cetățean român ;**

c) **Să nu fie condamnat prin hotărîre judecătorească definitivă la vre-o pedeapsă infamantă ;**

d) **Să nu fi fost exclus definitiv din corpul funcționarilor Ministerului sau exclus temporar în momentul cererii, sau pus în retragere din oficiu, pentru vreunul din cazurile prevăzute în prezenta lege ;**

e) **Să nu fie destituit din alte funcțiuni publice sau căzut în vreuna din pedepsele cari după legile privitoare la funcționarii publici le-ar interzice dreptul de a mai ocupa asemenea funcțiuni ;**

f) **Bărbații să fi satisfăcut legea recrutării.**

ART. 192. — Numirile definitive și transferările medicilor funcționari în iustituțiunile civile ale Statului, județului și comunelor, oricare ar fi ministerul de care depind funcțiunile, precum și acelor din regiile autonome se vor face numai prin comisia administrativă a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Jurispr. — 1. Recurentul fiind permutat din postul de medic al corpului P. T. T. din București la Iași, a atacat cu recurs în contencios, această transferare, invocând violarea art. 18 l. sanit. comb. cu art. 5 și 6 din legea de la 27 oct. 1922 și art. 7 din Statutul funcționarilor.

Recursul a fost respins în urma dovezii făcută de Minister, că recurentul posterior primirei adresei de permutare, a cerut un concediu de 30 zile pentru boală, declarând că, după împlinirea acestei date, se va prezenta la Iași în noul post.

Această declarație a recurentului, constitue o achiesare din partea sa la măsura de permutare și recurentul ne mai putând reveni asupra ei, nu are dreptul a se plânge cu recurs în contencios (Cas. III, dec. 1906-27 oct. 1924, Jur. Gen. 1925,421).

2. Potrivit art. 197 l. sanit. toți medicii care au titluri definitive, se bucură de stabilitate și de inamovibilitate, așa că se pot plânge pe calea contenciosului administrativ în contra actelor de transferare ilegale.

Potrivit art. 198 l. sanit. transferarea medicilor funcționari în instituțiile civile ale Statului, județelor și comunelor, se face numai prin comisia administrativă a Ministerului.

Așa fiind, transferarea făcută fără avizul aceste comisiuni este ilegală (Ap. București, IV, dec. 449-21 nov. 1930, B. C. Ap. 1932,43).

3. In art. 1 l. sanit. din 1930 se prevede că toate serviciile sanitare și de ocrotire din cuprinsul țării vor fi conduse după normele unitare stabilite de ministerul S. M. și O. S., ori care ar fi autoritatea de care depind din punct de vedere bugetar, iar în art. 3 se arată că angajarea, numirea, definitivarea și disciplinarea personalului technic superior și auxiliar se va face în conformitate cu dispozițiunile ei, afară de serviciul sanitar al armatei, care rămâne supus dispozițiunilor speciale.

Potrivit art. 188 l. sanit. medicii din funcțiunile, care depind sau sunt controlate de minister, formează corpul technic al medicilor funcționari, iar potrivit art. 194 intră în categoria medicilor sanitari, medicii comunali, școlari, etc., precum și medicii din categoriile similare aparținând altor ministere sau regiilor autonome.

Așa fiind, urmează că un inspector la Casa autonomă C. F. R. făcând parte din corpul technic al medicilor funcționari de la acea instituție nu poate fi transferat decât în conformitate cu dispozițiile art. 197, astfel cum rezultă din art. 3 l. sanit. și deci el nu poate fi pedepsit cu mutarea disciplinară, care nici nu figurează printre pedepsele prevăzute de acest text (Ap. București, III, dec. 55—14 febr. 1931, C. Jud. 1931, 255).

4. Potrivit articolului 198 din legea sanitară și de ocrotire din 14 iulie 1930, numirile definitive și transferările medicilor funcționari în instituțiunile civile ale Statului, județului sau comunelor, oricare ar fi ministerul de care depind funcțiunile, precum și a celor din regiile autonome se vor face numai prin comisia administrativă a ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale.

Din interpretarea acestui text rezultă că atât numirile definitive cât și transferările medicilor, funcționari — cari pot fi chiar nedefinitivi — în instituțiunile civile ale Statului, județului și comunelor ori care ar fi ministerul de care depind funcțiunile, precum și a celor din regiile autonome nu se vor putea efectua decât numai cu avizul comisiei administrative a Ministerului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

Astfel find și întrucât în speță este necontestat că transferarea reclamanților s'a făcut fără avizul zisei comisiuni, în asemenea situațiune și potrivit principiilor stabilite mai sus această transferare se găsește ca fiind făcută cu călcarea formelor legale și deci e nulă și abuzivă.

Tot astfel judecând și Curtea de apel, ea n'a comis nici un exces de putere și n'a violat nici un text de lege când, admițând acțiunea reclamantei, a anulat decizia de transferare și a invitat pe pârâtă să reintegreze pe reclamantă în postul avut (Cas. III, dec. 143-30 ian. 1933, Jur. Gen. 1933, 962, R. J. A. 1933, 268).

5. Art. 2 din legea pentru luarea unor măsuri financiare urgente din 10 oct. 1932 derogă cu privire la transferări la art. 197 și 198 l. sanit. permițând transferări fără avizul Comisiunei administrative, dar numai în cazul când această măsură este luată în vederea simplificării serviciului și realizării de economii. (Ap. București, II, dec. 250—19 august 1933, R. J. A. 1934, 738).

6. Potrivit art. 197 și 198 l. sanit. toți medicii cari au titluri definitive se bucură de stabilitate și inamovibilitate. Ei nu pot fi transferați, destituiți, suspendați sau pensionați decât în conformitate cu legea sanitară, după care toate numirile și transferările medicilor funcționari în instituțiuni civile ale Statului sau ale Regiilor Autonome se fac numai prin Comisiunea administrativă a Ministerului sănătății.

In speță reclamantul având titlu definitiv — bucurându-se deci conf. legii de stabilitate și inamovibilitate — a fost trecut de pârâtă prin ordinul atacat, din funcțiunea de conducător al serviciului medical în aceea de subdirector la serviciul de control sanitar, ceea ce constitue o transferare. Cum această transferare s'a făcut fără avizul Comisiunei administrative a Ministerului M. S. și O. S., cum cere art. 198 l. sanit. ea este ilegală. Soluția nu e schimbată de faptul că tranferarea a fost impusă de o nouă reorganizare a serviciului, întrucât nicăeri legea nu scutește pe directorul general al Regiei Aut. C. F. R. de a respecta dispozițiile categorice ale legii, luând măsuri ca transferarea să se opereze prin comisiunea administrativă a Ministerului Sănătății.

Constatându-se ilegalitatea măsurei nu se poate înlocui însă de către instanța de contencios actualul deținător al postului, din care reclamantul a fost transferat pe nedrept, întrucât este de principiu că atunci când un act administrativ de autoritate este anulat, actul posterior nu cade pe cale de consecință, de câte ori valabilitatea celui de al doilea nu este condiționată de valabilitatea celui dintâi (Ap. București, II, dec. 438-3 dec. 1933, R. J. A. 1934, 219).

7. Din redacțiunea clară a art. 197 l. sanit. din 1930 rezultă în mod evident că medicii definitivi nu pot fi transferați, destituiți, suspendați, decât în conformitate cu legea sanitară, deci ei nu pot fi mișcați de pe loc.

Din faptul că mutarea se face în raza aceluiaș oraș nu se poate deduce că nu este mutare, pentru că legea vrea ca medicul să-și păstreze locul lui și pentru că dacă s'ar permite mutarea în raza orașului, principiul ar fi desființat și abuzul ar lua locul legei (Ap. București, II, dec. 239-6 iunie 1934, R. J. A. 1934, 1690).

8. Este de principiu că deși efectele lucrului judecat în contencios administrativ sunt aceleași ca și în materie civilă, totuș de câte ori acțiunea este admisă, efectul hotărîrei definitive se aplică nu numai între părțile litigante, ci și față de terțele persoane.

Deci, un act anulat pe această cale este anulat erga omnes, căci ar fi inadmisibil ca un particular să fie primit a susține că deși actul administrativ a fost anulat de justiție față de autoritatea care l-a emis, totuș el continuă a-l considera ca valid și a beneficia de efectele lui.

Intrucât autoritatea pârâtă nu mai poate dis-

cuta din nou chestiunile definitiv tranșate față de partea cu care s'a judecat, nici particularului pârît sau intervenient nu i-se poate permite să le discute, căci procesele de contencios administrativ nu se pot purta între particulari cu excluderea Statului.

Așa fiind și întrucât în speță ilegalitatea transferărei reclamantului a fost constatată printr'o decizie anterioară, ea este opozabilă și pâritului, deși n'a luat parte la acea judecată și prin urmare această chestiune nu este locul să mai fie pusă în dsicuție (Ap. București, III, dec. 189-20 iunie 1934, R. J. A. 1934, 1638).

Obs. — V. și art. 193, n. 1, 4 și 6.

ART. 193. — Toți medicii cari au titluri definitive se bucură de stabilitate și inamovibilitate. Ei nu pot fi transferați, destituiți, suspendați, pensionați, decât în conformitate cu legea de față.

Jurispr. — **1.** Medicii de spitale nu pot fi inlocuiți decât prin decret regal, pe baza unui raport al Ministerului de Interne și după o premergătoare anchetă a unui inspector sanitar.

Astfel, medicul unui spital privat prin efectul unei legi devenind medic asimilat cu medicii spitalelor comunale și prin consecință funcționar ca și aceștia din urmă, se bucură ca și aceștia de toate garanțiile de stabilitate ce legea prescrie în favoarea medicilor spitalelor comunale, ca atare un asemenea medic nu poate fi înlocuit decât cu îndeplinirea formelor prescrise de art. 42 l. sanit.

Deci, se admite recursul și se anulează decretul prin care Ministerul de Interne a înlocuit pe recurent fără observarea formelor prevăzute de textul citat (Cas. III, dec. 142-3 iunie 1909, după divergență, B. C. 1909, 835).

2. Medicii comunali, numiți prin concurs în condițiunile prevăzute de legea sanitară, nu pot fi îndepărtați din funcțiune prin simpla lor suprimare din bugetul comunei, deoarece numirea lor fiind făcută în putere de lege de Direcția generală a serv. sanitar, de a cărei autoritate depind, urmează că și îndepărtarea lor nu se poate face decât tot de aceeași autoritate și cu îngrădirile prevăzute de lege pentru garantarea stabilității acestor funcționari (Cas. III, dec. 213 — 10 iunie 1914, B. C. 1914, 1499).

3. Medicul secundar la un spital, însărcinat provizoriu, care nu era numit prin decret regal de mai mult de doi ani, potrivit art. 82 l. pentru organizarea Ministerului Sănătății, nu este considerat de lege stabil și nu se poate, deci, plânge la Contenciosul administrativ contra deciziunei, prin care este desărcinat din această funcțiune (Ap. Constanța, dec.718 — 13 oct. 1926, B. C. Ap. 1926, 171).

4. Potrivit art. 197 l. sanit. medicii cari posedă un titlu definitiv se bucură de stabilitate și inamovibilitate și nu pot fi transferați, destituiți, suspendați și pensionați decât numai potrivit acestei legi.

Potrivit art. 198 din aceeași lege atât numirile și transferările medicilor funcționari în instituțiunile Statului, județului și comunei, cât și în ce privește disciplinarea lor, sunt acele statornicite de legea lor specială, adică în legea sanitară din octombrie 1931, iar nu acelea din Statutul Funcționarilor Publici.

Atunci când este vorba de cercetări în vederea dovedirei unei acuzațiuni, conf. art. 57 din legea pentru Statutul Funcționarilor Publici, pe baza cărela Ministerul a decis suspendarea reclamantei, acest text de lege nu poate fi aplicat reclamantei în ce privește disciplinarea, întrucât potrivit dispozițiunilor art. 248 l. s. această măsură nu poate fi luată decât contra personalului administrativ al ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale, iar nu și contra medicilor funcționari, cari fac parte dintr'un corp tehnic al Ministerului și în privința cărora potrivit art. 259 l. s., măsura suspendării este obligatorie, numai când înpotriva lor s'a deschis acțiune publică pe baza unei ordonanțe definitive.

Deciziunile de suspendarea medicilor funcționari ai Statului, județului și comunei trebue să fie rezultatul deliberărei Comisiunei regionale disciplinare, întrucât măsura suspendărei impotriva unui medic definitiv și inamovibil, nu poate fi luată pe calea unei simple deciziuni ministeriale, astfel cum a fost luată în potriva reclamantei, ci ea urmează să fie luată numai în condițiunile arătate de art. 258 l. s. și numai după o prealabilă încunoștiințare făcută în termenul menționat de acest text de lege.

Nerezultând de nicăeri că în contra reclamantei există deschisă o acțiune publică pe baza unei ordonanțe definitive, astfel cum se prevede de art. 259 l. s., ci pur și simplu Ministerul dând deciziunea de suspendarea ei ca fiind învinuită de unele grave abateri și abuzuri ca medic al Spitalului Viziru, de către Prefectul jud. Brăila, până la cercetarea și anchetarea acestor învinuiri de către Inspectorul General Sanitar însărcinat de Minister și pe baza art. 57 l. Statutului funcționarilor publici, decizând suspendarea numiteia din serviciu, actul administrativ în condițiunile în care a fost făcut în potriva reclamantei emanând de la un organ incompetent, această măsură este și mai abuzivă. Deci decizia de supendarea din serviciu a reclamantei este ilegală și în consecință acțiunea urmează să fie admisă și decizia anulată (Ap. Galați, II, dec. 8—30 ian. 1933, dos. 1777/932, nepublicată).

5. Potrivit art. 197 l. sanit. din 1930 medicii cari au titluri definitive se bucură de stabilitate și inamovibilitate, așa că ei nu pot fi transferați, destituiți, suspendați, pensionați, decât în conformitate cu această lege.

Ministerul nu poate deci, să înlăture un medic

funcţionar public din funcţiunea pe care o ocupă, prin simpla măsură luată de a suprima postul din buget pentru economii, de oarece menţionatul text prevede în mod categoric că îndepărtările din funcţiune a funcţionarilor inamovibili nu se pot face decât în conformitate cu art. 248 ș. u., care prevăd normele după care poate fi îndepărtat un funcţionar inamovibil din funcţiune, norme adoptate și de statutul funcţionarilor publici.

Reclamantul are dreptul la daune pe baza prejudiciului moral cauzat de Minister prin acest act ilegal (Cas. III, dec. 900 — 23 mai 1933, R. J. A. 1933, 1490).

6. Prin art 550 l. sanit. din 1930 se dispune că medicii, cari se vor găsi funcţionând la promulgarea ei cu titlu definitiv, dobândit pe bază de concurs, examen de capacitate sau în baza altor dispoziţiuni din legile anterioare, rămân definitivi păstrându-și locurile lor, iar prin art. 560 al. final se prevede că actualii medici definitivi de circumscripţie rurală — cum este cazul reclamantului—își păstrează toate drepturile lor, fiind socotiţi stabili și inamovibili în locurile și atribuţiunile funcţionarilor, după cum dispune precis și categoric art. 197 din aceeași lege.

Din caracterul și menirea instituţiei inamovibilităţii — care a fost introdusă de legiuitor pentru unele funcţiuni spre a asigura funcţionarilor cea mai mare independenţă faţă de puterea executivă și a le da astfel posibilitatea să-și îndeplinească în deplină conștiinţă și libertate îndatoririle funcţiunei — rezultă în mod necesar dreptul pentru funcţionar de a fi menţinut în exerciţiul atribuţiunilor funcţiunei sale.

Dacă acest lucru este cert în drept și recunoscut de altfel de art. 8 din legea contenciosului administrativ și dacă, pe de altă parte, este necontestat că ceea ce legea prohibă de a se face în mod direct nu se poate realiza cu înfrângerea ei pe cale piezișă, urmează în mod logic că ori de câte ori instanţele judecătorești de contencios administrativ se găsesc în faţa unui act administrativ de autoritate, învinuit că constitue o cale piezișă, prin care se atinge principiul inamovibilităţii, au dreptul să examineze acest act și să verifice în ce măsură el atinge acest principiu și dacă astfel poate constitui o vătămare a drepturilor funcţionarului declarat de lege inamovibil.

Așa fiind nu se poate admite ca într'o comună care continuă să facă parte din cuprinsul unei circumscripţii medicale, medicul șef conducător al acelei circumscripţii medicale să fie îndepărtat fără nici o bază legală, ci numai pe temeiul unei dispoziţiuni administrative, de la ori ce atribuţiune în acea comună.

Dacă s'ar admite că actul Ministerului — de a lua atribuţiunile, pe care le avea reclamantul în calitate de medic al circumscripţiei și a le trece asupra medicului comunal — este îndreptăţit, s'ar ajunge la consecinţa finală că atunci când s'ar numi în toate comunele ce compun circumscripţia medicală, medici comunali, funcţiunea și atribuţiunile medicului de circumscripţie, a căror exercitare constitue pentru reclamant în mod neîndoios un drept generator poate și de interese — să devină inexistente, ele ne mai putând fi exercitate nicăieri în circumscripţia medicală, al cărei titular definitiv și inamovibil reclamantul ar continua totuș să fie (Ap. București, II. dec. 452—18 dec. 1933, după diverg., R. J. A. 1934, 143).

Obs. — V. și **art.** 192, n. 4—8.

ART. 194. — Sunt în categoria medicilor sanitari:

Medicii de circumscripţie, urbană sau rurală, medicii de orașe, medicii șefi de oraș (sau de municipiu), medicii primari de judeţ, medicii de porturi, medicii școlari, medicii de dispensarii mixte, precum și medicii din categorii similare dela alte Ministere sau instituţiuni cu caracter public.

Medicii de spitale mixte care au și circumscripţii, cad în categoria medicilor de spital cu toate drepturile acestora.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 192, n. 3 și art. 193, n. 2.

ART. 195. — Medicii sanitari de circumscripţie urbană sau rurală și medicii comunali se recrutează prin examen de capacitate, ce se va ţine în fiecare an în luna Mai sau in Noemvrie, în București. Sunt admiși la acest examen medicii care pe lângă condiţiunile generale cerute de art. 196[1]) din legea sanitară și de ocrotire, vor avea un stagiu de câte 3 luni (după obţinerea titlului de doctor în medicină) într'un serviciu de boale infecţioase, de obstetrică și de pediatrie. Sunt dispensaţi de acest stagiu internii cu concurs ai spitalelor, medicii auxiliari și preparatorii de clinici, care vor dovedi că au făcut aceste stagii.

Medicii care au diplome de igieniști sunt dispensaţi de aceste stagii dacă le-au făcut în timpul cursului sau anterior.

---

1) Devenit art. 191 în actuala lege.

Probele la examenul de capacitate vor consta din :

1. O probă scrisă din igienă și boale infecțioase.

2. O probă clinică de medicină internă sau medicină infantilă.

3. O probă obstetrică.

Candidații vor fi notați dela 0—20, nota de admisibilitate fiind 15.

Juriul examenului de capacitate se compune din 5 membri, 3 desemnați de facultățile de medicină și 2 de Consiliul Superior al Sănătății și Asistenții. Dintre membri obligator va fi unul igienist, unul internist și unul obstetrician. Trei dintre membrii juriului vor fi profesori la Facultățile de medicină, iar ceilalți 2 medici primari de:initivi cu 10 ani vechime în specialitate. Fiecare din ei va avea și un supleant.

Examenul nu se poate ține decât fiind prezenți cei 5 membri din juriu. In caz de neprezentare a unui membru sau a supleantului său Ministerul va desemna un înlocuitor în condiții similare.

Candidații reușiți cu media de trecere se înscriu într'un tablou în ordinea clasificării, tablou ce rămâne valabil 3 ani.

Candidații se înscriu în tabloul de clasificare în ordinea seriei și a notelor. Intre 2 candidați cu drepturi egale clasificarea se va face având ca criteriu titlurile și lucrările și în lipsa acestora vechimea (ca medic) ; la vechime egală se va trage la sorți.

După 3 ani candidatul care nu a fost numit este șters după tabloul de clasificare.

După terminarea examenului Ministerul formează tablourile de clasificare, le afișează și le publică în Monitorul Oficial.

Exp. mot. l. 1930. — In partea a doua a acestui proiect de lege, restabilim normele unei bune selecționări a corpului sanitar, pe baza experienței de până acum. Legea din 1930, modificată în 1933, creea unele stări și dispozițiuni confuze, se cerea revenirea la regule și principii, clare, armonice în acest domeniu al organizării sanitare.

Am stabilit ca criteriu general de selecțiune, *concursul* sau *examenul de capacitate*, cu efect valabil timp de 2 ani. Pentru țara noastră, cu moravurile noastre, este acesta mijlocul cel mai sigur unei bune selecționări, oricâte obiecții s'ar putea aduce imperfecțiunii tehnice a lui.

Desb. Senat, l. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.:* Prin acest proiect, nu vreau să schimb legea sanitară. Trebue s'o studiem bine, s'o studiem pe larg și apoi să vedem ce trebue îndreptat. Legea, trebue s'o recunoașteti, este puțin confuză.

Pentru moment, însă, m'a preocupat recrutarea personalului sanitar. Sănătatea publică este in funcțiune de omul pe care-l trimiți la sate să facă igienă publică, și am văzut că sistemul după care se face recrutarea acestui personal sanitar, este cu totul defectuos.

Erau influențe, erau stăruințe, nu vreau să spun politice, pentrucă poate cuvântul este exagerat, dar erau interese locale care cereau ca oameni dintr'o localitate, buni sau răi, să fie menținuți ca medici, în acea localitate ; erau stăruințe ca să pui pe moașa cutare în locul cutare, sau ca agentul sanitar, bun sau rău, să nu fie schimbat.

Grija mea a fost deci, de a scoate din putința ministrului numirea personalului sanitar. Voesc să se facă automat, să fie în afară de voința lui, și, dacă eu, doctor în medicină, care cunosc personalul sanitar mai bine ca o persoană care nu trăiește în mediul medical, dacă mi-am luat dreptul acesta — cum spunea d-l dr. Skupievschi — și mi-am tăiat mâinile, în sensul de a nu mai iscăli hotărîrea de numire a medicilor, dacă eu mi-am luat acest drept, cine are să vină să-mi facă mie reproș, că eu, ministrul sănătății, doctor în medicină, renunț la dreptul de a nu mai hotărî care este cel mai bun medic, și las acest drept unei comisii, și las acest drept concursului, și las acest drept examenului de capacitate ?

De când sunt la Ministerul Sănătății Publice, știu că sunt locuri care trebue să fie ocupate.

Vorbeați, adineauri, d-le Ioanițescu, că sunteți cel dintâi care i-ați chemat la concurs. I-ați chemat, dar concursul nu a avut loc. Pentruce ? Pentrucă în legea dv. se spune că, concursurile se vor ține succesiv, când la Cluj, când la Iași, când la București. Și atunci, venise momentul, ca pentru un concurs de chirurgie să se țină concurs la Iași, și de patru ori s'a amânat acest concurs, pentrucă nu s'a putut întruni juriul, așa cum ați făcut dv. legea, d-le Ioanițescu.

Franța este o țară mai mare ca România, cu experiență mai multă, și are un trecut mult mai vechi. Ei bine, în Franța nu se fac concursuri la fiecare facultate. Numai la Paris se fac concursuri, numai la centru ; și este logic să fie așa.

D-lor, să vă dau alt exemplu. Avem examene care se fac pentru medicii de circumscripție, și s'au ținut examene la Cluj, la Iași, la București. Te rog pe d-ta, când vei veni, să faci clasificarea aceasta.

D-l prof. D. R. Ioanițescu : O fac !

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.:

Poţi să faci clasificarea după notele care s'au dat?

Dar în alt mod a judecat Clujul, în alt mod a judecat Iaşul şi în alt mod judecă Bucureştii!

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Se stabileşte procentul pe comisiuni şi regiunea respectivă.

D-l Ştefan C. Ioan: Este altă apreciere!

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Comisiunea dela Cluj, foarte indulgentă, a dat note mari şi a promovat un număr mare de candidaţi; comisiunea dela Iaşi, a fost mai puţin indulgentă, iar comisiunea dela Bucureşti a fost severă.

Atunci, cum aleg eu elementele bune? Le aleg după clasificarea făcută de fiecare din aceste comisiuni? Care este criteriul? Mă găsesc în faţa unor fapte şi sunt obligat să hotărăsc ceva.

Aici în Parlament voi hotărî astfel — poate nu este drept dar n'am alt mijloc — voiu lua primii dela toate facultăţile, indiferent de nota pe care o au — primul dela Facultatea din Cluj, şi primul dela Facultatea din Bucureşti şi voi forma pe listă numărul 1; voiu lua pe cel de al doilea dela Facultatea din Cluj, al doilea dela Facultatea din Iaşi, şi voi forma o listă numărul 2 şi aşa mai departe. Recunosc că acesta nu este cel mai drept criteriu.

D-l Emil Diaconescu: Nu este deloc drept.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Este mai drept însă decât celelalte. Trebuia o singură comisiune. Deci, sistemul de a face la fiecare facultate câte o comisiune nu este cel bun.

Desb. Cameră I. 1934. — *D-l prof. dr. D. Danielopol:* Concursul trebue să ofere toate garanţiile de echitate. Din momentul ce se face o clasificare concursul trebue să fie unic, cu o singură comisiune.

Medicii sanitari au dreptul la numire timp de 3 ani. Dacă ţinem un concurs într'un an la Bucureşti, în alt an la Iaşi şi în alt an la Cluj, se poate foarte bine, ca o comisiune să dea note mai mici, altă comisiune să dea note mai mari.

Concursul fiind făcut pentru toată ţara este logic ca el să fie ţinut totdeauna în acelaş loc.

Nu protestez contra celor spuse de d-l Gheorghiade, care-şi face totdeauna o datorie în a apăra Universitatea Iaşi, dar nu diminuăm cât de puţin această Universitate.

In Franţa concursurile se ţine pentru toate locurile la Paris. Examenul de agregaţie la Facultatea de medicină pentru toate Facultăţile din Franţa se ţine la Paris. De ce să facem noi altfel, atunci când experienţa până acum a dovedit că concursul ţinut în diferite centre univeristare nu este echitabil?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: La explicaţiunile date de d-l prof. Danielopol, doresc să mai adaug un lucru: concursurile pentru medicii de spitale, se ţin aşa cum vedeţi dv., alternativ; odată la Iaşi, odată la Cluj, altă dată la Bucureşti. Pentru ce? Pentrucă ai un număr restrâns de candidaţi pentru un loc. Odată locul ocupat, ceilalţi dispar.

La un nou loc, este un nou concurs; se prezintă aceiaşi candidaţi sau alţii. Nu este acelaşi lucru pentru medicii de circumscripţie.

Aceştia sunt mulţi. In urma unei experienţe care s'a făcut, deoarece s'a ţinut în acelaşi timp concurs la Iaşi, la Cluj şi la Bucureşti, pentrucă erau mulţi, am văzut că nu ştiam cum să-i clasificăm, pentrucă nu seamănă de loc rezultatul concursului dela Iaşi cu cel dela Cluj, şi cel dela Cluj, cu cel dela Bucureşti.

Nu putem dar să ţinem cuncursuri în diferite locuri, trebue să le ţinem într'un singur loc, şi cum este vorba de un număr mare de candidaţi şi de un tablou de clasificare care rămâne valabil trei ani, nu pot să fac concursul anual acesta la Bucureşti, mâine la Iaşi şi aşa mai departe.

D-l N. Gheorghiade: Il faceţi cu mai multe comisiuni, d-le ministru.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Trebue făcut de o singură comisiune; dacă am două comisiuni nu se mai pot compara notele dela o comisiune cu notele dela altă comisiune şi de aceea dintr'un simţământ de dreptate, am prevăzut că acest examen pentru medicii de circumscripţie să fie trecut aci la Bucureşti, iar pentru ceilalţi medici se face cum aţi dorit dv.

Prin urmare cred că toată lumea este mulţumită.

D-l N. Gheorghiade: Imi daţi voie. Mi se pare că argumentul dv. nu este întemeiat şi iată pentru ce. Dv. spuneţi: din cauză că sunt mai multe comisiuni examinatoare nu există unitate de apreciere. Dar, dv. ţinând concursuri la Bucureşti, nu le ţineţi în fiecare an cu aceeaşi comisiune, prin urmare nu există această unitate.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Comisiunea se compune din aceiaşi membri. Dacă citiţi mai jos textul privitor la formarea juriului, veţi vedea că, în mod automat, intră cam aceleaşi persoane şi atunci am un criteriu identic dela un an la altul. Prin urmare această dispoziţie nu e pusă din plăcerea de a persecuta Iaşii. In această comisiune iau parte şi profesorii dela Iaşi şi cei dela Cluj.

Ce importanţă are locul unde se ţine? Dacă vreţi, să-l ţinem la Ploieşti sau la Focşani, sau chiar pe Milcov. Nu vedeţi că aceasta este o glumă?

Vă rog d-le preşedinte, să puneţi la vot articolul aşa cum pe bună dreptate, a fost pus în lege.

Comitetul delgaţilor, consultat, respinge amendamentul propus de d-l senator Diaconescu.

— Se pune la vot acest amendament şi se respinge.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 77, n. 3.

ART. 196. — Medicii primari de judeţ şi medicii şefi de municipiu se recrutează prin concurs [1], dintre medicii sanitari definitivi cu 10 ani vechime.

Juriul se compune ca la medicii sanitari, cu condiţia ca unul dintre membrii să fie inspector general sanitar definitiv.

Probele concursului constau din:

a) **Probe de titluri, lucrări şi activitate;**

b) **O probă de administraţie şi legislaţie sanitară (colocviu);**

c) **O probă practică de medicină legală.**

Medicii de porturi, medicii de dispensarii mixte, se recrutează dintre medicii sanitari definitivi cu cel puţin 2 ani vechime, cu avizul conform al comisiunii administrative.

Medicii şefi de oraşe se recrutează dintre medicii sanitari definitivi cu 5 ani vechime în acelaş mod.

Medicii şcolari se recrutează dintre medicii sanitari definitivi cu 2 ani vechime, şi după absolvirea unui curs de specializare urmat de examen.

Desb. Senat, 1. 1934. — *D-l prof. D. R. Ioaniţescu:* D-lor senatori, în art. 8 este vorba de recrutarea medicilor primari de judeţe, medicilor şefi de municipii şi sisteme de recrutare la care se referă d-l ministru, este concursul.

Iată amendamentul care îl propunem noi, luând de bază iarăşi specializarea:

„Medicii igienişti, de plasă se recrutează dintre medicii cu diplomă de specialist, în igienă prin concurs; medicii primari de judeţ şi medicii şefi de municipiu, se recrutează dintre medicii igienişti de plasă cu o vechime de 5 ani, cu titlul definitiv sau pe o perioadă de 5 ani, dela promulgarea legii de faţă şi prin concurs dintre medicii sanitari definitivi cu 10 ani vechime.

Concursul, atât pentru numirea ca medic igienist de plasă, cât şi pentru numirea ca medic primar de judeţ (şef de municipiu), dintre medicii de circumscripţie, se va ţine anual odată în luna mai sau noembrie, alternativ la Bucureşti, Cluj şi Iaşi. Juriul se compune din 3 profesori de specialittae, de fiecare facultate unul".

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: D-lor senatori, d-l Ioaniţescu, cere ca pentru medicii primari de judeţe, pentru medicii şefi de municipiu, să fie un examen, iar nu un concurs.

Eu, menţin această ideie a concursului, pentrucă aci este vorba de un număr mai restrâns de medici, de locuri limitate, pentru ocuparea cărora trebue o selecţiune cât mai riguroasă.

Or, nu este alt mijloc de a asigura această selecţiune decât concursul.

Nu spun că acesta este cel mai bun mijloc, dar nu avem pentru moment, ceva mai bun. Prin urmare, pentru această categorie, eu menţin mai departe ideia concursului, ca fiind cea mai dreaptă, în ceeace priveşte selecţionarea personalului. De aceea, rog să fie menţinut articolul în forma în care a fost prezentat în proiect.

— Comitetul delegaţilor, consultat, respinge amendamentul propus de d-l senator D. R. Ioaniţescu.

— Se pune la vot acest amendament şi se respinge.

Obs. — V. pt. jurisp., art. 14, n. 2,

ART. 197. — Recrutarea medicilor de spitale de diferite specialităţi, ambulatorii policlinice şi de laborator, pentru toate aşezămintele şi serviciile puse sub conducerea directă a Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale sau a altor Departamente şi autorităţi publice, se face pe baza concursului [2]. Concursul se va face în comun pentru toate aceste instituţiuni. Comisiunea administrativă va stabili echivalarea şi titulatura posturilor.

Concursul se ţine în fiecare an în luna mai sau noemvrie pe specialitate, în Bucureşti, Iaşi sau Cluj, în localul desemnat de Minister.

Comisiunea de examinare se compune din 5 membri, dintre care: 2 desemnaţi de Consiliul superior al Sănătăţii şi asistenţei şi 3 desemnaţi de Facultăţile de medicină, toţi

---

1) A se vedea Regulamentul pentru recrutarea medicilor sanitari de circumscripţie urbană sau rurală, medicilor comunali, medicilor primari de judeţe, medicilor şefi de municipii, medicilor de spitale mixte, medicilor de spitale de speciaiitate şi amaulatorii policlinice, aprobat cu Decretul No. 2941 din 3 nov. 1934, publicat în M. O. Nr. 256 din 6 nov. 1934 cu modificările publicate în M. O. No. 119 din 27 mai 1935.

2) Vezi nota de sub art. 196.

din specialitatea din care se ține concursul sau în lipsă, din specialitățile înrudite. Fiecare va avea un supleant.

Cei 2 membri delegați de Consiliul Superior al Sănătății vor fi profesori de specialitate sau medici primari definitivi cu 10 ani practică medicală. In caz de absența unui membru se va desemna de Minister un înlocuitor în condiții similare. Concursul nu se poate ține decât fiind prezenți cel puțin 4 membri sau supleanți.

Candidații cari au obținut cel puțin nota medie 15 se înscriu pe tabloul de clasificare anual, în ordinea mediilor și au dreptul a cere orice loc publicat vacant în specialitatea lor, timp de 3 ani.

ART. 198. — Au dreptul a se prezenta la concurs pentru spitalele de specialitate acei care întrunind condițiunile art. 196[1]) din lege vor mai dovedi că au cel puțin 5 ani practică medicală și un stagiu spitalicesc de cel puțin 3 ani, în specialitatea pentru care se dă concurs și anume :

a) Pentru spitalele și secțiunile de medicină internă: 3 ani de medicină internă ;

b) Pentru spitalele sau secțiunile de chirurgie: 3 ani de chirurgie;

c) Pentru spitalele sau secțiunile de boli de ochi, obstetrică, dermatologie, radiologie etc.: 3 ani în specialitatea pentru care se concurează. Pentru ambulatorii se vor cere aceleași stagii ca și la secțiunile de specialitate.

Sunt dispensați de stagiile prevăzute sub lit. *a* și *b*, privitoare la concursurile de medicină internă și chirurgie generală, medicii cari au condus cel puțin 3 ani cu titlul definitiv un spital mixt. De asemenea sunt dispensați de stagii medicii cari au diploma de specialitate emisă de Facultatea de medicină, în ramura respectivă.

Stagiul de practică medicală este redus la 3 ani pentru foștii interni cu concurs ai Eforiei Spitalelor Civile dacă au funcționat în mod efectiv cel puțin 3 ani.

Pentru spitalele mixte, candidații, pe lângă condițiunile generale, vor avea un stagiu de 2 ani ca medic auxiliar, intern cu concurs, asistent sau preparator de clinică, sau un stagiu de 2 ani ca medic sanitar cu examenul de capacitate dat. In lipsa acestor stagii, vor putea fi admiși pentru spitale mixte și medicii cu 5 ani practică medicală.

ART. 199. — Concursul pentru spitale mixte, constă :

a) Dintr'o probă scrisă, cu subiect de medicină generală;

b) Două probe clinice asupra a 2 bolnavi, unul cu boală infecțioasă, epidemică, unul cu boală chirurgicală sau cu o boală internă;

c) O probă de medicină operatorie pe cadavru.

Concursurile pentru locurile de specialitate, constau din următoarele probe :

1. O probă de titluri, lucrări și activitate în specialitate.

2. Două probe clinice pe 2 bolnavi și anume : pentru posturile de medicină internă, un bolnav afectat de o boală internă și de o boală infecțioasă epidemică; pentru posturile de chirurgie : 2 bolnavi atinși de o boală chirurgicală ; pentru posturile de specialități : 2 probe clinice din specialitatea pentru care se concurează.

3. Două probe practice, dintre care :

a) O operațiune pe cadavru din specialitatea pentru care concurează, și

b) O probă de anatomie patologică pe piese preparate pentru chirurgie generală și specialitățile sale.

Pentru medicina internă și specialitățile în legătură cu ea, 2 probe practice, dintre care : *a)* o probă de anatomie patologică și *b)* o probă de laborator (bacteriologie sau chimie biologică cu aplicație la clinică).

Fiecare probă se apreciază cu nota 0—20.

Nota de admisibilitate este cel puțin 15. Nota se hotărăște cu majoritatea membrilor comisiunii.

ART. 200. — Candidații reușiți la concurs, vor ocupa locurile pe tablou, în ordinea clasificării. Intre doi cendidați, notați egal, clasificarea se va face după vechime ca medic.

---

1) Devenit art. 191 în actuala lege.

Tabloul de clasificare rămâne valabil 3 ani, în care timp medicii după tabloul de clasificare vor putea cere orice loc publicat vacant.

Un candidat nu poate figura pe tablou mai mult de 3 ani.

Dacă expiră acest termen fără a fi fost numit, candidatul este șters și pentru a fi reînscris trebue să treacă un nou concurs.

Candidatul care refuză să aleagă un loc ce-i revine după ordinea clasificării este trecut ultimul pe tabloul de clasificare.

Numirea făcută pe baza concursului se face cu titlul definitiv.

ART. 201. — Pentru medicii sanitari numirile se fac în modul următor :

Oridecâteori se face vacant un loc de medic în serviciile exterioare ale Ministerului sau Instituțiunilor ce cad în prevederile legii, se publică vacanța în Monitorul Oficial.

Până în 30 zile dela data acestei publicațiuni toți medicii care doresc a fi permutați în locul vacant vor face cerere Ministerului. Nu se iau în considerare decât cererile venite dela cei ce ocupă în mod definitiv un post de aceeași categorie cu cel publicat.

De asemenea nu se iau în considerare cererile venite peste termenul de 30 zile dela data publicării.

Indată după expirarea termenului de 30 zile Ministerul supune cererile de transferare comisiunii administrative, care având în vedere notele din cazier, hotărăște prin proces-verbal, motivat și semnat, dacă este cazul a fi admisă transferarea. Dacă nu se prezintă cereri de transferare, sau dacă cererile prezentate se refuză, locul se consideră devenit vacant. In acest caz, locul se atribue medicilor înscriși pe tabloul examenului de capacitate, în ordinea clasificării. La drepturi egale se va preferi medicul din regiunea respectivă.

Numirea făcută pe baza examenului pentru medicii sanitari se face cu titlu de stagiar, în conformitate cu alineatul 2 al art. 210 [1]) din lege.

Exp. Mot. l. 1934. — Am repus în lege obligativitatea publicării tuturor *locurilor vacante*, și, am admis, pentru medicii sanitari prioritatea transferării medicilor definitivi, în locurile libere, ceea ce este util serviciilor și echitabil pentru medicii valoroși.

La drepturi egale se vor preferi medicii din regiunile respective.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.:* Intre alte chestiuni, am mai prevăzut chestiunea publicării locurilor vacante, o chestiune care până acum se uitase. Locurile vacante trebuesc publicate, spre a fi aduse la cunoștința tuturor medicilor și odată locurile publicate, chemăm medicii, fie la examenul de capacitate, pentru medicii sanitari, fie la concurs pentru ceilalți medici. Am prevăzut în proiectul de lege modul de cumpunere al comisiei de examinare, luând toate garanțiile necesare, de așa fel, încât asupra acestui punct nici nu s'a făcut vreo obiecțiune. De altfel, asupra acestui proiect de lege am consultat corpul medical — și Facultatea și masa mare a medicilor, prin Asociațiunea medicilor, care a studiat acest proiect de lege și cu care a fost absolut de acord — astfel încât proiectul de lege vine înaintea dv. cu acordul tuturor medicilor

ART. 202. — Numirile se fac cu titlu stagiar pe 2 ani, după care, pe baza raportului motivat al inspectorului general sanitar și de ocrotire, medicul poate fi confirmat definitiv de comisia administrativă. In caz de neconfirmare, provizoratul se prelungește cu un an; după acest timp medicul este sau confirmat sau pus în disponibilitate.

Medicul comunal nu poate cere numirea în alt post similar decât după 2 ani de funcționare îe postul pe care îl părăsește.

Jurispr. — Din redacțiunea art. 210 l. sanit. din 14 Iulie 1930 rezultă că acest text este aplicabil atât medicilor cari vor fi numiți în serviciu după punerea în aplicare a nouei legi din 14 iulie 1930, cât și medicilor recrutați sub regimul legiuirilor anterioare și cari nu sunt definitivi neavând examen de capacitate, propunerea șefilor ierarhici și avizul Comisiunei disciplinare.

Faptul că unui medic numit înainte de această lege, însă nedefinitiv, i s'a acordat mai multe gradații nu poate fi interpretat ca o consacrare a definitivatului, întrucât conform art. 42 l. sanit. din 1910 gradațiunea este un spor de leafă, iar nu o înaintare (Ap. Brașov, II, 10 febr. 1934, nepubl.).

1) Devenit art. 202 în actuala lege.

ART. 203. — Pentru locurile de medici de spitale, de diferite specialități, ambulatorii policlinice, laboratorii, publicările se fac după aceeași procedură. După 30 zile dela publicare, însă, Ministerul supune cererile, recomandării unei comisiuni speciale, compusă din 3 profesori de specialitatea locului vacant, desemnați de Facultățile de medicină și 2 medici primari de spital cu 10 ani vechime în specialitate, desemnați de Minister. Această comisiune se completează, în caz de absența unui membru, printr'un supleant, desemnat de Facultatea de medicină din București (din specialitate sau materii înrudițe). Comisiunea de recomandare poate desemna pentru fiecare loc vacant, un medic definitiv, dintre acei care au cerut transferarea sau cel dintâiu după tabloul fiecărui an, dându-se preferință la clasificare egală celui mai vechiu ca serie, sau dintre membrii corpului didactic universitar și personalul ajutător, cu 10 ani vechime în învățământ, precum și dintre medicii primari prin concurs ai Eforiei Spitalelor Civile și Epitropiei Sf. Spiridon Iași. De aceleași drepturi se bucură medicii provizorii de specialitete care au funcționat în mod efectiv timp de 20 ani ca medic de spital. Recomandarea va ține seamă de toate prevederile legii sanitare, va fi motivată și se va supune spre ratificare Comisiunii administrative.

ART. 204. — Medicii auxiliari[1]) și medicii secundari[2]) se numesc de inspectorul general sanitar și de ocrotire, la propunerea șefilor ierarhici și se ratifică de minister în următoarele condițiuni:

a) Pentru medicii auxiliari se cere tịtlul de doctor în medicină;

b) Pentru postul de medic secundar se cere un stagiu de un an ca medic auxiliar sau internatul cu concurs la Eforia Spitalelor Civile, la Așezămintele Brâncovenești sau la spitalele Epitropiei Sf. Spiridon din Iași. Preparatorii și asistenții clinicelor universitare pot fi numiți medici secundari fără nici o altă condiție dacă au funcționat cel puțin un an în această calitate dela obținerea titlului de doctor în medicină. Numirịle medicilor auxiliari și secundari se fac cu titlu provizor;

c) Medicii primari directori se numesc dintre medicii primari definitivi.

ART. 205. — Se numesc medici legiști: doctorii în medicină specializați în medicina legală.

ART. 206. — Medicii de laborator se clasează în: preparatori, asistenți, prosectori și medici-șefi de laborator. Tot aici intră și personalul superior cu atribuțiuni de laborator din Institutul de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino", Institutele de igienă și sănătate publică și Institutul chimico-farmaceutic.

ART. 207. — Medicii șefi de laborator se recrutează prin concurs dintre medicii cu diplome de specializare sau medicii ce au fost preparatori 5 ani, ori asistenți 3 ani în specialitate.

Chimiștii șefi și farmaciștii se recrutează prin concurs, dintre licențiații sau doctorii în specialitate cu 5 ani vechime.

Un regulament va fixa juriul concursului și probele.

ART. 208. — Salarizarea chimiștilor din serviciile dependinte de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, se va face după prevederile legii de organizare a corpului chimiștilor.

ART. 209. — Pentru controlul și inspecțiunea farmaciilor, depozitelor de medicamente, drogueriilor, aplicarea legii contra stupefiantelor, funcționează, pe lângă Direcțiunea Sănătății, inspectori generali farmaceutici, în număr de cel mult 5. Ei vor fi numiți dintre doctorii sau licențiații în farmacie, cu minimum 10 ani practică, cu avizul Comisiunii administrative.

---

1) Prin Decizia Ministerială No. 91.889 din 14 dec. 1934 publicată în M. O. No. 294 din 20 dec. 1934, posturile de *medici auxiliari* dela toate instituțiile de asistență medicală, depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau de orice autoritate din centrele universitare București, Iași și Cluj, se asimilează cu medicii interni și se vor recruta prin concurs,

2) Regulamentul pentru recrutarea medicilor secundari de spitale a fost publicat în M. O. No. 49 din 27 febr. 1935.

Ei nu au dreptul a exercita farmacie sau comerţul cu droguri, nici nu vor putea fi interesaţi în societăţi sau întreprinderi de acest fel.

Inspectorii generali farmacişti sunt inamovibili.

Exp. mot. l. 1934. — Am creeat organe de control pentru farmacii, drogherii, etc., domeniu unde supravegherea permanentă a condiţiilor de funcţionare este esenţială pentru a garanta sănătatea publică.

Desb. Senat l. 1934. — *D-l prof. D. R. Ioaniţescu:* Vă promit că la art. 15 voi reveni şi voi discuta asupra lui. Aici, repet, nu este vorba de cui dăm preferinţă in vânzarea produselor farmaceutice. Cu alte cuvinte, nu este vorba de rezolvat litigiile dintre farmacişti şi droghişti. Este vorba de anume contravenţiuni. Cine să-l judece pe droghist? Cine să-l controleze, dacă este sau nu în contravenţie? Adversarul său? Eu am avut dosare la minister în care s'a procedat cu atâta răutate încât dela distanţă se vedea patima şi interesul meschin. De multe ori acest interes josnic, face pe o clasă profesională să treacă dincolo de ideia de dreptate, când e pusă in situaţia să judece şi să controleze pe adversarul concurent. Acest lucru l-am cerut. Aveţi în legea sanitară material, destule organe care exercită controlul asupra farmaciilor şi drogueriilor.

Este art. 420 în legea sanitară, care rămâne nemodificat. Art. 401 defineşte iarăşi organele însărcinate cu inspectarea farmaciilor şi rămâne. In art. 149 şi 154 se arată organele care au dreptul să supravegheze. Pentru ce dar acum veniţi cu un serviciu de inspectori, nou, până la cinci inspectori, luaţi dintre farmacişti.

D-le ministru, vă rog să suprimaţi art. 13, întrucât controlul este suficient în legea sanitară în articolele pe care vi le-am citat. Şi cred că este bine să nu atingeţi această problemă.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Aveţi să fiţi de acord cu mine, d-le Ioaniţescu, că droghiştii fac prea mult pe farmaciştii şi farmaciştii fac prea mult pe medicii.

Trebue să punem un control.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Medici peste tot.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Prin urmare, ceea ce s'a pus, este sporirea acestui control.

Nu se face control de loc. Imi trebue delegaţi inspectori dela centru care să verifice şi am ales pentru aceasta doctorii sau licenţiaţii în farmacie cu minimum 10 ani de practică şi care nu mai exercită nici farmacia şi nici comerţul de drogherie, Poate să fie şi droghist, dacă este doctor sau licnţiat in farmacie îmi este indiferent; să am un om cinstit care să-mi facă controlul când trebue să-l fac undeva.

Prin urmare vă rog să aprobaţi amendamentul aşa cum este.

ART. 210. — Inginerii sanitari se recrutează dintre membrii corpului tehnic al inginerilor după specializare în geniu sanitar sau una din ramurile principale ale salubrităţii publice. Specializarea se poate face la Institutele de igienă şi sănătate publică, la şcoalele tehnice din ţară sau la institutele similare din străinătate; în acest din urmă caz titlurile lor vor fi echivalate de Institutele de igienă şi sănătate publică.

Avansarea şi salarizarea inginerilor sanitari se face după prevederile legii de organizare a corpului tehnic.

ART. 211. — Asistentele sociale se recrutează dintre absolventele şcoalei superioare de asistenţă socială „Principesa Ileana" din Bucureşti, după obţinerea diplomei. Această diplomă se eliberează în baza unui examen final, care se va ţine în conformitate cu prevederile unui regulament special. Numirea asistentelor se face la propunerea şefilor ierarhici, iar definitivarea se va face prin comisiunea administrativă.

ART. 212. — Serviciile statistice de Stat şi cele dela instituţiunile şi corpurile autonome vor fi puse sub conducerea unui personal tehnic specializat în lucrări de statistică. Instrucţiunea acestui personal se va face în şcoala de statistică, care funcţionează pe lângă Minister.

ART. 213. — Personalul statistic va forma un corp tehnic al statisticienilor. In viitor orice numire în posturi vacante de funcţionari statistici va fi făcută din cadrul acestui corp. Diplomele de statistician se vor elibera acelora dintre elevii şcoalei cari sunt absolvenţii vreunei şcoli superioare, sau cari la promulgarea acestei legi se găsesc în funcţiuni statistice şi sunt bacalaureaţi. Consiliul profesoral va putea echivala diplomele obţinute în străinătate la şcoli similare, în conformitate cu prevederile ce se vor stabili în regulamentul acestei legi.

Examenul de absolvire se va da în faţa unei comisiuni din care va face parte un delegat specialist al ministerului.

Actualii funcţionari ai Institutului de statistică generală a Statului şi a serviciilor şi secţiilor de statistică a ministerelor şi instituţiunilor autonome, vor putea urma cursurile şcoalei de statistică şi vor putea obţine diploma de statistician, chiar dacă nu sunt absolvenţi ai unei şcoli sau bacalaureaţi.

ART. 214. — Personalul auxiliar sanitar şi de ocrotire din toate serviciile şi instituţiunile sanitare de Stat, judeţ şi comune, se recrutează dintre absolvenţii şcoalelor sanitare elementare şi cursurilor speciale.

Personalul auxiliar sanitar şi de ocrotire, din toate serviciile şi instituţiile de Stat, judeţe şi comune de orice fel, se numeşte de inspectorul general sanitar, după propunerea medicului primar de judeţ, a medicului şef de municipiu sau a şefului instituţiei respective.

Personalul auxiliar sanitar şi de ocrotire din toate serviciile şi instituţiile de Stat, judeţe, comune, Case şi Regii autonome, după un serviciu neîntrerupt de 2 ani şi notări bune din partea şefilor ierarhici, poate fi propus pentru definitivare, care se face de către Minister, cu avizul Comisiunii administrative.

Un statut special va desvolta condiţiunile de recrutare, numire, încadrare, transferare şi punere în disponibilitate a personalului auxiliar sanitar şi de ocrotire, în conformitate cu legea de faţă [1]).

Desb. Senat. l. 1934. — *D-l profesor D. R. Ioaniţescu:* Domnule ministru, domnilor senatori, atacaţi prin articolul acesta nou 16, situaţia personalului sanitar auxiliar, de care nu s'a interesat nimeni, de când fusese trecut dela minister, pe baza unei nenorocite idei de descentralizare, la judeţe şi comune. De atunci începe tragedia acestui personal. In Parlamentul trecut, modificându-se legea sanitară, s'au prevăzut oarecari norme de recrutare, numire, pensionare, disciplinare, trimiţându-se toate aceste chestiuni la un statut care s'a şi elaborat şi-l aveţi la dispoziţie. Numirea lor, după acest statut, se face de inspectorul general. Dv. vreţi ca propunerea să se facă de medicul şef sau de şeful instituţiunii.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. si O. S.: Şi-l numeşte inspectorul

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Vă rog să lăsaţi inspectorului independenţa, fără propunerea medicului primar.

D. dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Tot acolo vine, dar îi cunoaşte medicul-primar.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Nu forţaţi pe medicul primar să asculte de presiunea pe care o face autoritatea administrativă, prefectul. Dacă nu lăsaţi ca agenţii sanitari să fie numiţi de organele superioare sanitare, aceştia vor fi totdeauna agenţi electorali ai unui partid sau altul, iar nu un corp auxiliar, independent de fluctuaţiile politice.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: D-ta ceri să-i numească numai inspectorul. Iată ce lămuriri vă dau. Până acum acest lucru era hotărît printr'un simplu regulament, care n'avea putere de lege şi nu era opozabil prefectului; agentul şi moaşa erau numiţi de prefect. Acum am prevăzut în lege, pentru ca să curmez acest lucru, că agenţii aceştia nu pot fi numiţi de prefect, ci de către corpul medical. Atunci, cine să-i numească? Medicul de judeţ îi propune şi-i numeşte inspectorul. Inspectorul poate oricând să respingă pe un agent electoral. Afară de aceasta, un inspector care are sub el 8—10 judeţe, îi este greu să cunoască pe fiecare agent sanitar, pe când fiecare medic de judeţ îi cunoaşte mai bine. Astăzi, medicii de judeţ au căpătat destulă independenţă ca să nu mai fie sub ordinele prefectului.

In ceea ce priveşte pe agenţii electorali, poate că în Vlaşca se mai întâmplă aşa ceva.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: In Neamţ, fieful d-tale, acolo am văzut eu ce s'a întâmplat.

Inspectorul sanitar îi recrutează dintr'un cerc mai larg după rezultatul activităţii, după felul cum s'au comportat în combaterea epidemiilor, etc. Medicul primar nu va face o propunere, până nu va întreba pe prefect.

A doua chestiune este în legătură cu personalul administrativ din instituţiile sanitare. Cer să se încadreze de minister. Nu-i lăsaţi pe mâna oamenilor politici.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Eu am vrut ca ei să devină organe ale ministerului. Ştiţi că sunt o mulţime de judeţe care au refuzat înscrierea în bugetul lor a agenţilor sanitari. E o situaţie tragică. Nu ştiu ce vom face. N'am fonduri necesare ca să-i iau la minister. Voiu avea o conferinţă cu ministrul de interne şi cu cel de finanţe, ca să ajungem să trec sumele acestea asupra ministerului Sănătăţii.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: O ultimă întrebare: ce intenţionaţi cu statutul elaborat?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Am întărit un articol, în care statutul nu era suficient. Dar acel statut rămâne.

D-l prof. D. R. Ioaniţescu: Rămâne înţeles

---

1) Regulamentul pentru statutul personalului tecnic auxiliar sanitar si de ocrotire din România a fost sancţionat cu decretul **No. 2453 din 21 sept. 1933 şi publicat în M. O. No. 236 din 13 oct. 1933.**

că imbunătățiti numai unele dispoziții, dar statutul rămâne.

D-l dr. I. Cositnescu, ministrul S. și O. S.: Sigur!

— Se pune la vot art. 16 nou, cu amendamentul admis și se aprobă.

Jurispr. — **1.** O moașe nedefinitivă nu poate activa în judecată Ministerul Sănătății potrivit legii contenciosului administrativ, întrucât de această lege beneficiază numai funcționarii inamovibili sau stabili, numiți în mod legal. (Ap. Constanța, dec. 228 - 25 nov. 1927, nepublic.).

2. Refuzul unei administrații de a plăti unui funcționar public, fie chiar nestabil, salariul cuvenit după lege este un act administrativ de autoritate, de oare ce administratia se comportă într'un asemenea caz ca autoritate de drept public și ca organ de executarea legii, iar nu ca persoană juridică de drept privat.

Așa fiind, în principiu o moașe a unui dispensar pentru combaterea boalelor venerice, chiar dacă este nestabilă, poate cere pe calea contenciosului administrativ să declare dispoziția cuprinsă în adresa Primăriei, prin care se refuză plata salariului ce i se cuvine. (Ap. Constanța, dec. 298 - 12 iulie 1928 nepubl.).

3. Conform art. 50 din legea pentru Statutul funcționarilor publici și art. 90 din regulament, transferările sunt obligatorii, dacă sunt făcute în interes de serviciu, în funcțiuni echivalente și cu avizul conform al Comisiunei pentru propuneri de numiri și înaintări. Din spiritul acestor texte rezultă că pentru ca o transferare să poată produce efectul ei, trebue să se arate intersul de serviciu bine și evident stabilit, car să explice și să motiveze transferarea.

Prin urmare o devizie, prin care se transferă o moașe comunală dintr'o localitate în alta și în care se face o simplă enunțare a interesului de serviciu, fără o constatare a acestui interes, nu este suficientă spre a determina transferarea acesteia, care este o funcționară definitivă și stabilă, așa că Prefectura numai prin abuz de autoritate și în mod ilegal a putut transfera pe reclamantă. (Ap. Galați, II. dec. 154 - 24 oct. 1929, nepubl.).

Obs. — V. și art. 224, n. 1 și 2.

ART. 215. — Școalele pentru învățământul personalului auxiliar sanitar de ocrotire sunt de următoarele categorii :

1. Școale de surori de ocrotire [1]) cu eleve dintre absolventele cursului secundar inferior;

2. Școale de surori de caritate având eleve dintre absolventele cursului secundar inferior;

3. Școale de oficianți sanitari [2]) cu elevi dintre absolvenții cursului secundar inferior;

4. Școale de infirmieri și infirmiere pentru spitalele de alienați, având la bază cursul primar ;

5. Școale de moașe [3]) cu eleve dintre absolventele cursului primar sau secundar inferior;

6. Școale de personal infirmier cu elevi absolvenți de curs primar.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. D. Mezincescu, raportor :* D-lor deputați, la acest articol s'au propus două amendamente...

La art. 223 să se introducă un aliniat nou : „Școalele de infirmiere pentru îndrumare și asistența tuberculoșilor la domiciliu".

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S. : D-lor deputați, nu e necesar să se creeze școli speciale pentru îndrumarea și asistența tuberculoșilor la domiciliu. Acest serviciu îl fac surorile de ocrotire și asistentele sociale. E imposibil să creăm pentru fiecare boală, pentru fiecare defect social, o școală specială și un personal special. Așa încât, vedeți, nu e nici o necesitate ca această instituțiune să fie creată.

In ce privește amendamentul al 2-lea ca să se introducă un aliniat nou în acest cuprins : „Școalei de laboranti cu elevi absolventi de curs primar".

D-lor, laboranții nu se formează în școli, ci se formează în laborator, ei fac un stagiu de atâția ani în laborator și apoi sunt numiți pe baza acestui stagiu. Ei nu urmează cursuri teoretice. Școli de laboranți nu există nici în alte țări.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor : D-lor deputați, ambele amendamente se datorează unei neînțelegeri a termenului. Legea aceasta face în această materie o inovațiune de mult dorită

---

1) Legea pentru înființarea și organizarea școalei și corpului de infirmiere, pe lângă Institutul de Igienă și Sănătate Publică a fost promulgată prin Decretul No. 1266 din 5 mai 1927 și publicată în M. O. No. 98 din 6 mai 1927,

2) Regulamentul pentru Școlile sanitare elementare, sancționat cu Decretul No. 830 din 17 martie 1932, publicat în M. O, No. 70 din 23 martie 1932 precizează modul de funcționare al școlilor de oficianți sanitari.

3) Regulamentul pentru Școala de moașe dela Institutul Maternitatea din București, a fost sancționat prin Decretul No. 3023 din 21 sept. 1011 și publicat în M. O. No. 142 din 28 sept. 1911.

Regulamentul pentru funcționarea școalelor de moașe a fost sancționat prin Decrctul No. 2445 din 17 iulie 1924 și publicat în M. O. No. 165 din 31 iulie 1924.

prin introducrea surorilor de ocrotire. D. ministru Moldovanu în loc să întrebuințeze termenul de infirmieră vizitatoare, pe care îl găsiți în toate tratatele străine, a întrebuințat un termen încetățenit în Ardeal, și pe care d-sa a început să-l încetățenească și la noi, termenul de „soră de ocrotire". Sora de ocrotire este exact ceeace găsiți d-voastră în toate tratatele, sub denumire de infirmieră vizitatoare. Surorile de ocrotire, dacă întrebuințăm termenul din legea noastră, folosite în combaterea tuberculozei, sunt infirmiere vizitatoare, care după terminarea școlii obișnuite, fac 6 luni sau un an de curs în aceeaș școală, pentru a se specializa în combaterea tuberculozei. Deaceea aveți infirmiere vizitatoare, specializate în tuberculoză, infirmiere vizitatoare specializate în puericultură, în igienă socială, etc., dar aceasta nu însemnează că e necesar ca printre școlile enumărate la art. 224 să introducem și școli speciale de tuberculoză, pentrucă specializarea unei infirmiere în combaterea tuberculozei se face ca și într'o facultate de medicină și va constitui unul din departamentele școalei surorilor de ocrotire. Deci, cu desăvârșire de acord cu d-voastră asupra fondului, dați-mi voe să vă arăt că articolul acesta este complet satisfăcător și nu e nevoie de aceste două școli noui pe care d-voastră vreți să le introduceți.

— Se pune la vot primul amendament și se respinge.

— Se pune la vot al doilea amendament și se respinge.

ART. 216. — In școalele pentru învățământul sanitar auxiliar, organizate și întreținute de minister, personalul didactic e numit de Minister la propunerea directorului școalei.

Personalul didactic al școalelor subvenționate sau recunoscute este confirmat în aceleași condițiuni de minister la propunerea conducătorului sau susținătorului școalei.

Nici o școală de acest gen nu poate să funcționeze dacă nu are autorizarea prealabilă a ministerului și dacă nu se conformează regulamentelor și programelor analitice ale ministerului.

Diplomele străine privind personalul auxiliar sanitar și de ocrotire se echivalează de Minister în baza raportului unui Institut de igienă și sănătate publică.

Nimeni nu poate practica una din profesiunile aparținând personalului auxiliar sanitar și de ocrotire și nu poate ocupa un post corespunzător, dacă nu îndeplinește condițiunile legii, excepții făcând personalul infirmier pentru o perioadă de 5 ani dela promulgarea legii.

Absolventele școlilor surorilor de ocrotire pot să obțină la aceeaș școală și diploma de soră de caritate, dacă mai urmează un stagiu spitalicesc special de șase luni, organizat pe bază de regulament.

ART. 217. — Personalul administrativ și de gospodărie al serviciilor și instituțiunilor sanitare și de ocrotire pendinte de minister se numește până la gradul de șef de biurou de inspectori generali sanitari și de ocrotire, respectivi, iar cei superiori de minister, conform statutului funcționarilor publici.

Administratorii și intendenții din instituțiile sanitare și de ocrotire vor fi obligați să urmeze cursurile speciale de administrație instituțională.

Jurispr. — Actele emanând de la o instituțiune particulară de interes public, creată din inițiativă privată și în afară de organizarea administrativă a Statului nu pot constitui acte administrative de autoritate, ci acte de administrațiune ale unei instituții particulare, care nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ.

Deci, un brigadier silvic nu se poate plânge pe această cale de destituirea sa de către Epitropia bisericii Madona Dudu din postul pe care îl ocupa. (Cas. III, dec. 812 - 24 oct. 1927, P. S. 1927, 809).

CAPITOLUL III

Stat personal, calificare, înaintare în grad

ART. 218. — La intrarea în funcțiune a oricărui funcționar pendinte de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale din serviciile centrale sau exterioare ce depind sau sunt puse sub controlul și supravegherea acestui minister, se va forma un stat personal al acestui funcționar.

Statul personal se va întocmi după un model elaborat de minister pentru fiecare categorie de servicii sau instituții, în așa fel ca să permită acordarea de note după criteriile ce se vor stabili printr'un regulament special.

Jurispr. — Trecerea menţiunilor în cazier cu efect hotărîtor asupra numirilor şi avansărilor funcţionarilor a fost introdusă numai prin legea sanitară din 1930 (art. 226 ş. u.), deci nu poate avea efect decât la mişcarea personalului medical în viitor, sub imperiul cestei legi, care de altfel prin art. 226 şi 231 ca o garanţie pentru medicul funcţionar, prevede că menţiunile şefului erarhic să fie comunicate celui vizat, spre a putea uza de dreptul de apel la comisiunea administrativă în cazul cand nu este mulţumit de acea menţiune. (Ap. Craiova, II, dec. 32 - 10 febr. 1932, după divergenţă, nepublic.).

ART. 219. — In mod periodic şefii ierarhici ai instituţiunilor sau serviciilor vor înainta rapoarte de activitate, la termene ce se vor stabili prin regulament. Raportul de activitate va cuprinde şi aprecieri privitoare la activitatea personalului.

In mod obligator fiecare funcţionar tehnic de sub autoritatea ministerului va înainta un raport anual de activitate, care va cuprinde în anexă şi tabloul statistic de activitate, al cărui formular se va întocmi de minister în baza avizului comisiei administrative. Tabloul statistic de activitate va fi complectat personal de cei vizaţi. Raportul anual de activitate împreună cu tabloul de activitate va fi înaintat şefului ierarhic, care îl va însoţi cu observaţiunile sale şi-l va înainta autorităţilor superioare care va proceda în acelaş fel. Inspectorul general sanitar şi de ocrotire, respectiv, pe baza acestor date va acorda menţiuni anuale, cari se vor comunica celor interesaţi. Impotriva menţiunilor acordate cei interesaţi pot face recurs la comisia administrativă, cerând motivat rectificarea aprecierilor şefilor ierarhici.

Comisiunea administrativă va putea delega dreptul de acordare de menţiuni calificate numai subcomisiunii de calificare, care se va compune din trei membri aleşi de comisiune dintre membrii consiliului general al sănătăţii şi ocrotirii. Această subcomisiune va avea mandat numai pe timpul cât va funcţiona comisiunea care a delegat-o.

Raportul anual se va întocmi după un model elaborat de minister pentru fiecare categorie de serviciu sau instituţie.

ART. 220. — Atât activitatea serviciilor cât şi cea a personalului vor fi împărţite în 5 grupe. Pentru fiecare grupă se va da o menţiune.

ART. 221. — Menţiunile sunt hotărîtoare pentru mişcarea personalului. Ele vor servi ca criterii pentru menţinerea în serviciu, avansarea în funcţiune, avansarea pe loc, numire sau orice distincţie sau recompensă s'ar acorda personalului tehnic al ministerului.

ART. 222. — Persoanele care au avut de două ori menţiuni rele se vor şterge de pe tabloul de înaintare în grad şi nu vor putea fi repuşi pe acest tablou decât dacă după această dată au avut, cel puţin 2 ani consecutivi menţiuni bune. Şeful care s'ar face vinovat de afirmaţiuni inexacte, fie pentru a favoriza, fie pentru a defavoriza pe cel notat, va răspunde de fapta sa în faţa consiliului de disciplină. Prima notă va fi comunicată confidenţial funcţionarului respectiv, care în termen de 10 zile va putea îndrepta obiecţiunile ce ar avea de făcut către inspectorul general sanitar şi de ocrotire. Acesta va hotărî.

ART. 223. — Medicul notat poate apela în contra menţiunii la Comisia administrativă din minister, care va aprecia şi da menţiunea definitivă. La această apreciere trebuie să fie faţă şi apelantul şi inspectorul general sanitar şi de ocrotire.

O menţiune rea poate fi ulterior rectificată prin una bună dacă funcţionarul prin activitatea ce depune merită aceasta. Nici o numire şi nici o pedeapsă nu va fi valabilă dacă în procesul verbal al comisiei nu se constată prezentarea cazierului pe baza căruia s'a dat acea decizie.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 218.

ART. 224. - Personalul auxiliar tehnic se va putea bucura de acelaş tratament, putând bineficia de avantajele de mai sus în măsură compatibilă cu gradul lor. Aprecierea activităţii acestui personal o face inspectorul general sanitar şi de ocrotire în baza raportului documentat al şefului ierarhic şi în baza notelor acordate după acelaş principiu[1]).

---

1) Prin Decizia ministerială No. 139.032 din 29 Martie 1934, M. O. 86 din 13 aprilie 1934, se înfiinţează pe lângă Direcţia personalului din Ministerul Muncii, Săn. şi Ocrot. Soc., biroul perso-

Jurispr. — **1.** Pentru înlocuirea unui agent sanitar nu se aplică legea statutului funcționarilor publici, ci legea sanitară, de oare ce funcțiunea de agent sanitar e o funcțiune de specialitate reglementară ca atare de legea specială, iar nu de statutul general. (Cas. III, dec. 381 - 16 aprilie 1926, B. C. 1926.2.462).

2. Agenții sanitari ca funcționari de specialitate, a căror pozițiune este regulată de legea sanitară, nu pot invoca în ce privește stabilitatea lor de cât această lege, la care trimite legea statutului funcționarilor publici.

Deci, punerea lor în disponibilitate pe baza unui raport motivat este legală, întrucât satisface cerințele legii care organizează această funcțiune. Nu este nevoe de o judecată disciplinară potrivit statutului general, de oare ce lor li se aplică un statut special, care este legea sanitară. (Cas. III, dec. 673 - 28 iunie 1926, B. C. 1926, 2.568, Jur. Rom. 1926, 304, Jur. Gen. 1927, 142).

Obs. — V. și art. 214, n. 1—3.

ART. 225. — Un regulament de aplicare va stabili grupurile de specialități, tehnica acordării mențiunilor de calificare, modelele de cazier personal și toate celelalte detalii privitoare la aplicarea principiilor acestei legi[1]**.**

ART. 226. — Medicii din funcțiunile publice depinzând sau puse sub controlul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, formează corpul tehnic al medicilor funcționari.

Ei vor fi încadrați în următoarele grade :

Medic stagiar.

Medic titular.

Medic-șef.

Medic principal.

Medic inspector general.

Medic consilier.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 188, n. 1—3.

ART. 227. — Avansarea din grad în grad este o înaintare de merit. Ea se va hotărî prin comisia administrativă în urma propunerilor motivate ale șefilor ierarhici, având ca criteriu de bază activitatea medicului și rezultatele obținute în serviciu.

Exp. mot. l. 1930. — In aceeaș ordine a idei se creiază „corpul tehnic al medicilor", care prevede pentru toți medicii încadrarea în grade, care se acordă la termene fixe, indiferent de funcția ce ar îndeplini-o medicul și fără de a avea vreo influență asupra acestei funcțiuni. Inaintarea în grad este o înaintare de merit. Ea se acordă și medicilor, cari nu ar avansa în funcțiune, cum ar fi d. e. un medic comunal. Medicul comunal, deși ar rămâne tot timpul la postul său poate totuș avansa până la gradul de consilier, dacă obține în cursul carierii lui rezultate strălucite.

ART. 228. — Orice medic la intrarea în serviciu este încadrat medic stagiar.

Minimul de timp necesar pentru avansare dela un grad la altul se stabilește după cum urmează :

In gradul de medic stagiar 2 ani, în fiecare dintre gradele următoare până la gradul de inspector general sanitar câte 5 ani.

ART. 229. — La înaintarea din grad în grad au dreptul numai acei medici cari, în decursul gradului lor au obținut o mențiune medie calificativă superioară. Inaintarea la gradul de inspector general sanitar se va face în baza unui aviz favorabil al consiliului general al sănătății și ocrotirii, dat cu 2/3 de voturi a membrilor acestui consiliu. La ședin-

---

nalului auxiliar sanitar și de ocrotire, care va pregăti și coordona lucrările comisiei de încadrare a acestui personal și lucrările ce se vor repartiza comisiunei administrative pentru definitivare, conform art. 229 din legea sanitară și statutul personalului tecnic auxiliar sanitar și de ocrotire.

Va redacta corespondența și intervenirile necesare cu celelalte autorități de care depinde și e salarizat personalul tecnic auxiliar sanitar și de ocrotire din întreaga țară, ținând la zi registre de evidență pentru personalul definitivat și încadrat conform legilor și regulamentelor în vigoare.

1) Vezi nota de sub art. 214.

țele consiliului, care avizează asupra acestor înaintări, trebuie să fie prezentă majoritatea absolută a membrilor. Numărul medicilor inspectori generali este limitat la 30.

ART. 230. — Medicii inspectori generali sanitari pot fi înaintați, la punerea lor în retragere, în baza unei activități excepționale, la gradul de medici Consilieri sanitari. Ei au dreptul de a asista la ședințele Consiliului general al sănătății și ocrotirii. Modalitatea înaintării lor este aceeaș ca și pentru inspectorii generali sanitari.

ART. 231. — Medicii stagiari cari la terminarea stagiului de 2 ani nu sunt propuși pentru înaintare, rămân în acelaș grad încă un an și dacă nici după acest stagiu nu vor fi propuși pentru avansare, vor fi îndepărtați din serviciu.

Medicii specialiști de orice categorie pot să fie încadrați la numirea lor definitivă direct în gradul de titular sau medic-șef după vechime și calificație.

ART. 232. — Gradul din care face parte medicul este independent de postul ce-l ocupă și de salariul ce primește. El constitue un grad de merit în corp, pe care medicul îl păstrează în orice funcțiune ar ocupa.

ART. 233. — Incadrarea actualilor medici funcționari în gradele corpului se va face în decurs de un an în baza rapoartelor șefilor ierarhici, în condițiunile menționate mai sus de către comisia administrativă.

ART. 234. — Comisiunea administrativă nu poate reveni asupra unei hotărâri luate decât după trecerea unei perioade de cel puțin un an.

CAPITOLUL IV

Salarizare, gradații, distincții, concedii

ART. 235. — O lege specială va stabili salariile personalului tehnic sanitar și de ocrotire.

Această lege va prevedea dispozițiuni speciale pentru salarizarea medicilor, cărora legea de față le interzice practica clientelei.

ART. 236. – Inreg personalul tehnic superior și auxiliar din serviciile centrale sau exterioare, dependinte de minister, județ sau comună, are drept la gradații care se acordă din 5 în 5 ani împliniți de activitate. Aceste gradații se dau sub formă de spor de salariu, fiecare gradație reprezentând 25 % din salariul inițial, exclusiv chiria. Sunt în total 5 gradații.

ART. 237. — Termenele pentru gradații se socotesc dela numirea în serviciu, socotindu-se și timpul servit la alte ministere sau instituțiuni de Stat sau Regii autonome, în funcțiuni care dau drept la gradații.

Gradațiile care se împlinesc în cursul anului se vor plăti cu începere dela 1 Ianuarie al anului viitor.

Toți actualii medici cari primesc salarii dela Stat, își păstrează toate drepturile cuvenite categoriei lor și vor continua să fie plătiți din bugetul Statului, până la data când autoritățile administrative locale îi vor trece în bugetul lor, în conformitate cu legea de față.

La trecerea lor în bugetele administrațiilor locale, li se vor respecta toate drepturile.

ART. 238. -- Fiecare funcționar al ministerului are drept la un concediu de odihnă de 30 zile și în mod excepțional de cel mult două luni pe an.

Concedii mai lungi se pot acorda numai în cazuri de boală, fără a putea trece de un an. Concedii de studii se pot acorda medicilor pe termene mai lungi, după aprecierea ministerului. In timpul concediilor de boală sau de studii mai mari de 2 luni, medicul e dator a asigura funcționarea serviciului printr'un locțiitor agreat de minister.

ART. 239. — Concediile dela 15 zile la 30 zile se acordă, la propunerea șefilor de servicii, de inspectorul general sanitar și de ocrotire respectiv, iar cele mai mari de 30 zile cu avizul inspectorului general sanitar și de ocrotire respectiv de către Minister.

Permisii până la o săptămână se pot acorda de două ori pe an de către șefii serviciilor respective.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 193, n. 4.

CAPITOLUL V

Disciplinarea personalului

ART. 240. — Personalul administrativ al Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale este supus, în ce priveşte disciplinarea, la normele prevăzute în art. 51—61 ale statutului funcţionarilor publici.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 193, n. 5.

ART. 241. — Personalul tehnic se va disciplina după cum urmează:

Pe lângă reşedinţa fiecărui inspector general sanitar şi de ocrotire va funcţiona o comisie regională de disciplină. Ea are în competinţa sa judecarea abaterilor grave dela legile, regulamentele, deciziunile sau ordonanţele în vigoare, precum şi orice abateri dela datorie ale întregului personal tehnic superior şi auxiliar al regiunii.

Jurispr. — **1.** Medicii funcţionari având legea lor organică — legea sanitară — nu pot fi pedepsiţi, transferaţi şi înlocuiţi decât conform prevederilor acestei legi speciale, iar nu după legea pentru statutul funcţionarilor publici.

Legea Sanitară nu interzice medicilor să ia moşii în arendă, deci ei pot face asemenea acte juridice. (Ap. Constanţa, dec. 107 - 13 iulie 1929, Jur. Gen. 1929, 1690, P. S. 1929, 619).

2. Un medic, inspector la Casa autonomă C. F. R. nu poate fi pedepsit cu mutarea disciplinară de către şeful autorităţei sanitare respective, întrucât pe de o parte, acesta nu avea dreptul să aplice o pedeapsă neprevăzută de art. 258 l. sanit., care e aplicabil în speţă, reclamantul făcând parte din corpul technic al medicilor funcţionari, iar pe de altă parte, potrivit art. 249 l. sanit. personalul technic se va disciplina pentru ori ce abatere de la datorie de către Comisiunea de disciplină, compusă conf. art. 250, care va aprecia asupra gravităţei faptelor şi va aplica sancţiunile. (Ap. Bucureşti, III. dec. 55 - 14 febr. 1931, C. Jud. 1931, 255).

3. Agenţii sanitari fiind enumeraţi de art. 251 l. sanit. printre funcţionarii tehnici auxiliari, ei nu fac parte din personalul administrativ, căruia i se aplică Statutul funcţionarilor publici, ci din personalul tehnic, pentru care dreptul disciplinar este reglementat de art. 249 l. sanit.

Agenţii sanitari cu certificate eliberate de şcolile speciale de agenţi sanitari, numiţi anterior legii sanitare de la 1930, fiind definitivi la punerea în aplicare a acestei legi, îşi păstrează drepturile câştigate şi sub imperiul ei, conf. art. 550 al. 2 din lege. (Ap. Constanţa, dec. 144 - 15 nov. 1932, R. J. A. 1933, 540, C. Jud. 1933, 28).

4. Potrivit art. 12 din legea din 1932 pentru completarea măsurilor excepţionale de ordin financiar, în mod excepţional Miniştrii respectivi vor putea aplica începând de la 1 ian. 1933, şi până la 1 aprilie 1934 fără avizul Comisiunei disciplinare ori ce pedeapsă disciplinară prevăzută de art. 51 dn legea pentru Statutul funcţionarilor publici sau de celelalte legi organice, funcţionarilor cari prin grave abateri de la îndatoririle legale ce le revin au provocat daune instituţiei din care fac parte.

Prin daune legiuitorul n'a putut înţelege numai daunele materiale cauzate de funcţionari, ci ori ce daunare adusă serviciului şi reputaţiei instituţiunei din care funcţionarul face parte.

Aşa fiind, un medic de circumscripţie, care încasa onorarii ilegale, chiar dela cei mai lipsiţi de mijloace, refuza să îndeplinească serviciile legale şi nu cunoştea nici simptomele boalelor, a dăunat prin aceasta instituţiei din care făcea parte şi prin urmare pedeapsa punerei în disponibilitate a putut să-i fie aplicată de Ministrul M. S. şi O. S. (Ap. Braşov, II, 10 febr. 1934, nepubl.).

ART. 242. — Comisia disciplinară regională se compune din următorii membrii:

1. Prim-Preşedintele sau înlocuitorul de drept al lui dela tribunalul din oraşul de reşedinţă al inspectorului general sanitar şi de ocrotire;

2. Un medic funcţionar delegat de minister, dintre medicii regiunii.

3. Un membru desemnat de Asociaţia profesională respectivă.

Membrii dela punctele 2 şi 3 se numesc la 1 Ianuarie al fiecărui an, prin decret regal. Tot atunci se numeşte şi supleantul fiecărui membru, ales după acelaş criteriu.

ART. 243. — Funcţionarii tehnici ai ministerului sunt: medicii, igieniştii, chimiştii, inginerii, farmaciştii, asistentele sociale, profesorii medico-pedagogi şi şeful atelierelor centrale din Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, iar funcţionarii tehnici auxiliari sunt: dento-tehnicienii, surorile de ocrotire, infirmierele, moaşele, conducătorii tehnici, oficianţii şi agenţii sanitari.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 224, n. 1 şi 2.

ART. 244. — **Comisiunea disciplinară regională este prima instanță pentru judecarea acțiunilor disciplinare în contra funcționarilor prevăzuți la art. precedent.**

ART. 245. — **Contra deciziunilor comisiei disciplinare locale se poate face apel, în termen de 15 zile libere, la comisia centrală de disciplină, care funcționează pe lângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.**

ART. 246. — **Pentru funcționarii tehnici ai administrațiilor ce depind direct de minister, va funcționa o comisie separată, în aceleași condițiuni ca și comisia regională, membrul dela punctul 2 dela art. 250[1]) fiind un funcționar superior din minister.**

ART. 247. — **Faptele supuse la măsuri disciplinare sunt:**

1. Neglijența în serviciu;
2. Incapacitatea vădită în îndeplinirea serviciului;
3. Purtarea nedemnă sau compromițătoare corpului medical;
4. Abateri dela îndatoririle profesionale;
5. Neexecutarea de ordine privitoare la atribuțiunile de serviciu și abaterile dela legi și regulamente;
6. Delicte de drept comun.

Aprecierea gravității faptelor și aplicarea sancțiunilor aparține instanței de judecată. Deschiderea acțiunii disciplinare se va face de organele prevăzute în legea de față.

Obs. V. — V. pt. jurispr. art 241, n. 1 și 4.

ART. 248. — **Ministerul prin inspectorii săi are dreptul de a ancheta toate serviciile ce depind direct sau indirect de dânsul. El dresează actele de dare în judecată și introduce acțiunea.**

ART. 249. — **In termen de 30 zile libere comisia este obligată să delibereze asupra acțiunii. In cazul când dovezile ar fi incomplete, ea poate acorda amânarea pe o nouă perioadă de până la maximum 30 zile.**

Obs. — V. pt. jurispr. art. 241, n. 2.

ART. 250. — **Pedepsele ce se aplică personalului tehnic superior și auxiliar al ministerului sunt următoarele:**

1. Admonestarea verbală sau scrisă;
2. Pierderea salariului până la 30 zile;
3. Suspendarea cu pierderea salariului până la maximum un an;
4. Destituirea.

Pedepsele dela 1 și 2 se pot da de către Minister.

Pedepsele dela 3 și 4 nu se pot da decât de comisiunea disciplinară regională.

Funcționarului căruia i s'a aplicat pedepsele de sub 1 și 2, i se poate șterge de drept pedeapsa din cazier, dacă după ce a fost pedepsit, a funcționat 3 ani, obținând mențiuni favorabile.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 192. n. 3, art. 193, n. 1 și 4 și art. 241, n. 2.

ART. 251. — **Suspendarea este obligatorie și se ordonă, fără altă formă, de Minister, când funcționarului i s'a deschis acțiune publică pe baza unei ordonanțe definitive pentru infracțiunile arătate la art. 58 din statutul funcționarilor publici. Destituirea se pronunță direct de ministru, fără altă formalitate, când funcționarul a fost condamnat definitiv la o pedeapsă infamantă.**

Jurispr. — Din interpretarea art. 259 l. sanit. rezultă că Ministerul M. S. și O. S. are dreptul să suspende din serviciu pe funcționarii technici nu numai în timpul și în interesul cercetărilor disciplinare ce le-ar ordona și pe care le-ar face organele de anchetă, dar și pe timpul cât se face această judecată, Comisiunile de judecată — de primă instanță și de apel — pu-

---

1) Devenit art. 242 în actuala lege.

când face noui cercetări sau reface cercetările deja făcute.

De aceea faptul că Ministerul a menținut suspendarea reclamantei din funcțiune până la judecarea apelului, cu care a atacat decizia de achitare a Comisiei regionale, nu poate fi socotit de Curtea abusiv, dreptul de apreciere în acest caz, ca și în cazul exercitării inițiale a facultății de suspendare revenind în întregime Ministerului și nefiind supus cenzurii instanței de contencios, odată ce reclamațiunea pentru fapte neinventate de Minister a existat și odată ce cercetările disciplinare în sensul art. 259 au fost ordonate și nu sunt terminate decât prin judecata definitivă a Comisiunilor, așa că suspendarea nu poate fi privită ilegală. (Ap. București, V, dec 160 - 30 martie 1934, R. J. A. 1934, 1566).

Obs. — V. art. 193, n. 4.

ART. 252. — Funcționarul de orice categorie, care va fi primit condamnarea excluderii pentru totdeauna, nu mai poate fi primit sub nici un cuvânt și sub nici o formă în serviciile ministerului, nici chiar pe baza unui nou concurs ori examen de capacitate.

ART. 253. — Nici o pedeapsă de competința comisiunii de disciplină nu se poate aplica fără ca inculpatul să fi fost citat în fața comisiunii cu cel puțin 10 zile libere.

ART. 254. — Invinuitul pentru motive de suspiciune legitimă, admise de comisiune, are dreptul să recuze pe un membru din comisiune, care va fi înlocuit prin supleant.

ART. 255. — Motivele pentru cari învinuitul este trimis în judecata disciplinară i se comunică cu cel puțin 8 zile libere înainte de judecată. Orice anchetă se face în prezența învinuitului. Dacă învinuitul nu se prezintă, i se va face a doua chemare în termen de 8 zile și dacă lipsește și după această chemare, ancheta se face în lipsă, având aceeași valoare ca și când s'ar fi făcut în prezența celui învinuit.

ART. 256. — In caz când un funcționar în contra căruia s'a deschis acțiune publică este tradus în fața comisiunii de disciplină, comisiunea îl poate judeca independent de rezultatul procesului în justiție.

CAPITOLUL VI

Pensionare

ART. 257. — Lefile plătite lunar funcționarilor de orice categorie ai Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sunt supuse la reținerile prevăzute de legea generală a pensiunilor și dau funcționarului, care a suferit reținerea, dreptul la o pensiune de serviciu în măsura și după normele stabilite de acea lege[1]).

Funcționarul tehnic sanitar și de ocrotire superior și auxiliar, rămas infirm din cauza unei boale infecțioase sau a unui accident contractat în timpul și din cauza serviciului sau în urma unei boli profesionale, are dreptul la pensie echivalentă cu leafa întreagă pe care o primea în momentul contractării infirmității, oricare ar fi numărul anilor serviți de el.

Acelaș drept îl au soția și copiii săi în cazurile de moarte din cauzele arătate mai sus.

Dreptul la această pensiune se stinge prin moarte sau trecere în altă căsătorie pentru soție, prin moarte, majorat sau căsătorie pentru copii.

Dreptul văduvei în concurență cu copiii va fi de 50 % dacă va exista un singur copil, iar de vor fi mai mulți, dreptul tuturor va fi de o potrivă.

Jurispr. — Legea generală de pensiuni constitue legea de drept comun în materia pensiunilor prevăzute pentru funcționarii publici; ea constitue dispoziții și principii aplicabile tuturor acestor funcționari. Este adevărat că prin legi ordinare de organizare a funcționarilor se poate deroga de la regulele și principiile legii generale de pensiuni pentru anumite categorii de funcționari, nu mai puțin însă atari derogațiuni — întrucât este vorba de o materie specială, cum este aceea a pensiunilor — nu pot fi deduse pe cale de interpretare, ci trebue să rezulte neapărat din dispoziții categorice, prin care legiuitorul ulterior își manifestă formal voința sa de a modifica sau părăsi pentru anume cazuri sistemele sau principiile consacrate de legea generală a pensiunilor.

Art. 265 l. sanit. nu numai că nu modifică prin

---

1) Legea generală de pensiuni a fost publicată în M. O. No. 85 din 15 aprilie 1925 și mod. în 1928 (M. O. 105 — 15 mai 1928), în 1929 (M. O. 183 — 20 august 1929 și M. O. 288 din 25 dec. 1929), în 1931 (M. O. 89 din 18 aprilie 1931 și M. O. 177 din 3 august 1931). Regulamentul acestei legi a fost publicat în M. O. 224 din 11 oct. 1925 și modificat în 1929 (M. O. 246—4 nov. 1929).

vreo dispoziție formală sistemul de stabilire a maximului de pensie din art. 10 din legea generală a pensiunilor, dar prin întâiul său alineat arată precis că dreptul de pensiune al funcționarilor sanitari în genere se va calcula în măsura și după normele stabilite de legea generală de pensiuni.

Este adevărat că prin al doilea alineat, citatul articol prevede o dispoziție specială privitoare la pensiunea de invaliditate a pensionarilor technici sanitari, cum este în speță, dar această dispoziție nu constitue o modificare a principiului fixărei maximului de pensiune din art. 10, ci unifică — în ce privește pe funcționarii technici sanitari — bazele de calcul a pensiunei de invaliditate prevăzută de alin. b, c și d din art. 12 al legii generale de pensiuni, statornicind că în toate cazurile prevăzute de aceste aliniate, baza de calcul va fi una și aceeași: leafa întreagă primită de funcționar în momentul deschiderii dreptului de pensie. Insă norma sau criteriul privitor la maximul de pensie urmează a se stabili în cazurile prevăzute de art. 265 l. sanit. — în lipsa unei dispoziții formale contrarii — tot în conformitate cu art. 10 din legea generală de pensiuni, deci Curtea de apel judecând în felul acesta, recursul se respinge. (Cas. III, dec. 1405 - 19 sept. 1934, după divergență, P. S. 1934, 831).

ART. 258. — Funcționarii tehnici ai serviciilor și instituțiilor sanitare și de ocrotire vor fi puși în retragere din oficiu la vârsta de 60 de ani împliniți. Cu toate acestea, în ultimul an de funcționare, în urma avizului motivat dat de comisiunea administrativă pe baza notațiilor din statul de serviciu al funcționarului, Ministerul va putea menține în funcțiune pe cel mult încă doi ani.

Menținerea odată acordată este definitivă.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l M. Văgăunescu:* D-le ministru, în articolul acesta prevedeți pensionarea funcționarilor sanitari la 60 ani. Vă aduceți aminte că, acum câteva săptămâni, am votat o lege prin care funcționarii de Stat, județ sau comună, în cari intră și aceștia, pot fi pensionați la 30 de ani de serviciu ori la 57 ani de vârstă. Prinurmare, în cursul aceluiaș an venim cu două dispoziții diferite, în aceeaș chestiune. Vă rog să faceți o declarație că această lege nu impietează asupra celei pe care am votat-o zilele trecute.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de stat la ministerul M. S. și O. S.: D-le Văgăunescu, legea de care vorbiți are un caracter tranzitoriu, adică se aplică într'un termen foarte scurt, până la 1 ianuarie 1931, pe când această lege se va aplica în viitor. Legea pe care a-ți vizat-o se referă la funcționarii administrativi. D-voastră știți foarte bine că corpurile tehnice au legile lor speciale. Cei cari erau de pensionat, au fost pensionați deja. Noi ne referim numai la medici și pe aceștia legea nu-i atinge.

Limita prevăzută în proiect este cea fixată și înainte prin legea sanitară. Noi nu am făcut nici o inovație, n'am făcut altceva decât am menținut ce a fost. Deci dispozițiunile din această lege nu se referă la funcționarii administrativi, ci la funcționarii technici din instituțiile sanitare.

D-l D. R. Ioanițescu: De ce nu puneți: „funcționari tehnici sanitari" și atunci s'a terminat? Sunteți de acord în ce privește fondul și nu vreți să vă dați osteneala de a adăuga câteva cuvinte.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor: Vă voiu arăta un articol din proiect, care definește ce însemnează funcționar technic în spiritul acestui proiect, și anume: medici, chimiști, farmaciști, etc., toți cei înșirați acolo. Dar pe lângă aceasta legea pentru reducerea cadrelor funcționarilor este o lege de excepție, care a fost pusă în aplicare odată pentru totdeauna și al cărei termen expiră la 31 decembrie 1930 și ea prevede ca limită de vârstă etatea de 57 de ani, dând dreptul autorității respective să-i poată scoate la pensie la această vârstă.

La 31 decemvrie 1930 va expira acest regim excepțional. Deci din însuș textul legii se vede net caracterul ei excepțional.

D-l D. Ionescu-Botoșani: Dar în prezent care este situația medicilor și a tehnicienilor?

D-l Dr. D. Mezincescu, raportor: E clar că până la data de 31 decemvrie 1930, rămâne în vigoare legea excepțională. Dar dela data de 31 decemvrie 1930 toți funcționarii cari rămân în funcțiune vor intra în prevederile acestei legi. Lucrul e foarte clar.

D-l D. Ionescu-Botoșani: Puneți acest lucru în lege.

D-l D. R. Ioanițescu: Este suficientă o declarație a D-lui ministru pentru limpezirea chestiunii.

D-l Dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: Admit.

Jurispr. — **1.** Art. 203 din legea de organizarea Ministerelor din 2 aug. 1929, cum și art. 1 din legea interpretativă din 3 ian. 1930, privesc numai pe funcționarii administrației centrale și exterioare a Ministerelor, cuprinzând și funcționarii regiilor publice autonome și ai oricăror instituții autonome de Stat, precum și ori ce funcționar administrativ sau de control, deci acei funcționari publici, plătiți direct din casa Statului.

Un intendent al Spitalului Central Sf. Spiridon din Iași, fiind socotit funcționar public la o instituție particulară de interes public, adică

al cărui buget este supus aprobării guvernului, în speță Ministerul Sănătății, de al cărui control depind și așezămintele Epitropiei Casei Sf. Spiridon din Iași — nu poate fi pus din oficiu în retragere pentru pensiune, decât în baza legei pentru statutul funcționarilor publici și cu respectarea dispozițiunilor legei generale de pensiuni, adică dacă a împlinit 60 ani sau a funcționat 35 ani în serviciu; legea de organizare a ministerelor din 1924 și cea interpretativă din 1930 nu îi sunt aplicabile, întrucât aceste legi nu vorbesc nimic de funcționarii instituțiilor de utilitate publică puse sub controlul Statului. (Ap. Iași, I dec. 27 - 8 dec. 1930, nepubl.).

2. Legea de organizare a ministerelor se aplică și funcționarilor de specialitate ai Ministerului Sănătății, pe baza legii din 3 ian. 1930, care interpretează în acest sens art. 203 și 207 din legea de organizare a ministerelor.

Prin legea privitoare la pensionarea funcționarilor publici din 26 aprilie 1930 se indică în mod precis pentru ori ce fel de funcționari posibilitatea de a fi scoși la pensie la vârsta de 57 ani sau 30 ani serviți, iar legea sanitară din 14 iulie 1930 nu abrogă dispozițiile legei anterioare decât numai în ce privește pensionarea pentru limită de vârstă, schimbând-o din 57 ani, în 60 ani facultativ și 62 ani obligatoriu, rămânând în picioare condiția celor 30 ani de serviciu.

Anii serviți ca intern la spitalul Brâncovenesc nu pot fi socotiți ca ani serviți de un medic, pentru că art. 1 al. 3 din legea generală de pensii prevede că numai acei funcționari au dreptul la pensie, care au servit la instituții de utilitate publică, al căror buget se votează de adunarea deputaților, ori, Așezămintele Brâncovenești sunt o instituție privată. (Ap. București, II, dec. 639 - 20 dec. 1930, B. C. Ap. 1931, 11).

3. Potrivit art. 203 al legii pentru organizarea Ministerelor din 1929 funcționarii cari împlinesc etatea de 60 ani, având mai mult de 30 ani de serviciu, pot fi pensionați independent de încadrare, chiar mai înainte sau concomitent cu această operațiune.

Așa fiind, reclamantul medic primar, constatându-se că avea la data punerei sale la retragere etatea de 60 ani împliniți și 33 ani de serviciu, urmează că acțiunea sa e neîntemeiată și deci se casează decizia Curții de apel. (Cas. III, dec. 721 - 25 mai 1932, nepublic.).

4. Legea din 8 aprilie 1931 fiind posterioară legei sanitare din 14 iulie 1930, abrogă dispozițiile acesteia cu privire la pensionarea medicilor.

Așa fiind, medicii din Regia Autonomă C. F. R. pot fi puși în retragere înainte de a fi împlinit vârsta de 60 ani, dacă au 30 ani de serviciu, deci Curtea de apel, soluționând altfel procesul a dat o decizie casabilă. (Cas. III, dec. 996 - 2 iunie 1933, R. J. A. 1933, 1124).

5. Legea privitoare la pensionarea funcționarlior publici din 26 aprilie 1930 și legea din 8 aprilie 1931 sunt aplicabile și corpului special al medicilor din Regia Autonomă C. F. R., cari astfel potrivit acestor texte pot fi puși în retragere pentru a-și regula drepturile la pensiune în tot cursul anilor 1930 și 1931, dacă au împlinit 30 ani de serviciu sau vârsta de 57 ani.

Efectele legii din 26 aprilie 1930 au fost prelungite și menținute pe întreg anul 1931 prin legea din 8 aprilie 1931, deci dispozițiile legei sanitare din 14 iulie 1930 conținând reguli de pensionare incompatibile sau contrare celor de unificare prevăzute în legea din 26 aprilie 1930 sunt abrogate prin legea din 8 aprile 1931.

Intrucât legea din 26 aprilie 1930 nu face nici o excepție pentru nici o categorie de funcționari în privința formelor în cari pot fi puși în retragere, urmează că reclamantul în calitate de medic de circumscripție făcând parte din Regia Aut. C. F. R. putea fi pensionat numai cu îndeplinirea vârstei sau a anilor de serviciu, fără a se lua avizul Comisiei administrative, cum prevedea art. 16 l. sanit. din 1930, care e abrogat. (Cas. III, dec. 1976 - 22 nov. 1933. R. J. A. 1934, 477).

6. Efectele legii privitoare la pensionarea funcționarilor publici din 26 aprilie 1930 fiind prelungite și menținute în întreg anul 1931, iar dispozițiile din legea sanitară din 14 iulie 1930 conținând reguli de pensionare incompatibile sau contrare celor de unificare prevăzute în legea din 8 aprilie 1931 intervenită ulterior.

In consecință pentru pensionarea medicilor din Regia Autonomă C. F. R. nu se mai cere avizul Comisiunei administrative prevăzut de art. 16 din legea sanitară din 14 iulie 1930. (Cas. III, dec. 1977 - 22 nov. 1933, R. J. A. 1934, 345).

ART. 259. — Punerea în retragere din oficiu se mai poate aplica de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, fără privire la etate și numărul anilor serviți, funcționarului atins de un vițiu sau o infirmitate ori o boală cronică, care îl fac incapabil de serviciu. In acest caz ministrul se pronunță pe baza avizului dat de comisiunea administrativă pentru personalul sanitar superior.

Jurispr. — Potrivit art. 19 al. 5 l. sanit. medicii - funcționari publici vor putea fi puși în retragere pentru pensiune — fără privire la etate și anii serviți — dacă sunt atinși de vre-un viciu, boală cronică sau infirmitate, care să-i facă improprii de serviciu.

O asemenea punere la pensiune nu se poate face însă decât cu avizul Comisiunei administrative.

Acest aviz nu are cu toate acestea caracterul de deciziune, ci este un act pur consultativ, necesar pentru a imprima legalitatea unei mă-

suri de punere în retragere, dar care nu obligă pe Ministru să ia în mod neapărat o atare măsură. De aceea avizul Comisiunei, spre a justifica actul punerii în retragere din partea Ministrului, este suficient să arate cauzele legale de incapacitate de serviciu a funcționarului, iar în ce privește faptele și împrejurările pe care se întemeiază Comisiunea pentru a determina aceste cauze, ele sunt lăsate la completa și suverana sa apreciere de organ consultativ și de specialitate.

Numai în cazul când Ministrul ar proceda la punerea în retragere fără avizul Comisiunei administrative legal constituită sau cu nesocotirea ori denaturarea acestui aviz, ar comite un arbitrar violând principiul stabilității consfințit de lege.

Când însă se constată că punerea la retragere a recurentului s'a făcut pe baza avizului Comisiunei administrative legal constituită, iar această Comisiune întemeindu-se pe o serie de fapte și împrejurări, pe care le-a putut aprecia în mod suveran, a constatat că recurentul suferă de o infirmitate de natură nervoasă, care îl face incapabil să mai continue serviciul, măsura luată de Ministru pe baza acestui aviz constitue un act legal. (Cas. III, dec. 1185, 15 nov. 1921, Jur. Rom. 1922, 5).

ART. 260. — Funcționarul pus la retragere din oficiu are drepturile de pensiune ce-i recunoaște legea generală de pensiuni și nu mai poate fi reprimit în cadrele serviciului.

PARTEA III

DISPOZIŢIUNI SPECIALE PRIVITOARE LA SANATATE ŞI OCROTIRE

TITLUL I

Ingrijirea sănătăţii

CAPITOLUL I

Profilaxia şi combaterea boalelor infecţioase

ART. 261. — Apărarea ţării contra pătrunderii boalelor contagioase din afară se va face în conformitate cu prescripţiunile convenţiunilor sanitare internaţionale [1] ratificate şi de Statul Român.

Regulamente speciale [2] vor lămuri amănuntele aplicării acelor convenţiuni.

Exp. mot. l. 1930. — Trebuie să intre în mintea tuturor convingerea, că orice epidemie este evitabilă. Convingerea aceasta nu e numai teoretică şi de laborator; ea este rezultatul unei experienţe practice în mijlocul populaţiei civile şi a armatei noastre: în timpul răsboiului, graţie vaccinării antiholerice şi antitifice în massă, am reuşit să jugulăm epidemiile, cruţând astfel viaţa a sute de mii de oameni. Boalele epidemice seceră multe vieţi, cari ar putea fi păstrate în patrimoniul neamului, cu eforturi minime. Ele au format întotdeauna una din principalele preocupări ale serviciului sanitar. Legea de faţă accentuiază necesitatea măsurilor luate în trecut şi introduce inovaţiunile impuse de progresele din ultimul timp ale epidemiologiei.

ART. 262. — Staţiunile sanitare dela graniţele ţării vor fi conduse de medici igienişti şefi de laborator.

Ele vor dispune de instalaţie de băi, de deparazitare, de desinfecţie şi de laboratoare, precum şi instalaţii pentru eventuala izolare a suspecţilor şi contacţilor de boale infecţioase.

ART. 263. — Societăţile şi persoanele particulare cari ar dori să practice cianhidrizările vor trebui să posede autorizaţiunea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi să îndeplinească condiţiunile regulamentului special pentru cianhidrizări.

Un regulament va specifica modalităţile şi restricţiunile întrebuinţării acidului cianhidric.

---

1) Legea publicată în M. O. 210 din 22 Sept. 1928, ratifică convenţia sanitară internaţinnală semnată la Paris 21 iunie 1925, privitoare la combaterea ciumei, holerei, frigurilor galbene, tifosului exantematic şi variolei.

2) Pentru profilaxia şi combaterea boalelor infecţioase s'a întocmit un Regulament în anul 1891, sancţionat cu Decretul No. 2796 din 14 octombrie 1891, publicat în M. O. No. 198 din 8 decembrie 1891; acesta a suferit diferite modificări, ultima cu Decretul No. 2705 din 3 octombrie 1934, publicată în M. O. No. 235 din 11 octombrie 1934.

ART. 264. — In stațiunile sanitare de frontieră se va face vizită medicală amănunțită tuturor imigranților și li se vor putea aplica deparazitări și desinfecțiuni.

Măsuri sanitare de apărare, după cazuri, se vor aplica și unor anumite mărfuri sau obiecte, precum: piei de animale, lână, cârpe și resturi animale și orice bagaje ar fi socotite purtătoare de germeni infecțioși.

Pentru executarea operațiunilor sanitare în aceste stațiuni, importatorii vor plăti taxe ce nu vor fi mai mari decât cheltuelile necesitate de materialele consumate și de uzarea aparatelor.

Cei constatați bolnavi de boale infecțioase sau de plăgi sociale confirmate, nu vor fi admiși să intre în țară.

Cheltuelile excepționale necesitate de aplicarea măsurilor de mai sus, sunt în sarcina patronului, în folosul căruia se introduc lucrătorii în țară.

In regulamentul prezentei legi și în instrucțiunile tehnice anexe se va lămuri amănunțit modul de organizare și funcționare a acestor stațiuni sanitare, precum și modalitatea perceperii taxelor pentru operațiile sanitare ce se vor efectua.

ART. 265. — Pentru profilaxia și combaterea boalelor infecțioase se vor aplica următoarele măsuri:

a) Declararea oligatorie pentru boalele infecțioase enumărate la art. 274 [1]).

b) Stabilirea cât mai neîntârziată a originii sau originelor primelor cazuri și a filiațiunii celor următoare;

c) Izolarea bolnavilor și în anumite cazuri și a celor suspecți;

d) Desinfecția în timpul boalei și la terminarea ei;

e) Vaccinarea în mediul epidemic respectiv.

ART. 266. — Boalele care se vor declara în mod obligatoriu și pentru combaterea cărora se vor lua măsuri imediate și pe cari medicul igienist le va raporta în mod obligatoriu, caz de caz, sunt următoarele:

Antraxul (dalacul), botulismul, difteria, dizenteria (bacilară și ameobiană), encefalita epidemică, febra galbenă, febra tifoidă (tifusul abdominal), febrele paratifoide, holera, lepra, meningita cerebrospinală epidemică, morva (răpciuga), pesta (ciuma), poliomyelita (paralizia infantilă acută), rabia (turbarea), scarlatina, tifusul exantematic, tifusul recurent și variola.

Afară de aceasta medicii sunt obligați să declare, odată pe lună, cu titlul de informațiuni statistice, cazurile de:

Conjuctivită granuloasă [2]), dengă, gripă, malarie, melitococie (febre de Malta), parotidită epidemică, pelagră, rugeolă, tetanos, erizipel, tuberculoză, tusă convulsivă, varicelă, blenoragie, șancru moale și sifilis.

In cazul când boalele din categoria aceasta ar deveni frecvente sau ar lua un caracter grav, ministerul va putea dispune luarea de măsuri și pentru aceste boale, în aceleași condițiuni ca și pentru boalele din alin. 2. Măsurile acestea vor putea fi limitate la anumite regiuni

ART. 267. — Medicii, persoanele cari îngrijesc un bolnav, capii familiilor, precum și oricine are cunoștință de existența unei boale infecțioase declarabilă sau bănuită ca atare, sunt obligați a aduce aceasta la cunoștință autorității sanitare din circumscripția respectivă.

Obligațiunile de mai sus le au medicii sau, în lipsa lor, conducătorii stabilimentelor industriale, comerciale și agricole, directorii stabilimentelor industriale, comerciale și agricole, directorii școalelor publice sau particulare de orice categorie, conducătorii cu orice titlu ai internatelor de educațiune și instrucțiune, mânăstirilor, azilelor, spitalelor, hanurilor, hotelelor și închisorilor.

---

1) Devenit art. 266 în actuala lege.

2) Regulamentul asupra măsurilor de luat pentru prevenirea și combaterea conjuctivitei granuloase, a fost publicat în M. O. No. 178 din 25 nov. 1894.

Orice abatere dela prescripţiunile privitoare la obligativitatea declarării cazurilor (sigure sau bănuite) de boale infecţioase, va atrage pentru cel ce va fi găsit vinovat o amendă dela 500—5000 lei, după gravitatea vinei şi urmările ei asupra sănătăţii publice. Sumele rezultate din aceste amenzi se vor vărsa la Fondul sanitar de ocrotire. Medicii funcţionari publici vinovaţi, cad sub penalităţile prevăzute în prezenta lege.

ART. 268. — Autoritatea sanitară care primeşte declararea unui caz de boală infecţioasă dintre cele enumărate la art. 274 [1]) este obligat a lua toate măsurile stabilite prin prezenta lège şi regulamentul ei [2]).

Autoritatea sanitară va avea dreptul să ia toate măsurile pe cari le va crede necesare pentru a împedica răspândirea infecţiunii.

Bolnavul poate să fie izolat la domiciliul său, când autoritatea sanitară consideră că la domiciliu se pot realiza toate condiţiunile pentru prevenirea contagiunii (izolare, desinfecţie continuă la patul bolnavului, personal de îngrijire corespunzător).

In cazurile în care izolarea bolnavului la domiciliu nu prezintă, din orice punct de vedere, garanţiile necesare împotriva răspândirii boalei, autoritatea sanitară are dreptul să dispună transportarea şi izolarea bolnavului la spital, infirmerie sau localul anume destinat pentru aceasta, luându-se toate măsurile pentruca starea sănătăţii bolnavului să nu fie primejduită în timpul transportării.

Deasemenea autoritatea sanitară are acest drept ori de câte ori dispoziţiunile şi măsurile de preîntâmpinarea infecţiunii nu au fost respectate.

Măsurile de mai sus se vor putea aplica şi în cazurile socotite suspecte de autoritatea sanitară respectivă.

ART. 269. — In anumite cazuri şi numai cu autorizaţia autorităţii sanitare superioare, măsurile de mai sus se pot aplica şi la contacţi şi purtători de germeni, în condiţiunile ce se vor fixa de regulament.

ART. 270. — Medicii cărora li se aduce la cunoştinţă un caz bănuit de maladie infecţioasă, sunt obligaţi de a lua imediat toate măsurile pentru precizarea diagnosticului.

Toate laboratoriile sunt obligate să execute analizele acestea în cel mai scurt timp posibil, comunicând rezultatul autorităţii sanitare respective.

Aceste analize sunt gratuite.

ART. 271. — Autorităţile administrative şi poliţieneşti sunt obligate să execute de urgenţă şi cu precădere toate măsurile şi dispoziţiunile ordonate de medicii oficiali respectivi.

Autoritatea sanitară va putea interzice la anumiţi purtători de germeni, exercitarea profesiunilor în legătură cu manipularea şi comerţul de alimente şi va putea dispune examinarea bacteriologică periodică a personalului întrebuinţat în industriile şi comerţul cu alimente, în uzinele de apă şi localurile de consumaţiune, în scop de a depista purtătorii de germeni.

Toate cheltuelile privind izolarea şi îngrijirea bolnavilor şi suspecţilor de boli infecţioase, cad în sarcina autorităţilor locale respective.

Autoritatea sanitară are dreptul de a face, în conformitate cu dispoziţiunile regulamentului, desinfecţiunea localurilor şi tuturor obiectelor pe care le-ar socoti contaminate.

ART. 272. — Vaccinaţiunea [3]) şi revaccinaţiunea antivariolică este obligatorie. Vaccinaţiunea se face în primul an al vieţei, iar revaccinaţiunea la vârsta între 7 şi 8 ani.

In focarele epidemice de variolă se poate ordona revaccinaţiunea generală a tuturor locuitorilor.

Deasemenea ministerul poate ordona, în anumite împrejurări şi în baza avizului comisiunii de boli infecţioase, vaccinări limitate la anumite regiuni sau generale împotriva: holerei, pestei, febrei tifoide şi paratifoide, precum şi împotriva altor infecţiuni pentru care ar găsi aceasta de cuviinţă.

Toate operaţiunile privind combaterea boalelor infecţioase sunt gratuite.

---

1) Devenit art. 266 în actuala lege.
2) Regulamentul pentru prevenţiunea boalelor infecţioase din an. 1891.
3) Regulamentul pentru vaccinare şi revaccinare a fost publicat în M. O. No. 103 din 20 august 1875.

ART. 273. — Orice persoană care nu se va supune vaccinaţiunilor sau revaccinaţiunilor menţionate la art. precedent, va fi pedepsită cu amendă dela 100—2.000 lei.

ART. 274. — Orice persoană muşcată de un câine, bănuit a fi turbat, este obligată a se prezenta autorităţii sanitare respective, şi a se supune tratamentului pe care această autoritate îl va indica.

ART. 275. — Persoanele cari se opun la izolare vor fi pedepsite cu amendă dela 100 până la 5.000 lei. In caz de nevoie, va putea face apel la forţa poliţienească pentru ridicarea şi izolarea silită. Actele de dare în judecată vor fi întocmite de medicul igienist, iar prima amendă se va pronunţa de medicul primar de judeţ, respectiv, de medicul-şef de municipiu. Apelul se declară urmând procedura arătată la art. 353 [1]).

ART. 276. — Afară de izolarea bolnavilor de boale infecţioase şi eventual al contacţilor lor, ca şi a suspecţilor la domiciliu ori în spitale sau infirmerii, medicul igienist respectiv poate, cu concursul autorităţilor în drept, să mai ia următoarele măsuri profilactice pe răspundere personală şi fiind pasibil de sancţiunile prevăzute în lege în cazul când se va face dovada că şi-a depăşit atribuţiunile sau a lucrat cu rea credinţă:

a) A interzice intrarea străinilor în toate locuinţele recunoscute contaminate, pe care le va desemna cu tăbliţe vizibile având inscripţia „boală molipsitoare", până la desinfectarea terminală a acelor locuinţe;

b) A supraveghea temporar persoanele bănuite că ar putea transporta contagiunea din casa bolnavului în localitatea respectivă, sau dintr'o localitate într'alta, putând cere la nevoie suspendarea parţială sau totală a ocupaţiunilor lor publice sau private;

c) A cere înlăturarea animalelor bolnave de boli infecţioase transmisibile la om;

d) In cazuri excepţionale, când există pericol iminent de extinderea vreunei boli infecţioase cu caracter grav, va impune, cu aprobarea inspectoratului general sanitar, limitarea temporară a comunicaţiilor locale, precum şi interzicerea unor anume comerţuri ambulante;

e) Va putea impune deasemenea în anume cazuri, cu aprobarea inspectorului general sanitar şi de ocrotire închiderea temporară a stabilimentelor industriale, comerciale, a atelierelor, etc., a căror exploatare ar constitui un pericol special de răspândirea bolilor infecţioase printre persoanele ocupate în numitele întreprinderi în condiţiuni ce se vor prevedea în regulament;

f) A obţine limitarea sau chiar interzicerea temporară a traficului şi întrebuinţării articolelor alimentare (fructe, apă, etc.) provenind dintr'un anume loc devenit focar de boală infecţioasă;

g) A limita sau chiar a interzice complet frecventarea băilor publice, a sălilor de spectacole de orice fel, a oricăror reuniuni publice (baluri, serate, etc.), în săli închise sau chiar în aer liber;

h) A interzice temporar bâlciurile, târgurile, pelerinajele.

Jurispr. — 1. Faptul că la sentinţa condamnatoare a unui inculpat pentru contravenţiunea prevăzută de art. 59 al. 7 din legea sanitară, nu se află ataşată ordonanţa medicului respectiv, prin care se interzice ţinerea deschisă a cârciumilor în timpul epidemiei de scarlatină, nu poate constitui o cauză de nulitate a sentinţei, deoarece legea nu cere ca odată cu procesul verbal de constatare a contravenţiei să se trimită instanţei de judecată şi copie de pe ordonanţa dela care contravenientul s'a abătut.

In orice caz, lipsa acestei ordonanţe dela dosar nu poate constitui o nulitate a sentinţei, din moment ce inculpatul nu a contestat existenţa ei şi nu a făcut nici o obiecţiune la instanţa de fond (Cas. II, dec. 1560—1924, Jur. Gen. 1924, 1604).

2. O persoană nu poate fi făcută răspunzătoare de nerespectarea unei interdicţiuni edictate de autoritatea în drept, decât dacă se dovedeşte în prealabil că acea interdicţiune a fost adusă la cunoştinţa publicului.

In speţă nerezultând că procesul verbal prin care medicul de plasă interzicea aglomeraţiunile în localuri din cauza bolilor ce bântuiau în localitate, a fost afişat sau adus prin vreun mod oarecare la cunoştinţa locuitorilor, Tribunalul nu putea constata o contravenţie la legea sanitară, din nerespectarea acelui proces verbal de către recurent (Cas. II, dec. 933 — 28 ian. 1925, Jur. Gen. 1925, 704).

---

1) Devenit art. 345 în actuala lege.

3. Măsura închiderii prăvăliilor în scopul împiedicării contractării epidemiei de scarlatină, ordonată de medicul respectiv, intra în atribuţiile acestuia, întrucât art. 9 din regulamentul pentru prevenirea boalelor infecţioase autoriză pe medicii de plasă ca în toate cazurile de ivirea unor asemenea boale să ia măsuri pentru oprirea întinderii lor, măsuri în rândul cărora intră cele de izolare şi de interzicerea aglomeraţiilor în localurile publice.

Pentru închiderea unor localuri publice în timp de epidemie nu este deci necesară aprobarea ministerului (Cas. II, dec. 1387 — 12 mai 1925, P, S. 1925, 488, P. R. 26.3.33).

ART. — 277. — In înţelegere cu autoritatea şcolară, autoritatea sanitară va putea ordona închiderea şcoalelor sau a unor categorii de şcoale dintr'o localitate. Suspendarea cursurilor şcoalei în care se repetă cazuri de boală molipsitoare, pentru timpul necesar spre a face desinfecţiunea localului, şi care timp nu va fi mai lung de 10 zile, se poate face o singură dată fără altă formalitate decât notificarea autorităţilor sanitare locale către conducătorul şcoalei, care e dator a răspunde notificării făcute.

ART. 278. — Pentru o cât mai eficace realizare a combaterii boalelor infecţioase se va înfiinţa în fiecare capitală de judeţ câte un spital, serviciu sau secţie de spital de boale infecţioase.

O secţie de spital pentru boli contagioase va funcţiona în mod obligator de îndată şi pe lângă fiecare spital de plasă sau comună.

In oraşele cu o populaţie mai mare de 50.000 locuitori, aceste spitale vor trebui să aibe cel puţin 60 de paturi.

ART. 279. — In centrele universitare: Bucureşti, Iaşi şi Cluj, ministerul va înfiinţa, împreună cu municipalitatea, spitale pentru boale infecţioase cu cel puţin 100 de paturi. Aceste spitale vor servi, în acelaşi timp, pentru învăţământul epidimiologiei şi al boalelor infecţioase de pe lângă Facultatea de medicină respectivă.

Aceste spitale vor depinde, din punctul de vedere tehnic, de Institutele de igienă şi sănătate publică din Cluj şi Iaşi, iar în Bucureşti, sau de Institutul de igienă şi sănătate publică sau de Institutul „Dr. I. Cantacuzino".

ART. 280. — Până la înfăptuirea unor atari spitale speciale, se vor destina, în actualele spitale ale ministerului, precum şi în toate spitalele de orice fel din toată ţara, pavilioane sau camere separate care să servească exclusiv pentru izolarea şi tratamentul bolnavilor de boale infecţioase, (altele decât cele destinate pentru tuberculoză), proporţional cu numărul total de paturi ale spitalului respectiv şi cu mijloacele bugetare de cari dispun.

ART. 281. — In cazuri de epidemii, deosebit de grave, ministerul este în drept de a utiliza pentru timpul necesar combaterii epidemiei orice clădire sanitară sau şcolară, publică sau particulară, în scopul izolării bolnavilor infecţioşi.

ART. 282. — Afară de spitalele sau Infirmeriile temporare, ministerul va înfiinţa infirmerii rurale [1]) permanente, înzestrate cu tot ce trebue spre a se putea izola şi îngriji în fiecare din ele cel puţin 20 bolnavi infecţioşi.

Aceste infirmerii rurale permanente vor fi utilizate în perioadele de timp fără epidemii, pentru consultaţiile gratuite ale medicului comunal şi pentru spitalizarea cazurilor urgente.

Toate instituţiunile sanitare, publice sau particulare, cu întreg personalul medical şi auxiliar, sunt obligate la cererea Ministerului să colaboreze la combaterea epidemiilor cu caracter grav.

ART. 283. — Infirmeriile rurale permanente vor fi puse sub conducerea medicului comunal.

---

1) Regulamentul asupra funcţionărei infirmeriilor şi dispensariilor rurale a fost sancţionat cu Decretul No. 4174 şi publicat în M. O. No. 50 din 7 iunie 1913.

CAPITOLUL II

Combaterea boalelor venerice

ART. 284. — Persoanele atinse de boale venerice (sitilis, blenoragie, şancru moale sunt obligate a se supune tratamentului medical.

Instituţiile de asistenţă medicală aparţinând Statului, judeţelor sau comunelor, precum şi aşezămintelor spitaliceşti subvenţionate de Stat, sunt obligate a da consultaţiuni şi a face tratament gratuit bolnavilor atinşi de boale venerice cari solicită aceasta sau cărora li se impune tratamentul obligator prin prezenta lege, dacă dovedesc că sunt lipsiţi de mijloace sau nu sunt asiguraţi contra boalei. Cheltuelile pentru cei asiguraţi privesc casele respective de asigurări sociale sau de ocrotire.

Laboratoarele oficiale de analize bacteriologice, la cererea medicilor oficiali, vor face în mod gratuit examenele necesare pentru diagnosticul boalelor venerice.

Părinţii sau tutorii sunt obligaţi să se îngrijească de tratamentul medical al copiilor sau pupililor lor atinşi de boale venerice.

Exp. mot. l. 1930. — Bolnavul care se tratează regulat, nefiind periculos anturajului, nu constituie un element care interesează autorităţile sanitare decât cel mult din punct de vedere numeric, pentru consideraţiuni statistice; dar îndată ce bolnavul devine o primejdie din cauză că nu se îngrijeşte, ci trăeşte în promiscuitatea favorabilă difuziunii boalelor, medicul este dator să declare cazul autorităţilor sanitare pentru a lua măsuri contra infractorului. In acest caz tratamentul este gratuit chiar şi atunci, când bolnavul este internat în spital.

ART. 285. — Medicii instituţiunilor oficiale şi medicii particulari, cari constată o afecţiune venerică, sunt obligaţi a da bolnavului instrucţiunile puse la dispoziţia lor de minister, privitoare la natura boalei şi modului ei de propagare, a-i indica tratamentul şi a-i pune în vedere penalităţile la care s'ar expune în caz de transmitere a boalei.

ART. 286. — In caz de boale venerice cu leziuni contagioase ce constituesc, prin natura lor, prin profesiunea bolnavului şi condiţiunile lui de viaţă, un pericol evident de răspândirea boalei, medicii de mai sus sunt datori a face autorităţii sanitare locale declararea cazului.

ART. 287. — Bolnavii declaraţi în virtutea art. 294 [1]) vor putea fi supuşi tratamentului sub controlul autorităţii sanitare locale.

Boalele venerice nu constitue motiv de concediere sau îndepărtare din serviciu atâta timp cât bolnavii nu prejudiciază sănătatea celor din colectivitatea în care ei lucrează şi întrucât ei dovedesc că urmează regulat un tratament.

Bolnavii venerici, cari prin condiţiunile lor de viaţă riscă să contamineze pe cei din jurul lor, vor putea fi internaţi şi reţinuţi în spital obligator până la vindecarea leziunilor contagioase.

ART. 288. — Transmiterea conştientă pe orice cale a boalelor venerice va fi pedepsită cu 3 luni până la 1 an închisoare. Aceeaş pedeapsă se va aplica şi femeii care, deşi ştiindu-se sifilitică, alăptează un sugar sănătos, chiar dacă contractarea boalei a avut loc după ce s'a angajat la aceasta, precum şi celor ce încredinţează spre alăptare un copil ştiut sifilitic, unei femei sănătoase. Contaminarea pe calea aceasta dă dreptul şi la despăgubiri civile.

Exp. mot. l. 1930. — Ne dăm seama de dificultatea de a stabili cu certitudine isvorul infecţiunii, mai ales în materie de sifilis, durata incubaţiei căruia exclude, de cele mai multe ori, posibilitatea de a stabili răspunderile.

Sunt însă cazuri, când filiaţiunea se poate stabili fără a da greş, cum e de exemplu cazul doicii sifilitice care alăptează un sugar sănătos sau al sugarului sifilitic, încredinţat unei doici sănătoase. Pentru a putea pedepsi transmisiunea sifilisului trebuie să existe elementul conştientului. Acest element poate fi stabilit în cazurile, când mărturiile dovedesc, că bolnavul avea cunoştinţă de existenţa boalei, fiind în curs de tratament, fiind avertizat de medic şi aşa mai departe.

---

1) Devenit art. 286 în actuala lege.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. D. Mezincescu, raportor:* D-lor deputaţi, chestiunea pusă de d. deputat Ionescu-Botoşani este de o importanţă considerabilă.

D-lor deputaţi, legea aceasta, în privinţa boalelor venerice, reprezintă un punct de vedere cu desăvârşire altul decât cel cu care aţi fost obişnuiţi până acum: ea priveşte capitolul boalelor venerice, absolut la fel cum priveşte orice capitol de boale infecţioase, adică din punct de vedere strict medical. Legea stabileşte în primul rând un fapt cu desăvârşire important: delictul de contaminare, care a fost prevăzut în toate legislaţiile de acest ordin, adică pedepseşte pe bolnavii de maladii venerice, de ambele sexe, cari se fac vinovaţi de contaminare, prin contact sexual sau pe o cale extra sexuală. Aceasta este o inovaţie pentrucă până astăzi acest delict nu exista şi, în genere, în materie de maladii venerice, toate măsurile erau luate numai împotriva femeilor, iar nu şi împotriva bărbaţilor cari contaminau cu maladii venerice.

D-l Hirch Hoffman: Rog pe d. ministru să binevoiască a-mi răspunde, arătându-mi care este mijlocul de probaţiune atunci când se zice că un bărbat a putut îmbolnăvi o femee, sau când o femee ar putea pretinde ori când că a fost îmbolnăvită de un bărbat?

Cum s'ar putea face această probă? Care din doi poate fi considerat ca victimă?

D-l dr. Mezincescu, raportor: D-lor deputaţi, în materia aceasta, sancţiunea, chiar fără să ajungă la aplicare, la un moment dat, chiar numai fişa de sănătate a bolnavului aşa cum este prevăzută în lege, cu arătarea penalităţii, destul de gravă în caz de transmisiune de boală, chiar numai lucrul acesta este suficient; şi chiar dacă nu ar fi suficient, aproape în orice caz să stăpânească întrucâtva pe bolnav, atrăgându-i atenţiunea individului, ar cauza contaminarea prin contactul sexual. Totuşi sunt cazuri — nu zic frecvente — când se poate constata contaminarea provocată de aceeaş persoană, mai ales pentru sifilis, mai puţin pentru gonoaree. Medicii specialişti au adesea ori ocaziunea să constate că un număr oarecare de indivizi au fost contaminaţi de o anume femee, după cum pot deasemenea să constate că un număr oarecare de femei au fost contaminate de un singur individ bolnav, fără să existe toutşi posibilitatea de a se ajunge la depistarea şi stabilirea exactă a cauzelor de contaminare. Sancţiunile prevăzute de lege reprezintă totuş un progres prin educaţiunea care se face individului bolnav.

— Art. 307 devenit art. 305 se votează în textul comisiunii, nemodificat.

ART. 289. — Persoanele cari prin împrejurările în cari trăiesc sunt în deosebi expuse la contractarea şi la transmiterea boalelor venerice, vor fi supuse unei supravegheri medicale speciale, prin examinări periodice gratuite, în condiţiunile stabilite de regulament. Aceste examinări vor putea fi făcute şi de medicii particulari după hotărârea autorităţii sanitare respective.

ART. 290. — Numai autoritatea sanitară locală are calitatea de a desemna persoanele ce urmează a fi supuse supravegherii medicale speciale prevăzute la articolul precedent. Autorităţile administrative şi poliţieneşti sunt datoare a semnala acesteia, în chip strict confidenţial, toate cazurile ce, după părerea lor, ar necesita a fi supuse unei atari supravegheri.

Exp. mot. l. 1930. — Controlul prostituţiei se scoate în întregime de sub influenţa organelor administrative şi poliţieneşti, el fiind un atribut exclusiv al organelor sanitare. Administraţia semnalează organelor sanitare persoanele, cari după părerea lor necesită a fi supuse unei atari supravegheri şi dă concursul medicilor, atunci când le este solicitat.

ART. 291. — Persoanelor cari intră în prevederile articolului de mai sus li se vor elibera câte o fişă de sănătate. Dispensariile antivenerice, secţiile de boale venerice din dispensariile policlinice sau medicii însărcinaţi cu supravegherea şi tratamentul lor, vor ţine în chip strict confidenţial un registru privind fişele de sănătate eliberate şi tratamentul urmat de aceste persoane.

Exp. mot. l. 1930. — Fişa de sănătate nu se acordă prostituatelor şi altor persoane, cari prin condiţiunile în cari trăiesc nu prezintă destule garanţii că vor feri de contagiune pe cei din jurul lor. Aceste persoane însă se vor putea trata şi la medicii neoficiali atâta timp, cât nu se vor abate dela prescripţiunile prezentei legi; în cazul acesta sunt supuşi la tratament forţat, prin medicii oficiali, în cadrul dispensariilor antivenerice.

Desb. Cameră l 1930. — *D-l dr. Mezincescu, raportor:* Lupta împotriva boalelor venerice, aşa cum este organizată în acest capitol al legii, îmbrăţişează un număr din populaţie cu mult mai mare decât acel găzduit şi exploatat în casele de prostituţie.

Se stabileşte o fişă de sănătate care nu este o constrângere la vizita medicului oficial. Fişa de sănătate este în acelaş timp o garanţie pentru tratamentul bolnavilor, o garanţie cu atât

mai mare cu cât cuprinde un număr considerabil de indivizi, pe când până astăzi, toate măsurile noastre erau rezumate la un număr ridicol de mic de prostituate, găzduite in casele de prostituție.

ART. 292. — Controlul fișelor de sănătate se va face numai de către autoritățile sanitare și organele sale, după prealabila legitimare. Nici un agent administrativ sau polițienesc nu are dreptul, sub nici un cuvânt, de a reclama sau controla fișele pe sănătate.

Acest control este o atribuțiune exclusivă a autorității sanitare respective.

Exp. mot. l. 1930. — Controlul fișelor de sănătate nu se poate face decât de autoritățile sanitare, după prealabilă legitimare.

Reglemntațiunea a pierdut din teren — în mare parte — tocmai din cauza incriminatiunilor, cari s'au adus excesului de zel intempestiv, depus de organele polițienești in goana după prosituatele străzii. De altfel sub un regim de neoreglementare medico-sanitară, rolul polițistului în controlul prostituției devine pur executiv. Inițiativa o are medicul.

ART. 293. — Posesorii fișelor de sănătate cari nu se vor conforma prevederilor regulamentare de mai sus, vor putea fi constrânși la executarea examenului periodic într'unul din dispensariile oficiale, suportând penalități prevăzute la art. 295 [1]).

Dacă la examenul medical periodic medicul constată că posesorul fișei este atins de o afecțiune venerică transmisibilă, el este obligat a menționa aceasta în fișa bolnavului, dându-i în acelaș timp instrucțiunile prevăzute în art. 293 [2]).

ART. 294. — Bolnavii de această categorie au latitudinea de a se trata cu orice medic particular.

Acei bolnavi însă, care fie prin împrejurările în care trăesc, fie din lipsa de mijloace, sau acei care nu se vor supune la un tratament regulat, vor fi obligați a se îngriji gratuit la ambulatorul oficial antiveneric.

ART. 295. — Medicul este obligat de a menționa în fișă, la fiecare vizită, tratamentul la care a fost supus bolnavul. Bolnavilor cari, la controlul fișelor, se vor constata că nu urmează în mod regulat tratamentul necesitat de boala care suferă, li se va interzice, la prima contravenție, de a se mai putea trata la medici particulari, fiind obligați a urma tratamentul la dispensarul oficial; la o nouă infracțiune ei vor putea fi internați în spital pe tot timpul fazei contagioase, în mod forțat. In caz de nesupunere vor suferi sancțiunile din art. 295 [3]) din prezenta lege.

ART. 296. — Persoanele a căror fișă poartă indicațiunea vreunei maladii venerice transmisibile, pe cale genitală sau extragenitală, sunt datoare să ia toate măsurile pentru a evita contaminarea altor persoane. In caz că se vor face culpabili de delictul prevăzut la art. 296 [4]) li se va aplica maximul pedepsei prevăzute în sus citatele texte. Pe baza constatării medicului oficial ele vor fi trimise în judecată chiar fără reclamațiunea părții interesate, de către autoritatea medicală respectivă.

ART. 297. — Casele de prostituție, precum și orice stabilimente sau localuri unde se practică prostituția cu femei găzduite sau frecuentând atari localuri, sunt cu desăvârșire interzise. Toate stabilimentele intrând în această categorie, aflate în momentul promulgării legii de față, sunt desființate.

Contravenienții la dispozițiile de mai sus, precum și cei cari exploatează sub orice formă femeile practicând prostituția, vor fi pedepsiți cu amenda dela 5.000—100.000 lei, iar în caz de recidivă cu închisoarea până la 6 luni.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. Mezincescu, raportor:* Din avizul tuturor specialiștilor rezultă că aceste case de prostituție nu oferă nici un fel de garanție pentru impiedecarea transmisiunii bolilor venerice, în schimb însă sunt un odios mijloc de exploatare și de trafic de depravare și de prostituare a o mulțime de femei, cari n'ar ajunge la această oribilă carieră dacă n'ar exista aceste case de toleranță.

D-lor, ați avut prilejul să vi se arate cu date

1) Devenit art. 287 în actuala lege.
2) Devenit art. 285 în actuala lege.
3) Devenit art. 287 în actuala lege.
4) Devenit art. 288 în actuala lege.

precise că aceste case de prostituţie sunt de foarte multe ori întreţinute de organele poliţieneşti, cari sunt tovarăşe în exploatarea femeilor nenorocite cari ajung în ele. Legea aceasta desfiinţează cu desăvârşire casele de prostituţie. Ea n'are pretenţia de a desfiinţa prostituţia, pentrucă lucrul acesta nu este posibil să se facă printr'o lege, dar înţelege să desfiinţeze acea prostituţie clasată, protejată, reglementată, exploatată de funcţionarii Statului şi de Stat şi care declasează o întreagă lume de nenorociţi.

D-l D. Ionescu-Botoşani: Măsura pe care o introduce legea este foarte bună. Dar întreb: dacă desfiinţând casele organizate, nu favorizaţi în chipul acesta pe cele clandestine?

D-l dr. D. Mezincescu, raportor: D-lor, trebuie să vă spun un lucru: din numărul considerabil de femei care practică prostituţia, cele din casele supraveghiate şi reglementate sunt în număr infim de mic şi prin măsurile de reglementare nu se apără populaţia cu nimic împotriva contaminărei largi, care se face în afară de casele de prostituţie.

Lupta împotriva boalelor venerice, aşa cum este organizată în acest capitol al legii, îmbrăţişează un număr din populaţie cu mult mai mare decât acel găzduit şi exploatat în casele de prostituţie.

Jurispr. — **1.** Art. 305 din legea sanitară, care interzice existenţa caselor de prostituţie şi sancţionează penaliceşte pe acei care exploatează sub orice formă femeile practicând prostituţia se află la capitolul: „combaterea bolilor venerice". De aci rezultă în mod evident că intenţia legiuitorului a fost luarea de măsuri cu caracter de higienă, de profilaxie sexuală. Prin urmare art. 8 din decretul de graţiere, care exclude dela beneficiul graţiei condamnaţii pentru infracţiuni cu caracter de speculă sau acaparare, de orice lege ar fi reglementate, nu se raportează la infracţiunea prevăzută în art. 305. Legiuitorul român a fixat noţiunile de speculă ilicită şi de acaparare în legea pentru înfrânarea şi reprimarea speculei ilicite, arătând că prin speculă ilicită se înţelege depăşirea preţurilor maximale, depăşirea maximului de beneficiu îngăduit de lege; iar prin acaparare se înţelege acumularea mărfurilor de pe piaţa internă în mod artificial sau nejustificat, în scop de a provoca urcarea preţurilor prin suprimarea concurenţei libere şi naturale a comerţului. Termenul de exploatare întrebuinţat în art. 305 este distinct de noţiunile de speculă şi acaparare, el determinând câştigarea exsitenţei prin abuzul asupra persoanelor, spre deosebire de speculă, care se referă la bunuri în genere (Trib. Ilfov, I, sent. 340 — 29 ian. 1932, Jur. Gen. 1932, 504).

2. Din complexul dispoziţiilor decretului de graţiere No. 1960 din 1931 rezultă că ceea ce legiuitorul a voit să excepteze de la beneficiul graţierii a fost, în materie de speculă, numai acele infracţiuni, din ori ce lege ar rezulta, cu ajutorul cărora cel condamnat a realizat, sau a căutat să-şi asigure un câştig ilicit, acest element determinând caracterul de speculă ilicită, prevăzută de art. 8 al menţionatului decret.

Potrivit art. 305 l. sanit. din 1930, casele de postituţie şi ori ce stabilimente sau localuri unde se practică prostituţia, cu femei găzduite sau frequentând atari localuri, sunt cu desăvârşire interzise; potrivit alin. următor, contravenienţii la aceste dispoziţii, precum şi acei cari exploatează sub ori ce formă femeile practicând prostituţia, se pedepsesc cu amenzi dela 5—10.000 lei, iar în caz de recidivă cu închisoarea.

Infracţiunea comisă de o persoană, care patronează o casă de prostituţie găzduind şi exploatând femei, cari practică prostituţia, are un caracter de speculă în sensul decretului de graţiere din 8 iunie 1931 şi ca atare o asemenea contravenientă nu beneficiază de clemenţa acordată de menţionatul decret, fapta sa fiind exceptată în mod expres (Cas. II, dec. 2812—14 aprilie 1932, C. Jud. 1932, 490).

3. In art. 305 l. sanit. legiuitorul interzice practica prostituţiei şi pedepseşte cu amendă de la 5000 la 100.000 lei, iar în caz de recidivă cu închisoare până la şase luni, pe cei care *exploatează sub ori ce formă* femei practicând prostituţia.

Ideea de speculă ilicită apare din termenii acestui text, prin „exploatare" neînţelegându-se exercitarea unui comerţ ca în dreptul comun, ci exploatarea ilicită şi făcută cu scop de speculă, căci numai aşa se explică de ce legiuitorul pedepseşte printr'o dispoziţie penală pe un asemenea exploatator al femeilor care practică prostituţia.

Această interpretare e întărită şi de expunerea de motive a legei: cei ce exercită comerţul de prostituţie obţin câştiguri prin specularea ilicită asupra viciilor omeneşti. Deci, acest fapt este exceptat prin art. 8 din decretul din 1931, de la graţiere, având caracter de speculă (Trib. Ilfov, IV, sent. pen. 1459 — 11 mai 1932, nepublicată).

4. Prin art. 8 din I. D. R. n. 1960 din 8 iunie 1931 au fost excluse de la beneficiul său faptele cu caracter de speculă decurgând din orice lege.

Noţiunea etimologică a cuvântului „speculă" se întemeiază pe ideea câştigului mai mare decât normal, din întâmplări fortuite.

Noţiunea juridică a aceluiaş cuvânt în legislaţia noastră constă în faptul suprimărei liberului joc al ofertei şi cererei comerciale, precum şi acumularea nonnală şi acapararea mărfurilor pe o piaţă oarecare, în scopul de a obliga pe consumatori să plătească preţuri mai mari decât cele normale, toate acestea fiind procurate prin manopere frauduloase.

In speţă însă recurentei i s'a imputat faptul că a găzduit femei în vederea prostituţiei, prevăzut şi pedepsit de art. 305 şi 311 l. sanit., care nu are caracter de speculă, aşa că nu este exceptat de la graţiere şi deci se admite recursul (Ap. Bucureşti, II, dec. 672 — 1 oct. 1932, Jur. Gen. 1933, 296).

5. Art. 305 l. sanit. 1930 interzice ţinerea caselor de prostituţie, precum şi a oricăror stabilimente sau localuri, unde se practică prostituţia cu femei găzduite sau frequentând asemenea localuri, sub sancţiunea unei amenzi pentru prima abatere.

Art. 26 regul. pt. combaterea boalelor venerice publ. în M. O. 57 din 9 martie 1933 reluând ideea din citatul art. 305 şi amplificând'o, interzice de asemenea în aceleaşi condiţiuni funcţionarea unor atari localuri, adăogând tot deodată sancţiuni şi pentru persoanele dovedite că patronează astfel de localuri sau care exploatează sub orice formă femeile, care practică prostituţie.

Din examinarea celor două texte menţionate rezultă că prin ele s'a căutat să se împace ideea de moralitate, ce trebue să existe la baza ori cărei societăţi, cum şi să se reglementeze, iar nu să se interzică practica prostituţiei, rău inerent în organizaţia societăţei noastre.

Pornind dela această concepţie legiuitorul a venit cu diferite măsuri de reglementarea prostituţiei şi între altele — după cum reiese din întreaga economie a legei sanitare şi a regulamentului — a interzis funcţionarea stabilimentelor sau în genere a oricăror localuri, unde se urmăreşte în prima linie găzduirea femeilor de profesiune prostituate.

Tot astfel a fost considerată ca infracţiune şi fapta aceluia ce tinde la comercializarea unor atari ocupaţiuni, faptă destul de degradantă într'o organizaţiune de oameni civilizaţi, încât pe lângă patronarea amintită se pedepseşte în art. 26 regulament. pt. combaterea boalelor venerice şi acela care exploatează pe femeile prostituate, bazat pe aceleaşi considerente de moralitate publică.

Din moment ce practicarea prostituţiei nu se interzice, este logic că aceste femei trebuind să locuiască undeva, faptul nu constitue o abatere de la lege pentru cel care le pune la dispoziţie locuinţă, fără vre un scop mai îndepărtat şi cu atât mai mult când închirierea nu se face exclusiv acestor profesioniste, deci simplul fapt al închirierii unor camere de hotel, printre alţi mulţi pasageri şi unor prostituate, puţine mai ales la număr, nu constitue nici o infracţiune.

Patronare sau exploatare a femeilor care practică prostituţia şi despre care tratează art. 26 din regulament, amintit, nu poate fi atunci când în fapt nu se stabileşte că pretinsul infractor ar servi ca intermediar între prostituată şi clienţii săi, de asemenea când nu se dovedeşte că acesta ar folosi, acaparând câştigul rezultat din profesiunea exercitată de prostituată.

Clandestinitatea, la care face aluzie legea, se referă de regulă la acea practică în localuri neanunţate, paticulare, iar nu în hoteluri, unde uşor se poate face control de organele în drept (Trib. Timiş-Torontal, III, sent. 573 — 12 aprilie 1935, Jur. Gen. 1935 — 718).

Obs. — V şi art. 345, n. 8.

ART. 298. — Dispensariile antivenerice, sub conducerea autorităţilor sanitare, vor avea sarcina tuturor măsurilor privind boalele venerice.

Exp. mot. l. 1930. — Instituţia primordială în combaterea boalelor venerice este dispensarul antivenerian. Tratamentul boalelor venerice se face, de altfel, în orice aşezământ spitalicesc, în măsura posibilităţilor şi de majoritatea medicilor oficiali de orice specialitate. In mediul rural medicii sanitari au reuşit să reducă mult morbiditatea boalelor venerice cu mijloace destul de modeste şi având de luptat cu inconvenientele, pe cari le întâmpină practica medicinii la ţară. In genere numărul instituţiunilor antivenerice de specialitate la noi în ţară este foarte redus faţă de importanţa problemei şi numărul locuitorilor. Se impune multiplicarea.

ART. 299. — Este interzisă vânzarea obiectelor şi tipăriturilor de orice fel cu caracter pornografic, care ar constitui îndemn la prostituţie. Contravenienţii se vor pedepsi cu amendă penală dela 5.000—50.000 lei. Recidiviştii pe lângă aceasta vor fi condamnaţi la închisoare dela 1 lună până la 6 luni.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l Iacob Pistiner:* D-lor deputaţi, art. 310 devenit art. 307, priveşte pornografia. Intreb pe d. ministru cine va cenzura pornografia ?

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. şi O. S.: Acest lucru va trebui să se stabilească pe cale de regulament. In lege noi fixăm principiile; într'însa nu intră formule.

Problema boalelor venerice nu este o problemă medicală, este o problemă socială, ea nu se combate prin Salvarsan sau alte mijloace medicale, ea se combate prin educaţie şi printr'o serie întreagă de măsuri restrictive cari trebuesc luate. Aci s'a pus principiul restricţiunei literaturii pornografice, s'au stabilit sancţiunile care trebuie să fie luate şi rămâne ca, pe cale de regulament, să fixăm autoritatea care va cenzura această literatură si care va stabili dacă este pornografică sau nu.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. şi O. S.: D-lor deputaţi, să vă dau o explicaţie. Literatura pornografică nu influenţează, din punct de vedere moral, pe adulţi, ci derutează generaţia tânără. In formularea: „cu caracter pornografic şi constituind îndemn la prostituţie“, înseamnă că noi ne gân-

dim la acea literatură care poate să dăuneze sufletul copilului, în vârstă de 12 sau 13 ani; d-voastră, dacă credeți, întocmiți altă formulă. dacă aceasta nu vă satisface, pentru ca să nu reducem efectul dispozițiilor din acest articol.

D-l N. Penescu: D-le ministru, nu-l reduce. Intr'un delict trebuie să se caute intenția și, mai ales, în delicte de acest fel este vorba de o tipăritură sau de o gravură, făcută cu intenția să excite imaginația tineretului, să provoace la prostituție.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Nu la prostituție.

D-l N. Penescu: Să excite imaginația tineretului; așa cum este pedepsit, are toată aparența să fie un delict, care se pedepsește cu șase luni de zile în caz de recidivă.

D-l Eduard Mirto: Aș avea de spus acelaș lucru. In ce privesc înscrierile sau tipăriturile pornografice, dispozițiunile codului penal fixează sancțiuni. Dar chiar dacă sancțiunile n'ar fi fixate, pentru mine este ceva curios ca legea sanitară să se ocupe de sancționarea pornografiei în genere. Nu uitați că vă găsiți într'un cadru limitat și deci sunteți datori să păstrați cadrul acestui capitol. Este vorba de prostituție și v'ați gândit, așa cred eu cel puțin, la tipăriturile și scrierile pornografice cari ar putea să constitue un îndemn la prostituție. Și atunci redacțiunea ar fi foarte smplă: este interzisă vânzarea obiectelor și tipăriturilor de orice fel cu caracter pornografic și cari ar constitui un îndemn la prostituție.

D-l dr. Eugen Mironescu: Fără „și".

D-l Eduard Mirto: Da: „care ar constitui un îndemn la prostituție". Ați lăsa sancțiunea codului penal în ce privește pornografia în genere și ați prevede o infracțiune specială în cadrul exact al capitolului pe care-l discutăm.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: Se reduce efectul. Vedeți, noi n'am pus nici o dispozițiune privitoare la educația sexelor, care este o problemă extrem de importantă pentru combaterea acestor boli. Eu cred că acest articol ar putea totuș să constitue pentru noi o bază pentru posibilitatea, dacă nu a unei educații sexuale, integrale, dar totuși a unei protecțiuni a tineretului din punct de vedere moral. Dacă puneți „îndemn la prostituție", înseamnă că limitați la o anumită categorie această literatură. Dar pornografia nu este numai ceeace excită la prostituție, ci și o serie întreagă de alte scrieri care pot să aibă efecte mult mai dăunătoare decât îndemnul la prostituție.

Dl. *Eduard Mirto:* Scrierile și tipăriturile pornografice, în genere, sunt considerate ca atentat la bunele moravuri.

Or, în codul penal prevăzând sancțiuni în această privință, am prevedea aci o sancțiune în plus, care ar fi în contrazicere cu dispozițiunile codului penal și ieși din cadrul acestui articol care reglementează o anumită plagă a societății.

De altminteri și Consiliul legislativ, în avizul pe care l-a dat...

D-l dr. Mezincescu, raportor: D-lor deputați, în urma discuțiunii urmate, comisia delegaților a admis acest amendament:

„La rândul 3, cuvintele: „sau constituind" se înlocuesc prin: „care ar constitui".

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

ART. 300. — Persoanele și instituțiunile cari induc în eroare pe orice cale, buna credință a publicului, recomandând fără temei științific substanțe medicamentoase și alte mijloace curative pentru tratamentul boalelor venerice, sunt pasibile de amendă penală dela 5.000—50.000 lei.

ART. 301. — Tratamentul boalelor venerice și complicațiunilor lor nu este îngăduit decât doctorilor în medicină cu dreptul de liberă practică. In instituțiile spitalicești sau cabinetele particulare medicii pot fi ajutați de personal auxiliar, lucrând sub supravegherea acestora.

ART. 302. — Militarii, cari, la terminarea serviciului lor, prezintă vreo boală venerică în stadiu infecțios, vor fi reținuți în spital, până la dispariția fenomenelor contagioase. La eliberarea din oștire, autoritatea sanitară a unității căruia i-a aparținut, va comunica, în mod strict confidențial, numele militarilor bolnavi de maladii venerice, autorităților sanitare din localitatea de origină sau din localitatea unde declară că se stabilesc, pentru a putea fi supraveghiați și îngrijiți mai departe.

ART. 303. — Infracțiunile la dispozițiile capitolului de față vor fi constatate numai de medicii oficiali, iar procesele verbale de constatare vor face dovadă justiției.

ART. 304. — Medicii particulari cari cu rea credință vor face o viză neconformă cu realitatea, vor fi pedepsiți cu o amendă dela 500 până la 5.000 lei, fără a li se mai da avertisment scris. In caz de recidivă li se va putea ridica temporar dreptul de liberă practică, în conformitate cu dispozițiunile alin. *c* al art. 177. Contravenienții funcționari de Stat, județ sau comună, pe lângă sancțiunile de mai sus, se vor pedepsi de către administrațiile respective în conformitate cu statutele sau legile de organizare specială.

ART. 305. — Agenții administrativi și polițienești cari îndeplinesc atribuțiuni de poliție de moravuri, vor servi, până la completarea organizațiunii speciale prevăzută în această lege, ca agenți de execuție ai autorităților medicale însărcinate cu executarea dispozițiilor prezentei legi, sub ordinele autorității sanitare respective.

ART. 306. — Un regulament special va preciza aplicarea tuturor dispozițiilor prezentului capitol [1]).

CAPITOLUL III

Alte plăgi sociale

ART. 307. — Până la întocmirea unei legi speciale privitoare la tuberculoză rămân în vigoare dispozițiunile legii din 23 Martie 1926 [2]). Reglementarea combaterii alcoolismului și a cancerului [3]) se va face prin legi speciale.

ART. 308. — Măsurile privitoare la combaterea mortalității copiilor se vor fixa in legea pentru ocrotirea mamei și a copilului.

CAPITOLUL IV

Salubritatea publică

a) *Salubritatea locuințelor și stabilimentelor publice*

ART. 309. — Oricine ar pricinui vreo cauză de insalubritate prin orice fel de lucrări, prin rea întreținere, prin neexecutarea unor reparații sau orice altă cauză, va fi obligat să facă, în termenul cel mai scurt posibil, toate lucrările necesare pentru ameliorarea salubrității, conform indicațiunilor date de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sau organele sale autorizate.

Jurispr. — Conform art. 317 și 319 dela capitolul IV (salubritate publică) al legii sanitare, ori cine ar pricinui o cauză de insalubritate, prin ori ce fel de lucrări, rea întreținere sau neexecutare de raparații, este obligat ca în termenul cel mai scurt cu putință să execute lucrările necesare pentru ameliorarea salubrității, conform indicațiunilor organelor competente. Neexecutarea lucrărilor de ameliorare atrage pedeapsa prescrisă de art. 319, dar numai in cazul când acele lucrări au fost prescrise de medicii igieniști. Așa dar aplicarea pedepsei penale este condiționată de existența unui avertisment medical la care să nu se fi supus cel în cauză. (Cas. II, dec. 919—5 febr. 1932. Jur. Gen. 1932, 955, Jur. Rom. 1932, 71).

Obs. —V. și art. 314,

ART. 310. — Medicul igienist are dreptul de a vizita personal și prin organele sale tehnice auxiliare (oficianți sanitari) toate localurile publice, pentru a se convinge de curățenia lor și a lua măsuri în cazul când necurățenia poate fi socotită periculoasă din punct de vedere sanitar. El este obligat a face vizitele inopinat, fie din proprie inițiativă, fie la denunțul părților interesate. In aceste inspecții el va putea fi însoțit de inspectorul muncii, de inspectorul minier sau de inspectorul industrial, în condițiile fixate în legea pentru inspecția muncii.

Localurile de consumație pot fi inspectate la orice oră din zi sau noapte, când sunt deschise.

---

1) Regulamentul pentru combaterea boalelor venerice a fost promulgat cu Decretul No. 2767 din 21 sept. 1932 și publicat în M. O. No. 57 din 9 martie 1933.

2) *a)* Legea se referă la dispozițiile din legea sanitară din 1926 (M. O. 68—23 martie 1926), privitoare la tuberculoză (art. 84—90, pe care le menține în vigoare prin acest text.

b) Legea pentru înființarea Ligii Naționale în contra tuberculozei a fost promulgată cu Decretul No. 1431 din 16 mai 1934 și publicată în M. O. No. 114 din 21 mai 1934.

c) Regulamentul acestei legi a fost promulgat cu Decretul No. 2568 din 16 septembrie 1934 și publicat în M. O. cu No. 220 din 24 septembrie 1934.

3) V. nota de sub art. 34.

Contra constatării medicului igienist se poate cere imediat șefului lui ierarhic să facă o contra expertiză.

Desb. Cameră I. 1930. — *Dl. N. Corodeanu:* La acest articol vreau să cer o lămurire: ce ați înțeles d-voastră când prevedeți la acest articol că un oficiant sanitar are dreptul să viziteze ori când o locuință particulară. Lucrul acesta este inadmisibil.

Dl. dr. D. Mezincescu, raportor: D-le Corodeanu, în unele cazuri e necesar ca autoritatea sanitară să aibă dreptul de a intra chiar într'o locuință privată.

Dl. N. Corodeanu: Ințeleg aceasta atunci când e vorba de o contravenție. Altfel însemnează o violare a domiciliului.

Dl. dr. D. Mezincescu, raportor: Ca să se poată constata contravenția, trebuie să se stabilească în prealabil existența faptului, și aceasta cum se poate face altfel decât prin vizitarea la domiciliu.

D-lor deputați, la art. 321 devenit art. 318 comisia delegaților și d. ministru au admis două amendamente propuse de d. deputat D. R. Ioanițescu.

Primul amendament are acest cuprins: „La aliniatul 1, rândul 4, cuvintele: „sau private" se suprimă".

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

Al doilea amendament:

„La finele aliniatului 1 se adaugă în continuare: „în condițiunile fixate în legea pentru inspecția muncii".

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

ART. 311. — Medicul igienist este obligat să examineze orice denunț s'ar face în această privință și are dreptul de a ordona executarea lucrărilor necesare și să ia măsurile impuse de împrejurări. Neexecutarea măsurilor prescrise de medic va atrage după sine executarea lucrărilor prin administrația locală, pe cheltuiala contravenientului, care va fi amendat cu o amendă dela 100 până la 10.000 lei, dată de medicul primar de județ (șef de municipiu), în baza procesului-verbal de contravenție.

Amenzile se vor vărsa în favoarea Fondului sanitar județean sau municipal. Contra deciziunii medicului primar de județ sau șef de municipiu se va putea face apel în termen de 15 zile libere dela data comunicării, la tribunalul județean.

Obs. V. Art. 309.

ART. 312. — Medicul igienist este obligat să viziteze hotelurile și orice stabilimente de aceeaș natură sau alte localuri deschise publicului pentru a se convinge de salubritatea lor.

ART. 313. — Pivnițele nu pot fi utilizate ca locuință sau ateliere.

Un regulament special va stabili condițiunile de salubritate ce trebuesc să îndeplinească orice local public sau locuință particulară.

ART. 314. — O casă de locuit, local pentru atelier și orice imobil poate fi declarat nelocuibil din cauză de insalubritate, de către comisiunea de salubritate [1]) județeană sau comunală (formată din medicul igienist, arhitectul sau inginerul județean sau comunal și consilierul delegat); comisiunea va redacta un proces-verbal de constatare, care va fi judecat de Consiliul de igienă și de ocrotire județean sau municipal și în caz de aprobare se va fixa și termenul de evacuare. O casă evacuată nu poate servi din nou ca locuință, înainte de a fi fost pusă în condițiuni normale de locuit, ceeace urmează să fie stabilit de comisia de salubritate prin proces-verbal.

Când însă o casă de locuit, local pentru atelier, întreprindere comercială sau industrială, sau orice alt imobil, prin felul său de a fi constitue un pericol pentru persoanele

---

1) Ministerul M. S. și O. S. prin circulara No. 37064 din 17 iulie 1934 lămurește că: „deoarece în legea sanitară nu există un text precis referitor la convocarea comisiunei de salubritate, și întrucât această lege nu se opune ca citata comisiune să fie convocată de către medicii primari de județe sau medicii șefi de municipii, Ministerul având în vedere și faptul că chestiunile de salubritate sunt un atribut al îndatoririlor ce cad în sarcina serviciilor sanitare de județe și municipii, aprobă ca comisiunea de salubritate prevăzută de art. 322 din legea sanitară să fie convocată și de către medicii primari de județe și medicii șefi de municipii, în calitatea lor de vicepreședinți ai Consiliilor de igienă și ocrotire respective.

Convocarea acestei Comisiuni, se va face în vederea executării constatărilor și lucrărilor prevăzute de art. 322 mai sus menționat, ori de câte ori va fi nevoe".

dinăuntru sau pentru cele din afară, stare constatată prin proces-verbal al comisiunii de salubritate, consiliul de igienă şi de ocrotire poate dispune evacuarea şi reparaţiunea sau, în cazul dat, imediata evacuare şi dărâmarea imobilului.

Hotărârea de dărâmare rămasă definitivă se execută în termen de cel mult o lună, de autorităţile administrative.

Jurispr.— Potrivit art. 317 l. sanit. ori cine ar pricinui vre o cauză de insalubritate prin ori ce fel de lucrări, prin rea întreţinere, prin neexecutarea unor reparaţii sau orice altă cauză, va fi obligat să facă în termenul cel mai scurt posibil toate lucrările necesare pentru ameliorarea salubrităţii, conform indicaţiunilor date de Ministerul M. S. şi O. S. sau organele sale autorizate, iar potrivit art. 322 l sanit. o casă de locuit, un local pentru atelier sau orice imobil pot fi declarate nelocuibile pentru cauză de insalubritate, de către comisiunea de salubritate judeţeană sau comunală formată din medicul igienist, arhitectul sau inginerul judeţean sau comunal şi consilierul delegat, Comisiunea redactând un proces verbal de constatare, care va fi judecat de Consiliul de higienă judeţean sau municipal şi în caz de aprobare se va fixa şi termenul de evacuare. Somaţiunea de evacuare şi dărâmare e deci ilegală, când de nicăeri nu rezultă că comisiunea, care a dresat procesul verbal de insalubritate, a lucrat ca Comisiune de igienă (Ap. Bucureşti, I, dec. 247—5 iulie 1933, R. J. A. 1933, 1089).

Obs. — V. şi art. 309.

ART. 315. — Un regulament special va prescrie condiţiile igienice ale şcoalelor, internatelor de educaţie publică şi privată, căminurilor şi altor localuri cari adăpostesc aglomeraţiuni umane.

Penitenciarele, aresturile şi închisorile civile şi militare se vor ţine în starea cea mai salubră şi vor fi ferite de aglomeraţiuni excesive.

Localurile pentru instituţiunile de mai sus nu se vor putea construi decât cu avizul tehnic al Institutului de igienă şi sănătate publică din regiunea respectivă.

b) *Controlul sanitar al apei de băut şi al canalizării*

ART. 316. — Administraţiile comunale vor îngriji: *a)* **Ca locuitorii comunei să găsească cu înlesnire apă de băut, bună şi îndestulătoare;** *b)* **Vor îngriji să asigure comunei un mijloc public de îndepărtare din raza comunei, prin canalizare sau alt sistem igienic, a imundiciilor de orice fel;** *c)* **Vor îngriji ca comuna să dispună de instalaţie conformă cu cerinţele igienice şi construită la loc potrivit, pentru tăierea animalelor destinate consumaţiei publice.**

Nici o comună urbană nu va putea face vreo lucrare înainte ca lucrările de alimentare cu apă, canalizarea, o uzină pentru incinerarea gunoaielor şi un abator, să fi fost realizate în mod satisfăcător pentru igiena puplică conform constatărilor Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care va avea dreptul să examineze bugetele comunelor urbane.

In cazul când aceste comune nu vor executa cu precădere lucrările sanitare prevăzute mai sus, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, intervenind pe lângă Ministerul de Interne, va face să se înscrie din oficiu în bugetele comunelor urbane, pentru executarea celor patru lucrări, sumele necesare, sau anuităţile corespunzătoare, până la concurenţa de maximum 2%₀ din veniturile bugetare ordinare ale comunelor urbane.

ART. 317. — Toate proectele privind executarea lucrărilor de alimentare cu apă, precum şi acelea de colectare, canalizare şi epurare a apelor reziduale din comunele urbane, cât şi pentru orice lucrări de natură a influenţa sănătatea publică a localităţii, vor trebui ca, pe lângă avizele impuse de alte legi [1]) să aibă avizul Institutului de igienă şi sănătate publică din regiunea respectivă şi aprobarea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care va fi obligat să-l dea în cel mult 60 zile dela cerere.

Desb. Cameră l. 1930. — *Dl. M. Văgăunescu:* D-le preşedinte eu aş propune ca autorizarea care se obţine dela alte foruri, respectiv dela consiliul tehnic, pentru întreprinderile de cari este vorba, să nu se supună aprobării institutului de igienă dela Bucureşti, Cluj sau Iaşi, ci

1) Vezi legea apelor publicată în M. O. No. 137 din 27 iunie 1924.

această autorizare s'o dea consiliul de igienă al județului sau municipiului care este mai în măsură să cunoască împrejurările locale și, în orice caz, tot atât de competent în materie de igienă ca și institutul de igienă.

Dl. dr. D. Mezincescu, raportor: Lucrările acestea și mai ales lucrările de alimentare cu apă și de canalizare sunt așa de importante, încât este absolută nevoie să fie examinate nu numai cu competența consiliilor de higienă, ci și de oameni specialiști, ingineri de geniu santar, cu studii speciale în străinătate, specialiști cari vor funcționa pe lângă toate institutele de igienă și pe care nu-i au consiliile de igienă locale.

Dl. General M. Racoviță: Dar trece pe la consiliul județean?

Dl. dr. D. Mezincescu, raportor: Desigur, domnilor deputați, la acest articol comisia delegaților și d. ministru au admis acest amendament:

La finele articolului se adaugă în continuare: „care va fi obligat să-l dea în cel mult 60 de zile de la cerere".

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

ART. 318. — Toate aceste lucrări nu vor putea fi date în uzul public decât după o prealabilă autorizație, eliberată de Ministerul Comunicațiilor și Lucrărilor Publice cu avizul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 319. — Organele sanitare vor controla executarea și respectarea normelor generale de funcționare prevăzute în regulamentul prezentei legi, pentru diferitele categorii de uzine de ameliorare a apei potabile și de epurare a apelor de canal, impunând modificările și îmbunătățirile necesare pentru asigurarea unor bune condițiuni de funcționare. Deasemenea vor controla executarea examenelor chimice și bacteriologice periodice, impuse de regulament.

ART. 320. — Devărsarea apelor iudustriale, a canalelor publice sau private, în râurile ce sunt sau ar putea fi utilizate ca sursă de alimentare cu apă, nu va putea fi permisă decât în cazurile în cari apele reziduale ce urmează a fi devărsate, au fost în prealabil epurate și aduse în condițiuni satisfăcătoare și numai în cazurile când pe o distanță de cel puțin 5 km. în aval, râul nu este utilizat ca sursă de alimentare cu apă.

ART. 321 — Devărsarea, fie în rețeaua de canalizare publică, fie direct în râuri, a rezidurilor industriale provenind dela tăbăcării, rafinării de zahăr, distilerii, abatoare, etc., se vor face numai cu o prealabilă autorizație, eliberată de organele de drept fixate prin regulamentul acestei legi.

ART. 322. — Instalațiunile sanitare, băile publice, bazinele de înnot, closetele, latrinele, hasnalele, vespasienele, racordurile la rețeaua publică, etc., vor trebui să fie construite și întrebuințate în conformitate cu dispozițiunile regulamentelor comunale aprobate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

c) *Controlul sanitar al curățeniei publice*

ART. 323. — Gunoiul de orice fel, resturile de alimente, cadavrele de animale, vor fi îndepărtate din curți, locuri virane, străzi sau orice alt loc depe teritoriul comunelor urbane sau rurale. Administratorul locului, sau în lipsa lui proprietarul, este obligat a lua măsuri de indepărtare a acestui material putrefiabil în timp de 24 de ore, transportându-l în afară de teritoriul comunei și depunându-l în gropi sau arzându-l în crematorii. Celor ce contravin la această dispozițiune li se vor ridica gunoiul de serviciul de curățenie comunal în contul contravenienților, urmând ca cheltuiala respectivă să fie debitată și încasată prin percepția comunală. Face excepție gunoiul destinat îngrășământului solului, care se va trata conform regulamentului acestei legi [1]**.**

---

1) Prin circulara ministerială No. 82.200 din 10 nov. 1933 se comunică cu privire la interpretarea ce trebue dată art. 331 din legea sanitară, relativ la controlul sanitar al curățeniei publice, în ceeace privește excepțiunea menționată prin acest articol, referitoare la gunoiul destinat îngrășării terenului arabil, că: „In lipsa unui regulament general de aplicațiune a art. 331 din sus numita lege, se vor aplica dispozițiunile din regulamentele locale, întocmite de către serviciile sanitare de județe și municipii, conform prevederilor art. 352 din legea sanitară.

Acolo unde nu s'au întocmit încă nici atari regulamente, instanțele judecătorești urmează să aplice dispozițiunile legii, interpretând-o conform principiilor generale de drept.

Desb. Cameră l. 1930. — *Dl. M. Văgăunescu:* D-lor deputați, după ce pedeapsa prevăzută aci este destul de mare pentru lucruri mici, amendă de la 100 la 10.000 lei, mai este și un fel de pedeapsă automată: dacă nu s'a ridicat gunoiul în 24 de ore, curge pe fiecare zi de întârziere o amendă suplimentară de 10 la sută din amendă, ceeace însemnează că după 10 zile amenda se îndoește.

Dl. dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la Ministerul M., S. și O. S.: Cred că este necesar să se mențină această dispoziție care se referă numai la orașe, căci pentru sate avem o dispoziție specială, la urmă, care spune că această chestiune se va trata conform regulamentului legii. Alte sunt condițiile la orașe și altele la sate. La orașe trebuie să fie o sancțiune pentru neîndeplinirea obligațiilor impuse, fiindcă altfel, dacă lași o amendă mică fără nici o posibilitate de urcare, locuitorii nu au să mai ridice de loc gunoiul, ci vor plăti această mică amendă.

Dacă vreți, putem reduce maximul amenzii.

Dl. M. Văgăunescu: Este mai bine ca la semnalizarea medicului, să se ridice gunoiul din oficiu, în contul cetățeanului respectiv. Este mai bun acest sistem decât să curgă amenzile și procentele în mod automat.

Dl. dr. Iuliu Moldovan, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: Admit propunerea, ca in loc de procente la amendă, primăria să ridice gunoiu în contul contravenientului.

Dl. Ilie Rădulescu: D-le ministru, în București, gunoiul se ridică de serviciul Municipiului. Ce se întâmplă când particularii, deși vor ca gunoiul să se ridice, totuși aceasta nu se face din cauza neglijenței administrației?

Dl. dr. D. Mezincescu, raportor: Particularii nu poartă nici o vină, căci această dispoziție nu este pentru municipii sau pentru orașele unde există un serviciu regulat pentru ridicarea guncaielor.

D-lor deputați, la art. 334 devenit art. 331 comisia delegaților a admis amendamentul propus de d. deputat Văgăunescu, în redacțiunea dată de d-l ministru:

„La rândurile 9—14, fraza: „cei ce contravin... incriminat" se înlocuește prin:

„celor ce contravin la această dispozițiune, li se va ridica gunoiul de serviciul de curățenie comunal în contul contravenienților, urmând ca cheltuiala respectivă să fie debitată și încasată prin percepția comunală".

— Se pune la vot amendamentul și se admite.

ART. 324. — In comunele urbane, în afară de anumite zone ce vor fi fixate pe cale de regulament de Consiliile de igienă și de ocrotire este interzis a adăposti și a crește animale a căror prezență viciază atmosfera și depreciază valoarea imobiliară și locativă a imobilelor vecine sau degradează strada și cartierul din punct de vedere al salubrității. In cartierele mărginașe creșterea acestor animale este îngăduită potrivit normelor fixate pe cale de regulament de fiecare oraș în parte.

Orice reclamații s'ar face în această privință, medicul igienist este obligat a face imediat cercetări, dresând acte și luând măsurile de cuviință. In potriva hotărîrii medicul igienist se poate înainta apel în termen de 15 zile la Consiliul de igienă și de ocrotire respectiv.

ART. 325. — In termen de un an dela promulgarea acestei legi toate instalațiile industriale vor fi revăzute în așa mod ca să se evite emisiunile de fum gros, întrucât technica modernă permite aceasta.

In cazul când patronul nu a executat lucrările necesare pentru satisfacerea condițiunilor prezentei legi, medicul igienist va avertiza în scris pe patroni, și dacă nici după acest avertisment nu a satisfăcut prevederile legii, medicul igienist va face un raport scris în baza căruia medicul primar de județ sau medicul șef de municipiu va amenda pe administratorul recpectiv cu 1.000—20.000 lei, iar în caz de recidivă va putea interzice funcționarea cazanelor.

ART. 325. — Localurile publice vor fi ținute în condițiunile sanitare prescrise de regulament. Abaterile dela aceste obligațiuni atrag după sine un prim avertisment scris, apoi amendă în bani dela 100—10.000 lei, apoi curățirea localului de către autorități în contul proprietarului și în fine, închiderea localurilor publice.

In ceeace privește obligațiunea transportării gunoiului afară din cuprinsul comunei, această obligațiune nefiind prevăzută prin lege și pentru gunoiul destinat îngrășării solului, cei cari nu curăță și nu transportă afară din comună acest gunoi, nu contravin la dispozițiunile art. 331 din legea sanitară.

Totuși, autoritățile sanitare, prin ordonanțe date în baza art. 331 mai sus citat, vor stabili epocele când și acest gunoi va trebui îndepărtat și când proprietarii etc., vor fi deci obligați a-l transporta afară din comună la epocile fixate".

Controlul sanitar al alimentelor și băuturilor ca și al localurilor de producțiune, depozitare și desfacerea lor se face prin organele serviciului sanitar exclusiv în baza dispozițiunilor legii sanitare și de ocrotire și ale regulamentelor ei de aplicare existente.

ART. 327. — Cel puțin odată pe an medicul igienist asistat de organele în subordine, precum și de ajutoare ocazionale, vor face o inspecție generală a tuturor localurilor publice.

Jurispr. — Conform art. 34 din legea 73 din 1926 medicul primar de oraș e obligat să inspecteze localurile publice, hotelurile, prăvăliile care vând alimente, etc., spre a controla starea de igienă a lor și a personalului lor, acest control făcându-se din propria inițiativă a medicului.

Dacă cel inspectat cere un certificat despre cele constatate, medicul care îl eliberează poate cere un onorariu pentru acest serviciu, ce nu este obligat a presta în virtutea funcțiunii sale (Cas. S. U. dec. 38—16 iunie 1932, P. S. 1933, 193).

ART. 328. — Primarii comunelor urbane, precum și medicii igieniști, pot da în judecată pe proprietarii caselor lipsite de latrine sau care au latrine neigienice, sau dacă casa a devenit neigienică din orice altă cauză și impune împlinirea lipsurilor, sau închiderea sau evacuarea localului insalubru. Primarii, la propunerea organelor sanitare, pot ordona să se îngrădească în contul proprietarilor proprietățile neîmprejmuite din orașe, cu excepția părților excentrice ale orașelor ocupate de agricultori.

Jurispr. — Refuzul proprietarului de a repara latrina și canalul de scurgere dela imobilul său nu este sancționat cu vre-o pedeapsă, ci numai cu urmărirea proprietarului pentru plata cheltuelilor făcute de administrație în contul său.

Art. 70 l. sanit. nu prevede nici o pedeapsă, ci autoriză administrația comunală să ordone repararea sau construirea din nou în contul proprietarilor, de latrine, canale de scurgere, pavaje și alte lucrări necesare în interesul igienei, dacă proprietarul refuză să facă singur acele lucrări prescrise de regulamentele de salubritate.

Așa fiind sentința tribunalului, care condamnă pe recurent la o pedeapsă penală, a fost dată cu exces de putere și deci se admite recursul (Cas. II, dec. 1395—12 mai 1925, Jur. Rom. 1925. 271, Jur. Gen. 1927, 1470).

d) *Controlul sanitar al localurilor de consumație*

ART. 329. — Nici un local public, indiferent de destinațiunea ce o are, nu se va putea deschide fără autorizarea Consiliilor de igienă și ocrotire [1]) în conformitate cu regulamentul de salubritate publică.

---

1) *a)* Prin decizia ministerială No. 33.857 din 1 iulie 1933, se stabilește că pe viitor consiliile de igienă și de ocrotire, vor da autorizații pentru funcționarea cârciumilor, numai dacă localurile, pe lângă îndeplinirea celorlalte condițiuni prevăzute de legi și regulamente, vor avea și înălțimea minimă de 2,75 m.

b) Ministerul M. S. și O. S. prin circulara No. 59.372 din 27 sept. 1934 lămurește că: „în cazul întreprinderilor noi, neautorizate, vizate și de ordinul circular No. 46.695 din 1 august 1933, se aplică dispozițiunile art. 337 și 347 din legea sanitară, cari precizează categoric că nicio întreprindere nu poate funcționa fără autorizație sanitară din partea Consiliului de igienă și ocrotire local și că oricine vrea să deschidă vreo întreprindere trebue neapărat să-și procure mai întâi autorizația de ordin sanitar sus amintită, fără de care întreprinderea nu poate funcționa.

Ca atare, o întreprindere din nou înființată, a cărei cerere de autorizare a fost respinsă de către Consiliul de igienă, nu poate funcționa nici chiar dacă s'a făcut apel la Minister, și prin însuși faptul respingerii autorizației de funcționare, înseamnă că întreprinderea este somată să fie imediat închisă.

In cazul întreprinderilor înființate din nou se aplică nu dispozițiunile art. 51 din regulamentul pentru funcționarea Consiliilor de igienă, relativ la executarea hotărârilor acestor Consilii, atunci când nu s'au făcut apeluri la Minister, articolul sus menționat referindu-se numai la întreprinderile vizate de art. 107 aliniat. 4, din legea sanitară, relativ la retragerea autorizațiilor, sau la imobilele vizate de art. 322, din aceiași lege, referitor la evacuarea ori dărâmarea imobilelor etc., ci în cazul întreprinderilor înființate din nou se aplică numai dispozițiunile art. 53 din regulamentul Consiliilor de igienă, prin care se prevede că hotărârile Consiliului sus menționat, au și caracterul de somațiuni, atunci când întreprinderile pentru care se cere autorizarea funcționării, nu îndeplinesc condițiunile impuse de legea și regulamentele sanitare.

In concluzie, întreprinderile nou înființate nu pot funcționa dacă Consiliile de igienă locale au respins cererile de autorizație pentru funcționarea lor. In asemenea cazuri hotărîrile Consiliilor de igienă fiind considerate drept somații, întreprinderile în chestiune vor fi imediat închise.

Atari întreprinderi, conform ordinului circular No. 46.695/1934, nu vor putea funcționa, și deci vor rămâne închise, chiar și în cazul când s'ar fi făcut apel la Minister, împotriva hotărîrilor prin care li s'au respins cererile lor de autorizare".

Exp. mot. l. 1930. — In legea de față, nici un fel de industrie sau comerț nu va mai putea lua ființă, fără ca autoritatea sanitară, reprezentată prin consiliul de igienă dela fiecare județ și oraș-municipiu să viziteze în prealabil întreprinderea respectivă și apoi să o autorize sau nu, după caz.

Jurispr. — Procedura référéului se aplică în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept sau pentru înlăturarea obstacolelor, ce s'ar ivi prin aducerea la îndeplinire a unui titlu executoriu.

In baza art. 337 l. sanit. combinat cu art. 32 din regulamentul de salubritate publică, toate stabilimentele, de orice natură ar fi, trebue să aibă o autorizație de funcționare dela consiliul de igienă al județului.

Această autorizație sanitară constitue titlul de funcționare a stabilimentului.

Intrucât în speță comerciantul D. N. nu prezintă autorizația de funcționare a stabilimentului, de unde să rezulte dreptul său periclitat, el nu poate beneficia de procedura référéului (Trib. Tulcea, 1934, Jur. Gen. 1935, 25, cu nota T. Bogdănescu).

ART. 330. — Localurile publice de consumațiune stau sub permanenta supraveghere a organelor sanitare. Aceste localuri vor îndeplini următoarele condițiuni :

1. Să dispună de un local propriu, igienic, ușor de aerisit bine luminat, pardosit;

2. Să aibă latrină construită după prevederile acestei legi, canaluri de scurgere și apă potabilă accesibilă.

ART. 331. — Atunci când organele sanitare constată că alcoolismul este într'o comună prea pronunțat și lasă urmări sanitare grave, medicul igienist este obligat să raporteze Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care va interveni pentru reducerea numărului debitelor. Numărul debitelor se poate reduce și atunci când populațiunea singură cere aceasta, prin petiție semnată de 1/5 a cetățenilor majori de ambele sexe. Astfel de petițiuni se pot înainta la primăriile comunelor rurale sau urbane, la plăși, la județ sau la direcțiunea regională. Asupra lor organele în drept vor fi obligate să ordone vot public, în termen de 60 zile și anume în ultima Duminică dinlăuntrul acestui termen. Deciziunea se va lua cu majoritate de voturi. Asupra unui vot dat nu se poate reveni timp de 6 ani. Drept de vot au toți adulții de ambele sexe.

e) *Controlul sanitar al alimentelor și băuturilor*

ART. 332. — Alimentele, băuturile și obiectele uzuale, precum și materiile prime din cari ele se prepară, nu vor putea fi puse în consumație publică, în vânzare sau nu vor putea servi la prepararea lor, dacă sunt alterate, falșificate sau dacă conțin substanțe vătămătoare sănătății.

Aparatele, instalațiunile și localurile întrebuințate la prepararea, fabricarea, depozitarea, vinderea alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale, vor îndeplini cerințele regulamentelor [1]) și ordonanțelor în vigoare, atât pentru asigurarea unei bune fabricații, cât și pentru a satisface cerințele de igienă publică.

Jurispr. — 1. Legea sanitară pedepsește atât pe cel ce pune în comerț, cât și pe cel ce dă în consumație, alimente sau băuturi falsificate ori stricate.

Așa fiind, nepronunțarea instanței de fond asupra apărării unui inculpat întemeiată pe aceea că nu el a pus în comerț cafeaua falsificată, ci acel ce i-a vândut-o, nu constitue o omisiune esențială, deoarece inculpatul rămâne în orice caz vinovat de faptul că a pus în consumație cafeaua falsificată și pedeapsa este aceeași, variind numai după cum agentul a lucrat cu sau fără intențiune (Cas. II, dec. 3326—19 dec. 1924, Jur. Gen. 1925, 184).

2. Dispozițiile art. 287 din regulamentul pentru controlul alimentelor din 1921, se aplică și morarilor, cari macină și pun în consumație porumb stricat, iar constatarea făcută de ins-

---

1) *a)* Regulamentul pentru controlul alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale din p. d. v. sanitar și al represiunei fraudelor, a fost publicat în M. O. No. 90 din 25 apr. 1930, iar modificările sale în M. O. No. 269 din 27 nov. 1931 și în M. O. No. 284 din 9 sept. 1933.

b) Legea pentru regulamentarea comerțului și întrebuințărei alcoolului metilic a fost publicată în M. O. No. 83 din 16 apr. 1929.

c) Regulamentul acestei legi a fost publicat în M. O. No. 166 din 30 iunie 1929.

tanța de fond că făina provenită din porumb stricat a fost pusă în consumație, implică, în lipsa de probe contrarii precise, constatarea că acest aliment s'a dat în consumație pentru hrana oamenilor (Cas. II, dec. 371—9 febr. 1925. P. R. 26. 3. 2).

3. Contravenientul care nu s'a conformat art. 18 din regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor și nu a luat proba prevăzută cu sigiliul magazinului dela care pretinde că a cumpărat țuica, spre a o supune analizei și a dovedi că acesta i-a vândut țuica nereglementară, nu poate beneficia de dispozițiile acestui text și deci nu poate fi apărat de pedeapsă, așa că recursul său se respinge (Cas. II, dec. 3440—18 nov. 1925, Jur. Rom. 1925, 41, Jur. Gen. 1926, 321).

4. Faptul recurentului de a fi pus în consumație limonadă gazoasă îndulcită cu zaharină intră în prevederile art. 63 al. 11 l. sanit. comb. cu art. 141 al. penultim din regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor, regulament la care se referă în mod expres citatul text din lege, iar nu în ale art. 12 din legea zaharinei, aceasta pe de o parte pentru considerațiunea că prima lege completată cu regulamentul ei prevede categoric și expres punerea in consumație a limonăzii gazoase îndulcită cu zaharină, pe când cealaltă prevede numai utilizarea zaharinei ca mijloc de îndulcire ilicit a diferitelor băuturi, iar pe de altă parte și pentru considerațiunea, de altfel determinantă în cauză, că chiar în ipoteza în care dispozițiile art. 12 l. zaharinei ar cuprinde în mod implicit faptul comis de recurent, încă dispozițiile sale nu mai sunt aplicabile, intrucât legea sanitară fiind ulterioară — deoarece este publicată la 18 sept. 1910, ultimele modificări fiind din 24 iunie 1921 — a abrogat implicit în această privință dispozițiile respective din legea zaharinei publicată la 4 aprilie 1900 și care are de scop real mai mult protecția industriei zahărului din țară decât ocrotirea sănătății locuitorilor (Cas. II. dec. 1139—1927, Jur. Gen. 1927, 1773).

5. Potrivit art. 63 al. 1 și 3 l. sanit. și art. 20 din regulamentul pentru controlul băuturilor și alimentelor, este oprit a se pune în comerț sau a se da în consumație alimente sau băuturi stricate ori falsificate, arătându-se că „alimentele și băuturile stricate se vor distruge ori denatura", mai prevăzându-se prin aceleași texte de lege și de regulament procedura de urmat pentru constatarea alterării, distrugerii ori denaturării lor.

Aceste dispoziții ale legii și regulamentului sanitar având un caracter imperativ și prohibitiv, rezultă că nerespectarea lor și deci neînserarea lor în procesele verbale constatatoare a unor asemenea contravențiuni atrage în mod virtual nulitatea acestora, lipsindu-le de orice forță probantă (Trib. Bacău, III, sent. 2039—16 nov. 1928, Jur. Gen. 1930, 25).

6. Faptul unui fabricant de ape gazoase de a pune produsul fabricei sale în sticle cu eticheta sau inscripția altui fabricant, nu este pedepsit de legea sanitară, nici de regulamentul controlului alimentelor și băuturilor. Ar putea fi supus cel mult la pedeapsa din art. 385 al. 9 c.p. (Trib. Iași, IV, sent. 765—16 nov. 1933, P. R. 34.3.156, cu nota Al. Botez).

ART. 333. — Comerțul ambulant al alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale nu este permis decât cu avizul Consiliului de igienă și de ocrotire, el putând fi cu desăvârșire interzis atunci când acesta va socoti că exercitarea lui poate fi un pericol pentru sănătatea publică.

ART. 334. — Autoritățile sanitare vor interzice intrebuințarea persoanelor bolnave de boli molipsitoare în fabrici, ateliere, magazine de vânzare sau de consumație a alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale.

ART. 335. — Au dreptul de a face controlul asupra alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale, a localurilor de fabricație, de depozitare și de desfacere, toate organele sanitare, și anume:

Inspectorii generali sanitari și de ocrotire, medicii primari de județe, medicii șefi de municipii, medicii igieniști și medicii comunali, medicii șefi de laboratoare, chimiștii Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și ai laboratoriilor municipale, precum și medicii asigurărilor sociale în câmpul muncii supus asigurărilor sociale. Organele sanitare auxiliare sunt datoare a semnala șefilor ierarhici neregulele constatate.

Controlul sanitar al grajdurilor, al animalelor vii destinate alimentației, sau al animalelor producătoare de lapte, precum și controlul cărnii și al peștelui, puse în vânzare în hale și piețe, se va face de către medicii veterinari, în înțelegere cu autoritățile sanitare locale. Acest control poate fi cerut în mod expres de către organele sanitare locale atunci când se va crede necesar, iar controlul cărnii în hale și piețe și orice local de vânzare poate fi făcut și de medicii umani oficiali. Personalul sanitar auxiliar, oficianții și agenții sanitari au dreptul de a face controlul localurilor, alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale numai cu titlu informativ.

Acolo unde organele veterinare lipsesc, organele sanitare vor exercita singure atribuţiunile sanitare ale organelor veterinare.

Mai pot face acest control preşedinţii delegaţiei judeţene, precum şi pretorii şi primarii învestiţi cu o delegaţia specială dată de preşedintele delegaţiei. Procesele-verbale de contravanţie şi actele de dare în judecată, vor fi dresate de medicul oficial respectiv.

Controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale sau al materiilor prime ce se importă, se va face la intrarea lor în ţară, în conformitate cu regulamentul raspectiv şi Legea de poliţie sanitară veterinară [1]).

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. Mezincescu, raportor:* Acest articol priveşte controlul sanitar al grajdurilor, al animalelor vii, producătoare de lapte, precum şi asupra controlului cărnii şi peştelui, care se face de către medicii veterinari, controlul laptelui pus în vânzare pe pieţele publice, rămânând să fie un atribut al medicilor umani.

Jurispr. — 1. Deşi art. 13 pr. penală nu enumără printre ofiţerii de poliţie judiciară pe medicii veterinari, însă aceştia fiind învestiţi cu atribuţiunile poliţiei judiciare prin legea specială sanitară (art. 64), tribunalul n'a violat citatul articol luând de bază a sentinţei condemnatorii procesul verbal al medicului veterinar (Cas. II, dec. 610—26 febr. 1924, Jur. Gen. 1924, 939).

2. Chestiunea competenţei jandarmilor de a instrumenta în materie de infracţiuni la regulamentul controlului alimentelor, precum şi chestiunile referitoare la administrarea probelor şi la aplicaţiunea altor texte de lege, decât cele avute în vedere de instanţa de fond, sunt chestiuni care n'au caracter de ordine publică şi ca atare nu pot fi propuse pentru prima dată în Casaţiune (Cas. III, dec. 371—9 febr. 1925, P. R. 26. 3. 2).

3. Cu toate că prin legea din 13 mai 1932, medicii veterinari au devenit competenţi să constate infracţiunile la legea sanitară, cu privire la alimente de origine animală, între care figurează şi laptele, totuş întrucât ar. 343 al. 3 l. sanit., care era în vigoare la data constatării infracţiunei, prevedea că medicii veterinari nu aveau la acea epocă acest drept, procesul verbal de constatare este nul, fiind întocmit de o persoană necompetentă (Ap. Bucureşti, IV, dec. 276—31 martie 1933, B. C. Ap. 1933, 75).

4. Medicii veterinari nu au competenţa potrivit art. 343 l. sanit. de a face controlul şi de a constata contravenţiile decât asupra grajdurilor, animalelor vii destinate alimentaţiei sau animalelor producătoare de lapte, precum şi controlul carnei şi peştelui pus în vânzare în hale şi pieţe.

Controlul celorlalte alimente şi derivate se face numai de medicii sanitari umani şi ceilalţi agenţi prevăzuţi în art. 343 al. 2 legea sanit. (Trib. Iaşi, IV, sent. 1375—13 iunie 1934, Jur. Gen. 1934. 924, cu nota A. Botez).

5. Din conţinutul art. 353 al legei sanitare, rezultă că sancţiunile şi pedepsele prevăzute de lege se aplică între alte organe şi de către medicii primari de judeţ şi medicii şefi de municipii, iar art. 343 al aceleeaşi legi, indică, ca având dreptul de a face controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale ale localurilor de fabricaţie, depozitare şi desfacere pe „toate organele sanitare" între care enumără o întreagă categorie de medici oficiali, fără a face nici o distincţiune între cei umani şi cei veterinari.

Din analiza acestor texte, se poate deduce, ceeace s'a şi întâmplat în jurisprudenţă, că nu numai medicii umani au o competinţă generală de control a alimentelor şi băuturilor, ci şi medicii veterinari, bine înţeles, în ceeace priveşte produsele de natură animală, ori în ce loc s'ar afla ele.

Sub acest raport dispoziţiunile art. 343 alin. 3, au a se înţelege în sensul că pentru controlul grajdurilor, animalelor vii destinate alimentaţiei sau al celor producătoare de lapte, precum şi pentru controlul peştelui şi cărnii puse în vânzare în hale şi pieţe, se atribue medicilor veterinari o competinţă specială în afară de competinţa generală, din alineatele precedente la care participă şi ei pentru produsele animale aflate în orice loc de desfacere alături de celelalte organe sanitare.

Acolo este vorba de o competinţă împărţită, dincoace de una exclusivă specială.

La această competinţă specială participă concomitent şi medicii umani, cum prevede în mod expres textul legii pentru controlul cărnii în hale şi pieţe şi chiar pentru controlul grajdurilor, animalelor vii, etc., în cazul în care în localitate nu se găsesc organe veterinare.

In aceste condiţiuni tehnica legii îndrituește pe judecător să creadă că fixarea competinţei prin art. 343 nu a înţeles să excludă pe medicii veterinari dela controlul produselor animale aflate în orice loc, nu numai în hale şi pieţe.

Intr'adevăr, problema competinţei în legea sanitară are trei compartimente: a) competinţa exclusivă a medicilor umani; b) competinţa exclusivă a medicilor veterinari şi c) competinţa împărţită şi de medicii umani şi de cei veterinari pe temeiul cunoştinţelor comune şi a necesităţii sociale a unui cât mai vigilent şi repetat control.

---

1) Vezi art. 36 din legea de poliţie sanitară veterinară publicată în M. O. No. 188 din 2 dec. 1912, cu modificările publicate în M. O. No. 5 din 6 ian. 1926, în M. O. No. 109 din 13 mai 1932 şi în M. O. No. 81 din 5 aprilie 1935, cum şi legea interpretativă a art. 36, publicată în M. O. No. 94 din 20 aprilie 1935 (infra art. 36 l. p. s. v. şi nota).

De altfel în urma diversității de interpretare și dificultăților ivite în judecarea cauzelor datorite nepreviziunei legii s'a și simțit nevoia unei legiferări speciale la 13 Mai 1932, când printr'un articol unic se modifică art. 36 din legea de poliție sanitară veterinară, dispunându-se că: „medicii veterinari vor executa un control sanitar în special asupra cărnurilor și preparatelor de origină animală în abatorii, piețe, localuri de fabricație, de depozitare și desfacere", în continuare pentru procedură făcându-se trimitere la dispozițiunile art. 343 al legei sanitare și de ocrotire.

Sub puterea de aplicațiune a acestui text s'au curmat discuțiunile ce se puteau face privitor la competința organelor veterinare pentru controlul alimentelor în localurile de desfacere, ele însă, au reînviat în urma ultimei modificări a legii sanitare, produsă la 12 aprilie 1933, când prin art. 574 în finalul legei, se declară abrogate toate dispozițiunile contrarii din alte legi și regulamente, susținându-se că în virtutea acestui text a reînăscut sistemul anterior legii din 13 mai 1932 până când medicii veterinari nu aveau competință (sau mai exact s'a decis că nu o aveau), a controla alimentele în localurile de desfacere.

Pentru a se argumenta teza anulabilității excepțiunii invocate se afirmă că art. unic al legei din 13 mai 1932 a fost abrogat în virtutea art. 574 al legii din 1933, or, nimic nu este mai eronat, întrucât dispozițiunile art. unic modificator al art. 36 din legea de poliție sanitară veterinară, nu sunt contrare legii sanitare și de ocrotire, ci completatoare a dispozițiunilor art. 343 al acestei ultime legi.

Pentru înțelegerea tehnicei abrogării implicite este necesară interpretarea logică a noțiunii de contrarietate, care este în funcție directă de confirmarea sau infirmarea a exact aceluiași conținut pe baza unui criteriu neîndoelnic; or în dispozițiile art. 36 din legea sanitară veterinară modificat prin art. unic al legei din 1932 nu se află nici o dispoziție, care să infirme conținutul art. 343 al legii sanitare, căci prin acest text nu se ridică nimănui o competință pe care acel text o acordă și nici nu se acordă o competință vre-unei categorii de persoane pe care art. 343 o exclude în mod expres sau evident.

Astfel fiind, rămâne incontestabil că dispozițiunile art. 36 din legea sanitară veterinară și cele ale articolului 343 din legea sanitară și de ocrotire nu se contrazic, ci se completează și deci nu poate fi vorba de aplicațiunea art. 574 al celei din urmă legi pentru a se ajunge la admiterea excepțiunii de nulitate.

Trebue să adăogăm că articolul unic din 1933 a avut un scop social precis de extindere și întărire a controlului alimentelor, așa dar o eventuală modificare a legii în dispozițiile care privesc acest control trebue să fie evidentă.

Observăm că din nici o dispozițiune a legii ultime nu rezultă infirmarea susținerii de necontestabilă utilitate care a comandat modificarea din 1933, menită ea însăși numai a legaliza o situație frecvent aplicată în practică (Trib. Ilfov, s. I civ. cor. sent. 2800—16 oct. 1934, Jur. Gen. 1935, 507).

ART. 336. — Controlul alimentelor, băuturilor, obiectelor uzuale și al localurilor de fabricație, depozitare, vindere și consumație, se va face prin inspecțiuni, încheindu-se procese-verbale de constatare, prin luare de probe pentru analize.

Contravenientul are dreptul a cere prin justiție o contra-analiză.

Jurispr. — **1.** După dispozițiile l. sanit. contra expertiza probelor supuse analizei chimice este admisibilă.

Deci tribunalul nepronunțându-se asupra cererii recurentului contravenient, de a se face o contra analiză probelor ridicate din vinul său spre a se vedea că vinul său este în conformitate cu prescripțiunile regulamentului pentru controlul băuturilor și alimentelor, a săvârșit o omisiune, care este esențială, căci admiterea contra expertizei ar fi putut conduce la un rezultat de natură a schimba soluțiunea afacerii (Cas. II, dec. 2075—19 sept. 1924, Jur. Gen. 1925, 298).

2. Direcția generală sanitară e bine sesizată pe baza instrumentării judecătorului de ocol conf. art. 54 l. j. o. și a unei hotărîri de declinare a competenții și ca atare poate proceda în mod legal la judecată, chiar dacă nu există un proces verbal dresat în cauză.

Nici legea sanitară și nici procedura penală nu prevăd sub pedeapsă de nulitate existența procesului verbal, ci acest act e numai instrumentul probator, care poate fi înlocuit cu orice alt mijloc de probă.

Dacă în legea vămilor, cu care se face analogie, existența procesului verbal este cerută neapărat, aceasta se explică prin caracterul specific ce-l are această lege, care, spre deosebire de legea sanitară dispune că procesele verbale fac dovada până la inscrierea în fals (Trib. Botoșani. sent. 2005—19 nov. 1924, Jur. Gen. 1925, 299).

3. Din moment ce medicul constată prin procesul său verbal că recurentul a cumpărat carnea unui bou bolnav spre a prepara mezeluri, implicit constată că a fost pusă în consumație, aceasta fiind destinația acestor preparate alimentare (Cas. III, dec. 2547—25 sept. 1925 Jur. Gen. 1926, 174).

4. Procesele verbale constatatoare a abaterilor la regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor nu e nevoe să fie încheiate în asistență de martori. Nici art. 14 din zisul regulament, la care trimite art. 64 l. sanit., care se ocupă de modul cum trebue dresate procesele verbale constatatoare a abaterilor la acel regulament și art. 64 l. sanit. și nici vre un alt text de lege, nu indică cerința asistenții martorilor (Cas. II. dec. 3361—13 nov. 1925, Jur. Rom. 1925, 40, Jur. Gen. 1926, 322).

5. Art. 64 din legea sanitară dispune în aliniatul VIII că procesele verbale constatatoare a calității alimentelor și băuturilor puse în consumație vor fi încheiate în forma arătată în regulamentul prevăzut de art. 62 din lege, adică de regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor și represiunea fraudelor.

Nici art. 14 din suszisul regulament, care se ocupă cu modul in care trebuesc dresate asemenea procese verbale și de mențiunile ce trebue să cuprindă, și nici vreun alt text din regulament sau din legea sanitară, nu cer ca aceste procese verbale să fie dresate în asistență de martori (Cas. II, dec. 3733—4 dec. 1925, Jur. Gen. 1926, 403).

6. Nici un text de lege nu prevede sub sancțiune de nulitate a procesului verbal dresat în materie de control al alimentelor și băuturilor, luarea de probe din alimente ori băuturi (Cas II, dec. 4189—29 mai 1928, Jur. Gen. 1928, 1411)

7. Potrivit art. 343 și 344 l. sanit. controlul alimentelor, băuturilor, etc., se face de către organele sanitare, printre care se enumără și medicii de municipii, medicii primari de județ, medicii comunali, etc., și anume prin inspecțiuni, încheindu-se procese-verbale de constatare prin luare de probe pentru analiză.

Procesele verbale întocmite cu ocazia controlului nu constată infracțiunea propriu zisă, aceasta rezultând în urmă și ca rezultat al analizei probelor ce se iau cu ocazia întocmirii procesului verbal.

Așa fiind ele nu fac dovada vinovăției inculpatului și existenței faptului până la inscrierea în fals, cum greșit a judecat instanța de fond și în consecință se admite recursul (Ap. București, V, dec. 348—1933, Jur. Gen. 1933, 1188).

ART. 337. — Pentru abaterile la dispozițiunile de mai sus, contravenienții se vor pedepsi, dacă legile penale nu prevăd o pedeapsă mai gravă, după cum urmează:

Cu amendă penală dela 1.000—5.000 lei, oricine din neglijență va pune în comerț ori va da spre consumație alimente, băuturi, obiecte uzuale sau preparate ale acestora, stricate, falsificate sau impurificate în orice mod.

Cu amendă penală dela 2.000—20.000 lei dacă punerea în consumație sau în comerț s'a făcut cu bună știință. In caz de recidivă amenda se va îndoi în ambele împrejurări.

Cu amendă penală dela 5.000—20.000 lei în cazul când falsificarea s'a făcut de cel ce a pus în vânzare sau în consumație alimentele, băuturile, obiectele uzuale sau preparatele lor, iar în caz de recidivă amenda va fi îndoitul maximului și închisoare dela 1—3 luni.

Cu amendă penală dela 10.000—50.000 lei și închisoare dela 1—3 ani, în cazul când va rezulta moartea, independent de despăgubirile civile ce va acorda justiția.

In caz când o contravenție se repetă pentru a treia oară în interval de trei ani, se va interzice definitiv contravenientului de a face comerț, a vinde sau a pune în vânzare produse alimentare.

Contravenienții la dispozițiunile privitoare la lapte și derivatele lui se vor pedepsi pentru prima oară cu amendă penală dela 2.000—5.000 lei, iar în caz de recidivă cu îndoitul maximului de mai sus.

Dacă în termen de un an va cădea în a doua recidivă, i se va retrage autorizația de a face comerț cu lapte și i se va da închisoare dela 1—3 luni.

Jurispr. — 1. După dispozițiile legei sanitare, oricine va pune în comerț sau va da în consumație alimente ori băuturi falsificate, ca în speță, se va pedepsi cu pedepse diferite, după cum a lucrat din neglijență sau cu bună știință sau a falsificat el însuș băuturile sau alimentele puse în comerț sau date în consumație.

Așa fiind, în speță condamnând pe recurent la 1000 lei amendă fără a constata buna lui știință sau falsificarea de către dânsul a vinului pus în consumație, tribunalul a violat legea (Cas. II dec. 3124—1 mai 1928. Jur. Gen. 1928, 1319).

2. Art. 345 din legea sanitară face o distincțiune între acei care se abat dela dispozițiunile regulamentare din neglijență (al. 2 al acestui articol), și acei cari cu bună știință comit infracțiuni, caz în care pedeapsa e cu mult mai mare.

Simplul fapt al găsirii alaunului în pâinea confiscată, nu poate constitui pentru instanța de fond certitudinea că inculpatul a introdus cu bună știință acel corp în pâine.

In plus, din refuzul instanței de fond de a admite proba cu martori cerută, spre a dovedi lipsa acestei circumstanțe agravante — dovadă admisibilă în principiu — urmează a se deduce că procedând astfel, tribunalul a violat dispozițiunile textului arătat, și prin exces de putere a pronunțat o sentință casabilă. (Cas. II dec. penală 7465—2 nov. 1931. Jur. Gen. 1932, 221).

Obs. — V. și art. 336, n. 7.

ART. 338. — Amenzile se vor vărsa la Fondul sanitar județean sau municipal, care va da o cotă de 25 % în favoarea laboratorului care a făcut analiza, pentru înzestrarea lui cu material științific.

f) *Controlul sanitar al industriilor*

ART. 339. — Oricine va voi să deschidă, să mărească sau să mute un așezământ industrial de orice natură, sau să adapteze un local unei exploatări industriale, va trebui să aibă o autorizație de funcționare, ce se va da de Consiliul de igienă și de ocrotire în termen de cel mult 45 zile dela cerere.

Regulamente speciale vor clasifica industriile insalubre, precum și raportul lor cu vecinătățile; de asemenea vor specifica condițiunile relativ la igiena localului și la igiena lucrătorului, pentru fiecare fel de industrie în parte; în fine, va specifica formalitățile ce trebuiesc îndeplinite pentru ca așezămintele industriale de orice natură să poată lua ființă [1].

---

1) *a)* Regulamentul pentru industriile insalubre a fost publicat în M. O. No. 156 din 1875, iar modificările lui au fost publicate în M. O. No. 128 din 24 sept. 1894, și M. O. No. 50 din 5 iunie 1898.

b) Regulamentul pentru aplicarea art. 73 l. sanitară (devenit art. 339 din actuala lege) relativ la depozitarea, vinderea și transportarea petrolului brut și a derivatelor lui, a fost publicat în M. O. No. 120 din 2 sept. 1922.

c) Regulamentul pentru funcționarea și clasificarea depozitelor de cherestea a fost publicat în M. O. No. 11 din 15 ian. 1926.

d) Regulamentul sanitar al întreprinderilor ce întrebuințează plumbul și compușii lui a fost publicat în M. O. No. 36 din 13 febr. 1933.

e) Regulamentul pentru funcționarea fabricilor și atelierelor de călcătorie, biurourilor de primire și predare a efectelor călcate, spălate, curățite sau vopsite și al spălătoriilor (curățitoriilor) chimice și boiangeriilor în cuprinsul Municipiului București a fost publicat în M. O. No. 207 din 9 sept. 1933.

f) Regulamentul sanitar pentru fabricile de acumulatori a fost publicat în M. O. No. 139 din 16 iunie 1932.

g) Prin avizul No. 410 din 21 aprilie 1922 al Cons. de igienă se stabilește că :

„1. Depozitele mici de lemne sunt industrii de clasa II, iar cele mari de clasa III.

2. Ele nu pot funcționa fără o prealabilă autorizare eliberată de autoritățile administrative, în urma unui aviz favorabil al serviciului sanitar.

3. Asemenea depozite nu pot funcționa decât în condițiunile următoare :

a) In centrul orașului, exceptându-se cartierele principale și părțile aglomerate, vânzarea de lemne este permisă în magazii de zid masiv, închise, situate în curte, la cel puțin 6 m. l. depărtare dela fațada stradei, magaziile vor fi bine tencuite și pardosite cu pământ sau alt material incombustibil. Cantitatea de lemne depozitată nu poate depăși niciodată cifra de 30.000 kg.

Lemnele depozitate în curte în stânjeni, pentru tăiat și depozitat în magazie, să fie așezate la 4 m. l. depărtare de vecini.

b) Mai departe de centru, depozitele de lemne vor fi construite ca la al. a, sau mai în depărtare se pot depozita și în magazii-șoproane construite din nou pe stâlpi de zid izolați, când șopronul este depărtat cu 4 m. l. de vecini, sau va avea calcan, (zid plin), când este așezat pe limita proprietății.

Lemnele în stânjen depozitate în curte pentru tăiat vor fi depărtate cu 4 m. l. de orice vecinătate, însă cantitatea de lemne tăiate și netăiate depozitate poate fi până la 50.000 kg.

c) La marginea orașului se permit depozitele mari cu toptanul pe terenuri spațioase, apropiate de calea ferată; lemnele depozitate vor fi depărtate cu 10 m. l. de vecinătate și 10 m. l. de stradă. Când în aceste depozite se vinde și în detail, atunci depozitele vor îndeplini condițiunile dela al. *b*, adică vor avea șoproane în cari să depoziteze lemnele.

4. Depozitele vor avea cel puțin o cameră pentru custode și alta pentru lucrători prevăzută cu spălător, însă care nu va servi ca locuință.

5. Curtea depozitului va fi pavată pe partea carosabilă.

6. Vor avea latrină regulamentară.

7. Ferestraele mecanice sunt permise, în părțile centrale numai în timpul zilei și între orele 7—12 și 3—7.

Aceste ferăstrae vor fi așezate în așa fel încât să nu incomodeze vecinii, Instituții publice, de asistență, școli, etc.

Depozitarii sunt obligați a nu aduce vătămare proprietăților vecine și a ține perfectă curățenie atât în depozit cât și pe stradă, fiind interzisă staționarea pe trotuar și pe stradă a căruțelor de transport cum și depozitarea a ori ce fel de unelte".

h) Prin decizia minis erială No. 121.153 din 7 martie 1933 se decide : „Art. I. Atelierele de revizuit și reparat filme cinematografice (celuloid, explosive), cum și depozitele de filme se clasifică în rândul industriilor insalubre de cl. III (treia), ele neputând ca atare funcționa decât cu obligațiunea respectării dispozițiunilor relativ la poziție și distanță, prevăzute de art. 32 din regulamentul industriilor insalubre și cu obligațiunea îndeplinirii următoarelor condițiuni (privitoare la industria filmelor cinematografice, respectiv a celuloidului și la depozitarea lor):

Până la întocmirea acestor regulamente se vor aplica actualele regulamente în tot ceea ce nu contrazic legea.

Aşezămintele industriale existente la promulgarea acestei legi sunt obligate să se pună de acord cu prevederile şi cerinţele regulamentelor speciale de igienă industrială, în termenul ce se va prevedea în aceste regulamente.

Dispoziţiunile legii de faţă se aplică şi industriei miniere şi industriei casnice, acolo unde se lucrează în contul unei întreprinderi industriale sau comerciale.

Exp. mot. l. 1930. — In legea de faţă nici un fel de industrie sau comerţ nu va mai putea lua fiinţă, fără ca autoritatea sanitară, reprezentată prin consiliul de igienă dela fiecare judeţ şi oraş-municipiu să viziteze în prealabil întreprinderea respectivă şi apoi să o autorize sau nu, după caz.

Vechea lege sanitară şi regulamentul său de igienă industrială se ocupă aproape exclusiv de raportul industriei cu vecinătăţile, noua lege se

---

A) Atelierele de revizuit şi reparat filmele (celuloid, explozive) şi depozitele de filme.

Construcţia va fi izolată de alte clădiri, atelierele de lucru nu pot fi nici vecine, nici sub camere de locuit, fiecare sală va avea două eşiri, din care cel puţin una direct la exterior; se vor evita atelierele la etaj; se va face aerarea perfectă, pentru a se elimina praful, etc., se va calcula pentru fiecare persoană 3 m. pătraţi şi 10 m. cubi; mărimea ferestrelor să fie cel puţin 15% din suprafaţa duşumelelor şi 40% din aceia a pereţilor; aerarea comodă; geamurile să fie din sticlă subţire pentru explozie, pentru sălile în care se lucrează cu acetonă, acetat de amyl, acid acetic, etc., se va face şi ventilaţie artificială, scările să fie de fier şi în permanenţă aerate, în tot localul se va îngriji de o perfectă instalaţie de apă.

B) Depozitele de filme, celuloid (materii prime), deşeuri, filme de cinematograf, articole gata etc., se vor supune regimului fabricelor de celuloid (prevăzut prin regulamentul respectiv), iar în cazuri speciale se vor prescrie condiţiuni speciale.

C) Depozitele până la 50 de kg. (magazine), trebue să aibă pereţii ignifugi, fără sobe; pentru lumina electrică se vor lua măsuri speciale; camerele din imediata vecinătate nu vor putea fi locuite decât dacă pavimentul, plafonul şi pereţii depozitului vor fi din beton armat.

D) Depozitele până la 20.000 kg. trebue să aibă ziduri masive, ignifugi, camere nelocuite, paratonere şi să fie izolate la 10 metri de orice altă construcţie.

Art. II. Uşile atelierelor şi depozitelor mai sus enumerate, vor fi construite din materiale incombustibile, se vor deschide uşor în afară, şi vor fi lesne accesibile".

i) Prin decizia ministerială No. 48.787 din 8 aug. 1933, se decide: „Art. I. Distanţa dintre depozitele de filme cinematografice etc., şi orice alte construcţiuni vecine, stabilită la 10 metri prin deciziunea ministerială No. 121.156 din 7 martie 1933, publicată în Monitorul Oficial No. 59 dela 11 martie 1933, se măreşte, fixându-se pentru toate depozitele de celuloid, filme cinematografice, etc., conţinând atari materiale până la 20.000 de kilograme, distanţa minimă de 100 metri depărtare dintre asemenea depozite şi orice construcţiuni vecine.

Pentru depozitele care conţin atari materiale în cantitate de peste 2 vagoane, distanţa se va fixa avându-se în vedere fiecare caz în parte.

Nu se va permite sub nici un motiv funcţionarea la, sau pe lângă, cinematografe, a atari depozite, nici chiar mici, la asemenea întreprinderi neputându-se păstra decât filmele strict necesare unei singure reprezentaţiuni.

Art. II. In scopul asigurării salubrităţii şi igienei publice, în afară de condiţiunile fixate prin deciziunea ministerială mai sus menţionată, se vor mai avea în vedere şi următoarele noi restricţiuni:

1. Nu se va permite prelucrarea celuloidului etc., decât în ateliere perfect instalate şi verificate, şi nicidecum la domiciliul lucrătorilor, sau la micile magazine-ateliere din oraşe, ci numai în ateliere, uzine, etc., prevăzute cu instalaţii conforme cu regulele stabilite de către Minister.

2. La construcţia clădirilor necesare unor atari întreprinderi, se va avea în vedere modul de execuţie al fundaţiilor prin pereţi ignifugi, se vor subdiviza atelierele prea mari, maximum 40 m. p.; se va da o mare atenţie aranjamentului uşilor şi ferestrelor, ventilaţiei, etc.

3. Se va ţine seamă şi da cea mai mare atenţie la instalarea aparatelor de încălzit şi de iluminat; se va separa prin tablii de asbest locul de lucru al fiecărui lucrător spre a se evita în caz de primejdie, contactul imediat al flacărilor; se va da toată atenţiunea la întrebuinţarea şi manipularea maşinilor-unelte; se va aduna separat în subsol deşeurile rezultate, care nu se vor conserva decât numai scurt timp, până la o nouă retopire.

4. Se va îngriji de o perfectă ventilaţie prin absorbitori, cum şi ventilaţie individuală la maşina fiecărui lucrător, dela lucrul căruia se degaje gaze.

5. Se va ţine la îndemâna fiecărui lucrător pături ude, cu care se va putea ajuta la înăbuşirea oricărui început de incendiu.

6. Se va face un continuu control medical, la întreprinderea unde se fabrică şi se întrebuinţează celuloidul şi filmele cinematografice etc., pentru prevenirea boalelor inerente acestor industrii".

ocupă deopotrivă și de acest raport, dar și de sănătatea și protecția lucrătorului față de numeroasele pericole ce-l așteaptă, muncind pentru a-și câștiga existența pentru el și familia lui.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l Iosif Fischer :* D-le președinte, d-lor deputați, acest articol legiferează pe un teren străin de obiectul acestei legi, atingând grav libertatea industrială, întrucât cere o autorizațiune de funcționare pentru ori și care industrie. După cum știți foarte bine, legea industrială prevede că pentru unele industrii este necesar un brevet industrial, iar pentru altele, o autorizație de funcționare. Inainte de a se da acest brevet sau autorizație, totdeauna s'a cerut avizul autorităților sanitare și nu mă opun ca acest aviz să se ceară și în viitor. Dar înseamnă a se lovi în libertatea industrială, atunci când în afară de brevetul industrial al autorității industriale se mai cere și o autorizațiune specială de funcționare eliberată de autoritățile sanitare! Eu cred că în intențiunea d-lui subsecretar de Stat n'a fost altceva decât să se ceară avizul autorităților sanitare și dacă acest aviz este dat, să se poată elibera brevetul industrial.

— Dar eu vă rog să nu legiferați, în legătură cu legea sanitară, pe teren industrial, pentrucă se poate întâmpla atunci ca, în viitor cu ocazia legiferărilor industriale, să se intre în domeniul legii sanitare. Noi trebuie să rămânem acum în cadrul acestei legi, pentrucă altfel nu se legiferează în mod logic și în mod juridic.

Eu cer prin urmare d-lui subsecretar de Stat să binevoiască a admite amendamentul propus de mine, de oarece după cum am arătat, libertatea industrială este grav atinsă prin această dispoziție.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor : D-lor deputați, în comisiune onorabilii reprezentanți ai partidului socialist au fost de părere că acest articol este chiar insuficient și au adăugat încă o dispozițiune ca să-i dea un cadru mai larg, fiindcă se înțelege foarte bine că ea este singura garanție pentru sănătatea lucrătorilor cari lucrează în industrii.

Este deci a lucra cu desăvârșire împotriva intereselor generale și împotriva intereselor lucrătorilor întrebuințați în industrie, de a admite acest amendament și pentru acest motiv, comisia delegaților de acord cu d. ministru, l-au respins.

— Se pune la vot amendamentul și se respinge.

Jurispr. INDEX

1. Potrivit art. 13 din regulamentul pentru aplicarea art. 73 din legea sanitară relativ la depozitarea, vinderea și transportarea petrolului brut și a derivatelor lui, depozitele de cl. III nu sunt permise pe străzile principale, înguste și cu clădiri importante, iar potrivit art. 11 din acelaș regulament autorizația dată se va retrage dacă s'a contravenit punctelor menționate în cerere și aprobate în principiu de consiliul de igienă industrială.

Așa fiind, în speță, din moment ce comisiunea de igienă constată în fapt și motivează suficient că strada pe care intenționează să se construiască depozitul este stradă principală, îngustă și cu clădiri importante și că recurentul a contravenit punctelor menționate în cererea de autorizare pentru depozitul său existent de cl. I, a făcut o bună explicație a citatelor texte de lege și n'a comis nici un exces de putere când a menținut hotărîrea consiliului de igienă, prin care s'a respins cererea recurentului pentru autorizarea instalării celor trei rezervoare mari și i s'a retras autorizația dată pentru depozitul de cl. I (Cas. III, dec. 712—20 sept. 1926, Jur. Gen. 1927, 517).

2. Materia depozitării și vânzării petrolului brut și a derivatelor sale este guvernată de regulamentul pentru aplicarea art. 73 l. sanitară relativ la depozitarea, vinderea și transportarea petrolului brut și a derivatelor lui, regulament sancționat cu I. D. R. 3586 din 12 august 1922 și publicat în M. Of. 120 din 2 sept. 1922.

Art. 2 din acest regulament prevede că petrolul brut și derivatele lui, după gradul lor de inflamabilitate se împart în trei grupe, anume descrise în acel text.

In speță rezultă că reclamantul a cerut înființarea unui depozit cuprinzând zece mii litri benzină, deci un depozit clasificat industrie insalubră cl. III.

Din textele citate rezultând că asemenea depozite nu se pot înființa decât numai în părțile mărginașe ale orașelor și satelor, urmează că bine Primăria, bazându-se pe considerații de oportunitate, i-a respins cererea reclamantului, care voia să înființeze un depozit în ocolul I al Municipiului București (Ap. București, III, dec. 120—13 aprilie 1927, C. Jud. 1927, 555).

3. Potrivit art. 25 al. 8 din regulamentul pentru industriile insalubre, atelierele de țesut cânepa, inul, etc., sunt clasificate între instalațiile insalubre cl. I.

In art. 26, 27, 28 din regulamentul de mai sus se clasifică industriile insalubre de clasa II, III și IV, ori în nici una din aceste trei clase nu se vede că ar fi trecute atelierele cu motoare mecanice sau atelierele de țesut bumbac, in, mătase, etc., așa că e necontestat că fabrica de țesătorie a pârîtei face parte dintre industriile insalubre de clasa I.

Intrucât în conformitate cu art. 34 din regulamentul citat industriile de această clasă se pot înființa fără autorizarea autorităților, fiind necesară numai înștiințarea Primăriei, ceea

ce în speță s'a făcut, acțiunea în contencios se respinge (Ap. București, IV, dec. 23—25 ian. 1928, B. C. Ap. 1928, 40).

4. Depozitele de cherestea intră în categoria industriei insalubre, reglementată prin art. 74 l. sanit. și art. 36 din regulamentul industriilor insalubre. Condițiunile de funcționarea lor sunt prevăzute de art. 8, 10, 13, 14 și 15 din regulamentul din 1927, iar potrivit art. 12 contravenienții la dispozițiunile acestui regulament sanitar se pedepsesc conform art. 65 l. sanit. din 1921.

Art. 65 l. sanit. din 1921 a fost înlocuit prin art. 92 din legea pentru organizara Ministerului S. și O. S. din 23 mai 1926, potrivit căruia sancțiunile și pedepsele prevăzute de art. 65 l. sanit. se dau de Ministerul Sănătății Publice, Secretarul general, precum și de delegații lor investiți cu delegațiuni sau însărcinați cu atare atribuțiuni speciale prin deciziuni motivate, iar ultima deciziune de această natură este sub No. 2959, publicată în M. Oficial Nr. 102 din 8 mai 1928, potrivit căreia medicii primari de județe sunt competenți să pronunțe în prima instanță amenzile tuturor contravențiilor pe baza proceselor verbale încheiate de medicii orașelor și ai plășilor și în cazul când procesele verbale sunt încheiate de alte persoane, care fac parte din organele de drept — în acestea intrând și pretorii — pronunțarea amenzilor este dată în competența Directorului general al Serviciului Sanitar.

In speță constatarea contravenției fiind făcută de pretorul plășii, amenda dată de medicul primar al județului este nelegală (Trib. Bălți, II, sent. 580—10 oct. 1928. Jur. Gen. 1929, 767).

5. Din moment ce nici un text de lege nu prevede obligația pentru proprietarii așezămintelor industriale de a procura sau îngriji ca lucrătorii lor să poarte ochelari, un asemenea proprietar nu poate fi socotit ca contravenient, pentru faptul că lucrătorii din stabilimentul său nu ar avea ochelari, decât în cazul când ar fi constatat că s'a luat o dispozițiune în acest sens, fie de minister, conform art. 2 din regulamentul pentru industriile insalubre, fie de inspectorii industriali și medicii primari de județe, conform art. 74 din legea sanitară (Cas. II, dec. 4707—1928, Jur. Gen. 1928, 1549).

6. Prin dispozițiile art. 73 l. sanit, legiuitorul ocupându-se de diferitele depozite care în cazuri de vicioasă înființare și funcționare ar putea primejdui sănătatea publică, a dat prin al. 2 al aceluiaș text mandat expres puterii executive de a regulamenta pentru fiecare categorie din depozitele generic enumerate în primul alineat, condițiunile de funcționare, urmând ca pe calea aceluiaș regulament să se specifice, să se claseze și să se determine și formele ce trebue îndeplinite pentru legala lor înființare.

In fine, prin al. penultim al art. 73 legiuitorul arată procedura ce are a se urma în această materie, referindu-se în totul la normele înscrise în art. 65, iar alin. final al aceluiaș text stabilește că pedeapsa aplicabilă tuturor abaterilor constatate la dispozițiunile regulamentului, ce se va întocmi pe baza art. 73 al. 2 este amenda.

Pe temeiul acestui mandat expres Ministerul Sănătății — autoritate superioară în materie sanitară — a întocmit și publicat regulamentul sus menționat, pus în aplicare la 15 ian. 1926 și prin care pe de o parte se clasează depozitele de cherestea în mari și mici, se arată condițiile și modul în care zisele depozite au a se înființa și funcționa, iar pe de altă parte se stabilește prin art. 30 că procedura ce are a se urma în această materie este cea prevăzută de art. 65 l. sanit.

In asemenea condițiuni nu se poate susține că regulamentul din 15 ian. 1926 nu-și găsește justificarea în aplicațiunea și executarea unei dispozițiuni formale de lege și prin consecință că ar contraveni art. 38 din Constituție și deci motivul de recurs se respinge (Cas. II, dec. 10.350—13 dec. 1928, P. S. 1929, 278).

7. Serviciile sanitare din capitalele de județ sunt organe în subordine ale primăriilor respective, deci ele nu pot lua rezoluțiuni contrarii măsurilor ordonate de primăriile de care depind.

Așa fiind, când primăria a îngăduit depozitarilor de cherestea să funcționeze în starea în care se găsesc până ce se va fixa locul unde să se așeze asemenea depozite și nu se stabilește că primăria a revenit ulterior asupra acestei deciziuni, Serviciul sanitar nu putea să dreseze proces verbal recurentului și în consecință sentința Tribunalului — care a dat o altă soluție — se casează (Cas. III, dec. 766—28 ian. 1929, Jur. Gen. 1929. 1109).

8. Pentru înființarea unei industrii insalubre — în speță o fabrică de ghiață — în cuprinsul zonei a doua a Municipiului București, e necesară și suficientă potrivit art. 347 l. sanit. și art. 121 regul. de construcții și alinieri al Municipiului București, autorizația dată de Primarul general al municipiului, pe baza avizului comisiunei technice, fără a se mai putea pretinde și o altă autorizație din partea primăriei sectorului respectiv.

Particularului care a obținut dela o autoritate o autorizație oarecare, nu i se poate opune de către acea autoritate procedarea ei greșită sau viciile autorizației, rezultate din neregulata organizare interioară a acelei autorități (Ap. București, V, dec. 13—28 ian. 1931, B. C. Ap. 1931, 69).

9. Legea sanitară și de ocrotire din 4 iulie 1930, prevede prin art. 347 că, oricine voește să deschidă un așezământ industrial de orice natură, trebue să aibă o autorizație de funcționare, ce se va da de Consiliul de igienă și ocrotire, arătându-se prin acelaș articol că regulamente speciale vor clasifica industriile insalubre după raportul lor cu vecinătățile, și ce formalități trebue îndeplinite. Până la întocmirea acestor

regulamente, urmează a se aplica regulamentele existente, în măsura în care nu contrazic dispozițiile legii, în speță regulamentul din 24 septembrie 1894, care, pentru înființarea unui stabiliment industrial insalubru de clasa I-a nu cere alte formalități, decât a înștiința pe primarul comunei despre aceasta, ceeace în cazul de față s'a îndeplinit (Cas. III, dec. 918— 25 mai 1931, Jur. Rom. 1931, 164).

10. In conformitate cu art. 124 din regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor și represiunea fraudelor, sancționat prin Decretul Regal Nr. 4910 din 26 noembrie 1921 nimeni nu va putea începe instalarea unei fabrici de apă gazoasă sau mineralizată fără o prealabilă autorizație din partea autorității respective bazată pe raportul favorabil al laboratorului asupra analizei apei ce urmeză a se servi la fabricare și cu avizul conform al consiliului de igienă și salubritate local, prin art. 130 stabilindu-se în mod lămurit și condițiunile de instalare și funcționare a acestor fabrici, iar potrivit art. 138 din acelaș regulament în cazul când prepararea apei gazoase se face în afară de fabrici (piețe, străzi) prin aparate ce corespund acestui scop, debitanții sunt obligați a îndeplini condițiunile prevăzute de regulament, atât în ce privește autorizațiunea de funcționare cât și instalarea aparatelor.

Prin aceste dispozițiuni edictate în îndoit scop, de a apăra igiena și sănătatea publică și de a putea efectua un cât mai bun control sanitar necesitat de interesul obștesc, se institue un regim deosebit atât pentru fabricile de ape gazoase, considerându-le de atari pe instalațiunile care prepară și vând apă gazoasă în flacoane și sifoane închise, împrejurare ce rezultă în mod neîndoios din alin. 5 al art. 130 citat, cât și pentru acei ce prepară apa gazoasă în afară de fabrici cu aparate ce corespund acestui scop, debitând-o în vase deschise, fixându-se prin aceste dispozițiuni din regulament în mod precis pentru fiecare din aceste categorii condițiunile de funcționare și instalare, mai severe pentru fabrici și mai blânde pentru debitanții în vase deschise.

In asemenea împrejurări, prepararea apei gazoase cu aparatul „Sodium" în sticle închise, fie că este exercitată ca industrie principală sau ca un accesoriu pe lângă alt comerț în spiritul art. 129 și 130 citat, întrunește și are caracterul unei fabrici și prin urmare prepararea apei gazoase în vase închise cu acest aparat nu poate avea loc decât cu observarea și în condițiunile prescrise de art. 130 citat pentru fabrici.

Așa fiind, scutirea comercianților ce debitau apa gazoasă preparată cu aparatul „Sodium" în sticle închise în mod accesoriu pe lângă alt comerț, de a se conforma dispozițiunilor cuprinse în art. 129 și 130 din citatul regulament este ilegală și deci Ministerul prin ordinul atacat cu acțiune în contencios revenind asupra primei autorizațiuni în sensul că a obligat și pe acești din urmă debitanți de ape gazoase să se conformeze dispozițiunilor impuse pentru fabricanți, nu a făcut altceva decât a intrat în legalitate aplicând riguros prescripțiunile din art. 130 din zisul regulament și din acest punct de vedere ordinul atacat cu acțiune în contencios este legal, astfel că intimatul nu poate pretinde că prin măsura revenirei asupra primei autorizațiuni la baza căreia, cum s'a arătat, nu rezidă nici o dispoziție prevăzută de lege sau regulament i s'ar fi vătămat vre-un drept.

In asemenea situațiune, recursul urmează a fi admis, casându-se deciziunea atacată, iar în fond respingându-se acțiunea în contencios (Cas. III, dec. 98—27 ian. 1932, nepublicată).

11. Potrivit art. 347 și 352 l. sanit. orice așezământ industrial trebue să aibă o autorizare de funcționare, regulamentele speciale urmând să clasifice așezămintele industirale, arătând și condițiunile igienei industriale.

Potrivit art. 352 l. sanit. municipiile și județele sunt obligate să aibă regulamente de salubritate publică.

In ceeace privește funcționarea fabricelor și atelierelor de călcătorie, biurourilor de primire și predare a efectelor călcate, spălate, curățite sau vopsite și a spălătoriilor chimice și boiangeriilor în cuprinsul municipiului București s'a edictat un asemenea regulament, publicat în M. Oficial 207 din 9 sept. 1933, deci posterior deciziei atacată cu recurs.

La data când s'a dat decizia atacată neexistând regulamentul, recurenta nu putea fi constrânsă la anumite cerințe ce urmau a se edicta pe viitor și ca atare nu se putea conforma unor reguli, ce nu erau încă reglemnate.

Art. 317 și 319 l. sanit. nu sunt aplicabile în speță, de oarece fiind vorba de un biurou anexat unei industrii, e supus în ce privește condițiile sanitare regimului indicat de art. 347 ș. u. l. sanit. (Ap. București, III, dec. pen. 783—2 oct. 1933, Jur. Gen. 1934, 180).

12. Prin I. D. R. 570 din 13 martie 1934 s'au suspendat dispozițiile art. 37 ș. u. din regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor pe timp de doi ani. Prin această măsură s'a suspendat însuș dreptul consiliului de igienă și de ocrotire de a aproba noui autorizațiuni pentru înființarea și funcționarea fabricelor de ape gazoase pe durata acestui interval de timp.

Așa fiind, în speță, consiliul de igienă pronunțându-se după data acestui decret asupra cereri reclamantului nu mai putea să aprobe autorizația cerută. Cum el a aprobat-o totuș, comisiunea de igienă industrială și salubritate edilitară de pe lângă Ministerul M. S. și O. S. a fost în drept să anuleze acea autorizație dată cu nerespectarea susmenționatului Decret Regal.

Faptul că reclamantul a introdus cererea înainte de publicarea Decretului Regal în Monit. Oficial nu schimbă situația, întrucât ceeace interesează nu este data introducerei cererei, ci data rezolvărei ei, care e posterioară publicării Decretului, așa că acesta își are aplicație și față

de el (Ap. Timişoara, III, 9 febr. 1935, R. J. A. 1935, 971).

13. Din textul art. 347 legea sanitară şi din expunerea de motive a legei rezultă, că obligativitatea autorizaţiei de funcţionare se referă la *aşezămintele industriale*, adică la acele întreprinderi, cari manufacturează şi transportă materia primă prin maşini şi braţe omeneşti, nu şi la întreprinderile comerciale, între cari figurează şi depozitele de cereale, cari nefiind arătate în mod enunciativ în susmenţionatul text de lege nu pot fi introduse pe cale de analogie.

Aşa fiind Tribunalul a făcut o greşită aplicare a art. 347 legea san. când a condamnat pe recurent la 1000 lei amendă, pentru că nu a cerut autorizarea prevăzută de acest text pentru depozitul său de cereale şi deci recursul e întemeiat (Ap. Timişoara, III, 22 febr. 1935, nepubl.).

ART. 340. — Medicul industriei, acolo unde există, sau al asigurărilor sociale, va ţine un registru sau un fişier de starea sănătăţii tuturor lucrătorilor şi funcţionarilor aşezământului industrial respectiv.

ART. 341. — Orice medic care va constata că un lucrător întrebuinţat într'o industrie prezintă simptome de intoxicaţie prin plumb, fosfor, mercur, arsenic, precum şi de orice altă intoxicaţie, sau orice maladie profesională, va aduce cazul la cunoştinţa administraţiei locale, înştiinţând totodată şi patronul aşezământului industrial. In întreprinderile în cari, cu toate măsurile de prevenire, intoxicaţiunile industriale sunt inevitabile, muncitorii vor lucra prin rotaţie pe timp ce se va determina prin regulamentele cari vor stabili epocile şi orele de muncă, precum şi vârsta şi sexul muncitorilor ce pot fi admişi în atari industrii.

Patronii aşezămintelor industriale nu vor reprimi un lucrător atins de o maladie contagioasă, de o intoxicaţie profesională, de o infirmitate corporală sau de o incapacitate de muncă de orice natură, decât în baza unui certificat emanat dela autoritatea sanitară respectivă, dela medicul întreprinderii sau al asigurărilor sociale[1]), prin care să se afirme că acel lucrător s'a vindecat şi este apt pentru a lucra în industria respectivă.

Vizita medicală la admiterea lucrătorului sau lucrătoarei într'o industrie şi vizita medicală periodică sunt obligatorii; regulamentele speciale vor arăta amănunţit condiţiunile de admitere a lucrătorilor în diferitele feluri de industrii.

Medicii contravenienţi la acest articol vor fi pedepsiţi de către comisia de disciplină.

Patronii contravenienţi se vor pedepsi cu amendă penală dela 10.000—50.000 lei, iar în caz de recidivă cu amenda indoită.

Jurispr.— Neîndeplinirea formalităţii prescrise de art. 161 pr. pen. şi anume, omisiunea reproducerii textului de lege aplicat, atrage nulitatea hotărîrii numai în materie contravenţională.

Deşi această formalitate este reprodusă şi in dispoziţiunile art. 191 pr. pen. aplicabile în materie corecţională, totuş neîndeplinirea ei nu e sancţionată prin nulitate, întrucât textul prevede pentru asemenea abateri numai amendarea grefierului.

In asemenea condiţiuni şi cum infracţiunile prevăzute de regulamentul pentru funcţionarea şi clasificarea depozitelor de cherestea se pedepsesc cu o amendă mai mare decât este maximul amenzii contravenţionale, urmează că în speţă au a se lua în considerare dispoziţiile art. 191 pr. pen. şi nu ale art. 161 pr. pen., a căror nerespectare atrage amendarea grefierului şi nu nulitatea hotărîrii de condamnare (Cas. II, dec. 10350—13 dec. 1928, P. S. 1929, 278).

ART. 342. — Orice accident petrecut în timpul şi prin faptul lucrului într'un aşezământ industrial, urmat de o incapacitate de muncă sau de moarte, va fi anchetat de autoritatea poliţienească locală, asistată de medicul asigurărilor sociale şi de medicul industriei respective, în caz când acesta există; ancheta va specifica circumstanţele şi va stabili responsabilităţile.

---

1) Prin circulara No. 97.370 din 19 dec. 1933, Ministerul M. S. şi O. S. face cunoscut că: „în conformitate cu rezoluţiunea ministerială, prin care s'a aprobat ca certificatele de sănătate obligatorii, prevăzute de art. 349 din legea sanitară, să se elibereze gratuit de către medicii Casei Centrale a Asigurărilor Sociale cât şi de către medicii aparţinând Minist. M. S. şi O. S., vă rugăm să binevoiţi a dispune executarea acestei dispoziţiuni de către toate serviciile în subordine, aducându-se totodată aceiaşi dispoziţiune şi la cunoştinţa Consiliilor de igienă şi ocrotire.

Urmează deci ca în ceeace priveşte controlul sanitar al intreprinderilor industriale, cum şi vizita medicală a lucrătorilor, să se aplice dispoziţiunile şi măsurile prevăzute de art. 347—351 din legea sanitară, cum şi dispoziţiunile speciale din diversele regulamente sanitare, aflate în vigoare".

Medicii sau patronii cari vor tăinui sau nu vor anunţa la timp un accident care cauzează o incapacitate de muncă mai mare de 8 zile, vor fi supuşi unei amende dela 1.000—50.000 lei, iar în caz de recidivă cu amenda dublă.

ART. 343. — Aşezămintele industriale şi locuinţele intrând în prevederile art. 347[1]) pot fi inspectate şi controlate din punct de vedere al igienii muncii şi localului în orice parte a lor, la necesitate, în timpul lucrului, de către inspectorii generali sanitari şi de ocrotire, medicii primari de judeţe, medicii şefi de oraşe şi municipii, medicii igienişti de plasă şi medicii comunali, medicii industriei, precum şi medicii asigurărilor sociale — fiecare în circumscripţia sa — putând lua orice informaţie pe care o cred necesară pentru a se încredinţa că dispoziţiunile Legii sanitare şi de ocrotire şi a regulamentelor speciale sunt executate, putând la trebuinţă să ceară concursul organelor poliţieneşti locale, precum şi a chimistului şef al laboratorului respectiv şi a inginerului sanitar dacă există.

Rămân răspunzători de orice măsură abuzivă sau nedreaptă pe care ar fi luat-o, precum şi de divulgarea secretelor de fabricaţiune.

Organele sanitare de control enumărate mai sus, ca şi medicii aşezămintelor industriale, nu vor putea face parte din consiliul de administraţie sau să ocupe orice altă funcţiune în aşezămintele industriale pe cari sunt chemaţi să le inspecteze.

Cei cari vor pune piedici la îndeplinirea îndatoririlor legale a organelor sanitare de control, se vor pedepsi cu amendă penală dela 5.000—20.000 lei, fără prejudiciul penalităţilor prescrise dela alte legi pentru faptul de rezistenţă, insultă, ultragiu sau violenţă împotriva funcţionarilor publici.

g) *Regulamente sanitare comunale*

ART. 344. — Fiecare municipiu pentru raza lui şi fiecare judeţ pentru toate comunele aparţinătoare, sunt obligate să aibă un Regulament de salubritate publică, întocmit în conformitate cu art. 111 şi 214 a Legii administrative din 1 August 1929 şi aprobat de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale. după ce s'a luat avizul Consiliului de igienă şi ocrotire respectiv.

Acest regulament va prescrie normele pentru:

a) Ridicarea şi depozitarea gunoaielor şi lăturilor ;

b) Curăţirea şi stropirea străzilor, pieţelor şi a curţilor private ;

c) Ingrădirea, curăţirea şi cultivarea locurilor virane şi igiena solului ;

d) Crearea şi întreţinerea parcurilor, grădinilor publice, locurilor de joc pentru copii şi terene de sport ;

e) Poliţia înmormântărilor, transporturilor de cadavre, cimitirelor şi crematoriilor ;

f) Intreţinerea şi supravegherea capelelor mortuare a cimitirelor şi a localului pentru obducţiuni ;

g) Inlăturarea cauzelor de infecţiune a exalaţiunilor nesănătoase şi a fumului ;

h) Construirea şi întreţinerea latrinelor, hasnalelor şi racordurilor la reţeaua publică ;

i) Construirea şi întreţinerea fântânilor, puţurilor şi a apelor de care se serveşte populaţia sau din care se adapă vitele ;

k) Controlul locuinţelor ;

l) Controlul localurilor publice ;

m) Construirea şi întreţinerea abatoarelor ;

n) Controlul alimentelor şi băuturilor ;

o) Eliminarea surselor sau cauzelor de zgomot inutil şi dăunător liniştei publice în comunele urbane, stabilind penalităţi pentru reprimarea lor ;

p) Executarea prescripţiunilor sanitare obligatorii în timpul construcţiei şi reconstrucţiei caselor destinate pentru locuinţe şi pentru localuri de utilitate publică ;

r) Cooperarea autorităţilor de Stat şi judeţ în lupta contra boalelor infecţioase şi sociale.

s) Stabilirea ordinelor în care se vor realiza diferite lucrări publice.

---

1) Devenit art. 339 în actuala lege.

Acest regulament va fi valabil numai după ce a fost aprobat de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Exp. mot. l. 1930. — Potrivit cu principiile şi îngrădirile legii de faţă, fie care comună, urbană sau rurală, e obligată, să-şi reglementeze, în spiritul cerinţelor igienice, problemele de salubritate publică, ridicarea şi depozitarea gunoaielor şi a reziidurilor domestice, curăţirea străzilor, îngrădirea şi cultivarea locurilor virane, construirea latrinelor, poliţia înmormântărilor şi transportului cadavrelor, întreţinerea fântânilor şi a surselor de apă potabilă, a abatoriilor şi debitelor de alimente şi băuturi, înlăturarea fumului şi a sgomotului produs dese ori în prea mare măsură şi de multe ori inutil.

Desb. Cameră l. 1930.— *D-l dr. D. Mezincescu, raportor:* D-lor deputaţi, la acest articol D-l deputat Iosif Fischer a propus un amendament prin care cere suprimarea punctului K, relativ la controlul locuinţelor. Acest amendament este cu desăvârşire contra spiritului legii şi a nevoilor sanitare şi pentru aceste motive D. ministru şi comitetul delegaţilor au respins amendamentul.

Se pune la vot amendamentul şi se respinge.

Jurispr. — Potrivit art. 352 l. sanit. din 14 iulie 1930 fiecare municipiu şi fiecare judeţ pentru comunele aparţinătoare, sunt obligate să aibă un regulament de salubritate publică întocmit în conformitate cu art. 111 şi 214 l. organiz. adm. locale şi aprobat de Ministerul M. S. şi O. S.

In lipsa unui asemenea regulament, pe care nici primăria Municipiului Bucureşti nu l-a întocmit, rămâne a se aplica dispoziţiile Regulamentului pentru controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale din punct de vedere sanitar şi al represiunii fraudelor din 25 aprilie 1930, în afară de acele contrare nouei legi sanitare şi care ar fi fost din această cauză abrogate prin art. 572 l. sanit. (Comit. centr. de rev. II, 15 dec. 1932, R. J. A. 1933, 134).

Obs. — V. şi art. 339, n. 11 şi art. 323, nota 1.

h) *Amenzi sanitare*

ART. 345. — Toate sancţiunile şi pedepsele prevăzute de actuala lege precum şi în toate regulamentele sale, în afară de pedeapsa închisoarei care se va hotărî de tribunal cu apel la Curte, în termen de 15 zile dela comunicare, se aplică de către ministrul, subsecretarul de Stat şi secretarul general al Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, directorul Sănătăţii, inspectorii generali sanitari şi de ocrotire, medicii primari de judeţ şi medicii şefi de municipii.

Comunicarea deciziunilor se va aduce la cunoştinţa celor vizaţi, prin circumscripţiile poliţieneşti, notarii comunelor sau alte organe administrative, cari sunt obligate sub pedeapsa disciplinară, să le înmâneze în cel mult 5 zile dela primirea lor.

Contravenienţii pot declara apel contra deciziunii, în termen de cel mult 15 zile dela primirea sau afişarea lor.

Apelul se înaintează la autoritatea administrativă prin al cărui organ i-a fost adusă la cunoştinţă deciziunea. Apelul se înaintează de către această autoritate, împreună cu dovada de înmânarea deciziunii, la autoritatea sanitară care a aplicat sancţiunea.

Dacă apelul nu este declarat în termen de 15 zile dela data comunicării, aşa cum se arată mai sus, autoritatea administrativă face menţiune despre neapelare, pe dovada obţinută sau pe procesul-verbal de constatarea înmânării deciziunii, pe care apoi le înaintează în cel mai scurt timp autorităţii sanitare care a aplicat sancţiunea.

In acest caz deciziunea rămâne definitivă şi executorie, iar contravenientul nu mai are dreptul să formuleze nici un fel de plângere, nici pe cale administrativă, nici pe cale judecătorească. Deciziunea se va executa de autoritatea sanitară care a aplicat sancţiunea conform legii de încasarea amenzilor judecătoreşti, iar pentru transformarea amenzii în zile de închisoare, dosarul cu decizia se va înainta parchetului tribunalului respectiv unde locueşte contrevenientul, pentru executare.

In caz de închiderea localului, autoritatea sanitară are dreptul să ceară concurs organelor poliţieneşti şi judiciare cari sunt obligate a i-l da.

Apelurile declarate şi primite de autorităţile sanitare care au aplicat sancţiunile, se trimit, împreună cu dosarul chestiunii, la tribunalul judeţului în care s'a comis infracţiunea.

Tribunalul judecă apelul cu precădere în cel mult 30 (trei-zeci) zile dela înregistrare, fără drept de opoziţie, deciziunea confirmată devenind astfel executorie din ziua pronunţării.

Contra hotărîrei Tribunalului se poate face recurs la Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie în termen de 15 zile libere dela pronunţare şi numai în cazurile permise de legea organică a acelei Inalte Curţi.

Instanţele judecătoreşti nu vor putea reduce amenda sub minimum fixat de prezenta lege în fiecare caz.

Odată aceste căi epuizate, contravenienţii nu mai au dreptul să formuleze nici un fel de plângere, nici pe cale administrativă, nici pe cale judecătorească.

Ministerul va fi citat din oficiu în faţa instanţei judecătoreşti la toate aceste procese.

Grefierii tribunalelor sunt obligaţi ca în termen de 15 zile dela pronunţare să restitue autorităţii sanitare respective dosarul şi copia sentinţei definitive.

Hotărîrile definitive se urmăresc conform legii de încasarea amenzilor judecătoreşti.

Prescripţiunea în privinţa tuturor contravenţiunilor prevăzute de prezenta lege este de un an dela săvârşirea oricărei abateri. Deciziunile definitive şi hotărîrile judecătoreşti definitive se prescriu, în caz de neexecutare, în termen de cinci ani dela cel din urmă act de urmărire.

Jurispr. INDEX

1. Potrivit principilor generale de procedură, apelul contra unei hotărîri, se declară la instanţa care urmează să-l judece.

Deşi în art. 65, din legea sanitară, modificată, se arată că apelul contra deciziilor de condamnare la amendă pronunţate de Direcţia generală a serviciului Sanitar, urmează să se declare la autoritatea care l-a pronunţat, totuş aceste dispoziţii nefiind pervăzute sub pedeapsă de nulitate şi în nici un articol de lege nearătându-se că legiuitorul ar fi înţeles să deroge dela principiile generale de procedură, nu se poate creea o decădere în afară de textele de lege; şi de oarece prin susmenţionatul articol se prevede că apelul se va judeca de tribunalul domiciliului celui condamnat, acest apel urmează să fie considerat ca bine introdus dacă este adresat la tribunalul competent să-l judece, deoarece această dispoziţie a fost introdusă numai în scop de urgenţă, pentru ca autoritatea care a pronunţat condamnarea să poată trimite odată cu apelul şi dosarul afacerei la tribunal, iar nu în scopul de a creea contra părţii care nu s'ar conforma acestei dispoziţii, o cauză de anulare a apelului introdus direct la tribunal (Trib. Dorohoi, 19 oct. 1922, Jur. Gen. 1924, 1896).

2. Din moment ce tribunalul ca instanţă superioară chemată a statua asupra apelului contra deciziei Direcţiunii sanitare, a declarat că nu este competinte şi a dispus trimiterea dosarului la parchet, pentru ca acesta să sesizeze instanţa competinte, prin aceasta în mod implicit tribunalul a anulat decizia apelată, aşa că greşit judele de ocol a declarat în fiinţă această decizie şi prin consecinţă, greşit a hotărît că nu putea să judece faptul sau să aplice pedeapsa fără a viola autoritatea lucrului judecat prin decizia Direcţiunii sanitare (Cas. II, dec. 955—25 martie 1934. Jur. Gen. 1924, 977).

3. In sistemul codului de proc. penală exerciţiul acţiunii publice aparţine numai ministerului public. Ori de câte ori legiuitorul a voit să facă o excepţie la acest principiu, a declarat'o formal.

Aşa fiind şi întrucât nici un text din legea sanitară nu a delegat pe funcţionarii Ministerului Sănătăţii să urmărească acţiunea publică, recursul de faţă făcut cu privire la acţiunea publică de avocatul Statului în numele acestui Minister, în contra sentinţei prin care un comerciant a fost achitat pentru o contravenţie la regulamentul relativ la fabricarea şi vânzarea alimentelor şi băuturilor, este inadmisibil (Cas. II, dec. 1384—12 mai 1925, Jur. Gen. 1925, 1410).

4. Potrivit art. 65 al. 3 l. sanit. contra deciziilor Consiliului Superior Sanitar apelul trebue declarat în termen de cinci zile de la primirea sau afişarea notificărei avizului. Ca norme de procedură de natură a garanta urgenţa, succesul obţinerei acestui rezultat depinde de promptitudinea în executarea dispoziţiilor legei de către organele sanitare, administrative şi judecătoreşti.

Ori, legile cer în mod principal ca hotărîrile judecătoreşti date în lipsă să fie comunicate părţei în contra căreia au fost obţinute, termenele de atac în contra acestor hotărîri curgând dela comunicare.

Prin urmare, în speţă, Primăria apelantă introducând recurs în casaţie înainte de comunicarea hotărîrei obţinută în lipsă, implicit a renunţat la beneficiul comunicării sentinţei, ori introducînd apelul la tribunal conf. art. 65 al. 3 l. sanit. peste cinci zile, el este tardiv şi ca atare se respinge (Trib. Ismail, sent. 324—13 mai 1925, Jur. Gen. 1925, 1061).

Obs. — Potrivit art. 345 din actuala lege sanitară, care a înlocuit art. 65 din legea citată în această sentinţă, termenul de apel este de 15 zile.

5. Potrivit art. 65 l. sanit. apelurile în această materie trebue să fie declarate la autoritatea comunală, prin care se face înmânarea copiei

după decizia de condamnare. Această formalitate fiind privitoare la modul de introducere a apelurilor, este de ordine publică și neobservarea ei atrage nulitatea apelurilor declarate în alte condiții.

In speță, copie după decizia condamnatorie fiind comunicată recurentului prin șeful postului de jandarmi respectiv, el trebuia să declare apelul la această autoritate, iar nu la Direcția Sanitară. Neprocedând astfel și declarând apelul la Direcția sanitară și la medicul primar al orașului, Tribunalul a fost în drept să i-l respingă ca neregulat introdus (Cas. III, dec. 2002—22 iunie 1925, Jur. Gen. 1925, 1573).

6. Faptul de a se fi găsit la inculpat medicamente și obiecte provenite de la un fost dispensar, nu constitue o infracțiune la legea sanitară, ci acest fapt ar putea constitui delictul de furt prevăzut de art. 306—308 c. p., sau acela de tăinuire în cazul când inculpatul nu ar fi fost el însuș acela ce a sustras obiectele (Cas. II, dec. 2997—23 oct. 1925, Jur. Gen. 1926, 69).

7. Art. 65 din legea sanitară se ocupă numai de autoritatea la care trebue depus apelul spre a fi apoi înaintat Direcției sanitare, iar nu și de autoritatea către care inculpatul trebue să-și adreseze cererea de apel, solicitând admiterea lui;

In speță, deși prin apelul făcut de recurent în contra deciziei de condamnare a primei instanțe dânsul se adresează președintelui tribunalului, acest apel, însă, nu a fost depus tot la tribunal, deoarece din adresa serviciului sanitar se constată că apelul a fost înaintat de acesta tribunalului odată cu adresa și cu dosarul cauzei, și prin urmare, respingând ca rău îndreptat acest apel numai pe motivul că el a fost „adresat Tribunalului", tribunalul a săvârșit o eroare de fapt și a interpretat greșit art. 65 din legea sanitară (Cas. III, dec. 3761—4 dec. 1925, Jur. Gen. 1926, 402).

8. Conform art. 353 l. sanit. sancțiunile și pedepsele prevăzute de această lege, afară de pedeapsa închisorii, se aplică de către Ministru, Subsecretar de Stat, Secretar General, Directorul Sănătății, etc., iar deciziunile date de dânșii pot fi atacate cu apel la Tribunal și sentința Tribunalului cu recurs la Curtea de Casație.

Prin instituirea de către legea sanitară a organelor menționate mai sus, ca primă instanță în aplicarea pedepselor pe care ea le edictează, nu se contravine art. 101 din Constituție, întrucât jurisdicțiunea sus arătată este înființată, cum cere primul alineat din acest text, printr'o lege sanitară, și ea nu este instituită ad-hoc în vederea unor anume procese sau persoane, singurul procedeu pe care al. 2 din art. 101 îl oprește, ci este o jurisdicțiune cu caracter general, competentă pentru toate infracțiunile de aceeași natură, sancționate de legea sanitară și privind persoanele ce se prezintă în aceeași situație.

Deci, investirea prin art. 353 l. sanit. a organelor administrative aparținând ministerului M. S. și O. S. cu dreptul de a aplica amendă contravenienților la dispozițiile art. 305 l. sanit. nu contravine art. 101 din Constituție (Cas. S. U., dec. 16—9 martie 1933, Jur. Gen. 1933, 770, R. J. A. 1933, 441, P. R. 33, 3, 145, P. S. 1933, 415).

9. Potrivit art. 353 l. sanit. sancțiunile și pedepsele prevăzute de această lege, afară de pedeapsa închisorii, se aplică de către ministru, subsecretarul de stat, secretarul general, directorul sănătății, medicii șefi de municipii, etc. Deciziunile date de ei pot fi atacate cu apel la Tribunal, iar sentința Tribunalului cu recurs la rului ca primă instanță în aplicarea pedepselor, Curtea de Casație.

Prin aceste dispozițiuni, prin care legea sanitară institue organele sus arătate ale ministerului, ca primă instanță în aplicarea pedepselor ce ea le edictează, nu se contravine întru nimic dispozițiilor art. 101 din Constituție, de oarece jurisdicțiunea sus arătată este înființată, cum cere primul alineat din acest text, printr'o lege — legea sanitară — și ea nu este instituită adhoc în vederea unor procese sau persoane, singurul lucru pe care al. 2 din art. 101 din Constituție îl oprește, ci este o jurisdicțiune cu caracter general competentă pentru toate infracțiunile de aceeași natură, sancționate de legea sanitară și privind toate persoanele ce se prezintă în aceași situație.

Așa fiind, investirea prin art. 353 l. sanit. a organelor administrative aparținând ministerului Sănătății cu dreptul de a aplica amendă contravenților prevăzute în art. 305 din acea lege nu contravine art. 101 Constituție și deci se respinge recursul (Cas. S. U. dec. 39—12 oct. 1933, Jur. Gen. 1934, 308, C. Jud. 1934, 106).

10. Art. 353 al. 3 l. sanit. dispune ca apelul făcut contra deciziunilor pronunțate de autoritatea sanitară să se înainteze la autoritatea administrativă care a înmânat decizia, spre a face o înlesnire împricinaților, dându-le posibilitatea să poată ataca deciziunile de condamnare cât mai neîntârziat, predând apelul chiar notarului sau agentului polițienesc, care le-a înmânat deciziunea, pentru ca astfel să-i scutească de greutatea transportului până la tribunalele de județ, făcând cheltueli, cari de multe ori ar întrece suma amenzii, la care au fost condamnați.

Această interpretare se impune în mod logic, căci în toate materiile, dar mai ales în penal, căile de atac fiind instituite în scopul unei mai bine judecăți, textele care le reglementează trebue interpretate în totdeauna în sensul de a produce rezultatul voit de legiuitor, iar nu într'un sens șicanator pentru împricinați și care n'ar folosi întru nimic ideea de justiție.

Așa fiind, când se constată că un împricinat, în loc să înainteze apelul la notarul comunei, l-a înaintat direct tribunalului competent să judece acest apel, unde a fost înregistrat în termen, ar fi contra spiritului legii respingerea acestui apel ca rău îndreptat, căci s'ar interpreta o dispoziție care a fost creată în favoarea împricinaților, tocmai în defavoarea lor (Trib. R. Sărat, sent. p. 406 din 1934, Jur. Gen. 1934, 612).

Obs. — V. și art. 335 n. 5.

CAPITOLUL V

Stațiunile balneare și climatice [1])

ART. 346. — Recunoașterea, înființarea și funcționarea stațiunilor balneare, hidrominerale, climatice, se face de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sub a cărui protecție, îndrumare și control stau [2]).

---

1) V. Reg. Instituțiilor hidro-minerale și climatice, publ. in M. O. 205 din 14 sept. 1926.

2) Prin decizia ministerială No. 6435 din 6 februarie 1932, (M. O. 42—19 febr. 1932) se dispune că:

a) „Nici o lucrare tehnică, în orice stațiune existentă, precum și orice construcții noi, în interiorul stațiunii, nu vor putea fi executate decât cu Aprobarea Ministerului Muncii. Sănăt. și Ocrot. Sociale, serviciul balneo-climateric, după ce se va fi luat avizul serviciului edilității din minister.

Autorizația se dă după cercetarea planului de situație al stațiunei respective, a normelor generale de construcțiuni, adoptate de Minister și în legătură cu izvoarele minerale din stațiune.

Odată cu prezentarea cererii de autorizare, se va depune și recipisa de plată, la o administrație financiară, a unei taxe, càlculată pe metrul pătrat construit, înălțimea clădirei și clasificarea stației.

Taxa se va depune la oficiul arătat ca venit la art. 21 din bugetul direcțiunii fondului general sanitar și de ocrotire pe 1932".

b) Prin deciziunea ministerială No. 6.436 din 6 febr. 1932 (M. O. 42—19 febr. 1932), se stabilește că:

„Bunurile balneare, producând veniturile prevăzute în legea bugetară pe anul 1932, la articolele 11—21 din bugetul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, direcțiunea fondurilor sanitare și de ocrotire, se vor administra de minister, prin serviciul balneo-climatic, iar veniturile se vor vărsa Regiei Autonome a Fondului Sanitar și de Ocrotire și se vor comunica în mod periodic Regiei.

Cheltuelile necesitate cu administrarea acestor bunuri, se vor acoperi din bugetul ministerului, direcția fondului sanitar și de ocrotire, articolele corespunzătoare".

c) Prin decizia No. 6.438 din 6 febr. 1932 se stabilește că: „nămolul terapeutic din lacurile Tekirghiol, Agigea, Sabolat (Budachi, etc.) și Amara, se poate extrage de stabilimentele balneare, care au permise de extragere date de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, serviciul balneo-climatic,

Nămolul extras din aceste lacuri nu se poate transporta în alte localități.

Pentru controlul cantității de nămol extras, fiecare stabiliment de băi va avea, la malul lacului, cel puțin două cutii (lăzi) pentru depozitat. Capacitatea cutiilor va fi măsurată de delegatul ministerului în localitate. Aceste cutii vor fi acoperite, pentru ca nămolul să nu fie expus la soare.

Pe când nămolul dintr'o cutie e transportat la stabiliment, a doua cutie, golită se umple și se predă stabilimentului, în schimbul unui bon.

Transportul nămolului dela cutii la stabilimente, se va face fie în mod mecanic, fie în lăzi, butoaie, vagonete bine încheiate și închise, astfel ca să nu se piardă nămolul pe drum.

Stabilimentele care au permise de extragere a nămolului, sunt obligate ca după întrebuințarea la băi, să transporte în lac întreaga cantitate extrasă.

Readucerea nămolului în lac se face în mod mecanic, prin canale cu pantă suficientă, odată cu apa ce a servit la bae. Canalele vor fi în principiu subterane, cimentate, bine întreținute și prelungite până în apa lacurilor, la cel puțin 4 m. de mal, astfel ca nămolul și apa să nu se scurgă pe delături, ci numai în apa lacurilor, de unde la nevoe, personalul stabilimentului va împinge mai departe.

Prețul nămolului extras și readus în lac, după întrebuințare la băi, va fi de 0,20 lei kg. în anul 1932. Ministerul poate aproba reducerea taxei la instituțiile de binefacere sau altele.

Plata nămolului se face anticipat, de către stabilimente, pentru cantități de cel puțin 10.000 kg la administrația financiară. Suma cuvenită se va vărsa ca venit la art. 16 din bugetul Ministerului, direcțiunea fondurilor sanitare și de ocrotire pe anul 1932.

Chitanța sau recepisa se încredințează delegatului ministerului în localitate, pe baza căreia delegatul va autoriza transportul nămolului la stabiliment.

Se atrage atenția stabilimentelor, că neplata anticipată a nămolului obligă pe delegatul ministerului a opri extragerea nămolului pentru acel stabiliment.

Pentru nămolul nereadus în lac, constatat de delegatul ministerului în localitate, stabilimentul respectiv va plăti 5 lei de fiecare kgr.

ART. 347. — Instituţiile balneare au drept să institue şi să încaseze taxe[1]. Toate aceste taxe nu se vor putea întrebuinţa decât exclusiv pentru îmbunătăţirea staţiunilor.

ART. 348. — Medicii staţiunilor balneare se vor recruta dintre specialişti.

ART. 349. — Pentru asigurarea permanentă a debitului şi calităţii apelor, izvoarele minerale[2] şi lacurile sărate cu nomoluri şi pentru asigurarea interesului sănătăţii publice,

---

1) *a)* Prin decizia No. 12.510 din 3 martie 1931 s'a hotărât:

„*Art. I.* — Se vor percepe taxele prevăzute în tabloul alăturat pentru construcţiile noui (case de locuit, stabilimente, instalaţiuni) sau reparaţiuni în staţiuni, pentru a căror autorizare au fost făcute cereri Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale; pentru aceasta staţiunile au fost împărţite în 4 clase după gradul lor de desvoltare actual. Aceste taxe vor fi percepute cu începere dela 1 ianuarie 1931.

Art. II. — Planurile de construcţii sau reparaţiuni în staţiuni vor fi aprobate de minister (serviciul balneo-climatic), după avizul serviciului edilităţii sau ministerului.

Art. III. — Taxa se va calcula de serviciul edilităţii după planurile aprobate, iar suma va fi vărsată la administraţia financiară sau la o percepţie fiscală, în contul regiei autonome a fondului sanitar şi de ocrotire, recipisele depunându-se la minister, care acordă aprobarea construcţiei în legătură cu planul de sistematizare al staţiunii şi cu izvoarele minerale.

b) Prin Decizia ministerială No. 6748 din 8 febr. 1932, având în vedere legea bugetară a Ministerului M., S. şi O. S., direcţia fondurilor sanitare şi de ocrotire, care prin art. 19 prevede încasarea în contul direcţiunei fondurilor sanitare şi de ocrotire a unei taxe de un leu asupra fiecărei băi calde minerale, şi 50 bani asupra fiecărei băi reci minerale de lac sau mare, cum şi taxa de 50 bani la bae pentru apa din lacurile sărate ale Statului, se decide:

Art. I. — Taxele arătate se vor incasa dela vizitatorii băilor de către administraţiile stabilimentelor balneare, peste preţul fixat pentru fiecare bae caldă ori rece.

Nu se va elibera pentru aceasta nici o recepisă, dar administraţiile băilor sunt responsabile către Stat de incasarea acestor taxe şi de vărsarea lor, astfel cum se arată în această decizie.

Art. II. — Taxele se încasează integral asupra fiecărei băi, chiar dacă aceasta este acordată cu preţ redus ori gratuit.

Se exceptează bolnavii cu totul indigeni, trataţi în sanatoriile Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi acei din instituţiile de asigurare ori de binefacere, precum şi militarii grade inferioare din sanatoriile militare, pentru care se vor cere şi obţine scutiri speciale dela Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, serviciul balneo-climatic.

Dacă la aceste instituţii sunt primite şi persoane străine ca să facă băi, acestea nu sunt scutite de taxă, administraţiile acestor instituţii sunt responsabile de încasarea şi vărsarea lor.

Sunt scutite de aceste taxe, băile de apă obicinuită, date la staţiunile balneare, fie că sunt date ca băi de putină, ori ca hidroterapie.

Dacă însă apa este minerală taxa se va incasa.

Art. III. — Fiecare administraţie balneară este obligată a nu elibera băi clienţilor decât pe baza unor bilete de băi, tipărite, numerotate şi legate în carnete.

La finele fiecărei zile numărul biletelor de băi liberate se vor înscrie în registrul de zi; iar alăturea, într'o coloană specială, sumele incasate pe baza acestei decizii, sume care trebue să corespundă cu numărul biletelor.

Art. IV. — La finele fiecărei luni, cel mai târziu în primele zile din luna următoare, totalul sumelor incasate din aceste taxe, vor fi vărsate de administraţiile băilor, la administraţia financiară sau percepţia fiscală locală, în contul direcţiunii fondurilor sanitare şi de ocrotire, ca venit la art. 19 al exerciţiului 1932 (taxă de bae), iar recepisele vor fi trimise recomandat Ministerului (serviciul balneo-climatic), în timpul următoarelor 5 zile (6—10 ale lunii), împreună cu un raport statistic de numărul băilor servite în cursul lunii.

Serviciul balneo-climatic va ţine un registru de evidenţă a fiecărui stabiliment balnear, care va fi urmărit dacă nu va trimite recepisele la timp.

Art. V. — Carnetele cu bilete şi registrul zilnic al casei vor fi oricând prezentate pentru control la cererea inspectorilor financiari şi ai Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Art. VI. — Administraţiile băilor, în caz când nu se vor conforma întocmai prezentei decizii ministeriale, au nu numai răspunderea materială faţă de Stat, dar administratorii sunt pasibili de penalităţile prevăzute de legi.

Art. VII. — Prezenta decizie ministerială va fi afişată în stabilimentele cu băi minerale".

2) Prin dec. No. 47.632 din 18 sept. 1928 s'a decis:

a) „In conf. cu art. 41 din reg. instituţiilor hidro-minerale :

Art. I. — Se recunosc a executa analizele fizico-chimice ale apelor izvoarelor minerale, următoarele laboratoare şi institute:

Laboratorul de chimie agricolă, facultatea de ştiinţe din Bucureşti.
Institutul de chimie industrială, facultatea de ştiinţe din Bucureşti.
Institutul electro-tehnic al facultăţii de ştiinţe din Bucureşti.
Laboratorul de chimie alimentară, facultatea de ştiinţe din Bucureşti.

izvoarele minerale vor avea în mod obligatoriu un perimetru de protecție. Perimetrul de protecție se va acorda în conformitate cu Legea pentru modificarea legii minelor din 4 Iulie 1924, publicată în Monitorul Oficial din 28 Martie 1929 și în conformitate cu legea specială balneară. Izvoarele de apă potabilă naturală se vor bucura deasemenea de un perimetru de protecție în aceleași condițiuni. Perimetrul de protecție se acordă prin Decret Regal de către Ministerul Industriei și Comerțului. Stabilirea lui este un act de autoritate [1].

Exp. mot. l. 1930. — In primul rând Statul trebuie să-i asigure baza împrejurul căreia se formează stațiunea, adică protecția izvoarelor minerale curative. Legislațiile străine recunosc această obligație. La noi este prevăzută atât în legea minelor, cât și în legea sanitară din 1926; dar nici una, nici alta nu au asigurat perimetrul de protecție, care se hotăra în acest scop împrejurul izvorului. Perimetrul de protecție întinzându-se la distanță pe tot cursul izvorului, ori cât acesta foarte rar vine de departe, el creiază servituți; este natural deci ca decretul care-l constituie să fie atacat în justiție și anulat, dacă nu i se dă caracterul unui act de guvernământ impus pentru o operă salutară țării.

Această formulă este absolut necesară pentru asigurarea izvoarelor și astfel a însăși stațiunii. Inainte cu câțiva ani Inalta Curte de Casație, după 5 amânări, a dat o decizie după care stabilimentele balneare se pot deschide în orice condiții și fără a cere vreo aprobare, pentrucă atunci stabilimentele erau considerate ca instituții insalubre de clasa I și deci scutite de orice obligaițe; de aici a rezultat că Direcția generală a serviciului sanitar nu a putut închide un stabiliment balneo mineral cu totul insalubru. Sunt doi ani de când Curtea de Apel din Craiova a anulat un decret prin care se instituia un perimetru balnear al izvoarelor minerale curative dela Olănești, tocmai pentrucă legea minelor. după care a fost constituit, nu a prezintat destule garanții pentru menținerea lui.

Izvoarele minerale curative, tocmai pentrucă sunt curative, interesează în primul rând Ministerul Sănătății. Iată pentruce legea sanitară generală se ocupă de ele, și prin articolele introduse, privitoare la stațiuni, caută să asigure atât existența și posibilitatea de desvoltare a acestora, cât și baza lor de existență, adică izvorul mineral curativ.

Statul, având foloase enorme, medicale și economice, de pe urma acestor mari spitale și sanatorii particulare numite stațiuni, este dator a le veni în ajutor cu un număr de avantajii. Legea sanitară înscrie pe cele posibile astăzi fără a opri viitorului o extindere a lor.

Laboratorul de chimie analitică al facultății de farmacie din București.
Institutul de încercări de materiale și analize industriale al școalei politehnice din București.
Laboratorul institutului geologic, București.
Laboratorul de chimie, universitatea din Iași.
Laboratorul de farmacie chimică și galenică al facultăței de medicină din Iași.
Laboratorul de chimie analitică al facultății de științe din Cluj.
Institutul farmaceutic al facultății de medicină și farmacie din Cluj".

b) Prin dec. No. 6437 din 6 febr. 1932 s'a decis: „fiecare fabrică sau orice instituție care debitează ape minerale artificiale, trebue să aibă autorizarea de exploatare dată din nou de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, conform deciziei ministeriale No. 3.916 din 16 iunie 1925 și este obligată să țină un registru de evidență zilnic și totdeauna la curent a sticlelor cu apă minerală artificială plecate din fabrică, cu adresele persoanelor cărora li s'au debitat. In dreptul fiecărei expediții de sticle, într'o coloană deosebită, se va nota suma cuvenită Statului, pentru fiecare transport, considerându-se că taxa de 1 leu se impune pe fiecare sticlă, oricare ar fi mărimea ei.

La finele fiecărei luni, cel mai târziu în primele 5 zile din luna următoare, totalul sumelor care se cuvin din aceste taxe, vor fi vărsate la administrația financiară sau percepția fiscală locală în contul Ministerului, direcțiunea fondurilor sanitare și de ocrotire, ca venit la art. 13, bugetul exercițiului 1932, iar recepisele vor fi trimise recomandat Ministerului, (serviciul balneoclimatic), în timpul următoarelor 5 zile (dela 6—10 ale lunei), împreună cu un raport statistic al sticlelor vândute.

Serviciul balneo-climatic va ține un registru de evidență al fiecărei exploatări de ape minerale artificiale în sticle, exploatări care vor fi urmărite, dacă nu se vor trimite recepisele la timp.

Registrul de evidență al exoloatării va fi prezentat oricând pentru control la cererea inspectorilor financiari ai Ministerului de Finanțe sau Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Administrațiile exploatărilor de ape minerale artificiale, în caz când nu se vor conforma întocmai prezentei decizii ministeriale, au nu numai răspunderea materială față de Stat, dar administratorii sunt pasibili de penalitățile prevăzute de legile și regulamentele care prevăd modalitățile de incasarea veniturilor Statului".

1) Vezi legea minelor publicată în M. O. No. 71 din 28 martie 1929 (art. 222—231).

TITLUL II

Instituţia farmaciei

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale

ART. 350. — Farmaciile funcţionează în conformitate cu legea, regulamentele şi ordonanţele sanitare în vigoare, sub controlul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Exp. mot. l. 1930. — Legile succesive dela 1863, 1868, 1874, 1885, 1887, 1893 şi 1921, n'au creat nici o derogare dela principiile fundamentale generale şi au stabilit amănunţit şi potrivit timpului, normele după care această profesiune se putea exercita la noi.

Iar ceeace ar trebui să se accentueze aci este, că toate aceste legiuiri, urmând pilda legiuirilor străine, nu au avut în vedere decât legiferarea farmaciei, în interesul suprem al sănătăţii populaţiunii şi nu a înscris, nu a creat, nici a permis vreo derogare dela acest principiu fundamental: medicamentul sub orice formă e deţinut şi manipulat numai de farmacist, numai in ofinici recunoscute şi aceasta în interesul sănătăţii publice.

Desele legiferări în această materie la noi, denotă pe de o parte strânsa legătură ce a existat întotdeauna între farmacia română şi farmacia din ţările străine şi deci necesitatea imperioasă ca şi noi să urmărim evoluţia acestei instituţiuni, înlesnind prin legiuiri moderne impuse de împrejurări, desvoltarea ei normală.

Chiar legea din 1926 prevede intact acest principiu fundamental şi care dacă totuşi şi în ultimul timp nu s'a respectat, aceasta se datoreşte confuziunei de text şi lipsei de sancţiuni cari au înlesnit abuzurile.

Şi dacă la acestea se mai adaugă problemele noui ivite în urmă ca: abuzurile cu substanţele toxice şi stupefiante, comerţul necontrolat al preparatelor specializate, necesitatea analizelor cât mai repetate a medicamentelor şi preparatelor ce servesc ca medicamente, înfiinţarea, de multe ori fără necesitatea evidentă, de noui farmacii şi drogherii de către diferitele instituţiuni particulare sau chiar de către Stat, sunt atâtea chestiuni, cari impun o nouă legiferare în materie de farmacii.

Farmacia este o ştiinţă aplicată şi produsul acestei ştiinţe este medicamentul.

Pentru aceste motive şi în scopul de a ocroti sănătate apublică, fiecare Stat a stabilit legi şi regulamente speciale, ca substanţele medicamentoase să fie mânuite şi debitate publicului suferind după prescripţiuni medicinale, numai de acei cari au învăţat a le cunoaşte, a le analiza, a le controla şi care trebuie să aibă simţul răspunderii, adică de farmacişti şi numai în farmacii, impunând în acelaş timp un control cât mai sever.

In contradicţie cu principiile enunţate atunci în expunerea de motive, legea din 1926 nu numai că nu permite o evoluţiune normală a instituţiunii farmaciei, dar dela aplicarea ei, deci în interval de 4 ani, instituţia farmaciei s'a dezorganizat şi mai mult.

ART. 351. — Farmaciile sunt de următoarele categorii:

***a)* Farmacii publice urbane şi rurale, pentru satisfacerea necesităţilor obşteşti;**

***b)* Farmacii de clinici, spitale, Case cercuale şi de Asigurări Sociale, pentru satisfacerea nevoilor lor proprii;**

***c)* Farmacii de mână, pentru satisfacerea nevoilor urgente ale populaţiunii în comunele lipsite de farmacii publice.**

Exp. mot. l. 1930. — Pentru ajutorarea populaţiunii dela ţară, acolo unde nu există farmacii publice, medicii şi veterinarii cu reşedinţă stabilă pot cere dela Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, înfiinţarea farmaciilor de mână.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l Teodor Iacobescu:* Intreb pe d. ministru, cum înţelege d-sa să clasifice micile farmacii cari au existat şi există şi astăzi pe lângă şcolile dela sate?

Sunt foarte multe judeţe din ţară cari au luat buna măsură de a înscrie în bugetele lor sume însemnate spre a înfiinţa farmacii pe lângă şcolile rurale.

Doresc să ştiu dacă aceste farmacii vor continua şi de acum înainte să aibă dreptul de a exista pe lângă şcolile rurale, în conformitate cu dispoziţiunile acestei legi.

D-l dr. Iuliu Moldovanu subsecretar de Stat la Ministerul M., S. şi O. S.: In cazul acesta nu este vorba de farmacie, totul se reduce la o cutie de medicamente uzuale cari nu se debitează de un farmacist ci stau la îndemâna celor cari au nevoie, ca orice cutie particulară cu medicamente.

D-l dr. D. Mezincescu, raportor: Tot la acest articol d. deputat Penescu a propus acest amendament:

„La punctul *b)*, rândul 1 se suprimă cei doi „și", intercalându-se după cuvântul „cercuale" cuvântul „și".

Acest amendament a fost admis de d. ministru și de comitetul delegaților.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: Țin să fac o declarație că toate aceste farmacii, indiferent dacă sunt de clinici și spitale sau de Case cercuale, trebuie să fie concesionate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Nici o farmacie nu se poate înființa fără aprobarea acestui minister.

— Se pune la vot amendamentul propus de d. deputat N. Penescu și se admite.

ART. 352. — Concesiunile de farmacii se acordă de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, în conformitate cu dispozițiunile legii de față.

Jurispr. — 1. In principiu deși efectele lucrului judecat în contencios administrativ sunt aceleași ca și în materie civilă, totuș de câte ori acțiunea este admisă, efectul hotărîrei definitive se aplică nu numai între părțile litigante ci și față de terți.

Deci un act anulat pe această cale este anulat erga omnes și în consecință reclamantului ar putea să-i fie opusă deciziunea prin care s'a anulat refuzul Ministerului de a acorda pârîtei concesiunea farmaciei în comuna P., deși nu a luat parte la acea judecată (Ap. București, II, dec. 229—5 iulie 1933, după divergență, R. J. A. 1933, 1418).

2. Este de principiu că atunci când acordarea unui drept, ca acel de concesiune a unei farmacii, este supusă controlului justiției printr'o acțiune pendinte în conformitate cu prescripțiunile legei contenciosului administrativ, în căderea căreia există în mod exclusiv de a se pronunța asupra actului de autoritate, această chestiune nu poate fi rezolvată prin voința unilaterală a Ministerului, care este parte litigantă într'o asemenea acțiune încă pendinte înaintea instanței de contencios competente.

Consfințirea unui asemenea act din partea puterei administrative ar constitui în mod necontestat nesocotirea principiului separațiunei puterilor care nu îngădue a se rezolva pe cale administrativă conflictele judiciare, cu atât mai mult când ele sunt, ca în speță, pendinte în fața instanței judecătorești (Ap. București, II, dec. 150—28 martie 1934, R. J. A. 1934, 3276).

CAPITOLUL II

Exercițiul farmaciei

Condițiuni generale

ART. 353. — Profesiunea de farmacist se exercită în condițiunile legii de față de către doctorii și licențiații în farmacie dela universitățile din țară sau de cei cu diplomă dela universitățile străine dacă este echivalată de universitățile din țară, potrivit legilor, regulamentelor în vigoare și dacă au trecut examenul de liberă practică a farmaciei în țară în conformitate cu dispozițiunile art. 154.

Pentru examenul de liberă practică a farmaciștilor [1]), Comisia se compune din: trei profesori de specialitate dela Facultățile de Farmacie sau Medicină și din doi membri numiți de Minister.

Farmaciștii trebuie să fie cetățeni români, cu dreptul de liberă practică a farmaciei în țară.

Farmacistul nu poate avea în acelaș timp ca proprietate, nici arenda sau dirija decât o singură farmacie, deasemenea nu poate avea, arenda sau dirija în acelaș timp și un depozit de medicamente sau drogherie.

Farmacistul trebuie să-și aibă domiciliul real în localitatea în care își exercită profesiunea.

Este interzis farmacistului de a da consultațiuni medicale și a elibera medicamente în baza acestui fel de consultațiuni.

Jurispr. — 1. Ministerul Sănătății nu putea acorda în mod legal pârîtului G. E., dreptul de a deschide o farmacie în Oradea fără concurs, în condițiile legii din 22 iulie 1921, întrucât potrivit art. 3 din menționata lege regimul de favoare, pe care ea îl institue, se aplică numai pentru orașele acolo determinate, între care Oradea nu figurează.

---

1) Regulamentul pentru examenul de liberă practică a farmaciei a fost promulgat cu Decretul No. 1122 din 1 aprilie 1931, publicat în M. O. No. 89 din 18 aprilie 1931.

Aşa fiind, acţiunea în contencios, prin care se cere anularea acelei concesiuni, este fondată (Ap. Oradea, I, dec. 273—30 oct. 1928, după divergenţă, nepublicată).

2. Cererea făcută de reclamant la Ministerul Sănătăţii, prin care cerea să se închidă o altă farmacie, căreia i s'a acordat concesiunea în mod ilegal, având de scop suprimarea actului abusiv de autoritate, termenul pentru intentarea acţiunei în contencios trebue să curgă dela înregistrarea ei; odată acest termen expirat, nu mai poate să reînvie prin repetarea acelei cereri sau prin facerea de notificări posterioare, întrucât astfel ori când s'ar putea eluda legea (Ap. Bucureşti, I, dec. 255—1 mai 1929, nepublicată).

Obs. — V. şi art. 164, n. 2, art. 352, n. 1 şi 2 şi art. 388, n. 2.

ART. 354. — Prepararea, manipularea şi debitarea medicamentelor de orice natură, sub orice formă, simple, compuse sau specialităţi farmaceutice se poate face, deţine şi debita sau vinde numai de farmacişti şi numai în oficinile autorizate cu titlul de farmacie,

Actualii droghişti cu autorizaţie de drogherie beneficiază de dispoziţiile art. 411 [1]). alin. 3 şi 4.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l dr. Mezincescu:* D-lor deputaţi, referindu-mă la amendamentul combinat, admis de comisiunea delegaţilor, voi arăta că de acord cu d. ministru s'a trecut în textul articolului:

Actualii droghişti autorizaţi vor putea cumpăra, importa şi vinde publicului toate medicamentele brute şi specializate prevăzute în indexul...

Voci de pe băncile majorităţii: Care index?

D-l dr. D. Mezincescu: Al drogheriilor de oarece este vorba de drogherii.

Indexul va fi întocmit de o comisiune specială, aşa cum prevede amendamentul pe care l-am citit adineauri.

„Se respectă drepturile câştigate pe temeiul legilor anterioare de actualii droghişti autorizaţi".

D-l N. Penescu: Am atras atenţiunea d-lui subsecretar de Stat al Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale că, aşa cum a fost redactat articolul iniţial, el va provoca mari dificultăţi şi procese, în cari Statul are toate şansele să piardă.

D-lor deputaţi, nu trebuie trecut cu uşurinţă asupra unui principiu pe care Curtea de casaţie întotdeauna l-a sancţionat: acela al „drepturilor câştigate". Aveţi d-voastră destule exemple în care Curtea de casaţie, împotriva legilor care au călcat aceste „drepturi câştigat" nu este vorba de Creditul Rural, fiindcă acolo nu s'a pus în discuţiune drepturile câştigate, ci altceva — zis întotdeauna Curtea de casaţie a respectat în mod invariabil acest principiu.

Şi atunci, am citat d-lui ministru al sănătăţii articolul 193 din legea sanitară, care este încă în vigoare până la promulgarea nouii legi: „nici un farmacist sau droghist nu poate ţine medicamente compuse străine şi specialităţi farmaceutice străine, neautorizate de consiliul sanitar superior, sub pedeapsa de a fi confiscate".

Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că droghiştii până în momentul acesta aveau dreptul să vândă medicamente compuse străine sau specialităţi farmaceutice străine fără nici o rezervă; iar Curtea de casaţie, într'o deciziune din 1893 deja, a sancţionat acest drept al droghiştilor. Aşa încât, de când există drogheriile, dela prima lege sanitară din 1880 şi apoi din 1893 când se precizează mai bine drepturile droghiştilor şi cine poate să facă comerţ de droguri şi până astăzi, a existat acest drept al droghiştilor care a fost întotdauna respectat.

Şi, atunci, d-lor, era necesar ca în actuala lege să se pună, ca un corectiv, în indexul acesta, principiul să se respecte „drepturile câştigate" ale droghiştilor, pe baza legilor.

Când d-voastre, din motive sanitare pe care eu nu le discut, fiindcă nu sunt doctor şi nu am căderea să mă pronunţ asupra acestor motive, desfiinţaţi pe viitor drogheriile şi limitaţi numărul, calitatea şi sortul de medicamente pe care au dreptul droghiştii să le vândă, v'aţi gândit desigur la unele împrejurări când droghiştii, nefiind oameni de specialitate, ar putea să vândă lucruri pe care numai farmaciştii este bine să le vândă. Atunci, trebuia d-voastre să împăcaţi aceste necesităţi sanitare cu „drepturile câştigate" prin legile anterioare.

D-voastre le-aţi împăcat, stabilind că o comisie special numită, care, eu, după felul cum a fost compusă, nu cred că dă toate garanţiile de imparţialitate — va hotărî un index în care vor fi trecute toate medicamentele care pot fi vândute de droghişti, cu această rezervă şi cu acest corectiv, ca, în tot cazul, să se respecte drepturile câştigate. Nu se pot lua droghiştilor drepturile câştigate pe baza legilor anterioare.

Este, prin urmare, o împăcare între necesităţile pe care d-voastre aţi considerat că trebue să le introduceţi în proect şi între principiul acesta de drepturi câştigate pe care le dau legile anterioare şi care ar putea da naştere la dificultăţi dacă ar fi încălcate.

Aceasta înseamnă că nu poate această comisiune specială care va stabili acest index, să lase droghiştilor să vândă numai papuci de bae şi apă de gură, ci va trebui să ţină seama şi de art. 193 din legea încă în vigoare, in care se spune că dorghiştii au dreptul să vândă toate specialităţile străine.

---

1) Devenit art. 403 în actuala lege.

De aceea, declar că așa cum sunt amendate aceste două texte, atât eu cât și d. Ioanițescu și ceilalți le acceptăm sub acest înțeles.

D-l D. R. Ioanițescu : Mă declar de acord cu amendamentul propus, cu grija ca pentru prima dată, să dăm ministrului să hotărască în ultima instanță adică — în a doua instanță — după ce se rostește comisiunea. Ultimul cuvânt asupra indexului, să fie al d-lui prof. Moldovanu.

Cred că altă soluțiune nu este.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.: D-le președinte, d-lor deputați, cred că nu este necesar să vă expun chestiunea în detaliu. Farmacistul este un om calificat, cu studii universitare; el este singurul tehnician calificat pentru a judeca medicamentul ca atare, și din punctul de vedere al toxicității și efectului pe care îl poate produce. Droghitul, în general este un comerciant, având la bază patru clase de liceu, cu o practică de câțiva ani într'o drogherie și un examen final care îl califică de a desface substanțele pe care le are în drogherie, fără ca să poarte însă răspunderea vinderii acestor substanțe. Atunci când noi dorim să separăm medicamentele, sau mai bine zis, drepturile care revin droghiștilor de cele ale farmaciștilor, trebue să avem un principiu de bază. Nu se poate desface în drogherii articole medicinale care trebue să fie vândute cu răspunderea și sub controlul technic al farmacistului.

Acesta este singurul criteriu drept ca să putem preveni vre-o daunare a sănătății publicului.

Deci, atunci când se va alcătui indexul drogheriilor, principiul de bază va fi să nu intre nimic în drogherie din ceeace trebue dat cu răspundere medicală, adică substanțe care luate fără control și fără examinarea bolnavului, ar putea să pericliteze sănătatea lui.

El este un criteriu destul de precis și vă pot asigura că atunci când o substanță va fi la limită, adică atunci când se va putea spune că e posibil ca această substanță o singură dată poate să dăuneze, deși în mii de cazuri poate fi nevătămătoare, comisiunea care va forma indexul va avea în vedere pe consumator ca și prețul și va trebui să primeze și aci interesul general. Așa dar, cred că puteți să cădeți de acord cu acest principiu, adică indexul va avea să stabilească substanțele care se pot vinde în drogherii.

Evident, că cea mai importantă problemă, în selecțiunea medicamentelor care se vor vinde în drogherii, este formarea acestei comisiuni. Eu sunt de acord cu orice comisiune ați propune d-voastră, dar numai să garanteze absoluta obiectivitate și imparțialitate în soluțiunile pe care le va da. Mi-ați propus o comisiune alcătuită din doi delegați ai farmaciștilor, doi delegați ai droghiștilor și doi medici cari să judece medicamentele din punctul de vede terapeutic și directorul sănătății ca reprezentant al Ministerului Sănătății. Comisiunea astfel compusă, cred că este justă, și rămâne numai ca d-voastră să fixați dacă trebue să fie doi sau trei reprezentanți din fiecare categorie. Părerea mea este să fie numai doi, fiindcă în deobște este cunoscut că comisiunile prea numeroase mai mult încurcă lucrările, decât pot să le rezolve după cerințele reale.

Accept amendamentul susținut de d. deputat Ioanițescu. Și sper că prin aceasta tranșăm toată discuțiunea în chestiunea droghiștilor și farmaciștilor.

Jurispr. — 1. Prepararea medicamentelor compuse după ordonanțe medicale (rețete) nefiind permisă decât farmaciștilor. Ministerul de Interne poate ordona închiderea unei drogherii când se constată că proprietarul acelei drogherii prepară și vinde medicamente nepermise droghiștilor.

Așa fiind, recursul făcut de Lt. farmacist și droghist I. M. contra procesului verbal prin care s'a declarat închis debitul său de drogherie și contra ordinului prin care i se face cunoscut că i s'a ridicat autorizația ce i se dăduse de Ministerul de Interne, se respinge (Cas. III, dec. 286-18 iunie 1913, B. C. 1913, 1479).

Obs.— Prin legea de înființare a Ministerului M. S. și O. S. atribuțiunile sanitare ale Ministerului de Interne au trecut asupra acestui Minister.

2. Potrivt art. 133 l. sanit. dela 23 martie 1926 toate acele drogherii, care au dobândit autorizarea de a funcționa dela autoritatea competentă în conformitate cu legea sub regimul căreia au luat ființă sunt a se considera ca drogherii autorizate de a funcționa în puterea drepturilor câștigate. De aici rezultă că o drogherie care a fost autorizată de a funcționa de către organele în drept sub regimul anterior legei din 23 martie 1926, prin această autorizare a dobândit toate drepturile inerente unei asemenea autorizări, care drepturi au rămas respectate și de către noul legiuitor din 1926.

In asemenea situație și întrucât în speță este constant că G. G. a primit încă din 1919 autorizarea pentru înființarea drogheriei în discuție, când era în vigoare vechea lege, care nu prevedea nici o restricție în ce privește distanța dintre drogherii, Curtea de Apel a făcut o justă aplicare a legii statuând că prescripțiunile art. 12 l. sanit. se referă numai la drogheriile și farmaciile nou înființate, nu însă și la acelea care au existat mai înainte de noua lege.

Așa fiind, este neîntemiată și obiecțiunea recurentului relativă la violarea art. 126 l. sanit. pentru că avizul conform al comisiunei chimico-farmaceutice se cere numai la autorizarea pentru înființarea sau funcționarea drogheriilor. **însă nu** rezultă nici din acest text, nici din **vreun** altul, că un asemenea aviz s'ar cere la mutarea drogheriilor, fiind impusă această soluțiune cu atât mai mult cu cât în speță este vorba de o drogherie înființată sub regimul vechei legi. Deci recursul făcut de P. D. se respinge ca nefondat (Cas. III. dec. 770—17 sept. 1928, P. S. 1928, 881).

Obs. — V. și art. 403.

ART. 355. — Specialitățile farmaceutice simple sau compuse, prezentate sub numiri și ambalaje speciale, nu se pot pune în vânzare decât în baza unei autorizațiuni acordată de către Minister, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice.

ART. 356. — Repetarea ordonanțelor medicale nu se poate face decât cu avizul medicului formulat pe rețeta inițială.

ART. 357. — Farmaciile publice sunt obligate de a ține toate drogurile, produsele chimice, preparatele galenice, reactivii și toate preparatele prevăzute în farmacopeea română ; vor trebui să satisfacă condițiunile de bună calitate și puritate cerute de farmacopee. Pentru buna calitate, identitatea și puritatea drogurilor, produselor chimice și preparatelor galenice oficinale, cât și a celor neoficinale ținute și întrebuințate în farmacie, răspunderea o are în întregime farmacistul diriginte.

Farmaciile de clinici și spitale se vor aproviziona conform nevoilor lor.

ART. 358. — Toate medicamentele și specialitățile medicamentoase nu se pot elibera decât pe bază de ordonanță medicală, în afară de cele prevăzute în indexul special al farmaciilor.

Prețurile medicamentelor se stabilesc de Minister, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice.

Ele vor fi cuprinse în taxa farmaceutică oficială [1]. Respectarea prețurilor prevăzute în taxa oficială este obligatorie pentru toate farmaciile publice de orice categorie.

Pentru specialități se va fixa o taxă de cel mult 20 % peste prețul de cost.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 164, n. 2.

ART. 359. — Ordonanțele medicale veterinare beneficiază de o reducere de 25 % și pansamentele de 10 % din taxa farmaceutică oficială, când sunt prescrise în scopuri veterinare.

ART. 360. — Taxa farmaceutică oficială se revizuește obligator odată pe an în cursul lunei Ianuarie, iar în cursul anului la orice fluctuațiune apreciabilă de prețuri, în urma intervenției comisiei chimico-farmaceutice.

ART. 361. — Organizarea interioară a farmaciilor, modul lor de control, de supraveghere, de funcționare, repausul duminical, precum și orele de deschidere și închidere se vor preciza prin regulament [2].

CAPITOLUL III

Farmaciile publice

Inființarea, concesionarea și mutarea farmaciilor

ART. 362. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale acordă concesiuni pentru înființarea farmaciilor publice, cu avizul comisiei chimico-farmaceutice, la propunerea organelor sanitare locale sau la cererea comunelor și farmaciștilor în condițiunile legii de față [3]. Ministerul va stabili lista locurilor, circumscripțiilor și reședințelor unde urmează a se înființa nouile farmacii pe baza avizelor Consiliilor sanitare și de ocrotire județene și municipale și le va publica în Monitorul Oficial.

Drogheriile aparținând licențiaților sau doctorilor în farmacie care la examenul pentru concesiuni de farmacii din Decembrie 1930, au obținut o medie superioară cifrei 19, se

---

1) Regulamentul taxei farmaceutice oficiale a fost promulgat cu Decretul No. 1321 din 5 mai 1933 și publicat în M. O. No. 106 din 11 mai 1933.

2) Regulamentul pentru funcționarea, organizarea interioară și controlul farmaciilor a fost promulgat cu Decretul No. 1320 din 5 mai 1933, modificat cu Decretul No. 661 din 17 martie 1934, publicat în M. O. No. 70 din 23 martie 1934.

3) Pentru concesiunile obținute sub regimul legilor anterioare vezi infra p. . . .

transformă la promulgarea acestei legi în farmacii, pe locul unde se află, prin derogare dela articolele 370, 372 și 379 [1]).

Exp. mot. l. 1930. — Concesiunea de Stat este singurul mijloc de a regulamenta în mod practic, util și echitabil debitarea medicamentelor, ocrotind astfel publicul bolnav în contra speculațiunii, impunând în acelaș timp farmaciștilor concesionari regulamente de funcționare și tarife speciale pentru taxarea medicamentelor.

Concesiunea a fost întotdeauna singurul principiu după care s'au călăuzit atât domnii Moldovei și ai Munteniei, începând dela 1702 cât și legiuitorii dela Regulamentul organic până în zilele noastre.

In țările unde acest mod de funcționare a fost aplicat — concesiunea cu număr limitat a dat roadele cele mai sănătoase, atât pentru populațiune, cât și pentru garantarea evoluției economice, științifice și pactice a farmaciilor și farmaciștilor cari au putut să se ridice, punând în evidență crearea marei industrii și sinteza produselor medicale, de care astăzi medicina se servește în arta de a vindeca, cum este de exemplu în Germania, Austria, Italia și acum după răsboi, în Polonia, Turcia și Iugoslavia.

Acolo unde acest principiu a fost înlocuit prin liberul comerț, inspirat de principiul liberii concurenți și a luptei pentru existență, rezultatele au fost dezastroase. Farmaciile s'au înmulțit peste nevoile reclamate de necesitățile publicului, a început specula și concurența și lupta între capital și muncă, iar farmaciștii cinstiți și capabili, neavând un mijloc sigur de existență din cauza mizeriei și a degradării stărei lor sociale, au trebuit să părăsească farmacia lăsând loc liber speculanților. Rezultatul a fost desființarea farmaciei franceze și înlocuirea ei prin farmacia germană, astăzi singura, în care o ordonanță medicală se poate lucra cu încredere.

Pentra a ilustra mai bine această stare de lucruri în Franța, vom cita dintr'un raport al facultății de medicină din Paris:

„Relativ la numărul farmaciilor și la decadența zilnică de care suferă această importantă artă de a vindeca, atenția Facultății a fost atrasă asupra chestiunii foarte importante, dacă numărul farmaciilor trebue să se limiteze într'un anumit raport cu numărul locuitorilor diverselor localități. Facultatea crede de a sa datorie să supună reflecțiunii autorităților superioare următoarele considerațiuni: „S'a adoptat în general și facultatea împărtășește această părere, că libera concurență este cea mai bună încurajare, pe care Guvernul poate să o ofere exercițiului tuturor profesiunilor. Cu toate acestea Farmacia face excepțiune dela această regulă generală. In adevăr, legea impune farmaciștilor obligațiunea de a lucra după un codex (farmacopee), adică de a prepara medicamentele după o normă hotărîtă, cu substanțe de anumită calitate, așa că farmacistul nu poate lucra altfel decât așa cum prescrie Codexul, chiar când ar fi sigur că ar putea face mai bine și mai eftin. Rezultă din obligațiunile impuse farmacistului, că libera concurență nu aduce după sine nici o șansă de perfecționare sau de economie. Mai mult încă, concurența care duce la toate celelalte industrii la perfecționare, pe farmacist îl duce în mod fatal la falșificarea medicamentelor și la fraude. Pentru farmacist nu există alt mijloc de a elabora medicamente mai eftine decât preparându-le rău, sau de altă calitate decât cea prescrisă de Codex. Farmacistul este dar întrt'o situație cu totul opusă industriei ordinare. Societatea cere pentru avantajul ei ca concurența să fie liberă pentru toate industriile, ca să poată avea un lucru cât mai bun cu un preț mai mic. Tot Societatea cere, pentru avantajul ei, ca concurența între farmaciști să nu fie împinsă prea departe, pentruca farmaciștii, împinși de nevoe să nu fie tentați a-și remedia situația lor rea în dauna bolnavilor. In fiecare zi vedem limitându-se numărul amintitelor profesiuni, în contra principiului liberului exercițiu. Nu ar fi timpul de a limita numărul farmaciștilor?".

După ce Italia a experimentat comerțul liber al farmaciei, la 8 decembrie 1908, guvernul italian a depus pe biroul Camerei un proect de lege al organizării farmaciilor din Italia, însoțit de următoarea expunere de motive:

„Rezultatele mai mult decât nemulțumitoare și dezorganizarea farmaciei italiene, mai cu seamă în acești 20 de ani, din urmă, adică dela legea libertății comerțului prezentată de Crips la 1888, mărirea peste măsură a numărului oficinelor în orașe, în detrimentul localităților de la țară; nescăderea prețului medicamentelor ci din contră, scumpirea lui; nesiguranța unei executări exacte a prescripțiilor medicale din cauza imposibilității controlului, au convins Guvernul Italian că instituțiunea farmaciei nu poate fi sub nici un motiv, privită ca un comerț, și deci trebue supusă unei legislațiuni speciale, care pe de o parte cere să-i poată asigura o existență sigură și în acelaș timp să fie supusă unui control mai mult ca sever".

In acest scop, Guvernul Italian a modificat regimul farmaciilor, prin o nouă lege, având la bază principiile următoare:

1. Limitarea numărului farmaciilor în proporție cu nevoile populațiunii, astfel ca farmacistul să poată câștiga din vânzarea medicamentelor atâta cât să-și acopere cheltuelile și să-și asigure o existență onorabilă.

2. Concesiunile de farmacii vor fi cu drept personal și modul de funcționare va fi legiferat.

3. Grija de a se mai înființa farmacii la țară. Acolo unde nu există această posibilitate se

---

1) **Devenite art. 362, 364 și 371 în actuala lege.**

vor înființa dulapurile de salvare și de medicamente.

4. Regulamente clare și amănunțite cu obligațiuni impuse farmacistului în îndeplinirea funcționării sale.

5. Regulamente pentru eliberarea medicamentelor cu cele mai severe restricțiuni contra prejudiciului ce s'ar aduce publicului și împiedicarea tuturor abuzurilor.

6. Incasări de taxe percepute nouilor concesiuni cari vor alcătui un fond servind la îmbunătățirea instituției farmaceutice și crearea unui fond de asigurare în cazuri de accidente.

Jurispr.—1. Art. 126 l. sanit. din 26 martie 1926 lasă la facultatea Ministerului M. S. și O. S. darea autorizațiilor pentru înființarea de drogherii, însă acest drept al Ministerului este îngrădit de anumite formalități substanțiale, printre care sunt și acelea că autorizația se dă cu avizul prealabil și conform al Comisiei chimicofarmaceutice (Cas. III, dec. 389—6 aprilie 1928, P. S. 1928, 497, B. C. 1928. 2. 345).

2. Legislația sanitară, în mai multe legi succesive, a privit modul de funcționare a farmaciilor ca fiind un oficiu acordat persoanelor îndreptățite printr'o concesiune și exercițiul dreptului a fost legat de o anumită localitate sau dacă e vorba de o comună urbană, de o circumscripție sau de un cartier, pentru ca farmaciile să fie distribuite după necesitățile populației. Acest lucru este arătat de art. 122 l. sanit. din 1893, cum și de art. 116 l. sanit din 1926, care arată că autorizarea este personală și valabilă numai pentru localitatea, circumscripția și locul indicat pentru concurs; de art. 372 l. sanit. din 1930, care arată că se dă concesiune pentru o anumită localitate și de art. 373 l. sanit., care pentru comunele urbane arată că circumscripția o formează teritoriul pentru care s'a încuviințat concesiunea înființării farmaciei și concesiunea nu e valabilă decât cu respectarea acestor condițiuni, cum arată art. 374.

Așa fiind, un farmacist care a obținut concesiunea pentru un anumit cartier nu este în drept să-și mute după aceea dreptul de farmacie în alt cartier, ceeace s'a constatat și prin decizia Curții de Casație dată în speță.

Deciziunea Ministerului, prin consiliul de igienă, de a se face o nouă împărțeală a circumscripțiilor orașului, în așa fel ca farmacia reclamantei să rămână pe loc constitue o manifestă eludare a hotărîrei justiției, prin care farmacia trebuia mutată în suburbia unde fusese deschisă la început și deci ansamblul de măsuri luate în cauză constitue o ilegalitate.

O nouă împărțire nu se poate justifica prin art. 370 l. sanit., întrucât acest text prevede posibilitatea de a se forma reședințe și circumscripții de farmacii de către Minister, dar acest lucru nu se prevede decât în cazul înființării unor farmacii noui, după intrarea în vigoare a legii, ceea ce nu este cazul în speță și nu se poate justifica nici prin art. 408 al. 3 l. sanit., care arată că „farmaciile existente nu pot fi obligate a se muta din locurile în care se găsesc", ori acest lucru privește farmaciile care ocupă reședințele actuale pe o bază legitimă, în conformitate cu legea, iar nu cum este farmacia în speță, pe care justiția a socotit'o că s'a instalat în potriva legii.

Așa fiind, Ministerul revenind asupra fixărei circumscripțiilor din 16 sept. 1930 și repunând în vigoare circumscripțiile farmaceutice ale orașului C. din 15 mai 1930, a luat o măsură legală. Motivarea sa, că prin aceasta vrea să se conformeze deciziei Curței de Casație, face ca măsura să nu poată fi privită ca un act arbitrar și deci nu poate fi vorba de săvârșirea unui act administrativ de autoritate făcut cu călcarea legei sau a regulamentului, așa că acțiunea reclamantei nu întrunește elementele cerute de art. 1 din l. cont. adm. și se respinge (Ap. Craiova, I, dec. 204-16 oct. 1931, B. C. Ap. 1932, 16).

3. Conform art. 374 l. sanit. concesiunea unei farmacii publice este valabilă numai pentru localitatea și circumscripția pentru care s'a acordat, circumscripție care potrivit art. 372 și 373 din aceeași lege se determină sau pe o întindere teritorială fixată pe străzi și distanțe determinate sau pe un număr de locuitori cuprinși într'un anumit teritoriu, care e de 5000 locuitori în comunele urbane și 8000 locuitori în comunele rurale.

Ceeace legiuitorul a urmărit în primul rând prin regulamentarea înființării și concesionării farmaciilor publice, a fost interesul general sanitar și aceasta rezultă mai ales din îndatorirea pusă Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale prin art. 383, pentru ca din doi în doi ani să publice locurile vacante și cele ce se pot înființa din nou în raport cu creșterea populațiunii în fiecare localitate, recunoscând în această privință Ministerului prin art. 370 puteri discreționare în ce privește stabilirea listei locurilor, circumscripțiilor și reședințelor unde urmează a se înființa noile farmacii, luând doar numai avizele consiliilor sanitare respective (Ap. București, IV, dec. 103—23 martie 1933, după divergență, B. C. Ap. 1933, 71).

4. Din art. 370, 372, 373, 374, 379, 381, 384, 390 l. sanit. rezultă că atunci când se modifică circumscripția unei concesiuni de farmacie și insuș sediul farmaciei se schimbă în afara circumscripției farmaciei concesionate, aceasta echivalează cu înființarea unei noui conseciuni de farmacie și prin urmare în acest caz este necesar a se îndeplini toate formalitățile prevăzute de art. 370 și u. din legea sanitară, printre care și aceea a publicațiunii în Manitorul Oficial în tabloul concesiunilor vacante a tuturor celor în drept să concureze la acordarea acestei noui concesiuni.

Intru cât în speță circumscripția farmaciei concesionată intervenienței era anume determinată fiind fixat acolo și sediul, ea nu avea drept și Ministerul nu putea să-i acorde decât

concesiunea acestei farmacii în circumscripția și sediul publicat în Monitorul Oficial.

Deci, acordându-i-se în speță intervenienței, o altă circumscripție decât cea publicată în Monitorul Oficial pentru care ea a optat și chiar decât aceea fixată ulterior de Cons. de igienă local, această concesiune este ilegală fiind acordată cu călcarea dispozițiilor articolelor citate și urmează să fie anulată.

Interesul personal al reclamantului stă în aceea că prin concesiunea acordată intervenientei o parte din clientelă se împrăștie în mod normal spre farmacia acesteia și deci el e prejudiciat (Ap. Constanța, dec. 48—3 aprilie 1933, nepublic.).

5. Potrivit art. 370 l. sanit. Ministerul M. S. și O. S. acordă concesiunea pentru înființarea farmaciilor publice cu avizul Comisiunii chimico-farmaceutice la propunerile organelor sanitare locale sau la cererea comunelor și farmaciștilor în condițiile legii; iar listele locurilor, circumscripțiilor și reședințelor le va publica în Monitorul Oficial.

Aceeași lege prin art. 372 prevede că concesiunea se dă farmaciștilor care satisfac condițiunile legii, pe circumscripții precis determinate și pentru o populație de 5000 locuitori în comunele urbane și 8000 locuitori în circumscripțiile rurale, iar art. 373 l. sanit. cere ca la înființarea farmaciilor să nu se periciliteze existența farmaciilor vechi, autorizația acordându-se prin decret regal.

In speță prin eliberarea unei autorizatii provizorii prin ordin ministerial intimatei, de a deschide o farmacie în com. suburbană Principele Nicolae. Ministerul a nesocotit textele citate și prin acest procedeu ilegal a periclitat existența farmaciei reclamantului obținută în mod legal; de aici derivă și interesul acestuia de a intenta prezenta acțiune în contencios administrativ, care se admite (Ap. București, III. dec. 134—5 aprilie 1933, R. J. A. 1933, 385).

6. Din cuprinsul art. 107 din Constituție și din legea contenciosului administativ rezultă că prima condiție pentru admisibilitatea unei asemenea acțiuni în justiție este ca actul administrativ ce se atacă să vatăme un drept al reclamantului.

Dreptul trebue să fie legitim și vătămarea trebue să fie directă și personală. De aici rezultă că legiuitorul a înțeles să apere situațiile juridice personale, garantate de lege prin obligația impusă autorității administrative de a le respecta și prin sancțiunea prevăzută contra actelor care le vatămă, iar nu simple interese nebazate pe un drept și deci nereglementate de lege.

Așa fiind faptul acordărei unei noui concesiuni de farmacie unei persoane, care ar avea drept consecință pierderea unei părți din clientelă de către alt farmacist, nu dă dreptul acestuia din urmă la o acțiune în contencios, întru cât prin aceasta se lezează numai un interes al său, contra concurenței negarantând legea (Cas. III, dec. 95—21 ian. 1935, R. J. A. 1935, 968 și dec. 96—21 ian. 1935. R. J. A. 1935 1096).

Obs. V și art. 364, n. 4, art. 374 și art. 376, n. 1, 14, 15.

ART. 363. — Cererile însoțite de toate actele pe baza cărora se solicită acordarea concesiunilor se înaintează Ministerului în termen de trei luni dela publicare.

ART. 364. — Concesiunea pentru înființarea unei farmacii publice este personală și pentru localitatea care a fost dată; ea nu se poate revoca decât în condițiunile prevăzute în această lege.

Concesiunea se dă farmaciștilor dirigenți cari satisfac condițiunile acestei legi, pe circumscripții precis determinate și pentru o populațiune de 5.000 locuitori în comunele urbane și 8.000 locuitori în circumscripțiile rurale.

In comunele unde nu există farmacie, drogheriile aparținând licențiaților sau doctorilor în farmacie, în momentul promulgării legii, pot fi transformate în farmacii, în condițiunile legii de față.

Exp. mot. l. 1930. — Grija noastră a fost ca pe lângă farmaciile publice din orașe să se înființeze, în cât mai largă posibilitate farmacii și în comunele rurale. In vederea acestui scop am stabilit, ca într'o comună rurală, care împreună cu alte comune mai mici sau cătune învecinate pot avea 8.000 de suflete să se deschidă o farmacie. Și pentru a veni în ajutorul populației dela țară, asemenea autorizații de farmacii se dau fără exigențele impuse farmaciilor din comunele urbane.

Tot pentru ajutorarea populațiunii dela țară, acolo unde nu există farmacii publice, medicii și veterinarii cu reședință stabilă pot cere dela Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, înființarea farmaciilor de mână.

In rezumat, prin actuala lege avem: Farmacii publice urbane și rurale, farmacii de clinici și spitale, farmacii de sezon pentru stațiunile balneare și climatice, farmacii de mână și farmaciile militare.

Scopul nostru a fost ca de azi înainte funcționarea farmaciilor publice și ale autorităților de Stat să se execute pe întreg teritoriul României-Mari, într'un cadru legal, după norme bine stabilite și uniforme.

Pentru înființarea farmaciilor din comunele urbane, s'au păstrat aceleași norme ca și în trecut, adică o farmacie nu se poate înființa decât în proporția de una la 5.000 locuitori.

Principiul la baza acestei legi trebuie să fie atât pentru farmaciile existente cât și pentru

cele ce se vor înfința, ca să deservească în primul rând interesele și necesitățile populațiunii.

In acest scop s'a dat o importanță deosebită la determinarea circumscripției fiecărei farmacii, ținându-se seamă numai de interesele publicului suferind.

Aceste circumscripții vor trebui să fie precis determinate, fixându-se străzile și distanțele pentru care s'a concesionat farmacia.

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.:* D-lor, permiteți să dau câteva lămuriri privitor la această problemă:

Este mai întâi vorba de monopolul și privilegiul care se crează pentru farmacii, ca ele să aibă o zonă precisă pentru concesiunea lor. In al doilea rând este chestiunea privitoare la transformarea în farmacii a drogheriilor conduse de farmaciști.

D-lor, nu este aici vorba de un monopol, de un privilegiu. Farmacia nu este o prăvălie oarecare, nu este un simplu comerț. Dacă se procedează în mod legal, dacă se controlează debitarea medicamentelor, apoi aceste prețuri sunt internaționale, iar plusul care se ia este taxa farmaceutică. Acesta este prețul de debitare. Dacă se reduce taxa farmaceutică, aceasta o face farmacistul în contul medicamentului.

In această privință, d-lor, experiența care s'a făcut cu comerțul liber al farmaciilor a fost foarte dureroasă pentru țările respective, atât pentru Franța, cât și pentru Italia, care s'a hotărît în urmă să revină asupra comerțului liber al farmaciilor și să reinstaleze vechiul sistem al concesiunilor, așa cum este propus în această lege. Și eu cred că și la noi, nu ne putem expune actualmente unei experimentări care cu siguranță că ar fi absolut în detrimentul acestei instituțiuni de utilitate publică și de interes general.

Iar privitor la transformarea drogheriilor conduse de farmaciști, în farmacii, trebuie să amintesc că noi în legea aceasta am căutat să reducem privilegiile și le-am redus în mod categoric în ceeace privește farmaciile, căutând să nu favorizăm pe nimeni nemeritat. Prin urmare, mă mir că se face acum propunerea ca o serie întreagă de farmaciști, cari au renunțat la calitatea lor de farmaciști și conduc de atâția ani drogherii, să poată să-și transforme, fără motiv special, drogheriile lor în farmacii, închizând astfel calea unei întregi generațiuni de farmaciști, ca să se poată instala la orașe cu farmaciile lor. Vedeți, după o primă informațiune sunt 20—30 de drogherii, din care 8 în București, iar restul în orașele din țară și câteva la sate. Mi-am procurat însă o statistică precisă și am constatat că în total sunt peste 120 drogherii conduse de farmaciști și dintre acestea, 25 sunt în București. Dacă în orașul București, numărul drogheriilor și farmaciilor trebue să corespundă astăzi cu numărul populației, înseamnează că trebuie să treacă cinci sau zece ani până când să se poată înființa în București o nouă farmacie, prin concurs și cu toate condițiunile prescrise de lege. Toți acești farmaciști de cari vorbesc, n'au trecut concursul, nu s'au supus condițiunilor cerute de lege, pentru a avea dreptul să deschidă farmacii în oraș, așa încât ar fi să le dăm o deosebită recompensă pentru un defect care există în ce privește selecționarea lor.

Cred că nu avem dreptul să venim cu un privilegiu pe care să-l creăm în favoarea unei categorii și în detrimentul unei întregi generații de farmaciști care așteaptă să fie așezată.

D-l D. Cărăuș: D-lor deputați, dacă rămâne redactarea așa cum există în proect, că doctorii în farmacie, cari au astăzi drogherii, în condițiunile legii, legea le dă voe să le transforme în farmacii, dar spune că numai în comunele unde nu există farmacie. Vasăzică, el va avea dreptul să o transforme în farmacie, dar nu acolo unde are drogherie. Acolo unde va avea posibilitatea să transforme, va veni un altul și va fi exclus.

Să luăm exemplul celor opt droghiști, doctori în farmacie din București. Aceștia se vor prezenta la examen, prin amendament am arătat că se vor prezenta în toate condițiunile ca și ceilalți cari au dat examen și au obținut concesiunea de farmacie. Prezentându-se la acest examen, legea le interzice să vină din nou în București, înseamnă să se ducă la sate. Prin urmare, d-le ministru, cer numai o clarificare în acest sens.

D-l Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: D-lor, recrutarea la țară este alta decât la orașe, așa încât nu e de loc, o contrazicere în acest proect de lege.

Fiecare din acești farmaciști sau doctori au dreptul să se prezinte la examenul de capacitate să ceară concesiunea în localitatea unde se află, dar este necesar să îndeplinească aceste condițiuni. Ca ei să treacă peste toți ceilalți farmaciști, cari au fost deasupra lor prin concurs, aceasta nu o putem permite. Acești droghiști, având posibilitatea de existență, nu văd care ar fi motivul dovedit, ca de odată să li se facă avantaje, când ani de zile nu au cerut nici un avantaj.

Jurispr. **I N D E X**

1. In calculul celor 5000 locuitori numai în ce privește farmaciile se socotesc și locuitorii comunelor și satelor vecine, iar nu și în ce privește drogheriile, întrucât art. 129 l. sanit. este de strictă interpretare făcând parte dintr'o lege specială, iar din lămuririle date de Ministrul M. S. și O. S. cu privire la art. 116 l. sanit. re-

zultă aceeaşi soluţie. (Cas. III, dec. 845—6 iunie 1929, Jur. Gen. 1929, 1339, P. S. 192, 757).

2. Art. 372 al. 2 l. sanit. din 1930, prin termenii întrebuinţaţi a înţeles că într'o comună urbană dacă sunt numai 5000 locuitori să se înfiinţeze o farmacie, iar dacă s'a trecut de acest număr spre alţi 5000 locuitori să se înfiinţeze o nouă farmacie şi aşa mai departe, căci legiuitorul n'a întrebuinţat termenul de cel puţin 5000 locuitori pentru o farmacie.

Bine înţeles că legea nu se poate interpreta raţional în sensul că dacă s'a trecut cu un locuitor peste 5000 să se înfiinţeze o altă farmacie şi nici în sensul că dacă sunt 9999 locuitori să nu se înfiinţeze şi a doua farmacie până nu se va naşte al 10.000-lea locuitor, ca să fie numărul exact de 10.000 locuitori, ci legea, ca şi orice dispoziţiune a autorităţilor nu se poate interpreta decât în sens logic şi în vederea scopului pentru care a fost creată, care nu poate fi decât interesul general al locuitorilor şi garanţia ca farmaciile să poată avea posibilitatea să existe şi ca să se poată aproviziona cu medicamente şi ca să se evite o concurenţă, care să ducă la falsificarea medicamentelor.

Din moment ce în speţă oraşul S. are o populaţie de 7996 suflete, bine Comisia farmaceutică a înfiinţat a doua concesiune de farmacie. (Ap. Craiova, II, dec. 206—28 nov. 1932, după diverginţă, R. J. A. 1933, 522).

3. Deşi prin art. 372 al. 2 l. sanit. se prevede că dreptul de concesionare a unei farmacii se întemeiază pe existenţa unei populaţiuni de 5000 locuitori, această condiţiune însă, este prescrisă numai în ce priveşte acordarea primei concesiuni, iar când e vorba de crearea celei de a doua farmacii, legea nu mai arată că şi aceasta trebue să se întemeieze pe existenţa unui nou număr de 5000 locuitori.

De altfel ar fi şi inechitabil din momentul ce se constată că populaţia depăşeşte numărul de 5000 locuitori, să nu se poată înfiinţa încă o a doua farmacie, când din întreaga economie a legii sanitare relativă la înfiinţarea şi concesionarea farmaciilor rezultă că legiuitorul nu a urmărit, prin dispoziţiile create, interesul material al vechiului concesionar, ci interesul general sanitar al populaţiunei, lăsând în această privinţă la facultatea şi puterea discreţionară a Ministerului Sănătăţii să înfiinţeze noui concesiuni de farmacie în raport cu creşterea populaţiei şi fără nici o altă îngrădire.

Concurenţa rezultând din crearea unei noui farmacii şi care ar putea aduce o atingere intereselor materiale ale vechiului concesionar, nu poate constitui un serios temei al acţiunii, de oarece concurenţa poate să existe şi atunci chiar când a doua concesiune de farmacie s'ar fi încuviinţat tot pentru 5000 locuitori, fiindcă în nici un text de lege nu se prevede vre-o restricţiune pusă locuitorilor cuprinşi într'o circumscripţiune, ca să se aprovizioneze numai dela farmacia în a cărei circumscripţiune locuesc, ci fiecare e liber să se aprovizioneze cu cele necesare dela oricare din farmacii, deci legea nu-i garantează acest drept, astfel că din acest punct de vedere, concurenţa este liberă.

In speţă fiind netăgăduit că în momentul când s'a acordat intervenientului concesiunea pentru o nouă farmacie în oraşul Slobozia prin I. D. R. a cărui anulare se cere, acel oraş avea peste numărul de 5000 locuitori ce a servit ca bază pentru acordarea concesiunii farmaciei reclamantului încă 2700 locuitori, în numărul cărora e drept că intră şi locuitorii din două comune suburbane, însă cari prin nici o dispoziţie de lege nu sunt excluşi din rândul populaţiei urbane în ce priveşte dispoziţiile legii sanitare, în acest caz potrivit celor arătate mai sus, Ministerul era îndreptăţit să creeze farmacia ce i-a concesionat intervenientului şi deci actul său fiind legal scapă cenzurii instanţei de contencios.

In afară de acestea Ministerul M. S. şi O. S. în puterea facultăţii ce-i recunoaşte legea pentru ocrotirea interesului general sanitar fiind liber să ia orice măsuri, care să asigure acel interes, atât timp cât acele măsuri nu îi sunt interzise formal prin lege, el poate ca în compunerea unei circumscripţii cu reşedinţa în oraş să introducă şi comune rurale, de oarece prin nici o dispoziţie de lege nu-i este interzis aceasta; din contra potrivit art. 370 el este suveran în a stabili lista locurilor circumscripţiilor şi reşedinţelor unde urmează a se înfiinţa noui farmacii. In speţă stabilindu-se că în compunerea circumscripţiei nouei farmacii concesionate intervenientului s'a introdus şi numărul de locuitori ai unor comune rurale care se ridică la 4.800, este satisfăcută şi condiţia numărului de locuitori permisă de art. 372 al. c., mai ales că proporţia în care numărul locuitorilor rurali intră în compunerea circumscripţiei depăşeşte cu mult coeficientul legal raportat la numărul de locuitori urbani.

A subordona concesiunea pentru înfiinţarea unei noui farmacii într'o comună urbană, existenţii unei populaţii de încă 5000 locuitori pentru care s'a înfiinţat cea dintâi farmacie, ar însemna ca numărul de 5000 cerut pentru această farmacie, ar fi socotit drept un minimum, ceeace ar constitui un adaos la lege, care ar contrazice întreaga economie a ei. (Ap. Bucureşti, IV, dec. 103—23 martie 1933, după divergenţă, B. C. Ap. 1933, 71).

4. Potrivit art. 370 l. sanit. Ministerul M. S. şi O. S. acordă concesiuni pentru înfiinţarea farmaciilor publice cu avizul Comisiunei chimico-farmaceutice, la propunerea organelor sanitare locale sau la cererea comunelor şi farmaciştilor în condiţiunile legii, iar lista locurilor, circumscripţiilor şi reşedinţelor le va publica în Monit. Ofic.

Aceeaşi lege prin art. 372 prevede că concesiunea se dă farmaciştilor, care satisfac condiţiile legii, pe circumscripţii precis determinate şi pentru o populaţie de 5000 locuitori în comunele urbane şi 8000 locuitori în circumscripţiile rurale, iar prin art. 373 cere ca la înfiinţarea farmaciilor să nu se periclitaze exis-

tența farmaciilor vechi, autorizația acordându-se prin Decret Regal.

Faptul că în legea administrației locale, prin care se înființează comunele suburbane, nu se prevede vre-o modalitate de funcționare a farmaciilor în acele comune, nu schimbă soluția, întru cât înființarea și funcționarea farmaciilor este reglementată prin legea sanitară și în acest caz legiuitorul nu se putea ocupa prin acea lege de funcționarea farmaciilor. De altfel modalitățile prevăzute de legiuitor privind atât comunele urbane cât și pe cele rurale, nu se poate susține în mod rațional că ele nu privesc și comunele suburbane, care se înfățișează ca o stare de tranziție între cele două categorii de comune. Așa fiind acțiunea reclamantului, prin care se cere anularea autorizației provizorii dată de Minister prin care acordă farmacistului L. M., dreptul de a deschide o farmacie în București la intersecția Șos. Pantelimon și Dorobanți, se admite. (Ap. București, III. dec. 135 —5 aprilie 1933, nepubl.).

5. Art. 372 al. 2 l. sanit. din 1930 prevede că concesiunile de farmacii în comunele urbane se acordă pentru o populație de 5000 locuitori, însă el necerând pentru acordarea unei concesiuni decât un număr maxim de 5000 locuitori și nu „cel puțin 5000", așa cum prevedea vechiul articol 122 din legea sanitară din 1926, corespunzător art. 372, urmează că intenția legiuitorului când a edictat acest articol a fost ca organele în drept să acorde aceste concesiuni, din moment ce numărul maxim de 5000 locuitori cerut de lege pentru o concesiune este depășit, având dreptul să aprecieze în mod suveran, dacă este sau nu locul să se acorde o nouă concesiune.

Că aceasta a fost intenția legiuitorului rezultă din economia și spiritul tuturor dispozițiilor legale relative la înființarea și concesionarea famaciilor dispoziții prin care legiuitorul n'a urmărit satisfacerea și garantarea intereselor materiale ale concesionarilor, ci interesele generale sanitare ale populației. (Cas. III, dec. 1267—3 iulie 1933, R. J. A. 1933, 1212).

6. Legalitatea unui decret de concesiune de farmacie trebue examinată în raport cu legile în vigoare în momentul săvârșirii actului.

Intru cât după legea în vigoare la data I. D. R. din 15 iulie 1931 — anume legea sanitară promulgată la 4 iulie 1930 și publicată în M. Of. 154 din 4 iulie 1930 — concesiunea unei farmacii nu se dă decât farmaciștilor diriginți, cari au examen de capacitate (art. 372 al. 2 și 379) și pârîta nu îndeplinește această condiție, I. D. R. care-i acordă concesiunea calcă dispozițiile legei sanitare citate mai sus și deci acțiunea se admite. (Ap. București, II, dec. 229—5 iulie 1933, după divergență, R. J. A. 1933,1418).

7. Potrivit art. 372 l. sanit. nu se poate acorda o concesiune de farmacie în comunele urbane decât pe circumscripții precis determinate și pentru o populație de 5000 locuitori.

In speță, populația comunei este numai de 3837 locuitori, deci I. D. R. care acordă pârîtei concesiune pentru această comună nesocotește acest text.

Nu se poate pretinde ca pentru calculul numărului locuitorilor, să se adaoge la numărul locuitorilor din comuna P. și populația comunelor vecine, întrucât art. 373 l. sanit. nu permite acest calcul decât pentru farmaciile înființate în comunele rurale

Pentru comunele urbane — cum este cazul în speță — circumscripția unei farmacii o formează, potrivit art. 373 al. 1, teritoriul fixat pe străzi și distanțe bine determinate, pentru care s'a concesionat înființarea farmaciei.

Prin urmare actul administrativ fiind ilegal, acțiunea urmează să fie admisă, fără a se mai cerceta dispozițiunile vechei legi sanitare, abrogată cu un an mai înainte de data decretului atacat în contencios. (Ap. București, II, dec. 229—5 iulie 1933, după divergență, R. J. A. 1933 1418).

8. Dacă populația unui oraș trece de 5000 locuitori (în speță sunt 7.125 locuitori) potrivit art. 372 l. sanit. Ministerul este în drept să acorde concesiunea unei a doua farmacii. (Cas. III, dec. 1350—18 sept. 1933, R. J. A. 1934, 190).

9. Art. 372 al. 2 l. sanit. din 1930 prevede că concesiunile de farmacii în comunele urbane se acordă pentru o populație de 5000 locuitori, însă textul citat necerând pentru acordarea unei concesiuni decât un număr maxim de locuitori 5000, iar nu cel puțin 5000, așa cum prevede vechiul art. 122 l. sanit. din 1926, corespunzător art. 372, urmează că intenția legiuitorului a fost — când a edictat acest text — ca organele în drept, să acorde aceste concesiuni, din moment ce numărul maxim de 5000 locuitori cerut de lege pentru o concesiune e depășit, având dreptul să aprecieze în mod suveran dacă este sau nu locul să se acorde o nouă concesiune.

Că aceasta a fost intenția legiuitorului rezultă din economia și spiritul tuturor dispozițiilor legale relative la înființarea și concesionarea farmaciilor, dispozițiuni prin care legiuitorul n'a urmărit satisfacerea și garantarea intereselor materiale ale concesionarilor, ci interesele generale sanitare ale populației.

Așa fiind și cum în speță instanța de fond constată că în orașul H. numărul locuitorilor este de 5990, ea a violat art. 372 l. sanit. când a anulat I. D. R. pentru concesiunea celei de a doua farmacii și deci recursul se admite. (Cas. III. dec. 2194—18 dec. 1933. R. J. A. 1934, 972).

10. Legea sanitară și de ocrotire din 14 iulie 1930 prevede prin art. 370, 372 și 373 că în comunele rurale concesiunea unei farmacii se dă pentru o populație de 8000 locuitori și pentru o circumscripție precis determinată — fiind indiferent faptul că circumscripția e formată din una sau mai multe comune — și nu vorbește ca neapărat numărul locuitorilor comunei rurale să treacă peste 8000, pentru ca să se poată înființa o nouă concesiune, fiind suficient ca numărul locuitorilor circumscripției, din care

face parte și comuna rurală unde se înființează noua farmacie, să treacă peste 8000.

Așa fiind și întrucât în speță este necontestat că circumscripția B. are o populație de 11.960 locuitori, deci cu mult peste numărul de 8000 cerut de lege, Ministerul era în drept să înființeze o nouă farmacie pentru acei 4000 locuitori în plus peste numărul cerut de lege și era în drept, ca ținând seamă de dispozițiile art. 373 l. sanit. să fixeze reședința nouei farmacii tot în comuna B., dacă după aprecierea sa acesta este locul cel mai accesibil pentru populația acelei circumscripții. (Cas. III, dec. 656—25 martie 1934, R. J. A. 1934, 1279).

11. Potrivit art. 372 l. sanit,. concesiunea pentru înființarea unei farmacii, care este personală și pentru localitatea pentru care a fost dată, se dă farmaciștilor diriginți, cari satisfac condițiunile legii pe circumscripții precis determinate și pentru o populațiune de 5000 locuitori în comunele urbane.

Intru cât potrivit acestui text populația ce intră în limita circumscripției unei farmacii urbane este de 5000 locuitori, urmează că de îndată ce această cifră este depășită Ministerul Sănătății este în drept să înființeze o a doua farmacie, dacă aceasta o găsește util, obligat fiind să determine și circumscripția nouei farmacii, așa că în speță constatându-se că populația orașului B. depășea cifra de 35.000 locuitori, Ministerul a fost în drept să înființeze o a opta farmacie, fără ca concesionarii farmaciilor existente să se poată plânge că prin aceasta s'ar fi încălcat un drept al lor. (Ap. București, II, dec. 394—17 oct. 1934, R. J. A. 1935, 1241).

Obs. — V. și art. 362, n. 2 și 4, art. 365, art. 371 și art. 376 n. 1 și 11.

ART. 365. — Circumscripția unei farmacii urbane o formează teritoriul fixat pe străzi și distanțe bine determinate, pentru care s'a concesionat înființarea farmaciei.

Circumscripțiile farmaciilor rurale sunt formate din una sau mai multe comune. La înființarea lor, în scopul de a nu se periclita existența farmaciilor vechi, pe lângă numărul locuitorilor se va ține seamă de starea materială și de alte interese generale ale populațiunii.

In circumscripțiile rurale, comuna de reședință a farmaciei va fi fixată la locul cel mai accesibil pentru populația acelor circumscripții.

Jurispr. — Faptul că delimitarea circumscripției unei farmacii s'a făcut cu 20 zile în urma datei acordării concesiunei acelei farmacii, nu este de natură să prejudicieze pe ceilalți farmaciști din localitate, din moment ce în mod legal o nouă farmacie urma să fie înființată, delimitarea circumscripției având rostul a fixa numai perimetrul in mijlocul căruia urmează să fie instalată noua farmacie, în ce privește clientela ei, ea putând fi recrutată dintre locuitorii circumscripțiilor celorlalte farmacii, nimeni neputându-i opri pe aceștia de a se duce la farmacia ce le inspiră mai multă încredere. (Ap. București, II, dec. 394—17 oct. 1934, R. J. A. 1935, 1241).

Obs. — V și art. 362, n. 2 și 4, art. 364, n. 1, 3 și 4.

ART. 366. — Concesiunea unei farmacii publice este valabilă numai pentru localitatea și circumscripția pentru care s'a acordat.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 364, n. 3 și 362 n. 2.

ART. 367. — Concesiunea pentru înființarea de noui farmacii publice urbane se acordă în baza unei clasificări a solicitanților făcută de comisiunea de clasificare numită de Minister.

Comisiunea este formată din trei profesori universitari câte unul dela învățământul farmaceutic dela cele trei universități (București, Cluj și Iași) delegați de facultățile respective și doi membrii din comisiunea chimico-farmaceutică delegați de Minister. Secretarul comisiunii este șeful serviciului farmaciilor din Minister.

Concursul se ține la învățământul farmaceutic a uneia din cele trei Universități sau la Institutul chimico-farmaceutic.

Jurispr. — **1.** Din textul cum și din economia art. 122 ș. u. l. sanit. din 1885 rezultă că dreptul de a obține prin concurs concesiunea unei farmacii nu se naște, pentru cei care îndeplinesc bine înțeles condițiunile legii, decât în cazul deschiderii unei farmacii nouă, peste numărul celor existente în acea localitate, iar nu și în cazul când funcționa deja o farmacie veche, asupra căreia se exercitase dreptul de un concesionar până la încetarea sa din viață.

In acest ultim caz, în lipsa unei prevederi legale, rezultă că puterea executivă are facultatea să-și exercite dreptul său regalian de concesionare de farmacii, fie prin publicare de concurs, fie prin acordarea concesiunei unei persoane care îndeplinește condițiunile înscrise în art. 130 l. sanit. (Cas. III, dec. 42—4 febr. 1921, Jur. Rom. 1921, 79).

2. Concesionarea unei farmacii fără ținerea de concurs nu poate fi atacată de concesionarii altor farmacii locale, dacă aceștia nu au solicitat noua concesiune. (Ap. București, II, dec. 394—17 oct. 1934, R. J. A. 1935, 1241).

Obs. — V. și art. 369 și art. 376, n. 12.

ART. 368. — Examenul de capacitate pentru înființarea de noui farmacii publice urbane se ține din doi în doi ani, în decursul lunei Octombrie sau Noembrie și constă din trei probe și anume:

a) **O probă în scris, tratând o chestiune cu caracter general de chimie farmaceutică;**

b) **O probă practică, constând din identificarea și determinarea impurităților unui produs chimic farmaceutic de natură organică sau anorganică, prevăzut în farmacopeea română;**

c) **O probă orală care constă din recunoașterea și descrierea sumară a 4—5 droguri oficinale de origină animală sau vegetală.**

Notele se dau între 0—20.

ART. 369. — Tabloul de clasificare întocmit de comisiune se înaintează Ministerului pentru îndeplinirea formalităților necesare. Candidații cari au obținut notă medie generală de minimum 15 (cincisprezece) sunt clasificați și se trec pe tablou.

Tabloul este valabil cinci ani, iar concesiunile de farmacie se acordă în ordinea clasificării. Cei cari deși au fost clasificați, nu au obținut concesiuni de farmacie, se înscriu pe tabloul următor, în ordinea mediei.

Jurispr. — Farmacistul care a solicitat concesiunea unei farmacii și nu a obținut-o, deși are o clasificație mai bună la examenul de capacitate decât cel căruia i s'a acordat concesiunea, are calitatea de a cere anularea ca ilegal a actului de concesiune, în scopul de a putea concura și dobândi eventual concesionarea, după anularea actului și publicarea vacanței farmaciei. (Ap. București, II, dec. 36—6 febr. 1935, R. J. A. 1935, 1237).

Obs. — V. și art. 372, n. 8 și art. 374.

ART. 370. — Rezultatul concursului încheiat prin proces verbal, însoțit de întregul dosar de documente și probe scrise, se înaintează pentru confirmare.

ART. 371. — Pe baza rezultatului clasificării aprobat de Minister, concesiunile de farmacie se acordă prin Decret Regal în ordinea tabloului de clasificare rămas definitiv, în urma aprobării Ministerului, pe baza cererilor de optare făcute în termen de 30 de zile dela data publicării în Monitorul Oficial.

Jurispr. — In materia dreptului administrativ, după cum nu se poate aplica tale quale principiul autorității lucrului judecat din materie civilă, tot așa nu se poate aplica nici principiul efectului declarativ al sentințelor judecătorești.

Nu se poate susține că prin simplul fapt al înregistrării unei petiții la instanța de contencios administrativ, particularul care cere recunoașterea sau constatarea unui drept a dobândit acest drept, în ipoteza când acțiunea i s'ar admite, nu numai față de toată lumea dar și împotriva tuturor legilor de ordine publică ce se vor promulga in viitor, ori, legile administrative interesând organizarea Statului sunt de ordine publică.

Deci, nimeni, pe nici o cale, nici pentru prezent și cu atât mai puțin pentru viitor, nu poate dobândi drepturi în contra ordinei publice. Astfel lucrul judecat obținut de un particular în contra Statului pe temeiul unei legi abrogate nu poate înfrânge prohibițiunile de ordine publică în vigoare la data executării hotărîrii care il consacră și în consecință în speță nu se poate admite susținerea pârîtei că prin decizia contenciosului administrativ, care nu a examinat decât situația legală de la data acțiunii, ea a dobândit concesiunea farmaciei cu putere retroactivă, încă din ziua când a găsit util să-și înregistreze acțiunea la instanța de contencios.

Dreptul unei concesiuni de farmacie nu poate decurge decât din decretul ei de înființare, dat cu efectul legilor existente, iar nu din petițiile adresate de farmaciști instanței de contencios. (Ap. București, II, dec. 229—5 Iulie 1933, după diverg. R. J. A. 1933, 1418).

Obs. — V. și art. 364, n. 6 și art. 374.

Art. 372. — Decretul Regal conține numele farmacistului și precizează localitatea și circumscripția pentru care s'a acordat concesiunea. Farmacistul concesionar este dator, sub sancțiunea pierderii concesiunii, să-și deschidă farmacia în termen de cel mult un an dela data publicării decretului de concesiune în Monitorul Oficial.

Jurispr.— 1. Art. 137 l. sanit. din 1926 prevede că toate legile și regulamentele sanitare contrarii ei sunt abrogate, însă art. 124 precizează că sunt respectate drepturile câștigate pentru farmaciile, care au dobândit de la autoritatea competentă autorizația de a funcționa în conformitate cu legea sub regimul căreia au luat ființă, urmând să funcționeze de la data promulgării legii sanitare din 1926 potrivit dispozițiunilor acestei legi.

Art. 133 l. sanit. din 1926 adaogă că toate farmaciile, care au dobândit autorizarea îna-

inte de această dată urmează a fi considerate ca valabil autorizate, sub condițiunea numai de a se conforma în ce privește funcționarea lor, dispozițiunilor nouei legi sanitare.

In speță, întrucât art. 126 al. a din l. sanit. din 1921 prevede că concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se va stinge în cazul când farmacia nu va funcționa timp de nouă luni după data concesiunei, iar concesiunea nu a uzat în acest termen de dreptul de a deschide farmacie, ce i-a fost acordat, bine Curtea de Apel a anulat autorizația dată numitei și deci recursul se respinge. (Cas. III, dec. 674—22 iunie 1928, Jur. Gen. 1929, 60, B. C. 1928. 2. 451, Jur. Rom. 1929, 45, P. S. 1928, 875).

2. Dacă concesionarul n'a deschis farmacia în termen de nouă luni dreptul său s'a perimat si concesiunea a rămas la dispoziția Ministerului pentru a se scoate la concurs împreună cu celelalte farmacii vacante prin necompletarea locurilor sau nedeschidere în termen, după avizul conform al comisiei chimico-farmaceutice și aprobarea consiliului sanitar superior.

Ministerul nu putea fără respectarea acestor condiții să acorde prelungirea unui concesionar la un interval de timp după expirarea termenului de nouă luni, în care el nu deschisese farmacia, întrucât dreptul său se găsea perimat la acea dată. (Ap. Oradea, I, dec. 273—30 oct. 1928, după divergență, nepublicată).

Obs. — Termenul de nouă luni a fost schimbat in cel de un an prin art. 372 din actuala lege.

3. Din faptul că transferarea unei farmacii s'a făcut în locul pe care îl obținuse la inceput un alt farmacist, pe baza legii din 1921, nu se poate deduce că în cauză a avut loc vre-o transmisiune de drepturi dela primul farmacist la cel de al doilea, care să-l fi autorizat pe acesta din urmă să exercite drepturile celui dintâi, deoarece art. 3 din l. sanitară din 1921, conform căruia concesiunile se acordă numai cu drept personal și netransmisibil, prevede în mod expres sancțiunea, pierderea dreptului de concesiune, atunci când farmacistul n'ar deschide farmacia în termen de nouă luni, adaogând că în acest caz concesiunea rămâne la dispoziția serviciului sanitar.

Potrivit art. 119 (fost 115) l. sanit. mutarea farmaciilor dintr'un local în altul în acelaș oraș se poate face numai după obținerea aprobărei Ministerului Sănătății, care va lua avizul Comisiunei chimico-farmaceutică și a Consiliului sanitar superior.

In speță, recurentul neobținând o asemenea autorizație, ci fiind pus chiar în cunoștință că mutarea farmaciei sale n'a fost aprobată de Ministerul Sănătății, a deschis totuș farmacia în strada unde proectase, nesocotind dispozițiile art. 119 l. sanit., așa că Ministerul a fost în drept să-i închidă farmacia; deci recursul se respinge. (Cas. III, dec. 146—29 ian. 1929, nepubl.).

4. Reclamantul farmacist E. S. din calea Victoriei 138, a introdus acțiune în contencios în contra Ministerului Sănătății și a farmacistei V. S. cerând să se anuleze autorizarea dată de Minister acesteia din urmă de a se stabili în calea Victoriei 142, întrucât autorizația a fost dată greșit și pârîta V. S. n'avea drept să se stabilească acolo și nici nu s'a respectat distanța cerută.

Intimata are concesiunea de farmacie în București, str. Matei Voevod cu Inalt D. Regal din Iulie 1926, fiind clasificată întâia la concurs și i s'a dat păsuire de a prelungi anul obligator de deschidere de către Comisia chimico-farmaceutică cu autorizația Ministerului Sănătății.

Din acest punct de vedere intimata este în drept a funcționa și nu s'a făcut nici o călcare art. 116, 117, 118 și 123 al. 6, atunci când Ministerul a dat prelungirea și intimata a uzat de ea. Chiar dacă Ministerul ar fi aprobat greșit un aviz de prelungire, acțiunea tot nu este fondată, întrucât nu rezultă de nicăeri că o terță persoană are dreptul să ceară suprimarea concesiunei de farmacie, acest control neaparținând particularilor.

Interesul reclamantului pentru exercițiul acestei acțiuni poate naște numai din călcarea unei legi, care să-i cauzeze prejudiciu, adică în speță dacă mutarea intimatei în apropierea sa este făcută în mod ilegal. (Ap. București, II, dec. 91—26 febr. 1929, nepublic.).

5. Potrivit art. 118 l. sanit. farmacistul care a obținut dreptul de a înființa și exploata o farmacie este dator ca în termen de cel mult un an dela data obținerii autorizării să deschidă farmacia în localitatea, circumscripția și locul pentru care a optat. Art. 123 completând dispozițiunea arătată dispune că în cazul când farmacistul n'a deschis farmacia în termenul arătat, autorizația încetează de drept, afară de cazul de forță majoră sau alte cauze de întrerupere ce vor fi judecate și admise ca atari de Ministerul Sănătății, după avizul Comisiunei chimico-farmaceutice și al Consiliului superior sanitar. (Cas. III, dec. 1224—8 oct. 1929. Jur. Gen. 1930, 792).

6. Potrivit art. 114 combinat cu art. 119 al. b din legea sanitară din 1926, farmacistul care a dobândit autorizația de a deschide o farmacie este obligat să înceapă funcționarea cel mai târziu într'un an de la data Decretului de concesionare, sub sancțiunea de a-și vedea perimată autorizația.

Introducerea înăuntrul termenului de un an a unei cereri prin care să se ceară mutarea dreptului de a deschide farmacie și aprobarea acestei cereri de către Minister, întrerupe cursul perimării dreptului de deschidere a farmaciei. (Cas. III, dec. 1550—11 nov. 1929. Jur. Rom. 1930. 27).

7. Nu există drepturi câștigate decât dacă ele au fost obținute în chip legal.

Așa fiind, o concesiune obținută în 1921, se pierde de drept, dacă n'a fost valorificată în timp de nouă luni de la data obținerii. (Cas. III, dec. 1081—23 iunie 1931, P. S. 1931, 39).

8. Un farmacist care deși a obținut o concesiune de farmacie, nu a deschis-o, însă a obținut o prelungire a termenului de deschidere,

nu își pierde dreptul de a mai solicita și obține în timp de cinci ani concesiunea altei farmacii. dispozițiile art. 380 l. sanit. sancționând cu pierderea numai concesiunea acordată, el poate cere și obține concesiunea unei farmacii, care devine vacantă în intervalul de timp până la expirarea celor cinci ani dela ținerea examenului, pierzând, conf. art. 382, numai dreptul de farmacie asupra vechei farmacii. Ap. București, II, dec. 36—6 febr. 1935. R. J. A. 1935, 1237).

Obs. — V. și art. 376, n. 2.

ART. 373. — Farmacistul clasificat care nu optează în termenul prevăzut de art. 379 [1]) din prezenta lege, pentru o farmacie din circumscripțiile publicate, pierde beneficiul acestei clasificări, având dreptul să se prezinte la o nouă clasificare.

ART. 374. — Farmaciștii proprietari cari pe baza clasificării optează pentru o nouă concesiune de farmacie, pierd dreptul asupra vechilor concesiuni cari se declară vacante și se înscriu pe lista locurilor publicate, putându-se acorda altor farmaciști în termen de 30 de zile dela publicarea vacanței lor.

Jurispr. — Potrivit art. 370 l. sanit. Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale întocmește lista locurilor vacante și a celor unde urmează să se înființeze noui farmacii și apoi o publică în Monitorul Oficial, pentru ca cei în drept să solicite concesionarea lor.

Potrivit art. 377 și 379, concesiunile de farmacii se acordă prin Decret Regal în ordinea clasificării din tabloul examenului de capacitate, care este valabil cinci ani și pe baza cererilor de optare făcute în termen de 30 zile de la data publicării în Monitorul Oficial

Potrivit art. 382 pentru o concesiune de farmacie pot opta nu numai farmaciștii neproprietari, dar chiar și farmaciștii proprietari de farmacie, cari în cazul când li se atribue o farmacie nouă pierd dreptul asupra vechei concesiuni, care se declară vacantă și se înscrie pe lista locurilor publicate, putându-se acorda altor farmaciști în termen de 30 zile dela publicarea vacanței.

In speță, cum prin renunțarea farmacistei Z. T. la concesiunea de farmacie ce-i fusese acordată în Buzău — ea optând pentru alta — acea farmacie a rămas vacantă, Ministerul nu putea acorda concesiunea ei decât după publicarea vacanței în Monitorul Oficial, așa ca farmaciștii cari depuseseră examen și nu obținuseră încă concesiuni in termen de cinci ani, să poată solicita concesiunea, care să se acorde după tablou. (Ap. București. II, dec. 36—6 febr. 1935, R. J. A. 1935, 1237).

Obs. — V și art. 372, n. 8.

ART. 375. — Din doi în doi ani, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale este obligat a publica locurile vacante și cele ce se pot înființa din nou în raport cu creșterea populațiunii, în fiecare localitate.

ART. 376. — Mutarea farmaciilor de orice categorie în aceeaș localitate în interiorul circumsripției proprii, se poate face numai cu autorizațiunea Ministerului, dată pe baza referatului consiliului sanitar și de ocrotire local, cu avizul comisiei chimico-farmaceutice, care este obligată să se pronunțe în termen de maximum 30 de zile dela data cererii farmacistului.

Jurispr. INDEX

1. Ministerul M. S. și O. S. este în drept, potrivit art. 122 și 123 din legea sanitară, ca pe baza avizului Consiliului sanitar superior, să acorde concesii de deschidere de farmacii. Concesia se dă unor anumite persoane — diriginți — care trebue să îndeplinească cerințele legii și pentru o anumită circumscripție, unde se simte nevoe de farmacie.

Când o farmacie se mută dintr'un local în altul, în acelaș oraș, farmacistul nu poate părăsi circumscripția fără autorizarea Ministerului Sănătății, iar potrivit alin. ultim al art. 123, proprietarul, arendașul sau administratorul unei farmacii nu poate să devină în nici un caz proprietar, arendaș sau administrator al unei alte farmacii, afară de aceea la care este proprietar, arendaș sau administrator.

Chiar in cazul când recurentul ar avea dreptul de arendare, încă acesta nu se poate plânge că a fost lezat prin dispoziția Ministerului Sănătății, prin care i s'a închis noua farmacie deoarece el a deschis această farmacie fără aprobarea Ministerului și într'o circumscripție unde lipsa sau necesitatea unei farmacii nici măcar nu fusese în prealabil stabilită prin de-

1) Devenit art. 371 în actuala lege.

ciziune de către Minister, deci recursul se respinge (Cas. III, dec. 790—8 aprilie 1925, P. S. 1925, 517, Jur. Gen. 1925, 2187; în acelaş sens: Cas. III, 11 oct. 1920, P. R. 22. I. 275; 4 febr. 1921, P. R. 22. 3. 6, Jur. Rom. 1921, 193; 22 martie 1922, P. R. 22. 3. 160).

2. Potrivit art. 115 al. 4 l. sanit. o farmacie poate fi mutată dintr'un loc în altul în aceiaşi localitate cu aprobarea Ministerului, care este obligat să ia în prealabil avizul Consiliului sanitar superior şi al Comisiunei chimico-farmaceutice.

Cererea de mutare a dreptului de a deschide o farmacie echivalează cu cererea de a muta însăşi farmacia în sensul art. 115 al. 4, cu condiţie bine înţeles, ca această cerere să fie făcută chiar înlăuntrul anului prevăzut de art. 114, căci altfel însuş dreptul de a deschide o farmacie ar fi pierdut conf. art. 119 al. b; cu alte cuvinte nu este nevoe ca o farmacie să fie efectiv deschisă, pentru ca concesionarul să poată cere transferarea ei, ci este suficient ca această cerere să fie făcută în cursul anului prevăzut de art. 114, indiferent dacă farmacia a fost sau nu deschisă (Ap. Craiova, I. dec. 267—7 dec. 1923, Jur. Gen. 1929, 1261).

3. Deciziunea Ministerului Sănătăţii, prin care autoriză pe un farmacist pentru caz de forţă majoră să se mute dintr'o parte în alta a oraşului, nu poate fi cenzurată de instanţa de contencios, atunci când este motivată, întrucât Ministerul are potrivit art. 119 al. 2 l. sanitară, un drept suveran de apreciere (Ap. Craiova, I, dec. 267—7 dec. 1928, Jur. Gen. 1929, 1261).

4. Potrivit art. 2 al. 2 din regulamentul de organizare a farmaciilor din 1927, orice mutare de farmacii fără respectarea condiţiunilor prevăzute de lege atrage după sine închiderea farmaciei.

Recurentul nu poate invoca dispoziţiunile art. 123 (fost 119), din legea sanitară spre a susţine că Ministerul nu avea dreptul să-i retragă autorizaţia decât în cazurile prevăzute de acest text, întrucât în speţă nu este vorba de retragerea unei autorizaţiuni de deschidere a farmaciei, ci de acordarea autorizaţiunii de mutare a farmaciei pe care recurentul neobţinând-o nu se poate plânge de violarea acestui text (Cas. III, dec. 146—29 ian. 1929, nepubl.).

5. Dispoziţiile art. 136 l. sanit. de sub capitolul „Contravenţiuni" se aplică farmaciştilor numai în cazurile privitoare la industria şi comerţul cu medicamente, iar nu şi la exerciţiul dreptului de concesiune a farmaciei; chiar dacă art. 136 ar fi favorabil în speţă, potrivit însă dispoziţiilor acestui articol pedeapsa închiderii farmaciei trebue să se aplice de comisia chimico-farmaceutică cu aprobarea Ministerului Sănătăţii, ceeace în cazul de faţă nu s'a făcut.

Aşa fiind, lipsa de aprobare a mutării farmaciei reclamantei dintr'un local în altul nu poate constitui o contravenţie, căreia să i se aplice sancţiunile prevăzute de art. 136 l. sanit. (Ap. Bucureşti, IV, dec. 41—30 ian. 1929, nepublic.).

6. Prin art. 115 şi 119 l. sanit. se prevede dreptul unui farmacist de a se muta dintr'un local în altul în acelaş oraş cu aprobarea Ministerului Sănătăţii. In speţă făcându-se dovada că intimata a obţinut avizul Consiliului sanitar superior de a deschide farmacia din calea Victoriei 142 şi avizul fiind aprobat de Ministerul Sănătăţii, nu s'a făcut nici o călcare de lege (Ap. Bucureşti, II, dec. 91—26 febr. 1929, nepublic.).

7. Potrivit art. 119 l. sanit. Ministerul M. S. şi O. S. este obligat pentru a aproba mutarea unei farmacii dintr'un loc în altul să ia avizul Comisiunei chimico-farmaceutice şi al Consiliului sanitar superior, fără a fi necesar însă ca aprobarea să fie conformă cu aceste avize.

Dacă aprobarea s'a dat fără să se fi luat ambele avize Ministerul este în drept să revină asupra ei şi să intre în legalitate, fără a avea nevoe să se adreseze pentru aceasta instanţelor judecătoreşti (Cas. III, dec. 381—4 martie 1929, P. S. 1929, 405, Jur. Gen. 1929, 883).

8. Potrivit art. 1 din regulamentul legei sanitare pentru mutarea unei farmacii în cuprinsul aceleiaşi circumscripţii, Ministerul poate da autorizaţie numai pe baza avizului conform al Comisiunei chimico-farmaceutice.

Această dispoziţie fiind însă în contradicţie cu prevederile categorice ale art. 119 l. sanit. urmează că ea nu este aplicabilă şi deci recursul se respinge (Cas. III, dec. 381—4 martie 1929, P. S. 1929, 405, Jur. Gen. 1929, 883).

9. Art. 119 al. 4 l. sanit. stabileşte în mod precis că mutarea farmaciei dintr'un local în altul în acelaş oraş nu se poate face decât cu aprobarea Ministerului Sănătăţii dată după luarea avizului Comisiunei chimico-farmaceutice şi al Consiliului superior sanitar.

Din cuprinsul acestui text rezultă că mutaera unei farmacii dintr'un local în altul se poate încuviinţa pentru orice circumscripţie, cu condiţia însă, ca să fie făcută inăuntrul aceluiaş oraş şi cu avizul Comisiunilor arătate (Cas. III, dec. 1224—8 oct. 1929, Jur. Gen. 1930, 792).

10. Art. 115 al. 5 l. sanit. prevede că o farmacie poate fi mutată dintr'un loc într'altul cu aprobarea Ministerului Sănătăţii, care este obligat să ia avizul Consiliului sanitar superior şi al Comisiunei chimico-farmaceutică.

Din cuprinsul acestui text rezultă că legiuitorul n'a făcut nici o deosebire între cazul de mutarea dreptului de a deschide o farmacie şi acela când e vorba de mutarea unei farmacii existente, dintr'un loc într'altul.

Legiuitorul nu putea face o astfel de distincţie, întrucât cererea de mutarea dreptului de a deschide o farmacie echivalează cu însăşi cererea de mutarea unei farmacii existente dintr'un loc în altul, deci bine a judecat Curtea de Apel că este admisibilă mutarea unei farmacii, chiar dacă aceasta nu fusese nici un moment deschisă în circumscripţia pentru care se acordase la început concesiunea (Cas. III, dec. 1550 —11 nov. 1929, Jur. Rom. 1930, 27).

11. Art. 112 l. sanit. prevede că nici o farmacie nu se poate înfiinţa în comune urbane, decât în urma unui concurs şi pe baza autorizaţiei dată de Ministerul Sănătăţii, cu avizul Co-

misiunei chimico-farmaceutice și al Consiliului sanitar superior, iar art. 114 din aceeași lege prevede că autorizarea de a înființa și exploata o farmacie se dă pentru localitatea, circumscripția și locul, pentru care a optat candidatul, după ordinea clasificării rămasă definitivă.

Scopul legiuitorului, când a instituit concurs și alte condițiuni pentru înființarea unei farmacii, a fost acela ca fiecare farmacie să fie ocupată de persoane care merită în urma concursului depus; în acest caz o farmacie situată mai în centrul unui oraș va fi ocupată de un candidat mai meritos, iar o farmacie de periferie va fi ocupată de un candidat mai puțin meritos.

Acesta fiind scopul legiuitorului și întrucât art. 114 prevede că autorizația se dă pentru localitatea, circumscripția și locul pentru care a optat candidatul, rezultă de aici că mutarea unei farmacii sau a dreptului de a deschide o farmacie nu se poate face dintr'o circumscripție a orașului în alta din acelaș oraș, ci numai dintr'un local în altul situat în aceeași circumscripție.

A admite contrariul ar fi să se poată obține pe calea de mutare, o farmacie din centrul orașului în schimbul uneia dela periferie, ceeace ar fi contrar scopului legiuitorului și a textelor de lege citate, deci casează decizia Curței de Apel, care a judecat altfel (Cas. III, dec. 1550—11 nov. 1929, nepubl.).

12. Prin art. 112 l. sanit. se prevede ca nu se pot înființa în comunele urbane farmacii decât în urma unui concurs și pe baza autorizațiunei dată de Minister, cu avizul Comisiunei chimico-farmaceutice și a Consiliului Sanitar superior, iar prin art. 114 din aceiași lege se prevede că autorizația de a înființa și exploata o farmacie se dă pe localitate, circumscripție și locul pentru care a optat candidatul, după ordinea clasificării rămasă definitivă.

Mutarea unei farmacii sau mutarea dreptului de a deschide o farmacie nu se poate face dintr'o circumscripție a orașului în alta din acel oraș, ci numai dintr'un local în altul situat în aceeași circumscripție.

Intrucât în speță mutarea farmaciei intimatului dintr'o circumscripție în alta s'a făcut de Ministerul Sănătății în contra prevederilor legale amintite, acțiunea urmează să fie admisă (Cas. III. dec. 217—10 febr. 1930, P. S. 1931, 211).

13. Potrivit art. 112 l. sanit. nu se pot înființa în comunele urbane farmacii decât numai în urma unui concurs și pe baza autorizației dată de Minister cu avizul comisiunei chimico-farmaceutice și a consiliului sanitar superior, iar potrivit art. 114 din aceeași lege, autorizația de a înființa și exploata o farmacie se dă pe localitate, circumscripție și locul pentru care a optat candidatul după ordinea clasificării rămasă definitivă.

Art. 119 al. 4 din aceeași lege vorbind de transferări prevede că mutarea farmaciilor dintr'un local în altul din acelaș oraș se poate face cu aprobarea Ministerului Sănătății și numai în urma avizului comisiunii chimico-farmaceutice și a consiliului Sanitar superior. De aici se poate deduce cu certitudine că mutarea unei farmacii dintr'un local în altul se poate încuviința pentru orice circumscripție, cu condiția însă ca să fie făcută înăuntrul aceluiaș oraș și cu avizul comisiunilor mai sus arătate. In speță procedându-se astfel, acțiunea în contencios se respinge ca nefondată (Ap. Cernăuți. I. dec. 100—29 oct. 1931, nepublic.).

14. Prin art. 119 al. 4 l. sanit. din 1926 se prevede că mutarea farmaciilor dintr'un loc în altul în acelaș oraș, nu se poate face decât cu aprobarea Ministerului Sănătății și numai după ce se va fi luat în prealabil avizul Comisiunii chimico-farmaceutice și al Consiliului superior sanitar.

Din cuprinsul acestui articol rezultă că mutarea unei farmacii dintr'un local în altul, se poate încuviința pentru orice circumscripțiune, cu condițiunea însă ca să fie făcută înlăuntrul aceluiaș oraș și cu avizul Comisiunilor arătate mai sus.

In speță îndeplinindu-se aceste condițiuni autorizația de transferare dată de Minister este legală și în consecință se respinge recursul (Cas. III, dec. 423 bis — 6 martie 1933, R. J. A. 1933, 640, P. R. 34. 3. 64).

15. Potrivit art. 370 și 384 l. sanit., Ministerul M. S. și O. S. este suveran în a stabili atât lista locurilor circumscripțiilor și reședințelor, cât și a aproba mutarea farmaciilor de orice categorie în aceeași localitate. Legiuitorul vorbind de autorizația Ministerului în aceste cazuri nu o îngăduește, astfel că dreptul său trebue privit ca un drept suveran, al cărui control nu-l poate face orice particular, chiar dacă ar dovedi un interes eventual.

Așa fiind, acțiunile reclamanților farmaciști, care cer anularea I. D. R., prin care s'a aprobat pâritei transferarea farmaciei sale din Sinaia în București, str. Dr. Lister 1, se privesc nefondate, pentru motivul că nici unul din reclamanți nu justifică exitența vreunui drept în înțelesul legei contenciosului administrativ.

Prin noțiunea de drept în spiritul legii, se înțelege o situație juridică individuală și personală, exclusivă și obligatorie, garantată de lege, iar nu un simplu interes cu drepturi eventuale.

Chiar obținerea de către unul din reclamanți a unui aviz favorabil din partea comisiei chimico-farmaceutice pentru mutarea farmaciei sale, în locul unde a fost autorizată pârâta de către Minister, să-și mute farmacia, nu poate evidenția un drept în sensul legii pentru acesta, întrucât avizul la care el se referă nu este suficient pentru mutarea unei farmacii, el fiind condiționat de aprobarea Ministerului M. S. și O. S., care în conformitate cu textele din legea sanitară arătate mai sus, este suveran să autorizeze sau nu această mutare, deci acțiunile de față se resping (Ap. București, III, dec. 519—14 dec. 1934, R. J. A. 1935, 1038).

Obs. V, și art. 372, n. 3, 4, 6 și art. 421, n. 1, 2.

CAPITOLUL IV

Farmaciile de clinici, spitale, de sezon şi de mână

ART. 377. — Ministerul, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice, va putea încuviinţa înfiinţarea de farmacii :

a) **Clinicilor universitare ;**

b **Spitalelor publice cari au cel puţin 100 paturi şi instituţiunilor depinzând de asigurările sociale.**

In farmaciile clinicilor, spitalelor şi altor instituţii publice, comerţul de medicamente este interzis. Distribuirea medicamentelor şi materialelor sanitare în aceste farmacii se face în conformitate cu dispoziţiunile şi regulamentele de administrare a spitalelor numai bolnavilor din interiorul instituţiunii care a obţinut concesiunea.

Aceste farmacii nu pot fi conduse decât de farmacişti diriginţi cu titlul de doctor în farmacie sau licenţiaţi în farmacie.

ART. 378. — In localităţile balneare şi climatice în care nu există farmacie publică, Ministerul, cu avizul comisiei climatico-farmaceutice poate acorda farmaciştilor proprietari, de preferinţă din regiunea localităţii respective, concesiunea pentru înfiinţarea unei farmacii de sezon.

Farmacia de sezon nu este o concesiune independentă ; ea funcţionează ca filiala unei farmacii exclusiv numai în timpul sezonului dela 1 Mai până la 1 Octomvrie.

Farmacia de sezon nu se poate arenda nici transmite altui farmacist, iar concesiunea ei se stinge de drept din momentul în care concesionarul a încetat de a mai fi proprietarul farmaciei publice pentru care a fost acordat dreptul farmaciei de sezon, cât şi prin faptul înfiinţării unei farmacii publice în localitate.

Farmaciile de sezon se conduc de un farmacist având titlul de diriginte, sau un farmacist licenţiat având dreptul la liberă practică în ţară.

Activitatea farmaciilor de sezon va trebui să se conformeze dispoziţiunilor legii, regulamentelor şi ordonanţelor sanitare în vigoare şi valabile pentru farmaciile publice.

ART. 379. — Medicii şi veterinarii din comunele rurale depărtate la cel puţin 10 km. de o farmacie publică, pot solicita şi obţine, dela inspectorul general sanitar şi de ocrotire local, autorizaţia de a poseda o farmacie de mână cu medicamentele necesare pentru îngrijirea clientelei lor.

Această autorizaţie încetează când s'a înfiinţat o farmacie publică în comuna unde locueşte posesorul autorizaţiei sau într'o localitate mai apropiată ca 10 km.

Inspectorul general sanitar şi de ocrotire local va comunica Ministerului numele persoanei care a obţinut autorizaţia de a poseda o farmacie de mâna.

CAPITOLUL V

Personalul farmaceutic

ART. 380. — Personalul farmaceutic se compune din :

a) **Farmacist diriginte ;**

b) **Farmacist stagiar ;**

c) **Ajutor de farmacist ;**

d) **Asistent de farmacie ;**

e) **Elev în farmacie (student farmacist în stagiul de practică).**

Intrebuinţarea altui personal în oficină este interzisă. Orice angajare şi schimbare de personal trebuie anunţată în termen de 14 zile medicului primar de judeţ sau medicului-şef de municipiu, care va raporta inspectorului general sanitar şi de ocrotire local.

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l dr. D. Mezincescu, raportor :* D-lor deputaţi, la acest articol, tot d. deputat D. Cărăuş propune un amendament prin care se cere să se adauge la aliniatul 4, cuvintele :

„Deasemenea şi ajutorii de farmacişti".

Acest amendament nu-şi mai are însă rostul, întruct a fost primit un amendament în acelaş sens la art. 391 devenit art. 388.

D-lor deputaţi, odată ce am admis amenda-

mentul prin care se intercalează şi această categorie de ajutori de farmacist, dela sine înţeles se va adăuga şi la celelalte articole unde este vorba de ajutori de farmacist.

— Se pune la vot amendamentul şi se respinge.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 386, n. 1.

ART. 381. — Pentru dobândirea titlului de farmacist diriginte [1] se cere:

_a)_ Calitatea de cetăţean român;

_b)_ Licenţa sau doctoratul în farmacie;

_c)_ Dreptul de liberă practică a farmaciei în ţară;

_d)_ Un stagiu de trei ani de practică efectivă făcut după obţinerea dreptului liberei practice într'o farmacie sau laborator farmaceutic recunoscut de Minister. Doctorilor în farmacie li se reduce stagiul la doi ani.

In stagiul de practică se consideră şi timpul petrecut în serviciul militar in farmaciile militare.

Titlul de farmacist diriginte se acordă la cerere de către Minister pe baza documentelor prezentate, care dispune în acelaş timp şi înscrierea acestui titlu în cazierul farmacistului respectiv.

ART. 382. — Farmacistul cu titlul de farmacist diriginte poate să înlocuiască în mod provizoriu, pe timp de cel mult şase luni, pe farmacistul diriginte proprietar al unei farmacii urbane şi rurale în cazul unui concediu obţinut de acesta dela Minister.

Jurispr. — Imprejurarea că proprietarul farmaciei a fost înlocuit pentru un timp cu un alt diriginte şi că farmacia a fost arendată pentru un alt timp, nu are nici o influenţă asupra dreptului său decurgând din calitatea de proprietar diriginte de farmacie, de oarece însăşi legea admite conducerea farmaciei prin alt diriginte şi dirigenţia intimatului a continuat mai mult de zece ani. Această interpretare e conformă cu art. 126 l. sanit., întrucât din acest text rezultă că farmacistul diriginte poate fi înlocuit cu un alt diriginte in condiţiunile legii (Cas. III, dec. 2087-5 dec. 1933, R. J. A. 1934, 899).

Obs. — V. şi art. 388.

ART. 383. — Se consideră ca având titlul de farmacist stagiar toţi licenţiaţii sau doctorii în farmacie, cetăţeni români, cu dreptul de liberă practică a farmaciei în ţară.

Farmaciştii stagiari, deşi lucrează sub conducerea dirigintelui, au întreaga responsabilitate morală şi juridică pentru orice preparaţiuni şi expediţiuni de medicamente făcute de ei, sau în prezenţa şi supravegherea lor de asistenţii în farmacie.

Farmaciştii stagiari substituesc pe diriginte în absenţa acestuia în toate atribuţiunile lui.

Pot conduce o farmacie de sezon şi pot înlocui în conducere în mod provizoriu şi pe timp de cel mult şase luni pe farmacistul diriginte al unei farmacii urbane şi rurale în cazul unui concediu obţinut de acesta dela Minister.

ART. 384. — Se consideră ca având titlul de asistenţi în farmacie studenţii Facultăţilor de farmacie din ţară, începând cu anul al doilea de studiu şi dacă sunt studenţi activi, cu frecvenţa regulată.

Ei lucrează în farmacie sub supravegherea şi pe răspunderea dirigintelui sau a farmacistului stagiar.

Jurispr. — Intru cât decizia supusă recursului constată neglijenţă, nedibăcie şi nepăzire de regulament şi din partea recurentului, asistent de farmacie, cu privire la cauzarea morţii victimei, instanţa de fond era îndrituită a condamna pe recurent în baza art. 248 codul penal care pedepseşte pe oricare din nedibăcie, din nesocotinţă, din nebăgare de seamă, din neîngrijirea sau din nepăzirea regulamentelor, va săvârşi omor fără voe, ori va fi fost cauza involuntară de a se săvârşi omorul; Regulamentul taxei farmaceutice din 1910, invocat de recurent prin motivul de casare, şi sub imperiul căruia a avut loc infracţiunea, prescrie tocmai prin art. 20 că dirigintele, licenţiatul ori asistentul farmaciei, — cum este în speţă recurentul, — este responsabil fiecare în parte pentru orice expediţie, făcută de el (Cas. II, dec. 822—24 febr. 1926, Jur. Gen. 1926 836, Jur. Rom. 1926, 179).

Obs. — V. şi art. 386, n. 1.

---

[1] Regulamentul pt. obţinerea titlului de farmacist diriginte, publicat in M. O. din 17 ian. 1927, este abrogat prin dispoziţiile contrare ale acestui text.

ART. 385. — Admiterea elevilor pentru stagiul de practică în farmacie se face cu aprobarea Comisiunii județene pentru controlul farmaciilor, drogheriilor, laboratoriilor, etc.

Nici o farmacie publică sau de spitale nu va avea dreptul, să înscrie pentru practică în acea farmacie decât un singur elev în anul I-iu și unul în anul II-lea. Farmaciile de clinici universitare, alipite la un institut farmaceutic universitar pot înscrie până la maximum opt elevi. Ei sunt admiși să lucreze în farmacie numai în prezența și sub răspunderea directă și întreagă a farmacistului diriginte sau a farmacistului stagiar.

Un regulament special va preciza toate celelalte condițiuni.

ART. 386. — Farmaciile de orice categorie, în afară de farmaciile de sezon, pentru cari sunt prevederi speciale, trebuiesc conduse de un farmacist diriginte recunoscut de Minister, el având întreaga răspundere pentru conducerea și funcționarea conformă legilor, regulamentelor și ordonanțelor sanitare în vigoare ale farmaciei.

Jurispr. — 1. Nici un text din legea sanitara nu derogă dela principiul stabilit de art. 1000 c. civ.

Dacă art. 14 din regulamentul pentru organizarea interioară, controlul farmaciilor și a taxelor farmaceutice, la care trimite art. 116 l. sanit. prescrie că dirigintele, licențiatul, asistenții sau studenții în medicină sunt responsabili fiecare în parte, moralmente și materialmente, de orice greșală făcută de ei în expedierea medicamentelor, acest text nu derogă întru nimic dela principiul stabilit prin art. 1000 cod. civ., având de scop numai să determine responsabilitatea proprie a personalului farmaceutic și nu exclude prin nici o dispoziție răspunderea de daune a patronului farmaciei pentru culpa sa in eligendo.

De asemenea, împrejurarea că legea și regulamentul sanitar obligă pe patronul farmacist să ia ca diriginte și asistenți în farmacie persoane care să îndeplinească anumite condițiuni de studiu, licențiați sau studenți în farmacie, nu-l îndrituește să susțină că din moment ce s'a conformat în această privință legei și regulamentului, el nu mai poate fi ținut de nici o răspundere, de oarece legea nu face decât să determine condițiile ce trebue să întrunească personalul farmaceutic, dar alegerea acestui personal dintre cei care întrunesc condițiile legei și a regulamentului, rămâne la libera voință a patronului farmacist, alegere care angajează răspunderea lui.

Deci, în speță fiind stabilit că inculpații, asistenți în farmacia recurentului, numiți ca atare de către acesta, prin faptul săvârșit în exercițiul funcțiunei lor în farmacie, de a expedia otravă în loc de alt medicament, au cauzat moartea victimei și au adus un prejudiciu părților civile, instanța de fond nu a violat legea condamnând pe recurentul patron la repararea acestui prejudiciu, ci a făcut din contră, o justă aplicare a principiului de mai sus, fiind indiferentă împrejurarea că în momentul comiterii infracțiunii recurentul lipsea din localitate (Cas. II, dec. 822—24 febr. 1926, Jur. Rom. 1926, 179, Jur. Gen. 1926, 836 și 848).

2. Singurul text care consideră contravenție faptul de a lipsi dela farmacie fără a lăsa un înlocuitor recunoscut ca atare, este art. 25 din regulamentul taxei farmaceutice, care prevede că vor fi supuse penalității din art. 119 l. sanit. între altele „lipsirea dela farmacie pentru un timp mai mare decât o săptămână a dirigintelui fără a lăsa un locțiitor în farmacie, recunoscut de minister ca locțiitor".

Urmează deci, că pentru existența abaterii prevăzută de art. 25 citat este necesar ca lipsa să fie mai mare de o săptămână (Cas. II dec. 10345—13 dec. 1928, Jur. Gen. 1929, 388, Jur. Rom. 1829, 87, B. C. 1828. 3.280, B. C. Ap, 1929, 87).

Obs. — V. și art. 388.

ART. 387. — Farmacistul concesionar responsabil, care din orice motive apreciate de inspectorul general sanitar și de ocrotire local este nevoit a absenta dela conducerea farmaciei, poate fi înlocuit provizoriu și pe timp de cel mult un an printr'un farmacist stagiar în comunele rurale, iar în cele urbane printr'un farmacist având titlul de farmacist diriginte.

Comisiunea de supraveghere și control, județeană sau municipală, atunci când constată că concesionarul responsabil al unei farmacii a devenit incapabil, sesizează inspectorul general sanitar și de ocrotire local, care numește o comisiune medico-legală pentru a-și da avizul.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 382 și 388.

CAPITOLUL VI

Exploatarea, transmisiunea şi concesiunea farmaciilor publice

ART. 388 [1]). — Concesiunea farmaciilor publice este personală. Vinderea, arendarea sau înstrăinarea sub orice titlu atrage anularea de drept a concesiunii obţinute.

In caz de moarte sau incapacitate a concesionarului, stabilită pe baza art. 395, se acordă un termen de 3 ani pentru lichidare, în care timp farmacia se va conduce de un farmacist diriginte.

Raport Senat l. 1930. — Se ştie, că farmacia este singura instituţie dela noi, care se bucură de o serie de privilegii deosebite.

Aproape toate ţările au desfiinţat aceste privilegii, unele lăsând comerţul liber, cum este în Franţa, altele reglementându-l.

Am adaptat reglementarea dându-i farmacistului personal, toate garanţiile pentru a putea să se desvolte şi să răspundă misiunii sale.

Am crezut, că aceste privilegii sunt pur personale, aşa cum sunt la toate profesiunile liberale, pe cari de altfel nici o lege nu le apără cu nimic.

Ni s'a cerut, ca aceste privilegii să fie moştenite; noi am considerat că lucrul acesta este antidemocratic, nu prezintă nici o utilitate socială, ba din contră, transformă în slugi pe doctorii şi licenţiaţii în farmacie ,cari n'au avut şansă nici să moştenească şi nici n'au mijlocul să arendeze sau să cumpere o farmacie.

Am crezut, că este nedrept ca o generaţie să exploateze pe cea care urmează.

Noi am crezut că concesiunea personală, cu toate privilegiile pe cari legea le dă acestei categorii de intelectuali, este suficientă.

In ceiace priveşte drepturile câştigate ale actualilor farmacişti noi le respectăm.

Acestea sunt propunerile noastre, rămâne ca Parlamentul să decidă cum va crede mai bine.

Exp. mot. l. 1930. — Ceeace diferenţiază fundamental acest proiect de lege de legile anterioare este că, concesiunea de farmacie de astăzi înainte nu poate fi decât pur personală, şi pentru completarea dispoziţiunilor din legea din 1926 acest caracter personal devine accentuat şi categoric prin aceea, că i se recunoaşte pe deplin concesionarului concesiunea atâta timp cât trăeşte şi lucrează în cadrul actualei legi.

Concesiunea trebuie considerată ca un drept al Statului, care nu poate fi în patrimoniul altor persoane decât sub anumite forme şi condiţiuni stabilite prin prezenta lege.

Dreptul de arendare al farmaciei a fost menţinut, de oarece nu aduce nici un prejudiciu sănătăţii publice şi farmaciştilor, ci din contra, este un mijloc prin care asociind capitalul cu munca, pot să beneficieze cât mai mulţi farmacişti, în acelaş timp, sub o formă legală de drepturile profesionale, ce le conferă legea, farmaciştilor licenţiaţi.

Infiinţarea unei concesiuni de farmacie pe lângă condiţiunile speciale de capacitate ce se cer farmacistului, reclamă şi un capital, — mai ales astăzi, — foarte însemnat, fără ca Statul să contribue materialiceşte la crearea acestei instituţiuni de utilitate publică.

Din aceste motive, am admis pentru lichidarea fondului comercial, dreptul de exploatare de către văduvă până la moarte sau recăsătorire şi copiilor până la majorat, îndemnând prin această lege şi pe descendenţii direcţi, farmacişti ai decedatului concesionar, de a continua cu exploatarea concesiunei, dacă se vor găsi în conformitate cu textele exprese ale acestei legi.

Aceasta nu eludează principiul fundamental al obţinerii de concesiune, dar are partea echitabilă morală şi de interes public, de a asigura o continuitate în conducerea şi în folosul perfecţionării exerciţiului farmaciei.

Jurispr. — **1.** Dreptul de farmacie se acorda în principiu de puterea executivă, numai persoanelor care îndeplinesc anumite condiţiuni de titluri şi capacitate. El este un drept personal si numai prin excepţie şi pentru consideraţiuni de echitate este prevăzut în legea sanitară că acest drept poate trece în anumite condiţiuni, prin vânzarea sau moştenirea fondului comercial al farmaciei şi altor persoane determinate în lege.

Acest principiu fundamental al personalităţii dreptului de farmacie rezidă la baza tuturor legilor care l-au reglementat, din toate aceste legi — dela regulamentele organice până la legea actuală — rezultând caracterul personalităţii dreptului cu moduri de transmisibilitate limitată şi condiţionată de anumite împrejurări.

In această situaţie juridică, dreptul de farmacie ori când ar fi fost dobândit „ab origine", neputând fi moştenit — sub imperiul actualei legi în vigoare — ca un bun patrimonial de drept comun, ci numai transmis în virtutea acestei legi unor anume persoane şi în anume condiţiuni, rezultă că la moartea văduvei unui farmacist dreptul de farmacie nu trece cu bunurile succesorale la moştenitorii acesteia, ci disociindu-se de dreptul asupra fondului farmaciei, revine puterei publice executive de a-l acorda persoanelor care întrunesc condiţiile prevăzute de legea sanitară în vigoare.

De aceea recurentul nu poate pretinde să i se

---

1) Devenit art. 387 în actuala lege.

recunoască dreptul asupra farmaciei „Domnească" din Galați pe baza cumpărărei dela succesorii văduvei farmacistului, întru cât prin moartea văduvei acest drept rămâne la dispoziția Statului, iar nu a succesorilor, cari deci nu erau îndrituiți să-l transmită prin vânzare recurentului așa că recursul se respinge (Cas. III, dec. 2333—1 dec. 1924, după divergență, Jur. Rom. 1925, 12, Jur. Gen. 1925, 223, P. R. 25. 1, 41).

2. Contractul pentru arendarea dreptului de exploatarea unei farmacii este un fapt de comerț, dreptul de farmacie fiind un fapt de comerț; de asemenea farmaciștii sunt comercianți (Cas. I, dec. 2005—17 oct. 1930, P. S. 1930, 606).

3. Chiar în cazul excepțional al unei farmacii cu drept real patrimonial, geranța ei nu poate fi încredințată conform dispozițiunilor clare ale legii sanitare decât unui farmacist diriginte, condițiune pe care în speță nu o întrunește nici unul dintre reclamanți — asociații pârîtului D. Numai așa se explică dece contractul social respectiv rezervă această geranță pe seama pârîtului D., care în acelaș timp devenea, prin celălalt act de vânzare-cumpărare cu aceiași dată și proprietar exclusiv al farmaciei în litigiu.

In asemenea condițiuni geranța acestei farmacii nefăcând parte din bunul social comun, care face obiectul procesului de fond dintre împricinați, ea nu poate fi ridicată din mâinile pârîtului, proprietarul farmaciei, în temeiul și cursul acestui proces, rămânând bine înțeles în deplina competență a instanței de fond să hotărască dacă și în ce măsură această geranță ar putea fi influențată ulterior, prin soluția ce va da procesului.

Chiar dacă s'ar considera geranța farmaciei în litigiu ca făcând parte integrantă din obiectul contractului social dintre împricinați, încă atribuirea ei pârîtului fiind făcută printr'o clauză special a contractului de societate, această geranță nu i se poate revoca în cursul societății, fără o cauză legitimă, conform disp. formale ale art. 1514 c. c., care nestabilindu-se, acțiunea de sequestru judiciar se respinge (Ap. București, I, dec. 254—22 dec. 1930, Jur. Gen. 1930, 298).

4. Deși art. 137 l. sanit. din 1926 abrogă toate legile și regulamentele sanitare contrare ei, totuș prin art. 124 respectă drepturile câștigate pentru farmaciile, care au dobândit dela autoritatea competentă concesiunea sau autorizația de a funcționa în conformitate cu legea sub regimul căreia au luat ființă, urmând să funcționeze dela data promulgării legii sanitare din 1926, potrivit dispozițiunilor acestei legi. Aceeaşi situație juridică rezultă și din art. 133 l. sanit. 1926.

Legea sanit. din 1893 pune în art. 123 principiile privitoare la concesiunile de farmacii, care sunt aplicabile în speță — fiind vorba de o farmacie înființată în 1896 — și cărora se constată că s'a conformat autorul reclamanților, pentru obținerea dreptului de a deschide farmacia în litigiu astăzi.

Ministerul nu poate aplica în speță dispozițiile legei sanitare din 1926 nici pentru stabilirea drepturilor succesorale ale reclamanților asupra farmaciei, întrucât aceste drepturi le-au fost transmise prin succesiune în 1907 la decesul autorului lor, intrând definitiv de atunci în patrimoniul lor conf. art. 123 l. sanit. din 1893 în vigoare atunci, care permitea acest mod de transmisiune a farmaciilor.

In legea sanitară din 1926, ce se invoacă de Minister, neexitând nici o dispoziție cuprinsă în vreun text de lege, care să consfințească intenția legiuitorului de a-i da efect retroactiv art. 117, urmează că dispozițiile acestui text referitor la dreptul de concesiune nu pot fi interpretate decât în sensul că ele se aplică numai succesiunilor deschise sub imperiul legei din 1926, iar nu și succesiunilor deschise sub imperiul legei sanitare din 1893, fiind de principiu că legea sub imperiul căreia se deschide o succesiune, determină singură persoanele ce au dreptul de a primi, capacitatea lor, precum și partea fiecărui moștenitor.

Așa fiind, numai prin abuz de autoritate Ministerul Sănătății a aplicat reclamanților dispozițiile legei din 1926 și în consecință acțiunea urmează să fie admisă și adresa Ministerului anulată (Ap. Constanța, dec. 104—14 iulie 1932, nepublicată).

5 In conformitate cu dispozițiunile art. 131 din legea maghiară XIV din anul 1876 în vigoare la 25 ianuarie 1930, în Ardeal, și aplicată în speță — fiind vorba de o farmacie aflătoare în Sf. Gheorghe, Jud. Trei-Scaune, — actele de transfer a unei farmacii personale sunt valabile, urmând însă ca pentru definitivarea lor să se ceară autorizarea Ministerului de Interne, care este obligat a da aceste autorizațiuni și nu le poate refuza decât în cazul lipsei condițiunilor legale sau în cazul lipsei dovedite de încredere morală, jurisprudența Curților Maghiare fiind constantă în această privință, după cum rezultă din deciziunile nr. I. G. 22/908 și I. G. 185/904.

In speță se constată că există un act de transfer cu dată certă din 25 ianuarie 1930, relativ la această farmacie și Ministerul însuș constată, prin adresa Nr. 98674 din 3 ianuarie 1935, că farmacistul I. B. întrunește toate condițiunile legale pentru a obține acest transfer, deci este neîndoios, că pe baza acestei legi Ministerul M. S. și O. S. era obligat a da aprobarea pentru acest transfer.

De altfel, în art. 124 resp. 138 din legea din 23 martie 1926, se arată în mod formal, că sunt păstrate și ocrotite toate drepturile câștigate, relativ la farmaciile în ființă în Regat, sau în Ardeal la promulgarea acestei legi; deci drepturile rezultând din art. 131 din legea maghiară XIV din 1876 își produc toate efectele lor și sunt aplicabile și în speță.

In afară de acestea, prin însuș art. 124, resp. 138 din legea din 1926 se arată în mod formal că farmaciile cu drept personal atât în vechiul

Regat, cât și în teritoriile alipite pot fi transmise prin vânzare către un farmacist-diriginte, prin urmare și din acest punct de vedere reclamanții au dreptul de a cere și a obține aprobarea transferului farmaciei „La Sf. Ștefan" din Sf. Gheorghe asupra farmacistului-diriginte I. B., ca consecință a actului de transfer din 25 ianuarie 1930, definitiv executat, după cum rezultă din decizia Nr. G. 16287/1934 a Judecătoriei Mixte din Brașov.

Și în noua lege sanitară din 14 iulie 1930, prin art. 409 se arată formal că, drepturile de proprietate dobândite asupra farmaciilor în puterea legilor anterioare rămân neatinse; prin urmare și din această lege rezultă că reclamanții au dreptul de a cere și a obține dela Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale aprobarea transferului făcut prin actul din 25 ianuarie 1930, așa că acțiunea urmează să fie admisă (Ap. Brașov, I, 24 mai 1935, R. J. B. 1935, 1289).

ART. 389. — Concesiunea unei farmacii publice încetează de drept, în afară de cazurile prevăzute în articolele precedente, atunci:

a) **Când farmacistul a întrerupt funcționarea farmaciei sau a încetat de a o mai conduce personal, cu excepția stabilită de art. 395** [1]**.**

b) **Când farmacia a fost mutată în altă circumscripție;**

c) **Când concesionarul renunță benevol la concesiunea sa.**

ART. 390. — Ministerul cu avizul comisiei chimico-farmaceutice va retrage concesiunea:

a) **Când farmacistul concesionar a fost condamnat în mod definitiv pentru fapte infamante;**

b) **Când farmacistul concesionar a suferit în cursul unui an mai multe condamnări definitive pentru contravențiuni grave la legea sanitară, ori alte legi similare și la regulamentele ce privesc exercițiul farmaciei;**

c) **Când farmacistul și-a pierdut cetățenia română;**

d) **Când farmacistul și-a pierdut definitiv dreptul de a exercita profesiunea de farmacist. Motivele încetării concesiunii de farmacii vor fi trecute în cazierul farmaciei respective.**

Jurispr. — Din art. 136 l. sanit. rezultă în mod neîndoios că sancțiunile prevăzute de acest text se aplică numai contravenienților la dispozițiunile relative la industria și comerțul cu medicamente, când contravenientul în caz de interzicere temporară sau definitivă a exercițiului profesiunei de farmacist are deschis dreptul de apel la Tribunal în termen de 15 zile de la comunicare, iar nu și la exercițiul dreptului de concesiune a farmaciei.

Că aceasta a fost intenția legiutorului, rezultă și din dispozițiile alin. ultim din art. 136, care prevede confiscarea obligatorie în folosul spitalelor, fără nici o pretenție sau despăgubire a substanțelor care constitue contravenția, ceeace sigur nu poate avea loc în cazul exercițiului dreptului de farmacie, cum este cazul în speță.

Intrucât legea sanitară nu prevede nici o cale de atac pentru cazul când se interzice exerçițiul dreptului de concesiune a farmaciei, este evident că partea vătămată este în drept să se plângă potrivit art. 1 l. cont. adm. înaintea instanțelor învestite cu atribuțiuni de contencios administrativ, pentru recunoașterea dreptului său.

Prin urmare, bine Curtea de Apel a declarat acțiunea admisibilă (Cas. III, dec. 1207—4 oct. 1929, Jur. Gen. 1930, 951).

CAPITOLUL VII

Organizarea și funcționarea Colegiului Farmaceutic

ART. 391. — In scopul de a se controla practica farmaciei și de a veghea la păstrarea prestigiului corpului farmaceutic, se creiază Colegiul Farmaceutic.

Colegiul Farmaceutic din România se compune din farmaciștii cari au dreptul la libera practică a profesiunii lor în țară.

Nimeni nu poate practica farmacia dacă nu este înscris în Colegiul Farmaceutic.

Jurispr. — Președintele Asociației farmaciștilor nu poate introduce acțiune în contencios în această calitate fără a avea mandat de reprezentare în justiție, întrucât potrivit art. 40 din statutele Asociației farmaciștilor, el are numai un mandat limitat de a se ocupa de inte-

1) Devenit art. 387 în actuala lege.

resele asociației, iar nu și de a o reprezenta în justiție, așa că în speță nefăcându-se dovada că reclamantul a avut mandat de reprezentare în justiție, rău i s'a admis acțiunea în această calitate (Cas. III, dec. 95—21 ian. 1934, R. J. A. 1935, 968 și dec. 96—21 ian. 1935, R. J. A. 1935, 1096).

ART. 392. — Un regulament va stabili toate celelalte condițiuni [1]**.**

CAPITOLUL VIII

Supravegherea și controlul farmaciilor

ART. 393. — Supravegherea și controlul farmaciilor se exercită de către Minister prin:
a) **Institutele chimico-farmaceutice;**
b) **Serviciul farmaceutic din Minister;**
c) **Inspectorii generali sanitari și de ocrotire locali;**
d) **Comisiile județene de control.**

ART. 394. — Serviciul farmaceutic din Minister în acest scop va purta evidența tuturor farmaciilor de orice categorie și a întregului personal farmaceutic. Va înființa caziere în cari pe lângă situația juridică a farmaciei va înregistra orice schimbare de proprietate, de conducere de personal și în genere orice date privitoare la activitatea și funcționarea farmaciei. Va purta și un cazier personal în care se vor înregistra toate datele referitoare la activitatea profesională a personalului farmaceutic.

ART. 395. — Controlul farmaciilor se va face obligator cel puțin odată pe an de comisiunea județeană sau municipală de control, numită de Minister pe termen de cinci ani, compusă din:
a) **Medicul-șef al serviciului sanitar urban sau județean;**
b) **Un farmacist delegat de Consiliul de igienă și de ocrotire județean sau municipal, având o vechime de cel puțin cinci ani ca diriginte proprietar;**
c) **Un chimist șef de laborator, acolo unde este.**

ART. 396. — Se vor lua probe de medicamente cu îndeplinirea formalităților stabilite prin regulamentul acestei legi.

Analiza probelor se va executa de institutele chimico-farmaceutice sau de laboratoarele desemnate de Minister cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice.

CAPITOLUL IX

Aprovizionarea cu medicamente a instituțiunilor sanitare și de ocrotire

ART. 397. — Aprovizionarea cu medicamente a instituțiunilor sanitare și de ocrotire, ori de cine ar depinde ele, se va putea face în comun prin licitațiune publică, pe bază de caiete de sarcini întocmite de comun acord cu Institutul chimico-farmaceutic.

Aprovizionarea în detaliu a instituțiunilor pendinte de Minister se va face prin depozitele de medicamente, sau în lipsa lor, prin farmacii publice, în baza unei taxe speciale stabilită de Minister în acord cu Asociația farmaciștilor.

ART. 398. — Toate instituțiunile sanitare și de ocrotire enumărate în regulamentul acestei legi, vor beneficia în toate farmaciile publice de favorul prețurilor reduse cuprinse în „Taxa specială farmaceutică pentru instituțiuni favorizate", taxă stabilită în fiecare an de Minister, pe baza încheerilor unei comisiuni speciale numită de Minister, compusă din:
a) **Directorul sănătații din Minister;**
b) **Directorul institutului chimico-farmaceutic;**
c) **Un membru farmacist al comisiunii chimico-farmaceutice;**

---

1) Regulamentul Colegiului Farmaceutic din România a fost sancționat cu Decretul No. 1127 din 1 aprilie 1931, publicat în M. O. No. 89 din 18 aprilie 1931.

d) **Un delegat al Casei Asigurărilor Sociale;**
e) **Un delegat al Asociaţiunii Generale a Farmaciştilor din România;**
f) **Un delegat al Casei Muncii C. F. R.**

ART. 399. — Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale va putea în regiunile impaludate să pună la îndemâna populaţiunii, fie gratuit, fie cu preţ redus, chinină cu semne distinctive, atât prin organele sale cât şi prin orice alt mijloc va găsi de cuviinţă.

CAPITOLUL X

Dispoziţiuni tranzitorii

ART. 400. — Se vor considera ca farmacii autorizate toate farmaciile cari au dobândit concesiunea sau autorizarea în baza legilor în vigoare la data concesionării sau autorizării [1]).

Toate aceste farmacii nu vor fi supuse unei noui autorizări. In termen de 6 luni de la promulgarea acestei legi, ele se vor conforma dispoziţiunilor legii de faţă, respectându-li-se, însă, drepturile câştigate prin legile sub care au luat fiinţă.

Farmaciile existente nu pot fi obligate a se muta din localurile în care se găsesc.

Farmaciştii diriginţi, farmaciştii stagiari, asistenţii, ajutorii de farmacişti, prevăzuţi în legea din 23 Martie 1926, precum şi în genere acei cari sub deosebite titluri, în virtutea legilor anterioare, au dobândit dela autorităţile competinte dreptul de a practica farmacia, sau de a avea în exploatare o farmacie ca proprietar, arendaş, diriginte, etc., îşi vor păstra toate drepturile câştigate, numai dacă la promulgarea acestei legi exploatează, dirijează sau exercită aceste drepturi.

Ajutorii de farmacişti din Basarabia vor păstra drepturile recunoscute prin legea din 23 Martie 1926.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 372, n. 1.

ART. 401. — Drepturile reale şi de proprietate dobândite asupra farmaciilor în puterea hrisoavelor domneşti sau a legilor anterioare, rămân neatinse [2]) ; totuş, este interzis ca, prin contracte între vii, să fie vândute altora decât farmaciştilor, cari, conform legii de faţă, pot obţine o concesiune de farmacie şi numai în condiţiunile prevăzute în această lege.

Exp. mot. l. 1930. — Farmaciile cu drept real din Ardeal şi Banat, cele cu hrisoave din vechiul regat, rămân cu caracter transmisibil, ca orice bun particular, ingrădindu-li-se însă transmiterea în sesul, că nu vor mai putea fi transmise decât farmaciştilor, cari îndeplinesc condiţiunile legii de faţă.

Cum aceste restricţiuni decurg din însăşi legea prezentată pentru exerciţiul farmaciei, farmaciile cu drept real şi cu hrisoave trec într'un mod forţat în mâna profesioniştilor, astfel că pe viitor persoanelor cari nu au nici o legătură cu profesiunea de farmacist, le este absolut interzis de a mai putea fi în posesiunea unei asemenea farmacii.

Jurispr. — **1.** Concesiunile de farmacii obţinute sub imperiul legii sanitare din 1873, 1885. 1887 şi 1893 pot fi vândute de primul concesionar şi de soţia sau de succesorii direcţi ai săi; ele nu mai pot fi însă transmise mai departe de noul dobânditor prin acte inter vivos sau mortis causa.

Dacă Direcţia Sanitară a aprobat în trecut asemenea transmisiuni, ea a făcut aceasta întemeindu-se pe o greşită interpretare a legei, deci pe viitor ea este în drept să se opună la continuarea unui sistem ilegal şi să refuze aprobarea sa actelor de transmisiune ce i s'ar prezenta în asemenea condiţiuni.

Numai concesiunile de farmacii, care au fost dobândite prin hrisoave domneşti sub imperiul regulamentului organic, sunt privite şi consfinţite de legiuitor ca adevărate drepturi de proprietate şi ca atare transmisibile „in perpetuum“, neputând fi stinse decât prin expropriere (Cas. III, dec. 330—11 oct. 1920, P. R. 21. 1. 275, cu nota S. Rosental, Jur. Rom. 1920, 3091).

2. Art. 123 l. sanit. interzice văduvei sau copiilor concesionarului de farmacie decedat, de a transmite prin vânzare sau arendare sau de a conduce farmacia decât printr'un farmacist român, care îndeplineşte condiţiile cerute pentru a o dirija.

Prohibiţiunea edictată pentru consideraţii de interes general şi naţional, care făceau necesare

---

1) Vezi infra p.
2) Vezi infra p.

îngrădirea exercițiului comerțului de farmacie și subordonarea lui controlului Statului, nu poate fi extinsă la alte acte neprevăzute de lege, în care nefiind vorba de înstrăinarea, arendarea sau exercițiul efectiv al dreptului de farmacie, scopul legii nu este contrazis.

Văduva proprietară prin succesiune a unei farmacii, constituindu-și dotă acest drept, continuă în tot timpul căsătoriei să rămână proprietara farmaciei, soțul său dobândind conf. art. 1242 c. civ. numai uzufructul ei, pe care poate să și-l exercite prin arendarea farmaciei către o persoană care întrunește condițiile legii sanitare încasând arenda cuvenită, fără nici un amestec din partea sa la conducerea sau administrarea farmciei.

In aceste condițiuni, constituirea de dotă, neimplicând înstreinarea farmaciei sau conducerea ei de către soțul dotal, e evident că nu intră în categoria actelor prohibite de lege, a art. 123 suscitat, așa că Curtea de fond decizând în speță că recurenta și-a constituit valabil farmacia sa din Buzău ca dotă, la căsătoria ei cu un supus italian, a făcut o justă aplicare a textului suscitat și a art. 130 l. sanit. și n'a violat nici art. 1242 și 1243 c. civ. când i-a respins cererea de intervenție, din acest punct de vedere recunoscând soțului său dreptul de a cere evacuarea arendașului acelei farmacii (Cas. I, dec. 1260—11 dec. 1923. P. R. 24. 1. 242, cu nota Al. Cerban).

ART. 402. — O concesiune de farmacie dobândită în conformitate cu legile sanitare nu va putea fi închisă sub nici un motiv de nici o altă autoritate decât numai de Minister și numai pentru cazurile și cu formele prevăzute în această lege.

Este interzis farmaciștilor a ține și a vinde în oficina lor altceva decât numai medicamente și articole în legătură cu medicina și igiena.

Dacă la recensământul viitor se va constata că în unele orașe numărul farmaciilor în ființă este mai mare decât ar trebui să fie pentru cifra de populație stabilită prin art. 372 1)**, se vor putea da, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice, autorizația de strămutare în orașele unde acest recensământ ar dovedi că nămărul farmaciilor existente nu mai corespunde la cifra populației.**

Această strămutare se va face în ordinea vechimei publicându-se locurile în această categorie.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 425.

CAPITOLUL XI

Drogheria

Comerțul cu droguri și produse medicamentoase și cu substanțe chimice cari au întrebuințări tehnice, industriale și agricole

ART. 403. — In afară de farmacii, importul și comerțul de medicamente, preparate și specialități farmaceutice, organo și sero-terapeutice, cu produse galenice, cu droguri și substanțe chimice cu întrebuințări medicinale, se poate face numai de către industriile și laboratoarele producătoare și depozitele de medicamente și în condițiunile prezentei legi.

Atât industriile producătoare cât și depozitele de medicamente nu sunt autorizate și nici nu pot obține autorizații decât pentru exercitarea comerțului de en gros.

Actualii droghiști autorizați vor putea cumpăra, importa și vinde publicului toate medicamentele brute și specializate prevăzute în indexul drogheriei.

Indexul va fi întocmit de o comisiune specială, sub președenția directorului sănătății și compusă din: doi medici profesori universitari numiți de ministru, doi delegați ai asociației farmaciștilor și doi delegați ai asociației droghiștilor.

Se respectă drepturile câștigate pe temeiul legilor anterioare de actualii droghiști autorizați.

Depozitele de medicamente se vor înființa și vor funcționa în conformitate cu dispozițiunile legii, a regulamentelor și a ordonanțelor sanitare în vigoare, și se vor conduce de un diriginte responsabil.

---

1) Devenit art. 364 în actuala lege.

Nimeni nu poate fi dirigintele unui depozit de medicamente decât dacă este licențiat în farmacie, având dreptul de liberă practică a farmaciei în țară, sau droghist-diriginte.

Nimeni nu poate avea în acelaş timp ca proprietate, nici conduce, decât un singur depozit de medicamente neputând avea şi conduce în acelaş timp şi o drogherie sau o farmacie.

Organizația interioară a depozitelor de medicamente cât şi modul lor de privighere, de control şi funcționare se va preciza printr'un regulament special.

Exp. mot. l. 1930. — Drogheriile de en-gros, care de astăzi înainte vor avea titulatura de depozite de medicamente, pot intrepozita orice fel de droguri, produse medicinale brute, preparate sau specialități farmaceutice pentru uzul medical, precum ori şi ce alte substanțe cu întrebuințări technice şi industriale.

Aceste depozite de medicamente fiind considerate ca o mare şi serioasă întreprindere, comercială, legea le dă dreptul de a face comerț cu toate produsele mai sus specificate în condițiunile prevăzute în prezenta lege şi numai cu ridicata (en-gros).

Droguerille de detaliu ca şi până acum, nu vor avea dreptul de a ține, prepara sau vinde substanțe medicamentoase, cu amănuntul publicului, sub nici o formă. Trebue înlăturată definitiv posibilitatea de a se confunda profesiunea farmaceutică cu alte comerțuri.

Dealtfel, acest principiu a existat în totdeauna şi în legiuirile noastre, ca şi în legile altor țări, de ex.: Franța, Germania, Austria, Belgia, etc.... După războі, Turcia, Iugoslavia şi Bulgaria au cristalizat şi ele în legile lor că: medicamentul sub orice formă ar fi el, nu poate fi manipulat decât numai de specialist şi acesta este numai farmacistul.

Jurispr.— Cu ocazia votării legii pentru organizarea Ministerului M. S. şi O. S. din 1926 s'a făcut o deosebire marcată între droghiști şi farmaciști, pornind dela concepțiunea că măsurile de apărare a sănătății publice nu pot fi lăsate pe mâinile oricui, aşa că prin art. 128 din lege, s'a dispus că produsele şi substanțele chimice şi medicamentoase nu se pot face de cât de farmaciști sau droghişti şi pe aceştia din urmă i-a limitat numai la acelea prevăzute în indexul droghiştilor, care se va stabili printr'o lege specială.

In conformitate cu această lege, droghiştilor, între alte condițiuni, li s'a impus şi aceea a unei autorizații, care potrivit art. 136 se stinge de drept în caz când drogheria nu a început să funcționeze timp de un an dela obținerea autorizației.

Legea sanitară din 1930, prin art. 362 între condițiunile puse în exercițiul farmaciei, a dispus că prepararea, manipularea şi debitarea medicamentelor de orice natură, să se facă numai de farmacişti, lămurind prin al. ultim că actualii droghişti cu autorizație de drogherie, beneficiază de dispozițiile art. 411 al. 3 şi 4, prin care text li se dă dreptul să cumpere, importe şi vândă publicului toate medicamentele brute şi specializate prevăzute în indexul drogheriei respectând drepturile câştigate pe temeiul legilor anterioare, de actualii droghişti autorizați.

Din toată economia legii rezultă că substanțele medicamentoase brute sau specializate intră numai în exercițiul farmaciştilor cu excluderea droghiştilor pe viitor, însă s'au respectat drepturile câştigate pentru acei droghişti, cari la punerea în aplicare a legii, îşi exercitau dreptul pe baza unei autorizații şi drogheria era în funcție, aprovizionată cu acele preparate medicamentoase, astăzi excluse.

In speță e necontestat că deşi intervenientul a obținut autorizație în 1929, de a deschide o drogherie în Focşani, în condițiile legii din 1926, totuş nu a pus în funcțiune acea drogherie nici odată, aşa că încă din noembrie 1930, autorizația de drogherie s'a stins de drept. El neavând deci un drept câştigat, pe care Ministerul să fie ținut să-l respecte, acțiunea se admite şi se anulează ordinul prin care i se acordă autorizația de deschidere a drogheriei, ca contrar legii (Ap. Galați, II, dec. 30—10 martie 1933. R. J. A. 1933, 1931).

Obs. — V. şi art. 405, n. 2 şi art. 407, n. 2 şi 3.

ART. 404. — Pentru viitor comerțul cu droguri, substanțe şi produse chimice cu întrebuințări tehnice, industriale şi agricole, cât şi cu preparate alimentare, dietetice, cosmetice, igienice, precum şi în general cu orice preparate pentru a căror fabricațiune, import şi vânzare nu se cere autorizație specială Ministerului Muncii, Sănătății şi Ocrotirilor Sociale, se poate face în cadrele dispozițiunilor legii şi regulamentelor sanitare în vigoare, în afară de farmacii şi de către drogherii autorizate de Minister, excluse fiind substanțele medicamentoase, brute sau specializate.

Comerțul cu chimicalele grele care se întrebuințează în menaj, în industrie, agricultură, horticultură şi vinicultură, precum şi comerțul cu apele minerale de masă, se poate face şi de comercianți având firma înregistrată pentru comerțul cu asemenea mărfuri.

Ingrăşămintele şi substanțele chimice necesare agriculturii, horticulturii, viticulturii şi viniculturii, cât şi preparatele şi produsele cari servesc la combaterea şi stârpirea omizilor,

șoaricilor. guzganilor și șobolanilor, etc., se vor importa, depozita și vinde potrivit dispozițiunilor stabilite de Ministerul Agriculturii și Domeniilor pe baza avizului institutului de cercetări agronomice.

Jurispr. — Substanțele chimice prevăzute în tabela C., care au întrebuințare în mica industrie casnică, în agricultură, etc., se pot vinde și de comercianți, după ce vor fi obținut și autorizația Direcției Sanitare.

Direcția Sanitară nu poate respinge cererea pentru motivul că petiționarul nu este farmacist sau droghist (Cas. III, dec. 1245—3 Iulie 1925, P. S. 1925, 643).

Obs. — V. și art. 519, nota 1.

ART. 405. — Autorizațiunea pentru înființarea unei drogherii se acordă în conformitate cu dispozițiunile legii de față. Drogheria se conduce de către un droghist conducător (diriginte).

Jurispr. — **1.** Autorizarea pentru ținerea și vânzarea de droguri acordată, trebue, pentru a putea fi pusă efectiv în lucrare și a-i da posibilitatea beneficiarului ei să înceapă exercitarea comerțului, să fie urmată de o autorizație specială de deschidere a drogheriei într'un loc determinat, conf. art. 14 al. 2 din regulamentul drogheriilor.

Intrucât în speță această autorizație specială de deschidere nu a fost acordată, Direcția Sanitară a putut să revină asupra primei autorizații de exercitare a comerțului și să o retragă fără să se poată spune că prin aceasta s'a răpit recurentului vreun drept definitiv câștigat (Cas. III, dec. 531—7 mai 1923, Jur. Rom. 1923, 312, P. R. 23.3.136).

2. Deși prima autorizație obținută de pârît a fos tdată anterior legii din 26 Martie 1926, totuș dispozițiile acestei legi sunt aplicabile în speță, întrucât acea autorizație a fost dată pentru altă drogherie și autorizările nu se pot da decât limitativ pentru o anumită drogherie care îndeplinește condițiile de admisibilitate cerute pentru locul unde se practică acest comerț, așa că pentru deschiderea unei drogherii în alt loc, trebue avute în vedere dispozițiile legii acum în vigoare.

In felul acesta se respectă dreptul câștigat, dar în limita strictă a obținerii sale, redus la localitatea și localul pentru care se obținuse autorizarea (Ap. București, III, dec. 313-7 nov. 1927, nepublic.).

3. Potrivit art. 57 l. pentru unificarea administrativă, Primăria n'are dreptul să-și dea avizul în ce privește autorizarea de funcționare a drogheriilor.

Ea nu are deci calitatea să fie chemată ca pârîtă în acțiunea în contencios, pentru anularea unei autorizații de deschidere de droghe- rie (Ap. București I, dec. 371—21 dec. 1927, B. C. Ap. 1928, 22).

4. In materie penală, sancțiunile nu se pot întinde pe cale de analogie la fapte pe care legea nu le-a prevăzut.

Drogheriile nu pot fi asimilate cu farmaciile fiind deosebite de ele atât din punctul de vedere al scopului, cât și din punctul de vedere al modului de funcționare. De aici rezultă pe cale de consecință că droghiștilor nu le sunt aplicabile aceleași penalități ca farmaciștilor atunci când nici un text de lege nu a dispus vreo sancțiune pentru mutarea unei drogherii fără autorizarea Ministerului.

Așa fiind și cum nu există un text, care să prevadă închiderea drogheriilor, atunci când pentru mutarea lor nu s'a cerut prealabila autorizare a Ministerului Sănătății, urmează că Tribunalul hotărînd altfel — bazat pe art. 119 al. 4 l. sanit., care se ocupă numai de mutarea farmaciilor — a aplicat o pedeapsă în afară de lege, dispunând închiderea drogheriei și în consecință se admite recursul și se casează fără trimitere (Cas. III, II, dec. 946—4 febr. 1929, Jur. Gen. 1929, 984, Jurn. Rom. 1929, 226, B. C. Ap. 1929, 226).

ART. 406. — Pentru dobândirea autorizației de a înființa și conduce un depozit de medicamente se cer următoarele condițiuni:

a) Calitatea de cetățean român;

b) Să fi satisfăcut serviciul militar;

c) Titlul de farmacist licențiat, cu liberă practică, sau de droghist diriginte sau de ajutor farmacist;

d) Să nu fi suferit nici o pedeapsă infamantă.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 423.

ART. 407. — Pentru dobândirea autorizațiunilor de a înființa și conduce drogherie se cer următoarele condițiuni:

a) Calitatea de cetățean român;

b) **Să fi satisfăcut serviciul militar;**
c) **Matricola de droghist diriginte sau de ajutor farmacist;**
d) **Să nu fi suferit nici o pedeapsă infamantă.**

Obs. — V. desb. Cameră sub art. 354.

Jurispr. — **1.** Potrivit art. 1, 4 și 6 din legea Contenciosului administrativ, Curtea de Apel judecând ca instanță de contencios, are căderea să anuleze actele administrative de autoritate, făcute cu călcarea legilor sau a regulamentelor, prin care s'a vătămat dreptul cuiva.

Având o asemenea cădere, are prin aceasta în mod necesar dreptul de a examina nu numai dacă condițiile de formă ale actului atacat au fost îndeplinite, ci și dacă faptele care i-au servit de bază sunt reale.

Că legiuitorul a învestit instanța de contencios cu plenitudinea dreptului de control, rezultă atât din termenii generali ai legii, care nu aduc nici o restricțiune în această privință, cât și din scopul ce l-a urmărit, de a face posibilă totdeauna anularea unui act administrativ abuziv.

Față de acest principiu al legii, instanța de fond este datoare, chiar, să examineze nu numai condițiunile de formă ale actului, ci și faptele care i-au servit de bază, așa că ea intrând, în speță, în examinarea actelor care au servit de bază pentru acordarea autorizației de deschidere de drogherie de către Minister recurentului, n'a interpretat greșit art. 129 l. sanit., ci s'a conformat dispozițiilor cuprinse în art. 1, 4 și 6 l. cont. adm (Cas. III, dec. 846—6 iunie 1929, Jur. Gen. 1929, 1339).

2. Legea din 1930, astăzi în vigoare, a desființat orice idee de distanță între drogherii și a menținut drepturile câștigate de droghiști (art. 411 al. 5), atât pe baza legei din 1926, cât și pe baza legilor anterioare, care deasemenea nu prevedeau condiția distanței (art. 433 al. 2).

Așa fiind, un droghist care avea drogherie din 1921, este în drept să-și mute această drogherie chiar la o distanță mai mică de 200 m. de altă drogherie și deci acțiunea se respinge (Ap. București, V. dec. 218-19 oct. 1932, nepubl.).

3. Prin art. 572 l. sanit. din 14 Iulie 1930, legiuitorul abrogând dispozițiile contrare din legile anterioare, este fără îndoială că dispoziția din art. 129 l. sanit. din 1926, cu privire la distanța de 200 m. cerută între farmacii și drogherii, a fost și ea abrogată, cu respectarea însă a drepturilor câștigate ale actualilor droghiști, autorizați pe temeiul legilor sanitare, cum destul de clar se exprimă art. 411 al. 5 din această din urmă lege (Ap. București, I, dec. 129—29 martie 1933, R. J. A. 1933, 575).

4. Legea sanitară din 1910 neprevăzând vreo distanță, ce trebue respectată de drogherii în caz de înființare sau mutare, față de farmaciile din vecinătate, iar prin art. 571 abrogând toate dispozițiile contrare ei, urmează că dela punerea în aplicare a legei noui din 1930, obligația de distanță nu mai există, fie că este vorba de o drogherie veche, fie de una nouă, înființată pe baza legii din 1930, astfel că Curtea de Apel numai printr'o greșită interpretare și vilorarea textelor menționate a putut stabili că recurentul este obligat să respecte distanța de 200 m. la mutarea drogheriei (Cas. III, dec. 1309—17 oct. 1933, P. R. 34. 3. 40).

ART. 408. — Pentru ca o societate sau asociație de orice natură să poată fi autorizată să deschidă un depozit de medicamente, trebuie să întrunească condițiunile următoare:

1. Să dovedească cu certificatul tribunalului de comerț competinte că este constituită conform codului de comerț și că are firma înregistrată;

2. Că persoanele destinate pentru conducere întrunesc condițiunile cerute de această lege;

3. Că localul în care se va instala depozitul corespunde tuturor cerințelor unui atare comerț.

ART. 409. — Pentru obținerea titlului de droghist-diriginte se cere:

a) **Matricola de droghist;**

b) **Dovada că a practicat trei ani în mod efectiv într'o drogherie sau depozit de medicamente.**

ART. 410. — Pentru obținerea matricolei de droghist se cere trecerea unui examen la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care se va ține odată pe an în lunile Martie sau Septembrie, înaintea comisiunii compuse din 3 membri delegați de Minister, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice, din care unul droghist-diriginte.

Probele și celelalte condițiuni ale examenului se vor stabili prin regulament.

Pentru a fi admis la examenul de droghist se cere:

a) **Calitatea de cetățean român;**

b) **4 clase secundare sau cursul inferior al unei școale de comerț;**

c) **O practică de cel puțin trei ani într'o drogherie sau depozit de medicamente;**
d) **Să nu fi suferit vreo pedeapsă infamantă.**

ART. 411. — Nu sunt admiși a funcționa în drogherii pe lângă droghiștii diriginți decât:
a) **Practicanții înscriși în vederea obținerii matricolei de droghist;**
b) **Droghiștii cu matricolă.**

Orice angajare și schimbare de personal trebuiește adusă la cunoștința serviciului sanitar local în termen de cel mult 15 zile.

Jurispr. — Sub regimul legei sanitare din 1930 drepturile droghiștilor sunt mai restrânse decât sub legea veche, în sensul că ei nu mai pot desface substanțe medicamentoase, ci numai articole chimico-industriale, produse și substanțe chimice.

Deși noua lege prin art. 411 al. 5 prevede că se respectă drepturile câștigate pe temeiul legilor anterioare de actualii droghiști autorizați, această excepție, însă, nu are a fi înțeleasă decât în sensul: dacă „actualii droghiști autorizați", cum se exprimă legea, se folosesc de autorizațiile vechi, în baza cărora ei dețineau drogheriile, în care deja activaseră.

Atunci însă când, cum este în speță, un droghist nu mai posedă autorizația veche, el nu se mai poate prevala de drepturile câștigate (Ap. Galați, I. dec. 28—9 martie 1933, nepublicată).

Obs. — V. și art. 425.

ART. 412. — Controlul, constatarea și inspecțiunea depozitelor de medicamente și drogheriilor se va face de către Minister prin serviciul farmaceutic, institutele farmacoterapeutice, inspectorii generali sanitari și de ocrotire, prin comisiunile de control și orice organ cu o autorizație specială a Ministerului, luând parte în comisiune și un droghist, când se inspectează drogheriile.

Serviciul farmaciilor și drogheriilor din Minister în acest scop va purta evidența tuturor depozitelor de medicamente și al drogheriilor de orice categorie, precum și a întregului personal al depozitelor și drogheriilor.

Va înființa caziere, în cari, pe lângă situația juridică a depozitelor și drogheriilor, va înregistra orice schimbare de proprietate, de conducere, de personal și în genere orice date privitoare la activitatea și funcționarea lor.

Controlul acestor depozite și drogherii se face obligator cel puțin odată pe an.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.:* D-lor deputați, țin să vă dau o lămurire.

Tot ce se poate vinde în farmacii se va insera complet într'un prospect.

Acest prospect îl va avea fiecare farmacie și el va fi un indice pentru farmaciști asupra tuturor substanțelor cari se pot da și fără rețetă medicală. In afară de acest prospect, farmaciștii nu pot vinde nimic altceva.

D-lor, se va stabili pe cale de regulament, ce pot vinde sau ce nu pot vinde farmaciștii.

Prin urmare, iată de ce noi nu credem că este necesar să se introducă un aliniat nou la art. 413 devenit art. 410.

D-l Teodor Iacobescu: D-le președinte, d-lor deputați, totuș eu insist și-l rog pe d. ministru și onorata Cameră să binevoiască a primi amendamentul propus de d. deputat Cărăuș.

Acest amendament susține însăși economia și principiile legii. Dacă noi propunem acest amendament, o facem și în interesul farmaciștilor, să nu aibă în farmacia lor, în afară de medicamente, tot felul de mărfuri cari ar putea să-i incurce in practica pe care o săvârșesc și mai ales spre a se inlătura greșeli cari uneori devin fatale.

D-l dr. Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M. S. și O. S.: D-lor, față de insistența d-voastre, eu cred că ne putem pune de acord in sensul că farmaciștii să vândă numai acele substanțe și acele preparate cari se referă la medicină sau la igienă. Admit amendamentul.

ART. 413. — Un regulament special va determina modul cum se face controlul, recoltarea probelor, precum și celelalte condițiuni pentru asigurarea bunului mers și a funcționării legale a acestor depozite de medicamente și drogherii.

ART. 414. — Autorizațiunea depozitelor de medicamente, a drogheriilor și a societăților cari exercită acest comerț se stinge de drept în următoarele cazuri:
a) **Dacă nu au început să funcționeze timp de un an dela primirea autorizațiunii;**
b) **Dacă proprietarul sau dirigintele a devenit proprietar sau diriginte al unui alt depozit de medicamente, unei alte drogherii sau a unei farmacii;**

c) In caz de faliment, de lichidare sau disolvare;

d) Dacă proprietarul diriginte al depozitului de medicamente sau a drogheriei a fost osândit pentru fapte infamante;

e) Dacă depozitul de medicamente sau drogheria nu are un diriginte autorizat şi în toate cazurile prevăzute de prezenta lege.

Exp. mot. l. 1930. — Produsele medicamentoase trebue să îndeplinească cu stricteţe condiţiunile cerute de Farmacopeea în vigoare, fiindcă în materie de medicină şi farmacie aplicată, toate aceste produse trebue să fie pure, uniforme şi deci de aceeaşi valoare terapeutică.

Statul, judeţul, comuna şi instituţiunile de ordin sanitar, ca să poată fi avantajate şi să aibă posibilitatea de a servì populaţiunea săracă şi pe asiguraţii lor, distribuindu-le în mod gratuit medicamente, am înţeles ca toate aceste autorităţi prevăzute şi în legea şi în regulamentul prezentei legi, să se poată aproviziona după anumite reguli şi dela farmaciile publice, cari le sunt la dispoziţie atât în timpul zilei cât şi în timpul nopţii.

Sistemul acesta, care se practică în toate ţările din Apus, ca: Franţa, Germania, Italia, Belgia şi în special Austria, a dat rezultate mai mult decât mulţumitoare. Plata se face conform unei taxe speciale redusă, intitulată: Taxă specială farmaceutică pentru instituţiunile favorizate, stabilită de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, pe baza încheerii unei comisiuni compusă din reprezentanţii tuturor instituţiunilor interesate.

Această taxă redusă este impusă farmaciilor pentru a uşura bugetul Ministerelor şi tuturor celorlalte instituţiuni de sănătate şi ocrotire, ale căror sarcini apasă greu bugetul Statului şi a acestor instituţiuni.

In vederea intereselor economice generale, am introdus în această lege obligaţiunea pentru farmacii de a debita medicamente în scopuri veterinare cu o apreciabilă reducere din taxa specială impusă de Minister pentru a înlesni populaţiunii creşterea şi îngrijirea animalelor.

Aprovizonările cu materiale în cantităţi mari pentru toate instituţiunile pendinte de Ministere, pentru combaterea boliior sociale, epidemii, etc., precum şi materialele de pansamente, etc., se vor face prin Institutul farmaco-terapeutic depe lângă Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, înfiinţat prin prezenta lege şi cu ajutorul căruia se vor putea face toate cumpărăturile în scopul arătat mai sus.

Scopul urmărit este ca Statul să poată face cumpărături avantajoase, furniturile îndeplinind toate aceleaşi condiţiuni specificate în caetele de sarcini şi preţul va fi cât mai redus, deoarece aceste aprovizionări vor fi făcute în total şi nu individual.

Desb. Cameră l. 1930. — *D-l dr. D. Menzincescu*, raportor: D-lor deputaţi, aci avem trei amendamente, toate privind adăogirea cuvântului „fraudulos" după cuvântul „faliment".

D. ministru a respins toate aceste amendamente.

D-l I. M. Leon: D. ministru a gresit. Poate să fie reabilitat un falit.

D-l Solomon Rozenberg: D-lor deputaţi, art. 425, devenit art. 422, prevede cazurile când autorizarea de funcţionare a drogheriei poate să înceteze. Printre alte cauze de încetare este şi situaţia de falit, în care poate să cadă droghistul. Or, d-lor, ar fi să ignorăm cu desăvârşire definiţiunea şi raţiunea acestei instituţiuni, pentru ca dela început să condamnăm tot ce este căzut în faliment. Pot exista atâtea cauze care să determine acest faliment şi mai ales falitul poate fi de bună credinţă, starea sa datorindu-se unor împrejurări de neînlăturat.

Nu orice faliment are la bază reaua credinţă, pentru ca să implice o drasticitate atât de straşnică prin retragerea acestei autorizaţiuni de droghist.

Aşa fiind, întrucât nici farmaciştilor nu li se prevede o sancţiune atât de grea, întrucât falitul poate să fie şi de bună credinţă şi mai ales falimentul poate fi vremelnic, şi să ducă la reabilitare sau la autorizarea continuării comerţului, socotesc că este cazul să se primească amendamentul propus de mine care sună astfel:

„La art. 425 devenit art. 422, aliniatul *c* să aibe acest cuprins:

„In caz de faliment fraudulos, recunoscut prin sentinţă definitivă de condamnare". Acesta este amendamentul pe care vă rog să binevoiţi a-l primi.

D-l Eduard Mirto: D-lor deputaţi, odată cu declararea în stare de faliment, încetează şi dreptul de exercitare a comerţului şi să mă ertaţi, eu nu înţeleg cum să se păstreze autorizarea de funcţionare a droguerie, când nu mai are dreptul de a face comerţ?!

D-l D. Ionescu-Botoşani: Mor ambele deodată.

D-l Eduard Mirto: Da, mor amândouă deodată, cum foarte bine remarcă colegul meu.

D-l Solomon Rozenberg: Dar dacă peste două săptămâni este reabilitat?

D-l Eduard Mirto: Inainte de toate nu există această posibilitate în practică: cineva să fie reabilitat după două săptămâni.

D-l Solomon Rozenberg: Dar dacă se reformează hotărîrea de declarare în stare de faliment?

D-l Eduard Mirto: Dacă la caz se reformează hotărîrea de declarare în stare de faliment, aceasta însemnează că n'a fost falit nici un moment, şi deci nu poate să aibă nici un efect asupra dreptului de a fi droghist.

D-l Solomon Rozenberg: Dar dacă se auto-

riză continuarea comerţului de către judecătorul sindic?

D-l Edward Mirto: Dacă se autoriză continuarea comerţului de către judecătorul sindic, daţi-mi voe să nu îngăduim ca judecătorul sindic să decidă asupra drogbiştilor şi farmaciştilor, dată fiind deosebirea completă între cunoştinţele lor şi comerţul pe care are să-i exercite aceştia. Pe de altă parte, au fost atât de rare cazurile de faliment în această materie.

Şi dacă d-voastre le-aţi cunoaşte aţi vedea că nu cauze nevinovate au produs falimente privitoare la asemenea comerţuri, asigurate şi privilegiate, ci cu totul altele care au arătat categoric că falitul acesta nu mai merită să continue acest comerţ.

Jurispr. — Potrivit art. 422 l. s. din 14 iulie 1930 autorizaţia drogheriei se stinge de drept dacă proprietarul sau dirigintele a devenit proprietar sau diriginte al unei farmacii.

In speţă la promulgarea acestei legi pârîta S. S. poseda dreptul de drogherie ce i se acordase prin autorizaţia No. 35125/930 însă din certificatele eliberate de medicul şef al Municipiului Galaţi, rezultă că ea nu a început să exploateze acest drept decât la 7 mai 1931, iar până la această dată a continuat să exploateze farmacia „La România", pe care o avea cu arendă, in baza unei autorizaţii anterioare

Deci la 14 iulie 1930 — când s'a promulgat actuala lege sanitară — autorizaţia de drogherie a numitei farmaciste s'a stins de drept, pentru ca nu începuse să-şi exercite acest drept, ci la acea dată se găsea în exploatarea dreptului de farmacie obţinut anterior şi pe care l-a continuat până la 7 mai 1931 (Ap. Galaţi, I, dec. 16-1 febr. 1935, nepublic.).

ART. 415. — Autorizaţiile de drogherii se vor acorda una la 10.000 locuitori în comunele urbane şi municipii.

In comunele rurale şi suburbane nu se pot deschide noui drogherii.

Jurispr. — **1.** Pentru calculul populaţiei care se are în vedere pentru acordarea autorizaţiei de drogherie, nu se poate lua în considerare şi populaţia satelor vecine, ci numai populaţia oraşului în care se deschide drogheria.

Din desbaterile parlamentare rezultă că numai cu privire la farmacii (art. 116 l. 1926) s'a luat în considerare şi populaţia satelor vecine, la art. 129 relativ la drogherii, nedându-se nici o asemenea explicaţie (Ap. Galaţi. 19 martie 1928, nepublicată).

2. Nici în legea sanitară din 1926 şi nici în cea din 1930 nu se prevede dreptul de strămutare a unei drogherii, ci din contra, rezultă din dispoziţiile art. 126 l. sanit. 1926 că autorizaţiile se dau faţă cu numărul de locuitori din localitatea în care solicitatorul voeşte să-şi aibă drogheria, această normă fiind adoptată şi de legea din 1930 prin art. 423, de unde rezultă că autorizaţiile se dau pe localităţi.

Admiţând chiar că legea fiind aplicabilă pe întreg teritoriul ţării, dreptul de strămutare a unei drogherii dintr'un oraş în altul ar fi subînţeles, în cazul când cifra locuitorilor fixată de lege ar permite-o, încă nu se poate pretinde de reclamant ca strămutarea ce a cerut, să se facă pe baza vechei sale autorizaţii, din moment ce el singur a declarat prin petiţia, prin care cere dela minister permisiunea de strămutare, că renunţă la ea şi a şi primit noua autorizaţie şi a executat-o strămutând drogheria la Galaţi, fără a face vre-o obiecţiune (Ap. Galaţi, I. dec. 28—9 martie 1933, nepublicată).

3. Conform art. 423 l. sanit. autorizaţiile de drogherii se vor acorda una la 10.000 locuitori în comunele urbane şi municipii.

Această dispoziţie a fost edictată de legiuitor în favoarea populaţiei, fixându-se evident numărul maxim de locuitori care pot fi deserviţi de o drogherie.

De aici rezultă că de îndată ce numărul de 10000 locuitori este depăşit, potrivit legii poate lua fiinţă o nouă drogherie.

Prin urmare, cum în speţă populaţia oraşului este de 28.799 locuitori, ministerul a procedat legal, autorizând funcţionarea unei a treia drogherii (Ap. Bucureşti, I, dec. 172—13 iunie 1933, Jur. Gen. 1935, 178, R. J. A. 1934, 1864 şi 1935, 91).

Obs. — **V. şi art. 364, n. 1, art. 405, n. 1 şi art. 407, n. 3 şi 4**

CAPITOLUL XII

Industria produselor şi substanţelor medicamentoase

ART. 416. — Nimeni nu poate produce şi fabrica nici un fel de produs sau substanţă medicamentoasă, preparate alimentare dietetice, cosmetice şi igienice, sub nici o formă, fără a avea autorizaţie specială de funcţionare [1]**.**

Prepararea cosmeticelor, dacă nu conţin substanţe toxice, se poate face şi în drogherii

1) Regulamentul pentru autorizarea vânzării produselor cosmetice şi parfumuri, a fost promulgat cu Decretul No. 2471 din 22 septembrie 1933, publicat în M. O. No. 227 din 3 octomb. 1933.

sub directa conducere şi răspundere a droghistului diriginte, dacă acesta are titlul de farmacist.

Autorizaţia de funcţionare a fabricilor şi laboratoarelor de produse chimice, substanţelor şi preparatelor galenice, specialităţilor farmaceutice, organo şi sero-terapeutice, de pansamente sterilizate şi medicamentoase, se acordă de Minister, cu avizul comisiei chimico-farmaceutice. In cazul când se hotărăşte asupra autorizaţiei de fabrici, va fi invitat şi va asista la şedinţă şi un delegat al Uniunii generale a industriaşilor.

Autorizaţia de funcţionare nu se acordă decât în cazul când conducerea tehnică este încredinţată unui farmacist sau chimist.

Un regulament va determina în detaliu condiţiunile de funcţionare ale acestor fabrici şi laboratoare.

ART. 417. — Specialităţi farmaceutice sunt acele preparate medicamentoase admise ca atari de Minister, pe baza avizului comisiunii chimico-farmaceutice.

Autorizarea importului, fabricaţiunii şi debitării specialităţilor farmaceutice, cât şi modul de înfăptuire a controlului, analizei, perceperea taxelor, precum şi orice alte condiţiuni se vor stabili printr'un regulament special.

Autorizaţiunea aceasta se acordă numai industriilor şi laboratoarelor de produse medicamentoase indigene, depozitelor de medicamente din ţară, farmaciştilor cu liberă practică şi reprezentanţilor împuterniciţi de Casele respective, dacă sunt farmacişti sau droghişti.

Jurispr. — Art. 139 din legea sanitară prescrie în alin. II, că medicamentele şi specialităţile farmaceutice străine nu se pot vinde în ţară decât cu autorizaţiunea prealabilă a ministerului de interne dată în baza avizului consiliului sanitar superior şi în urma unei analize.

Din termenii acestui text rezultă că prohibiţiunea de mai sus este generală şi se aplică nu numai farmaciştilor şi droghiştilor dar şi oricărei alte persoane.

Această interpretare rezultă şi din art. 24 al. II din regulamentul vânzării substanţelor medicamentoase, la care trimite art. 139 din legea sanitară (Cas. III dec. 2782-1925. Jur. Gen. 1926. 405).

ART. 418. — Specialităţile străine autorizate pot fi importate atât vărsate cât şi condiţionate.

Fabricanţii, reprezentanţii şi depozitarii de specialităţi nu pot vinde specialităţile lor decât în en gros şi în conformitate cu prevederile acestei legi.

Desb. Cameră I. 1930. — *D-l D. Cărăuş:* D-lor deputaţi, art. 429 devenit art. 426 spune: „Importul specialităţilor străine autorizate se poate face atât vărsate cât şi condiţionate". Să vă dau un exemplu în această privinţă: Urodonalul adus în ţară în butoaie, se poate vărsa şi i se poate adăoga apă sau altceva. Este chiar un proces la ministerul sănătăţii din această cauză. Prin urmare, cred că sunteţi de acord să se suprime importul acestor specialităţi vărsate.

D-l dr. V. Răşcanu: D-lor deputaţi, eu vă vorbesc în calitate de cunoscător al medicamentelor şi în afară, cred, de orice bănuială că aş apăra într'un mod mai mult sau mai puţin pasionat, interesele unora sau altora.

D-lor deputaţi, în privinţa acestui articol trebue să vă spun că este o serie de medicamente care dacă le-am introduce ambalate în ţară, preţul li s'ar dubla şi chiar tripla. In schimb, dacă noi le introducem en gros, în butoaie mari, cum este cazul Urodonalului, preţul pe piaţă este de trei-patru ori mai mic decât în flacoane, fie de o jumătate de kilogram sau de un kilogram. Dar nu este vorba numai de aceasta; pe socoteala acestei distribuţiuni şi ambalări se pot crea o serie de industrii, de exemplu pentru creaţiunea de flacoane, impachetaj, dopuri, alcool, care se poate adăoga în aceste medicamente când trebuesc a fi diluate, după nevoe.

D-l dr. Mezincescu, raportor: D-lor deputaţi, amendamentul d-lui deputat Cărăuş, şi încă un amendament în aceiaş redactare, propus de d. deputat M. Panteli, tot la acest articol, nu pot fi admise. Comitetul delegaţilor şi d-l ministru sunt de părere că nu se poate admite, deoarece convenţiunile de comerţ — şi în această privinţă d. ministru Madgearu ne-a dat adineaori lămuririle necesare — cu statele străine, întrunesc o atare modalitate privitoare la importul specialităţilor şi al medicamentelor din străinătate.

Ori, specialităţile străine sunt admise la import, în conformitate cu convenţiunile cari le avem cu aceste state, şi atunci ele se primesc sub orice formă; ori specialităţile şi medicamentele străine nu sunt admise la import, şi atunci trebuie să modificaţi convenţiunile ce le avem cu aceste state. Este absolut inutil să mai discutaţi pe această chestiune.

— Se pune la vot amendamentul d-lui deputat D. Cărăuş şi se respinge.

ART. 419. — Importul și vânzarea specialităților neautorizate este cu desăvârșire oprit.

ART. 420. — Importul[1]) și comerțul drogurilor, substanțelor și specialităților farmaceutice, calificate ca stupefiante, sunt supuse condițiunilor legii și regulamentului pentru combaterea abuzului cu stupefiante, precum și a legii pentru instituirea monopolului stupefiantelor.

CAPITOLUL XIII

Sancțiuni

ART. 421. — Farmaciștii și droghiștii contravenienți dispozițiunilor legii de față și regulamentelor în vigoare, sunt supuși după gravitatea faptelor următoarelor pedepse disciplinare:

1. Admonestare;

2. Amendă dela 1.000 până la 20.000 lei;

3. Pierderea pe timp limitat a dreptului de a exercita profesiunea de farmacist sau droghist;

4. Inchiderea pe timp limitat a farmaciei sau a drogheriei.

5. Pierderea definitivă a dreptului de a exercita profesiunea de farmacist sau droghist.

Jurispr. — 1. Faptul Ministerului Sănătății de a nu aproba mutarea farmaciei reclamantei și de a ordona închiderea ei, fără să motiveze aceste măsuri, așa ca Curtea de Apel, ca instanță de contencios, să nu poată cerceta seriozitatea temeiurilor, cari au condus la actul administrativ atacat, echivalează cu ridicarea dreptului de concesiune de farmacie al reclamantei în afara cazurilor prevăzute de legea sanitară, ceeace constitue un act ilegal, pe care Curtea urmează să-l anuleze ca atare.

Reclamanta dovedind și prejudiciile suferite de pe urma acestui act ilegal al Ministerului, este în drept să dobândească daune interese pentru repararea lor (Ap. București, IV, dec. 41-30 ian. 1929, nepublic.).

2. Instanțele de contencios administrativ numai în acel caz pot să-și exercite în deplină cunoștință de cauză și în mod eficace, atribuțiunile conferite prin art. 1 l. cont. adm., când autoritățile administrative cu ocazia măsurilor pe care le iau, arată motivul care le-a determinat soluțiunea, pentru a se vedea dacă sunt sau nu legale, căci în caz contrar, autoritățile administrative ar putea să refuze pur și simplu recunoașterea unui drept prevăzut de lege, fără posibilitate pentru partea vătămată de a obține recunoașterea dreptului, ceeace desigur nu a fost în intenția legiuitorului.

In speță stabilindu-se că intimata deși a cerut Ministerului Sănătății autorizația pentru mutarea farmaciei, conf. art. 115 l. sanit., demonstrând că nu există nici un impediment legal pentru refuzul aprobării solicitată, totuș Ministerul a ordonat închiderea farmaciei fără a arăta pentru ce anume motive. Curtea de Apel nu a violat art. 115 când a decis că faptul Ministerului de a nu fi motivat măsurile luate echivalează cu o ridicare a dreptului de concesiune a farmaciei, în afară de cazurile prevăzute de legea sanitară și deci se respinge recursul (Cas. III, dec 1207-4 oct. 1929, Jur. Gen. 1930, 952).

Obs. — V. și art. 376. n. 4.

ART. 422. — Toate pedepsele, afară de admonestare, care se aplică de către inspectorii generali sanitari și de ocrotire respectivi, se pronunță de către comisiunea regională de disciplină.

Trimiterea contravenientului în fața comisiunii de disciplină se face de inspectorul general sanitar și de ocrotire respectiv.

Contra pedepselor pronunțate de inspectorul general sanitar și de ocrotire respectiv se poate apela în termen de 15 zile la Minister, iar în contra pedepsei pronunțate de comisiunea de disciplină regională în acelaș termen, la comisiunea centrală de disciplină.

Comisiunea centrală de disciplină judecă cu aceleași forme ca și prima instanță disciplinară, cu drept de acțiune la Curtea de apel, conform Legii contenciosului administrativ, în termen de 15 zile dela comunicare.

Hotărîrile definitive se execută de Minister prin organele sale.

---

1) Prin legea din 21 iunie 1928 (publicată în M. O. No. 134) s'a ratificat aderarea României la Convenția și Protocolul asupra opiumului, încheiate la Geneva la 14 febr. 1925.

ART. 423. — Executarea şi expedierea ordonanţelor medicale, vânzarea medicamentelor şi a oricărei substanţe medicamentoase, sub orice forme ar fi, specialitate sau preparat galenic, pentru uzul terapeutic uman sau veterinar, sunt interzise oricui, afară de farmaciştii autorizaţi cari trebuie să le debiteze numai în oficine, exceptându-se substanţele medicamentoase brute şi specialităţile medicamentoase autorizate de Minister, care sunt prevăzute în indexul drogheriilor, pentru droghiştii autorizaţi la promulgarea legii de faţă.

Violarea acestei dispoziţiuni constitue delictul practicei ilicite a farmaciei şi se pedepseşte cu amendă dela 5.000 până la 20.000 lei.

Mărfurile şi substanţele ce formează obiectul contravenţiei se vor confisca în folosul spitalelor, iar localul sau întreprinderea delicventului vor fi închise pe timp limitat sau definitiv, după gravitatea faptului.

Constatarea acestor delicte se face de organele autorizate ale Ministerului.

Jurispr. — Confiscarea medicamentelor prevăzută de art, 136 l. sanit. nu se poate face pe calea contenciosului administrativ, întrucât acest text de sub cap. XXXVIII „Sancţiuni" se referă numai la confiscarea obligatorie a acelor substanţe, care constitue o contravenţie la dispoziţiile relative la industria şi comerţul cu medicamente ; ori aceste dispoziţii nu-şi pot primi aplicarea în procesul de faţă, în care nu este vorba de vreo contravenţie relativă la comerţul de industrie cu medicamente, ci chestiunea supusă Curţii este aceea dacă autorizaţia de funcţionare dată de Ministerul Sănătăţii unei drogherii este legală sau nu şi dacă potrivit legei contenciosului administrativ, această ordonanţă urmează a fi anulată (Ap. Bucureşti, I, dec. 371—21 dec. 1927, B. C. Ap. 1928, 22).

ART. 424. — De aceeaşi pedeapsă sunt pasibili diriginţii şi patronii depozitelor de medicamente en gros, a întreprinderilor industriale, ai laboratoarelor de produse şi specialităţi farmaceutice, precum şi reprezentanţii lor comerciali cari vor vinde altor persoane decât celor autorizate prin lege, substanţele prohibite a se debita în afară de oficinele farmaceutice legale şi de drogherii pentru produsele admise lor.

Cuvântul de drogherie nu va putea fi întrebuinţat de nimeni sub nici o formă, decât numai de drogheriile autorizate.

ART. 425. — Toate fabricile şi laboratoarele de produse chimice medicamentoase şi specialităţi farmaceutice îşi păstrează drepturile acordate de legile pe baza cărora au obţinut autorizaţia de funcţionare.

In ce priveşte depozitele de medicamente şi drogheriile, acestea îşi păstrează drepturile de funcţionare acordate de legile pe baza cărora au luat fiinţă, cu precizările prevăzute în art. 411 [1]) al acestei legi.

Jurispr. — Potrivit art. 433 al. ultim din actuala lege sanitară numai drogheriile *care au luat fiinţă* sub imperiul legei sanitare din 23 martie 1926 îşi păstrează drepturile acordate de acea lege.

Aceasta o spune clar atât art. 433 cât şi art. 411, în următorul alineat : se respectă drepturile câştigate pe temelul legilor anterioare, de actualii droghişti autorizaţi, iar art. 408 explică in mod clar cine poate invoca drepturile câştigate atunci când vorbind de farmacişti spune că : îşi vor păstra toate drepturile câştigate numai aceia cari la promulgarea legii exploatează, dirijează sau exercită aceste drepturi.

In speţă, drogheria farmacistei S. S. nu funcţiona la data promulgării legii, aşa că ea nu poate invoca drepturi câştigate şi deci potrivit art. 431 drogheria urmează să fie închisă, admiţându-se acţiunea, întrucât reclamantul îşi justifică interesul prin faptul că drogheria farmacistei S. S. se găseşte aşezată aproape în faţa farmaciei sale, de unde rezultă incontestabil un prejudiciu pentru el, care vinde aceleaşi articole ca şi numita şi prin urmare îşi vede vânzarea micşorată (Ap. Galaţi, I, dec. 16—1 febr. 1935, nepubl.).

Obs. — V şi art. 407, n. 2.

---

1) Devenit art. 403 in actuala lege.

TITLUL III

Dispozițiuni privitoare la ocrotire

CAPITOLUL I

Ocrotirea națională. — Ocrotirea mamei și a copilului

ART. 426. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are obligația de a luà toate măsurile pentru ocrotirea familiei și în special a mamei, copilului și tineretului, în scopul desvoltării normale a națiunii [1]).

Desb. Cameră l. 1930. — Anteproiectul de față încearcă să utilizeze pentru noi tot ceeace se aplică în altă parte și este aplicabil și la noi. Idealul urmărit este etatizarea asistenții materno-infantile, astfel ca ea să nu excludă activitatea societății și inițativa privată. Prin conducerea centrală prin Stat a acestei activități se asigură coordonarea și îndrumarea după un plan unitar, a operelor de ocrotire, evitându-se coliziunile pe terenul de activitate, cât și dibuirile inutile, ajungându-se la acea treaptă superioară în evoluția instituțiunilor de asistență, unde directivele sunt date de factori competenți răspunzători, specialiști, iar executarea este făcută, în parte cel puțin, și prin Societate.

In acelaș timp anteproectul de față ține seamă la acest capitol de insituțiunile de asistență infantilă, — pe cari le avem, păstrând și extinzând pentru întreaga țară ceeace este constituit printr'o activitate îndelungată în unele regiuni românești, fără să se știrbească însă activitatea altor alezăminte existente și dovedite ca bune. E vorba de așa numitele centre, azile de copii, cari sunt unele din cele mai însemnate instituțiuni de asistență materno-infantilă ale țării. Ele pun în aplicare principiile generoase ale revoluției franceze (legea Bouchette: decretarea copiilor abandonați ca fii ai națiunii). Prin ele problema asistenții infantile se declară problemă de Stat. Soluționarea problemei se dă printr'o organizație superbă a Statului cu organele acestuia, dar în acelaș timp, printr'un larg concurs al Societății. Deși azilele îngrijesc copiii dependenți, ele au o organizație foarte elastică, ce îngădue ca problema întregei asistențe infantile să poată fi cuprinsă sub aripele azilelor și atacată în ansamblu. Ele formează un nucleu capabil de orice desvoltare, au un trecut bogat în experiențe, au clientela cea mai grea de asistat și mai avizată la ocrotire. Sunt o norocoasă combinațiune între ocrotirea închisă (institut) și cea deschisă (familii, colonii). Au o singură regie, evitând pentru viitor concurența inutilă sau costisitoare și sunt un mijloc bun de studiu al mediului social și al necesităților locale. Trebuesc însă amplificate și transformate printr'o mai largă activitate adăogându-li-se între altele un serviciu social.

ART. 427. — Organele de ocrotire sunt toate instituțiunile cari au atribuțiunile prevăzute în articolele ce urmează.

ART. 428. — Prevederile art. 27, 28, 29, 30, 31, 32 și 33 din Legea pentru Ocrotirea Muncii Minorilor și Femeilor din 1928 se extind și asupra femeilor funcționare publice și particulare. In timpul concediului funcționarele își vor primi drepturile lor.

ART. 429. — Femeile gravide ca și lehuzele lipsite de mijloace au dreptul la consultațiuni gratuite în toate instituțiunile de Stat, județ sau comună.

ART. 430. — Nici o mamă nu poate fi angajată ca doică înainte de a fi făcut persoanei care o angajează dovadă că copilul său stă sub controlul unei instituții de ocrotire sau este încredințat unei persoane care va asigura îngrijirea lui.

ART. 431. — Alăptarea prin doică nu este permisă decât în urma unei examinări medicale a doicei, a copilului și a părinților acestuia.

ART. 432. — Copiii de sân separați de mamele lor și plasați în afară de domiciliul părinților, până la împlinirea vârstei de un an, intră sub controlul obligator al centrului pentru ocrotirea copiilor (serviciul social) sau al autorităților sanitare locale.

ART. 433. — Ocrotirea copilului din prima vârstă (până la 3 ani) se face la dispensariile de puericultură de medicii specialiști și prin supravegherea la domiciliu a surorilor de ocrotire.

---

1) Legea pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor și durata muncii a fost publicată în M. O. No. 85 din 13 aprilie 1928.

ART. 434. — Copiii dela 3 la 7 ani, în mediul urban, vor fi supraveghiați în cadrele grădinilor de copii, de către medicii școlari; în mediul rural supravegherea lor cade în sarcina medicilor igieniști de plasă și a medicilor comunali respectivi. Medicii vor fi ajutați în activitatea lor de surorile de ocrotire.

ART. 435. — Supravegherea copiilor de școală se va face în tot timpul învățământului primar și secundar de către medici, corpul didactic și surorile de ocrotire. Asistența copilului de școală se asigură prin dispensarii școlare, cantine școlare, școli în aer liber, preventorii, colonii de vacanță și școli speciale pentru copiii defectivi.

ART. 436. — Educația igienică și învățământul igienei se face după un program stabilit de Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor în colaborare cu Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pentru toate clasele învățamântului primar, secundar și normal. Medicul școlar va participa la întocmirea orariilor școlare.

ART. 437. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, de comun acord cu Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor, vor facilita crearea biurourilor de orientare profesională.

ART. 438. — Copiii a căror desvoltare fizică, intelectuală și morală nu se poate asigura în cadrul familiei vor putea fi trecuți în sarcina Statului, județului sau comunei, respectându-se prevederile codului civil.

ART. 439. — Calificarea și repartiția copiilor din această categorie, în instituții de asistență, se face de către autoritățile judiciare, secțiile tutelare ale tribunalelor, în colaborare cu oficiile de ocrotire sau cu medicii igieniști și de ocrotire.

ART. 440. — Asistența copiilor dependenți se face în centrele pentru ocrotirea copiilor, în coloniile acestor centre și în instituții speciale de educație și în lipsa lor prin repartizare în familii, sub controlul altor organe sau instituții de ocrotire corespunzătoare.

ART. 441. — O lege specială va stabili în detaliu normele privitoare la ocrotirea mamei și a copilului.

CAPITOLUL II

Asistanța defectivilor

a) *Alienații*

ART. 442. — Bolnavii și infirmii mintali sunt proteguiți de Ministerul Public.

Părinții și tutorii pentru copii, copiii majori pentru părinți, soțul pentru celalt, conducătorii de școale, de internat, de întreprinderi de orice natură, conducătorii de instituțiuni publice sau private de orice fel, sunt obligați a aduce la cunoștința autorităților sanitare ale locului și numai în lipsa acestora, celor administrative, cazurile de boale mintale ivite în familia sau instituțiunea lor.

Medicul oficial al locului va constata la domiciliul bolnavului dacă în adevăr este vorba de o boală mintală și bolnavul poate fi tratat în bune condițiuni la domiciliul său.

Dacă însă medicul constată că aceasta nu este posibil, va ordona internarea bolnavului în spitalul cel mai apropiat unde va rămâne până la transferarea lui în spitalul de specialitate.

Pentru bolnavii periculoși lor sau celor din jurul lor, internarea în spitalul de specialitate este obligatoare.

ART. 443. — Persoanele afectate de boale mintale sau nervoase, vor fi tratate și îngrijite în spitalele publice pentru boale mintale și nervoase, organizate și întreținute cu caracter de spital special, sau în case de sănătate anume pregătite și autorizate a primi și îngriji bolnavi de acest fel [1]).

Persoanele afectate de infirmități mintale sau morale, precum și bolnavii mintali deveniți cronici se vor îngriji în azilele speciale pentru infirmii mintali și în colonii de muncă.

---

1) Legea asupra alienaților a fost publicată în M. O. No. 203 din 15 dec. 1894.
Regulamentul acestei legi a fost publicat în M. O. No. 189 din 13 nov. 1896.

Exp. mot. l. 1930. — Infiinţarea de spitale de boale mintale cu regim obişnuit tuturor spitalelor impune ca o consecinţă logică înfiinţarea unor instituţiuni sau transformarea unora din actualele stabilimente de ocrotire în instituţiuni pt. îngrijirea infirmilor mintali, adică a acelora a căror stare mintală anormală constantă şi incurabilă ii pune pentru tot restul vieţii în imposibilitate de a putea relua rostul lor în societate.

Pentru aceştia legea trebuie într'adevăr să prevadă formalităţi, cari să permită internarea lor pe o durată mai mare de timp sau pentru tot restul vieţii.

In actualul proiect se introduce şi principiul după care salarizarea personalului, care îngrijeşte de alienaţi, să se facă după un regim deosebit, fiindcă acest personal este obligat a da tot timpul serviciului şi, pe de altă parte, fiindcă — in genere — îngrijirea alienaţilor nu prilejueşte decât la foarte puţini câştiguri în afară de salariu.

Socotim astfel că prin capitolul defectivilor se introduc în lege principii, cari pun la punct şi aduc la actualitate problemele în legătură cu boalele şi anomaliile mintale.

ART. 444. — Primirea bolnavilor în spitalele de boale mintale şi nervoase se va face după aceleaşi norme ca şi în spitalele generale, cu deosebire însă că la intrarea bolnavilor mintali, medicul primar sau locţiitorul său va fi obligat să întocmească un proces-verbal de primire, în care se va consemna starea bolnavului la intrare, identitatea lui şi a persoanelor cari l'au însoţit, precum şi împrejurările cari au precedat şi determinat internarea.

Internarea bolnavilor se aduce la cunoştinţa secţiei tutelare a tribunalului local precum şi Parchetului, cari vor desemna o comisiune compusă dintr'un medic legist şi doi experţi psihiatri cari vor referi asupra motivelor internării.

ART. 445. — La cererea bolnavului sau a familiei lui, medicul primar este dator a elibera din spital pe bolnavul vindecat sau pe cel ce se găseşte în situaţia de a nu fi periculos sieşi sau celorlalţi.

Medicul primar, însă, va reţine obligator mai departe pe bolnavul care ar putea fi periculos sieşi sau celorlalţi. Impotriva hotărîrii medicului se va putea apela procurorului local, care va însărcina o comisiune compusă dintr'un medic legist şi doi specialişti de boli nervoase a vizita bolnavul în spital şi a referi asupra cazului.

Transferarea unui bolnav mintal într'un stabiliment pentru cronici nu se va putea face decât numai după îndeplinirea formalităţilor internării de durată sau după ce medicul constată că bolnavul nu are nevoie de ospitalizare în spital special pentru bolnavi mintali şi nervoşi.

Eliberarea unui bolnav criminal nu se va putea face decât după complecta lui însănătoşire şi după ce o comisiune compusă din procurorul local, medicul legist al parchetului şi medicul primar care îngrijeşte bolnavul va hotărî asupra cazului şi va stabili condiţiunile în cari bolnavul va trebui să trăiască în viitor.

ART. 446. — Infirmii mintali, precum şi bolnavii mintali deveniţi cronici, vor fi transferaţi în stabilimentele psihiatrice anume organizate, cum sunt: coloniile familiare, coloniile de muncă, azilele de infirmi, azilele de siguranţă, etc., unde li se va continua cura şi îngrijirea în condiţiunile cele mai potrivite stării lor.

Spitalele, precum şi azilele vor avea servicii medicale ajutătoare specialităţii psihiatrice şi vor avea ateliere şi ferme pentru terapeutica prin muncă a bolnavilor. Laboratoarele din spitalele de boli mintale şi nervoase vor fi conduse de un medic şef de laborator specializat şi în psihiatrie. Acesta va avea gradul şi drepturile cuvenite unui medic primar.

Asistenţii şi medicii auxiliari, cari formează ajutoarele medicului şef de laborator, trebuie deasemenea să se specializeze în psihiatrie.

ART. 447. — Spitalele de boli mintale şi nervoase, precum şi stabilimentele psihiatrice de orice fel funcţionează şi ca centre de profilaxie mintală în raza activităţii lor. Spitalul central de boli mintale şi nervoase din Bucureşti se va numi Institutul de boli mintale, nervoase şi endocrinologice.

Medicii acestor instituţiuni vor putea fi însărcinaţi a face studiile, anchetele, evidenţa şi toate lucrările privitoare la problemele de terapeutică mintală, de profilaxie şi de eugenie.

ART. 448. — In ceeace privește ocrotirea intereselor lor materiale și ale familiilor lor, pacienților intrați în spitalele și stabilimentele psihiatrice li se vor aplica dispozițiunile prescrise de legea tutelară din codul civil și de celelalte legiuiri în materie.

ART. 449. — Stabilimentele de orice fel în care se îngrijesc bolnavii infirmi mintali vor putea fi vizitate de procurorul tribunalului local. Constatările sale vor fi comunicate și autorității sanitare superioare.

Din punct de vedere tehnic medical aceste stabilimente vor fi inspectate de către organele de control și inspecțiune depe lângă autoritatea sanitară superioară.

ART. 450. — Spitalele și stabilimentele de psihiatrie vor avea următorul personal medical: medic primar director, care conduce și un serviciu din instituțiune, medici primari de serviciu, medici asistenți definitivi, câte unul de fiecare serviciu cu peste 150 paturi, medici secundari și auxiliari, iar ca personal ajutător vor avea: primi-îngrijitori, îngrijitori sau îngrijitoare de secții, îngrijitori de cl. I și II.

Serviciile de psihiatrie din spitalele penerale se conduc în mod autonom din punct de vedere tehnic medical.

Aceste spitale pot servi și pentru învățământ.

ART. 451. — Medicul primar director și acolo unde se poate, medicii primari dela spitalele de boli mintale au dreptul la locuință în natură.

Au dreptul la locuință și hrană medicii secundari, auxiliari ca și personalul administrativ, în conformitate cu regulamentul.

ART. 452. — Spitalele și stabilimentele psihiatrice cad în sarcina bugetară a ministerului, care va percepe dela asociațiunile județene o cotă ce se va stabili de comun acord. Ele deservesc un teritoriu delimitat.

ART. 453. — Inaintea instanțelor judecătorești expertizele psihiatrice valabile nu se vor putea face decât de către experții psihiatri și medicii legiști înscriși pe tabloul specialiștilor și cu respectarea prevederilor art. 181, alin. 2.

b) *Orbii, surdo-muții și anormalii mintali*

ART. 454. — Statul ocrotește pe copiii defectivi fizici și mintali, orbi, surdo-muți și anormali mintali, de toate gradele, până la vârsta când vor fi în măsură să-și poată asigura existența.

ART. 455. — Statul, prin Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, va înființa și întreține institute speciale pentru îngrijirea și educarea copiilor defectivi și reeducarea adulților.

Pe lângă aceste instituțiuni vor funcționa ateliere și terenuri de cultură, în care tinerii din categoriile de mai sus vor învăța o meserie.

Cei ce se vor dovedi needucabili, se vor transfera în azile speciale pentru needucabili.

ART. 456. — Ministerul va organiza cursuri superioare pentru personalul didactic necesar institutelor speciale cari îngrijesc de defectivi.

ART. 457. — Personalul didactic al acestor instituțiuni va fi numit și retribuit conform normelor cari se vor fixa.

Actualii profesori ai acestor instituții, cari au diplome eliberate de comisiunea examinatoare medico-pedagogică din țară și acei cu diplome speciale din străinătate se mențin la tipul de salarizare la care sunt încadrați în legea de armonizare și vor fi definitivi după o vechime de 5 ani, cu obligația de a face 18 ore săptămânal.

CAPITOLUL III

Asistența socială și organizarea societăților de binefacere

ART. 458. — Asistența socială a indivizilor și familiilor incapabile de a se susține singure și obligați să facă apel la sprijinul public, este în sarcina comunelor în colaborare cu societățile particulare de asistență socială.

Sunt societăți de binefacere în înțelesul acestei legi: asociațiunile organizate în scopul

de a participa la opera de ocrotire națională și la munca de asistență socială. Astfel sunt societăți de binefacere, asociațiunile cari se ocupă de:

1. **Ocrotirea mamei și noului născut.**
2. **Ocrotirea copiilor mici.**
3. **Ocrotirea tineretului.**
4. **Asistența familiei dependente.**
5. **Asistența copiilor părăsiți.**
6. **Asistența anormalilior fizici și mintali.**
7. **Combaterea plăgilor sociale.**
8. **Societățile de patronaj.**

Exp. mot. l. 1930. — In privința activității societăților de binefacere proiectul de față introduce pedeoparte principiul federalizării acestor societăți în grupuri omogene, iar pe de altă parte reglementează subvențiile primite dela Stat, județ și comună, stabilind cota maximă de subvenții, introducând principiul controlului public al societăților de binefacere subvenționate.

Deasemenea este o inovațiune suprimarea chetelor neîncetate în tot cursul anului a diverselor societăți de binefacere, culturale, naționale, etc., admițându-se o săptămână a chetei pe întreg teritoriul țării, din venitul căreia vor beneficia toate societățile în proporția eforturilor depuse în munca practică pe teren și în operațiile de strângerea fondurilor. In felul acesta se evită posibilitățile de abuz și se pune stavilă pornirilor din ce în ce mai accentuate ale opiniei publice, de a considera cheta ca o șicană.

ART. 459. — Societățile de mai sus își vor fixa atribuțiunile printr'un statut aprobat de Minister.

Crucea Roșie a României va continua să funcționeze în conformitate cu dispozițiunile legii sale speciale.

ART. 460. — Proiectele de buget ale tuturor organizațiilor și instituțiilor sanitare și de ocrotire, particulare, subvenționate de Stat și autoritățile publice sunt supuse controlului și aprobării Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care va asigura ca subvențiunile date să fie în raport cu serviciul real pe care instituția respectivă îl aduce sănătății publice sau ocrotirii și să nu întreacă în totalul lor 20 % din totalul veniturilor realizate prin mijloace proprii de acele societăți ori organizații particulare. Excepții fac numai instituțiile care sunt indispensabile prin faptul că țin locul unei instituțiuni sanitare și de ocrotire publică.

ART. 461. — Cheltuelile de administrație (personalul administrativ, cheltuelile de biurou, încălzitul, luminatul și chiria localului administrativ) al societăților subvenționate nu vor putea trece de 15 % din bugetul anual al societății.

ART. 462. — Toate societățile vor înainta, în termen de un an, statutele, Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care le va revizui pentru a le pune de acord cu prevederile prezentei legi.

ART. 463. — Societățile de binefacere se pot grupa în federații pe specialități, iar federațiile vor forma o Uniune centrală a federațiunilor societăților de binefacere pe întreaga țară. Uniunea singură este autorizată să organizeze chete pentru adunare de fonduri. Federațiile și Uniunea vor controla activitatea societăților de binefacere, îngrijind să se elimine cheltuelile cu creațiuni de prisos sau nepotrivite. Impotriva hotărîrilor federației se poate face apel la Uniune și în ultimă instanță la minister.

ART. 464. — Societățile de binefacere, indiferent de scopul urmărit (social, sanitar, cultural, educațional, național, etc.), în afară de fondurile proprii, subvenții și cotizații sau donațiuni dela membrii lor, nu pot face apel la contribuția benevolă a publicului [1]) decât în conformitate cu prevederile acestei legi.

ART. 465. — In orice localitate, localuri publice sau particulare, apelul la contribuția benevolă a publicului se va face în conformitate cu regulamentul privitor la apelul la con-

---

1) Legea pentru reglementarea și controlul apelurilor la contribuția benevolă a publicului a fost publicată în M. O. No. 51 din 8 iunie 1923.

tribuţia benevolă a publicului [1]), numai o singură dată pe an, timp de una până la 10 zile de către Uniunea societăţilor de binefacere care va stabili durata şi data chetei [2]). Uniunea societăţilor este obligată a comunica aceasta Ministerului în termen de cel puţin 15 zile libere.

ART. 466. — Din punct de vedere financiar, în vederea organizării chetei, toate societăţile de binefacere se vor asocia pe judeţe sau pentru a forma o centrală judeţeană a operelor de binefacere. Această centrală va avea dreptul de a decide în toate chestiunile privitoare la adunarea şi repartizarea fondurilor adunate de „Centrala operelor de binefacere". Apelurile împotriva hotărîrilor „Centralelor" se vor adresa Uniunii federaţiilor societăţilor de binefacere. In ultimă instanţă, în toate cazurile de divergenţă, va decide Ministerul cu avizul Consiliului general al Ocrotirii.

ART. 467. — Centralele societăţilor de binefacere se vor compune din delegatul Ministerului de Interne, şeful serviciului de ocrotire sau de sănătate din localitate, câte un delegat al celor cinci societăţi de binefacere care au cel mai mare buget provenit din mijloace proprii şi nu din subvenţii, precum şi un delegat al celorlalte societăţi care cer să participe la beneficiul realizat də chetă. Societăţile beneficiare vor fi obligate să participe în mod solidar şi efectiv la lucrările de adunare a fondurilor.

ART. 468. — Centrala societăţilor de binefacere este obligată să publice un raport anual, precum şi în presa locală, rezultatele chetei, precum şi felul repartizării fondurilor, imediat ce se cunosc rezultatele şi repartizarea a rămas definitivă. Apelurile se pot face în termen de 8 zile libere dela publicarea rezultatelor.

ART. 469. — Nu intră în prevederile restrictive ale acestei legi :

a) **Apelurile făcute de instituţiuni, asociaţiuni sau societăţi ce au personalitate juridică şi de asociaţiile profesionale recunoscute, adresate exclusiv membrilor ce le compun;**

b) **Apelurile la contribuţia benevolă a credincioşilor, făcute sub orice formă, din iniţiativa sau cu aprobarea Mitropoliilor sau Episcopiilor sau a comunităţilor religioase, în biserici, mânăstiri, schituri sau in cuprinsul aşezămintelor depinzând de acestea, pentru scopurile prevăzute în legea cultelor;**

c) **Apelurile la contribuţia benevolă a publicului, făcute sub orice formă în cuprinsul aşezămintelor de asistenţă socială sau naţională, în scopul ajutorării acelor aşezăminte sau acelor ospitalizaţi în ele, din iniţiativa sau cu aprobarea împuterniciţilor Direcţiunii ocrotirii sociale sau a serviciului I. O. V. pentru aşezămintele Statului, prefecţilor de judeţ pentru aşezămintele judeţene, a primarilor pentru ale oraşelor de reşedinţă şi a comitetelor eforiilor sau administraţiunilor respective pentru aşezămintele particulare;**

d) **Balurile, seratele, reprezentaţiunile şi festivalurile organizate în scop de binefacere, educativ, cultural sau naţional vor fi autorizate, în comunele urbane reşedinţă de către primari, în celelalte comune de către prefecţii de judeţe, iar în Capitală de prefectul de poliţie.**

Tot de aceste organe se vor autoriza şi loteriile sau tombolele ce obişnuit se organizează cu prilejul balurilor, seratelor, reprezentaţiunilor, etc., cu condiţiunea ca ele să aibă loc la aceeaşi dată şi în acelaş local.

Autorizaţiunile prevăzute mai sus se vor da pe baza avizului prealabil al organelor locale corespunzătoare (biurouri de asistenţă, revizorate şcolare, protoerii, etc.); aceste autorizaţiuni vor fi comunicate şi Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

ART. 470. — Apelurile la contribuţia benevolă a publicului se pot admite şi în afară de cheta anuală a centralelor, atunci când se produc catastrofe, ca de ex.: incendii, inun-

---

1) Regulamentul de aplicarea dispoziţiilor legei pentru reglementarea şi controlul apelurilor la contribuţia benevolă a publicului, a fost publicat în M. O. 79 din 9 aprilie 1927.

2) Prin dec. minist. No. 32.213 din 23 martie 1929 (M. O. 79—11 aprilie 1929) se decide:

„*Art. I.* — Apelurile la caritatea publică prin mijlocul chetelor într'o singură localitate se vor acorda numai instituţiunilor de asistenţă socială cari au dobândit personalitatea juridică.

Art. II. — Autorizaţia de a cheta în mai multe localităţi sau întreaga ţară nu se va putea acorda decât marilor instituţiuni de asistenţă socială sau cultură naţională, având dobândită personalitatea juridică de cel puţin 5 ani şi a căror activitate se întinde pe tot cuprinsul ţării.

Art. III. — D. director al asistenţei sociale este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor prezentei deciziuni".

dații, cutremure de pământ, etc. In acest caz autorizarea se va da de Consiliul de Miniștri în baza referatului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 471. — Loteriile[1]) și jocurile de noroc[2]), de orice natură, organizate în total sau în parte în scopul realizării de fonduri pentru opere de asistență socială, națională, etc., pe lângă obligațiunea de a se conforma legilor speciale pe baza cărora pot funcționa, trebuesc să fie autorizate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sonciale, care va determina condițiunile de control asupra întrebuințării fondurilor realizate.

Pentru vânzarea biletelor de loterie se va fixa un termen limitat. In acelaș timp nu se vor putea pune în vânzare decât biletele a cel mult trei loterii pe întreaga țară.

ART. 472. — Persoanele însărcinate cu strângerea de fonduri vor avea asupra lor o legitimație, precum și o insignă vizibilă a centralei. Legitimația va fi arătată la cerere oricărei persoane precum și autorităților.

ART. 473. — Cutiile, registrele, listele de subscripție, carnetele de cărămizi, etc., prin care se strâng fonduri, vor fi sigilate sau vizate și numerotate de organele în drept a elibera autorizațiunile, sau de împuterniciții lor.

ART. 474. — Infracțiunile la dispozițiunile legii de față se vor constata de toate organele administrative, județene, comunale și polițienești, de inspectorii și delegații Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, de membrii comitetelor județene de asistență, precum și de împuterniciții autorităților cari și-au dat avizul pentru autorizare, prin încheere de procese-verbale care vor face dovadă până la înscrierea în fals.

ART. 475. — Acei care vor face apel la contribuția benevolă a publicului, în afară de prevederile acestei legi, se vor pedepsi cu amendă până la 50.000 lei și în caz de recidivă cu închisoare dela 5—30 zile.

Ei se vor urmări și judeca după procedura prevăzută de legea pentru instrucțiunea și judecarea flagrantelor delicte (legea micului parchet).

Comitetele societăților, instituțiunilor sau asociațiunilor care nu se vor conforma dispozițiunilor prevăzute de legea de față, sau care fără aprobarea prealabilă a organelor cari au eliberat autorizațiunea, vor fi hotărît întrebuințarea fondurilor sau obiectelor adunate pe calea apelului la contribuția benevolă a publicului, în alt scop decât acela pentru care au fost autorizate, vor putea fi dizolvate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul Comitetului central al asistenței sociale sau a delegațiunii sale permanente.

Persoanele din comitetele astfel dizolvate nu vor mai putea fi realese.

In toate cazurile prevăzute mai sus apelul la contribuția benevolă a publicului va fi oprit de organele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu concursul autorităților polițienești și administrative locale, iar sumele strânse până la data opririi apelului se vor face venit pe seama „Uniunii societăților de binefacere".

TITLUL IV

Despre administrațiunile independente din spitale. Așezămintele Eforiei Spitalelor Civile din București și ale Casei Spitalelor Sf. Spiridon din Iași

CAPITOLUL I

ART. 476. — Eforia Spitalelor Civile din București și Epitropia Generală a Casei Spitalelor Sf. Spiridon din Iași se vor gospodări fiecare de către o administrație, în conformitate cu așezămintele lor de fundațiune și testamentele fondatorilor sub privegherea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale[3]).

1) Legea p. organizarea exploatării și administrației loteriei de stat pe clase pentru sănătatea publică și ocrotirilor sociale, a fost publicată în M. O. No. 170 din 26 iulie 1934. Regulamentul acestei legi a fost publicat în M. O. No. 69 din 22 martie 1935.

2) Legea p. reglementarea funcționării jocurilor de noroc a fost publicată în M. O. No. 89 din 15 aprilie 1935, iar regulamentul ei a fost publicat în M. O. No. 127 din 5 iunie 1935.

3) Vezi D. R. No. 3034 din 13 nov. 1934, publicat în M. O. No. 263 din 14 nov. 1934.

Fiecare din aceste administrațiuni se compune din câte 3 membri, care se numesc „Efori" pentru cea din București și „Epitropi generali" pentru cea din Iași.

Unul din membri va fi medic și se va ocupa în special cu controlarea serviciilor spitalicești și va supune odată pe lună colegilor săi o expunere detailată despre starea spitalelor și necesităților lor.

Eforii Spitalelor Civile din București și Epitropii generali ai Casei Sf. Spiridon din Iași se numesc în conformitate cu actele de fundațiune a acestor așezăminte pe termen de 5 ani, prin Decret Regal de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Ei vor primi o diurnă din fondul instituțiunilor respective.

Eforii și Epitropii alcătuesc bugetele acestor instituțiuni, care însoțite de o situațiune financiară anuală a casei, după ce se cercetează și se aproba de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, se supun votului Adunării Deputaților.

Jurispr. — Epitropia Sf. Spiridon este o persoană morală și își are viața sa juridică nu din voința Statului, ci din voința fondatorului St. Bosie în anul 1752, deci ea are caracterul de persoană morală privată de utilitate publică, dat fiind scopul pentru care a fost înființată și acest caracter fiind stabilit prin actul de fundațiune, act cu caracter privat; faptul că acest așezământ a fost și este și acum subvenționat și de Stat nu-i schimbă caracterul, el rămânând tot un așezământ de drept privat. Deci atât prin lege cât și conf. principiilor de drept relative la această materie Epitropia Generală a Casei Sf. Spiridon este o persoană morală privată de interes public, iar în lipsa unei indicațiuni în actul de fundațiune cu privire la numirea epitropilor, ei sunt numiți de Ministerul M. S. și O. S., astfel că epitropii sunt mandatari ai Epitropiei, institut privat, însă sunt numiți de Minister, posibilitate care este admisă în drept pentru numirea mandatarilor unei persoane juridice.

In lipsa unei dispoziții privitoare la revocarea epitropilor, această revocare este evident că va putea fi făcută tot de către acei ce au făcut și numirea, deci în principiu revocarea poate fi făcută de Ministerul M. S. și O. S., care potrivit legii a făcut și numirea.

Deși Epitropia Sf. Spiridon nu este o instituție publică, ci numai de utilitate publică, deci actele sale de administrație ilegală nu ar putea fi atacate pe calea recursului în contencios și funcționarii Epitropiei, numiți de ea, nu ar avea această cale, totuș întrucât epitropii cu toate că sunt mandatari ai Epitropiei, sunt numiți de către Capul Statului prin decret regal, așa că numirea și revocarea lor făcându-se prin decret regal constitue acte de autoritate, reclamanții au dreptul conf. art. 1 din legea contenciosului să se plângă pentru îndepărtarea ilegală din funcțiune.

Modificarea art. 484 l. sanit. în sensul că se suprimă termenul de cinci ani, nu face acțiunea fără interes, întrucât reclamanții cer nu numai reintegrarea, dar și anularea actului.

Epitropii fiind mandatari, revocarea lor este posibilă oricând. Dacă numirea ar fi fost făcută pe un timp nedeterminat revocarea s'ar fi putut face ad-nutum, bineînțeles dacă legea nu le-ar fi acordat vreo garanție de stabilitate și nu ar fi obligat să se motiveze actul de revocare.

Acest drept de revocare există și în cazul când legea a prevăzut o durată în timp pentru funcționare, însă în acest caz revocarea nu se va putea face decât motivat, pentru că fixând acest termen legea nu a înțeles să pună o dispoziție fără aplicare, ci a voit să impună autorității obligația să respecte acest termen și să evite orice dispozițiuni arbitrare, ceeace ar avea loc, în cazul când ar putea înainte de termen să facă revocări fără nici o motivare.

Așa dar, epitropii pot fi revocați înainte de trecerea termenului de cinci ani, însă această revocare trebue să fie motivată (Ap. Iași I, dec. 20—15 iunie 1933, republ.).

ART. 477. — Eforii și Epitropii generali administrează spitalele și instituțiile lor respective. Dispozițiunile legii contabilității publice se vor aplica și acestor instituțiuni.

Bunurile imobile se administrează de Efori și Epitropii generali după regulele stabilite pentru administrația bunurilor și domeniilor Statului.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, supraveghează aceste administrațiuni, pentru ca averile lor să fie întrebuințate conform hrisoavelor, testamentelor și actelor de fondațiune.

Regulamentele de administrație se vor face de Efori pentru așezămintele spitalelor civile din București și de Epitropi pentru acelea ale Casei Sf. Spiridon din Iași, după ce se va lua și avizul colegiului medical respectiv. Aceste regulamente se vor supune de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sancțiunii Regale.

Jurispr. — Formalitatea prescrisă de art. 35 din legea contabilității publice, ca persoanele morale, care cad sub aplicarea acestei legi să nu se poată obliga în contracte de o valoare mai mare de 10.000 lei fără aprobarea Consiliului de Miniștri, fiind cerută pentru completarea capacității lor juridice, nerespectarea ei atrage nulitatea contractului, independent de cupla în care s'a regăsi reprezentanții acelor persoane incapabile, de a nu fi stăruit în îndeplinirea acelei formalități

Prin urmare, Curtea de Apel violează art. 85 din citata lege când respinge nulitatea dedusă din faptul că convenția de lucrări dintre Eforie și particular n'a fost supusă aprobării Consiliului de Miniștri pentru obținerea aprobării și deci nu se poate prevala de o nulitate provenită din propria ei culpă (Cas. I, dec. 533—11 nov. 1914 Jur. Rom. 1915, 96).

ART. 478. — Funcționarii administrativi precum și personalul silvic, eclesiastic și medical, afară de cei ce se recrutează pe bază de concurs, potrivit legii de față, se numesc în conformitate cu Statutul funcționarilor publici. Ei sunt supuși normelor de disciplină prevăzute în statut și sunt justițiabili de comisiunea de disciplină instituită pe lângă Eforie conform statutului. Se exceptează personalul medical superior (medici primari, medici primari de consultații, medici de servicii mixte, prosectori, etc.), numiți cu titlu definitiv, cărora li se vor aplica dispozițiunile legii sanitare în condițiunile prezentei legi.

Profesorii de clinică la catedrele având servicii la spitalele Eforiei Spitalelor Civile, la București și Epitropia Sf. Spiridon, la Iași, vor fi numiți medici primari în serviciile respective pe baza numirii lor la catedra corespunzătoare.

Aceste servicii, vor păstra denumirea de institute clinice și vor cuprinde toate secțiunile și laboratoriile atașate lor.

Profesorii de clinici, medicii primari ai așezămintelor Eforiei Sf. Spiridon, pentru abateri dela îndatoririle lor, vor fi supuși jurisdicției comisiei Ministerului de Instrucție în conformitate cu legea învățământului superior.

In cazurile de mai sus, Eforia Spitalelor Civile și Epitropia Sf. Spiridon vor putea cere trimiterea lor în judecată. In aceste cazuri comisiunea de judecată instituită conform dispozițiunilor legii învățământului superior, va cuprinde și un profesor universitar făcând parte din colegiul medical al instituțiunilor respective, desemnat prin tragere la sorți, care va înlocui pe unul din membrii ei.

Actualele servicii de obstetrică și ginecologie dela Epitropia Sf. Spiridon din Iași (Institutul Gr. Ghica-Vodă) vor forma împreună Institutul clinico-obstetrical, care va fi pus sub direcțiunea profesorului de clinică obstetricală dela acea facultate.

Actualele secțiuni ale clinicei Stomatologice dela Spitalul Colțea și anume:

I. Secțiunea de patologie și terapeutică buco-dentară.

II. Secțiunea de chirurgie maxilo-facială.

III. Secțiunea de proteză restauratrice buco-dentară, vor forma împreună Institutul Clinico-Stomatologic. Aceste secțiuni vor fi conduse de conferențiari însărcinați cu predarea cursurilor de specialitate respectivă, având gradul de medici primari de consultații.

Jurispr. — 1. Eforia spitalelor civile nu este un organ al Statului, ci e o persoană morală cu totul deosebită de Stat. Acest caracter nu încetează din cauza supravegherii ce exercită Statul asupra Eforiei, supraveghere determinată și caracterizată prin diferitele acte constitutive ale Eforiei spitalelor civile, fiindcă supravegherea o are și o exercită Statul în general asupra tuturor persoanelor morale, chiar și în lipsa unei dispoziții anume.

Așa fiind, agenții Eforiei spitalelor civile nu sunt agenți publici având aceleași prerogative ca agenții Statului (Cas. I, dec. 36—30 ian. 1895, B. C. 1895, 33).

2. Pedepsele prevăzute de art. 418 din regulamentul de serviciu interior al Eforiei spitalelor civile alcătuit în baza art. 93 l. sanit. pentru personalul serviciului Eforiei, are a se aplica și intendenților de spitale, în lipsa unei dispozițiuni speciale.

Prin urmare, când se constată că un intendent de spital a fost înlocuit, după ce i se aplicase primele două grade de pedeapsă prevăzute de regulament, măsura luată de administrația Eforiei este legală, aprecierea gravității faptelor constatate fiind lăsată de lege și regulament la facultatea autorităților în drept să aplice orice pedeapsă (Cas III dec. 24-19 ian. 1915, B. C. 1915, 1298).

ART. 479. — Medicii Eforiei Spitalelor Civile și Epitropiei Sf. Spiridon în afară de profesorii universitari de clinică de mai sus, se vor numi pe bază de concurs.

Organizarea concursurilor se va reglementa de Efori pentru Eforia Spitalelor Civile din București și de Epitropii Generali pentru Casa Spitalelor Sf. Spiridon din Iași, după ce vor fi luat avizul colegiilor medicale respective.

Aceste regulamente vor trebui să fie aprobate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și sancționate prin Decret Regal.

Pentru locurile de medici primari de serviciu sau de consultațiuni, de șefi de laboratoare, prosectori, radiologi ale Eforiei sau Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, publicarea concursului va avea loc cu patru luni înainte de data ținerii lui.

Concursurile Eforiei se vor ține în București, în localul Eforiei; concursurile Epitropiei la Iași în localul Epitropiei.

Juriul va fi compus din 2 medici primari de servicii ai instituțiunilor respective, aleși prin tragere la sorți de colegiul medical, 2 delegați ai consiliului Facultății de medicină respectivă și un delegat al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, din Consiliul general al sănătății și ocrotirii.

Toți acești membri vor fi aleși din specialitatea respectivă, iar în lipsă din specialitățile înrudite.

Unul din delegații Facultății de medicină va fi profesor de anatomie patologică, microbiologie, medicină experimentală, igienă sau patologie generală.

Atât Eforia, Epitropia cât și Facultatea de medicină și Ministerul vor desemna câte un supleant după aceleași narme.

In cazul când unul din membrii juriului s'ar afla în neputință de a mai continua lucrările concursului, se va înlocui imediat printr'un alt membru, delegat după aceleași forme și de acelaș corp cărui aparține membrul împiedecat.

Candidații la concursul de medic primar de serviciu și de medic primar de consultațiuni, trebue să îndeplinească următoarele condițiuni:

Să fie cetățean român; să fi funcționat timp de 3 ani în calitate de medic secundar cu concurs la Eforia Spitalelor Civile, Epitropia Sf. Spiridon, sau în spitalele Statului, sau să aibă 6 ani de liberă practică a medicinii în țară și să dovedească că a lucrat în specialitatea respectivă. Timpul acesta se reduce la 4 ani pentru medicii cari au fost timp de 3 ani interni, cu concurs în spitalele Eforiei sau Epitropiei sau interni cu concurs ai spitalelor din Paris. Vor beneficia de aceeași reducere șefii de lucrări, asistenții sau preparatorii clinicilor Facultăților de Medicină, cari au funcționat 3 ani în atari posturi. Timpul acesta va fi socotit numai dela data obținerii titlului de doctor în medicină.

Posesorii diplomelor de specialitate vor fi primiți în aceleași condițiuni ca și medicii secundari.

Concursurile de medici primari de servicii vor consta din următoarele probe:

a) **Pentru locurile de medicină internă și specialități înrudite, dintr'o probă de titluri și lucrări, două probe clinice și o probă clinică de terapeutică și două probe de laborator;**

b) **Pentru locurile de chirurgie și specialități înrudite, dintr'o probă de titluri și lucrări; două probe clinice, două probe de tehnică operatoare;**

c) **Pentru specialitățile de radiologi, șefi de laboratoare și prosectori, probele de clinică se vor înlocui prin probe din specialitatea respectivă.**

Jurispr. — 1. In lipsa unui text legal sau regulamentar, care să interzică formal Eforiei spitalelor civile amânarea unui concurs pentru ocuparea poturilor vacante de medici la spitalele acestei instituțiuni, urmează că organul superior de conducere al Eforiei — consiliul de efori — are dreptul, ca apreciind necesitatea și oportunitatea acestei amânări în interesul serviciului, să revină asupra termenului fixat și să defigă un alt termen pentru ținerea concursului.

Dispozițiunile art. 6 din regulament, care impune Eforiei obligația de a amâna concursul, în cazul când la termenul hotărît nu se prezintă decât un singur candidat, nu se poate interpreta în sensul că — dacă se prezintă mai mulți candidați — ținerea concursului este obligatorie și constitue un drept pentru candidați. Regulamentul voește numai să spună că facultatea pe care o au eforii de a amâna termenul de concurs, potrivit necesităților momentului, devine o adevărată obligațiune — în cazul de mai sus —

când se prezintă un singur candidat, întrucât în acest caz selecţiunea, care este scopul concursului, nu se poate realiza (Cas. III, dec. 394—21 martie 1923, Jur. Rom. 1923, 199).

2. Medicul primar definitiv de consultaţii gratuite la un spital al Eforiei, numit fără concurs, dar mai vechi în grad, avea dreptul la 1 ian. 1926 să fie înaintat medic primar al unui serviciu medical la un asemenea spital, înaintea altuia, care deţinea o funcţiune de acelaş fel, cu concurs, însă mai nou în grad.

In urma punerii în aplicare a legii din 23 martie 1926, medicii primari definitivi ne mai putând ocupa fără concurs postul de medic primar al unui serviciu, nu se poate repara pe calea acţiunei în contencios ilegalitatea prin numirea celui ce a pierdut acest drept, într'un asemenea post, întrucât în asemenea materie legile administrative de drept public au caracter retroactiv (Ap. Bucureşti, II, dec. 357—22 dec. 1926, B. C. Ap. 1927, 59).

ART. 480. — Orice abatere a personalului medical, cu titlu definitiv, se va sancţiona după normele generale prevăzute pentru medicii Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale prin legea de faţă.

Eforii şi epitropii vor putea aplica pedepsele de competinţa Ministrului.

Pentru abateri mai grave, personalul medical din această categorie va fi deferit comisiunii disciplinare a Ministerului, la cererea Eforiei sau Epitropiei Sf. Spiridon.

In acest caz comisiunea se va constitui cu medici traşi la sorţi de colegiul medical al Eforiei sau Epitropiei în locul medicilor de spitale prevăzuţi în lege. Un funcţionar revocat nu mai poate fi primit în serviciul acestor administraţiuni nici chiar pe baza unui nou concurs.

Pentru personalul medical neavând titlu definitiv sau numit pe timp limitat, aplicarea tuturor pedepselor disciplinare este de competinţa eforilor sau epitropilor.

Jurispr. — Art. 100 legea sanitară prevede norme speciale cu privire la exercitarea acţiunei disciplinare în contra medicilor funcţionari ai Eforiei spitalelor civile şi ai Casei Sf. Spiridon din Iaşi, fără a desemna însă funcţionarul, care să facă ancheta asupra faptelor imputate şi cu atât mai puţin nu prevede că această anchetă trebue făcută de un inspector general sanitar.

Această condiţiune este cerută de art. 18 din aceeaş lege numai în privinţa medicilor funcţionari de Stat, judeţ şi comună. (Cas. III, dec. 349—11 mai 1921, Jur. Rom. 1921, 134).

ART. 481. — Numirile în funcţiunea de medic secundar din spitalele Eforiei şi Epitropiei Sf. Spiridon [1] se va face pe un timp limitat de 4 ani pe baza unui concurs ce se va ţine cu acelaş juriu ca la medicii primari prevăzuţi mai sus.

Concursurile de medici secundari se vor publica în fiecare an pentru locurile vacante la data publicării concursului ; vacanţele ce s'ar ivi după publicarea concursului, însă înainte de închiderea registrului pentru înscrierea candidaţilor, se vor putea trece în publicaţiunile făcute.

Probele şi normele concursului se vor detalia printr'un regulament făcut de Eforie sau Epitropie.

ART. 482. — Concursul de medici pentru spitalele mixte se va ţine după normele stabilite prin regulamentul care va detalia probele ce trebuesc ţinute. Juriul va fi acelaş ca la medicii primari.

ART. 483. — Numirile definitive ale medicilor acestor instituţiuni se fac prin Decret Regal, după recomandarea adresată de Efori şi Epitropi către Ministerul Muncii, Sănătăţii, şi Ocrotirilor Sociale în conformitate cu dispoziţiunile legii de faţă.

Transferările prin consimţimânt reciproc sau la locuri vacante, pentru posturile de medici primari de servicii, consultaţiuni, şefi de laborator, radiologi sau prosectori, sunt interzise. Deasemenea transferările dela posturile de medici primari de consultaţiuni, la posturile de medici primari de servicii, chiar în aceeaşi specialitate.

Medicii secundari pot fi transferaţi în locurile de aceeaşi specialitate ce ar deveni vacante în timpul stagiului lor, în condiţiunile ce vor fi determinate prin regulament.

Casarea unui concurs nu se poate face decât de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi numai cu avizul Comisiunii administrative. Eforia va putea fi repre-

---

1) Vezi Regulamentul p. recrutarea medicilor secundari de spitale, publicat în M. O. No. 49 din 27 febr. 1935.

zentată printr'un delegat care va arăta condiţiunile în care s'a făcut concursul şi dacă sunt sau nu motive de casare.

Sunt admise transferările medicilor primari, după cerere, la locurile vacante dela spitalele Epitropiei Casei Sf. Spiridon din Iaşi afară de Spitalul Central.

Jurispr. — **1.** Din dispoziţiile cap. VIII din regulamentul pentru concursul posturilor medicale la spitalele Eforiei, reiese că „Ginecologia" nu există în serviciile acestor spitale ca specialitate deosebită pentru medicii secundari, ci este numai o ramură a specialităţii de chirurg secundar, concursul general pentru această specialitate dând drept celor reuşiţi să fie numiţi ca medici secundari în unul din serviciile considerate ca o indiviziune a ei, cum este cel de ginecologie, cel de boale ale căilor urinare, etc.

După art. 74 şi 75 din acelaş regulament, care vorbesc despre numirile în posturile de medici secundari, între drepturile dobândite prin concurs, limitate la o funcţionare efectivă de patru ani, nu este şi acelea, ca cel reuşit să rămână efectiv întreg acest termen în serviciul la care a fost numit. De aici rezultă că în lipsa unei asemenea dispoziţiuni Eforia spitalelor civile este în drept după trebuinţele serviciului sau cererea apreciată a celui în drept, să facă mutările ce le va crede necesare, însă numai în serviciile prevăzute de regulament ca ţinând de aceeaşi specialitate (Cas. III, dec. 390—7 nov. 1919, C. Jud. 1920, 48).

2. Potrivit art. 28 din regulamentul pentru funcţionarea medicilor secundari ai Eforiei spitalelor civile, Ministerul Sănătăţii are dreptul să caseze concursul ţinut pentru admiterea acestor medici.

Aşa fiind, acţiunea în contencios a reclamantului fiind îndreptată şi împotriva Ministerului Sănătăţii care este necontestat o instituţiune publică având atribuţiunea de a soluţiona cererea ce-i fusese adresată, este în principiu admisibilă conf. art. 1 l. contenciosului administrativ

Intrucât Ministerul are potrivit art. 23 din menţionatul regulament şi dreptul de a numi prin decret regal medicii secundari ai Eforiei spitalelor civile, reclamantul este în drept — în principiu — să ceară anularea decretului de numire a unor asemenea medici, Eforia urmând a lua parte în acest proces ca putând avea interes la executarea deciziunei ce se va da.

Casarea concursurilor de medici secundari ai Eforiei spitalelor civile de către Minister este supusă cenzurei instanţei de contencios potrivit art. 1 l. cont. adm., întrucât regulamentul pentru funcţionarea medicilor secundari ai Eforiei a fost alcătuit la 8 iunie 1929 în baza art. 106 l. sanit. din 23 martie 1926.

Dacă art. 28 al acestui regulament dispune că anularea concursului de medici secundari ai Eforiei nu se poate face decât de către Ministerul Sănătăţii şi numai cu avizul conform al Comisiunei administrative şi de disciplină, această dispoziţiune nu a putut sustrage controlului contenciosului administrativ legalitatea actului Ministerului respectiv, contrar dispoziţiunilor art. 107 Constituţie, ci a vrut să indice că numai Ministerul Sănătăţii are un drept de control asupra acestui examen, putându-se traduce prin casarea lui cu excluderea oricărui alt organ administrativ şi chiar a Eforiei spitalelor civile.

Prin urmare, acţiunea în contencios este admisibilă atunci când, prin nerespectarea regulamentelor şi neexercitarea controlului ce incumbă Ministerului s'a vătămat un drept (Ap. Bucureşti, III, jurn. 4633 din 1931, Jur. Gen. 1931, 1411).

ART. 484. — Toate veniturile Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti şi ale Epitropiei Sf. Spiridon din Iaşi, precum şi cele provenite din taxele de îngrijirile bolnavilor din spitale, se vor putea urmări în conformitate cu Legea de urmăriri a Statului.

Pentru taxele de îngrijire ale bolnavilor din spitale, debitele stabilite de aceste autorităţi, vor constitui titlul executor cerut de lege.

Taxele de întreţinere, operaţii, pansamente, analize, radiografii şi orice alte tratamente, atât în secţiunile de sanatoriu cât şi în secţiunile de spital, stabilite de Eforia Spitalelor Civile şi Epitropia Sf. Spiridon din Iaşi, se vor încasà numai prin administratorii spitalelor respective.

Pentru paturile cu caracter de sanatorii, medicii primari şi personalul medical vor aveà dreptul la o cotă ce se va stabili prin regulament.

Este cu desăvârşire interzisă încasarea de orice taxe de către personalul administrativ sau medical, funcţionând în spitalele, sanatoriile şi instituţiunile Eforiei şi Epitropiei Sf. Spiridon, sub orice formă şi sub orice titlu în afară de taxele stabilite de Eforie sau Epitropie şi încasate prin administraţia spitalului.

Orice abatere dela această dispoziţie afară de sancţiunile disciplinare, va fi pedepsită potrivit dispoziţiunilor art. 144 din codul penal şi justiţiabilă de instanţele de drept comun.

ART. 485. — Eforia Spitalelor Civile și Epitropia Sf. Spiridon vor menține la dispoziția Ministerului Instrucțiunii, pentru Facultățile de Medicină, serviciile de clinică astăzi în ființă.

Ministerul Instrucțiunii va suporta cheltuelile de funcționare și întreținere a tuturor serviciilor de clinică în ființă astăzi.

Pe viitor orice serviciu de spital sau consultații, devenit vacant în spitalele Eforiei din București sau Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, va fi pus la dispoziția Ministerului Instrucțiunii pentru facultatea de medicină respectivă, care va trebui să se pronunțe în interval de 2 luni, dacă are nevoie și înțelege să-l utilizeze pentru trebuințele serviciilor sale de clinică.

In caz afirmativ Ministerul Instrucțiunii, în interval de o lună, va trebui să comunice în scris Eforiei sau Epitropiei că înțelege să suporte toate cheltuelile de instalare, funcționare și întreținerea bolnavilor din serviciul respectiv, obligându-se la acoperirea de îndată a acestor cheltueli și trecerea lor în bugetul imediat următor.

Destinațiunea ce se va da în cazurile de mai sus serviciilor vacante va fi stabilită de acord cu Eforia sau Epitropia.

Aceeași procedare se va întrebuința și pentru serviciile vacante pe cari Facultatea de medicină ar cere să se atașeze serviciilor de clinică existente.

Dispozițiile dela articolul acesta sunt aplicabile pentru toate serviciile vacante la promulgarea prezentei legi.

Orice creare de servicii noui de clinică în spitalele Eforiei sau Epitropiei Sf. Spiridon, care ar reclama construcții, investițiuni și amenajări noui, nu se va putea face în spitalele acestor instituțiuni, fără ca Ministerul să acopere în întregime, atât cheltuelile de construcțiuni, investițiuni și amenajări, cât și cheltuelile pentru întreținerea bolnavilor.

Funcționarea serviciilor de clinică, atribuțiunile personalului precum și relațiunile dintre administrațiile spitalelor și acest personal, se vor stabili printr'un regulament făcut de Eforie, în acord cu Ministerul Instrucțiunii Publice.

Serviciile de spitale și consultațiuni rămase vacante după îndeplinirea formalităților de la art. de mai sus vor fi scoase la concurs și ocupate în conformitate cu dispozițiunile legii de față, Eforia și Epitropia având însă dreptul de a le suprima sau contopi cu alte servicii.

ART. 486. — Medicii primari ai Eforiei și Epitropiei generale vor forma câte un colegiu medical, care va servi de Corp Consultativ medical al administrațiilor respective.

Aceste colegii se vor convoca de Efori sau de Epitropi de câte ori va cere trebuința și vor fi consultate în toate cazurile în care regulamentele cer avizul lor.

ART. 487. — Medicii Eforiei din București sau Epitropiei din Iași cari ar contracta o boală sau o infirmitate ce-i face incapabili de buna îndeplinire a serviciului, se vor pune în retragere din oficiu cu dreptul de pensiune ce le recunoaște legea generală de pensiuni. Boala sau infirmitatea se va constata de o comisiune compusă în acelaș mod ca și comisiunea de judecată.

Medicii din spitalele Eforiei se vor pune în retragere obligatoriu ori care ar fi numărul de ani serviți la vârsta în care sunt puși în retragere medicii Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Se face excepțiune pentru medicii cari sunt în acelaș timp și profesori de clinică, al căror termen de retragere obligatoriu rămâne acel fixat de Legea instrucțiunii publice pentru profesorii universitari.

Medicii și farmaciștii spitalelor din București și ai Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, cari în exercițiul funcțiunii lor au contractat maladii din care a rezultat pentru ei incapacitate de serviciu sau moarte, indiferent de numărul anilor de serviciu, având sau neavând anii ceruți de regulamentul pensiilor, vor primi din cassa respectivă ca pensiune leafa întreagă ce au avut, reversibilă asupra familiei, în conformitate cu prescripțiunile regulamentului respectiv al acestor administrațiuni.

Constatarea cauzei morții sau incapacității de lucru se va face conform prescripțiunilor legii și regulamentului de pensiuni al Statului.

Epitropia Generală a Casei Sf. Spiridon este autorizată a pune la dispoziția județului și municipiului Iași, spitalul Cantacuzino-Pașcanu, care va servi la îngrijirea bolnavilor din

județ și municipiu. Fondurile pentru întreținerea acestui spital vor fi puse la dispoziția Epitropiei de către județ și municipiu, care le vor trece în bugetele respective.

Proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon din Iași „Slănicul-Moldovei", se organizează într'o instituție balneo-climatică și medicală, numită: „Institutul Balneo-Climatic Slănicul-Moldovei".

Această instituție este pusă sub conducerea medicală a unui consiliu, format din 5 profesori medici șefi de clinică dela Facultatea de medicină din Iași și un profesor chimist și anume: Profesorul de clinică terapeutică, care va fi și directorul acestui consiliu, profesorul de clinica boalelor nervoase, profesorul de clinica dermatologică, profesorul de otorinolaringologie, un profesor medic balneolog și un profesor de chimie.

Un regulament va stabili atribuțiunile acestui consiliu și funcționarea sa.

Pe lângă acest institut balneo-climatic se înființează o farmacie de sezon.

Pe lângă acest comitet funcționează un consiliu consultativ, format astfel: directorul medical al Institutului Balneo-Climatic „Slănicul-Moldovei", trei profesori medici, șefi de clinică, aleși pe timp de 3 ani de către colegiul medical al Casei Spitalului Sf. Spiridon, un reprezentant al Camerei de Comerț din Iași, desemnat dintre directorii principalelor instituțiuni financiare locale, medicul șef al municipiului Iași sau inspectorul general el regiunii sanitare Iași, un membru din familia donatoare și arhiereul bisericilor Sf. Spiridon din Iași.

Acest consiliu este un organ consultativ de îndrumare administrativă și financiară. El va fi convocat în toate ocaziunile necesitate de buna gospodărie a acestei instituțiuni.

Pentru buna gospodărie a Spitalelor Casei Sf. Spiridon se înființează în orașele capitale de județ: Roman, Botoșani, Galați și Focșani, epitropii locale, compuse din: prefectul județului respectiv, primarul orașului, medicul director al spitalului și din doi membri aleși de consiliul municipal dintre notabilitățile orașului.

Aceste epitropii vor îngriji de gospodăria și bunul mers al spitalului local, dând concursul lor Epitropiei Generale a Casei Sf. Spiridon,

Un regulament va stabili funcționarea lor.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 258, n. 1.

ART. 488. — Toate dispozițiunile din prezenta lege nu privesc Eforia Spitalelor Civile din București, nici Epitropia Generală a Casei Sf. Spiridon din Iași, exceptându-se dispozițiunile prevăzute la art. 1.

PARTEA IV

RESURSE FINANCIARE

TITLUL I

Fondul general sanitar și de ocrotire[1])

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

ART. 489. — Se înființează un Fond general sanitar și de ocrotire pus sub administrația unei regii autonome denumită „Regia Autonomă a Fondului Sanitar și de Ocrotire".

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l dr. Mezincescu, raportor :* Un punct de o mare importanță este crearea fondului sanitar și de ocrotire.

Prin această creațiune se soluționează partea cea mai grea în realizarea operelor sanitare. Se știe că în această direcție noi avem foarte mult de făcut. Dacă în unele locuri avem oarecari instituții sanitare, cred, că nu exagerez dacă spun, că în cele mai multe este de făcut totul.

Natural, nu ne facem iluzii, că din ziua de întâi vom vedea și efectele. Este un început bun.

ART. 490. — Scopul acestui Fond este în primul rând de a servi la întreținerea și îngrijirea bolnavilor săraci în spitale și sanatorii, la aprovizionarea cu medicamente și material sanitar a bolnavilor lipsiți de mijloace și la îngrijirea copiilor părăsiți. In al doilea rând de a contribui la construcțiuni, reparațiuni, amenajări, înzestrări și întreținere de așezăminte și instituțiuni sanitare și de ocrotire, precum și la executare de lucrări de salubritate publică, de interes general sau local, de a contribui la asistența invalizilor, orfanilor și văduvelor de război și, în fine, de a contribui la acțiunea de combatere a bolilor sociale. Contribuția la lucrările edilitare se va face pe cale de subvențiuni sau de împrumuturi acordate autorităților locale, precum și altor instituțiuni publice sau de binefacere cu scop sanitar sau de asistență socială.

ART. 491. — Fondurile speciale, bunurile, proprietățile de orice natură, precum și fundațiunile aparținând Ministerului sau serviciilor sanitare și de ocrotire pendinte de el,

1) Vezi „Legea pentru desființarea Regiei Autonome a Fondului Sanitar și de ocrotire și înființarea la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale a Direcțiunii fondurilor sanitare și de ocrotire.

oricare ar fi proveniența și scopul lor, vor depinde în viitor de Fondul general sanitar și de ocrotire și vor fi administrate de Regia Autonomă a acestui Fond[1]).

Jurispr. — Din combinarea articolelor 11 și 159 l. o. a. l. cu art. 1,2, 500, 528, 529 l. sanit. cu art. 1 l. org. finanțelor locale și cu art. 200. 208 și 212 l. contabilit. publice rezultă că serviciul sanitar nu are nici un drept a mânui fondul sanitar, acesta fiind înglobat ca fond cu destinație specială în bugetul general, urmând a fi administrat după normele generale de contabilitate și după normele speciale în ce privește destinația sa specială.

Potrivit acestor norme speciale din fondul sanitar nu se pot da sume pentru alte scopuri decât pentru cele prevăzute de legea sanitară. In caz contrar, gestionarii ar fi urmăriți pentru deturnare de fonduri. In afară de aceasta legea sanitară a mai instituit și controlul Regiei Autonome a fondului general sanitar, pe lângă controlul obicinuit al gestiunii financiare instituit prin legea contabilității publice și legea pentru organizarea finanțelor locale, scopul acelui control în plus fiind de a garanta executarea obligațiunilor sanitare și de ocrotire puse în sarcina comunelor (Comitet, loc. de rev. Cernăuți, I, dec. 489—16 august 1933, R. J. A. 1933 1739, cu nota D. Ștefănescu).

CAPITOLUL II

Constituirea fondului

ART. 492. — Pentru realizarea scopului său se destină fondului general sanitar și de ocrotire următoarele venituri:

a) *Venituri proprii*

1, Venitul loteriei de Stat și al jocurilor de noroc[2]).

2. Venitul fondurilor averilor și fundațiunilor administrate de „Regia Autonomă".

3. Cota de 70% din taxele pentru autorizarea vânzării produselor medicamentoase, străine sau indigene.

4. O cotă de 90% din veniturile nete ale monopolului stupefiantelor și medicamentelor conținătoare de stupefiante, sub orice formă și în orice doză.

5. Veniturile spitalelor, ospiciilor și altor instituțiuni sanitare și de ocrotire de Stat, provenite din taxele de îngrijire.

6. Taxele pentru viza medicală a lucrătorilor străini cari intră în țară, precum și a vaselor plutitoare care ating pentru prima oară un port românesc.

7. Taxa ce se va percepe pentru fiecare autorizațiune de transmitere între vii a farmaciilor și a drogheriilor.

Cuantumul acestei taxe va fi de 30% asupra valorii locative a proprietății farmaciei sau drogheriei respective, atât în ce privește dreptul real, cât și în ce privește dreptul imobiliar.

Acest cuantum se va fixa de organele fiscului.

---

1) Prin Decretul No. 2548 din 14 iulie 1931 (M. O. 163 din 17 iulie 1931), regiile publice comerciale „Herculane", „Ocna Sibiului" și „Principesa Elena", s'au desființat.

Art. 1. — Bunurile de orice natură depinzând de aceste regii trec în patrimoniul fondului general sanitar și de ocrotire. Exploatarea lor se va face de către Ministerul Muncii, Sănătății și Oc. Sociale, prin direcția fondurilor speciale sanitare și de ocrotire.

Art. 2. — Bugetele de exploatare ale stațiunilor balneare menționate mai sus se vor înscri, atât la venituri cât și la cheltueli, sub capitole deosebite, în bugetul anual al fondului general sanitar și de ocrotire.

Art. 3. — Personalul administrativ al acestor stațiuni balneare se va numi în condițiunile și potrivit normelor prevăzute de legea statutului funcționarilor publici, iar personalul medical potrivit legii sanitare și de ocrotire.

Salariile personalului administrativ și tehnic permanent se vor plăti din bugetul general al Statului, iar ale personalului temporar din bugetul de exploatare respectiv.

2) V. regul. pentru controlul și perceperea taxei de 20% asupra produsului brut al jocurilor la noroc publicat în M. O. 73 din 3 iulie 1916, după care se face încă perceperea taxelor la cluburi.
V. și art. 471, notele 1 și 2.

8. Veniturile întreprinderilor autorizate de lege în folosul fondului.
9. Orice alte venituri întâmplătoare, legate și donațiuni, sau neprevăzute, cum și acele pe care legi viitoare le vor destina acestui fond.

b) *Contribuțiuni din partea Statului*

1. Subvențiune anuală acordată de Stat din bugetul său.
2. Cota anuală pe care Direcția Generală P. T. T. este obligată a o vărsa în schimbul înlocuirii timbrului de asistență.

ART. 493. — Toate veniturile se vor consemna la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, pe seama și la dispoziția Fondului general sanitar și de ocrotire, recipisele respective trimițându-se Casei Fondului.

CAPITOLUL III

Gestiunea Fondului

ART. 494. — Gestiunea Fondului general sanitar și de ocrotire se va ține deosebit de aceea a Ministerului sau altor Case și fonduri speciale, cu respectarea dispozițiunilor legii contabilității publice privitoare la regiile autonome.

Ea se va verifica semestrial de o comisiune compusă din: un delegat al Inaltei Curți de Conturi, un delegat al Ministerului de Finanțe și un delegat al Ministerului Muncii, Sănătății și Orotirilor Sociale.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 491.

ART. 495. — Sumele de bani aparținând acestui Fond se vor păstra, până la întrebuințarea lor, la Casa de Depuneri și Consemnațiuni.

Veniturile și cheltuelile Fondului se vor fixa printr'un buget anual separat, care va forma o anexă a bugetului general al Statului.

ART. 496. — Acest buget se întocmește de Consiliul de administrație al Regiei Autonome a Fondului, cu aprobarea ministrului.

După aprobarea lui de către Camera Deputaților, nici o modificare nu i se va putea aduce pe cale de viriment decât în condițiunile prevăzute de legea contabilității publice.

ART. 497. — Fondul general sanitar și de ocrotire va fi repartizat prin bugetul anual, după natura și importanța cheltuelilor, în următoarele 3 secțiuni:

1. Secțiunea pentru asistență medicală și de ocrotire socială.
2. Secțiunea pentru lucrări sanitare și de ocrotire socială și pentru subvențiuni.
3. O secțiune de credit sanitar și ocrotire socială.

CAPITOLUL IV

Intrebuințarea Fondului

a) *Secțiunea asistenței medicale și a ocrotirilor sociale*

ART. 498. — Fondul va suporta, în limitele posibilităților sale, următoarele cheltueli:

1. Plata transportului și a taxelor de îngrijire și întreținere în spitale publice, precum și plata medicamentelor și ustensilelor sanitare necesare pentru bolnavii cetățeni români dovediți a fi săraci.
2. Taxele de îngrijire și costul medicamentelor pentru bolnavii de boale contagioase și venerice, internați în spitale publice sau infirmerii.
3. Contribuțiunea la asistarea sanitară și materială a invalizilor, văduvelor și orfanilor din răsboi.

4. Spezele de îngrijire și întreținere, precum și plata medicamentelor pentru funcționarii și pensionarii Ministerului și a familiilor lor, a medicilor oficiali și a familiilor lor, a farmaciștilor, asistentelor sociale, personalului didactic și de îngrijire medico-pedagogică, surorilor de ocrotire, personalului infirmier și de caritate, moașelor și alt personal sanitar auxiliar, aflat în funcțiuni publice, tratați în spitalele publice la clasa corespunzătoare poziției lor sociale.

5. Spezele de îngrijire a celor fără patrie și a străinilor săraci cari nu vor fi puși în sarcina vreunui Stat străin pe bazele de convențiuni sau reciprocitate.

6. Spesele de transport și de îngrijire a trahomatoșilor și celor mușcați de câini turbați, lipsiți de mijloace.

7. Contribuțiunea la acțiunea de apărare în contra ciumii, holerii, variolii și tifosului exantematic.

8. Ajutorarea acțiunii de combaterea tuberculozii, sifilisului și malariei.

9. Taxele de îngrijire a alienaților săraci.

In cazuri speciale Ministerul poate lua în sarcina Fondului și taxele de îngrijire ale alienaților cronici, cari necesită o îngrijire îndelungată și a căror familii nu pot face față cheltuelilor de întreținerea lor.

10. Spesele de îngrijire a gravidelor, lehuzelor lipsite de mijloace și cari nu sunt membre ale unei corporații, timp de 2 luni înainte și 2 luni după naștere.

11. Spesele de îngrijirea, întreținerea și educația copiilor părăsiți până la etatea de 10 ani, întrucât nu pot fi achitate din fondul local sanitar și de ocrotire socială.

12. Ajutorarea coloniilor de vară.

Ajutoarele acordate din acest fond nu dispensează județele, municipiile și comunele, Casele autonome și orice altă instituție de obligațiunile impuse de prezenta lege.

Desb. Cameră 1. 1930. — *D-l Iuliu Moldovanu, subsecretar de Stat la ministerul M., S. și O. S.:* Sub cuvintele de „spitale publice" se înțeleg spitalele de Stat, județ, comună, dependente de autorități sau dependente de așezămintele bisericești sau chiar de societăți, deci spitalele oficiale. In cazul când acordă gratuități, primesc bolnavi gratuiți în spitale, ele nu sunt instituțiuni de exploatare materială, ci de binefacere, deci vor fi ajutate din acest fond.

b) *Secțiunea pentru lucrări sanitare și de ocrotire socială și pentru subvențiuni*

ART. 499. — Subvențiuni se pot acorda județelor, comunelor, precum și instituțiunilor publice sau particulare, sanitare sau de ocrotire socială, a căror mijloace materiale nu sunt suficiente ca să acopere costul lucrărilor.

ART. 500. — Insuficiența mijloacelor, precum și caracterul urgent al lucrărilor se va aprecia de consiliul de administrație al Regiei Autonome a Fondului, după actele cari însoțesc cererea de subvențiune (còpii depe buget, bilanț, procese-verbale sau alte acte constatând urgența lucrărilor, etc.).

Cererea va fi însoțită și de avizul Ministerului raspectiv.

ART. 501. — Cuantumul subvențiilor de acordat va fi hotărît de consiliul de administrație al Regiei Autonome a Fondului, cu aprobarea ministrului, după importanța lucrărilor și situația materială a autorității sau instituției solicitante.

ART. 502. — Din cota rezervată acestei secțiuni se vor acorda ajutoare pentru organizarea, înzestrarea și întreținerea punctelor de frontieră.

a) *Secțiunea „Creditul sanitar și de ocrotire"*

ART. 503. — O parte a fondului general sanitar și de ocrotire va servi pentru acordarea de credite județelor, comunelor și instituțiunilor publice și particulare sanitare sau de asistență socială pentru executarea de lucrări edilitare sau de salubritate care intră în prevederile articolului corespunzător.

CAPITOLUL V

Administrarea Fondului

ART. 504. — Administrarea Fondului general sanitar și de ocrotire este un atribut al Regiei Autonome a Fondului sanitar și de ocrotire. Această regie are personalitate juridică, cu dreptul de a primi orice liberalități și de a figura în justiție ca apărătoare sau reclamantă și putând intenta orice acțiune care privește interesele și averea sa.

ART. 505. — In afară de atribuțiunea de mai sus, Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire se substitue în toate drepturile și obligațiunile Casei Sănătății, cari privesc administrarea de fonduri și bunuri prevăzute în legea ei de organizare din 11 Aprilie 1927.

ART. 506. — Plata salariilor personalului Regiei Autonome a Fondului sanitar și de ocrotire se va face din bugetul Statului după aceleași norme ca și pentru ceilalți funcționari ai Statului.

Cheltuelile de materiale se vor suporta din bugetul Fondului general.

ART. 507. — Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire este pusă sub conducerea unui consiliu de administrație și funcționează în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi.

ART. 508. — Consiliul de administrație este compus din directorul general al Regiei, directorul Sănătății și directorul ocrotirilor, ca membri de drept și din 5 membri numiți prin Decret Regal, după propunerea Ministerului. In fiecare an unul din membri, desemnat în ordinea hotărîtă în primul consiliu, prin tragere la sorți, se reînoește. Membrul al cărui mandat expiră, poate fi numit din nou.

Consiliul poate lucra cu cel puțin 5 membri prezenți.

Hotărîrile se dau cu majoritatea absolută a voturilor celor prezenți, în caz de paritate decizând ministrul. Minoritatea își va motiva părerea.

In caz de necesitate consiliul poate chema la ședință, spre consultare, persoane speciale și competente.

Consiliul va fi prezidat de directorul general al Regiei.

Când ministrul sau secretarul general sunt de față, președinția le revine lor de drept.

Consiliul se va convoca de ministru sau directorul general, odată pe an, în sesiune ordinară, iar în sesiune extraordinară de câte ori va fi nevoie.

ART. 509. — Directorul general este reprezentantul legal al Regiei și se numește drin Decret Regal de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Directorul general este ajutat de un subdirector general.

ART, 510. — Directorul general conduce serviciile și lucrările Regiei, administrând interesele și bunurile ei, în conformitate cu legea și regulamentele respective.

El execută deciziunile consiliului de administrație, și orice alte atribuțiuni ce-i sunt încredințate.

El poate lua orice măsuri legale pentru a asigura fondurile necesare regiei, având dreptul de a aproba orice cheltuieli necesare în limita alocațiunilor înscrise în bugetele anuale ale Regiei.

Directorul general este răspunzător de gestiunea banească a fondurilor, precum și de administrația intereselor și bunurilor Regiei.

El este în drept de a constata personal sau printr'un delegat al său, la fața locului, mersul lucrurilor sau aprovizionărilor cu materiale se se execută în contul sau în ajutorul Regiei, informând despre aceasta atât pe ministru, cât și consiliul Regiei.

In absență directorul general este înlocuit de drept în toate atribuțiunile sale de subdirectorul general.

ART. 511 — Recrutarea personalului technic și administrativ al Regiei, precum și transferările și înaintările, se fac de ministru, după propunerea directorului general, cu avizul consiliului de administrație, în conformitate cu statutul funcționarilor publici.

ART. 512. — Legea contabilității publice se aplică în totul Regiei, acolo unde legea de față n'are dispozițiuni speciale.

ART. 513.— Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire cuprinde următoarele servicii :

1. Direcția administrării fondurilor pentru asistență medicală și socială, cu următoarele servicii :

a) Serviciul fondului pentru îngrijirea bolnavilor săraci și a fondului pentru asistență socială și pentru combaterea epidemiilor și boalelor sociale ;

b) Serviciul administrării fondurilor de subvențiuni și a „Creditului sanitar și de ocrotire".

2. Direcția administrativă și de contabilitate cu următoarele servicii :

a) Serviciul administrării bunurilor ;

b) Serviciul de contabilitate generală.

ART. 514. — Funcționarii actuali ai Casei sănătății vor fi încadrați la Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire în funcțiuni echivalente gradului pe care-l au.

ART. 515. — Toate proprietățile, precum și veniturile și pretențiunile Casei sănătății cât și orice averi și drepturi patrimoniale ce s'au testat sau donat în decursul timpurilor pentru sănătatea publică, vor fi luat în primire și urmărite de Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire, care va garanta buna păstrare și valorificarea acestor proprietăți și creanțe.

ART. 516. — Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire are dreptul de a primi legate și a poseda bunuri și imobile. Orice legat sau donațiune făcută în folosul Regiei e acceptată de această Regie și se întrebuințează în ramura de sănătate publică pe care a avut-o în vedere testatorul.

ART. 517. — La deschiderea oricărui testament sau facerea unui act, prin care să se institue o fundațiune sanitară sau se prevede vreun legat pentru sănătatea publică, președinții tribunalelor și notarii publici sunt obligați a încunoștiința despre aceasta, din oficiu, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 518. — La stabilirea taxelor care se percep de Minister, în favorul Regiei Autonome a Fondului sanitar și de ocrotire, precum și la regulamentarea încasărilor acestor taxe, direcțiunile respective sunt obligate a cere și avizul Regiei.

TITLUL II

Fondul sanitar județean și comunal

ART. 519. — Pentru a satisface necesitățile materiale ale serviciului sanitar și de ocrotire, fiecare comună, oraș și județ va afecta o subvențiune din bugetul său în acest scop, creându-se fondul special local al sănătății și ocrotirilor sociale.

Acestui fond se vor îngloba diferitele legate și donațiuni făcute în acest scop și se va augmenta prin afectarea unei cote din venitul net al diferitelor instituții proprii ale comunelor, orașelor, județelor, ca: cinematografe, exploatări de mine și păduri, uzine electrice, fabrici de cărămidă, tramvaie, etc.

Se vor vărsa la acest fond și toate amenzile pentru diferitele contravenții pronunțate în baza legii și regulamentelor sanitare, precum și toate taxele plătibile la deschiderea de farmacii, droghetii, industrii insalubre și oricăror stabilimente supuse acestor taxe, după cum urmează:

a) 5.000—10.000 lei de fiecare autorizațiune pentru funcționarea oricărui sanatoriu, case de sănătate sau alt așezământ privat, cu scopul de a interna sau îngriji bolnavi, excluzând pe cele create cu scop de binefacere [1]) ;

---

1) Prin decizia ministerială No. 65.258 din 10 oct. 1932 se stabilește : „*Art. I.* — Toate taxele pentru fondul sanitar și de ocrotire județean și comunal, prevăzute de art. 528, al. a, b, c, d și e, din legea sanitară, se vor aplica de către d-nii medici primari de județe și medici șefi de municipii.

Art. II. — Stabilirea quantumului taxelor prevăzute de art. 528 al. a și e din legea sanitară, se va face în baza referatelor serviciilor sanitare locale, ținându-se seama de felul și natura în-

b) 2.000—5.000 lei de fiecare autorizaţie pentru deschiderea de farmacii, drogherii, depozite de medicamente, parfumerii [1], laboratoare de droguri şi cosmeticuri ;

c) 500—2.000 lei pentru orice mutare sau transferare de drogherie sau farmacie ;

d) 2.000 lei de fiecare autorizaţie de funcţionare a oricărui laborator privat pentru analize medicale ;

e) 100—10.000 lei pentru acordarea de autorizaţiuni de funcţionarea stabilimentelor comerciale şi industriale supuse controlului sanitar [2].

Obs. — V. pt. jurispr. art. 491.

ART. 520. — Din acest fond se vor da sumele necesare construirii, înzestrării şi reparării instituţiilor sanitare şi de ocrotire, se vor achita spesele materiale ale ambulatoriilor, dispensarelor, laboratoarelor, caselor de sănătate şi ocrotire; se vor achita spesele de întreţinere ale copiilor părăsiţi, defectivilor, bolnavilor incurabili, vagabonzilor şi cerşetorilor, fie în instituţie, fie în familii particulare; se vor achita $^1/_2$ din taxele de îngrijire după bolnavii contagioşi trataţi în spitalele publice, se vor achita toate spesele pentru profilaxia boalelor infecţioase şi se va contribui la combaterea bolilor sociale, se vor afecta sumele necesare pentru protecţia mamei şi a copilului, pentru băi populare, cantine şcolare, se vor achita taxele de transport ale muşcaţilor de câini turbaţi, ale alienaţilor şi tuberculoşilor.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 491,

ART. 521. — Fondurile sanitare şi de ocrotire, judeţene şi municipale, depind de fondul general sanitar şi de ocrotire. Gestiunea lor este deosebită şi nu se înglobează în aceea a altor fonduri ale Statului, judeţelor sau municipiilor.

Administrarea acestor fonduri se face potrivit îndrumărilor şi sub controlul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, de către medicii primari ai judeţelor sau medicii şefi ai municipiilor respective.

Bugetele fondurilor sanitare şi de ocrotire, judeţene şi municipale, se întocmesc de medicii primari ai judeţelor sau medicii şefi ai municipiilor respective, cu avizul consiliilor locale de igienă şi de ocrotire şi se aprobă de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Tot pe aceeaşi cale se aprobă şi conturile de gestiune.

---

treprinderilor, de situaţiunea şi mărimea lor, de felul şi natura instalaţiunilor utilizate, de numărul lucrătorilor, de împrejurările locale, etc., etc.

Art. III. — Intâmpinările celor interesaţi contra quantumului taxelor prevăzute de art. 528 al. *a* şi *e* din legea sanitară şi stabilite de către d-nii medici primari de judeţe şi medici şefi de Municipii, se vor rezolva definitiv de către Consiliile de igienă şi ocrotire respective, în măsură a cunoaşte situaţia şi împrejurările locale.

Art. IV. — Direcţiunea Fondurilor Speciale Sanitare şi de Ocrotire, va lua măsuri pentru anularea ordinului circular No. 767 dela 21 februarie 1931, cum şi a altor ordine similare eventual emise ulterior şi în conformitate cu prevederile art. 529 al. ultim din legea sanitară, va controla exacta aplicare a dispoziţiunilor de mai sus.

1) In urma avizului No. 1023 din 26 martie 1933 al Comisiei salubrităţii şi igienei industriale, Ministerul M. S. şi O. S. prin decizia No, 2306 din 7 aprilie 1933 a decis următoarele:

„*Art. I.* — Parfumeriile existente la promulgarea legei sanitare şi de ocrotire din 14 iulie 1930 şi care funcţionează şi astăzi pe numele aceloraşi persoane care au obţinut autorizaţiile de funcţionare, sau care au înscris firmele la Tribunal (atunci când nu se cereau autorizaţii speciale), nu pot fi obligate să scoată noui autorizaţii şi nici să plătească taxa de fond sanitar.

Art. II. — Pentru mutarea parfumeriilor existente la promulgarea legei sanitare în vigoare, sau a acelora care au luat fiinţă legală după promulgarea legei, nu se poate pretinde plata taxei de 2000 lei, această taxă fiind prevăzută dé articolul 528 al. *c.* numai pentru mutarea farmaciilor şi drogheriilor".

2) Prin circulara No. 125.726 din 5 martie 1934 Ministerul M. S. şi O. S. lămureşte că, în şedinţa dela 1 februarie a. c., comisiunea salubrităţii şi igienei industriale a avizat că, autorizaţia pentru zarzavagii precupeţi instalaţi în pieţele oraşului cu mese fără local, pentru desfacerea zarzavatului în mod permanent vara şi uneori şi iarna, e obligatorie cu condiţia că, taxa de fond sanitar prevăzută de art. 528 al. e din legea sanitară să nu fie mai mare de 100 lei şi valabilă dimpreună cu autorizaţia respectivă atât timp cât comerţul se execută pe acelaş loc.

Dispozițiunile art. 5 și 6 din legea privitoare la Regiile Autonome, publicată în Monitorul Oficial No. 102 din 4 Mai 1934, sunt aplicabile atât Fondului general, cât și fondurilor locale sanitare și de ocrotire.

Fondul alcătuit potrivit dispozițiunilor art. 109, alin. 1 din legea timbrului, în folosul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, se va înscrie în întregime în bugetul anual al Fondului general sanitar și de ocrotire, în capitolul special destinat subvenționării județelor și comunelor pentru întreținerea așezămintelor spitalicești județene sau comunale. Repartiția acestui fond se va face proporțional cu necesitățile locale, prin ștat desvoltător, anexat la bugetul anual al Fondului general sanitar și de ocrotire, sumele respective atribuindu-se fondurilor locale cu destinația specială menționată mai sus.

In județele și municipiile unde funcționează eforii sanitare și de ocrotire, sumele destinate întreținerei serviciilor sanitare și așezămintelor spitalicești sau de ocrotire se vor atribui acestor eforii.

TITLUL III
Eforiile sanitare

ART. 522. — Pentru sprijinirea, desvoltarea și administrarea așezămintelor și operelor sanitare și de ocrotire locale, se vor înființa în orașele de reședință de județ și municipii „Eforii sanitare și de ocrotire", care vor funcționa cu autorizația și sub controlul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Din comitetele de conducere ale acestor eforii vor face parte de drept: Inspectorii generali sanitari, la Eforiile dela reședința inspectoratului; Prefecții de județe și Primarii orașelor de reședință la Eforiile județene; Primarii municipiilor la Eforiile municipale; Medicii primari de județe și Medicii șefi ai orașelor de reședință sau ai Municipiilor respective; un reprezentant al Asigurărilor Sociale, acolo unde ele contribuesc la întreținerea spitalelor. Comitetele se vor completa cu încă 5 membri recomandați de Inspectorii generali sanitari respectivi. Unul dintre aceștia va fi obligator delegatul societăților de asistență din localitate.

Eforiile sanitare și de ocrotire sunt persoane juridice, având dreptul de a primi donațiuni și legate pentru sănătatea publică și ocrotirile sociale, precum și de a administra sub controlul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale fondurile puse la dispoziția lor.

Membrii eforiilor sunt onorifici ei neavând dreptul la niciun fel de remunerații.

Un regulament va stabili modul lor de funcționare.

Exp. mot. l. 1934. — In fine o inovațiune utilă: am creat „Eforiile Sanitare", pentru a da un organ legal de manifestare inițiativelor și acțiunii locale, pentru a stimula și a desvolta.

Desb. Cameră l. 1934. — *D-l dr. I. Costinescu ministrul S. . și O. S.:* Dacă în materie școlară avem astăzi rezultate atât de frumoase, desigur că aceasta se datorează și Eforiilor școlare. Inspirat și de acest exemplu și în dorința de a lega mai strâns interesele sanitare de publicul cel mare, am creat aceste Eforii sanitare. Bineînțeles că nu le-am dat aici toată amploarea, ca model însă am arătat ceea ce am găsit la Eforiile școlare, pentru a se aplica și aici. Vom face din aceste Eforii comitete, recunoscându-le personalitatea juridică, dându-le pe mână chiar sume de bani, pentrucă am mai multă încredere în aceste Eforii decât într'o personalitate oficială, care nu-și pune acolo tot sufletul.

TITLUL IV
Casa de economie, credit și ajutor a personalului sanitar și de ocrotire

ART. 523. — Pe lângă Regia Autonomă a Fondului sanitar și de ocrotire și sub dependența sa, va funcționa, ca serviciu independent de celelalte direcții și servicii ale Regiei Autonome o „Casă de credit, economie și ajutor a personalului sanitar și de ocrotire", care va înlocui actuala Casă de credit și ajutor pendinte de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 524. — Această Casă are de scop :

a) De a capitaliza şi a face productive micile economii ale membrilor săi ;

b) De a înlesni creditul prin avansuri în contul salariului ;

c) De a acorda împrumuturi în contul salariului ;

d) De a înlesni membrilor Casei procurarea de Incuinţe ieftine, efecte de îmbrăcăminte, încălţăminte, alimente, obiecte de gospodărie, combustibil etc ;

e) De a veni în ajutorul membrilor în cazuri fortuite, precum : boală, naştere, moarte, pentru diferite întâmplări nenorocite ;

f) De a acorda pensiuni funcţionarilor membri ai Casei şi urmaşilor lor, cari din cauză de boală sau infirmităţi au fost nevoiţi să părăsească serviciul înainte de împlinirea vreunui termen cerut de legea pensiilor ;

g) De a acorda orice ajutoare în limita sumelor de care Casa va dispune, precum : burse copiilor şi orfanilor meritoşi, ajutorarea la măritişul fetelor membrilor cu cel puţin 4 copii sub îngrijirea lor.

ART. 525. — Pot fi membri ai Casei toţi funcţionarii de orice categorie cari fac parte din administraţia centrală sau exterioară a Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, precum şi personalului tehnic al instituţiunilor sanitare şi de ocrotire de sub controlul Ministerului.

ART. 526. — Casa va fi administrată de un consiliu compus din :

a) Subdirectorul general al Regiei Autonome a fondului sanitar şi de ocrotire :

b) Trei membri aleşi de adunarea generală a membrilor Casei, confirmaţi de ministru ;

c) Trei membri numiţi direct de ministru.

Preşedintele consiliului este numit de ministru.

Confirmările şi numirile se fac pe termen de 3 ani, prin decret regal.

Consiliul poate lucra valabil şi cu cinci membri, hotărârile luându-se cu majoritatea absolută a voturilor celor prezenţi, în caz de paritate decizând votul preşedintelui.

ART. 527. — Atribuţiunile consiliului de administraţie sunt :

a) Aprobă bugetul anual al Casei :

b) Fixează debânzile ce Casa va percepe pentru avansurile şi împrumuturile acordate membrilor, precum şi asupra oricăror împrumuturi acordate de orice natură ar fi ele.

c) Fixează dobânda ce se va plăti pentru sumele depuse Casei sub orice formă ar fi ele ;

d) Hotărăşte asupra cererilor de ajutorare făcute de către membrii Casei;

e) Hotărăşte cuantumul pensiunii de acordat membrilor funcţionari sau urmaşilor lor;

f) Hotărăşte asupra fondurilor Casei rămase disponibile ;

g) Se pronunţă asupra primirii sau respingerii donaţiunilor şi legatelor făcute Casei ;

h) Ia cunoştinţă la fiecare sfârşit de lună de situaţiunea fondurilor şi de operaţiunile făcute în cursul lunii ;

i) Se pronunţă asupra oricărei chestiuni ce i se va supune şi pentru care s'ar cere un vot al consiliului de administraţie ;

j) Hotărăşte asupra procurării de locuinţe ieftine, îmbrăcăminte încălţăminte şi orice alte articole de prima necesitate.

Hotărârile consiliului sunt definitive.

ART. 528. — Lucrările curente ale Casei vor fi rezolvate de către directorul fondului sanitar, în limitele delegaţiunii ce i se va da de către consiliul Casei de Credit.

ART. 529. — Fondurile proprii ale Casei se vor alimenta din :

a) Dobânzile dela avansurile şi împrumuturile asupra salariilor membrilor, cum şi dela împrumuturile pentru procurarea de locuinţe sau oricare alte împrumuturi ;

b) Donaţiuni sau legate ;

c) Suma ce se va înscrie în fiecare an în bugetul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale sau alte instituţiuni, sau subvenţie ;

d) Din orice alte venituri neprevăzute.

ART. 530. — Asupra întrebuinţării acestor fonduri hotărăşte consiliul de administraţie, prin bugetul anual al Casei.

ART. 531. — Casa va avea următoarele secții :

1. O secție de contabilitate.
2. O secție de casierie.
3. Un birou de secretariat și arhivă.

ART. 532. — Fondurile actualei Case de credit și ajutor a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale trec de drept, dela data promulgării acestei legi, în administrația Casei de economie, credit și ajutor a personalului sanitar și de ocrotire.

ART. 533. — Orice sume datorate Casei, drept cotizațiuni, avansuri, rate de împrumuturi, etc., se vor trece în mod obligator și pe răspunderea personală a șefului autorităților din ale căror bugete sunt plătiți membrii debitori, în statele respective de salarii și se vor reține de instituția financiară plătitoare, conform tablourilor comunicate de Casă.

Aceste rețineri se vărsă apoi lunar la Cassa de depuneri pe seama Casei de credit, căreia se înaintează recipisele respective.

ART. 534. — Toate operațiunile Casei de economie, credit și ajutor a personalului sanitar și de ocrotire, ca și orice acte încheiate pentru unul din scopurile sale, sunt scutite de orice taxe și impozite către Stat, județ sau comună.

ART. 535. — Prin regulament [1]) întocmit de consiliul de administrație și aprobat de ministru, se vor desvolta dispozitiunile prevăzute mai sus.

---

1) Regulamentul pentru aplicarea legei Casei de credit și ajutor pendinte de Ministerul S. și O. S. a fost publicat în M. O. No. 116 din 29 mai 1927.

PARTEA V

DISPOZIŢIUNI FINALE ŞI TRANZITORII [1])

ART. 536. — Ori de câte ori se întrebuinţează în legea de faţă cuvântul „Minister" fără altă indicaţiune, se va înţelege Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Oriunde în legea de faţă se întrebuinţează cuvintele: „serviciul ministerial local", ele vor fi înlocuite cu: „inspectorul general sanitar şi de ocrotire".

ART. 537. — Dispoziţiunile prezentei legi, care implică noui sarcini pentru Stat, judeţ sau comună, se vor aplica numai pe măsura posibilităţilor bugetare.

ART. 538. — Direcţiunea Statisticei Generale a Statului, prevăzută la art. 162 şi 163 ale legii de organizare a Ministerelor, se suprimă. Oficiul Demografic de Statistică Sanitară şi de Ocrotire şi Direcţiunea Recensământului General al Populaţiei se contopesc într'un singur Institut de ştiinţă aplicată, cu scopul prevăzut la art. 24 şi având personalitate juridică, sub denumirea de Institutul de Demografie şi Recensământ.

El va funcţiona în conformitate cu regulamentul ce se va face de către Minister.

Toate dispoziţiunile privind Casa Sănătăţii, Oficiul Demografic şi Recensământul Populaţiei, se abrogă.

ART. 539. — Serviciul de economat se transformă în Economatul Ministerului, condus de un director.

Actualii [2]) directori care conduc serviciile sau secţiile comune ale Ministerului, îşi păstrează toate drepturile câştigate de grad, salarizare şi funcţiune; iar actualii directori ai aşezămintelor de ocrotire, care la publicarea prezentei legi, se vor găsi funcţionând cu titlu definitiv, având la baza numirii avizul comisiei de numiri şi înaintări de pe lângă

---

1) Prin legea pt. revizuirea numirilor şi confirmărilor făcute pe baza dispoziţiunilor finale ale legii sanitare şi de ocrotire, publicată în M. O. No. 184 din 10 aug. 1931, s'a dispus cu privire la numirile şi confirmările făcute pe baza dispoziţiilor finale şi tranzitorii ale legii sanitare din 1930, următoarele :

Art. unic. — Ministrul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale are dreptul, în termen de 6 luni dela promulgarea prezentei legi, să revizuiască toate numirile şi confirmările făcute pe baza dispoziţiunilor finale şi tranzitorii ale legii sanitare şi de ocrotire şi să anuleze pe a acelor persoane care prin specialitatea lor nu corespundeau menirei posturilor pe care erau menite să le ocupe, precum şi acelea făcute cu nerespectarea condiţiunilor generale cerute de lege, pentru numiri de medici.

Această revizuire se va face de actuala comisiune a Ministerului, transformată în comisiune de revizuire, sub preşedinţia unui membru al Inaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, desemnat de Inalta Curte.

2) Textele în care se întrebuinţează cuvântul „actual" fiind păstrate din legea din 14 iulie 1930, fără nici o modificare, acest cuvânt trebue înţeles în raport cu data publicărei acelei legi (14 iulie 1930), ori de câte ori este întrebuinţat în cuprinsul părţei a V-a (dispoziţii finale şi tranzitorii) din legea de faţă.

Minister, se confirmă definitivi în funcțiunile în care se găsesc și cu salariile prevăzute în bugetul în curs.

ART. 540. — Directorii și subdirectorii sănătății și ai ocrotirii, ca și șefii de servicii tehnice din aceste direcțiuni, se recrutează dintre persoane specializate în domeniul respectiv. Directorul și subdirectorul sănătății și subdirectorul ocrotirii trebue să fie în mod obligatoriu, doctori în medicină. Ei au dreptul de a primi o primă lunară de specialitate, atunci când nu ocupă nici o altă funcțiune publică.

ART. 541. — Delimitarea plășilor sanitare, ca și fixarea circumscripțiilor medicilor comunali, se va face prin decizie ministerială, pe baza rapoartelor medicilor primari de județe.

In mod tranzitoriu și până la completarea locurilor de igieniști de plasă, posturile acestea vor fi suplinite de unul din actualii medici sanitari definitivi.

ART. 542. — Practica dentară este un atribut exclusiv al medicilor specializați în stomatologie.

Dentiștii confirmați în urma dispozițiunilor legii din 1924, precum și acei cari au obținut autorizație definitivă a Direcțiunii generale sanitare înainte de promulgarea legii din 1923 își păstrează drepturile câștigate [1]).

Se acordă dreptul de liberă practică a dentisticii reduse odată pentru totdeauna, acelora cari având bacalaureatul, au urmat timp de 4 ani studii universitare, au obținut diploma de specialitate în dentistică și cari au înaintat cererea de autorizare la minister înainte de promulgarea legii de față.

Dentiștii admiși la 1923 și infirmați în baza legii de revizuire din 1924 vor putea obține dreptul de liberă practică a dentisticii reduse, dacă vor urma cursurile și lucrările special organizate de minister, cu concursul Facultăților de medicină, cari au învățământ stomatologic.

Invățământul acesta va dura un an școlar. Cei reușiți la examenul final vor obține diplomă de dentistică redusă. Cursurile se vor începe cu anul școlar 1930/1931.

Pentru a putea fi admis la aceste cursuri, solicitatorul trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

1. Să fie cetățean român.
2. Să fi avut o practică într'un cabinet dentar de 8 ani la 1923 și de 15 ani la promulgarea prezentei legi, socotită această practică dela vârsta de 20 ani.

Asupra situației dela 1923 nu se primesc alte dovezi decât cele prezentate Ministerului cu ocazia admiterii la examenul ținut în acel an.

Dentiștii infirmați în baza legii din 1924, cari la Promulgarea legii de față au împlinit vârsta de 42 ani, dovedind acest fapt cu acte originale vor fi scutiți de cursuri și vor obține libera practică a dentisticei reduse, dacă vor reuși la examenul ce se va organiza de minister, cu concursul Facultății de medicină din București, în luna Octombrie 1930. Candidații vor trebui să îndeplinească și condițiunile fixate la punctul 1 și 2 al art. de față.

Cei respinși la acest examen se vor putea înscrie la cursurile prevăzute la alin. 4 al acestui articol.

Dentiștii infirmați în urma legii din 1924, cari nu intră in prevederile alin. precedent, ca și cei ce vor fi respinși la examenul final al cursurilor prevăzute la alin. 4, vor rămâne definitiv în categoria tehnicienilor dentari.

Contravenienții la dispozițiunile art. de față, privitor la practica dentară se vor pedepsi cu 10.000—100.000 lei amendă, confiscarea instalațiunii dentare și închiderea cabinetului, iar în caz de recidivă, cu amendă dublă și închisoare dela 1—3 luni.

Nici un medic sau dentist autorizat nu va putea avea decât un singur cabinet dentar.

---

1) *a)* Legea pentru exercițiul dentisticei a fost publicată în M. O. No. 262 din 6 martie 1923.
b) Regulamentul acestei legi a fost publicat în M. O. No. 3 din 4 aprilie 1923.
c) Legea pentru revizuirea și confirmarea autorizației de liberă practică pentru exercițiul dentisticei, aprobată în baza legei sancționată prin I. D. R. No. 818 din 5 martie 1923, și publicată în M. O. No. 262 din 6 martie 1923, a fost publicată în M. O. No. 248 din 31 dec. 1934, iar modificarea publicată în M. O. No. 60 din 19 martie 1926.

Jurispr. I N D E X

1. Titlul de subchirurg nu conferă celui ce-l posedă abilitarea de a face lucrări dentare de resortul dentiștilor, ci numai operațiuni de mică chirurgie și masagii, când mai cu seamă în localitatea în care practică există dentist (Ap. Craiova I, dec. 179—7 sept. 1922, P. R. 24.3.116).

2. Cererea de suspendare fără cauțiune a deciziei Ministerului M. S. și O. S., prin care s'a retras reclamantului autorizația de liberă practică a dentisticei și a cărei anulare a fost cerută prin acțiune în contencios pendinte în fața aceleiași secții, urmează a se rezolva pe baza legii pentru contenciosul administartiv din 23 dec. 1925, care atribuind această competență Curței de Apel i-a dat competența de Casație, așa în cât nu se poate invoca fostul art. 68.

Nu este locul nici la aplicarea art. 42 din legea accelerării, pentrucă acest text vorbește de suspendarea în fața instanței a II-a, ceea ce nu e cazul in speță, pentrucă în materie de contencios Curtea de Apel judecă în primă instanță.

După art. 2 din citata lege recursul in casație este de drept suspensiv de executare, fără nici o cauțiune, adică chiar când Curtea de Apel a dat o hotărîre și a anulat un act al autorității administrative, acest act își produce efectele până când Curtea de Casație desăvârșește judecata.

Prin urmare, rațiunea legii cere să nu se facă nici un fel de schimbare în cursul vreunei instanțe.

Dacă aceasta e situația rezultând din lege, nu se poate admite altă interpretare atunci când este vorba de o suspendare anterioară judecății, pentrucă dacă nu se poate înlătura actul atacat, după ce Curtea de Apel l-a găsit ilegal, cu mai mult cuvânt nu se poate înlătura înainte de a fi judecat.

Așa fiind, nu este locul a se aplica principiile de drept comun, ci trebue menținută calea stabilită de legea contenciosului și deci cererea de suspendare se respinge ca inadmisibilă (Ap. București, II, dec. 44 și 45—24 febr. 1926, în majoritate, nepublicate).

Obs. Minoritatea a fost de părere că cererea de suspendare e admisibilă în principiu, însă e locul să fie respinsă în fapt pentru considerațiuni de apreciere.

3. Pentru dentiștii cu diplomă și cu practica mai mare de patru ani, nu se cere ca diploma lor să emane dela o școală specială de dentistică, care să fi avut căderea a libera titluri, care să dea dreptul la libera practică a dentisticei. Această condiție privitoare la școala care liberează diploma se referă numai la aceia care obținuseră diploma fără a fi practicat de loc dentistica (Ap. Galați, dec. 21—11 febr. 1927, B. C. Ap. 1927, 69).

4. Pentru dentiștii practicanți, cari nu au titlul de doctor în medicină, practica de 10 ani, cerută de lege, trebue să fie pe cont propriu (Cas. III, dec. 527—23 mai 1928, B. C. 1928.2.406).

5. Condițiunea înscrisă în art. 10 din legea sanitară din 1923, ca autorizația pentru libera practică a dentisticei să fie dată numai pentru cei cari ar împlini zece ani de practică dentistică, trebue înțeleasă în sensul că această practică se cere să fie făcută pe „cont propriu".

Aceasta rezultă din legea din 1924, care are caracter interpretativ. Intrucât efectul retroactiv al acestei legi s'a putut produce fără a se vătăma vreun drept definitiv câștigat, ea este constituțională.

Interpretarea în sensul acesta a ultimei legi este indicată de lucrările premergătoare votării ei (Cas. S. U. dec. 5—14 febr. 1929, Jur. Rom. 1929. 103. B. C. Ap. 1929. 103. C. Jud. 1929, 264, P. R. 29.1.49, cu nota V. Bălășescu).

6. In actuala lege pentru contenciosul administrativ. nu s'a mai menținut dispozițiunea din vechea lege a contenciosului dela 1912, care dădea în căderea secțiunei III a Curței de Casație și suspendarea executării actului administrativ, până la judecarea fondului, de aici, însă, nu rezultă că astăzi partea care a atacat în contencios, înaintea Curții de Apel, un act administrativ de autoritate pe care-l socotește ilegal, nu ar putea cere suspendarea executării acelui act, deoarece în legea din 1912, Contenciosul administrativ fiind atribuit Curței de Casație, Secțiunea III, înaintea căreia art. 66 bis pr. civ., nu-și are aplicațiune, era nevoe de un text de lege care să dea în căderea secțiunei III a Curței de Casație, suspendarea actului administrativ.

Astăzi, când Contenciosul administrativ este de competința Curților de Apel, nu mai era nevoe să se mențină dispozițiunile din legea dela 1912, deoarece și Președintele Curței de Apel cu dispozițiunile art. 66 bis pr. civ. poate suspenda în mod provizoriu executarea actului administrativ, a cărui anulare a fost cerută prin acțiunea în Contencios așa că obiecțiunea intimatului este neîntemeiată și urmează a fi înlăturată.

In speță, fiind vorba de suspendarea execuției provizorii a unei deciziuni pronunțată de autoritatea judiciară administrativă, prin care s'a anulat dreptul de liberă practică a dentisticei ce fusese acordată reclamantului și întrucât deciziunea este susceptibilă de anulare, prin cererea ce se găsește pendinte la această Curte pe baza legei contenciosului administrativ, cererea de suspendare este admisibilă, deși legea nu conține nici o dispozițiune în această privință (Ap. București. IV. dec. 302-26 iunie 1929, nepublicată).

7. Din economia legii contenciosului adm. din 23 dec. 1925 rezultă că justiţia judecând în fond acţiunile în contra actelor administrative de autoritate, cum ar fi anularea autorizaţiei de exerciţiul dentisticei, nu poate pronunţa în mod direct desfiinţarea acelor acte.

Potrivit art. 7, justiţia constatând că actul este ilegal poate obliga autoritatea administrativă să-l desfiinţeze sau să-l modifice, pronunţând daune cominatorii în caz de refuz.

Intrucât nici chiar atunci când Curtea de Apel judecând procesul în fond, nu poate considera ca nul şi neavenit actul administrativ atacat urmează că nici cererile pentru suspendare provizorie a executării unor asemenea acte nu sunt admisibile în principiu, căci ceeace nu poate face o instanţă judecând fondul, cu atât mai mult nu poate face în mod provizoriu anterior judecării fondului.

Actele autorităţii administrative sunt executorii prin ele însile, iar suspendarea executării lor nu poate fi ordonată de autorităţile judecătoreşti decât pe baza unui text, care nu există în cazul de faţă.

Potrivit art. 11 l. cont. adm. recursul în Casaţie în această materie este de drept suspensiv de executare. Acest text nu poate fi invocat însă în speţă, întrucât el se referă la suspendarea hotărîrilor judecătoreşti ale Curţei de Apel, iar nu a însuş actului administrativ de autoritate, aşa că argumentul de analogie nu are ce căuta în cazul de faţă, în care nici dispoziţiunile relative la contencios din vechea lege a Curţei de Casaţie nu pot fi aplicabile, întrucât au fost modificate cu totul în această privinţă prin legea asupra contenciosului administrativ în vigoare astăzi.

Prin urmare, cererea de suspendare nu poate fi admisă (Ap. Iaşi, dec. 20 iulie 129. Jur. Gen. 1929, 1260).

8. Potrivit art. 1 din legea contenciosului administrativ, oricine se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act administrativ de autoritate făcut cu călcarea legilor şi regulamentelor sau prin reaua voinţă a autorităţilor administrative de a rezolva cererea privitoare la un drept, poate face cerere, pentru recunoaşterea dreptului său, la instanţele judecătoreşti competente, iar potrivit art. 6 din acelaş lege, Curtea de apel investită cu asemenea cereri, judecă dacă actul este ilegal, îl poate anula sau poate pronunţa daune civile până la data restabilirii dreptului vătămat, având şi căderea de a judeca cererea de despăgubiri fie contra autorităţii administrative chemată în judecată, fie contra funcţionarului vinovat.

Delegându-se puterii judecătoreşti dreptul de a cenzura actele puterii administrative făcute cu călcarea legilor şi regulamentelor sau prin reaua voinţă de a rezolva o cerere privitoare la un drept, instanţa judecătorească competentă nu poate rezolva cererile ce i se adresează decât numai în limita drepturilor de judecare, ce i-au fost conferite prin legea contenciosului administrativ.

Această lege prevede numai dispoziţiunea că, Curţile de apel vor judeca dacă actul este ilegal, putându-l anula sau pronunţa daune civile fără a le conferi şi dreptul de a suspenda măsura luată de puterea administrativă, până la pronunţarea lor dacă actul este ilegal sau nu.

Prin urmare suspendarea actului administrativ până la pronunţarea instanţei asupra fondului nu se poate face pe calea prevăzută de art. 66 bis, pr. civ. căci a proceda astfel, ar urma să se depăşească drepturile conferite de legea contenciosului administrativ şi a se călca principiul seperaţiunii puterilor în stat.

Dispoziţiunile art. 66 bis pr. civ. nu-şi au aplicaţiunea decât numai în afacerile date în competenţa instanţelor judecătoreşi în mod obicinuit, căci atunci acel care edictează măsura suspendării, are posibilitatea de a o aduce la îndeplinire, în puterea sa stând şi obiectul şi organele de aducere la îndeplinire, măsură care însă nu se poate aplica litigiilor, cu care este investită prin legea contenciosului administrativ, aşa că cererea de faţă, care tinde la suspendarea ordinului Ministerului de închidere a cabinetului dentar al reclamantului, urmează să fie respinsă ca nefondată (Ap. Bucureşti, I. ord. pres. 5.166—9 august 1929, nepublicată).

9. Acţiunea în contencios, în care se cere să se constate că actul Ministerului Sănătăţii, prin care o persoană a fost confirmată dentistă autorizată, este nul, nu urmăreşte apărarea intereselor vătămate ale unei părţi, ci apărarea intereselor generale, aşa că trebue respinsă (Ap. Galaţi, I, dec. 8—16 ian. 1930, B. C. Ap. 1930, 33) 33).

10. Legea pentru exerciţiul dentisticei din 6 Martie 1923 a înfiinţat mai multe categorii de dentişti prin art. 9 şi 10, iar prin art. 11 al. 7 a prevăzut că Comisiunea înfiinţată prin această lege va putea să pună la un examen pentru autorizarea practicei dentisticei şi pe acei cari nu cad sub prevederile art. 9 şi 10, dar cari se vor găsi cu o practică dentistică de cel puţin 10 ani.

Legea pentru revizuirea şi confirmarea autorizaţiilor de liberă practică pentru exerciţiul dentisticei, aprobată în baza legii din 6 martie 1923, a instituit la Ministerul Sănătăţii o Comisiune pentru revizuirea şi confirmarea autorizaţiunilor de liberă practică în exerciţiul dentisticei, această Comisiune având atribuţiunea de a revizui în special categoriile de dentişti prevăzuţi la punctele 2 şi 3 ale art 10 şi la al. 7 al art. 11 din legea din 6 martie 1923.

Această Comisiune a interpretat al. 7 al art. 11 din sus citata lege în sensul că practica dentisticei de cel puţin 10 ani cerută de acest text de lege să fie o practică pe cont propriu, iar reclamantul neputând justifica o astfel de practică pe cont propriu, Comisiunea a dat aviz de anularea autorizaţiei de liberă practică obţinută.

Această interpretare e justă şi în conformitate cu dispoziţiile art. 9 şi 10 din sus citata lege, pentru că legea prevede în art. 10 că toţi acei care au absolvirea unei şcoli speciale sau sunt

doctori în medicină cu practică dentistică, precum și dentiștii cu diplomă dela o școală specială, să aibă împreună cu această pregătire teoretică și o practică dentistică pe cont propriu în diferite răstimpuri, ori nu se poate închipui ca legiuitorul să ceară prin art. 10 celor ce posedă asemenea titluri ca practica ce completează studiile să fie pe cont propriu, iar prin art. 11 al. 7 pentru cei cari nu posedă nici un titlu sau vreun studiu special, să se mulțumească cu o practică făcută în parte, ca asistenți, tehnicieni sau ucenici și numai în parte pe cont propriu.

Conform art. 5 din lega din 31 dec. 1924, Comisiunea de revizuire are dreptul să revizuiască categoriile de dentiști prevăzuți în al. 7 al art 11 din legea din 6 martie 1923, așa că ea a fost în drept ca cercetând situația reclamantului să constate că el nu îndeplinește condițiile art. 11 al. 7, ci intră în prevederile art. 12, neputând practica dentistica sub nici o formă și în consecință acțiunea în contencios se respinge (Ap. Oradea, dec. 181—10 iunie 1930, nepubl.).

11. Legea sanitară din 14 iulie 1930, prin art. 549, 571 și 572, nu permite nici unui medic sau dentist autorizat să aibă decât un singur cabinet dentar.

Deci, ridicarea autorizației dată în trecut, unui dentist, de a avea două cabinete dentare este legal făcută și în consecință o acțiune în contencios pentru anularea măsurii ridicării autorizației celui de al doilea cabinet este inadmisibilă (Ap. București, II, de 5—13 ian. 1935, B. C. Ap. 1931, 114).

12. Conform art. 9 din legea pentru exercițiul dentisticii din 6 martie 1923, cei ce profesau dentistica în momentul promulgării ei, în baza unei autorizații a Direcției generale sanitare, își păstrează și pe viitor drepturile decurgând din această autorizație, fără a mai fi nevoe să obțină alta nouă din partea Comisiunei instituită prin art. 10.

In speță recurenta obținuse din partea Direcției generale sanitare autorizația de liberă practică a dentisticii, înainte de promulgarea legii din 1923, așa că Ministerul era obligat a-i respecta drepturile câștigate în acest mod, liberându-i diploma pe baza autorizației de mai sus (Cas. III, dec. 183—4 febr. 1931, P. S. 1931, 298).

13. Daunele cominatorii sunt inadmisibile într'o acțiune pornită de un dentist, pentru refuzul de a i se da autorizare de practică a dentisticii, dacă se dovedește că mai înainte de a primi citația de chemare în judecată, Ministerul a intrat în legalitate prin eliberarea autorizației, întrucât pe de o parte acest drept nu poate fi exercitat înainte de a se obține o hotărîre prin care se obligă Ministerul să intre în legalitate, iar pe de altă parte, pentrucă prin darea autorizației Ministerul a intrat în legalitate și astfel a dispărut baza cererei de daune (Ap. București, II, dec. 94—11 martie 1931, B. C. Ap. 1931, 77).

14. Dentiștii cu drepturi câștigate înaintea promulgării legii din 6 martie 1923, își păstrează aceste drepturi conf. art. 549 l. sanit. din 1930.

Prin urmare, ei nu mai trebue să urmeze cursurile și să dea eexamenul cerut de art. 549 precitat, la care sunt supuși numai dentiștii admiși la 1923 și infirmați în baza legii de revizuire din 1924, iar nu și cei cari aveau o autorizație definitivă înainte de promulgarea legii din 1923 (Ap. Cernăuți, I, dec. 2—10 ian. 1933, R. J. A. 1933, 1607).

15. Deciziunea Comisiunei pentru revizuirea și confirmarea autorizațiunilor de liberă practică a dentisticei este valabilă conf. art. 118 pr. civ. din moment ce minuta este semnată de toți membrii Comisiunei, chiar dacă între timp au decedat doi din membri, așa că deciziunea n'a mai putut fi semnată și de aceștia (Ap. București III, dec. 324—13 oct. 1933, R. J. A. 1934, 388).

16. Din art. 2 al legii din 6 martie 1923 rezultă că nu se putea obține dreptul de exercitarea și libera practică a dentisticei decât având cetățenia română, întrucât acea lege precizează că dentistica este o ramură a medicinii, ori, medicina conform legiuirilor sanitare din 1910, 1926, 1930 și 1933 nu se poate legal exercita în cuprinsul țărei decât de către cetățenii români, așa că reclamanta nefiind cetățeană română nu poate exercita dentistica în cuprinsul țării (Ap. București, III, dec. 324—18 oct. 1933, R. J. A. 1934, 388).

17. Legea din 31 dec. 1924 fiind edictată într'un interes general — acela al sănătății publice — este dela sine înțeles că Comisiunea instituită pe baza ei având obligațiunea de a revizui autorizările pentru exercițiul dentisticei acordate pe temeiul legei dn 1923, avea și căderea de a le examina în fond, căci numai așa se putea constata dacă acele autorizări erau date sau nu în litera și spiritul legei din 5 martie 1923 și implicit, numai astfel scopul legei din 1924 putea fi realizat.

Din art. 1 al legii din 1924 rezultă în mod evident că sunt supuse revizuirii toate autorizările de liberă practică a dentisticei acordate în baza legei din 1923, indiferent dacă au rămas sau nu definitive. De aici urmează că ele se puteau anula, dacă se constată că au fost date în contra dispozițiilor legii.

Este anulabilă orice autorizație care n'a fost dată în condițiile arătate în termeni preciși de legea din 5 martie 1923 pentru exercițiul dentisticei (Ap. Cernăuți, III, 26 sept. 1934, R. J. A. 1934 1985).

ART. 543, — Medicii și funcționarii de orice categorie din funcțiunile depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cari se vor găsi funcționând, la promulgarea legii de față, cu titlu definitiv, pe bază de concurs, examene de capacitate sau în baza altor dispozițiuni din legile anterioare, rămân definitivi, păstrându-și locurile lor cu drepturile ce acordă legea de față funcționarilor definitivi numiți în puterea ei.

Işi păstrează de asemenea drepturile câştigate în baza legilor anterioare şi celălalt personal ca: farmacişti, chimişti, ingineri sanitari, profesori medico-pedagogi, asistente sociale, oficianţi sanitari, agenţi sanitari, surori de caritate, surori de ocrotire, moaşe şi infirmiere, cari se vor găsi funcţionând la promulgarea prezentei legi în vreunul din serviciile sau instituţiile pendinte de Minister.

Medicii demisionaţi vor putea fi reprimiţi în serviciu în locurile vacante cu drepturile ce au avut anterior demisiunii. Cererile lor vor fi înaintate şi rezolvate în conformitate cu dispoziţiile legii de faţă.

Jurispr.— **1.** Din art. 550 l. sanit. din 1930 rezultă că medicii şi funcţionarii de orice categorie din funcţiunile depinzând de Ministerul M S. şi O. S., care se vor găsi funcţionând la promulgarea legii de faţă cu titlu definitiv pe bază de concurs, examen de capacitate sau în baza altor dispoziţiuni din legile anterioare — cazul reclamantului — rămân definitivi, păstrându-şi locurile lor cu drepturile ce acordă legea de faţă funcţionarilor definitivi, numiţi în puterea ei.

Mai departe continuă textul şi pentru celălalt personal depinzând: „Işi păstrează deasemenea drepturile câştigate în baza legilor anterioare şi celălalt personal"...; mai mult, textul continuă: „Vor putea fi primiţi cu respectarea drepturilor câştigate în baza legilor anterioare şi chiar medicii care au demisionat".

Din interpretarea acestui text rezultă clar că drepturile câştigate se respectă, deci reclamantul fiind medic bacteriolog definitiv, drept la care nu a renunţat nici odată şi nici nu i-a fost ridicat la promulgarea legii, fiind găsit funcţionând în Ministerul M. S. şi O. S. — indiferent în ce serviciu — dreptul său câştigat conform legilor anterioare nu numai că nu i-a fost ridicat, dar i-a fost întărit prin o lege nouă. Aşa fiind Ministerul nu se putea atinge de dreptul reclamantului ca medic bacteriolog definitiv, drept câştigat pe baza legilor anterioare şi întărit de legea actuală.

Deci reclamantul nu avea nevoe de satisfacerea nici uneia din condiţiile cerute de art. 199 ş. u. şi în special de art. 205 l. sanit. actuală. condiţiuni cerute pentru definitivarea medicilor sanitari, întru cât el a fost, este şi rămâne medic bacteriolog definitiv, până i se va ridica acest drept prin vreo lege sau măsură disciplinară, însărcinarea sa provizorie până i se va da serviciul său sau un post similar neputând atinge dreptul său câştigat de medic bacteriolog definitiv.

In speţă Curtea de Apel hotărînd altfel, recursul urmează să fie admis, casându-se decizia Curţei de Apel şi anulându-se decizia Ministerului M. S. şi O. S., prin care reclamantul a fost lăsat în disponibilitate din postul de medic bacteriolog definitiv (Cas. III, dec. 362-27 febr. 1933, nepublicată).

2. Potrivit art. 91 din regulamentul serviciului medical C. F. R. publicat în Monit. Ofic. 114 din 27 mai 1928, când devine vacant un loc de medic de circumscripţie în acest serviciu conform dispoziţiilor legei sanitare în termen de 30 zile se va publica vacanţa de către Direcţiunea medicală C. F. R. şi până în 50 zile dela data publicaţiei toţi medicii cari voesc să fie permutaţi în locul devenit vacant vor adresa cereri Direcţiunei medicale C. F. R., iar în cazul când nu sunt cereri de permutare sau dacă cele prezentate se refuză, locul se consideră definitiv vacant şi se ocupă de medicii, cari întrunesc condiţiunile de admisibilitate prevăzute de art. 96 l. Sanit. şi de art. 48 din regulamentul legei de organizare şi exploatare a C. F. R.

In speţă postul devenit vacant n'a fost solicitat prin permutare de un medic definitiv care ocupa un post similar.

Faptul că reclamantul a mai fost în serviciul C. F. R., însă a demisionat, nu-i acordă nici un privilegiu la numirea în postul vacant sus citat şi nu făcea nici reprimirea lui în serviciu obligatorie pentru C. F. R., întru cât pe de o parte el exercitându-şi dreptul în baza concursului dat şi dându-i-se un post, pe care însă l-a părăsit prin demisie, nu mai poate cere din nou un alt post pe baza aceluiaş concurs, iar pe de altă parte reprimirea în serviciu, conf. art. 550 l. Sanit. şi 65 din statut. funcţ. publ. e facultativă şi nu obligatorie pentru autoritate (Ap. Bucureşti, II, dec. 306—11 oct. 1933, R. J. A. 1934, 849).

Obs. — V. şi art. 14, n. 4 şi art. 193, n. 6 şi art. 241, n. 3.

ART. 544. — Actualilor medici primari definitivi de specialitate, precum şi celor cari rămân definitivi pe baza prezentei legi, li se acordă dreptul de liberă practică a specialităţii fără alte condiţiuni.

ART. 545. — Toate confirmările în serviciu, făcute în baza prezentei legi, se vor face de către ministru, prin Decret Regal în urma avizului comisiunii administrative.

Până la termenul când Facultăţile de medicină vor elibera diplome de specialişti, se admite prezentarea la examenul de capacitate şi medicilor cu cel puţin 5 ani vechime în specialitate.

Conferirea titlului şi drepturilor de specialist în baza vechimei în serviciu sau specia-

litate, privind medicii oficiali, se va face de comisiuni alcătuite în conformitate cu art. 204 [1]), judecând titlurile şi activitatea candidaţilor şi instituind, în caz de nevoe, un examen probatoriu.

Atâta vreme, cât nu vor fi suficienţi medici igienişti de plasă în funcţiune, atribuţiile acestora de ordin de constatare şi urmărire de contravenţiuni, se vor delega (prin medicul primar sau inspectorul general sanitar şi de ocrotire), asupra medicilor de circumscripţie.

Se ratifică toate delegaţiunile date de Minister dela data de când nu a mai fost convocat Consiliul sanitar superior şi pentru care legile şi regulamentele anterioare cereau ca să fie făcute de acest Consiliu.

ART. 546. — Actualii inspectori generali sanitari şi de ocrotire locali numiţi definitivi în baza hotărîrii comisiei administrative, se confirmă definitivi în funcţiunea ce ocupă şi în drepturile lor.

Actualii directori ai Institutelor de igienă şi sănătate publică se confirmă definitivi în posturile lor.

ART. 547. — Actualii medici primari de judeţ, şefi de municipii, şefi de oraş cu cel puţin 30.000 locuitori, medici şefi de laborator, medici de porturi definitivi, se vor putea confirma medici igienişti.

ART. 548. — Actualii medici primari de judeţ, şefi de municipii, cari la data promulgării legii de faţă se vor găsi funcţionând cu titlu provizoriu sau prin delegaţie, sau detaşare în aceste funcţiuni, vor fi confirmaţi definitivi dacă au o vechime de cel puţin 8 ani ca medici funcţionari şi se pot confirma medici igienişti. Acei cari vor avea numai 6 ani împliniţi în serviciu public, vor putea fi confirmaţi definitivi, cu condiţiunea ca în timp de 2 ani dela promulgarea prezentei legi, să urmeze cursurile de specializare în igienă. In acest caz li se acordă de drept concediul necesar pentru specializare.

Interdicţiile de practica clientelei stabilite prin această lege se vor aplica numai dela data când sporul de salar, prevăzut de art. 243 [2]), pentru aceste categorii de funcţionari, va fi trecut în buget.

Jurispr. — Legiuitorul pentru a remedia inconvenientul condiţiunilor noui cerute pentru recrutarea medicilor primari de judeţ, a prevăzut în lege în mod tranzitoriu anumite norme în scopul de a se putea completa posturile de medici primari de judeţ aflate vacante la punerea în aplicare a legii. Astfel, art. 55 prevede că actualii medici primari de judeţ, şefi de Municipiu, cari la data promulgării legii de faţă se vor găsi funcţionând cu titlu provizoriu, prin delegaţie sau detaşare în aceste funcţiuni vor fi confirmaţi definitiv dacă au o vechime de cel puţin opt ani ca medici funcţionari şi se pot confirma medici igienişti.

Reclamantul întrunind toate condiţiunile cerute de art. 555 l. sanit., confirmarea sa ca definitiv în postul de medic primar ce-l ocupa prin delegaţie este obligatorie (Ap. Craiova, II, dec. 32—10 febr. 1932, după divergenţă, nepublic.).

ART. 549. — Actualii medici primari de specialitate şi medici primari de spitale speciale şi sanatorii, instituţii de ocrotire şi deci depinzând de Casa centrală. a Asigurărilor Sociale, medici de dispensar precum şi medicii radiologi depinzând de Minister, cari se vor găsi funcţionând în momentul promulgării prezentei legi, cu titlu provizar, în bază de decret regal sau decizie ministerială, vor putea fi confirmaţi definitiv în postul ce ocupă, dacă au o vechime în serviciul Statului de cel puţin 5 ani în specialitatea respectivă dela obţinerea titlului de doctor în medicină sau 15 ani de liberă practică în specialitate.

Actualii medici radiologi definitivi, cu o vechime de cel puţin cinci ani în această specialitate, vor fi confirmaţi medici primari de radiologie.

Personalul medical al sanatoriilor se asimilează, privitor la recrutare şi retribuţiuni, cu personalul medical al spitalelor.

Medicii şcolari cari la 31 Decembrie 1930 vor avea o vechime de 3 ani de serviciu şi cari au făcut cursurile de igienă şcolară la unul din Institutele de igienă şi sănătate publică, vor fi numiţi definitiv.

---

1) Abrogat în noua lege sanitară.
2) Devenit art. 235 în actuala lege.

ART. 550. — Se recunosc ca specialişti în ramura lor de activitate:

a) **Profesorii Facultăţilor de medicină;**

b) **Conferenţiarii aceloraşi facultăţi;**

c) **Docenţii în ramura care s'au abilitat;**

d) **Actualii şefi de secţie şi şefi de laborator ai Institutelor de ştiinţă aplicată, şefi de lucrări şi asistenţi, cari au lucrat în continuitate într'o specialitate timp de cel puţin 4 ani după obţinerea titlului de doctor.**

Actualii preparatori cu o vechime de 4 ani în specialitate, ca şi internii spitalelor din Paris, se pot supune examenului de specialitate fără nici un stagiu;

e) **Medicii primari ai Eforiei spitalelor civile, Spiridoniei şi oricărei instituţii sanitare, subvenţionată ori controlată de Stat şi al cărei personal medical se recrutează după norme identice cu cele ale Statului;**

f) **Actualii medici secundari ai Eforiei Spitalelor civile, Spiridoniei, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi oricărei alte instituţii, recrutaţi prin concurs şi cu un stagiu de 4 ani împliniţi.**

ART. 551. — Personalul institutelor antirabice se asimilează cu personalul de laborator.

Actualii medici asistenţi de laborator se confirmă definitivi în posturile ce ocupă, dacă au o vechime de cel puţin cinci ani în serviciu.

ART. 552. — Actualii medici provizori de circumscripţie rurală sau urbană, precum şi medicii provizori de spitale mixte, cu sau fără circumscripţie, cari se vor găsi funcţionând în momentul promulgării acestei legi, având o vechime de cel puţin 1 an, vor putea fi confirmaţi cu titlul de stagiar, pe timp de 2 ani, ca medici sanitari, în sensul prevederilor acestei legi, cu avizul comisiunii administrative.

Sunt scutiţi de stagiul de 2 ani şi vor putea fi confirmaţi definitivi medicii cari au terminat cursul de specializare în igienă.

Actualii medici sanitari şi de spitale mixte cari sunt stagiari în baza examenelor de capacitate depuse, vor fi confirmaţi definitivi medici sanitari în baza avizului comisiunii administrative după propunerea inspectorilor generali sanitari şi de ocrotire respectivi.

Personalul technic sanitar (medici, farmacişti, chimişti) din Casa centrală a Asigurărilor Sociale, dependinte de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, cu o vechime în serviciu de cel puţin 5 ani, poate fi confirmat definitiv prin comisia administrativă.

Jurispr. — 1. Prin art. 82 al. ultim l. sanit. modificată la 26 martie 1926 s'au abrogat dispoziţiile modificatoare ale art. 135 al. 1 şi 2 din legea promulgată la 27 mai 1923, precum şi dispoziţiile legii din 24 iunie 1925, relative la confirmările medicilor pe baza vechimei şi au fost înlocuite cu dispoz. art. 82 din legea din martie 1926, potrivit cărora medicii secundari provizorii dela toate instituţiile pendinte de Ministerul Sănătăţii au fost obligaţi să se prezinte la concurs, în urma căruia vor fi numiţi definitivi, excepţia făcându-se numai pentru medicii radiologi şi farmaciştii aflaţi în funcţiune, cari aveau o vechime de cinci ani la data promulgării legii şi cari vor putea fi confirmaţi definitivi cu avizul comisiunei administrative.

Potrivit art. 559 al. 1 şi 2 l. sanit. din 14 iulie 1930, actualii medici provizorii de circ. rurală sau urbană, precum şi medicii provizorii de spitale mixte, cu sau fără circumscripţie, care se vor găsi funcţionând în momentul promulgărei acestei legi, având o vechime de cel puţin un an, vor putea fi confirmaţi cu titlul de stagiari, pe timp de doi ani, ca medici sanitari în sensul prevederilor acestei legi, cu avizul Comisiunii administrative', fiind scutiţi de stagiul de doi ani medicii cari au terminat cursul de specializare în igienă".

Din toate acestea rezultă că sub imperiul legilor sanitare în vigoare ţinând seama de data intrării în funcţiune a reclamantului, el ar fi putut obţine definitivatul, până la data punerei în disponibilitate, pe baza concursului prevăzut de lege sau pe baza confirmării în condiţiunile prevăzute de lege.

In speţă reclamantul prezentânduse la concurs a fost respins ca nereuşit, el a susţinut însă că definitivarea i-a fost recunoscută implicit prin acordarea dreptului de gradaţie.

Potrivit art. 33 l. sanit. din 1928 gradaţia nu poate fi acordată decât medicilor definitivi pe bază de examen sau concurs.

Aşa fiind, chiar dacă gradaţia a fost acordată unui medic, care nu îndeplineşte nici una din aceste două condiţii, — ţinând seamă de faptul că el a intrat în funcţie în anul 1921, sub imperiul dispoziţiilor art. 42 din legea sanitară atunci în vigoare, care prevedea curgerea terme-

nului de gradaţie dela numirea în funcţiune, fără condiţiunea definitivatului — şi chiar dacă acordarea gradaţiei ar fi socotită legală, în orice caz ea nu poate atrage şi definitivarea medicului, pentru că în acest caz acordarea gradaţiei nu implică definitivarea.

Art. 559 l. sanit. nu obligă pe Minister să confirme pe medicii în categoria arătată pe baza stagiului, ci îi dă facultatea de a face aceasta. (Ap. Timişoara, III, 3 martie 1931, nepubl.).

2. Potrivit art. 559 al. 3 l. sanit. din 14 iulie 1930 actualii medici sanitari şi de spitale mixte, cari sunt stagiari în baza examenelor de capacitate depuse, vor fi confirmaţi definitivi medici sanitari în baza avizului Comisiunei administrative, după propunerea şefilor serviciilor ministeriale locale.

Din interpretarea acestui text rezultă că condiţiunea esenţială a definitivărei actualilor medici sanitari şi de spitale mixte, cari sunt stagiari în baza examenelor de capacitate depuse, este propunerea şefului serviciului Ministerial local respectiv, în baza căreia se dă un aviz al Comisiunei administrative. Reclamantul neavând această propunere şi deci nefiind defintiv, a putut fi pus în disponibilitate de Minister, pe baza art. 210 l. sanit., sancţiunea aplicată de acest articol fiind singura ce se putea aplica medicului care n'avea propunerea de definitivare şi textul citat fiind aplicabil în ceeace priveşte punerea în disponibilitate a medicilor recrutaţi — ca în speţă — sub legiuirile anterioare, ale căror sancţiuni sunt abrogate prin legea sanitară din 14 iulie 1930, aşa că se admite recursul (Cas. III, dec. 1419—25 sept. 1933. R. J. A. 1933, 1751).

Obs. V. şi art. 14, n. 4.

ART. 553. — Actualii medici sanitari definitivi cari au absolvit cursul de specializare în igienă vor putea fi confirmaţi medici igienişti de plasă.

Actualii medici sanitari definitivi cari doresc să obţină titlul de medic igienist şi au o vechime de cel puţin 10 ani de definitivare, vor putea fi confirmaţi medici igienişti după absolvirea unui curs de perfecţionare de 3 luni, făcut la unul dintre Institutele de igienă şi sănătate publică.

Toţi ceilalţi medici sanitari definitivi cu o vechime mai mică de 10 ani, vor putea să obţină diploma de igienist, după absolvirea cursului de igienă, fiind scutiţi de stagiu.

Actualii medici de circumscripţii rurale care doresc să rămână în situaţiunea pe care o au, îşi păstrează toate drepturile şi rămân funcţionari de Stat.

Obs. — V. pt. jurispr. art. 193, n. 6.

ART. 554. Actualele spitale mixte vor fi transformate în spitale de specialităţi, în spitale de plasă, în dispensarii, case de ocrotire sau infirmerii, după necesităţile locale şi potrivit condiţiunilor actuale de funcţionare ale acestor spitale.

Medicii de spitale mixte, definitivi, cu o vechime de cel puţin 5 ani, ale căror spitale mixte se transformă în spitale de specialităţi vor fi confirmaţi definitivi medici primari în specialitatea pentru care optează sau medici şefi de dispensar sau şefi de secţie de dispensar.

Medicii de spitale mixte, definitivi cu o vechime de serviciu sub 5 ani, vor fi admişi la examenul de specialitate, fiind scutiţi de stagiu.

Medicii sau stagiarii de spitale mixte pot fi confirmaţi medici sanitari definitivi după o vechime în serviciu de cel puţin 2 ani.

ART. 555. — Actualii medici secundari provizorii dela spitalele şi dispensariile ministerului vor putea fi menţinuţi în serviciu până la expirarea stagiului de 4 ani. Aceia cari au mai mult de 4 ani în această calitate, vor putea fi înlocuiţi în măsura cererilor. Stagiul poate fi prelungit numai în vederea specializării, cu maximum 2 ani, la propunerea medicului primar al serviciului, înaintată pe cale ierarhică.

Actualii medici de ambulatorii sau dispensarii, cu o vechime de cel puţin 5 ani în specialitate, numiţi prin decizie ministerială, pot fi confirmaţi definitiv ca medici de specialitate la dispensarii.

Actualii medici de dispensar şi maternitate ai municipiului Bucureşti, numiţi provizoriu de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale în posturi bugetare, se vor putea confirma definitiv în posturile ce ocupă de către Comisia administrativă.

Actualilor medici primari definitivi de specialitate, precum şi celor cari rămân definitivi pe baza prezentei legi, li se acordă dreptul de liberă practică a specialităţii, fără alte condiţiuni.

Medicilor particulari cu o vechime de cel puţin 5 ani în specialitate, probând aceasta

cu acte oficiale, li se recunoaşte dreptul de liberă practică a specialităţii, fără ca acest titlu să le confere dreptul de a candida la concursul de clasificare sau la ocuparea unui post de specialitate.

Toţi ceilalţi medici particulari cari doresc să li se recunoască o specialitate se vor adresa Facultăţii în circumscripţia căreia profesează.

Jurispr. — Numirea în funcţia de medic definitiv a reclamantului s'a făcut de Minister prin D. R. din 13 ianuarie 1931 în baza dispoziţiunilor art. 562 al. III din actuala lege sanitară care dispune: că actualii medici de dispensar numiţi provizoriu de Minister în posturi bugetare se vor confirma definitiv în posturile ce ocupă de către Comisia Administrativă.

Disp. acestui text nu se puteau aplica decât medicilor numiţi provizoriu, înainte de aplicarea legii din 14 iulie 1930 de către Minister, aşa că ele nu sunt aplicabile şi reclamantului, întrucât numirea sa de medic provizoriu, s'a făcut de Minister posterior aplicărei legei.

Prin urmare numirea ca medic definitiv a reclamantului, s'a făcut cu violarea legei şi fără ca el să fi întrunit condiţiile necesare pentru o asemenea numire.

Prin legea publicată în Monit. Oficial Nr. 184 din 10 august 1931 s'a dispus ca o comisie de revizie să cerceteze numirile făcute în baza legii sanitare din 1930 spre a constata pe cele făcute şi în cari specialitatea medicului confirmat nu ar corespunde menirei postului său, precum şi pe cele în cari confirmarea s'a făcut fără respectarea condiţiilor generale de numire.

Zisa comisiune de revizuire examinând confirmarea, adică numirea ca medic definitiv a reclamantului, a constatat prin decizia sa că pentru motivele mai sus expuse el neîntrunind condiţiile legale cerute pentru o asemenea numire, numai printr'o grşită aplicare a art. 562 al. III, a putut fi confirmat ca medic definitiv de dispensar în Bucureşti.

Aşa fiind în mod legal s'a dat I. D. R., prin care s'a anulat confirmarea ca definitiv a medicului provizoriu V. I dela Disp. Municip. Bucureşti, şi în consecinţă acţiunea sa în contencios se respinge (Ap. Bucureşti, I, dec. 189—20 aprilie 1932, republicată).

ART. 556. Actualii licenţiaţi sau doctori în farmacie, atât din serviciile centrale, cât şi din serviciile şi instituţiile exterioare ale Ministerului, cari în momentul promulgării prezentei legi vor avea o vechime de cel puţin 5 ani, după obţinerea titlului academic, în serviciile Statului, vor putea fi confirmaţi definitivi.

ART. 557. — Actualii medici şi chimişti şefi de laborator, şefi de secţie, asistenţi şi experţi din toate serviciile şi instituţiile Ministerului, cari în momentul promulgării prezentei legi vor avea o vechime în serviciul Statului, dela obţinerea titlului academic, de cel puţin 5 ani, vor putea fi confirmaţi definitivi cu drepturile ce conferă prezenta lege.

Jurispr. — Un chimist asistent pentru a putea invoca cu succes beneficiul stabilităţii în acest post, care a fost suprimat prin bugetul anului 1931, trebue să facă dovada că întruneşte condiţiile cerute de art. 64 din statutul funcţionarilor publici.

Chiar dacă i s'ar aplica dispoziţiile legei sanitare din 14 iulie 1930 — legea sa specială — în speţă reclamantul nu poate invoca, însă, beneficiul stabilităţii sale în funcţiunea de chimist asistent, deoarece prin art. 564 din menţionata lege se prevede că medicii şi chimiştii şefi de laborator, şefi de secţe, asistenţi şi experţi, din toate serviciile şi instituţiile Ministerului Sănătăţii, care în momentul promulgării legei vor avea o vechime în serviciul Statului dela obţinerea titlului academic de cel puţin 5 ani, vor putea fi confirmaţi definitivi cu drepturile ce conferă această lege. Reclamantul nefăcând dovada că la promulgarea legii sanitare a fost confirmat definitiv în funcţiunea de chimist asistent la laboratorul de igienă din Galaţi, nu are dreptul prin urmare, să atace actul Ministerului pentru suprimarea postului său. (Ap. Galaţi, III, dec. 143—19 sept. 1931, nepublic.).

ART. 558. — Până la înfiinţarea laboratoarelor judeţene, actualele laboratoare de igienă pot deservi mai Multe judeţe, după o repartiţie prin deciziune ministerială.

ART. 559. — Actualele ambulatorii şi ambulatorii policlinice se transformă în dispensarii, iar personalul lor va intra în categoria personalului de dispensarii.

ART. 560. — Termenul pentru punerea în aplicare a dispoziţiunilor tranzitorii privitor la confirmări a personalului tehnic superior se fixează la cel mult un an dela data promulgării legii de faţă[1]).

---

1) Textul fiind păstrat neschimbat din legea sanitară din 14 iulie 1930, prin „legea de faţă" se înţelege acea lege.

Pentru locurile la cari au avut loc concursuri sau la cari aceste concursuri sunt în curs, se vor face numirile în conformitate cu dispozițiunile legii lor anterioare respective.

ART. 561. — Ofițerii și reangajații, puși în retragere pentru infirmități dobândite în timpul și din cauza războiului de întregire a neamului, ale căror infirmități au fost constatate de comisiile medico-militare până la 31 Martie 1923 inclusiv, dar cari până la acea dată, nu au depus toate actele conform art. 36 din legea din 2 Septembrie 1920 și art. 84 din legea pensiilor din 1925, vor avea dreptul ca, în termen de un an dela promulgarea acestei legi, să depună toate actele și noui cereri de a fi înscriși și revizuiți la pensie pe baza art. 5 și 6 din legea din 2 Septembrie 1920, combinată cu art. 6, lit, c. din legea modificatoare a pensiilor din 20 August 1929 și cu art. 17 și 18 din regulamentul ei.

Aceștia, ca și ceilalți ofițeri prevăzuți de art. 6, lit. c din legea din 20 August 1929 și art. 17 și 19 din regulamentul respectiv, pe lângă pensia de b ză (soldă și indemnitate de activitate) corespunzătoare gradului, vor primi și o indemnitate de scumpete și infirmitate pe cale bugetară, în raport cu gradul infirmităților constatate de comisiunea de revizuire, fără ca această alocație, sub orice denumire s'ar acorda, totalizată cu pensia de bază, să întreacă cuantumul prevăzut de art. 18 din regulament sus citat și nici mai mică decât aceea ce aveau la 20 August 1929.

Gradele inferioare, deveniți infirmi în timpul și din cauza războiului, cu infirmități reclamate și înregistrate la oricare autoritate publică, înainte de 1 Aprilie 1925, vor avea dreptul ca, în terme de doi ani dela promulgarea acestei legi, să prezinte toate actele și să treacă prin operațiunile de clasare și revizuire de către comisiile medico-militare, spre a fi apoi înscriși la pensie, conform gradului și infirmităților lor, ca și camarazii lor de grad egal, înscriși și revizuiți înainte de promulgarea acestei legi.

Toate drepturile bănești ale acestei noui categorii de pensionari militari prevăzuți de acest art., alin. 1 și 3, vor curge în favoarea lor și se vor lichida pe cale bugetară, numai cu începere dela 1 Ianuarie 1931.

Jurispr. — **1.** Pentru ca un invalid de răsboi să poată obține pensia de invaliditate de răsboi pe baza art. 568 l. sanit. din 1930, trebue să aibă în favoarea sa o constatare a invalidității anterioară datei de 1 aprilie 1923, iar această constatare să conchidă la punerea în retragere.

Constatarea făcută în acest sens, dar după 1 aprilie 1923, nu este operantă. O constatare făcută înainte de această dată, dar care conchide, nu la punerea în retragere, ci la menținerea ofițerului — activ sau de rezervă — în serviciul armatei, dându-i-se atribuțiuni, mai ușoare, la partea sedentară, nu constitue o constatare a invalidității, care să deschidă drept la pensie, potrivit menționatului text. (Cas. III, dec. 680—28 martie 1934. Jur. Rom. 1934, 90).

Art. 568 l. sanit. din 14 iulie 1930 prevede că ofițerii și reangajații puși în retragere pentru infirmități dobândite în timpul și din cauza răsboiului pentru întregirea neamului, ale căror infirmități au fost stabilite de Comisiunile medico militare până la data de 31 martie 1923 inclusiv, dar cari până la acea dată nu au depus toate actele conf. art. 36 din legea din 2 sept. 1920 și art. 84 din legea generală de pensiuni din 1925, au dreptul ca în termen de un an dela promulgarea acestei legi să depună toate actele și să facă noui cereri de a fi înscriși la pensie sau de a li se revizui pensia pe baza art. 5 și 6 din legea dela 2 sept. 1920, comb. cu art 6 lit. c, din legea modificatoare din 20 august 1929 și cu art. 17 și 18 din regulamentul ei.

Prin urmare, art. 568 n'a modificat decât termenul prescris de art. 36 din legea din 2 sept. 1920, acordând încă un an, adică până la 14 iulie 1931 pentru depunerea actelor, însă în ce privește felul cum trebue să fie infirmitatea spre a da dreptul la pensie de invaliditate de război, a rămas aplicabil tot art. 3 din legea din 2 sept. 1920, după care infirmitatea nu poate deschide dreptul la pensie, decât numai dacă ea e de natură să împiedice pe suferind a-și exercita în mod obicinuit profesiunea. Curtea de Conturi nu a comis deci o violare de lege judecând astfel (Cas. III, dec. 2052—14 dec. 1934, R. J. A. 1935. 1076).

ART. 562. — Actualele felcerițe (subchirurge) din Basarabia, cari au absolvit 4 clase de liceu și o școală specială de Stat, se echivalează în grad cu surorile de caritate prevăzute în prezenta lege. Toate celelalte felcerițe, cari nu îndeplinesc aceste condițiuni, își păstrează drepturile câștigate.

ART. 563. — Regulamente speciale întocmite de comisiunile tehnice și administrative ale Ministerului, în colaborare cu Institutele de igienă și sănătate publică, vor stabili modalitățile pentru punerea în aplicare a dispozițiunilor prezentei legi.

Contravenţiunile la prezenta lege, care nu sunt sancţionate cu pedepse se vor pedepsi cu amendă de 100 la 20.000 lei.

ART. 564. — Concursurile publicate în Monitorul Oficial până la data promulgării prezentei legi[1], se vor face la date fixate, în conformitate cu legea în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial.

Cei care au obţinut cel puţin nota 16 la aceste concursuri, precum şi la concursurile ţinute dela publicarea legii din Iulie 1931, vor fi trecuţi de drept pe tabloul prevăzut la art. 200[2]) la locurile la care le dă drept media obţinută.

ART. 565. — Actualii medici de circumscripţie, care au absolvit cursul de specializare în igienă sau urmează acest curs, şi au o vechime de serviciu de cel puţin 8 ani, pot fi numiţi medici primari de judeţ definitivi, în decurs de 3 luni dela promulgarea legii de faţă[3].

Actualii medici care funcţionează în calitate de radiologi din serviciile depinzând de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, numiţi în bază de Decret Regal sau Decizie ministerială şi care vor avea 3 ani de funcţionare până la momentul promulgării acestei legi, se confirmă definitivi în funcţiunea ce ocupă, cu avizul comisiei administrative.

ART. 566. — Medicilor de diferite categorii care au trecut concursul în anul 1933 obţinând media 15 şi nu li s'au atribuit locuri, li se vor aplica dispoziţiunile legii de faţă.

Examenele de capacitate publicate pentru medici de specialitate se vor ţine conform prezentei legi, la data ce se va fixa de Minister.

Posturile de medici sanitari care au fost publicate vacante în Monitorul Oficial din 8 Februarie 1934 vor fi atribuite de către Comisiunea administrativă: medicilor definitivi, medicilor care au reuşit la concursul din sesiunea 1933—1934 şi medicilor care au absolvit cursurile de igienă.

Desb. Cameră 1. 1934. — *D-l dr. Cornel Tisu:* La art. 14, a-şi avea o mică întrebare : Candidaţii, reuşiţi la concursul din anul acesta, care, însă, nu vor alege locuri de pe tablou, vor figura şi pe tabloul de clasificare, în anii următori, ca să poată concura pentru locurile noi înfiinţate şi votate de Parlament, în anul acesta? De asemenea, întreb pe d-l ministru, dacă nu găseşte nimerit să publice vacanţă pentru tot ce este actualmente liber în Ministerul Sănătăţii şi pe urmă să împartă locurile după clasificarea care s'a stabilit.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O.S.: Vă dau imediat lămurirea pe care aţi cerut-o. In articolul acesta se vorbeşte de medicii care au dat concurs în 1933. Este o scăpare din vedere: trebuia să se spună: 1933—1934. Aceşti medici s'au prezentat la concurs pentru locurile publicate. Chiar dacă nu şi-au ales unul din aceste locuri, ei se vor putea prezenta din nou la aceste locuri, care au fost deja publicate. Dar ei, urmează să aibă dreptul să fie înscrişi pe tablou, la fel cu ceilalţi medici, care s'ar prezenta de acum înainte. Aceia care vor figura pe tablou şi aceia care nu vor ocupa locuri acum, vor avea dreptul să ia parte la concursul pentru locurile care se vor publica în viitor.

De altminteri, întru cât mărim cu 200 numărul medicilor de circumscripţie, pot să vă spun că vom avea locuri disponibile aproape pentru toţi medicii, care se vor prezenta la concurs.

ART. 567. — Taxele pentru monopolul stupefiantelor sunt acelea fixate prin regulamentul în vigoare, publicat în Monitorul Oficial Nr. 167 din 24 Iulie 1933. Contravenţiunile la dispoziţiunile privitoare la aplicarea acestor taxe, ca şi la aplicarea taxelor de control sanitar asupra cosmeticelor şi a specialităţilor medicamentoase, înfiinţate prin legea pentru organizarea Ligii Naţionale în contra tuberculozei, se vor constata şi pedepsi în conformitate cu dispoziţiunile legii timbrului.

Desb Senat 1. 1934. — *D-l prof D. R. Ioaniţescu :* D-v. vorbiţi aci de taxele de monopol asupra stupefiantelor şi de taxele de control sanitar asupra cosmeticelor. Ori noi nu găsim în legea sanitară aceste taxe.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: S'au înfiinţat prin legi ulterioare.

D-l dr. I. Negruzzi, raportor : Taxele acestea s'au înfiinţat prin legea care a înfiinţat Liga contra tuberculozei.

---

1) Prin „prezenta lege" trebue înţeleasă legea din 13 aprilie 1933, întrucât textul a fost introdus prin acea lege modificatoare.
2) Abrogat prin noua lege sanitară.
3) V. nota 1 de sub art. 564.

D-l prof. D. R. Ioanițescu : D-v. ați pus aceste taxe numai în raport cu necesitățile de combatere ale tuberculozei. Iată scurtul istoric al taxelor.

Când am modificat legea sanitară din 1923, am vrut să fac monopolul stupefiantelor ; și atunci — mai ales că trebuia să determinăm cifra taxelor și agenții de constatare, ceeace nu s'a putut, am trecut în legea sanitară un singur articol, că se autoriză Ministerul să organizeze monopolul de supefiane.

Am prevăzut taxele, în regulament și puteau fi oricând contestate, dacă nu erau trecute în lege.

D-v. puteți acum să le dați valoare legală, trecând un alineat în care să se spună că taxele prevăzute de regulamentul care organizează monopolul stupefiantelor se mențin.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Trebue să știm care sunt.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Nu este imperios, căci există în momentul de față un regulament, promulgat de Consiliul de Miniștri. Evident, că este bine să se spună care sunt, dar puteți să vă referiți numai la regulament.

Numai sub această formă devin legale taxele monopolului stupefiantelor și controlului sanitar.

D-l dr. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Trebue pus de acord amendamentul cu observațiunile d-lui senator Ioanițescu.

— Comitetul delegaților consultat aprobă amendamentul propus.

— Se pune la vot art. 20 nou și se admite.

ART. 568. —Legea sanitară din 1910, cu toate modificările ei ulterioare, se abrogă.

ART. 569. — Toate dispozițiunile din legea sanitară și de ocrotire, publicată în Monitorul Oficial No. 96 din 27 Aprilie 1933 și din alte legi, precum și din regulamentele lor, contrarii prezentei legi, sunt și rămân abrogate.

LEGI ŞI REGULAMENTE CU CARACTER SANITAR

I. ORGANIZAREA GENERALA

Legea pentru organizarea Ministerelor

(D. R. No. 2710 din 29 iulie 1929, M. O. No. 169 din 2 august 1929, modificată D. R. No. 1283 din 5 mai 1934, M. O. 105 din 9 mai 1934).

PARTEA I

Serviciile centrale

TITLUL I

Principii generale

§ 1.—NUMIREA ŞI REVOCAREA MINIŞTRILOR

Art. 1. — Regele numeşte şi revoacă pe miniştri.

Regele desemnează persoana însărcinată cu formarea guvernului.

Decretul de numire al preşedintelui de Consiliu se contrasemnează de preşedintele de Consiliu demisionat sau revocat, sau de oricare ministru din cabinetul demisionat; el poate fi însă contrasemnat şi de noul preşedinte de Consiliu.

Art. 2. — Decretul de numire al miniştrilor se contrasemnează de preşedintele de Consiliu.

Art. 3. — Primul-ministru şi miniştrii intră în funcţiune după ce depun următorul jurământ în faţa Regelui:

„Jur credinţă Regelui"

„Jur să respect Constituţiunea şi legile Ţării, să apăr drepturile ei şi să păstrez secretele de Stat".

Despre acest jurământ se face un proces-verbal semnat de Rege, de primul-ministru şi de miniştri, care se conservă la Preşedinţia Consiliului.

Subsecretarii de Stat depun acelaş jurământ înaintea preşedintelui de Consiliu.

Art. 4. — In afară de miniştri secretari de Stat, titulari de departamente, se pot numi şi miniştri secretari de Stat, fără portofoliu.

Aceşti miniştri sunt încadraţi la Preşedinţia Consiliului; atribuţiile lor se determină de preşedintele de Consiliu.

Atunci când nevoile unei bune administraţiuni ar cere-o, se vor putea trece o parte din atirbuţiunile miniştrilor titulari asupra unuia din miniştrii secretari de Stat fără portofoliu, această trecere neputând atrage vreo mărire a cheltuelilor bugetare.

Atribuţiunile şi titlul ce se vor conferi în acest scop ministrului secretar de Stat fără portofoliu, se vor fixa pe calea unui decret regal, în baza unui jurnal al Consiliului de miniştri.

Ministrul astfel investit va avea în conducerea serviciilor şi a personalului respective toate drepturile pe care le avea ministrul titular al departamentului, fiind supus legii responsabilităţii ministeriale în tot ce priveşte exerciţiul atributiunilor sale.

Aceste atribuţiuni vor putea înceta tot pe calea unui decret regal dat în baza unui jurnal al Consiliului de miniştri.

Art. 5. — Numai miniştrii au dreptul să contrasemneze actele Regelui; numai ei sunt supuşi legii responsabilităţii ministeriale.

O lege specială va stabili normele după cari se exercită responsabilitatea ministerială.

Art. 6. — Subsecretarii de Stat vor putea lua parte la desbaterile Corpurilor legiuitoare, sub responsabilitatea miniştrilor.

§ 2. — CONSILIUL DE MINIŞTRI

Art. 7. — Miniştrii întruniţi, după convocarea preşedintelui de Consiliu, pentru a se consfătui şi a decide, alcătuesc Consiliul de Miniştri.

§ 3. — DESPRE MINISTERE ŞI MINIŞTRI

Art. 8. — Serviciile Statului sunt grupate pe ministere.

Miniştrii sunt numiţi pe ministere.

Ministrul este şeful administraţiunii ministerului său.

Art. 9. — Ministerele sunt:

1. Ministerul de Interne;
2. „ de Externe;
3. „ de Finanţe;
4. „ de Justiţie;

5. Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor ;
6. „ Armatei ;
7. „ Agriculturii și Domeniilor ;
8. „ de Industrie și Comerț;
9. „ Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor ;
10. Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale.

Art. 10. — Ministerele reprezintă interesele generale ale Statului ce le sunt atribuite prin prezenta lege. Ele n'au personalitate juridică proprie; pot totuș sta în justiție și încheia acte juridice în numele Statului și pentru Stat.

Imobilele și obiectele date în folosința ministerelor, a oficiilor și institutelor dependinte de ele, sunt proprietatea Statului și asupra folosinței lor dispune Consiliul de Miniștri.

Art. 11. — Ministerele și subsecretariatele de Stat nu se pot înființa și desființa decât prin lege. In baza prezentei legi se vor putea numi după trebuință, subsecretari de Stat, a căror număr nu va putea însă depăși numărul ministerelor. Repatrizara lor pe ministere se va face prin decret regal, după nevoile serviciului.

Art. 12. — Ministerele se împart în direcții, direcțiile în servicii, serviciile în secții și secțiile în birouri [1]).

Numai serviciile organizate prin legea de față sau prin legi speciale, ca direcțiuni generale, vor purta această numire.

Serviciile numite „administrațiuni", „regii și case autonome", sunt direcțiuni generale.

Serviciile publice, dotate cu personalitate juridică, își păstrează titulatura stabilită prin legile lor organice.

Art. 13. — Pe lângă fiecare minister funcționeazq, în afară de direcțiile lui speciale :

1. Serviciul cabinetului ministrului;
2. Serviciul cabinetului subsecretarului de Stat la departamentele unde există subsecretar de Stat ;
3. Secretariatul general ;
4. Direcțiunea contabilității.

Art. 14. — Serviciul cabinetului ministrului are ca atribuțiuni: primirea corespondenței și a cererilor adresate personal ministrului, cifrarea și descifrarea corespondenței, fixarea ordinei audiențelor la ministru și executarea oricăror lucrări date de ministru.

Cabinetul ministrului este condus de un șef de cabinet și funcționarii necesari.

Art. 15. — Serviciul cabinetului subsecretarului de Stat este condus de un șef de cabinet și va avea în atribuțiunile sale chestiunile și lucrările încredințate de subsecretarul de Stat.

---

1) V. *legea* nr. 124 pt. simplificarea serviciilor publice și pt. luarea unor măsuri economice sau financiare urgente, publicată în M. O. nr. 155, din 9 iulie 1934, cum și *decretul* nr. 3029 din 13 nov. 1934, publicat în M. O. nr. 262 din 16 nov. 1934 pentru erarhizarea funcțiunilor în administrațiunile publice (art. 7 și 8).

Art. 16. — Secretariatul general are sub ordinele sale :

a) Secția personalului ;
b) „ inspectorilor;
c) Comisiile de numiri și înaintări ;
d) Secția de registratură generală și de arhivă ;
e) Secția de studii, documentare și statistică ;
f) Biblioteca ;
g) Secția de arhitectură ;
h) Secția de contencios ;
i) Medicul ministerului ;
j) Intendentul, însărcinat cu întreținerea localului și mobilierului.

Art. 17. — Direcțiunea contabilității are în atribuțiunile sale culegerea datelor în vederea pregătirii bugetului, alcătuirea proiectului de lege bugetară, executarea bugetului, ținerea contabilității ministerului, verificarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuelilor, facerea inventarului de averea mobilă și imobilă dela minister și dela toate serviciile dependinte de minister. din țară și întreținerea lor.

Art. 18. — Direcția contabilității cuprinde următoarle servicii :

a) Serviciul veniturilor, cu două secții: constatarea și urmărirea :
b) Serviciul cheltuelilor, cu două secții: angajarea și ordonanțarea ;
c) Serviciul controlului financiar ;
d) Serviciul inventarierii averii mobile și imobile a Ministerului.

Contabilitatea generală a Statului este organizată în mod special pe lângă Ministerul de Finanțe.

Ministerul de Finanțe, prin direcțiunea contabilității generale a Statului, va exercita controlul asupra direcțiunilor de contabilitate din ministere, printr'un delegat al său, instituit coform legii contabilității publice, pe lângă fiecare minister.

Art. 19. — Fiecare ministru va fi ajutat în conducerea departamentului său de un secretar general.

Secretarul general are atribuții proprii și atribuțiuni delegate.

Atribuțiile proprii sunt:

a) Conduce secretariatul general;
b) Supraveghează și controlează funcționarea serviciilor ministerului ;
c) Indrumează personalul ;
d) Ține statele de serviciu și notele calificative ale personalului administrativ din minister.

Ministrul poate delega parte din atribuțiunile sale secretarului general.

Art. 20. — Delegațiile se dau subsecretarului de Stat și secretarului general prin decizie ministerială, care se publică în *Monitorul Oficial.*

Art. 21. — Fiecare direcție de minister, în afară de serviciile speciale, va avea un birou de primirea, repartizarea și urmărirea lucrărilor.

Acest birou primește dela registratura generală toată corespondența referitoare la direcție,

pe care o supune directorului spre repartizare și rezolvare; el urmărește lucrările și dă informații.

Art. 22. — Fiecare minister va avea servicii centrale și exterioare.

Art. 23. — Pe lângă Ministerul de Justiție funcționează serviciul contencios al Statului, care va deservi toate ministerele în orice chestiune de drept. Acest serviciu va fi organizat prin o lege specială.

Art. 24. — Pe lângă Ministerul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor va funcționa un serviciu pentru orice chestie tehnică ce ar interesa ministerele, potrivit legii speciale.

Art. 25. — Pe lângă Ministerul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor va funcționa un consiliu superior technic, un consiliu superior al comunicațiilor și un consiliu superior al apelor.

Art. 26. — Prin legea de față se stabilesc atribuțiunile ministerelor și împărțirea lor în direcțiuni și a direcțiunilor în servicii. Impărțirea serviciilor în secții și a secțiunilor în birouri, precum și fixarea atribuțiunilor serviciilor, secțiilor și biurourilor, întru cât nu s'a făcut prin legea de față, în cadrul atribuțiunilor direcțiunilor, se va face prin decret regal, dat pe baza jurnalului Consiliului de Miniștri.

Art. 27. — Serviciile contabilității, a registraturii și a arhivei se vor reglementa în mod unitar pentru toate ministerele, prin o lege specială.

Repartizarea și încadrarea personalului între direcții, servicii, secțiuni și birouri se vor face în conformitate cu dispozițiunile legii de față sau a altor legi specale [1]).

§ 11. MINISTERUL MUNCII, SANATAȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

Art. 156. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are următoarele atribuțiuni:

Se ocupă de asemenea cu întocmirea și aplicarea legislației muncitorești, supraveghează aplicarea contractelor de muncă, politica salariilor și jurisdicția profesională; îndrumează activitatea Camerelor de muncă; controlează sindicatele profesionale și aplică normele privitoare la ocrotirea muncii, ca igiena industrială, prevenirea accidentelor de muncă, munca femeilor și minorilor, durata muncii și repausul; ia toate măsurile în legătură cu organizarea plasării, problema migrațiunilor și a șomajului; organizează învățământul muncitoresc, îndrumează și controlează organizarea asigurărilor sociale; pregătește proiectele de legi și se îngrijește de sănătatea publică și individuală, prevenind îmbolnăvirile și asigurând tratamentul în caz de boală; organizează și conduce controlul alimentelor și băuturilor, precum și lupta contra alcoolismului și altor plăgi sociale; este autoritatea superioară din punct de vedere medical, tehnic, inineresc cât și administrativ, a stabilimentelor balneare și hidro-minerale; îndrumează ocrotirea locuințelor, lucrările pentru alimentarea cu apă, cele de canalizare, de salubritate, precum și cele de asanarea terenurilor; stabilește normele pentru învățământul de perfecționare sau specializare a medicilor și pentru instrucția personalului auxiliar, sanitar, și de ocrotire, obligatorii pentru toate așezămintele publice sau particulare.

In fine organizează și controlează opera de asistență socială și de ocrotire a mamei și a copilului, invalizilor, orfanilor și văduvelor de răsboi, a infirmilor și debililor mintali; îndrumează educațiunea populară prin colaborarea artelor și a tuturor mijloacelor de propagandă, având din acest punct de vedere dreptul de control asupra acestora; coordonează cerințele economiei naționale cu interesele biologice ale capitalului uman; îndrumează, coordonează și controlează ca organ tehnic superior, toate serviciile și instituțiile sanitare, igienice și de ocrotire, or de cine ar depinde ele; veghiază la respectarea și aplicarea convențiunilor internaționale de interes sanitar și de ocrotire; stabilește norme unitare pentru aprovizionarea cu medicamente și material sanitar pentru toate serviciile sanitare și de ocrotire, ori de care minister ar depinde ele; îndrumează și supraveghează industria și distribuția medicamentelor de orice natură și de orice origină; examinează bugetele comunelor, județelor și asociațiunile lor, veghind să se satisfacă nevoile sanitare și de ocrotire; organizează și conduce statistica generală a Statului.

Art. 157. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are, în afară de serviciile arătate la art. 13, un serviciu al economatului, unul al personalului exterior și următoarele direcțiuni și servicii speciale:

1. Direcția muncii.
2. Direcția sănătății.
3. Direcția ocrotirii.
4. Direcția educațiunii populare [1]).

Pe lângă acest minister funcționează conform legilor lor speciale:

1. Instituul de statistică generală a Statului
2. Casa sănătății.

---

1). Articolele următoare, până la 156 privind pe celelalte ministere, au fost omise, neavând nici o legătură cu legea sanitară.

1) Direcția educației populare a fost trecută la Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, administrația Casei Școalelor, prin decretul No. 2887 din 21 iulie 1931. M. O. No. 167 din 22 iulie 1931.

2) Prin decretul No. 3046 din 14 nov. 1934, publicat în M. O. No. 263 bis din 14 nov. 1934, Institutul de statistică generală a Statului a fost contopit cu Institutul de Demografie și Recensământ sub denumirea nouă de „Institutul central de statistică a Statului". care va funcționa în M. S. și O. S.

3. Casa centrală a asigurărilor sociale.
4. Oficiul național al educației fizice.

Art. 158. — Direcția muncii are următoarele servicii :

1. Serviciul contractelor de muncă.
2. Serviciul organizării și ocrotirii muncii.
3. Serviciul plasării, șomajului și migrațiunilor.
4. Serviciul învățământului muncitoresc și al organizării științifice a muncii.

Art. 159. — Direcțiunea sănătății are următoarele servicii :

1. Serviciul igienei, cu secții pentru bolile infecțioase și controlul alimentelor și băuturilor.
2. Serviciul plăgilor sociale.
3. Serviciul spitalelor.
4. Serviciul farmaciilor.
5. Serviciul balneo-climatic.
6. Serviciul edilității, cu secția construcțiilor, geniului sanitar și locuințelor.

Art. 160. — Direcția ocrotirii are următoarele servicii :

1. Serviciul puericulturii și igienii școlare.
2. Serviciul ocrotirii defectivilor.
3. Serviciul asistenței sociale.
4. Serviciul I. O. V. și al copiilor părăsiți.

Serviciul I. O. V. va avea până se va reorganiza Oficiul Național I. O. V., atribuțiunea de a revizui invalizii, orfanii și văduvele de răsboi, în colaborare cu Ministerul Armatei.

Art. 161.—Direcțiunea educațiunii populare [1]) are următoarele servicii:

1. Serviciul propagandei culturale.
2. Serviciul spectacolelor, cinematograf și radiofonie cu toate instituțiunile cari le aparțin.
3. Serviciul educației fizice și al turismului [2])

Art. 162. — Direcțiunea satisticii generale a Statului are în atribuțiunile sale alcătuirea anuarului, îndrumarea, supravegherea și coordonarea lucrărilor tuturor serviciilor publice de statistică, dând directive pentru alcătuirea formularelor în vederea culegerii și alcătuirii statisticii ; conduce recensământul general al populației, care se va face la fiecare 5 ani ; publică lucrări de statistică, între cari „Buletinul statistic al României".

Șefii serviciilor de statistică ai ministerelor, intruniți sub președinția directorului statisticii generale a Statului, alcătuesc consiliul general al statisticii Statului.

Acest consiliu fixează norme generale și unitare după cari vor lucra serviciile respective de statistică.

Art. 163. — Această direcțiune se împarte în trei servicii.

1. Serviciul de control și urmărirea lucrărilor statisticii.
2. Serviciul de coordonare și centralizare a datelor statistice.
3. Serviciul statisticii, demografice și sanitare.

Art. 164. Pe lângă acest minister funcționează în baza legilor și regulamentelor speciale :

1. Consiliul superior al muncii.
2. Comisia migrațiunilor.
3. Consiliul căminelor de ucenici și instituțiilor de educație și perfecționare a muncii.
4. Consiliul superior al asigurărilor sociale.
5. Consiliul superior al ocrotirii.
6. Consiliul general al sănătății, (care cuprinde comisiunile tehnice) [1]).
7. Consiliul general al asistenții sociale [2]).
8. Consiliul medico-legal [3]).
9. Consiliul adm nistrativ și de disciplină.

Art. 165. — Funcționează în directă dependință de minister, institute de știință aplicată, care să asigure o bază științifică activității de îndrumare și control a ministerului.

Art. 166. — Institutele de știință aplicată [4]) ca organe tehnice ale ministerului, au menirea să facă cercetări, studii și anchete în vederea aplicării practice a rezultatelor științei, să contribue la specializarea , la perfecționarea sau instrucția tehnică a personalului necesar serviciilor sanitare și de ocrotire, să colaboreze la îndrumarea și controlul tehnic al serviciilor exterioare, să refere și să elaboreze proiecte asupra ori cărei chestiuni de competință ce i s'ar deferi de minister.

Art. 167. — Aceste institute sunt :

a). Institutul de seruri și vaccinuri București;
b). Institutul de balneologie București ;
c). Institutul de balneologie și fizioterapie Cluj ;
d). Institutul pentru studiul și profilaxia cancerului ;
e). Câte un Institut de Igienă și Sănătate publică în București, Cluj și Iași ;
f). Institutul farmaco-terapeutic București, cari institute vor funcționa în baza legilor și regulamentelor lor de organizare.

---

1) V. nota 1, art. 157.

2) Prin decretul No. 2534 din 6 septembrie 1934, publicat în M. O. No. 239 din 16 octombrie 1934, serviciul turistic din Ministerul Instrucției, a trecut în aceleași condițiuni în administrarea Ministerului Muncii, Săn. și Ocrot. Sociale, secția Oficiul Național de Educație Fizică.

1) Potrivit art. 8 din actuala lege sanitară acest consiliu a luat denumira de consiliu superior al sănătății și asistenții.

2) Acest consiliu a fost înglobat în cons. superior al sănătății și asistenții.

3) Acest consiliu a trecut la ministerul de justiție.

4) Aceste institute funcționează în conf. și cu art. 23—44 din actuala lege sanitară.

PARTEA II

TITLUL II[1])

Dispoziții generale și transitorii

Art. 197. — Legea de față intră în vigoare din momentul publicării sale; aplicarea ei se va face în mod treptat, în conformitate cu trebuințele serviciilor și cu regulamentele de executare.

Art. 198. — Stabilirea numărului funcționarilor fiecărui minister, în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi, se face prin regulamentele de aplicare, întocmite de fiecare minister în parte.

Art. 199. — Incadrarea și repartizarea funcționarilor din administrația centrală și exterioară a ministerelor, în funcțiunile stabilite prin prezenta lege și regulamentele ei de aplicare, se va face în termen de 6 luni, de o comisiune sau mai multe comisiuni organizate la Președinția Consiliului de Miniștri și compuse din delegați ai tuturor ministerelor [2]).

Comisiunea va lucra pe baza dispozițiunilor unui regulament special și va avea în competința sa și examinarea și verificarea titlurilor.

Funcționarii cari au făcut declarațiuni false asupra titlurilor de studii, obținând numiri sau înaintări nelegale, vor fi îndepărtați din serviciu.

Art. 200. — Funcționarii administrațiilor centrale și exterioare ale ministerelor vor fi încadrați în următoarele grade și clase:

1) Secretarul general.
2). Directorul general.
3. Subdirector general.
4). Director clasa I și II.
5). Subdirector clasa I și II.
6). Șef de serviciu clasa I.
Șef de serviciu clasa II.
7). Șef de secție clasa I.
Șef de secție clasa II.
Șef de secție clasa III.
8). Șef de birou birou clasa I.
Șef de birou clasa II.
Șef de birou clasa III.
9). Sub șef de birou.
10) Impiegat.
11). Impiegat stagiar.

Art. 201. — Pentru funcționarii Direcțiunii Generale a Poliției, atât verificarea titlurilor de numire, propunerile pentru suprimarea funcțiunilor găsite inutile, cât și încadrarea și repartizarea funcționarilor în funcțiuni, grade și clase, se face de către comisiunea prevăzută în art. 133 din legea de organizare a poliției, în conformitate cu normele prevăzute în acea lege, dar cu distincțiunea că echivalentul funcționarilor de poliție se face în conformitate cu erarhia unitară prevăzută în prezenta lege.

Art. 202.— Fiecare minister va putea avea inspectori generali și inspectori în numărul stabilit de regulamentul de aplicare al prezentei legi.

Incadrarea inspectorilor în gradele și clasele arătate la art. 199 se va face prin regulamentul de aplicare.

Art. 203.— Funcționarii administrațiilor centrale și exterioare ale ministerelor cu excepția dispozițiunilor legii pentru organizarea administrațiuni locale și a legii pentru organizarea poliției generale a Statului, își păstrează salariul, putânduli-se însă atribui funcțiuni inferioare gradului lor, sau funcțiuni în alte administrațiuni.

Funcționarii cari au vârsta de 57 ani sau au 30 ani de serviciu, vor putea fi scoși la pensie din oficiu, în urma încadrărilor ce se vor face în termen de cel mult 6 luni, cu aceleași drepturi și in aceleași condidțiuni ca și cum ar avea respectiv vârsta de 60 ani sau 35 ani de serviciu, iar acei cari au 35 ani de serviciu sau 60 ani etate la promulgarea acestei legi, nu vor intra în încadrarea mai sus prevăzută.[1])

Art. 204.— Funcționarii stabili cari nu vor putea fi încadrați în limita locurilor prevăzute de articolele precedente și nici nu vor putea fi li-

---

1) Titlul I nu l-am mai trecut de oarece privea directoratele cari au fost desființate prin legea pentru modificarea unor dispoziții din legea pentru organizarea administrațiunii locale, publicată in M. Of. No. 161 din 15 iulie 1931. In ce privește Ministerul M. S. și O. S. directoratele au fost înlocuite cu inspectoratele generale sanitare.

2) V. Decretul pentru revizuirea funcționarilor No. 2419 din 17 aug. 1934, publicat în M. O. No. 189 din 18 aug. 1934.

1) Prin Legea pentru interpretarea unor dispozițiuni din legea pentru organizarea Ministerelor din 2 august 1929 (D. R. No. 4463 din 31 dec. 1929, M. O. No. 3 din 3 ian. 1930) s'a lămurit acest articol astfel:

Art. I. — Prin funcționarii ad-ției centrale și exterioare a Ministerelor, se înțeleg și funcționarii regiilor publice autonome și oricăror instituțiuni autonome de Stat, precum și orice funcționari ad-tivi sau de control, proveniți din corpuri speciale, stabili sau inamovibili și pentru a căror punere în retragere ar fi prevăzută în legile lor speciale o altă limită de vârstă sau de număr de ani de serviciu, decât cea prevăzută în legea de față.

Art. II. — Prin cuvintele cuprinse în al. 2 al art. 203, din legea pentru organizarea ministerelor:

„Funcționarii cari au vârsta de 57 ani, sau au 30 ani de serviciu, vor putea fi scoși la pensie în urma încadrărilor ce se vor face în termen de cel mult 6 luni", se înțelege că momentul trecerei efective la pensiune trebue să fie posterior încadrărilor, iar nu lucrările premergătoare acestei pensionări, cari pot fi făcute atât înainte, cât și concomitent cu lucrările de încadrare și chiar anterior facerei regulamentelor sau statutelor de organizare respective.

cențiați din serviciu, neintrând în prevederile art. precedent, vor putea forma un cadru auxiliar și în acest caz vor continua a îndeplini orice însărcinări de serviciu ce li se vor da.

Nici un funcționar nou nu poate fi numit în acest cadru.

Locurile lor, devenite vacante, sunt de drept suprimate.

Art. 205. — In caz de divergență între diverse autorități, cu ocazia aplicării prezentei legi, Consiliul de Miniștri decide.

Art. 206. — Organizarea comisiei centrale disciplinare se va face printr'o lege specială.

Art. 207. — Toate legile, regulamentele, decretele și deciziile contrare prezentei legi, sunt și rămân abrogate.

Legea pentru organizarea administrației locale

(D. R. No. 2712 din 29 iulie 1929, M. O. No. 170 din 3 august 1929, modif. D. R. No. 1142 din 24 apr. 1934, M. O. No. 98 din 28 apr. 1934).

Art. 5.— Stațiunile balneare și climaterice din comunele rurale pot fi deslipite de aceste comune pentru a forma comune independente, dacă sunt situate pe un teritoriu separat și aparte de comuna căreia aparțin.

Deslipirea se va pronunța la cerere de Ministerul de Interne, cu avizul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 22.— Competința administrațiunii comunale rurale se întinde asupra tuturor chestiunilor de interes local, în conformitate cu legea de față și legile speciale, colaborând sau completând și acțiunea ministerelor, în raza satelor sau comunelor și îndeosebi pentru :

4. Ingrijirea de sănătatea publică, întemeierea și întreținerea de spitaluri, infirmerii, ameliorarea condițiunilor sanitare și lupta împotriva epidemiilor :

5. Ingrijirea de invalizi ; întemeierea si întreținerea instituțiunilor de binefacere, aziluri, orfelinate.

Art. 55.— Primarul sătesc este organul executiv al adunării sătești.

El are, pe lângă celelalte atribuțiuni stabilite de lege, următoarele îndatoriri :

1. Publicarea în sat a legilor și regulamentelor ca și a ordinelor și a instrucțiunilor guvernului ;

8. Supravegherea pentru respectarea regulamentelor sanitare și chemarea la răspundere a celor cari le-ar încălca.

Art. 103. — Consiliul comunal deliberează asupra tuturor chestiunilor cari privesc interesele comunei și controlează actele administrațiunii comunale.

Art. 104.— Sunt de interes local comunal în deosebi :

3. Sănătatea publică și asistența socială și anume : clădiri, reparațiuni și întrețineri de spitale, laboratoare, dispensarii, infirmerii, aziluri, procurarea de material, medicamente, asanarea localităților. Aplicarea și controlul măsurilor de igienă socială și alimentară; aplicarea măsurilor pentru prevenirea și combaterea epidemiilor și epizootiilor ; luarea tuturor măsurilor de executarea ordinelor date de autoritățile centrale în această privință ; măsuri în contra șomajului și creearea unui fond bugetar pentru ajutorarea șomeurilor;

19. Intocmirea de regulamene privitoare la edilitate, la igienă, salubritate, poliția rurală și comunală, la impozite, taxe și alte venituri, precum și la organizarea diferitelor servicij comunale :

Art. 106. — Pentru întocmirea regulamentelor de igienă și salubritate, de edilitate și poliție comunală, consiliile comunelor suburbane sunt datoare a lua avizul comunei de care este alipită.

Pentru aplicarea acestor regulamente comunele suburbane se pot asocia cu comuna urbană sau municipiul învecinat, spre a înființa și întreține împreună servicii de execuțiuni și de control.

In caz de neînțelegeri, fie asupra dispozițiunilor regulamentare, fie asupra condițiunilor intervenite între comunele suburbane și orașe, va hotărî delegațiunea județeană, iar între comunele suburbane și municipii, comitetul local de revizuire.

Art. 111.— Prin regulamente de higienă și salubritate publică se vor lua măsuri mai ales :

Pentru vânzarea substanțelor alimentare și a articolelor de prima necesitate ;

Pentru privegherea abatoarelor și piețelor comunei și pentru executarea măsurilor privitoare la stabilimentele și întreprinderile insalubre;

Pentru înlăturarea cauzelor de infecțiune și a exalațiunilor nesănătoase ;

Pentru igiena locuințelor, curățirea și cultivarea locurilor virane ;

Pentru înființarea și buna întreținere a latrinelor și a locurilor unde se depun gunoaiele și lăturile ;

Pentru poliția inmormântărilor și a cimitirelor ;

Pentru întreținerea fântânelor, puțurilor și a apelor de cari se servește populațiunea sau din cari se adapă vitele ;

Pentru oprirea întinderii boalelor infecțioase și contagioase.

Art. 143. Delegația supraveghează executarea măsurilor de igienă și salubritate publică, de edilitate și poliție comunală.

Art. 156. Măsurile de poliție comunală se ordonă și se aplică de primar, conform legilor și regulamentelor.

Poliția comunală are de obiect în deosebi:

a) Igiena și salubritatea locuințelor și determinarea condițiunilor pentru construcțiunea proprietăților particulare:

d) Ferirea orașelor contra incendiilor, inundărilor, prevenirea și combaterea boalelor epidemice sau contagioase, ca și a epizootiilor;

e) Distrugerea și stârpirea animalelor vătămătoare;

f) Transportarea cadavrelor și îngrijirea cimitirelor fără deosebire de cult sau credință religioasă;

g) Inspectarea hotelurilor și a pensiunilor și luarea măsurilor proprii pentru a asigura igiena și salubritatea lor;

i) Privegherea localurilor de băuturi;

j) Controlul din punct de vedere sanitar al alimentelor și băuturilor;

k) Supravegherea afișajului;

l) Măsuri pentru stârpirea cerșetoriei;

m) Poliția teatrelor și a spectacolelor de orice natură;

n) Poliția industrială și siguranța comerțului.

Art. 158. — Primarul ca și funcționarii tehnici sanitari, cari au dreptul de control,[1] desemnați de el, sunt în drept să constate contravențiunile la legi, regulamente și ordonanțe. Ei vor trimite pe contravenienți în judecata justiției competente, dacă legile nu vor da chiar în competința lor constatarea faptelor și aplicarea pedepselor.

Art. 189. — Regulamentele de salubritate, de edilitate și de poliție comunală ale comunei suburbane nu vor putea fi puse în executare decât după ce au fost aprobate de consiliul comunei urbane de care este legată.

Măsurile de ordin sanitar luate de comunele urbane vor fi obligatorii pentru comunele suburbane.

Art. 190. — Dacă există neînțelegeri între comunele urbane și suburbane asupra măsurilor ce urmează a se lua conform dispozițiunilor de mai sus, ele vor fi rezolvate de comitetul local de revizuire, a cărei hotărîre poate fi atacată în termen de zece zile la comitetul central de revizuire, care se pronunță în mod definitiv în termen de zece zile de când a fost sesizat.

Administrațiile comunelor respective sunt îndatorite să execute măsurile aprobate, sub sancțiunile prevăzute de legi și regulamente.

Art. 191. — Pentru aplicarea regulamentului de salubritate, edilitate și poliție municipală, comunele rurale suburbane se pot asocia cu comuna urbană ca să înființeze și să întrețină un serviciu comun de execuțiune și control.

Art. 192. — Toate clădirile și stabilimentele în teritoriul cuprins în raza comunei suburbane vor fi supuse măsurilor de igienă, edilitate și poliție municipală stabilite de comunele urbane și suburbane respective.

Art. 224. — Consiliile județene au inițiativa și decid în toate chestiunile de interes județean, în conformitate cu legea de față și legile speciale.

Sunt considerate de interes județean:

Combaterea boalelor epidemice și contagioase, precum și prevenirea și combaterea epizootiilor;

Ajutorarea comunelor rurale pentru angajarea obligatorie a medicului și moașei comunale;

Infiintarea și întreținerea dispensariilor și a spitalelor pentru căutarea bolnavilor, a sanatoriilor pentru tuberculoși, precum și a azilelor pentru infirmi, săraci și copii găsiți;

Intreținerea în ospicii a alienaților din județ, înființarea caselor de patronaj și alte măsuri împotriva cerșitului și vagabondajului.

Art. 229. — Regulamentele întocmite de consiliului județean pot avea de obiect următoarele chestiuni:

6. Măsuri sanitare pentru locuințe, stabilimente publice, hanuri, restaurante, cârciumi, prăvălii de alimente, abatorii;

Art. 258. — Județele vor avea următoarele servicii:

4. Serviciul sanitar și al ocrotirilor sociale;

5. Serviciul veterinar și zootehnic.

Art. 453. — Cheltuelile satelor, comunelor, județelor și ale asociațiunilor județene se împart în cheltueli normale și periodice și în cheltueli ocazionale sau extraordinare.

Art. 455. — Se consideră ca cheltueli obligatorii pentru sate:

5. In condițiunile prevăzute în legile în vigoare.

Personalul și materialul sanitar și de spitale, al drumurilor, al instrucțiunii publice și al cultelor.

Legea pentru organizarea finanțelor locale

(D. R. No. 1.122 din 13 aprilie 1933, M. O. No. 88 din 14 aprilie 1933).

PARTEA I

DISPOZIȚIUNI GENERALE

Art. 1. — Finanțele administrațiunilor locale, ale stabilimentelor publice locale și ale stabilimentelor de utilitate publică puse sub controlul administrațiilor locale, se administrează după dispozițiunile legii de față, ale legii contabilității publice, ale legii pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice și a regulamentelor ce urmează a se întocmi.

Art. 2. — Veniturile și cheltuelile sunt stabilite pentru fiecare an financiar prin buget.

Exercițiul de executare a bugetelor administrațiunilor locale este acelaș ca și pentru Stat.

Constatarea și încasarea veniturilor comunelor și județelor se face de organele prevăzute de legea de față.

---

1) In ceeace privește contravențiile la legea sanitară, primarul ca și funcționarii tehnici sanitari vor proceda în conformitate cu art. 335 din actuala lege sanitară.

PARTEA II

CHELTUELI

Art. 8.— Cheltuelile administrațiunilor locale se împart în cheltueli ordinare, extraordinare, cu destinație specială și cheltueli diverse.

Cheltueli ordinare sunt toate cheltuelile de personal și material necesare funcționării administrației locale.

Cheltueli exraordinare sunt toate cheltuelile de investiție, care sunt făcute în scopul de a mări patrimoniul administrațiunii locale.

Cheltueli cu destinație specială sunt acelea care se acoperă cu venituri speciale.

Cheltueli diverse sunt rămășițele de plată din exercițiile închise și cheltueli întâmplătoare.

A. Cheltueli comunale

Art. 4.—Cheltuelile ordinare se împart în cheltueli obligatorii și facultative.

Sunt obligatorii pentru comunele rurale :

III. *Sănătate și ocrotiri sociale*

1. Personal medical inferior (agenți sanitari, moașe).
2. Mici infirmerii.
3. Medicamente.
4. Ajutorarea săracilor, întreținerea marilor mutilați.

IV *Agricultură și zootehnice*

1. Personalul veterinar inferior.
2. Medicamente, combaterea paraziților.
3. Subvenția pentru Camerele agricole egală cu 10% din contribuția Statului, prevăzută la art. 18.
4. Administrarea pășunilor și pădurilor comunale.
5. Ameliorări locale, plantații.
6. Intreținerea animalelor de reproducție.

IV. *Orice altă cheltuială declarată obligatorie de lege.*

Comunele urbane și municipiile mai au următoarele cheltueli obligatorii :

1. Indemnizațiile primarului și delegații consiliului.
2. Poliția comunală și cheltuelile biroului de asistență și triaj.
3. Intreținerea localurilor pentru poliția de Stat.
4. Spitale și dispensarii comunale.
5. Serviciul pentru combaterea incendiilor și salvarea.
6. Cheltueli pentru planuri de sistematizare și aliniere.
7. Grădini de copii.
8. Chiria locuinței pentru directorul școalei primare.
9. O contribuțiune pentru municipiul București, care va fi de cinci la mie din totalitatea veniturilor sale ordinare.

B. Cheltueli județene

Art. 6.— Sunt obligatorii pentru județe următoarele cheltueli :

III. *Cheltueli pentru întreținerea serviciilor sanitare și veterinare și subvenționarea Camerelor de agricultură în condițiunile prevăzute de art. 4.*

IV. *Orice altă cheltuială declarată obligatorie de lege.*

Art. 25.— Comunele sunt auorizate să înființeze taxe :

a) pentru folosința temporală a bunurilor din domeniul public, precum : grădini, piețe, strade, trotuare etc.;

b) pentru diferitele servicii organizate pentru uzul particular al locuitorilor, precum : serviciul curățirii gunoaielor, serviciul apelor, serviciul vidanjelor, tăierea vitelor, cotitul vaselor, cântăritul mărfurilor, curățatul coșurilor, controlul sanitar, de cântărire și al prețurilor de vânzarea pâinii și a altor alimente, precum și pentru orice alte servicii prestate particularilor de către comună ;

c) pentru uzul excepțional al drumurilor, străzilor, bulevardelor pavate sau pietruite;

d) pentru folosirea reproducătorilor comunali.

Art. 26.—Comunele rurale declarate stațiuni balneare și climaterice, precum și comunele suburbane, sunt autorizate să perceapă aceleași taxe ca și comunele urbane.

Decretul No. 3034 [1]) din 13 nov. 1934 pentru îndrumarea și controlul serviciilor medicale

(M. O. No. 263 din 14 nov. 1934).

Art. I.—Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale îndrumează, supraveghează și controlează toate serviciile medicale și de asistență, depinzând astăzi de orice administrație publică, Regie sau Casă autonomă, precum și Așezămintele Eforiei Spitalelor Civile, ale Casei Sf. Spiridon din Iași, Așezămintele Brâncovenești și alte instituțiuni sau așezăminte similare, creiate pe bază de acte de fondațiune sau inițiativă particulară, oricare ar fi autoritatea de care depind din punct de vedere bugetar.

---

1) Acest Decret a fost dat pe baza art. 4 din legea pentru simplificarea serviciilor publice și pentru luarea unor măsuri economice și financiare urgente (legea Nr. 124/1934).

Serviciul sanitar militar rămâne sub conducerea Ministerului Apărării Naționale, urmând a se administra după legea de organizare a serviciului sanitar militar. Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale coordonează și urmărește activitatea tecnică a acestui serviciu.

Art. II. — Așezămintele de ospitalizare (spitale, sanatorii, etc.) depinzând de: Casa centrală a asigurărilor sociale, Direcția medicală a C. F. R. și Casa autonomă pentru ocrotirea personalului C. F. R. Direcța P. T. T., Direcția generală a închisorilor (Ministerul Justiției), trec sub îndrumarea și controlul ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale; acelea depinzând de județe și comune trec sub directa conducere și administrare a Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu tot personalul și patrimoniul lor existent.

Proprietățile mobiliare și imobiliare a instituțiilor de mai sus, în afară de județe și comune, rămân mai departe în patrimoniul acestora, care le va putea administra ca și până în prezent.

Art. III. — Personalul sanitar superior (medici, farmaciști, chimiști etc.), precum și cel auxiliar necesar serviciilor și instituțiunilor sanitare (dispensare, spitale, sanatorii, circumscripții etc.) prevăzute la art. 1), va fi organizat în mod unitar ca grade, norme de recrutare și jurisdicțiune, conform dispozițiunilor legii sanitare în vigoare și a legii pentru înființarea Ligii Naționale pentru combaterea tuberculozii din 21 Mai 1934.

Medicii dela Regia C. F. R., Casa Muncii C. F. R., și Asigurărilor Sociale, se vor recruta prin concurs. Locurile delarate vacante de aceste instituții vor fi comunicate Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care va publica vacanța.

Concursul se va ține separat pentru fiecare din instituțiunile sus enumerate la Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, juriul de examinare va fi complectat cu un delegat de specialitate al instituțiunii respective. Între probe va fi și una referitoare la reg. și legile de funcționare ale instituțiunii respective.

Medicii de spital și dispensarii ale acestor instituțiuni se vor recruta în conformitate cu dispozițiunile legii sanitare în vigoare.

Art. IV. — Serviciile sanitare și așezămintele medicale de orice fel se vor organiza prin colaborarea tuturor administrațiunilor publice (de stat, județ și comună), Caselor autonome, Regiilor, etc.. după directivele Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin Comisia de coordonare.

Art. V. — Pentru administrarea serviciilor sanitare și așezămintelor spitalicești și sanatorii, a județelor și comunelor, acestea vor fi obligate a vărsa Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale o cotă cel puțin egală cu cea prevăzută în bugetul acestor așezăminte, calculată după media ultimilor 3 ani. Contribuția comunelor pentru sănătatea publică va fi cel puțin 10% din bugetul lor. Pentru județe contribuția va fi de cel puțin 15%.

Aceste sume vor fi reținute din buget direct de Ministerul de Finanțe și vărsate Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, fără a li se putea schimba destinația.

Art. VI. — Toate dispozițiile din legi., decrete, jurnale ale consiliilor de miniștri, și instrucțiuni, contrari decretului de față, sunt și rămân abrogate.

Art. VII. — Președintele de consiliu și miniștri secretari de stat ai Departamentelor Sănătăți și Ocrotirilor Sociale și Justiție sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a prezentului decret.

II. CONSILIILE ȘI COMISIUNILE

Regulamentul pentru funcționarea Consiliului superior al sănătății și asistenții

(D. R. No. 3058 din 14 nov. 1934. M. O. 270 din 22 nov. 1934).

CAPITOLUL I

Art. 1. — Consiliul superior al sănătății și asistenții se compune din următorii membrii:

Ministrul;
Secretarul general (medic);
Directorul sănătății;
Directorul Institutului de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino";
Inspectorul tehnic al serviciului sanitar al muncii;
Un profesor de igienă;
Un profesor de microbiologie sau dela o catedră similară;
Trei profesori, directori de clinici;
Un profesor de medicină legală;
Un profesor din învățământul farmaceutic;
Un medic primar de județ (cu gradul de inspector general sanitar);
Medicul șef al municipiului București;
Un medic primar de spital, definitiv cu 10 ani de practică;
Un delegat, medic al Ligii contra tuberculozii;
Un medic ales de colegiul medical al Eforiei Spitalelor Civile;
Un delegat al societăților federalizate de asistență Socială;
Un pediatru;
Un delegat al Asociației generale a medicilor;

Un inginer sau arhitect, specializat în geniul sanitar;

Un reperzentant al Asociației farmaciștilor din țară și Directorul medical dela Casa Asigurărilor Sociale.

Pe lângă membrii permanenți ai Consiliului, vor fi invitați a lua parte la ședințele sale și următorii delegați:

a) Când se vor discuta chestiuni privind și alte departamente, câte un delegat al ministerului respectiv;

b) Când se vor desbate sau decide chestiuni privind Asigurările Sociale, Casa muncii C. F. R., sau probleme profesionale (medici, farmaciști, drogiști), câte un delegat din partea acestor instituții sau din partea asociațiilor profesionale respective (Lege, art. 2 al. 3) [1]).

Art. 2. — Membrii Consiliului superior al Sănătății și asistenții se numesc sau se confirmă de către ministru, pe termen de 5 ani, prin decret regal.

Art. 3. — Persoanele care participă în acest consiliu, prin calitatea ce o au, încetează de a fi membri, odată cu încetarea calității care le conferă acest drept.

CAPITOLUL II

Atribuțiunile Consiliului superior al Sănătății și asistenții

Art. 4. — Consiliul superior al Sănătății și asistenții avizează sau decide (lege, art. 1) [2]) asupra chestiunilor și măsurilor generale cari interesează sănătatea și asistența socială.

Art. 5. — Se va cere avizul Consiliului superior în următoarele chestiuni:

a) In chestiunile importante privind igiena și medicina preventivă; în chestiunile de organizare și de desvoltare a asistenții sociale; în problemele privind situația generală a sănătății publice, măsurile și convențiunile internaționale, legăturile cu Oficiul international de igienă și cu Liga Națiunilor;

b) In măsurile generale privitoare la exercițiul medicinei cu toate ramurile ei, cum și la exercițiul farmaceutic; în chestiunile privitoare la organizarea profesională, precum și la practica medicală și farmaceutică;

c) Consiliul avizează asupra modificărilor ce trebuesc aduse legilor și regulamentelor sanitare și de asistență (medicale și sociale);

d) I se va cere avizul asupra marilor lucrări de salubritate și maladiilor medico-sociale, cum și asupra declarației lor obligatorie.

Art. 6. — Consiliul superior al sănătății și asistenții desbate și propune programele de durată în domeniul sănătății publice, pentru toată țara și fixează modalitatea aplicării lor.

Art. 7. — Consiliul superior propune constituirea de comisiuni temporare de specialitate pentru studierea marilor probleme ale sănătății și asistenței sociale, precum și pentru facerea de anchete, cercetări, experimentări, etc., în colaborare cu institutele ministerului, sau ale universităților, ori cu oficiile și instituțiile internaționale.

Art. 8. — Consiliul superior decide:

a) In chestiunile de știință medicală aplicată ce i se deferă;

b) In desemnarea membrilor diferitelor consilii sau comisii.

Art. 9. — Consiliul superior va delega membrii necesari în următoarele comisiuni și anume:

a) In comisia de igienă industrială și salubritate edilitară, va numi 2 delegați ai săi, din cari unul inginer sau arhitect;

b) In comisia farmaceutică;

c) In comisia superioară de coordonare sanitară se vor numi 2 membri delegați ai Consiliului;

d) In comisia administrativă se vor delega 3 membri și un supleant, cari vor fi doctori în medicină, aleși prin vot secret și cu majoritate absolută de către Consiliul superior al sănătății și asistenții, dintre membrii proprii, sau dintre profesorii facultăților de medicină, ori dintre medicii definitivi ai Ministerului Sănătății, cu 10 ani vechime. Acești membri se aleg pe termen de 2 ani, cu drept de realegere și se confirmă prin decret regal, ei neputând deține mandate elective;

e) In comisia de disciplină centrală.

Art. 10. — Avizele Consiliului superior se supun aprobării ministerului și vor însoți în caz de legiferare, sau reglementare, expunerea de motive.

Art. 11. — Pe viitor cererea oricărui așezământ sanitar va avea avizul conform al Consiliului superior, dat și cu avizul comisiei de coordonare și cooperare.

Art. 12. — Deciziile Consiliului superior sunt executorii, după verificarea legalității lor.

CAPITOLUL III

Ședințele consiliului superior al sănătății și asistenții

Art. 13. — Consiliul superior al sănătății și asistenții este prezidat de către ministrul, sau de către secretarul general (medic).

Art. 14. — Secretarul Consiliului superior este un șef de serviciu, doctor în medicină de pe lângă direcția sănătății.

Art. 15. — Consiliul se convoacă din oficiu de către minister, sau după cererea unei treimi din numărul membrilor săi, anunțându-se în acest caz cu 10 zile înainte de data convocării.

Art. 16. — Consiliul va ține ședința valabilă cu cel puțin jumătate din numărul membrilor săi.

Art. 17. — Deciziile se iau cu două treimi din numărul membrilor prezenți.

Art. 18. — Consiliul va ține ședința ordinară

---

1) Art. 9 din actuala lege sanitară.
2) Art. 8 din actuala lege sanitară.

odată pe lună, precum și ori de câteori va fi necesar.

Art. 19. — Convocarea se face în scris, cu cel puțin 4 zile înainte de ziua fixată pentru ședință, arătându-se ziua și ora ședinței precum și chestiunile puse la ordinea zilei.

Membrii Consiliului pot cere înscrierea la ordinea zilei, pentru o ședință specială, a oricărei chestiuni sau probleme, de natura celor prevăzute la art. 5 al prezentului regulament.

Art. 20. — Ședințele Consiliului se țin la sediul Ministerului Muncii.

Art. 21. — Membrii absenți sunt datori a-și motiva absența.

Cei cari vor lipsi dela ședință timp de 3 luni consecutiv, fără justificare, se vor considera demisionați.

Validarea motivelor absenței este lăsată la aprecierea ministrului.

Art. 22. — Prezența membrilor în ședință se constată într'un registru special.

Președintele, după ce constată că membrii sunt în număr legal, declară ședința deschisă.

Art. 23. — Directorul sănătății va aduce la cunoștința Consiliului, starea sănătății publice din toată țara, cum și orice alte chestiuni mai importante care interesează serviciul sanitar.

Art. 24. — După deschiderea ședinței, președintele pune la rând în desbatere chestiunile din ordinea de zi, pe care i-o prezintă secretarul, împreună cu lucrările respective.

Numai după terminarea desbaterilor asupra chestiunii la ordinea de zi, se pot pune în discuție, cu asentimentul Consiliului, și alte chestiuni propuse de vre-unul din membri.

Art. 25. — Votul Consiliului e secret sau verbal, după aprecierea Consiliului, în cazurile când modalitatea de votare nu e determinată prin lege sau prin prezentul regulament.

Art. 26. — Președintele, de acord cu Consiliul, pot hotărî care anume chestiune în discuție la ordinea zilei trebue trimisă în studiul aprofundat și detaliat al unui membru, sau al unei comisiuni formată din membrii Consiliului, care vor fi datori a prezenta în scris studiul lor.

Art. 27. — Asupra chestiunilor puse în discuție, directorul sănătății este dator a da toate informațiile sprijinite pe actele și dosarele de care dispune.

Art. 28. — In caz de necesitate, Consiliul superior poate chema în ședință, spre consultare, persoane competente, poate cere memorii sau cercetări și poate invita organele ministerului (directori, inspectori generali sanitari, etc.).

Art. 29. — Avizele Consiliului superior devin executorii indată ce au fost confirmate de ministru.

Ele se iau cu majoritatea membrilor prezenți, minoritatea fiind datoare a-și da opinia motivată în scris.

Art. 30. — Secretarul Consiliului superior asistă la ședințe și formulează cele expuse de către fiecare membru în așa zisa minuta de ședință, întocmește procesele-verbale de ședință și formulează deciziile pe cari, după semnare de către membri, le prezintă ministerului spre aprobare.

Art. 31. — Secretarul Consiliului ține în regulă registrele, corespondența și lucrările Consiliului. El îngrijește ca arhiva și corespondența să fie ținute în regulă și la zi. El îngrijește de imprimatele necesare și ține sigiliul Consiliului superior al sănătății și asistenții.

Art. 32. — La finele fiecărui trimestru, secretarul întocmește o tabelă de numărul ședințelor ținute, de numărul membrilor prezenți și absenți și de sumele ce se cuvin a se ordonanța pentru fiecare membru.

Această tabelă semnată de președinte și contrasemnată de secretar, se supune celor în drept spre aprobare și mandatarea sumei cuvenite.

Art. 33. — La sfârșitul anului, secretarul întocmește darea de seamă asupra activității Consiliului, pe care o prezintă ministrului.

Art. 34. — Secretarul este răspunzător de toate dosarele și scriptele Consiliului superior al sănătății și asistenții.

Art. 35. — Pentru fiecare ședință ținută, membrii Consiliului și secretarul vor primi din bugetul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, un jeton de prezență, fixat printr'o decizie ministerială, în conformitate cu dispozițiunile Ministerului Finanțelor.

Regulamentul pentru aplicarea dispozițiunilor din legea sanitară și de ocrotire relative la comisiunile de disciplină

(D. R. No. 1172 din 7 apr. 1932, M. O. No. 88 din 13 apr. 1932).

CAPITOLUL I

Comisiunile regionale

Art. 1. — Personalul tehnic al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale este compus din funcționarii tehnici, cari sunt: medicii, igieniștii, chimiștii, inginerii, farmaciștii, asistentele sociale, profesorii medico-pedagogi și din funcționarii tehnici auxiliari, care sunt: dento-tehnicienii, moașele, conducătorii tehnici, oficianții și agenții sanitari și este supus, în ce privește disciplinarea normelor arătate mai jos.

In caz când un funcționar, în contra căruia s'a deschis acțiune publică, este tradus în fața comisiunii de disciplină, comisiunea îl poate judeca independent de rezultatul procesului în justiție.

Art. 2. — Pe lângă fiecare inspectorat general (fost serviciu ministerial local), funcționează o comisie regională de disciplină.

Ea are în competința sa judecarea abaterilor grave dela legile, regulamentele, deciziunile sau

ordonanțele în vigoare, precum și orice abateri dela datorie ale întregului personal tehnic superior și auxiliar al regiunii.

Art. 3. — Fiecare comisiune disciplinară regională se compune din următorii membrii:

1. Președintele sau înlocuitorul de drept al președintelui Curții de apel dela reședința inspectoratului general local (fost directoratul local), în calitate de președinte al comisiunii.

2. Un medic funcționar, delegat de Minister, dintre medicii regiunii.

3. Un membru dintre medicii funcționari ai regiunii, ales de președnții secțiilor județene ale asociației profesionale respective căreia îi aparține inculpatul.

Art. 4. — Pentru funcționarii tehnici ai administrațiilor ce depind direct de Minister, funcționează o comisiune separată și care se compune din:

1. Președintele sau înlocuitorul de drept al președintelui Curții de apel din București, în calitate de președinte al comisiunii.

2. Un funcționar superior din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, delegat de Minister.

3. Un membru dintre medicii funcționari ai regiunii București, ales de președinții secțiilor județene ale asociației profesionale respective căreia îi aparține inculpatul.

Art. 5. — Membrii dela punctele 2 și 3 din articolele 3 și 4 se numesc la 1 Ianuarie al fiecărui an, prin decret-regal, de către Minister.

Tot atunci se numește și supleantul fiecărui membru, ales după acelaș criteriu.

Art. 6. — Secretar al fiecărei comisiuni regionale va fi un funcționar delegat de inspectoratul general sanitar respectiv, iar secretar al comisiunii separate dela art. 4 va fi un funcționar delegat de Minister.

Art. 7. — Membrii comisiunii vor primi din bugetul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, fiecare câte o diurnă fixată de către ministru, în conformitate cu dispozițiunile legilor și jurnalelor Consiliilor de Miniștri.

Art. 8. — Ședințele fiecărei comisiuni regionale se țin în localul inspectoratului general sanitar respectiv, iar ale comisiunii separate dela art. 4, în localul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Aceste ședințe nu sunt publice.

Convocarea membrilor se face în scris și individual, de către președintele comisiunii, arătându-se ziua și ora ședinței, precum și chestiunile de judecata

Membrul în imposibilitate de a lua parte la proces, este dator a anunța aceasta cel mai târziu cu 24 ore înainte de ora hotărîtă pentru proces, spre a se putea convoca de urgență supleantul său.

Art. 9. — Comisiunea disciplinară este prima instanță pentru judecarea acțiunilor disciplinare în contra unui funcționar tehnic și instanță de apel pentru pedepsele disciplinare date de organele sanitare, în baza legii sanitare și de ocrotire. In acest din urmă caz, apelul se face în termen de 15 zile libere dela data comunicării pedepsei disciplinare celui pedepsit.

Art. 10. — Comisiunea judecă în complectul său de 3 ai membrilor titulari sau ai supleanților lor.

Deciziunile se dau cu majoritate de voturi; minoritatea își va motiva părerea.

Membrii comisiunii care vor lipsi nemotivat dela 3 ședințe consecutive se vor considera demisionați.

Art. 11. — Inspectorul general sanitar (fostul șef de serviciu ministerial local) are dreptul de a ancheta personal sau printr'un delegat toate serviciile ce depind direct sau indirect de dânsul.

El dresează actele de dare în judecată și introduce acțiunea.

Art. 12. — Faptele supuse la măsuri disciplinare sunt:

1. Neglijență în serviciu;

2. Incapacitate vădită în îndeplinirea serviciului;

3. Purtarea nedemnă sau compromițătoare corpului medical;

4. Abateri dela îndatoririle profesionale;

5. Neexecutarea de ordine privitoare la atribuțiunile de serviciu și abaterile dela legi și regulamente;

6. Delicte de drept comun.

Art. 13. — Orice anchetă trebue să se facă fiind față învinuitul.

Dacă el nu se prezintă i se va face a doua chemare, în termen de 8 zile dela cea dintâi, și dacă lipsește la ziua fixată și după această chemare, ancheta se va face în lipsă, având aceeași valoare ca și când s'ar fi făcut în prezența celui învinuit.

Art. 14. — Chemarea învinuitului la anchetă se face în formă oficială de către cel însărcinat cu facerea ei.

A doua chemare făcută în aceeași formă va conține arătarea că ea este ultima și că ancheta se face chiar dacă învinuitul nu se va prezenta.

Art. 15. — Orice anchetă, pentru a putea fi urmată de punere sub judecată, trebue să se reazime pe un proces verbal care să constate că învinuitul a fost chemat și este de față la facerea ei sau că el lipsește, însă formalitatea celor două chemări de mai sus s'a îndeplinit.

Art. 16. — Raportul inspectorului general sau delegatului însărcinat cu facerea anchetei va servi ca act pentru trimiterea în judecata comisiunii de disciplină.

Art. 17. — Cei însărcinați cu acuzarea vor stabili neîntârziat motivele pentru care învinuitul este trimis în judecata comisiunii de disciplină.

Aceste motive se vor comunica învinuitului cu cel puțin 8 zile libere înainte de termenul fixat pentru judecată, fie odată cu citația pentru acel termen, fie separat.

Art. 18. — Invinuitul cât și apărătorul său, declarat în scris, au dreptul, până în ajunul termenului de judecată, de a studia la sediul comisiunii întreg dosarul și a-și lua singuri orice însemnări de pe el.

Art. 19. — Invinuitul are dreptul la un singur apărător. Acesta va putea fi sau avocat sau de aceeaşi profesiune cu invinuitul. Apărătorul va fi declarat în scris până la ziua termenului.

Art. 20. — In termen de 30 zile libere dela introducerea acţiunii, comisiunea disciplinară este obligată să delibereze asupra ei.

In cazul când la termenul fixat pentru judecată, se constată că dovezile acuzării sau apărării sunt incomplete, comisiunea poate acorda amânarea pe o nouă perioadă de până la maximum 30 zile.

Art. 21. — Invinuitul va fi citat în faţa comisiei de către preşedintele comisiunii, cu cel puţin 10 zile libere înainte de termenul fixat pentru judecată.

Citaţiile se fac prin organele inspectoratului general sanitar respectiv sau prin organele centrale ale Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Art. 22. — Invinuitul, pentru motive de suspiciune legitimă, admise de comisiune, are dreptul să recuze pe un membru din comisiune, care va fi înlocuit prin supleant.

In acest caz, judecata se va amâna, fie pentru aceeaşi zi, fie pentru a doua zi, la ora ce se va fixa de preşedinte şi care obligatoriu se va da în cunoştinţa membrilor nerecuzaţi a învinuitului şi apărătorului său, de va fi, şi a celui delegat cu acuzarea. In locul membrului recuzat va fi convocat de îndată supleantul său.

Art. 23. — Judecata se poate face şi în lipsa invinuitului, atunci când procedura faţă cu dânsul este îndeplinită.

Art. 24. — In şedinţă, preşedintele comisiunii, după ce va constata că procedura este îndeplinită şi că s'au îndeplinit cerinţele art. 17 şi 21 de mai sus, va da cuvântul acuzării şi după aceea apărării.

După închiderea desbaterilor, comisiunea va intra imediat în deliberare şi va hotărî decizia de dat.

Art. 25. — Deciziunile comisiei disciplinare se înscriu într'un registru special ţinut de secretar în ordinea pronunţării lor.

Art. 26. — Deciziunea redactată în forma unui proces verbal de şedinţă, va cuprinde neapărat:

a) Data şedinţei;
b) Numele membrilor prezenţi;
c) Afacerea de judecat;
d) Numele celui care a susţinut acuzarea;
e) Numele celui care a susţinut apărarea;
f) Constatarea că procedura a fost îndeplinită şi cerinţele art. 17 şi 21 din regulament au fost împlinite;
g) Susţinerile acuzaţiunii şi indicaţia probelor pe care se întemeiază în rezumat;
i) Aprecierile şi considerentele comisiunii disciplinare;
j) Hotărîrea comisiunii.

Art. 27. — Pedepsele ce se aplică de către comisiunea disciplinară sunt:

a) Admonestarea verbală sau scrisă;
b) Pierderea salariului până la 30 zile;
c) Ştergerea de pe tabloul de înaintare;
d) Suspendarea;
e) Destituirea.

Art. 28. — Când comisiunea disciplinară judecă ca instanţă de apel, pentru pedepsele disciplinare date de organele sanitare şi de ocrotire, apelul se va face, motivat, în două exemplare, în termen de 15 zile dela data comunicării pedepsei disciplinare celui pedepsit şi se adresează preşedintelui comisiunii.

Art. 29. — După primirea apelului, preşedintele comisiunii dispune chemarea părţilor cu cel puţin 10 zile libere înainte de termenul fixat pentru judecată, comunicând organului sanitar care a dat pedeapsa, odată cu chemarea, unul din exemplarele apelului.

Art. 30. — Apelul poate fi judecat şi în lipsa apelantului atunci când procedura faţă cu dânsul este îndeplinită.

Deciziunea dată asupra apelului este definitivă şi executorie.

CAPITOLUL II

Comisiunea centrală de disciplină

Art. 31. — Comisiunea centrală de disciplină este organul central de apel pentru întreg personalul tehnic titrat, afară de serviciul sanitar al armatei, şi se compune din:

1. Un membru delegat de Curtea de casaţie din sânul ei, prin tragere la sorţi, de către primul preşedinte al Curţii, în calitate de preşedinte al comisiunii.
2. Un medic delegat al Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, delegat de ministru.
3. Doi medici ai Consiliului general al sănătăţii şi ocrotirilor sociale, delegaţi de membrii medici ai acestui consiliu.
4. Un funcţionar egal sau superior în grad celui inculpat, delegat de asociaţiunea profesională căruia îi aparţine inculpatul.

Secretarul comisiunii va fi medicul conducător al serviciului personalului.

Pentru fiecare membru al comisiunii se va delega în aceleaşi condiţiuni un supleant, pentru a înlocui eventual în caz de lipsă pe membru titular absent.

Asociaţiunile profesionale nu pot să delege membrii sau supleanţii a căror vârstă este mai mică de 40 ani.

Numirea membrilor şi supleanţilor se face pe termen de doi ani.

Art. 32. — Un inspector general sanitar, delegat de către minister, va susţine acuzaţiunile aduse inculpaţilor, cum şi apelurile ce eventual va face ministerul sau autorităţile sanitare şi de ocrotire, fie publice sau particulare.

Art. 33. — Hotărîrile se vor da cu majoritate de voturi.

Comisiunea va putea proceda la suplimente de anchete, asupra chestiunilor ce îi sunt supuse, fie printr'unul din membrii comisiunii, fie printr'unul din inspectorii ministerului.

Comisiunea judecă în completul de 5 al membrilor titulari sau al supleanţilor lor.

Membrii comisiunei care vor lipsi nemotivat dela trei şedinţe consecutive, se vor considera demisionaţi.

Hotărîrile comisiunii sunt executorii. Ele vor fi confirmate prin înalt decret regal şi publicate în Buletinul Oficial al ministerului.

Art. 34. — Membrii comisiunei şi secretarul vor primi din bugetul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, fiecare câte o diurnă, pentru fiecare şedinţă, fixată de către ministru conform legilor şi jurnalelor Consiliilor de miniştrii.

Art. 35. — Şedinţele comisiunii se ţin în localul Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale; ele nu sunt publice.

Convocarea membrilor se face în scris şi individual de către preşedintele comisiunii, arătându-se ziua şi ora şedinţei, precum şi chestiunile de judecat.

Art. 36. — Apelul se va face motivat în doua exemplare, în termen de 15 zile libere dela data comunicării hotărîrii comisiunii disciplinare locale, care este obligată să-l înainteze, împreună cu dosarul de fond respectiv, comisiunei centrale de disciplină.

Art. 37. — După primirea apelului, preşedintele comisiunei centrale dispune chemarea părţilor cu cel puţin 10 zile libere înainte de termenul fixat pentru judecarea acelui apel.

Termenul de 10 zile libere se socoteşte dela data primirii sau lăsării la domiciliu a chemărilor.

Odată cu chemarea se va comunica intimatului în apel unul din exemplarele apelului.

Chemările se fac prin organele Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Art. 38. — Apelul poate fi judecat şi în lipsa apelantului, atunci când procedura faţă cu dânsul este îndeplinită.

Art. 39. — Hotărîrile comisiunii centrale de disciplină se înscriu într'un registru special, ţinut de secretar, în ordinea pronunţării lor.

Art. 40. — După pronunţarea hotărîrii, dosarul comisiunii centrale, împreună cu dosarul de fond, se va ataşa la cazierul învinuitului.

Regulamentul pentru funcţionarea Consiliilor de igienă şi ocrotire

(D. R. No. 2235 din 31 Iulie 1933, M. O. No. 189 din 19 August 1933).

TITLUL 1

Organizarea, compunerea şi misiunea Consiliilor de igienă şi ocrotire

Art. 1. — In capitala fiecărui judeţ şi în oraşele municipii, va funcţiona ca organ sanitar deliberativ câte un Consiliu local de igienă şi ocrotire.

Art. 2. — Consiliile de igienă şi de ocrotire sunt şi organe consultative în toate chestiunile asupra cărora li se cere avizul de către preşedinte, vice-preşedinte sau organele superioare administrative şi sanitare, cu privire la sănătatea publică şi în deosebi la salubritatea regiunilor respective, cât şi în chestiunile relative la ocrotirile sociale.

Art. 3. — Consiliile de igienă şi de ocrotire sunt de 2 categorii:

a) Consiliile de igienă şi de ocrotire pentru oraşele municipii;

b) Consiliile de igienă şi de ocrotire pentru judeţe.

Art. 4. — Consiliul de igienă şi de ocrotire municipal, a cărui competinţă se întinde asupra razei oraşului şi a comunelor suburbane, iar nu şi asupra judeţului respectiv, se compune din:

1. Primarul municipiului, ca preşedinte de drept.
2. Medicul şef al municipiului, ca vice-preşedinte de drept.
3. Un delegat al consiliului judeţean, desemnat de consiliul judeţean.
4. Un delegat al consiliului municipal.
5. Medicul şef al laboratorului de igienă (în lipsă de un igienist al municipiului).
6. Un medic primar director de spital.
7. Directorul oficiului de ocrotire.
8. Un medic şef de dispensar.
9. Medicul primar al judeţului.
10. Un medic comunal.
11. Medicul şef al garnizoanei.
12. Medicul şef al asigurărilor sociale.
13. Inginerul şef al oraşului.
14. Un farmacist diriginte, proprietar, cu practică de minimum 5 ani în această calitate.
15. Medicul veterinar şef al oraşului şi medicul veterinar primar al judeţului.
16. Un chimist (chimistul şef al laboratorului de igienă, acolo unde este).
17. Medicul şef al portului (unde este).
18. Avocatul şef al municipiului sau delegatul său.
19. Inspectorul general sanitar, şeful regiunii sanitare respective poate asista la şedinţele consiliului.
20. Câte un delegat al Uniunii Camerelor de comerţ şi industrie şi al Camerei de muncă, cu vot deliberativ.
21. Câte un specialist în boli venerice şi tuberculoză.
22. Pot fi chemaţi cu vot consultativ in chestiuni de ocrotire reprezentanţii religioşi ai bisericilor naţionale şi un reprezentant al cultelor minoritare, propus de cultul minoritar cel mai numeros din localitate.
23. La nevoie pot fi invitate şi alte persoane specialiste cu vot consultativ.

Profesorii şi conferenţiarii de igienă ai facultăţilor de medicină din Bucureşti, Cluj şi Iaşi fac parte de drept, cu vot deliberativ, din con-

siliile de igienă și ocrotire ale municipiilor respective (art. 108 din lege).

Desemnarea membrilor dela punctele 6, 8, 10, 14, 16 și 21 se face de către Inspectoratul general sanitar în fiecare an.

Art.5. — Consiliul de igienă și de ocrotire județean, a cărei competință se întinde asupra județului întreg prin urmare și asupra orașului capitală, afară de orașele municipii, se compune din :

1. Prefectul județului, ca președinte de drept.
2. Medicul primar de județ, ca vicepreședinte de drept.
3. Un delegat al consiliului județean, desemnat de consiliul județean.
4. Un delegat al consiliului comunal al orașului reședință de județ.
5. Medicul șef al laboratorului (în lipsă igienistul plășii centrale).
6. Un medic primar director de spital.
7. Directorul oficiului de ocrotire.
8. Un medic șef de dispensar.
9. Medicul șef al orașului de reședință al județului.
10. Un medic comunal.
11. Medicul șef al garnizoanei.
12. Medicul șef al asigurărilor sociale.
13. Inginerul șef al județului.
14. Un farmacist diriginte, proprietar, cu o pratică de minimum 5 ani în această calitate.
15. Veterinarul șef al județului și orașului.
16. Un chimist, și acolo unde există, chimistul șef al laboratorului de igienă.
17. Medicul șef al portului (unde sunt porturi).
18. Avocatul statului sau al județului.
19. Inspectorul general sanitar, șeful regiunii sanitare respective poate asista la ședințele consiliului.
20. Câte un delegat al Uniunii Camerelor de comerț și industrie și Camerei muncii, cu vot deliberativ.

Consiliul poate chema specialiști și reprezentanți ai asociațiunilor profesionale interesate, cu vot consultativ.

Membrii dela punctele 6, 8, 10, 14 16 și 18 se desemnează de către inspectorul general sanitar în fiecare an.

Art. 6. — Delegarea membrilor în Consiliul de igienă și ocrotire (municipal sau județean), se ratifică de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Insărcinarea de membru în Consiliul de igienă și ocrotire este onorifică.

Art. 7.— Consiliul de igienă și ocrotire deleagă din sânul său, chiar din prima ședință, o comisiune permanentă compusă din :

a) Medicul șef al municipiului (medicul primar al județului) ;

b) Un delegat al consiliului municipal (al consiliului județean) ;

c) Un medic oficial sau alt expert delegat de Consiliul de igienă.

Art. 8.— Consiliile de igienă și ocrotire ale municipiilor se vor întruni la primărie, iar cele ale județelor la prefectură.

Art. 9.— Secretarii serviciilor sanitare și de ocrotire județene sau municipale sunt de drept secretarii Consiliilor de igienă și ocrotire județean sau municipal.

Art. 10.— In cancelaria serviciului sanitar și de ocrotire municipal sau județean, secretarii consiliilor de igienă și de ocrotire vor ține aparte registre, dosare, imprimate, etc., formând cancelarie proprie a Consiliilor de igienă și de ocrotire respectivă.

Art. 11.— Registrele necesare vor fi :

a) Un registru de intrare-ieșire ;

b) O condică de expediție ;

c) Un registru pentru înscrierea personalului medical sanitar și de ocrotire care practică în regiunea consiliului ;

d) Un registru pentru transcrierea proceselor-verbale de ședințe ;

e) Un registru jurnal de casă ;

f) O condică de prezență și absență a membrilor de ședințe ;

g) Un regitsru chitanțier și

h) Un registru de certificate sau autorizațiuni eliberate de consiliu.

Afară de aceasta se va afla în concelaria consiliului de igienă și de ocrotire colecțiunea legilor și regulamentelor sanitare și veterinare, farmacopeea și taxa farmaceutică și alte legi și regulamente, interesând serviciul sanitar.

Art. 12. — Județele și municipiile vor prevedea în bugetele lor anuale cheltuelile necesare pentru cancelaria consiliului.

TITLUL II.

Funcționarea consiliilor de igienă și ocrotire

Art. 13.— Consiliile se întrunesc în mod obligatoriu în ședințele ordinare cel puțin odată pe lună, iar la nevoie la epoci și mai apropiate, fiind convocate de președinte sau vicepreședinte în ședințe extraordinare

Pentru toate ședințele ordinare și extraordinare convocările membrilor se vor face înscris, arătându-se în ele obiectul și urgența convocării.

In cazul în care președintele n'a făcut, din orice motiv, convocarea obligatorie a consiliului, vicepreședintele este obligat sub sancțiunea disciplinară, să-l convoace.

Art. 14. — Ședințele nu se vor putea ține decât cu majoritatea membrilor cari-l compun (1/2+1), între care trebue să fie cel puțin 2 medici.

Art. 15.— Președintele conduce desbaterile. El fixează ordinea de zi în înțelegere cu vicepreședintele. Majoritatea membrilor are dreptul a propune spre deliberare chestiuni neînscrise în ordinea zilei. Aceste chestiuni nu vor fi luate în considerare decât după epuizarea ordinei de zi.

Art. 16. — In caz de absență a președintelui, ședințele vor fi prezidate de către vicepreședin-

tele, iar în lipsa și a acestuia de către cel mai în vârstă dintre membrii prezenți.

Art. 17.— In fiecare întrunire și mai înainte de deschiderea ședinței, membrii prezenți vor subscrie registrul de prezență. Președintele consiliului va observa dacă numărul membrilor prezenți formează majoritatea regulamentară. In caz afirmativ, președintele declară ședința deschisă.

Dacă membrii prezenți nu formează majoritatea absolută la ora fixată pentru deschiderea ședinței ordinare, se va aștepta încă 20 de minute.

Dacă nici atunci nu s'a complectat majoritatea, președintele amână ședința pentru maximum 3 zile, când se va ține cu orice număr de membri prezenți, dintre care cel puțin 2 medici.

Art. 18.— In caz de chestiuni sanitare urgente de interes general, epidemii etc., Consiliul de igienă și ocrotire va fi convocat în ședință extraordinară la orice dată de către președinte sau vicepreședinte.

Convocarea se va face prin invitații scrise fiecărui membru al consiliului arătându-se în ele obiectul și urgența convocării.

Nici într'un caz în aceste ședințe nu se vor putea discuta chestiuni de alt ordin și în deosebi cereri de autorizațiuni.

Art. 19. — La ridicarea ședinței, secretarul va face înscris pe registrul de prezență, controlul prezenților și al absenților motivate și nemotivate.

Art. 20. — Ședințele se deschid pirn citire de către secretar, a procesului-verbal al ședinței precedente, după a cărei verificare se intră în ordinea de zi.

Art. 21. — Orice hotărîre se va lua cu majoritate de voturi.

După importanța chestiunii sau din alte considerațiuni, votarea se poate face secret sau pe față.

Președintele va vota cel din urmă și în caz de paritate de voturi, votul său va decide.

Minoritatea poate să-și motiveze opiniunea în scris.

Art. 22. — Lucrările, desbaterile și hotărîrile unei ședințe, se vor consemna înt'un proces-verbal care se va trece în registrul de ședințe.

Acest proces-verbal va fi supus spre semnare în ședința următoare.

Art. 23. — Biroul consiliului se compune din: medicul primar de județ (șef de municipiu) și secretarul serviciului sanitar (al județului sau al municipiului). La nevoe se va complecta și cu alți funcționari.

Biroul este răspunzător pentru mersul regulat al lucrărilor consiliului.

Art. 24. — Biroul va îngriji prin vice-președintele său să se comunice hotărîrile consiliului, atât autorităților sanitare și administrative, cât și persoanelor interesate, care au dreptul în termen de 15 zile libere dela comunicare să facă apel la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 25. — Biroul este obligat să trimită inspectoratul general sanitar, copie de pe procesele-verbale ale fiecărei ședințe.

Art. 26. — Secretarul asistă la ședințele consiliului care ia notă despre tot ce s'a discutat și decis în ședință, redactează minuta procesului-verbal al ședinței și contra-semnează lucrările consiliului.

Art. 27. — Secretarul ține cancelaria, formează dosarele fiecărei chestiuni, păstrează arhiva, registrele și toate obiectele aparținând consiliului.

El va primi toate recipisele de achitarea taxelor pentru autorizațiuni și cele pentru achitarea amenzilor, care vor fi înscrise în jurnalul de casă. Tot el va încasa și taxele fixate de către consiliu, ca indemnizații de deplasare pentru membrii comisiunii permanente; pentru aceste feluri de taxe se vor elibera chitanțe dintr'un registru à souche.

Recipisele de plata taxelor pentru autorizații, cât și taxele de transport pentru membrii comisiunii permanente, vor putea fi controlate de consiliul de igienă.

In caz de demisie sau înlocuire, secretarul va preda cu inventar în regulă înlocuitorului arhiva și tot ce a avut în păstrarea sa și care aparține Consiliului de igienă și de ocrotire respectiv.

TITLUL III

Atribuțiunile consiliului de igienă și ocrotire

Art. 28. — Consiliile de igienă și de ocrotire priveghează sănătatea publică în circumscripțiile lor, luminează organele administrative locale asupra chestiunilor sanitare și de ocrotire și își dau avizul în toate chestiunile ce li se cer de către președinte, vicepreședinte sau de organele superioare administrative și sanitare.

Art. 29. — Consiliil de igienă și de ocrotire, controlează exercițiul medicinei și al farmaciei din circumscripția lor.

Oricine va voi să exercite medicina va înștiința în scris despre aceasta și Consiliul de igienă și ocrotire al județului sau municipiului în care și-a ales domiciliul, prezentând titlurile care constată dreptul de liberă practică și dovada înscrierii în colegiul medical. Consiliul examinează în prima ședință ce se va ține după înștiințare și, găsind actele în regulă, îl înscrie în registrul personalului sanitar, din regiunea sa. Consiliul de igienă și ocrotire va comunica tuturor farmaciștilor din circumscripția sa, numele medicilor cu dreptul de liberă practică.

In registrul personalului sanitar se mai înscrie și toți asistenții și elevii în farmacie, care îndeplinesc condițiunile legale, precum și moașele, dentiștii, droghiștii, etc.

Surorile de ocrotire vor fi înscrise din oficiu.

Art. 30. — Consiliul de igienă și ocrotire deleagă din sânul său un farmacist, cu o vechime de cel puțin 5 ani, ca diriginte-propiretar, în comisiunea județului sau municipală pentru controlul **farmaciilor.**

Pentru controlul droghiștilor, va lua parte în comisiune și un droghist, acolo unde este.

Consiliul își dă avizul asupra înființării de noui farmacii și referă asupra cererilor de mutarea farmaciilor în aceeași localitate.

Art. 31. — Consiliile de igienă și de ocrotire sunt singurele organe în drept a autoriza, din punct de vedere sanitar, funcționarea tuturor întreprinderilor industriale de orice natură.

Art. 32. — Oricine va voi să deschidă un stabiliment industrial sau comercial sau un debit de alimente și băuturi, sau să exercite un comerț ambulant, va trebui să posede autorizația Consiliului de igienă și ocrotire.

Art. 33.— In scopul arătat de articolul precedent, cei interesați vor îndrepta cererile lor serviciului sanitar, iar acesta din urmă, la rândul său, se va îngriji, să trimită de urgență cererile comisiunii permanente.

Art. 34. — Nici o cerere de autorizație prevăzută la art. 32, nu poate fi pusă în discuțiunea consiliului, fără a avea în prealabil avizul comisiunii permanente, iar consiliul se va pronunța asupra lor în termen de cel mult 15 zile dela înregistrare.

Art. 35.— In vederea simplificării procedurii,— atunci când pentru înființarea diverselor întreprinderi comericale sau industriale, pe lângă autorizația Consiliului de igienă mai este nevoe și de alte autorizațiuni (de ordin administrativ, industrial, comercial etc.), se vor lua dispozițiuni ca autoritățile respective îndreptățite și reprezentate în Consiliul de igienă, să nu procedeze izolat, ci în asemenea cazuri se vor acorda de către Consiliul de igienă autorizațiuni cumulative eliberate pe baza cercetărilor locale (conform titlului IV al acestui regulament și pe baza avizului autorităților respective).

In cazul întreprinderilor industriale mici (sub 5 H. P., forță motrică și cu un număr de lucrători mai mic de 20), aceste autorizațiuni cumulative se vor elibera de consiliu, pe baza cercetărilor locale, în conformitate cu art. 47 al acestui regulament și pe baza avizului înscris, cerut de birou, al autorităților respective. In cazul întreprinderilor industriale mai mari decât cele indicate mai sus, autorizațiunile se vor elibera de consiliu pe baza unei descinderi la fața locului, la care vor participa în afară de membrii comisiunii permanente și delegații autorităților respective interesate, menționând opinia lor în procesul-verbal, care va servi de bază pentru discuțiunea și hotărîrea consiliului.

Art. 36. — Consiliul de igienă și de ocortire va putea interzice comerțul ambulant al alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale, când el va socoti că exercitarea lui poate fi un pericol pentru sănătatea publică.

Art. 37. — Consiliile de igienă și de ocrotire controlează și priveghează prin membrii săi, salubritatea publică și întocmesc din proprie inițiativă sau la cererea autorităților administrative comunale sau județene, regulamente cu privire la salubritatea publică.

Aceste regulamente devin însă valabile pentru municipii sau județe abia după aprobarea lor de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 38. — Consiliile de igienă și de ocrotire judecă procesele-verbale de constatare ale comisiunilor de salubritate județene sau comunale, prevăzute de art 322 al legii sanitare, fixând în caz de aprobare și termenul de evacuare a localului în chestiune.

Când o casă de locuit, local pentru atelier, întreprindere comercială sau industrială, sau orice alt imobil, prin felul său de a fi, constitue un pericol pentru persoanele dinăuntru sau pentru cele din afară, stare constatată prin procese-verbale ale comisiunii de salubritate, Consiliul de igienă poate dispune evacuarea și reparațiunea sau, în cazul dat, imediata evacuare și dărâmarea imobilului.

Hotărîrea de dărâmare rămasă definitivă se execută în termen de cel mult o lună. de autoritățile administrative.

Art. 39. — Consiliile de igienă și de ocrotire fixează în comunele urbane — pe cale de regulament, anumite zone unde se pot instala diferite industrii, unde se pot adăposti și crește animale a căror prezență viciază atmosfera, depreciază valoarea imobiliară și locativă a imobilelor vecine, sau degradează strada și cartierul din punct de vedere al salubrității — și judecă apelurile făcute în termen de 15 zile libere contra hotărîrilor luate de medicul igienist în această privință.

Art. 40.— Consiliul de igienă priveghează executarea legii și regulamentului asupra înmormântărilor și modul transportării cadavrelor.

Art. 41. — Consiliile de igienă și de ocrotire se interesează de ivirea boalelor contagioase și sunt în drept a propune măsuri sanitare cu caracter urgent, pentru combaterea epidemiilor și să controleze executarea măsurilor dictate.

Art. 42. — Consiliul de igienă și de ocrotire județean face propuneri la cererea sau din proprie inițiativă în ce privește delimitarea plășilor sanitare.

TITLUL IV.

Atribuțiunile comisiunii permanente

Art. 43. — Comisiunea permanentă își dă avizul asupra tuturor cererilor de autorizări pentru deschideri de stabilimente industriale și comerciale de orice natură, precum și pentru oricare cerere de autorizațiuni pentru deschideri de debite, de alimente și băuturi și cele pentru comerț ambulant.

Art. 44. — Comisiunea permanentă se va deplasa ori de câte ori va crede că pentru avizul ce urmează a-și da asupra unei autorizațiuni sunt necesare și cercetări la fața locului

In aceste cazuri, persoanele sau autoritățile care cer autorizațiuni pentru deschideri de stabilimente comerciale și industirale sunt obligate

să pună la dispozițiunea comisiunii mijloace de transport în natură sau să achite contra valoarea transportului în numerar.

Art. 45. — In cazul când stabilimentele pentru care se cere autorizare de deschidere sau înființare sunt situate în afară de raza municipiului sau reședinței de județ, Consiliul de igienă și ocrotire este în drept să stabilească taxe aprobate în prealabil de minister, taxe care vor servi drept indemnizație de deplasare pentru membrii comisiunii permanente și delegații ei.

Art. 46. — Cercetările la fața locului se vor face după importanța cazului, fie de comisiunea permanentă în complectul ei, fie de unul sau doi membri. Când cererile de autorizare se referă la stabilimente industriale sau comerciale. mici din județ, se poate cere și numai avizul medicului de circumscripție în raza căruia se află stabilimentul în chestiune. In acest caz comisiunea își va da avizul pe baza raportului medicului sanitar respectiv.

In ceeace privește constatările la fața locului și stabilirea taxelor de deplasare se va avea în vedere felul și importanța întreprinderii.

Comisiunea permanentă își va consemna avizul într'un proces-verbal, care va fi anexat la dosarul cauzei.

Comisiunea nu va lucra decât cu cel puțin 2 din membrii săi.

Art. 47.— Ancheta privind industriile insalubre se va face în conformitate cu regulamentul acelor industrii.

TITLUL V

Hotărârile Consiliului de igienă și dc ocrotire

Art. 48. — Propunerile, hotăririle și autorizațiile votate de către consiliu, vor fi comunicate de către biroul consiliului atât autorităților respective cât și celor interesați, în termen de maximum 7 zile.

Ort. 49. — Autorizațiile emanate dela consiliu sunt complecte din punct de vedere sanitar ; numai pe baza lor se pot deschide stabilimentele industriale sau comerciale, precum și oricare alte localuri publice.

Art. 50. — Hotăririle Consiliului de igienă și de ocrotire sunt executorii când ele privesc măsuri cu caracter urgent pentru combaterea epidemiilor și asanarea localităților.

Art. 51. — In toate celelalte cazuri orice hotărire a consiliului devine executorie după 15 zile libere dela data comunicării și aceasta numai în cazul când, în intervalul acestui termen autoritățile sanitare și administrative sau persoanele interesante n'au făcut apel la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Comunicarea se face după formele procedurii de drept comun, prin organele administrative sanitare.

Persoanele interesate pot introduce acest apel la minister, prin președinții sau vicepreședinții Consiliului de igienă, care sunt obligați a-l primi, punând data primirii și a da cursul legal acestui apel.

Art. 52. — Hotăririle rămase definitive prin neapelare se execută de către medicul primar de județ (șef de municipiu), cu concursul obligator al organelor polițienești sau judiciare.

Art. 53. — Hotăririle consiliului au și caracterul de somațiuni, când comisiunea permanentă va aviza că stabilimentele comerciale sau industriale, pentru care se cer autorizațiuni de funcționare, nu îndeplinesc condițiunile cerute de regulamentul industriilor insalubre.

Asemenea hotăriri se mai dau de consiliu în toate cazurile de infracțiuni la legea și regulamentele sanitare, constatate de medicul igienist, sau sanitar de circumscripție (comunal), cu privire la funcționarea industriilor insalubre.

In aceste hotăriri se vor specifica obligațiunile impuse de consiliu și termenul în care ele trebue aduse la îndeplinire.

Aceste hotăriri vor fi aduse la cunoștința celor interesați, de către vicepreședintele Consiliului de igienă și de ocrotire.

Art. 54. — Neaducerea la îndeplinire în termen a obligațiunilor fixate în somațiune, se va constata de către medicul igienist sau de circumscripție, (comunal) respectiv, care va raporta în scris medicului primar de județ sau șef de municipiu, care au dreptul să aplice sancțiunile prevăzute de legi.

In cazul însă când sunt de părere că este necesară ridicarea autorizației date, convoacă Consiliul de igienă și de ocrotire, care decide.

TITLUL VI

Penalități

Art. 55. — Membrii Consiliului de igienă și de ocrotire, funcționari ai statului, județelor și comunelor, care vor lipsi nemotivat dela ședință, vor fi supuși pedepselor disciplinare în modul și formele prevăzute de legile de organizare respective.

Art. 56. — Toți funcționarii și medicii depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care vor călca una din dispozițiunile acestui regulament se vor pedepsi conform art. 255, alin. 5, din legea sanitară. [1]).

---

1) Art. 247 din actuala lege.

III. INSTITUTELE

Regulamentul pentru organizarea şi funcţionarea institutelor de igienă şi sănătate publică

(D. R. No. 690 din 20 martie 1933, M. O. No. 83 din 8 aprilie 1933).

Art. 1. — Institutele de igienă şi sănătate publică sunt institute de ştiinţă aplicată, în conformitate cu art. 166 din legea pentru organizarea ministerelor şi art. 24 din legea sanitară şi de ocrotire.

Art. 2. — Institutul de igienă şi sănătate publică din Bucureşti este centrul de îndrumare şi control tehnic al tuturor serviciilor şi instituţiilor sanitare şi de ocrotire, publice şi particulare, din cuprinsul inspectoratelor sanitare Bucureşti şi Craiova; acel din Cluj, în cuprinsul inspectoratelor sanitare Cluj şi Timişoara; iar cel din Iaşi, în cuprinsul inspectoratelor sanitare Iaşi, Chişinău şi Cernăuţi, fiind la dispoziţia instituţiilor şi serviciilor numite, indiferent de autoritatea sau departamentul de care depind aceste servicii şi instituţii, cu excepţia celor aparţinând Ministerului Apărării Naţionale, care se administrează după legea de organizare a serviciului sanitar militar.

Institutele de igienă şi sănătate publică au menirea de a îndruma şi coordona, în cadrul organizaţiei generale sanitare şi de ocrotire, activitatea tuturor serviciilor şi instituţiunilor sanitare şi de ocrotire, punându-le la dispoziţie datele şi informaţiile necesare.

Art. 3. — Institutul de igienă şi sănătate publică este tot odată centrul de coordonare al serviciilor sanitare şi de ocrotire din cuprinsul circumscripţiei sale.

Art. 4. — Pentru a putea satisface aceste îndatoriri, Institutul are dreptul de a cere informaţiuni, curente sau periodice, asupra serviciului, stabilite de comun acord cu şefii instituţiilor şi serviciilor respective.

Art. 5. — Instituţiile şi serviciile la care se referă dispoziţiunile de mai sus, în afară de cele subordonate Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, judeţelor şi comunelor, sunt acele depinzând de Casa Centrală a Asigurărilor Sociale, Casa de Ocrotire a Personalului C. F. R., Sevriciul medical al C. F. R. şi a altor regii autonome, ca şi organizaţiunile particulare sanitare sau de ocrotire, cu excepţia celor aparţinând Ministerului Apărării Naţionale.

Art. 6. — Institutul de igienă şi sănătate publică stă la dispoziţia tuturor acestor instituţii şi servicii, în ceea ce priveşte îndrumarea de ordin tehnic in domeniul igienei, al organizării instituţionale şi în general al organizaţiunii şi activităţii sanitare şi de ocrotire.

Art. 7. — Pentru a fixa normele de îndrumare, colaborare şi control tehnic, cu aceste instituţii şi servicii, direcţiunea institutului va face legătură cu şefii autorităţilor sanitare şi de ocrotire din cuprinsul circumscripţiei sale, stabilind de comun acord directivele dictate de interesul serviciului general al sănătăţii şi ocrotirii.

Art. 8. — Institutul de igienă şi sănătate publică din Bucureşti, în afară de serviciile ce-i sunt ataşate în conformitate cu dispoziţiile legii sale de înfiinţare, publicată în Monitorul Oficial din 25 februarie 1927 şi de acelea prevăzute la art. 32 va cuprinde spitalul şi staţiunea de malarie Gurbăneşti-Ilfov, care va continua să facă şi serviciul de spital de plasă, precum şi o staţiune de studii asupra alimentării cu apă potabilă şi epuraţiunii apelor de canal. Acestui institut îi va aparţine ca circumscripţie urbană model, un sector al municipiului Bucureşti, cu toate instituţiile şi serviciile aparţinătoare, după cum se va hotărî printr'un jurnal al Consiliului de miniştri.

Institutul de igienă şi sănătate publică din Cluj va avea sub conducerea sa directă, Institutul pentru studiul şi profilaxia cancerului. Spitalul de contagioşi al municipiului Cluj, secţia de puericultură dela Centrul de Ocrotire al Copiilor din Cluj, Institutul Surorilor de Ocrotire Cluj, plasa sanitară model Gilău cu toate instituţiile şi serviciile aparţinătoare, Sanatoriul pentru tubecruloşi din Săvădisla şi Laboratorul de igienă al Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale din Cluj. Acestui institut îi va aparţine ca circumscripţie urbană model, un sector al municipiului Cluj, sau municipiul Cluj în întregime, cu instituţiile şi serviciile aparţinătoare, după cum se va hotărî printr'un jurnal al Consiliului de miniştri.

Institutul de igienă şi sănătate publică din Iaşi va cuprinde următoarele instituţii din aceiaşi localitate: laboratoarele de chimie şi bacteriologie ale Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, spitalul Izolarea, Dispensarul Antituberculos, Institutul Surorilor de Ocrotire, Staţiunea de malarie „Stânca" şi circumscripţia Model Tomeşti. Acestui institut îi va mai aparţine ca circumscripţie urbană model, un sector al municipiului Iaşi, cu instituţiile şi serviciile aparţinătoare, după cum se va hotărî printr'un jurnal al Consiliului de miniştri.

Art. 9. — Personalul acestor instituţiuni şi servicii ataşate institutelor de igienă, se va numi în conformitate cu dispoziţiunile Legii sanitare şi de ocrotire, la propunerea directorului institutulu. In acest scop, cererile de numire se vor înainta de către medicul conducător al autorităţii sau instituţiei de care depinde postul din punctul de vedere bugetar, direcţiunii institutului, care va face propunerea către autoritatea superioară în drept. Aceeaşi normă se va urma când este vorba de definitivarea, avansarea şi înaintarea în grad sau demiterea din funcţiune a acestui personal.

Art. 10. — Institutele, pentru a-și putea îndeplini îndatoririle lor, au dreptul de control și îndrumare permanentă, asupra instituțiunilor arătate la art. 8 din prezentul regulament, putând lua din inițiativă proprie, măsurile necesare bunului mers al serviciului.

Aceste instituții și servicii sunt obligate a sta la dispoziția învățământului studenților în medicină, a instrucțiunii personalului necesar serviciilor sanitare și de ocrotire, a învățământului de specializare sau perfecționare și a pune la dispoziția institutului respectiv tot materialul necesar anchetelor și cercetărilor științifice, pe care le întreprinde.

Art. 11. — Aducerea la îndeplinire a măsurilor dictate în interesul serviciului, cad în sarcina conducătorilor acestor instituțiuni. Ei sunt răspunzători de executarea lor, iar în caz contrariu, vor fi pasibili de pedepsele prevăzute de Legea sanitară și de ocrotire.

Art. 12. — In lipsa unui dispensar central policlinic în Cluj și până la înființarea lui, vor sta sub conducerea tehnică a institutului din Cluj: Dispensarul Antiveneric, Dispensarul Antituberculos, Dispensarul Dentistic și Dispensarul „Principele Mihai" pentru copii, pendinte de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Conducerea tehnică privind Institutul pentru studiul și profilaxia Cancerului, laboratorul de igienă și plasa sanitară Gilău și Cluj, va fi permanentă și efectivă, echivalând cu atribuțiunile unei direcțiuni tehnice și administrative superioare.

Art. 13. — Regulamentele de funcționare ale instituțiilor și serviciilor arătate la art. 8 și 12, se vor alcătui de institutul sub a cărui conducere se află, urmând a fi înaintate ministerului spre aprobare.

Art. 14. — Directorul institutului, — în afară de subdirector — va fi ajutat de un consiliu tehnic compus din câte un profesor de clinică chirurgicală, medicală, dermatovenerică și psihiatrică sau puericultură (pediatrie), titulari ai catedrelor respective ale facultății unde funcționează institutul. Ei vor fi numiți cu Decret Regal, pe termen de 5 ani, după recomandarea Facultății de medicină respectivă.

Art. 15. — Membrii acestui consiliu sunt de drept inspectori tehnici și au dreptul de a controla și îndruma toate serviciile din raza circumscripției institutului. Ei vor colabora cu șefii inspectoratelor generale sanitare.

Consiliul tehnic se poate completa la nevoe și temporar cu specialiști în alte ramuri ale activității sanitare. Deasemenea, vor putea participa la lucrările consiliului, în urma invitației directorului și șefii serviciilor sanitare și de ocrotire din circumscripția institutului.

Consiliul tehnic va fi convocat de directorul institutului, cel puțin odată pe lună, în ședință ordinară și ori de câte ori va fi nevoe în ședințe extraordnare. Discuțiile sau concluziunile consiliului se vor nota în proces-verbal. Secretarul ședinței se va alege de către director, din personalul tehnic superior al institutului.

Art. 16.— Atribuțiunile institutelor de igienă și sănătate publică sunt următoarele:

1. A contribui la îndrumarea organizației sanitare și de ocrotire, atât publice cât și particulare, precum și la coordonarea activității instituțiilor și servicilor, indiferent de autoritatea de care depind, punându-le la dispoziție datele de informațiile de ordin tehnic necesare.

2. A aviza în mod obligator asupra tuturor proiectelor de construcții, așezări, instalațiuni de aprovizionare cu apă, sau pentru îndepărtarea imondiciilor de orice fel, instalațiuni de salubritate de orice natură și planuri de sistematizare, la cererea autorității din circumscripția respectivă.

3. A interveni din ordinul Ministerului Muncii Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau la cererea inspectoratelor generale sanitare, sau în cazul de extremă urgență din propria-i inițiativă, ori de câte ori probleme și situații de ordin sanitar, cer studii și măsuri de ordin tehnic, ce întrec competința organelor sanitare de execuție.

4. A contribui la propaganda sanitară, răspândind în masele populare, potrivit mijloacelor lor, noțiunile elementare de igienă.

5. A iniția și face anchete științifice, interesând diversele ramuri a igienei și medicinii preventive.

6. A efectua la cerere, prin contraexpertiză analizele efectuate de laboratorile publice sau particulare din circumscripția lor și a stabili, pentru efectuarea acestora, metode standardizate.

Art. 17.— Institutele de igienă și sănătate publică, cuprind cel puțin 4 secțiuni, laboratoare și servicii sau birouri și anume:

a) Secția I, cu laboratorul de bacteriologie și parazitologie, se ocupă cu studiul și profilaxia bolilor infecțioase, organizează lupta contra malariei, urmărește evoluția bolilor epidemice în circumscripția institutului;

b) Secția II, cu laborator chimic, care va dispune de o secție specială pentru controlul medicamentelor, se va ocupa de igiena alimentară, igiena industrială, de problema urbanismului și de problemele salubrității publice în special privind aprovizionarea cu apă și îndepărtarea imondiciilor;

c) Secția III, cu un serviciu de puericultură, se va ocupa de problema mamei și a copilului, ocrotirea familiei, studiul și combaterea morbidității și a mortalității infantile, igiena școlară, igiena națiunii, cercetări antropologice, boli sociale, asistență socială și organizarea și armonizarea activității societății;

d) Secția IV, se va ocupa de plășile sanitare model, de aplicarea legi sanitare și de ocrotire, de specializarea și perfecționarea medicilor igieniști și a personalului tehnic auxiliar, de problema statisticii demografice și sanitare și de propagandă sanitară.

Art. 18.— Inspectorii generali sanitari ca și

medicii igienişti în general, sunt obligaţi a se adresa institutului, ori de câte ori competinţa tehnică a acestuia, poate fi utilă serviciului respectiv. Institutul este obligat a sta la dispoziţia lor, ori de câte ori aceştia vor cere.

In afară de cazuri de extremă urgenţă, niciun organ al institutului sau al consiliului tehnic nu poate lua direct măsuri la intervenţiile sale pe teren. El este obligat a comunica cele constatate Direcţiunii institutului, care comunică la rândul său autorităţii sanitare superioare şi in orice caz Inspectoratului general sanitar respectiv, care va dispune în consecinţă.

Art. 19. — Medicii primari de judeţ, medicii şefi de municipii, ca şi medicii şefi de laborator, sunt obligaţi a ţine direcţiunea institutului în curent cu mişcarea bolilor epidemice şi sociale, ca şi asupra altor probleme a căror cunoaştere este indispensabilă pentru îndeplinirea îndatoririlor institutului şi care vor fi indicate de direcţiunea institutului. Institutul are obligaţiunea de a ţine pe medicii igienişti, prin publicaţiuni, conferinţe şi cursuri, la curent cu mersul ştiinţei, în măsura în care aceasta este de importanţă pentru serviciul lor.

Art. 20. — Institutul supraveghiază instrucţia Surorilor de Ocrotire şi controlează activitatea lor, în practică.

Aceleaşi obligaţiuni le are, privitor la instrucţia şi controlul activităţii personalului tehnic auxiliar de orice altă categorie.

Art. 21. — Institutul de igienă şi sănătate publică din Bucureşti, este organul de control şi îndrumare tehnică a serviciilor statistice din inspectoratele sanitare Bucureşti şi Craiova; cel din Iaşi, ale inspectoratelor sanitare Iaşi, Chişinău şi Cernăuţi, iar cel din Cluj, ale inspectoratelor generale sanitare Cluj şi Timişoara, precum şi ale judeţelor şi municipiilor aparţinătoare întru cât priveşte statistica demografică şi sanitară.

Serviciile statistice sunt obligate a pune la dispoziţia institutului respectiv, toate datele de care acesta are nevoe pentru judecarea stării şi mişcării populaiţei, din cuprinsul circumscripţiei sale.

Art. 22. — Institutul este, în raza circumscripţiei sale, organul de îndrumare şi control tehnic al serviciului de igienă şcolară şi stă la dispoziţia autorităţilor şcolare în toate chestiunile care privesc protecţia sănătăţii şcolarilor.

Art. 23. — Institutul va colabora la propaganda sanitară, la educaţiunea masselor populare şi în deosebi la educaţiunea fizică şi disciplinarea sufletească a tineretului.

Institutul de igienă va fi organul de îndrumare tehnică a societăţilor particulare organizate în domeniul ocrotirii şi al asistenţii sociale.

Art. 24. — Directorul, în scopul de a asigura conducerea şi funcţionarea, va fi ajutat de personalul superior tehnic şi administrativ, cum şi de orice alt personal suplimentar, de care va fi nevoie în cursul anului.

Personalul tehnic superior se compune din: şefi de secţii, şefi de laboratoare, asistenţi şi preparatori.

Numirea personalului superior tehnic şi administrativ, se va face prin Decret Regal, după propunerea directorului, de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, iar numirea personalului inferior, se va face prin deciziune ministerială.

Şefii de secţii, şefii de laboratoare şi asistenţii, sunt numiţi definitiv.

Titularii catedrelor de igienă şi igienă socială ale Facultăţilor de medicină din Bucureşti, Cluj şi Iaşi, sunt de drept directorii institutelor de igienă şi sănătate publică din localitatea respectivă.

Subdirectorul este numit la propunerea directorului prin decret regal.

Directorul şi subdirectorul sunt investiţi cu dreptul de inspecţie în domeniul sănătăţii publice şi ocrotire, în raza circumscripţiei lor.

Directorul şi personalul de laborator nu pot face clientelă, nici nu pot avea sau lucra în laboratoare particulare. Această interdicţie se va aplica în conformitate cu art. 555 [1]) din legea sanitară şi de ocrotire numai dela data când sporul de salariu prevăzut de art. 243 [2]) din lege. va fi trecut în buget.

Art. 25. — Disciplinarea personalului, depinzând şi de Ministerul Instrucţiunii, se va face în conformitate cu dispoziţiunile legii învăţământului superior. Disciplinarea celuilalt personal, se va face în conformitate cu dispoziţiunile legii sanitare şi de ocrotire sau a legii statutului funcţionarilor publici, în urma unui raport motivat al directorului şi în cazul dat cu o anchetă ordonată de minister.

Art. 26. — Directorul institutului are următoarele atribuţiuni:

a) Intocmeşte proiectul anual de buget;

b) Semnează corespondenţa şi aprobă, în limita alocaţiilor bugetare şi a creditelor deschise, toate cheltuelile de personal şi material, în conformitate cu delegaţia ce are;

c) Recomandă spre numire personalul tehnic superior şi administrativ al institutului;

d) Numeşte şi revoacă personalul inferior de serviciu;

e) Dă întrebuinţare sumelor încasate de institut;

f) Conduce şi îndrumează activitatea secţiunilor;

g) Iniţiază îndrumarea din punct de vedere tehnic a serviciilor şi instituţiilor sanitare şi de ocrotire, din circumscripţia institutului, indiferent de autoritatea de care depind, din punct de vedere bugetar;

h) Conduce din punct de vedere tehnic, instituţiile şi servicile prevăzute la art. 8;

i) Iniţiază coordonarea şi cooperarea serviciilor sanitare şi de ocrotire, depinzând de alte ministere sau corpuri autonome;

---

1) Art. 548 din actuala lege.
2) Art. 235 din actuala lege.

k) Convoacă și prezidează ședințele consiliului tehnic și a comisiunii de coordonare;

l) Conduce lupta contra paludismului în raza circumscripției sale.

Art. 27. — Subdirectorul înlocuește pe director în lipsa acestuia sau în atribuțiunile ce i le dă.

Șefii de secție sunt răspunzători de activitatea secțiunii, față de directorul institutului. Ei sunt obligați a elabora și supune aprobării directorului, instrucțiunile pentru serviciul intern al secțiunii și a veghia la buna funcționare a serviciului. Șefii de secție mai sunt obligați a prezenta odată pe an directorului, un raport amănunțit asupra activității științifice, didactice și în deosebi practice a secției în general și a personalului aparținător în special.

Șefii de laborator (serviciu) au conducerea laboratorului, (serviciului) respectiv; sunt răspunzători de întreaga activitate, față de șeful de secție și de directorul institutului; țin inventarul laboratorului (serviciului) pe care-l dirijează și repartizează după înțelegerea prealabilă cu șeful de secție; stabilește atribuțiile asistenților și preparatorilor, care la rândul lor sunt răspunzători de materialul întrebuințat și de buna întreținere a zestrei laboratorului (serviciului) în care lucrează.

Art. 28. — Consiliul tehnic are următoarele atribuțiuni:

a) Este organul consultativ al direcțiunii institutului, în toate chestiunile sănătății publice și ocrotirii de ordin general, în scopul de a îndruma serviciul sanitar și de ocrotire, în toate ramificările sale, spre o funcțiune care să respecte toate necesitățile în mod armonic;

b) Este organul de legătură între serviciul sanitar și de ocrotire și Facultatea de medicină, în scopul de a pune la dispoziția lor, învățământului studenților în medicină și a învățământului de specializare al medicilor, indicațiunile practice și rezultatele serviciului sanitar și de a asigura o cooperare, cât de apropiată a membrilor Facultății de medicină, la îndrumarea tehnică a serviciului sanitar și de ocrotire;

c) De a contribui la coordonarea serviciilor sanitare și de ocrotire depinzând de alte ministere sau autorități autonome, în scopul de a asigura rezolvirea după norme unitare și cu mijloace comune, ale problemelor sanitare și de ocrotire de ordin general (de ex.: profilaxia boalelor infecțioase acute, combaterea bolilor sociale, ocrotirea mamei și a copilului, organizarea instituțională, programul de realizări care pot interesa mai multe servicii, etc.);

d) De a controla și îndruma, din punct de vedere tehnic, prin membrii săi și în ramura specialității lor, instituțiile sanitare și de ocrotire din circumscripția institutului și de a indica, la fața locului, prin îndrumări științifice și demonstrațiuni tehnice, măsurile utile propășirii serviciului respectiv;

e) De a raporta asupra lipsurilor constatate și de a iniția, prin directorul institutului, intervenția la autoritățile în drept pentru îndeplinirea lor;

f) De a contribui, în urma constatărilor făcute, la calificarea justă, din punct de vedere tehnic, a personalului de specialitate.

Constatările și propunerile consiliului sau ale membrilor săi, se comunică autorităților în drept, exclusiv prin direcțiunea institutului.

Art. 29. — Funcțiunea membrilor consiliului este onorifică. Ministerul suportă cheltuelile de transport și diurna cuvenită cu ocazia inspecțiilor și jetoane de prezență pentru participarea la ședințe a membrilor permanenți.

Art. 30. — Institutul este persoană juridică.

Art. 31. — Cheltuelile institutului se vor acoperi din alocațiuni bugetare, subvenții acordate de diferite autorități și instituțiuni, taxe incasate pentru analizele și lucrările ce le execută. Instiututul va putea primi donațiuni și legate, care vor constitui un fond special.

Sumele realizate din taxele pentru analize și lucrări se vor întrebuința pentru acoperirea materialului uzat și remunerarea personalului angajat în executarea analizelor sau lucrărilor. Repartiția sumelor, ca și fixarea taxelor, se va face după norme stabilite de director.

Pentru încasarea acestor sume, institutul va avea un registru-chitanțier numerotat, sigilat și parafat de director și din care se vor elibera celor în drept, chitanțe de descărcare.

Art. 32. — Prezentul regulament intră în vigoare din momentul publicării lui în Monitorul Oficial.

Legea pentru crearea Institutului de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino"

(D. R. No. 3068 din 13 iulie 1921, M. O. No. 91 din 16 iulie 1921).

Art. 1.—Se înființează pe ziua de 1 Aprilie 1921 în București, pe lângă Ministerul de interne [1]) (Direcțiunea generală a Serviciului sanitar), un Institut sub denumirea: Institutul de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino", având ca scop prepararea serurilor și vaccinurilor necesare țării pentru combaterea boalelor contagioase.

Art. 2. — Institutul de seruri și vaccinuri are însărcinarea de a prepara toate serurile și vaccinurile trebuincioase Direcțiunei Generale sanitare, de a face lucrările de laborator necesare pentru diagnosticul științific și profilaxia boalelor contagioase, cum și cercetările în legătură cu perfecționarea metodelor tehnice pentru aceste scopuri.

---

1) In această lege Ministerul de Interne trebue înlocuit cu Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale de care aparține azi Institutul Dr. I. Cantacuzino.

Art. 3. — Direcţiunea ştiinţifică şi administrativă a acestui institut, aparţine de drept profesorului titular de medicină experimentală dela facultatea de medicină din Bucureşti. D-sa va organiza şi instala institutul, va recomanda personalul superior ştiinţific şi administrativ, prevăzut în bugetul anual alăturat de al Ministerului sănătăţii şi ocrotirilor sociale (D. S. S.) şi va da destinaţia ce va crede de cuviinţă în ce priveşte întrebuinţarea tuturor veniturilor ce aparţin acestui institut.

Art. 4.—Veniturile acestui institut constau din:

a) Subvenţiunea anuală prevăzută în bugetul general de cheltueli al Statului şi care va fi fixată la inceputul fiecărui an bugetar în raport cu nevoile;

b) Subvenţiuni acordate de diferite autorităţi sau societăţi particulare;

c) Din vânzarea serurilor şi vaccinurilor preparate in institut;

d) Din vânzarea diferitelor produse de laborator, necesare reacţiunilor biologice, în raport cu diagnosticul boalelor contagioase;

e) Din taxele diferitelor analize executate în institut pentru persoane particulare;

f) Din donaţii şi legate.

Institutul este obligat a ţine in mod gratuit la dispoziţia Direcţiunei Generale a Serviciului Sanitar, cantităţile de seruri şi vaccinuri, pe care de comun acord cu directorul institutului, direcţiunea le va fixa, fiind necesare ţărei.

O parte din venturile provenind din vânzarea produselor, precum şi taxele pentru analiză, se va face venit la Stat, iar o altă parte va rămâne institutului pentru a fi întrebuinţată conform dispoziţiunilor din regulamentul ce se va intocmi.

Art. 5. — Institutul de seruri şi vaccinuri are 4 secţiuni tehnice şi anume: secţiunea de seroterapie, secţiunea de vaccinuri, secţiunea de analize şi secţiunea de cercetări, fiecare pusă sub conducerea unui specialist doctor în medicină, in ştiinţe sau medic veterinar cum si un serviciu general de contabilitate şi de administraiţe. Fiecare secţiune va fi compusă din unul sau mai multe laboratoare.

Numărul acestor secţiuni poate fi sporit pe viitor în raport cu nevoile.

Art. 6. — Directorul, în scop de a asigura conducerea şi funcţionarea, va fi ajutat de personalul superior tehnic şi administrativ, cum şi de orice alt personal suplimentar de care va fi nevoie în cursul anului.

Personalul tehnic superior se compune din: şefi de secţii, şefi de laboratoare, asistenţi şi preparatori.

Numirea personalului superior tehnic şi administrativ se va face prin decret-regal după propunerea Directorului, de către Ministerul de care depinde această instituţiune, iar numirea personlului inferior se va face prin Deciziune ministerială.

Şefii de secţii, şeful serviciului administrativ şi asistenţii, sunt numiţi definitiv şi nu vor putea fi pedepsiţi sau revocaţi din funcţiunile lor, pentru abateri grave, decât în urma unui raport motivat al directorului institutului şi după o anchetă făcută de un inspector sanitar sau financiar delegat de Ministerul de Interne, (Direcţiunea generală a serviciului sanitar).

Art. 7. — Personalul superior tehnic şi administrativ se încadrează în ceeace priveşte gradul şi drepturile fiecăruia în modul următor:

a) Şefii de secţie cu profesorii universitari agregaţi;

b) Şefii de laboratoare cu şefii de lucrări din laboratoarele universitare;

c) Asistenţii cu asistenţii universitari;

d) Preparatorii cu preparatorii universitari;

e) Şeful serviciului general administrativ şi de constabilitate cu directorii de clasa I;

f) Intendentul cu şeful de biurou clasa 1;

g) Secretarul cu şeful de biurou principal clasa I.

Celălalt personal inferior se va încadra in proectul de regulament ce se va intocmi.

Art. 8. — Proectul de regulament ce se va intocmi, va face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 9. — Toate legile, regulamentele şi dispoziţiunile contrare legei de faţă sunt şi rămân abrogate.

Regulamentul pentru administraţia interioară a serviciilor institutului de seruri şi vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino"

(D. R. No. 2201 din 2 Iulie 1924, M. O. No. 14 din 10 Iulie 1924).

Art. I. Institutul de seruri şi vaccinuri Dr. I. Cantacuzino" se compune din următoarele secţii:

a) Seroterapie;

b) Vaccinuri;

c) Analize;

d) Parazitologie;

e) Cercetări;

f) Serviciul general de administraţie şi contabilitate

Numărul secţiunilor ca şi destinaţia lor pot fi modificate după trebuinţă.

Institutul are de scop:

a) A prepara toate serurile şi vaccinurile trebuincioase sănătăţii publice;

b) A face lucrări de laborator necesare pentru diagnosticul ştiinţific şi profilactic al boalelor contagioase;

c) A face orice cercetări ştiinţifice în legătură cu aceste scopuri;

d) A pregăti medici sanitari şi bacteriologi;

e) A tipări reviste şi diferite publicaţiuni in legătură cu activitatea ştiinţifică a acestui institut, precum şi cu activitatea medicală şi biologică din întreaga ţară.

Toate secţiunile institutului funcţionează în mod neîntrerupt.

Art. II. Diversele secţiuni vor alcătui instrucţiuni pentru serviciul lor interior, menite a detalia şi completa dispoziţiunile cuprinse în acest regulament.

Aceste dispoziţiuni vor fi supuse aprobării directorului.

Art. III. Personalul acestui institut este constituit din personalul tehnic superior, cel administrativ şi cel inferior, toţi fiind sub ordinele directe şi controlul directorului.

Art. IV. Personalul tehnic superior e format de director, subdirector, şefii de secţii, şefii de laboratoare, asistenţii şi preparatorii. El e numit prin decret regal.

§ I. Directorul institutului are următoarele atribuţiuni :

a) Intocmeşte bugetul anual de personal şi material al institutului ;

b) Semnează în numele minstrului corespondenţa cu toate autorităţile şi aprobă, în limita alocaţiilor bugetare şi a creditelor deschise, toate cheltuelile de personal şi de material în conformitate cu delegaţia ce are ;

c) Recomandă spre numire personalul tehnic superior şi administrativ al institutului ;

d) Numeşte şi revoacă personalul inferior de serviciu ;

e) Dă întrebuinţare sumelor încasate de direcţiunea institutului ;

f) Avizează la caz de trebuinţă la augumentarea personalului ;

g) Indrumează activitatea ştiinţifică şi tehnică a tuturor secţiunilor ;

h) Elaborarează şi înaintează în fiecare an ministerului un raport amănunţit asupra activităţii ştiinţifice şi tehnice a institutului :

i) Are conducerea ştiinţifică a tuturor publicaţiilor făcute de institut.

In toate aceste atribuţiuni, directorul institutului, sau în lipsa lui subdirectorul sau delegatul numit, va fi asistat de un consiliu consultativ compus din toţi şefii de secţii ai institutului.

§ 2, Subdirectorul înlocueşte pe director în lipsa acestuia sau în atribuţiunile ce i le dă.

§ 3. Şefii de secţii au conducerea ştiinţifică şi tehnică a secţiilor respective, repartizând sarcinele în raport cu nevoile secţiunii ce conduc.

Şefii de secţii sunt răspunzători de întreaga activitate a secţiunii faţă de directorul institutului. In acest scop elaborează şi înaintează în fiecare an directorului institutului, un raport amănunţit asupra activităţii ştiinţifice şi tehnice a personalului superior din fiecare secţie.

§ 4. Şefii de laboratoare au conducerea laboratorului respectiv, sunt răspunzători de întreaga activitate a laboratorului faţă de şeful de secţie respectiv şi faţă de director. Ţin inventarul laboratorului pe care-l dirijează. Repartizează, după înţelegere prealabilă cu şeful de secţie, atribuţiile asistenţilor şi preparatorilor cari lucrează în laborator, fiind obligaţi să controleze modul cum aceştia îşi îndeplinesc serviciile ce au.

La sfârşitul fiecărui an vor face un raport amănunţit asupra activităţii tehnice şi ştiinţifice a laboratorului pe care-l conduc.

§ 5. Asistenţii şi preparatorii sunt obligaţi să îndeplinească însărcinările ce li s'au dat de şeful respectiv. Sunt răspunzători de materialul întrebuinţat, şi de buna întreţinere a aparatelor si laboratorului în care lucrează.

Art. V. Şefii de secţii şi de laboratoare se vor recruta dintre doctorii în medicină umană şi veterinară şi dintre doctorii sau licenţiaţii în ştiinţe ; asistenţii şi preparatorii dintre studenţii aceloraşi discipline. In afară de aceasta vor putea fi numiţi în orice grad persoane ce s'au distins prin lucrări originale şi de mare valoare, în una din ramurile reprezentate în institut.

Art. VI. Personalul administrativ este compus din şeful serviciului administrativ şi al contabilităţii, intendentul, secretarul şi subşeful de biurou. El e numit prin decret regal.

§ 1. Şeful serviciului administrativ şi al contabilităţii este gestionar în bani şi materii şi are următoarele atribuţiuni :

a) Are sub ordinele sale personalul administrativ. Supraveghează ca fiecare din aceştia să execute însărcinările date ;

b) Impreună cu intendentul ţine în dublu exemplar inventarul cu registrele necesare gestiunii în materie a institutului ;

c) Incasează în baza delegaţiei date de director, ordonanţele de plată emise de diferite autorităţi, cum şi sumele provenite din celelalte venituri ale institutului, întocmind actele necesare;

d) Intocmeşte statele de plată ale personalului conform legii şi regulamentului ;

e) Efectuează plăţile pentru cheltuelile de material sau de altă natură, după ce au fost aprobate de director ;

f) La cererea directorului prezintă situatia cassei ;

g) Alcătueşte la timp borderourile cu actele justificative cari urmează a fi înaintate ministerului ;

h) Pregăteşte contul de gestiune al institutului şi răspunde de el în faţa înalte Curţi de conturi ;

i) Conduce serviciul secretariatului, fiind ajutat la aceasta de un secretar şi una sau mai multe ajutoare după trebuinţă.

§ 2. Intendentul are următoarele atribuţiuni·

a) Ţine inventarul institutului de mobilier şi material ;

b) Răspunde de buna întreţinere a institutului, a mobilierului şi a aparatelor. In acest scop tot personalul inferior este sub ordinele sale directe ;

c) Procură după ordin toate materialele trebuincioase şi le păstrează ;

d) Impreună cu un delegat tehnic recepţionează furajele cumpărate ;

e) Veghează la menţinerea curăţeniei în corpul institutului ;

f) Asistă la distribuirea hranei animalelor;

g) Este răspunzător de fondurile si materialele ce-i sunt încredințate;

h) Prepară contul de gestiune al materialului ce a cumpărat și răspunde de activitatea serviciului administrativ.

Art. VII. Personalul tehnic și administrativ inferior este constituit din mecanicul-șef, electricianul, laboranții-șefi, conducătorul de automobile, telefonistul, expeditorii de seruri, laboranții, șeful grăjdar, fochistul, portarii, cameristul, grăjdarii și oamenii de serviciu.

Ei sunt numiți prin decret regal sau prin deciziune ministerială când leafa lor bugetară nu trece de 600 lei.

Atribuțiile, precum și repartiția lor la diferite servicii se stabilesc de șefii respectivi.

Art. VIII. Retribuțiile bugetare ale personalului tehnic și administrativ, sunt aceiea specificate în legea de organizare, în conformitate cu încadrarea fiecăruia; pentru ceilalți:

Mecanicul-șef lei 1.800
Electricianul lei 1.150.
Laboranții-șefi lei 800.
Subșefii de biurou lei 800.
Conducătorul de automobile lei 800.
Telefonistul lei 600.
Expeditorii de seruri lei 600.
Laboranții lei 600.
Șeful grăjdar lei 600.
Fochistul lei 600
Portarii lei 600.
Cameristul lei 400.
Grăjdarii lei 400.
Ooameni de serviciu lei 400.

Art. IX. In caz de neglijență sau abateri ale personalului atât superior cât și inferior se vor aplica următoarele pedepse:

a) Admonestarea;

b) Amenda

c) Destituirea.

Pedepsirea sau destituirea pentru abateri grave nu vor putea fi pronunțate decât în urma unui raport motivat al directorului institutului.

Art. X. Personalul superior al institutului va avea dreptul la un concediu de 45 zile, preparatorii la 30 zile, după norma stabilită de director împreună cu șefii de secții, așa ca mersul institutului să nu sufere.

Pentru personalul inferior directorul va hotărî după nevoile serviciului și după avizul șefului de serviciu.

Dreptul la concediu începe după un an de funcționare.

Art. XI. Veniturile institutului provin din:

a) Subvenția anuală din bugetul Statului;

b) Subvenția acordată de diferite autorități sau societăți particulare;

c) Din vânzarea serurilor și vaccinurilor preparate în institut;

d) Din vânzarea diferitelor produse de laborator necesare reacțiilor biologice în raport cu diagnosticul boalelor contagioase;

e) Din taxele diferitelor analize executate în institut pentru particulari;

f) Din donațiuni și legate.

Din acestea veniturile dela literele *a*, *b*, și *f*. constituesc fondul de întreținere al institutului, iar cele dela literele *c*, *d*, și *e* se vor repartiza de director în felul următor:

1) 10 la sută din încasări se vor face venit la Stat.

2) 40 la sută se vor întrebuința de direcțiune pentru procurare de material științific, îmbunătățiri, cărți, reviste, publicațiuni și misiuni științifice, înaintându-se ministerului în fiecare an actele justificative.

3) Din ceilalți 50 la sută o parte se rezervă de director pentru gratificarea personalului administrativ, precum și a personalului inferior, iar cealaltă parte se va distribui personalului superior tehnic al institutului după următoarele norme:

Directorul, subdirectorul, șefii de secții și șeful secției de analize primesc 3 puncte.

Șefii de laboratoare 2 puncte.

Asistenții și preparatorii doctori câte un punct.

Personalul numit în cursul anului bugetar nu va beneficia de aceste gratificații în anul numirii lui.

In caz când veniturile institutului s'ar mări în mod apreciabil, directorul, în înțelegere cu consiliul consultativ, poate destina o parte din suma cuvenită personalului în folosul înzestrării institutului.

Art. XII. Pentru încasarea sumelor prevăzute la art. II, direcțiunea institutului va avea un registru cu chitanțe à souche numerotat, sigilat, parafat și vizat de director și din care se vor libera celor în drept de către șeful serviciului administrativ și al contabilității chitanțe de descărcare.

La finele fiecărui an direcțiunea institutului va vărsa la cassa Statului, partea ce i se cuvine din încasări, înaintând ministerului conturi de gestiune pentru toate veniturile institutului.

Art. XIII. Tariful lucrărilor executate în institut pentru particulari, precum și prețul de vânzare al diferitelor seruri și vaccinuri, se vor stabili la începutul fiecărui an bugetar de minister, pe baza unui raport al directorului institutului.

Art. XIV. Prezentul regulament se va pune în aplicare odată cu publicarea lui în *Monitorul Oficial*.

Art. XV. Pentru cazurile neprevăzute în acest regulament directorul va hotărî după cum va crede de cuviință.

Legea pentru înfiinţarea Institutului de igienă şi sănătate publică

(D. R. No. 533 din 25 fevr. 1927, M. O. No. 44 din 26 fevr. 1927).

Art. 1. Se înfiinţează pe lângă Ministerul Sănătăţii Publice şi Ocrotirilor Sociale pe ziua promulgărei acestei legi, în Bucureşti, un institut de igienă şi sănătate publică.

Laboratorul de igienă al Facultăţii de Medicină din Bucureşti cu personalul şi bugetul său este încorporat acestui institut.

Deasemenea sunt încorporate institutului cu tot personalul şi bugetele lor: Laboratorul central de chimie al Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor sociale, precum şi şcolile de învăţământ sanitar din Bucureşti, aparţinând la data promulgării acestei legi aceluiaşi Minister.

Art. 2. Activitatea institutului se va desfăşura în mai multe secţiuni şi va îmbrăţişa următoarele domenii:

Epidemiologia şi profilaxia maladiilor infecţioase; igiena alimentară; geniul sanitar; igiena socială (boli medico-sociale); eugenia; igiena şcolară; asistenţa socială; asigurări sociale şi accidente de muncă; statistica şi demografia; administraţia sanitară (legislaţii).

După nevoe secţiunile se vor putea modifica sau înmulţi.

Art. 3. Institutul va fi condus de un director ajutat de un subdirector. Directorul institutului va fi titularul catedrei de igienă la Facultatea de Medicină din Bucureşti. Subdirectorul institutului va fi profesor agregat definitiv de specialitatea igienă socială la Facultatea de Medicină din Bucureşti, bucurându-se de toate drepturile şi prerogativele la cari această funcţiune dă dreptul. Numirea se va face prin decret regal de către Ministerul de Instrucţiune după propunerea directorului institutului şi votul consiliului profesoral al Facultăţii de Medicină din Bucureşti, unit cu Senatul Universitar.

El va putea fi ridicat la rangul de profesor titular în conformitate cu dispoziţiile legii învăţământului superior.

Art. 4. Secţiunile institutului vor fi conduse de către şefii de secţie titraţi şi cu specialitatea corespunzătoare.

Art. 5. Directorul institutului va fi ajutat de un consiliu de administraţie compus din:

Delegatul Ministerului Sănătăţii; delegatul Ministerului de Instrucţie ales dintre profesorii Facultăţii de Medicină; un delegat al Ministerului Muncii; un delegat al Ministerului de Comunicaţii; un delegat al Uniunii oraselor din ţară.

Acest consiliu se va întruni oridecâteori va fi convocat de directorul institutului şi sub preşedinţia acestuia.

Art. 6. Funcţionarea institutului va fi asigurată cu ajutorul personalului tehnic superior, compus din: şefi de laboratoare, asistenţi, preparatori şi alt personal tehnic, precum şi personalul administrativ.

Numirea acestora se va face de Ministerul Sănătăţii, prin decret regal, după recomandarea directorului institutului.

Art. 7. Personalul tehnic se va încadra, în ce priveşte gradul şi normele de recrutare, în aceleaşi condiţiuni ca al institutului de seruri şi vaccinuri.

Art. 8. Personalul administrativ şi tehnic inferior va fi recrutat şi numit în condiţiile prevăzute de statutul funcţionarilor publici de către Ministerul Sănătăţii, în urma recomandării directorului institutului.

Art. 9. Invăţământul predat în institut va fi de 3 categorii:

1) Invăţământul de specializare pentru absolvenţii Facultăţii de Medicină, sau medici pentru a obţine o diplomă de specialist în igienă şi sănătate publică;

2) Invăţământul sanitar elementar pentru pregătirea personalului sanitar ajutor (agenţi sanitari, infirmiere, vizitatoare, etc.);

3) Invăţământul universitar propriu zis pentru studenţii în medicină.

Art. 10. Institutul va avea bugetul său separat, încadrat în acela al Ministerului Sănătăţii.

El va fi acoperit prin următoarele venituri:

1) Subvenţiile anuale ale Ministerelor de Sănătate, Instrucţie, Muncă (Casa asigurărilor sociale), Comunicaţii (Casa muncii C. F. R.) subvenţii prevăzute în bugetul general de cheltueli ale Statului şi fixate la începutul fiecărui an bugetar, în raport cu necesitatea institutului.

2) Subvenţii acordate de autorităţi sau instituţii.

3) Taxele încasate pentru analizele şi lucrările efectuate în institut.

4) Donaţii şi legate.

Art. 11. Prin regulamentul de aplicare al acestei legi se va stabili în amănunt şi modul de funcţionare al institutului în conformitate cu principiile enunţate.

Art. 12. Toate legile şi dispoziţiile contrare legii de faţă sunt şi rămân abrogate.

Regulamentul de organizarea şi funcţionarea institutului pentru studiul şi profilaxia cancerului din Cluj

(D. R. No. 1.968 din 17 iunie 1932, M. O. No. 146 din 24 iunie 1932).

CAPITOLUL I

Generalităţi

Art. 1. Institutul pentru studiul şi profilaxia cancerului din Cluj, este condus de directorul Institutului de Igienă şi Sănătate Publică din Cluj, care dă delegaţie de director unuia din

medicii primari ai Institutului de cancer; chiar în cazul acesta institutul rămâne și mai departe sub direcția superioară, tehnică și administrativă a Institutului de Igienă, potrivit art. 1, 2, 4, 5, 8—12 din regulamentul de organizare al acestuia.

Art. 2. — Având de scop studierea cancerului și organizarea luptei anticanceroase din cuprinsul directoratelor Cluj și Timișoara, institutul intră în categoria institutelor de știință aplicată, conform art. 166 din legea pentru organizarea ministerelor, fiind ajutat în aceste scopuri de întregul corp sanitar și de ocrotiri sociale al directoratului respectiv.

Institutul este centrul de triaj al bolnavilor de cancer ce-și caută vindecarea la Cluj, și organul de control și urmărire al bolnavilor care părăsesc clinicile și spitalele din Cluj, după tratament sau diagnostic.

Art. 3. — Institutul are însărcinarea :

a) Să organizeze consultații gratuite, atât la institut, cât și în afară de acesta, făcând toate examenele de laborator sau de radiologie, necesare în scopul unei depistări precoce a bolnavilor ;

b) Să studieze și să perfecționeze mijloacele de tratament chirurgical, radiologic, etc. ;

c) Să studieze și perfecționeze metodele de diagnostic;

d) Să facă cercetări și publicații științifice sau de propagandă ;

e) De acord cu institutul de igienă, să organizeze anchete medicale sau sociale ;

f) De acord cu inspectoratele generale sanitare, să stabilească măsurile de luat pentru controlul cancerului în special al celui profesional ;

g) De acord cu Facultatea de medicină din Cluj, să facă cursuri de perfecționare și specializare pentru clinica, terapia și combaterea socială a cancerului, după un program stabilit în comun ;

h) In fine, pentru realizarea statisticei generale de morbiditate și mortalitate canceroasă din aceste teritorii, institutul constitue centrul de înregistrare al tuturor cazurilor de cancer ce ajung la cunoștința medicilor publici sau particulari, direct sau prin personalul auxiliar sanitar și de ocrotire.

Art. 4. — Pe lângă institut funcționează un consiliu tehnic cu rol consultativ, convocat lunar de directorul institutului de igienă, format de drept din : titularii catedrelor de chirurgie, medicină internă, ginecologie, radiologie, anatomie patologică și bacteriologie dela Facultatea de medicină din Cluj, din inspectorii generali sanitari dela Cluj și Timișoara, din directorul institutului de cancer (și din subdirectorul institutului de cancer, când există asemenea delegație). Președintele acestui consiliu este de drept directorul institutului de igienă, care poate convoca, la nevoie și alți experți.

Acest consilu are de scop :

— să asigure colaborarea cu facultatea de medicină și în special cu serviciile spitalicești, unde se pot înființa subsecțiuni pentru diferite forme și localizări de cancer, — cât și cu diverse laboratoare se pot întreprinde cercetări asupra naturii, evoluției și terapiei cancerului;

— să realizeze colaborarea între facultate și institut, în vederea specializării în studiul terapeutic și social al cancerului, eliberând certificate de specializare, care sunt semnate de decanul facultății, directorul institutului de igienă și directorul institutului ;

— să-și dea avizul asupra programului de studii și cercetări, ce s'ar putea întreprinde în comun, asupra naturii, evoluției și terapiei cancerului ;

— să îndrumeze activitatea de propagandă din punct de vedere științific, avizând asupra mijloacelor de a face cât mai eficace această propagandă, asigurându-i colaborare cât mai largă ;

— să ia inițiativa unor studii, în vederea reglementării profilaxiei cancerului.

Art. 5. — Deoarece institutul este centrul de îndrumare tehnică al luptei anti-canceroase din cuprinsul regiunilor : Ardeal și Banat (directoratele Ministeriale Cluj și Timișoara), institutul este ajutat pentru realizarea acestui scop de întregul corp sanitar și de ocrotiri sociale din aceste regiuni. Ca atare, institutul va lucra în strânsă legătură cu :

Facultatea de medicină din Cluj ;

Institutul de igienă și sănătate publică din Cluj și toate instituțiile afiliate, conform art. 5, 8 și 13 din regulamentul acestui institut ;

Spitalele comunale, județene, ospiciile și dispensariile aparținând sau fiind sub controlul statului, județelor și comunelor ;

Medicii sanitari și igieniști ;

Față de toate aceste instituții (afară de facultatea de medicină și institutul de igienă), institutul are rolul de institut de științe aplicate cărora le recomandă, prin intermediul inspectoratelor generale sanitare, dispozitii necesare luptei anti-canceroase ;

Ori ce medic practician și instituție particulară de asistență medicală ori socială se pot afilia institutului în vederea luptei anti-canceroase, urmând pentru aceasta sugestiile și instrucțiile primite dela institut.

CAPITOLUL II

Serviciul interior

A. *Secțiile institutului*

Art. 6. — Institutul se compune din următoarele secțiuni :

a) Clinică ;

b) Dispensar :

c) Radiologie ;

d) Laborator ;

e) Birou de administrație și contabilitate.

Numărul secțiunilor poate fi modificat după

trebuinţă, toate secţiunile institutului funcţionând în mod neîntrerupt.

Art. 7. — *Secţia clinică* nu primeşte şi nu tratează decât maladii canceroase şi dintre acestea numai pe acelea care formează un obiect de studiu clinic sau terapeutic, studiu întreprins cu înalt spirit umanitar şi făcut după un program stabilit de direcţiune, după avizul consiliului tehnic al institutului, conform art. 4 şi 5.

Secţia clinică se administrează după dispoziţiunile legii în vigoare de organizare a spitalelor statului, considerată fiind ca o instituţie de asistenţă publică ; de aceea tot ceea ce priveşte serviciul interior, serviciul de gardă şi de primire al bolnavilor, personalul (infirmiere, laboranţi, oameni de serviciu), ca şi contabilitatea sau economatul, se administrează după articolele respective din acel regulament.

Art. 8. — Nu se primesc în secţia clinică de cât bolnavii văzuţi şi triaţi de secţia dispensar, reţinând în primul rând pentru spitalizare în istitut numai tipul de cancer a cărui evoluţie şi terapie formează programul de studii al institutului pe anul în curs.

Se vor primi însă, după posibilitate, bolnavii trimişi de alte spitale sau de clinici universitare.

Bolnavii sunt spitalizaţi deci numai pentru durata tratamentului sau pentru eventuale complicaţii acute.

Foaia de observaţie clinică (vezi art. 165—166 din legea spitalelor), trebue rezumată pe o fişă specială care, la plecarea pacientului din spital, este trimisă secţiei dispensar.

Art. 9. — Direcţia institutului, de acord cu institutul de igienă, poate acorda diferiţilor chirurgi dreptul de a opera în institut anumite cazuri şi forme de cancer în legătură cu programul de studiu.

Art. 10. — *Secţia dispensar* execută atât *triarea bolnavilor* cât şi serviciul social. Medicul şef de dispensar dă în fiecare dimineaţă consultaţii gratuite pentru pacienţii veniţi, fie spontan, fie trimişi de diferite autortăţi sau de medici particulari.

Pacienţii prezentaţi se împart în:

a) Sigur canceroşi ;

b) Sigur necanceroşi ;

c) Suspecţi.

Se ţine registru de consultaţii, detaliind caracterele clinice ale fiecărui caz şi registru de cereri de examene (à souche). Pentru fiecare caz din grupa *a* sau *c*, se fac fişe.

Nu se anunţă niciodată precis pacientului tratamentul ce i se va face, afară numai dacă e vorba de un tratament ambulator.

Pacienţii din grupa *a* sunt adresaţi institutului pentru spitalizare, când aceşti pacienţi au o formă de cancer sau localizări ce corespund programului de studii. Dacă sunt alte localizări, sau în caz de dorinţă expresă a pacientului, el e recomandat uneia din clinicile universitare, unui spital oficial sau particular. Se pot admite pacienţi şi la tratament ambulator.

Pacienţii din grupele *b* şi *c* sunt recomandaţi, pentru supraveghere, medicilor oficiali locali sau surorilor de ocrotire, care urmează să raporteze lunar dispensarului despre evoluţia acestor pacienţi, prin constatare personală, când pacientul locueşte în acea localitate, iar când pacientul locueşte aiurea, prin informaţii căpătate dela un medic sau dela vreo altă persoană oficială.

Art. 11. — In ce priveşte serviciul social, dispensarul conlucrează cu diferitele organizaţii şi persoane afiliate, în special cu întregul personal de asistenţă şi ocrotire socială, în scop de a realiza şi ajuta:

a) Anchetele asupra distribuţiei cazurilor de cancer, diferite grupe de populaţie;

b) Anchetele asupra cancerului profesional;

c) Controlul evoluţiei canceroşilor şi a suspecţilor de cancer trataţi sau netrataţi.

Art. 12. — Institutul fiind centrul de înregistrare al tuturor cazurilor de cancer sau suspecte de cancer din cuprinsul directoratelor Cluj şi Timişoara, medicii publici sau particulari din acest teritoriu, comunică direct institutului orice atare caz, întocmind pentru aceasta o fişă nominală, conform modului trimis de institut. Toate aceste fişe provenind dela medici oficiali sau particulari, dela spitale oficiale sau particulare, formează o cartotecă specială şi este păstrată sub strict secret profesional de secţia dispensar.

Art. 13. — *Secţia Radiologie* face examene şi tratează atât bolnavii spitalizaţi din secţia clinică, cât şi bolnavii cu tratamentul ambulator, pentru aceştia în urma recomandaţiei secţiei dispensar, singura autorizată să o dea. De asemenea secţia radiologie întreprinde cercetări pentru ameliorarea metodelor de diagnostic şi tratament, participând la activitatea ştiinţifică şi didactică a institutului.

Art. 14. — *Secţia Laborator* e însărcinată cu efectuarea de analize atât pentru bolnavii spitalizaţi în institut cât şi pentru bolnavii recomandaţi, fie de secţia dispensar, fie de diferite instituţii şi organizaţii afiliate.

Secţia laborator întreprinde cercetări pentru standardizarea metodelor de diagnostic, cât şi cercetări cu caracter ştiinţific, efectuate după un plan stabilit de direcţiune.

Art. 15. — Intreaga activitate a diferitelor secţiuni fiind bazată pe spiritul de colaborare cel mai larg, şefii de secţii vor facilita personalului din restul institutului, cunoaşterea materialului de observaţii de care dispun.

Diferitele secţiuni vor alcătui instrucţii pentru serviciul lor interior, menite a detalia şi completa dispoziţiunile cuprinse în acest regulament.

Aceste instrucţiuni vor fi supuse aprobării directorului

B. *Personalul institutului*

Art. 16. — Institutul fiind sub direcţia superioară tehnică şi administrativă a institutului de igienă şi sănătăţii publice, directorul institutului de igienă şi sănătate publică, participă efectiv

la organizarea și reglementarea activității institutului, conduce activitatea științifică a institutului și supraveghează buna lui funcționare; dă tot concursul său privitor la activitatea exterioară a institutului; avizează asupra proiectului de buget anual; face ministerului propunerile de numiri de personal de orice categrie pentru institut. directorul institutului fiind obligat să-i prezinte cererile de numiri, avansări, pensionări, ca și altele privitoare la disciplinarea personalului. Directorul institutului de igienă este de drept președintele consiliului tehnic al institutului, ale cărui desbateri le conduce.

Nicio schimbare în statutul și repartiția personalului nu se poate face fără aprobarea directorului institutului de igienă și sănătate publică.

Art. 17. — Personalul institutului este constituit din personalul tehnic superior, administrativ și inferior, toți fiind sub ordinele și controlul directorului.

Personalul tehnic superior este format din medici primari, din care unul poate avea delegația de director, medic-șef radiolog, medic-șef de laborator, asistent de laborator (numiți cu decret regal) și medici secundari și auxiliari (numiți prin decizie ministerială).

1. Directorul institutului are următoarele atribuțiuni:

a) Inaintează institutului de igienă proiectul bugetului anual de personal și material al institutului;

b) Semnează în numele Ministerului corespondența cu toate autoritățile și aprobă în limitele alocațiilor bugetare și ale creditelor deschise, toate cheltuelile de personal și material, in conformitate cu delegația ce are;

c) Admonestează și revoacă personalul tehnic inferior de serviciu;

d) Dă întrebuințare sumelor încasate de administrația institutului, in conformitate cu acest regulament;

e) Avizează la caz de trebuință la sporirea personalului;

f) Indrumează activitatea științifică și tehnică a tuturor secțiunilor;

g) Elaborează și înaintează în fiecare an Ministerului un raport amănunțit asupra activității științifice și tehnice a institutului;

h) Are conducerea științifică a tuturor publicațiilor făcute de institut;

i) Face repartizarea personalului in diferitele secțiuni ale institutului.

2. Subdirectorul inlocuește pe director in lipsa acestuia sau în atribuțiunile ce i s'au dat.

3. Șefii de secții au conducerea științifică și tehnică a secțiilor respective, repartizând sarcinile în raport cu nevoile secțiunii ce conduc, luând în primire și răspunzând de întreg inventarul secțiunii de a cărui întrebuințare sunt de asemeni responsabili.

Șeful secției clinice are drepturile și îndatoririle medicului primar de spital, conform art. 75—82, 84, 85 din legea spitalelor.

Șefii de secții sunt răspunzători de întreaga activitate a secțiunii față de directorul institutului. In acest scop elaborează și înaintează in fiecare an directorului institutului un raport amănunțit asupra activității științifice a personalului superior din fiecare secție.

4. Asistenții de laborator au conducerea laboratorului ce li s'a încredințat și sunt răspunzători de întreaga activitate a laboratorului față de șeful de secție respectiv și față de director.

Țin inventarul laboratorului pe care-l dirijează după înțelegerea prealabilă cu șeful de secție, repartizează atribuțiile personalului ajutător, fiind obligați să controleze modul cum aceștia își îndeplinesc serviciile.

Sunt răspunzători de materialul și de buna intreținere a aparatelor și laboratorului in care lucrează.

La sfârșitul fiecărui an vor face un raport amănunțit asupra activității tehnice și științifice a laboratorului pe care-l conduc.

5. Medicii secundari și auxiliari sunt obligați să îndeplinească însărcinările ce li s'au dat de director.

Medicul secundar are drepturile și îndatoririle specificate la art. 90—100, iar medicul auxiliar cele specificate la art. 110—113 din legea spitalelor.

Tot personalul tehnic superior se recrutează dintre doctorii în medicină și dintre doctorii sau licențiații în științe.

Art. 18. — Personalul administrativ este compus din șeful biroului administrativ și al contabilității, din supraveghetoarea șefă și personalul de birou ajutător:

1. Șeful serviciului administrativ și al contabilității este gestionar în bani și materii și are următoarele atribuții, conform art. 114—125 din legea de organizare a spitalelor:

a) Are sub ordinele sale personalul administrativ, supraveghează ca fiecare din aceștia să execute însărcinările date;

b) Controlează personalul tehnic inferior, răspunzător de efecte spitalicești și de mobilier, precum și personalul bucătăriei și al economiei institutului;

c) In caz de abateri grave poate lua măsuri preventive, sancțiunile urmând a fi date de director, căruia îi raportează;

d) Ține in dublu exemplar inventarul cu registrele necesare gestiunii în materie a institutului;

e) Incaseaza în baza delegației date de director ordonanțele de plată emise de diferite autorități, cum și sumele provenite din celelalte venituri ale institutului, întocmind actele necesare;

f) Intocmește statele de plată ale personalului conform legii și regulamentului;

g) Efectuează plățile pentru cheltuelile de material sau de altă natură, după ce au fost aprobate de director;

h) La cererea directorului prezintă situația casei;

i) Alcătuește la timp borderourile cu actele justificative, care urmează a fi înaintate Ministerului;

k) Pregătește contul de gestiune al institutu-

lui și răspunde de el în fața înaltei Curti de conturi;

l) Conduce serviciul secretariatului, fiind asistat la aceasta de unul sau mai multe ajutoare, după trebuință;

m) Răspunde de buna întreținere a institutului, a mobilierului și a aparatelor. In acest scop tot personalul inferior este sub ordinele sale directe;

n) Procură, după ordin, toate materialele trebuincioase și le păstrează;

o) Veghează la menținerea curățeniei în corpul institutului;

p) Este răspunzător de fondurile și materialele ce-i sunt încredințate;

q) Prepară contul de gestiune al materialelor cumpărate și răspunde de activitatea serviciului administrativ.

2. Supraveghetoarea șefă, ca și supraveghetoarele de subsecțiuni, sunt răspunzătoare de materialele și mobilierul ce li se încredințează, semnând pe inventare.

Art. 19. — Personalul tehnic și administrativ inferior este constituit din mecanic, infirmiere, bucătăreasă, laboranți și oameni de serviciu.

Ei sunt numiți prin deciziune ministerială, în urma propunerii directorului.

Atribuțiunile precum și repartiția lor la diferite servicii se stabilește de șefii respectivi.

Art. 20. — Retribuțiile bugetare ale personalului tehnic și administrativ sunt acelea specificate în bugetul statului.

Art. 21. — In caz de neglijență sau abateri ale personalului, atât superior cât și inferior, se va proceda conform statutului funcționarilor publici, aplicându-se următoarele pedepse:

a) Admonestare;

b) Amendă.

C. *Veniturile institutului*

Art. 22. — Veniturile institutului provin din:

a) Subvenția anuală din bugetul statului;

b) Subvenția acordată de diferite autorități sau societăți particulare;

c) Din taxele de îngrijire, examene de laborator, operații și tratament, efectuate în institut;

d) Din donațiuni și legate, serbări de binefacere, chete, loterii etc.

Dintre acestea, veniturile dela literile *a, b* și *d* constituesc fondul de întreținere al institutului, iar cele dela litera *c*, se vor repartiza la fiecare 3 luni de director în felul următor:

1) 10 la sută din încasări se vor face venit la stat pentru fondul general sanitar.

2) 50 la sută se vor întrebuința de direcțiune pentru procurare de material științific, îmbunătățiri, cărți, reviste, publicații și misiuni științifice, înaintându-se Ministerului în fiecare an actele justificative.

3) Din ceilalți 40 la sută o parte se va rezerva de director pentru gratificarea personalului medical auxiliar și administrativ, precum și a personalului inferior, iar cealaltă parte se va distribui personalului superior tehnic al institutului după următoarele norme:

Directorul institutului, subdirectorul și șefii de secții primesc câte 3 puncte.

Medicii secundari și asistenții de laborator câte 2 puncte.

In cazul când veniturile institutului s'ar mări în mod apreciabil, directorul, în înțelegere cu consiliul tehnic, poate destina o parte din suma cuvenită personalului în folosul înzestrării institutului.

Art. 23. — Pentru încasarea sumelor prevăzute la art. 12, direcțiunea institutului va avea un registru cu chitanțe à souche, numerotat, parafat, sigilat și vizat de director, eliberându-se celor în drept de către șeful serviciului administrativ și al contabilității, chitanțe descărcătoare.

La finele fiecărui an direcțiunea institutului va vărsa la casa statului, pentru fondul general sanitar, partea ce i se cuvine din încasări, înaintând Ministerului conturi de gestiune pentru toate veniturile institutului.

Se va întocmi un tablou pentru toate taxele de laborator, operații și tratamente, aprobat de directorul institutului de igienă și se va afișa în camerile de bolnavi.

Tariful lucrărilor executate în institut pentru particulari precum și prețul de vânzare al eventualelor produse (autovaccinuri etc.), se vor stabili la începutul fiecărui an bugetar de către directorul institutului de igienă pe baza unui raport al direcțiunii institutului.

CAPITOLUL III

Serviciul exterior

Art. 24. — Serviciul exterior se ocupă de realizarea luptei anticanceroase în mediul rural, urban și industrial, cât și cu propaganda, colaborând întru aceasta cu diversele instituții mai sus menționate (art. 5).

Toate aceste instituții mai sus indicate, ca și medicii particulari, au dreptul să ceară dela institut efectuarea de analize și examene (clinice, radiologice sau de laborator), pentru canceroși sau suspecți de cancer.

Toate cazurile de cancer sau suspecte de cancer ce se prezintă medicilor oficiali sau particulari, cât și diferitelor instituții menționate trebuesc comunicate completând o fișe nominală trimisă de institut pentru adunarea de date statistice asupra morbidității și mortalității canceroase (vezi art. 12).

Art. 25. — Ducerea la îndeplinire a obligațiilor ce incumbă acestui institut, potrivit cu articolele de mai sus, cade în sarcina medicilor ce conduc instituțiile sau serviciile respective, care medici sunt responsabili de executarea acelor obligațiuni.

Când pacienții canceroși sau suspecți de cancer nu au vreo preferință, ei vor fi adresați întotdeauna dispensarului institutului.

Art. 26. — Institutul organizează, prin secția dispensar și cu ajutorul autorităților sanitare indicate la art. 5, numeroase oficii de „consultații gratuite pentru cancer și maladii cronice", în diferite centre urbane sau rurale din terito-

riul atribuit institutului. Medicii de spitale, dispensarii sau circumscripţii cum şi medicii oficiali afiliaţi, pot dirija asemenea oficii de consultaţiuni, având sediul într'un local oficial (spital, dispensar, primărie etc.), unde:

a) Se face tot afişajul oficial relativ la cancer;

b) Se dau informaţii;

c) Se fac consultaţii gratuite (conform art. 10—12), cel puţin odată pe săptămână de către unul sau mai mulţi medici oficiali sau nu, afiliaţi institutului şi desemnaţi special de institut în acest scop.

Se vor prefera localităţile unde există o convergenţă naturală a populaţiei pentru autorităţi, se vor alege zilele de târg.

Art. 27. — Organizaţiile locale au în a lor grije toate industriile cancerigene din raza lor, pentru aceasta vor întocmi liste complete ale tuturor industriilor, precum şi a tuturor asociaţiilor profesionale (patronale sau de lucrători), cu care vor rămâne în contact permanent.

Art. 28. — Pe lângă institut funcţionează un consiliu de asistenţă şi propagandă format din: directorul şi subdirectorul institutului, directorul institutului de igienă, inspectorii generali sanitari din Cluj şi Timişoara, medici primari de municipii şi judeţe, un delegat al federaţiei societăţilor pentru combaterea plăgilor sociale, un expert financiar, un delegat al presei. Acest consiliu, având rol consultativ, asigură cât mai larga difuziune a propagandei şi măsurilor profilactice şi propune măsurile cele mai indicate în acest sens.

Art. 29. — Propaganda este făcută de către tot personalul tehnic superior al institutului sau de cei afiliaţi lui.

Propaganda trebue îndreptată împotriva maladiilor cronice ca şi împotriva cancerului, precizând că evitarea cancerului nu se poate face decât prin vindecarea sau cel puţin tratarea maladiilor ce tind să devină cronice. Toată această propagandă se face pe baza publicaţiilor speciale trimise de institut. Acestea vor fi împărţite pe cât se poate, cu prilejul unor mici conferinţe ţinute săptămânal în diferite medii (şcoli, cazărmi, asociaţii confesionale, culturale, profesionale etc.), schimbând pe cât posibil de fiecare dată mediul adresat. Se va raporta lunar institutului:

Numărul de broşuri date;

Numărul de persoane care au cerut informaţii relative la cancer;

Numărul de persoane care au cerut informaţii pentru chestiuni altele decât cancer.

Art. 30. — Prezentul regulament se va pune în aplicare odată cu publicarea lui în Monitorul Oficial.

Art. 31. — Pentru cazurile neprevăzute în acest regulament, directorul va hotărî după cum va crede de cuviinţă.

Decretul[1]) No. 3046 din 14 nov. 1934 pentru contopirea Institutului de statistică generală a Statului cu Institutul de Demografie şi Recensământ

(M. O. No. 263 din 14 nov. 1934).

Art. I. — Cu data promulgării prezentului decret, Institutul de Statistică Generală a Statului se contopeşte cu Institutul de Demografie şi Recensământ, sub denumirea nouă de „Institutul Central de Statistică a Statului", cu următoarele atribuţiuni:

1. Să adune direct sau prin organele publice şi să centralizeze, toate datele privitore la populaţia ţării, la repartizarea şi mişcarea bunurilor în măsura în care o bună guvernare a Statului o reclamă.

2. Să facă toate publicaţiunile privitoare la datele statistice care sunt necesare pentru lămurirea opiniei publice.

3. Să asigure singur cooperarea internaţională cu institutele similare ale Statelor străine.

Art. II. — Institutul central de statistică al Statului va funcţiona în ministerul muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale.

El va fi condus de un director numit dintre cei mai reputaţi statisticieni ai ţării, care va avea răspunderea personală atât pentru buna funcţionare a institutului, cât şi pentru rezultatele, de orice natură, ale acestei funcţionări. Directorul stă sub nemijlocita autoritate a ministrului, a cărui dispoziţiuni este dator să le urmeze.

Directorul va fi ajutat de un subdirector care îi exercită atribuţiunile prin delegaţiune.

Directorul va fi asistat de o comisie consultativă compusă din 4 specialişti recunoscuţi. Numirea membrilor se face pe 3 ani, prin decizie ministerială. Consultarea comisiunei asupra tuturor chestiunilor care privesc directivele serviciului statistic şi metodele de lucrare, este obligatorie.

Se înfiinţează, pe lângă director, un birou de secretariat care va cuprinde registratura, arhiva, biblioteca şi birouri de corespondenţă cu străinătatea.

Art. III. — Institutul central de statistică al Statului se împarte în două servicii:

1. Serviciul statisticei umane, care se ocupa de toate datele şi fenomenele care interesează direct omul din punct de vedere fiziologic, intelectual, religios, moral, social şi economic.

Toate lucrările serviciului statisticii umane le va executa Institutul de Demografie şi Recensământ, ale cărui atribuţiuni se extind asupra întregului domeniu indicat de prezentul decret pentru serviciul statisticii umane.

---

1) Potrivit cu dispoziţiile art. 1 din l. p. simpilificarea serviciilor publice şi p. luarea măsurilor economice sau financiare urgente, publicată în M. O. nr. 155 din 9 iulie 1934 (legea nr. 124/1934).

Institutul de Demografie şi Recensământ, ca serviciu al statisticii umane, va aduna şi centraliza datele statistice dela ministerele: muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale, justiţiei, internelor, cultelor, artelor şi instrucţiunii publice.

2. Serviciul statisticii bunurilor se ocupă de toate datele şi fenomenele care interesează direct bunurile, din punct de vedere al fiinţei, repartizărei şi a circulaţiei lor.

Acest serviciu va aduna şi centraliza datele statistice dela ministerele: agriculturii şi domeniilor, industriei şi comerţului, al comunicaţiilor şi al finanţelor.

Art. IV. — Serviciile se vor împărţi într'atâtea birouri, câte sunt ministerele cu care lucrează.

Compunerea serviciilor şi a birourilor, încadrarea şi numărul funcţionarilor, care variază pe birouri, după volumul lucrărilor curente, se va fixa pe cale de regulament.

Art. V. — Organele locale, pentru culegerea directă a datelor statistice, sunt:

1. Birourile de statistică a prefecturilor.
2. Birourile de statistică a comunelor.

Aceste birouri vor fi organizate după nevoile locale şi posibilităţile bugetare ale fiecărei prefecturi sau comune şi în conformitate cu dispoziţiunile legii administrative. Scopul lor va fi să procure şi să ţină la dispoziţia tuturor serviciilor judeţene şi comunale datele statistice necesare şi ordonate de organele în drept, precum să transmită institutului central, din oficiu, toate datele statistice adunate.

Art. VI. — Fiecare minister, cu regiile şi casele autonome dependinte, afară de cel al Ap. Naţionale, al Armamentului şi al Afacerilor Străine, va avea un birou de statistică departamentală, cu următoarele atribuţiuni:

a) De a aduna datele stastistice necesare unei bune politici departamentale şi a le ţine datele adunate la dispoziţia ministerului;

b) De a transmite din oficiu, datele statistice din punctul 1, Institutului Central de statistică al statului şi de a culege alte date în urma dispoziţiunii acestuia. Birourile fac parte integrantă din ministerele respective în toate privinţele, în afară de metoda technică de lucru, pe care o determină, unitar şi în mod obligatoriu institutul Central. Birourile pot face studii şi publicaţii numai în măsura în care o reclamă interesele departamentului şi cu autorizaţia specială a ministerului. Contactul nemijlocit cu alte birouri sau cu străinătatea, birourile nu-l pot avea. Acest contact este în atribuţiunea exclusivă a institutului central. Organizarea birourilor, determinarea numărului funcţionarilor, care trebue să fie cel mai mic posibil, se va face, pe cale de decizie, de fiecare ministru în parte.

Art. VII. — Orice serviciu sau funcţionar public este obligat, sub sancţiunile penale şi disciplinare, a răspunde fără întârziere la toate întrebările puse, sub orice formă, de către institutul central de statistică al Statului. Tot aceştia sunt obligaţi a executa însărcinările institutului central referitoare la culegerea datelor statistice.

Ori ce particular va fi chestionat de institutul central de statistică a Statului sau de un serviciu public sau funcţionar, delegat în acest scop, asupra faptelor care de obicei formează materie de statistică, este dator să răspundă cu toată sinceritatea şi graba.

Refuzul răspunsului referitor la datele statistice, darea datelor statistice false, împiedicarea sub orice formă a lucrărilor referitoare la culegerea datelor statistice, constitue contravenţie pentru persoanele particulare şi se va pedepsi dela 1000—20.000 lei amendă.

Toate datele statistice, ori de unde ar fi culese, sunt secrete oficiale şi nu pot fi divulgate, ci numai utilizate în scop statistic. Abaterile dela această dispoziţiune se vor pedepsi conform dispoziţiunilor codului penal privitoare la divulgarea secretelor oficiale.

Datele satistice, înainte de publicarea lor, nu pot fi consultate pentru nici un scop decât numai în temeiul unei autorizaţiuni dată de ministerul la al cărui departament se păstrează datele respective.

Art. VIII. — Convenţiunea încheiată la 21 iunie 1933 între ministerul muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale şi fundaţiunea Rockefeller rămâne neatinsă.

Institutul de demografie şi recensământ va continua să funcţioneze conform principiilor stabilite în zisa convenţiune.

Funcţionarii cari, după reorganizarea birourilor departamentelor, vor rămâne supranumerari se vor repartiza la Institutul central de statistică al Statului, în măsura necesităţii, păstrându-şi fiecare drepturile câştigate la grad şi salarii.

Dispoziţiunile privitoare la personalul tehnic statistic din legea sanitară şi de ocrotire, art. 220 şi 221 [1]), precum şi regulamentul privitor la încadrarea şi pregătirea acestui personal se menţine în vigoare. Modificările necesare se vor putea face prin decizie ministerială.

Punerea în aplicare a acestui decret, precum şi desvoltarea principiilor cuprinse într'însul, se va face pe cale de regulament, întocmit prin decizie ministerială.

Art. IX. — Toate dispoziţiunile, afară de cele amintite în prezentul decret, privitoare la organizarea şi funcţionarea serviciului statistic pe întreaga ţară sunt şi rămân abrogate.

Art. X. — D. preşedinte al consiliului de miniştri este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului decret.

---

1) Art. 112 şi 113 din actuala lege.

IV. ASISTENȚA SPITALICEASCA

Regulamentul pentru funcţionarea instituţiunilor de asistenţă medicală

(D. R. No. 6754 din 5 dec. 1923, M. O. No. 300 din 7 dec. 1923, mod. D. R. No. 2928 din 3 sept. 1924, M. O. No. 197 din 10 sept. 1924).

DISPOZIŢIUNI GENERALE

Art. 1. — Spitalele, azilele, sanatoriile, spitalele de boli mintale și în genere orice instituţiune sau așezământ pentru asistența medicală, sunt puse și stau sub controlul și conducerea medicilor, conform dispozițiunilor din acest regulament.

Art. 2. — Medicii acestor instituțiuni au întreaga răspundere a serviciilor lor, din punctul de vedere technic, tot personalul subaltern lucrând sub ordinele și controlul lor, în limitele prevăzute de acest regulament, iar medicul conducător va avea întreaga răspundere din punct de vedere administrativ a întregei instituțiuni precum și a tuturor serviciilor din acea instituțiune.

Medicii precum și administratorii constituiți contabili în bani sau materii, sunt supuși tuturor dispozițiunilor din regulamentul pentru contabilitatea și controlul serviciilor pendinte de Direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Art. 3. — In instituțiunile de asistență medicală, se stabilesc trei clase de ospitalizare și anume:

Clasa I. Cameră specială cu 1—2 paturi, regim alimentar deosebit și o infirmieră la cel mult două asemenea camere.

Clasa II. Cameră cu cel mult 6 paturi, regim alimentar deosebit de cel al clasei a III-a, o infirmieră pe cameră.

Clasa III. Regim și cameră comună, o infirmieră la 10 paturi.

Diviziunea în clasele specificate mai sus se va aplica tuturor instituțiunilor și în parte tuturor secțiunilor acestora, cu diferența că această aplicațiune nu va fi totală, decât acolo unde localul instituțiunei o permite și împrejurările locale o cer, rămânând ca, în toate celelalte cazuri, ea să nu se facă decât parțial.

Direcțiunea generală a serviciului sanitar, după propunerea directorilor de regiuni sanitare, va decide care anume instituțiuni vor avea câte trei clase, care numai două sau chiar numai una, specificând și numărul lor.

In toate cazurile, din efectivul total al unei instituțiuni de asistență medicală, un număr de cel puțin 60 la sută din paturi vor fi afectate clasei a III-a.

Art. 4. — Ingrijirea bolnavilor sau internaților în aceste instituțiuni de asistență medicală se plătește și această plată, cade în sarcina bolnavului însuși, a familiei sale, a patronilor, a stăpânilor, a persoanelor, sau a autorităților cărora le incumbă îndatorirea de a asista pe cei bolnavi.

Stăpânii sunt obligați să plătească pentru servitori, taxa de îngrijire pentru 30 zile. Patronii cari cad sub prvederile legei meseriilor sau a altor dispozițiuni legale sau regulamentare, vor fi obligați să plătească taxele, în raport cu acele prevederi.

Ofițerii superiori invalizi de război, văduvele de război ale ofițerilor superiori și orfanii de război ai acestor ofițeri, având recomandațiunea scrisă a Direcțiunei oficiului național I. O. V., sau a delegaților săi de pe lângă prefecturile de județ, vor primi îngrijirea medicală cu plată în clasa I, în instituțiunile de asistență medicală, spitale, azile, ospicii și sanatorii, cari depind și sunt sub controlul direct al Direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Ofițerii inferiori invalizi de război, văduvele de război ale ofițerilor inferiori și orfanii de război ai acestor ofițeri, vor fi primiți și îngrijiți în clasa II-a a acestor instituțiuni, cu aceleași formalități ca și cei de mai sus.

Plata întreținerei cade în sarcina Oficiului Național I. O. V.

Pentru acest scop instituțiunile de asistență medicală, indicate mai sus, vor înainta, la finele fiecărei luni, Direcțiunei oficiului național I. O. V., compturi pentru plata zilelor de întreținerea bolnavilor respectivi.

Gratuitatea nu se acordă decât celor ce vor face dovada că sunt complect lipsiți de mijloace și n'au nici un venit, atât ei cât și acei ce au îndatorirea a-i asistă conform aliniatului precedent, printr'un certificat eliberat de perceptorul sau primarul comunei unde locuește și pe răspunderea acestuia.

Art. 5. — Pe lângă cei lipsiți complect de mijloace, se consideră ca neavând cu ce plăti căutarea în spital, toți cari vor probă printr'un certificat eliberat de perceptorul comunei unde locuesc și pe răspunderea acestuia, că atât ei cât și aceia cari au îndatorirea de a'i asista conform articolului precedent:

a) Nu au pământ, și venitul muncii ar fi suficient numai pentru întreținerea familiei sau că venitul pământului, sau orice alt venit imobiliar, deasemenea este suficient numai pentru întreținerea familiei;

b) Fiind funcționari ai Statului, județelor sau comunelor, nu primesc un salar lunar mai mare de 3000 lei, cuprinzând toate accesoriile și nu mai posedă altă avere mobiliară sau imobiliară;

Ceilalți funcționari intră în categoria al. 5, de sub art. 13 din acest regulament.

c) Că nu au un venit de orice natură ar fi mai mare de 1500 lei lunar.

Aprecierea îndeplinirii condițiunilor de mai sus, o au în ultimă instanță Direcțiunile de regiuni sanitare, la cererea organelor sanitare sau a celor interesați.

Art. 6. — Sunt scutiţi de plată: Bolnavii atinşi de o boală cu declaraţie obligatorie, cu excepţiunea că această gratuitate încetează când bolnavul sau familia sa pretind un regim special;

b) Bolnavii atinşi de sifilis în faza contagioasă şi în cazul când sifiliticii sau cei atinşi de alte boale venerice, devin declarabili prin faptul că nu urmează un tratament regulat;

c) Invalizii de războí soldaţi şi grade inferioare, văduvele de război, ale soldaţilor şi gradelor inferioare, precum şi orfanii lor de război vor fi trataţi şi întreţinuţi gratuit în instituţiunile de asistenţă medicală, păstrându-se aceleaşi formalităţi ca şi pentru cei dela art. 4, pentru primirea lor.

Plata întreţinerii cade în sarcina Oficiului Naţional I. O. V.

Pentru acest scop instituţiunile de asistenţă medicală, vor înainta, la finele fiecărei luni, Direcţiunei Oficiului Naţional I. O. V. compturi pentru plata zilelor de întreţinerea bolnavilor respectivi;

d) Supuşii streini pe baza convenţiunilor internaţionale de reciprocitate;

e) Streinii, când nu se poate descoperi cărui stat aparţin, pentru a se putea face intervenirea necesară;

f) Alienaţii fără familie, până la întocmirea formalităţilor de internare sau până la trimiterea lor în spitalele speciale.

Art. 7. — Nimeni nu poate fi refuzat dela îngrijirea spitalicească, oricare i-ar fi starea materială, când cazul său reclamă o îngrijire de urgenţă, pe care trebue să o aprecieze medicul pe a sa răspundere.

In special vor fi întotdeauna primiţi accidentaţii şi aceia care au nevoie de o îngrijire medicală, chirurgicală sau obstetricală urgentă, precum şi bolnavii găsiţi pe stradă şi prezentaţi la spitale.

Cercetarea stării materiale a acestora şi impunerea lor la taxe, se va face în cursul boalei după încetarea stării de urgenţă.

Art. 8. — Nu se face nici o diferenţă pentru primirea bolnavilor în spital între români şi supuşii altor state, decât că, la nevoe egală, se dă preferinţă celor dintâi.

Nu se ţine seamă de religiunea bolnavului care intră în spital.

Art. 9. — Orice medic al unei instituţiuni de asitenţă medicală, care cu bună ştiinţă a înlesnit, ca cineva să se folosească pe nedrept de asistenţa gratuită, rezervată categoriilor de mai sus, fie că din aceasta a rezultat sau nu pentru el vreun folos material, se face pasibil de pedepsele disciplinare prevăzute de lege, iar cheltuelile de întreţinere ale bolnavului vor cădea în sarcina sa.

Deasemenea în secţiunile de specialitate nu se pot primi alţi bolnavi decât acei atinşi de boalele pentru specialitatea acelor secţiuni.

Bolnavul care se face să fie îngrijit gratuit, fără drept intră în prevederile al. 2 de sub art. 40 al legei sanitare.

Art. 10. — Boalele cronice şi incurabile nu se primesc în spitalele generale decât numai pentru complicaţiuni acute şi numai până la terminarea acestora.

Infirmii cari nu mai pot fi vindecaţi, deasemenea nu se pot primi, ei urmând a fi internaţi în ospiciile anume destinate lor.

Medicii cari se vor abate dela acest articol, cad în sancţiunile prevăzute de art. 9.

Art. 11. — Alienaţii nu se primesc în spitalele generale. In oraşele reşedinţe de judeţ, când în imediata apropiere nu există nici un spital pentru alienaţi, unul din spitale va avea instalaţiunea necesară (pavilion sau camere speciale) pentru internarea provizorie, până la facerea formelor, a oricărui alienat, care n'are familie sau a cărui familie este pusă în imposibilitate de a-l îngriji. O cameră specială se va amenaja dacă este posibil, în acest scop şi în spitalele din comunele rurale sau urbane nereşedinţe de judeţ. In acestea nu este permisă, sub nici un motiv, deţinerea unui alienat decât cel mult trei zile, în care timp autoritatea competinte locală este obligată, a executa transportul lui la spitalul din capitala judeţului, sau la spitalul de alienaţi dacă acesta este mai apropiat.

Deasemenea spitalul dela reşedinţă, însărcinat cu internarea provizorie a alienaţilor, nu poate deţine un alienat decât timpul strict necesar pentru stabilirea diagnozei şi întocmirea formalităţilor cerute de lege pentru internarea lui în spitalul special. Acest timp este maximum de opt zile după care alienatul, însoţit de formele legale, va fi înaintat autorităţilor locale competinte, cari au îndatorirea de a-l înainta, fără altă întârziere, spitalelor speciale.

Nerespectarea acestor dispoziţiuni angajază, după împrejurări, fie răspunderea medicului conducător al instituţiunei, fie autoritatea chemată a executa transportarea sa, expunându-i pe ambii la sancţiuni disciplinare şi la suportarea cheltuelilor de întreţinere a bolnavilor.

Art. 12. — Pe lângă dispoziţiunile generale de mai sus, pentru celelalte instituţiuni sau aşezăminte de asistenţă afară de spitalele obişnuite, regulamente speciale vor stabili condiţiunile şi modalităţile particulare aplicabile funcţionării şi organizării lor.

Toate dispoziţiunile generale, prevăzute în prezentul regulament sunt aplicabile şi azilelor, sanatoriilor pentru tuberculoşi, precum şi ospiciilor de alienaţi.

TAXELE DE CAUTARE

Art. 13. — Plata pentru îngrijire în instituţiunile de asistenţă medicală, se va stabili la începutul fiecărui an, de către Direcţiunea generală a serviciului sanitar, după următoarele norme:

Pentru clasa I-a, de 6 ori cota bugetară de hrană, alocată unui bolnav, pe zi, în instituţiunea respectivă.

Pentru clasa II-a, de 4 ori.

Pentru clasa III-a, cota bugetară, la spitalele din comunele rurale şi de două ori la spitalele din oraşe.

Pentru timpul petrecut în spital peste 30 zile, taxele se reduc la jumătate.

Funcționarii publici (Stat, județ, comună, instituțiuni supuse controlului Statului) precum și pensionarii, cari nu au altă avere în afară de salariu sau pensie, au personal, dreptul la o reducere de 50 la sută, a acestor taxe în toate clasele, fie că plătesc singuri, fie că sunt îngrijiți pe contul fondurilor publice. Familiile acestora (soție și copii) se vor bucura de o reducere de 25 la sută asupra acestor taxe.

In aceași categorie intră ofițerii din activitate, ori de rezervă proveniți din activitate. Pentru militarii cari se internează în clasa III-a, Ministerul de război va plăti taxele alocate în bugetul acelui departament.

Funcționarii medicali și sanitari de orice grad, precum și acei din administrația centrală și serviciile exterioare ale Direcțiunei generale a serviciului sanitar și familia lor directă din sarcina lor, se bucură de absolută gratuitate în clasele de căutare respective gradului funcțiunei lor.

Art. 14. — Plata acestei taxe se calculează pe zilele de căutare în spital.

Modalitatea plăței și formalitățile de încasare se vor stabili de către Direcțiunea regiunilor sanitare respective, în acord cu medicul conducător al spitalului.

Plățile neachitate, fie de particulari, fie de autorități, de patroni, stăpâni, etc., se dau în debitul administrației financiare respective pentru urmărire și executare, de către administrația spitalelor

Art. 15. — Incasarea acestor taxe este obligatorie și se face cu îndeplinirea formelor și conform dispozițiunilor regulamentului de contabilitate și control.

Toate încasările de taxe se vor vărsa trimestrial pe seama Statului, anunțându-se despre aceasta Direcțiunile regionale sanitare, cărora li se vor înainta recipisele.

Art. 16. — Declarațiunea verbală pentru internarea pe cont propriu sau prezenetarea carnetului pentru internare în contul unei autorități, precum și orice altă intervenție scrisă sau verbală din partea unui alt organ constitue pentru instituțiune act indiscutabil de creanță asupra particularului, autorității sau organului respectiv.

Această creanță în privința particularului este considerată, că se întinde fără nici o excepție și asupra membrilor din familia, în a căror sarcină cade îngrijirea lui, conform prevederilor codului civil.

Art. 17. — In afară de taxele de căutare specificate mai sus, particularii, îngrijiți pe contul lor propriu sau al familiilor, pentru toate clasele, vor mai plăti și taxe suplimentare, pentru diferite cercetări de laborator, consulturi sau vizite speciale, interveniri chirurgicale, radiografie, radioterapie, medicamente speciale, etc.

Directorii de regiuni sanitare vor fixa maximul și minimul acestor taxe, pentru fiecare spital, după localitate și pentru fiecare clasă, în acord cu medicul conducător al spitalului.

Aceste taxe vor fi obligatoriu afișate, în mod vizibil, la fiecare spital.

Art. 18. — Pierderile și stricăciunile de efecte: mobilier, ustensile, instrumente, etc., ale spitalului, provenite din vădită vină a bolnavului, constatat și calificat ca atare de către medicul conducător al spitalului, vor fi imputate bolnavului de către medicul conducător al spitalului cu aprobarea directorului de regiune sanitară. La evaluarea lor, se va avea în vedere gradul lor de uzare. In caz de neplată, sumele imputate vor fi date în debit, spre urmărire, întocmai ca și taxele de căutare.

Art. 19. — Bolnavii de clasa I-a și a II-a pot plăti medicului spitalului, în a cărui îngrijire se află. onorarii. Aceste onorarii privesc numai intervențiunile chirurgicale și consulturile medicale

Quantumul acestor onorarii pentru consultul sau intervenția chirurgicală pe cari bolnavul le poate plăti medicului, se stabilesc de directorii de regiuni sanitare respective, de comun acord cu medicul spitalului și în conformitate cu obiceiurile localităților.

Onorariile pentru intervențiile chirurgicale se vor repartiza, între medicul chirurg operator, medicul secundar și personalul ajutător la operație, după normele ce se vor stabili prin regulamentul interior.

Aceste onorarii vor fi obligatoriu afișate la fiecare spital.

ORGANIZAREA INTERIOARA

Art. 20. — Orice instituțiune de asistență medicală se va conduce și administra după normele stabilite în prezentul regulament.

Art. 21. — Până la un număr de 50 paturi, spitalele pot avea o singură secțiune și în acest caz, conducătorul ei poartă denumirea de medic de spital.

Instituțiunile cu mai mult de 50 paturi, constituind o singură secție, sunt conduse de un medic primar având de ajutor un medic secundar.

Instituțiunile cu mai mult de 50 paturi, pot fi divizate și pe secțiuni de specialități, puse, în acest caz, fiecare sub conducerea unui medic primar, urmându-se ca la art. 23. — O secțiune nu poate avea mai puțin de 30 paturi.

Art. 22. — Instituțiunile cu o singură secțiune stau sub conducerea tehnică sau administrativă a medicului de spital, sau a medicului primar de spital, după cazuri. Acesta are întreaga răspundere a averei zestrale și a gestiunei bănești a așezământului, precum și aceia a conservărei, întreținerei și bunei întrebuințări a materialului destinat funcționărei lui.

Toate dispozițiunile prevăzute la legea contabilității publice în privința contabilității în bani și materii, îi sunt aplicabile.

Oficianții sanitari cărora medicii conducători

le vor încredința zestrea spitalului, vor trebui să depună o garanție de cel puțin 10%.

Art. 23. — Instituțiunile de asistență medicală cu mai mult de 50 de paturi și mai puțin de 200 de paturi, însă având două sau mai multe secțiuni de specialitate, vor avea un intendent sau administrator gestionar în bani și în materii, asupra căruia trece întreaga răspundere prevăzută de ultimul aliniat al articolului precedent, cu adaosul că acesta este pus sub controlul permanent al unuia dintre medicii primari de secțiune desemnat de Directorul regiunei sanitare respective, și care va îndeplini acest control administrativ, va îndruma toate actele de gospodărie a intendentului sau administratorului, acte ce vor trebui să aibă întotdeauna și în prealabil, aprobarea lui.

Deasemenea orice act de gestiune al intendentului sau administratorului, cum și documentele justificative pe care el se întemeiază, sunt supuse verificării medicului primar și nici un asemenea act sau scripte nu se poate primi fără să poarte viza îndeplinirii acestei verificări. Această verificare se înțelege efectivă, ea angajând și răspunderea materială a aceluia, care a făcut-o.

Materialele technice ale secțiunilor (instrumente, aparate, instalațiuni technice, material chirurgical, etc.), nu se dau în sarcina intendentului sau administratorului; ele rămân în răspunderea fiecărui medic primar de secțiune.

Art. 24. — Instituțiunile cu cel puțin trei secțiuni și numai când numărul total al paturilor este sau trece de 200, precum și spitalele de specialitate, (copii, maternități, dermatologice, etc. etc.), cu cel puțin 100 de paturi, vor avea în capul lor un medic director care este și medicul primar al unei secțiuni din acel spital.

Medicul-director are în sarcina sa întreaga conducere administrtivă a spitalului și în răspundere, controlul permanent al întregei gestiuni în bani sau materii.

El nu are și nici nu pote avea vre-un amestec în tot ce privește conducerea technică a celorlalte secțiuni ale spitalului, care rămâne întreagă în competința medicilor primari respectivi.

Instituțiunile de asistență medicală, azilurile și spitalele de boli mintale, precum și orice alte instituțiuni de asistență medicală, cari au peste 400 de paturi, pot avea și un director administrativ însărcinat exclusiv cu partea administrtivă a instituțiunei. El va fi sub raportul erarhiei subordonat directorului-technic, dacă acesa există. Directorul administrativ va trebui să fie doctor în medicină, bucurându-se de toate drepturile medicilor de spital. In cazul când nu s'ar găsi un medic, se poate numi provizoriu o altă persoană, care va trebui să aibă un titlu academic și referințe de bun administrator. Directorul administrativ, pe lângă salariul din buget, va avea întreaga întreținere în spital. In mod obligatoriu va locui în spital. Va participă la toate ședințele și lucrările consiliului medical.

In toate instituțiunile de asistență medicală, directorii-adminisrativi, administratorii, și în caz de lipsă, intendenții, sunt de drept gestionari în bani și materii.

Art. 25.—Pe lângă fiecare instituțiune va funcționă un consiliu medical, compus din medicii primari, medicul director și medicii șefi ai celorlalte secțiuni. El va fi prezidat de medicul director, care în conformitate cu un program alcătuit va supune consiliului spre dezbatere, chestiunile atât de ordin administrativ, cât și de ordin technic. Va lua avizul asupra tuturor chestiunilor de organizare și gospodărie interioară a spitalului, asupra îmbunătățirilor de adus acestuia, cum și asupra întocmirei anteproectului de buget pentru anul viitor. Tot în acest consiliu se vor discută și toate chestiunile de conducere technică a diferitelor secțiuni, inovațiile de introdus, motivele și rezultatele lor, precum și greșelile sau neglijențele din serviciu, comise de personalul subaltern și urmarea ce trebuiă, să li se dea.

Avizele consiliului se consemnează într'un registru sub formă de proces-verbal, semnat de toți, minoritatea motivându-și părerea.

Consiliul se întrunește obligator odată în fiecare lună, și extraordinar, prin convocarea medicului director, oridecâteori este nevoie. Secretarul consiliului este secretarul contabil al spitalului.

Art. 26.—In instituțiile de asistență medicală cu o singură secțiune, încasarea și urmărirea veniturilor, ca și facerea plăților, este în sarcina medicului spitalului, sau a medicului primar al spitalului, după cazuri. Acesta pe a sa răspundere poate trece această sarcină cum și aceea a inventarului zestral și a manipulărilor materialului consumabil, asupra unuia sau mai multora din personalul său ajutător, însă această trecere nu poate în nici un caz, determină o împărțire de răspundere și nici a atribui acestora calitatea de gestionar fie în bani, fie în materii, în locul celor dintâi.

Art. 27. — In instituțiunile de asistență medicala cu două sau mai multe secțiuni, dar fără medic-director sau director administrativ, intendentul sau administratorul este casier primitor și plătitor, cum și gestionar în materii. El poate avea drept ajutor un econom, însărcinat cu conservarea și buna întreținere a averei zestrale, precum și cu manipularea materialului consumabil, nemicșorându-se însă prin aceasta cu nimic răspunderea sa care rămâne întreagă.

Art. 28. — In instituțiunile de asistență medicală având un medic-director, calitatea de gestionar în bani și în materii o are medicul director. El poate repartiză din atribuțiunile sale administratorului sau intendentului. In cazul acesta, toate actele de gestiune, ca acele aduse în justificare, sunt supuse verificărei medicului-director sau directorului administrator și numai cu prealabila aprobare a acestuia, se fac toate plățile. Medicul-director are pe lângă sine un secretar-contabil, însărcinat cu ținerea situației bănești la zi.

Art. 29. — Personalul instituţiunilor de asistenţă medicală este compus din:
1. Personalul medical;
2. Personalul sanitar auxiliar;
3. Personalul administrativ;
4. Personalul technic de meserie;
5. Personalul de serviciu;

Personalul necesar instituţiunei se stabileşte pe cale bugetară, în fiecare an, de medicul conducător. Tabloul de personal se înaintează Direcţiunei regionale sanitare spre aprobare.

In instituţiunile cu consiliu medical, tabloul de personal înainte de a fi trimis direcţiunei regionale sanitare respective, spre aprobare, se supune consiliului medical.

SERVICIUL INTERIOR

Art. 30. — Vizita de dimineaţă a bolnavilor din toate instituţiunile de asistenţă medicală va începe cel mai târziu, vara (Aprilie—Septembrie) la ora 8, iar iarna (Octombrie—Martie), la ora 9.

Contravizita se va face seara, între orele 16—18.

Art. 31. — In timpul vizitei de dimineaţă, medicul va examinà pe fiecare bolnav în parte, va face diagnosticul, va prescrie tratamentul cuvenit, va ordona regimul alimentar ce trebue să-l aibă bolnavul în acea zi şi va îngriji ca observaţiunile relative la mersul boalei şi tratamentului ordonat să fie în fiecare zi înscrise în foaia de observaţiuni.

Regimul alimentar se va notà îndată pe foaia de alimentaţiune.

Art. 32. — După terminarea vizitei medicul va semnà registrul de medicamente ordonate şi foaia de alimentaţiune, după ce le va controla şi după ce va notà în litere, totalul diferitelor medicamente şi alimente prescrise.

El controlează şi semnează listele de cantităţi din foaia rezumativă a zilei precedente, expediază lucrările curente şi semnează tabletele celor eşiţi. Nici o tabletă nu va fi fără diagnostic la semnarea ei.

Art. 33. — După vizită se vor da consultaţiuni bolnavilor ambulanţi când acest serviciu este în sarcina medicilor spitalului, după normele specificate la art. 124—133.

Art. 34. — In fiecare zi dimineaţa la vizită şi seara, la contra vizită, se va controlà dacă alimentele, atât pentru bolnavi, cât şi pentru personal, se prepară şi se împart în cantitatea prescrisă şi dacă sunt de bună calitate. Orice abatere constatată trebue imediat îndreptată şi reprimată.

Art. 35. — Orice caz de boală epidemică sau contagioasă a cărui declaraţiune este obligatorie prin lege, se va face cunoscut de îndată autorităţei sanitare a locului de unde vine boala.

Dacă bolnavul este militar, încunoştiinţarea se va face şi medicului corpului din care face parte. Cazurile de epidemii exotice (holeră, ciumă) se vor anunţà telegrafic deopotrivă Direcţiunei regiunei sanitare respective şi Direcţiunei generale a serviciului sanitar.

Ivirea unei epidemii în aşezământ chiar, se va comunica de îndată Direcţiunei regiunei sanitare respective.

Art. 36. — Cadavrele celor sucombaţi în urma unor boale contagioase se pot liberà la cerere familiilor lor.

Cadavrele nereclamate timp de trei zile, pot fi puse la dispoziţia Facultăţilor de medicină, după cererea acestora.

Conservarea şi transportul cadavrelor în acest caz se va face pe contul Facultăţilor.

Cadavrele celor sucombaţi în urma unor boale contagioase, se înmormântează în cimitirul local deadreptul, de către spital, fără pompă sau altă ceremonie. Ele nu se pot eliberà spre înmormântare familiilor, decât îndeplinindu-se măsurile prevăzute în regulamente speciale de înmormântări, de combaterea epidemiilor şi instrucţiunilor speciale date de Direcţiunea regională respectivă.

Art. 37. — In toate instituţiunile ordinea şi curăţenia trebue să domnească peste tot în orice timp şi în orice împrejurări.

Personalul de serviciu trebue să fie întotdeauna prezinte şi sub nici un motiv nu se admite ca bolnavii să fie lăsaţi singuri.

Art. 38. — Personalul auxiliar de asistenţă, în orice oră a zilei şi eventual şi noaptea, va trebui să aibă o ţinută curată, îngrijită şi prezentabilă. Bluza de spital trebue întotdeauna purtată în serviciu; ea este de rigoare în tot timpul pentru personalul inferior.

Art. 39. — In toate serviciile şi în orice timp liniştea trebue să fie o regulă şi respectată întotdeauna. Strigătele, sgomotele, trânteli de uşi, altercaţiunile, sunt cu totul interzise.

Art. 40. — In nici una din aceste instituţiuni accesul nu va fi lăsat liber şi întotdeauna va fi cinevà pentru orientarea particularilor şi darea informaţiunilor necesare.

Art. 41. — Aceiaş ordine şi curăţenie trebue să domnească şi în curte, grădină şi toate anexele instituţiunei. Nu se permite, ţinerea în libertate, a păsărilor sau altor animale; cei interesaţi îşi vor face pentru aceasta îngrădiri speciale, pe cont propriu, şi numai cu autorizaţia medicului conducător al instituţiei.

Art. 42. — Personalul subaltern nu se poate întrebuinţà decât pentru serviciu în interesul aşezământului.

Art. 43. Intreaga avere zestrală a instituţiunei nu se poate utilizà decât în folosul bolnavilor şi nici unul din obiectele, efectele, instrumentele, aparatele, etc., ce o compun, nu trebue să primească altă destinaţie. Sub nici un motiv personalul nu poate întrebuinţà vreunul din aceste obiecte în folos propriu. In caz de urgenţă şi în mod cu totul excepţional însă, medicul în sarcina căruia a fost dat materialul, va puteà întrebuinţà sau îngădui întrebuinţarea temporară a instrumentelor sub a sa răspundere şi în afară de spital.

Art. 44. — Hainele şi efectele de îmbrăcăminte cu care un bolnv vine, se vor înscri la intrare în registrul respectiv. După ce vor fi spălate, călcate sau curăţite, şi la nevoie desinfectate şi

deparazitate, se vor ţine in magazie, nefiind permisă păstrarea lor la patul bolnavului, prin săli, camere sau coridoare, sub nici un cuvânt. Banii şi obiectele de valoare se depun la administraţia instituţiunii contra chitanţă.

La liberare ele se vor predà în regulă, bolnavii sau însoţitorii lor semnând de primire în acelaş registru şi restituind chitanţele.

Art. 45. — In caz de deces, aceste efecte se vor predà rudelor decedatului, sub luare de semnătură, când vor probà calitatea lor.

Efectele nereclamate de nimeni timp de trei luni, se vor scoate din registru printr'un proces-verbal al medicului cu arătarea numărului şi felului lor, numele bolnavului, căruia i-au aparţinut, data liberării sau decesului său şi numărul sub care a fost înregistrat.

Aceste efecte se vor înscrie în lista obiectelor degradate şi după o prealabilă desinfecţie riguroasă în etuvă sau altfel, ele vor fi date a urmà procedura stabilită de regulamentul de contabilitate şi control pentru obiectele de scos din serviciu.

Banii şi obiectele de valoare nereclamate timp de trei luni după ieşirea sau decedarea bolnavilor, rămân proprietatea instituţiunei. Obiectele de valoare se vor vinde conform legii contabilităţii. Sumele rezultate din bani şi vinderea efectelor, va constitui un fond pentru ajutorarea bolnavilor săraci la eşirea din spital.

Art. 46. — In fiecare Sâmbătă se va primeni toată rufăria de pat şi de corp la toţi bolnavii, rămânând ca în cazuri excepţionale această primenire să se facă ori de câte ori va cere trebuinţa.

Art. 47. — La liberarea sau decesul unui bolnav, toată rufăria de corp şi de pat se va înlocui cu alta curată, patul se va spăla cu o soluţie antiseptică forte, dacă nu este cu putinţă a fi trecut prin etuvă, iar dosul mindirului (saltelei), se va înlocui cu altul curat, paiele acestuia se vor înlocui cu altele curate în cazuri de deces sau de boală contagioasă.

Toată această operaţiune trebue executată in chiar ziua ieşirei sau decesului bolnavului. orice întârziere sau amânare fiind cu totul oprită.

Deasemenea indată după evacuarea bolnavilor contagioşi, toate obiectele şi efectele zestrale de cari s'au servit. vor fi curătite şi desinfectate.

Neîndeplinirea acestor dispoziţiuni se vor considerà ca neglijenţe grave şi supuse la pedepse disciplinare.

Art. 48 — In afară de cazurile oprite de medici, toţi bolnavii trebue, în fiecare dimineaţă, să se spele pe mâini, pe faţă şi în gură, şi să se pieptene. Cei ce nu pot face singuri aceasta, vor fi ajutaţi de personalul infirmier.

Art. 49. — Praf, urme de pânze de păienjeni, nu pot existà într'o sală de bolnavi. In acest scop se va întreţine în mod constant o curăţenie desăvârşită atât în interiorul sălilor de bolnavi, pe coridoare, cât şi în curte, desfiinţându-se mai cu seamă focarele de murdărie, unde ar puteà roi muştele.

Prin toate mijloacele posibile, se vor distruge paraziţii (păduchii de cap şi de corp, păduchii de lemn, ploşniţe sau stelniţe), puricii şi muştele.

Art. 50 — Nu este permis a se ţine sub paturi, în săli sau cabinele infirmierilor rufe sau alte obiecte murdare.

Aceiaşi regulă urmează a se păstrà şi în ceeace priveşte conţinutul dulapurilor sau mesele de serviciu din săli şi camere.

Art. 51. — Bolnavii grav cu conştiinţa pierdută şi cei în agonie, se vor izolà de restul sălei printr'un paravan, într'o rezervă sau boxă specială. După încetarea din viaţă, corpul se va lăsa pe loc în patul său timp de două ore, învelit, peste tot cu cearşaful şi numai după trecerea acestui timp şi după ce va fi văzut de oficiantul instituţiunei sau internul de gardă, va fi transportat tot aşa învelit peste tot, în cearşaf, în camera mortuară.

Art. 52 — Fiecare bolnav va aveà serviciul său pentru masă.

Frecatul şi curăţitul corect al acestui serviciu este în grija infirmierei sălei şi pentru controlul zilnic, aceste tacâmuri vor fi aşezate. la vizită, pe măsuţa fiecărui pat la vedere sau în sertarul mesei deschis.

Castronaşele şi talerele se vor spălà şi curăţi după fiecare masă tot prin grija infirmierei de sală; ele se vor ţine de aceasta în dulapul său, care va fi deschis la vedere în timpul vizitei şi contra-vizitei.

Spitalele mari cu organizaţie specială vor aveà servicii aparte pentru îngrijirea veselei şi pe cât va fi cu putinţă, vor organizà săli speciale pentru hrana bolnavilor cari pot umblà.

Art. 53. — Scuipătorile vor avea pe fund întotdeauna o soluţie antiseptică forte. Ele se vor curăţa zilnic cu apă fierbinte şi ori de câteori nevoia o cere se vor fierbe prelungit cu totul.

Asemeni oridecâteori nevoia o cere se vor fierbe şi pieptenii de metal întrebuinţaţi de bolnavi.

Art. 54. — Vasele de noapte trebuesc să fie ţinute curat, iar pe fund vor avea întotdeauna o mică cantitate de soluţie antiseptică forte. Ele vor fi zilnic spălate cu leşie fierbinte şi nu este permis a se vedea pete de murdărie.

Art. 55. — Closetele vor fi în permanenţă ţinute în cea mai mare curăţenie, personalul inferior de serviciu având pentru aceasta cea mai riguroasă răspundere şi pentru orice neglijenţă el va fi în mod sever pedepsit. Nu se va tolera nici cea mai mică murdărie pe ele sau în jurul lor. In fiecare zi în closetele ordinare se trece pe podina closetului, pe el şi pe pereţii înconjurători, până la un metru înălţime, cu o bidinea înmuiată în lapte de var, aşa că, în permanenţă, locul să apară în totalitate alb curat. Controlul acestei operaţiuni şi constatarea că într'adevăr această anexă se ţine curat se va face zilnic la vizita de dimineaţă.

Art. 56. — Lumina se stinge şi bolnavii se culcă vara la 21 ore iar iarna la 20 ore.

In timpul nopţei se vor lăsa aprinse numai candelele sau mici lumini în camere. coridoare şi closete.

Art. 57. — Ceaiul sau laptele se serveşte la ora 6 jum. vara şi la ora 7 jum. iarna, masa la ora 12, iar seara la ora 18.

Art. 58. — Vizitarea bolnavilor în instituţiuni, se va face după normele stabilite de regulamentul interior al Spitalelor.

Pe cât este posibil, în fiecare instituţiune se va destina o cameră în care bolnavii, cari pot părăsi patul, vor primi vizitele rudelor.

Vizitele bolnavilor trebue să fie de scurtă durată.

Vizitarea bolnavilor contagioşi este interzisă.

In maternităţi vizitarea lehuzelor nu se poate face decât cu prealabila autorizaţie a medicului conducător.

Art. 59. — Orice bolnav este liber a cere la vizită eşirea din instituţiune, bineînţeles dacă medicul răspunzător găseşte că părăsirea spitalului nu agravează cursul boalei. Numai celor atinşi de boale contagioase li se va refuza liberarea până la vindecarea definitivă a lor. Bolnavii cu boale contagioase nu se liberează decât în urma ordinului medicului respectiv şi numai după ce acesta constată complecta lor vindecare, lipsa oricărui pericol de transmisiune a boalei ce a avut şi după ce toate măsurile profilactice de rigoare în privinţa lor s'au executat.

Art. 60. — Izolarea bolnavilor contagioşi trebue să fie reală şi de orice înfrângere a ei răspunde atât infirmierul sau infirmiera camerei cât şi internul sau oficiantul de gardă. Mamele copiilor, când aceştia sunt prea mici şi nu pot sta singuri, se vor interna şi ele supunându-se la toate măsurile ordonate pentru evitarea oricărui pericol de transmisiune. In cazul când medicul va aprecia, că bolnavii pot fi internaţi fără însoţitori şi totuşi se va cere de către familie ca bolnavul să aibă însoţitor, medicul poate aproba aceasta, însă în acel caz atât bolnavul, cât şi însoţitorul vor plăti taxa de întreţinere.

Art. 61. — In toate cazurile de boale contagioase, medicii respectivi vor da instrucţiuni trebuincioase asupra măsurilor de desinfecţie ce trebuesc luate în privinţa obiectelor întrebuinţate de aceştia şi în privinţa celor privitoare la personalul de serviciu.

Art. 62. — Fiecare bolnav internat în spital va trebui să aibă patul său. Ţinerea bolnavilor pe jos nu este permisă sub nici un motiv. Pe cât este posibil, bolnavii se vor ţine separaţi după sex, şi această separaţiune în camere deosebite este obligatorie pentru cei dela 13 ani în sus.

Art. 63. — Oridecâteori se primesc în instituţiuni persoane bătute, rănite, otrăvite sau cu orice altă afecţiune, provenită din violenţă, medicul instituţiunei este dator a comunica aceasta Procurorului tribunalului sau agentului din localitate, auxiliar al Parchetului, arătând felul leziunilor constatate şi gravitatea lor precum şi modul în care s'a produs, după arătările pacientului sau însoţitorului său.

Art. 64. — Pe lângă necropsiile făcute din interes ştiinţific, necropsia celor aduşi muribunzi şi sucombaţi în spital, este obligatorie pentru a se stabili cauza morţei. Toate aceste necropsii se consemnează în mod detailat în registrul special.

Art. 65. — In toate instituţiunile se va înfiinţa un serviciu de gardă, pentru ca bolnavii, atât cei din afară cât şi cei din spital, să poată avea la nevoie un imediat ajutor. Acest serviciu de gardă în instituţiunile cu doi sau mai mulţi interni sau oficianţi, va fi executat la rând de fiecare din aceştia, conform unui tablou întocmit de medicul conducător al instituţiunei, la începutul fiecărei luni şi ataşat la intrare, iar în instituţiunile cu un singur oficiant acesta va avea răspunderea tuturor împrejurărilor, îngrijind ca întotdeauna să fie uşor de găsit.

Art. 66. — Dispoziţiunile generale prevăzute pentru aceste instituţiuni de asistenţă medicală în articolele de mai sus, sunt aplicabile, în ceea ce priveşte organizarea şi funcţionarea interioară şi celorlalte instituţiuni de asistenţă medicală, adaptându-se pe cât mai strict cu putinţă felului lor de organizare şi scopului ce urmăresc.

In cadrul acestui regulament, instituţiunile de asistenţă medicală sunt obligate ca în termen de trei luni dela promulgarea acestui regulament, să-şi formeze un regulament interior în care să se prevadă diferite norme particulare pentru buna funcţionare a instituţiunei, care regulament trebuie să obţină aprobarea Directorului de regiune sanitară respectivă.

ATRIBUŢIUNILE MEDICULUI DIRECTOR ŞI ALE DIRECTORULUI ADMINISTRATIV AL INSTITUŢIUNEI

Art. 67. — Directorul având în răspunderea sa conducerea administrativă a instituţiunei, el singur corespunde în afară în numele ei şi prin el se transmite orice comunicare dela şi către oricare din secţiunile ce o compun. El are în răspundere păstrarea bunei ordine în întreg aşezământul şi are în sarcină aplicarea tuturor dispoziţiunilor, prevăzute de legi, regulamente, sau instrucţiuni speciale.

Ca reprezentant al autorităţei sanitare în instituţiune, el veghează la îndeplinirea îndatoririlor întregului personal administrativă, tehnic, de meserii şi de serviciu, raportând orice abatere sau neglijenţă, dacă acestora nu li se poate aduce o îndreptare prin consiliul medicilor instituţiunei, sau dacă cazul prezintă o deosebită gravitate.

El are în sarcina sa conducerea întregei administraţiuni a instituţiunei şi în privinţa aceasta tot personalul auxiliar şi de serviciu, precum şi cel adminstrativ este supus ordinelor şi dispoziţiunilor sale.

In acord cu consiliul medicilor instituţiunei el ia şi institue orice măsuri de organizare interioară şi impune executarea integrală a lor. El exercită un permanent control asupra gestiunei băneşti şi în materie a instituţiunei, verificând în mod efectiv toate actele justificative pe răspunderea sa.

El administrează bugetul instituţiunei, asumându-şi în această privinţă toate răspunderile cu cari legea îngrădeşte această sarcină.

Intocmeşte împreună cu consiliul de medici ai instituţiunei ante-proectul de buget al fiecărui an, propunând şi îmbunătăţirile şi are în deosebi grijă în privinţa lichidării tuturor sumelor date în debit.

Tot în acord cu consiliul medicilor instituţiunei, el distribue serviciul între personalul comun al instituţiunei şi astfel întocmeşte şi tabloul lunar al serviciului de gardă, conform art. 65.

Are în grije salubritatea şi igiena generală a instituţiunei, precum şi întreţinerea acesteia în bună stare. El va veghia ca să nu se aducă nici o deteriorare localului sau instituţiunei şi zestrei acesteia, obligând la reparaţiunea imediată pe cei găsiţi vinovaţi şi eventual luând singur măsuri de îndreptare. O deosebită grije se impune pentru ţinerea în stare de perfectă curăţenie a anexelor comune, a curţei şi a grădinei instituţiunei.

El veghiază ca întreg personalul instituţiunei să fie întrebuinţat numai în interesul acesteia. Deasemeni nu va permite întrebuinţarea averei zestrale, a ustensilelor, a instrumentelor sau a aparatelor instituţiunei, precum şi a materialului ei, decât numai în interesul sau folosinţa internaţilor. Medicul-director are locuinţa în instituţiune dacă încăperile permit aceasta, cu dreptul la luminat şi încălzit. In caz de concediu sau absenţă, el este înlocuit de cel mai vechi dintre medicii şefi de secţiune.

Art. 68. — Directorul instituţiunei sau directorul-administrativ, aplică personalului sanitar auxiliar şi administrativ, numit în conformitate cu statutul funcţionarilor, pedeapsa admonestărei şi amenda cu salariul până la 15 zile.

Celelalte pedepse, adică amenda cu salariul mai mult de 15 zile, suspendare temporară sau definitivă şi destituirea, se vor aplica acestui personal, în conformitate cu statutul functionarilor.

Celuilalt personal care nu este numit în conformitate cu statutul funcţionarilor, medicul sau directorul-administrativ le poate aplica direct toate pedepsele.

Internilor şi externilor, li se vor aplica pedepsele, după aprobarea directorului de regiune sanitară respectivă.

In instituţiunile fără medic-director, sau director administrativ, dar cu mai multe secţiuni, atribuţiunile şi îndatoririle de conducere, control şi pedepsire trec asupra medicului-primar, însărcinat cu conducerea administrativă de către Directorul regiunei sanitare respective.

In instituţiunile cu o singură secţie aceste atribuţiuni trec asupra medicului conducător.

ATRIBUŢIUNILE MEDICULUI PRIMAR DE SECŢIUNE

Art. 69. — Medicul primar de secţiune are în sarcina sa întreaga răspundere a conducerei tehnice a secţiunei sale. El este şeful ierarchic direct al întregului personal al secţiunei sale.

De întreaga sa activitate technică el răspunde înaintea organelor de inspecţiune şi control instituite de lege.

Art. 70. — Medicul primar de secţiune are în primire şi răspunde de materialul technic al secţiunei, de buna lui întrebuinţare şi de întreţinerea lui, putând însărcina cu aceasta pe medicul secundar, căruia îi va trece şi răspunderea.

Are în sarcină igiena secţiunei sale şi cât mai buna îngrijire din punctul de vedere al alimentaţiei şi confortului pentru bolnavii din secţiunea sa. Orice insuficienţă sau neglijenţă constatată în această privinţă se va aduce la cunoştinţă Directorului şi eventual, în desbaterea consiliului medical, cerându-se măsuri de îndreptare şi la nevoie aplicarea de sancţiuni.

Medicul primar de secţiune precum şi medicii de secţiune, vor corespunde direct cu Directoratele de regiuni sanitare în tot ce priveşte chestiunile technice de serviciu; corespondenţa se va înainta numai prin direcţia administrativă a instituţiunei.

Art. 71. — In caz de absenţă, medicul primar este înlocuit în serviciu de către medicul său secundar, dacă are, sau de medicul primar al altei secţiuni. In nici un caz nu se admit înlocuiri prin medici particulari.

Această delegaţie de înlocuire se dă de directorul regiunei sanitare respective.

Art. 72. — Medicii primari pot acorda personalului din serviciul lor permisiuni până la trei zile, fără drept de prelungire.

Art. 73. — Medicii instituţiunilor de asistenţă medicală rurală au datoria de a locui în chiar localul instituţiunei, beneficiind de încălzit şi luminat.

Nu le este permis a da altă destinaţie locuinţei pusă la dispoziţia lor.

Art. 74. — Pentru orice bolnav căutat în instituţiune medicii şefi respectivi sunt datori, în urma unei cereri timbrate a lui, să elibereze, fără nici o plată, certificatul constatator al afecţiunei sau leziunei de care acesta a suferit, precum şi starea în care el s'a liberat din spital certificat ce urmează a fi trecut în registrul instituţiunei.

Art. 75. — In spitalele cu o singură secţiune şi în spitalele mixte, medicii primari sau medicii spitalelor au toate drepturile şi obligaţiunile medicilor conducători în ceeace priveşte administraţia şi ale medicilor primari de secţiune în ceeace priveşte conducerea technică.

Art. 76. — In azilele sau sanatoriile de tuberculoşi precum şi în spitalele de boli mintale avizarea formală a autorităţilor competinte, în cazul când un bolnav doreşte a-şi face testamentul, este o datorie a medicului conducător al asilului. Cheltuelile necesare pentru îndeplinirea formalităţilor cerute privesc pe părţ.i

Art. 77. — Pentru înmormântarea cadavrelor celor sucombaţi în aceste zile, se vor urma regulele prevăzute în prezentul regulament.

In cazurile însă când se cere transportarea cadavrului cu calea ferată, pe lângă îndeplinirea formalităţilor impuse de lege şi regulamentul asupra înmormântărilor, medicul conducător va face, sau va îngriji să se facă, sub supravegherea sa injectarea cadavrului.

Pentru această operaţiune, în afară de plata materialului întrebuinţat, care se va încasa pentru Stat, după regulele prevăzute în regulamentul de contabilitate şi control, medicul are drept la o plată personală care se va stabili în tariful întocmit de Direcţiunea generală a serviciului sanitar.

Art. 78. — Pentru înmormântarea cadavrelor leproşilor este interzis a se aplica articolul de mai sus, pentru aceste înmormântări se vor urma întotdeauna regulele stabilite de articolul 36 dela cari nu este voie a se deroga pentru nici un motiv.

ATRIBUŢIUNILE MEDICULUI SECUNDAR

Art. 79. — Medicul secundar ajută pe medicul primar în tot ce priveşte căutarea bolnavilor, conformându-se prescripţiunilor şi metodei adoptate de acesta. După indicaţiunile consiliului medical, Direcţia generală a serviciului sanitar poate autoriza sau obliga pe unul sau mai mulţi medici secundari să locuiască în instituţiune. In acest caz ei se bucură de luminat şi încălzit.

Art. 80. — Medicul secundar e dator să fie prezent în serviciu înaintea medicului primar, să prepare lucrările pentru vizita de dimineaţă, să controleze din vreme preparativele sălei de operaţiuni, să îngrijească de pansamentele marilor operaţii, să recunoască starea cazurilor grave din serviciu şi să execute şi orice alte dispoziţiuni, date lui în grijă de către medicul primar.

Art. 81. Medicul secundar este dator a vizita bolnavii, oridecâteori va cere trebuinţa.

Va da ajutorul său în cazurile de urgenţă, şi va chema pe medicul primar în cazurile grave, unde o intervenţiune mai serioasă este necesară.

Art 82. — Medicul secundar va face seara contra vizită, va examina cu deamănuntul bolnavii intraţi în timpul zilei, va institui tratamentul necesar până a doua zi la vizită, va face operaţiunile de mică chirurgie necesare, va controla starea pansamentelor, refăcând pe cele ce au nevoie de a fi schimbate

El va controla dacă mâncarea de seară a bolnavilor şi personalului este de bună calitate, bine preparată şi în cantitatea prescrisă.

Va asculta cu blândeţe orice reclamaţiune i se va face în această privinţă, va căuta a-i aduce o îndreptare imediată, raportând a doua zi medicului primar, constatările ce a făcut si măsurile ce a luat.

Art. 83. — Medicul secundar va avea în deosebită grije a controla la contra-vizită dacă medicamentele prescrise la vizita de dimineaţă s'au distribuit în mod corect şi dacă bolnavii le-au luat conform prescripţiunei.

Luarea temperaturei la bolnavii febricitanţi, sum şi diferitele analize clinice din serviciu, sunt deasemenea puse sub controlul şi răspunderea sa.

Art. 84. — Verificarea deceselor din instituţiune este în sarcina medicului primar; el va semna certificatele de verificarea morţei.

Art. 85. — Datele statistice ale serviciului vor fi colectate şi întocmite sub controlul său, el le va contrasemna pentru exactitate, înainte de a fi supuse semnăturii medicului primar. Deasemenea el redijează şi controlează foile de observaţie.

Art. 86. — Este responsabil de materialul technic al serviciului, instrumentele şi aparatele date de medicul primar sub supravegherea sa conform art. 70.

Art. 87. — Medicul secundar înlocueşte în serviciu întodeauna pe medicul primar, când acesta lipseşte, semnând în numele său lucrările curente.

Acte de gestiune sau alte lucrări de iniţiativa, cu caracter urgent, medicul secundar le ia pe a sa răspundere cu obligaţiunea unei raportări motivate la cea dintâi ocazie.

Art. 88. — Cu permisiunea medicului primar, medicul secundar poate absenta dela serviciu timp de 24 ore, fără altă formalitate. Absenţe mai lungi nu sunt permise decât în virtutea unui concediu prin intermediul şi cu asentimentul medicului primar, care va putea cere, ca medicul secundar să-şi lase după apreciaţiunea sa un suplinitor.

Art. 89. — Toţi medicii de orice categorie ar fi, precum şi directorii administrativi sunt supuşi penalităţilor art. 18 din legea sanitară şi cu îndeplinirea formalităţilor cerute de acest articol.

PERSONALUL SANITAR AUXILIAR ŞI ATRIBUŢIUNILE LUI

Art. 90. — Personalul auxiliar se compune din:

1. Interni de instituţiuni (studenţi în medicină);

2. Oficianţi sanitar (foşti subchirurgi), infirmiere brevetate, surori de caritate, moaşe şi personalul special, găsit în funcţie şi format pentru îngrijirea alienaţilor

Art. 91. — Acest personal este împărţit din punct de vedere bugetar, în două clase de salarizare.

Personalul dela aliniatul 2 de sub articolul precedent nu este primit în serviciu decât în clasa II-a, putând fi înaintat la începerea anului bugetar în clasa I-a, pe baza recomandărilor bine motivate ale şefilor ierarhici.

Titlul de intern îl au numai studenţii în medicină cari au patru ani de facultate sau un concurs de internat. Ei fac parte de drept din clasa I-a şi nu pot funcţiona în acelaş serviciu mai mult de doi ani.

In această categorie, în lipsă de studenţi, pot fi primiţi şi doctori în medicină. In acest caz ei au toate drepturile şi obligaţiunile internilor.

Art. 92. — Medicul conducător al aşezământului sau după cererea medicilor, poate acorda atribuţiuni speciale acestui personal adăogându-se la titlul respectiv cuvântul *„prim"* sau *„primă"* adică *„prim oficiant"* sau *„primă infirmieră"*

Acest titlu constituind o distincţiune, nu se va acorda decât acelora cari prin muncă, bună purtare şi pricepere, se relevă în serviciu.

Ei vor purta un semn distinctiv ce se va stabili de către Direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Art. 93. — Intreg acest personal lucrează sub ordinea medicilor respectivi și nu poate lipsi fără autorizația acestora.

Locuesc în interiorul așezământului și au dreptul la locuință, încălzit, luminat și hrană. Dreptul la hrană îl are și soția funcționarului, nu însă și soțul funcționarei.

Copii nu se bucură de acest drept. In locuința funcționarului afară de soție și copii nu mai poate locui nici o rudă. Funcționarii cari se bucură de aceste drepturi nu pot beneficia de indemnizația de chirie.

Art. 94. — Personalul sanitar auxiliar administrează medicamentele bolnavilor și execută toate prescripțiunile medicilor.

Asistă la distribuirea alimentelor.

Supraveghează curățenia și ordinea în sălile bolnavilor, coridoare și băi.

La instituțiunile fără o organizație administrativă specială, personalul sanitar auxiliar se ocupă și de administrația instituțiunei, de buna ordine și curățenia din anexele curței și grădina instituției și supraveghează, ca personalul de serviciu să-și facă datoria.

In timpul nopței ei execut serviciul de gardă. acordând o deosebită atenție tuturor reclamațiunilor venite din partea bolnavilor, supraveghind mersul boalei.

In timpul nopței ei execută serviciul de gardă.

Curățenia corpului bolnavilor, a efectelor de pat și de corp, a tacâmurilor și farfuriilor și a tot ceeace stă în raport cu bolnavii, cad în atribuțiunile de importanță a personalului sanitar auxiliar.

Funcționarii administrativi nu pot da curs nici unei lucrări în numele administrațiunei instituțiunei, până ce lucrarea nu va fi aprobată de medicul respectiv prin punerea semnăturei, ce rămâne la dosar.

In instituțiunile fără administrație specială, personalul sanitar auxiliar este obligat să se ocupe de cancelarie și zestrea așezământului, îngrijind ca toate registrele, tabelele și foile să fie întocmite și ținute la zi în conformitate cu ordinele primite, dispozițiile regulamentelor și legea de contabilitate a Statului.

In serviciile de specialități, personalul sanitar auxiliar va îndeplini toate atribuțiunile stabilite de șefii ierarhici.

Art. 95. — Când în prognosticul unui bolnav se prevede moartea, funcționarul de serviciu mijlocește venirea preotului pentru îndeplinirea datinelor religioase.

Patul muribundului va fi înconjurat de un paravan.

Când un bolnav moare se va nota ora încetării din viață, pentru a se comunica medicului, care va lua măsuri, ca toate formele de deces să fie îndeplinite.

Art. 96. — Moașele se ocupă de îngrijirea femeilor care nasc în spitale și în mod obișnuit ele vor funcționa numai pe lângă maternități și numai în cazul când nu se vor găsi infirmiere brevetate, oficianți sanitari sau surori de caritate, vor putea fi angajate și la alte spitale

PERSONALUL ADMINISTRATIV ȘI ATRIBUȚIUNILE SALE

Art. 97. — Personalul administrativ al instituțiunilor de asistență medicală se compune din: 1) administratori, 2) intendenți, 3) economi, 4) supraveghetori sau supraveghetoare, 5) secretari-contabili, 6) șefi de birou, 7) subșefi de birou, 8) impiegați și 9) dactilografi.

Art. 98. — Administratorii, intendenții, economii și supraveghetorii, se ocupă de partea gospodăriei așezământului, iar secretarii contabili, șefii, subșefii de birou, impiegații și dactilografii se ocupă de lucrările de cancelarie și de tot ceea ce stă în legătură cu aceste lucrări.

Art. 99. — Administratorilor, intendenților și secretarilor-contabili li-se vor face rețineri lunare de 10 la sută din salariul de bază, pentru constituirea unei garanții.

Cu sumele reținute în fiecare an se vor cumpăra efecte de Stat. Aceste rețineri se vor face până la împlinirea unui capital apreciat de medicul conducător după importanța instituțiunii.

Administratorii de instituții se împart din punct de vedere bugetar în două clase de salarizare.

Art. 100. — Intreg acest personal administrativ lucrează sub conducerea și controlul permanent al medicului însărcinat cu conducerea administrativă a instituțiunei, sau cu direcția instituției în afară de cei ce sunt trecuți sub ordinul medicilor conducători de secțiuni.

Toate lucrările executate de personalul administrativ trebue să aibă aprobarea prealabilă a medicilor prevăzută la aliniatul precedent.

Funcționarii administrativi nu pot da curs nici unei lucrări în numele administrației instituțiunei, până ce lucrarea nu va fi aprobată de medicul respectiv prin punerea semnăturei pe conceptul ce rămâne la dosar.

Art. 101. — Administratorii și intendenții au în grija lor păstrarea curățeniei, buna ordine, și liniștea din tot cuprinsul instituțiunei.

Ingrijirea și conservarea averei mobile și imobile a instituției cade în sarcina lor. Se exceptează instrumentele chirurgicale, aparatele medicale și ustensilele farmaceutice.

Ei sunt datori a îngriji din timp ca instituțiunea să fie aprovizionată în bune condițiuni cu cele necesare.

Art. 102. — Personalul inferior de serviciu lucrează sub ordinile lor.

Art. 103. — Ei sunt datori a îngriji, ca efectele de așternut și îmbrăcăminte ale bolnavilor să fie întotdeauna curate și bine spălate.

Vor îngriji de schimbul rufăriei conform regulelor stabilite prin prezentul regulament sau și mai des după indicația medicilor.

Art. 104. — La intrarea în serviciu administratorii și intendenții iau în primire cu inventar toată averea zestrală a așezământului. Ei sunt datori a pune la loc orice obiect pierdut sau

stricat prin neglijența servitorilor, infirmierilor sau bolnavilor.

Art. 105. — Cazurile de pierderi sau degradări fortuite și ne imputabile nimănui, se constată de medic împreună cu administratorul sau intendentul, prin proces-verbal, iar cele a căror pierdere sau stricăciune se datorește unui vinovat, se vor înlocui după normele prevăzute la art. 18 din acest regulament.

Scăderile de inventar se vor aproba numai de Direcțiunile regionale.

Art. 106. — Administratorii sau intendenții sunt datori a da bolnavilor alimentațiunea prescrisă prin foi, iar personalului cea prevăzută prin regulament.

Ei sunt răspunzători de buna preparare a mâncărilor, de exacta lor cantitate și de modul distribuirei lor

Art. 107. — Lefurile personalului se distribue îndată după primire, de către administrator sau intendent, în prezența medicului primar sau delegatului său.

Art. 108. — Intendenții și administratorii sunt datori a locui în spital și nu pot lipsi decât pentru afaceri de serviciu. Ei au hrana și toată întreținerea dela spital.

In cazurile de lipsă sau boală, ei vor fi inlocuiți de către unul din oficianți cu autorizarea șefului acestuia.

Art. 109. — In instituțiile nedivizate, azile, spitale de boli mintale, infirmerii, etc., unde nu există intendent, îndatoririle acestuia trec asupra personalului celuilalt ca: infirmiere brevetate, oficianți sanitari, etc.

Medicul șef al acestui serviciu poate încredința, pe a sa răspundere, în total sau în parte, atribuțiunile de intendență, cu autorizația regiunei respective, oricui din personalul său subaltern și tot în aceste condițiuni îi poate lăsa în seamă averea și zestrea așezământului.

Art. 110. — Pentru abatere dela datorie, intendenții și administratorii se pedepsesc după aceleași regule ca și oficianții.

Fraudele, deturnările de fonduri, delapidările de care se vor face vinovați sunt justițiabile de dreptul comun.

Art. 111. — Supraveghetorii sau supraveghetoarele și economii, lucrează sub ordinele administratorilor și intendenților.

Ei primesc materialul după număr sau greutate și sunt răspunzători de modul întrebuințărei lui.

Art. 112. — Personalul administrativ de cancelarie este obligat, după atribuțiunile ce le are fiecare, să țină în bună ordine, inventariile, registrele de încasări, de cheltueli, de intrarea și ieșirea bolnavilor, etc. etc., precum și toate lucrările de cancelarie.

Șeful serviciului de cancelarie este secretarul-contabil, care este răspunzător de bunul mers al tuturor lucrărilor de cancelarie. El ține la curent încasarea taxelor de îngrijire și supraveghează ca toate lucrările să fie la zi.

Art. 113. — Funcționarii administrativi de cancelarie nu locuesc în instituțiune și nici nu pot avea hrană. In mod excepțional, dacă încăperile permit, se poate acordă locuință, încălzitul, luminatul și hrana și acestor funcționari, dacă instituția este izolată și îndepărtată de oraș sau de sat. Situația acestor funcționari sub acest raport trebue să se aranjeze la începutul fiecărui an bugetar.

Art. 114. — In instituțiunile în cari acești funcționari nu există, atribuțiunile lor trec asupra celuilalt personal.

PERSONALUL DE SERVICIU ȘI ATRIBUȚIUNILE LUI

Art. 115. — Acest personal compus din bucătar și ajutoare, îngrijitori și îngrijitoare, spălătorese, băeși, vizitii, portari, argați, paznici, oameni de serviciu, servitori de saloane, etc., etc., are următoarele îndatoriri:

Fiecare își îndeplinește datoriile serviciului ce ocupă, după îndrumările ce i se dau de către conducătorul ierarhic.

Art. 116. — Ei lucrează sub ordinele directe ale administratorului sau ale intendentului.

Administratorul sau intendentul după ce ia avizul prealabil al medicului director sau al medicului primar, repartizează munca acestui personal, făcând răspunzător pe fiecare în parte de îndeplinirea îndatoririlor ce le are și dându-i cu inventar iscălit, obiectele și uneltele de care se servește sau animalele ce le are sub a sa îngrijire.

Art. 117. — Acest personal locuește în instituțiune și are inrteținerea completă. Aceastâ întreținere se acordă numai persoanei, care servește, nu și soțului sau soției, cari de fapt nici nu au dreptul de a locui în instituție când aceste persoane nu sunt în serviciul instituțiunei.

Art. 118. — Personalul de serviciu va fi zi cu zi controlat de către administrator sau de către intendent atât asupra modului cum își îndeplinește fiecare serviciul ce i s'a încredințat, cât și asupra purtărei ce o are și căreia trebue să i se deă o însemnătate deosebită.

PERSONALUL TECHNIC. MESERIAȘII ȘI ATRIBUȚIUNILE LOR

Art. 119. — Acest personal este compus din agronomi, mecanici, fochiști, croitori, supraveghetoare de rufărie, brutari, zidari, cismari, grădinari, tâmplari, lucrători meseriași, etc., etc. Mecanicii și fochiștii sunt din punct de vedere bugetar de trei clase.

Acest personal lucrează sub ordinul administratorului sau intendentului.

Art. 120. — Fiecare șef de atelier este răspunzător de bunul mers al atelierului, de întrebuințarea materialului și de buna stare a aparatelor și uneltelor ce îi sunt încredințate. El primește cu inventar la intrarea sa în serviciu, aparatele, uneltele și materialul și le predă după aceiaș normă la eșire. Lipsurile sau stricăciunile le plătește, dacă nu le-a justificat la timp.

Art. 121. — Fiecare șef de atelier este obligat de două ori pe lună, să prezinte administorului sau intendentului o dare de seamă în care va

specifica ce s'a lucrat în atelier, ce material s'a întrebuințat, câte persoane cu plată au lucrat și ce valoare reprezintă obiectul sau obiectele lucrate. Pe baza acestor date, administratorul sau intendentul va face evaluarea cuvenită spre a stabili, dacă atelierul respectiv rentează sau dacă instituția nu profită mai mult, confecționându-și efectele sau obiectele în atelierele din afară.

Meseriașii nu locuesc în instituțiune decât în cazuri de strictă necesitate dictată de interesele serviciului, sau în cazul când instituția este îndepărtată de orice sat sau oraș. Spre acest scop. Directorul instituției sau medicul primar însărcinat cu administrarea instituțiunei, din timp va arăta prin raport documntat Direcțiunei de regiune sanitară necesitatea, ca personalul acesta să locuiască în instituțiune și să fie trecut în buget ca atare.

Agronomul va prezenta medicului director în fiecare an, planul de cultură al pământului, și numai după ce va obține aprobarea îl va pune în execuție. Administratorul sau intendentul va pune la dispoziția agronomului mijloacele necesare, pentru executarea planului de cultură.

LABORATOARELE ȘI ATRIBUȚIUNILE MEDICULUI DE LABORATOARE

Art. 122. — In marginele posibilului, pe lângă fiecare spital, vor funcționa laboratoare de bacteriologie și de radiologie.

Laboratoarele de bacteriologie vor funcționa fie ca laboratoare centrale în spitalele cu mai multe secțiuni, fie care laboratoare de secțiune.

Medicul conducător al laboratorului poartă titlul de „medic de laborator". El este răspunzător de întreaga zestre a laboratorului și are obligația de a face toate examenele ce i se cer de către medici pentru bolnavii din spital. Rezultatele examenelor se vor da înscris și în mod obligatoriu și se vor anexa la foaia de observații.

Medicii de laborator au dreptul de a face investigațiuni științifice în serviciile spitalelor, însă acestea trebue să se facă în acord cu medicul conducător al serviciului respectiv.

In instituțiunile în care există un consiliu al medicilor, medicii de laborator fac parte de drept din acest consiliu.

In instituțiunile de asistență medicală cu prosectură, laboratorul și prosectura va forma un singur serviciu al cărui conducător va fi medicul prosector și în cazul acesta, medicul prosector va purta titlul de „medic șef al prosecturei și laboratorului". In acest caz numai, medicul șef va participa la lucrările consiliului medical.

Medicii prosectori se recrutează dintre medicii cu studii speciale de laborator și anatomie patologică, după normele prevăzute în legea sanitară pentru medicii bacteriologi.

Ei sunt obligați a înregistra toate examenele, cercetările și orice alte lucrări științifice, iar la sfârșitul de an, sunt obligați să facă o dare de seamă asupra tuturor lucrărilor pe cari le au făcut. Această lucrare va face parte din darea de seamă anuală asupra mersului instituțiunei.

Taxele pentru examenele de laborator ce se vor face bolnavilor de clasa I-a și a II-a, precum și taxele pentru examenele din afară de spital, vor fi încasate de către administrația spitalului, pe baza unei note a medicului de laborator.

Art. 123. — Pentru laboratoriile de radiologie se va face un regulament aparte, care va servi drept anexă acestui regulament.

SERVICIUL DE CONSULTAȚIUNI

Art. 124. — Pe lângă fiecare instituțiune funcționează un serviciu de consultațiuni. La instituțiunile cu o secție și mai puțin de 50 paturi, consultațiunile vor fi făcute de medicul instituțiunei ajutat de personalul său inferior.

La instituțiunile unde există un medic secundar serviciul consultațiunilor va fi îndeplinit de acesta.

Când sunt mai mulți medici secundari consultațiile se dau de aceștia prin rotațiunea stabilită de medicul conducător.

La cele cu mai multe secțiuni se vor înființa pe lângă consultațiile generale și consultațiuni de specialitate. Cele generale vor fi făcute de medicii secundari, cele de spcialitate de înseși medicii primari de secțiuni. Se exceptează medicii primari și secundari din specialitatea chirurgiei.

Art. 125. — Primirea în spital, în afară de cazuri urgente, nu se poate face decât prin serviciul de consultațiuni.

Art. 126. — Consultațuinile generale se fac după terminarea vizitei. Consultațiunile de specialitate se pot fixa în anumite zile și alte ore decât cele desemnate pentru consultațiile generale. In afară de aceasta medicii cari au domiciliul în instituțiune pot acorda consultații cu plată numai în propria lor locuință și numai în orele de după amiază, neavând însă cădere, să uzeze de nici un fel de material, ce aparține instituțiunei.

Art. 127. — Inainte de începerea consultațiunilor bolnavii prezentați se vor înscrie de către oficiant în registrul special de consultațiuni.

Cercetarea lor de către medic, se va face în ordinea înscrierii lor.

Art. 128. — Nimeni și pentru nici un motiv nu poate fi respins dela consultațiuni. Ele se dau, fie că sunt generale, fie că sunt de specialitate fără nici o plată pentru cei lipsiți de mijloace, prevăzuți la art. 4 din acest regulament.

Medicul va prescrie bolnavului tratamentul necesar, stăruind cu toată răbdarea și bunavoința în luminarea bolnavului asupra necesității și modul de tratare, precum și asupra consecințelor boalei, dându-i și toate sfaturile de igienă ce comportă cazul său.

Art. 129. — Celor săraci dovediți în conformitate cu art. 4 din acest regulament, medicul consultant le va putea libera medicamente din farmacia instituțiunei; asemeni ei vor beneficia

şi de gratuitatea oricărui fel de intervenţie sau pansament.

Art. 130. — Pentru oricare alt bolnav decât cei săraci dovediţi, medicul, afară de excepţiunile prevăzute la art. 129 al prezentului regulament, nu poate libera medicamente sau pansamente gratuite. El va prescrie medicamentele necesare sub formă de ordonanţă privată, iar pentru pansamente va percepe taxele fixate de Direcţiunea generală a serviciului sanitar şi cari vor fi afişate vizibil în sala de consultaţiuni. Asemeni va percepe, dela cei ce nu cad în excepţiunile ce se bucură de gratuitate, taxele fixate de Direcţiunile de regiuni sanitare, după localitate, în acord cu medicul conducător, pentru consultaţie, liberându-se chitanţă.

Art. 131. — Taxele de consultaţiuni se vor încasa prin chitanţier.

Din aceste taxe se va distribui:

30%, medicului consultant;

40%, personalului spitalului găsit destoinic, şi

30%, se va repartiza pentru necesităţile spitalului.

Repartiţia se va face din trei în trei luni, de către medicul conducător.

Art. 132. — In localităţile unde nu există farmacii publice şi unde bolnavii o cer, medicul instituţiunei este autorizat a percepe pentru anumite medicamente, fixate de Direcţiunea generală a serviciului sanitar, plata stabilită de această autoritate. Aceste încasări se vor face cu respectarea tuturor regulelor de contabilitate.

Art. 133. — La consultaţiuni se pot libera certificate medicale la cerere. Cele constatatoare de infirmitate se vor da absolut gratuit, dacă sunt cerute oficial de autorităţi, întru cât medicii sunt datori a da în mod oficial. Pentru celelalte medicul nu este ţinut a le libera particularilor în mod gratuit.

PRIMIREA ŞI ELIBERAREA BOLNAVILOR

Art. 134. — Bolnavii se primesc numai prin serviciul de consultaţiuni conform art. 124—133.

Medicul după ce a examinat bolnavul însemnează biletul de primire în care se indică numele, pronumele, locuinţa, diagnosticul, clasa în care este primit, secţia unde este repartizat şi în caz de operaţie, sau altă intervenţiune medicală, declaraţia bolnavului că acceptă.

Dacă bolnavul este incapabil să facă această declaraţie, este valabilă declaraţia însoţitorului sau a tutorelui legal.

Bolnavul sau însoţitorul se prezintă cu biletul de primire în biroul de primire sau la administraţie. Aci el va prezenta actele de legitimaţie pe care le posedă, este trecut în condica de intrare şi i se face tabela de intrare. Tot aci predă valorile şi primeşte chitanţă.

Bolnavul singur sau cu însoţitor este condus la secţia sau în sala respectivă, unde este desbrăcat, îşi predă hainele şi efectele, cari se scriu în registru special şi pe dosul tabletei.

Bolnavul este tuns, deparazitat, îmbăiat şi îmbrăcat cu efecte spitaliceşti, este condus la patul său unde este dat în primirea personanalului de serviciu.

Oficiantul salonului trece pe bolnav în condica de primire a serviciului şi îl face cunoscut celui însărcinat cu raportul zilnic.

La fiecare secţie va fi o tabletă pe care se va însemna zilnic: numărul celor ieşiţi, celor intraţi, celor decedaţi şi numărul total al celor aflaţi precum şi numărul locurilor disponibile.

Pe tableta bolnavului se va pune regulat numărul de ordine al serviciului de primire de ordine al condicei de intrare a secţiunei unde a fost primit.

Fiecare bolnav va avea o foaie de observaţiune după un model care se va stabili pentru fiecare specialitate.

Foaia de observaţie va cuprinde antecedentele, istoricul boalei, starea prezentă şi terapeutică. Această foaie se redijează în prima zi de ospitalizare şi se ţine la curent zilnic cu cele constatate şi cu terapeutica care se face.

Temperatura şi pulsul se notează zilnic de două ori, la orele obişnuite şi se notează, fie pe foaia de observaţii, fie pe foaie aparte imprimată pentru acest scop.

La eşirea din spital foile de observaţie se strâng, formând un dosar în fiecare an.

La eşirea din spital tableta se complectează cu data eşirei şi starea în care a eşit. Se trec aceleaşi date şi la condica de intrare şi numai după facerea acestei formalităţi şi achitarea taxelor cuvenite se eliberează bolnavului hainele şi valorile.

In acelaşi mod se va proceda în caz de deces, trimiţând cadavrul cu o copie a tabletei legată de degetul mare dela piciorul drept. Efectele şi valorile se păstrează conform regulamentului de faţă.

INVENTAR

Art. 135. — Nu este permis sub nici un cuvânt a se da diferitelor pavilioane şi încăperi ale clădirilor de asistenţă medicală altă destinaţiune decât aceia hotărâtă de Direcţiunea generală a serviciului sanitar.

Art. 136. — Toate serviciile vor avea inventariate în regulă atât localul cu terenul ce-i este afectat, cât şi toată averea zestrală şi technică ce posedă şi are în întrebuinţare sau păstrare. Pentru localurile închiriate nu se ţine inventar de local.

Medicii conducători, directorii administrativi, administratorii şi intendenţii vor urma toate regulele prescrise de regulamentul de contabilitate şi control în privinţa întocmirii şi ţinerii acestor diferie invtneare şi vor îndeplini formalităţile stabilite de acesta pentru controlul periodic dela începutul fiecărui an financiar.

Art. 137. — Localul unei instituţiuni de asistenţă medicală, mixtă pe lângă camerile comune pentru bolnavii de ambele sexe, va trebui să aibă în limitele posibilităţii:

O sală de operaţiune.

O cameră pentru laborator.

O sală pentru faceri.

Un local sau cel puțin o cameră pentru consultațiuni gratuite, unde la nevoe să se poată ține și cancelaria.

O cameră pentru farmacie.

Un pavilion izolat sau cel puțin camere izolate pentru boalele contagioase.

Locuințe pentru personalul în drept.

Magazie pentru rufărie și obiecte de menaj.

Magazie pentru păstratul hainelor bolnavilor.

Bucătărie și cămară.

Localul sau cameră de băi.

Cameră pentru etuva de desinfecțiuni.

Local de necropsie sau cameră mortuară.

Pivniți și ghețărie.

Curte spațioasă plantată și îngrădită.

Spitalele cu laborator de radiologie se vor conforma regulamentului respectiv.

Art. 138. — Fiecare spital va avea:

Mobilierul trebuincios salelor de bolnavi și pentru celelalte încăperi ale spitalului, afară de locuințele personalului, care vor trebui să aibă mobilierul propriu.

Instrumentele și aparatele chirurgicale necesare serviciului, cum și instrumentele obstetricale indispensabile.

Un microscop cu accesoriile necesare.

O cutie cu instrumente pentru necropsie.

Ustensile, vase și dulapuri pentru farmacie.

Unelte și vase pentru bucătărie și spălătorie.

Putini pentru băi complete, mobile, în afară de cele fixate din camera băilor, băi de șezut, de mâini și de picioare.

O etuvă pentru desinfecțiune.

O pompă pentru incendiu.

Numărul trebuitor de dulapuri.

Un număr suficient de lămpi pentru spital și dependințe.

Cel puțin două centure de cătușe de mâini pentru alienați.

Art. 139. —Fiecare pat va avea:

Un mindir (saltea) umplut cu paie sau cu foi de porumb.

Două perne: una umpluță cu paie și alta cu lână.

O pătură de lână.

Șase cearșafuri. din care trei pentru pat și trei pentru îmbrăcarea păturei.

Șase fețe de pernă. câte trei pentru fiecare din cele două perne.

Trei prosoape.

Trei șervete.

Un halat pentru iarnă.

Trei scufe pentru un pat de bărbați și trei legături de cap pentru un pat de femei.

Șase cămăși.

Șase perechi ciorapi.

Trei batiste.

O pereche papuci.

O garnitură menstruală pentru fiecare pat de femei.

Un pahar și o cană.

O lingură de porțelan gradată, pentru luarea medicamentelor.

O scuipătoare.

Un tacâm pentru masă.

Două talere și un castronaș.

Un halat de vară.

Câte patru urinare, patru ploști și patru oale de noapte pentru fiecare cameră mare.

Art. 140. — Deosebit de aceste articole de rufărie și menaj. o treime din toate se va găsi de rezervă în magazia instituției.

Nimeni dintre personal nu are voie a întrebuința în folos propriu nici unul din aceste articole și efecte zestrale. Se permite numai personalului infirmier a avea patul, salteaua, perna și rufăria acestora dela instituțiune.

Art. 141. — Inventarul localului unui azil pentru tuberculoși, este acela. ca și al unui spital de prima categorie, cu diferența că dispozitivul interior este adaptat scopului pentru care sunt destinate aceste azile.

Ele vor avea în plus terase de cură, o sală de mâncare separată pentru bărbați și femei și camere speciale pentru sterilizarea tacâmurilor și vaselor și pentru desinfecțiunea scuipătoarelor și oalelor de noapte.

Art. 142. — Fiecare pat din azilul pentru tuberculoși va avea:

Un mindir umplut cu paie.

O saltea de lână.

O pernă umplută cu paie.

O pernă umplută cu lână.

Două pături de lână.

Șase cearșafuri (3 de pat, 3 de plapomă).

Șase fețe de pernă (3 pentru o pernă, 3 pentru alta).

Trei prosoape.

Trei șervete.

Un halat de iarnă.

Două halate de vară.

Două scufe pentru un pat de bărbați.

Două legături de cap pentru un pat de femei.

Șase cămăși.

Trei perechi ciorapi de bumbac.

Trei perechi ciorapi de lână.

Trei batiste.

O pereche papuci

O garnitură menstruală pentru un pat de femei

Un pahar și o cană.

O lingură de porțelan gradată pentru luarea medicamentelor.

Un pahar și o cană.

O lingură de porțelar gradată pentru luarea medicamentelor.

Un tacâm pentru masă.

Două talere și un castron.

Două scuipători de masă și două de buzunar.

Două flanele.

Două perechi pantaloni de flanelă.

Două costume de vară.

Un costum de iarnă.

O bonetă de iarnă pentru bărbați.

O broboadă de lână pentru femei.

In plus urinare, ploști pentru pat, oale de noapte, ca la spitale.

Din toate articolele de rufărie, îmbrăcăminte

și menaj, o treime se va găsi totdeauna de rezervă în magazie.

Art. 143. — Ospiciile de pelagroși sau de leproși au un inventar identic.

Fiecare pat va avea :

Un mindir cu paie sau cu foi de porumb.

O pernă cu paie și una cu lână.

O plapomă de vară.

Șase cearșafuri (trei de pat și trei de plapomă).

Șase fețe de pernă (trei pentru perna de paie și trei pentru cea de lână).

Trei prosoape.

Trei șervete.

Un halat de iarnă.

Două halate de vară.

O pătură de lână.

Două scufe de vară pentru bărbați.

Două legături de cap pentru femei.

Patru cămăși.

Trei perechi ismene.

Trei perechi ciorapi de bumbac.

Două perechi ciorapi de lână.

O pereche papuci.

Un pahar și o cană.

Un tacâm pentru masă.

Un taler și un castron.

O manta pentru bărbați, o haină de iarnă pentru femei.

Un costum de iarnă.

Două costume de vară.

O bonetă de iarnă pentru bărbați.

O broboadă de lână pentru femei.

O pereche pantofi.

O scuipătoare.

Urinare, ploști pentru pat, oale de noapte ca la spitale.

Din toate aceste articole, o treime se va găsi totdeauna în rezervă la magazie.

FARMACIA

Art. 144. — Toate instituțiunile Statului își procură medicamente dela depozitul central de medicamente sau dela depozitele regionale.

Nici unei instituțiuni nu-i este îngăduit să procure medicamente sau material de pansamente dela farmacii particulare fără autorizația prealabilă a Direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Medicamentele și pansamentele procurate fără această autorizare vor fi plătite de medicul care le-a prescris, în afară de sancțiunile administrative contra acelui medic.

Art. 145. — Farmaciile proprii ale diferitelor instituțiuni, vor expedia medicamentele prescrise atât pentru bolnavii internați, cât și pentru cei fără mijloace, prezentați la consultațiunile gratuite, după ordonanțele medicilor.

Art. 146. — Farmacia trebue a fi instalată în o cameră separată, sau, în absolută lipsă de aceasta, în chiar cancelarie; ea trebue a fi așezată în regulă pe rafturi sau în dulapuri; diferitele articole fiind ținute în borcane, sticle, cutii, sertare etichetate corect, iar medicamentele toxice în dulapuri închise cu cheie. La spitalele mari se va încredința unui farmacist conducerea farmaciei.

Art. 147. — La spitalele mai mici întrucât diferitele medicamente se expediază de către depozite în sare divizată și ele fiind deja dozate și preparate gata pentru întrebuințare, farmacia poate fi dată, pe răspunderea medicului, în grija unui oficiant sau infirmier brevetat care va face expediția și distribuirea acestor medicamente.

Art. 148. — Atât unul cât și altul au datoria de a ține farmacia întotdeauna în stare bună, receptura pentru expediție ca și ustensilele farmaciei întotdeauna în stare curată, orice neregulă atrăgându-i o aspră pedeapsă. Ei sunt direct răspunzători de expedierea regulată la depozitele de medicamente a tuturor vaselor goale, a materialului de ambalaj, precum și a lăzilor de medicamente.

Art. 149. — Indată după terminarea vizitei el expediază și distribue singur medicamentele, conform foaiei de nozocomie semnată de medic.

La consultațiuni medicamentele date gratuit se înscriu în registru de consultațiuni.

Art. 150. — Pe fiecare sticlă, cutie, pachet, etc. expediată, va fi o etichetă purtând vizibil scris compozițiunea medicamentului și modul de întrebuințare.

Etichetele vor fi albe pentru medicamentele ce se iau intern și roșii pentru cele pentru uzul extern.

Cele cu conținut toxic vor purta și o cruce sau alt semn distinctiv.

Art. 151. — Medicamentele se procură dela depozite prin foi de comandă semnate de medicul-șef; aceste foi nu trebue să conțină cantități mai mari de medicamente, decât cele ce ar putea trebui pentru trei luni și nu este permis a se face o nouă comandă până când foaia de confirmare a primirei celei anterioare nu s'a trimis depozitului.

Art. 152. — Farmacistul sau oficiantul însărcinat cu îngrijirea farmaciei, va ține la zi registrul de primiri și expedieri a medicamentelor.

Art. 153 — La finele fiecărui an financiar se va face o inventariere totală a farmaciei constatându-se plusurile sau lipsurile, care se vor raporta ca sold pentru anul următor. Această situație se va înainta pe cale ierarhică Direcțiunei regiunei sanitare.

Tot atunci se vor înapoia depozitelor, medicamentele stricate, alterate sau învechite, cari se vor scoate din registru, în urma unui proces-verbal.

INCALZIT ȘI LUMINAT

Art. 154. — In instituțiunile ce nu au instalațiuni proprii de luminat, se întrebuințează lămpi cu petrol și candele cu untdelemn sau ulei de rapiță.

Lumânări de stearină se vor întrebuința nu-

mai la necesități anumite și când nu se poate face altfel.

Art. 155.—In camerile de bolnavi și în coridoare vor fi toată noaptea candelele aprinse; la latrine și curte câte o lampă cu petrol.

Candelele la icoane vor arde numai Duminica și sărbătorile mari, iar cea din camera mortuară numai când se va afla acolo vreun cadavru.

Lămpile personalului medical, administrativ, la servitori, bucătărie, spălătorie, vor arde cel mult până la 12 noaptea.

Art. 156. — Incălzitul localului trebue astfel regulat ca în interiorul camerilor de bolnavi temperatura să rămâe constantă între 16° și 20° centigrade.

Art. 157. — Cantitățile de material necesar luminatului și încălzitului se vor stabili pe cale de regulament interior de către fiecare instituție în parte și cu aprobarea Direcțiunei regiunii sanitare respective.

Art. 158. — Coșurile se mătură iarna odată pe lună, în toate anotimpurile.

REGIM ALIMENTAR

Art. 159. — In toate serviciile regimul alimentar al unui bolnav sau internat se hotărăște și se prescrie de către medicul conducător al serviciului.

El se inscrie, pentru fiecare bolnav sau internat in parte în foile de alimentație, în fiecare zi.

Art. 160. — Pâinea, mămăliga, laptele dulce sau bătut, iaurtul, vinul, ceaiul, cafeaua neagră, sau cu lapte, se prescriu în porții și se însemnează în foi în grame. Ouăle se prescriu cu bucata, iar supele, mâncările, fripturile, laptele cu orez, compoturile, brânza, fructele și orice alte suplimente, cu porția.

Art. 161. — Medicul conducător al serviciului are toată latitudinea de a prescrie bolnavilor săi, oricât și orice fel de suplimente, pe lângă sau în locul regimului ordinar, cu singura restricțiune să nu întreacă alocațiunea zilnică totală acordată pentru hrană prin prezentul regulament.

Art. 162. — La toate instituțiile se vor face tablouri de alimentație pe timp de șapte zile, și se vor afișa la bucătărie și în cancelaria administrației.

In acele tablouri se vor fixa și cantitățile maxime de materii alimentare prime, ce urmează să se întrebuințeze la prepararea hranei bolnavilor și personalului.

Art. 163. — Regimul alimentar se compune din' regimul ordinar și din diete prescrise de medici.

Regimul ordinar constă în alimentarea bolnavilor cu mâncările obișnuite regiunei unde se află instituția.

Regimul simplu este de două feluri :

1. Regim lacto-hidric.
2. Regim lacto-vegetarian.

Regimurile speciale sunt

1. Regim declorurat.
2. Regim hypoazotat.
3. Regim pentru diabetici.
4. Regimuri diverse prescrise special de medici.

Art. 164. — Pentru bolnavi de clasa I-a și a II-a, se va pregăti regim separat.

Orice bolnav are dreptul să-și procure hrană din afară, dacă are avizul scris al medicului.

Toți bolnavii supuși la regimuri dietetice trebue să le urmeze fără nici o restricțiune.

Art. 165. — Regimul clasei a II-a se va acorda personalului auxiliar de asistență, administratorilor și intendenților, precum și personalului administrativ de acelaș grad, cari au dreptul a primi hrana dela spital.

Celălalt personal cu drept la hrană se va bucura de regimul clasei a III-a.

Art. 166. — Sub nici un motiv nu se poate depăși sumele alocate pentru hrană.

Art. 167. — Pentru personalul cu drept de hrană cantitățile ce se acordă fiecăruia sunt cele stabilite prin tablourile săptămânale.

Această hrană se va servi personalului in drept în natură, preparată împreună și la un loc cu aceia a bolnavilor, și întotdeauna, după ce distribuirea la aceștia s'a făcut.

Prin excepțiune, și pentru motive judecate de ei plauzibile, medicii conducători pot acorda oficianților, administratorilor, intendenților, moașelor și infirmierelor brevetate din serviciul lar, permisiunea de a-și primi în natură cantitatea de carne alocată lor pentru a și-o pregăti singuri; în acest caz însă, aceștia pierd dreptul la toate celelalte ingrediente, ce servesc la prepararea mâncărilor și în foile de alimentație vor fi trecuți separat la personal cu arătarea cantității de pâine și carne ce au primit. Combustibilul pentru o altă bucătărie decât cea a spitalului nu se poate acorda nimănui.

Nimeni din celălalt personal, în afară de cel arătat aci, nu poate beneficia de dispozițiunea de mai sus.

Transformarea în bani a dreptului de hrană pentru oricine din personal este interzisă.

Art. 168. — Cantitatea maximă ce se poate prescrie zilnic unui bolnav în spital este : pentru pâine sau mămăligă 1000 gr., lapte dulce sau bătut 1000 gr.., iaurt 250 gr., vin 250 gr., cafea neagră 100 gr., cafea cu lapte 250 gr.

Regimul ordinar se compune din: ceai, lapte sau cafea cu lapte, pâine sau mămăligă, 2 supe, 2 mâncări sau fripturi și suplimente până la trei.

Natura suplimentelor e în raport cu felul boalei și cu taxa de întreținere plătită de bolnav și se hotărăște de medic.

Art. 169. — La orele fixate prin prezentul regulament se servește fiecărui bolnav : dimineața câte o porție de ceai sau după prescripție specială 250 gr. lapte dulce sau 250 gr. cafea cu lapte; la prânz și seara, în afară de supa și mâncarea regimului ordinar, suplimentele se vor distribui celor în drept odată cu una din aceste

mese sau la una și la alta după cum șeful serviciului va dispune.

In cazuri speciale se poate acorda ca supliment la ora 16 lapte sau cafea cu lapte.

Art. 170. — Personalul cu drept la hrană în spital sunt: internii, oficianții, administratorii, intendentul, economii, moașele, infirmierele brevetate, surorile de caritate, supraveghetorii și îngrijitorii de bolnavi, lingerițele, bucătarii și ajutoarele lor, spălătoresele și servitoarele de saloane, mecanicii și fochiștii, portarii, rândașii, argații, paznicii și orice alt personal inferior care are locuința în spital și e cuprins în cadrul acestui regulament.

Art. 171.— Tuberculoșii din sanatorii, azile sau spitale se bucură de regimul supraalimentării, după prescripțiile medicului și în cadrele rației alimentare bugetare.

Art. 172. — De acelaș regim se bucură și bolnavii atinși de pelagră

SCRIPTE

Art. 173. — Toate instituțiunile de asistență medicală, urmează a ține în regulă, corect și totdeauna la zi scriptele sale de serviciu.

Toți conducătorii acestor servicii răspund de aducerea la îndeplinire a acestor dispozițiuni.

Art. 174.— In cursul lunei Octombrie din fiecare an, diferitele servicii vor adresa cererile lor, prin foi de comandă pentru toate imprimatele de cari cred că vor avea nevoie în cursul anului viitor. Cererile vor fi făcute conform normelor aci prevăzute și in marginile strictului necesar.

Art. 175. — Toate serviciile vor avea și vor ține diferite scripte și registre prevăzute în prezentul regulament și in instrucțiunile speciale, insă, în nici un caz și sub nici un motiv, nu trebue să lipsească din cancelaria lor registrele impuse de art. 37 din regulamentul de contabilitate și control și anume :

a) Pentru contabilitatea în bani în serviciile ce au o astfel de contabilitate :

1. Registru chitanțier, model 65.
2. Registru jurnal de casă, model 102.

b) Pentru contabilitatea în materii în toate serviciile :

1. Registru de material, model 17.
2. Registru inventar, model 12.

Art. 176. — Lipsa oricărui din aceste registre, sau neținerea lor în regulă și la zi, se consideră pentru titularul serviciului ca abatere dela datorie și va fi supus la penalitățile prevăzute de lege și regulament.

Art. 177. — Registrele și scriptele ce trebue să întocmească și să țină instituțiunile divizate în secțiuni sunt cele următoare, ținându-se seamă că corespondența privitoare la cheltuelile secțiunilor se va face cu medicul conducător, iar corespondența în chestiunile tehnice se va face cu regiunile sanitare :

a) Cancelaria medicală a secțiunei :

1. Registru de intrarea și eșirea bolnavilor, model 55.
2. Registru de intrarea și eșirea corespondentei, model 5.
3. Condică de expediție, model 4.
4. Registru de intervențiuni chirurgicale (numai în secțiunile de chirurgie).
5. Registru invetar (I, instrumente și aparate, B. bibliotecă și muzeu), model 12.
6. Registru foi de comandă (pentru material tehnic), model 13.
7. Registru foi de alimentație, model 51.
8. Registru pentru consultațiuni, model 8.
9. Tabele albe și roșii pentru bolnavi, model 49.
10. Declarații de boale molipsitoare, model 46.
11. Certificate de verificarea morței, model 63.
12. Caete de foi pentru nocozomie, model 47.
13. Scripte lunare, tabela statistică, model 111.
14. Scripte anuale: foi inventar, model 12, pentru secțiunea I. și B. din nomenclatură (se vor înainta cel mai târziu până la 1 Februarie).

Tabelele statistice model 68, 87, 92, 96. 107, se vor inainta până la 1 Martie.

b) Intendența în instituțiunile divizate :

1. Registru chitanțier, model 65.
2. Registru jurnal de casă, model 102.
3. Registru bonuri de comandă, model 66.
4. Carnet pentru cantitățile zilnice, model 6.
5. Carnet inventar (L. local, Z. zestre, F. farmacie), model 12.
6. Registru de material, model 17.
7. Registru de intrarea și eșirea bolnavilor și a efectelor lor, model 55.
8. Registru de intrarea și eșirea corespondenței, model 5.
9. Carnete inventar de obiectele încredințate infirmierilor și personalului de serviciu (caete albe).
10. Inștiințări de nașteri, model 47.
11. Inștiințări de decese, model 63.
12. Borderouri pentru acte justificative, model 3.
13. Conturi recapitulative de cheltueli, model 16.
14. State de prezență și achitare, model 91.
15. Dosare pentru acte justificative, model 14.
16. Condică pentru expediție, model 4.
17. Registru foi de comandă, model 13.
18. Scripte anuale : foi inventar, model 12, pentru secțiunile Z. L. și F. (a se înainta cel mai târziu până la 1 Februarie).
19. Cont de gestiune pentru numerar, model 67, și
20. Cont de gestiune pentru material, model 57 (ambele acestea se vor înainta cel mai târziu până la 1 Iunie).

Art. 178. — Scriptele și registrele ce trebuesc ținute de instituțiunile nedivizate sunt .

1. Toate scriptele prevăzute pentru o secțiune de instituție (No. 1—18 dela art. 186, registrul inventar și foile lor având toate secțiunile din nomenclatură).
2. Registru chitanțier, model 65.
3. Registru jurnal de cassă, model 102.
4. Registru bonuri de comandă, model 66.

5. Registru de material, model 17.
6. Carnete pentru primirea și consumarea medicamentelor, model 54.
7. State de prezență și achitare, model 91.
8. Carnete inventar de efectele date în primirea și infirmierilor și personalului de serviciu (carnete albe).
9. Inștiințări de nașteri, model 47.
10. Inștiințări de decese, model 63.
11. Borderouri pentru acte justificative, model 16.
13. Dosar pentru acte justificative, model 14.
14. Scripte lunare: tabela statistică, model 111.
15. Scripte anuale: foi inventar, model 12, pentru toate secțiunile (se vor înainta până la 1 Februarie cel mai târziu).
16. Tabelele statistice model 68, 87, 92, 96, 107 (se vor înainta până la 1 Martie).

Art. 179. — In afară de acestea fiecare instituție este obligată a avea un registru în care se vor consemna toate constatările făcute cu ocazia inspecțiunilor.

CONTABILITATEA

Art. 180. — Toate serviciile sunt supuse regulelor prevăzute în regulamentul de contabilitate și control, iar titularii și conducătorii lor răspund de aducerea la îndeplinire și de respectarea lor.

Art. 181. — Statele de prezența personalului în serviciu se înaintează în ziua de 5 ale fiecărei luni și de exactitatea cuprinsului lor răspunde șeful de serviciu care le-a întocmit.

Răspunderea lefurilor în primirea celor în drept se face de îndată ce ele se primesc, cu excepțiunea că infirmierilor, servitorilor și celuilalt personal inferior de serviciu, nu li se vor plăti lefurile decât pe timpul efectiv servit și de așa fel, ca, totdeauna, să rămână a avea de luat o mică parte, care să serve drept garanție, pentru acoperirea eventualelor pierderi sau deteriorări de efecte sau obiecte ce au în primire.

Art. 182. — Lefurile ce nu au cui să se dea in primire, fie din cauza părăsirei serviciului, fie din orice altă cauză, se vor vărsa la Stat, după regulele regulamentului de contabilitate și control.

Art. 183. — Statul lunei a doua din fiecare trimestru va avea înscris în dreptul fiecăruia numărul chitanței de plata contribuțiunilor pe acel trimestru, sub pedeapsa înapoerii lui fără ordonanțare.

Art. 184. — Conturile de întreținere de cheltueli mărunte se întocmesc lunar și se înaintează până la 15 ale lunei ce urmează.

Intârzieri în înaintare peste această dată se vor cerceta și când se vor constata că sunt datorate neglijenței se vor pedepsi.

Art. 185. — Conturi lunare se vor întocmi în forma și după regulele prevăzute în regulamentul de contabilitate și control.

Orice lipsă sau neîndeplinire de formă în aceastâ întocmire va avea drept urmare neluarea lor în considerațiune și înapoerea lor.

Art. 186 — Conducătorii serviciilor cari semnează sau nu vizează aceste conturi, răspund disciplinar și materialmente de orice încărcări sau neexactități înscrise în ele, când nu vor putea face dovada evidentă că au fost induși în eroare.

Art. 187. — Conturile, întocmite lunar, și separat pentru fiecare articol bugetar la care se referă, vor fi formate în dosar numerotat, sigilat și parafat.

Ele vor purta pe coperta din față, adnotațiunea :

Serviciul ....
din ....
Dosar conținând acte justificative pentru plata .... pe luna .... anul .... în valoare de lei .... bani ..... dela articolul ..... bugetar.

Iar pe coperta din dos :

Acest dosar conține .... file și s'a numerotat și sigilat de noi.
(ss) Medic Primar ....

Art. 188. — Dosarul conturilor de întreținere (hrană) va fi constituit din:

1. Un borderou al actelor justificative, model 3.
2. Un cont recapitulativ al cheltuelilor făcute model 16.
3. Facturile furnizorilor întocmite conform art. 19, alin. b, din regulamentul de contabilitate și control iar cele ce privesc furnituri făcute conform art. 13 din acelaș regulament, având anexate la ele și bonurile respective de comandă, semnate pe dos de furnizor.

Pe lângă acest dosar se vor înainta și foile de alimentațiune respective, model 50, formate într'un caet, împreună cu tabela rezumativă model 51 bis.

Art. 189. — Dosarul conturilor de cheltueli mărunte va cuprinde:

1. Un borderou.
2. Un cont recapitulativ.
3. Facturi întocmite în aceleași condițiuni și având, dacă e cazul, aceleași anexe.
4 Declarațiunile furniturilor fără chitanță sub 5 lei, când a fost cazul.

La acest dosar se va alătura aparte:

a) Lista rufelor spălate în acel period de timp (cantitatea maximă de săpun ce se acordă este de 1 kgr. pentru 120 bucăți de rufe mari și mici).

b) Lista numărului de lămpi cu petrol ce au ars și timpul cât au ars pentru luminat, dacă acel serviciu se găsește în acel caz și

c) Lista lămpilor „Primus" și timpul cât au ars pentru sterilizare, cum și numărul operațiunilor chirurgicale efectuate.

Din orice dosar de cheltueli mărunte actele de sub punctele 1, 2 și 3 nu trebue să lipsească. Anexele variază după cazuri și servicii după cum se prevede în art. 21 din regulamentul de contabilitate și control.

Art. 190. — Dosarul conturilor de orice natură va fi format în triplu exemplar: originalul (sin-

gurul cu facturi timbrate) și o copie se vor înainta Direcțiunei regionale sanitare, iar o copie va rămâne în arhiva serviciului respectiv.

Art. 191.— Toate serviciile cari au avansuri primite, sunt ținute a înscri singure scăderea acestor avansuri din conturile ultimelor două luni ale anului financiar respectiv.

Art. 192. — Pentru procurarea de articole necesare îngrijirei bolnavilor și cari nu comportă o așteptare până la venirea aprobărei, cum și pentru reparațiuni mici însă urgente ale localului, care de asemenea nu ar putea aștepta fără risc aprobarea, conducătorii de serviciu respectivi, sunt autorizați a face următoarele cheltueli fără o prealabilă aprobare:

a) Instituțiunile mari și cele din capitalele județelor până la maximum 2000 lei;

b) Instituțiunile mici și cele din localitățile rurale până la maximum 1000 lei.

Aceste cheltueli vor fi trecute în conturi având acte justificative după regulă; la observațiuni se va trece că sunt făcute în virtutea acestui articol, iar la finele contului în notă vor arăta anume ce motive și ce necesitate le-au făcut inevitabile.

PRIMIRI ȘI PREDARI

Art. 193. — Predarea și primirea unui serviciu se face conform dispozițiunilor și cu îndeplinirea formelor prescrise de art. 45, 46 47 și 48 din regulamentul de contabilitate și control.

Art. 194. — Primirea și predarea se face întocmindu-se următoarele procese verbale:

1. Proces verbal de instalarea în serviciu a noului venit și predarea și primirea soldului de numerar.

2. Proces verbal de predarea și primirea localului cu inventar, model 12.

3. Proces verbal de predarea și primirea averei zestrale cu inventar model 12 pentru toate secțiunile nomenclaturei (zestre, instrumente și aparate, farmacia, biblioteca, etc.).

4. Proces verbal de predarea și primirea materialului din depozit (soldul registrului de material, model 17).

5. Proces verbal de predarea și primirea soldului de medicamente cu inventar, model 54.

6. Proces verbal de predarea și primirea arhivei și scriptelor serviciului.

Art. 195. — Toate aceste procese verbale se vor face în patru exemplare, din care unul se va lua de predător și primitor, unul se va păstra în arhiva serviciului și unul se va înainta Direcțiunei regiunei sanitare respective.

Art. 196. — Pentru predări, în caz de lipsă, impiedicare sau neurmare a predătorului, se va face aplicațiunea dispozițiunilor articolului 51 din regulamentul de contabilitate și control și eventual cu sancțiunea prevăzută de articolul 59 din acelaș regulament pentru cazurile de lipsuri în bani sau material.

CONDIȚIUNILE DE RECRUTARE ALE PERSONALULUI DIN INSTITUȚIUNILE DE ASISTENȚA MEDICALA, AZILE, OSPICII, Etc. 1)

Art. 197. — Administratorii și secretarii-contabili se recrutează dintre absolvenții școalelor secundare, ca: licee, școli reale și comerciale; dintre ofițerii de rezervă, dintre foștii administratori ai unor mari stabilimente industriale sau comerciale, sau dintre foștii funcționari ai Statului, cari vor fi avut gradul de cel puțin șef de birou principal, cari s'au retras din serviciu prin demisiune și cari nu au avut vreo pedeapsă infamantă sau vreo pedeapsă administrativă în timpul serviciului la Stat.

Intendenții instituțiunilor, care au dela 200 de paturi în sus, se recrutează după aceleași norme Celălalt personal administrativ, se recrutează după normele sanitare.

Intendenții spitalelor cu un număr mai mic de 200 paturi, se vor recruta numai dintre absolvenții școalelor speciale ale Direcțiunei generale a serviciului snaitar, sau autorizate de această Direcție.

Oficianții auxiliari pot fi trecuți și înaintați în administrație, însă numai după cinci ani de funcțiune ca oficianți și pe baza unui raport bine motivat al medicului conducător.

Funcționarii administrativi, cari la promulgarea acestui regulament se vor fi găsit în funcțiune cu o vechime de trei ani, se pot confirma în funcțiunile lor, pe baza unui raport al medicilor conducători.

Ei se pedepsesc după normele arătate la art. 68.

Art. 198. — Personalul auxiliar de asistență medicală se recrutează dintre absolvenții sau absolventele școalelor speciale ale Direcțiunei generale a serviciului sanitar, sau recunoscute de Direcțiunea generală a serviciului sanitar.

In curs de trei luni dela promulgarea acestui regulament, se pot încadra în această categorie și persoanele care îndeplinesc funcțiunile arătate, dacă au cel puțin 3 ani de vechime în această funcțiune, și dacă în acest timp și-au putut însuși în mod temeinic cunoștințele necesare funcției pe care o ocupă și dacă au avut și continuă a avea o purtare bună sub toate raporturile.

Incadrarea se face de către Directorul regiunei sanitare respective pe baza unui raport documentat al medicilor conducători.

Amendarea acestui personal cu mai mult de cât salariul pe 15 zile, suspendarea lui temporară sau definitivă, precum și destituirea, se aplică treptat de către Directorul regiunei sanitare, și aceasta numai pe baza unui raport cu fapte concrete și bine dovedite din partea medicilor conducători sau al consiliului medical.

In cazuri de fapte grave bine dovedite, se

---

1) Aceste dispoziții se aplică în măsura în care nu contrazic legea sanitară.

poate aplica funcționarului vinovat pedeapsa cea mai mare.

Funcționarul pedepsit cu suspendarea definitivă sau destituirea are drept de apel la Direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Apelul său va fi judecat de Directorul general al serviciului sanitar.

Art. 199. — Agronomii se vor numi dintre absolvenții școalelor de agricultură sau dintre foștii administratori fără școală specială, însă cari au administrat moșii timp de cel puțin cinci ani și au certificate de bună purtare obținute dela instituțiuni de Stat sau dela particulari.

Mecanicii se vor numi dintre absolvenții școalelor superioare de arte și meserii, sau dintre foștii mecanici cu practică îndelungată și cari au certificate, că cunosc bine meseria lor.

STATISTICA MEDICALA

Art. 200. — Medicii, în interesul științei, trebue să dea cea mai serioasă atențiune asupra cazurilor aflate în serviciu sau în căutarea lor.

Pentru aceasta foile de observație vor fi cât mai complecte, aceste foi vor forma în fiecare an un dosar unde vor fi clasificate după regiuni și boale.

Se va ține în registru de operațiuni cu indicațiunea diagnosticului și terapeuticei urmate. La sfârșitul anului se va întocmi un raport științific cât mai detaliat, care va cuprinde și statistica cazurilor, a terapeuticei urmate și a rezultatelor obținute imediat, precum și a celor constatate mai târziu.

Acest raport va fi publicat. In acest raport se va face descrierea sumară a funcționărei, a lipsurilor, greutăților întâmpinate precum și propunerilor pentru îndreptarea acestora.

BIBLIOTECA

Art. 201. — In marginile posibilității fiecare așezământ va fi înzestrat cu o bibliotecă. Această bibliotecă se va compune din cărți și reviste cumpărate din fondul anume prevăzut în bugetul fiecărei instituțiuni pentru acest scop.

Biblioteca va avea un inventar și cărțile vor purta numărul sub care au fost înregistrate.

Va exista un registru pentru trecerea cărților împrumutate. Cu revistele se vor face colecțiuni anuale, care se vor înscrie în inventarul bibliotecei.

DISPOZIȚIUNI FINALE

Art. 202. — Orice dispozițiuni anterioare și contrare prezentului regulament sunt și rămân desființate.

Art. 203. — Acest regulament intră în vigoare dela data promulgării lui; și nu privește Eforia spitalelor civile, Epitropia Sft. Spiridon din Iași și Așezămintele Brâncovenești.

Deciziunea ministerială No. 32221 din 5 iulie 1935

Art. 1. — Incepând cu ziua de 15 iulie 1933 perceperea de taxe în spitalele aparținând Ministerului Sănătății, se va face după norme unitare.

Art. 2. — *Taxele de îngrijire* se vor percepe după normele prevăzute în articolele 4, 5, 6, 7, 13, 14, 15, 16, 17 și 19 din Regulamentul pentru funcționarea instituțiunilor de asistență medicală din 10 septembrie 1934, aceasta până la întocmirea noului regulament.

Art. 3. — Bolnavii internați în cl. I și II, vor plăti o taxă onorariu medical (pentru vizite medicale)

la cl. I	Lei 20 pe zi
la cl. II	Lei 15 pe zi

după prima lună aceste taxe de onorariu sau de vizită se reduc cu 50%. Se socotește luna de 20 vizite.

Aceste taxe onorariu (vizite) se vor percepe de către Administrația spitalului pentru fiecare serviciu separat, contra chitanță și se vor repartiza lunar, prin medicul primar conducător după cum urmează:

30% medicului primar al serviciului în care este îngrijit bolnavul;

10% personalului medical auxiliar al serviciului;

5% personalului sanitar auxiliar și de serviciu al secției;

50% spitalului;

5% Inspectorului General Sanitar al Regiunei și Medicului Primar respectiv de județ;

Nu se va percepe nici o taxă de onorariu sau de vizită dela bolnavii de cl. III-a, sub nici o formă.

Art. 4. — Bolnavii cari beneficiază de reducerea de 50% sau scutirea dela taxele de îngrijire în spital, au drept la aceleași reduceri sau scutiri și dela taxele de onorariu.

Art. 5. — Bolnavii de cl. I și II-a, vor plăti taxele arătate în tabloul anexat pentru:

a) operații chirurgicale și inter. obstetricale
b) examinări radiologice
c) tratamente fizioterapice
d) analize de laborator.

Aceste taxe se vor încasa contra chitanță de către Administrația Spitalului și se vor repartiza lunar după cum urmează:

taxele de sub punctul a)

40% medicului primar chirurg
10% medicilor secundari și auxiliari
10% personalului sanitar auxiliar și de serviciu
40% spitalului.

taxele de sub b) c) *și* d)

30% medicului radiolog sau medicului șef de laborator;

5% medicului sau medicilor auxiliari;
5% personalului sanitar auxiliar sau de serviciu;
55% Spitalului pentru necesitățile laboratorului;
5% Inspectorului Sanitar al Regiunei și Medic Primar de județ respectiv.

Art. 6. — Bolnavii de cl. III-a sunt scutiți de taxele arătate în art. 5.

Bolnavii de cl. I și II-a cari beneficiază de reduceri de 50% sau scutire de taxe de îngrijire, beneficiază aceleași înlesniri și pentru taxele arătate în art. 5.

Art. 7.— Dela bolnavii ambulanți se vor percepe după aceleași norme și cu aceiași repartiție taxele fixate în art. 5 dacă au mijloace.

Bolnavii ambulanți săraci nu vor plăti nici o taxă.

Art. 8. — Nici o altfel de taxă, în afară de cele arătate în Decizia prezentă, nu se pot percepe sub nici un motiv ori titlu, în spitalele Ministerului Sănătății, județelor sau comunelor. Orice abatere dela dispozițiile prezentei Deciziuni vor considera ca abateri disciplinare grave.

Art. 9. — D-l Director al Sănătății, este însărcinat cu executarea acestei Decizii.

Instrucțiuni privitoare la aplicarea Deciziunii No. 32221 din 5 iulie 1935

a) La art. 2 din Decizie, se înțelege că taxele de îngrijire (căutare) se vor calcula având la bază cotele de hrană fixate prin Decizia Ministerială Nr. 12.497 din 8 Mai 1935 pentru fiecare categorie de spital.

b) La art. 3 din Decizie, taxele de onorariu la Spitalele mixte, se vor aplica cu rezervele din Decizia în modul următor: 1) Spitalele mixte aflătoare în mediul Urban (comune urbane) vor putea aplica tariful cl. I și II-a pentru bolnavii cari plătesc taxele de întreținere de cl. I-a și II-a; 2) la spitalele mixte din mediul rural nu există cl. I-a iar bolnavilor cari doresc să se bucure de un regim special și cari plătesc taxele de întreținere la cl. II-a li se va putea percepe onorariu de cl. II-a.

c) La art. 7 din Decizie:

— *Bolnavii ambulanți* cari urmează tratamente ambulatorii sunt supuși taxelor din art. 5 a prezentei Decizii.

— Bolnavilor ce se prezintă la consultațiuni li se vor percepe taxe în conformitate cu art. 124—131 inclusiv, din Regulamentul Instituțiunilor de Asistență Medicală (Spitale).

Nu se vor încasa taxe de consultație la bolnavii cari urmează a fi internați în spital.

d) Prezenta deciziune anulând decizia ministerială cu Nr. 94.602 din 20 decembrie 1934, ea se aplică și Spitalelor de Boli Mintale (alienați) și nervoase cu excepția tabloului anexă privind taxele de laborator, taxe, care se vor încasa pentru spitalele de alienați și boli mintale după tariful fixat în tabloul ce însoțea decizia Nr. 94.602/1934.

TABLOU

De taxele de operație; pentru intervențiuni obstetricale; pentru examinări radiologice; tratamente fizioterapice și examinări de laborator, cari se vor încasa dela bolnavii de cl. I și II internați în spitalele Ministerului Sănătății, conform art. 118 și 119 din legea sanitară și art. 4 din Decizia Ministerială No. 32.221 din 5 iulie 1935.

Taxe de operații

Cl. I. — Operațiuni mari	1500—2500	lei
„ mici	500—1000	„
Cl. II. — Operațiuni mari	1000—2000	„
„ mici	300— 500	„

Intervenții obstetricale

Cl. I. — Nașteri fără complicații	300— 800	lei
„ complicate	1000—2000	„
Cl. II. — Nașteri fără complicații	200— 500	lei
„ complicate	500—1000	„

Taxe de Röntgen și Fizioterapie

Radioscopia toracelui	100	lei
„ stomacului, inclusiv masa opacă	200	„
„ tubului digestiv întreg, inclusiv masa opacă	250	„
Radiografii mici	150	„
„ mijlocii	200	„
„ mari inclusiv materialul	250	„
Radioterapie superficială, ședința	150	„
„ profundă, ședința	200	„
Raze ultraviolete (Quartz), ședința	30	„
Diatermie, ședința	40	„
Faradizări și galvanizări, ședința	30	„
Baie de lumină. solux, etc., ședința	30	„
Unde ultrascurte, ședința	40	„

Pentru Oltenia, Moldova și Basarabia aceste taxe se reduc la 25 %.

Taxe pentru analize de laborator

Sânge

Dozarea ureei	100	lei
Cloruri plasmatici și globulari	50	„
Glicemia	50	„
Hiperglicemia provocată	100	„
Bilirubina	50	„
Calciu	75	„
Colesterina	50	„
Acidul uric	50	„
Referitoare sifilis	50	„
Morfologic complect numărătoare, formulă, hematozoar	75	„

Urini

Complect	25	lei
Parțiale	15	„

Sputa

Frotiu direct	20	„
Prin homogenizare	25	„

Fecale

Hemoragii oculte	15	lei
Ouă paraziți	15	„
Complect	50	„
Exudate		
Secrețiuni și lichide patologice	25	„
Suc gastric și vărsături		
Complect	50	„
Tubaj fracționat	100	„
Tubaj și examen chimic suc duodenal	100	„
Culturi și însămânțări diverse	50	„
Lichid cefalo-rachidian		
Glicemia	50	„
Referitor sifilis	50	„
Sero-diagnostice, diverse, fiecare Widal T. A. și B. Weinberg Parvu etc.	50	„
Intradermo reacții fiecare	25	„
Inoculări la animale de diverse produse	50	„
Examene de piese anatomice și biopsii	75	„
Metabolismul bazal	50	„

Pentru Oltenia, Moldova și Basarabia aceste taxe se reduc cu 25 %.

Regulamentul pentru organizarea și funcționarea spitalelor, policlinicilor și dispensariilor Casei Autonome C. F. R.

(D. R. No. 1.117 din 5 aprilie 1932, M. O. No. 86 din 11 aprilie 1932).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Spitalele, policlinicile și dispensariile Casei Autonome C. F. R. sunt destinate a da căutare medicală și tratament personalului și pensionarilor C. F. R., precum și familiilor lor (soție și copii)

In cazuri de accident pe căile ferate, persoanele străine de C. F. R., accidentate, vor fi imediat internate și tratate în aceste instituții, în condițiunile prevăzute în prezentul regulament.

Art. 2. — Bolnavii atinși de boale cronice sau contagioase și copiii mai mici de 10 ani, nu se primesc în spitale decât dacă au amenajate secțiuni de specialitate, destinate pentru asemenea cazuri.

Acești bolnavi vor primi însă asistență medicală și tratamentul necesar, la policlinici și dispensarii.

Art. 3. — Spitalele, policlinicile și dispensariile vor avea o singură administrație dacă sunt instalate în acelaşi local.

Ele vor putea fi administrate separat, dacă nevoile serviciului vor cere, în cazul când se găsesc în aceeaşi localitate, însă nu în acelaşi loc.

Art. 4. — Bolnavilor C. F. R., de orice categorie și particularilor accidentați pe căile ferate, li se vor da consultații și îngrijiri gratuite la policlinicile și dispensariile Casei Autonome C. F. R.

Ingrijirea în spitalele Casei Autonome C. F. R. este gratuită pentru toți funcționarii C. F. R., membri ai Casei de ajutor și familiile lor, lucrătorii și pensionarii C. F. R. și familiile lor.

Funcționarii C. F. R., membrii ai Casei de pensiuni, cu salariu brut dela lei 5000 lunar și familiile lor, vor plăti o taxă de îngrijire în spital; această taxă se va fixa la începutul fiecărui an, de consiliul de administrație, și nu va trece de lei 0.50% pe zi, asupra salariului net.

Particularii accidentați pe C. F. R., vor fi îngrijiți în spitalele Casei Autonome C. F. R., în contul Regiei Autonome C. F. R., după o taxă de îngrijire ce se va fixa de comun acord cu Regia Autonomă C. F. R.

Art. 5. — Plata taxelor legale pentru bolnavii de mai sus îngrijiți în spitalele Casei Autonome C. F. R., se vor face pentru funcționari prin listele de plată, imediat în luna care urmează după ieșirea bolnavilor din spital.

In acest scop, Casa Autonomă C. F. R., va cere facerea reținerilor, serviciilor din care face parte bolnavul.

Art. 6. — Numărul paturilor și serviciilor ce are fiecare spital se fixează în fiecare an prin buget, după nevoile localităților unde sunt instalate asemenea așezăminte. In ce privește alimentarea și întreținerea, ea va fi uniformă ca și cea medicală fără nici o diferență de clasă.

Art. 7. — (Art. 119 din legea sanitară). Este strict interzis medicilor a primi onorarii medicale dela bolnavii C. F. R., de orice categorie, nu este permis personalului spitalelor, policlinicilor sau dispensariilor Casei Autonome C. F. R., să ceară bani dela bolnavi sau familiile lor, de asemenea nu se pot scoate din spital medicamente, pansamente sau instrumentele spitalului sub niciun motiv.

Personalul însărcinat cu îngrijirea și distribuirea lor este răspunzător de orice material de acest fel, ieșit din spital, policlinici sau dispensarii, și pe lângă valoarea obiectelor ieșite, ce va plăti, va fi și aspru pedepsit.

Contravenienții dispozițiunilor acestui articol vor fi pedepsiți sau trimiși în judecata comisiunilor disciplinare, fapta fiind considerată ca o contravenție disciplinară gravă.

CAPITOLUL II.

Condițiunile de admisibilitate ale bolnavilor în spital

Art. 8. — Bolnavii C. F. R., personalul activ, se trimit în spitalele Casei Autonome C. F. R., prin serviciile medicale ale Regiei Autonome C. F. R., în centrele regionale, și prin medicii de circ. C.

F. R., în afară de aceste centre. Internările se fac cu aprobarea medicilor șefi ai spitalelor.

Soțiile personalului, pensionarii și familiile lor pot să se interneze prin secțiile de policlinică.

Direcțiunea spitalului va anunța zilnic serviciului medical C. F. R., de bolnavii internați și ieșiți din sptal. Aceasta pentru a se aranja situația bolnavului față de serviciul C. F. R.

Accidentații pe C. F. R., particulari și personalul C. F. R., aduși în localitățile unde se găsește un spital al Casei Autonome C. F. R., pot fi internați prin serviciile de gardă.

Direcțiunea spitalului, în dimineața zilei următoare, va anunța serviciile medicale C. F. R., care vor face formele de internare și vor aranja situația bolnavului față de serviciul C. F. R.

Pentru accidentați medicul șef al secțiunii cu delegatul serviciului medical C. F. R., va încheia un proces-verbal care va cuprinde starea bolnavului și leziunile căpătate, atât la intrare cât și la ieșirea din spital.

Accidentații pe C. F. R., particulari și personalul C. F. R., pot fi internați în oricare spital aflat în apropiere de locul unde s'a întâmplat accidentul.

Art. 9. — Admiterea în spital se va face numai în limita paturilor vacante.

Bolnavii atinși de boale cronice, incurabile sau mintale, nu vor fi primiți în spitalele de copii sau adulți ale Casei Autonome C. F. R., decât în cazuri excepționale când internarea e temporară, pentru aplicarea unui tratament sau facerea investigațiunilor necesare stabilirii precise a diagnosticului, sau a unei complicațiuni intercurente susceptibilă de vindecare.

Dacă în timpul căutării medicale în spital, survine unui pacient o maladie cronică incurabilă, sau mintală, direcțiunea spitalului va aviza direcțiunea medicală a Casei Autonome C. F. R. care va lua măsuri pentru așezarea acelor pacienți în ospiciile speciale, comunicând în același timp serviciilor medicale C. F. R. dispozițiunile luate.

Art. 10. — Primirea bolnavilor în spital se face în limita locurilor vacante rămase din ajun, dintre care 2/3 sunt destinate personalului activ, iar o treime familiei lor și pensionarilor C. F. R.

In toate zilele la ora 9, medicul director al spitalului va trimite serviciului medical C. F. R., numărul paturilor vacante destinate personalului activ și secțiilor de policlinică numărul paturilor vacante destinate familiilor și pensionarilor C. F. R.

Locurle bolnavilor ieșiți la vizita de dimineață rămân neocupate în timpul acelei zile, constituind rezerva serviciului de gardă.

Art. 11. — In caz de absolută trebuință ca un bolnav să fie primit peste numărul paturilor din aceeași zi, se va face o cerere specială către medicul director al spitalului care va decide în aceste cazuri.

Art. 12. — Paturile dela serviciul de gardă nu vor putea fi ocupate decât de bolnavii în stare foarte gravă și a căror respingere sau trimitere la alt spital le-ar periclita viața.

Art. 13. — Inregistrarea primirii bolnavilor și efectuarea internării se va face de administrația spitalului, conform prescripțiunilor prezentului regulament.

CAPITOLUL III

Organizarea spitalelor

Art. 14. — Spitalele Casei Autonome C. F. R. vor avea cel puțin 60 paturi repartizate în două secțiuni principale: secțiunea medicală și secțiunea chirurgicală, fiecare cu un număr egal de paturi.

Pentru celelalte specialități apropiate se vor efectua, după nevoe, un număr de paturi din cele două secțiuni principale.

Pentru maternitate, boli chirurgicale și de copii și boli contagioase, se vor creea spitale și secțiuni speciale și separate de spitalele de medicină gnerală.

Art. 15. — Conducerea fiecărui spital și policlinică, aflate în același local, este încredințată unui medic director, numit conform dispozițiunilor art. 198 [1]) din legea sanitară din 14 iulie 1930

Art. 16. — Secțiunile de specialitate ce compun spitalul sunt conduse fiecare de un medic șef (medic primar), ajutat de un medic asistent. Recrutarea acestor medici se va face prin concurs, conform legii sanitare și următor numirea se va face cu titlul definitiv.

Art. 17. — Personalul medical al spitalelor se compune pentru fiecare secțiune de specialitate din:

a) Un medic șef:
b) Un medic asistent (după necesitate);
c) Interni;
d) Externi.

Numărul internilor și externilor se fixează pentru secțiunile de 30—40 paturi:

a) Un intern și 2 externi la secțiunea de medicină internă;

b) Doi interni și doi externi la secțiunea de chirurgie.

Art. 18. — Pentru toate instituțiile dintr'un oraș (spital, policlinică, dispensar), va funcționa una sau cel mult două secțiuni de laborator, având fiecare personalul următor:

a) Un medic;

b) Un asistent, la nevoie (medic sau chimist sau doctorand);

c) 1—2 preparatori (student în medicină);
d) 1—2 laboranți, după nevoie.

Art. 19. — La fiecare secțiune de spital pe lângă personalul medical va mai fi atașată o supraveghetoare și cel puțin o infirmieră la 10 paturi.

---

1) Devenit art. 193 din actuala lege.

CAPITOLUL IV

Policlinici și dispensare

Art. 20. — Policlinicile se înființează în centrele regionale medicale C. F. R.

Ele funcționează cu secțiuni de specialitate al căror număr variază în raport cu nevoile locale.

Secțiunile de policlinică sunt conduse de medici specialiști care au obligațiunea:

a) Să dea avize medicale în toate cazurile cerute de șefii serviciilor medicale C. F. R.;

b) Să dea asistență medicală, tratament ambulatoriu, și să stabilească diagnosticul bolnavilor trimiși de șefii serviciilor medicale C. F. R.

Conducerea policlinicilor care nu sunt în același local cu spitalele și funcționează la sediile serviciilor medicale C. F. R., poate fi încredințată șefilor conducători ai serviciilor medicale C. F. R.

Art. 21. — Pentru combaterea boalelor sociale: tuberculoza, boale venerice și sifilis și boli de copii, Casa Autonomă C. F. R., de comun acord cu serviciile medicale C. F. R., poate înființa dispensarii pe lângă policlinici sau centrele mari C. F. R.

Art. 22. — Personalul medical al unei secțiuni de policlinică se compune din:

a) Un medic conducător:

b) Un medic asistent specializat (la nevoie);

c) Externi (la nevoie).

In raport cu activitatea fiecărei secțiuni se adaugă supraveghetoare, infirmiere sau vizitatoare.

Dispensariile de specialitate sunt conduse de medici specialiști, ajutați la nevoie de medici asistenți, externi sau agenți sanitari și un număr de vizitatoare în raport cu raza de activitate a dispensarului.

Medicii de spital, de policlinică și dispensare au dreptul a răspunde și corespunde direct cu serviciile medicale C. F. R., în toate chestiunile medicale privitoare la bolnavii C. F. R. sau particularii accidentați pe C. F. R., internați în spital sau trimiși la policlinică sau dispensar pentru tratament.

Art. 23. — Organizarea institutului Maternitatea se compune din:

a) Medic șef (medic primar);

b) Medic asistent:

c) Interni.

Numărul internilor se fixează în proporție de un intern la 20 paturi. Nu se admite extern la institutul maternitatea.

Personalul atașat se compune din:

a) Moașe primară;

b) Internele moașe;

c) Elevele moașe.

Art. 24. — Intreg personalul medical sau atașat al policlinicilor, dispensariilor, institutul maternitatea sau alte instituții similare, se recrutează și conduce după aceleași norme unitare, ca și personalul similar al unei secțiuni de spital. după normele prevăzute în acest regulament.

CAPITOLUL V

Personalul administrativ

Art. 25. — Personalul administrativ al spitalelor se compune din:

a) Administrator;

b) Impiegat;

c) Garderobieră;

d) Personal de serviciu.

Acest personal se recrutează și numește după normele legii și regulamentului C. F. R.

CAPITOLUL VI

Vizitarea bolnavilor în spital

Art. 26. — Vizitarea bolnavilor în spital este permisă în regulă generală joia, duminica și sărbătorile legale, între orele 3—5; în mod excepțional directorul spitalului poate acorda permisiuni pentru vizitarea bolnavilor peste zilele stabilite pentru aceasta.

Art. 27. — In cazuri când gravitatea boalei necesită repaus complet bolnavilor și medicul a prescris interdicțiunea de a fi vizitat, personalul de serviciu este dator a pune aceasta în vederea persoanei ce i se prezintă și a refuza primirea. In mod excepțional în cazuri grave, medicul director poate autoriza vizitarea bolnavilor în salon și la orice oră, sau rămânerea lângă bolnav pe timp limitat.

In aceste cazuri bolnavul va fi instalat într'o cameră de rezervă.

Art. 28.— Este strict interzis a se aduce bolnavilor alimente din afară; deasemenea vizitele în grupuri mai mari de 2 persoane nu sunt permise.

CAPITOLUL VII

Conduita bolnavilor în spital

Art. 29. — Bolnavii vor sta fiecare în saloanele și paturile destinate, fără a face sgomot și scandal, spre a nu turbura liniștea celorlalți pacienți.

Art. 30. — Este absolut interzis bolnavilor a purta sau a avea cu dânșii efecte particulare.

Rufăria, obiectele și costumul spitalicesc este obligatoriu și orice abatere atrage după sine concedierea bolnavului.

Art. 31. — Bolnavii sunt datori a se purta cuviincios cu personalul spitalului, a păstra curățenia și a nu deteriora sau distruge mobilierul și obiectele spitalului.

In asemenea cazuri, daunele provocate spitalului se vor imputa bolnavului, indiferent dacă aceasta s'a produs din culpa sau neglijența sa.

DISPOZIŢIUNI SPECIALE

CAPITOLUL I

Atribuţiunile medicului director

Art. 32. — Medicul director conduce spitalul din punct de vedere administrativ.

El coordonează raporturile dintre secţiile spitalului şi dintre spital şi policlinică. Medicul director este ajutat în exerciţiul funcţiunii sale de toţi medicii şefi ai secţiunilor spitalului sau policlinicii.

Medicul director supraveghează la stricta aplicare a prezentului regulament şi ia măsurile dictate de împrejurări, în cazuri neprevăzute, raportând direcţiunii generale a Casei Autonome C. F. R.

Art. 33. — Medicul director are sub a sa autoritate întregul personal administrativ al spitalului.

Aprobă cheltuelile neprevăzute şi necesare pentru bunul mers al serviciului prin cassa de regie a spitalului, în limitele ce se vor fixa de direcţia generală a Casei Autonome C. F. R.

Art. 34. — Medicul director are drept la locuinţă în instituţie, precum şi la luminat şi încălzit. El nu este obligat să locuiască în spital, dar nu se poate ceda dreptul său altei persoane şi nu poate cere vreo despăgubire bănească şi nici dacă din lipsă de local direcţiunea Casei Autonome nu-i pune la dispoziţie locuinţă.

CAPITOLUL II

Datoriile şi atribuţiunile medicilor şefi (medici primari)

Colegiul medical al spitalului

Art. 35. — Fiecare secţiune a spitalului este condusă de un medic primar.

El are conducerea serviciului său din punct de vedere medical, fiind răspunzător de ordinea şi întregul inventar din serviciul său.

Art. 36. — Medicii şefi vor începe vizita bolnavilor la ora 9. Inainte de a începe vizita se informează din registrul şi raportul zilnic ce-l prezintă internul serviciului sau medicul asistent:

a) De bolnavii care au fost primiţi de urgenţă în serviciul lor, în cele 24 ore şi de ajutoarele medicale ce li s'au dat, precum şi de tot ce s'au petrecut extraordinar în ziua precedentă în serviciul lor respectiv;

b) De prezenţa în serviciu a personalului în subordine;

c) De ora distribuirii medicamentelor şi alimentelor la bolnavi în ziua precedentă şi de ora când s'a făcut vizita de seară de către medicul asistent.

Medicii primari semnează de vederea acestor registre.

Art. 37. — Medicii şefi vor examina bolnavii şi prescrie medicaţia cuvenită.

In acelaşi timp, ei vor îngriji ca toate observaţiunile relative la mersul boalei şi la tratamentul bolnavilor, să fie notate de medicul asistent, internii sau externii serviciului, în fiecare zi, pe tabletele, foaia de observaţiune şi pe registrele respective.

Art. 38. — Medicii şefi vor subscrie condica de receptură şi foaia de alimentaţiune după ce ele vor fi fost însă verificate înainte de medicul asistent sau de intern şi va fi notată în litere suma totală a diferitelor cantităţi de medicamente şi alimente prescrise.

Art. 39. — In afară de vizita matinală, medicii şefi sunt datori a veni la spital pentru orice caz grav, când vor fi înştiinţaţi de medicul asistent sau de internul de serviciu de necesitatea prezenţei lor.

Art. 40. — In cazuri grave, precum şi în cazuri de operaţiuni chirurgicale mari, medicii şefi pot să cheme la consult pe colegii lor din acelaşi spital sau policlinică, şi aceştia sunt obligaţi să răspundă la apel, pentru a-i consulta asupra tratamentului sau operaţiunii chirurgicale ce este de practicat sau pentru a-l asista la executarea acestei operaţiuni.

Consultaţiunea se notează în coloana de observaţiuni a foilor dela patul bolnavilor.

Art. 41. — La finele fiecărei luni şi an, medicii şefi vor înainta Direcţiunii Generale a Casei Autonome, un raport statistic de bolnavii trataţi în secţiunile lor şi un raport ştiinţific, şi vor fi responsabili de exactitatea datelor statistice arătate în acel raport.

Rapoartele statistice vor fi făcute de medicul asistent ajutat de internii secţiunii; iar cel ştiinţific de medicul şef. Aceste rapoarte vor cuprinde numărul cazurilor tratate, observaţiuni asupra boalelor celor mai importante ce au avut a trata în cursul lunei sau anului şi a rezultatului obţinut.

Art. 41 bis. — In zilele de luni ale fiecărei săptămâni, dimineaţa, direcţia spitalului va trimite serviciului medical C. F. R., un tablou nominal de bolnavii (funcţionari activi) internaţi în spital.

Tabloul va cuprinde: numele, pronumele, funcţiunea, reşedinţa şi afecţiunea de care suferă bolnavul şi starea în care se găseşte.

Art. 42. — Medicii şefi în niciun chip nu pot schimba destinaţiunea şi denumirea secţiunii.

Ei sunt obligaţi a se conforma şi menţine normele stabilite de Casa Autonomă C. F. R.

Art. 43. — Medicii şefi sunt ajutaţi în serviciu de medicii asistenţi, care împreună cu tot personalul ataşat la serviciu, sunt sub ordinele directe ale medicilor şefi. Ei sunt datori a raporta direcţiunii generale a Casei Autonome în cazul când medicii asistenţi sau personalul ataşat s'ar abate dela datorie, pentru a se lua măsuri care să asigure bunul mers al serviciului.

Art. 44. — Numai medici şefi au dreptul a co-

respunde direct cu Direcţia Generală a Casei Autonome.

Medicii şefi sunt obligaţi a lua parte la concursuri şi la orice comisiuni instituite de Casa Autonomă.

Art. 45. — Medicii şefi în caz de absenţă justificată, vor înştiinţa pe medicul asistent, spre a face vizita matinală. Dacă absenţa va necesita mai mult de două zile, vor raporta Casei Autonome.

Art. 46. — Este cu desăvârşire interzis a se da consultaţiuni la bolnavii din afară în secţiunile spitalului.

Asemenea consultaţiunile se dau numai la secţiunile de specialitate ale policlinicilor sau dispensariilor.

Art. 47. — Medicii şefi nu pot autoriza intrarea în spital a medicilor străini de spital sau studenţi, pentru a asista la vizita matinală sau operaţiuni; pentru a putea urma vizita medicală, medicii străini de spital trebue să aibe autorizaţie specială dela Direcţiunea Generală a Casei Autonome.

Conducătorii serviciilor medicale C. F. R., sau ajutorii lor, au dreptul să intre în spital şi să se intereseze de starea bolnavilor C. F. R.

Art. 48. — Este strict interzis medicilor străini de spital, atunci când sunt admişi a urma vizitele în spital, să poată consulta, pansa, sau opera bolnavii.

Art. 49. — Pentru orice abatere dela îndatoririle menţionate în prezentul regulament, se vor aplica sancţiunile prevăzute de legea sanitară, legea şi regulamentul Casei Autonome C. F. R.

Art. 50. — Toţi medicii şefi cu titlul definitiv ai spitalelor, policlinicilor şi dispensariilor, care funcţionează în acelaşi local, constituiesc colegiul sau consiliul medical local.

Colegiul medical este consultat în chestiunile de organizare interesând bunul mers al spitalului.

CAPITOLUL III

Datoria şi atribuţiunile medicilor asistenţi

Art. 51. — Medicii asistenţi ai spitalelor Casei Autonome C. F. R., se recrutează prin concurs, conform legii sanitare şi regulamentului recrutării medicilor, al legii Casei Autonome, şi se numesc cu titlul definitiv în posturile pentru care au concurat.

Medicul asistent ajută pe medicul şef în toate atribuţiunile sale.

Art. 52. — Medicul asistent va supraveghea ca internii şi externii să-şi îndeplinească îndatoririle cu exactitate şi ca infirmierele să trateze pe bolnavi cu bunăvoinţă şi umanitate.

De asemenea va conduce cancelaria serviciului, va asista pe medicul şef la toate operaţiunile şi consultaţiunile şi va urma întocmai prescripţiunilor medicului şef în tratamentul bolnavilor.

Art. 53. — Medicii asistenţi vor face singuri contravizita bolnavilor în toate zilele, între orele 17—19, asistaţi de internul serviciului şi supraveghetoare şi vor ordona prescripţiunile necesare bolnavilor, semnând condicile respective.

Art. 54. — Medicul asistent asistat de internii serviciului pregăteşte în toate zilele raportul de mişcarea bolnavilor şi după ce raportul va fi semnat de medicul şef, va fi înaintat direcţiunii medicale a Casei autonome în aceeaşi zi.

Art. 55. — Medicii asistenţi vor îngriji să se ţină în regulă de internii serviciului, registrele de intrarea şi ieşirea bolnavilor, foile de vizită şi tabletele; vor obliga pe internii serviciului a îngriji ca observaţiunile medicale, însemnările, tratamentele şi diferitele operaţiuni să fie lucrate la timp şi cu îngrijire.

Art. 56. — Medicul asistent este obligat, în caz de moarte a vreunuia din bolnavi, a face cuvenita verificare a morţei, dând ordin pentru transportarea cadavrului în camera mortuară a spitalului respectiv şi vor libera conform legii certificatul de verificarea morţii.

Art. 57. — Medicii asistenţi în absenţa medicului şef, vor fi datori a conduce singuri serviciul.

In caz de concedii, ei vor fi supliniţi prin alt medic, acceptat de medicul şef al secţiunii, şi cu aprobarea direcţiunii generale a Casei Autonome C. F. R.

Art. 58. — Pentru orice abatere dela îndatoririle lor, se vor aplica medicilor asistenţi, dispoziţiunile legii sanitare, art. 249 [1]) şi următorii şi al legii şi regulamentului Casei Autonome C. F. R.

CAPITOLUL IV

Datoriile şi atribuţiunile medicilor de policlinici şi dispensare

Art. 59. — In cazuri grave, locurile libere dintr'o secţiune a spitalului pot fi ocupate, indiferent de repartiţia pe specialităţi a acelei secţiuni, rezervându-se totuşi un pat liber la fiecare din cele două secţiuni ale spitalului, pentru cazurile ce s'ar prezenta în cursul zilei la camera de gardă. In asemenea cazuri şi pe măsura evacuării bolnavilor, se va restabili situaţia paturilor, conform repartiţiei, pe specialităţi.

Art. 60. — Serviciul medical la policlinici şi dispensarii, începe la ora 9 dimineaţa, ca şi la spitale, şi se face în fiecare zi fără excepţie.

La policlinici se fixează orele de comun acord cu serviciile medicale C. F. R.

Medicii secţiilor de policlinici vor elibera ordonanţe gratuite, la farmacia spitalului respectiv, bolnavilor C. F. R., de orice categorie, în limita strictă a necesităţii.

Ordonanţele se vor elibera dintr'un registru cu matcă.

Art. 61. — Tratamentele speciale, ca: diatermie, radioterapie, fizioterapie, proteze dentare, etc., se vor face gratuit pentru tot personalul C. F. R., pensionarii şi familiile lor.

---

1) Devenit art. 241 în actuala lege.

Radiografiile vor fi gratuite, numai pentru personalul examinat în interesul serviciului. Celălalt personal şi familiile lor, dacă au nevoie de radiografie, vor plăti costul plăcii. Protezele dentare se vor plăti după dispoziţiunile date de consiliul de administraţie.

Art. 62. — Medicii şefi ai secţiunilor policlinicilor şi dispensariilor sunt datori a primi în păstrare şi răspunderea lor, instrumentele şi medicamentele necesare consultaţiuinilor şi tratamentelor, având pentru dânsele un inventar, şi sunt răspunzători pentru orice lipsă.

Art. 63. — In cazul când policlinica şi spitalul se află instalate în acelaş local, medicii policlinicii nu pot avea nici un amestec în serviciile spitalului propriu zis.

In caz de necesitate, direcţiunea generală luând avizul consiliului medical, poate afecta un număr de paturi pentru secţiunile medicale de strictă specialitate (boli de ochi, oto-rino-laringologie sau stomatologie) ale policlinicii, în secţiunile spitalului.

In aceste cazuri, medicii policlinicii vor trata, opera şi îngriji bolnavi, fără niciun amestec la conducerea secţiunii respective, aceasta până când Casa autonomă va fi în măsură să înfiinţeze în spital secţiuni pentru toate specialităţile.

Art. 64 — La finele fiecărei luni şi ani, medicul şef al fiecărei secţiuni de policlinică sau dispensarii este dator a trimite direcţiunii generale a Casei autonome un raport statistic, indicând numărul consultaţiunilor date sau tratamentelor efectuate şi orice observaţiuni sau propuneri va socoti necesar pentru bunul mers al serviciului.

Art. 65. — Pentru orice alte norme de funcţionare, atribuţiuni, îndatoriri, se aplică întocmai dispoziţiunile prevăzute pentru medicii de spital.

CAPITOLUL V

Datoriile şi atribuţiunile internilor

Art. 66. — Internii sunt datori a executa întocmai prescripţiunile medicului şef, şi în lipsa acestuia, a medicului asistent pentru tratamentul bolnavilor, a redacta foile de observaţiuni, a scrie foile alimentare şi de medicamente, şi a îndeplini tot ce li se va indica de medicul şef sau medicul asistent, în interesul bolnavilor şi al serviciului.

Art. 67. — Internii vor complecta tabletele şi foaia de medicamente dela patul bolnavilor cu exactitudine, vor revizui în toate zilele dacă distribuirea medicamentelor s'a urmat întocmai după prescripţiune, supraveghind însăşi riguroasa executare a acesteia, controlând condica medicamentelor prescrise pe fiecare zi.

Art. 68. — Internii vor vizita în intervalul vizitelor medicilor, ori de câte ori este necesar, bolnavii ce le sunt special recomandaţi.

Internul nu trebue să părăsească serviciul, decât după ce s'a asigurat că a îndeplinit cu exactitate toate ordinele medicilor.

In intervalul dela o vizită medicală la alta, internii vor prescrie medicamentele necesitate de schimbarea intervenită în starea bolnavilor, cu îndatorirea de a raporta medicului la prima vizită.

Art 69 — Internii având locuinţă reglementară în spital, vor fi datori a locui obligator câte doi într'o cameră. In ceea ce priveşte alimentaţia la care au drept, o vor lua în toate zilele la o masă comună în sala destinată pentru aceasta.

Nu se poate acorda sub niciun motiv hrana în bani sau cedarea acestui drept.

Art. 70. — Fiecare intern este responsabil de execuţia acestui regulament, în ceea ce concernă serviciul la care este ataşat.

Internii sunt datori a face serviciul de gardă al spitalului, prin rotaţie, după normele arătate mai departe.

Art. 71. — Internii trebue să se afle la serviciu la ora 8 dimineaţa şi sunt datori a semna condica de prezenţă; în cazul când medicul ar crede necesar, internul poate fi reţinut şi ziua întreagă.

Art. 72. — Este absolut interzis internilor de a introduce în spital persoane din afară, sub orice motiv.

Art. 73. — Pentru orice abateri dela dispoziţiunile acestui regulament, internii vor fi admonestaţi pentru vini uşoare sau cu avertisment scris şi pierderea salariului pe timp determinat până la 30 zile, iar pentru cazuri mai grave şi recidivă, se vor pedepsi cu suspendarea şi pierderea salariului până la 30 zile sau licenţierea din serviciu.

CAPITOLUL VI

Datoriile şi atribuţiunile externilor

Art. 74. — Externii sunt subordonaţi medicilor şi internilor serviciului şi sunt datori a se conforma dispoziţiunilor administraţiei centrale a spitalului.

Art. 75. — Externii urmează regulat vizitele medicilor şi vor executa ordinele lor directe sau transmise prin interni, atât pentru tratamentul bolnavilor din spital, cât şi pentru consultaţiuni şi primirea bolnavilor, pentru cei afectaţi secţiunilor policlinicilor sau dispensariilor.

Art. 76. — Externii trebue să fie prezenţi la spital cel mai târziu la ora 9 dimineaţa şi nu pot părăsi serviciul până ce vizita nu este terminată şi nu au îndeplinit întocmai prescripţiunile medicilor conducători respectivi.

Art. 77. — Externul nu este liber a intra în saloanele bolnavilor decât numai în timpul vizitei medicilor; în afară de aceasta, externii nu pot frecventa decât acele saloane la care au fost repartizaţi de medicul-şef sau asistent.

Art. 78. — Externul ajută pe medicul asistent şi pe internii serviciului la notarea prescripţiuni-

lor medicale pe foile de observațiuni, tablete sau foile de medicamente, însă sub responsabilitatea și supravegherea medicului asistent sau internului, de care se certifică și subscriu acele lucrări.

Art. 79. — Externii care vor absenta dela serviciu nemotivat, care nu vor urma regulat cursul serviciului și care nu vor avea o bună conduită vor fi suspendați pe timp determinat cu pierderea salariului.

In cazuri grave sau de recidivă, vor fi licențiați din serviciu

CAPITOLUL VIII

Camera de gardă

Datoriile și atribuțiunile internilor și a medicilor de gardă în spital

Art. 80. — Serviciul de gardă va fi îndeplinit de internii spitalului, care sunt datori a face succesiv timp de 24 ore.

In acest scop, medicul director la inceputul fiecărei luni, întocmește tabloul de gardă, care se va afișa în cancelaria medicului director, la administrație și la camera de gardă.

Acest tablou este obligatoriu pentru toți internii.

Art. 81. — Serviciul de gardă începe la ora 10 dimineața și se termină la aceeași oră a doua zi, când internul de gardă este dator a se prezenta medicului director, înainte de a părăsi garda.

In caz de lipsă a medicului director, garda se predă internului următor.

Art. 82. — In timpul duratei serviciului de gardă, internul de serviciu nu va putea părăsi spitalul sub niciun motiv, el nu va putea să pună pe altul în locul său, afară de cazul de boală, constatat de medicul asistent de serviciu. sau de medicul-șef al serviciului căruia este atașat internul.

In asemenea cazuri, serviciul de gardă va fi asigurat de internul ce urmează pe tablou.

Abaterile dela această regulă, atrag după sine suspendarea imediată, pe timp determinat a internului; părăsirea serviciului de gardă se pedepsește cu destituirea.

Art. 83. — Datoria internului de gardă este de a urma contra-vizita medicală, cu medicul respectiv, de a vizita bolnavii grav sau operați, conform recomandațiunii ce va primi dela medicii respectivi și de a da ajutorul medical imediat, oricând va fi chemat la vreun caz grav în spital, sau adus la camera de gardă din afară.

Art. 84. — In toate cazurile grave, care ar necesita intervenția sau care ar necesita un consult imediat, internul de gardă va înștiința pe medicul asistent al serviciului, sau pe medicul asistent de gardă; în acest timp el ia măsurile necesare pentru pregătirea sălii de operație, iar în caz de pericol iminent pentru vieața bolnavului, poate practica singur sau asistat de un alt intern, operații urgente de mică chirurgie.

In aceste cazuri, și în absența medicilor chemați, internul de gardă va putea face apel la orice alt medic al spitalului, care va putea fi găsit mai cu înlesnire.

Art. 85. — In niciun caz nu este permis internului de gardă a proceda singur la operație de mare chirurgie.

Art. 86. — In vizitele de inspecție ce se fac noaptea, va observa cea mai mare liniște, ca să nu turbure somnul bolnavilor și va controla ca bolnavii și personalul spitalului să respecte prescripțiunile din prezentul regulament.

Art. 87. — Internul de gardă va putea primi în spital, sub a sa responsabilitate, în intervalul dela o vizită la alta, pe bolnavii C. F. R. sau particularii accidentați ce se prezintă la camera de gardă și a căror stare gravă necesită imediata internare.

In asemenea cazuri, el este dator a raporta medicului șef al secțiunii respective, la prima vizită, și medicului director.

Aceste primiri se vor face numai în limita locurilor disponibile.

Art. 88 — Nu se vor putea primi peste numărul regulat al bolnavilor și improviza paturi suplimentare, decât în cazuri neprevăzute, de mare nenorocire, când numărul răniților ar fi mare și locurile dela alte spitale ocupate. In aceste împrejurări internul de gardă și administratorul vor trebui să anunțe imediat pe medicul director al spitalului și pe directorul general al Casei autonome, cum și pe toți medicii spitalului, pentru a veni să dea ajutorul lor.

Art. 89. — Internul de gardă va trebui să fie cu deosebire atent la primirea unui bolnav prin camera de gardă și să noteze în condica respectivă natura boalei, sediul și felul leziunilor ce se constată și orice informațiuni ce ar putea prezenta vreo importanță din punct de vedere al diagnosticului medical și medico-legal.

In cazuri dubioase, internul de gardă va anunța pe medicul director sau în lipsă pe un medic șef de secțiune al spitalului, spre a-și da avizul dacă este cazul de a se înștiința parchetul.

Art. 90. — Pentru asigurarea serviciului camerei de gardă, medicul director va întocmi un tablou al medicilor de gardă, cuprinzând pe toți medicii asistenți ai spitalului și policlinicei respective, care sunt datori, în intervalul serviciului său de gardă, să anunțe adresa unde pot fi găsiți în caz de urgență.

Medicul de gardă poate fi înlocuit în timpul serviciului său printr'un coleg, prin simpla încunoștiințare a medicului director.

Tabloul de gardă al medicilor se va afișa la camera de gardă și administrație, și va cuprinde data, numele și telefonul medicului.

Sunt scutiți de serviciul de gardă medicii stomatologi, radiologi și medicii de laborator.

Art. 91. — Medicul de gardă, ajutat de internul de gardă, mai are în atribuțiunea sa a supraveghia și controla distribuirea alimentelor și a medicamentelor.

Va constata de asemenea cantitatea, calitatea şi felul ingredientelor alimentare predate de administrator, trecându-le în procesul-verbal respectiv.

Art. 92. — Camera de gardă va poseda un registru de mişcarea zilnică a bolnavilor şi un registru de inspecţiuni şi reclamaţiuni.

In acest al doilea registru vor semna şi face notări medicii de gardă în timpul serviciului respectiv şi orice organ de control al Casei autonome C. F. R. Regiei autonomă C. F. R. sau Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale .

Art. 93. — Pentru abateri sau absenţe dela datorie, medicul şi internul de gardă vor fi admonestaţi în cazuri uşoare, iar in cazuri grave internul va putea fi destituit, iar medicul suspendat şi pedepsit, conform legii sanitare.

CAPITOLUL VIII

Datoria şi atribuţiunile supraveghetoarelor

Art. 94. — Supraveghetoarele au datoria de a executa ordinele şi prescripţiunile medicilor şi de a veghia la buna îngrijire a bolnavilor aflaţi în căutarea secţiunii la care sunt ataşate.

Art. 95. — Supraveghetoarele vor fi direct sub ordinele medicului şef şi al medicului asistent al secţiunii respective. In timpul serviciului ele vor purta totdeauna costumul reglementar. Ele sunt datoare să urmeze vizita medicală de dimineaţă şi seara, atât spre a raporta medicului ceeace s'a întâmplat pacienţilor în intervalul vizitelor, cât şi spre a lua cunoştinţă de ordonanţele medicului pentru fiecare pacient.

Art. 96. — Supraveghetoarele vor asista totdeauna la împărţirea alimentelor şi vor îngriji ca fiecare pacient să-şi primească după foaia de dietă regimul prescris de medic.

Pentru aceasta vor viza în fiecare zi lista de dietă şi vor controla dacă alimentaţia prescrisă prin acea foaie a fost distribuită.

Art. 97.— Ele vor asista la distribuirea de către farmacistul secţiei a medicamentelor prescrise. Supraveghetoarele vor administra însăşi, bolnavilor, medicamentele prescrise de medic.

Art. 98. — Vor îngriji ca saloanele de bolnavi, mobilierul, vesela şi toate obiectele trebuincioase pacienţilor să fie în bună stare şi perfectă curăţenie.

De asemenea, vor îngriji ca schimbarea lingeriei de îmbrăcăminte şi pat, precum şi a saltelelor să se facă conform regulamentului de faţă şi a ordinului medicilor.

In fine, vor îngriji neapărat ca pacienţii să fie curaţi şi să păstreze curăţenia.

Art. 99. — Supraveghetoarele vor avea în păstrare aparatul de medicamente şi obiectele de pansament şi vor îngriji, împreună cu internul serviciului, ca să se evite orice risipă, fiind ambii răspunzători solidari ori de câte ori se va constata vre-o risipă.

Art. 100. — Orice obiecte de care supraveghetoarele ar avea nevoie la îndeplinirea datoriilor lor, şi le vor procura prin bonuri speciale, care se vor prezenta medicului şef sau asistent al secţiunii spre semnare.

Art. 101. — Supraveghetoarele sunt obligate a vizita de mai multe ori saloanele de bolnavi, în intervalul vizitelor, spre a vedea dacă îngrijirea pacienţilor, urmează în bune condiţiuni.

Dacă la aceste vizite constată o agravare în starea vreunui pacient, supraveghetoarea este obligată a raporta internului de gardă, care va lua măsurile trebuincioase.

Art. 102. — Supraveghetoarele vor veghea şi vor impune infirmierelor de a avea o conduită bună şi umană în tratarea bolnavilor. Ele vor avea în subordine pe toate infirmierele secţiei, în tot ce priveşte executarea instrucţiunilor de mai sus.

Art. 103. — Supraveghetoarele, în înţelegere cu internii, vor îngriji ca muribunzii să fie transportaţi în camera de rezervă şi să fie îngrijiţi cu umanitate până la sfârşit.

Ridicarea morţilor şi transportarea cadavrului în camera mortuară se va face cât mai discret şi după un timp indicat de internul de gardă.

Art. 104. — Supraveghetoarele vor face de gardă la bucătărie şi vor constata împreună cu internul de gardă cantitatea, calitatea şi felul ingredientelor alimentare, notându-le în procesul-verbal respectiv. Va vizita de asemenea cât mai des bucătăria, veghind ca să fie curată şi ca alimentaţia să fie bine preparată.

Art. 105. — Supraveghetoarele primesc bolnavii admişi în secţiunea respectivă şi îi repartizează în saloane, conform indicaţiunilor din biletul de primire în spital. Ele sunt răspunzătoare de neobservarea întocmai a dispoziţiunilor prezentului regulament, privitor la admiterea bolnavilor în spital şi a regulilor de urmat până la intrarea bolnavilor în salonul de bolnavi.

Art. 106. — Supraveghetoarele sunt răspunzătoare de întreaga avere a secţiunii ce li este încredinţată. Ele sunt datoare a ţine inventarul la zi ; stricăciunile sau risipa a căror cauză nu se poate stabili sau justifica, li se vor imputa.

Art. 107. — Supraveghetoarele vor avea locuinţe în spital în mod obligatoriu şi au drept la alimentaţie în aceleaşi condiţiuni ca şi internii.

Pentru orice abatere dela atribuţiunile şi îndatoririle prescrise prin acest regulament, supraveghetoarele vor fi pentru prima dată admonestate, iar în caz de recidivă amendate sau licenţiate din serviciu.

CAPITOLUL IX

Atribuţiunile infirmierelor

Art. 108. — Infirmierele sunt destinate numai pentru îngrijirea bolnavilor din saloanele unde sunt ataşate. Ele vor avea grija ca saloanele, rezervele, mobilierul şi toate obiectele date în păstrarea lor să fie întreţinute în perfectă stare de curăţenie.

Art. 109. — Serviciul infirmierelor find ex-

clusiv de îngrijire a bolnavilor, ele sunt datoare a primeni şi a face paturile bolnavilor, a se ocupa de lenjeria, atât a paturilor, cât şi a bolnavilor; de asemenea ele vor face şi tualeta bolnavilor ce nu şi-o pot face singuri.

Art. 110. — Indată ce un bolnav este primit în spital, infirmiera de serviciu îl conduce la baie unde efectele sale sunt strânse, înregistrate şi date în primirea intendentului; după ce pacientul îşi va fi primit baia cuvenită, este îmbrăcat în efectele spitalului şi condus la pat în salonul ce i s'a destinat de supraveghetoare.

Art. 111. — **In nicium chip nu se vor păstra hainele pacienţilor în salon.**

Art. 112. — Vor administra pacienţilor medicamentele după prescripţia medicilor; această operaţiune se va îndeplini sub controlul supraveghetoarelor. De asemenea vor observa continuu starea pacienţilor şi orice schimbare în cursul maladiei vor aduce-o la cunoştinţă supraveghetoarei, ca aceasta la rândul său să ia măsuri în consecinţă.

Art. 113. — Vor trata cu bunăvoinţă şi blândeţe pe toţi pacienţii fără a le răspunde aspru sau a-i provoca în starea de nelinişte în care se află.

Art. 114. — Aparatul va fi întotdeauna pregătit cu medicamente necesare, atrăgând la timp atenţiunea supraveghetoarei pentru ca aceasta să ia măsuri de completarea lui, în caz de lipsă; nu este permis infirmierei de a înstrăina sau risipi din medicamentele sau obiectele de pansament ce le sunt date în păstrare.

Art. 115. — Ori de câte ori vor observa că pacienţii au bani sau obiecte de valoare asupra lor, pe care nu le-au predat administraţiei, vor aviza imediat pe supraveghetoarea şi pe intendent pentru ca acesta să le ridice, trecându-le în registru respectiv.

Art. 116. — Vor distribui fiecărui pacient alimentele prescrise pe lista de dietă de către medicul respectiv şi în cantitatea ordonată de acesta, iar după masa pacienţilor vor ridica şi transporta la oficiu toate alimentele rămase, fiind interzis a fi păstrate în salon.

Art. 117. — Infirmierele vor fi întotdeauna îmbrăcate curat în costumul ce li se va da de Casa autonomă.

Art. 118. — Infirmierele au în păstrarea lor, de la garderoba spitalului efectele de lenjerie, iar dela administrator abiectele de serviciu. Ele primesc toate aceste obiecte cu inventar şi le predau la ieşire după acelaşi nventar, rămânând răspunzătoare de efectele ce se vor găsi lipă.

Art. 119. — Infirmierele vor asigura serviciul de gardă al secţiunii medicale, la care sunt ataşate după un tablou ce se va întocmi de supraveghetoare şi medicul asistent al secţiunii. In timpul de 24 ore al serviciului de gardă, infirmera va locui în camera destinată pentru infirmiera de gardă. Serviciul de gardă al infirmierelor durează 24 ore, începând dela ora 9 dimineaţa.

Art. 120. — Infiermierele sunt sub ordinele medicilor şi sub **directul control al supraveghetoarelor**, cărora le vor da ascultare pentru îndeplinirea ordinelor serviciului.

Art. 121. — Pentru fiecare secţiune medicală **vor fi două infirmiere interne şi două sau mai** multe infirmiere externe, în raport cu numărul paturilor în proporţia de o infirmieră la 20 paturi.

Infirmierele interne au locuinţa obligatorie în spital, câte două într'o cameră; de asemenea alimentaţia la care au drept o vor lua la o masă comună în salonul destinat pentru masa personalului.

Art. 122. — Infirmierele externe fac serviciul dela 8—13 şi 15—19. Ele nu beneficiază de alimentaţie decât în timpul serviciului de gardă.

Art. 123. — Pentru orice abatere dela dispoziţiunile acestui regulament, infirmierele vor fi pedepsite cu admonestarea, amenda lefii pe un număr limitat de zile, iar în caz de recidivă sau abateri grave, vor fi înlocuite.

CAPITOLUL X

Atribuţiunile farmaciştilor

Art. 124. — Farmaciile funcţionează pe lângă spitalele şi policlinicile Casei Autonome C. F. R. şi au de scop prepararea şi expedierea medicamentelor prescrise de medicii spitalelor, policlinicilor şi medicii C. F. R.

Medicii policlinicilor şi medicii C. F. R. pot prescrie reţete personalului C. F. R. la farmaciile Casei Autonome C. F. R. şi farmaciile particulare autorizate pentru efectuarea ordonanţelor numai în cazul când nu există vreun preparat similar făcut în laboratorul Casei Autonome.

In acest scop, toate secţiile de policlinică şi dispensariile circ. medicale C. F. R. vor fi aprovizionate cu toate medicamentele preparate în laboratorul Casei Autonome C. F. R.

Pentru medicamentele distribuite, medicii vor ţine registre în regulă, fiind responsabili de orice risipă.

Art. 125. — El este ajutat de un număr de farmacişti, licenţiaţi în farmacie, asistenţi şi farmacişti stagiari (elevi).

Art. 126. — Farmacistul şef va supraveghea prepararea medicamentelor prescrise, atât de serviciile din spital, cât şi de secţiunile de consultaţii, conform farmacopeei ca şi a artei farmaceutice şi are răspunderea bunei lor preparaţii şi a expedierii lor de asistenţi, împreună cu licenţiaţii în farmacie.

Art. 127. — Farmaciile nu pot elibera niciun medicament decât în virtutea unei ordonanţe scrise de medicii policlinicilor, dispensariilor şi medicii C. F. R. pentru medicamentele administrate bolnavilor la consultaţiuni. Pentru bolnavii internaţi în spitale, medicamentele se vor elibera după prescripţiunile din condica nosocomială, a cărei foaie zilnică va purta totdeauna semnătura medicilor respectivi. Excepţie dela această dispoziţie se face numai pentru acele

medicamente de urgență prescrise de internul de gardă sau cel de serviciu în intervalul dintre vizite la bolnavi în stare gravă. Aceste prescripțiuni vor fi a doua zi controlate și semnate de medicul respectiv.

Art. 128.— In afară de această excepție, orice ordonanță sau note semnate de interni sau alte persoane vor fi riguros refuzate. Orice preparare sau expediere de medicamente, contrar acestei dispozițiuni, atrage penalitatea șefului farmaciei și aceluia care a efectuat recepta, căruia i se va imputa costul.

Art. 129.— Farmacistul șef are sub inventariu, atât medicamentele, mobilierul, cât și ustensilele farmaciei sale și ține registre conform contabilității farmaceutice, de intrarea și mișcarea medicamentelor, a mobilierului și ustensilelor conform formularelor stabilite. Este prin urmare răspunzător de orice lipsă sau risipă ce s'ar constata, împreună cu personalul farmaceutic executant.

Art. 130.— Farmacistul șef, cu ajutorul (farmacistul de gardă), vor face foile de extrase zilnice, după listele nosocomiale și recepte.

Farmacistul șef face situațiile lunare și anuale a tuturor materialelor întrebuințate care vor fi înaintate direcțiunii medicale.

Art. 131. — Toate conturile lunare vor fi întocmite și expediate în cel puțin 15 zile din luna următoare, iar conturile anuale cel mult până la finele lunii Martie.

Art. 132.— Farmacia va fi în permanență deschisă; pentru aceasta toți farmaciștii și asistenții în farmacie vor face serviciul de gardă prin rotație, după un tablou întocmit de farmacistul șef. In timpul serviciului de gardă, farmacistul de serviciu va locui în camera de gardă a farmaciei și va primi alimentația dela spital.

Serviciul de gradă al farmaciei durează 24 ore și începe la ora 9 a fiecărei zile.

Art. 133. — Orice abateri ale farmaciștilor sau asistenților în farmacie atrag după sine admonestarea, suspendarea, licențierea sau destituirea, după gravitatea faptului.

CAPITOLUL XI

Laboratoarele de analize medicale

Art. 134.— Laboratoarele de anatomie patologică, bacteriologie și chimie biologică, sunt destinate a face toate examenele și analizele ce se prescriu bolnavilor de medicii C. F. R., medicii policlinicilor și spitalelor.

Art. 135. — Medicul șef al fiecărui laborator va înregistra zilnic ordonanțele de analiză primite și va înainta lunar și anual câte un raport statistic de activitatea laboratorului respectiv. De asemenea fiecare laborator va avea un registru parafat și sigilat de zestrea laboratorului; șeful laboratorului este direct responsabil de materialul, mobilierul și instrumentele încredințate acestui serviciu.

Art. 136.— Fiind dat natura lucrărilor, medicul șef al laboratorului și ajutoarele sale (medicii), sunt direct responsabili de orice neglijență care ar putea da naștere la infecții sau alte accidente.

CAPITOLUL XII

Institutul de radiologie

Art. 137. — Institutul de radiologie, cuprinde secțiunea de radiografie și radioterapie, precum și subsecțiunea de fizioterapie. El va fi condus de medicul șef al secțiunii de radiografie și radioterapie, care este directorul onorific al acestui institut.

Art. 138.— Institutul de radiologie este chemat a face toate examenele și tratamentele ce se prescriu bolnavilor C. F. R. sau particularilor admiși la consulatațiunile policlinicilor sau în spitale.

CAPITOLUL XIII

Atribuțiunile administratorului

Art. 139. — Administratorii au atribuțiunea conducerii administrative a spitalului sau policlinicii respective, ei sunt subordonați Casei Autonome C. F. R. în tot ce privește serviciul administrativ al spitalului sau policlinicii ce li s'a încredințat.

Art. 140. — Administratorul are locuința în spital și nu poate absenta decât în interes de serviciu motivat, sau când i s'a acordat concediu de Casa Autonomă, în acest caz va fi suplinit de subadministrator, numai cu aprobarea Casei Autonome, care poate delega însă conducerea spitalului unui alt funcționar din serviciul central.

Art. 141. — Administratorul este dator a da ascultare medicului director în tot ce privește bunul mers al spitalului. El va îngriji ca tot personalul de serviciu să-și îndeplinească atribuțiunile sale determinate.

Art. 142. — La intrarea sa în funcțiune, administratorul primește după inventarul nominal și estimativ, tot mobilierul instituțiunii sanitare respective, obiecte de rufărie și serviciu și rămâne responsabil de dânsele pe tot timpul funcțiunii sale, îngrijind a se încărca imediat cu ceea ce s'ar mai fi cumpărat. El este obligat să depună o garanție echivalentă cu salariul global pe un an, sau doi giranți solvabili pentru această sumă.

Art. 143. — Pentru orice degradare ar constata la clădiri, mașini sau la orice instațiuni ale spitalului și care necesită o lucrare tehnică, administratorii sunt datori să raporteze imediat Casei Autonome C. F. R. care va lua măsuri în consecință.

Art. 144. — Administratorii sunt datori a observa stricta aplicare a prezentului regulament în tot ce privește partea administrativă.

La admitere bolnavii se vor înscrie imediat în

registrul respectiv cât și în tabela medicală cu toate indicațiunile cerute; hainele după ce se vor desinfecta, se vor strânge și trece la garderobă, purtând numărul registrului de intrare și numele pacientului, astfel ca la ieșire să se poată preda cu ușurință.

Hainele nu se vor elibera pacientului decât la evacuarea sa din spital sau în alte cazuri excepționale, aprobate de Casa Autonomă.

Art. 145. — La intrare, pacienții sunt obligați să predea administrației banii și orice obiecte de valoare ar purta cu dânșii, contra chitanță, care se vor nota în registrele respective, precum și pe tableta medicală.

Art. 146. — Administratorii sunt obligați ca la finele fiecărei luni să trimeată Casei Autonome, conturile de zilele de căutare ale pacienților C. F. R. cu plată, sau particulari, pentru a se putea urmări și încasa costul întreținerii.

Art. 147. — Administratorul are poliția întregului spital sau policlinică, inclusiv internii și externii instituțiunii. El îngrijește de liniștea interioară și curățenia în toate părțile localului.

Art. 148. — Administratorul va îngriji ca alimentele să fie preparate la orele reglementare și va controla ca mâncările să fie bine preparate, servite curat și în cantitățile complete de nutriment.

Art. 149. — Administratorul este ajutat în îndeplinirea funcțiunii sale de un subadministrator sau un impiegat de biurou, care nu are drept la locuință în spital.

CAPITOLUL XIV

Atribuțiunile garderobierei

Art. 150. — Garderoba cuprinde toată garnitura patului și întreaga lenjerie de orice fel, ce aparține spitalului, și se află sub directa răspundere a garderobierei și controlul administratorului.

Art. 151. — Garderobiera ține un registru în care notează zilnic mișcarea rufăriei în garderobă. Va avea în permanență notat pe un formular, felul, numărul și locul unde sunt distribuite obiectele de rufărie ce compun zestrea spitalului.

Toate efectele spitalului vor purta o marcă distinctivă.

Art. 152. — Garderobiera are în subordinele sale atelierul de lenjerie și spălătorie.

Pentru reparațiunile necesare, se vor pune la dispozițiunea sa materialele, ustensilele și personalul necesar; ea este datoare a se ocupa personal de micile reparațiuni de care au necesitate efectele.

Art. 153. — In mod obișnuit, rufăria în întregime a paturilor va fi preschimbată de două ori pe săptămână; în caz de necesitate lenjeria se va premeni ori de câte ori va fi nevoie.

Art. 154. — Atelierul de reparație și confecție primește efectele din spitale și policlinică, a căror reparație nu se poate face la garderobă.

Efectele nestampilate nu se primesc la reparat și se vor înapoia la garderobă spre a regula stampilarea lor, după formele obișnuite.

CAPITOLUL XV

Bucătăria și alimentația

Art. 155. — Bucătăria este comună bolnavilor și personalului de spital, care are drept la alimentație.

Mâncările zilnice pentru personalul de spital se divid în:

a) Grupa I-a (administratorul, internii, supraveghetoarea, garderobiera și infirmiera);

b) Grupa II-a, personalul de serviciu.

Mâncările zilnice pentru bolnavi se divid în: regimul ordinar, regim lactat și regim special.

Subdiviziunile acestor regimuri, cantitățile ce reprezină o rație alimentară și compunerea acestor regimuri sau diete, se vor stabili pe cale de instrucțiuni.

Art. 156. — **Numărul paturilor în spitale**, alocația zilnică a fiecărui bolnav și grupe de personal se fixează prin buget.

CAPITOLUL XVI

Dispozițiuni finale

Art. 157. — Prezentul regulament este obligatoriu și se aplică la toate instituțiunile de asistență medicală ale **Casei Autonome C. F. R.** Orice alte dispozițiuni contrarii acestui regulament sunt și rămân abrogate.

Regulamentul asupra funcționărei infirmeriilor și dispensariilor rurale [1])

(D. R. No. 4174-1913, M. O. No. 50 din 7 iunie 1913)

CAP. I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Pentru a preveni întinderea, în comunele rurale, a boalelor cu declarațiune obligatorie, se vor izola bolnavii, acolo unde nu sunt spitale, în infirmerii (Art. 52 [2]) din legea sanitară).

In acest scop se va înființa, pe măsură ce mijloacele bugetare vor permite, afară de localurile existente (infirmerii, dispensare), asemeni localuri, în toate centrele rurale populate.

Până la completarea acestor localuri, se vor putea închiria infirmerii în localitățile unde va fi neapărată nevoe.

---

1) **Acest regulament a rămas în vigoare în toate dispozițiile cari nu contrazic legea sanitară.**

2) Art. 282 din actuala lege.

Infirmeriile închiriate sunt: permanente și provizorii; cele permanente se vor închiria pe termen de cel puțin un an, iar cele provizorii pe termen mai mic, cu luna, în timpul duratei unei epidemii.

Inchirierea unor asemenea localuri se va face în localitățile unde sunt infirmerii permanente și nici în apropiere nu se găsește spital sau infirmerie permanentă, în aceste împrejurări, medicul de plasă, în urma aprobării medicului primar de județ, va închiria casa.

Infirmeriile permanente vor servi și ca dispensar pentru consultațiuni gratuite, numai în caz când camera de consultațiuni este izolată de camerile cu bolnavi, sau când nu sunt bolnavi, internați în infirmerie.

Adt. 2. — Toate localurile sanitare, proprietatea direcțiunii generale a serviciului sanitar, sunt în seama medicilor de plasă.

Medicii primari de județe sunt solidari răspunzători cu medicii de plasă la răspunderea ce rezultă din această însărcinare și supraveghiază prin inspecțiunile lor îndeplinirea ei. Buna păstrare a localurilor infirmeriilor închiriate, este tot în seama medicilor de plasă și a medicilor primari de județ.

Medicii, cari locuesc în localurile Statului, sunt datori să îngrijească ca ele să fie bine și curat păstrate. Ei sunt obligați să facă în fiecare an micile reparațiuni interioare și exterioare. Dacă până la finitul lunei August, se va constata că nu s'au făcut reparațiunile necesare, ele se vor executa de direcțiunea generală a serviciului sanitar în contul medicului.

Medicul primar al județului va supraveghea aplicarea acestei dispozițiuni.

Art. 3. — Mobilierul, rufăria, vasele de bucătărie și de farmacie, instrumentele, aparatele de desinfectare, într'un cuvânt toate obiectele aparținând infirmeriilor și dispensariilor rurale, vor fi inscrise în registrele inventarii.

Medicii de plasă și solidari cu ei medicii primari de județe, răspund de buna păstrare și integritatea numărului acestor obiecte.

Inventariul va fi făcut în triplu exemplar și se va păstra: unul în cancelaria localului sub supravegherea și controlul medicului de plasă, unul la cancelaria medicului primar al județului și unul se va înainta direcțiunii generale a serviciului sanitar.

Autoritatea administrativă va îngriji ca la fiecare din localurile sanitare să fie în permanență un păzitor.

Art. 4. — Obiectele degradate prin întrebuințare sau prin pricini de forță majoră, se vor scoate din serviciu.

Degradarea se va constata de medicul circumscripției și obiectele se vor scădea din registrul inventar, menținându-se în coloana observațiunilor data scoaterei din serviciu. Medicul primar al județului, cu ocaziunea inspecțiunilor sale, va controla și verifica aceste operațiuni și la finitul anului va înainta direcțiunii generale a serviciului sanitar, o listă de obiectele degradate.

Obiectele declarate degradate se vor vinde prin licitație publică; dacă aceasta nu va fi posibil, se vor distruge, menționându-se acest fapt în registrul inventar.

Se vor trece în inventar toate obiectele pe măsura procurării lor așa că inventariul să oglindească în fiece moment starea reală a averii localurilor.

Nu se vor cumpăra pentru infirmerii mobile sau alte articole decât cu aprobarea direcțiunii generale a serviciului sanitar.

Când însă în infirmerii sunt internați bolnavi și în acest timp este urgentă nevoe de a înlocui un obiect, medicii de plasă pot cheltui maximum suma de 5 lei pentru o infirmerie în timpul duratei unei epidemii: când costul unui asemenea obiect trece peste această sumă, se va adresa medicului primar, care va aproba până la suma de cel mult 20 lei pentru o infirmerie.

In tot cazul, după efectuarea cumpărării, se va anunța direcțiunea generală a serviciului sanitar, arătându-se obiectele cumpărate.

Obiectele din infirmerii provizorii cari nu se pot depozita pela localurile infirmeriilor permanente, se vor depozita la spital, unde vor fi date cu inventar medicului spitalului, care la cerere va fi obligat să le pună la dispoziția medicului primar al județului tot cu inventar.

Art. 5. — Curțile infirmeriilor și dispensariilor, proprietate a direcțiunei generale a serviciului sanitar, vor fi cultivate, și plantate cu arbori; se va cultiva mai cu seamă zarzavaturi și plante leguminoase, bine înțeles nu se va neglija nici partea de agrement, cultivându-se și plante pentru florile lor.

Cultura terenului dispensarului sau infirmeriei se va putea concede oricărei persoane, de preferință agentului sanitar, cu condițiune ca o parte din produse, ce se va hotărî de medicul primar al județului, să fie în folosul infirmeriei. Cantitatea revenită infirmeriei se va anunța direcțiunei generale a serviciului sanitar, precum și întrebuințarea sumei rezultate.

Adt. 6. — La fiecare local de infirmerie sau dispensariu permanent, închiriată sau proprietatea direcțiunei generale a serviciului sanitar, se va angaja câte un servitor sau servitoare infirmieră.

Acolo unde va fi posibil, agentul sanitar, în schimbul locuinței ce i se va permite în local și fără alt adaos peste leafa sa bugetară, va face și serviciul de infirmier.

Medicul primar al județului va recomanda direcțiunei generale a serviciului sanitar, acest personal.

La infirmeriile provizorii se vor angaja servitori infirmieri numai când, pe motivul bine justificat de medicul primar al județului, acest serviciu nu se poate îndeplini de agentul sanitar și când nu s'ar găsi părinți cari s'ar oferi să facă gratuit acest serviciu. In acest caz, angajarea cu plată a unui servitor infirmier, me-

dicul primar va anunța direcțiunea generală a serviciului sanitar de ori și ce schimbări făcute în acest personal.

Art. 7. — Sub nici un cuvânt nu se va schimba destinația localurilor sanitare, proprietatea direcțiunei generale a serviciului sanitar, (ministerul de interne [1]) nici nu se va face schimbări în dispozițiunea interioară, fără aprobarea prealabilă a direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Art. 8. — Contractele de închiriere pentru localurile de infirmerie se vor face exclusiv după modelul stabilit de direcțiunea generală a serviciului sanitar. Infirmeriile permanente se vor închiria numai cu începere dela 1 Aprilie al fiecărui an.

Medicul primar al județului va încheia contractele de închiriere a acestor localuri, în numele direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Infirmeriile permanente se vor închiria numai cu aprobarea direcțiunei generale a serviciului sanitar, după cererea motivată a medicului primar de județ, cererea care va fi însoțită de oferta proprietarului, în cerere, se va arăta, în rezumat, situația casei, numărul încăperilor felul construcției, precum și prețul închirierii și dacă este posibil, o schiță a planului locuinței.

Plata chiriilor infirmeriilor permanente se va cere de medicul primar al județului cel puțin cu 15 zile înainte de data fixată prin contract, înaintând direcției și copie după contract.

Plata chiriilor infirmeriilor permanente și provizorii se va face în baza unei chitanțe eliberată de proprietar în dublu exemplar, din care unul se va păstra în arhiva medicului primar al județului, iar celălalt se va înainta direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Art. 9. — In infirmeriile rurale se vor interna numai bolnavii de boale cu declarațiune obligatorie.

Se va pune toată stăruința ca să se izoleze primele cazuri de boale infecțioase, iar locuința bolnavului se va desinfecta. Până când vor exista infirmerii în toate centrele populate, se vor interna și bolnavii din localitățile circumscripției vecine infirmeriei, localități lipsite de astfel de instalațiuni.

Izolarea în infirmerie sau spitale a acestor bolnavi este obligatorie și în cazuri de refuz, medicul va cere concursul autorităților (art. 49 [2]) din legea sanitară), afară de cazul când medicul, pe a sa răspundere, va constata că la domiciliul bolnavului se poate realiza o izolare sigură și că se vor păstra toate măsurile preventive în timpul boalei.

Transportul bolnavului la infirmerie se va face pe drumul cel mai scurt și sub conducerea agentului sanitar.

Agentul sanitar va supraveghea pe cărăuși a nu poposi pe la hanuri sau locuințe particulare; după efectuarea transportului, vehiculul va fi desinfectat la infirmerie, după instrucțiunile cari vor fi afișate în toate infirmeriile.

Art. 10. — Pojarul și tusea convulsivă, fiind boale molipsitoare, cari se întind repede, se vor interna în infirmerie bolnavii de aceste boale numai atunci când medicul va fi absolut sigur că bolnavul sau bolnavii sunt cele dintâi cazuri ivite și că boala este la începutul ei; când numărul cazurilor constatate este mare și îmbolnăvirile sau făcut la epoci diferite, se vor interna în infirmerie numai bolnavii cari au complicațiuni.

Bolnavii din alte comune, internați în infirmerie, vor fi trecuți în tabela statistică No. 5, indicând comuna de unde sunt.

Bolnavul internat va fi înscris în registrul respectiv și pus la patul său. Pe cât posibil bolnavii vor fi separați, după sexe, în odăi diferite, mai ales peste etatea de 13 ani.

Art. 11. — La finitul fiecărui an, medicul primar al județului va înainta direcțiunii generale a serviciului sanitar, o tabelă rezumativă de mișcarea bolnavilor în infirmerie.

Art. 12. — Regimul alimentar al bolnavilor va consta din lapte și pâine; când medicul va găsi necesar; în localitățile unde nu se pot găsi lapte se va înlocui acest aliment cu supe de leguminoase și supe de zarzavat.

Cu învoirea medicului, se va căuta să se aducă bolnavilor alimente din afară observând ca prin aceasta să nu se compromită principiul izolării, iar vasele și alte accesorii, cari au servit la aducerea alimentelor, se vor restitui celor în drept după desinfectare.

Art. 13. — La fiecare infirmerie, când sunt bolnavi internați, se ține o foaie de alimentație care se va complecta zilnic de medicul sau agentul sanitar, conform rubricelor.

Art. 14. — In cazul când bolnavii sunt copii mici, cari nu pot sta fără mama lor, se va primi in infirmerie și mama, dându-i-se, în contul direcțiunei generale sanitare, alimente necesare conform deprinderilor din localitate,, alimente cari se vor prepara chiar de către acele mame; se vor observa în această împrejurare riguros măsurile de izolare.

Mamele internate vor fi trecute în foaia zilnică de alimentație cu adnotațiune specială.

Vor fi trecute, în aceleași condițiuni și în registrul de bolnavi

Numai în cazuri de absolută nevoe și în neputință de a se proceda altfel se va uza de această măsură. Ele nu vor avea permisiunea de a circula prin sat.

La eșirea lor din infirmerie li se vor desinfecta toate efectele.

Art. 15. — Nu se va permite nici-unei persoane străine de serviciul sanitar să viziteze infirmeria, când sunt bolnavi internați; un păzitor orânduit de autoritatea administrativă va împiedeca intrarea în infirmerie a acelor persoane; medicul, agentul sanitar sau servitorul infirmier, va veghia la aplicarea acestor măsuri.

1) Azi Ministerul M. S. și O. S.
2) Art. 275 din actuala lege.

După evacuarea bolnavilor, infirmeria şi toate obiectele sale vor fi desinfectate.

Medicii vor da instrucţiunile necesare pentru executarea măsurilor de desinfectare în timpul boalei, cu privire la productele patologice sau fiziologice emanate dela bolnavi, la obiectele întrebuinţate de ei şi la personalul de serviciu.

Art. 16. — Următoarele registre şi imprimate se vor afla în fiecare infirmerie şi dispensar: registrul inventar, registrul de intrarea şi eşirea bolnavilor, foi de alimentaţie, registru de bonuri cu matcă, pentru procurarea substanţelor alimentare, tabelele rezumative, registru pentru înscrierea bolnavilor veniţi a fi consultaţi la dispensar.

Medicul primar al judeţului va avea în cancelaria sa: tabelele pentru anunţarea deschiderii şi închiderii infirmeriilor tabela rezumativă de mişcarea bolnavilor în infirmerie, un registru de infirmeriile permanente, proprietate sau închiriate şi de cele provizorii, în care se va înscrie data când s'au făcut plăţile de chirii; un registru de cheltuelile făcute cu întreţinerea bolnavilor în infirmerie.

Art. 17 — Inchiderea şi deschiderea infirmeriilor vor fi anunţate direcţiunei generale sanitare de către medicul primar al judeţului prin formularele stabilite.

Art. 17. — Substanţele alimentare şi cele necesare gospodăriei infirmeriei, se vor procura cu bonuri numerotate din registrul cu matcă.

Art. 19. — La începutul fiecărui an financiar, medicul primar al judeţului va cere dela direcţiunea generală sanitară, un acompt de bani pentru întreţinerea bolnavilor în infirmerie, în cursul unei luni, acompt a cărei sumă o va stabili medicul primar, după experienţa sa şi după media anilor anteriori şi după nevoile actuale.

Din acest acont se vor plăti furnisorii, iar banii pe cari direcţiunea generală sanitară îi va mandata în baza actelor justificative trimise la finitul lunei, vor servi pentru cheltuelile din luna viitoare; la finitul anului financiar, medicul primar va justifica acomptul primit la începutul anului.

Art. 20. — Pentru toate sumele, cheltuite se vor forma acte justificative, conform cu modelele stabilite, în dublu exemplar, un rând de acte justificative vor fi timbrate.

Art. 21. — Substanţele alimentare şi celelalte obiecte necesare infirmeriilor şi dispensariilor se vor procura, pe cât este cu putinţă, dela furnisorii din localitate şi actele justificative (chitanţele) vor fi eliberate chiar de persoana care a efectuat furnisarea; medicii de circumscripţie vor verifica şi viza aceste acte, rămânând răspunzători de veracitatea lor.

Art. 22. — Actele justificative de cheltuelile efectuate la o infirmerie vor cuprinde chitanţele în dublu exemplar (din care unul timbrat) însoţit de borderoul rezumativ, foaia de alimentaţie şi de obiectele de gospodărie, tabela rezumativă şi chitanţele de achitarea chiriei localurilor angajate provizoriu, pe timpul duratei epidemiei

Pentru servitorii infirmieri statele de plată se vor trimite la finitul lunei, independent de conturile infirmeriei.

Medicii de plasă vor înainta aceste dosare astfel formate, medicului primar al judeţului, la finitul fiecărei luni, fie că bolnavii au fost evacuaţi sau nu. Actele justificative pentru cheltuelile făcute la infirmeriile cari au funcţionat mai puţin decât o lună, vor fi înaintate tot în acest termen.

Medicul primar al judeţului care este dator şi în măsură de a controla şi supraveghea funcţionarea infirmeriilor din toate punctele de vedere, va verifica şi supraviza actele primite.

Din toate actele verificate şi vizate, medicul primar al judeţului va forma un dosar colectiv pe care îl va înainta direcţiunii generale sanitare cel mai târziu până la 10 ale lunii viitoare, însoţit de un raport cu lămuririle pe care le va crede necesare să le dea în care se va arăta numele tuturor persoanelor cari au oferit gratuit alimente sau alte substanţe şi obiecte pentru infirmerii, spre a li se aduce mulţumiri publice.

Dispensarii

Art. 23. — Medicul de plasă va da, în anumite zile din săptămână, ce se vor fixa de medicul primar al judeţului, după aprobarea direcţiunii generale sanitare, consultaţiuni gratuite sătenilor bolnavi din plasa sa. Zilele astfel fixate se vor afişa în localurile primăriilor şi dispensariilor.

Afară de aceasta, medicii vor fi datori a da consultaţiuni ori de câte ori se vor prezenta bolnavii la acest dispensar.

Pe lângă consultaţiuni, medicul va da, gratuit bolnavilor săraci şi medicamente, exceptând lucrătorii dela diferite întreprinderi industriale, şi acestora li se va da gratuit în cazuri de accidente şi boale grave.

Toţi bolnavii cari au primit consultaţiuni vor fi înscrişi în registrele respective.

Art. 24. — Dacă la aceste consultaţiuni se vor prezenta bolnavi cu boale infecţioase din altă circumscripţie medicală, medicul va fi dator să anunţe medicul circumscripţiei de unde este bolnavul, iar bolnavul va fi internat în infirmerie.

V. LABORATOARELE

Regulamentul pentru funcţionarea laboratoriilor de igienă dependinte de direcţiunea generală a serviciului sanitar şi tariful lucrărilor

(D. R. No. 2283 bis din 10 iunie 1910, M. O. No. 94 din 30 iulie 1910, mod. D. R. No. 4885 din 15 noemvrie 1920. M. O. No. 185 din 23 noemvrie 1920 şi D. R. No. 2925 din 2 septemvrie 1924, M. O. No. 89 din 21 aprilie 1926).

Art. 1. — Laboratoriile regionale de higienă, ce depind de direcţiunea generală a serviciului sanitar, au însărcinarea de a face lucrările de laborator, reclamate pentru diagnosticul ştiinţific şi profilaxia boalelor contagioase la om şi animale; a analiza şi controla alimentele, băuturile şi obiectele de uz casnic sau personal, care prin întrebuinţare pot să vatăme sănătăţii; a studia şi fixa compoziţia produselor naturale şi alimentare ale regiunei unde funcţionează.

Pentru atingerea acestui scop se vor face la laboratoriile de higienă lucrări de natură microbiologică şi chimică.

Art. 2. — Fiecare laborator de igienă va consta din 2 secţiuni: Secţiunea bacteriologică şi secţiunea chimică.

Secţiunea bateriologică va fi condusă de un medic bacteriolog, şef al secţiunei; iar secţiunea de chimie, de un chimist şef al acestei secţiuni. Ei sunt răspunzători, faţă de direcţiunea sanitară, de conducerea secţiunei şi de lucrările efectuate în secţiunea lor.

După trebuinţele serviciului, şefii de secţiuni pot fi ajutaţi de unul sau mai mulţi asistenţi. Asistenţii vor lucra sub direcţiunea şefului de secţiune.

Art. 3. — Lucrările laboratoriilor, în scopul arătat mai sus, vor putea fi cerute de toţi medicii în funcţiuni publice şi de toate organele instituite pentru controlul alimentelor şi băuturilor, fiind executate de laboratorii în mod gratuit.

De asemenea sunt obligatorii şi se vor face în mod gratuit toate analizele microbiologice, în scop de a se stabili un diagnostic de boale infecţioase la om şi animale.

Tot gratuit se vor face şi analizele microbiologice ale apelor şi solului întrucât sunt considerate de utilitate şi judecate necesare de direcţiunea generală a serviciului sanitar.

Toate analizele specificate în acest articol, fiind cerute însă de particulari, precum şi analizele cerute de consumatorii, cari ar bănui falşificarea unui aliment sau băuturi pentru consumul său, sau al familiei sale, se vor taxa după tariful anexat la acest regulament.

Art. 4. — Pentru încasarea sumelor provenite din analize se va ţine de administraţia laboratorului un registru cu cotor, vizat de direcţiunea generală sanitară şi din care se vor libera celor în drept chitanţe pentru sumele vărsate.

Sumele rezultate din aceste încasări se vor vărsa la finele fiecărei luni, administraţiunei financiare locale, pe seama direcţiunei generale a serviciului sanitar.

Din suma provenită din plăţile de analiză, 30% revine statului, 40% revine laboratorului pentru instrumente, material şi bibliotecă, iar 30% se vor împărţi în părţi egale întregului personal technic al laboratorului, fără a se face nici o distincţiune.

Art. 5. — Directorii de laboratoare, sau unul din şefii de secţiuni, desemnat de direcţiunea generală a serviciului sanitar, acolo unde nu sunt directori, va avea conducerea administraţiunei şi gospodăriei întregei instituţiuni cu titlu de administrator. El va fi ajutat în acest scop de un secretar.

Toate lucrările şi corespondenţa laboratorului se vor primi de administrator şi distribui şefilor de secţiuni, după natura lucrărilor.

Administratorul va ţine, pentru intrarea şi eşirea acestor lucrări sau corespondenţă, un registru de intrare şi eşire. Asemenea fiecare secţiune va avea un registru, în care se va înscrie data intrărei şi eşirei fiecărei lucrări din secţiune.

Buletinele de analiză vor fi semnate de şeful secţiunei şi contrasemnate de asistentul ce a făcut lucrarea, sau, în lipsă, de secretar. Şeful secţiunei este singurul răspunzător de lucrările efectuate în secţiunea lui. Administratorul nu va face decât a le primi sau expedia. Asistenţii vor înlocui pe şefii de secţiuni în lipsa acestora.

Art. 6. — Sumele prevăzute în buget pentru cheltuelile de aparate şi material se vor administra de către administrator după o prealabilă înţelegere între cei doi şefi de laborator.

Pentru distribuirea lor, după trebuinţele fiecărei secţiuni, se va cere autorizarea direcţiunei generale înainte de facerea cheltuelilor sau comandei.

Cheltuelile mărunte, cari în total nu vor depăşi 10% din suma alocată, se vor putea face cu aprobarea ulterioară a direcţiunei.

Art. 7. — Fiecare şef de secţiune este răspunzător de averea încredinţată secţiunei sale, sub formă de aparate şi ustensile de tot felul. Depozitele de aparate şi ustensile ce servesc ca rezervă, ca sticlărie, material chimic, etc., este comun ambelor secţiuni şi puse sub îngrijirea administratorului. El va împărţi secţiunilor, pe măsura cererilor şi a trebuinţei.

Art. 8. — Aparatele, ustensilele, cărţile, etc., ce servesc ambelor secţiuni, vor fi lăsate la locul lor şi în bună stare de întrebuinţare de către cel ce s'a servit de ele. Deteriorarea sau pierderea aparatelor şi ustensilelor de tot felul, cauzate prin neglijenţă, se vor repara sau înlocui

pe socoteala aceluia din neglijența căruia s'a produs deteriorarea sau pierderea.

Art. 9. — Probele de analize, trimise de cei în drept a face control, la intrare vor primi, prin îngrijirea secretarului, un număr de ordine din registrul de intrare. Acest număr se va pune pe o etichetă și se va lipi pe probă.

Probele, împreună cu actele ce le însoțesc, se vor da de administrație de îndată în păstrarea secțiunii respective, care va face analiza în timpul cel mai scurt posibil, dându-se preferință probelor urgente sau celor luate din mărfuri cari au fost sechestrate din cauză de bănuială. Restul din proba analizată, împreună cu actele și buletinul de analiză se va remite administratorului.

In buletinul de analiză se va arăta, afară de proveniența probei, datele analitice, procedeurile urmate, concluziunile analizei ca și dispozițiunile regulamentare privitoare la substanțele găsite neregulamentare. Asemenea se va face mențiune dacă alimentul din care s'a luat proba, urmează a fi distrus sau denaturat, și, în acest din urmă caz, cu ce se va face denaturarea. Pentru probele ce ar prezenta bănueli de violare, schimbare sau cari sunt insuficiente, se va încheia de șeful secțiunei un proces verbal, care se va înainta trimițătorului probei, facerea analizei în acest caz este lăsată la aprecirea șefului de secțiune. Când analiza nu se face, proba se va restitui. Aceste formalități nu sunt necesare pentru substanțele primite pentru stabilirea unui diagnostic.

Restul probelor de analiză, găsite neregulamentare, se vor conserva cel puțin două luni după facerea analizei. Cele supuse alterării, timpul potrivit în care ele se pot conserva, în raport cu mijloacele ce dispune laboratorul.

Art. 10. — Pentru probele depuse de particulari, spre a se analiza, se va ține un registru special, în care, la cotor, se va trece numele depunătorului, felul probei și analiza ce se cere. Acest registru va avea două fișe, care se pot detașa. Una din aceste două fișe, cu acelaș conținut ca și cotorul, se va lipi de probă; iar a doua, cu numărul de ordine și dată, se va preda aducătorului. Cu acest număr el se va prezenta. în termenul fixat de laborator, pentru luarea rezultatului.

Art. 11. — Analizele microbiologice sau chimice, pentru a se stabili dacă un aliment este sau nu este curat în înțelesul regulamentului de priveghere sanitară, se vor cere numai în scris pe hârtie liberă. Cererile de analiză, pentru cari se ia plată, se vor face pe hârtie timbrată și rezultatele se vor da tot pe asemenea hârtie, sau, când se va da pe buletine sau tabele sinoptice, se vor anula timbre de valoarea cerută de legea timbrului.

Art. 12. — Procedeurile și metodele, după cari urmează a se face analizele chimice, vor fi uniforme și se vor stabili de Direcțiunea generală a serviciului sanitar, în urma propunerilor Institutelor de chimie, cari face lucrările serviciului sanitar din București sau Iași.

Aceste metode sunt obligatorii pentru toate expertizele sau contra-expertizele ce se cer experților sau laboratoriilor de către justiție.

Asemenea vor fi uniforme și se vor întocmi în acelaș mod și buletinele sau tabelele sinoptice de analiză ale laboratoriilor. Laboratoriile vor semnala Direcțiunei sanitare inconvenientele ce ar prezenta unele metode și modificările ce ar trebui introduse. Aceste inconveniente sau modificări se vor face cunoscute Institutelor de chimie din Iași sau București, care le va studia, făcând cunoscut Direcțiunei generale părerea lor.

In cazul de modificări mai importante ale metodelor de analiză sau de regulamente speciale, Direcțiunea generală va convoca, când va crede de cuviință, pe șefii de laboratorii, sau o parte din ei, spre a se consfătui asupra modificărilor, și, cu această ocaziune, a-și schimba părerile asupra modului de conducere uniformă și mai nimerită a laboratoriilor.

Art. 13. — Regiunile țărei, ce vor fi servite de laboratorii, vor fi acele fixate de lege. In lipsa unora din aceste laboratorii, regiunile vor fi împărțite de Direcțiune asupra laboratoriilor existente, în raport cu personalul și mijloacele de cari dispun.

Art. 14. — Personalul technic al laboratoriilor, pe măsură ce ocupațiunile de laborator permit, va face inspecțiuni localurilor sau fabricilor, supuse controlului din regiunea sa, spre a se convinge de exacta lor funcționare, luând probe și îndeplinind procedura prescrisă de regulamentul de priveghere sanitară.

Art. 15. — Laboratoriile vor fi obligate, la fiecare 30 zile, a da seama Direcțiunei generale, printr'un raport, despre analizele efectuate, numărul și felul lor, cu specificarea acelor găsite neregulamentare și cauzele pentru cari au fost declarate ca atare.

Art. 16. — Laboratoriile regionale, având și un scop cultural, personalul lor va ține în timp potrivit conferințe publice asupra diferitelor chestiuni științifice, ce interesează igena și sănătatea publică.

Laboratoriile vor căuta a-și procura probe dela producătorii cunoscuți ai regiunii din produsele alimentare naturale și de fabricațiune, a le studia și analiza într'un număr pe cât se poate mai mare și în fiecare an, rezultatele analitice ce se vor obține, ca și observațiunile autorului se vor înainta Direcțiunei generale de a se publica în Buletinul său. Ele vor servi laboratoriilor ca normă pentru aprecierea alimentelor și băuturilor din acea regiune.

Art. 17. — Laboratoriile de higienă din București și Iași vor fi laboratorii centrale, institute, și vor face numai lucrări de natură chimică. Aceste laboratorii, în afară de lucrările regiunii, care vor fi aceleași ca și ale laboratoriilor regionale, vor avea însărcinarea de a studia metodele de analiză și a propune Direcțiunei generale modificările acestor metode, ca și a dispozițiunilor

regulamentare, a căror inconveniente s'ar constata din practica lor. A studia compoziţia produselor alimentare, pentru a creia normele de apreciere a acelor alimente.

Aceste laboratorii vor servi şi ca instanţe de apel pentru rezolvarea chestiunilor mai grele sau litigioase, şi la facerea contra-expertizilor, cerute în conformitate cu dispoziţiunile regulamentului de priveghere sanitară. Aceste labortorii centrale vor fi conduse de directori, cari vor fi însărcinaţi cu conducerea lor technică şi administrativă. Aceasta însărcinare se va da de preferinţă profesorilor de analiza alimentelor şi băuturilor dela universitate sau, în lipsă, unui profesor universitar de chimie, a cărui specialitate se apropie mai mult de atribuţiunile laboratorului. Directorii vor fi ajutaţi în conducerea administraţiunei de un secretar şi de unul sau doi copişti, după trebuinţă.

Pentru conducerea technică a laboratorului, Directorii vor fi ajutaţi de chimişti şefi de secţiune şi de ajutoarele lor.

Laboratoriile vor fi împărţite în secţiuni după natura şi numărul lucrărilor. Numărul secţiunilor se va fixa de Direcţiunea generală, în urma propunerei directorului laboratorului, secţiunile vor fi conduse de chimişti şefi de secţiune cari vor avea, faţă de director, răspunderea technică a lucrărilor şi vor contrasemna lucrările făcute în secţiunea lor. Ei se vor recruta după aceleaşi norme şi se vor bucura de aceleaşi drepturi ca şi şefii laboratoriilor regionale

Chimiştii ajutori vor face lucrările ce li se vor distribui de şefii de secţiune, fiind răspunzători faţă de aceştia de lucrările făcute de ei. In lipsa şefului de secţiune, sau când sunt autorizaţi de ei, pot semna lucrările făcute de ei.

Dispoziţiunile generale din acest regulament privitor la laboratoriile regionale se aplică şi institutelor din Bucureşti şi Iaşi.

Art. 18. — Nu este permis a se păstra culturi de ciumă, afară de cazuri anumite şi numai cu autorizaţiunea Direcţiunei generale sanitare.

Art. 19 [1]. — Taxele ce se vor percepe pentru analizele pentru cari regulamentul de funcţionare al laboratoarelor de igienă ale direcţiunei generale a serviciului sanitar, permite a se lua plata şi cari se vor face după metodele aprobate de direcţiunea generală a serviciului sanitar, se vor fixa prin Deciziune Ministerială ce se va publica în *Monitorul Oficial* odată pe an, sau ori de câte ori direcţiunea generală a serviciului sanitar va găsi de cuviinţă că este necesară modificarea acestor taxe pentru fiecare determinare sau dozare în parte.

VI. EXERCIŢIUL MEDICINEI ŞI DENTISTICEI

Regulamentul pentru statutul asociaţiei generale a medicilor din ţară

(D. R. Nr. 1513 din 19 mai 1927 M. O. No. 110 din 21 mai 1927)

CAP. I

Constituirea asociaţiei, scopurile

Art. 1. — Se constitue în Bucureşti o societate sub denumirea de „Asociaţia generală a medicilor din România".

Art. 2. — Din această asociaţie vor face parte medicii cu drept de liberă practică din România.

Art. 3. — Sediul asociaţiei generale a medicilor este în Bucureşti.

In fiecare judeţ, asociaţia va avea o filială condusă de un comitet local, având reşedinţa în capitala judeţului.

Art. 4. — Scopul asociaţiei este :

a) Cultivarea simţămintelor de stimă, confraternitate şi susţinere colegială ;

b) Apărarea drepturilor membrilor asociaţiei şi a intereselor generale sanitare ;

c) Studierea problemelor sanitare şi a chestiunilor ştiinţifice medicale ;

d) Organizarea corpului medical pe baza unei legi, prin care să se garanteze drepturile medicilor şi prin care să se statueze principiile deontologice cari vor conduce profesiunea medicală ;

e) Constituirea de sindicate afiliate ale asociaţiei medicilor pe baza unui statut tip care va face parte integrantă din regulamentul de aplicare al statutului asociaţiei;

f) Crearea unei case de ajutor şi credit, a unui fond economic şi a unei case de pensii pentru familiile medicilor ;

g) Infiinţarea unui buletin şi editarea de publicaţii ale asociaţiei ;

h) Construirea unui edificiu propriu care să corespundă nevoilor tuturor medicilor şi scopurilor asociaţiei;

i) De a întruni pe membrii ei într'o asociaţie generală anuală în Bucureşti ;

j) De a organiza congrese ştiinţifice şi profesionale, în toate centrele mari ale ţării şi diferite excursii;

k) Infiinţarea unei biblioteci centrale.

---

[1] Acest articol a fost modificat prin D. R. 2925 din 3 sept. 1924, publicat în M. O. nr. 89 din 21 aprilie 1926. In vechiul text se prevedea tabloul tarifului diverselor dozări, pe care nu l-am mai reprodus, ne mai fiind în vigoare.

CAPITOLUL II

Membrii

Art. 5.— Membrii sunt:

Fondatori; activi; corespondenţi şi onorifici.

a) Membrii fondatori sunt acei cari au luat parte la constituirea definitivă a acestei asociaţii;

b) Membrii activi pot fi toţi medicii cari au liberă practică în România şi cari vor cere înscrierea în asociaţiune;

c) Membrii corespondenţi şi onorifici pot fi proclamaţi de membrii asociaţiunii în adunarea generală şi ei vor fi dintre persoanele cari vor face donaţiuni asociaţiunii sau vor contribui în orice chip la prosperitatea ei, precum şi acei din români sau streini cari, prin munca şi talentul lor, au adus servicii ţării şi omenirii.

Art. 6.— Admiterea membrilor activi se va face de către filiale, sau de către biroul comitetului central. Ratificările se vor face de către comitet.

Nici un medic, care se bucură de drepturile cetăţeneşti, nu va putea fi respins.

Numele celor admişi se va publica în buletinul asociaţiei.

Art. 7.— Numai membrii fondatori şi activi pot lua parte la vot în adunarea generală. Membrii onorifici şi corespondenţi pot asista la adunările generale, însă numai cu vot consultativ.

Art. 8.— Membrii cari în timp de 2 trimestre consecutive nu vor plăti cotizaţiile, vor putea fi consideraţi demisionaţi dintre membrii asociaţiei după 2 avertismente şi prin votul comitetului. Ei vor putea fi reînscrişi.

Art. 9. — Membrii onorifici şi corespondenţi sunt scutiţi de cotizaţii.

CAPITOLUL III

Comitetul

Art. 10.— Asociaţia este condusă şi reprezentată de un comitet central compus din 40 membrii, dintre cari majoritatea vor fi cu locuinţa în Bucureşti.

Art. 11.— Comitetul central este ales pe timp de 3 ani de adunarea generală prin vot secret.

Art. 12.— Când sunt mai multe liste de candidaţi, se atribue fiecărei liste un număr de loproporţional cu voturile obţinute.

După fiecare listă vor fi proclamaţi aleşi candidaţii cari au întrunit un număr mai mare de voturi.

Art. 13. — Comitetul central îşi alege în fiecare an, imediat după adunarea generală, un birou compus din:

1 preşedinte; 5 vice-preşedinţi; 2 secretari-generali; 5 secretari; 1 bibliotecar; un casier; un subcasier.

Comitetele filialelor vor avea cel puţin:

1 preşedinte; 1 secretar; un casier.

Mandatul biroului durează un an

Art. 14. — Preşedintele sau vice-preşedintele delegat de preşedinte, va convoca comitetul ori de câte ori va fi trebuinţă. In caz de nu va fi convocat o lună de zile, comitetul central se întruneşte fără convocare, în ultima zi a acelei luni, alegându-şi un preşedinte temporal, dacă nici unul din vicepreşedinţi nu va fi prezinte.

Şedinţele se ţin cu ori câţi membri vor fi prezenţi.

Art. 15.— Comitetul central este însărcinat:

1. A reprezenta asociaţia în reporturile sale cu publicul şi cu autorităţile pentru îndeplinirea scopurilor ei, conform art. 4;

2. A executa hotărîrile adunării generale.

3. A convoca adunarea generală (congresul).

. 4 A administra fondurile asociaţiei.

5. A întreţine corespondenţa cu comitetele filialelor.

6. A redacta buletinul asociaţiei

Art. 16.— Membrul comitetului central care va lipsi dela 3 şedinţe lunare consecutive nemotivat, va fi privit ca demisionat.

Art. 17.— Casierul va depune o garanţie în efecte, numerar sau ipotecă în suma ce se va stabili de asociaţie.

CAPITOLUL IV

Marele consiliu medical

Art. 18.— Comitetul central, împreună cu foştii preşedinţi ai asociaţiei şi preşedinţii tuturor filialelor constituesc marele consiliu medical care va îndruma, va studia şi-şi va da avizul asupra tuturor chestiunilor medico-sociale şi profesionale.

Art. 19.— Din acest consiliu vor face parte de drept medicii particulari.

Art. 20.— Marele consiliu se va întruni în 2 sesiuni pe an (aprilie şi octombrie), ţinând cel puţin 2 şedinţe în fiecare sesiune.

Art. 21.— Acest consiliu va fi prezidat de preşedintele asociaţiei şi va putea fi convocat în sesiune extraordinară de către preşedinte, ori de câte ori va fi nevoe.

Art. 22.— Când preşedintele unei filiale nu va putea asista la una din sesiuni, va delega un alt medic cerând asentimentul filialei pentru persoana delegată.

Art. 23. — Filialele sunt obligate a-şi trimite neapărat delegatul lor la şedinţele consiliului.

CAPITOLUL V

Fondul asociaţiei

Art. 24.— Fondul asociaţiei se compune:

a) Din taxele de înscriere;

b) Din cotizaţiile trimestriale ale membrilor fondatori şi activi;

c) Din donaţii sau legate şi din orice alte venituri ce şi-ar putea creia asociaţia.

Art. 25.— Taxa de înscriere pentru membrii activi şi cotizaţiile lunare vor fi hotărâte de comitetul central al asociaţiei în fiecare an.

Art. 26.— Fondul asociației se împarte în neatacabil și disponibil ;

a) Fondul neatacabil se compune din : donații sau legate, excedente bugetare, 30% din toate veniturile ordinare și extraordinare ;

b) Fondul disponibil se compune din restul de 70% din veniturile ordinare și din venitul fondului neatacabil.

Art. 27.— Fondul inatacabil va fi plasat în imobile sau efecte publice ; acest fond va fi depus la Casa de Depuneri de către comitet.

Art. 28.— Asociația generală a medicilor din România are dreptul de a cumpăra orice imobile rurale sau urbane, precum și a le vinde sau ipoteca pentru împrumuturile pe cari asociația le va contracta pentru realizarea scopurilor ei la Creditele funciare din țară, sau ori unde va crede de cuviință.

Art. 29.— Fondul disponibil se întrebuințează pentru cheltuelile de întreținere ale asociației.

Excedentele ce vor rezulta la sfârșitul anului se trec la fondul inatacabil.

Pentru întreținerea filialelor comitetele locale pot întrebuința 50% din cotizațiile membrilor respectivi, cu obligația de a înainta semestrial lista membrilor activi și a încasărilor.

Art. 30.— Pentru clubul asociației, marele consiliu va stabili modalitatea funcționării și întreținerea lui.

Art. 31.— Membrii asociației cu sediul în București vor fi obligați a mai plăti anual o taxă pentru club care se va decide de comitet în fiecare an.

CAPITOLUL V

Acțiunea disciplinară

Art. 32.— Toate conflictele dintre membrii asociației vor fi judecate în primă instanță de filiala respectivă. Hotărîrea se va da cu drept de apel la o comisiune din care fac parte președintele asociației, președintele filialei unde a avut loc conflictul și 3 membri cari se trag la sorți în ședință publică dintre membrii comitetului central.

Modalitatea judecății și a alcătuirii comisiei de judecată la filiale rămâne să se hotărască de filiala respectivă.

Comisia de apel se completează pentru fiecare caz în parte prin tragere la sorți.

Art. 33.— Comisia va asculta ambele părți și va da deciziunea cu majoritate de voturi.

Art. 34. — Deciziile sunt executorii și obligatorii pentru ambele părți.

Art. 35.— Orice membru care va suferi o condamnare penală, atrăgând pierderea drepturilor civile, este de drept exclus din asociație.

CAPITOLUL VII

Adunarea generală anuală și congresele

Art. 36.— Asociația generală a membrilor din România se întrunește în adunare generală odată pe an, în luna Mai în București. In afară de această adunare generală anuală ea va organiza:

a) congrese științifice ;

b) congrese profesionale.

Comitetul central al asociației va comunica, prin comitetele filialelor, tuturor membrilor ei, cu o lună înainte chestiunile cari vor face obiectul adunării generale.

Art. 37. — Adunarea generală va fi deschisă de președintele comitetului central și-și va alege imediat un biurou compus din 1 președinte, 5 vice-președinți, și 3 secretari. Acest biurou va conduce lucrările adunărei generale.

Art. 38.— Adunarea generală va alege în prima ședință a ei comisiunea de verificare compusă din 5 membri, cari va referi în a 2-a zi a adunării generale asupra gestiunii comitetului.

Art. 39.— Adunarea generală la fiecare 3 ani va alege în a 2-a zi a adunării pe membrii comitetului central.

Art. 40.— Comitetele filialelor vor fi alese de membrii fiecărei filiale în fiecare an.

Art. 41.— In adunarea generală comitetul va prezenta bugetul spre votare și un bilanț cu o dare de seamă asupra gestiunii anuale.

Art. 42.— Taxa de înscriere pentru adunarea generală și congrese va fi fixată în fiecare an de comitetul central.

CAPITOLUL VIII

Dispozițiuni finale

Art. 43. — Un regulament special, elaborat de comitetul central și votat de marele consiliu, întemeiat pe statutele de față, va comenta și detalia fiecare capitol și articol din statute.

Art. 44. — Pe măsură ce scopurile asociației prevăzute în art. 4 vor fi realizate, comitetul central va elabora statutele fiecărei instituții nou create: casă de ajutor, sindicat, etc.

Statutele astfel elaborate vor fi votate de adunarea generală ordinară și vor face parte integrantă din prezentele statute.

Regulamentele respective vor fi votate de marele consiliu.

Art. 45.— Prezentele statute pot fi modificate de adunarea generală cu vot a 2/3 din numărul membrilor prezenți, după propunerea marelui consiliu, care va studia și aproba în prealabil modificările propuse.

Regulamentul legii sanitare și de ocrotire privitoare la organizarea și funcționarea „Colegiului medicilor“ [1])

DEFINIȚIE

(Art. 175—178).

Art. 1. — Colegiul Medicilor din România este organizația profesională a corpului medical, care

---

1) Publicat în Buletinul Asociației generale a medicilor din România Nr. 7—9 din 1931.

are sarcina să controleze practica medicală și să vegheze la păstrarea prestigiului corpului medical, luând măsurile necesare pentru preîntâmpinarea sau sancționarea abaterilor săvârșite prin actele profesionale și deontologie medicală.

Nici un medic nu poate exercita profesiunea medicală dacă nu este înscris în colegiul județean respectiv.

ORGANIZAREA COLEGIILOR

Art. 2. — Colegiul medicilor din România este alcătuit din medicii cari au dreptul de libera practică a profesiunei lor in țară, în condițiunile fixate de legile și regulamentele de organizare.

Art. 3. — Colegiul medicilor este împărțit și organizat pe secțiuni județene.

In fiecare județ trebue să existe un colegiu al medicilor cu sediul în capitala județului.

Secțiunea județeană a colegiului medicilor cuprinde pe toți medicii cari au domiciliul sau sediul lor în circumscripția județeană respectivă.

Art. 4.— Fiecare secțiune județeană a colegiului medicilor este condusă de un Consiliu compus din 5 membrii și un supleant.

Membrii Consiliului sunt aleși de către medicii colegiului cu dreptul de vot, pe termen de 3 ani, dintre membrii secțiunei județene, având o vechime de cel puțin 5 ani de la obținerea liberei practice și vârsta de 35 ani împliniți.

Consiliul județean alege din sânul său prin vot secret președintele secțiunei, un vice-președinte, un casier și un secretar.

Consiliul medicilor poate angaja un ajutor de secretar care va îndeplini și atribuțiunile de grefier al Comisiei disciplinare.

Art. 5. — Consiliul general al colegiului medicilor din România este alcătuit din președinții secțiunilor județene (art. 169 din lege).

Consiliul general alege dintre membrii cari îl compun și cu majoritate de voturi, 1 președinte și 4 membri cari constitue comitetul executiv al colegiilor medicilor cu sediul în București.

Alegerea se face pe termen de 3 ani.

Art. 6. — Comitetul executiv al colegiilor medicilor din România, prepară lucrările și chestiunile importante pe care le prezintă consiliul general.

Comitetul poate lucra și lua hotărîri cu cel puțin 3 membri, ține 4 ședințe pe an și poate fi convocat de președinte ori de câte ori va fi nevoe.

Convocările se fac de către președintele comitetului.

Art. 7. — Comitetul executiv are și însărcinarea de a reprezenta totalitatea colegiilor medicilor în fața autorităților, în privința tuturor chestiunilor cari privesc sănătatea publică sau situația profesională a medicilor.

Art. 8. — In cazuri urgente și grave comitetul executiv decide urmând să se obțină ratificarea din partea consiliului general.

Comitetul executiv are dreptul de a convoca adunări generale ale colegiilor medicilor în cazuri urgente și care necesită consultarea corpului medical.

Art. 9. — Inscrierea în colegiul medicilor atribue exercițiul dreptului de liberă practică a medicinei. Pentru a fi înscris în acest colegiu al medicilor se cer următoarele condițiuni cerute pentru obținerea de liberă practică în România :

a) să fie cetățean român;

b) să fi obținut dreptul de liberă practică in România.

Art. 10. — Medicul poate fi șters de pe tabloul colegiului și pierde dreptul de liberă practică în următoarele cazuri:

a) prin cererea sa, arătând că nu mai practică medicina.

b) prin faptul unei condamnațiuni pentru fapte infamante, fie ca autor, fie ca complice.

c) prin condamnarea de către comisia de disciplină și judecata cu excluderea definitivă.

d) prin exercitarea unui comerț.

e) prin executarea comerțului farmaceutic.

f) în cazurile în care prin legile de organizare sunt prevăzute interdicții absolute pentru medici.

g) prin orice ocupațiuni cari ar fi de natură să aducă vreo știrbire prestigiului corpului medical și demnității profesiunei medicale.

h) în urma sentinței comisiunei desciplinare, rămasă definitivă, prin neapelare sau prin exercitarea căilor de control prin care se pronunță radierea de pe tabloul medicilor.

Art. 11. — Radierea de pe tablou pentru cazurile prevăzute la litera e, f, și h, se pronunță de comisiunea de disciplină care va judeca pe medic în condițiunile și cu formele prevăzute în *lege* și *regulamente*, pentru judecarea abaterilor disciplinare.

ALEGERILE

Art. 12. — Au dreptul de vot și sunt eligibili în colegiile medicilor toți medicii secțiunei județene cu domiciliul real în raza județului respectiv, înscriși până în ziua alegerei și întrucât nu le-a fost ridicat până la această dată drepturile de vot, printr'o sentință disciplinară.

Consiliul colegiilor medicilor din județ, trebue să publice numai o listă a medicilor cari fac parte din colegiul respectiv, în Ianuarie.

Art. 13.— Alegerea de județ se anunță de Președintele Consiliului Medicilor cu cel puțin 1 lună înainte de expirarea termenului de funcțiune al consiliului medicilor pe cale de publicitate, prin ziare locale și prin afișare la locul secțiunei județene și la prefectura județului.

Ziua alegerei este stabilită de către consiliul colegiului medicilor.

Art. 14. — Inscrierile în colegiu se fac prin cerere scrisă.

Medicul care nu mai îndeplinește condițiunile pentru înscrierea în listă, trebue șters. (Art. 10) Orice modificare a listei trebue înserată în listele oficiale ale colegiului și publicată în condițiunile legii și regulamentului de față.

Art. 15. — In termen de 14 zile dela publicare, partea interesată sau orice membru al colegiului medicilor, poate face contestaţie la tabloul membrilor cerând fie radierea, fie înscrierea.

Contestaţia se face către consiliul medicilor care o judecă.

Art. 16. — Cel ales nu poate refuza mandatul de consilier al colegiului decât numai în cazul în care are vârsta de 60 ani, sau dacă în ultimul exerciţiu al colegiului judeţean a fost membru in consiliu.

Art. 17. — Alegerea este secretă şi se face prin buletine de vot, votând persoane după o singură listă, pe care colegiul medicilor le înmânează celor cu drept de vot.

Biroul electoral este alcătuit din preşedintele colegiului asistat de 2 membri ai medicilor desemnaţi de consiliul colegiului judeţean în ajunul alegerei.

Art. 18. — Medicii cari candidează pentru oficiul de consilier, trebue să declare în scris candidatura cu 5 zile înainte de data alegerei la sediul consiliului colegiului judeţean depunând şi taxele necesare pentru publicarea buletinelor de votare.

Art. 19.— Se aleg ca membrii ai Colegiului medicilor acele persoane, care au obţinut cele mai multe voturi, alegerea se face prin tragere la sorţi, în caz de paritate de voturi.

Nu există balotagiu, alegerea făcându-se pe bază de majoritate relativă.

Rezultatul alegerei este afişat de către preşedinte la sediul colegiului medicilor prin ziare locale.

Art. 20. — Abaterile votărei şi procedeele ilegale întrebuinţate, întrucât au avut o influentă simţitoare asupra rezultatului alegerilor, trebuesc prezentate biroului electoral, cu drept de apel la Comitetul executiv, fără a se inchide calea recursului în justiţie.

Procesele verbale conţinând rezultatele alegerilor vor fi comunicate comitetului executiv şi **Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale de că**tre biroul electoral, originalele rămânând în păstrare colegiului judeţean.

Art. 21. — Prima întrunire în şedinţă a membrilor consiliului colegiului se face la cererea preşedintelui, care trebue să aibă loc în termen de 15 zile dela rezultatul alegerilor. In caz că preşedintele nu convoacă consiliul colegiului, el se convoacă singur la sediul colegiului.

Art. 22.— Preşedintele este însărcinat cu constituirea noului consiliu, adică alegerea preşedintelui şi vice-preşedintelui, casier şi secretar.

Art. 22 bis.— Numai după constituirea preşedintele fostului consiliu depune mandatul în mâinile noului preşedinte.

Art. 23. — Datoria consiliului colegiului medicilor este de a ţine şedinţe, a lua hotăriri şi a se pune în legătură cu alte consilii ale colegiilor medicilor, în privinţa tuturor chestiunilor cari privesc interesele profesiunei medicale, drepturile şi datoriile precum şi demnitatea şi reputaţia acstei profesiuni ori probleme de sănătate publică, cât şi anumite măsuri sanitare.

Art. 24. — Consiliile colegiilor medicilor trebuesc să aducă la cunoştinţă medicului primar de judeţ şi prefectului hotărîrile cari privesc sănătatea publică, pentru a lua măsurile de cuviinţă.

Art. 25. — Preşedintele, sau în caz de impiedicare a acestuia, vice-preşedintele reprezintă colegiul în afară, stabileşte câmpul de activitate al membrilor colegiului şi supraveghiază activitatea lor reglementară. El convoacă şedinţele consiliului, precum şi colegiului medicilor, prezidează aceste şedinţe şi întruniri şi pune în execuţie deciziunile.

Art. 26. — Membrii consiliului colegiului sunt obligaţi a asista la şedinţele colegiului medicilor. In caz de impiedicare trebuesc să se scuze la preşedintele colegiului, indicând motivele.

Art. 27. — Un membru al consiliului îşi pierde mandatul imediat ce intervine o circumstanţă de demnitate sau incompatibilitate şi se va coopta un nou membru, acela care urmează pe lista votată. In caz de lipsă este cooptarea.

Art. 28. — Consiliile colegiilor medicilor trebuesc să dea la cerere informaţiuni autorităţilor de Stat, provincie şi autonome din sectorul lor, să facă expertize şi să sprijine activitatea acestor autorităţi.

Autorităţile de Stat şi comunale vor supune avizului consiliului general al colegiilor medicilor, proecte de legi şi decizii judeţene in celace priveşte regulamnetele locale şi ordonanţele sanitare cari ating interesele medicilor sau interesele sănătăţii publice, înainte de a le prezenta parlamentului, tot aşa şi regulamente importante care ating interesele sus menţionate, înainte de emiterea acestora.

Art. 29. — Avizul consiliului general va fi cerut în mod special:

a) pentru regulamentele ce trebuesc emise,

b) pentru aprobările ce trebuesc acordate medicilor balneologi, medicilor cari cer echivalenţă pe baza unei diplome din străinătate şi pentru practica ambulantă cerută de unii medici.

Autorităţile de Stat, judeţ şi locale, precum şi purtătorii asigurărilor sociale la cererea colegiilor medicilor vor da informaţiuni necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor acestora, precum şi sprijini activitatea colegiilor medicilor.

Art. 30. — Medicii înscrişi în Colegiu vor plăti o cotizaţie care se va fixa de consiliul general, la 365 lei anual.

Produsul acestor cotizaţii va servi pentru acoperirea cheltuelilor de administraţiune, pentru a veni în ajutorul medicilor invalizi, văduvelor şi orfanilor medicilor înscrişi, precum şi pentru creiarea de instituţiuni cu scop filantropic sau ştiinţific.

Art. 31. — Consiliul general al colegiilor medicilor, decide asupra mijloacelor ce trebuesc întrebuinţate pentru ajungereae scopurilor şi îndeplinirea îndatoririlor colegiilor medicilor, mai ales cu privire la ajutorarea reciprocă a membrilor şi familiilor lor.

Art. 32. — Consiliul general administrează averea colegiilor şi este îndreptăţit a decide perceperea de cotizaţiuni dela medicii înscrişi în lista

de membri ai colegiului, pentru acoperirea necesităților colegiului medicilor și a instituțiunilor de asistență înființat de consiliul colegiului județean.

Cotizațiunile se vor încasa prin agenții fiscului.

Art. 33. — Consiliul colegiului medicilor se ocupă sub conducerea președintelui de afacerile curente, ingrijește facerea reglementară a listei medicilor și administrează fondurile și instituțiunile ce servesc pentru scopurile reprezentanței profesionale a medicilor.

Art. 34. — Consiliul colegiului județean în caz de greșeli și litigii între medicii din sectorul său, în privința executărei profesiunei lor, pot hotărî pe cale de conciliațiune între părți închiderea diferendului cu caracter facultativ, pentru ele.

Președintele poate însărcina cu acastă conciliațiune un membru al consiliului.

Art. 35. — Comitetul executiv va publica anual un raport despre activitatea tuturor colegiilor medicilor din țară.

Acest raport trebue adus la cunoștința Ministerului Ocrotirilor Sociale, cât și tuturor medicilor.

Art. 36. — Președintele și în caz de împiedicare a acestuia vice-președintele, are dreptul să invite toți medicii cu drept de vot la o adunare generale a medicilor din județ.

Va fi obligat de asemeni să convoace adunarea generală, dacă ținerea unei adunări a medicilor a fost hotărîtă într'o ședință a consiliului colegiului cu o majoritate de două treimi sau dacă este cerută de o cincime a medicilor cu drept de vot.

Art. 37. — Fiecare colegiu al medicilor trebue să stabilească planul de lucru în cadrul legii și regulamentului de față.

ACTIVITATEA DISCIPLINARA

Art. 38. — Consiliul colegiului medicilor este autorizat și obligat de a urmări prin Parchet, pe orice medic care va fi dovedit că nu respectă articolele 171 și 172 din legea de organizare și funcționare a colegiului medicilor.

Art. 39. — Este interzis medicilor, în scopul de a atrage clientela, întrebuințarea mijloacelor incompatibile cu demnitatea profesiunei.

Delictele medicale sunt de 4 grade:

A. — Șarlatanismul

medical va fi ori de câte ori în activitatea medicului va prima, față de bolnav, preocuparea pecuniară și pentru a o satisface va uza de:

a) titluri false

b) publicitate deșanțată

c) câștigarea clientelei prin samsari sau persoane interpuse

d) aplicarea și anunțarea de leacuri secrete

e) sustrațiunea clientelei prin defăimarea și uzurparea colegilor.

B. — Fapte nedemne

Urmează al doilea grad caracterizat prin fapte ce ating demnitatea și prestigiul corpului medical (contra eticei medicale):

a) practicarea comerțului de orice natură ar fi el.

b) prepararea de medicamente purtând numele medicilor (specialitate therapeutică, ne aprobată de Minister),

c) recomandarea farmaciei

d) practicarea medicinei clandestine (case de sănătate) și orice alte mijloace asemănătoare.

C. — Fapte ce contravin regulelor deontologice

a) concurența neloială

b) defăimarea și uzurparea colegilor

c) călcarea conduitei în caz de consult medical

d) substituire de nume

e) evitarea consultului obligator în caz de avort therapeutic cu 2 confrați de specialitate

f) evitarea de a obține consimțământul bolnavului sau familiei în cazuri de intervenții chirurgicale

g) angajarea la societăți în condițiuni nepermise de colegiu

h) handicaparea ca expert în cauze unde figurează clientul ca parte și orice alte acte asemănătoare.

D. — Delicte ușoare

Aci ar intra:

a) consultul medical prin reviste

b) birou dublu de consultare

c) recomandarea unor invențiuni ce nu au fost suficient experimentate și dovedite ca bune și alte fapte analoage

Din enumărarea acestor fapte care intră în prevederile legii colegiului, s'ar putea schița în legea regulament. 4 grade a delictului medical:

1. Șarlatanismul
2. acte neetice
3. călcarea principiilor deontologice (delict) și
4. călcarea principiilor deontologice (infracțiune).

Art. 40. — Medicul care violează secretul profesional și orice alte obligațiuni profesionale, cari prejudiciază onoarea corpului medical și prestigiul profesiunei prin purtarea sa profesională sau care se face vinovat de vreuna din abaterile care duc la pierderea dreptului de liberă practică va fi trimis în judcata comisiunei disciplinare a colegiului medicilor respectiv.

Art. 41. — Comisia de disciplină va fi formată din consiliul colegiului și va funcționa cel puțin cu 3 membri.

Comisiunea de disciplină va putea fi sesizată de președintele secțiunei, fie din oficiu, fie în urma reclamațiunilor ce i se vor fi adresat.

Președintele va desemna un membru din consiliu cu cercetarea cazului ascultând pe medicul

învinuit care va fi citat prin scrisoare recomandată.

Raportorul va depune raportul cercetărilor sale în termen de 15 zile; acest termen poate fi prelungit după împrejurări de consiliul colegiului.

De rezultatul cercetărilor va depinde trimiterea sau nu a medicului învinuit înaintea comisiunei, care se hotărăşte şi într'un caz şi în altul de către preşedintele consiliului colegiului medicilor.

Art. 42. — Abaterile oricărui membru al Colegiului fie dela îndatorirea profesională sau de onoare, vor fi aduse la cunoştinţa preşedintelui consiliului care va face cercetările necesare şi va lua măsuri.

Acuzarea o va face consilierul care a fost însărcinat cu ancheta.

Art. 43. — Comisiunea de disciplină va putea pronunţa după gravitatea învinuirii, următoarele pedepse:

a) Avertismentul;

b) Avertismentul cu ridicarea dreptului de a fi ales de consiliu pe timp de un an până la 3 ani;

c) Interdicţie temporară a practicei medicale, dela 15 zile până la un an;

d) Radierea de pe tabloul colegiului.

Art. 44. — Medicul învinuit va putea face *apărarea înaintea comisiunei* singur sau asistat de un coleg sau de un avocat.

Şedinţele comisiunei sunt publice, afară de cazuri speciale şi în urma cererei făcute de către părţi, cerere adresată preşedintelui comisiunei de disciplină şi judecată.

Deciziunile comisiunei de disciplină se vor motiva, ele trebuind în mod obligatoriu a fi redactate cel mai târziu în termen de 10 zile dela data pronunţărei.

Art. 45. — El (medicul) poate la orice moment să ia cunoştinţă de stadiul în care se află cercetările în curs, luând cunoştinţă de acte, şi să ceară comunicarea actelor, fără însă ca prin aceasta să fie ţinută în loc procedura disciplinară.

Art. 46. — După primirea înştiinţărei preşedintele consiliului convoacă comisiunea disciplinară, care după ce a ascultat pe învinuit şi pe referentul desemnat, la nevoe după cercetări prealabile, trebue să se decidă dacă există motiv pentru a da învinuitului o pedeapsă disciplinară.

Art. 47. — In materie disciplinară sunt admise toate probele conform aprecierei suverane a consiliului de disciplină.

Art. 48. — Consiliul de disciplină judecă după convingerea sa liberă, obţinută prin examinarea conştiincioasă a tuturor dovezilor din dosar.

Art. 49. — Chiar dacă a fost ales un apărător comisia de disciplină trebue să ceară prezentarea inculpatului.

Art. 50. — Citaţia medicului învinuit ca să apară înaintea comisiunei de disciplină la desbaterea orală, trebue trimisă inculpatului cu cel puţin 8 zile înainte de şedinţă.

Art. 51. — Recuzarea membrilor comisiunei disciplinare este admisibilă din motive de suspiciune legitimă. Motivele de suspiciune legitimă sunt lăsate aprecierei suverane consiliului colegiului medicilor.

Art. 52. — Desbaterea totală a suspiciunei are loc în şedinţa secretă.

Art. 53. — Dacă în decursul judecăţii se iveşte bănuială, că e vorba de un fapt penal, comisiunea de disciplină sesizează Ministerul Public. Până la terminarea procedurei judecătoreşti procedura disciplinară este întreruptă.

Art. 54. — Deciziunea comisiei disciplinare trebueşte publicată în buletinul colegiului medicilor.

Art. 55. — Un exemplar al deciziei se va trimite preşedintelui comitetului executiv.

Art. 56. — Discuţiunea înaintea comisiunei de disciplină trebue consemnată în deciziune pe care o iscăleşte preşedintele şi membrii comisiei de disciplină, cum şi secretarul comisiunei. Procesul verbal trebue să conţină numele membrilor comisiunei de disciplină prezenţi, al împricinaţilor şi al apărătorilor, să stabilească toate formalităţilor mai importante ale procedurei, mai ales să indice, cari martori şi experţi au fost citaţi în sfârşit să indice toate propunerile făcute de împricinaţi, precum şi hotărîrea luată asupra acestora.

Art. 57. — Cheltuelile procedurei disciplinare cad în sarcina învinuitului, în caz de condamnare, iar în caz de achitare trebuesc suportate de colegiul medicilor sau partea care a reclamat. Comisiunea de disciplină trebue să stabilească suma cheltuelilor procedurale prin deciziunea sa.

Art. 58. — Deciziunile comisiunei de disciplină se dau cu drept de apel în termen de 15 zile dela comunicare. Acest drept de apel aparţine învinuitului în caz de condamnare, sau particularului reclamant.

Art. 59. — Apelurile vor fi judecate de comisiunea de judecată şi de disciplină centrală compusă dintr'un membru al Curţii de Apel din Bucureşti şi 4 medici desemnaţi de consiliul general precum şi un supleant.

Art. 60. — Impotriva deciziunilor comisiunei apelative există drept de recurs înaintea Inaltei Curţii de Casaţie, secţia III-a. Declararea lui, formele şi cazurile de recurs sunt cele prevăzute în legea organică a Inaltei Curţi.

Art. 61. — Un medic nu se poate angaja la o societate particulară, pentru a da asistenţa medicală fără consimţământul colegiului medical local.

Legea pentru exerciţiul dentisticei

(D. R. Nr. 818 din 5 martie 1923 M. O. Nr. 262 din 6 martie 1923)

CAP. I

Dispoziţiuni generale

Art. 1. — Nimeni nu poate exercita dentistica dacă nu posedă autorizarea specială a ministerului sănătăţii publice, al muncii şi ocrotirilor

sociale. (Direcţiunea generală a serviciului sanitar). Această autorizare se dă cu avizul consiliului sanitar superior şi se publică în *„Monitorul Oficial"*.

Art. 2. — Dentistica este o ramură a medicinei, care nu se poate exercita decât de doctorii în medicină cu dreptul de liberă practică.

Dela data promulgării legii de faţă exerciţiul dentisticei, ca profesiune de specialitate, nu se va putea acorda decât doctorilor în medicină, cari, pe lângă dreptul de liberă practică în ţară, dovedesc că s'au specializat în această ramură a medicinei la o Universitate sau o şcoală de specialitate recunoscute de ministerul instrucţiunii publice şi care conferă dreptul de liberă practică în ţara în care funcţionează Universitatea sau şcoala.

Art. 3. — In termen de 3 ani dela promulgarea legii de faţă se vor înfiinţa catedre speciale de dentistică la facultăţile de medicină.

CAP. II

Tehnicienii dentişti, cabinete, laboratorii şi depozite dentare

Art. 4. — Detentorul unui brevet de tehnician-dentar nu poate lucra decât ca ajutor pe lângă medicii-dentişti sau dentiştii autorizaţi, în atelierele acestora şi pe răspunderea lor.

Asemenea brevete nu se pot elibera decât de instituţii recunoscute.

Art. 5. — Nici un cabinet dentar nu se poate deschide şi nu poate funcţiona, spre folosinţa publicului, decât cu autorizaţiunea direcţiunii generale a serviciului sanitar.

Această autorizaţiune nu se poate acorda decât doctorilor în medicină dentişti şi dentiştilor autorizaţi, conform dispoziţiunilor acestei legi.

Art. 6. Atelierele sau laboratoriile dentare nu pot face decât confecţionări de aparate şi piese de proteză dentară şi aceasta numai pe baza unei ordonanţe sau comenzi din partea unui medic dentist sau dentist autorizat.

Ele vor avea drept conducător răspunzător un tehnician dentar cu brevet de maestru.

Deschiderea, ca şi funcţionarea lor, nu se poate face decât cu autorizarea specială a direcţiunei generale a serviciului sanitar.

Art. 7. — Autorizaţiunile date pentru deschiderea şi funcţionarea atât a cabinetelor cât şi atelierelor sau laboratoriilor dentare sunt personale, netransmisibile şi revocabile în caz de contravenţiuni la dispoziţiunile legii de faţă.

Art. 8. — Depozitele dantare urmează regulile dreptului comun, ele sunt supuse însă la depeapsa închiderii şi confiscării materialului lor în folosul Statului în caz de exerciţiu ilicit al farmaciei sau de comerţ neautorizat de drogue şi substanţe medicamentoase.

CAP. III

Dispoziţiuni tranzitorii

Art. 9. — Toţi acei ce, în momentul promulgării acestei legi, se găsesc profesând dentistica cu *autorizaţiunea definitivă* a direcţiunei generale sanitare, îşi păstrează drepturile câştigate, fie că sunt sau nu doctori în medicină.

Art. 10. — Acei cari nu posedă autorizaţiunea definitivă prevăzută la art. 9, sunt obligaţi ca în tremen de trei luni dela promulgarea legii să prezinte ministerului sănătăţii publice, al muncii şi ocrotirilor sociale, la direcţiunea generală a serviciului sanitar, actele prin care să dovedească, pe de o parte, absolvirea unei şcoli speciale, iar pe de altă parte vechimea de când practică dentistica pe cont propriu.

Actele primite vor fi date în cercetarea unei comisiuni instituită pentru această unică şi singură dată de direcţiunea generală sanitară, care va avea să-i clasifice după titluri, drepturi şi vechime în următoarele categorii:

1. Doctorii în medicină cu practică dentistică de cel puţin un an, fără autorizarea prealabilă a direcţiunii generale sanitare şi cărora li se va acorda dreptul de liberă practică a dentisticei fără restricţiune.

Nu se va acorda acest drept decât doctorilor în medicină cari dovedesc că au practicat personal dentistica pe cont propriu.

Prepuşii doctorilor în medicină vor trebui să se conforme personal dispoziţiunilor legii de faţă ca şi cum ar fi practicat pe cont propriu.

2. Dentiştii cu diplomă dela o şcoală specială şi cu o practică a dentisticei pe cont propriu de cel puţin patru ani, dovedită prin plata patentei de dentist sau prin orice alte acte, a căror valoare rămâne la suverana apreciere a comisiunii.

Acestora li se va acorda dreptul să se intituleze dentişti şi să practice dentistica redusă la operaţiuni sau intervenţiuni pentru cari nu se cere libera practică a medicinei.

Nici o anestezie generală, nici o operaţie sângerândă, afară de extracţiuni, şi nici un fel de ordonanţă medicală nu vor fi îngăduite acelora sub sancţiunile prevăzute de această lege.

3. Dentiştii cu diplomă, cu o practică de mai puţin de patru ani, cum şi aceia cari la data promulgării acestei legi vor fi obţinut diploma unei şcoli speciale dentistice recunoscute, dându-le dreptul în Statele respective la practicarea dentisticei, vor trebui să treacă un examen.

Art. 11. — Comisiunea dela art. 10 se va compune din:

1. Un delegat al comisiunii administrative şi de disciplină al ministerului sănătăţii publice ca preşedinte;
2. Un delegat al consiliului sanitar superior:
3. Un inspector general sanitar;
4. Un medic specialist dentist, dintre cei mai reputaţi şi de preferinţă dintre acei ce fac parte din Asociaţiunea medicilor dentişti;
5. Un dentist având autorizaţiunea definitivă prevăzută la art. 9, având o vechime de cel puţin 10 ani practică.

Această comisiune va putea de asemenea, pe lângă atribuţiunile date ei de art. 10, să pună la un examen şi autoriza practica dentistică şi pe acei cari nu cad sub prevederile art. 9 şi 10, dar cari se vor găsi cu o practică dentistică de cel puţin 10 ani.

Deciziunile acestei comisiuni, aprobate de mi-

nisterul sănătății publice, sunt definitive și irevocabile, dacă n'au fost atacate cu recursul prevăzut la art. 13.

Art. 12. — Toți cei cari nu intră în prevederile articolelor de mai sus, nu vor fi admiși la libera practică a dentisticei sub nici o formă.

Art. 13. — Tabloul de clasificare, întocmit de comisiune, se va publica prin *„Monitorul Oficial"* și în termen de 30 zile libere dela data publicațiunii, interesații nemulțumiți cu clasarea lor vor putea face recurs înaintea consiliului sanitar superior.

După trecerea acestui termen consiliul sanitar superior se va pronunța asupra recursurilor și asupra clasificării, iar hotărîrea sa va fi definitivă și executorie.

Art. 14. — Examenele pentru dentiștii din categoria prevăzută sub No. 3, art. 10 se vor trece înaintea unor comisiuni ce se vor institui în orașele universitare București, Iași și Cluj.

Fiecare dintre aceste comisiuni se va compune din:

1. Un profesor al facultății de medicină dela Universitatea respectivă, delegat de facultate;
2. Un doctor în medicină, membru al consiliului sanitar superior, delegat de acest consiliu;
3. Un doctor în medicină specialist dentist, numit de ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale dintre cei mai reputați din această specialitate, de preferință din Asociația medicilor dentiști.

Comisiunea administrativă și de disciplină de pe lângă direcțiunea generală a serviciului sanitar, sau organul asupra căruia s'ar trece eventual atribuțiunile acestei comisiuni, va examina legalitatea și rezultatele examenelor, propunând ministrului sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale validarea sau infirmarea examenului.

Nici într'un caz acestora nu li se poate acorda decât libera practică în condițiunile de sub articolul 10, No. 2.

Art. 15. — Cabinetele dentare și dentiștii cari nu cad sub prevederile art. 9 ce se vor găsi practicând dentistica la data promulgării legii de față, sunt obligați, sub sancțiunile prevăzute mai jos, să justifice ministerului sănătății publice, al muncii și ocrotorilor sociale autorizarea și titlurile pe baza căreia funcționează.

Această justificare o vor face cel mai târziu în termen de 3 luni dela data promulgării legii de față.

Dela această dată își vor pierde dreptul de a practica.

Acelora ce vor justifica autorizarea se vor elibera autorizațiuni definitive.

Art. 16. — Autorizațiunile de liberă practică acordate conform legii de față se vor publica în *„Monitorul Oficial"*.

Drepturile acordate sunt personale și netransmisibile.

CAP. IV

Organe de control și sancțiuni

Art. 17. — Constatarea contravențiunilor sau delictelor decurgând din aplicarea oricăreia din dispozițiunile de mai sus, cum și instrumentarea în contra lor se face de către organele de control sau delegații direcțiunii generale a serviciului sanitar, cari în aceste operațiuni pot fi sau nu însoțiți sau asistați de un ofițer de poliție al localității respective.

Aplicarea sancțiunilor pentru călcarea oricăreia din dispozițiunile prevăzute mai sus se face cu îndeplinirea formelor prevăzute în legea sanitară.

Art. 18. — Se pedepsește cu amenda dela 1.000—5.000 lei orice contravențiune la oricari din dispozițiunile cuprinse în acest articol. In caz de recidivă amenda va fi îndoită, iar în a doua recidivă contravenientul se va trimite înaintea tribunalului de primă instanță pentru a fi pedepsit cu închisoare dela 6 luni până la un an.

In afară de aceste pedepse și odată cu ele se va putea, pe baza unui aviz conform al consiliului sanitar superior, pronunța și închiderea cabinetului dentar al contravenientului.

Art. 19. — Orice cabinet, atelier, laborator sau depozit dentar ce se va găsi funcționând, ce se va deschide sau se va înființa în contra sau fără respectarea prevederilor legii de față, se va putea pune cu întreg conținutul lui sub sechestru provizoriu până la pronunțarea justiției, care, pe baza avizului conform al consiliului sanitar superior, va dispune confiscarea materialului instrumentar și medicamentos găsit. Confiscarea se face în folosul serviciului sanitar al Statului, fără nici un fel de despăgubire și fără vreun prejudiciu în privința aplicării pedepselor de mai sus pentru faptul de contravențiune.

Art. 20. — Cei ce se vor găsi că își însușesc în mod public titluri de dentistică pe cari nu le posedă, sau ar arăta prin firme sau reclame că dețin autorizări de practică a oricăreia din ramurile ei, pe cari nu le au, se vor considera vinovați de înșelăciune și ca atare, vor fi trimiși direct în judecată tribunalelor ordinare, cari îi vor pedepsi cu amendă dela 1.000—5.000 lei și cu închisoare dela 6 luni până la 2 ani.

Prin aceeaș hotărîre se va dispune și de întrebuințarea materialului profesional și instrumentar găsit și pus sub sechestru la efectuarea primelor cercetări, când pentru aceste cazuri aplicarea acestui sechestru este obligatorie ca și închiderea pe cale administrativă, fără nici o altă formalitate, a localului încriminat.

Art. 21. — In toate instanțele administrative și judecătorești, și pentru toate cazurile decurgând din aplicarea dispozițiunilor prezentei legi, ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale va fi citat a sta în instanță ca parte civilă.

Art. 22. — Toate dispozițiunile contrarii legii de față sunt și rămân abrogate

Regulamentul pentru punerea în aplicare a legii pentru exercițiul dentisticei

(D. R. Nr. 1400 din 30 martie 1923, M. O. Nr. 3 din 4 aprilie 1923)

CAPITOLUL I

Acordarea autorizațiunilor

Art. 1. — Nimeni nu poate practica dentistica de cât pe baza autorizării speciale ce va fi primit dela direcțiunea generală a serviciului sanitar (ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale) în condițiunile stabilite prin legea pentru exercițiul dentisticei și regulamentul de față.

Art. 2. — In afară de excepțiunile prevăzute ia dispozițiunile transitorii din legea pentru exercițiul dentisticei și cari au fost stabilite pentru o unică și singură dată, pentru situația de după război și unirea provinciilor românești cu vechiul regat, autorizarea de a exercita dentistica nu se mai poate acorda decât doctorilor în medicină cari, pe baza dreptului de liberă practică, vor dovedi că s'au specializat în această ramură a medicinei la o universitate sau la o școală de specialitate recunoscută de ministerul instrucțiunii publice și a cărei diplomă conferă dreptul de liber exercițiu al dentisticei în Statul respectiv.

Art. 3. — Cererile doctorilor în medicină cu drept de liberă practică pentru acordarea autorizării speciale de practică a dentisticei se vor prezenta ministerului sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale (direcțiunea generală a serviciului sanitar), însoțite de actele doveditoare a școlarității făcute în vederea învățământului specialității și de diploma obținută la terminarea acestuia.

Ministerul (direcția generală a serviciului sanitar) va îngriji a obține informațiunile necesare dela departamentele respective, atât asupra validității diplomei, cât și asupra drepturilor ce ea conferă în Statul respectiv.

Art. 4. — Consiliul sanitar superior nu poate da un aviz favorabil pentru acordarea autorizațiunii de practică a dentisticei decât documentându-l, pentru fiecare din condițiunile de mai sus în parte, că toate cerințele legii se găsesc satisfăcute în mod integral.

Avizul consiliului în această privință nu poate fi nici infirmat nici modificat.

Art. 5. — Aceste autorizări, date în condițiunile de mai sus sunt de *practică integrală a dentisticei* ca specialitate fără nici o restricțiune. Ele dau dreptul posesorului de a se intitula *doctor în medicină dentist.*

Art. 6. — Pentru cei ce nu posed titlul de doctor în medicină, cari pe baza legiuirilor din trecut au drepturi câștigate sau cari prin dispozițiunile tranzitorii a legii în vigoare sunt primiți la practica dentisticei, se înființează autorizațiuni de *practică redusă a dentisticei,* a căror eliberare va înceta de îndată ce toate cazurile prevăzute în dispozițiunile tranzitorii vor primi o soluționare.

Posesorii acestor autorizațiuni vor purta titlul de *dentist* fără nici un alt adaos sau calificațiune. Aceste autorizări nu dau dreptul decât la o practică redusă, la operațiuni sau intervențiuni asupra dinților pentru care nu se cere liberă practică a medicinei. Nici o anestezie generală, nici o operațiune sângeroasă, afară de extracțiuni și nici un fel de ordonanță medicală nu este îngăduită posesorilor unor asemenea autorizațiuni.

Art. 7. — Cei ce până astăzi, doctori în medicină sau nu, au obținut *autorizări definitive* din partea direcțiunii generale a serviciului sanitar pentru practica dentisticei, vor primi pe baza drepturilor câștigate și cu respectarea integrală a acestora noui autorizațiuni de practică integrală sau redusă, după cazuri.

Aceste noui autorizări se vor elibera de minister (direcțiunea generală a serviciului sanitar) în termen de 3 luni dela promulgarea prezentului regulament, și tot în acest interval de timp toți cei ce intră în prevederile acestui articol sunt îndatorați a-și prezenta cererile lor însoțite de vechea autorizare ce posedă și care urmează a fi preschimbată.

Art. 8. — Numai cei ce vor poseda o autorizare din cele instituite prin articolele de mai sus pot practica dentistica, dar numai în marginile prin ele acordate.

Toți cei ce nu vor fi următori, vor fi considerați că au contravenit dispozițiunilor legii și supuși sancțiunilor de ea prevăzute.

Prin practica dentisticei se înțelege practica obișnuită a acestei profesiuni, fie în mod efectiv, fie numai prin anunțuri pe orice cale spre cunoștința publicului.

Intervenirile accidentale de ordin dentistic ce un doctor în medicină cu drept de liberă practică l-ar face, nu pot fi considerate, în nici un caz, ca practica dentisticei și deci nu presupun o prealabilă autorizare.

Art. 9. — Nici un cabinet dentar, laborator dentar, atelier dentar sau depozit dentar nu se poate deschide și nici nu poate funcționa fără a obține în prealabil autorizarea ministerului (direcția generală a serviciului sanitar), dată cu formele prevăzute mai jos.

Art. 10. — Cabinetul dentar este localul unde doctorul în medicină dentist sau dentistul își face consultațiunile și intervenirile sale. Laboratorul dentar este anexa cabinetului dentar în care se confecționează piesele de proteză necesare clienților acestuia.

Atelier dentar este un stabiliment de sine stătător ce confecționează aparate și piese de proteză dentară după comanda oricărui cabinet dentar sau oricărui dentist autorizat. Atelierele dentare nu pot avea firmă aparentă. Ele nu pot lucra decât comenzile făcute de dentiștii autorizați și nu au voe a furniza nimic direct publicului sau particularilor, nici adapta și ajusta direct

acestora aparatele și piesele ce confecționează, sub pedeapsa sancțiunilor prevăzute de lege.

Depozit dentar este un magazin ce debitează material dentar sau articole necesare practicei artei dentare.

Art. 11. — Autorizațiunea pentru deschidere, ca și pentru funcționarea unui cabinet dentar, se dă de către consiliul de igienă și salubritate publică a localității prin biroul său și cu avizul său conform dat pe baza prezentării autorizării de practică a dentisticei liberate solicitatorului din partea ministerului (direcția generală a serviciului sanitar).

Art. 12. — Autorizarea pentru deschiderea, ca și pentru funcționarea laboratoriilor și atelierelor dentare se dau tot de către consiliul de igienă și salubritate locală cu îndeplinirea acelorași forme, însă numai pe baza constatării că drept conducător al lor au un tehnician dentar cu brevet de maestru recunoscut de minister (direcțiunea generală a muncii).

Se exceptează laboratoriile dentare, anexe directe a unui cabinet dentar autorizat și cari nu întrebuințează decât cel mult 2 lucrători, cari, în acest caz, se vor considera puși sub directa răspundere a dentistului titular al cabinetului.

Această toleranță nu se va îngădui decât în cazul când laboratorul ar fi situat în imediata vecinătate a cabinetului sub acelaș acoperiș și în comunicare cu dânsul.

Art. 13. — Depozitele dentare sunt supuse regulelor dreptului comun. Ele nu au nevoie de autorizare specială, însă deschiderea lor se va aduce de către interesați prin petițiune în regulă, la cunoștința biroului consiliului de igienă și salubritate publică al locului. Depozitele dentare nu pot debita decât strict material și articole dentare, nu și drogue sau substanțe medicamentoase cari sunt un atribut al exercițiului farmaciei sau drogueriei, și ca atare supus unor anume reguli și sancțiuni.

Art. 14. — Cabinetele, laboratoriile, atelierele și depozitele dentare sunt supuse regulelor generale de igienă și controlului organelor în drept, centrale și exterioare, ale ministerului (direcția generală a serviciului sanitar).

Art. 15. — Toate autorizațiunile atât pentru practica dentisticii cât și pentru înființarea și funcționarea cabinetelor, laboratoriilor și atelierelor dentare sunt personale și netransmisibile. Ele sunt revocabile în caz de contravențiune în condițiunile și cu formele prevăzute de lege.

CAPITOLUL II

Tehnicienii dentari

Art. 16. — Brevetul de maestru tehnician dentar nu dă dreptul la nici un fel de exercițiu al practicei dentare.

Tehnicienii dentari nu pot funcționa decât ca ajutori ai dentiștilor autorizați în laboratoriile acestora și pe răspunderea lor.

Art. 17. — Pe răspundere proprie tehnicienii dentari nu pot funcționa decât când au conducerea unui atelier dentar în marginele și conform prevederilor legii.

Art. 18. — Brevetele de maestru tehnician dentar nu se recunosc decât după ce au primit validarea din partea ministerului (direcția generală a muncii).

Art. 19. — Numai timpul petrecut de lucrători în laboratorii sau atelierele dentare autorizate va servi acestora drept stagii de practică în vederea obținerii brevetului de maestru.

CAPITOLUL III

Clasarea dentiștilor neautorizați

Art. 20. — Comisiunea de clasare, instituită conform art. 11 din lege, de către minister (direcțiunea generală a serviciului sanitar), pentru această unică și singură dată, va clasa în categoriile de mai jos pe toți cei ce se găseau la promulgarea legii profesând dentistica fără a avea pentru aceasta autorizațiunea definitivă din partea direcțiunii serviciului sanitar.

Art. 21. — *In prima categorie* se vor clasa doctorii în medicină cu practică dentistică personală și pe cont propriu de cel puțin un an, fără autorizare prealabilă din partea direcțiunii generale a serviciului sanitar.

Doctorii în medicină din această categorie vor trebui să documenteze că posed libera practică a medicinei, că au de cel puțin un an un cabinet dentar cu firmă proprie înscrisă și că în tot acest timp el a funcționat sub conducerea sa personală și nu sub aceea a unui prepus sau asociat al său.

Art. 22. — *In categoria a doua* se vor clasa dentiștii cu diplome dela școale speciale și cu o practică pe cont propriu de cel puțin 4 ani.

Valabilitatea diplomei și valoarea școalei de unde ea emană se vor aprecia de comisiune pe baza împrejurărilor de fapt și pe baza informațiunilor oficiale ce direcția generală a serviciului sanitar posedă în privința lor.

Practica de 4 ani pe cont propriu se va documenta prin plata patentei de dentist pe tot acest timp sau pe alte acte a căror valoare rămâne la suverana apreciere a comisiunii.

Art. 23. — *In categoria a treia* se vor clasa dentiștii cu diplomă, dar cu o practică de mai puțin de 4 ani.

Aprecierea asupra valabilității diplomei și valoarei școalei ce a eliberat-o este supusă acelorași dispozițiuni ca și în articolul 22 de mai sus.

Art. 24. — *In categoria a patra* se vor înscrie dentiștii fără diplome sau cu diplome nerecunoscute ca valabile, însă care au o practică de cel puțin 10 ani.

Această practică se va documenta în acelaș mod și cu aceleași acte ca și cele prevăzute la art. 22 de mai sus.

Art. 25. — Cel mai târziu după o lună dela expirarea termenului de 3 luni prevăzut de lege pentru depunerea actelor, comisiunea va înainta

tablou de clasaficare pe categoriile de mai sus, care se va publica prin „*Monitorul Oficial*".

In termen de 30 zile libere dela data acestei publicări, cei nemulțumiți cu clasarea lor vor putea face recurs, nu însă și contestațiuni, înaintea consiliului sanitar superior care, în cea mai apropiată ședință se va pronunța asupra lor.

Deciziunile comisiunii de clasare ce nu vor fi atacate cu recurs, aprobate de ministru, cum și deciziunile date în recurs de către consiliul sanitar superior, sunt definitive și executorii.

Art. 26. — Toți cei ce practică dentistica fără a poseda autorizări definitive din partea direcțiunii generale a serviciului sanitar, cum și cabinetele lor, vor înceta orice practică la data de 6 Iunie 1923, dacă până atunci nu obțin o atare autorizare conform legii în vigoare și dispozițiunilor din prezentul regulament.

Art. 27. — Celor clasați în mod definitiv în categoria I li se va acorda cu formele prevăzute de prezentul regulament, autorizarea de practică integrală a dentisticei cu dreptul de a se intitula *doctor în medicină dentist.*

Art. 28. — Celor clasați definitiv în categoria doua, li se va acorda, tot cu aceleași forme, autorizarea de practică redusă a dentisticei, cu drept la titlul de *dentist,* fără alt adaus sau calificare.

Art. 29. — Cei rămași definitivi clasați în categoria a treia, vor fi trimiși să treacă un examen înaintea comisiunilor, special instituite în fiecare centru universitar după cum se specifică mai jos.

Repartizarea candidaților pentru acest examen între centrele universitare se face de către comisiunea de clasare de îndată ce tabloul de clasare a rămas definitiv. Această repartizare se va face luându-se de bază domiciliul actual al candidatului și anume: cei din Muntenia, Dobrogea, Oltenia și Banat la centru universitar București; cei din Moldova, Basarabia și Bucovina la centru universitar Iași, și cei din Ardeal la centru universitar Cluj.

Repartizarea făcută de comisiune nu este supusă recursului.

Art. 30. — Cei clasați definitiv în categoria a patra vor fi supuși unui examen sumar individual sau în grup, chiar înaintea comisiunii de clasare, examen ce va fi compus din două probe, și anume: una scrisă, care va fi și eliminatorie asupra unei chestiuni din patologia dentară și alta practică asupra unei chestiuni de clinică dentară operatorie.

Candidații își vor aduce instrumentariul necesar și vor îngriji să aibă și bolnavii trebuincioși.

Cei reușiți la acest examen vor fi propuși de comisiune consiliului sanitar superior pentru a li se acorda autorizarea de practică redusă a dentisticei, cu dreptul la titulatura de *dentist,* fără nici un alt adaus sau calificare.

Art. 31. — Toți cei ce nu vor fi clasați în nici una din categoriile de mai sus, cum și cei ce nu vor fi reușit la examen înaintea comisiunii de clasare sau înaintea comisiunilor din centrele universitare, nu vor mai putea fi admiși la practica dentisticei sub nici o formă și nici o calitate.

CAPITOLUL IV

Comisiunile de examen

Art. 32. — Cel mai târziu în termen de 2 luni dela data când tabloul de clasare a rămas definitiv, se va fixa data ținerii examenului pentru cei clasați în categoria a treia, înaintea comisiunilor ce se vor institui în fiecare centru universitar.

Fiecare din aceste comisiuni vor fi compuse din:

a) Un profesor al facultății de medicină dela universitatea respectivă, delegat de facultate;

b) Un doctor în medicină, membru al consiliului sanitar superior, delegat de acest consiliu, și

c) Un doctor în medicină-dentist, numit de ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale, dintre cei mai reputați din această specialitate, de preferință din asociația medicilor-dentiști.

Art. 33. — Examenul va consta din 3 probe și anume:

a) O probă scrisă asupra unei chestiuni din patologia dentară care va fi și eliminatorie;

b) O probă orală asupra unei chestiuni din anatomia, fiziologia, istologia, embriologia sau terapeutica dentară;

c) O probă practică din clinica dentară operatorie.

Art. 34. — Operațiunile acestui examen ca și rezultatul lor vor fi supuse validării comisiunii administrative și de disciplină de pe lângă direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Art. 35.— Celor reușiți la acest examen li se vor acorda cu formele mai sus prescrise, autorizațiunea de practică redusă a dentisticii cu dreptul de a se intitula dentiști fără alt adaus sau calificație.

Art. 36.— In caz de casare a examenului, pentru viții de formă, comisiunea administrativă și de disciplină prin însăși deciziunea de casare va fixa și data ținerii unui nou examen și va desemna și centrul universitar altul decât cel în care s'a ținut examenul casat, înaintea căruia urmează a se ține acest nou examen.

Art. 37.— Pentru oricare din aceste examene, atât pentru cel ce se trece înaintea comisiunii de clasare cât și pentru cele ce se trec înaintea comisiunilor din centrele universitare, candidații la înscriere vor depune o taxă de 500 lei care se va împărți între membrii juriului examinator.

Art. 38.— Toți cei ce exercită la promulgarea acestui regulament dentistica fără autorizație definitivă din partea direcțiunii generale a serviciului sanitar și urmează a fi clasați de comisiunea de clasare, sunt îndatorați ca odată cu depunerea actelor să prezinte și o recepisă a administrației financiare, prin care să se constate că au consemnat la dispoziția direcției generale a serviciului sanitar o taxă de 200 lei. Suma rezultată din aceste taxe se va împărți numai între membrii comisiunii de clasare și secretarul ei,

CAPITOLUL V.

Organele de control

Art. 39. — Inspectorii generali sanitari, directorii de regiuni sanitare, medicii primari de judeţ, medicii şefi de oraşe şi medicii de circumscripţii urbane sau rurale, au fiecare în raza lor de acţiune, dreptul de control asupra exerciţiului practicei dentare şi sunt singuri îndrituiţi de a constata orice contravenţie sau delict decurgând din aplicarea oricărei din dispoziţiunile prevăzute mai sus cum şi de a instrumenta în contra lor.

Art. 40. — In oricare din aceste operaţiuni ei pot fi sau nu însoţiţi sau asistaţi de un ofiţer de poliţie din localitate.

Actele lor de constatare fie că au fost dresate în prezenţa acestuia sau nu, fac deplină dovadă înaintea instanţelor de drept până la inscrierea în fals.

CAPITOLUL VI.

Sancţiuni

Art. 41. — Aplicarea sancţiunilor în prima instanţă în contra contravenţiunilor, decurgând din aplicarea oricărui din dispoziţiunile prezentului regulament, este un atribut al direcţiunii generale a serviciului sanitar căruia se vor înainta, pe cale erarhică, orice act de constatare în această privinţă.

Art. 42.— Orice contravenţiune la oricare din dispoziţiunile prezentului regulament se pedepseşte cu o amendă dela 1.000—5.000 lei şi în caz de recidivă cu amendă îndoită.

In a doua recidivă, contravenientul se va trimite în judecata tribunalului de primă instanţă pentru a fi pedepsit cu închisoare dela 6 luni până la un an.

In afară de aceste pedepse şi odată cu oricare din ele, se va putea în urma unui aviz conform al consiliului sanitar superior, pronunţă şi închiderea cabinetului dentar al contravenientului.

Art. 43. — Cabinetele, laboratoriile, atelierele sau depozitele dentare ce se vor găsi funcţionând, ce se vor deschide sau se vor înfiinţa în contra sau fără respectarea dispoziţiunilor prevăzute în acest regulament, se vor putea pune cu întreg conţinutul lor sub sechestru provizoriu până la pronunţarea justiţiei.

Aceasta, pe baza unui aviz conform al consiliului sanitar superior, va dispune confiscarea materialului instrumentar şi medicamentos găsit. Această confiscare se face în folosul serviciului sanitar al Statului, fără nici un fel de despăgubire şi fără prejudiţii în privinţa aplicării pedepselor de mai sus pentru faptul de contravenţiune.

Art. 44.— Cei ce se vor găsi că îşi însuşesc în mod public titluri de dentistică pe cari nu le posedă, sau ar arătă prin firme sau reclame că deţin autorizări de practică a oricărei din ramurile ei, pe cari nu le au, vor fi daţi direct, ca vinovaţi de înşelăciune, în judecata tribunalelor cari îi vor pedepsi cu amendă dela 1.000—5.000 lei şi cu închisoare dela 6 luni până la 2 ani.

In acest scop organele de control vor înaintă direct parchetului local actele lor de constatare, pentru ca acesta să deschidă acţiune publică în contra delicventului. Odată cu încheerea acestor acte, organele de control vor dispune în mod obligator şi sechestrarea provizorie a materialului profesional şi instrumentar găsit, cum şi închiderea pe cale administrativă, fără nici o altă formalitate, a localului încriminat

Odată cu pronunţarea pedepsei, tribunalele vor dispune prin aceeaş hotărîre şi de întrebuinţarea materialului profesional şi instrumentar pus sub sechestru provizoriu.

Art. 45. — Ministerul sănătăţii publice, al muncii şi ocrotirilor sociale va fi citat a stà ca parte civilă în toate instanţele ce au a judecà contravenţiuni sau infracţiuni în contra dispoziţiunilor prezentului regulament sau delicte decurgând din aplicaţiunea oricăreia din dispoziţiunile lui

Art. 46.— Orice alte dispoziţiuni contrarii din alte legi sau regulamente anterioare sunt şi rămân abrogate.

Legea pentru revizuirea şi confirmarea autorizaţiilor de liberă practică pentru exerciţiul dentisticei acordate în baza legei sancţionată prin D. R. No. 818 din 5 martie 1923 şi publicată în M. O. No. 262 din 6 martie 1923.

(D. R. No. 4221 din 18 dec. 1924, M. O. No. 248 din 31 dec. 1924, mod. D. R. No. 1094 din 16 martie 1926, M. O. No. 65 din 19 martie 1926).

Art. 1. — Se institue la Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale o comisiune pentru revizuirea şi confirmarea autorizaţiunilor de liberă practică a exerciţiului dentisticei, acordate în baza legei sancţionată prin Inaltul Decret Regal Nr. 818 din 5 martie 1923 şi publicată în Monitorul Oficial Nr. 262 din 6 martie 1923.

Această comisiune va revizui în special categoriile de dentişti prevăzute la punctele 2 şi 3 ale art. 10 şi aliniatul VII al articolului 11, autorizaţi pe baza legii citată până la promulgarea prezentei legi.

Ea nu va putea primi cereri noui.

Art. 2. — Comisiunea se va compune din :

a) Un consilier dela Curtea de apel din Bucureşti desemnat de această curte ca preşedinte.

b) Un doctor în medicină, profesor universitar, desemnat de către Facultatea de medicină din Bucureşti ;

c) Un membru în consiliul sanitar superior ;

d) Un doctor în medicină stomatolog ;

e) Un dentist cu drepturi câştigate în baza le-

gei sanitare din 1910 cu o practică de cel puțin 10 ani.

Ceilalți membri vor fi numiți de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 3. — Comisiunea va lucra cu cel puțin 3 membri, fața fiind candidatul care va fi citat prin adresă oficială, să se prezinte cu diplomă și cu actele de care se servește.

In caz când candidatul nu se prezintă la a doua chemare, comisiunea va lucra bazându-se pe actele sau memoriile trimise de candidat, sau pe lucrările ce se vor fi găsit la Direcțiunea generală a Serviciului Sanitar.

Art. 4. — Toate hotărîrile acestei Comisiuni vor fi motivate. Acelea prin care se avizează pentru acordarea liberei practice a destisticei se vor confirma de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale prin Decret Regal.

Deciziunile de infirmare motivate se vor publica în Monitorul Oficial după aprobarea lor de către Ministru. Infirmarea se va face prin Deciziune Ministerială și va avea de efect pierderea dreptului de liberă practică a dentisticei dela data acestei publicări în Monitorul Oficial.

Art. 5. — Candidații revizuiți și confirmați își vor păstra drepturile câștigate conform legei pentru exercițiul dentisticei din 5 martie 1923, iar acelora neconfirmați, adică acelora care deși au fost admiși cu sau fără examen, dar n'au îndeplinit condițiunile acelei legi, li se anulează libera practică obținută, intrând astfel în prevederile art. 12 din lege, neputând practică dentistica sub nici o formă.

VII. RECRUTAREA PERSONALULUI TEHNIC SUPERIOR

Regulamentul pentru recrutarea medicilor dentari de circumscripție urbană sau rurală, medicilor comunali, medicilor primari de județe, medicilor șefi de municipiu, medicilor de spitale mixte, medicilor de spitale de specialitate și ambulatorii policlinice.

(D. R. No. 2944 din 3 nov. 1934, M. O. No. 256 din 6 nov. 1934, mod. în M. O. No. 40 din 16 fev. 1935)

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1.— Medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală și medicii comunali se recrutează pe baza unui examen de capacitate.

Art. 2. — Medicii primari de județ, medicii șefi de municipiu, medicii de spitale mixte, medicii de spitale de specialități și ambulatorii policlinice, se recrutează prin concurs.

Art. 3. — Examenul de capacitate pentru medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală și medicii comunali, precum și concursul pentru medicii primari de județ și medicii șefi de municipiu și concursul pentru medicii de spitale mixte, se țin în fiecare an, în luna Mai sau Noembrie în București.

Art. 4. — Concursul pntru medci de spitale de specialități sau ambulatorii policlinice, se ține în fiecare an, în Mai sau Noembrie, pe specialități, în București, Iași sau Cluj, în localul desemnat de Minister.

Art. 5. — Examenul de capacitate și concursurile se vor publica în Monitorul Oficial, cu cel puțin 2 luni înainte de ținerea lor.

Odată cu publicarea examenului de capacitate și concursului, se vor publica și condițiunile cerute pentru a putea fi admiși la înscriere, precizându-se ziua închiderii registrului de înscriere, precum și probele la cari vor fi supuși candidații.

Art. 6. — Candidații cari cer înscrierea pentru examenul de capacitate sau concurs, vor trebui să înainteze Ministerului Sănătății, cererile lor însoțite de acte, cu cel puțin 30 zile libere înainte de ziua fixată pentru examenul de capacitate sau concurs.

Art. 7. — Ministerul Sănătății, prin Directorul Sănătății, controlează actele și face înscrierea celor cari îndeplinesc condițiunile prevăzute în prezentul regulament, încheind un proces-verbal pentru fiecare candidat. Acest proces-verbal se anexează la dosarul examenului de capacitate sau al concursului.

Lista candidaților admiși la examenul de capacitate sau concurs se afișează la Ministerul Sănătății cu 10 zile înainte de începerea examenului de capacitate sau concursului. In același timp se va afișa la Minister și lista celor respinși la înscriere, arătându-se în dreptul fiecăruia cauzele pentru cari n'au fost admiși.

CAPITOLUL II

Condițiuni de admisibilitate

Art. 8.— Candidații, pentru a fi admiși la examenul de capacitate sau concurs, trebue să îndeplinească următoarele condițiuni de admisibilitate, comune și speciale.

A. *Condițiuni comune*

a) Să fie doctor în medicină cu dreptul de liberă practică în țară ;
b) Să fie cetățean român;
c) Să nu fie condamnat prin hotărîre judecătorească definitivă la vreo pedeapsă infamantă;

d) Să nu fi fost exclus definitiv din corpul funcționarilor ministerului, sau exclus temporar în momentul cererii, sau pus în retragere din oficiu pentru vreunul din cazurile prevăzute de legea sanitară;

e) Să nu fie destituit din alte funcțiuni publice sau căzut în vreuna din pedepsele care, după legile privitoare la funcționarii publici, le-ar interzice dreptul de a mai ocupa asemenea funcțiuni;

f) Bărbații să fi satisfăcut legea recrutării.

B. *Condițiuni speciale*

a) *Pentru medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală și medicii comunali* ·

Stagiul de câte 3 luni (după obținerea titlului de doctor în medicină) într'un serviciu de boli infecțioase, de obstetrică și de pediatrie.

Sunt dispensați de acest stagiu internii cu concurs ai spitalelor, medicii auxiliari și preparatorii de clinici, care vor dovedi că au făcut aceste stagii.

Medicii care au diplome de igieniști sunt dispensați de aceste stagii, dacă le-au făcut în timpul cursului sau anterior;

b) *Pentru medicii primari de județ și medicii șefi de municipii:* să fie medic sanitar definitiv cu 10 ani vechime;

c) *Pentru medicii de spitale mixte.*

Stagiul de 2 ani ca medic auxiliar, intern cu concurs, asistent sau preparator de clinică, sau un stagiu de 2 ani ca medic sanitar cu examenul de capacitate dat.

In lipsa acestor stagii vor putea fi admiși pentru spitale mixte și medicii cu 5 ani vechime practică medicală;

d) *Pentru medicii de spitale de specialități și ambulatorii policlinice:*

Cel puțin 5 ani practică medicală și un stagiu spitalicesc de cel puțin 3 ani în specialitatea pentru care se dă concursul.

Sunt dispensați de aceste stagii:

1. Medicii care au condus cel puțin 3 ani cu titlu definitiv un spital mixt.

2. Medicii care au diploma de specialitate emisă de facultatea de medicină în ramura respectivă.

Stagiul de practică medicală este redus la 3 ani pentru foștii interni cu concurs ai Eforiei Spitalelor Civile, dacă au funcționat în mod efectiv cel puțin 3 ani.

CAPITOLUL III

Juriul examinator

Art. 9. — Juriul examinator pentru examenul de capacitate sau concurs se compune după cum urmează:

a) *Pentru examenul de capacitate pentru medicii de circumscripție urbană sau rurală și medicii comunali:*

Din 5 membri, 3 desemnați de facultățile de medicină și 2 de Consiliul superior al sănătății și asistenții.

Dintre acești membri, obligator va fi unul igienist, unul internist și unul obstetrician.

3 dintre membrii juriului vor fi profesori la facultățile de medicină, iar ceilalți 2 medici primari definitivi cu 10 ani vechime în specialitate.

Fiecare din ei va avea și un supleant desemnat după aceleași norme;

b) *Pentru concursul de medici primari de județ și medicii șefi de municipii*, juriul examinator se compune ca la examenul de capacitate pentru medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală, cu condițiunea ca unul din membri să fie inspector general sanitar definitiv.

c) *Pentru concursul de medici de specialități și ambulatorii policlinice*, juriul examinator se compune din 5 membri între care 2 desemnați de Consiliul superior al sănătății și asistenții și 3 desemnați de Facultățile de medicină, toți din specialitatea din care se ține concursul sau în lipsă din specialități înrudite.

Fiecare va avea un supleant desemnat după aceleași norme.

Cei 2 membri delegați de Consiliul superior al sănătății, vor fi profesori de specialitate sau medici primari definitivi cu 10 ani de practică medicală de specialitate;

d) *Pentru concursul de medici de spitale mixte*, juriul examinator se va compune ca și pentru concursul pentru medicii de specialități. Din juriu vor face parte în mod obligatoriu, un internist, un chirurg și un obstetrician, delegați de Facultate.

Art. 10. — Juriul este prezidat de către cel mai în vârstă dintre membrii profesori, iar serviciul de secretar va fi îndeplinit de un funcționar delegat de minister.

Juriul examinator rămâne valabil desemnat chiar dacă concursul sau examenul de capacitate nu a putut avea loc la ziua și ora indicate.

Art. 11. — Când un membru al juriului se retrage sau este împiedicat a lua parte la examenul sau concursul la care a fost delegat, va fi înlocuit de supleant.

Când un membru titular sau supleantul său nu pot lua parte în juriu, ministerul va desemna un înlocuitor în condițiuni similare.

Concursul nu se poate ține decât fiind prezenți cel puțin 4 membri.

Art. 12. — Nu pot face parte din juriul examinator 2 membri care se înrudesc între ei până la al patrulea grad sau care au printre candidați rude până la al patrulea grad. Acei care se știu loviți de incapacitatea prevăzută la acest articol, sunt datori a se recuza însăși.

Art. 13. — Orice cerere de recuzare pentru alte motive, făcută de un candidat, nu va fi admisă.

Art. 14. — Atât membrii juriului cât și candidații nu pot cere amânarea examenului sau concursului, iar în cazul când candidații vor avea de făcut vreo întâmpinare, președintele juriului o va înainta ministerului, fără a întrerupe examenul sau concursul, iar ministerul se va pronunța asupra cererii făcută de urgență.

CAPITOLULUL IV

A. *Probele examenului de capacitate și concursurilor*

Art. 15. — Candidații admiși a lua parte la examenul de capacitate sau concursul, vor fi supuși la următoarele probe :

a) *Examenul de capacitate pentru medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală și medicii comunali :*

1. O probă scrisă de igienă și boale infecțioase;
2. O probă clinică de medicină internă sau medicină infantilă ;
3. O probă obstetrică.

b) *Concursul pentru medicii primari de județ și medicii șefi de municipii :*

1. O probă de titluri, lucrări și activitate ;
2. Fiecare membru din juriu va pune candidatului câte o chestiune din administrația și legislația sanitară în vigoare. Această probă va dura maximum 20 minute pentru fiecare candidat.

Candidații vor fi examinați câte unul în ordine alfabetică.

In fiecare ședință se vor examina câte 5 candidați. Candidații cari nu au trecut încă această probă nu au voe să intre în sala unde se face examinarea.

3. O probă practică de medicină legală ;

c) *Concursul pentru medici de spitale mixte ;*

1. O probă scrisă cu subiect de medicină generală.
2. Două probe clinice asupra a 2 bolnavi, unul cu boală infecțioasă epidemică sau cu boală internă și celălalt cu o boală chirurgicală.
3. O probă de medicină operatorie pe cadavru ;

d) *Concursul pentru medici de spitale de specialitate și ambulatorii policlinice :*

La acest concurs se deosibesc 2 grupuri de specialități, și anume :

a) Grupul specialităților de medicină internă și

b) Grupul specialităților de chirurgie.

Specialitățile de medicină internă sunt următoarele :

1. Medicină internă la adulți.
2. Pediatrie și puericultură.
3. Boale contagioase.
4. Dermatologie, sifilis și boale venerice.
5. Psihiatrie și boalele nervoase.
6. Radiologia.
7. Tuberculoza.

Specialitățile de chirurgie sunt următoarele :

1. Chirurgia generală.
2. Obstetrica și genicologia.
3. Chirurgie infantilă și ortopedie.
4. Neuro-chirurgia.
5. Oftalmologia.
6. Otorinolaringologia, și
7. Stomatologia.
8. Urologia.

Probele concursului sunt următoarele :

1. O probă de titluri, lucrări și activitate în specialitate.
2. Două probe clinice pe 2 bolnavi din specialitatea pentru care se concurează și anume : pentru posturile de medicină internă, un bolnav afectat de o boală internă și de o boală infecțioasă epidemică ; pentru posturile de chirurgie : doi bolnavi atinși de o boală chirurgicală; pentru posturile de specialități, două probe clinice din specialitatea pentru care se concurează.
3. Două probe practice și anume :

a) Pentru grupul specialităților de medicină internă :

1. O probă de anatomie patologică, și
2. O probă de laborator (de bacteriologie sau chimie biologică cu aplicație la clinică) ;

b) Pentru grupul specialităților de chirurgie :

1. O operațiune pe cadavru din specialitatea pentru care se concurează.
2. O probă de anatomie patologică din piese preparate pentru chirurgia generală și specialitățile ei.

B. *Proba de titluri, lucrări și activitate în serviciu*

Art. 16. — Fiecare candidat va depune cu 5 zile înainte de începerea concursului un memoriu tipărit sau scris, acordându-se fiecăruia 30 minute pentru expunere.

In cursul expunerii, fiecare candidat este obligat să depună actele care să dovedească titlurile, lucrările și activitatea în serviciu.

De asemeni este obligat să prezinte fiecărui membru din juriu câte un exemplar din lucrările sale publicate, singurele care se pot lua în considerare

La judecarea titlurilor și lucrărilor se va ține cont în deosebi de vechime, felul funcțiunilor sau serviciilor ocupate, călătorii de studii, cursurile de specialitate urmate, valoarea lucrărilor științifice originale, iar la notarea activității candidaților de vechimea în serviciul sănătății publice, capacitatea tehnică și administrativă, dovedită în serviciu, rezultatele obținute, spiritul de inițiativă, capacitatea organizatorie și educativă.

C. *Proba scrisă*

Art. 17. — Pentru proba scrisă la examenele de capacitate pentru medicii sanitari de circumscripție urbană sau rurală se acordă candidaților 3 ore.

Pentru scris, la concursul pentru medicii de spitale mixte, se acordă candidaților 4 ore.

Fiecare membru din juriu pune în urnă două chestiuni care în prealabil au fost aprobate de majoritatea juriului.

Primul candidat al seriei scoate chestiunea din urnă, care se semnează de președinte și candidat și se atașează la dosar cu celelalte chestiune.

Pentru toți candidații va fi o singură chestiune.

Teza trebue să fie scrisă numai pe hârtie cu ştampila ministerului şi semnată de preşedintele juriului.

Semnătura citeaţă a candidatului se va face pe prima coală. în colţul de sus, care se va indoi de 3 ori şi va fi pecetluită de preşedinte cu sigiliul ministerului, înainte de începerea lucrărilor.

In tot timpul lucrării, candidaţii vor fi supraveghiaţi de un membru al juriului şi nu au voie a se consulta între dânşii, a consulta cărţi sau notite.

Art. 18. — Citirea probelor scrise se face în prezenţa juriului de unul din membrii juriului. După citirea fiecărei teze, juriul deliberează asupra notei şi o înscrie în cifre şi litere pe prima pagină a lucrării scrisă, subsemnată de toţi membrii juriului.

Ruperea pecetei şi recunoaşterea numelui candidatului se face de către juriu, după ce s'a făcut citirea tuturor probelor scrise.

Art. 19. — In caz când un candidat va fi surprins copiind, substituind o altă teză, sau punând semne de recunoaştere, sau va turbura ordinea examenului, se va elimina printr'o decizie a juriului examinator, luată prin majoritate de voturi şi comunicată imediat ministerului.

D. *Probele clinice*

Art. 20. — Pentru proba clinică se acordă candidaţilor la examenele de capacitate pentru medici sanitari de circumscripţie urbană sau rurală 10 minute pentru examenul bolnavului, 10 minute pentru reflecţie şi 10 minute pentru expunerea cazului examinat.

Pentru fiecare probă clinică se acordă candidaţilor la concursurile de specialitate 15—20 minute pentru examenul bolnavului, după specialitate şi aprecierea juriului, 15 minute pentru reflecţie .i 15—20 minute pentru expunerea cazului examinat.

Proba de obstetrică pentru candidaţii la examenele de capacitate pentru medicii sanitari de circ. urbană sau rurală va consta sau dintr'o chestiune teoretică, sau o expunere a unui instrument obstetrical, sau o intervenţie (manevră) pe manechin.

Pentru această probă se acordă candidaţilor pnă la 15 minute.

Inainte de ţinerea probei clinice se trage la sorţi de către primul din candidaţii înscrişi la concurs, după ordine alfabetică, spitalul unde urmează să se treacă proba clinică, dacă sunt mai multe pentru specialitatea pentru care se dă concursul. In urmă nu se vor pune decât serviciile unde candidaţii nu ocupă vreun post, afară de cazul când nu există decât un serviciu de specialitatea în care se dă concursul.

Buletinele vizate de preşedinte şi candidatul care a tras la sorţ spitalul, se vor ataşa la dosar.

In serviciul ieşit la sorţi pentru facerea probei, juriul alege 2 bolnavi pe care îi va examina şi le va fixa diagnosticul, iar buletinul cu diagnosticul scris va fi semnat de întreg juriul şi ataşat la dosarul concursului.

Se vor alege de preferinţă bolnavii dela ambulatoriul spitalului sau dintre cei intraţi în ziua aceia în spital

Atunci când nu există decât un serviciu şi unde unul sau mai mulţi concurenţi ar funcţiona oficial, juriul va alege bolnavii numai de la ambulatorul spitalului.

Prin tragere la sorţi a candidaţilor se formează seria de 2 candidaţi care vor susţine proba. Buletinele semnate de preşedinte şi candidatul ce trage la sorţi se vor anexa la dosar.

Primul din serie va trage la sorţi unul din bolnavii aleşi de juriu. Buletinul conţinând numele bolnavului care va fi examinat va mentiona numărul patului şi va fi iscălit de candidat. Acest buletin la care se adaugă şi buletinul celullalt bolnav, care nu a ieşit la sorţi, se va iscăli de preşedinte şi ataşa la dosarul concursului sau examenului.

Candidaţii din aceeasi serie vor examina acelaş bolnav, tras la sorţi dintre cei 2 bolnavi aleşi de comisia examinatoare. Nu vor putea trece proba decât maximum 3 serii într'o zi.

In timp ce un candidat examinează bolnavul, celălalt este izolat într'o cameră şi nu va putea să comunice cu nimeni.

Preşedintele, împreună cu un membru din comisie, va însoţi candidatul când va fi dus în salonul de bolnavi pentru examinarea bolnavului, cât şi atunci când va fi dus pentru reflecţie şi adus pentru a examina cazul examinator.

In timpul examinării bolnavului, juriul va evita orice discuţie şi va veghia asupra auditorului pentru a nu se turbura liniştea examinatorului.

Odată examenul început, nimeni dintre cei ce au intrat în sală nu o mai poate părăsi până la terminarea lui. Pentru orice trebuinţă neprevăzută a concursului, numai un membru din juriu poate ieşi din sală.

Candidatul este în drept să ceară juriului indicaţii asupra temperaturii, examenului sputei, urinei, sângelui, radiografiei, etc

Preşedintele juriului este ţinut să comunice aceste date la cerere, dacă sunt cunoscute,. dacă nu, să spună candidatului că nu au fost făcute şi dacă candidatul are timp şi putinţă poate fi autorizat să le facă înaintea juriului.

Inainte de a începe expunerea cazului, candidatul va scrie pe un buletin diagnosticul bolnavului examinat, pe care îl va iscăli şi înmâna preşedintelui comisiei. Acest buletin semnat de preşedinte se va anexa la dosarul concursului sau examenului. Candidatul se poate servi la expunerea cazului de note, diagrame, grafice, desenuri, etc., executate însă de dansul.

Expunerea cazului se va face într'o sală fixată ad-hoc, evitându-se orice discuţiune în faţa bolnavului.

E. *Probele de medicină operatoare*

Art. 21. — Probele de medicină operatoare consistă în executarea unor operațiuni pe cadavru, din legături de artere, din amputațiuni, din resecțiuni sau chirurgie de urgență. Pentru chirurgia specială proba va fi din specialitatea respectivă.

Se va proceda punându-se în urnă de către fiecare membru câte 2 chestiuni, prealabil aprobate de majoritatea juriului. Primul candidat din serie va trage chestiunea. Buletinul semnat de candidat și președintele juriului se va atașa la dosar.

Chestiunea va fi una și aceeași pentru întreaga serie. Dacă este însă lipsă de cadavre, atunci se va da pentru fiecare candidat o altă chestiune trasă la sorț de dânsul.

Art. 22. — Se acordă 30 minute pentru expunere și executarea operației. La trecerea acestei probe juriul va lua aceleași măsuri de izolarea candidaților ca să nu afle chestiunea.

F. *Probele de medicină legală*

Art. 23. — Această probă va consta dintr'o autopsie medico-legală urmată de redactarea raportului sau un certificat relativ la loviri și răniri sau atentat la pudoare sau alienație mintală.

Autopsia medico-legală se va face de unul din candidații din serie, tras la sorț. Ceilalți candidați din serie vor asista la autopsie, fiecare redactând ulterior raportul medico-legal.

Fiecare serie se compune prin tragere la sorți din 5 candidați.

Pentru autopsie și redactarea raportului medico-legal se acordă candidaților 2 ore.

G. *Probele de anatomie patologică*

Art. 24. — Pentru aceste probe, juriul poate să dea materialul proaspăt, întărit ca pentru secțiuni sau chiar în secțiuni microtonice. Proba de anatomie patologică în cazul când concursul se ține pentru spitalele speciale de chirurgie generală sau specialități din grupul chirurgiei, va consta din examenul microscopic și nacroscopic al unei tumori.

Juriul are facultatea de a acorda candidaților până la o oră pentru prepararea și studiul piesei.

După terminarea lucrării, fiecare candidat semnează preparatul și notează pe o foaie semnată diagnosticul său. Această foaie se va anexa la dosar.

Ca și probele clinice, candidații își expun chestiunea în fața juriului câte unul, iar cei ce nu au trecut încă proba, sunt izolați într'o sală separată, luându-se toate măsurile ca să nu comunice cu nimeni.

La expunerea orală, candidatul se poate servi de notele și schițele de desen făcute în timpul studiului piesei.

Lucrările se vor îndeplini sub supravegherea unui membru din juriu și dacă juriul crede de cuviință poate acorda candidaților permisiunea de a se folosi la preparație de manualele de tehnică.

Art. 25. — Pentru proba de anatomie patologică dela spitalele speciale din domeniul medicinei interne, juriul va determina, dacă candidații au de făcut autopsia unui cadavru sau se va da numai părți din cadavru.

Când se decide facerea autopsiei, ea se va executa de unul din candidații trași la sorț, iar ceilalți notează leziunile constatate.

Asupra leziunilor constatate se va putea face diagnosticul extemporaneu prin cercetarea microscopică sau bacteriologică, după cazuri.

Facerea acestui examen va trebui să fie hotărît dela început și să fie aplicat la întreaga serie.

Timpul cât va dura această probă se lasă la aprecierea juriului 15 minute—1 oră.

După terminarea lucrării, candidații vor expune cele constatate și diagnosticul anatomo-patologic, redactând foaia semnată care se va atașa la dosar.

Pentru expunere se acordă 15 minute.

H. *Probele de chimie clinică*

Art. 26 — Pentru proba de chimie clinică, juriul va da produsul ce urmează să fie analizat, indicând natura lui și ce trebue să se caute într'însul, sau poate obliga pe candidați să recolteze aceste produse, făcând și într'un caz și în altul, expunerea metodei.

Juriul le poate acorda dreptul de a uza în timpul preparației de tratatele de tehnică ce le au la îndemână. Pentru această probă, după natura cercetărilor, juriul are facultatea de a le acorda 15 minute. Juriul va avea în vedere, mai cu seamă, acele expuneri care au căutat să stabilească legătura chestiunii ce li s'a dat cu clinica și terapeutica.

Această probă trebue să fie dată din chestiunile alăturatului program:

1. Căutarea și dozarea albuminei în urină.
2. Căutarea și dozarea zahărului în urină;
3. Reacțiunile chimice ale sedimentului urinar (diferențiarea puroiului, fosfatului, uraților și sângelui);
4. Cercetarea acidului uric din urină;
5. Cercetarea ureei;
6. Reacțiunile pigmenților și acizilor biliari din urină;
7. Diagnosticul calculilor fosfatici și uratici după caractere fizice și reacțiile elementare;
8. Reacțiile fizice ale exudatului pentru a diferenția exudatul inflamator de exudatul chistic sau transudativ;
9. Reacția și dozarea acidului clorhidric din sucul gastric;
10. Reacțiile și dozarea acidului lactic din sucul gastric;

11. Reacţiile prin cari se pot descoperi prezenţa sângelui în scaune şi vărsături;
12. Căutarea şi dozarea grăsimilor din scaune;
13. Examenul citologic al sedimentului de urină.

Juriul este liber a alege pentru ţinerea acestui examen un laborator de chimie sau unul din laboratoarele clinice.

Toate vasele, instrumentele şi reactivii, vor fi daţi candidatului la cerere.

Cererea se va face de fiecare candidat înscris pentru a nu fi auzit de ceilalţi candidaţi.

După ce fiecare candidat îşi va avea tot materialul de lucru, începe să se socotească timpul acordat pentru facerea probei.

Candidaţii sunt ţinuţi să facă mai intâiu reacţiile clasice şi numai în urmă, dacă le mai rămâne timp să facă şi altele.

La această probă practică candidaţii vor redacta în scris metodele şi procedeele urmate în cercetările lor şi rezultatul obţinut. Această foaie subscrisă se va înmâna preşedintelui la începutul expunerii pentru a se ataşa la dosar.

J. *Probele de bacteriologie (clinică)*

Art. 27. — Pentru această probă se va da candidaţilor să facă examenul bacteriologic prin frotiuri şi însămânţări. Timpul ce se acordă pentru facerea acestei probe se va determina de juriu.

Lucrările se vor executa sub controlul unui membru din juriu.

Candidaţii vor face expunerea lucrărilor arătând şi modul de recoltare al materialului ce le-a fost dat spre cercetare şi vor redacta o foaie semnată asupra lucrărilor făcute, care se va ataşa la dosar.

Pentru expunere se va urma ca la art. 24.

Art. 28. — Fiecare probă se apreciază cu nota dela 0—20.

Juriul întreg dă o singură notă care se hotărăşte de majoritatea membrilor juriului.

Abţinerile nu sunt admise.

Nota de admisibilitate este 15. După trecerea notei pentru fiecare serie, membrii juriului vor semna cu cerneală în catalog notele date fiecărui candidat, atât în litere cât şi în cifre fără corecturi şi ştersături sau răzături.

Notele vor fi anunţate în localul în care s'a trecut proba.

Membrii juriului sunt obligaţi să semneze procesul-verbal al fiecărei şedinţe, cât şi cataloagele notelor.

Art. 29. — După terminarea concursului, juriul alcătueşte un tablou de clasificare al celor reuşiţi. Intre 2 candidaţi notaţi egali, clasificarea se va face având ca criteriu titlurile şi lucrările, iar în lipsa acestora vechimea ca medic. La vechimea egală se va trage la sorţ.

Tabloul de clasificare rămâne valabil 3 ani, în care timp medicii după tabloul de clasificare vor putea cere orice loc publicat vacant.

Un candidat nu poate figura pe tablou mai mult de 3 ani. Dacă expiră acest termen fără a fi fost numit, candidatul este şters şi pentru a fi reînscris trebue să treacă un nou concurs sau examen.

CAPITOLUL V

Numirea medicilor sanitari de circumscripţie urbană sau rurală, medici comunali, medici primari de judeţ, medici şefi de municipii, medici de spitale mixte, de spitale de specialităţi şi ambulatorii policlinice.

Art. 30. — Oridecâteori se face vacant un loc de medic sanitar de circumscripţie urbană sau rurală, medic comunal, medic primar de judeţ, medic şef de municipiu, medici de spitale mixte, de spitale de specialităţi sau ambulatorii policlinice, în serviciile exterioare ale ministerului sau instituţiunilor ce cad în prevederile legii sanitare, se publică vacanţa în Monitorul Oficial.

Până în 30 zile dela data acestei publicaţiuni, toţi medicii care doresc să fie permutaţi în locul vacant, vor face cerere ministerului. Nu se iau în considerare decât cererile celor ce ocupă în mod definitiv un post de aceeaşi categorie ca cel publicat vacant.

De asemenea nu se iau în considerare cererile venite peste termenul de 30 zile dela data publicării.

Art. 31. — Pentru locurile vacante de medici sanitari de circumscripţie urbană sau rurală, medici comunali, medici primari de judeţ şi medici şefi de municipii, îndată după expirarea termenului de 30 zile, ministerul supune cererile de transferare Comisiunii administrative, care având în vedere notele din cazier, hotărăşte prin proces-verbal motivat şi semnat, dacă este cazul a fi admisă transferarea.

Dacă nu se prezintă cereri de transferare sau dacă cererile prezentate se refuză, locul se atribue medicilor înscrişi pe tabloul examenului de capacitate sau concursului, în ordinea clasificării; la drepturi egale, se va prefera medicul din regiunea respectivă.

Art. 32. — Numirea făcută pe baza concursului, pentru medici primari de judeţ şi medici şefi de municipiu, se face cu titlu definitiv.

Art. 33. — Numirea făcută pe baza examenului de capacitate pentru medicii sanitari de circumscripţie urbană sau rurală şi medicii comunali, se face cu titlu stagiar, în conformitate cu art. 210 [1]) alin. 1 din legea sanitară.

Art. 34. — Pentru locuri vacante de medici de spitale mixte, de spitale de specialităţi şi ambulatorii policlinice, după 30 zile dela data publicării, Ministerul supune cererile recomandării unei Comisiuni speciale, compusă din 3 profesori de specialitatea locului vacant, desemnaţi de facultăţile de medicină şi 2 medici primari de

---

1) Art. 202 din actuala lege.

spital cu 10 ani vechime în specialitate, desemnați de minister.

Art. 35. — Această comisiune se completează în caz de absența unui membru printr'un supleant, desemnat de Facultatea de medicină din București (din specialitate sau materii înrudite).

Art. 36. — Comisiunea de recomandare poate desemna pentru fiecare loc vacant :

a) Un medic definitiv dintre cei cari au cerut transferarea ;

b) Sau cel dintâiu rămas pe tabloul de clasificare al fiecărui an, dându-se preferință de clasificare celui mai vechi ca serie ;

c) Sau unui membru al corpului didactic universitar, sau personalul ajutător cu 10 ani vechime în învățământ ;

d) Sau un medic primar prin concurs al Eforiei Spitalelor Civile și Epitropiei Sf. Spiridon Iași ;

e) Sau un medic provizoriu de specialitate care a funcționat în mod efectiv timp de 20 ani ca medic de spital.

Art. 37. — Propunerile comisiunii se fac cu majoritate de voturi și se notează în scris.

Opinia minorității va fi consemnată.

Hotărîrile comisiunii vor fi supuse spre ratificare Comisiunii administrative.

Propunerile comisiei de recomandare ratificate de Comisia administrativă și rămase definitive, sunt executorii pentru Minister, care este obligat să numească pe candidatul propus.

Art. 38. — Numirea medicilor de spitale mixte, de spitale de specialități și ambulatorii policlinice, făcute pe baza concursului, se face cu titlu definitiv.

Art. 39. — Recrutarea medicilor de spitale de diferite specialități și ambulatorii policlinice pentru toate așezămintele și serviciile puse sub conducerea directă a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sau a altor Departamente și autorități publice, se face pe baza concursului. Concursul se va face în comun pentru toate aceste instituțiuni. Comisiunea administrativă va stabili echivalarea și titularea posturilor.

Regulamentul pentru recrutarea medicilor secundari de spitale

(M. O. No. 49 din 27 fev. 1935).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Recrutarea medicilor secundari ai spitalelor de sub conducerea directă a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau altor departamente și a tuturor instituțiunilor puse sub controlul și supravegherea Ministerului Sănătății, se face pe bază de concurs, ale cărui norme, cuprinse în acest regulament, sunt comune pentru toate spitalele și instituțiile de mai sus.

Art. 2. — Concursul este comun pentru toate aceste instituțiuni, afară de Eforia Spitalelor Civile și Așezămintele Brâncovenești, care vor ține concursul după normele prevăzute în acest regulament, însă fiecare separat.

Art. 3. — Concursul comun pentru toate locurile din București sau din localitățile apropiate se ține la Ministerul Sănătății, pentru locurile din Iași sau apropiate, la Epitropia Sf. Spiridon. odată cu locurile declarate vacante la această instituție, pentru locurile din Cluj, sau apropiate (odată cu locurile declarate vacante) la clinicile Facultății de medicină din Cluj.

Concursul se ține în fiecare an, în luna Aprilie sau Noembrie.

Art. 4. — Data începerii concursului și numărul locurilor vacante se vor publica în Monitorul Oficial cu cel puțin 60 zile libere înainte de ziua fixată pentru concurs.

Odată cu publicarea concursului se vor publica și condițiunile cerute pentru a fi admiși la înscriere și probele la care vor fi supuși candidații, precizându-se ziua închiderii registrului de înscriere.

Art. 5 — Candidații care cer înscrierea la concurs, trebue să înainteze Ministerului Sănătății, respectiv instituției care ține concurs separat, cererile lor, însoțite de acte, cu cel puțin 15 zile libere înainte de ziua fixată pentru concurs.

Art. 6. — Ministerul Sănătății, prin directorul sănătății, sau respectiv instituția care ține concurs separat, prin directorul sau șeful serviciului personalului său, controlează actele și face înscrierea celor care îndeplinesc condițiunile prevăzute în prezentul regulament, încheind un proces-verbal pentru fiecare candidat, care se anexează la dosarul concursului.

Lista candidaților admiși la concurs se afișează la Ministerul Sănătății, respectiv la instituția ce ține concursul separat, cu 5 zile înainte de începerea concursului.

In acelaș timp, se va afișa și lista celor respinși la înscriere, arătându-se în dreptul fiecăruia cauzele pentru care nu au fost admiși.

CAPITOLUL II

Condițiuni de admisibilitate

Art. 7. — Candidații, pentru a fi admiși la concurs, trebue să îndeplinească următoarele condițiuni de admisibilitate :

a) Să fie doctor în medicină cu dreptul de liberă practică în țară ;

b) Să fie cetățean român ;

c) Să nu fie condamnat prin hotărîre judecătorească definitivă, la vreo pedeapsă infamantă ;

d) Să nu fi fost exclus definitiv din Corpul funcționarilor ministerului sau a altor instituții

sau autorități, sau exclus temporar în momentul cererii, sau pus în retragere din oficiu, pentru vreunul din cazurile prevăzute în legea sanitară;

e) Să nu fie destituit din alte funcțiuni publice, sau căzut în vreuna din pedepsele care le-ar interzice dreptul de a mai ocupa asemenea funcțiuni;

f) Bărbații să fi satisfăcut legea recrutării.

Art. 8. — Vor fi admiși la concurs numai medicii care au o practică de 2 ani ca medic.

Sunt scutiți de aceste condițiuni preparatorii cu un an de funcțiune și asistenții clinicilor universitare, precum și foștii interni, prin concurs, cu stagiul complet ai Eforiei Spitalelor Civile, ai Așezămintelor Brâncovenești, ai Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, foștii interni, cu concurs din spitalele pendinte de Ministerul Sănătății și foștii interni cu concurs ai Asistenței publice din Franța.

CAPITOLUL III

Juriul examinator

Art. 9. — Juriul examinator se compune din următorii membri:

a) Trei medici primari definitivi de spital, cu 10 ani de practică medicală de specialitate, desemnați de Consiliul superior al sănătății și asistenții de minister, sau de instituțiile respective care fac concurs separat;

b) Doi delegați ai facultății de medicină respectivă, dintre care unul va fi profesor de microbiologie sau medicină experimentală sau anatomie patologică, sau igienă sau patologie generală, iar al doilea profesor de clinică.

Fiecare membru va avea un supleant, desemnat după aceleași norme.

Art. 10. — Juriul este prezidat de cel mai în vârstă dintre membrii profesori, iar serviciul de secretar va fi îndeplinit de un funcționar delegat de minister sau respectiv de instituțiunea care ține concurs separat.

Art. 11. — Juriul examinator rămâne valabil desemnat, chiar dacă concursul nu a putut avea loc. in ziua și ora indicată.

Art. 12. — Când un membru al juriului se retrage sau este împiedicat a lua parte la concursul la care a fost delegat, va fi înlocuit de supleant.

Când un membru titular și supleantul său nu pot lua parte în juriu, ministerul respectiv, instituția care ține concurs separat, va desemna un înlocuitor în condițiuni similare.

Concursul nu se poate ține decât fiind prezenți cel puțin patru membri.

Art. 13. — Nu pot face parte din juriul examinator doi membri, care se înrudesc între ei, până la al patrulea grad, sau care au printre candidați, rude până la al patrulea grad.

Acei care se știu loviți de incapacitatea prevăzută la acest articol, sunt datori a se recuza singuri

Art. 14. — Orice cerere de recuzare pentru alte motive făcute de un candidat nu va fi admisă.

Art. 15. — Atât membrii juriului, cât și candidații, nu pot cere amânarea concursului, iar în cazul când candidații vor avea de făcut vreo întâmpinare, președintele juriului o va înainta ministerului, respectiv instituției care ține concurs separat, fără a întrerupe concursul, iar ministerul, respectiv instituția care ține concurs separat, se va pronunța de urgență asupra cererii făcută.

CAPITOLUL IV

Probele concursului

Art. 16 — Concursul de medici secundari se ține pe specialități pentru chirurgie și medicină internă și anume:

a) Concursul de chirurgie se ține pentru ocuparea posturilor de chirurgie generală și a celor din specialitățile chirurgicale și anume:

1. Chirurgie generală la adulți.
2. Ginecologie.
3. Obstetrică.
4. Chirurgie infantilă și ortopedie
5. Neurochirurgie
6. Oftalmologie.
7. Căi urinare.
8. Otorino-laringologie.
9. Stomatologie.

b) Concursul de medicină internă se ține pentru ocuparea posturilor de medicină internă generală și acelor din specialitățile de medicină internă și anume:

1. Medicină internă la adulți.
2. Medicină infantilă și puericultură.
3. Dermatologie, sifilis și boli venerice.
4. Boale contagioase.
5. Psichiatrie.
6. Boale nervoase
7. Radiologie
8. Tuberculoză

Art. 17. — Fiecare din aceste concursuri vor consta din următoarele probe și anume:

a) Concursul de chirurgie cuprinde:

1. O probă scrisă compusă din două chestiuni, una din anatomie topografică și alta din patologie chirurgicală, care se vor redacta în una și aceiași ședință.
2. Două probe clinice de chirurgie.
3. O probă de medicină operatorie.

b) Concursul de medicină internă cuprinde:

1. O probă scrisă constând din două chestiuni, una din patologie medicală și una din fiziologie normală, care se vor redacta în una și aceeași ședință.
2. Două probe clinice de medicină internă.
3. O probă practică de laborator (după chestionar).

Art. 18. — Proba scrisă.

Pentru proba scrisă se acordă candidaților 4 ore.

Art. 19. — Chestiunile vor fi aceleași pentru toți candidații și vor fi trase la sorți în ziua concursului, de către unul din candidați desemnați de colegii săi.

Fiecare membru din juriu, va redacta pe buletine separate, care vor purta ștampila ministerului, respectiv a instituțiunii, câte două chestiuni din materia respectivă pentru care se dă proba scrisă.

Președintele va pune într'o urnă chestiunile referitoare la o materie și într'alta pe toate cele care se rferă la cealaltă materie.

După tragerea la sorți a chestiunii, care va fi tratată de candidați, buletinele vor fi atașate la dosar, învestite cu iscălitura juriului.

Proba scrisă, va avea loc în localul desemnat de minister, respectiv instituția care ține concurs separat.

Teza trebue să fie scrisă numai pe hârtie cu ștampila ministerului, respectiv a instituției și semnată de președintele juriului.

Semnătura citeață a candidatului se va face pe prima coală în colțul de sus, care se va îndoi de trei ori și se va pecetlui de președinte cu sigiliul ministerului, respectiv a instituției care ține concurs separat, înainte de începerea lucrărilor.

In tot timpul lucrării, candidații vor fi supraveghiați de un membru al juriului desemnat de întreg juriul.

Candidații, nu vor avea voe să se consulte între dânșii, a consulta cărți sau notițe sub sancțiunea excluderii.

Art. 20. — Citirea probelor scrise se face în ședință publică, în prezența întregului juriu, de unul din membrii juriului desemnat de președinte.

După citirea fiecărei teze juriul deliberează asupra notei și o înscriere în cifre și litere pe prima pagină a lucrării scrise subsemnate de toți membrii juriului.

Ruperea pecetei și recunoașterea numelui candidatului, se face de către juriu, după ce s'a făcut citirea tuturor probelor scrise în ședință publică.

Art. 21. — In caz când un candidat va fi surprins copiind, substituind o altă teză sau punând semn de recunoaștere, sau va turbura ordinea concursului, se va elimina prin o decizie a juriului examinator luată cu majoritate de voturi și comunicată imediat ministerului sau respectiv instituției care ține concurs reparat.

Probele clinice

Art. 22. — Cele două probe clinice consistă în examinarea a doi bolnavi; între care unul de chirurgie generală, iar celălalt din una din specialitățile prevăzute la art. 16, al. *e*, când concursul se ține pentru medicii secundari de chirurgie; iar când concursul se ține pentru medicii secundari de medicină internă, un bolnav va fi de medicină internă generală, iar celălalt din una din specialitățile prevăzute la art. 16, alin. *b*.

Inainte de ținerea probei clinice se trage la sorți de către primul din candidații înscriși la concurs, după ordinea alfabetică, serviciul și spitalul unde urmează să se treacă proba clinică, dacă sunt mai multe pentru specialitatea pentru care se dă concursul.

In urmă nu se vor pune decât serviciile unde candidații nu ocupă vreun post afară de cazul când nu există decât un serviciu de specialitatea de care se dă concursul.

Buletinele vizate de președinte și candidatul care a tras la sorți serviciul și spitalul, se vor atașa la dosar.

In serviciul eșit la sorți pentru facerea probei, juriul alege doi bolnavi pe care îi va examina și le va fixa diagnosticul, iar buletinul cu diagnosticul scris, va fi semnat de întreg juriul și va fi atașat la dosarul concursului.

Se va alege de preferință bolnavii de la ambulatoriul spitalului sau dintre cei intrați în ziua aceea în spital.

Atunci când nu există decât un serviciu și unde unul sau mai mulți concurenți vor funcționa oficial, juriul va alege bolnavii numai de la ambulatorul spitalului.

Prin tragerea la sorți a candidaților se formează seria de doi candidați care vor susține proba.

Buletinele semnate de președinte și candidatul ce trage la sorți, se va anexa la dosar.

Nu vor putea trece proba decât maximum trei serii într'o zi.

Primul din serie va trage la sorți unul din bolnavii aleși de juriu. Buletinul conținând numele bolnavului care va fi examinat, se va menționa numele patului și se va iscăli de candidat. Acest buletin la care se adaugă și buletinul celuilalt bolnav, care nu a ieșit la sorți, se va iscăli de președinte și atașa la dosarul concursului.

Candidații din aceeași serie, vor examina acelaș bolnav tras la sorți dintre cei doi bolnavi aleși de comisia examinatoare .

Fiecare candidat examinează bolnavul 15 minute, 15 minute reflectează, într'o cameră specială și 15 minute expune cazul examinat.

In timp ce un candidat examinează bolnavul celălalt este închis într'o cameră și nu va putea să comunice cu nimeni.

Președintele împreună cu un membru din juriu, va însoți candidatul când va fi dus în salonul de bolnavi pentru examinarea bolnavului cât și atunci când va fi dus pentru reflecție și adus pentru a expune cazul examinat.

In timpul examinării bolnavului, juriul va evita orice discuție și va veghea asupra auditorului, pentru a nu turbura liniștea examinatorului.

Odată examenul început, nimeni dintre cei ce au intrat în sală, nu o mai poate părăsi până la terminarea lui.

Pentru orice trebuință neprevăzută a concur-

sului, numai un membru din juriu poate ieşi din sală.

Candidatul este în drept să ceară juriului indicaţii asupra temperaturii, examenul sputei, urinei, sângelui radiografia, etc.

Preşedintele juriului este obligat să comunice aceste date la cerere, dacă sunt cunoscute, dacă nu, să spună candidatului că nu au fost făcute şi dacă candidatul are timp şi putinţă, poate fi autorizat să le facă înaintea juriului.

Inainte de expunerea cazului, candidatul va scrie pe un buletin diagnosticul bolnavului examinat, pe care-l va iscăli şi înmâna preşedintelui. Acest buletin semnat şi de preşedinte, se va anexa la dosarul concursului. Candidatul se poate servi la expunerea cazului de note, diagrame, grafice, desenuri, etc., executate însă de dânsul în timpul reflecţiei.

Expunerea cazului se va face într'o sală fixată ad-hoc, evitându-se orice discuţiuni în faţa bolnavului.

Proba de medicină operatorie

Art. 23. — Proba de medicină operatorie consistă în executarea a două operaţiuni pe cadavre, şi anume:

a) o legătură de arteră;

b) o intervenţie din acele cuprinse în următorul chestionar, şi anume:

1. Legătura arterei radiale în tabacherea anatomică.
2. Legătura arterei radiale în treimea superioară a antebraţului.
3. Legătura arterei cubitale deasupra pumnului.
4. Legătura arterei cubitale în 1/3 mijlocie a antebraţului.
5. Legătura arterei humerale la plica cotului.
6. Legătura arterei axilare în axilă.
7. Legătura arterei axilare dedesubtul claviculei.
8. Legătura arterei subclaviculare.
9. Legătura arterei carotide externe.
10. Legătura arterei linguale în triunghiu.
11. Legătura arterei linguale deasupra marelui corn.
12. Legătura arterei carotide primitive.
13. Legătura arterei tibiale anterioare la partea superioară a gambei.
14. Legătura arterei tibiale posterioare înapoia maleolei.
15. Legătura arterei tibiale în 1/3 mijlocie a gambei.
16. Legătura arterei poplitee.
17. Legătura arterei femorale la baza triunghiului lui Scarpa.
18. Legătura arterei femorale în canalul lui Hunter.
19. Legătura arterei iliacă primitivă.
20. Legătura arterei iliacă externe.
21. Amputaţia totală a policelui şi a metacarpianului său.
22. Amputaţia micului deget şi a totalităţii metacarpianului său.
23. Amputaţia mediului cu extirpaţia totală a metacarpianului său.
24. Desarticulaţia pumnului.
25. Amputaţia antebraţului în 1/3 inferioară.
26. Desarticulaţia cotului.
27. Amputaţia braţului în 1/3 inferioară.
28. Desarticulaţia scapulo-umerală.
29. Amputaţia totală a marelui deget cu metatarsianul corespondent.
30. Desarticulaţia tarso-metatarsiană (Lisfranc).
31. Desarticulaţia medie-tarsiană (Chopart).
32. Desarticulaţia subastragaliană cu lambou postero intern şi plantar.
33. Desarticulaţia tibio-tarsiană cu lambou intern.
34. Amputaţia supra-maleolară (Proc. Guyon).
35. Amputaţia supra-maleolară externeccmf
35. Amputaţia gambei la 1/2 sa.
36. Amputaţia gambei la locul de elecţie (metoda circulară).
37. Amputaţia gambei la locul de elecţie lambou extern.
38. Desarticulaţia genunchiului.
39. Amputaţia coapsei în ½ mijlocie.
40. Desarticulaţia coxo-femorală.
41. Rezecţia sub-periostală a unei coaste.
42. Rezecţia simultanee a mai multor coaste Estlander.
43. Ablaţiunea unei jumătăţi din maxilarul inferior.
44. Trepanaţia: procedeul Kronlein pentru căutarea meningeei mijlocii.
45. Trepanaţia apofizei mastoide (Antrotomia).
46. Traheestomia.
47. Esophagotomia externă cervicală
48. Gastrotomia.
49. Gastrostemia.
50. Gastro-enterostomia.
51. Colostomia iliacă
52. Enterectomia parţială.
53. Apendicectomia.
54. Colocistostomia.
55. Colocistectomia
56. Nefrostomia.
57. Nefrectomia.
58. Cistostomia hipogastrică (meat hipogastric).
59. Cistostomia urmată de cistorafie primitivă.
60. Uretrotomia externă.
61. Orhiepididectomia.
62. Histerctomie abdominală sub totală.

Inainte de ţinerea acestei probe, se trage la sorţi candidaţii care formează seria ce va trece proba în aceeaşi şedinţă. Candidaţii vor fi în serie de maximum cinci.

Se procedează apoi la tragerea la sorţi a chestiunilor. In urmă se va pune câte două chesuni diferite de fiecare membru, prealabil aprobate de majoritatea juriului. Primul candidat din serie va trage la sorţi chestiunea. Buletinul conţinând operaţiunea ce are a se executa se

va viza de candidatul care a tras la sorţi şi de preşedintele juriului şi împreună cu celelalte buletine neeşite la sorţi, se vor anexa la dosar. Operaţiunea ieşită la sorţi, se va executa de toţi candidaţii aceleaşi serii.

Cadavrele vor fi desemnate prin tragere la sorţi.

Inainte de începerea fiecărei operaţiuni candidatul va face o expunere anatomo-topografică şi operatorie în timp de zece minute, iar pentru executarea operaţiunii se acordă candidatului între 15—30 minute .

Pentru ambele operaţiuni ce se fac în aceeaşi şedinţă, se va da o singură notă.

Candidaţilor care nu au trecut încă probele operaţiunilor pe cadavre, nu le este permis să asiste la trecerea acestor probe.

Proba practică de laborator

Art. 24. — Pentru proba practică de laborator se procedează mai înainte la tragerea la sorţi a candidaţilor ce formează seria care urmează, să treacă această probă. Seria este formată din maximum cinci candidaţi.

Chestiunile asupra cărora se trece proba practică de laborator, sunt următoarele :

Examen microscopic al unei spute.

Dosajul ureei în sânge.

Examenul microscopic al unei piese anatomo-pathologice colorate.

Dozajul ureei în urină.

Dozajul clorurilor în urină.

Sedimentul urinar.

Numărătoarea de hematii şi leucocite.

Formula hemoleucocitală.

Examen chimic şi morfologic al lichidului cefalorachidian.

Sero-aglutinarea Widal.

Examen chimic şi morfologic al unui exudat pathologic.

Hematozoanul în sânge.

Pentru această probă juriul va determina timpul în care ea urmează a fi executată.

In acest interval, candidatul va redacta pe un buletin, diagnosticul precum şi observaţiunile sale, purtând iscălitura sa. Acest buletin după ce va fi semnat de întreg juriu, v'a fi aşezat intr'un plic închis, semnat de preşedinte şi anexat la dosar.

Probele vor fi aceleaşi pentru toţi candidaţii aceleiaşi serii. Ele vor fi executate simultan de candidaţii aceleiaşi serii, sub controlul unui membru din juriu.

Pentru expunerea orală se va trage la sorţi candidatul care va vorbi cel dintâiu, iar în timpul expunerii sale, ceilalţi candidaţi aşteaptă intr'o cameră izolată.

Se acordă candidatului 15 minute pentru expunere orală.

Art. 25. — Fiecare probă se apreciază cu nota dela 0—20, juriul întreg dă a singură notă care se hotărăşte de majoritatea membrilor juriului.

După trecerea notei pentru fiecare serie, membrii juriului vor desemna cu cerneală în catalog, notele date fiecărui candidat, atât în litere cât şi în cifre, fără corecturi, ştersături sau răsături.

Notele vor fi anunţate în localul în care s'a trecut proba. Nota medie minimă de admisibilitate este 15.

Membrii juriului sunt obligaţi să semneze procesele-verbale ale fiecărei şedinţe, cât şi cataloagele notelor.

Art. 26. — După terminarea concursului, juriul alcătueşte un tablou de clasificarea celor reuşiţi. Intre doi candidaţi notaţi egali, clasificarea se va face ţinând seamă de media probei întâiu, iar dacă şi la această probă cei doi candidaţi vor fi egali, se va considera media dela proba a doua.

Art. 27. — Numirile de medici secundari de spitale, în baza concursului, se fac pe timp limitat de 4 ani fără drept de a concura şi fără drept la prelungire.

Art. 28. — Candidaţii respinşi la concurs, nu pierd dreptul de a mai concura la concursurile următoare.

Art. 29. — Când vreun post de medic secundar devine vacant, fie prin expirarea stagiului unora, fie din altă cauză, medicii secundari, aflaţi în funcţiune pot cere transferarea lor dintr'un serviciu intr'altul, însă numai cu consimţământul ambilor şefi de serviciu şi cu avizul comisiei administrative. Cererea de transferare va fi adresată ministerului, respectiv instituţiei care a ţinut concurs separat, cu 30 zile libere înainte de publicarea concursului. Orice cerere primită după acest termen, nu se va ţine în seamă.

Transferarea se face între serviciile pentru care s'a dat concurs comun şi pentru instituţia pentru care s'a făcut concurs separat. Transferarea se face numai între serviciile acelei instituţii.

Art. 30. — Posturile de medici secundari devenite vacante, se vor ocupa provizoriu până la numirea noilor titulari, de către medicii secundari aflaţi în funcţiune, în serviciul unde s'a produs vacanţa, prelungindu-se stagiul până la terminarea concursului. In caz dacă medicul secundar nu-şi poate prelungi stagiul în condiţiunile arătate mai sus, locul se va ocupa provizoriu de către un doctor în medicină după recomandarea şefului de serviciu respectiv.

Dispoziţii transitorii

Art. 31.— Pentru anul 1935, concursul pentru locurile de medici secundari, depinzând de Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, se va ţine imediat după promulgarea acestui regulament, iar stagiul va începe îndată după concurs.

Legea pentru unificarea asigurărilor sociale

(M. O. No. 83 din 8 aprilie 1933 [1])

TITLUL III

CAPITOLUL III

Organizarea medicală a asigurărilor sociale

Art. 91.— Asistența medicală se dă asiguraților în spitale, dispensarii, sanatorii și consultațiuni la casele de asigurări sau la domiciliu.

Art. 92. — Personalul medical din asigurările sociale se împarte în două categorii și anume:

1. Medici cu dreptul de participare la Casa generală de pensiuni, care sunt considerați ca funcționari de Stat, fie că sunt plătiți din bugetul Statului, fie din fondurile de asigurări.

2. Medici consultanți, care nu participă la Casa generală de pensiuni și nu intră în categoria funcționarilor de Stat.

Art. 93.— Din prima categorie fac parte: directorul sau medicul-șef al Direcției medicale, medicii inspectori, medicii conducători de servici din Casa Centrală, medicii-șefi ai caselor de asigurare și medicii-ajutori. Tuturor acestora le este interzis de a da consulațiuni plătite asiguraților sau a-și face clientelă printre asigurați.

Recrutarea lor se face pe bază de examen de capacitate, la care vor fi admiși medicii cu o practică medicală de cel puțin 8 ani, sau care au funcționat cel puțin 5 ani ca medici ai asigurărilor sociale sau sunt medici higieniști cu o vechime de serviciu de cel puțin 3 ani.

Examenul se va ține numai pentru prima treaptă, care este de medic-șef de Casă de asigurare sau medic-conductor de serviciu, in Casa Centrală a Asigurărilor Sociale.

La Casele de asigurări cu mai mult de 20.000 de asigurați, va funcționa și un medic-ajutor, care se va recruta ca și ceilalți medici funcționari, cerându-se pentru ei însă vechimea de cel puțin 5 ani ca medic sau 3 ani ca medic-consultant al asigurărilor sociale sau să fie medici higieniști. Aceștia vor depune și ei examen pentru admiterea în funcția de medic-șef de casă sau medic-conductor de serviciu.

Personalul medical prevăzut în aceste categorii va avea dreptul la salariu și gradații, întocmai ca și medicii în grad corespunzător din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Tot din această primă categorie fac parte medicii-directori, precum și medicii-șefi de serviciu de specialitate din sanatorii și spitale; medicii-șefi radiologi și bacteriologi la Casa Centrală, precum și personalul sanitar auxiliar titrat. Recrutarea lor se face în conformitate cu legea sanitară și de ocrotire, dintre medicii cu cel puțin 4 ani de practică în specialitatea lor, iar personalul sanitar auxiliar se va recruta în conformitate cu legea sanitară și o vechime de 5 ani în asigurările sociale.

Toate categoriile prevăzute în acest articol au drept a participa la Casa generală de pensiuni și pot, în termen de un an dela promulgarea prezentei legi, să verse Casei generale de pensiuni cota legală asupra salariilor ce au primit în instituțiile de asigurări sociale în trecut și pentru care nu li s'au făcut rețineri pentru pensiune.

Prin regulament se vor determina condițiile în care se vor ține examenele de capacitate; modul de alcătuire a comisiei de examen și modul de numire, de definitivare și de avansare a celor reușiți la examen. De asemenea se va prevedea gradele de inspectori și modul lor de asimilare, cu ceilalți medici, depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 94. — Medicii consultanți ai Caselor de asigurare vor fi angajați, pe viitor, cu contract pe cel mult 3 ani de Consiliile de administrație ale acestor Case, pe baza recomandărilor făcute de Colegiul medical din circumscripția respectivă, pentru medicii care ar accepta condițiile de angajare stabilite de Consiliul de administrație și de regulamentul de funcționare al serviciului medical.

Colegiul medical va recomanda, pe cât este posibil, cel puțin doi medici de fiecare loc vacant.

Numărul necesar de medici la diferitele servicii medicale și în diferitele localități, precum și salarizarea lor, se va stabili cu consultarea Colegiului medical, de Consiliul de administrație, odată cu întocmirea bugetului și va ține seamă de numărul asiguraților și distribuția lor, de specialitatea medicului și de numărul orelor de consultații cerut..

Sarcina totală cu plata medicilor consultanți, a medicilor bacteriologi și a medicilor radiologi ai unei Case, nu va fi mai mică de 10% și nici mai mare de 12 la sută din cota de 40 la sută repartizată spre administrare Casei respective.

In cota rezervată plății medicilor va intra și plata transportului acestora; nu va intra însă nici plata medicilor spitalelor sau sanatoriilor asigurărilor sociale, nici a medicilor funcționari ai Casei.

In caz când într'o localitate lipsește un medic care poate fi angajat, sau un medic pentru anume specialitate, Casa va putea angaja un medic din altă localitate și în acest caz va putea fixa o durată cel mult dublă de angajare, o salarizare deosebită și dreptul la despăgubire în caz când Casa ar hotărî desființarea organizării medicale respective înainte de expirarea termenului din contract.

Medicii consultanți, care au titlu definitiv, vor fi socotiți cu drepturi câștigate și vor fi menținuți în serviciu în posturile ce ocupă. Salarizarea se va fixa însă anual, prin bugetele Caselor respective.

Personalul medical definitiv sau definitivat prin prezenta lege, după înțelegere cu Casa pen-

---

1) Am extras din această lege numai dispozițiile privitoare la organizarea medicală, celelalte neprezentând interes din punct de vedere sanitar.

siilor, va putea plăti reţinerile pe trecut şi avea dreptul la pensie în condiţiile funcţionarilor publici.

De asemenea medicii care au funcţionat neîntrerupt cel puţin 3 ani în asigurările sociale, până la punerea în aplicare a prezentei legi, vor fi preferaţi în locurile care vor fi menţinute prin bugetul Casei respective.

Acest personal medical definitiv îşi păstrează stabilitatea numai atâta timp cât există organizaţie medicală în acea localitate. In caz de desfiinţare a organizaiţei, acest personal sau primeşte salariul pe 3 luni, sau primeşte un alt post liber ori ocupat provizoriu în altă localitate. In caz de reînfiinţarea organizaţiei, ei au dreptul să revină la postul lor fără a mai fi propuşi din nou.

Contractul unui medic angajat cu contract poate fi reînoit de Casa de asigurare, fără o altă recomandare specială.

De asemenea Casa Centrală a Asigurărilor Sociale poate organiza cu aprobarea Adunării generale, asistenţa medicală prin sistemul liberei alegeri a medicului.

Medicii de spital şi sanatorii, care nu sunt prevăzuţi în art. 93, vor fi recrutaţi pe bază de examen de capacitate, în aceleaşi condiţiuni ca şi medicii de spiale ai Eforiei Spitalelor Civile.

Art. 95. — Inspectorii farmacişti, farmaciştii conducători ai secţiei farmaceutice, ai depozitului central de medicamente şi ai farmaciilor caselor de asigurare, se vor recruta dintre farmaciştii diriginţi, prin concurs, după aceleaşi norme ca cei ai Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotrilor Sociale şi în condiţiunile şi cu drepturile legii sanitare şi de ocrotire. Ei nu pot avea vreo altă ocupaţie profesională şi nici nu pot conduce farmacie proprie sau arendată.

Art. 96. — Internii şi externii serviciilor medicale, cum şi asistenţii şi elevii în farmacie, se vor recruta pe bază de examen şi se vor bucura de aceleaşi drepturi ca şi cei din serviciul Eforiei Spitalelor Civile sau instituţiunilor sanitare.

Art. 97. — Drepturile câştigate ale medicilor şi farmaciştilor cu titlu definitiv, din asigurările sociale, aflaţi în funcţiune la publicarea prezentei legi, se respectă.

Art. 98.— Recrutarea şi numirea personalului sanitar auxiliar (Moaşe, oficianţi sanitari, surori de ocrotire, infirmiere, supraveghetoare şi intendenţi), se va face la recomandarea medicului-şef al Casei, cu aprobarea consiliului. Nu vor fi admişi decât cei cu pregătire de specialitate, dovedită cu diplome sau certificate de absolvire, eliberate de instituţiunile în drept a acorda astfel de titluri.

Acest personal se va bucura de stabilitate, după un stagiu de trei ani neîntrerupţi de serviciu.

Casele de asigurare vor putea face asistarea gravidelor asigurate şi prin libera alegere a moaşelor. In acest scop. Casele de asigurare vor putea stabili, fie cu Asociaţia auxiliarelor sanitare titrate, fie cu moaşele din localitate, tariful pentru această asistare.

Drepturile câştigate ale personalului sanitar auxiliar (moaşe, oficianţi sanitari, surori de ocrotire, infirmiere, supraveghetoare şi intendenţi), care funcţionează de cel puţin 5 ani neîntrerupt, având note bune de conduită din partea şefilor ierarhici, se respectă la punerea în aplicare a prezentei legi.

Art. 99.— Salarizarea întregului personal medical, farmaceutic şi auxiliar, plătit din fondurile de asigurări sociale, se face numai potrivit prevederilor bugetare ale asigurărilor sociale şi în limita bugetului.

Art. 100.— Casa Centrală a Asigurărilor Sociale poate înfiinţa, acolo unde nevoia va cere, farmacii care vor deservi numai pe asiguraţi şi cari vor funţiona potrivit dispoziţiilor din legea sanitară pentru farmaciile de Stat.

Legea pentru încheierea de angajamente cu medicii particulari care se stabilesc în comunele rurale

(D. R. No. 537 din 8 martie 1935, M. O. No. 59 din 11 martie 1935).

Art. unic. — Se autoriză Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale să încheie angajamente pe termene până la 5 ani, cu medicii particulari care vor să se stabilească în comunele rurale, plătindu-le pentru acest timp câte o primă lunară din fondurile bugetului acelui minister, din fondurile ce se vor deschide pe viitor în acest scop, precum şi din fondurile sanitare locale.

Prima va reprezenta cel mult jumătate din plata unui medic de circumscripţie rurală.

Regulamentul pentru concursurile de internat în medicină

(M. O. No. 45 din 22 februarie 1935).

Art. 1. — Posturile de interni în spitalele Ministerului Muncii , Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi a altor departamente şi a tuturor instituţiunilor puse sub controlul şi supravegherea Ministerului Sănătăţii Publice din centrele universitare Bucureşti, Iaşi şi Cluj, se ocupă prin concurs, ale căror norme, cuprinse în acest regulament, sunt comune pentru toate spitalele şi instituţiunile de mai sus. [1])

Art. 2. — Concursul de internat este comun pentru toate aceste instituţiuni, afară de Eforia Spitalelor Civile şi Epitropia Spitalului Brâncovenesc, care vor ţine concursul după normele prevăzute în acest regulament, însă fiecare separat.

---

1) Prin acest reg. s'au abrogat toate regulamentele referitoare la concursul de internat, ale diferitelor autorităţi, Case autonome, Eforii, etc.

Art. 3. — Concursul comun pentru locurile din București se ține la Ministerul Sănătății; pentru locurile din Iași, la Epitropia Sf. Spiridon, odată cu locurile declarate vacante la această instituție; pentru locurile din Cluj, odată cu locurile vacante din Clinicile Facultății de medicină. Concursurile de internat se vor ține la 1 Februarie al fiecărui an, iar stagiul de internat începe la 1 Aprilie.

Publicațiunea privind numărul locurilor vacante, se face in Monitorul Oficial cu cel mai târziu o lună liberă înainte de data de mai sus.

Inscrierile la concurs se fac la Ministerul Sănătății pentru locurile din București, la Epitropia Sf. Spiridon pentru locurile din Iași și la Facultatea de medicină din Cluj pentru locurile din Cluj, iar pentru concursurile separate, la instituțiile respective, Eforia Spitalelor Civile și Așezămintele Brâncovenești, până în ziua de 20 Ianuarie.

Cererile vor fi însoțite:

a) Diploma de extern în medicină prin concurs al spitalelor din centrele universitare, având cel puțin 2 ani de stagiu ca extern;

b) Certificatele de activitate din partea șefilor serviciilor unde a funcționat ca extern.

Art. 4. — A doua zi după închiderea înscrierilor se va desemna, prin tragere la sorți, membrii juriului, care se compune din: a) 4 medici primari de spitale, definitivi (doi de medicină internă generală și doi de chirurgie generală) dela instituția sau autoritățile pentru care se ține concursul și care funcționează în localitatea unde acesta are loc; b) 1 profesor dela Facultatea de medicină respectivă, desemnat de consiliul profesoral.

Profesorul dela facultate va fi președintele juriului.

In acelaș mod se desemnează și supleanții, în număr de 5.

In locul membrilor sau supleanților care ar fi împiedicați de orice cauze de a lua parte la concurs, ministerul, respectiv instituția, va proceda din oficiu la înlocuirea sau completarea juriului în aceleași condițiuni.

Art. 5. — La data fixată în publicație pentru începerea concursului, juriul se va întruni în localul indicat de minister sau instituție. Un funcționar din direcția personalului, delegat de minister, respectiv din direcția sau serviciul personalului instituției, delegat de ea, va face oficiul de secretar.

Președintele va face apelul nominal al candidaților înscriși, cei absenți ne mai putând lua parte la probele concursului.

Art. 6. — Concursul constă din 3 probe și anume:

a) O probă scrisă, tratând două chestiuni una de anatomie și a doua de fiziologie;

b) O probă orală de patologie internă, și

c) O probă orală de patologie externă.

Proba de anatomie și fiziologie

Proba scrisă va fi dată odată pentru toți candidații la ziua și ora fixate de președinte, după normele următoare:

Președintele va distribui tuturor candidaților colile de hârtie necesare, stampilate și având la un colț iscălitura citeață a candidatului, îndoită și sigilată în așa fel încât numele să nu poată fi stabilit decât la desfacerea probelor.

Candidații nu vor avea cu dânșii cărți, nici orice fel de notițe.

După comunicarea chestiunii, este absolut interzis candidaților orice consultare sau convorbire între ei, precum și orice deplasare dela locul ocupat. Candidații nu pot părăsi sala decât pentru motive cu totul excepționale și bine determinate și atunci însoțiți de un membru al juriului.

Orice contravenient dela dispozițiunile de mai sus, va atrage excluderea dela concurs prin simplu proces-verbal dresat de juriu sau de membrul care supraveghiază proba.

După distribuirea coalelor de hârtie și fixarea locurilor, fiecare membru va redacta pe buletine, care vor purta stampila ministerului, respectiv instituția, câte două chestiuni, una de anatomie și alta de fiziologie, fiecare chestiune pe buletine deosebite.

Președintele va pune într'o urnă toate buletinele cu chestiunile de anatomie și într'alta pe toate cele de fiziologie, iar primul candidat în ordine alfabetică va trage la sorți o chestiune de anatomie și una de fiziologie.

Buletinele cu chestiunile ieșite la sorți se iscălesc de președinte și de candidatul care a efectuat tragerea și se anunță apoi candidaților chestiunea.

Toate celelalte chestiuni puse se atașează la dosarul concursului, întocmindu-se procesul-verbal respectiv, care va indica numărul și numele candidaților prezenți, precum și chestiunile ieșite la sorți.

Timpul acordat pentru probe este de 3 ore, socotit dela data comunicării chestiunii. Sub nici un motiv nu se poate acorda o prelungire de timp peste aceste 3 ore.

Candidații care au terminat înainte de acest timp, vor putea remite președintelui sau membrului din juriu care supraveghează proba, tezele lor.

Fiecare teză va fi pusă într'un plic care va fi lipit și vizat de președinte sau de mebrul care supraveghiază proba.

La sfârșitul ședinței, toate plicurile vor fi puse într'un plic comun, sau se vor lega într'un pachet, care se va sigila și semna pe bandă de delegatul juriului, dându-se în păstrarea secretarului.

Citirea probelor se va face în ședință publică, în localul indicat de minister, respectiv instituția, de unul din membrii juriului, în completul lor.

Nu se vor citi și nu se va ține samă de tezele care au desene, schițe, tablouri sau orice alte feluri de semne sau indicațiuni, care ar putea să permită posibilitatea cunoașterii candidatului.

In momentul citirii tezelor, preşedintele va numerota teza în ordinea citirii

După citirea fiecărei teze, fără a se desface colţul sigilat, juriul pune nota care se stabileşte din media notelor individuale ale membrilor şi care va fi scrisă pe teză, în cifre şi litere şi semnată de toţi membrii, anunţând în public numărul de ordine al tezei şi nota obţinută.

Notele se socotesc dela 0—20.

Probele citite vor fi puse la sfârşitul şedinţei într'un plic comun, sigilat şi vizat de preşedinte. In acelaşi fel se vor păstra şi tezele necitite. La sfârşitul fiecărei şedinţe preşedintele anunţă candidaţilor ziua şi ora şedinţei următoare.

După citirea tuturor tezelor fiecărei probe în şedinţă publică, preşedintele va desface colţul fiecărei teze, cuprinzând numele candiatului, întocmind un catalog alfabetic de numele şi notele fiecărui candidat.

Candidaţii care nu vor obţine la proba scrisă cel puţin nota 15, nu vor mai fi admişi la proba următoare.

Art. 7. — Proba a doua de patologie internă se va da în serii de câte 5 candidaţi, fiecare serie urmând să fie examinată în şedinţe deosebite.

Inainte de ţinerea acestei probe, preşedintele trage la sorţi, în şedinţă publică, candidaţii care formează seria.

Candidaţii cari nu sunt prezenţi, sunt îndepărtaţi definitiv dela concurs.

Preşedintele conduce pe candidaţi într'o cameră izolată.

Candidaţii nu vor avea cu ei cărţi sau notiţe. Orice abatere dela această dispoziţie atrage după sine excluderea dela concurs a candidaţilor vinovaţi.

După aceasta, fiecare membru din comisiune redactează, pe buletine deosebite, purtând stampila ministerului, respectiv a instituţiei, câte o chestiune privind proba respectivă, iar preşedintele pune în urnă toate chestiunile redactate şi aduce pe primul din serie care va trage un buletin din urnă. Buletinul care a eşit la sorţi se va semna de preşedinte şi de candidatul care a efectuat tragerea.

Candidatul care a efectuat tragerea este condus de preşedinte în camera de meditaţie.

După 15 minute este readus de preşedinte în sală şi va expune chestiunea timp de 15 minute, în timp ce al doilea candidat din serie la preşedinte va face, în aceleaşi condiţiuni, meditaţia de 15 minute asupra chestiunei ieşite la sorţi. Apoi se va proceda la fel cu restul candidaţilor din aceeaşi serie.

După terminarea fiecărei serii, membrii juriului dau notele cuvenite pe cataloage deosebite. Notele se vor socoti dela 0—20 şi vor fi scrise în cifre şi litere; fiecare catalog va fi semnat de membrul juriului respectiv.

După terminarea examinării unei serii, preşedintele face media punctelor obţinute şi o trece pe o listă pe care o afişează. Pentru celelalte serii se procedează la fel, trăgându-se la sorţi chestiunile pentru fiecare serie.

Art. 8. — După terminarea probei de patologie internă, se va proceda la a treia şi ultima probă a concursului din patologie externă, care se va face după aceleaşi norme ca şi proba a doua.

Art. 9. — După terminarea concursului, preşedintele va face media generală a notelor obţinute de candidaţi la toate trei probele şi-i va înscrie pe tablou în ordinea clasificaţiei, înaintându-l ministerului spre aprobare, împreună cu toate lucrările concursului. Numai candidaţii cari au obţinut cel puţin media generală 15, vor fi admişi la alegerea locurilor, în limita locurilor aflătoare vacante, la finele concursului.

In fiecare an, ministerul, respectiv instituţia, ţine concurs de internat pentru numărul de locuri de interni bugetari, vacante în acel an.

Art. 10. — Locurile se vor alege în ordinea clasificaţiei, în limita locurilor vacante, la finele concursului.

La medii egale, clasificaţia se va face pe baza notelor obţinute la prima probă; dacă şi acestea sunt egale, clasificarea se va face pe baza notelor obţinute la proba a doua, prin tragere la sorţi.

Toţi cei rămaşi fără locuri, indiferent de media obţinută, nu mai au nici un drept nici pentru ocuparea eventualelor locuri vacante.

Orice loc ar deveni vacant sau s'ar crea după finele concursului, urmează să fie ocupat în conformitate cu dispoziţiunile articolului următor.

Art. 11. — Internii, cari au ales locuri, vor trebui să se prezinte la servicii la data fixată de minister, respectiv instituţiile unde au ţinut concursul, neprezentarea nemotivată şi în prealabil neaprobată, atrăgând după sine pierderea titlului şi declararea vacantă a locului.

Orice loc devenit vacant astfel sau în orice alt chip, după finele concursului sau orice loc creat de aci încolo, se va putea ocupa numai provizoriu până la viitorul concurs sau până la noi dispoziţiuni, de către cei care s'au prezentat la concursul de internat şi au obţinut media generală 15, după tabloul general de clasificaţie.

Durata stagiului de internat este de 4 ani. Cei ce vor demisiona în acest interval nu vor putea părăsi postul până la primirea demisiunii lor, sau în 15 zile dela data depunerii demisiei.

Art. 12. — Candidaţii respinşi la un concurs nu pierd dreptul de a concura din nou la concursurile următoare, afară de cazul când au fost excluşi pentru vreo neregulă.

Art. 13. — Stagiul de internat în medicină este socotit de 4 ani socotiţi dela 1 Aprilie. Schimbarea locurilor se va face numai odată pe an, la 1 Aprilie, începând alegerea locurilor cu clasificaţia cea mai veche.

Internii nu pot sta într'un serviciu mai mult ca un an şi în timpul stagiului nu pot realege un serviciu în care au mai funcţionat odată.

Art. 14. — In locurile vacante survenite până la data rotaţiei, se pot face transferări în ordinea clasificaţiei şi a tablourilor, după o publicaţie prealabilă făcută de minister, respectiv in-

stituţia. Aceste transferări sunt valabile până la rotaţia viitoare.

Art. 15. — Diploma de internat în medicină se eliberează numai după ce titularul a terminat complet stagiul de 4 ani.

Art. 16. — Internul demisionat, precum şi cel destituit, pierde pentru restul stagiului drepturile dobândite prin concurs şi nu mai poate ocupa nici un post de intern în spitalele Ministerului Sănătăţii sau altor departamente sau instituţii publice.

Art. 17. — Internul este obligat să locuiască în spital. Este absolut interzis de a găzdui în camera sa persoane străine.

Internii nu au dreptul de a face clientelă sau de a ocupa orice altă funcţiune, afară de funcţiuni în învăţământ (Facultatea de medicină).

Art. 18. — Internii sunt obligaţi să respecte toate prevederile regulamentului interior şi toate dispoziţiunile şi instrucţiunile ministerului, respectiv ale instituţiei unde funcţionează, atât în ce priveşte serviciul de gardă, cât şi serviciul de spital propriu zis.

Art. 19. — Pentru orice abateri, internii vor putea fi pedepsiţi la propunerea şefului de serviciu cu: admonestare, amendare, suspendare, sau destituire, după gravitatea faptelor comise. Toate pedepsele de mai sus sunt de competinţa ministerului, iar pentru internii Eforiei Spitalelor Civile, ai Epitropiei Sf. Spiridon şi Aşezămintelor Brâncoveneşti şi al Clinicilor universitare Cluj ele sunt în competinţa Eforiilor, a Epitropiilor sau cons. clinicilor universitare Cluj.

Timpul suspendării se socoteşte în stagiu, dar nu se contează pentru stagiul de 4 ani, cerut de concursul de medic secundar.

Internii pedepsiţi cu pedeapsa destituirii nu vor mai fi primiţi la nici unul din concursurile de orice categorie ale ministerului sau ale instituţiunilor ce ţin concursuri separate. Orice intern destituit, se va fi prezentat şi reuşit la vreun concurs de internat, pierde toate drepturile din moment ce instituţia află că se găseşte în această categorie.

Dispoziţii tranzitorii

Art. 20. —Pentru anul 1935, concursul se va ţine imediat după promulgarea acestui regulament şi stagiul va începe îndată după concurs şi aceasta numai pentru locurile depinzând de minister.

Art. 21. — Trei ani dela data intrării în vigoare a acestui regulament, se pot prezenta la concursul de internat, pentru posturile depinzând de minister şi absolvenţii facultăţilor de medicină.

Regulamentul pentru externatul în medicină la spitalele Eforiei Spitalelor Civile

(D R. No. 3.561 din 2 nov. 1931, M. O. No. 205 din 12 nov. 1931)

Art. 1. — Posturile de externi în spitalele Eforiei se ocupă prin concurs.

Art. 2. — Concursul de externat se ţine la 15 noembrie al fiecărui an, iar stagiul începe dela 1 februarie a anului următor. Publicaţiunea privind numărul locurilor vacante se face în Monitorul Oficial cu cel mai târziu o lună liberă înainte de data de mai sus.

Inscrierile la concurs se fac la Eforie până în ziua de 10 noembrie; cererile vor fi însoţite de:

a) Certificatul uneia din facultăţile de medicină, că petiţionarul a promovat anul al II-lea al Facultăţii;

b) Certificatul de cetăţenie română;

c) Certificat de activitate din partea serviciilor de spital unde petiţionarul a făcut stagiul cerut de regulamentul Facultăţii de medicină;

d) Chitanţa casieriei Eforiei pentru plata taxei de concurs în sumă de lei 100.

Art. 3. — A doua zi după închiderea înscrierilor, Eforia va desemna prin tragere la sorţi membrii juriului şi anume:

Un medic primar, care va fi de drept preşedinte tras la sorţ dintre medicii primari de serviciu şi consultaţii, cu titlu definitiv, ai Eforiei Spitalelor Civile.

Doi medici secundari, unul din specialitatea de medicină internă, iar celălalt în specialitatea de chirurgie, traşi la sorţi dintre medicii secundari, cu concurs, ai Eforiei.

In locul membrilor cari ar fi împiedicaţi din orice cauze de a lua parte la concurs, Eforia va proceda din oficiu la înlocuirea sau completarea juriului în aceleaşi condiţiuni.

Art. 4. — La data menţionată în publicaţiune pentru începerea concursului, juriul se va întruni în localul indicat de Eforie. Un funcţionar din administraţia centrală va face serviciul de secretar. Preşedintele va face apelul nominal al candidaţilor înscrişi, cei absenţi nemai putând lua parte la probele concursului.

Art. 5. — Concursul constă din două probe scrise, una tratând o chestiune de anatomie; această probă este eliminatorie şi numai candidaţii cari au obţinut cel puţin nota 15 se vor putea prezenta la proba a II-a de patologie şi mică chirurgie.

Chestiunile pentru aceste probe sunt cele fixate în chestionarul anexat regulamentului de faţă.

Probele vor fi date odată de toţi candidaţii, la ziua şi ora fixată de preşedinte, după normele următoare:

Preşedintele va distribui tuturor candidaţilor colile de hârtie necesare, stampilate şi având la un colţ iscălitura citeaţă a candidatului, îndoită

și sigilată în așa fel în cât numele să nu poată fi stabilit decât la desfacerea probelor.

Candidații nu vor putea avea cu dânșii cărți sau orice fel de notițe.

După comunicarea chestiunii, este absolut interzis candidaților orice consultare sau convorbire între ei, precum și orice deplasare dela locul ocupat.

Candidații nu pot părăsi sala decât pentru motive cu totul excepționale și bine determinate și atunci însoțiți de un membru al juriului.

Orice contravenire la dispozițiile de mai sus va atrage excluderea dela concurs prin simplu proces-verbal dresat de juriu sau de membrul care supraveghiază proba. După distribuirea coalelor de hârtie și fixarea locurilor, președintele va pune în urnă 50 buletine numerotate dela 1—50, reprezentând subiectele de tratat din chestionarul probei respective, iar primul candidat în ordine alfabetică va trage la sorți chestiunea.

Buletinul cu chestiunea eșită la sorți se iscălește de președinte și candidatul care a efectuat tragerea și se anunță apoi chestiunea candidaților.

Toate celelalte chestiuni puse se atașează dosarului concursului, întocmindu-se procesul verbal respectiv, care va indica numărul și numele candidaților prezenți, precum și chestiunea eșită la sorți.

Timpul acordat pentru probe este de 3 ore, socotite dela data comunicării chestiunii. Sub nici un motiv nu se poate acorda o prelungire de timp peste această oră.

Candidații cari au terminat înainte de acest timp vor putea remite președintelui sau membrului din juriu, care supraveghează proba, teza lor.

Fiecare teză va fi pusă într'un plic, care va fi lipit și vizat de președinte.

La sfârșitul ședinței toate plicurile vor fi puse într'un plic comun sau se vor lega într'un pachet care se va sigila și semna pe bandă de delegatul juriului, dându-se în primire secretarului.

Citirea probelor se va face în ședință publică, în localul indicat de Eforie, de unul din membrii juriului în completul lui.

In momentul citirei tezelor, președintele va numerota teza în ordinea citirei.

După citirea fiecărei teze, fără a se desface colțul sigilat, juriul pune nota care se stabilește, din media notelor individuale ale membrilor juriului și care va fi scrisă în teză în cifre și litere, și semnată de toți membrii, anunțând în public numărul de ordine al tezei și nota obținută.

Notele se socotesc dela 0 la 20.

Probele citite vor fi puse la sfârșitul ședinței într'un plic comun, sigilat și vizat de președinte.

In acelaș fel se vor păstra și tezele necitite.

La sfârșitul fiecărei ședințe președintele anunță candidaților ziua și ora ședinței următoare.

După citirea tuturor tezelor fiecărei probe, în ședință publică, președintele va desface colțul fiecărei teze, cuprinzând numele candidatului, întocmind un catalog alfabetic de numele și notele fiecărui candidat.

Art. 6. — Candidații cari nu vor obține la proba de anatomie cel puțin nota 15, nu vor mai fi admiși la proba următoare.

După terminarea celei de a doua probe se va face media generală a notelor obținute de candidați și se va întocmi un tablou în ordinea clasificației ce se va înainta Eforiei cu toate lucrările concursului.

Numai candidații cari au obținut cel puțin media generală 15 vor fi admiși, în limita locurilor publicate, la alegerea locurilor.

Art. 7. — Numai cei ce au ales locuri în conformitate cu dispozițiunile regulamentului de față, capătă titlul de extern al spitalelor Eforiei și se pot prevala de drepturile acestora, conferite prin regulament.

Locurile se vor alege în ordinea clasificației și în limita locurilor menționate în publicație, la medii egale prin tragere la sorți.

Toți cei rămași fără locuri, indiferent de media obținută, neavând niciun drept nici pentru ocuparea eventualelor locuri vacante.

Orice loc ar deveni vacant după publicațiunea concursului urmează să fie ocupat în conformitate cu dispozițiunile articolului următor.

Art. 8. — Externii cari au ales locuri vor trebui să se prezinte la serviciu la data fixată de Eforie, neprezentarea nemotivată și fără aprobarea Eforiei, atrăgând după sine pierderea titlului și declararea vacantă a locului.

Durata stagiului de externat este de 2 ani. Cei ce vor demisiona în acest interval nu vor putea părăsi postul până la primirea demisiei lor de către Eforie, sau în 15 zile dela data depunerii

Art. 9. — La fiecare 6 luni, externii schimbă locurile prin rotație, la data fixată de Eforie, în ordinea clasificației, ne admițându-se funcționarea în acelaș loc, sub nici un motiv, a două perioade.

In timpul perioadei de stagiu nici o permutare între doi externi nu este admisă sub nici un motiv.

La locurile vacante survenite în acest timp se pot face transferări în ordinea clasificației și tablourilor valabile numai până la cea mai apropiată rotație, după o publicație prealabilă făcută de Eforie.

Art. 10. — La terminarea primului an de externat, externii cu concurs se vor putea prezenta la concursul de internat în condițiunile stabilite de regulamentul concursului de internat.

Art. 11. — Prin însuș acceptarea postului și intrarea în serviciu, externii se consideră obligați să respecte toate dispozițiunile și instrucțiunile Eforiei și ale șefilor de servicii.

Art. 12. — Pentru orice abateri ,externii vor putea fi pedepsiți, la propunerea șefilor de servicii, sau din inițiativa Eforiei, cu admonestarea, amendarea, suspendarea, sau destituirea, după gravitatea faptelor comise.

Toate pedepsele de mai sus sunt de competența Eforiei.

Timpul suspendării nu va fi socotit în stagiul necesar pentru prezentarea la concursul de internat, el va fi ținut însă în seamă la stagiul de 2 ani, la care externii au dreptul în baza acestui regulament.

Externii pedepsiți cu pedeapsa destituirii nu vor fi primiți la nici unul din concursurile de orice categorie ale Eforiei.

Externii Eforiei Spitalelor Civile nu se pot schimba cu externii dela alte așezăminte spitalicești, chiar dacă aceștia au concursuri similare.

Art. 13. — **La expirarea stagiului complet de 2 ani, externul va primi diploma de extern în medicină.**

Dispozițiuni transitorii

Sunt dispensați dela certificatul dela art. 2, al. c., studenții cari n'au făcut stagiul de spital, întrucât el nu este prevăzut în regulamentul facultății de medicină respective.

Prezentul regulament intră în vigoare pe ziua promulgării în Monitorul Oficial.

Sunt abrogate atât regulamentul publicat in Monitorul Oficial nr. 22 din 1929, cât și orice dispozițiuni contrarii prezentului regulament.

CONCURSUL DE EXTERNAT

Chestiunile pentru proba de mică chirurgie

Patologie externă și patologie internă

1. Anestezia chirurgicală generală.
2. Anestezia chirurgicală regională.
3. Puncția lombară și anestezia rachidiană.
4. Fracturi, semne și diagnostic.
5. Aparate de fracturi și tratamentul fracturilor membrului superior.
6. Aparate de fracturi și tratamentul fracturilor membrului inferior.
7. Luxația scapulo humerală, semne și diagnostic.
8. Luxația cotului, semne și diagnostic.
9. Coxalgie, semne și diagnostic.
10. Morbul lui Pott, semne și diganostic.
11. Tumora albă a genunchiului, semne.
12. Ocluzia intestinală, semne și diagnostic.
13. Apendicita acută, simptomatologie și diagnostic.
14. Peritonitele acute, semne și diagnostic.
15. Hernia inguinală strangulată, semne și diagnostic.
16. Colica hepatică, simptomatologie.
17. Colica nefritică, siptomatologie și diagnostic.
18. Pleurizia sero-fibrinoasă, semne și diagnostic.
19. Pneumonia lobară, semne și diagnostic.
20. Oedemul pulmonar acut, semne și diagnostic.
21. Tuberculoza pulmonară, semne și diagnostic.
22. Toracenteză.
23. Ulcerul de stomac, semne și diagnostic.
24. Calcul vezical, semne și diagnostic.
25. Pleurezia purulentă, semne și diagnostic.
26. Uremia, semne și diagnostic.
27. Tracheotomia și tubajul laringelui.
28. Gangrena, etiologie, simptomatologie.
29. Cateterul uretral.
30. Arsurile.
31. Angin difterică.
32. Scarlatina.
33. Variola și vaccinația
34. Tetanosul.
35. Rugeola.
36. Erizipelul.
37. Febra titfoidă.

(31–37: Simptomatologie și diagnostic)

38. Paludismul.
39. Pulsul și temperatura.
40. Injecții subcutanate, intramusculare și intravenoase.
41. Hidrocelul.
42. Varicocel.
43. Șancrul sifilitic, semne și diagnostic.
44. Cistitele, semne și diagnostic.
45. Vaccinarea.
46. Venesectiv și ventuzele.
47. Meningita tuberculoasă, semne și diagnostic.
48. Cancerul mamelei, semne și diagnostic.
49. Insuficiența aortică, semne și diagnostic.
50. Pericardita, semne și diagnostic.

CONCURSUL DE EXTERNAT

Chestiuni peutru proba de anatomie

1. Omoplatul.
2. Femurul.
3. Temporalul.
4. Humerul.
5. Maxilarul superior.
6. Osul iliac.
7. Muschii feței.
8. Vena Parta.
9. Articulația temporo-maxilară.
10. Articulația scapulo-humerală.
11. Articulația cotului.
12. Articulația coxo-femurală.
13. Articulația genunchiului.
14. Articulația tibio-tarsiană.
15. Parotida.
16. Tiroida și para tiroidele.
17. Crosa aortei.
18. Canalul toracic.
19. Duodemul, configurația exterioară, raporturi.
20. Pancreasul, idem.
21. Cecul și apendicele.
22. Stomacul, configurație și raporturi.
23. Faringele.
24. Căile biliare extra hepatice.
25. Diafragmul.
26. Uterul, configurație, raporturi.

27. Prostata, idem.
28. Rectul.
29. Beşica urinară.
30. Uretra.
31. Splina.
32. Laringele şi trahea.
33. Faţa inferioară a ficatului.
34. Configuraţia externă şi raporturile rinichilor.
35. Colonul ascendent , configuraţia, raporturi.
36. Colonul descendent, idem.
37. Muşchii anteriori ai antebraţului.
38. Muşchii peretelui abdominal
39. Extensorii gambei.
40. Artera femurală.
41. Artera exilară.
42. Artera carotidă externă.
43. Plexul brachiar.
44. Plexul lombar.
45. Nervul sciatic.
46. Pneumogastricul.
47. Simpaticul cervical
48. Cordul, configuraţie şi raporturi.
49. Vena, cavă inferioară.
50. Vena cavă superioară.

Regulamentul pentru concursul de externat la Casa Centrală a Asigurărilor Sociale

(M. O. No. 165 din 29 Iulie 1929).

Art. 1. — Titlul de extern al Casei centrale a asigurărilor sociale se obţine prin concurs.

Art. 2.— In luna octombrie a fiecărui an când vor fi locuri vacante se va ţine concurs pentru ocuparea locurilor de externi ai spitalului şi Caselor medicale din Capitală.

Art. 3. — Numărul locurilor vacante scoase la concurs şi data ţinerii concursului se va publica de Casa centrală cu cel puţin o lună de zile înainte de ţinerea concursului.

Art. 4. — Sunt admişi la concurs studenţii în medicină dela una din facultăţile din ţară, români sau naturalizaţi români, precum şi românii din alte ţări, care urmează studiile medicinei la una din facultăţile din ţară, cari vor avea cel puţin doi ani de şcolaritate.

Art. 5. — Pentru admiterea la concurs candidatul va înainta Casei centrale a asigurărilor sociale cu cel puţin 5 zile înainte de începerea concursului o cerere de înscriere cu următoarele acte :

Certificatul facultăţii de medicină prin care se probează că are cel puţin doi ani de şcolaritate, că au trecut toate examenele de anul al doilea şi că frequentează anul III.

Certificatul de cetăţenie română.

Art. 6 — Cu 3 zile înainte de ţinerea concursului se va stabili de către Casa centrală comisiunea care va fi compusă din 3 membri titulari şi un membru supleant.

Ca membri titulari vor fi :

a) Directorul medicinei Casei centrale sau un delegat al său medic egal în grad ;

b) Doi membri traşi la sorţi dintre medicii definitivi, şefi de spital, sau de consultaţiuni de dispensar din Capitală, ai Casei centrale a asigurărilor sociale, cu o vechime în serviciu de cel puţin 10 ani ;

c) Un membru supleant tras la sorţi din aceeaşi categorie (b). Acesta nu dă note decât când lipseşte un membru titular.

Art. 7. — In prima zi a concursului preşedintele juriului face apelul nominal al tuturor candidaţilor. Acei cari nu vor fi prezenţi vor fi consideraţi ca retraşi.

Art. 8. — Probele ce se dau pentru concursul de externat sunt :

O probă scrisă de anatomie descriptivă (osteologie, artereologie, miologie, angeologie).

Art. 9. — Chestiunea scrisă va fi una şi aceeaş pentru toţi candidaţii, chestiunea orală fiind aceeaş la o serie minimum de 3 candidaţi.

Art. 10. — Inainte de începerea concursului candidaţii vor trage un număr de ordine, pe care îl vor păstra până la terminarea concursului.

Art. 11. — La fiecare probă scrisă sau orală, fiecare membru din juriu alege 3 candidaţi. Aceste chestiuni scrise pe bilete separate, se controlează de preşedinte; pentru ca o chestiune să nu se repete, se pune apoi într'o urnă din care candidatul nr. 1 trage un bilet. Acesta se semnează de preşedintele juriului şi de candidat.

Art. 12. — Pentru probele scrise se acordă 3 ore, în care timp candidaţii vor fi supraveghiaţi de unul din membrii juriului. Candidaţii îşi vor scrie numele în faţa juriului, în colţul de sus a fiecărei pagine, pe care il va îndoi de 3 ori, pentru a rămâne semnătura invizibilă şi apoi, se va lipi şi ştampila. Orice alte semne bănuitoare se vor găsi pe hârtia pe care s'a redactat compoziţiunea, atrag excluderea candidatului dela concurs.

După acest timp probele se strâng de membrii, se pun într'un plic sigilat, semnat de el şi de candidaţi.

Acest plic se înaintează preşedintelui juriului.

Art. 13. — Probele vor fi scrise pe hârtie ce va purta sigiliul Casei centrale şi semnăturile membrilor juriului.

Art. 14. — Orice manuscrise, notiţe, cărţi, găsite asupra unui candidat, se vor considera ca fraude, iar candidatul posesor, eliminat din concurs.

Art. 15. — Ziua citirii probelor se fixează de comisiune, iar citirea se face de un membru al juriului, membrii juriului notând imediat într'un proces-verbal notele chiar la sfârşitul probei.

Numele candidatului rămânând secret până după citirea tuturor probelor scrise, când se defac colţurile şi se scriu numele şi notele întrun catalog.

Art. 16. — La probele orale punerea chestiunii

se va face în acelaş mod ca şi la probele scrise; fiecare membru punând câte 3 chestiuni ce se controlează de preşedinte spre a nu se repeta.

Candidatul prim, din serie trage un bilet pe care îl semnează împreună cu preşedintele juriului.

Art. 17. — Toţi candidaţii sunt închişi după aceea într'o cameră. Candidatul nr. 1 este trecut într'o altă cameră unde vede chestiunea şi reflectează 10 minute asupra ei.

Art. 18. — In această cameră candidatul nu are voe a consulta cărţi, manuscrise, notiţe, etc. Contrariu va fi eliminat din concurs pentru fraudă. Pe hârtia dată de preşedinte cu sigiliul Casei centrale, candiatul îşi poate face un plan pentru expunerea orală.

Art. 19. — După 10 minute acest candidat este adus în faţa juriului unde expune chestiunea, iar în camera de reflecţie este înlocuit aceste 10 minute cu candidatul nr. 2 şi aşa mai departe.

Art. 20. — O chestiune ieşită la sorţi nu se mai pune în urnă. Celelalte pot fi repetate până la ieşire.

Art. 21. — După fiecare şedinţă, juriul discută meritele fiecărui candidat şi pune notele între 0—20 într'un catalog. Fiecare membru dă o notă. Notele sunt puse într'un plic pecetluit, care rămâne în seama preşedintelui juriului până la terminarea concursului.

Art. 22. — După terminarea tuturor probelor se face media fiecărui candidat şi clasificaţia.

Art. 23. — Media minimă de admisibilitate ca externi titulari este 15.

Dacă numărul celor reuşiţi la concurs este mai mic de cât locurile vacante, celelalte locuri pot fi ocupate provizoriu de candidaţi cu medie mai mică.

Art. 24. — Concursul se va ţine într'un local fixat de Casa centrală a asigurărilor sociale.

Art. 25. — Candidaţii respinşi la concurs pot concura de cel mult două ori, după care pierd dreptul de a mai fi înscrişi la concurs.

Dacă a fost exclus pentru nereguli, un candidat nu mai poate concura.

Art. 26. — Reuşita la concurs dă drept candidatului a ocupa un loc de extern în limita locurilor disponibile după buget şi publicat la concurs. Alegerea locurilor se va face la direcţia Casei centrale în ordinea clasificaţiei. Dacă se ivesc locuri vacante în cursul anului, acestea pot fi ocupate de cei reuşiţi cu media 15, tot în ordinea clasificaţiei dar numai provizoriu până la concursul viitor.

Arta 27. — Durata stagiului de externat este de 3 ani. După fiecare 6 luni se va face rotaţie între toţi externii, putând realege acelaş serviciu unde a fost dacă are consimţământul şefului serviciului şi dacă un alt extern mai înainte la slasificaţie nu solicită acel loc. Alegerea locurilor se face după ordinea clasificaţiei. Externul odată numit este obligat a face serviciul zilnic la 2 consultaţii (cel puţin 3 ore).

Art. 28. — Externii numiţi în funcţiune vor primi o remuneraţie conform prevederilor bugetare ale Casei centrale. Cei provizoriu vor primi o remuneraţie mai mică.

Art. 29. — Externii datoresc supunere medicilor şi internilor Casei centrale, precum şi ascultarea ordinelor primite dela direcţia generală şi medicală a Casei centrale a asigurărilor sociale.

Art. 30. — Externul nu poate absenta dela serviciu decât cu învoirea medicului şef al serviciului şi a medicului diriginte care-i poate da o permisiune de cel mult 5 zile, sau în baza unui concediu aprobat de Casa centrală a asigurărilor sociale, în urma referatului medicului respectiv şi al medicului diriginte. In caz contrariu i se va reţine din salariu zilele în cari a lipsit.

Art. 31. — Este interzis unui extern al Casei centrale de a fi extern definitiv în alt spital sau ofiţer sanitar activ.

Art. 32. — Orice absenţă nemotivată sau abatere dela datorie va fi adusă la cunoştinţa Casei centrale de şeful serviciului unde funcţionează.

Art. 33. — Pedepsele ce îi pot fi date sunt: admonestarea, amenda, suspendarea, permutarea sau înlocuirea ,după gradul abaterei.

Art. 34. — Externii cari în cursul stagiului de 3 ani îşi vor fi trecut teza de doctorat în medicină nu vor mai putea rămâne în serviciu decât cel mult o lună dela data susţinerii tezei.

Art. 35. — Externii vor întrebuinţa instrumentele Casei centrale numai pentru asiguraţi şi numai în spital sau dispensar, neavând voe a le duce în afară. Persoana însărcinată cu păstrarea inventarului este direct responsabilă de neexcutarea acestei dispoziţii în caz de abatere fiind grav pedepsită.

Regulamentul pentru recrutarea personalului medical (medici, externi și interni) al instituțiunilor sanitare ale Casei autonome pentru ocrotirea și ajutorarea personalului C. F. R.[1])

(D. R. No. 1521 din 26 aprilie 1932, M. O. No. 104 din 6 mai 1932).

TITLUL II

Dispozițiuni privitoare la modul ținerii concursului de externat și internat al instituțiilor medicale ale Casei Autonome C. F. R.

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 39. — Posturile de externi și interni la instituțiile sanitare se ocupă numai prin concurs, care se va ține în conformitate cu prezentul regulament.

Art. 40. — Concursul de internat se va ține în fiecare an, între 1 și 15 Octomvrie, iar cel de externat dela 1—15 noemvrie și numai pentru locurile vacante la data publicației.

Concursul se va ține la: București, Iași și Cluj, la sediul spitalelor sau policlinicilor respective.

Art. 41. — Publicarea concursului se va face în Monitorul Oficial, în Foaia Oficială C. F. R. și în două ziare informatorii, cu cel puțin 2 luni înainte de datele fixate pentru ținerea concursului și va cuprinde numărul locurilor scoase la concurs, data, ora și sediul unde se va începe concursul, data închiderii registrului de înscriere a candidaților, precum și actele ce se cer acestora.

Art. 42. — Locurile devenite vacante după publicarea concursului rămân vacante până la concursul următor și se vor ocupa în mod provizoriu, astfel:

Cele de interni:

1. De către candidații cari la concursul de internat precedent au obținut media de admisibilitate dar nu au putut ocupa vreun loc și care au solicitat aceasta prin cereri scrise.
2. De către externii în funcțiune cu un stagiu de cel puțin 2 ani, în ordinea clasificației lor, dela concursul respectiv de externat.
3. In lipsa acestora de absolvenții facultăților de medicină sau studenți în medicină cari întrunesc condițiunile de a se prezenta la concursul de internat.

Cele de externi:

1. De candidații dela ultimul concurs de externat, cari, deși au fost clasificați, nu au putut fi numiți din lipsă de locuri și cari au solicitat aceasta prin cereri scrise, iar în lipsa acestora, de studenți în medicină cari îndeplinesc condițiunile de a se prezenta la concursul de externat.

CAPITOLUL II

Condițiunile de admisibilitate și modul înscrierii la concurs

Art. 43. — Condițiunile ce trebuesc să îndeplinească candidații pentru a putea fi înscriși la aceste concursuri sunt:

Condițiuni comune:

1. Să fie cetățean român.
2. Să nu aibă vârsta mai mare de 40 ani.
3. Să nu fi suferit nici o pedeapsă infamantă sau vreo pedeapsă disciplinară la vreuna din autoritățile statului, la Eforia spitalelor civile sau la alt așezământ similar.

Condițiuni speciale:

a) *Pentru concursul de externat* candidatul trebue să fi trecut examenul anului al II-lea al uneia din facultățile de medicină, dovedind aceasta cu certificatul decanatului respectiv:

b) *Pentru concursul de internat:*

1. Să fi fost extern prin concurs la spitalele C. F. R. sau la unul din spitalele sau instituțiile sanitare unde funcționează externi prin concurs și având stagiul de cel puțin 2 ani în această calitate.
2. Sau să fi trecut examenul anului IV-lea al unei facultăți de medicină din țară și să fi funcționat ca stagiar la vreun spital public, un an la medicina internă și un an la chirurgie, probând aceasta cu certificate emanate dela serviciile respective.

Art. 44. — Cererile de înscriere se vor adresa direcțiunii generale a Casei Autonome, indiferent de localitatea unde se va ține concursul și vor fi însoțite de actele constatând condițiunile de mai sus. Aceste cereri se vor primi până în 10 zile libere înainte de data fixată pentru începerea concursului.

Art. 45. — După închiderea registrului de înscriere a candidatului la aceste concursuri se va face verificarea actelor și se va constata printr'un proces-verbal cari dintre candidați sunt admiși la concurs și cari sunt respinși.

Lista celor admiși se va afișa la localul Casei Autonome și sediul concursului.

Candidaților respinși dela înscriere, li se vor restitui actele.

---

[1]) Acest reg. se aplică numai în ce privește dispozițiile referitoare la ținerea concursului de externat, pe care le-am reprodus, întrucât în celelalte dispozițiuni el a fost abrogat prin reg. pt. recrutarea medicilor sanitari, etc. publicat în M. O. nr. 256 din 6.11.1934, mod. M. O. 40 din 16.2.1935 și reg. pt. concursurile de internat în medicină, publicat în M. O. 45 din 22.2.1935.

CAPITOLUL III

Juriul examinator

Procedura concursului

Art. 46. — La concursul de externat și internat, comisiunea examinatoare se compune din trei medici ai Casei Autonome, aleși prin tragere la sorți dintre medicii definitivi ai policlinicilor și spitalelor Casei Autotnome C. F. R.

Președintele comisiunii va fi cel ales de ceilalți membri.

Juriul va fi alcătuit după închiderea registrului de înscriere la concurs a candidaților.

Art. 47. — Lucrările concursului sunt conduse, conform prevederilor acestui regulament, de președintele comisiunii, asistat de un secretar delegat de Direcțiunea Generală a Casei Autonome, care va îndeplini formalitățile și va păstra dosarul concursului.

Art. 48. — Nu pot face parte din juriu medicii cari sunt rudă cu candidații sau între dânșii, chiar prin alianță, până la al patrulea grad inclusiv.

Acei cari s'ar afla în această incompatibilitate sunt recuzabili sau se vor recuza singuri. Concursul este lovit de nulitate din această cauză, dar membrii juriului, cari nu au declarat rudenia lor, vor fi pedepsiți conform dispozițiunilor legii sanitare, pentru abateri dela datorie și nu vor mai putea figura într'un juriu viitor. Ei vor fi obligați a restitui diurna plătită.

Candidații aflați în culpa de mai sus, vor fi eliminați din concurs, sau li se va anula numirea dacă au trecut concursul.

Art. 49. — Dacă până la data indicată pentru începerea concursului, nu s'au putut termina lucrările pregătitoare, Direcțiunea Generală a Casei Autonome C. F. R. poate amâna concursul cel mult 8 zile.

După începerea concursului ședințele se vor ține zilnic, dar în cazuri motivate comisia poate fixa unele ședințe la interval de maximum 3 zile; peste acest termen amânarea ședințelor concursului nu este admisă.

Art. 50. — Membrii juriului care nu ar putea continua un concurs început, din cauză de boală sau alte motive, aprobate de direcțiunea generală, sau ar demisiona, vor fi inlocuiți imediat prin alți medici din aceeaș categorie, desemnați in conformitate cu art. 46, iar amânarea concursului în aceste cazuri nu poate trece de 8 zile.

Art. 51. — In ziua și la ora fixată pentru începerea concursului, directorul general al Casei Autonome C. F. R. sau delegatul său de față cu juriul și candidații, face apelul nominal al candidaților admiși la înscrierea pentru concurs. Candidații absenți se consideră retrași din concurs.

După îndeplinirea acestei formalități directorul general sau delegatul său declară concursul deschis și din acest moment conducerea lucrărilor trece in atribuțiunea președintelui comisiunii.

Art. 52. — Reclamațiunile ce s'ar produce în timpul concursului din partea candidaților se vor primi de președintele comisiunii și transmite direcțiunii generale fără ca lucrările concursului să fie amânate.

CAPITOLUL IV

Probele concursului de externat

Art. 53. — Probele concursului de externat sunt două : o probă scrisă și o probă orală.

Art. 54. — Proba scrisă constă în descrierea unei chestiuni de anatomie descriptivă, din unul din capitolele de osteologie, arthrologie, myologie sau angeiologie, care se va trece într'o singură ședință de toți candidații odată.

Subiectul acestei probe va fi tras la sorți de către unul din candidații desemnat de ceilalți sau de primul înscris, dintr'un număr de 6 chestiuni, puse de juriu în deplin acord, câte două de fiecare membru al comisiunii și semnate de fiecare.

Pentru celelalte norme se va întocmi ca la proba scrisă dela concursul de medici pentru spitalele mixte, stabilite la art. 32.

Se acordă 3 ore pentru scrierea acestei lucrări, fără nici o excepție de prelungire.

Proba orală

Art. 55. — Proba orală la concursul de externat va consta din expunerea unei chestiuni de mică chirurgie.

Fiecare membru din juriu va pune câte două chestiuni scrise fiecare pe câte un buletin, dintre care un candidat din fiecare serie va trage la sorți un buletin cu chestiunea de expus, care va fi aceeaș pentru toți candidații unei serii.

Buletinul cu chestiunea ieșită la sorți va fi semnat de președintele comisiunii și de candidatul ce a tras la sorți. La finele fiecărei probe orale ale unei serii, acest buletin, ca și cele neeșite la sorți, se vor anexa la dosarul concursului.

Fiecare serie se compune din 5 candidați, întocmirea seriilor se va face de juriu, prin tragere la sorți, în fața candidaților aflați în concurs; ordinea candidaților dintr'o serie va fi cea indicată la sorți, prin numerele ce au tras. Ultima serie va putea fi compusă din mai puțin de 5 candidați.

După formarea seriei și tragerea chestiunii de expus, primul candidat rămâne în fața juriului, iar ceilalți sunt izolați într'o cameră. Primul candidat, după ce i s'a arătat chestiunea ieșită la sorți, este izolat în camera de reflexiune timp de 10 minute, după care este adus în fața juriului, pentru a expune iarăș 10 minute. Se procedează astfel cu toți candidații unei serii, cu deosebirea că în timp ce un candidat face expunerea, candidatul următor se află în camera de reflexiune.

Candidații sunt conduși în camera de reflexiune și în sala concursului de un membru din juriu.

După expunere, candidaţii rămân în sala de concurs până la trecerea acestei probe de toţi candidaţii unei serii. Deasemenea, nu pot părăsi sala persoanele cari au intrat să asiste decât după ce ultimul candidat al unei serii a intrat în sala de reflexiune.

CAPITOLUL V

Probele concursului de internat

Art. 56. — Probele concursului de internat sunt trei: o probă scrisă, cu subiect de anatomie descriptivă şi fiziologie şi două probe orale: una asupra unei chestiuni de patologie internă şi alta asupra unei chestiuni de patologie externă.

Art. 57. — Proba scrisă constă din descrierea unei chestiuni de anatomie descriptivă şi a unei chestiuni de fiziologie, care se va redacta în urmă şi în aceeaş şedinţă şi pentru care se acordă 4 ore de redactare.

Subiectul acestei probe va fi acelaş pentru toţi candidaţii şi se va trage la sorţi dintr'un număr de 6 chestiuni de anatomie şi 6 de fiziologie; fiecare membru din juriu va pune în urnă câte 2 buletine, conţinând fiecare câte o chestiune de anatomie şi una de fiziologie şi dintre acestea un candidat desemnat de colegii săi, sau primul înscris, va trage un buletin care va conţine subiectul acestei probe.

Acest buletin va fi semnat de candidat şi de preşedintele comisiunii, şi după citirea chestiunii ieşite la sorţi, va fi anexat la dosar, împreună cu celelalte buletine, cari nu au ieşit la sorţi.

Pentru celelalte norme de ţinerea acestei probe se va urma întocmai ca la concursul de externat.

Art. 58. — Probele orale vor consta din expunerea a două chestiuni: una de patologie internă şi alta de patologie externă şi se vor conduce după aceleaşi norme ca şi la concursul de externat, cu deosebire că se va acorda candidaţilor câte 15 minute de expunere.

Aceste probe se vor trece în şedinţe diferite şi în serii de câte trei candidaţi, afară de ultima serie, în care poate fi numai unul.

CAPITOLUL VI

Notarea

Art. 59. — La probele de externat şi internat notele se dau dela 10—20. Fiecare membru al comisiunii va da nota sa separat.

Media sub 10 scris, este eliminatorie din concurs.

Media generală de admisibilitate este nota 14.

In caz de medii egale, clasificaţia se va stabili prin nota dela proba scrisă şi în caz de paritate şi la această probă, prin tragere la sorţi.

Art. 60. — După terminarea concursului şi întocmirea tablourilor de clasificarea candidaţilor ce au urmat concursul, preşedintele juriului va întocmi un raport semnat de toţi membrii juriului, în care se va arăta condiţiunile în cari s'a ţinut concursul şi-l va înainta Direcţiunei Generale a Casei Autonome, care, după examinarea dosarului concursului, va supune consiliului de administraţie validarea sau casarea concursului

CAPITOLUL VII

Dispoziţiuni finale

Art. 61. — După terminarea şi validarea concursului de externi sau interni şi publicarea rezultatului, candidaţii reuşiţi la concurs sunt chemaţi în termen de 15 zile a-şi alege locurile în ordinea clasificării şi li se va conferi diploma de extern sau intern al spitalelor C. F. R.

Externii şi internii îşi aleg locurile în fiecare an în ordinea clasificării şi a vechimei, în locurile devenite vacante, având însă dreptul de a realege acelaş serviciu pe toată durata stagiului

Art. 62. — Durata stagiului de externat şi internat C. F. R. este de 3 ani şi începe pentru interni la 1 ianuarie, iar pentru externi la 1 fevruarie ale fiecărui an.

Art. 63. — In caz de terminarea studiilor medicale şi obţinerea titlului de medic înainte de terminarea acestui stagiu, funcţiunea de externi sau interni C. F. R. încetează de drept la o lună după trecerea tezei şi obţinerea titlului de doctor în medicină, iar titularul se consideră demisionat fără altă formă..

Art. 64. — Amânarea unui concurs peste termenele prevăzute în regulament, nu va putea trece în nici un caz peste 6 luni.

Art. 65. — Externii sau internii cu stagiul terminat nu se pot prezenta la un alt concurs de externat sau internat; dispoziţiunea se aplică şi celor proveniţi dela alte instituţiuni sanitare similare (Eforia Spitalelor Civile, Casa Asigurărilor Muncitoreşti, etc.).

Deasemenea nu se admite a fi extern sau intern în acelaş timp la două sau mai multe instituţiuni sanitare publice şi cei aflaţi în această categorie se vor considera demisionaţi fără altă formă dela Casa Autonomă C. F. R.

Art. 66. — Externii şi internii C. F. R. sunt plătiţi cu salariul bugetar şi sunt supuşi legii Casei Autonome C. F. R., pentru îndatoriri sau abateri de ordin administrativ.

Art. 67. — Membrii juriului concursurilor medicale vor primi pentru fiecare şedinţă diurna de deplasare egală cu a membrilor consiliului de administraţie, care va fi dublată pentru acei din altă localitate decât aceea unde se ţine concursul.

Membrii juriului concursului de externat şi internat, precum şi secretarul concursurilor, vor primi diurna gradului funcţiunii respective.

Art. 68. — Prezentul regulament se pune în aplicare din ziua publicării în Monitorul Oficial.

Toate dispoziţiunile regulamentelor anterioare de recrutare a personalului medical (medici, externi şi interni), se abrogă.

Regulamentul pentru statutul personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire din România

(D. R. No. 2.453 din 21 sept. 1933, M. O. No. 236 din 13 oct. 1933).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Fac parte din personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, fără deosebire de sex: dento-tehnicienii, surorile de ocrotire, surorile de caritate, oficianții sanitari (de circumscripții, plăși model, porturi), desinfectorii, oficianții sanitari de spitale, infirmierii, infirmierele de orice fel, preparatorii tehnici (laboranții) dela laboratorii, moașele, supraveghetorii și supraveghetoarele de spital, secretarii școlilor sanitare, precum și actualii secretari proveniți din agenți sanitari, de orice minister sau autoritate ar depinde aceste servicii.

Nimeni nu poate ocupa unul din posturile de mai sus, dacă nu îndeplinește condițiunile legii sanitare și de ocrotire și ale statutului de față.

Art. 2. — Recrutarea, numirea, încadrarea, transferarea, definitivarea, avansarea, disciplinarea și punerea în disponibilitate a acestui personal, din toate instituțiile sanitare și de ocrotire, stațiunile balneo-climatice, etc., aparținând statului, regiilor autonome, județelor, municipiilor, comunelor, precum și așezămintelor al căror buget este supus aprobării Parlamentului, guvernelor sau consiliilor județene ori comunale, se fac pe baza și pe după normele prevăzute în prezentul statut.

CAPITOLUL II

Recrutarea

Art. 3. — Instituțiunile sanitare de asistență medicală și de ocrotire, prevăzute la art. 2, vor recruta personalul lor tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, numai dintre absolvenții școalelor sanitare speciale, prevăzute la art. 223 [1]) din legea sanitară și de ocrotire.

Art. 4. — Pentru a puteta fi numit în una din funcțiunile ce urmează a fi ocupate de personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, de la instituțiunile prevăzute la art. 2, candidatul trebue să îndeplinească următoarele condițiuni:

a) Să fie major;

b) Să fie cetățean român și să știe limba română;

c) Să fie absolvent al unei școli sanitare din România, prevăzute la art. 223 [2]) din legea sanitară și de ocrotire; candidații cu diplome din străinătate urmează a le echivala, potrivit art 224 [1]) din legea sanitară și de ocrotire și a prezentului statut:

d) Să nu fie condamnat printr'o hotărîre judecătorească definitivă la vreo pedeapsă infamantă;

e) Să nu fi fost exclus definitiv din corpul funcționarilor publici, sau exclus temporar în momentul cererii, sau în retragere din oficiu, pentru vreuna din cauzele prevăzute în legea sanitară și de ocrotire;

f) Să nu fi fost destituit din alte funcțiuni publice sau căzut în vreuna din pedepsele care după legile privitoare la funcționarii publici i-ar fi interzis dreptul de a mai ocupa asemenea funcțiuni;

g) Să fie apt pentru serviciu, din punct de vedere al sănătății;

h) Bărbații să fi satisfăcut legea recrutării;

i) In afară de punctele enumerate mai sus, candidații vor trebui să satisfacă și condițiunile generale de admisibilitate, prevăzute de regulamentul statutului funcționarilor publici.

Sunt incompatibili cu funcțiunile prevăzute de prezentul statut:

a) Cei cari sunt pensionari ai vreunei instituții de stat, județ sau comună, regie autonomă, municipii, etc.;

b) Cel cari ocupă o altă funcțiune în vreo instituțiune sanitară sau administrativă.

Art. 5. — Recrutarea personalului tehnic sanitar auxiliar și de ocrotire din comunele rurale se face dintre ablsolvenții școlilor sanitare respective, după cum urmează: după trecerea examenului de capacitate, ținut la fiecare școală, directorii școalelor respective înaintează Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, câte un tablou cu numele candidaților care au obținut diploma de absolvire, în ordinea clasificației și mediei obținute.

Aceste tablouri se vor trece de către minister, în registre speciale, pe școli și în ordinea promoțiilor. Când mai mulți candidați reușiți în aceeaș sesiune au note egale, ei se vor înscrie în tablouri în ordinea alfabetică.

Art. 6. — Recrutarea personalului sanitar auxiliar și de ocrotire din comunele urbane și municipii se face numai dintre cei cari au un stagiu de 2 ani în funcțiunile din comunele rurale, având-se în vedere notele calificative.

Art. 7. — Recrutarea moașelor la spitalele rurale se va face dintre moașele care au funcționat cel puțin 2 ani în comunele rurale. având-u-se în vedere notele calificative și de preferință dintre moașele cari au făcut internatul la clinicile de obstetrică.

Art. 8. — Recrutarea moașelor la spitalele dela comunele urbane și municipii se va face numai dintre moașele care au funcționat cel puțin 5 ani cu titlul definitiv la unul din spitalele rurale din țară și pe baza foilor calificative.

Art. 9. — Oficiantul sanitar se va recruta dintre absolvenții școlilor sanitare și care să fi avut concursul de oficiant sanitar.

---

1) Art. 215 din legea actuală.
2) Art. 215 din legea actuală.

1) Art. 216 din legea actuală.

Art. 10. — Recrutarea oficianţilor sanitari din comunele urbane şi municipii se va face numai dintre oficianţii sanitari rurali care să fi avut cel puţin 5 ani cu titlul definitiv şi note calificative bune.

Art. 11. — Recrutarea intendenţilor şi economilor dela instituţiunile medicale şi de ocrotire se va face numai dintre oficianţii sanitari de spitale cari au pe lângă şcoala sanitară şi titlul de intendent sau administrator, pe bază de examen, şi care au o vechime de cel puţin 10 ani de la numirea lor în serviciu.

Art. 12. — Recrutarea administratorilor dela insituţiunile de asistenţă medicală şi de ocrotire, colonii, staţiuni balneare, etc., se va face numai dintre intendenţii de spitale de clasa I, având o vechime în această calitate de cel puţin 5 ani şi dintre subşefii de birou cl. I, cari au funcţionat în această calitate cel puţin 5 ani, în administraţiile de spitale şi posedă titlul de administrator de spital.

Art. 13. — Articolele 11 şi 12 se vor aplica numai în cazul când nu s'ar găsi pentru posturile de econom, intendent şi administrator de spital, candidaţi absolvenţi ai şcolilor superioare de comerţ sau cu titluri universitare.

Art. 14. — Recrutarea secretarilor la serviciile sanitare de judeţe, comune urbane şi municipii, se va face, la titluri egale, de preferinţă dintre absolvenţii şcoalelor sanitare care au obţinut titlul de secretar şi au funcţionat în birourile serviciilor sanitare, posedând gradul de subşef de birou cl. I şi vechimea de cel puţin 5 ani în grad.

Art. 15. — Posturile de administrator de spital, instituţii de ocrotire, staţiuni balneare, colonii, şcoli sanitare, internate, etc., precum şi posturile de secretari în genere, se obţin pe bază de concurs, dacă postul n'a fost ocupat prin transferare, după cum se prevede în acest statut la cap. „transferări".

Concursul se va anunţa cu 3 luni înainte prin Monitorul Oficial. Aceste concursuri se dau la inspectoratul sanitar şi de ocrotire respectiv.

Comisiunea de examinare va fi formată din 3 membri şi anume : inspectorul general sanitar şi de ocrotire al regiunii respective, medicul conductor al spitalului sau instituţiei şi un profesor secundar de limba română dela un liceu din localitate, care va fi numit de minister, după propunerea inspectorului general şcolar respectiv; preşedintele comisiei va fi inspectorul general sanitar şi de ocrotire.

Concursul se va ţine asupra materiilor prevăzute în regulamentul şcolilor sanitare, publicat în Monitorul Oficial nr. 70 din 23 martie 1932, privitor la administratorii de spitale şi se va face şi o probă scrisă şi orală asupra limbei române (stil şi compoziţie), după programa ultimei clase a gimnaziului.

Prezentul articol se va aplica cu respectarea articolelor 13 şi 14 din prezentul statut şi în conformitate cu prevederile statutului funcţionarilor publici.

Art. 16. — Recrutarea moaşelor primare dela clinicile şi spitalele cu peste 20 de paturi se va face numai prin concurs, care se va anunţa cu trei luni înainte de ţinerea lui. Concursul se va ţine succesiv numai la Bucureşti, Iaşi şi Cluj. Comisiunea va fi compusă din următorii membri :

1. Profesorul clinicii de obstetrică respectivă, ca preşedinte.
2. Inspectotrul general sanitar şi de ocrotire al regiunii respective.
3. Un medic primar de obstetrică, dela un spital din regiunea respectivă.

Programul şi modul de examinare sunt cele ce se cer pentru moaşele primare ale Eforiei spitalelor civile.

Când examenul se ţine pentru posturi vacante la Eforia spitalelor civile şi la alte aşezăminte similare, se va proceda conform regulamentului instituţiunii respective.

Art. 17. — Infirmierele şi infirmierii se vor recruta dintre absolventele şi absolvenţii şcoalelor prevăzute la punctele 4 şi 6 dela art. 223 [1]) din legea sanitară şi de ocrotire.

Art. 18. — Laboranţii dela laboratoriile statului, precum şi supraveghetoarele şi supraveghetorii dela instituţiile de asistenţă medicalegală şi de ocrotire se vor recruta numai dintre absolvenţii şcoalelor sanitare de ocrotire.

CAPITOLUL III

Despre numiri, transferări şi definitivări

Art. 19. — Numirea în posturi a personalului tehnic auxiliar sanitar şi de ocrotire, pendinte de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, se va face de Inspectoratul general sanitar şi de ocrotire respectiv, după propunerea medicului primar de judeţ, respectiv al medicului şef al municipiului, sau a medicului conducător al instituţiunilor medicale respective.

Pentru posturile pendinte de alte instituţiuni sanitare, decât cele ale Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, numirea se va face de către autoritatea respectivă după propunerea medicilor conducători ai instituţiunilor medicale respective.

Recomandarea se va face ţinându-se seamă de normele prevăzute în prezentul statut la cap. „recrutări".

Art. 20. — Numirea se va face cu titlul de stagiar.

După trecerea a cinci ani consecutiv dela numire şi potrivit notărilor din partea şefilor ierarhici, se poate acorda definitivarea, conform legii sanitare şi de ocrotire.

Art. 21. — Definitivarea întregului personal tehnic auxiliar sanitar şi de ocrotire dela instituţiunile prevăzute la art. 2 din acest statut, se va face de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, pe baza avizului comisiei administrative de pe lângă minister şi a foilor calificative, care vor fi înaintate de şefii ierarhici. Definitivarea se poate acorda din oficiu sau în

1) Art. 215 din actuala lege.

urma cererii funcționarului interesat, trimisă pe cale ierarhică.

Funcționarul care la terminarea stagiului de cinci ani nu este propus pentru definitivare, din cauza lipsei de aptitudini (note rele), rămâne în acelaș grad încă un an și dacă nici după acest stagiu nu îndeplinește condițiunile pentru a fi definitivat, el va pierde pentru totdeauna dreptul la definitivare, putând fi îndepărtat oricând din serviciu.

Art. 22. — Pentru ocuparea unui post vacant se va proceda astfel:

Indată ce postul rămâne vacant, Inspectoratul general sanitar și de ocrotire respectiv va anunța Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, care va publica vacanța de două ori pe an, la 1 aprilie și 1 octombrie, publicarea făcându-se prin Monitorul Oficial.

Transferarea prin consimțământ reciproc se poate face în tot cursul anului de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul instituțiunii respective. Celelalte transferări se fac de către inspectoratul general sanitar al regiunii unde se cere transferarea, cu avizul autorității sanitare de unde provine transferatul.

In termen de 30 zile dela publicarea vacanței în Monitorul Oficial, candidații vor trimite o cerere șefului instituțiunii respective, cerere care se va înainta de către acea autoritate inspectoratului general sanitar și de ocrotire.

In primul rând se vor examina cererile de transferare, iar în al doilea rând cele de noui numiri. Nici o cerere de numire sau transferare nu se va lua în considerație, dacă este trimisă și primită peste termenul fixat prin publicația din Monitorul Oficial.

Art. 23. — Când pentru acelaș loc fac cerere pentru transferare mai mulți candidați, se va lua în considerație în ordinea de preferință:

1. Cei cu grad mai mare în serviciu.
2. Cei care au notă mai mare calificativă în acelaș grad.
3. Cei care au interese familiare și anume:

a) Aducerea în aceeași localitate a soțiilor, care sunt membri ai Corpului sanitar;

b) Aducerea în aceeași localitate, când funcționarul are de susținut o mamă văduvă sau un orfan;

c) Aducerea în aceeași localitate, când unul din soți este funcționar public;

d) Aducerea în localitatea în care domiciliază soțul, oricare ar fi profesiunea acestuia.

4. Cei care au interese materiale, cum ar fi: locuințe proprii, etc.
5. Cei care sunt mai vechi în serviciu.

Gradul este primul criteriu, după care se fac transferăile între personalul tehnic sanitar auxiliar și de ocrotire.

Solicitantul, cu gradul cel mai mare, înlătură pe toți ceilalți care, cu toate că ar îndeplini celelalte condițiuni cerute de statut, ar avea grade mai mici, numai între postulanți de grade egale urmează a se păși la examenul celei de a doua condiții, apoi a celei de a treia și așa mai departe.

Art. 24. — In cazul când după expirarea termenului de publicare a unui post vacant nu s'a prezentat nici un candidat care să îndeplinească condițiunile de recrutare ale prezentului statut, se va constata aceasta printr'un proces-verbal ce se va dresa după 10 zile dela expirarea termenului fixat pentru primirea cererilor.

Numai în cazul acesta se pot numi și funcționarii sanitari, care să nu aibă vechimea cerută de prezentul statut, în care caz numirea se face cu titlul de stagiar.

Art. 25. — Când nu se produc cereri de transferare, se vor lua în considerație toate cererile de numiri noui.

Aceste cereri se vor studia și lua în considerație în ordinea de preferință, și anume:

a) Vechimea după promoție;

b) Clasificația din școală;

c) Interesele familiare după criteriile stabilite la art. 23;

d) Interesele materiale.

Art. 26. — Personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire cu titlul definitiv, se bucură de stabilitate. El nu poate fi înlocuit sau pedepsit decât în conformitate cu legea sanitară și de ocrotire și cu prezentul statut.

CAPITOLUL IV

Incadrări, avansări, salarizări și atribuții

Art. 27. — In timp de un an dela decretarea prezentului statut, se va face încadrarea întregului personal tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, în baza rapoartelor șefilor ierarhici respectivi.

Acest personal se va încadra, conform dispozițiunilor prezentului statut.

Art. 28. — Personalul prevăzut la art. 1 al prezentului statut va avea următoarele grade:

1. Funcționari tehnici auxiliari sanitari stagiari;
2. Funcționari tehnici auxiliari definitivi;
3. Funcționari tehnici auxiliar gradul 3;
4. Funcționari tehnici auxiliari gradul 2;
5. Funcționari tehnici auxiliari gradul 1; așa după cum se prevede în tablourile anexe **A** și **B**.

Art. 29. — Orice funcționar tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire este numit la intrarea în serviciu stagiar, minimul de timp necesar pentru avansare se stabilește după cum urmează:

Stagiar timp de 5 ani;

Definitiv după stagiu de 5 ani stagiar;

Gradul III după stagiu de 5 ani în gradul definitiv;

Gradul II după stagiu de 5 ani în gradul III;

Gradul I după stagiu de 5 ani în gradul II.

Administratorii dela instituțiile sanitare și de asistență medicală și de ocrotire, care fac parte din corpul contabililor autorizați, vor putea fi avansați, pentru merite excepționale, în funcțiunile de control financiar ale acestor instituțiuni.

Art. 30 — Avansarea din grad în grad este o înaintare de merit; ea se va hotărî de comisiunea administrativă, în urma propunerilor motivate ale șefilor ierarhici, având ca criteriu de bază : studiile, vechimea, activitatea, rezultatele obținute în serviciu și notele calificative.

Avansarea se face pe loc, când e vorba de aceeași funcțiune.

Gradul din care face parte funcționarul constitue avansare de merit în corp și funcționarul îl păstrează indiferent de funcțiunea ce ocupă.

Încadrarea și salarizarea se va face în măsura realizărilor și posibilităților bugetare.

Art. 31. — Încadrarea se va face de minister, cu avizul unei comisii numită de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, compusă din 5 membri, și anume :

1. Directorul contenciosului din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau delegatul său.

2. Directorul sau subdirectorul Dir. Sănătății din minister.

3 Directorul sau subdirectorul din Dir. Personalului, aceluiași minister.

4. Un membru delegat de As. Generală a Personalului sanitar auxiliar titrat, ales de minister.

Secretarul comisiunii va fi un șef de birou de la Direcția Personalului.

Deciziile se vor da cu majoritate de voturi, minoritatea va motiva în scris părerea ei, care se va consemna în procesul-verbal de ședință.

Art. 32. — Intreg personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire din serviciile și instituțiile enumerate la art. 2 are dreptul la salariul gradului său, în măsura posibilităților și prevederilor bugetare.

El are dreptul și la gradațiile ce se acordă din 5 în 5 ani împliniți de activitate. Aceste gradații se dau sub formă de spor de salariu; fiecare gradație reprezentând 25 la sută din salariu inițial, exclusiv chiria. Sunt în total 5 gradații.

Termenele de gradații se socotesc dela numirea în funcțiune, ținându-se seamă și de timpul servit la alte instituții și pentru care s'au făcut rețineri de Casa generală de pensiuni.

Gradațiile care se împlinesc în cursul anului se vor plăti cu începere dela începutul anului bugetar următor.

La trecerea unui funcționar dela un minister la altul și dela stat la comune sau regii autonome, ori invers, i se vor respecta toate drepturile, înscriindu-se în buget salariul ce are în momentul transferării.

Dacă transferarea are loc înainte de începutul anului bugetar și dacă funcționarul este transferat într'un loc unde salariul și toate drepturile aferente sunt mai mici decât acelea pe care le avea, diferența va fi împlinită dela postul din care a plecat sau se va completa pe cale de diurnă din fonduri suplimentare, până la înscrierea salariului ce avea la primul buget, ce se va face după data transferării.

Art. 33. — Dacă prin noua încadrare salariul unui funcționar este mai mic decât acela care îl primea în momentul încadrării, funcționarul își păstrează salariul pe care îl avea, ca un drept câștigat.

Prevederile art. 32, precum și a prezentului articol se vor aplica numai în măsura posibilităților și a prevederilor bugetare.

Art. 34. — **Personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire are dreptul, pe lângă salariu, la hrană și la toate celelalte avantaje, așa cum prevede art, respective din regulamentul spitalelor, din 10 septemvrie 1924.**

Art. 35. — **Personalul tehnic auxiliar sanitar** și de ocrotire dela serviciile exterioare, județe și comune, vor avea dreptul la locuință, încălzit și luminat, în infirmerii sau localurile dispensariilor de plăși sau circumscripțiilor medicale, ca și surorile de ocrotire, acolo unde există localuri anume destinate acestui scop și numai în limita posibilităților.

Acest personal mai are dreptul și la diurne de deplasare ,când este trimis în afară de cercul său de activitate sau în interes de serviciu. Diurnele se vor acorda după normele stabilite pentru funcționarii publici și în măsura posibilităților și realizărilor bugetare.

CAPITOLUL V

Atribuții

Art. 36. — Atribuțiunile întregului personal tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire sunt cele prevăzute în dispozițiunile rămase în vigoare sub imperiul actualei legi sanitare din următoarele regulamente

1. Regulamentul penru consiliile de igienă și salubritate publică.

2. Regulamentul pentru serv. san. rural, sancționat prin I. D. R. Nr. 2.145 din 25 iunie 1904, și publicat în Monitorul Oficial nr. 71 din 29 iunie 1904.

3. Regulamentul serv. san. de județ, sancționat prin I. D. R. Nr. 2.851 din 18 iulie 1894 și **publicat în Monitorul Oficial No. 105 din 12 august 1894.**

4. Regulamentul pentru administrarea instituțiilor de asistență medicală, sancționat cu I. D. R. Nr. 5.754 din 5 decembrie 1923 și promulgat prin Monitorul Oficial Nr. 200 din 7 decemvrie 1923, cuprinzând modificările făcute cu I. D. R. Nr. 2.928 din 3 septemvrie 1924, publicat în Monitorul Oficial Nr. 197 din 10 septemvrie 1924.

5. Regulamentul pentru prevenirea boalelor infecțioase, sancționat prin I. D. R. Nr. 2.796 din 24 octomvrie 1891, publicat în Monitorul Oficial Nr. 198 din 8 decemvrie 1891, cu modificările introduse prin D. R. Nr. 2.944 din 13 septemvrie 1894; prin D. R. Nr. 2.202 din 3 iunie 1897, publicat în Monitorul Oficial Nr. 58 din 15 iunie 1897; prin D. R. Nr. 2.857 din 18 iulie 1906, publicat în Monitorul Oficial Nr. 98 din 30 iulie 1906; prin D. R. Nr. 2.903 din 10 iulie 1920, publicat în Monitorul Oficial Nr. 89 din 23 iulie 1920; D. R. Nr. 3.308 din 9 august 1920 și D. R. Nr. 4.313 din 22 octomvrie 1920, publicat în Monitorul Oficial Nr. 169 din 3 noemvrie 1920.

6. Regulamentul pentru prevenţiunea boalelor infecţioase din 8 decemvrie 1891, cu modificările din 1894 şi 1897.

7. Regulamentul asupra funcţionării infirmeriilor şi dispensariilor rurale, sancţionat prin D. R. Nr. 4.174 şi publicat în Monitorul Oficial Nr. 50 din 7 iunie 1913

8. Regulamentul pentru vaccinare şi revaccinare, publicat în Monitorul Oficial Nr. 103 din 20 august 1875 şi modificat prin I. D. R. Nr. 3.106 din 4 septemvrie 1893, publicat în Monitorul Oricial Nr. 130 din 10 septemvrie 1893.

Art. 37. — Pentru a se cunoaşte femeile sărace din comună, ca să fie asistate în mod gratuit de moaşa funcţionară, primăriile vor întocmi tablouri ce se vor afişa, aşa cum prevede legea sanitară şi de ocrotire. Asistarea gratuită a femeilor sărace se va acorda pe baza acestor tablouri sau a certificatelor de paupertate.

Art. 38. — Sora de ocrotire are atribuţiunile fixate prin legea sanitară şi prin dispoziţiunile regulamentare respective acestei categorii de personal auxiliar sanitar.

Un regulament special va desvolta pe larg atribuţiunile surorii de ocrotire.

Art. 39. — Atribuţiunile administratorilor, intendenţilor şi economilor dela instituţiunile pentru asistenţă medicală şi de ocrotire, sunt acelea fixate de regulamentele pentru administrarea acelor instituţiuni.

CAPITOLUL VI

Despre stat personal, foi calificative, concedii şi distincţii

Art. 40. — Statul personal şi foile calificative ale personalului tehnic auxiliar sanitar şi de ocrotire se va întocmi, potrivit articolelor 226, 227 şi 232 [1]) din legea sanitară şi de ocrotire de către şefii ierarhici şi potrivit prevederilor prezentului statut.

Statul personal se va întocmi la intrarea în funcţiune, de către funcţionar şi se va înainta Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, pe cale ierarhică, modelul va fi acela al ministerului.

Foile calificative se intocmesc în fiecare an, dându-se note fiecărui funcţionar sanitar, cel mai târziu până la 1 iunie, în modul următor:

a) Prima notă o dă şeful ierarhic, medic primar de judeţ, medic şef de municipiu, medic conducător al inst. de asis. med., cu avizul scris al şefului ierarhic imediat, al funcţionarului (medic de circumscripţie rurală sau urbană, medici primari de secţie, medici secundari, etc.);

b) A doua notă o dă inspectorul gl. san. şi de ocrot. respectiv, pe baza constatărilor personale şi ţinându-se seamă de nota dela punctul a.

Art. 41. — La darea notelor, şefii ierarhici vor răspunde documentat asupra urumătoarelor puncte:

1. Priceperea şi cunoştinţa profesională;

2. Calităţile personale;

3. Sârguinţa şi conştiinciozitatea în serviciu;

4. Disciplina şi purtarea în serviciu faţă de funcţionari şi public.

Pentru funcţionarii auxiliari sanitari ce au posturi de conducere, se vor avea in vedere şi aptitudinile de serviciu.

Ca concluzie a acestor documentări se vor da următoarele note calificative:

„Rău", corespunzător cu notele 1, 2, 3, 4;

„Satisfăcător", corespunzător cu notele 5, 6;

„Bun", corespunzător cu notele 7, 8;

„Foarte bun", corespunzător cu notele 9, 10.

Aceste note se dau în fiecare an şi vor putea fi aduse la cunoştinţa celui interesat.

Notele calificative vor servi ca criterii de apreciere şi sunt hotărîtoare pentru mişcarea personalului, numirea şi menţienerea în serviciu, definiivare, avansarea pe loc, avansarea în serviciu sau orice alte distincţii sau recompense s'ar acorda acestor funcţionari.

Art. 42. — Nota calificativă „rău" dată unui funcţionar, atrage după sine nedefinitivarea sau amânarea la înaintare.

Funcţionarul care a avut de două ori nota „rău", nu se mai pune pe tabloul de înaintare, decât dacă după această dată a avut cel puţin 2 ani consecutivi nota calificativă: „bun".

Prima notă va putea fi comunicată confidenţial funcţionarului respectiv, care în termen de 10 zile va putea îndrepta obiecţiunile ce are de făcut, către Insp. general sanitar şi de ocrotire care va decide.

Cel nemulţumit poate face apel la Comisia administrativă, care va aprecia şi va da menţiunea definitivă.

La această hotărîre dacă Comisia administrativă va crede necesar, va fi de faţă şi apelantul şi insp. general sanitar şi de ocrotire respectiv.

Art. 43. — Foile calificative se întocmesc în triplu exemplar:

Unul pentru arhiva serviciului;

Unul pentru Inspectorul general sanitar şi de ocrotire;

Unul pentru Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, Direcţia personalului, care va forma cazierul personal al funcţionarului.

Cazierul este secret şi nu poate lua cunoştinţe de el decât funcţionarul respectiv şi şefii lui ierarhici.

Art. 44. — Ori de câte ori se întocmesc tablouri pe judeţe, municipii, oraşe, etc., pentru recompensarea personalului tehnic medical, şefii de servicii sunt datori să ţină seamă şi de personalul tehnic auxiliar sanitar şi de ocrotire, spre a fi propus pentru decorare.

Nu vor fi recomandaţi decât funcţionarii notaţi „foarte bun", iar distincţiile se acordă potrivit gradului lor.

Art. 45. — Personalul tehnic auxiliar sanitar şi de ocrotire are dreptul la concedii de odihnă, de boală şi la concedii speciale.

Concediile se acordă acestui personal conform legii sanitare şi de ocrotire şi statutului funcţionarilor publici.

Permisiile dela 3—6 zile se pot acorda de

---

[1]) Art. 218, 219 şi 224 l. sanitară actuală.

două ori pe an, de către șefii ierarhici direcți ai personalului respectiv.

Permisiunea de a lipsi dela serviciu pentru o deplasare în interesul serviciului nu se calculează în termenul permisiilor.

Concediile dela 7—30 zile se acordă de către inspectorul general sanitar și de ocrotire respectiv, iar concediile mai mari se dau de către Minister, cu avizul inspectorului general sanitar și de ocrotire respectiv.

Concediile pentru graviditate și leuzie, pentru funcționarele sanitare auxiliare, se vor acorda potrivit legii pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor și durata muncii (Monitorul Oficial Nr. 35 din 13 aprilie 1928).

In tot timpul absenți funcționarei mame, serviciul va fi asigurat din oficiu, funcționara având dreptul la salariul întreg. Concediul pentru graviditate și leuzie nu se va trece în cazier.

CAPITOLUL VII

Despre disciplinare și pensionare

Art. 46. — Personalul tehnic sanitar auxiliar și de ocrotire, numai în condițiunile prezentului statut va fi disciplinat în conformitate cu art. 249 [1]) și următoarele din legea sanitară și de ocrotire conform regulamentului comisiunilor disciplinare.

Art. 47. — Pensionarea se va face în conformitate cu dispozițiunile art. 265 [2]) și următorul din lega sanitară și de ocrotire și în conformitate cu dispozițiunile legii generale de pensiuni.

Art. 48. — Anchetele disciplinare contra întregului personal tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire se vor ordona numai pe baza reclamațiunilor documentate.

Cercetările se vor face de către delegatul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, fiind prezent și anchetatul.

Orice anchetă, precum și constatările sunt confidențiale. Ele nu se vor comunica terților.

Art. 49. — Se interzice funcționarilor auxiliari sanitari a adresa pe căi lăturalnice, orice reclamațiuni, intervențiuni sau întâmpinări, în legătură cu funcția ce dețin. Toate cererile vor fi îndreptate de către funcționar, șefului imediat ierarhic, care este dator să le soluționeze în termen de 5 zile.

Nesoluționarea cererilor în termenul fixat, dă dreptul funcționarilor să se adreseze șefului următor iererhic și apoi capului administrației respective, care trebue să decidă.

Dacă nici în ultima dată funcționarul găsește că nu i s'a făcut dreptate, atunci se poate adresa direct ministrului de resort.

CAPITOLUL VIII

Exercițiul profesiunii

Art. 50. — Nimeni nu poate practica una din profesiunile aparținând personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, prevăzut la art. 1 al prezentului statut, dacă nu îndeplinește condițiunile legii sanitare și de ocrotire și ale statutului de față.

Excepție face numai personalul infirmier, pentru o perioadă de 5 ani dela data promulgării legii sanitare și de ocrotire din 13 aprilie 1933, adică numai până în anul 1938.

Art. 51. — Echivalarea diplomelor străine se va face de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pe baza raportului primit dela Institutul de igienă și sănătate publică.

1) Art. 241 l. sanitară actuală.
2) Art. 257 l. sanitară actuală.

CAPITOLUL IX

Libera practică a moșitului

Art. 52. — Libera practică a moșitului se acordă de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul Comisiei administrative, pe baza următoarelor acte :

a) Diploma de absolvire a unei școli de moașe din țară sau diploma unei școli străine, echivalată potrivit art. 224 [1] din legea sanitară și de ocrotire ;

b) Certificatul dovedind cetățenia română ;

c) Certificatul dovedind că nu există nicio condamnare prin hotărîre judecătorească definitivă, pentru fapte infamante ;

Comisia administrativă este obligată să acorde în termen de 30 zile dela data depunerii actelor, libera practică a moșitului, candidatei care îndeplinește condițiunile mai sus arătate.

Art. 53. — Ori cine va voi să exercite moșitul într'o localitate oarecare, va trebui să înștiințeze despre aceasta consiliul de igienă și ocrotire al județului sau municipiului respectiv, arătând în această înștiințare domiciliul la care se stabilește și făcând dovada că a obținut libera practică conform art. mai sus citat.

Consiliul de igienă va aproba înscrierea dacă candidatul îndeplinește condițiunile cerute de prezentul statut.

Consiliul de igienă și de ocrotire va comunica tuturor medicilor și farmaciilor din circ. respectivă, numele moașelor cu drept de liberă practică.

Deasemeni farmaciile sunt obligate să aibă tabloul moașelor din localitatea respectivă.

Orice moașă care a cerut înscrierea la consiliul de igienă și de ocrotire din județul sau municipiul respectiv, este obligată să-și pună firmă. De asemenea este obligată să dea îngrijire femeilor gravide și lehuzelor în conformitate cu prevederile prezentului statut și potrivit drepturilor ce-i acordă diploma.

Art. 54. — La declarațiile de nașteri, la Oficiul de stare civilă se va putea cere și certificarea unei moașe diplomate bine înțeles în localitățile unde se află o asemenea moașă.

Art. 55. — Ori cine, în afară de corpul medical, va exercita una din profesiunile aparținând personalului sanitar auxiliar, se va pedepsi conform prevederilor din codul penal.

1) Art. 216 l. sanitară actuală.

Art. 56. — Moașele trebue să poarte asupra lor trusa cu instrumentele și medicamentele ce le necesită exercițiul profesiunii lor.

Art. 57. — Oficiul sanitar are dreptul să poarte asupra sa trusa cu medicamentele, instrumentele și desinfectantele necesare exercitării funcțiunii sale.

Art. 58. — Personalul tehnic auxiliar și de ocrotire chemat să îngrijească de bolnavii contagioși, atunci când chiar ei au descoperit aceste cazuri, sunt obligați ca imediat să le aducă la cunoștința serviciului sanitar local, conform cu legea sanitară și regulamentul pentru prevenirea bolilor contagioase.

Art. 59. — Pentru bolnavii de orice fel, personalul sanitar auxiliar va putea executa lucrări de mică chirurgie numai atunci când ele sunt făcute sub controlul și recomandația medicului curant.

Art. 60. — Bolnavii sau familiile lor care nu vor plăti onorariile stabilite prin bună înțelegere, de medicul curant sau de către personalul sanitar auxiliar particular ce nu este în serviciul statului, județului, comunei, sau vre-unei autorități, personal angajat pentru îngrijirea bolnavilor, se vor judeca și urmări conform legii jurisdicțiunii profesionale și legii pentru plata lucrului efectuat.

CAPITOLUL X

Organizarea în corp a personalului auxiliar sanitar și de ocrotire

Art. 61. — In scopul strângerii legăturilor de colegialitate pentru desvoltarea stării culturale, precum și pentru revendicarea drepturilor și executarea îndatoririlor personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, din întreaga țară, s'a constituit „Asociația generală a personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire din țară", constituire pentru care Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale își dă aviz favorabil, urmând ca constituirea asociației, inscrisă la acest articol, să fie făcută conform legii persoanelor juridice.

Membrii acestei asociațiuni se vor conforma prezentului statut, precum și statutelor asociației și regulamentelor acelui statut.

Art. 62. — Pentru membrii asociației generale a personalului auxiliar sanitar și de ocrotire din țară, funcționari cari, la înscriera în asociație, vor cere în scris ca să li se rețină cotizația din salariu prin state, pe seama filialelor județene ale asociației, sau pe seama asociației generale, serviciul contabilității din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau serviciile de contabilitate ale județelor, municipiilor, regiilor autonome și al altor autorități plătitoare, vor putea face această reținere numai pe baza consimțimântului scris al funcționarului.

Reținerea se va ordonanța direct pe numele filialei sau asociațiunii generale.

Art. 63. — Asociația funcționarilor tehnici auxiliari sanitari și de ocrotire nu va putea discuta și nici lua rezoluțiuni cu cuprins politic.

Ea poate discuta orice chestiune de ajutor mutual, cultural și orice chestiune în legătură cu profesiunea și funcția membrilor acestei asociații.

CAPITOLUL XI

Dispozițiuni generale

Art. 64. — In cazul când funcționarul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, primește din partea șefului său, un ordin contrar legilor și regulamentelor, ordinelor și instrucțiunilor, sau intereselor administrației, el este dator să atragă atenția celui care a dat ordin și să-i ceară repetarea ordinului în scris.

In cazul când șeful confirmă în scris, ordinul dat verbal, funcționarul este dator să-l execute.

Pentru alineatul 1 și 2 al acestui articol se va proceda în așa mod în cât să nu se prejudicieze bunul mers al serviciului ce-i este încredințat funcționarului auxiliar-sanitar și de ocrotire, funcționarul fiind răspunzător de orice prejudiciu s'ar aduce în executarea serviciului.

Funcționarul tehnic auxiliar nu este obligat să execute servicii particulare și care ies din cadrul funcțiunii și atribuțiunilor sale oficiale.

Art. 65. — Orele de serviciu în birourile instituțiunilor sanitare și de ocrotire sunt, pe cât posibil, 8 ore pe zi, după normele reglementate de statutul funcționarilor publici.

In spitalele și instituțiile sanitare similare, personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire va fi prezent la serviciu cu 2 ore înainte de începerea vizitei medicale, care este prevăzută la art. 30 din regulamentul instituțiunilor de asistență medicală.

In orice caz serviciul va fi asigurat în mod continuu, instituindu-se în afară de orele reglementare, un serviciu de gardă, prin rotație, care va interveni ziua și noaptea în toate cazurile urgente.

Acolo unde nu se poate institui un serviciu de gardă, el trebue asigurat cum se poate mai bine cu personalul existent.

In acest scop, medicul diriginte al spitalului va întocmi tablouri pentru rotația personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, care vor fi afișate în birouri și în cancelaria serviciilor medicale.

CAPITOLUL XII

Dispozițiuni tranzitorii și finale

Art. 66. — Dacă la unele servicii sanitare de județ, municipiu sau comună urbană, nu exista secretari și acest serviciu se face de către funcționarii de birou, atunci conducătorului șef actual al biroului i se poate acorda titlul de secretar, indiferent de gradul administrativ pe care îl are în birou, în cazul când îndeplinește condițiunile de recrutare prevăzute în prezentul statut.

Art. 67. — Intreg personalul auxiliar sanitar și de ocrotire din instituțiunile spitalicești și de

ocrotire ste obligat să poarte în serviciu îmbrăcăminte albă (halat cu manșete albastru deschis și bonete albe), iar personalul de serviciu (oameni și femi de serviciu, servitori). va purta numai uniforme albastre (halate albastre).

Art. 68. — Intreg personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire din instituțiile de asistență mdicală și de ocrotire ale statului, județelor și municipiilor, se bucură de reducere pe C. F. R. în aceleași condițiuni ca și funcționarii publici ai statului, această reducere acordându-se de comun acord cu Regia autonomă C. F. R.

Carnetele respective se vor elibera de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, de acord cu Regia autonomă C.F.R.

Art. 69. — Personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire din instituțiunile particulare, va beneficia de dispozițiunile legei contractelor de muncă și de toate drepturile prevăzute de legile muncitorești.

Art. 70. — Pentru satisfacerea dispozițiunilor din art. 250[1]) al legii sanitare și de ocrotire, precum și dispozițiunile din regulamentul acestei legi, privitoare la alegerea membrilor din comisia de disciplină, Asociația generală a personalului tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire va putea constitui filiale județene în toată țara.

Președinții filialelor județene se vor întruni pe Inspectorate sanitare și vor alege și desemna câte doi membri în comisiile de disciplină ale Inspectoratelor sanitare și de ocrotire respective. Unul din membri va fi activ, iar celălalt supleant.

Președinții filialelor vor putea desemna printre membrii din comisiile de disciplină și membri din asociație, chiar dacă nu sunt președinți de filiale.

Personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, care posedă certificatul sau diploma de : sub-chirurg, agent sanitar, oficiant sanitar, oficiant sanitar de spital, moașă, soră de ocrotire, soră de caritate, infirmieră, infiermier, felcer, felceriță și care ocupă una din funcțiunile enumerate la art. 1, la una din instituțiile prevăzute la art. 2 din prezentul statut, pot fi definitivați cu avizul Comisiei administrative, dacă au o vechime în serviciu de 5 ani consecutiv la decretarea prezentul statut.

Fac excepție infirmierele și infirmierii pentru o perioadă de 5 ani dela promulgarea legii sanitare și de ocrotire, din 13 aprilie 1933.

Art. 71. — Personalul tehnic auxiliar sanitar și de ocrotire, numit conform prevederilor prezentului statut, se va putea încadra în gradele funcțiunii, iar cei ce nu vor îndeplini condițiunile de recrutare și numire, vor putea fi puși în disponibilitate, conform legiuirilor în vigoare.

Art. 72. — Funcționarii tehnici auxiliari sanitari și de ocrotire menționați în tabela B., vor putea fi asimilați funcțiunilor administrative, după vechimea în serviciu și importanța instituțiunii.

Pentru avansarea funcționarilor trecuți în tabela B, dela numărul 7 în sus, se vor cere candidaților să îndeplinească și condițiunile de recrutare și avansare, cerute de legea statutului funcționarilor publici (începând cu șeful de secție cl. III-a).

Art. 73. — Toate școlile pregătitoare de personal auxiliar sanitar, prevăzute la art. 223 [1]) din legea sanitară și de ocrotire, vor trebui să fie autorizate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, având condițiuni de admitere, program și durata cursurilor, după norme unitare pe tot teritoriul țării. Diplomele acestor școli se vor elibera de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Regulamente speciale pentru fiecare categorie de școală enumerată la art. 223 [2]) din legea sanitară și de ocrotire, vor fi întocmite de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 74. — Aceste regulamente vor fi aprobate prin decizie ministerială și publicate în Monitorul Oficial.

1) Art. 242 din actuala lege.

1) Art. 215 l. sanitară actuală.
2) Art. 215 l. sanitară actuală.

TABELA A

de funcţiunile, gradele şi salariile ce se vor acorda funcţionarilor tehnici, auxiliari, sanitari şi de ocrotire, de orice categorie, din comunele rurale, urbane, municipii etc. din toate instituţiunile de asistenţă medicală şi de ocrotire

SALARIUL INIŢIAL

Gradul	FUNCŢIUNEA	Gradaţii	Bucureşti	Urban I	Urban II	Rural	Timpul cerut de stagiu pt. avansare
Stagiar	Personal tehnic auxlliar, sanitar şi de ocrotire, de orice categorie (în afară de cei prevăzuţi în tabela B) . .	—	—	—	—	2.000	5 ani
Definitiv	Idem, idem	—	2.750	2.750	2.500	2.250	5 „
Gr. III	Idem, idem	—	3.000	3.000	2.750	2.500	5 „
Gr. II	Idem idem	—	3.250	3.250	3.000	2.750	5 „
Gr. I	Idem, idem	—	3.500	3.500	3.250	3.000	5 „
Definitiv	Moaşe primare de clinici .	—	3.000	3.000	2.750	2.500	5 „
Gr. III	Idem, idem	—	3.250	3.250	3.000	2.750	5 „
Gr. II	Idem, idem	—	3.500	3.500	3.250	3.000	5 „
Gr. I	Idem, idem	—	3.750	3.750	3.500	3 250	5 „

TABELA B

de gradele, clasele şi salarizarea funcţionarilor tehnici, auxiliari şi de ocrotire de pe lângă instituţiunile de asistenţă medicală şi ocrotire, servicii sanitare, judeţ, municipiu, comune urbane, staţiuni balneo-climatice etc.

SALARIUL INIŢIAL

Nr.	FUNCŢIUNEA	Clasa	Bucureşti	Urban I	Urban II	Rural	Anii de stagiu	Observaţiuni
1	Oficiant sanitar asimilat imp. stagiar . . .	—	2.600	2.400	2.300	2.100	1	
2	Idem asimil. imp. definitiv	—	2.900	2.650	2.550	2.300	4	
3	Intendent, econom, asimilat subşef de birou.	II	3.400	3.100	3.000	2.800	5	La spitalele cu cel puţin 50 de paturi.
4	Idem asimil. sub-şef de birou	I	3.900	3.600	3.500	3.300	5	Idem cu 50—60 de paturi.
5	Ad-tori, secretari, controlori, asimil., şef de birou	II	4.900	4.500	4.400	4.200	5	Idem cu 120 de paturi.
6	Idem, idem	I	5.500	5.200	5.100	4.900	5	Idem până la 170 paturi.
7	Ad-tor, controlor asimil. şef de secţie	III	(Salariul coresp. gradului)					Idem cu 240 de paturi.
8	Ad-tor, controlor asimil. şef de secţie	II	Idem					Idem cu 300 de paturi.
9	Ad-tor, controlor asimil. şef de secţie	I	Idem					Idem cu 400 de paturi.
10	Ad-tor, controlor asimil. şef de serviciu	II	Idem					Idem cu 500 de paturi.
11	Idem, idem. asimil. şef de serviciu	I	Idem					Idem cu 600 de paturi.

Regulamentul pentru școlile sanitare elementare

(D. R. No. 830 din 17 martie 1932, M. O. No. 70 din 23 martie 1932).

Art. 1 — Școlile de oficianți sanitari prevăzute la art. 223 [1]), alin. 3 din legea sanitară din 4 iulie 1930 (Monitorul Oficial No. 154 din 1930), vor funcționa pe baza prezentului regulament.

Art. 2. — Scopul acestor școli este de a da pregătirea specială personalului sanitar și de ocrotire auxiliar. Acest personal este următorul :

a) Oficianții sanitari (agenți sanitari) ;
b) Oficianții de spitale (subchirurgi);
c) Administratorii de spitale (intendenți) ;
d) Secretarii serviciilor sanitare ;
e) Agenții desinfectori ;
f) Administratorii la Așezămintele de ocrotire.

Art. 3. — Aceste școli sunt puse sub conducerea inspectorilor sanitari ai regiunilor respective și sunt administrate de către un director, medic sanitar și de ocrotire, sau medic igienist, cu titlul definitiv și încadrat cel puțin la gradul de medic șef.

Art. 4. — Numirea medicului director se face de către Minister, pe baza unui raport motivat al Inspectoratului sanitar al regiunii respective, dintre profesorii școalei.

Art. 5. — Sunt admiși la înscriere în această școală cetățenii români care au absolvit gimnaziul (sau cursul inferior de liceu), și care au făcut serviciul militar efectiv (cei scutiți sau reformați din armată nu sunt admiși). Vârsta minimă a candidaților trebue să fie de 22 ani, iar cea maximă de 30 ani împliniți. Nu se admite nici un fel de scutire la condițiunile prevăzute în acest articol.

Art. 6. — Candidații, la înscriere, trebue să prezinte următoarele acte :

a) Extractul de naștere ;
b) Certificatul de studii ;
c) Livretul de serviciul militar, model;
d) Un certificat de bună purtare dela primăria comunei unde locuește ;
e) Certificatul de naționalitate.

Art. 7. — Admiterea la școală se face pe baza unui examen. Inscrierile la acest examen se fac între 1—10 septemvrie a fiecărui an, iar examenul de admitere începe în ziua de 15 septemvrie. Candidații înscriși nu vor putea fi admiși la examen decât după ce vor fi examinați din punct de vedere medical și găsiți perfect sănătoși de către o comisiune alcătuită din medicul director ca președinte și unul din medicii profesori ai școalei.

Rezultatul examenului medical se va consemna, după fiecare ședință, într'un proces-verbal semnat de medicii examinatori, care se va atașa la dosarul examenului.

Lista celor admiși și a celor respinși se va afișa la intrarea școalei, fără indicarea diagnosticului pentru cei respinși.

1) Art. 215 din actuala lege.

Art. 8. — Examenul de admitere se compune din două probe : una scrisă și una orală.

Proba scrisă va consta din două chestiuni :

a) O compoziție la limba română, asupra unui subiect din istoria țării, geografia României, sau științele naturale, luate din programul obișnuit al învățământului secundar inferior ;

b) O lucrare de aritmetică din cele mai simple, după programul școlilor primare. Proba orală va consta din :

a) Citirea unei bucăți dintr'un manual din ultima clasă de gimnaziu sau curs inferior de liceu, asupra căreia candidații vor face o expunere a înțelesului și vor răspunde la chestiuni de analiză gramaticală elementară ;

b) Examinarea concisă din istoria și geografia țării, după programul școlilor primare.

Art. 9. — Probele se notează cu note dela 1-10.

Notele la probele scrise se dau de comisiune, în de comun acord.

Notele la proba orală se dau de fiecare profesor, în parte, la obiectul respectiv și se face media.

Proba scrisă este eliminatoare în cazul când candidatul are la una din probele scrise *a* sau *b*, nota 3, sau când media ambelor note este sub 5. Media generală de admitere este de 6, compusă din media notelor la lucrările scrise adunată cu media probei orale și împărțită la doi.

Rezultatul examenului se consemnează într'un proces-verbal încheiat în ziua ultimei ședințe și care se atașează la dosarul examenului; tot atunci se afișează și lista celor reușiți cu mediile respective. Intregul dosar al concursului cu procesele-verbale originale se va înainta spre aprobare inspectoratului sanitar respectiv; un dosar alcătuit din copiile pieselor originale se va păstra la direcțiunea școalei respective, chiar și după restituirea dosarelor în original.

Inspectoratul va comunica școalei aprobarea rezultatului concursului, în termen de 5 zile.

Orice contetsațiuni vor fi înaintate inspectoratului respectiv în lăuntrul acestor 5 zile și vor fi soluționate tot în acest timp.

Examenul de admitere se ține în fața unei comisiuni alcătuită din inspectorul regiunii respective sau delegatul său; directorul școalei și doi dintre profesorii școalei.

Directorul școalei poate fi delegatul inspectorului sanitar; în acest caz, comisiunea se completează cu un alt profesor al școalei. Desemnarea comisiunii se face de către inspectorat cu trei zile înainte de începerea examenului.

Lucrările preliminare, până la începerea concursului, se execută de directorul școalei, împreună cu secretarul. Din momentul începerii examenului, lucrările se fac de președinte, cu secretarul școalei.

Art. 10. — Elevii reușiți la concurs sunt interni și întreținuți în contul Ministerului Sănătății.

Elevii care în timp de 3 zile, după darea rezultatului examenului, vor depune la direcțiunea școalei declarațiunea scrisă că vor să fie externi, vor fi considerați ca atare și vor putea

urma cursurile școalei, iar în locurile rămase libere de interni, vor putea fi admiși cei reușiți în ordinea imediat următoare. Nici într'un caz. numărul externilor nu va fi mai mare de 20 și al internilor de 40. Cei care au renunțat odată la dreptul de internat, nu vor mai fi reprimiți ca interni decât în cazul când s'ar produce eventuale locuri vacante.

In caz de medie egală, vor fi preferați acei care au situație materială mai slabă. Asemenea se va da preferință în ordinea următoare: orfanilor de războiu, fiilor de invalizi din războiu, fiilor personalului sanitar și în al patrulea rând, personalului auxiliar inferior (infirmieri).

Art. 11. — Cursurile școalei durează 2 ani: încep la 1 octombrie, în fiecare an, și se termină la 15 iunie, iar între 20—30 iunie se ține examenul de finele anului I; iar între 1—10 octombrie, examenele de finele anului al II-lea.

Elevii anului al II-lea, la 15 iunie a anului în curs, vor fi trimiși în campanie antimalarică și antisifilitică, până la 1 octombrie. In acest timp nu mai primesc întreținerea dela școală. Ei vor putea fi plătiți de minister din fondurile destinate campaniilor antimalarice și antisifilitice

Neparticiparea la campaniile antimalarice și antisifilitice aduce după sine pierderea dreptului de a se prezenta la examenul de sfârșitul anului al II-lea.

Atari elevi, pentru a putea lua examenul, vor trebui să urmeze din nou anul al II-lea.

Art. 12. — Pregătirea școlară are o parte teoretică și alta practică. Cursurile teoretice vor avea loc în orele de după amiază, iar diminețile vor fi rezervate pregătirilor practice.

Art. 13. — Nici un elev nu va fi admis la examenul dela sfârșitul anului respectiv, dacă nu va avea certificat de stagiu favorabil, în care să se arate că a avut frecvența regulată și că lucrările cu care a fost însărcinat, le-a îndeplinit în chip cel puțin satisfăcător.

In acest scop, fiecare elev va avea un carnet individual — după modelul dat de direcțiunea școalei — vizat și semnat de directorul școalei cu fotografie capsată și stampilată, cuprinzând 18 foi pe care să fie imprimate zilele respective ale lunilor: octomvrie, noemvrie, decemvrie, ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai și iunie, ale anilor școlari respectivi, foi pe care va fi scrisă frecvența zilnică la stagiile respective; foaia va avea în dreptul zilelor de frecvență, un spațiu suficient cu indicațiile necesare, unde conducătorii serviciilor respective vor face notările necesare — un număr de foi corespunzătoare vor fi atașate la dosarul respectiv al fiecărui elev, în care notările se vor face de secretarul școalei și vor servi ca temei în caz când livretul original s'ar pierde. In acest livret vor fi și alte 2 foi libere în care se vor face notațiunile din partea direcțiunii școalei. Livretul astfel completat se va elibera elevului la terminarea școalei.

Art. 14. — Elevii sunt datori să-și procure, pe spesele lor, cărți și rechizitele necesare, precum și rufăria de corp.

Art. 15. — La intrarea în școală, elevii vor depune o cauțiune în sumă de lei 200 pentru eventualele stricăciuni, cauțiunea rămasă liberă, se va restitui la terminarea școalei.

Art. 16. — Personalul didactic al școalei se compune din 4 profesori, din care unul cu atribuțiuni de director și un secretar intendent, care va face și serviciul de preparator.

Alcătuirea programului analitic în amănunțime se va întocmi de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, iar stabilirea orariului și rotația în diverse stagii se va face de către directorul școalei, în înțelegere cu ceilalți profesori.

Art. 17. — Directorul școalei conduce școala din punct de vedere didactic, educativ și administrativ, priveghiând la activitatea profesorilor, a personalului administrativ, cât și la activitatea educațiunii și sănătatea elevilor, fiind obligat a lua măsuri de îndreptare în cazuri când împrejurările o cer. El va coresponda direct cu inspectoratul sanitar respectiv.

Art. 18. — Profesorii sunt datori a ține cursurile regulat, a dirija lucrările practice necesare și a priveghea buna conduită a elevilor.

Profesorii școalei sunt obligați a justifica prezența la cursuri prin semnarea în condica de prezență, cu care ocazie vor înscrie materia predată sau lucrarea făcută. Sancțiunile pentru neținerea regulată a cursurilor sau alte abateri, se dau de către inspectoratul sanitar respectiv, în conformitate cu legea sanitară.

Art. 19. — Fiecare elev, în cursul celor doi ani de școală, va trebui obligator să facă stagiul în următoarele categorii de servicii:

a) La un serviciu de boli infecto-contagioase.
b) La un serviciu de boli interne;
c) La un serviciu de chirurgie;
d) La un serviciu de boli sociale (sifilis, tuberculoză, malarie);
e) La un serviciu sanitar și de ocrotire sau administrativ;
f) La un serviciu de boli de copii sau de igienă școlară.

Fiecare din aceste stagii vor dura câte două luni de zile, exceptând cel dela boli contagioase, care va dura 4 luni. In cazul când împrejurările n'ar permite ca stagiile enumerate mai sus să se facă în timpul lunilor de școlaritate, ele se vor completa în cursul lunilor iulie, august, septemvrie, când vor putea fi executate și la instituțiile sau la serviciile sanitare din afară de localitatea de reședință a școalei. In instituțiile cu personal care primește hrană, elevii vor avea dreptul la hrană și locuință. Elevii anului al II-lea vor putea, în atari condițiuni, să suplinească personalul auxiliar plecat în concediu, dela instituțiile sanitare.

Art. 20. — Stagiile pentru bolile infecțioase se vor face în spitalele de izolare, cât și în combaterea de epidemii.

Stagiul pentru bolile interne se va putea face în serviciile de boli interne și la azilele de alienați și boli mintale.

Stagiul de chirurgie se va putea face în serviciile de chirurgie și pe lângă posturile de prim-ajutor sau posturile de salvare.

Stagiul la serviciile sanitare și ocrotire se vor face pe lângă serviciile sanitare de județ, circumscripțiile medicale, servicii de medic comunal și serviciile de desinfecție.

Serviciul administrativ se va putea îndeplini pe lângă direcțiunea școalei respective, în cancelaria inspectoratului respectiv, în cancelariile medicilor șefi de municipii, a medicilor primari de județe sau pe lângă serviciile administrative ale spitalelor cu cel puțin 100 paturi sau depozitele de medicamente.

Stagiul pentru bolile de copii și igienă școlară se va putea face în afară de serviciile speciale de boli de copii și la școlile de diverse grade din localitate unde se află școala respectivă, sub privegherea medicilor școlari. In școlile cu internate, elevii vor primi hrană și locuință.

Stagiul la bolile sociale se poate face și la laboratoriile respective.

Fiecare elev va trebui să facă în cursul stagiului o lucrare de statistică și 10 anchete sociale. Va participa la o campanie antimalarică și antisifilitică.

Art. 21. — Secretarul intendent execută toate lucrările de cancelarie ale școalei. Lucrează și păstrează cataloagele și matricolele respective, întreține și păstrează toate scriptele școalei și actele elevilor, face serviciul de secretar al comisiunilor și lucrărilor direcțiunii. Ca intendent se ocupă cu procurarea hranei și supravegherea alimentării elevilor; ca preparator se ocupă de liniștea și buna ordine în toată școala, cât și conduita elevilor la stagiu, supraveghiază și conduce activitatea elevilor în orele de meditație, supraveghează și conduce activitatea elevilor în cazul când profesorii ar fi impiedicați de a veni la cursul, se ocupe de educațiunea profesională și socială a elevilor.

Art. 22. — Secretarul-intendent este ajutat în atribuțiile lui, în ceeace privește gospodăria școalei, de personalul necesar (bucătar, spălătorese, oameni de serviciu, etc).

Art. 23. — Cursurile care se vor preda în școală, împărțite pe 2 ani, sunt cele ce urmează :

Anul I

1. Noțiuni de igienă generală, 2 ore pe săptămână.
2. Anatomia și fiziologia, 2 ore pe săptămână.
3. Patologia generală, 2 ore pe săptămână.
4. Bolile contagioase și bolile sociale, 2 ore pe săptămână.
5. Mica chirurgie și asistența bolnavilor in așezămintele spitalicești și la domiciliu, o oră pe săptămână.
6. Noțiuni generale de terapeutică și farmacologie, o oră pe săptămână.
7. Noțiuni de contabilitate și economie politică, 2 ore pe săptămână.

Anul II

1. Combaterea bolilor epidemice și endemice. Poliție sanitară, legi și regulamente sanitare, vaccinațiuni, dezinfecțiuni cu aplicațiuni practice, 2 ore pe săptămână.
2. Noțiuni generale de asistență și ocrotire socială, o oră pe săptămână.
3. Statistica demografică și epidemiologică. Anchetele medico-sociale, o oră pe săptămână.
4. Noțiuni de puericultură și igienă școlară, o oră pe săptămână.
5. Bolile contagioase și bolile sociale, o oră pe săptămână.
6. Salubritatea publică și propaganda socială (lecțiuni și lucrări), o oră pe săptămână.
7. Noțiuni de dietetică și gospodărie. Regimul alimentar pentru omul normal și pentru bolnavi, o oră pe săptămână.
8. Prepararea și administrarea medicamentelor, cunoașterea plantelor medicinale, toxicele și ajutoarele în caz de intoxicație, o oră pe săptămână.
9. Administrația sanitară, spitalicească și de ocrotire, o oră pe săptămână.
10. Noțiuni de drept, sociologie și instrucțiune civică, 2 ore pe săptămână.

Art. 24. — Cursurile anului al II-lea vor avea mai mult un caracter de aplicație practică, cu cât mai multe demonstrări pe teren și participare efectivă la lucrări de ordin sanitar (combatere de epidemii, vaccinațiuni, desinfectări, lucrări statistice și opere de asistență).

Pentru corpul didactic, lucrările practice vor fi socotite ca ore de curs.

La cererea Ministerului Sănătății, elevii din anul II vor putea fi utilizați în campaniile organizate de minister pentru combaterea maladiilor sociale. Timpul întrebuințat la aceste lucrări va fi luat în considerație la completarea stagiului și a cursului. In acest timp elevii vor primi hrana în bani dela școală și o diurnă de deplasare din partea ministerului.

Art. 25. — Desvoltarea cursurilor indicată la art. 22 se va face pe baza programului analitic fixat de minister.

Cursurile de statistică, economie politică, administrație spitalicească, legi și regulamente sanitare, vor putea fi predate de un profesor cu titlul de licențiat în drept sau științele politice, sau diplomat al Academiei comerciale, sau un licențiat sau doctor în științele medico-pedagogice; ceilalți profesori, ca și directorul, vor fi doctori în medicină.

Art. 26. — Numirea profesorilor se va face prin decizie ministerială, pe baza recomandării inspectoratului sanitar respectiv. Profesorii vor fi plătiți cu 200 lei ora de curs. Directorul va primi și o diurnă de 1000 lei lunar. Secretarul-intedent va trebui să fie oficiant sanitar. Intregul personal didactic, cum și secretarul-intendent va fi încadrat în conformitate cu dispozițiunile legii sanitare.

Art. 27. — Elevii vor fi examinați în cursul fiecărui trimestru, iar la sfârșitul trimestrului vor da câte o lucrare scrisă și vor fi notați cu

note dela 1—10. La sfârşitul anului I, vor da un examen asupra materiilor din cursul anului şi vor fi notaţi cu note dela 1—10. Nota de examen, adunată cu media din cursul anului şi împărţită prin două, va da media parţială la fiecare obiect în parte. Mediile parţiale adunate împreună şi împărţite prin patru (numărul profesorilor respectivi), vor da media generală de promovare. Nici un elev nu va putea fi promovat dacă nu întruneşte media generală de 6 şi la fiecare obiect în parte, media de cel uţin 4. Aceeaşi procedare se va urma şi pentru anul al II-lea, când se va da şi media generală de absolvire a şcoalei, care va fi alcătuită din media generală de promovare a anului I adunată cu cea din anul al II-lea şi împărţită prin 2.

Art. 28. — Examenele se vor ţine în faţa inspectorului sanitar respectiv. şi cu profesorii şcoalei, întruniţi în comisiune.

Art. 29. — La sfârşitul anului al II-lea se eliberează un certificat de absolvire care dă dreptul acelui care îl posedă să ocupe un post de oficiant sanitar (agent sanitar, agent desinfector), la stat, comună sau judeţ, sau la una din instituţiile sanitare sau aşezăminte de ocrotire.

Art. 30. — Posesorii acestor certificate vor putea ocupa locuri de subchirurg de „spital" numai după săvârşirea unui stagiu de încă un an, din care şase luni într'un serviciu de medicină internă şi şase luni într'un serviciu de chirurgie; iar acei care vor vroi să ocupe posturi de intendent de spital, secretar de serviciu sanitar sau administrator de colonie, vor trebui să facă un stagiu de un an la administraţia unui aşezământ spitalicesc sau de ocrotire cu cel puţin 100 paturi. Stagiul se face în urma aprobării date de minister, la cererea celor interesaţi.

In timpul acestui stagiu, candidaţii au dreptul la hrană şi locuinţă în contul administraţiei spitaliceşti respective.

La terminarea acestui stagiu, atât candidaţii la postul de subchirurg, cât şi acei la postul de intendent sau secretar de serviciu sanitar, vor trebui să treacă un examen de capacitate în faţa unei comisiuni compusă din director şi doi profesori ai şcoalei de oficianţi sanitari şi un medic de spital. Comisiunea va fi prezidată de inspectorul sanitar respectiv, iar examenul va consta din două probe: o probă scrisă, relativ la cunoştinţele de oficiant sanitar, şi o probă orală cuprinzând 3 chestiuni referitoare la specialitatea pe care candidatul şi-a ales-o. Fiecare membru al comisiunii va da o notă aparte, din care se va întocmi media generală, împărţindu-se prin numărul membrilor din comisiune şi vor fi promovaţi acei cari vor întruni media 6.

Art. 31. — Pentru infracţiunile săvârşite de elevi, atât în şcoală, cât şi în afară de şcoală, orice pedepse vor fi înscrise într'un registru special de pedepse şi vor fi motivate.

Art. 32. — Pedepsele vor fi următoarele :

1. Admonestarea verbală.
2. Admonestare în scris. Ambele fiind făcute în particular elevului.
3. Admonestare în clasă.
4. Admonestare cu afişarea în scris a pedepsei la intrarea în şcoală.
5. Reţinerea în cursul sărbătorilor pentru lucrări suplimentare.
6. Reţinerea în şcoală pe timpul vacanţelor de Crăciun şi de Paşti.
7. Eliminarea până la o lună.
8. Eliminarea din şcoală pe timp de 1—3 luni.
9. Eliminarea din şcoală pentru un an.
10. Eliminarea definitivă cu pierderea oricărui drept.

Art. 33. — Pedepsele dela Nr. 1, 2, 3 şi 4 se pot da de întreg corpul profesoral al şcoalei, inclusiv secretarul-intendent, cu obligaţiunea de a fi trecute în registrul de pedepse.

Pedepsele dela numărul 5 şi 6 se pot da de către directorul şi de profesorii şcoalei, direct. In acest din urmă caz, ele vor fi aduse, în prealabil, la cunoştinţa directorului.

Pedeapsa dela numărul 7 se dă de către directorul şcoalei.

Eliminarea din şcoală pe timp de 1 — 3 luni, se poate face de director cu aprobarea inspectoratului respectiv.

Pedepsele dela numărul 1—10 se vor pronunţa de către conferinţa şcoalei, prezidată de director, şi aprobate de inspectoratul sanitar respectiv. Cazurile de insubordonanţă gravă faţă de corpul profesoral, cât şi de atitudinile brutale în serviciu faţă de bolnavi, nu vor putea fi pedepsite în nici un caz cu o pedeapsă mai mică decât eliminarea pe trei luni,, iar in cazurile de rebeliune şi turburarea ordinei publice, cu eliminarea de cel puţin un an de zile.

Elevii, în tot timpul dela înscrierea în şcoală până la terminarea ei, sunt supuşi disciplinei şcoalei respective. Ei vor trebui să dea tot timpul dovadă de cinste şi bună cuviinţă, cât şi simţământ de ordine şi umanitate.

Art. 34. — Elevii cari nu vor întruni media de promovare la unau sau două materii, vor fi declaraţi corijenţi şi vor trece examenul de corijenţă între 1 — 15 septembrie a anului respectiv.

Elevii repetenţi se elimină din şcoală şi nu mai sunt reprimiţi, chiar dacă nu vor fi fost interni, ci pregătiţi în particular, aceştia vor putea însă obţine un certificat, în baza căruia să poată fi numiţi infirmieri brevetaţi.

Art. 35. — Vor putea fi admişi să treacă examenele anului I de oficianţi sanitari, elevii pregătiţi în particular. Ei vor trebui însă să se inscrie în şcoală la începutul anului şi vor trebui să se prezinte la sfârşitul trimestrului I şi II pentru a da examene parţiale asupra materiilor făcute în trimestrele respective, când vor trece o probă scrisă şi una orală şi vor fi notaţi ca elevii şcoalei. Notele obţinute vor servi pentru întocmirea mediei generale ca şi pentru elevii regulaţi ai şcoalei.

Elevii pregătiţi în particular vor trebui să

depună la înscrierea în școală actele prevăzute la art. 6 și să fie examinați medical de comisiunea medicală, conform art. 7 din acest regulament.

Elevii interni, care în cursul anului se vor dovedi a fi incapabili pentru serviciile ce urmează a le ocupa, vor putea fi eliminați pentru acest motiv, pe baza unui raport al directorului școalei și cu aprobarea inspectoratului sanitar respectiv.

Dispozițiuni finale

Art. 36. — Elevii cari au terminat cursurile școalei de agenți sanitari în iunie 1931, nu vor mai trece examenul practic cerut de art. 20 din vechiul regulament, ci vor fi însumați la școală, pe ziua de 1 octomvrie 1931, pentru a urma cursurile anului al II-lea.

Art. 37. — Până la completarea efectivului de 2 ani, cursurile anului al II-lea se vor face de actualii profesori ai școalei, împărțindu-și materiile prin bună înțelegere, în ziua deschiderii cursurilor, lucrare care se va consemna într'un proces-verbal păstrat în arhiva școalei, iar o copie va fi trimisă inspectoratului respectiv.

Art. 38. — Cu prilejul întocmirii bugetului pe anul 1932 se va completa personalul didactic și se vor prevedea fondurile necesare pentru ca școalele să funcționeze cu ambele clase în acelaș an sau numai cu câte o clasă pe an.

Art. 39. — Absolvenții școalelor normale de învățători, absolvenții de seminar, absolvenții școalelor comerciale superioare, cât și absolvenții liceelor vor putea fi admiși direct în anul al II-lea, în urma unui examen asupra materiilor din anul I, ținut după normele examenului de fine de an al anului I. Ei vor da câte o lucrare scrisă la fiecare materie.

Nota la această lucrare va înlocui nota din cursul anului a elevilor interni și vor trece și examenul oral de fine de an.

Toți aceștia vor trebui să îndeplinească toate celelalte condițiuni arătate la art. 6 și 7 ale acestui regulament. Aceștia vor obține certificatul de absolvire numai după ce-și vor completa stagiile prevăzute la art. 16.

Ei vor putea în acelaș timp să facă stagiu la două servicii, cum este:

Chirurgia sau medicina internă și bolile sociale sau bolile de copii sau la bolile infecțioase, și la oricare din celelalte servicii specificate mai sus.

Pentru această categorie examenul de absolvire se va putea ține și între 15 iunie și 1 iulie.

Art. 40. — Candidații prevăzuți la art. 39 vor fi datori să depună o taxă pentru plata comisiunii de examinare în sumă de lei 300.

Art. 41. — Candidații la posturile de subchirurgi și administratori de spitale, prevăzuți la art. 30, vor depune o taxă de lei 400 pentru plata comisiunii de examinare.

Legea pentru înființarea și organizarea școalei și corpului de infirmiere pe lângă Institutul de igienă și sănătate publică[1])

D. R. No. 1266 din 5 mai 1927, M. O. No. 98 din 6 mai 1927)

Art. 1. — Se recunoaște ca instituție de stat, pe ziua promulgării acestei legi, școala superioară de infirmiere fondată de A. S. R. Principesa Elena.

Această școală va purta numele de școala de infirmiere „Principesa Elena" și va fi încorporată institutului de igienă și sănătate publică, conform legii acestui institut, publicată în M. Of. Nr. 44 din 26 Febr. 1927.

Art. 2. — Durata cursurilor teoretice și practice este de 3 ani, fără putința de a se reduce la mai puțin.

Condițiunile de admitere a elevelor în această școală și programul detaliat al cursului se vor fixa prin regulament.

Art. 3. — Infirmierele se vor împărți în 2 categorii : infirmiere de igienă socială și infirmiere pentru îngrijirea bolnavilor în spitale și sanatorii. Infirmierele de igienă vor funcționa pe lângă dispensarii și ambulatorii de igienă socială, centre de igienă și sănătate publică și circumscripții sanitare rurale; iar infirmierele îngrijitoare de bolnavi vor fi utilizate atât în spitalele statului, județului și comunei, cât și în cele particulare în condițiuni egale cu ale statului.

Art. 4. — La absolvirea școalei, se va elibera de către Ministerul Sănătății o diplomă care le va da dreptul să-și exercite misiunea în conformitate cu dispozițiile acestei legi și a regulamentului ei.

Art. 5. — Toate absolventele școlii de infirmiere sunt obligate să servească la stat, județ, și comună și societăți de binefacere recunoscute de stat, un număr de 5 ani.

Art. 6. — Absolventele vor intra în corpul infirmierelor și se vor bucura de drepturile și îndatoririle acordate de legea și regul. Statutului funcționarilor publici.

Organizarea corpului de infirmiere, îndatoririle și modalitatea de înaintare se vor preciza prin regulament.

Art. 7. — Toate infirmierele diplomate ale școlii vor intra în corpul infirmierelor de stat și vor avea următoarele grade și clase :

1) Infirmieră stagiară încadrată la gradul II.

2) Infirmieră definitivă clasa I, II și III, încadrată la gradul 3, 4 și 5.

3) Infirmieră șefă clasa I, II și III, încadrată la gradul 6, 7 și 8.

---

[1]) Pentru reorganizarea și funcționarea școalei de infirmiere și supraveghetoare de spital „Epitropia Sft. Spiridon" s'a întocmit reg. publicat în M. O. Nr. 192 din 30 august 1929.

Art. 8. — Retribuţia infirmierelor se va fixa in bugetul Ministerului Sănătăţii, în conf. cu gradul şi clasa din care fac parte.

Art. 9. — Actualele infirmiere vizitatoare precum şi îngrijitoare de bolnavi ale ori căror alte şcoli similare de stat sau particulare, precum şi din străinătate, cum şi moaşele diplomate pot fi admise în corpul infirmierelor după ce vor depune un examen de echivalenţă în termen de 2 ani dela promulgarea acestei legi.

Art. 10. — Şcoalele particulare de infirmiere existente precum şi acele ce se vor deschide după promulgarea acestei legi, vor trebui să aibă aprobarea Ministerului Sănătăţii şi se vor supune programului impus de minister.

Art. 11. — Nimeni nu va putea exercita profesiunea de maseur sau maseuză, îngrijitor sau îngrijitoare de bolnavi, infirmier sau infirmieră, subchirurg sau subchirurgă şi arta moşitului fără a avea o diplomă recunoscută de stat.

Art. 12. — Toate dispoziţiile contrarii acestei legi, sunt şi rămân abrogate.

Instrucţiuni privitoare la funcţionarea Institutelor pentru surori de ocrotire şi surori de caritate (infirmiere) [1]

Art. 1. — Cele trei institute: „Institutul Surorilor de Ocrotire" din Cluj; „Şcoala superioară de infirmiere a A. S. R. Principesa Elena" din Bucureşti; „Institutul Surorilor de Ocrotire" din Iaşi (nou creat) — sunt instituţiuni de stat, cari au menirea specială să formeze „Surori de Ocrotire" şi „Surori de caritate" (infirmiere de spital).

Art. 2. — Conform decretului No. XXI C. D. 4884 (Monit. Of. din 8 oct. 1920) şi Legii din 5 mai 1925 (Monit. Of. No. 98 din 6 mai 1927), nici o altă şcoală de acest gen nu poate funcţiona fără o autorizaţie specială din partea Ministerului Sănătăţii. Orice şcoală — oficială sau particulară — este obligată să ceară aprobarea Ministerului în ce priveşte regulamentul, programul de studii şi orariile.

Orice abatere, poate să atragă anularea autorizaţiunei de funcţionare.

Art. 3. — Fiecare din institutele amintite la art. 1 cuprinde o secţiune pentru surorile de ocrotire şi facultativ alta pentru surorile de caritate (infirmiere de spital).

Art. 4. — Durata cursurilor este de 3 ani. Programul anului I-iu este comun pentru ambele secţiuni — fie că funcţionează la un loc sau separat. Ceilalţi 2 ani cuprind cursuri de specializare

Alegerea specialităţii se va face de candidate, după examenul primului an (comun) după preferinţa lor, în ordinea clasificaţiei, dar condiţionată de aprobarea direcţiunii, bazată pe aptitudinile constatate.

Art. 5. — Fiecare an şcolar începe la 1 septemvrie şi se continuă neîntrerupt până la 15 iulie, cu excepţia (pentru cursurile teoretice), sărbătorilor legale şi a vacanţelor (două săptămâni pentru Crăciun, o săptămână pentru Paşte, şi şase săptămâni pentru vară). Pentru continuitatea serviciului practic, Direcţiunea poate să acorde elevelor vacanţe în serii.

Art. 6. — Anul şcolar se împarte în trei trimestre şi anume: primul, la 1 septemvrie până la decemvrie (Crăciun); al doilea, până la vavanţa Paştelui, iar al treilea până la 15 iulie.

La sfârşitul fiecărui an elevele vor trece cu profesorii respectivi, examene scrise şi orale — asupra materiilor din program — şi vor fi apreciate după norma Ministerului Instrucţiunii (cu nota 10—1).

Nota minimă de promovare este 5 la cel mult 2 materii, dacă media generală este 6, iar nota minimă la conduită este 7.

Elevele cari au răspuns insuficient (sub 5), la unul sau cel mult două obiecte, vor fi declarate corigente şi sunt obligate a trece asupra acelor materii un nou examen — de corigenţă — în luna septemvrie a aceluiaş an, în faţa unei comisiuni compusă din profesorul respectiv şi directoarea de studii.

Elevele cari dela început au răspuns insuficient la mai multe obiecte, şi acelea cari nu s'au prezentat ori au căzut la examenul de corigenţă, vor fi declarate repetente, şi vor pierde bursa, urmând să-şi plătească toată întreţinerea dacă voesc să repete anul; în caz contrariu, vor fi eliminate din şcoală şi date în debit pentru cheltuelile făcute cu întreţinerea în institut.

Art. 7. — La sfârşitul cursurilor, pe baza examenelor trecute cu succes, Direcţiunea Institutului va elibera fiecărei eleve câte un certificat de absolvire, în care se vor înscrie toate studiile făcute şi notele obţinute în cursul anilor.

Pe baza acestui certificat, Ministerul Sănătăţii va libera titularelor diploma de Stat, cu indicaţia specialităţii urmate.

Art. 8. — Pentru a fi admise în Institut, candidatele vor adresa cereri scrise, cu timbrul legal. Cererile se înaintează între 1—15 august al fiecărui an, către Direcţia Institutului: pentru Bucureşti, la „Aşezămintele A. S. R. Principesa Elena" în Şoseaua Vergului; pentru Cluj, la „Institutul Surorilor de Ocrotire" în Calea Moţilor 27; pentru Iaşi, la „Institutul Surorilor de Ocrotire".

Ministerul Sănătăţii îşi rezervă dreptul ca, la propunerea motivată a Direcţiei respective, să transfere pe candidate sau eleve dela un Institut la altul.

Art. 9. — Odată cu cererea de înscriere, candidatele trebue să depue următoarele acte:

a) Actul de naştere, prin care să dovedească vârsta admisibilă — minimă 18 ani şi maximă

---

[1] Aceste instrucţiuni au fost date de Ministerul M. S. şi O. S pe baza legei sanitare din 1930 şi se aplică şi sub regimul legii actuale.

35 ani. Cazuri excepționale se vor judeca de Ministerul Sănătății conform avizului Direcțiunei școalei.

b) Certitficat liberat de comuna de origină, prin care să dovedească cetățenia română.

c) Certificatul școlar prin care să dovedească absolvirea a cel puțin patru clase secundare sau o școală echivalentă — de preferință absolventele școalelor normale.

d) Certificat prin care să dovedească starea de sănătate, liberat de un medic al Statului sau al unei Instituțiuni publice.

e) Certificat de moralitate, liberat de preotul parohiei unde a domiciliat candidata în ultimul an.

f) Consimțământul scris al părinților sau al tutorilor legali. Sunt dispensate candidatele majore.

Toate aceste acte rămân în păstrarea școalei, formând dosarul special al fiecărei eleve, până la obsolvire, retragere sau eliminarea ei din Institut. La nevoie, arătată în scris, direcțiunea poate să elibereze copii certificate.

Art. 10. — Pe lângă condițiunile de mai sus, Direcțiunea Institutului poate să supună pe candidate la un examen de admitere, constând in 3 probe scrise și anume:

a) Limba română

b) Istoria și Georgrafia

c) Fizica și Chimia.

Examenul se va ține între 20—30 august, iar detaliile lui rămân la latitudinea juriului examinator, care se compune din 3 membrii: directorea și alți 2 membri desemnați de Direcțiune.

Sunt dispensate de acest examen bacalauretele și absolventele școalelor normale sau a diferitelor școale existente de infirimiere sau de moașe, dacă îndeplinesc condițiile de mai sus.

Art. 11. — Pe lângă cele de mai sus, Direcțiunea Institutului poate să supună pe candidate unui nou examen medical și prin directoarea de studii va putea să facă orice investigațiuni privitoare la candidate.

Art. 12. — Pentru candidatele admise, Direcțiunea Institutului împreună cu juriul va întocmi proces-verbal în parte. Pentru cele respinse se va întocmi un alt proces-verbal cu arătarea motivelor, iar actele se vor restitui titularelor.

Art. 13. — Candidatele declarate admise ca eleve ale Institului vor trebui să mai răspundă următoarelor obligațiuni:

a) Vor semna o convențiune prin care se obligaă a servi ca soră de ocrotire sau soră de caritate (infirmieră) — după specialitatea urmată — un timp de cel puțin 5 ani, la Stat, județ, sau comună, ori intr'o instituțiune de binefacere in localitatea ce i se va fixa de către Ministerul Sănătății. In caz contrariu, sora va fi obligată să restitue Statului toate cheltuelile făcute cu întreținerea ei pe timpul cât a stat la Institut.

b) Vor depune taxele de instalare și școlaritate pe care le va fixa direcțiunea institutului cu aprobarea Ministerului (pentru uzarea mobilireului și eventuale stricăciuni, pentru confecționarea uniformei, pentru cursuri și bibliotecă, etc.);

c) Vor aduce obiectele indicate de către Direcția Institului cu aprobarea Ministerului (rufărie de corp, prosoape, cearșafuri, ghete, etc.).

In raport cu posibilitățile, Direcția Institutului are facultatea să dispenzeze de orice taxe sau obiecte pe elevele eminente și lipsite de mijloace, iar pe de altă parte poate să acorde oricăreia din eleve, drept împrumut, sumele necesare pentru satisfacerea obligațiunilor de mai sus, urmând ca acestea să fie reținute treptat din salariul împrumutatei, imediat după intrarea sa în funcțiune.

Art. 14. — Elevele sunt obligate să locuiască în Căminul Institutului unde primesc toată întreținerea (hrană, luminat, încălzit, spălat, etc.) supunându-se regulamentului.

Direcțiunea Institutului pune la dispoziția elevelor biblioteca și va înlesni tot felul de distracțiuni pentru orele libere.

Cu aprobarea Direcțiunii Institutului, elevele vor fi conduse la spectacole și se va organiza excursiuni instructive și recreative.

Art. 15. — Oricare elevă se poate retrage din Institut în primele 3 luni, fără nicio pretenție sau drept la despăgubire — reciproc; taxele rămân proprietatea institutului. Tot astfel și în cazul când eleva este îndepărtată pentru cauză de boală.

Din contră, dacă în restul timpului eleva este eliminată ca măsură disciplinară sau se retrage singură, fără motive serioase mărturisite în scris și apreciate de consiliul profesoral, ea va fi urmărită să restitue școalei îndoitul cheltuelilor făcute cu întreținerea sa pe timpul cât a stat în Institut.

Art. 16. — Programul cursurilor din cei trei ani de studii, cuprind următoarele:

Anul I (anul comun celor două secțiuni)

Curs preliminar (trimestrul I).

Istoria profesiunii și etica profesională

Morala.

Igiena individuală.

Elemente de anatomie și fiziologie.

Principiile și tehnica îngrijirii bolnavilor

Steno-dactilografie.

Gospodărie.

Educație fizică.

Muzică.

Recreație.

Lucrări practice de gospodărie.

Lucrări practice de ingrijirea bolnavilor (pe manechine).

Vizitarea diferitelor instituțiuni sanitare și de ocrotire.

La finele acestui curs preliminar, Directoarea școalei va întocmi pentru fiecare elevă, câte o foaie calificativă în care va arăta aptitudinile

elevei și toate constatările făcute în legătură cu profesiunea (nursing-ul).

Cursul ordinar (trimestrul II și III)

Elemente de anatomie și fiziologie.
Igiena generală.
Noțiuni de patologie generală.
Ingrijirea bolnavilor cu boale interne (nursing-ul în medicină).
Materia medică.
Ingrijirea celor cu boale chirurgicale (nursing-ul în chirurgie).
Mica chirurgie și noțiuni asupra chirurgiei de urgență.
Agenții fizici și fizioterapia.
Technica elementară la laborator (elemente de laborator clinic).
Gospodăria.
Educația fizică.
Recreația.
Lucrări practice de gospodărie.
Lucrări practice de laborator.
Lucrări practice de îngrijirea bolnavilor chirurgicali.
Lucrări practice de îngrijiera bolnavilor medicali.

Anul II (3 trimestre)

Secția surorilor de ocrotire.
Igiena colectivă (Epidemiologie, igienă școlară, igienă industrială).
Obstetrica.
Elemente de pediatrie și terapie infantilă
Puericultură.
Nutriția și dietetica.
Noțiuni de sociologie.
Asistența socială (P. I.: Biologia umană, evoluția asistenței sociale, patologia socială, ancheta socială).
Statistica sanitară și demografică.
Contabilitate și administrație de birou.
Gospodărie.
Educație fizică
Recreație.
Lucrări practice de gospodărie și administrație.
Lucrări practice de laborator.
Stagiul de spital într'o maternitate.
Stagiul de spital într'o clinică infantilă.
Stagiul în centre de ocrotire, dispensare.
Lucrări practice pe teren în domeniul asistenței sociale.
Secția surorilor de caritate (infirmiere).
Elemente de patologie și terapie chirurgicală (comună).
Obstetrica și ginecologie.
Elemente de patologie și terapie medicală (comună).
Elemente de pediatrie și alimentarea copilului.
Noțiuni de dietetică, compoziția alimentelor și valoarea lor nutritivă.
Contabilitate și administrație de spital.
Gospodărie.
Educație fizică.
Recreația.
Lucrări practice de gospodărie și administrație spitalicească.
Stagiul de spital într'o clinică (serviciu) chirurgicală.
Stagiul de spital într'o clinică medicală.
Stagiul de spital într'o clinică infantilă.
Stagiul de spital într'o clinică de obstetrică și ginecologie.

Anul III (trimestrul I și II)

Secția surorilor de ocrotire.
Igiena socială și eugenia.
Boalele infecțioase (din punct de vedere clinic).
Puericultura.
Plăgile sociale (Tuberculoza, boale venerice, etc., din punct de vedere clinic).
Asistența socială (P. II.: Asistența familiară, asistența infantilă, asistența grupurilor, asistența deliquenților, serviciul social de spital, organizarea asistenței).
Igiena mintală
Psichologia aplicată.
Pedagogia aplicată
Legislația și administrația (sanitară și de ocrotire).
Stagiul de spital într'o clinică (secție, sanator, spital) de tuberculoși.
Stagiul in dispensare și centre de asistență socială.
Lucrări practice pe teren în domeniul asistenței sociale.
In trimestrul III: Stagiul într'o clinică de boale infecțioase și celelalte stagii sau lucrări practice neefectuate.
Secția surorilor de caritate (infirmiere)
Elemente de patologie și terapie asupra: boale de gură, boale de ochi, boale de nas, gât și urechi.
Elemente de patologie și terapie asupra: boale genito-urinare, boale venerice, boale de piele.
Boalele infecțioase (din punct de vedere clinic și igienic).
Tuberculoza.
Ingrijirea bolnavilor cu boale mintale și nervoase.
Serviciul social de spital.
Stagiul de spital in clinicile de specialități chirurgicale.
Stagiul de spital în clinicile de specialități medicale.
Stagiul de spital în clinicile de boale mintale și nervoase.
In trimestrul III: Serviciul de gardă și stagiul în clinicile de boale contagioase și celelalte stagii neefectuate.
Art. 17. — Școala este condusă de o directoare, numită de Ministerul Sănătății, dintre persoanele cu reputație, care, în afară de condițiunile prevăzute în statutul funcționarilor publici, să fi făcut studii speciale, ori să

aibă o practică de cel puţin 5 ani pe terenul ocrotirilor sociale sau ca subdirectoare într'un institut analog.

Direcţiunea poate fi ajutată pentru conducerea studiilor de o subdirectoare, care să îndeplinească condiţiunile de mai sus.

Art. 18. — Direcţiunea primeşte corespondenţa şi semnează toate actele în numele Institutului.

Intocmeşte bugetul anual, pe care-l supune spre aprobare Ministerului Sănătăţii, cel mai târziu până la 1 octombrie.

Exercită controlul financiar, primind veniturile şi ordonând cheltuelile în conformitate cu bugetul. Ţine socoteli aparte de eventualele venituri extraordinare şi de întrebuinţarea lor.

Ingrijeşte de raporturile dintre Institut (şcoală) şi instituţiile în care elevele îşi fac studiile practice (stagiul), supraveghiază buna înţelegere dintre personalul şi elevele şcoalei cu personalul acelor servicii şi rezolvă, împreună cu şefii serviciilor respective, eventualele neînţelegeri ce s'ar ivi.

Prezidează colegiul profesional, pe care-l convoacă ori de câte ori este nevoie în interesul institutului. Veghiază la stricta aplicare a regulamentului şi a programelor întocmite de Minister, precum şi la disciplina întregului personal.

Art. 19. — In cazul când şcoala este încadrată intr'o altă instituţie sau aşezământ de binefacere, recomandarea Directoarei şi toate celelalte, cum şi atributele, se îndeplinesc prin intermediul Instituţiunei sau aşezământului de care depinde şcoala.

Art. 20. — Directoarea conduce căminul elevelor şi este obligată să locuiască în cămin, cu paza tuturor restricţiunilor pe care i le impune rolul ce ocupă.

Ea veghiază asupra educaţiei morale şi sociale a elevelor, asupra stării lor sanitare, asupra igienii şi a bunei ordine în cămin, fiind direct răspunzătoare de toate acestea.

Art. 21. — Pentru bunul mers al studiilor, Direcţiunea este răspunzătoare de stricta aplicare a programelor şi orariilor întocmite de Minister.

Directoarea întocmeşte la începutul fiecărui an grupele elevelor, cu indicaţia datelor şi a serviciilor (lucrările practice) şi le supune direcţiunei Institutului spre a face demersurile necesare.

Supraveghiază frequentarea regulată a cursurilor teoretice şi evidenţiază prin fişe de muncă, întreaga activitate a elevelor.

Art. 22. — Directoarea este personal răspunzătoare de păstrarea cazierelor (dosarelor) individuale ale elevelor şi de complectarea lor, la zi, cu toate datele necesare (regulamentare).

Directoarea este de drept şi profesoară de specialitate.

Directoarea poate absenta cel mult 2 zile consecutive, şi în total 30 zile pe an, trebuind să se îngrijească de înlocuire. Pentru concedii mai îndelungate, trebue să se ceară aprobarea Ministerului Sănătăţii, recomandând pe înlocuitoare.

Art. 23. — Cursurile vor fi predate de profesori şi profesoare, numiţi de către Ministerul Sănătăţii, după recomandarea Direcţiei Institutului, dintre persoanele titrate, cari au făcut studii de specialitate ori au desfăşurat o activitate pe terenul asistenţei şi al ocrotirilor sociale.

Şefii serviciilor unde elevele îşi fac stagiul (lucrările practice) vor fi de drept recunoscuţi ca profesori onorifici ai şcoalei.

Art. 24. — Profesorii (profesoarele) sunt obligaţi la stricta aplicare a regulamentului, programelor şi orariilor în ce priveşte cursurile teoretice şi practice, precum şi la participarea în colegiul profesoral, ori de câte ori sunt convocaţi.

Profesorii vor fi plătiţi pe state lunare, după numărul orelor de curs şi conform cu remuneraţia fixată prin buget.

Profesorii cari, din cauze majore, absentează dela cursul respectiv, vor căuta în acord cu Direcţiunea, să completeze acel curs în afară de program şi cât mai curând.

Profesorii cari sunt nevoiţi să absenteze 2 sau 3 ore de curs consecutive, vor anunţa Direcţia Institutului pentru a delega înlocuitori, cari vor primi salariul titularului.

După trei absenţe nemotivate, în afară de vacanţe şi concedii legale, profesorul va fi considerat demisionat şi Direcţia Institutului va aviza la înlocuirea sa.

Art. 25. — Direcţiunea şi profesorii sunt ajutaţi la instrucţiunea şi educarea elevelor de către asistente, numite prin decizie Ministerială, după recomandarea Direcţiunei, dintre absolventele distinse ale unei şcoli similare din ţară sau din străinătate, a căror diplomă a fost recunoscută de Minister.

Asistentele îndrumează şi supraveghiază educaţia şi conduita elevelor din toate punctele de vedere—atât în cămin cât şi în afară. In acest scop asistentele vor locui în cămin, vor lua masa împreună cu elevele şi le vor însoţi după programul stabilit de către Direcţiune.

Indrumează şi supraveghiază igiena şi buna ordine a elevelor şi a camerilor căminului şi conduc lucrările practice de gospodărie a elevelor.

Pe cât este posibil, asistă la cursurile teoretice şi practice ale profesorilor, pentru a supraveghea notele (însemnările) elevelor şi a face repetiţii asupra materiilor predate.

Asistentele supraveghiază şi conduc munca elevelor în servicii unde sunt repartizate pentru lucrările practice şi întreţin evidenţele referitoare la munca şi conduita elevelor.

Asistentele nu pot absenta fără învoirea Direcţiunii, care le poate acorda o permisiune până la opt zile dar pentru concedii mai lungi trebue să obţină aprobarea Ministerului.

Art. 26. — Intregul personal al Institutului dela servitor până la Directoare, trebue să urmeze prescripţiunile legii şi regulamentului. Pentru cazuri excepţionale şi în lipsă de per-

sonal special, școala se va servi de persoanele cele mai calificate, cari vor fi special recomandate de către direcțiunea Instituțiunii.

Având în vedere rolul școalei, superiorii vor da exemplu de blândețe față de inferiori, iar subalternii vor da toată ascultarea șefilor ierarhici. Pe deasupra, elevele vor întreține reciproc sentimentul de camaraderie și de amiciție pentru a imprima coabitării lor în cămin aspectul unei vieți de familie.

Art. 27. — Pentru orice abateri, se va aplica, întregului personal, penalitățile reglementare.

Art. 28. — Elevele sunt obligate a urma regulat toate cursurile și lucrările practice prevăzute în program. Absentarea nu este permisă decât în cazuri de forță majoră, apreciate de către Direcțiune.

In afară de orele prevăzute în program, când merg la lucrările practice în clinici sau laboratorii însoțite de asistente, este absolut interzis elevelor de a părăsi căminul fără autorizația Direcțiunei.

Art. 29. — Elevele vor fi ocupate întreaga săptămână cu studiile teoretice și practice, afară de Sâmbătă după amiază, care este rezervată pentru curățirea mai amănunțită a camerelor de locuit, cârpitul rufelor, spălatul și călcatul uniformelor, igiena corporală, etc.

Elevele, viitoare propagatoare de igienă, trebue să-și însușească în primul rând simțul de curățenie, ordine și estetică. Ele trebue singure să-și curețe camerele și să facă gospodăria după indicațiile Directoarei.

Art. 30. — Elevele vor purta uniforma în mod obligator în tot cursul săptămânii afară de Duminică după amiază sau de cazuri excepționale autorizate de către Directoare.

Elevele nu pot să poarte altă uniformă de cât aceia oficială, fixată de către Ministerul Sănătății.

In drumul lor elevele, purtând uniforma, nu vor fi întovărășite nici odată de străini.

Art. 31. — Duminica dimineața, elevele sunt obligate să asiste la serviciul divin, iar după masă sunt libere până la ora șapte.

Duminica, elevele pot să primească vizite, între orele 2—6, în salonul comun, dar sub nici un motiv și nici când nu vor primi vizitatori în camerele de locuit.

Numai în cazuri excepționale (pentru neamuri cari vin de departe) elevele vor putea să fie vizitate în cursul săptămânei, cu autorizarea Directoarei și numai în orele libere.

Duminică la amiază, elevele pot accepta invitațiuni pentru masă în oraș, dar trebue să anunțe aceasta din timp Directoarei, căreia îi va prezenta în scris adresa exactă a invitatorului.

Art. 32. — Corespondența elevelor se primește și se expediază numai prin intermediul Direcțiunei.

Art. 33. — Atât în cămin cât și în afară, elevele trebue să aibă o conduită exemplară. Ele sunt obligate să urmeze prescripțiunile regulamentului și să dea ascultare tuturor persoanelor încredințate cu supravegherea și conducerea lor.

Având în vedere însăși menirea institutului — de a forma elemente chemate să fie alinătoarele celor ce sufăr și îndrumătoarele celor ce zac în întunericul neștiinței — se cere elevelor ca mai întâi ele să-și însușească obiceiul ordinei, al curățeniei, al diligenții, al iubirii de adevăr, al abnegației, și o nețărmurită dragoste creștinească față de aproapele, iar între dânsele să fie ca adevărate surori.

Art. 34. — Pentru orice abatere, elevele vor avea să suporte următoarele penalități:

a) Mustrarea verbală, care se poate da chiar de către asistente.

b) Admonestarea scrisă, care se face de către Direcțiune și se înscrie în cazierul vinovatei.

c) Micșorarea notei la conduită, care se face tot prin Directoare, prin propria inițiativă sau după propunerile motivate făcute de altcineva.

d) Amenda, care se aplică numai cu aprobarea Direcțiunei.

e) Eliminarea din școală, care se dictează de către Direcția Institutului, cu avizul Consiliului Profesoral.

Pedepsele se vor aplica gradat, inscriindu-se în casier (cu excepția primei), dar pentru vinovății grave, se poate aplica chiar dela început pedeapsa maximă.

Art. 35. — In fiecare an cel mai târziu până la 1 octombrie, Direcțiunea Institutului va înainta Ministerului Sănătății tabloul absolventelor cu ordinea clasificării și cu certificatele de absolvire spre a se libera cuvenita diplomă de Stat.

Art. 36. — Odată cu liberarea diplomei, Ministerul Sănătății înscrie pe titulară în registrul special al surorilor și o numește în funcțiune acolo unde găsește necesar.

Instituțiunile publice sau particulare și așezămintele de binefacere care ar dori să aibă surori diplomate, vor trebui să se adreseze Ministerului Sănătății între 1 august—1 octombrie al fiecărui an.

Art. 37. — Surorile de ocrotire și surorile de caritate în funcțiune, se vor bucura de toate drepturile acordate prin statutul funcționarilor publici, fiind în acelaș timp supuse tuturor îndatoririlor.

Art. 38. — Surorile de ocrotire sunt încadrate, în ce privește salarizarea la tipul 5, cu gradație, cu leafa de bază 450 lei lunar, iar din partea comunii de reședință vor primi locuința (2 camere și bucătărie), luminatul și 8 m. c. lemne (adică circa 4500 lei în București).

Surorile de caritate (infirmiere de spital) vor fi încadrate la tipul de salarizare H cu leafa de bază 400 lei lunar (adică circa 3000 lei în București), și vor primi locuința și toată întreținerea în instituția unde funcționează.

Surorile cu titlul definitiv au dreptul la gradație în conformitate cu Art. 33 (42) din actuala lege sanitară.

Art. 39. — Numirea în funcțiune a surorilor se face la început cu titlul provizoriu.

Ele se pot definitiva după un termen de cel puțin un an, pe baza propunerilor și a notelor calificative din partea șefilor (inspectoare de ocrotire, sau șeful serviciului unde funcționează).

In fiecare an și la fiece schimbare de serviciu, sora va cere completarea foii sale calificative.

Art. 40. — După intreruperea serviciului (din motive de forță majoră) până la 1—2 ani, sora poate să fie reintegrată, păstrându-și toate drepturile. Reintegrarea se poate face însă numai o singură dată.

Dacă întreruperea a durat mai mult de 2 ani, sora poate să fie reprimită numai în baza unui examen și a unui nou stagiu de 6 luni.

După o întrerupere mai mare de 5 ani, sora nu mai poate fi reintegrată în serviciu.

Art. 41. — Portul uniformei este obligator în tot timpul exercițiului funcțiunei.

In afară de Direcție ori directoarea școalei, căminul va mai avea un administrator, o secreară, o conducătoare de menaj și personal de serviciu cu următoarele atribuțiuni :

Art. 42. — Administratorul este obligat a ține în regulă zi la zi toate registrele și actele cari privesc gestiunea în bani și materiale ;

Răspunde de îngrijirea și conservarea averei mobile și imobile a Institutului.

Primește și încasează ordonanțe de plată eliberate pe seama Institutului.

Intocmește conturi de întreținere a cheltuelilor lunare și le înaintează spre ordonanțare celor în drept.

Redactează corespondența Institului referitoare la serviciul său.

Răspunde de ordinea arhivei și existența sigilelor.

Verifică foaia de alimentație zilnică prezentată de conducătoarea de menaj și o prezintă la zi spre semnare Directoarei.

Se îngrijește de aprovizionarea Institutului cu alimente, lemne, etc. pe bază de licitație publică sub controlul Direcțiunii.

Face plățile celor în drept în baza actelor aprobate de Direcțiune.

Este responsabil de buna întreținere a obiectelor din inventar și se va îngriji la timp de înlocuirea materialelor uzate.

Constată pierderi sau degradări și stabilește în sarcina cui cade răspunderea.

Observă și dispune de urgență asupra reparațiunilor mici în baza aprobării cerute în prealabil Direcțiunii.

Controlează personalul de serviciu din sub ordine și propune primirea sau concedierea lui.

La îndeplinirea agendelor administrative poate să fie ajutat de un impiegat.

Art. 43. — Atribuțiunile secretarei școalei se fixează de către Direcțiune.

Art. 44. — Conducătoarea de menaj e responsabilă pentru curățenia întregului imobil al Institutului, supraveghind și controlând munca personalului de serviciu în tot ce privește curățenia și buna întreținere a casei, în afară de camerele elevelor.

Are spre păstrare, cu inventar, lingeria Institutului și se va îngriji de buna întreținere a ei și va supraveghea predarea și preluarea rufelor la spălătorie. Ea are în subordine personalul de serviciu inferior care e împărțit serviciului său.

Poartă în regulă magaziile de alimente, bucătărie, registrele auxiliare referitotare la alimente, face cu controlul administratorului cumpărările zilnice.

Controlează lunar, împreună cu administratorul, stocul alimentelor din magazie și-l compară cu rezultatul arătat de registrul materialelor. E responsabilă în primul rând asupra mărfurilor din magazie și asupra administrării și conservării lor. O cheie a magaziei de alimente va fi păstrată de administrator, iar a doua cheie de conducătoarea de menaj.

Se va îngriji de pregătirea și păstrarea bună a conservelor pentru iarnă și aprovizionarea la timp cu cele necesare ale alimentării. Târguelile mari pe piață se vor face cel puțin de două ori în săptămână, sub controlul administratorului. Conducătoarea de menaj întocmește lista de bucate, săptămânal, și o va prezenta Direcțiunei spre aprobare. Se îngrijește ca hrana zilnică să corespundă atât din punct de vedere calitativ cât și cantitativ.

Ajută administratorul la compunerea foaiei zilnice de hrană.

Art. 45. — Personalul de serviciu are îndatorirea de a-și îndeplini serviciul ce ocupă, după îndrumările ce i se dau de către conducătorii ierarhici.

Regulament pentru funcționarea școalelor de moașe

D. R. No. 2445 din 17 iulie 1924, M. O. No. 165 din 31 iulie 1924).

CAP. I

Școala și scopul ei

Art. 1. — In limita posibilităților bugetare vor funcționa pe lângă secțiile de maternități (institute obstetrice), școli de moașe, care vor avea menirea să pregătească, sub raportul teoretic și practic, elevele înscrise, pentru a putea obține libera practică a moșitului în țară.

Art. 2. — Elevele școalelor vor fi solvente și bursiere. Numărul bursierelor se va fixa în fiecare an și pentru fiecare școală de către Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale (Direcțiunea generală a serviciului sanitar). In luna iunie prin Direcțiunile de regiuni sanitare se va comunica fiecărei școli numărul bursierelor. Bursierele vor locui în internat (cămin) și vor fi supuse regimului, prevăzut de regulamentul interior de funcționare. Elevele solvente se

primesc în internat (cămin) în limita locurilor disponibile. Ele vor fi obligate să plătească taxa de întreținere, în schimbul căreia ele vor avea hrana, locuitul, luminatul și încălzitul în internat (cămin). Taxa se va plăti lunar sau trimestrial și se va stabili în fiecare an de către Direcția școlii, cu aprobarea Direcției de regiune sanitară.

Art. 3. —Internatele (căminurile) chiar când funcționează pe lângă maternitate, care nu aparține Ministerului sănătății și ocrotirilor sociale (Direcția generală a serv. sanitar), vor avea organizația în conformitate cu dispozițiile acestui regulament. Elevele solvente, după ce vor fi terminat și vor fi obținut diploma de moașe și libera practică, dela Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale (Direcția generală a serviciului sanitar) pot să practice arta moșitului în orice localitate din țară.

Elevele bursiere însă vor fi obligate să servească ca moașe funcționare la Stat, comună sau alte societăți și instituții, în conformitate cu repartiția, ce se va face de către Direcțiile de regiuni sanitare.

La admiterea în școală ca bursiere, elevele vor face o declarație autentică având și consimțământul părinților sau tutorelor, în caz când sunt minore, sau soțului în caz când sunt măritate, prin care își vor lua angajamentul că timp de 5 ani vor servi ca moașe, in localitatea ce li se va indica.

Dacă, după terminarea școalei nu și-ar ține angajamentul luat, părinții, tutorii, soțul sau moașa însăși, în caz când nu are părinți, tutore sau soț, vor restitui toate cheltuelile de întreținere in tot timpul cât a fost bursieră. Suma de bani ce urmează a se restitui se va da în debit, administrației financiare spre încasare. Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale (Direcția generală a serviciului sanitar), după propunerea Direcției de regiune sanitară, va retrage moașei respective și dreptul de liberă practică, în cazul când nu va restitui suma de bani. Spre acest scop diplomele nu se vor elibera moașelor fost bursiere timp de 5 ani. Aceste diplome vor fi păstrate la Direcțiunile de regiuni sanitare, iar publicațiile de liberă practică în Monitorul Oficial, pentru moașele foste bursiere se vor face cu rezerva, de a se putea retrage acest drept de către Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale (Direcția generală a serviciului sanitar) în cursul celor 5 ani.

CAP. II

Condițiunile de înscriere și admitere

Art. 4. — Inscrierile la școală se fac în septembrie printr'o cerere adresată Direcțiunei școalei și însoțită de următoarele acte:

a) Actul de naștere.

b) Certificat de absolvire a cursului primar.

c) Certificat de bună purtare eliberat de primăria comunei, în care domiciliază candidata.

d) Certificat de consimțământ, din care să rezulte, că bărbatul sau părintele, după cum candidata este sau nu măritată sau minoră, o autoriză ca să urmeze școala de moașe. Acest certificat trebuie legalizat de autoritatea respectivă.

Dacă candidata este văduvă, prin decesul soțului ei sau prin divorț, trebuie să dovedească decesul soțului prin extractul de moarte, iar divorțul prin sentința definitivă a divorțului transcrisă la Ofițerul Stărei Civile.

e) Certificat de sănătate, care este valabil numai dacă este eliberat, sau vizat de un medic oficial.

f) O declarație a candidatei și consimțământul autentic al părinților, soților și tutorilor, că in caz când intră bursieră, va servi 5 ani de zile Statului și instituțiunilor arătate la art. 3, iar în caz contrar își ia obligația a vărsa suma cheltuită de Stat pentru întreținere după cum se arată la art. 3.

Art. 5. — Actele vor fi verificate de Directorul școalei. Candiatele, care nu vor avea actele in regulă, se resping.

Se resping și candidatele care vor fi mai mici de 18 ani și mai mari de 40 ani.

Se resping candidatele cu defecte fizice prea pronunțate, cu divorțul neterminat și candidatele gravide.

Art. 6. — Candidatele admise pe baza actelor, vor fi obligate să treacă în fața unei comisiuni examenul de admitere în școală. Comisia examinatoare va fi formată din Directorul școalei ca președinte, din Profesorii școalei și din un medic delegat de Direcția regiunei sanitare.

Examenul de admitere se ține între 10—15 septembrie și constă din următoarele probe:

a) O probă scrisă al cărei subiect va fi fixat de comisiune, cum ar fi de exemplu descrierea localității, din care se află candidatele; un episod istoric, cunoscut de candidate sau orice alt subiect cunoscut și înțeles de ele.

Din proba scrisă se va constata gradul de cultură și inteligență al candidatei, întrucât se va pune mare preț atât pe fondul subiectului desvoltat, cât și pe forma sub care a desvoltat subiectul.

Scrierea trebuie să fie frumoasă, citeață și corectă.

b) O probă de citire, care va consta din citirea unei bucăți literare, istorice sau a oricărei alte bucăți instructive. După ce candidata va fi citit bucata indicată, o va istorisi și interpreta prin viu grai, spre a se constata, ceeace a înțeles. Se va pune mare preț atât pe modul de interpretare, cât și pe exprimarea corectă și logică.

Examenul se va ține numai în limba română.

Art. 7. — Notele se dau dela 1—10 și se însemnează de fiecare membru din comisie și la fiecare probă. Din totalul notelor se formează media de admitere, care nu poate fi mai mică de 6.

După terminarea examenului, întregul dosar cu probele date, cu numele şi clasificarea candidatelor se va înainta Direcţiei de regiune sanitară, spre aprobare. Comisia de examinare va propune şi bursierele în limita locurilor disponibile. Directorul de regiune sanitară va hotări în ultimă instanţă candidatele bursiere, având în vedere atât notele obţinute cât şi starea materială şi socială a candidatelor. Se va da totdeauna preferinţă fiicelor de săteni. Locurile se vor ocupa în ordinea clasificaţiei şi lista nominală a tuturor candidatelor admise se va afişa în localul şcoalei.

Candidatele cu cursul secundar terminat sunt admise în şcoală fără examen.

Sunt obligate însă să cunoască limba Statului.

Art. 8. — Elevele admise în şcoală vor fi obligate să-şi aducă rufăria de corp şi de pat prescrisă de regulamentul interior, precum şi hainele şi încălţămintea necesară.

Deasemenea vor fi obligate să-şi procure pe socoteala lor materialul didactic, ca cărţi, imprimate, hârtie, etc.

La admiterea în şcoală fiecare elevă va trebui să depună suma de 200 lei, ce va servi ca prim fond pentru procurarea trusei de moaşe la terminarea studiilor. In anul al doilea suma de 200 lei va fi completată, după indicaţiile Direcţiei şcoalei, cu restul sumei necesare pentru procurarea trusei.

CAP. III

Cursurile şcoalei

Cursurile şcoalei ţin 2 ani.

Şcoala se deschide la octombrie.

In anul întâi se va preda:

a) Noţiuni elementare de igienă generală.

b) Anatomie descriptivă.

c) Puericultură.

d) Teorie obstetricală.

Cursul de teorie obstetricală va cuprinde:

e) Elemente de anatomie şi fiziologie generală.

f) Anatomia şi fiziologia organelor genitale femeeşti.

g) Noţiuni despre sarcină, facere şi lehuzie normală şi anormală.

In anul al doilea se vor preda următoarele cursuri:

h) Curs de clinică şi practică obstetricală.

i) Noţiuni de puericultură.

k) Noţiuni pentru recunoaşterea boalelor infecto-contagioase la copii.

l) Noţiuni de legislaţie sanitară relativ la exercitarea profesiunei moşitului.

Cursul de puericultură se va referi la desvoltarea fătului în viaţa lui intra-uterină; la măsurile ce trebuesc cunoscute de moaşe, pentru a-i asigura fătului cât mai mari aptitudini de viaţă; alăptarea, înţărcatul şi diferite boli ale primei copilării.

Cursul de clinică obstetricală va cuprinde toată materia specială cu demonstraţiuni clinice în sala de gravide a maternităţii. Se va insista mult asupra diagnosticului sarcinii, asupra asistenţei la naştere, asupra lăhuziei normale şi patologice.

Cursurile vor fi predate de către Profesori şi vor avea în vedere nivelul de cultură şi inteligenţă al elevelor.

Art. 9. — Fiecare elevă din anul al doilea va avea un caet, după formularul dat de Direcţiunea şcoalei şi în care va însemna toate observaţiile clinice luate în cursul anului. Moaşa primară va supraveghea, ca elevele să-şi noteze toate observaţiile în caet, dându-le îndrumările cuvenite şi povăţuindu-le, ca şi în viaţa practică să continue a-şi însemna în caet toată activitatea pe care o desfăşoară. In mod periodic Direcţiunea şcoalei va examina activitatea fiecărei eleve şi va lua măsuri în consecinţă.

Art. 10. — Programul cursurilor şi orarul va fi stabilit în fiecare an de Direcţiunea şcoalei, care va alcătui şi programul de activitate al şcoalei.

In timpul vacanţei elevele pot fi repartizate la diferite spitale, unde vor avea întreaga întreţinere.

Activitatea şi purtarea lor va fi notificată de medicul spitalului către Direcţiunea şcoalei.

După terminarea celor 2 ani de studii şi după trecerea examenului de absolvire, înainte de a obţine diploma, absolventele sunt obligate să facă un stagiu de 3 luni într'un spital, de preferinţă la o secţie de boale contagioase şi dermato-sifilitice.

Datoriile elevelor

Art. 11. — Elevele sunt obligate să se conforme în totul regulamentului intern al şcoalei. Să se prezinte modest şi cuviincios, să fie sârguitoare şi să nu absenteze dela cursuri.

Art. 12. — Elevele care nu se supun acestui regulament interior de ordine al şcoalei, făcând greşeli, vor fi pasibile de următoarele pedepse:

a) Admonestare.

b) Suprimarea vacanţelor şi obligarea ei la servicii grele.

c) Excluderea definitivă din şcoală.

d) Excluderea din toate şcolile din ţară.

CAP. IV

Examenul de promovare

Art. 13. — Examenul de promovare al elevelor din anul I în anul al doilea se va face la fienele lunei iunie.

Art. 14. — Elevele anului I, spre a fi promovate în anul III, vor trebui să obţină la examenul de promovare media generală cel puţin 6.

Art. 15. — După terminarea examenului, Comisiunea va încheia un proces-verbal în dublu exemplar, la care va anexa cataloagele cu notele scrise în cifre şi litere; după aceasta, formează un tablou tot în dublu exemplar, de

elevele promovate, precum și cele corigente. Direcțiunea școalei va înainta Direcțiunei de regiune sanitară un exemplar din toate aceste acte, dresate cu ținerea examenului de promovare, iar celălalt îl va păstra în arhiva școalei, afișând și la școală o copie după tabloul de clasificare.

Art. 16. — Elevele rămase corigente la examenul de promovare, vor avea dreptul a se prezenta la examenul de corigență, care se va ține la 1—5 octombrie.

Art. 17. — Elevele, care nici la examenul de corigență n'au obținut media generală 6, vor fi definitiv excluse din școală.

CAP. V

Examenul de diplomă

Art. 18. — Direcțiunea școalei eliberează elevelor, care au terminat școala cu succes, o diplomă de moașe după normele acestui regulament.

Art. 19. — Examenul pentru obținerea diplomei de moașe se va face la finele lunei Mai.

Art. 20. — Examenul pentru obținerea diplomei de moașe constă din 2 probe:

a) Probă din teorie obstetricală și puericultură.

b) Probă clinică.

Art. 21. — Proba clinică constă în examinarea unei femei gravide sau lehuze.

Art. 22. — Comisiunea examinatoare va fi compusă din profesorii școalei și de un delegat al Direcțiunei de regiune sanitară.

Art. 23. — După terminarea examenului, în ultima ședință comisiunea va alcătui o tabelă în triplu exemplar în care se va înscrie notele: suficient, bine și foarte bine, obținute de fiecare elevă la examen. Câte una din aceste tabele va fi înaintată Direcțiunei de regiune sanitară, împreună cu un proces-verbal, în care se va indica elevele, care au trecut cu succes examenul și au dreptul de obținerea diplomei de moașe, iar cealaltă tabelă, însoțită de catalogul de examen va rămâne în arhiva școalei.

Art. 24. — Diploma absolventelor care au reușit la examenul de moașe se eliberează de către Direcțiunea școalei și va fi semnată de comisiunea examinatoare.

Art. 25. — Prestarea jurământului se face după obținerea liberei practice în prezența Directorului de regiune sanitară.

După depunerea jurământului, Directorul de regiune sanitară va arăta rolul pe care-l au în viața profesională, insistând în deosebi asupra faptului că în fața gravidei moașa nu trebue să se gândească decât la ajutorul ce trebuie să i-l dea.

Art. 26. — Eleva după primirea diplomei a liberei practice și depunerea jurământului, va primi o trusă cu cele necesare artei moșitului. Trusa va fi de tip uniform și va fi procurată de depozitul central sanitar. Această trusă va fi plătită de moașe, după cum s'a arătat la art. 8.

CAP. VI

Art. 27. — Anul școlar la școala de moașe se deschide la 1 octombrie și durează până la finele lunii iunie. In acest interval se vor ține lecțiuni în toate zilele, după modul cum se va stabili în programul cursurilor, iar vacanțele de cursuri vor fi, ca și la școlile Statului, Direcția școlii va lua însă măsuri ca vacanțele mari să servească elevelor pentru înmulțirea cunoștințelor practice în îngrijirea bolnavilor și spre acest scop va repartiza elevele pe la spitale, luând o prealabilă înțelegere cu Direcțiunile de regiuni sanitare.

CAP. VII

Directorul școalei și atribuțiunile lui

Art. 28. — Școala de moașe stă de drept sub privegherea și controlul Direcțiunei generale a serviciului sanitar, sau a organelor sale, iar conducerea ei și a internatului (căminului) sub toate raporturile este pusă sub directivele și ordinele Directorului sau Directoarei școalei.

Art. 29. — Directorului sau Directoarei școalei îi incumbă supravegherea aplicărei regulamentului. Direcția școalei va putea lua măsurile, ce le va crede de cuviință, pentru cazurile ce nu ar fi prevăzute în regulamentul de față comunicând în acelaș timp și Direcțiunii de regiune sanitară măsurile luate.

Direcția de regiune sanitară poate infirma măsurile luate dacă le consideră inutile. Toată corespondența și lucrările privitoare la conducerea școalei, se fac de către Direcția școalei.

CAP. VIII

Personalul didactic al școalei

Art. 30. — Profesorii școalei de moașe sunt puși drept sub controlul Ministerului sănătății și ocrotirilor sociale (Direcțiunea generală a serviciului sanitar).

Ei sunt în număr de trei:

a) Unul pentru teoria artei moșitului.

b) Unul pentru arta puericulturei.

c) Unul pentru clinica artei moșitului.

Ca ajutoare ei vor avea una sau două moașe primare. Moașa primară va exercita controlul asupra modului cum își fac elevele datoria în serviciu, le va instrui în viața de spital, le va da îndrumări și le va obliga să ia observații scrise în caet.

Moașele primare sunt plătite cu diurnă, pentru munca suplimentară ce o depun.

Profesorii se numesc de Direcția generală a serviciului sanitar, după recomandarea direcțiilor de regiuni sanitare. Ei sunt plătiți cu diurnă, dacă figurează în bugetul Direcțiunii generale a serviciului sanitar ca titulari la un alt serviciu.

Fiecare profesor va nota în condica de serviciu lecția pe care a făcut-o.

Directorul sau directoarea școalei va exercita controlul, ca cursurile să se facă regulat și în conformitate cu programul școalei.

Art. 31. — Secretarul va fi unul dintre funcționarii administrativi ai instituției, căruia i se va da o diurnă. Elevele din internat (cămin) vor fi supraveghiate și îndrumate de o monitoare-supraveghetoare, care va trebui să aibă c școală de menaj sau o altă școală practică și apropiată de rolul ce-l vor avea moașele în viața socială. Această funcționară va fi numită de Direcția regiunei sanitare, dacă necesitățile reclamă această numire și va fi plătită cu diurnă. Pentru abateri dela datorie, poate fi înlocuită de Direcțiunea de regiune saniară.

Art. 32. — Direcțiunile de regiuni sanitare vor înainta Direcțiunei generale a serviciului sanitar tablouri nominale de elevele bursiere și solvente.

La sfârșitul anului școlar vor înainta tablouri nominale, în care să înscrie întreaga situație și anume: Elevele eliminate în cursul anului; elevele bursiere și solvente promovate din anul întâi în anul al doilea; elevele bursiere și solvente, cari au obținut diploma și localitățile în care au fost numite ca moașe oficiale sau fixate ca moașe particulare.

Art. 33. — In termen de o lună dela promulgarea acestui regulament fiecare Direcție de școală își va alcătui regulamentul interior, atât în ceeace privește școala cât și internatul, pe care îl va înainta sprea aprobare Direcției generale a serviciului sanitar, prin Direcțiunile de regiuni sanitare. Direcțiunile de regiuni sanitare își vor da avizul asupra regulamentului interior printr'un raport scris. In regulamentul interior al școalei și al internatului (căminului) se vor preciza toate atribuțiunile ce se dau elevelor atât în timpul școalei cât și la spital și în internat (cămin).

Art. 34. — Toate dispozițiunile contrare celor din acest regulament sunt și rămân abrogate.

Regulamentul pentru Școala de moașe dela Institutul Maternitatea din București

(D. R. Nr. 3023, din 31 Sept. 1911, M. O. No. 143 din 28 sept. 1911).

CAPITOLUL I

Scopul școalei

Art. 1. — Școala de moașe are drept scop de a da femeilor cari voesc a deveni moașe, o instrucțiune teoretică și practică, conform progreselor științei și ale artei moșitului.

CAPITOLUL II

Condițiunile de înscriere

Art. 2. — Pentru a fi admise în școală, candidatele pot fi de orice naționalitate și religiune, cu condițiunea de a cunoaște bine limba română.

Art. 3. — Ele pot fi măritate, nemăritate sau văduve.

Art. 4. — Inscrierile se fac dela 1—15 septembrie ale fiecărui an, printr'o cerere adresată Eforiei, subscrisă de candidată și însoțită de următoarele acte:

a) Actul de naștere prin care să se probeze că au vârsta între 20—35 ani;

b) Certificat constatând buna conduită. Acest certificat, subscris de 3 persoane din suburbia unde domiciliază candidata, va fi legalizat de autotritatea respectivă;

c) Certificat prin care bărbatul sau părintele, în caz când candidata nu este măritată, consimte ca soția sau fiica sa să urmeze cursurile școalei. Acest certificat va fi legalizat de autoritatea respectivă.

Când candidata este văduvă prin deces sau prin divorț, va dovedi în primul caz decesul soțului prin extractul de moarte, iar în al doilea caz divorțul, prin sentința de divorț, rămasă definitivă și transcrisă la ofițerul stărei civile.

Femeile în instanță de divorț nu sunt admise.

d) Certificat de studii cel puțin a 2 clase gimnaziale, sau de externat, sau profesionale sau normale.

Acest certificat poate fi sau dela o școală a Statului sau dela un institut autorizat de Stat, însă ale cărui certificate de studii echivalează cu certificatuld e studii al școalelor Statului.

Această condițiune urmează să o îndeplinească și moașele cari au făcut studii în străinătate și cari cer echivalarea diplomei lor cu aceea a școalei de moașe de pe lângă institutul Maternitatea.

Art. 5. — Candidatele cari au defectuozități fizice, incompatibile cu calitățile cerute unei moașă, cum și acelea cari sunt însărcinate, nu se pot înscrie.

Art. 6. — Eforia se pronunță defintiv asupra admiterii elevelor în școală, pe baza actelor prezentate, și după expirarea termenului de înscriere, trimite direcțiunii școalei o listă de numele și pronumele candidatelor înscrise.

CAPITOLUL III

Art. 7. — Candiatele înscrise, spre a fi admise în școală, sunt obligate să treacă examenele de admisibilitate, cari se țin în fiecare an în localul școalei, numai între 15—20 septembrie.

Art. 8. — Acest examen constă din următoarele probe:

a) Scriere curentă după dictando;

b) O compoziție de stil epistolar;

c) O chestiune de aritmetică practică predată în cele 4 clase primare;

d) O chestiune de geografia ţării.

Art. 9. — Examenul de admitere se va face de o comisiune compusă din profesorii şcoalei, sub preşedinţia directorului şcoalei.

Art. 10. — Notele se dau între 0—10.

Art. 11. — Candidatele cari la proba de dictando nu vor obţine nota 4 la fiecare profesor, vor fi eliminate de comisie dela celelalte probe.

Art. 12. — Pe fiecare probă scrisă profesorii vor pune note în litere şi în cifre şi vor subscri toate probele.

Aceste probe se vor păstra în arhiva şcoalei.

Art. 13. — Spre a fi admise la şcoală candidatele vor trebui să întrunească media generală 6 la cele 4 probe.

Art. 14. — După terminarea examenului comisia va alcătui o tabelă, în care se va nota pentru fiecare candidată, atât notele obţinute la fiecare profesor, precum şi media generală a tuturor notelor.

Originalul tabelei se va trimite Eforiei, o copie se va afişa în localul şcoalei şi o altă copie va rămâne in arhiva şcoalei.

Art. 15. — Eleva admisă în şcoală, retrăgându-se, nu va mai fi primită, dacă dela admiterea ei la şcoală va fi trecut doi ani.

CAPITOLUL IV

Cursurile şcoalei

Art. 16. — Cursurile şcoalei ţin 2 ani şcolari. Şcoala se deschide dela 15 septembrie, iar prelegerile încep dela 16 octombrie şi durează până la 15 iunie inclusiv.

Art. 17. — In anul întâiu se va preda cursul teoretic al artei moşitului, precum şi cursul de morală şi de limba română.

Art. 18. — Cursul de teoria artei moşitului va cuprinde:

a) Elemente de anatomie şi fiziologie generală;

b) Anatomia şi fiziologia socială a organelor genitale femeieşti;

c) Despre sarcini, faceri şi lehuzii regulate;

d) Despre sarcini, faceri şi lehuzii neregulate;

e) Elemente şi strictul necesar pentru moaşe din mica chirurgie, noţiuni de metode antiseptice, de medicamentele antispetice şi vaccinare.

Aceste noţiuni trebuesc predate şi terminate în cursul anului întâi.

Art. 19. — Din morală se va preda: noţiuni de morală practică, iar din limba română se va preda gramatica, partea etimologică şi sintaxa, iar în mod mai desvoltat, noţiuni de stil epistolar şi compoziţiuni.

Art. 20. — In anul al doilea se va preda cursul de practică şi clinică obstetricală.

Art. 21. — Cursul de clinică obstetricală va cuprinde toată materia specială.

Profesorul va face demonstraţiuni clinice într'un mod practic şi accesibil instrucţiunii ce se cere unei moaşe, în raport cu cazurile cari se prezintă la Maternitate, se va insista mai ales asupra cunoaşterii femeilor gravide, asupra asistenţei facerilor, asupra îngrijirilor ce trebueşte să se dea lehuzelor şi copiilor noui născuţi.

Toate acestea, atât în stare fiziologică, cât şi în stare de accidente sau de anomalii patologice. Se va arăta practica micilor manipulaţiuni obstetricale şi mijloacele antiseptice în general.

Elevele anului al doilea sunt obligate a lua observaţiuni asupra cazurilor ce se prezintă în clinică.

Art. 22. — Cursurile de teorie şi clinică se vor preda de 3 ori pe săptămână, iar morala şi limba română de 2 ori pe săptămână.

Programul cursurilor şi orarul se va stabili de direcţiunea şcoalei, în unire cu corpul profesoral, la începutul fiecărui semestru.

Art. 23. — Elevele anului al doilea vor fi împărţite în serii, în raport cu numărul lor, pentru a face practica şi garda în sala de facere şi serviciul în sălile lehuzelor pe timp de 24 ore. In acest timp ele sunt puse sub supravegherea moaşei primare şi a internelor de serviciu, fiind obligate a face serviciul indicat de acest personal.

Tabloul de serii va fi afişat în sala de facere.

Art. 24. — Nutrimentul acestor eleve se liberează osebit, de eforie, pe timp de 24 ore, prin administraţiunea institutului.

CAPITOLUL V

Datoriile elevelor

Art. 25. — Elevele sunt obligate a urma regulat toate cursurile şi după orariul şi programa aprobată de profesorii şcoalei şi afişată de directorul şcoalei şi a nu se absenta dela şcoală.

La finele fiecărei luni sunt obligate a da examen lunar de materia predată.

Art. 26. — După facerea apelului nominal nu mai este permis nici unei eleve să intre sau să iasă din şcoală până la finele unei lecţiuni.

Se exceptează cazul de forţă majoră.

Art. 27. — Absenţele cari se pot justifica sunt acelea provenite din cauză de boală sau de forţă majoră.

Art. 28. — Eleva din anul întâi, care va face în cursul unei luni 3 absenţe nemotivate. va fi exclusă din şcoală.

Art. 29. — Eleva din anul al doilea, care va face în cursul unei luni 3 absenţe nemotivate, atât dela curs cât şi dela seria de gardă, nu are dreptul a se prezenta în acel an şcolar la examenul pentru obţinerea diplomei de moaşă.

Dacă însă, după aplicarea acestei pedepse ele vor continua a lipsi, vor fi excluse din şcoală.

Art. 30. — Pedepsele prevăzute la art. 28 şi 29 se vor aplica de eforie în urma unui raport al direcţiei şcoalei.

Art. 31. — Moralitatea, buna purtare şi buna

cuviinţă fiind podoaba unei moaşă, elevele în tot timpul învăţământului vor trebui să aibă o conduită exemplară., fiind obligate a da cea mai mare ascultare şi supunere dispoziţiunilor şi poveţelor corpului învăţător al şcoalei, precum şi celorlalte persoane, cari sunt puse a le supraveghia în practică.

Art. 32. — In tot timpul lecţiunilor elevele vor fi cu cea mai mare atenţiune la explicaţiunile şi întrebările profesorului.

Sgomotul, şoptirea sau orice alte dezordine, sunt interzise cu desăvârşire.

Art. 33. — In orele de prelegeri elevele sunt obligate a se aşeza în clasă şi a-şi prepara lecţiunile până la intrarea profesorului.

Art. 34. — Preumblarea prin coridoarele Maternităţii şi intrarea prin saloanele lehuzelor, sau în camera de consultaţiuni gratuite, este cu totul interzisă elevelor, bineînţeles afară de elevele cari vor fi de gardă în Maternitate.

Art. 35. — Elevele cari vor contraveni dispoziţiunilor art. 31—34 vor fi pasibile de următoarele penalităţi :

a) Excluderea din şcoală pe un timp limitat ;
b) Excluderea definitivă din şcoală ;
c) Excluderea din toate şcoalele de moaşe din ţară.

Aceste penalităţi se vor aplica de eforie, în urma unui raport al direcţiunii şcoalei

CAPITOLUL VI

Examenul de promovare

Art. 36. — Examenul de promovare a elevelor din anul I în anul II se va face dela 11—20 iunie.

Art. 37. — Elevele anului I, spre a fi promovate în anul II, vor trebui să obţină la examenul de promovare media generală cel puţin 6.

Art. 38. — Examenul de promovare se face înaintea comisiunii compusă din profesorii de clinică şi teorie.

Acest examen constă din o probă orală din toate părţile artei moşitului predate în cursul anului.

Art. 39. — Eleva va răspunde câte 5 minute la fiecare chestiune.

Art. 40. — După terminarea examenului, comisiunea va încheia un proces-verbal în dublu exemplar, la care anexează cataloagele cu notele scrise în cifre şi în litere, după aceasta formează un tablou tot în dublu exemplar de elevele promovate, precum şi de cele rămase repetente.

Un rând din toate aceste acte dresate cu ţinerea examenului de promovare, direcţiunea îl va înainta Eforiei, iar celalt îl va păstra în arhiva şcoalei, afişând în acelaş timp şi la şcoală o copie de pe tabloul de clasificare.

Art. 41. — Elevele rămase repetente la examenul de promovare vor avea dreptul a se prezenta la un examen de corigenţă, care va ţine dela 1—10 octombrie.

Art. 42. — Formalităţile cerute a se îndeplini cu ţinerea examenului de corigenţă, vor fi cele prescrise la art. 37—40.

Art. 43. — Elevele anului I, cari nu se vor prezenta nici la examenul de promovare, care se ţine dela 11—20 iunie, nici la cel de corigenţă care se ţine dela 1—10 octombrie, se consideră ca retrase din şcoală.

Art. 44. — Elevele din anul I sau II, rămase repetente doi ani şcolari consecutivi, vor fi eliminate din şcoală de Eforie, după un raport făcut de direcţiunea şcoalei pe motiv de incapacitate.

CAPITOLUL VII

Examenul de diplomă

Art. 45. — Examenul pentru obţinerea diplomei de moaşă, se va face dela 21—30 iunie.

Art. 46. — Elevele anului II, pentru a obţine diploma de moaşă, vor trebui ca la exemenul de diplomă să obţină media generală cel puţin egală cu 7.

Art. 47. — Elevele anului II, cari la examenul de diplomă n'au obţinut media notelor cel puţin egală cu 7, vor fi amânate pentru un nou examen, care se va ţine dela 8—12 ianuarie anul viitor.

Dacă nici la acest examen nu vor reuşi, se consideră repetente, rămânând a se prezenta la un al treilea examen care se va ţine dela 21—30 iunie viitor.

Art. 48. — Atât elevele cari au reuşit la examenul pentru obţinerea diplomei de moaşă, cum şi cele amânate pentru ianuarie, vor fi obligate a face serviciul de zi după serii în timpul vacanţei dela 1 iulie până la 15 octombrie dată prestării jurământului.

Art. 49. — Examenul pentru obţinerea diplomei de moaşă va consta din două probe :

a) Proba orală din teorie obstetricală şi
b) Proba clinică.

Art. 50. — Eleva va răspunde câte 5 minute la fiecare cestiune orală, pusă de fiecare membru examinator.

Art. 51. — Proba clinică constă în examinarea unei femei gravide sau lehuze. Pentru această probă li se acordă elevelor câte 10 minute de examinare şi 5 minute pentru expunerea cazului.

Art. 52. — Comisiunea examinatoare va fi compusă din profesorii de teorie şi clinică ai şcoalei şi din un delegat al ministerului de interne şi propus de consiliul sanitar superior.

Art. 53. — Fiecare membru al comisiunii examinatoare va avea câte un catalog şi va pune nota dela 0—10, pentru fiecare probă de teorie şi clinică.

Art. 54. — După terminarea examenului, în ultima şedinţă, comisiunea va alcătui o tabelă, în dublu exemplar, în care se vor înscrie notele obţinute de fiecare elevă la examen.

Una din aceste tabele, însoţită de un rând de cataloage de examen, va fi înaintată Eforiei, împreună cu un proces-verbal, în care se va indica

elevele cari au satisfăcut examenul și au dreptul la obținerea diplomei de moașă, cum și acelea cari sunt amânate pentru a trece un nou examen la ianuarie, iar cealaltă tabelă va rămâne în arhiva școalei.

Art. 55. — Pentru examenul de diplomă, care se ține dela 8—12 ianuarie, se va proceda ca și pentru examenul care se ține dela 21—30 iunie.

Art. 56. — Elevele cari au reușit la examenul pentru obținerea diplomei de moașă, sunt obligate a urmà practica la institutul Maternitatea, dela 1 iulie până la 15 octombrie, data prestării jurământului.

Acelea cari vor contraveni acestui articol nu vor fi admise a prestà jurământul și nu li se vor liberà diploma decât după trei luni, calculate dela 15 octombrie.

Art. 57. — Diploma elevelor cari au reușit la examenul de moașă și au urmat practica la institutul Maternitatea, se liberează de către Eforie, imediat după prestarea jurământului și numai în urma raportului confesorului institutului, că elevele au prestat jurământul.

Art. 58. — Prestarea jurământului se va face în ziua de 15 octombrie, față cu membrii Eforiei, sau cu delegatul lor, cum și cu corpul profesoral.

Art. 59. — Jurământul constă în următoarele nouă articole, zicând fiecare moașă:

Eu (fiecare elevă își pronunță numele) jur în umele Sfintei Treimi:

I. Că voiu purtà tot respectul cuvenit celor mai mari ai mei și oricând voi fi chemată în serviciu, din partea onoratei autorități medicale superioare, mă voiu prezentà acolo, voiu răspunde după cuviință, voiu cunoaște ale ei deciziuni și voiu urmà după dânsele:

II. Că nu voiu orândui nimănui, nici voi face singură vreo doctorie pe dinăuntru fără povață și primirea vreunui doctor cu dreptul de liberă practică în România;

III. Că voiu exersà arta ce am învățat, cu onoare, cu credință și silință, că nu mă voiu împotrivi a dà ajutor la orice femeie însărcinată, fără osebire, mergând fără întârziere, oriunde voi fi chemată, ziua și noaptea;

IV. Că nu mă voiu înduplecà la stricarea sau lepădarea vreunui copil, la ascunderea sau la schimbarea lui, sau altă osânditoare urmare de asemenea natură;

V. Că la toate neobișnuitele și primejdioasele întâmplări ce voiu vedea asupra sarcinei, asupra nașterii sau asupra lehuziei, voiu chiemà din vreme, spre ajutor, vreun mamoș sau doctor, spre a nu se întârzià ajutorul cerut de trebuință la asemenea întâmplări, pentru a pătimașilor vremelnică sau veșnică fericire;

VI. Că pe cei de aproape de moarte, copii de mame creștine, care după naștere pot să moară până la venirea preotului, îi voiu botezà după neapărată trebuință, numai cu apă, iar nu cu alt fluid, zicând: se botează servul (sau serva) lui Dumnezeu (Ion sau Maria) în numele Tatălui, amin, și al Fiului, amin, și al Sfântului Duh, amin, și pe acest botezat (sau botezată) îl voiu dà în cunoștința preotului, arătând motivele cari m'au făcut să-l botez.

VII. Că nu voi descoperi nimănui nici un secret, nici nu voiu da pe față misterele însărcinatelor, iar întâmplările criminale le voiu arăta îndată autorităților competinte și voiu descoperi toate cu scrupulozitate.

VIII. Când mă voiu afla la vreo lehuză de rit străin și copilul se va aflà în pericol de moarte, voiu arăta cazul familiei și o voiu sfătuì a îndeplinì prescripțiunile art. VI, după regulele stabilite de religiunea căreia va aparține.

IX. Când eu (eleva își spune numele), de religiune (eleva își spune religiunea) mă voiu afla la o lehuză creștină ortodoxă, voiu pune pe unul din membrii familiei aflat de față, bărbat sau femeie, a îndeplini prescripțiunile art. VI, după regulile stabilite de biserica ortodoxă pentru ortodoxi, iar pentru celelalte după prescripțiunile ritului sau religiunii fiecăreia.

„Așa să-mi ajute Dumnezeu".

Art. 60. — Acest jurământ se va subscrie de fiecare elevă, după ce mai întâiu va fi trecut într'o condică, care se va păstra în arhiva școalei, se va contrasemna de membrii eforiei sau de reprezentantul lor, cum și de confesorul institutului, aplicându-se și sigiliul școalei.

Art. 61. — Moașele de rit străin depun jurământul lor în acelaș sens, față cu confesorii bisericilor lor respective, cum și cu confesorul institutului, care va trebui să asiste la prestarea jurământului.

Ele sunt obligate a subscrie în registru, în dreptul confesorului care le-a supus la jurământ.

Confesorul străin asemenea este obligat a subscrie în registru și a pune sigiliul bisericii respective.

Art. 62. — Fiecare moașă diplomată, eșită din școală, voind a mai face practică în institut, are dreptul numai la 6 luni de internat, după recomandațiunea șefului de serviciu.

Se va prefera în totdeauna rândul clasificațiunilor succesive.

Art. 63. — Diploma pentru a practica arta moșitului se liberează de eforie în numele Ministerului de interne, și va purta semnătura ministrului și a eforilor.

CAPITOLUL VIII

Vacanțele

Art. 64. — Anul școlar în școala de moașe, se deschide la 15 septembrie, iar prelegerile încep la 16 octombrie și durează până la 10 iunie inclusiv.

In acest interval se vor ține lecțiuni în toate zilele, în modul cum se va stbaili în programul cursurilor, iar vacanțele vor fi:

I) Cea de Crăciun, care începe la 24 decembrie și ține până la 7 ianuarie inclusiv; cea de Paști, care începe la Dumineca Floriilor și ține până la Dumineca Tomei, și cea de vară, care începe

dela 1 iulie și ține până la 15 septembrie, cum si toate Duminecile de peste an.

II) Sărbătorile cele mari stabilite de Sf. Sinod, precum :

1. Inălțarea Sf. Cruci, la 14 septembrie;
2. Sf-ta Paraschiva, la 14 octombrie;
3. Sf. Dumitru, la 26 octombrie;
4. Sf-ții Arhangheli Mihail și Gavril, la 8 noembrie ;
5. Intrarea în biserică, la 21 noembrie;
6. Sf. Nicolae, la 6 decembrie;
7. Sf-ții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan, la 30 ianuarie ;
8. Intâmpinarea Domnului, la 2 februarie;
9. Bunavestire, la 25 martie ;
10. Sf. Gheorghe, la 23 aprilie;
11. Sf-ții Impărați Constantin și Elena, la 21 maiu ;
12. Sf-ții Apostoli Petru și Pavel, la 29 iunie;
13. Inălțarea Domnului, la 40 zile după Paști;
14. Pogorirea Sfântului Duh și Sf-ta Treime, la 50 zile după Paști, Duminecă și Luni.

III) Sărbătorile naționale, precum :

1. Nașterea M. S. Regelui Carol I, la 8 aprilie;
2. Onomastica M. S. Reginei Elisabeta la 24 aprilie ;
3. Proclamarea Independenței Române, la 10 maiu ;
4. Unirea Principatelor, la 24 ianuarie;
5. Proclamarea Regatului, la 14 martie.

Art 65. — Elevele anului al doilea, înscrise pentru serviciul de gardă, și care au trecut examenul de diplomă, precum și cele amânate sau rămase repetente, nu se vor bucura de aceste vacante.

CAPITOLUL IX

Directorul școalei și atribuțiunile lui

Art. 66. — Școala de moașe stă de drept sub privegherea și controlul Eforiei, iar conducerea ei în privința ordinei, a disciplinei și a moralitătii, cum și în privința administrativă, este pusă sub imediata direcțiune a profesorului de clinică, care în acelaș timp este medic-șef al institutului Maternitatea.

Art. 67. — Directorul este obligat a avea grije pentru stricta observare a regulamentului.

El va putea lua dispozițiunile ce le va crede de cuviință pentru cazurile ce nu ar fi prevăzute în regulamentul de față, comunicând în acelaș timp și eforiei dispozițiunile ce a luat.

Toată corespondența și lucrările privitoare la conducerea școalei, se fac de către director.

CAPITOLUL X

Personalul didactic al școalei

Art. 68. — Profesorii școalei de moașe sunt puși direct sub controlul Eforiei.

Ei sunt în număr de trei :

a) Unul pentru teoria artei moșitului ;
b) Unul pentru clinica artei moșitului și
c) Confesorul institutului face lecțiuni de morală și de limba română, și este obligat în acelaș timp a îndeplini și funcțiunea de secretar al școalei, păstrând arhiva și registrele.

Art. 69. — Profesorul de clinică, care este și director al școalei, prezidează de drept comisiunile examinatoare.

Art. 70. — Profesorul de teorie este numit prin decret regal, după recomandațiunea Eforiei, făcută pe baza unui concurs, depus după un regulament special, iar confesorul institutului este numit direct de Eforie.

Art. 71. — Profesorii sunt direct răspunzători de cursul predat.

Art. 72. — Profesorii nu pot lipsi dela cursuri fără un concediu aprobat de Eforie.

Art. 73. — Profesorii școalei cari vor imprima cursul destinat elevelor, îl vor putea introduce în școală, însă numai cu aprobarea Eforiei

CAPITOLUL XII

Secțiunea moașelor rurale întreținute de Stat, pe lângă școala de moașe a Eforiei

Dispozițiuni privitoare la secția „moașelor rurale"

Art. 74. — Secțiunea va funcționa în condițiunile de mai sus ale școalei de moașe a Eforiei, cu excepțiunile enumărate în articolele de mai jos.

Art. 75. — Secția se va întreține cu cheltuiala Ministerului de interne, și numai pe timpul cât Ministerul va da fondurile necesare, adică pentru materialul didactic și pentru întreținerea elevelor care fac de gardă; în caz contrariu, secția se va desființa de Eforie.

Art. 76. — Numărul elevelor care urmează această școală va fi până la 60.

Art. 77. — Ministerul de interne [1]) poate supraveghea pe aceste eleve în oraș, în orele în care ele nu sunt ocupate în școală, nu va putea însă avea nici un drept de amestec în funcționarea școalei Eforiei și a secției moașelor rurale.

Art. 78. — Tot materialul didactic și imprimatele necesare acestei secții se va procura de Ministerul de interne, după modelele ce se vor da de Eforie, de acelaș fel cu ale școalei sale de moașe.

Art. 79. — Directorul școalei de moașe a Eforiei va fi de drept și directorul secției moașelor rurale.

El va corespunde numai cu Eforia, care la rândul său va corespunde cu Ministerul de interne direct în ce privește afacerile acestei secții.

Art. 80. — Ministerul de interne va plăti Eforiei, după conturile ce i se vor prezenta, câte un leu pe fiecare zi, de fiecare elevă din seria zilei de serviciu, ca nutriment al elevelor secției moașelor rurale din anul al III, care după regulament sunt obligate să facă practică în inst. Maternitatea.

---

1) Prin crearea Ministerului M. S. și O. S. atribuțiunile Ministerului de Interne prevăzute în acest reg. au trecut asupra sa.

Art. 81. — Diplomele absolventelor secției rurale a școalei de moașe se vor libera de ministerul de interne, după recomandația Eforiei. Ele însă vor purta mențiunea expresă că aceste eleve nu pot practica arta moșitului decât în comunele rurale.

Art. 82. — Eforia nu are nici o obligațiune către elevele care au absolvit secția moașelor rurale, după obținerea diplomei de moașă rurală.

Art. 83. — Elevele secției rurale a școalei de moașe vor fi recomandate Eforiei de ministerul de interne, la 15 septembrie al fiecărui an școlar.

Art. 84. — Ele vor fi măritate, nemăritate sau văduve.

Art. 85. — Pentru fiecare elevă, ministerul va trimite Eforiei:

a) Actul de naștere,

b) Certificat de 4 clase primare.

In mod excepțional pot fi recomandate de minister chiar dintre acelea care nu au cursul primar complect.

Aceste din urmă eleve însă, dacă s'ar dovedi că inteligența naturală nu le ajută să suplinească lipsa unei clase primare, vor fi eliminate din școală.

Art. 86. — Eforia trimite directorului școalei, după recomandația ministerului de interne, la 15 septembrie al fiecărui an, o listă de numele, pronumele, etatea, locul nașterii și starea fiecăreia din candidatele înscrise la secția moașelor rurale a școalei de moașe.

Art. 87. — Comisiunea examinatoare pentru obținerea diplomei de moașă rurală va fi compusă din profesorii de teorie și clinică ai școalei de moașe a Eforiei si dintr'un delegat al ministerului de interne.

CAPITOLUL XII

Dispoziții tranzitorii

Art. 88. — Regulamentul de față se va pune in aplicare imediat după sancționarea lui.

Art. 89. — Toate regulamentele, dispozițiunile și deciziunile eforiei, privitoare atât la școala de moașe de pe lângă institutul Maternitatea, cât și la secția moașelor rurale, anterioare regulamentului de față, sunt și rămân abrogate.

Regulamentul pentru serviciul sanitar de județ[1])

(D. R. No. 2851 din 18 Iulie 1894, M. O. No. 105 din 12 august 1894).

Atribuțiunile agenților sanitari

Art. 101. — Fiecare plasă și, pe cât mijloacele vor permite, fiecare comună rurală vor avea câte un agent sanitar; asemenea fiecare comună urbană va avea cel puțin un agent sanitar.

Art. 102. — In posturile de agenți sanitari de plăși, de comune urbane și de comune rurale, pot fi numite numai persoanele care posedă titlul de subchirurg și au dreptul de a exercita mica chirurgie.

In lipsă de subchirurgi cu dreptul de exercițiul micei chirurgii, se pot numi provizoriu in posturile de agenți sanitari pentru comunele rurale și alte persoane cari, știind a citi și scrie bine, sunt deprinse cu căutarea bolnavilor și au vocațiune (aplicare) pentru profesiunea de subchirurg, precum: foști sanitari în armată și vechi infirmieri la spitale;

Agenții sanitari numiți provizoriu sunt datori, după o practică de doi ani, să depună înaintea consiliului de igienă și de salubritate publică al județului respectiv, examenul pentru obținerea titlului de subchirurg, conform regulamentului respectiv; în caz contrariu ei vor pierde dreptul de a mai ocupa funcțiunea de agent sanitar.

Art. 103. — Numirea și revocarea agenților sanitari se face prin deciziune ministerială, după avizul medicilor primari de județe.

Art. 104. — Agenții sanitari de plăși sunt plătiți din casa județului. Agenții sanitari de comune urbane se plătesc din casa urbei respective; iar agenții sanitari pentru comunele rurale sunt plătiți din casa comunală sau din casa județului, sau din ambele case (art. 10).

Art. 105. — Agenții santari de plăși locuesc la reședințele sub prefecturilor și sunt puși sub ordinele medicilor de plasă; agenții sanitari comunali locuesc în comunele respective și sunt puși: cei din comunnele urbane sub ordinele medicilor de urbe, cei din comunele rurale sub controlul și ordinele medicilor de plasă.

Art. 106. — Medicii de plasă și de urbe pot acorda agenților sanitari, puși sub ordinele lor, permisiuni de a absenta dela post până la 5 zile. Aceste permisiuni nu se pot repeta în cursul unui an mai mult de două ori

Congedii mai mari de 20 zile pe an se pot acorda agenților sanitari numai de către medicul primar al județului, după avizul medicilor de plasă și de urbe respectivi.

Art. 107. — Fiecare agent sanitar, autorizat de a executa operațiunile de vaccinare și de revaccinare, va avea și va păstra în curățenie perfectă o cutie cu obiectele ce formează micul arsenal al vaccinatorului (prevăzute la art. 32 din regulamentul pentru vaccinare și revaccinare).

Cutiile și obiectele cu instrumentele necesare vaccinatorilor se vor procura: pentru agenții sanitari de plasă din casa județului, pentru agenții comunali din casele comunale respective. Predarea și primirea acelor cutii se va face

---

1) Din acest regulament au rămas în vigoare numai dispozițiunile privitoare la atribuțiunile personalului tehnic auxiliar sanitar (V. art. 30 reg. pt. statutul personalului tehnic sanitar auxiliar publicat în M. O. No. 236 din 13 oct. 1933), pe care le reproducem.

totdeauna cu inventariu, pentru agenții sanitari de plasă către medicul-primar, iar pentru agenții comunali, de către primarii respectivi.

Art. 108.— Agentul sanitar de plasă are următoarele îndatoriri:

a) Va studia și cunoaște perfect regulamentul pentru vaccinare și revaccinare; va executa, deci, în toate comunele și cătunele din plasă, în zilele fixate prin itinerariu, toate dispozițiunile prevăzute în menționatul regulament, întru cât acestea îl privesc, și va înainta medicului de plasă, la finele fiecărei luni, procesele-verbale, listele și tabelele statistice Nr. 7, relative la comunele în cari a operat;

b) Va învăța a cunoaște bine regulamentul pentru preventiunea boalelor molipsitoare, precum și instrucțiunile ce i se vor da de către medicul-primar al județului și de către medicul plășei asupra asepsiei, antisepsiei și desinfecțiunei, spre a le putea aplica la cazuri de endemii și epidemii.

Intre perioadele de vaccinare și de revaccinare și în timpul când nu este ocupat cu executarea acestor operațiuni, agentul sanitar de plasă va da medicului de plasă ajutor în combaterea endemiilor și epidemiilor ivite, mai ales în comunele cari n'au agenți sanitari comunali; în caz de necesitate, el va putea fi stabilit în localitate, pe timpul absenței medicului, având însărcinarea de a căuta zilnic bolnavii, de a le distribui și administra medicamentele, de a executa măsurile de poliție sanitară, de a face desinfecțiunile, de a înregistra bolnavii și de a redigia tabelele statistice în conformitate cu instrucțiunile primite dela medicul plășei;

c) Cu ocaziunea vizitei comunelor pentru efectuarea lucrărilor de vaccinare ș revaccinare, pentru combaterea epidemiilor și endemiilor, agentul sanitar de plasă va vizita și pe locuitorii atinși de alte boale; el va recomanda locuitorilor atinși de boale grele și necunoscute lui să intre în căutarea medicului plășei sau a unui spital; iar bolnavilor atinși de suferințe ușoare și cunoscute, le va libera medicamente din farmacia rurală și va îndeplini toate prescripțiunile și formalitățile prevăzute în instrucțiile relative la organizarea și administrarea acestor farmacii, în care scop el este obligat de a cunoaște bine cuprinsul acestor obligațiuni și de a le ști aplica;

d) Va informa pe medicul plășei asupra cazurilor de sifilis, de pelagră, de conjunctivită granuloasă, de orice caz de boală epidemică sau suspectă, precum și alte cazuri de boală pe cari le va fi observat în timpul excursiunei sale, și pe cari medicul nu avusese ocaziunea de a le constata mai înainte;

e) Va denunța medicului plășei neregularitățile și neajunsurile pe cari le va fi observat pe timpul vizitărei comunelor, precum: vânzarea de alimente și băuturi stricate în hanuri, cârciumi și băcănii; vânzarea de medicamente și otrăvuri de către cei ce nu sunt în drept de a face acest comerț; exercițiul medicinei de către persoane care nu aparțin corpului medical; nepăzirea regulelor pentru înmormântări; locurile infecțioase existente în părțile lăturalnice ale satelor și necurățeniile văzute în case, locuri publice, curți, strade și locuri virane; abusurile observate în privința distribuirei medicamentelor din farmaciile rurale; neîndeplinirea de către primari a măsurilor sanitare prescrise, precum și orice alte întâmplări ce interesează serviciul sanitar al plășei;

f) Va da ajutor medicului de plasă la redijarea tabelelor statistice;

g) La plecarea sa dintr'o comună va dresa în registrul de prezență al primăriei un proces-verbal, prin care se va constata timpul cât a stat agentul în comună, precum și lucrările pe cari le-a săvârșit;

h) Va avea o mică cancelarie compusă dintr'un dosar de ordinele și instrucțiunile primite, un dosar de rapoartele eșite, regulamentul pentru vaccinare și revaccinare, regulamentul pentru prevenirea boalelor molipsitoare, formularele imprimate necesare pentru serviciul vaccinațiunei și cutia menționată la art. 107;

i) Va corespunde numai cu medicul de plasă, exceptând cazurile de reclamațiuni contra șefului său, când agentul se va adresa direct medicului primar din județ.

Art. 109.— Agenții sanitari ai comunelor rurale sunt datori:

a) Să învețe și să cunoască bine regulamentul pentru vaccinare și revaccinare, regulamentul pentru prevenirea boalelor molipsitoare, instrucțiunile pentru distribuirea medicamentelor din farmaciile rurale, precum și toate instrucțiunile primite dela medicul-primar și dela medicul de plasă;

b) Să îndeplinească, în comunele la cari sunt numiți, îndatoririle agentului sanitar de plasă, arătate în art. 103, alin. *a, b, c, d, e* și *f;*

c) Să execute, cu concursul primarilor, atribuțiunile acestora, enumărate în art. 28, alin. *b, c, d, f, g, h, i, m,* și *o,* și în art. 29 și 30, dacă primarii îi vor însărcina cu îndeplinirea lor.

Art. 110. — Agenții sanitari ai comunelor urbane au următoarele îndatoriri:

a) Vor asista pe medicii de urbe la serviciul consultațiunilor gratuite, dându-le ajutor la facerea pansamentelor și operațiunilor chirurgicale;

b) Vor executa vaccinațiunea și revaccinațiunea sub conducerea medicilor de urbe și vor face toate lucrările și formalitățile cerute prin regulamentul pentru vaccinare și revaccinare;

c) Vor îndeplini, sub priveghiarea medicilor de urbe, desinfectarea locuințelor și obiectelor molipsitoare, și vor da ajutor medicilor în descoperirea și căutarea bolnavilor, precum și în executarea măsurilor de poliție sanitară, când se va ivi în oraș vre-o epidemie;

d) Vor da ajutor medicilor la culegerea diferitelor științe statistice, la redactarea tabelelor și la ținerea în regulă a cancelariei serviciului;

e) Vor denunța verbal medicilor de urbe toate neregularitățile relative la igiena publică și la poliția sanitară, pe cari le vor fi observat, și vor da ajutor medicilor în îndeplinirea atribuțiunilor

acestora, enumărate în art. 89, aliniatele *i, k, n* și *p*;

f) Vor da ajutor medicilor la facerea disecațiunilor cadavrelor.

CAPITOLUL XII

Atribuțiunile moașelor

Art. 111. — Fiecare comună urbană va avea una sau mai multe moașe comunale, numite dintre cele cu diplome și cu dreptul de a exercita arta lor.

Moașele de urbe vor fi retribuite cu 40 până la 120 lei leafă pe lună; ele sunt subordonate primarilor și sunt puse sub controlul și priveghiarea medicilor de urbe.

Art. 112.— Până când țara va dispune de un număr suficient de moașe pentru toate comunele rurale, se va putea numi o moașă pentru mai multe comune, cu excepțiunea comunelor mari cari vor avea chiar de acum câte o moașă.

Moașele din comunele rurale vor fi retribuite cu leafă de 30 până la 60 lei pe lună și vor fi plătite din casa județului, care va primi pentru acest scop subvențiunea din partea comunelor. Ele sunt subordonate primarilor și sunt puse sub controlul și priveghiarea medicilor de plasă;

Art. 113. — Moașele se numesc și se revoacă prin deciziune ministerială, după avizul medicului primar de județ.

Art. 114. — Moașele comunale de urbe și de comune rurale îndeplinesc următoarele îndatoriri:

a) Asistă gratuit, la orice oră din zi sau din noapte, pe toate femeile cari nasc sau lehuze din comună, când sunt chemate din partea acestora;

b) Vor chema, neîntârziat, moașele din comunele rurale pe medicii de plasă, moașele de urbe pe medicii de urbe, sau pe oricare alt medic din comună, când ele constată sau prevăd că facerea sau lehuzia nu se petrece normal și că din această cauză s'ar putea ocaziona mamei sau puncului veriun pericol;

c) Moașele nu vor părăsi pe lehuze decât după ce a trecut pericolul imediat al diferitelor accidente și le vor vizita regulat în curs de 10 zile după facerile normale, iar în cazurile de faceri anormale, până când medicul va găsi de cuviință;

d) Ele pot săvârși, numai după prescripțiunea medicului, unele manipulațiuni de mică chirurgie; nu au însă voe de a face operațiuni, afară de cele prevăzute în cartea de moșit și în instrucțiuni, nici de a căuta boale, fie ele de orice natură;

e) Moașele nu vor putea întrebuința în exercițiul funcțiunei lor alte medicamente decât cele prevăzute în cartea de moșit și în instrucțiuni;

f) Numai la cazuri de faceri grele, când, prin întârzierea venirei medicului, s'ar periclita viața mamei sau a fătului, moașa este în drept și chiar datoare a face operațiunea versiunei, extracțiunea placentei și repunerea cordonului ombilical; ea, însă, nu va putea aplica, nici într'un caz, veriun instrument obstetrical;

g) Moașa este obligată să cheme, neîntârziat, pe medicul respectiv, când o femee s'ar îmbolnăvi greu în cursul lehuziei; iar când familia bolnavei ar refuza chemarea medicului, moașele sunt datoare să vestească pe primar; de asemenea moașele sunt ținute să încunoștiințeze imediat pe medici despre orice caz de boală molipsitoare ce s'ar afla în casele și în familiile vizitate de ele;

h) Moașele vor păstra și vor executa regulamentele, instrucțiunile și ordinile primite dela medici, vor ține în regulă câte un registru, format de pe modelul ce li se va da, în care ele vor inscrie toate cazurile de faceri, la cari au asistat, și vor înainta medicului respectiv, la finele fiecărei luni, tabela statistică Nr. 9;

i) Moașele vor asista la executarea operațiunilor de vaccinare și revaccinare și vor primi dela medici lecțiuni teoretice și practice, relative la această operațiune, în scopul ca moașele să dobândească cunoștințele și aptitudinele necesare pentru executarea operațiunilor de vaccinare și de revaccinare.

Art. 115.— In localitățile în cari există moașe de plasă sau moașe locale pentru circumscripțiuni mici (art. 11), ele vor îndeplini îndatoririle moașelor comunale, prescrise în art. 114, cu deosebire că moașele de plasă sau de circumscripțiune, după terminarea facerei, pot fi suplinite prin moașe practicante pentru căutarea lehuzei când ele ar fi chemate să dea concursul lor în alte cazuri de facere din alte comune

Art. 116. — Fiecare moașe, la îndeplinirea profesiunei sale, va avea asupra ei următoarele obiecte, ce formează micul ei arsenal:

a) Un irigator de sticlă sau de tinichea albă, cu capacitate de un litru, cu un tub de cauciuc, lung de 1½ metru și cu canulă de sticlă sau de cauciuc vulcanizat;

b) O siringă de cauciuc vulcanizat, cu capacitate de 200 grame pentru clisme;

c) Un termometru maximal;

d) O pereche de foarfeci;

e) O perie curată pentru spălarea mânelor și a unghiilor;

f) Un cateter de metal, femeesc (sondă uretrală);

g) Un specul;

h) O sticlă cu 250 grame acid carbolic 50% (125 grame acid carbolic topit în 125 grame alcool);

i) Un număr de pastile de sublimat (fiecare pastilă de 50 centigrame, pentru a fi disolvată într'un litru de apă);

k) 200 grame vată fenicată;

l) 2 șorțuri albe, 2 batiste albe, șiret desinfectat și un borcănel cu săpun verde (săpun de potasă), un borcănel cu vaselină fenicată, o sticluță cu eter.

Aceste obiecte, afară de cele enumerate la alineatul *l*, se vor procura moașei din casa comunală și i se vor preda cu inventar de către primar. La ieșirea din serviciu, primarul va lua în

primire, tot cu inventariu, instrumentarul moașei.

Art. 117.— Moașa este responsabilă de curățenia îmbrăcămintelor ei.

Inainte de a proceda la examinarea unei femei însărcinate sau lehuze, moașa își va desinfecta mâinile și instrumentele, conform regulelor din cartea moșitului și din regulamentul pentru prevențiunea boalelor infecțioase și conform instrucțiunilor speciale; asemenea moașa își va curăța și desinfecta instrumentele după fiecare întrebuințare.

Art. 118.— Dacă moașa a vizitat locuința unei persoane care este atinsă de boalele următoare: erisipel, febră puerperală, piemie, metrită acută, peritonită, variolă, scarlatină, pojar, angină difterică, tifos, disenterie, choleră și alte boale molipsitoare; când în locuința moașei se găsește o persoană atinsă de vre-una din aceste boale, când moașa va îngriji o lehuză care suferă de febră puerperală, de metrită, sau de peritonită, sau când moașa a venit în contact cu vre-un cadavru, sau cu vestmintele provenite dela un cadavru, atunci moașa nu va putea examina vre-o femee însărcinată, nici să viziteze sau să asiste vre-o femee născândă sau lehuză; va putea, însă, în lipsa unei alte moașe în localitate, să viziteze asemenea femei numai după ce moașa și-a spălat corpul cu săpun în baie, după ce s'a primenit și și-a schimbat complect vestmintele și după ce și-a desinfectat antebrațele, mâinele, obiecte și instrumentele în modul prescris de cartea de moșit și prin instrucțiuni speciale.

Regulamentul pentru serviciul sanitar rural[1])

(D. R. No. 2145 din 25 iunie 1904, M. O. No. 71 din 29 iunie 1934)

Agentul sanitar, moașa

Art. 23.— Agentul sanitar și moașa vor executa, în comună, sub direcția și supravegherea medicului de plasă, dispozițiunile prescrise de legi și regulamente.

Operațiunile sanitare ce cad în îndatorirea agenților sanitari sunt:

a) Cercetarea și înscrierea într'un registru special, la primărie, pe al cărui conținut medicul îl va verifica la orice vizită în comună, a cazurilor de boală, a slăbănogilor, a alcoolicilor, a infirmilor (surzi, muți, paralitici, etc.), a alienaților, a bubosilor, a pelagroșilor, a sifiliticilor, celor cu friguri, diaree, etc., a cazurilor de epidemie, etc.;

b) Verificarea cauzei morților, pe care o va inscrie în registrele de decese, conducându-se de instrucțiunea medicului de plasă și de tablourile și instrucțiunile respective.

Registrele de deces vor fi revăzute de medicul de circumscripție;

c) Aflarea dela preot, dela învățător, în fine, dela oricine, despre cazurile de boale molipsitoare, pe care le va comunica imediat medicului de plasă, primăriei, preotului și învățătorului:

d) Procedarea, înainte de sosirea medicului de plasă, la profilaxie, în cazuri de boale epidemice, denunțând în sat aceste cazuri, sfătuind pe locuitori asupra modului de a se apăra, ajutând pe bolnavi, izolându-i la infirmerie, aplicând procedeele de desinfectare recomandate în fiecare boală și consiliind asupra îngrijirilor necesare după instrucțiunea medicului;

e) Executarea ordinelor medicului de plasă relativ la vaccinare și revaccinare.

f) Desinfectarea locuințelor și cadavrelor;

g) Ajutorarea bolnavilor la domiciliu, ori în infirmerie, după instrucțiunile medicului;

h) Deprinderea femeilor la desinfectare și la îngrijirea bolnavilor;

f) Consilierea igienică a locuitorilor și constatarea dacă locuitorii se nutresc cu alimente bune, dacă nu consumă porumb stricat, dacă locuințele, curțile, puțurile sunt curate, dacă gunoaele se ridică, dacă apele murdare nu stagnează în sat. Inconvenientele vor fi arătate primarului și medicului de circumscripție;

f) Adunarea datelor statistice;

k) Impiedicarea invaziunilor boalelor epidemice din alte comune, etc.;

l) Agentul sanitar va comunica moașei și medicului de plasă în mod confidențial, cazurile de boale venerice ce va fi aflat.

In cazurile în cari locuitorii nu se vor conforma măsurilor indicate de agentul sanitar, conform legilor și regulamentelor sanitare, agentul sanitar va dresa procese-verbale de contravenție, cerând pedepsirea celor refractari, după ce va fi luat delegațiunea primarului [1]).

Agentul sanitar va avea costumul și instrumentele prescrise de direcțiunea serviciului sanitar, în stare curată și va răspunde totdeauna de instrucțiunea la care aceasta îl va fi îndrumat prin medicul respectiv.

Atribuțiunile moașei

Art. 24.— Sunt moașe de clasa I și de clasa II.

Moașa de clasa I, este obligată a reuni în conferință pe moașele de clasa II, ori de câte ori medicul de plasă va hotărî.

Moașa este datoare să afle femeile gravide și să le consilieze asupra igienei, gravidității și asupra preparativelor pentru naștere, în scop de a se apăra sănătatea mamei și a copilului; să le

---

1) Din acest regulament au rămas în vigoare numai dispozițiunile privitoare la atribuțiunile personalului tehnic auxiliar sanitar (v. art. 36 reg. p. statutul personalului tehnic sanitar auxiliar, publicat în M. O. Nr. 236 din 13 oct. 1933), pe care le reproducem.

1) Conform art. 335 l. sanitară agenții sanitari nu mai au competința de a dresa procese-verbale de contravenție.

ajute la naștere și să le consilieze asupra creșterei copilului și, în special, să le convingă despre cauzele boalelor acestuia.

Moașa este datoare a avea cunoștința tuturor femeilor din comună cu care să stabilească raporturi amicale și de cari să se folosească pentru a căpăta încredere, pentru a planta în mintea lor igiena fetelor, a graviditățe, a stărei puerperale și a îngrijirei copilului, cel puțin până la 2 ani.

Moașa va comunica confidențial inscris, primăriei toate cazurile viitoare de natere, în care ea va judeca un pericol, fie din cauza infecțiunei din casă, fie din a lipsei de hrană, ori căldură, fie din prezența unui om vicios, ori a unui caz de boală, etc.

Bănuiala de tuberculoză și boalele venerice, o va preocupa în prima linie și o va comunica medicului respectiv.

Moașa este datoare să cunoască toate vicisitudinile, toate slăbiciunile, toate anomaliile, toate suferințele cronice ale sexului femenin din comuna sa, și pe cari să le comunice confidențial medicului de plasă. Ea va comunica primăriei, agentului sanitar, preotului, învățătorului și publicului în genere toate cazurile de boale epidemice ce va cunoaște.

Moașa va înștiința, din timp, medicul de plasă, de toate femeile gravide la care ea va prevedea complicațiuni la naștere.

In cazurile de distocie (naștere grea), va înștiința totdeauna pe medicul de plasă, direct sau prin primărie, în cazul când va fi imposibil a se trimite femeia imediat la spital.

Moașa va executa ordinile medicului de plasă, relative la aseptizarea (curățenia) odăei lehuzei, la îngrijirea acesteia și a copilului ei, la distribuirea de medicamente bolnavilor, afară de boalele epidemice și la necesitate va da ajutor bolnavilor, la deprinderea sexului femenin pentru curățenia în genere, la propagarea cunoștințelor de igienă, la descoperirea cauzelor de boală, la colectarea cazurilor importante pentru statistică, în specilitatea sa.

Costumul de moașe va fi spălat după fiecare facere și instrumentele ei le va ține totdeauna în stare curată.

Moașa va avea în vedere îngrijirea și alimentarea copiilor mai mici de un an din comună, și va denunta medicului de circumscripție și primarului toate cazurile în cari, ori din cauza sărăciei sau negligenței, acești copii sunt rău îngrijiți, maltratați, sau rău nutriți.

Moașele ce se vor distinge în serviciul lor, prin buna îngrijire a lehuzelor și a copiilor acestora li se vor acorda recompense.

Art. 25.— Agenții sanitari se vor concentra, ori de câte ori vor fi chemați de autoritățile superioare pentru combaterea epidemiilor.

Pentru dislocarea lor au dreptul de îndemnizare de 2 lei pe zi.

IX. IGIENA ȘI MEDICINA PREVENTIVĂ

A. COMBATEREA ȘI PROFILAXIA BOALELOR INFECȚIOASE

Regulamentul pentru prevențiunea boalelor infecțioase (molipsitoare[1])

(D. R. No. 2796 din 24 oct. 1891, M. O. No. 198 din 8 dec. 1891, mod. D. R. No. 2944, M. O. No. 137 din 23 sept. 1894).

TITLUL I

Declarațiunea obligatorie a boalei

Art. 1. — Toți medicii, fără deosebire, vor aduce la cunoștința primarului comunei, îndată după constatare (după vizita făcută bolnavului), fiecare caz de ciumă (pestă) cholera, vărsat (variolă, bubat), angină difterică, crup, tifos, febră tifoidă, scarlatină, (cochinadă), pojar (morbili), (corii), tuse convulsivă (tuse măgărească), febră puerperală (febra lehuzelor), lepră, (elephantiazis graecorum), conjunctivită granuloasă (tranchomul ochilor), răpciuga (maliasm, morvă, farcin), dalac (antrax, cărbune), turbare și mușcături de animale turbate, observate de ei. In cazuri dubioase de ciumă, cholera, variolă, tifos, scarlatină și angină difterică medicul nu va aștepta confirmarea diagnozei și va face declarațiunea urgent, cu arătarea că diagnosa nu este bine constatată, urmând ca, după constatarea ei, să confirme sau să infirme prima arătare.

Art. 2. — Pentru bolnavii care nu se află în căutarea unui medic, declarațiunea boalei se face de capul familiei, de proprietarul sau inspectorul casei, de loc-ținătorul acestora sau de persoana care este însărcinată cu îngrijirea bolnavului. Un locuitor al casei respective sau chiar un vecin poate fi însărcinat să aducă la cunoștința primarului existența boalei infecțioase.

Pentru bolnavii aflați în hoteluri sau hanuri, stăpânul hotelului sau al hanului va declara boala.

Asupra boalelor infecțioase apărute în inter-

1) Acest regulament este încă în vigoare în toate dispozițiile care nu contrazic legea sanitară actuală, în capitolul privitor la profilaxia și combaterea boalelor infecțioase (art. 269-290 din legea sanitară actuală).

nate de educațiune, în case de sănătate, azile, spitale, directorii, intendenții sau îngrijitorii acestor institute vor raporta primarului.

Art. 3. — Directorii institutelor publice (internate de educațiune și de instrucțiune, închisori preventive, penitenciare, spitale, ospicii), nu sunt scutiți de declarațiunea obligatorie a boalelor infecțioase, ce ei o vor face de o potrivă cu capii institutelor private.

Declarațiunea boalelor infecțioase apărute in stabilimente militare se face în mod reciproc între autoritățile militare și civile, după modul indicat la art. 12.

Art. 4. — Declarațiunea boalei se face înscris sau oral, cu arătarea numelui și prenumelui bolnavului, etăței, locuinței și a diagnozei definitive sau probabile și a numelui declarantului; funcționarul care primește declarație verbală însemnează îndată pe o foaie de hârtie toate datele ce i s'au comunicat.

In comunele urbane, declarațiunea boalei se poate preda primarului, secretarului primăriei, ori loc-ținătorului acestuia sau medicului orașului; în orașele mari medicul primar al orașului, sau secretarul serviciului sanitar. Medicul sau medicul primar al orașului este dator a primi declarațiunea în scris sau orală, atât în cancelarie, în orele de lucru, precum și în locuința sa privată, la orice oră de zi și de noapte. Capii poliției și comisarii polițienești sunt asemenea datori a primi declarațiunile orale sau în scris și a le transmite de urgență primarului sau medicului orașului.

Art. 5. — Verificatorii de decese, medicii de oraș și medicii de secțiuni (de despărțiri), din orașele cari au mulți medici, vor comunica de urgență medicului primar al urbei și primarului orice caz de boală infecțioasă sau de decese dintr'o boală infecțioasă, observat de ei.

TITLUL II

Măsuri generale de poliție sanitară

Art. 6. — După apariţiunea chiar a unui singur caz de boală infecțioasă într'o comună urbană, medicul orașului sau medicul primar al orașului este în drept să verifice diagnoza, procedând într'aceasta cu cea mai mare prudență și urbanitate. După aceasta primarii comunelor urbane în înțelegere cu medicii de orașe și cu capul poliției, vor lua măsuri de izolarea bolnavilor, de desinfectarea locuințelor și a conținutului lor, de căutarea bolnavilor săraci, după modul indicat în acest regulament.

Dacă confirmarea diagnozei, prin examen microscopic ori bacteriologic ce nu se poate face în localitate de personalul serviciului sanitar local, se vor trimite direct materiile patogene la institutul de patologie și bacteriologie din București, care le va cerceta de urgență și va comunica rezultatul direcției generale a serviciului sanitar. Această direcțiune poate dispune ca un funcționar technic al institutului de patologie și bacteriologie să fie trimis la fața locului spre a confirma diagnoza.

In cazurile speciale, în urma ordinului ministerului de interne (direcțiunea generală a serviciului sanitar) 1) sau a avizului consiliului de higienă publică, primarii vor publica povețe populare asupra amenințărei sau asupra existenței unei epidemii și asupra combaterei, vor lua și alte măsuri ce li se vor prescrie de minister sau recomanda de consiliul local de higienă publică și vor cere la caz de trebuință, închiderea școlilor.

Art. 7. — Despre fiecare caz, chiar izolat de ciumă și de choleră constatată sau probabilă ori dubioasă, prefecții sau subprefecții, primarii orașelor, medicii de oraș, medicii de plasă, medicii primari de județ, medicii de spitale publice și private și medicii porturilor, vor raporta direcțiunii generale a serviciului sanitar, telegrafic extra urgent.

Despre cazurile izolate a celorlalte boale infecțioase, primarul cu medicul orașului vor raporta ministerului odată pe săptămână iar în caz de epidemie la câte trei zile.

Art. 8. — Primarii comunelor rurale, în caz de ivirea uneia dintre boalele enumărate la art. 1 al acestui regulament, vor înștiința de urgență pe subprefectul și pe medicul plășei, și cel din urmă va porni îndată la fața locului.

Asemenea va raporta primarul subprefectului și va cere venirea medicului de plasă când se vor bolnăvi de odată mai mulți locuitori de o boală oarecare, fie ea molipsitoare ori nu. — Până la sosirea medicului de plasă, primarul dacă crede că boala este molipsitoare oprește pe locuitorii casei molipsite de a se amesteca cu ceilalți locuitori de a merge la primărie, la cârciumă, la școală, la biserică, precum și pe locuitorii sănătoși de a intra în casa molipsită, așezând un păzitor la poarta casei bănuite.

Art. 9. — Despre fiecare caz de ciumă sau de choleră constatată sau probabilă, medicul de plasă va înștiința, pe calea cea mai urgentă pe medicul primar al județului și pe prefect, cari vor raporta telegrafic ministerului de interne (direcțiunea generală a serviciului sanitar). Despre celelalte boale infecțioase izolate, medicul de plasă va raporta medicului primar al județului odată pe săptămână și în caz de epidemie la câte trei zile.

Medicul de plasă va porni la fața locului în toate cazurile când, prin zvon va afla despre existența unor boale infecțioase într'o comună din plasa sa, va lua măsuri pentru a opri lățirea boalei, va povățui pe locuitori și pe autoritate despre regulile preventive și va da bolnavilor medicamentele necesare.

Medicul primar va porni asemenea la fața locului de urgență, în caz când prin zvon va afla

---

1) Peste tot în acest regulament Ministerul de interne va fi înlocuit cu acel al **Sănătății și Ocrot. Sociale**.

despre apariţiunea chiar a unui singur caz de ciumă, de choleră sau de boală care are asemănarea cu ciuma sau cu cholera, sau despre o altă boală infecţioasă despre care nu i s'a raportat, va lua măsurile prescrise şi va îngriji de căutarea bolnavilor.

Pentru confirmarea microscopică şi bacteriologică a diagnozei se va proceda şi în comunele rurale după modul indicat la art. 6 pentru comunele urbane.

Se va declara existenţa unei epidemii (unui focar de boală infecţioasă) dacă mai multe persoane dintr'o localitate se vor bolnăvi deodată sau in scurte intervale de aceiaşi boală.

In cazul de apariţiune chiar a unui singur caz de ciumă ori de choleră, localitatea va fi tratată ca bântuită de epidemie şi se vor pune în lucrare măsurile prescrise din alin. 2 al art. 10, de art. 11 şi 12.

Art. 10. — In toate cazurile, când o comună este ameninţată de o epidemie, primarul veghează cu o deosebită activitate asupra salubrităţei publice, îngrijind ca stradele, pieţele, maidanele să fie curate, ca rigolele şi canalurile publice să se spele în repetate rânduri, ca locuitorii să ţină casele şi curţile curate, ca să se golească şi să se spele hasnalele, ca să se depărteze băligarele din curţi, scoţându-le afară la câmp, ca localele şcoalelor, curţile şi latrinele lor să fie curate, ca proprietarii diferitelor aşezăminte industriale să observe regulile de higienă, prescrise prin regulamentul industriilor insalubre.

Ministerul şi administraţia locală pot ordona ca, în timp de epidemii, toate persoanele cari pleacă dintr'o comună contaminată, să fie înainte de plecare, supuse la desinfecţiune, atât ele precum şi obiectele (bagajele) ce transportă cu ele. — Asemenea se poate prescrie ca persoanele cari pleacă cu calea ferată dintr'o localitate contaminată, să fie aşezate în vagoane speciale fără a se amesteca cu călătorii din alte vagoane.

Art. 11. — Când una sau mai multe comune sunt ameninţate de o epidemie mai gravă şi când mijloacele ordinare pentru căutarea bolnavilor şi pentru izolarea lor nu sunt suficiente, administraţiunile judeţene şi comunele vor organiza servicii medicale speciale temporale, şi spitale temporale, pentru combaterea epidemiei, pentru facerea de vizite medicale preventive, pentru căutarea bolnavilor săraci şi pentru împărţirea gratuită de medicamente.

Art. 12. — In comunele la cari se află garnizoane militare, primarul va înştiinţa pe comandantul garnizoanei asupra ivirei boalelor infecţioase şi, în caz de epidemie, asupra mersului epidemiei în comună; iar comandantul garnizoanei va comunica primarului de urgenţă toate cazurile de boale infecţioase apărute în trupă şi decesele cauzate prin aceste boale. Asemenea medicul oraşului şi medicii trupei îşi vor comunica unul altuia, în mod urgent, constatările făcute despre boalele infecţioase şi despre decesele cauzate prin acele boale.

TITLUL III

Izolarea

Art. 13. — Oricine se bolnăveşte de o boala molipsitoare se va deosebi, după putinţă de cei sănătoşi şi se va opri amestecul bolnavilor cu familia lui şi cu ceilalţi locuitori.

Separarea bolnavului se poate face atât în casa în care bolnavul locueşte obişnuit, precum şi într'un spital sau într'o altă casă, ori baracă, vara într'un şopron, cort, sau orice alt local destinat numai pentru bolnav. Izolarea bolnavului se mai poate efectua prin strămutarea celor sănătoşi din casa molipsită într'o altă casă, în care ei nu vin în contact imediat cu alţi locuitori, într'un cort, umbrar sau în orice alt adăpost potrivit.

Izolarea bolnavului se prescrie de medicul de oraş sau de plasă şi se execută în comunele urbane, de organele poliţiei, în comunele rurale de primar sau de subprefect, aceşti funcţionari vor proceda cu prudenţă şi cu umanitate, vor povăţui populaţia asupra necesităţei izolărei şi vor izola casa întreagă, în toate cazurile când familia bolnavului nu va voi să se separe de bolnav şi când medicul va declara că această măsură este necesară.

Art. 14. — Pentru a asigura eficacitatea izolărei, prefecţii, subprefecţii şi primarii, pot ordona ca să se însemneze casa molipsită printr'o tabelă fixată d'asupra porţei casei, pe care să fie scris numele boalei şi să se aşeze în dreptul casei un păzitor, care va opri intrarea în casă a persoanelor străine, cu excepţiunea celor chemaţi a căuta pe bolnav şi a celor cari îi aduc hrană.

Art. 15. — Medicul va cere ca, pe cât se va putea, în camera unde zace bolnavul să nu stea şi mai cu seamă să nu doarmă alte persoane decât acele cari îngrijesc pe bolnav, ca aceste persoane să nu mănânce şi să nu bea în camera bolnavului, să-şi spele mâinile când părăseşte camera lui, ca în acea cameră să nu se lase decât lucruri neapărat trebuincioase bolnavului, scoţându-se celelalte afară, iar camera să se ţină necontenit curată, deschizându-se vara şi iarna ferestrele şi uşile de mai multe ori pe zi, pentru premenirea aerului din cameră.

Bolnavul nu va merge la aceiaşi latrină de care se servesc locuitorii sănătoşi ai casei.

Art. 16. — In comunele unde există mai multe spitale, se va destina cel puţin unul pentru boalele infecţioase. Afară de aceasta se va destina în fiecare spital şi în fiecare casă de sănătate un pavilion, sau cel puţin 2 camere separate, cu totul izolate, cu latrina osebită şi cu infirmiere speciale pentru boalele infecţioase. In oraşele mari administraţiunile spitalelor vor înfiinţa, după putinţă câte un mic serviciu special de izolare mai confortabil penrtu bolnavii cu plată, cari nu se pot izola în locuinţele lor private.

Infirmeriile internatelor de educaţiune vor fi cu totul izolate de dormitoare, de clasă, de salele

de studiu, de recreaţie şi de mâncare, şi nu vor putea adăposti bolnavi cu boale infecţioase de cât la începutul boalei, când diagnoza nu este posibilă.

Inchisorile preventive şi penitenciarele vor avea asemenea pe lângă infirmerie, una sau două camere cu totul izolate.

Art. 17. — In comunele în cari sau în apropierea cărora se află spitale, bolnavii cari suferă de boale molipsitoare se vor izola, după putinţă în acele spitale, aşezându-se în camera osebită a spitalului destinată special pentru boale infecţioase.

Primarul, capul poliţiei sau subprefectul, dupa avizul medicului, ordonă transportarea bolnavului în spital, în toate cazurile când el nu se poate izola în mod corect în locuinţa lui, sau într'un alt local; mai cu deosebire dacă el se află într'un han, otel, otel-garni, într'o casă locuită de un număr mai mare de familii, într'o cârciumă, tutungerie, băcănie sau altă prăvălie frequentată de public. In caz de ciumă şi de choleră, hanul, otelul, otelul-garni, cârciuma, prăvălia in care a apărut un caz de această boală, se va închide până desinfectarea completă a camerei ocupate de bolnav, a camerilor ocupate de aceia care i-au dat îngrijire, a latrinelor, hasnalelor, canalurilor şi rigoalelor din curte, a coridoarelor şi scărilor, a bucătăriei şi a sălei de mâncare.

Art. 18. — In oraşele mari, primăria, în înţelegere cu administraţia spitalicească, va destina trăsuri speciale pentru transportarea în spital a bolnavilor care sufăr de boale molipsitoare.

Trăsurile, căruţele, tărgile cari au servit pentru aducerea acestor bolnavi în spital se vor desinfecta în spital după terminarea transportului.

Persoanele însărcinate cu transportarea bolnavilor nu se vor putea opri pe la cârciumi sau pe la alte locuri unde se adună lume; ele vor îngriji ca bolnavul să nu se amestece cu locuitorii sănătoşi, şi dacă la transporturi mai mari vitele de transport au nevoie de repaos, atunci vor sta afară din comună.

Art. 19. — Dacă se bolnăveşte cineva de o boală molipsitoare în timpul transportului cu calea ferată, el se va izola în compartimentul vagonului sau în vagonul în care s'a aşezat, până la o staţiune în care se află un spital; ceilalţi călători vor fi, după putinţă, strămutaţi în alte vagoane şi vagonul infectat se va desinfecta după golirea lui.

Art. 20. — Nici un copil sănătos sau bolnav, dintr'o casă în care a apărut o boală infecţioasă, nu va merge la şcoală în timpul acelei boale, ci numai după trecerea de două săptămâni la angină difterică, la scarlatină de patru săptămâni după vindecarea bolnavului. Copii cari au zăcut de o boală molipsitoare, nu vor fi primiţi în şcoală decât după ce au trecut două săptămâni dela însănătoşirea completă şi după ce au fost desinfectaţi în modul prescris la titlul V al acestui regulament. Dacă cu toate acestea, se vor bolnăvi mai mulţi şcolari în acelaş timp de una şi aceiaşi boală molipsitoare, primarul, subprefectul sau medicul va solicita închiderea şcoalei.

Intr'o comună în care a apărut ciuma, cholera, angina difterică, scarlatina, variola, se vor putea închide şcoalele, chiar dacă nu s'a bolnăvit nici un şcolar.

Dacă se bolnăveşte de o boală molipsitoare copilul unui institutor sau învăţător, al unei institutoare sau învăţătoare, institutorul, institutoarea, învăţătoarea repsectivă, nu va merge la şcoală ci va lua un concediu până la trecerea de o săptămână după vindecarea copilului.

Dacă institutorul, institutoarea, învăţătorul sau învăţătoarea locueşte în casele şcoalei, şi dacă locuinţa lor nu este cu totul separată de şcoală, având comunicaţiile cu coridoarele sau chiar cu clasele, atunci şcoala se va închide până la trecerea de o săptămână după vindecare. In caz de necesitate, se va proceda într'un mod analog atunci când se va bolnăvi de o boală molipsitoare copilul servitorului sau servitoarei şcoalei. In toate asemenea cazuri, atât locuinţa unde se află bolnavul, precum şi toată casa, mai ales salele de clase, se vor desinfecta şi se vor aera bine, în timp de mai multe zile, înaintea reînceperei şcoalei.

Primarii şi medicii de oraş şi de plasă vor înştiinţa după putinţă, pe directorii şi directoarele şcoalelor despre familia în care se află bolnavi de boale molipsitoare, şi din cari familii copiii sunt opriţi a frequenta şcoalele.

Art. 21. — Dacă o boală molipsitoare apare în casa unui lăptar, el va fi oprit a vinde lapte până la trecerea a două săptămâni după moartea lui, şi trei zile după desinfectarea casei.

Primarul va lua măsuri pentru ca un asemenea lăptar să nu vânză lapte în mod indirect prin alţi vânzători.

Dacă apare o boală molipsitoare în casa unei spălătorese de spălat sau de predat rufe spălate, ea va fi oprită a lua rufe la clienţii ei până la trecerea de două săptămâni după vindecarea bolnavului sau după moartea lui, şi trei zile după desinfectarea casei. Primarul va lua măsuri pentru ca o asemenea spălătorească să fie supraveghiată ca să nu transmită boală la clienţii ei indirect prin alte persoane, cari le-ar lua dela clienţii ei rufele pentru spălat.

Art. 22. — Dacă se bolnăveşte de o boală molipsitoare copilul unui lucrător care lucrează într'un local închis (nu în aer liber), în comun cu alţi lucrători cari au asemenea copii, părintele copilului bolnav nu va putea să se amestece cu ceilalţi lucrători, decât după trecere de o săptămână după vindecarea copilului sau după încetarea lui din viaţă. Măsuri analoage se vor putea lua pentru funcţionarii cari nu lucrează singuri într'un birou, ci în comun cu alţi funcţionari cari asemenea au copii.

Art. 23. — Se vor izola cadavrele persoanelor încetate din viaţă din boale transmisibile. Lo-

cuitorii caselor vecine vor fi povățuiți ca să nu intre în casa în care se află mortul, iar aceia cari îl însoțesc la cimitir, să se adune în curte în aer liber. Asemenea cadavre nu se vor primi în biserică, ci se vor duce deadreptul la cimitir, după ce vor fi desinfectate, în modul prescris în acest regulament la titlurile IV și V.

Art. 24. — Primarii și capii poliției vor ingriji, după putință, ca să nu se importe în comune boale infecțioase și epidemie din alte comune prin cerșetori, vagabonzi, colportori, țigani ambulanți și alte asemenea persoane.

Pentru acest scop se vor priveghia mai de aproape hanurile, cârciumile și alte locale cari servesc de adăpost acestor persoane, mai cu osebire când comunele din vecinătate sunt bântuite de boale epidemice. Boalele epidemice putându-se lesne lăți prin bâlciuri (târguri, iarmaroace), prefecții, subprefecții și primarii vor veghea ca în timpul bâlciurilor hanurile, cârciumile și alte asemenea localuri să se țină curate, ca bolnavii veniți la bâlciu sau persoanele înbolnăvite acolo, să se izoleze îndată, și vor propune ministerului oprirea bâlciurilor, în cazul când este bântuită de o epidemie o comună de vecinătatea locului unde are să se țină bâlciul, sau mai multe comune dintr'o plasă vecină dintr'un alt județ vecin.

TITLUL IV

Desinfectarea

Art. 25. — Medicii de oraș și de plasă și medicii verificatori de decese vor povățui pe public că scopul desinfecțiunei este de a opri lățirea boalelor infecțioase prin nimicirea germenilor acelor boale și că este necesar ca să se desinfecteze toți purtătorii acestor germeni adică:

Bolnavii, excrementele și sputele (flegmele) lor;

Cadavrele;

Obiectele de pansament intrebuințate și mânjite;

Mâncările din cari bolnavul a mâncat, din cari a băut, mobilele, așternutul, vesmintele, pânzeturile și alte obiecte de cari bolnavul s'a servit.

Persoanele sănătoase aflate în contact cu bolnavii, camerile ocupate de bolnavi, pereții, pardoseală, tavanul, ușile, ferestrele, latrinele.

Art. 26. — Desinfectarea este obligatorie la toate boalele menționate la art. 1 și la tuberculosă pulmonară. Ea se mai poate prescrie de primar, după cererea medicului de oraș, sau de plasă, la lepră, disenterie, râie (scabia), brâncă (erisipel), pneumonie și la orice altă boală recunoscută ca transmisibilă.

In orașele în cari există un serviciu permanent de desinfecțiune, administrația va pune acest serviciu la dispoziția publicului și afară de cazurile prescrise la orice boală transmisibilă, când desinfectarea va fi cerută de familia unui bolnav.

Desinfecțiunea se face sub conducerea medicului de oraș, medicilor primari de județ, medicilor de plasă, cari, împreună cu agenții sanitari (subchirurgi, comisari sanitari), sunt responsabili pentru executarea ei corectă.

Art. 27. — Desinfectarea sistematică, precum o prescrie știința modernă, nu se poate deocamdată executa în toate localitățile și în toate cazurile. Regulele prescrise în acest regulament se vor observa cu strictețǎ totdeauna când executarea lor este posibilă. In cazurile când ele nu se pot observa toate din cauza sărăciei prea mare a persoanei bolnave și a comunei, se vor aplica după putință, parte din ele. In orice caz, principiile exprimate în articolele următoare ale regulamentului de față se vor servi de normă persoanelor însărcinate cu luarea măsurilor prevăzute.

Art. 28. — Medicii însărcinați cu poliția sanitară și cu căutarea bolnavilor, vor explica persoanelor cari îngrijesc pe bolnavi, că prima condițiune pentru oprirea transmiterei boalelor molipsitoare, pentru limitarea infecțiunei, este curățenia scrupuloasă; că este de necesitate imperioasă că însuși bolnavul să fie curat, să se spele, să se premenească regulat, ca să observe cea mai mare curățenie la îngrijirea bolnavului, în camera ocupată de el; ca să se țină curat toate persoanele și toate obiectele aflate în acea cameră, ca să se reînoiască regulat de mai multe ori pe zi atmosfera acelei camere prin deschiderea de ferestre; ca să se depărteze de cameră, de urgență și într'un mod nevătămător pentru ceilalți, toate necurățeniile, după ce au fost mai întâiu desinfectate; că afumarea cu enupere, cu zahăr ars, cu oțet evaporat, cu pulverizarea cu apă de Colonia și de alte substanțe odoranate sunt operațiuni inutile, cari n'au nici o acțiune desinfectantă.

Persoanele cari îngrijesc pe bolnavi nu vor mânca și nu vor bea în camera ocupată de bolnav. Tacâmurile, talerile, paharele de care s'a servit bolnavul se vor spăla deosebit, nimeni nu va mânca și nu va bea din bucatele și băuturile cari s'au aflat în camera bolnavului, ci ele se vor nimici.

Art. 29. — Pentru desinfecțiune ne servim de:

Foc pentru arderea obiectelor infectate fără valoare:

Curenți de vapori ferbinți de apă.

Apa fierbinte și leșie fierbinte;

Soluțiunea de sublimat (bichlorur de mercuriu) 1 la 100, cărui se vor adăoga 10 grame de chlorur de sodiu la litru și cari se va colora cu analină albastră sau cu indigo; ea nu se va pune în vase metalice.

Soluțiunea de acid carbonic pur cristalizat 5%;

Acid carbolic crud 5%, dizolvat într'o soluțiune ferbinte de 5% săpun verde în apă;

Lapte de calce (var stins în trei părți apă), preparat proaspăt;

Curățirea mecanică prin frecare a pereților

cu miez de pâine, nimicindu-se imediat miezul de pâine întrebuințat.

Art. 30. — Se ard obiectele infectate fără valoare: pânzeturi, vată, scamă, plasturi, tifon, cari au servit pentru legarea rănilor și pentru curățirea lor, cârpele cari au servit pentru curățirea bolnavului, pentru ștergerea patului și pardoselei, și cari sunt mânjite cu flegmă, cu excremente și cu materii vărsate; rogojinele aflate în camera bolnavului, necurățeniile adunate la măturarea camerei, paile de la saltele, resturile de mâncare din camera bolnavului, și miezul de pâine întrebuințat pentru curățirea pereților. Se mai pot arde, cu consimțământul proprietarului, și obiecte de oarecare valoare, foarte infectate, precum: vestminte, pânzeturi, plapome, etc.

Locuitorii săraci vor fi despăgubiți din casa comunală sau județeană pentru obiectele ce li s'au ars ca măsură de poliție sanitară.

Art. 31. — Curenții de vapori ferbinți de apă sunt desinfectantul cel mai puternic. Saltele, perne, covoare, vestminte, mobile îmbrăcate și alte obiecte transportabile se desinfectează prin curenți de vapori de apă în aparate speciale, cari se închid hermetic. Asemenea aparate sunt fixe sau transportabile (pe roate) și numărul mare de fabricanți din Franța, Germania, Anglia și alte țări, care își fac concurența în construirea acestor aparate, au produs o scădere însemnată a prețului lor; astfel primăriile orașelor mari și administrațiilor spitalelor mai mari, cari încă nu și-au procurat asemenea aparate, vor aviza la înființarea lor.

Primăriile orașelor mari și administrațiile spitalelor, cari dispun de aparate de desinfecțiune cu vapori ferbinți, vor face instrucții speciale pentru întrebuințarea lor, cari instrucții după ce vor fi aprobate de ministerul de interne, vor forma un apendice al regulamentului de față. In aceste instrucții se vor prevedea și precauțiunile de luat la transportarea obiectelor infectate din locuință până la aparatul de desinfecțiune, spre a se preveni lățirea boalei prin acel transport.

Art. 32. — Apa fierbinte și leșia fierbinte se întrebuințează pentru desinfectarea pânzeturilor; apoi în lipsă de aparate cu vapori, se întrebuințează apa fierbinte pentru desinfectarea plapumelor și vestmintelor la unele boale mai infecțioase, mai ales la ciumă, choleră, anghină difterică și râie (scabie).

Obiectele infectate se fierb o jumătate oră, după împrejurare, cu săpun sau fără săpun, în apă sau în leșie, se usucă și apoi se expun în aerare prelungită.

Art. 33. — Soluțiunea de sublimat și de acid carbolic (soluțiune de acid carbonic 5 la sută fără săpun verde și cea cu săpun verde), servă pentru desinfectarea urgentă a pânzeturilor în localul în care ele au fost infectate, pentru ca să nu se risipească contagiul cu ocaziunea transportărei lor până la cazanul în care se vor fierbe, pentru spălarea pardoselei camerilor, ușilor, ferestrelor, jucăriilor. Pânzeturile (rufele) întrebuințate de bolnav sau aflate în camera în care el a zăcut, perdelele, transperantele ferestrelor se înmoiae în soluțiunea de acid carbolic, astfel să fie acoperite de lichid; ele rămân în soluțiunea desinfectantă 24 ore și apoi se spală.

Asemenea se spală cu acid carbonic solut 5 la sută, încălțămintele, mai cu deosebire tălpile și tocurile încălțămintelor, mobilele îmbrăcate cu piele, și a vagoanelor neîmbrăcate în cari s'au transportat bolnavii afectați de boale infecțioase, scaunele, pardoseala, tavanurile de lemn, ușile și ferestrele latrinelor și pâlnia (lighianul) latrinei și a urinarului se desinfectează cu această soluțiune și excrementele (atât materiile fecale, precum și urina) și gargalele întrebuințate de bolnavi, sputele (flegmele) bolnavilor și materiile vărsate de bolnavi, turnându-se în vasul de noapte și în lighian o cantitate suficientă din acea soluțiune. In casele țărănești cari nu au pardoseala de scânduri și cari sunt pe jos așternute cu pământ bătut, se udă bine acest pământ în mai multe rânuri cu acid carbonic 5%.

Pereții și tavanurile îmbrăcate cu tapete de hârtie se spală sau se șterg cu cârpe curate, muiate în soluțiuni de acid carbonic 5%.

Clistirele, sondele, catheterele și alte instrumente chirurgicale și obstetricale de cari s'a servit bolnavul, se spală și apoi se pun într'o soluție de acid carbonic 5%, pentru timp de 24 ore.

Cadavrele se desinfectează învelindu-se bine cu cearceafuri muiate în soluție de acid carbolic 5%, și udându-se bine cu această soluție.

Art. 34. — Acidul carbolic în soluțiune de 5% mai servă pentru ploae carbolică, transformându-se această soluțiune în pulvere fină cu ajutorul unui pulverizator compus dintr'un vas în legătură cu un balon de cauciuc, sau cu un alt asemenea aparat. Ploaea carbolică se întrebuințează numai pentru blănuri, mobile îmbrăcate, vestminte cu nasturi și broderii metalice sau cusute cu fir de aur și argint, interiorul trăsurilor și vagoanelor îmbrăcate cu țesături și alte obiecte cari nu se pot spăla.

Ploaea carbolică se aruncă de mai multe ori asupra acestor obiecte, apoi ele se aerează mai multe zile în aer liber sau într'un șopron deschis sau într'un pod cu ferestrele deschise.

Art. 35. — Soluțiunea de acid carbolic $2^1/_2$% (195 părți apă și 5 părți acid carbolic pur cristalizat), servă pentru desinfectarea medicilor, moașelor, internilor, subchirurgilor, infirmierilor și altor persoane cari au venit în contact cu bolnavii. El își spală mâinile, la trebuință și obrazul, părul, barba mai întâiu cu săpun și apoi cu acid carbolic $2^1/_2$%.

Art. 36. — Acidul carbolic crud devine un desinfectant forte, dacă se amestică câte cinci părți din el cu o soluțiune ferbinte de săpun verde 5%, și servă pentru desinfectarea interiorului latrinelor, a canalurilor, hasnalelor, urina-

relor, a rigolelor curților și stradelor, a lemnăriilor ordinare, cari au fost infectate prin dejecțiunile bolnavilor, a grajdurilor, oboarelor abatoriilor, halelor în care s'au aflat animale bolnave de boale transmisibile.

O soluțiune de 3% de acid carbolic crud, în soluțiune apoasă de săpun verde, se recomandă pentru spălarea mâinilor.

Art. 37. — Laptele de calce proaspăt, preparat prin stingere de o parte var uscat curat cu 5 până la cel mult 10 părți apă, este un desinfectant puternic, care în multe cazuri poate înlocui cu succes soluțiunile de acid carbolic pur 5% și de acid carbolic crud amestecat cu o parte acid sulfuric și 10 părți apă, mai cu osebire la desinfectarea excrementelor, a interiorului latrinelor și hasnalelor, a canalurilor, rigolelor curților, stradelor, a lemnăriilor ordinare. Interiorul locuințelor se desinfectează prin spoirea pereților și tavanului cu lapte de calce. In locuințele cari n'au pardoseală de scânduri și cari sunt pe jos așternute cu pământul bătut sau pavagiu de piatră ori de cărămidă, se desinfectează pământul bătut sau pavagiul prin spoirea cu lapte de calce, repetată în două sau trei rânduri.

Art. 38. — Prin curățirea mecanică se pot desinfecta obiectele de valoare cari s'ar vătăma prin alte metoade de desinfectare. Mobilele lustruite și poleite se șterg bine și se freacă cu cârpe uscate. Pereții și tavanurile îmbrăcate cu tapete de hârtie se freacă cu miez de pâine, după ce s'au depărtat mai înainte cu un cuțit diferitele necurățenii suspecte aflate pe ele. Pâinea care a servit pentru această operațiune se culege după pardoseală și se arde.

Art. 39. — In orașele mari primăriile vor înființa agenți speciali însărcinați cu desinfectațiunea. In lipsă de desinfectori speciali, comisarii sanitari și sub-chirurgii aflați în serviciul primăriilor vor fi însărcinați, după putință, cu executarea desinfecțiunei, și consiliile locale de higienă vor îngriji ca acești agenți sanitari să fie instruiți asupra principiilor de desinfecțiune, asupra executărei practice a acestor principii și asupra a tot cuprinsului regulamentului de față.

Art. 40. — Principiile desinfecțiunei și conținutul regulamentului de față vor face parte din materia de învățământ a sub-chirurgilor; aspiranții la gradul de sub-chirurg vor fi examinați și din această materie.

Art. 41. — In comunele unde nu există desinfectori speciali sau sub-chirurgi înzestrați cu cunoștințele necesare pentru această lucrare, desinfecțiunea se va executa de locuitorii caselor infectate și de servitorii lor, sub privegherea medicilor de orașe, a medicilor verificatori de decese, și a medicilor de plasă, și cu concursul comisarilor polițienești, comisarilor comunali și ai primarilor comunelor rurale.

Persoanele însărcinate cu desinfectarea se vor povățui ca să nu mănânce și să nu bea în casa infectată, să-și spele și să-și desinfecteze și mâinele și gura înaintea mâncărei, și să curețe vestmintele lor după terminarea desinfectărei. Instrucții analoage se vor da lucrătorilor pompelor funebre. Toate obiectele întrebuințate de ei la transportul morților și la împodobirea locuințelor morților se vor desinfecta după fiecare caz în parte.

Art. 42. — In general desinfecțiunea este gratuită, uneltele necesare pentru desinfecțiune și materiile desinfectante se plătesc din bugetul comunei; în comunele rurale prea sărace, din bugetul județului. Cu toate acestea primăriile orașelor, cari ar organiza un serviciu regulat de desinfecțiune, pot alcătui un tarif special pentru desinfecțiunea diferitelor locuințe și obiecte și pot cere dela cetățenii mai avuți plata desinfecțiunei după acest tarif. Tariful respectiv va fi supus la aprobarea ministerului de interne.

TITLUL V

Măsuri speciale la boale

Ciuma.

Art. 43. Bolnavul, împreună cu persoanele cari îl îngrijesc, va fi izolat; asemenea se va izola casa ocupată de bolnav. In dreptul casei se va așeza un păzitor, care vor opri intrarea în casă la persoanele străine, cu excepția celor chemați a căuta pe bolnav și acelor cari aduc hrană.

Administrația locală, în înțelegere cu autoritatea sanitară, poate ordona strămutarea din casa infectată a persoanelor sănătoase cu excepția celor cari îngrjiesc de bolnav, într'o altă casă, unde vor rămâne în observațiune timp de 10 zile, în care timp vor fi oprite de contactul cu alte persoane.

Nu se va putea scoate din casa ocupată de bolnav nici un obiect înainte de a fi desinfectat. Puțurile din curțile caselor infectate de ciumă se vor închide în mod provizoriu; se vor goli și curăți toate putinele, donițele, hârdaiele și alte vase și rezervorii de apă din acele case.

Hanul, hotelul, cârciuma, hotelul-garni, prăvălia în care a apărut ciuma se va închide pentru cel puțin 15 zile, în care timp se va desinfecta complect camera ocupată de bolnav, camerile ocupate de aceia cari i-au dat îngrijirea, latrinele, hasnalele, canalurile și rigolele din curte, coridoarele și scările, bucătăria și sala de mâncare.

Se vor omorî, pe cât va fi posibil, prin otravă șoarecii și guzganii din casa în care se află bolnavul; cadavrele acestor animale se vor arde complet.

Art. 44. — Latrina care a fost întrebuințată de bolnav se va închide până la desinfectare. Această desinfectare se va executa cu toată graba, turnându-se în gura latrinei și în hasna lapte de calce sau o soluțiune de acid carbolic crud cu acid sulfuric și apă, spălându-se scaunul, ușile, ferestrele și pardoseala latrinei cu o soluțiune de acid carbolic pur 5% și spoindu-se pereții latrinei cu lapte de calce.

Asemenea se vor spăla de urgență mai întâiu

pardoseala sau pavagiul camerei și a coridoarelor și scările cu acid carbolic 5% canalurile și rigolele din curte, necurățeniile din casă, curte și bucătărie se vor arde și locul unde au fost depuse se vor desinfecta cu laptele de calce sau cu o soluțiune de acid carbolic crud.

In casele cari n'au pardoseală, și cari sunt pe jos așternute numai cu pământ bătut, se va acoperi pământul cu lapte de calce.

Art. 45. — Cârpe și alte obiecte de pansament de cari s'a servit bolnavul, flegmele (sputele), puroiul din buboni și din carbunculi se vor arde.

Asemenea se vor arde hârtiile și alte obiecte fără valoare, rogojinile, paiele aflate în camera ocupată de bolnav.

Excrementele și materiile vărsate se vor desinfecta cu lapte de calce, rămânând 36 de ore în contact cu lichidul desinfectant.

Rufele, obiectele de așternut, vestmintele, covoarele de care s'a servit bolnavul sau care se află în cameră și în alte locale care au fost ocupate de bolnav, se vor desinfecta într'un aparat de desinfectare cu vapori, și, în lipsa unui asemenea aparat, prin muierea prelungită in timp de 36 ore într'o soluțiune desinfectantă din cele menționate la art. 29.

Flegmele (sputele) bolnavului se vor culege pe cât va fi posibil în scuipătoare umplute cu un lichid desinfectant.

Excrementele bolnavului, materiile vărsate de bolnav, flegmele (sputele) lui se vor desinfecta, chiar în camera în care se află, cu lapte de calce sau cu o soluțiune de sublimat (de biclorur de mercuriu), sau cu soluțiune de acid carbolic.

Art. 46. — După însănătoșirea bolnavului sau după incetarea din viață și după scoaterea mortului din casă, se vor desinfecta atât camera în care a zăcut bolnavul, precum și camerile care au fost ocupate de persoanele cari l-au îngrijit și mobilele și alte obiecte aflate în ele în modul arătat al art. 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37 și 38 ale regulamentului de față, și apoi aceste camere desinfectate se vor aera timp de 8 zile, în care timp nimeni nu poate locui intr'ânsele. La arderea paelor se va lua precauțiunea ca necurățeniile aflate pe ele să nu se risipească in timpul transportului până la locul unde se ard.

In caz de moarte cadavrul nu se va spăla, ci îndată după constatarea decesului, se va înveli într'un cearceaf muiat în acid carbolic 5%, se va mai turna peste el o cantitate din această soluțiune și se va pune în sicriu, care va fi închis ermetic, și se va transporta la cimitirul din comuna în care a murit. In mormânt se va așeza un strat de var stins, apoi se va depune sicriul și se va mai așterne peste el un strat continuu de var nestins.

Transportarea în altă comună a morților de ciumă este oprită.

Art. 47. — Persoanele, cari îngrijesc de bolnav, își vor spăla adeseaori mâinile și obrazul cu săpun și apoi cu soluțiune de acid carbolic 5% sau cu sublimat 1‰. Vestmintele și încălțămintele pe care le-au purtat, în timpul cât a căutat pe bolnav se vor desinfecta de o potrivă cu obiectele întrebuințate de bolnav.

Persoanele însărcinate cu desinfecțiunea locuinței, a mobilelor și a altor obiecte, și cei chemați a desinfecta cadavrul, a-l așeza în sicriu și a-l transporta, vor fi povățuite asupra precauțiunilor de luat, asupra necesității de a și spăla și desinfecta mâinele, obrazul, părul, barba, apoi vestmintele și încălțămintele de cari s'au servit în timpul operațiunei.

Art 48. — Dintr'o comună în care a apărut un caz de ciumă nu va putea pleca nimeni (pe jos, călare, cu căruța, cu nava, ori pluta, cale ferată), fără ca să fi fost mai inainte supus la vizita medicală și găsit sănătos; asemenea nu se va putea expedia dintr'o asemenea comună nici o marfă, nici un balot, pachet sau alt obiect (afară de bani și scrisori), spre a fi trimise în altă parte fără permisiunea specială a autorității sanitare până la stingerea epidemiei.

Art. 49. — Căpitanii de port și medicii de port vor veghea ca în porturile contaminate de ciumă și în porturile orașelor contaminate de ciumă să nu se îmbarce nici o persoană bolnavă sau suspectă de ciumă, nici rufe murdare, cârpe vestminte sau așternuturi uzate și mânjite, ca navele care pleacă din port să fie cu desăvârșire curate, să se afle în bune condițiuni higienice și să se desinfecteze înaintea plecărei, dacă necesitatea o va cere. Apa de băut, cu care se aprovizionează navele, va fi de curățenie perfectă și se va lua dintr'un loc apărat în contra contaminărei. In caz de necesitate apa se va fierbe sau destila.

Nava va fi aprovizionată cu substanțe desinfectante indispensabile.

Art. 50. — Se vor da instrucțiunile următoare căpitanilor de nave care pleacă dintr'un port contaminat, asupra măsurilor de luat în timpul călătoriei.

Dacă nava n'are un local special de izolare se va interzice comunicațiunea cu cabina sau cu locul ocupat de persoanele cari se bolnăvesc de ciumă tuturor, afară de aceia cari îngrijesc pe bolnav, și cari se vor feri de contactul cu alte persoane.

Rufele, vestmintele, obiectele de așternut și alte obiecte de care s'a servit bolnavul și persoana care îngrijește pe bolnav, se vor desinfecta în cabina bolnavului prin muiarea prelungită 36 ore, într'una din soluțiunile desinfectante prescrise de acest regulament.

Obiectele fără valoare se vor arde sau arunca în mare departe de orice port.

Asemenea se vor desinfecta excrețiunile bolnavului, flegma (sputele), scuipat, materii fecale, urină după ce au fost adunate în vase speciale cari conțin un lichid desinfectant și cari vase se vor desinfecta din nou după ce conținutul lor a fost vărsat în latrină. Latrina va fi desinfectată cu îngrijire după fiecare vărsare de asemenea materii.

Se vor desinfecta cu rigurositate cabinele și alte locale ocupate de bolnav și de persoana care-l îngrijește.

Cadavrul se va înveli într'un cearceaf muiat în soluțiune de sublimat și aruncat în mare.

Toate măsurile preventive, luate în timpul călătoriei, se vor înscrie în jurnalul de bord, care se va prezenta la sosirea autorității sanitare a portului.

Art. 51. — Sunt prohibite și nu se pot importa și debarca în România obiectele și mărfurile următotare, venite din țările bântuite de ciumă.

1) Rufe de corp și de așternut întrebuințate și nespălate, cârpe (sdrențe) vestminte purtate, obiectele de așternut întrebuințate și alte efecte uzate. Dacă aceste obiecte constitue bagajele unui călător sau efecte de instalațiune a unor persoane care-și schimbă domiciliul, ele se supun la desinfectare specială în conformitate cu regulamentul de față;

2) Cârpe și sdrențe fără deosebire dacă sunt comprimate și închise în balote cu cercuri sau nu;

3) Sacii întrebuințați, covoare întrebuințate, broderii întrebuințate;

4) Piei neargăsite, piei crude (brute, nelucrate), în general, fără deosebire dacă sunt proaspete sau uscate;

5) Produsele animale brute, nelucrate: unghii, păr nespălat, lână nespălată;

6) Păr de om.

Mărfurile și obiectele enumărate în acest articol pot merge tranzit prin România, dacă ele sunt împachetate și transportate încât să nu poată fi manipulate în timpul transportului.

Nu se va opri importul acestor mărfuri dacă ele au fost expediate cel puțin cu 5 zile înaintea aparițiunei primului caz de ciumă.

Art. 52. — Se pot desinfecta la fruntăriile țărei, afară de bagajele contaminate sau suspecte ale călătorilor, numai acele mărfuri pe cari autoritatea sanitară le consideră ca contaminate sau a căror importațiune poate a fi interzisă.

Personalul însărcinat cu desinfecțiunea va îngriji ca obiectele să nu se strice prin desinfectare.

Holera

Art. 53. — Se vor lua măsuri severe pentru a se asigura cea mai strictă izolare a bolnavului. Administrația locală, luând avizul medicului, poate ordona măsura prescrisă la art. 14. In cazuri speciale, pe cari le va aprecia autoritatea sanitară locală, se vor putea strămuta din casa infectată toate persoanele sănătoase, cu excepțiunea acelora cari îngrijesc de bolnav, cu condițiunea ca aceste persoane strămutate să nu vină, în timp de câteva zile, în locale ocupate de multe persoane și ca ele să rămână sub de aproape priveghiare sanitară.

Se va opri intrarea în casă a altor persoane, afară de acelea cari aparțin familiei bolnavului și afară de medic și de preot. Preoților li se vor da instrucțiuni lămurite pentru ca să nu propage boala. Latrina care a fost întrebuințată de bolnav se va închide până la desinfectare. Această desinfectare se va executa cu toată graba, turnându-se în gura latrinei și în hasna lapte de calce sau o soluție de acid carbolic crud cu acid sulfuric și apă, spălându-se scaunul, ușile, ferestrele și pardoseala latrinei cu o soluție de acid carbolic pur 5% și spoindu-se pereții latrinei cu lapte de calce.

Asemenea se vor spăla de urgență mai întâiu pardoseala camerei și a coridoarelor și scările cu acid carbolic 5%; canalurile și rigolele din curte, depozitele de necurățenii din casă, curte, bucătărie se vor desinfecta cu lapte de calce sau cu o soluțiune de acid carbolic crud.

Nu se va putea scoate din casă nici un obiect înainte de a fi desinfectat. Puțurile din curțile caselor infectate se vor închide într'un mod provizoriu; se vor goli și curăți toate putinele, donițele, hârdaele și alte vase și rezervorii de apă din acele case.

Hanul, hotelul, cârciuma, hotelul-garni în care a apărut holera se va închide pentru cel puțin opt zile, în care timp se va desinfecta complet camera ocupată de bolnav, camerile ocupate de aceia cari au dat îngrijire, latrinele, hasnalele, canalurile, bucătăria și sala de mâncare.

Art. 54. — Excrementele bolnavului se vor desinfecta cu lapte de calce sau cu acid carbolic solut 5%; pardoseala și mobilele mânjite se vor spăla cu aceiași soluțiune. Covoarele, păturile și alte obiecte de așternut și vestmintele pătate cu dejecțiunile bolnavului, precum și vestmintele și încălțămintele pe cari le-a purtat în momentul în care s'a bolnăvit, se vor muia tot în soluțiunea de acid carbolic 5%.

Albiturile (rufele) bolnavului se vor muia tot în soluțiunea de acid carbolic 5%, timp de 24 ore, și apoi se vor fierbe în apă și spăla.

Art. 55. — După însănătoșirea bolnavului sau după încetarea lui din viață și după scoaterea mortului din casă, se vor desinfecta atât camera în care a zăcut bolnavul, precum și camerile care au fost ocupate de persoanele care l-au îngrijit și mobilele și alte obiecte aflate în ele, în modul arătat la art. 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37 și 38 ale regulamentului de față, și apoi aceste camere desinfectate se vor aera 5 zile, în care timp nimeni nu poate locui într'însele. La arderea paelor și rogojinelor se va lua precauțiunea ca necurățeniile aflate pe ele să nu se risipească în timpul transportului până la locul unde se ard.

In caz de moarte, cadavrul nu se va spăla, ci îndată după constatarea decesului, se va înveli într'un cearceaf înmuiat în acid carbolic 5%, se va mai turna peste el o cantitate din această soluțiune și se va pune în sicriu, care va fi închis ermetic în casa în care a murit. Transportarea în altă comună o morților de holeră este oprită.

Art. 56. — Persoanele cari îngrijesc pe bolnav își vor spăla adesea ori mâinile și obrazul cu

săpun și apoi cu o soluțiune de acid carbonic 2½%. Vestmintele și încălțămintele pe care le-au purtat în timpul cât au căutat pe bolnav se vor desinfecta de o potrivă cu obiectele întrebuințate de bolnav.

Persoanele însărcinate cu desinfectarea locuinței, a mobilelor și a altor obiecte, și cei chemați a desinfecta cadavrul, a-l așeza în sicriu și a-l transporta, vor fi povățuite asupra precauțiunilor de luat, asupra necesității de a-și spăla și desinfecta mâinile, obrazul, părul, barba, apoi vestmintele și încălțămintele de cari s'au servit în timpul operațiunei.

Art. 57. — Măsurile în contra ciumei, prescrise de art. 48, 49, 51 și 52 ale regulamentului de față, se aplică și în contra cholerei.

Variola, (vărsat, bubat)

Art. 58. — După desinfectarea casei unde a zăcut bolnavul, aceasta va fi golită și închisă în timp de 8 zile dacă se află în condițiuni insalubre, sau dacă există bănuială că și alte încăperi, afară de cele ocupate de bolnav, au putut fi infectate.

In cazul când bolnavul era bine izolat și casa se găsește în stare igienică bună, această măsură se va aplica numai pentru camera în care a zăcut bolnavul.

Ar.t 59. — Dispozițiunile prevăzute la art. 21 se vor aplica pentru variolă.

Art. 60. — Se vor vaccina de urgență toate persoanele din casa în care s'a bolnăvit cine-va de variolă, și din imediata vecinătate, precum și toți lucrătorii din stabilimentul industrial în care a lucrat bolnavul, toți școlarii din școala care a frequentat-o, începându-se cu clasa din care face parte. In asemenea cazuri (la lucrători mai ales) inoculațiunile se vor face numai la brațul stâng, însă în număr de cel puțin două.

Se pot scuti de revaccinare persoanele cari vor proba că au fost vaccinate și revaccinate într'un timp dela care n'a trecut mai mult de patru ani.

Art. 61. — Camera bolnavilor se va ține curată și se va aera de mai multe ori pe zi prin deschiderea prelungită a ferestrelor. Nu se va scoate din camera bolnavului nici un obiect înainte de a se desinfecta. Excrementele bolnavului, albiturile de pe corp și de pe așternutul lui se vor desinfecta în modul arătat la art. 54

Așternutul, încălțămintele bolnavului, mobilele și celelalte obiecte din casă se vor desinfecta asemenea în modul prescris la art. 54 și 55

Paiele și saltelele se vor arde, asemenea și rogojinele aflate în camera bolnavului, luându-se precauțiuni ca necurățeniile aflate pe ele să nu se risipească cu ocaziunea transportului până la curtea unde se ard.

In caz de moarte cadavrul nu se va spăla, și, îndată după constatarea decesului, se va înveli într'un cearceaf muriat într'o soluțiune de acid carbolic 5% se va mai turna peste el o cantitate din această soluțiune și se va pune în sicriu care va fi închis ermetic în casă și se va transporta îndată la cimitirul din comună.

Transportarea mortului în altă comună nu se poate permite.

Art. 62. — După însănătoșirea bolnavului, sau în caz de moarte, după scoaterea mortului din casă, se vor desinfecta mobilele, obiectele de așternut și alte lucruri aflate în casă, pardoseala, pereții, ferestrele și ușile casei, în modul indicat la art. 30 până la 38 în regulamentul de față, și se vor aera în timp de 5 zile.

Art. 63. — După însănătoșirea completă, bolnavul va lua în două zile succesiv câte o bae căldicică, sau își va spăla tot corpul cu săpun și apă căldicică în trei zile succesive, se va premeni și se va premeni și așternutul său. Scolarii de ambele sexe, însănătoșiți după variolă, nu vor putea frequenta școala înainte de a fi luat cel puțin două băi complete, sau înainte de a fi fost spălați peste tot corpul și la cap cu apă căldicică în trei zile consecutive, care preced reintrarea lor în școală.

Angina difterică și crup

Art. 64. — Măsurile prescrise la art. 21, 58, 61, 62 și 63, în contra variolei, se vor observa întocmai și la ivirea anginei difterice și a crupului. Se vor desinfecta cu o deosebită îngrijire lighianele și alte vase cari conțin gargarele, balele, mucii și scuipatul bolnavilor și pseudo-membranele (pelițele) scoase din gâtul lor. Peste aceste materii se va turna o cantitate mai mare de soluțiune de acid carbolic, 5% sau, în lipsă, de acid carbolic, de lapte de calce, și ele vor rămâne acoperite de lichidul desinfectant 24 ore.

Lighianele, paharele, canele, farfuriile și alte vase, precum și tacâmurile bolnavului se vor spăla cu leșie ferbinte de două ori succesiv.

Persoanele și mai ales copiii cari conlocuesc cu un bolnav de angină difterică, sau cari au fost în contact cu dânsul prin școală sau alte locale, vor face în timp de 8 zile, de mai multe ori pe zi, gargară cu soluțiune de acid citric, 5% sau cu zeamă de lămâie. Asemenea se vor face, pe cât va fi posibil, injecțiuni preventive cu ser antidifteric copiilor din familii și din case în cari s'a ivit angina difterică și crup difteric.

Tifos (tifos exantematic, tifos petechial)

Art. 65. — Casele sau părțile caselor, în cari a apărut tifosul (tifosul exantematic, tifosul petechial), se vor goli, după putință, de toți locuitorii lor, cari vor fi aduși în condițiuni higienice mai bune, mai ales în ceiace privește curățenia și hrana, fără ca ei să se amestece cu locuitorii caselor nemolipsite. Cei bolnavi vor fi izolați după putință în spital.

Administrațiile locale vor avea în vedere că tifosul însoțește mizeria, că el apare numai în locuințe foarte necurate, în care se află aglo-

merați locuitorii rău hrăniți și se vor supune dar la inspecțiuni sanitare speciale toate asemenea locuințe, înlăturându-se, după putință, cauzele cari ocazionează această boală.

Art. 66. — Casa în care s'a ivit tifosul, latrinele ei, mobilele și așternuturile dintr'însele, vestmintele, încălțămintele și pânzeturile bolnavilor și cadavrelor celor decedați de tifos, se vor desinfecta în modul arătat la art. 58, 61, 62 și 63 ale regulamentului de față ; pereții camerilor se vor spoi cu var ; un alt mod de desinfecțiune a pereților nu este permis.

Febra tifoidă

Art. 67. — Puțurile caselor în care s'a ivit febra tifoidă se vor închide provizoriu până la constatarea că boala n'a fost cauzată prin apa acelor puțuri. Dacă însă se va proba că ea este nesănătoasă, primarul sau subprefectul va ordona închiderea definitivă a puțului.

Se vor goli și curăți rezervoarele, putinele, hârdaele și alte vase în care se păstrează apa în casa molipsită.

Art. 68. — Febra tifoidă se transmite prin excrementele bolnavilor, prin apa de băut în care s'a scurs excremente, prin vestmintele și pânzeturile mânjite cu excremente.

Excrementele bolnavilor se vor desinfecta chiar în camera bolnavului prin lapte de calce, pânzeturile și așternuturile, vestmintele mânjite cu excremente, se desinfectează prin acid carbolic, în soluțiune de 5%. Persoanele cari îngrijesc pe bolnav își vor spăla adesea ori mâinele cu săpun și cu acid carbolic 2½%.

După însănătoșirea sau după moartea bolnavului, locuința, mobilele și alte obiecte aflate în casă se vor curăți și aera timp de mai multe zile.

Latrinele pe care le-a frequentat bolnavul înainte de a se îmbolnăvi și în care s'a vărsat excrementele bolnavului în timpul boalei se vor desinfecta radical, turnându-se lapte de calce in lighianul (apertura) latrinei și în hasna, spoindu-se pereții latrinei, cu calce și spălându-se scaunul, pardoseala, ușile și ferestrele cu acid carbolic 5%.

Art. 69. — Dacă febra tifoidă a apărut în casa unui lăptar (a unei persoane care face comerțul cu lapte), se va opri vânzarea laptelui din acea casă până la trecerea de o săptămână după însănătoșirea bolnavului.

Scarlatina (cochinada) și pojarul (morbili, coriu)

Art. 70. — Măsurile contra scarlatinei și pojarului sunt aceleași ca și cele pentru combaterea anginei difterice la art. 64, cu excepția însemnărei casei cu tabela prescrisă la art. 14.

Dacă scarlatina a apărut în casa unui lăptar (a unei persone care face comerțul cu lapte), se va opri vânzarea laptelui din curtea respectivă până la trecerea de două săptămâni după însănătoșirea bolnavului.

Dispozițiunile prevăzute la art. 21 se aplică și pentru scarlatină.

Tuse convulsivă (tuse măgărească)

Art. 71. — Toți copii care suferă de tuse, fără deosebire dacă este tuse convulsivă sau tuse provenită din altă boală, vor fi opriți a frequenta școalele și grădinile de copii, a se amesteca afară din școală cu alți copii și a lua parte la jocurile lor comune până la însănătoșirea lor completă. Copii cari nu fac parte din familia bolnavului și mamele sau doicele (mancele) lor vor fi oprite de a intra în casa în care un copil zace de tuse convulsivă.

Febra puerperală

Art. 72. — Se vor răspândi în public povețe populare, în cari se va explica că febra puerperală, boala cea mai periculoasă a femeilor lehuze, provine din necurățenie și se previne numai prin curățenia cea mai scrupuloasă a lehuzei, a persoanelor cari îngrijesc și mai cu osebire a moașelor și a medicilor; că femeile însărcinate cari sunt cu desăvârșire sărace și lipsite de un pat curat și de pânzeturi curate, sunt mai puțin expuse la febra puerperală dacă nasc într'un spital de naștere, într'o maternitate

Art. 73. — O moașe care îngrijește o femeie bolnavă de febră puerperală nu poate, în acelaș timp, să aziste o altă femeie lehuză. Medicul care caută o femeie bolnavă de febră pueperală își va desinfecta mâinele, barba și părul într'un mod radical după fiecare vizită și va schimba chiar vestmintele înainte de a merge la o altă femee lehuză sau însărcinată.

Internii și alți studenți în medicină cari au examinat o femee bolnavă de febră puerperală, își vor desinfecta îndată mâinele și nu vor examina în aceiași zi altă femee lehuză sau însărcinată.

Medicii, internii și alți studenți în medicină, cari au făcut disecții anatamice și alte exerciții la cadavru, nu pot, în aceiași zi, să examineze o femee gravidă sau lehuză.

Moașelor le este interzis de a spăla și îmbrăca pe morți și a transporta la cimitir copii morți.

Art. 74. — Pentru ca moașele mai vechi, cari n'au avut ocaziunea să învețe la școală căutarea aseptică a lehuzelor, să fie povățuite asupra regulelor asepsiei și antisepsiei, direcțiunea generală a serviciului sanitar, în înțelegere cu administrațiunea spitalelor, va organiza în orașele principale conferințe speciale pentru moașele din circumscripțiunile respective, cari conferințe vor dura câte 2 până la 3 zile.

Moașele aflate în funcțiuni publice vor fi obligate a participa la o serie a acestor conferințe. Administrațiunile locale vor înlesni adăpostirea moașelor în timpul acestor conferințe într'un local de școală sau într'un alt local potrivit pentru aceasta.

Art. 75. — Moașa, înainte de a examina pen-

tru prima oară o femee aproape de facere sau o lehuză, își va spăla mai întâi brațele și mâinele, mai ales unghiile (cari trebuie să fie tăiate scurt) cu săpun și apoi cu o soluțiune caldă de acid carbolic 5 la sută. Moașele cari azistă o femee la facere vor fi îmbrăcate cu vestminte curate, având un șorț curat care să meargă sus până la gât, care șorț va fi spălat după fiecare întrebuințare.

Art. 76. — Afară de obiectele aflate în aparatul ei: o pereche foarfeci, un clistir mare, un clistir mic pentru copii, câteva panglici curate, un pachet vată curată (antiseptică) moașa va aduce la fiecare facere obiectele următoare: un irigator cu tub uterin, un cateter (sondă uretrală), o perie de unghii, o sticlă cu acid carbolic 10 la sută, un borcan cu vaselină carbolizată, un șorț curat, 2 ștergare curate, un termometru pentru constatarea temperaturei bolnavei. Moașa va îngriji ca să se afle în casă, în cât va fi posibil, o cantitate de vată antiseptică sau cârpe spălate de curând, 2 ligheane sau alte vase, unul pentru spălarea mâinilor, celalt pentru muiarea instrumentelor și cârpelor în acid carbolic și albituri curate.

Art. 77. — In timpul facerei, moașa își va spăla mâinele și unghiile cu săpun și cu perie și apoi cu o soluțiune de acid carbolic, cald 2½ la sută, înaintea fiecărui examen și imediat după el.

Art. 78. — In timpul facerei, cateteru (sonda uretrală) tubul uterin al irigatorului, precum și vata sau cârpele destinate pentru curățirea lehuzei, vor fi muiate într'o soluțiune de acid carbolic 2½ la sută

Art. 79. — Moașa va avea întotdeauna în aparat vaselină carbolizată 2 la sută, pentru ungerea instrumentelor și a degetelor.

Intrebuințarea bureților pentru spălarea lehuzei este oprită.

Se recomandă moașelor ca în cât va fi posibil, atât înaintea facerei precum și după eșirea placentei, să spele vaginul și părțile genitale externe cu acid carbolic 2½ la sută și să repete aceste spălături pe fiecare zi de două ori în timp de 5 până la 6 zile. Le este interzis a face injecții intrauterine. Indată după spălătură, părțile genitale externe se vor acoperi cu vată antiseptică curată sau cu o cârpă curată, muiată în acid carbolic 2 la sută.

Art. 80. — Este interzis moașei a spăla pânzeturile necurate ale lehuzei și ale copilului.

Art. 81. — Moașa este datoare a raporta medicului orașului sau medicului plășei, verbal sau în scris, despre fiecare boală febrilă gravă a lehuzei și despre fiecare boală pe care un medic oarecare a declarat-o de febră puerperală.

Asemenea va raporta moașa medicului orașului sau al plășei despre fiecare deces al unei lehuze aflate în căutarea ei.

Art. 82. — Dacă o lehuză se îmbolnăvește de febră pueperală, moașa va chema un medic și va înceta de a îngriji dela sosirea medicului. Nu este permis nici unei moașe a lua în căutare o lehuză bolnavă de febră puerperală. Moașa care a îngrijit e femee în momentul aparițiunei febrei puerperale se va abține în timp de 5 zile de la orice vizită la femei în facere sau în lehuzii. In acest timp moașa se va desinfecta radical prin spălarea corpului întreg, prin curățirea repetată a mâinilor și a unghiilor cu acid carbolic 5 la sută, cu ajutorul unei perii de unghii: ea va curăți asemenea vestimintele și se va primeni. Asemenea ea va desinfecta radical instrumentele și aparatele întrebuințate la lehuza afectată de febra puerperală, muindu-le 24 ore în acid carbolic 5 la sută, iar sonda uretrală (cateter) și tubul uterin de sticlă al irigatorului se va ferbe ½ oră în acid carbolic 5%.

Art. 83. — Dacă se mai îmbolnăvește o a doua lehuză aflată sub îngrijirea moașei în timp de 20 zile socotite dela încetarea celor 5 zile de abținere și de desinfecțiune, atunci moașa nu poate asista nici o femee la facere ori în lehuzie, în timp de 14 zile.

Art. 84. — După fiecare facere maoașele vor desinfecta cu acid carbolic 5 la sută sondele uretrale, tubul irigatorului, clistirul și toate celelalte unelte cari au servit la facere, muindu-le 24 ore în soluțiune carbolică de 5 la sută.

Art. 85. — Pânzeturile, vestmintele și așternutul femeilor cari au zăcut de febră puerperală se vor desinfecta și spăla cu apă fierbinte și se vor aera mai multe zile. Paele din saltele se vor arde.

Conjunctivita granuloasă

Art. 86. — Școlarii bolnavi de conjunctivită folículară, conjunctivită granuloasă și de trahom se vor concedia din școală până la vindecare. Lucrătorii din fabrici, servitorii din stabilimente publice și din case private se vor concedia asemenea până la vindecare.

Medicii primari de județe, medicii de oraș și de plasă se vor informa la inspecțiunea școalelor, a diferitelor institute publice si așezăminte industriale, despre persoanele afectate de boale molipsitoare ale ochilor, și în cazul când vor găsi asemenea cazuri, vor supune la un examen special toată populațiunea școalei, institutului sau așezământului industrial, vor prescrie izolarea celor bolnavi și vor îngriji de căutarea lor medicală. Nu se va permite ca persoane de boală infecțioasă a ochilor să se bage servitori înainte de a fi vindecați.

Art. 87. — In comunele unde apare conjunctiva granuloasă se va povățui populațiunea asupra contagiozităței ei, asupra propagărei prin coabitațiune, prin ștergare (peșchire) batiste, șervete, obiecte de așternut, vestminte și asupra necesității de a o combate prin curățenie scrupuloasă, prin izolarea bolnavilor și prin căutarea lor medicală.

Art. 88. — Se vor păzi toate regulile păzite în regulamentul special asupra măsurilor de luat pentru prevenirea și combaterea conjunctivitei granuloase, publicat în Monitorul Oficial No. 13 din 18 Aprilie 1890.

Răpciuga (maliasmu, morva, farcin)

Art. 89. — Primarii, sub-prefecţii şi capii poliţiei, când sunt informaţi despre un caz de răpciugă la oameni, la cai sau la măgari, vor înştiinţa despre aceasta atât pe medicul competinte (medic de oraş, medic de plasă), precum şi pe veterinarul de judeţ sau de oraş. Veterinarii de judeţ şi de oraş, când încheie prescripte-verbale constatarea de răpciugă la animale, şi medici de plasă şi de oraş cari constată cazurile de răpciugă la om, îşi vor comunica reciproc toate amănuntele asupra cazurilor respective, pentru ca fiecare, în cercul competinţei sale, să poată luat măsuri pentru stingerea focarului de infecţiune.

Art. 90. — Medicii veterinari, cu ocazia inspecţiunilor periodice ce fac la târguri şi bâlciuri în grajdurile sacagiilor, birjarilor, căruţaşilor, tramvaiurilor, vor povăţui pe geambaşi, sacagii, birjari, căruţaşi, vizitii şi rândaşi de cai asupra periculozităţi răpciugei pentru oameni şi asupra semnelor ei principale.

Art. 91. — Oamenii bolnavi de răpciugă se vor izloa. Vestmintele, albiturile şi încălţămintele ce ei au purtat imediat înanite de a se bolnăvi şi în timpul boalei, precum şi aşternutul, mobilele şi camera lor, excrementele lor şi în caz de deces, cadavrele lor se vor desinfecta întocmai ca la bolnavii de angină difterică şi de variolă. Batistele întrebuinţate, cârpele şi obiectele de pansament, mânjite cu secreţiunile bolnavului se vor arde.

Art. 92. — Se vor observa într'un mod strict toate prescripţiunile legei de poliţie sanitară veterinară relativ la răpciugă, mai ales însă art. 114, 115 şi 119.

Dalac (antrax, talan, cărbune, pustula maligna)

Art. 93. — Medicii veterinari de judeţ şi de oraş, cu ocazia inspecţiunilor veterinare, medicii primari de judeţ, medici de oraş şi de plasă, cu ocazia inspecţiunilor sanitare şi mai ales a inspecţiunei diferitelor stabilimente industriale insalubre, vor povăţui pe persoanele cari vin în contact necontenit cu vite şi producte animale brute, asupra periculozităţei dalacului pentru oameni, mai ales pe ciobani, argaţi, măcelari, tăbăcari, cojocari, neguţători de piei crude, oameni însărcinaţi cu depărtarea cadavrelor animale, lucrătorii de perii şi alţii asemenea.

Art. 94. — Bolnavii cari suferă de dalac se vor izola.

Vestmintele, albiturile, încălţămintele şi aşternutul lor, camera şi mobilele aflate într'însa cadavrele persoanelor decedate de dalac se vor desinfecta după modul prescris la angina difterică şi la variolă. Cârpele şi obiectele de pansament, mânjite cu secreţiunile rănilor se vor arde.

Art. 95. — Se vor observa toate prescripţiunile relative la dalac ale legei de poliţie sanitară-veterinară, mai ales art. 137, 138, 139 şi 140.

Turbare (rabie)

Art. 96. — In judeţele în cari apar adesea ori lupi, prefecţii vor lua măsuri pentru exterminarea lor, organizând vânători speciali pentru acest scop.

Câinii cari au fost muşcaţi de lupi se vor omorâ, fără osebire dacă lupul a fost după aparenţă sănătos sau turbat. Asemenea se vor omorâ toţi câinii turbaţi şi toţi câinii cari au fost muşcaţi de câini turbaţi.

In caz dacă un câne a fost muşcat de alt câine, fără ca să se ştie dacă cel din urmă a fost turbat sau nu, câinele muşcat se va omorî sau se va ţine în observaţiune, bine legat şi închis, cu garanţia şi sub responsabilitatea proprietarului, timp de trei luni, şi dacă în acest timp nu s'au arătat semnele turbărei, el se va putea libera. Aceleaşi măsuri se vor lua contra pisicilor turbate sau muşcate de un alt animal turbat.

Art. 97. — In cazul când într'o localitate apar mai multe cazuri de tuturbare, prefecţii judeţelor şi primarii oraşelor pot lua măsuri extraordinare, prescriind că nici un câine să nu poată eşi din curtea stăpânului decât cu botniţă şi publicând poveţe populare asupra semnelor turbărei la câine şi asupra primului ajutor de dat persoanelor muşcate de câini turbaţi.

In general primăriile comunelor urbane vor contribui la împuţinarea câinilor prin prinderea şi omorârea câinilor periculoşi şi a câinilor vagabonzi, şi chiar prin punerea de impozite asupra câinilor.

Art. 98. — Rănile persoanelor muşcate de animale turbate se vor şterge cu o cârpă curată, uscată şi se vor arde cu fer roşu în timpul cel mai scurt posibil după muşcătură. Dacă această măsură a fost neglijată, dacă rănile nu au fost bine arse în timp de cel mult 3 ore după muşcătură, atunci persoanele muşcate vor fi povăţuite să meargă de urgenţă la institutul de patologie şi de bacteriologie din Bucureşti, spre a fi căutate acolo. Administraţiunile judeţelor şi primăriile comunelor vor înlesni bolnavilor săraci transportul şi spesele de întreţinere în timpul curei. Tratamentul în institutul de patologie şi de bacteriologie se va recomanda mai cu deosebire persoanelor muşcate de lupi turbaţi şi tuturor cari au fost muşcaţi la obraz, la cap, la gât de un animal turbat.

Art. 99. — Persoanele cari, în urma muşcăturilor primite, s'au bolnăvit de turbare, se vor izola. Vestmintele, încălţămintele, albiturile şi aşternutul lor, camera lor, cu mobila aflată într'însa şi cadavrele lor se vor desinfecta după modul prescris pentru angina difterică şi variolă

Tuberculoza pulmonară (oftică)

Art. 100. — Medicii aflaţi în funcţiune publică vor povăţui pe familiile bolnavilor de tuberculoză asupra contagiozităţei boalei, asupra transmisiunei ei prin sputele (flegmele) bolnavilor, asupra necesităţei de a se izola aceşti bolnavi, în

limitele posibilităţei, de a se culege sputele (flegmele) lor în scuipători, cari se vor goli şi curăţi în toate zilele, vărsându-se conţinutul lor în hazna, de a se interzice bolnavilor a scuipa pe jos, pe pardoseală, pe covoare şi pe alte obiecte.

In spital bolnavii de tuberculoză se vor aşeza, după putinţă, în camere şi săli speciale.

Copiii bolnavi de tuberculoză sau de bronchită cronică, cari scot spute se vor concedia din şcoalele şi internatele publice şi private.

In toate cancelariile, în coridoarele şi pe scările defirtelor administraţiuni publice se vor aşeza scuipători cari se vor goli şi curăţi în toate zilele, vărsându-se conţinutul lor în hasna.

Funcţionarii bolnavi de tuberculoză sau de bronchită cronică, cari lucrează în comun cu alţi funcţionari în acelaşi cancelarie, vor avea pe masă scuipătoarea lor individuală cu capac, care se va curăţi şi desinfecta în toate zilele.

Art. 101. — Scuipătoarele umplute cu sputele bolnavilor se desinfectează cu soluţiune de acid carbolic 5% sau cu apă ferbinte, continutul lor se varsă în hasna, şi scuipătoare golită se spală bine cu acid sulfuric 5%, sau cu leşie ferbinte. Este oprit de a se vărsa sputele din scuipători în curte în dreptul coteţelor păsărilor domestice, în dreptul grajdurilor de râmători.

Art. 102. — Vestmintele şi aşternuturile bolnavilor de tuberculoză se desinfectează prin opărire repetată cu apă ferbinte, sau prin muiare în soluţiunea de acid carbolic 5% în timp de 24 ore, şi în urmă prin aerarea prelungită, încălţămintele se spală cu acid carbolic 5%. Pânzeturile se ferb în leşie şi apoi se spală, osebit de pânzeturile altor persoane.

Blănile se udă bine în mai multe rânduri cu soluţiune de acid carbolic 5%. Este oprit a se vinde sau a se dărui cuiva vestminte nedesinfectate ale unui bolnav de oftică. Paiele din saltele se vor adre.

Art. 103. — Camera în care a locuit un bolnav tuberculos, covoarele şi mobilele aflate într'însa se vor desinfecta în modul prescris pentru angină difterică.

Art. 104. — Veterinarii de judeţ şi de oraş, cu ocaziunea inspectiunilor ce fac prin grajdurile de vite vor povăţui pe proprietarii vitelor asupra necesităţei de a se depărta din grajduri vitele bolnave, a se izola cele suspecte. Ei vor cere ca vacile tuberculoase să nu se mulgă, ca viţeii lor să nu se crească.

Art. 105. — De prin abatorii, hale şi măcelării se va exclude din consumaţiune şi se va nimici prin îngropare sau prin ardere, carne şi alte părţi animale afectate de tuberculoză, conform art. 155 din legea sanitară. Se va confisca laptele provenit dela vaci tuberculoase şi, în general, tot laptele pus în comerţ de un proprietar de vaci, care are în grajdul său o vacă tuberculoasă. Publicul se va povăţui prin instrucţii populare ca să nu mănânce lapte de vacă crud, nefiert.

Lepra (elephantiasis graecorum)

Art. 106. — Bolnavii de lepră se vor izola, pe cât va fi posibil, în casa lor proprie sau în azile speciale, în cari li se va lăsa toată libertatea compatibilă cu contagiozitatea boalei. In azilele de leproşi se vor întrebuinţa ca infirmieri de preferinţă bolnavi de lepră.

Obiectele întrebuinţate de leproşi şi localele ocupate de ei se vor desinfecta în modul prescris pentru bolnavii de tuberculoză la art. 100—103 inclusiv.

Cadavrele persoanelor moarte de lepră se vor desinfecta printr'o soluţiune desinfectantă şi se vor pune în camera în care a urmat decesul într'un sicriu închis.

Disenteria epidemică

Art. 107. — Se vor desinfecta latrinele, vasele de noapte, excrementele, aşternutul şi albiturile bolnavilor după regulele prescrise la angina difterică. Paiele şi rogojinele cari au fost în contact cu bolnavii se vor arde.

Râia (scabia)

Art. 108. — Şcolarii bolnavi de râie se vor concedia din şcoală până la vindecare. Se vor opări cu leşie ferbinte, în mai multe rânduri toate vestmintele şi toate obiectele de aşternut fără excepţie ale bolnavilor.

Pânzeturile lor se vor fierbe în apă cu săpun şi se vor spăla, paiele şi rogojinele de cari bolnavii s'au servit se vor arde.

Incălţămintele se vor spăla pe faţă internă cu săpun şi cu acid carbolic 5% în mai multe rânduri

Bolnavii se vor căuta întrebuinţând unsori, băi sau spălături generale, după prescripţia unui medic.

Brânca (erisipel) şi pneumonia

Art. 109. — Vestmintele, albiturile, aşternutul bolnavului, covoarele dinaintea patului şi pardoseala camerei, se vor desinfecta în modul prescris la angina difterică.

Mobilele se vor şterge curat. Pardoseala se va spăla cu acid carbolic 5%. Camera se va aera şi dacă s'a ivit în casă mai mult decât un caz de brâncă sau de pneumonie, se vor desinfecta pereţii, tot după modul prescris pentru angina difterică. Mobilele îmbrăcate se vor curăţi cu peria, se vor bate şi aera mai mult timp.

Sputele (flegmele) bolnavilor se vor culege în scuipători umplute cu acid carbolic 5%, şi se vor vărsa în latrină (hasna) curăţindu-se bine scuipătoarea.

Regulamentul pentru prevenţiunea boalelor infecţioase [1])

(D. R. No. 2796 din 24 oct. 1891, M. O. No. 198 din 8 dec. 1891. mod. D. R. No. 2944 din 13 sept. 1894, M. O. No. 131 din 23 sept. 1894; D. R. No. 2202 din 3 iunie 1897, M. O. No. 58 din 15 iunie 1897; D. R. No. 2857 din 18 iulie 1906, M. O. No. 98 din 30 iulie 1906; D. R. No. 2903 din 10 iulie 1920, M. O. No. 89 din 23 iulie 1920; D. R. No. 3308 din 9 august 1920 şi D. R. No. 4313 din 22 oct. 1920, M. O. No. 169 din 3 nov. 1920 ; D. R. No. 2140 din 6 mai 1926, M. O. No. 113 din 23 mai 1926; D. R. No. 2705 din 30 oct. 1934, M. O. No. 235 din 11 oct. 1934).

Dispoziţiuni generale

Art. 1. — In cazul când România este ameninţată de importaţiunea unei boale infecţioase cu caracter epidemic, se vor putea înfiinţa la fruntariile ţărei, în staţiunile de intrare, pe baza deciziunei ministerului de interne [2]) (direcţiunea generală sanitară), servicii de revizii sanitare şi de desinfectare pentru provenienţele suspecte.

Art. 2.— Ministerul de interne poate ordona, pe baza deciziunei consiliului de miniştri, închiderea temporară a acelor puncte dela fruntarii cari nu sunt căi principale de comunicaţiune şi unde revizia sanitară este greu de executat.

In cazuri urgente aceasta se va putea face de ministerul de interne pe baza avizului direcţiunei generale sanitare, în mod provizoriu, până la deciziunea consiliului de miniştri.

In asemenea cazuri se vor publica prin *Monitorul Oficial* şi se vor comunica prin intermediul ministerului de externe guvernelor interesate, numele punctelor de intrare rămase deschise şi condiţiunile sub care intrarea în ţară este permisă.

Art. 3. — In porturile de mare, revizia sanitară este permanentă şi se face de autorităţile sanitare respective în conformitate cu dispoziţiunile privitoare din prezentul regulament.

In timpuri normale vasele venind din porturi fluviale străine, sunt asimilate vaselor cari fac cabotagiul român.

La fruntariile de uscat revizia sanitară se institue şi se ridică prin ordinul ministerului de interne.

Totuşi contra bastimentelor, ale căror condiţiuni igienice vor fi judecate ca primejdioase, se vor putea lua măsuri de precauţiune, oricare ar fi provenienţa lor.

Art. 4 — Bastimentele sosite infectate suspecte, venind din locuri infectate, sunt admise numai la Constanţa sau Sulina, unde vor fi supuse la regimul sanitar propriu.

Art. 5. — Bastimentele venind din mare şi a căror destinaţiune este un port fluvial interior, vor trebui să se oprească în orice caz la Sulina, spre a fi supuse la recunoaştere şi, după cazuri, la vizita medicală, la desinfectare şi la deparazitare. Libera practică căpătată în acest port, este valabilă pentru toate porturile interioare.

Art. 6. — In timpuri normale, bastimentele nu se mai supun la revizia sanitară în porturile dunărene. Dacă există ciuma sau cholera într'un port dunărean, în care bastimentul s'a oprit, el se poate supune la revizia sanitară în portul următor în care voeşte a intra.

Art. 7. — Bastimentele şi plutele sosite din porturile dunărene Ruse, bântuiate de ciumă sau choleră, se supun la revizia sanitară în porturile Tulcea sau Galaţi. Asemenea se supun la revizia sanitară la Galaţi sau la Tulcea, bastimentele şi plutele venite dela Prut în timpul când provincia riverană este bântuită de ciumă sau de choleră.

Art. 8. — Bastimentele şi plutele sosite pe Dunăre din Austro-Ungaria, se supun la revizia sanitară şi la desinfecţiune la Turnu-Severin, în cazul când au trecut prin ţinuturi bântuite de ciumă sau de choleră.

Art. 9. — Provenienţele fluviale suspecte şi contaminate din Bulgaria, se supun la revizie sanitară la Giurgiu, cele din Serbia la Turnu-Severin.

Art. 10. — Pentru plutele pe Siret, Bistriţa şi alte ape, se vor prescrie, la caz de trebuinţă, staţiunile de revizie sanitară şi de alimentare cu apă curată ; asemenea se vor fixa, prin osebită ordonanţă, staţiunile unde plutaşii întorşi din Galaţi şi din alte porturi, vor fi supuşi la observaţiune.

Pentru Prut în special, se va urma conform cu regulamentul special.

Art. 11. — Bastimentele cari vin dintr'un port fluvial străin contaminat, sau care au primit călători ori echipage dintr'o regiune contaminată şi cari nu au bolnavi pe bord, sunt admise în porturile Severin, Giurgiu, Galaţi şi Tulcea, unde vor staţiona într'un loc izolat, destinat pentru aceasta, până la admiterea la libera practică.

Art. 12. — Bastimentele care vin dintr'un port fluvial străin contaminat şi cari nu au pe bord bolnavi de ciumă sau de choleră, nu se admit în porturile române; li se pot însă da la un loc izolat, în port, ajutoarele medicale necesare pe bord, fără a se permite debarcarea călătorilor echipagelor şi mărfurilor.

Art. 13. — Rufele murdare, vestmintele purtate şi obiectele echipagiului şi ale călătoriilor, cari, după avizul autorităţei sanitare, sunt considerate ca infectate, vor fi desinfectate.

Art. 14. — Autorităţile sanitare vor avea drept, pentru îndeplinirea dispoziţiunilor regulamentului de faţă, la concursul autorităţilor poliţieneşti şi militare respective.

Recunoaşterea şi admiterea la libera practică a bastimentelor

Artv. 15.— Orice bastiment sosind într'un port român, este ţinut ca, în tot timpul şi înainte de orice comunicaţie, să se supue recunoaşterei şi

---

1) Acest regulament se menţine în vigoare pe baza art. 261 din actuala lege sanitară.

2) In tot acest regulament Ministerul de Interne, trebue înlocuit prin Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale în competinţa căruia cade azi prevenţiunea boalelor infecţioase.

interogatoriului și numai după ce va fi obținut libera practică, poate comunica și opera în port.

Art. 16. — Dacă bastimentul la sosirea sa în port, e recunoscut ca infectat, el este obligat să arboreze un pavilion galben, la arborele din provă (proră), iar noaptea un felinar galben.

Acest pavilion se va coborî numai după admiterea la libera practică.

Art. 17. — Comandantul oricărui bastiment sosind într'un port român, este ținut:

1) A împiedica orice comunicație și orice descărcare a vasului său, înainte ca el să fi fost recunoscut și admis la libera practică;

2) A se conforma întocmai regulelor de poliție sanitară și ordinelor ce i se vor fi dat de autoritățile însărcinate cu aceasta;

3) A prezinta sus zişelor autorități actele de bord, cerute de acest regulament, a răspunde în cazuri de care autoritatea va găsi de cuviință, sub prestare de jurământ, la interogatorul sanitar și de a da toate informațiunile ce interesează sănătatea publică.

Art. 18. — Orice bastiment care sosește în rada portului și voește a comunica cu țărmul, este supus la aceleași reguli sanitare ca și bastimentele care intră în port.

Rada portului cuprinde apele mărei pe o întindere de două mile marine împrejurul portului.

Art. 19. — Orice îmbarcațiune sau persoană nu va putea acosta sau comunica cu un bastiment ce sosește, decât după ce acesta va fi admis la libera practică.

Art. 20. — In timpurile normale vasele serviciului de poliție a porturilor și a navigațiunei, precum și cele pentru lucrări technice, sunt scutite de orice control sanitar.

Art. 21. — Numai piloții brevetați ai porturilor și personalul sanitar, vor putea acosta și intra într'un bastiment înainte de a fi admis la libera practică pentru a-l conduce în port.

Pentru vasele cari urmează a fi supuse la măsuri sanitare, piloții, vor putea părăsi bordul numai după autorizația medicului de port.

Orice remorcare a vaselor fără liberă practică, se va face sub controlul autorității sanitare a portului.

Art. 22. — Măsuri speciale pot fi prescrise pentru vasele prea încărcate, cu deosebire pentru vasele cu emigranți, sau pentru orice alt vas care ar oferi condițiuni rele de igienă.

Dispozițiuni privitoare la porturile de mare

Art. 23. — Recunoașterea unui vas, are de obiect constatarea provenienței vasului și a condițiunilor sanitare în care se prezintă.

Ea consistă într'un interogator, după modelul anexei 1 și în prezintarea patentei de sănătate.

Recunoașterea se face de autoritatea sanitară a portului; în porturile în care nu există serviciul sanitar de port, recunoașterea se va face de către căpitanii porturilor respective.

Art. 24. — Căpitanii bastimentelor sunt obligați a răspunde în persoană și în cazuri excepționale prin locotenenții lor, la interogatorul sanitar și a-l subscri.

Reprezentantul autorității sanitare a portului care operează recunoașterea, subscrie interogatorul încheiat împreună cu căpitanul bastimentului.

In cazurile în care bastimentul are și un medic de bord, interogatorul se subscrie și de acesta.

Art. 25. — Asemenea căpitanii sunt datori să prezinte autorității sanitare, patenta de sănătate și orice acte de bord, de care autoritatea sanitară va avea trebuință.

Art. 26. — Interogatorul se va putea face și sub prestare de jurământ.

In afară de acestea, autoritatea sanitară are dreptul de a cere medicului de bord, căpitanilor și locotenenților lor, sub prestare de jurământ, orice alte informațiuni de care va avea necesitate.

Art. 27. — După încheerea interogatorului, bastimentul se consideră ca intrat în port și este supus, în ce privește regimul sanitar, dispozițiunilor speciale din acest regulament. Cu toate acestea, orice bastiment, care nu voește să se supue regimului prescris de autoritatea sanitară locală, este liber a relua marea.

Art. 28. — Vasele de cabotagiu, bărcile, remorcherele și altele asemenea venind de pe litoralul Mărei-Negre, precum și vasele serviciului de poliție a porturilor și navigațiunei, vasele pentru lucrări technice și alte asemenea, vor putea, după hotărîrea ministerului de interne (direcția generală a serviciului sanitar), fi scutite de prezentarea patentei de sănătate când nu bântue epidemii pestilențiale ca ciuma și cholera pe litoralul Mărei-Negre.

Art. 29. — Bastimentele de războiu vor fi recunoscute ca indemne de autoritatea sanitară, în urma prezentărei unui certificat liberat de medicii bordului, contrasemnate de comandant și afirmând sub jurământ:

a) Că n'a fost pe bord fie în momentul plecărei, fie în timpul călătoriei, nici un caz de ciumă sau de choleră și nici o mortalitate neobișnuită printre guzgani;

b) Că o vizită amănunțită a tuturor persoanelor de pe bord fără excepție, a fost făcută cu 12 ore cel puțin înainte de sosire și că ea nu a dovedit nici un caz de asemenea boală.

Art. 30. — Aceste bastimente sunt scutite de vizita medicală și capătă libera practică, cu condițiunea ca să fi complectat cu începere dela plecarea lor din cel din urmă port infectat, o perioadă de 5 zile depline fără caz de boală.

Autoritatea sanitară are dreptul de a face prin agenții săi, vizită medicală pe bordul bastimentelor de războiu, ori de câte ori o va crede necesară.

Bastimentele de războiu, suspecte sau infectate, vor fi supuse regimului special al vaselor suspecte sau infectate.

Se consideră ca bastimente de războiu numai unitățile de luptă.

Bastimentele de transport, bastimentele-spitale intră în categoria vaselor obișnuite.

Patenta de sănătate

Art. 31. — Prezentarea unei patente de sănătate la sosirea într'un port maritim român, este obligatorie în orice timp şi pentru toate bastimentele.

Patenta de sănătate trebue să menţioneze starea sanitară a portului de plecare şi a împrejurimilor.

Art. 32. — Patenta de sănătate liberată de autoritatea sanitară competinte a portului de plecare, trebue să fie vizată la fiecare din porturile intermediare atinse şi păstrată până la portul de destinaţie definitivă.

Aceste vize vor arăta starea sanitară a portului respectiv şi a împrejurimilor şi pe cât posibil timpul staţionărei bastimentului în acel port.

Art. 33. — Căpitanul nu va lua o nouă patentă de sănătate decât la plecarea sa din locul de destinaţie definitivă arătată în patenta originală.

In cazul când patenta originală ar fi fost reţinută de autoritatea vre-unui port, unde bastimentul a acostat, căpitanul va trebui să prezinte o copie, legalizată de pe dânsa şi de pe toate vizele aflate pe ea.

Art. 34. — In porturile române patentele de sănătate se eliberează de către autorităţile sanitare ale portului ; în porturile unde nu există servicii sanitare de port, ele se vor elibera de căpitănia portului respectiv. Ele vor fi conforme modelului No. 106.

Art. 35. — Patenta de sănătate nu este valabilă decât dacă a fost eliberată în cele 48 ore care preced plecarea vasului. Această patentă devine valabilă prin aplicarea unei noui vize de către autoritatea sanitară a portului.

Art. 36. — Nu se va acorda libera practică vaselor sosind fără patentă de sănătate sau având patenta în neregulă.

In ambele aceste cazuri autoritatea sanitară va proceda la o anchetă despre care se va redacta un proces-verbal.

Dacă din această anchetă ar rezulta că lipsa sau iregularităţile patentei nu implică ceva suspect, în starea sanitară a bastimentului sau a localităţilor de provenienţă sau de escală (oprire), autoritatea sanitară va putea acorda libera practică. In caz contrar, ea va putea aplica bastimentului măsurile sanitare ce va găsi de cuviinţă.

Art. 37. — Din punct de vedere al stărei lor sanitare bastimentele se clasifică : în *infectate, suspecte* şi *indemne.*

Art. 38. — Se consideră ca *infectat bastimentul* care are ciumă ori choleră pe bord sau care, cu 7 zile în urmă, a avut unul sau mai multe cazuri de ciumă sau de choleră.

Art. 39. — Se consideră ca *suspect* bastimentul pe bordul căruia au fost cazuri de ciumă sau de choleră în momentul plecărei sau în timpul călătoriei, dar pe care de 7 zile nu s'au arătat nici un caz nou.

Art. 40. — Se consideră ca *indemn,* de si venind dintr'un port molipsit, bastimentul care nu a avut nici morţi, nici cazuri de ciumă sau de choleră pe bord, fie înaintea plecărei, fie în timpul călătoriei, fie în momentul sosire.

Art. 41. — *Bastimentele infectate de ciumă* suut supuse la regimul următor :

1. Vizita medicală;

2. Bolnavii sunt de îndată debarcaţi şi izolaţi ;

3. Celelalte persoane urmează deasemenea să fie debarcate, dacă se poate ; şi supuse din momentul sosirei, fie la o observaţie care nu va trece peste 5 zile şi care va putea fi sau nu urmată de o supraveghere care nu va putea trece peste 10 zile.

Autoritatea sanitară a portului va aplica măsura ce-i pare mai potrivită după data celui din urmă caz, după starea bastimentului şi posibilităţile locale ;

4. Rufele murdare, vestmintele purtate, obiectele echipagiului şi ale călătorilor, cari, se vor considera ca inefectate, vor fi desinfectate ;

5. Părţile bastimentului cari au fost locuite de ciumaţi sau cari, după avizul autorităţei sanitare sunt considerate ca infectate, vor fi desinfectate ;

6. Stârpirea guzganilor va fi efectuată înainte sau după descărcarea încărcământului, pe cât se poate mai repede şi, în tot cazul, în termen de cel mult 48 ore, ferindu-se de a se strica mărfurile, tabelele şi maşinele.

Pentru bastimentele deşerte, această operaţie se va face pe cât se poate mai curând, înaintea încărcărei.

Art. 42. — *Bastimentele suspecte de ciumă* sunt supuse la măsurile arătate sub No. 1, 4 şi 5 dela art. *41.*

Afară de aceasta, echipagiul şi călătorii pot fi supuşi la o supraveghere care nu va trece peste 5 zile din ziua sosirei bastimentului.

Se poate, în acelaş răstimp, opri debarcarea echipagiului, afară numai când sunt motive de serviciu.

Se vor stârpi guzganii din bastiment. Această stârpire se face înainte sau după descărcarea încărcământului, pe cât se poate mai repede şi, în orice caz, într'un termen de 48 ore maximum, ferindu-se de a se strica mărfurile, tablele şi maşinile.

Pentru bastimentele deşerte, această operaţie se va face, dacă este cu putinţă, cât se poate de curând şi, în orice caz, înaintea încărcărei.

Art. 43. — *Bastimentele indemne de ciumă* sunt admise la libera practică imedaită, oricare ar fi felul patentei lor.

Totuşi autoritatea sanitară a portului de sosire, poate prescrie în privinţa lor următoarele măsuri :

1. Vizită medicală ;

2. Desinfectarea rufelor murdare, a vestmintelor purtate şi a celorlalte obiecte ale echipagiului şi ale călătorilor ;

3. Fără ca măsura să poată fi luată ca regulă generală, autoritatea sanitară poate supune bastimentele venind dintr'un port molipsit, la o operaţiune menită a stârpi guzganii de pe bord, înaintea sau după descărcarea încărcământului.

Această operaţie se va face cât mai curând şi, în orice caz, nu trebue să dureze mai mult de 24 ore, ferindu-se de a se strica mărfurile,

tablele și mașinile, de a împiedica circulația călătorilor și a echipagiului între vas și țărm. Pentru bastimentele deșerte se va proceda, de va fi cazul, la această operație pe cât se poate mai curând în orice caz, înainte de încărcare.

Când un bastiment, venind dintr'un port infectat, a fost supus la stârpirea guzganilor, această operațiune se va putea reînoi numai dacă bastimentul s'a oprit într'un port infectat, unde a stat legat la cheiu, sau dacă prezența guzganilor morți sau bolnavi este constatată pe bord.

Echipagiul și călătorii pot fi supuși la o supraveghere care nu va trece peste 5 zile, socotită dela data când vasul a plecat din portul infectat.

Se mai poate deasemenea, în acelaș răstimp, opri debarcarea echipagiului, afară numai dacă sunt motive de serviciu.

Autoritatea competinte a portului de sosire poate în totdeauna cere, sub jurământ, un certificat dela medicul bordului sau, în lipsa acestuia, dela căpitan, atestând că nu au fost cazuri de ciumă pe vas dela plecare și că o mortalitate neobicinuită printre guzgani, nu a fost constatată.

Măsuri împotriva bastimentelor venind din localități infectate de ciumă și holeră

Art. 44. — Bastimentele infectate sau suspecte de ciumă vor fi admise în porturile Sulina și Constanța ; însă în acest din urmă port numai după ce instalațiunile sale sanitare vor fi pe deplin terminate. Cât pentru vasele cari vin dintr'un port fluvial, la caz de nevoe, se va referi direcțiunei generale sanitare.

Art. 45. — Vizitele și operațiunile pentru deratizare, desinfecție, deparazitare, se fac numai de către autoritățile sanitare ale portului și numai în timpul zilei dela răsăritul și până la apusul soarelui.

Numai în cazuri apreciate de șeful serviciului sanitar al portului respectiv, operațiunile sanitare se pot începe înainte de răsăritul soarelui ori după apusul soarelui sau să se continue cele începute în timpul zilei pentru a fi terminate.

Pentru toate aceste poerațiuni excepționale, înainte de răsăritul sau după apusul soarelui, vaporul respectiv va plăti în plus peste tariful regulamentar, actual, ca supliment, următoarele taxe :

1. Pentru vizitele sanitare ale vaselor, în afara orelor regulamentare, medicul de serviciu, lei 200; oficiantul sanitar de serviciu, lei 150; marinarul, lei 50 ;

2. Pentru desinfecțiile de vase și pentru deparazitări, în afara orelor de serviciu :

Medicul de serviciu, lei 300 ; oficiantul sanitar de serviciu, lei 200; mecanicul etuvei de desinfecție, lei 100 ; agentul sanitar desinfector, lei 75 ; marinar, lei 50 ; focar, lei 50 ; laborant, lei 50;

3. Pentru derazitările de vase, în afara orelor de serviciu :

Medicul de serviciu, lei 300; oficiantul sanitar de serviciu, lei 200 ; comandantul vaselor sanitare, lei 100 ; agentul desinfector, lei 75; marinar, lei 50; focar lei 50; laborant, lei 50 : gardian sanitar, lei 50.

In cazul când unui vapor i se aplică două sau tustrele operațiunile sanitare indicate mai sus, taxa suplimentară se va percepe o singură dată și anume numai aceia pentru derazitare (dacă se practică și această operațiune sanitară) sau numai aceia pentru desinfecție (dacă nu se practică și derazitarea).

Această plată suplimentară, care constitue un venit propriu al personalului sanitar pentru serviciile făcute în orele de repaos, se va percepe odată cu celelalte taxe sanitare.[1])

Art. 46. — Când pe un bastiment indemn, în urma unui examen bacteriologic, guzganii au fost recunoscuți ca ciumați, sau când se constată printre aceste rozătoare o mortalitate neobicinuită, se vor aplica următoarele măsuri :

I. Vasele cu guzgani ciumați :

a) Vizită medicală ;

b) Guzganii trebuesc stârpiți înainte sau după descărcarea, încărcământului, pe cât se poate mai repede și, în orice caz, într'un termen de maximum 48 ore, ferindu-se de a se strica mărfurile, tablele și mașinile. Vasele deșerte sunt supuse la această operațiune pe cât se poate mai repede și în orice caz, înainte de încărcare;

c) Părțile vasului și obiectele pe cari autoritatea sanitară locală le va crede că sunt infectate, vor fi desinfectate ;

d) Călătorii și echipagiul pot fi supuși la o supraveghere de 5 zile, socotite dela data sosirei, afară de cazuri excepționale când se poate prelungi supravegherea până la maximum de 10 zile ;

II. Vasele pe cari s'a constatat o mortalitate neobicinuită printre guzgani :

a) Vizită medicală;

b) Examinarea guzganilor din punctul de vedere al ciumei, se va face pe cât se va putea și pe cât mai repede ;

c) Dacă stârpirea guzganilor este considerată ca necesară, aceasta se va face în condițiunile arătate mai sus pentru vasele cu guzgani ciumați ;

d) Până ce va dispare orice bănuială, călătorii și echipagiul pot fi supuși la o supraveghere de 5 zile, socotite dela data sosirei, afară de cazuri excepționale când se poate prelungi supravegherea până la maximum de 10 zile.

Art. 47. — Autoritatea sanitară a portului liberează căpitanului, armatorului sau agentului său, ori de câte ori i s'ar cere, un certificat constatând că măsurile pentru stârpirea guzganilor au fost efectuate și arătând motivele pentru cari acele măsuri au fost aplicate.

Art. 48. — Măsuri speciale pot fi prescrise pentru vasele prea încărcate, cu deosebire pentru vasele cu emigranți, sau pentru orice alt vas care ar oferi condițiuni rele de igienă.

Art. 49. — *Bastimentele infectate de cholerá* sunt supuse regimului următor :

1. Vizită medicală ;

---

1) Acest articol a fost modificat astfel prin Decretul No. 2705 din 3 octombrie 1934, publicat in M. O. No 235 din 11 octombrie 1934.

2. Bolnavii sunt de îndată debarcaţi şi izolaţi ;

3. Celelalte persoane trebuesc de asemenea debarcate, dacă este cu putinţă, şi supuse, dela data sosirei vasului, la o observaţie sau la o supraveghere a cărei durată va varia după starea sanitară a vasului şi după data celui din urmă caz, fără a putea trece peste 5 zile ;

4. Rufăria murdară, vestmintele purtate şi efectele echipagiului şi al călătorilor cari, după avizul autorităţei sanitare a portului, sunt considerate ca infectate, vor fi desinfectate ;

5. Părţile vasului care au fost locuite de bolnavii atinşi de choleră, sau care sunt considerate de către autoritatea sanitară a portului ca infectate, vor fi desinfectate ;

6. Apa din cală, după desinfectare, va fi deşertată.

Autoritatea sanitară poate ordona înlocuirea cu apă bună de băut, a celei înmagazinate pe bord.

Se va interzice scurgerea sau aruncarea în apele portului a dejecţiunilor umane, afară numai dacă au fost prealabil desinfectate.

Art. 50. — Bastimentele suspectate de choleră sunt supuse la măsurile prescrise sub numerile 1, 4, 5 şi 6 dela art. 49.

Echipagiul şi călătorii pot fi supuşi la o supraveghere de 5 zile dela data sosirei vasului. Se va opri, în acelaş răstimp, debarcarea echipagiului, afară numai dacă sunt motive de serviciu.

Art. 51. — Bastimentele indemne de choleră sunt admise la libera practică imediată, oricare ar fi felul patentei lor.

Singurul regim ce autoritatea sanitană a portului de sosire poate prescrie în privinţa lor, sunt măsurile prevăzute la numerile 1, 5 şi 6 dela art. 49.

Echipagiul şi călătorii pot fi supuşi, din punctul de vedere al stărei lor sanitare, la o supraveghere de 5 zile, socotite dela data când vasul a plecat din portul infectat.

Se va interzice în acelaş răstimp debarcarea echipagiului, afară numai dacă sunt motive de serviciu.

Autoritatea sanitară a portului de sosire va cere, sub jurământ, un certificat dela medicul bordului, sau în lipsa sa, dela căpitan, atestând că n'au fost cazuri de choleră pe vas dela plecare.

Art. 52. — Orice bastiment care nu voeşte să se supună la obligaţiunile impuse de autoritatea sanitară a portului, este liber a relua marea.

El poate fi autorizat a debarca mărfurile sale după ce se vor fi luat preciuţiunile necesare şi anume:

1. Izolarea vasului, a echipagiului şi a călătorilor ;

2. In ce priveşte ciuma, cererea de informaţiuni cu privire la existenţa unei mortalităţi neobicinuite printre guzgani ;

3. In ce priveşte cholera,é deşertarea apei din cală, după desinfectare, şi înlocuirea cu o apă bună de băut a celei înmagazinate pe bord.

El poate fi de asemenea autorizat a debarca călătorii cari vor cere aceasta, cu condiţiune însă ca dânşii să se supună măsurilor prescrise de autoritatea locală.

Art. 53. — In cazurile în cari un bastiment ar părăsi portul înainte de a fi terminat măsurile sanitare impuse pentru a fi admis la libera practică se vor menţiona în patenta de sănătate, condiţiunile în cari bastimentul părăseşte portul, specificându-se măsurile sanitare ce au fost îndeplinite.

Art. 54. — Călătorii sosiţi cu un vas infectat, au facultatea de a cere dela autoritatea sanitară a portului, un certificat arătând data sosirei lor şi măsurile la cari au fost supuşi ei şi bagajele lor.

Art. 55. — Bastimentele venind dintr'o localitate infectată şi cari au fost desinfectate şi supuse la nişte măsuri sanitare aplicate deajuns, nu vor fi, la sosirea lor într'un port român, supuse a doua oară la aceste măsuri, cu condiţie însă ca să nu se fi produs nici un cas de ciumă sau choleră din momentul de când s'a făcut desinfectarea şi ca vasul să nu se fi oprit într'un port infectat.

Când un vas debarcă numai călători şi bagagele lor sau poştă, fără să fi fost în comunicaţie cu ţărmul, el nu este considerat că s'a oprit în port.

Art. 56. — Măsuri speciale pot fi prescrise pentru vasele prea încărcate, cu deosebire pentru vasele cu emigranţi, sau pentru orice alt vas care ar oferi condiţiuni rele de igienă.

Măsuri aplicabile bastimentelor la plecarea din porturi române contaminate

Art. 57. — In timp de epidemii, autoritatea sanitară a portului respectiv înainte de a elibera patenta de sănătate, va verifica starea sanitară şi igienică a bastimentelor cari părăsesc portul şi o va semnala direcţiunei generale sanitare.

Art. 58. — Autoritatea sanitară va lua toate măsurile necesare pentru a împiedica îmbarcarea de persoane suspecte de ciumă sau de choleră.

Art. 59. — Toate persoanele cari urmează să se îmbarce într'un port român infectat de ciumă sau de choleră, vor fi supuse în momentul îmbarcărei la o vizită medicală individuală, făcută ziua şi la uscat de un medic al serviciului sanitar.

In mod excepţional vizita medicală poate să fie făcută şi noaptea.

Art. 60. — Autoritatea sanitară va lua însă toate măsurile necesare.

a) Pentru a împiedica exportaţiunea mărfurilor sau obiectelor pe cari le-ar considera ca infectate şi cari nu vor fi dezinfectate la uscat sub supravegherea autorităţei sanitare respective ;

b) In cazul de ciumă va întrebuinţa toate mijloacele pentru a împiedica trecerea guzganilor în bastimente ;

c) In cazuri de choleră, va îngriji ca apa potabilă îmbarcată să fie de bună calitate ;

d) Toate măsurile sanitare luate în atari condiţiuni vor fi semnalate în patentele de sănătate ce autoritatea sanitară eliberează.

Dispozițiuni generale pentru mărfurile venind din localități infectate

Art. 61. — Desinfectarea nu se poate aplica de cât mărfurilor și obiectelor pe cari autoritatea sanitară locală le consideră ca atinse.

Totuși, mărfurile sau obiectele enumărate mai jos, pot fi supuse la desinfectare, sau chiar oprite de a intra, independent de orice constatare că ar fi sau n'ar fi molipsite:

1. Rufele, boarfele și vestmintele purtate (efecte de trebuință obicinuită), așternuturile cari au fost întrebuințate.

Când aceste obiecte sunt transportate ca bagaje sau în urma unei schimbări de domiciliu (efecte de instalare), ele nu pot fi prohibite și sunt supuse regimului art. 66.

Pachetele lăsate de soldați marinari și inapoiate în patria lor, după moarte, sunt asimilate obiectelor coprinse în aliniatul întâiu de sub 1.

2. Peticele și sdrențele, afară de, în ce privește cholera peticile comprimate cari sunt transportate ca mărfuri în baloturi cercuite.

Nu se poate interzice intrarea rămășițelor noui, provenind direct din atelierele de torcătorie, de țesătorie, de confecțiuni sau de înălbiri; lânurile artificiale (kunstwolle, sholddy) și rămășițele de hârtie nouă.

Art. 62. — Nu se poate interzice transitul mărfurilor și al obiectelor specificate sub 1 și 2 dela art. precedent, dacă ele sunt împachetate astfel ca să nu poată fi manipulate pe drum.

De asemenea, când mărfurile sau obiectele sunt transportate așa încât, în cursul călătoriei, n'au putut fi în atingere cu obiecte infectate, tranzitul lor prin o circumscripțiune teritorială molipsită, este permis.

Art. 63. — Mărfurile și obiectele specificate sub 1 și 2 dela art. 61 nu sunt prohibite la intrare, dacă se dovedește că ele au fost expediate cu cel puțin 5 zile înainte de începutul epidemiei.

Art. 64. — Scrisorile și corespondențele, imprimatele, cărțile, jurnalele, hârtiile de afaceri etc. (afară de coletele postale), nu sunt supuse la nici o restricțiune și nici la desinfectare.

Art. 65. — Mărfurile sosite pe uscat sau pe mare, nu pot fi reținute la graniță sau în porturi.

Măsurile ce se pot prescrie în privința lor, sunt specificate la art. 61.

Cu toate acestea, dacă mărfurile sosite pe mare în vrac sau în ambalagii defectuoase, au fost în timpul călătoriei infectate de guzgani recunoscuți ca ciumați, și dacă ele nu pot fi desinfectate, distrugerea germenilor se poate asigura prin punerea mărfurilor în depozit pe timp de două săptămâni cel mult.

Art. 66. — Desinfectarea rufelor murdare, a boarfelor, vestmintelor și obiectelor, cari fac parte din bagage sau din mobiliere (efecte de instalare), provenind dintr'o circumscripție teritorială declarată molipsită, se face numai în cazurile când autoritatea sanitară a portului le consideră ca infectate.

Art. 67. — In cazul când mărfurile au fost dezinfectate prin aplicarea prescripțiunilor de la art. 61, sau când au fost puse în depozit temporar, conform art. 65, proprietarul sau reprezentantul său are dreptul de a reclama dela autoritatea sanitară a portului care a ordonat desinfectarea sau depozitul, un certificat care să arate măsurile luate

Măsuri la fruntariile de uscat

Art. 68. — Vor fi reținute la fruntariile de uscat numai persoanele prezintând simptome de ciumă sau de holeră.

Art. 69. — Revizia sanitară consistă în vizita medicală a călătorilor.

Ea se va combina pe cât va fi cu putință cu vizita vamală așa încât călătorii să fie reținuți, pe cât se va putea mai puțin.

Numai persoanele vizibil indispuse vor fi supuse la un examen medical mai amănunțit. Medicul va examina însă pe toți călătorii, va admite pe cei sănătoși, reținând pentru un examen mai amănunțit pe cei ce se par suspecți și izolând pe cei bolnavi, afară dacă ei preferă a se înapoia imediat peste hotar. In orice caz se va da ajutorul medical necesar.

Art. 70. — Ministerul își rezervă dreptul de a lua măsurile particulare cu privire la anumite categorii de persoane cari ar putea aduce pericole de contagiu deosebite (țigani, vagabonzi, emigranți, cete de lucrători, etc.).

Art. 71. — Călătorii venind dintr'un loc infectat vor fi supuși la o supraveghere care nu va trece de 10 zile pentru ciumă și 5 zile pentru holeră, socotite dela data plecărei lor din localitățile contaminate.

Pentru aceasta călătorii vor declara localitatea din țară unde se opresc, urmând ca autoritatea sanitară a punctului de fruntarie, să comunice de urgență medicului localităței de destinație, precum și autorităților polițienești ale acesteia, numele și proveniența călătorului care urmează a se supraveghea. In acelaș timp se va elibera călătorului un bilet cu arătarea numelui, etăței, locul de proveniență, data plecărei din acel loc, conform cu pașaportul lui, cu care bilet se va prezenta la primăria sau la poliția comunei unde voește a se opri.

Art. 72. — Ministerul de interne (Direcția generală sanitară) va putea dispune ca autoritatea polițienească să rețină pașapoartele călătorilor și să le trimită direct la poliția locului de destinație arătat de fiecare călător, urmând a li se înapoia la terminarea supravegherei sau la eșirea din țară, în schimbul biletului ce i s'a dat la fruntarie.

Art. 73. — Vagoanele afectate pentru transportul călătorilor, al poștei și bagajelor, nu vor fi reținute la fruntarii. Dacă se întâmplă ca unul din aceste vagoane să fie infectat sau să fi fost locuit de un bolnav atins de ciumă sau de choleră, el va fi desprins dela tren pentru a fi desinfectat pe cât se va putea mai repede. De asemenea și pentru vagoanele de mărfuri.

Art. 74. — Personalul căilor ferate este îndatorat a exercita o supraveghere atentă asupra călătorilor din punctul de vedere al sănătății lor,

Art. 75. — In caz de ivirea unei îmbolnăviri suspecte, călătorul va fi izolat în cupeul în care se află, scoborît după nevoie, sau la staţiunea cea mai apropiată, având un medic, sau la staţiunea de destinaţie a călătorului.

In orice caz, şeful gărei la care se va scobori călătorul bolnav, va fi prevenit telegrafic spre a avea un loc de izolare preparat şi ajutorul medical necesar pregătit.

Tot şeful de gară va înştiinţa telegrafic direcţiunea generală sanitară locală, cât şi direcţia generală sanitară.

Art. 76. — Mărfurile sosite la fruntariile de uscat din localităţile infectate, vor fi supuse dispoziţiunilor respective prevăzute la 7 al acestui regulament.

Despre taxele sanitare şi cheltuelile de desinfecţie şi deratizare

Art. 77. — Orice bastiment în genere şi de orice provenienţă va plăti o taxă sanitară de 50 bani de fiecare tonă de registru a capacităţii vasului in primul port român ce atinge.

Art. 78. — Pentru porturile Constanţa şi Mangalia aceste taxe se vor încasa prin biurourile vamale respective.

Art. 79. — Vasele venind prin braţul Kilia şi intrând în porturile dunărene române vor fi supuse plăţei taxei sanitare, în primul port ce ele ating.

Art. 80. — Sunt scutite de taxa sanitară:

1. Bastimentele de războiu;

2. Bastimentele cari vor intra în porturi din cauză de forţă-majoră şi nu vor face nici o operaţiune în port.

3. Bastimentele interriverane de călători, de orice provenienţă, cari fac curse scurte între porturile române şi porturile vecine României; se vor scuti şi vasele interriverane de cabotaj. Dacă însă se vor aplica acestor vase măsuri sanitare, pentru care se vor întrebuinţa diverse materiale, ele vor fi obligate să ramburseze costul după preţurile curente.

Art. 81. — Tonagiul bastimentelor se constată din patenta de sănătate sau de pe celelalte acte de bord (rol de echipagiu, certificat de măsurătoare).

Art. 82. — Taxa sanitară se percepe asupra tonagiului netto al bastimentului.

Unitatea de percepere este nota de registru.

Art. 83. — Bastimentele al căror tonagiu nu se constată din actele de bord sau al căror tonagiu este vădit că nu este exact, se vor măsura la căpitănia portului, conform cu regulele speciale, şi tonagiul netto obţinut va servi la calculele taxei sanitare.

Art. 84. — Pentru bastimentele al căror tonagiu după actele de bord este măsurat pe altă bază decât pe tona de registru, se va transforma prin calcul, tonagiului bastimentului, în tonagiul de registru.

Art. 85. — Taxele sanitare şi amenzile sanitare încasate vor fi repuse pe seama ministerului de interne (Direcţia generală sanitară)), constituind fondul sanitar al porturilor.

Art. 86. — Taxele sanitare pentru Sulina şi Sf. Gheorghe se vor percepe conform cu regulamentul publicat in *Monitorul Oficial* din 21 Iulie 1884.

Art. 87. — Taxa sanitară se plăteşte o singură dată în cursul unei călătorii, oricare ar fi numărul porturilor române ce bastimentul ar atinge.

Art. 88. — Bastimentele supuse la desinfecţiune sau stârpirea guzganilor vor plăti costul materialului întrebuinţat. De asemenea vor plăti un procent de 30% asupra sumei de mai sus pentru uzura aparatelor întrebuintate.

Penalităţi

Art. 89. Bastimentele cari se prezintă în porturile române fără patentă de sănătate, cu o patentă în neregulă, cu vizele neregulate pe patentă, cu patenta liberată de o altă autoritate decât acea sanitară a locului de plecare sunt pasibile de următoarele amenzi, afară de măsurile sanitare respective la cari ar putea fi supuse:

a) Bastimentele cu aburi sau pânze până la capacitatea de 1000 tone, la lei 50—100;

b) Bastimentele dela 100—300 tone capacitate, la lei 10—300;

c) Bastimentele dela 300 tone în sus, la lei 300—500.

Art. 90. — Persoanele cari vor contraveni dispoziţiunilor coprinse în art. 23, 24, 25 şi 26 din acest regulament, se vor amenda dela 20 — 100 lei.

Art. 91. — Când căpitanul vasului, personal sau prin oamenii de echipagiu, venind din un loc contaminat, ar contraveni art. 23, 24, 25 şi 26 din acest regulament, va fi amendat cu 300 lei.

Art. 92. — Sustragerea dela vizita medicală sau dela desinfectarea la care sunt supuşi călătorii, precum şi sustragerea dela supravegherea sanitară impusă călătorilor venind din locuri contaminate, va fi pedepsită cu amendă de la 20—100 lei.

Art. 93. — Orice ofensă sau ameninţare adusă în contra personalului serviciului sanitar de porturi sau de fruntarii în exerciţiul funcţiunei lor, se va pedepsi conform art. 152 şi 231 din regulamentul poliţiei de porturi din 1870.

Art. 94. — Aceste amenzi se încasează prin oficiile vamale sau perceptori, vărsându-se, prin administraţia financiară pentru fondul sanitar al porturilor.

Art. 95. — Toate amenzile sunt definitive şi cu titlul executoriu.

Nu se vor elibera patentele de sănătate a vaselor supuse acestor amenzi, decât după producerea chitanţelor, dovedind plata amenzilor respective.

Art. 96. — Nu se vor amenda contravenţiunile constatate că au fost ocazionate prin cazuri de forţă majoră.

Art. 97. — Maximum amenzei poate fi îndoit în caz de recidivă petrecută în aceiaşi călătorie.

Art. 98. — Orice abateri dela dispoziţiunile acestui regulament din partea personalului sanitar de orice categorie, se va pedepsi conform art. 332 şi 333 din codul penal.

Interogator sanitar

I

1. Numele bastimentului. . . . .
Pavilionul. . . . .
Tonagiul. . . . .
Portul de înregistrare. . . . .
2. Portul de origină și ziua plecărei. . . . . .
Porturile intermediare ce ați atins și data plecărei din ele. . . . .
3. Care era starea sănătăței publice în acele porturi. . . . .
4. Numărul patentei de sănătate și portul de unde emană. . . . .
5. Ați avut vre-o comunicare, pe mare, netrecută în patenta de sănătate și din ce cauză ? . .

II

1. Echipagiul total conform rolului . . . . .
2. Echipagiul netrecut în rol, proveniența lui.
3. Numărul pasagerilor pe bord. . . . .
4. Pasageri din locuri contaminate. . . . . .
5. Pasageri cari n'au acte dovedind proveniența lor. . . . .
6. Are Jurnal de pasageri ? . . . .

III

1. Ce mărfuri aveți ? . . . .
2. Ce mărfuri aveți pentru acest port ? . .
3. In ce porturi au fost îmbarcate aceste mărfuri ? . . . .

VI

1. In timpul călătoriei a-ți avut bolnavi pe bord ? . . . .
2 In momentul de față mai aveți ? . . . . . .

V

1. De unde v'ați aprovizionat cu apă potabilă ? . . . .
2. Ați constatat vre-o mortalitate printre guzganii de pe bord ? . . . .
3. De când ? . . . .

VI

1. Când ați făcut ultima deratizare și desinfectare a vasului ? . . . .
2. Unde și pentru ce motiv ? . . . .
3. Prin ce procedeu ? . . . .
4. Posedați un certificat despre aceasta ? . .
5. Aveți medic pe bord ? . . . .
6. Aveți etuvă de desinfectare ? . . . .

(ss) *Comandantul vasului.*

(ss) *Oficiant sanitar,*

Astăzi, . . . luna . . . . 19.....

Dispozițiile legei sanitare din 1926 privitoare la tuberculoză[1])

(D. R. No. 1240 din 22 martie 1926, M. O. No. 68 din 23 martie 1926).

Art. 84. — Art. 48 și art. 53 alin. 5 ,în ceeace privește tuberculoza și art. 56 din legea sanitară se modifică și se înlocuește pin următoarele :

Tuberculoza este supusă declarațiunii obligatorii în condițiunile arătate mai jos.

Orice medic care îngrijește un bolnav de tuberculoză cu focar deschis este îndatorat a-l declara autorității sanitare locale.

Oficiile de stare civilă sunt obligate a comunica autorităților sanitare orice caz de deces prin tuberculoză.

Medicii cari au în sarcina lor supravegherea institutelor de orice fel, publice și private, civile și militare, sunt datori să comunice regulat cazurile de tuberculoză confirmată. Aceeaș obligație o au și medicii cari prin exercițiul profesiunii lor constată cazuri de acest fel (la recrutări, inspecțiuni școlare, examene medicale diverse etc.).

Se asigură păstrarea secretului medical de către autoritatea căreia cazul se declară, bolnavilor a căror boală e declarată în scopul asistenței lor și a apărării celor dimprejurul lor.

Aceste declarații pot fi la cererea celor interesați verificate de autoritatea sanitară superioară.

In circumscripțiile rurale, afară de aceste îndatoriri generale, organele sanitare sunt obligate a cerceta și înregistra periodic cazurile de tuberculoză din cercul lor de activitate, întocmind tablouri nominale.

Organele sanitare vor lua măsurile de supraveghere și asistență a cazurilor de tuberculoză ce li s'au adus la cunoștință.

Bolnavilor de tuberculoză li se vor da putința de a fi examinați și îngrijiți în mod gratuit, dacă sunt lipsiți de mijloace.

Ei sunt obligați a se supune măsurilor de pază luate în interesul public în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi.

Bolnavii cari dispun de mijloace vor fi internați în contul lor.

Costul acestei întrețineri va fi urmărit pe cale fiscală. Internarea nu se poate face decât după două constatări a medicilor oficiali, urmate de avertismente și dreptul de apel la consiliul central executiv.

Izolarea obligatorie a bolnavilor de tuberculoză în spitale sau case de izolare, va fi impusă în toate cazurile în cari, din rea voință sau din lipsă de mijloace pentru îngrijirea la domiciliu sau de nesupunere la măsurile de pază, cel infectat constitue un pericol pentru cei din jurul lui, internarea se menține până la înlăturarea acestui pericol.

Măsura aceasta se va executa în prima linie pentru bolnavii din servicii publice, administra-

1) Aceste dispoziții au rămas în vigoare potrivit art. 307 din actuala lege sanitară.

țiuni, fabrici, ateliere localuri de consumație, industrii alimentare, armată și orice colectivități.

In celelalte cazuri izolarea se va putea face la domiciliul ales de bolnav în condițiuni igienice pe răspunderea medicului curant și cu avizul autorității sanitare în drept.

La bolnavi, la cari tratamentul se face la domiciliu, medicul care supraveghează cura, trebuie să pună în vedere bolnavului aplicarea tuturor măsurilor de profilaxie ce se vor fixa prin regulament.

Toți cei supuși obligațiunii de izolare sau scoși din câmpul muncii prin faptul îmbolnăvirii lor — dacă sunt lipsiți de mijloace de existență prin aceste măsuri — au dreptul la un ajutor care să reprezinte un minimum de existență, completând resursele bolnavului.

Acest ajutor se va da familiei în cazul când cel izolat este capul familiei și o întreține prin munca sa. El va fi în bani sau în natură, după împrejurări. Izolarea obligatorie este condiționată de acordarea acestor ajutoare.

In regulament se vor preciza condițiunile de igienă și curățenie a locuințelor pentru a se evita îngrămădirea în locuințe neigienice. Locuințele acestea vor fi declarate insalubre și scoase din întrebuințare atât timp cât nu vor îndeplini măsurile cari să le pună în bune condițiuni de igienă.

Art. 85. — Desinfectarea unei locuințe contaminată de tuberculoză este obligatorie pentru autoritățile sanitare.

Autoritățile sanitare vor lua măsuri pentru desinfectarea gratuită a localurilor și locuințelor infectate a celor lipsiți de mijloace.

Măsurile de supraveghere medicală, cele de profilaxie generală sau specială unor anumite categorii (fabrici, școli, cazărmi, azile, etc.), cele de desinfecții, etc., se vor executa de organele prevăzute în prezenta lege. Se vor reglementa măsurile de luat la recrutare și încorporare în această privință.

In școli, stabilimente de educație, leagăne, orfelinate, azile și în general în toate instituțiile unde copiii trăesc în comun, ei trebue să fie puși sub o supraveghere medicală riguroasă.

Copiii cu manifestări clinice suspecte și cari ar putea fi atribuite tuberculozei, trebuie să fie ținuți în observație; copiii cu tuberculoză deschisă cari sunt periculoși pentru cei dimprejurul lor vor fi izolați.

Elevii nu vor fi primiți în gazdă decât în familii unde nu riscă de a fi contaminați.

Pentru studenții universitari se vor organiza dispensarii pe Universități și sanatorii. Asemenea și pentru elevii școalelor.

Art. 86. — Județele și comunele sunt obligate a crea așezăminte necesare prevenirii și asistenței tuberculoșilor. Orice județ unde se va constata o mortalitate prin tuberculoză de 20/10.000 locuitori va fi obligat a crea dispensare și case de izolare sau sanatorii.

Orașele cu mai mult de 20.000 locutori vor avea un dispensar antituberculos tip; în orașele mari se va creia câte un dispensar-tip pentru fiecare 40.000 locuitori și cel puțin 20 paturi de izolare la fiecare 40.000 locuitori.

In județele și comunele ce n'au înființat aceste instituții, Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale le va crea, punând din oficiu sumele in bugetul lor.

Intreprinderile industriale și comerciale importante cari n'au îndeplinit încă obligațiunile stabilite prin legea asigurărilor sociale sunt ținute să construiască instituțiuni proprii sau să ajute la întreținerea instituțiilor pentru asistența tuberculoșilor, în proporție cu numărul asiguraților.

Sanatoriile și preventoriile se vor face și întreține de județe sau comune, singure sau asociate între ele, cu ajutorul Statului; cota adusă de Stat va fi maximum 50%.

Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale va atribui 10% din paturile spitalelor de Stat izolării tuberculoșilor de toate formele, lipsiți de mijloace, adulți și copii, în pavilioane sau săli speciale.

Art. 87. — Intreținerea bolnavilor și ajutorul familiilor celor izolați vor fi suportate pentru funcționarii publici (județeni, comunali și de Stat) de către autoritatea respectivă, dacă tuberculoza a devenit manifestă (activă) la un an după intrarea în serviciu.

Pentru militari, dacă boala a devenit manifestă un an și șase luni dela recrutare, întreținerea va fi suportată de autoritatea militară până la împlinirea termenuliu obligator de serviciu activ, apoi în caz de paupertate de comuna sau județul de origină a militarului.

Pentru asigurații ce intră în cadrul legilor de asigurări sociale de orice fel, acei ai Casei Muncii, C. F. R., etc., întreținerea va fi suportată de casa respectivă.

Pentru pauperi, dovediți prin acte legale, întreținerea va fi în sarcina comunei sau județului de origină sau de domiciliu.

Se numește comună de domiciliu pentru asistență comuna în care cineva a domiciliat minimum un an neîntrerupt în caz când a locuit mai puțin, întreținerea revine comunei de origină, sau Statului, dacă e vagabond.

Asistența familiei pauperilor izolați revine asistenței sociale.

Autoritățile caselor speciale se pot dispensa de plata întreținerii în instituțiunile comune de îngrijire ale tuberculoșilor dacă au așezăminte proprii și suficiente pentru acest scop.

Art. 88. — Se înființează pe lângă ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale un consiliu central de apărare contra tuberculozei, combaterea și profilaxia tuberculozei, după dispozițiunile prezentei legi.

Consiliul însărcinat cu combaterea tuberculozei se compune din următorii membri:

a) Trei membri dintre medici cu competința recunoscută în materie, recomandați de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale și numiți după propunerea consiliului de Miniștri, prin decret regal, pe timp de 5 ani;

b) Trei reprezentanți ai Minsterului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, și anume: directorul gene-

ral al serviciului sanitar, directorul asistenței sociale și directorul I. O. V.

c) Un reprezentant al Ministerului de Război, inspector general sanitar al armatei sau șeful serviciului de epidemii al armatei;

d) Doi reprezentanți ai Ministerului de Comunicații și anume: directorul serviciului sanitar C. F. R. și directorul Casei Muncii C. F. R.;

e) Un reprezentant al Ministerului de Instrucție, membru al comisiunii medicale centrale a Ministerului;

f) Doi reprezentanți ai Ministerului Muncii, directorul asigurărilor muncitorești și directorul serviciului medical al asigurărilor muncitorești;

g) Trei delegați din partea soicetății de profilaxie a tuberculozei ,un delegat al societății C. T. C. (copii). un delegat al societății „Izolarea tuberculoșilor";

h) Primarul Capitalei, ca reprezentant al Uniunei comunelor urbane;

i) Secretarul general al Ministerului de Interne, ca reprezentant al administrației județelor și comunelor;

j) Un delegat al Asociațiunii Generale a Medicilor;

k) Doi membri aleși din comitet prin cooptare, pe termen de cinci ani.

Președintele de drept este ministrul sănătății și ocrotirilor sociale. Consiliul va mai alege un vice-președinte și un secretar.

Consiliul va delega din sânul său un comitet permanent de direcție de cinci membri, având atribuțiunile pe cari i le conferă consiliul plenar.

Consiliul poate face comisii mixte; el poate face apel la specialiștii din afară.

Art. 89. — Consiliul elaborează planul de combatere și profilaxie a tuberculozei și veghează la aplicarea măsurilor necesare în colaborare cu toate organizațiile și societățile cari urmează acelaș scop. căutând să coordoneze activitatea lor.

Studiind întinderea și mersul tuberculozei în orașe și sate, consiliul intervine să se înființeze de urgență:

a) Dispensare cu organizație cerută spre a funcționa în mod eficace;

b) Case de izolare pentru tuberculoșii primejdioși;

c) Spitale și sanatorii pentru izolarea și tratamentul tuberculoșilor recuperabili, adulți și copii:

d) Preventorii, etc.

Consiliul îngrijește să se ia măsurile de prevenire (supraveghere, declarațiune, izolare, desinfecțiuni, etc.) a tuberculozei în conformitate cu legea și regulamentele speciale.

Consiliul propune Ministerului edictarea de ordonanțe pentru luarea măsurilor ce se vor constata că sunt de nevoe în împrejurări anumite pentru prevenirea și combaterea tuberculozei. Hotăririle consiliului se vor aduce la îndeplinire de ministerul sănătății și ocrotirilor sociale și se vor executa prin organele competente ale Ministerelor și ale autorităților locale interesate.

Pentru lucrările de cancelarie și pentru cele de ordin administrativ. Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale va prevedea personalul necesar.

Fondul necesar pentru combatere atuberculozei se va fixa prin lege specială .

Bugetul anual de cheltueli va fi alcătuit de consiliu și supus aprobării minsterului sănătății și ocrotirilor sociale, înscriindu-se în bugetul Ministerului.

Intre cheltuelile obligatorii se cuprind subvențiile societății de profilaxie a tuberculozei, societatea C. T. C., societatea „Izolarea Tuberculoșilor" și societăților similare.

In primele 6 luni ale fiecărui an consiliul va prezenta Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale un raport rezumând activitatea sa din anul precedent. Consiliul va întocmi planul pentru crearea unui așezământ științific, având ca obiect studiul și combaterea tuberculozei; se va înființa un biurou de propagandă în vederea educării sanitare a publicului. Pentru acelaș scop se vor crea cursuri de specializare a medicilor și un curs de infirmiere-vizitatoare.

Art. 90. — Constatarea infracțiunilor și pedepsirea contravenienților se fac după normele art 65 din legea sanitară, urmându-se aceeaș procedură. dacă contravenientul nu este funcționar public.

Dacă contravenientul este funcționar public procesul-verbal se va înainta Ministerului de care depinde funcționarul, care va proceda la judecată conform cu Statutul funcționarilor publici sau cu legile speciale de organizare.

Persoanele obligate a face declararea tuberculozei, cari nu vor fi făcute în conformitate cu această lege, se vor pedepsi de autoritățile de cari depind cu pierderea lefii pe una până la șase luni, dacă sunt funcționari ai Statului, județelor sau comunelor.

In caz de recidivă se va putea da funcționarului și celelalte pedepse prevăzute în statutul funcționarilor publici sau în legile lor de organizare.

Dacă contravenienții nu sunt funcționari publici, pedeapsa va fi amenda dela 1.000—5.000 lei, în caz de recidivă cu amenda îndoită.

Deasemenea sunt supuși la aceleași pedepse și conducătorii instituțiunilor, stabilimentelor și în genere ai tuturor localurilor sub orice denumire, în afară de închiderea localului ce urmează a se pronunța în caz de recidivă.

Abaterile dela celelalte prescripțiuni ale legii și regulamentului, precum și dela dispozițiunile luate pe baza ei, se vor pedepsi cu amendă dela 500—5.000 lei și în caz de recidivă cu amenda îndoită.

Aceleași pedepse se vor aplica acelora ce vor pune în vânzare remedii secrete contra tuberculozei pe lângă confiscarea remediilor și închiderea localurilor unde ele se debitează.

Legea pentru înființarea ligii naționale în contra tuberculozei

(D. R. No. 1431 din 16 mai 1934, M. O. No. 114 din 21 mai 1934).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Se înființează „Liga Națională în contra tuberculozei", având atribuțiunile și organizarea prevăzută în prezenta lege.

Liga este persoană juridică de drept public și va funcționa pe lângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 2. — Din Liga Națională în contra tuberculozei fac parte de drept următoarele autorități, instituțiuni și asociațiuni :

I. Ministerele :

a) Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale ;

b) Apărării Naționale;

c) Interne ;

d) Instrucțiune.

II. Societățile existente pentru combaterea tuberculozei.

III. Casa Centrală a Asigurărilor Sociale.

IV. Casa Muncii C. F. R.

V. Serviciul medical C. F. R.

VI. Eforia Spitalelor Civile, Epitropia Așezămintelor Sf. Spiridon și Așezămintele Brâncovenești.

VII. Societatea de Cruce Roșie a României.

VIII. Institutul de Seruri și Vaccinuri.

IX. Institutele de igienă.

X. Orice alte asociațiuni sau instituțiuni care vor satisfce condițiile stabilite de regulamentul Ligii și vor fi aprobate de Consiliul general.

Art. 3. — Instituțiunile și asociațiile afiliate își păstrează personalitatea juridică proprie, patrimoniul și organizația lor, rămânând ca Liga să exercite asupra loc o acțiune de coordonare, îndrumare și control conform prevederilor prezentei legi.

Art. 4. — Liva va înființa în toate județele țării filiale din care vor face parte organele locale ale autorităților, instituțiilor și asociațiilor de mai sus.

CAPITOLUL II

Scopul Ligii

Art. 5. — Liga are de scop :

A. Să elaboreze planul de combatere a tuberculozei, să coordoneze activitatea în acest sens a tuturor autorităților, instituțiilor și asociațiilor afiliate și în colaborare cu acestea să vegheze la aplicarea tuturor măsurilor necesare în acest scop.

B. Să organizeze și generalizeze în colaborare cu organele existente, vaccinarea anti-tuberculoasă.

C. Să organizeze opera de propagandă și educație a marelui public.

D. Să asigure formarea personalului specializat, necesar (medici, infirmiere, etc.), în colaborare cu Ministerele Instrucțiunii (facultățile de medicină) și Sănătății.

E. Să înființeze și să subvenționeze în colaborare cu autoritățile, instituțiile și asociațiile afiliate : dispensare, spitale de izolare și tratament, sanatorii, preventorii și orice alte instituții necesare operei de tratament și profilaxie a tuberculozei.

F. Să-și dea avizul în toate cazurile în care va fi vorba de înființarea unui așezământ public sau particular, de orice fel, destinat profilaxiei sau tratamentului tuberculozii. Asemenea așezăminte nu pot fi înființate fără aprobarea Consiliului Ligii.

G. Să controleze și să reglementeze normele de funcționare ale așezămintelor de acest fel și să ceară la nevoe prin organele legale aplicarea sancțiunilor prevăzute la articolele corespunzătoare din legea sanitară.

CAPITOLUL III

Conducerea Ligii

Art. 6. — Liga va fi condusă de :

I. Un consiliu general, pus sub președinția M. S. Regelui.

a) Din acest Consiliu fac parte :

Un reprezentant al M. S. Regelui; Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale; Secretarul general al Ministerului Sănătății; Directorul general al Sănătății; Inspectorul general sanitar al Armatei; câte un reprezentant al Ministerului de Instrucție și de Interne ; al Casei Muncii C. F. R.; al serviciului medical C.F.R.; Directorul Casei Centrale a Asigurărilor Sociale; 3 delegați ai societății pentru profilaxia tuberculozei; câte 2 delegați ai societăților: Izolarea tuberculoșilor, Combaterea tuberculozei la copii și Societatea pentru studiul tuberculozei; Primarul Capitalei ca delegat al Uniunii comunelor urbane; Un delegat al Asociației generale a medicilor; Directorul Institutului de Seruri și Vaccinuri; Directorii Institutelor de Igienă ; un delegat al Societății Române de Cruce Roșie; Eforul medic al Eforiei Spitalelor Civile; Epitropul medic al Epitropiei Sf. Spiridon.

Consiliul general poate coopta ca membri : 2—8 reprezentanți ai filialelor județene; 3 medici specialiști; 2 juriști; 2 economiști; 2 ingineri sau arhitecți, un farmacist delegat de Colegiul farmaceutic din România și un număr de 3—5 membri dintre persoanele care s'au distins prin serviciile aduse sănătății publice și operelor sociale.

Consiliul alege 2 vicepreședinți și un secretar general.

Consiliul se va întruni obligator de două ori pe an și facultativ ori de câte ori va fi convocat de cel mai în vârstă dintre vicepreședinți cu Inalta autorizație a președintelui, atribuțiile consiliului sunt onorifice.

b) Atribuțiunile acestui Consiliu sunt următoarele :

1. Alege Comitetul central de direcție.

2. Fixează programul de activitate general și anual al Ligii.

3. Indrumează și controlează întreaga activitate a Ligii.

4. Aprobă proiectul bugetului anual de venituri și cheltueli.

5 Aprobă darea de seamă și gestiunea Comitetului central de direcție.

II. Comitetul central de direcție este compus din șapte membri, dintre care șase aleși de consiliul general din sânul său și al șaptelea delegat de Ministerul Sănătății.

Comitetul de direcție este ales pe termen de 5 ani, cu drept de realegere la expirarea mandatului.

Comitetul de direcție își va desemna un președinte și un vicepreședinte.

Membrii acestui comitet vor putea primi jetoane de prezență a căror cuantum va fi cel fixat pentru toate administrațiile publice.

Atribuțiunile acestui comitet sunt următoarele :

1. Are conducerea efectivă a Ligii, potrivit directivelor date de Consiliul general.

2. Intocmește proiectul bugetului anual de venituri și cheltueli, sub rezerva aprobării Consiliului general.

3. Face repartiția fondurilor și subvențiilor.

4. Numește personalul administrativ necesar serviciilor Ligii.

La sfârșitul fiecărui an, Comitetul de direcție va înainta Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale un raport asupra activității Ligii aprobat de Consiliul general și însoțit de o situațiune a întrebuințării fondurilor, vizate de comisia de censori.

III. Comisia de censori, compusă din trei persoane cu calitate de experți-contabili, din care unul va fi desemnat de Ministerul Sănătății, unul de Banca Națională, unul de Consiliul general al Ligii.

Comisia de censori controlează gestiunea Ligii, cel puțin de două ori pe an, sau ori când primește asemenea însărcinare din partea Consiliului general.

IV. Comitetele filiale compuse din câte cinci membri aleși pe cinci ani, dintre aceștia patru sunt aleși de către adunarea generală a reprezentanților locali ai autorităților, instituțiile și asociațiunilor care intră în compunerea filialelor Ligii, potrivit dispozițiunilor art. 4, și al cincilea fiind medicul primar al județului.

Alegerea va fi confirmată de Consiliu general al Ligii.

Aceste comitete filiale vor fi organe de execuție locală ale programelor și hotărîrilor luate de Consiliul general al Ligii.

Ele stau sub controlul direct al Comitetului central de direcție al Ligii.

CAPITOLUL IV

Fondurile Ligii și administrarea lor

A. Venituri

I. *Fondul central*

Art. 7. — Fondul central al Ligii Naționale contra tuberculozei va fi alimentat din :

1. O cotă de 60% din venitul net al Loteriei de Stat, pentru Sănătatea Publică și Ocrotiri Sociale.

2. O cotă de 60% din venitul net al taxei timbrului de control sanitar al specialităților medicamentoase și cosmeticilor indigene sau străine. 1)

Această taxă va fi de 4% asupra cosmeticelor indigene sau străine și 3% asupra specialităților medicale, asupra prețului de cost și se va aplica la producător sau la punctele vamale de import, afară de acelea aflate în comerț la data promulgării prezentei legi, care se vor taxa la vânzător.

Aceste taxe se vor percepe în favoarea și pe seama Fondului General Sanitar și de Ocrotire, conform unui regulament special.

3. O cotă de 10% din venitul net al monopolului stupefiantelor.

4. O cotă de 2% din venitul net al monopolului alcoolului în afară de cota prevăzută de art. 17, alin...., al legii monopolului vânzării spirtului și băuturilor spirtoase, care va fi rezervată fondului general sanitar și de ocrotire pentru combaterea celorlalte boli sociale.

5. Subvențiile se vor înscri în mod obligator în bugetele anuale ale :

a) Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale;

b) Ministerului Apărării Naționale;

c) Ministerului Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor ;

d) Ministerului de Interne.

6. Contribuțiunile instituțiunilor publice care au servicii de asistență medicală și socială precum sunt : Casa Asigurărilor Sociale, Casa Muncii C. F. R., Casa Autonomă a Monopolurilor, Casa de Credit P. T. T., Municipiul București, etc.

Aceste contribuțiuni vor reprezenta pe de o parte cota de colaborare a instituțiunilor respective pentru realizarea programului general de investițiuni întocmit de Ligă, pe de altă parte cota reprezentând întreținerea bolnavilor în instituțiunile Ligii.

Cota de investițiune va fi obligatorie de cel puțin 3% din bugetul destinat pentru asistența medicală și socială al acestor instituțiuni.

7. Donațiuni, legate și alte venituri.

---

1) V. Reg. de administrare a timbrului de control sanitar și aplicarea lui pe specialități medicamentoase, produse cosmetice și articole de parfumerie, publ. în M. O. No. 821 din 25 sept. 1934.

II. Fondurile locale

Art. 8. — Fondurile locale care vor aparține filialelor județene se vor alimenta din:

a) Subvențiunile care se vor înscrie obligator în bugetele anuale ale județelor și comunelor conform prevederilor legii sanitare;

b) Contribuțiunile celorlalte autorități sau instituțiuni locale care intră în contribuția filialelor județene;

c) Donațiuni, legate și alte venituri locale.

Aceste fonduri vor fi afectate numai nevoilor locale din județele sau regiunea respectivă.

B. Cheltueli

Art. 9. — Prin bugetul anual se vor prevedea:

a) Alocații de întreținere a așezămintelor în funcțiune ale filialelor județene și diferitelor autorități, instituții și asociații afiliate. Societăților și instituțiunilor în ființă la data promulgării prezentei legi li se va respecta un minimum echivalent cu subvențiile ce primesc în prezent;

b) Un fond de investiții, care va servi fie la înființarea de noi așezăminte, fie la desvoltarea așezămintelor existente aparținând filialelor, asociațiilor și instituțiilor afiliate.

C. Intrebuințarea și gestiunea fondurilor

Art. 10. — Determinarea întrebuințării și modului de administrare al fondurilor Ligii este un atribut exclusiv al Consiliului general.

Administrarea se va face fie direct de către Comitetul central de direcție și de comitetele filiale, fie de autoritățile, instituțiile și asociațiunile afiliate Ligii, conform repartiției fixate prin bugetele anuale și potrivit scopurilor indicate și aprobate de Consiliul general.

Art. 11. — Bugetul anual al fondurilor centrale se va întocmi de Comitetul central de direcție cu aprobarea Consiliului general și se va supune votului Adunării Deputaților, prin Ministerul Sănătății.

Bugetele filialelor se vor întocmi de comitetele respective și cu avizul Comitetului central de direcție și se vor supune aprobării Consiliului general.

Art. 12. — Aprobarea cheltuelilor în limita alocațiilor inscrise în bugetul central este un atribut al Comitetului central de direcție. Aceste aprobări sunt definitive și executorii. Ele se ratifică de Consiliul general odată cu aprobarea conturilor de gestiune respective.

In termen de 3 luni dela finele anului bugetar aceste conturi se vor supune, prin intermediul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, la verificarea Curții de Conturi, care va decide asupra descărcării definitive de gestiune.

Art. 13. — Cheltuelile prevăzute în bugetele filialelor se aprobă de Comitetele respective.

Conturile de gestiune pentru aceste bugete se vor supune în termen de 3 luni dela finele anului bugetar, cu avizul Comitetului central de direcție, la aprobarea Consiliului general care se va pronunța și asupra descărcării definitive de gestiune.

Art. 14. — Credite suplimentare și extraordinare se vor aproba pentru bugetul central de Consiliul general, iar pentru bugetele filiale de Comitetul central de direcție.

Art. 15. — Fondurile Ligii și ale filialelor sale se vor depune și păstra la Banca Națională a României și filialelor sale, la dispoziția Comitetului central de direcție sau a Comitetelor filiale respective.

CAPITOLUL V

Dispozițiuni finale

Art. 16. — Personalul medical al Ligii, precum și al așezămintelor depinzând de instituțiile publice afiliate Ligii, va fi recrutat conform prevederilor legii sanitare.

Personalul medical al Societăților afiliate Ligii va fi recrutat dintre medicii de specialitate de pe tabloul de clasificare al Ministerului Sănătății.

Art. 17. — Actualele instituțiuni de combaterea tuberculozei depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale trec sub conducerea Ligii, împreună cu personalul medical și ajutător.

Art. 18. — Un regulament va stabili detaliile de organizare și funcționare a Ligii.

Regulamentul de organizare și funcționare a ligii naționale în contra tuberculozei

(D. R. No. 2568 din 16 sept. 1934. M. O. No. 220 din 24 sept. 1934).

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Se înființează „Liga Națională în contra tuberculozei", având atribuțiunile și organizarea prevăzută în lege și în prezentul regulament.

Liga este persoană juridică de drept public și va funcționa pelângă Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 2).* — Din Liga Națională în contra tuberculozei fac parte de drept următoarele autorități, instituțiuni și asociațiuni:

1. Ministerele:

a) Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale;

b) Apărării Naționale;

c) Interne;

d) Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor.

II. Societățile existente pentru combaterea tuberculozei.

---

*) Articolele însemnate cu asteric reproduc întocmai textul legii.

III. Casa Centrală a Asigurărilor Sociale.
IV. Casa Muncii C. F. R.
V. Serviciul Medical C. F. R.
VI. Eforia spitalelor civile, Epitropia Așezămintelor Sf. Spiridon și Așezămintele Brâncovenesti.
VII. Societatea de Cruce Roșie a României.
VIII. Institutul de Seruri și Vaccinuri.
IX. Institutele de igienă.

Art. 3. — Mai pot face parte din Ligă orice alte asociațiuni sau instituțiuni care vor cere aceasta, dacă îndeplinesc următoarele condiții:

a) Să aibă ca scop principal sau secundar profilaxia și asistența tuberculoșilor, ori asistența, sub orice formă, a familiei acestor bolnavi;

b) Să accepte ca organele conducătoare ale Ligii să exercite asupra lor o acțiune de coordonare, îndrumare și control a activității lor, în cadrul programului fixat de Ligă și conform prevederilor legii și ale regulamentului;

c) Să înscrie în bugetele lor anuale contribuțiunile cu care vor participa la realizarea programului lor de acțiune stabilit împreună cu comitetul de direcție al Ligii și eventual cu ajutorul acesteia.

Art. 4).* — Instituțiile și asociațiile afiliate își păstrează personalitatea juridică proprie, patrimoniul și organizația lor, rămânând ca Liga să exercite asupra lor o acțiune de coordonare, îndrumare și control conform prevederilor legii și ale prezentului regulament.

***Art. 5.* — Liga va înființa în toate județele țării filiale** din care vor face parte organele locale ale autorităților, instituțiilor și asociațiilor de mai sus.

Mai multe județe se pot asocia spre a forma grupări regionale având în principiu compunerea și atribuțiunile filialelor județene.

Un regulament special va fixa normele de alcătuire, de funcționare și control al acestor filiale și grupări.

Scopul ligii

Art. 6).* — Liga are de scop :

A. Să elaboreze planul de combatere a tuberculozei, să coordoneze activitatea în acest sens a tuturor autorităților, instituțiilor și asociațiilor afiliate și în colaborare cu acestea să vegheze la aplicarea tuturor măsurilor necesare în acest scop.

B. Să organizeze și generalizeze în colaborare cu organele existente vaccinarea antituberculoasă

C. Să organizeze opera de propagandă și educație a marelui public.

D. Să asigure formarea personalului specializat necesar (medici, infirmiere, etc.), în colaborare cu Ministerele Instrucțiunii (Facultățile de medicină) și Sănătății.

E. Să înființeze și să subvenționeze în colaborare cu autoritățile, instituțiile și asociațiile afiliate, dispensare, spitale de izolare și tratament, sanatorii, preventorii și orice alte instituțiuni necesare operei de tratament și profilaxie a tuberculozei.

F. Să-și dea avizul în toate cazurile în care va fi vorba de înființarea unui așezământ public sau particular, de orice fel, destinat profilaxiei sau tratamentului tuberculozei. Asemenea așezăminte nu pot fi înființate fără aprobarea consiliului Ligii.

G. Să controleze și să reglementeze normele de funcționare ale așezămintelor de acest fel și să ceară la nevoe prin organele legale aplicarea sancțiunilor prevăzute la articolele corespunzătoare din legea sanitară.

Conducerea ligii

a) Consiliul general

Art. 7).* Liga va fi condusă de:

I. Un consiliu general, pus sub președinția M. S. Regelui.

a) Din acest consiliu fac parte :

Un reprezentant al M. S. Regelui ; Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, secretarul general al Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale; directorul general al Sănătății; inspectorul general sanitar al armatei; câte un reprezentant al Ministerului de Instrucțiune și de Interne; al Casei Muncii C. F. R.; al serviciului medical C. F. R.; directorul Casei Centrale a Asigurărilor Sociale; 3 delegați ai Societății pentru profilaxia tuberculozei; câte 2 delegați ai societăților : Izolarea tuberculoșilor, Combaterea tuberculozei la copii și Societatea pentru studiul tuberculozei; primarul Capitalei ca delegat al Uniunii comunelor urbane ; un delegat al Asociației generale a medicilor ; directorul Institutului de seruri și vaccinuri; directorii Institutelor de gienă ; un delegat al Societății Române de Cruce Roșie; eforul medic al Eforiei Spitalelor Civile; epitropul medic al Epitropiei Casei Sf. Spiridon.

Consiliul general poate coopta ca membri : 2—8 reprezentanți ai filialelor județene; 3 medici specialiști; 2 juriști; 2 economiști; 2 ingineri sau arhitecți; un farmacist delegat de Colegiul farmaceutic din România și un număr de 3—5 membri dintre persoanele care s'au distins prin serviciile aduse sănătății publice și operelor sociale.

Consiliul alege 2 vicepreședinți și un secretar general

Consiliul se va întruni obligator de două ori pe an și facultativ ori de câte ori va fi convocat de cel mai în vârstă dintre vicepreședinți, cu înalta autorizație a președintelui; atribuțiile consiliului sunt onorifice;

b) Atribuțiile acestui consiliu sunt următoarele :

1. Alege comitetul central de direcție.
2. Fixează programul de activitate generală și anual al Ligii.
3. Indrumează și controlează întreaga activitate a Ligii.

4. Aprobă proiectul bugetului anual de venituri și cheltueli.

5. Aprobă darea de seamă și gestiunea Comitetului central de direcție.

b) **Comitetul central de direcție**

Art. 8. — Comitetul central de direcție este compus din 7 membri, dintre cari 6 aleși de consiliul său și al șaptelea, delegat de Ministerul Sănătății.

Comitetul de direcție este ales pe termen de 5 ani, cu drept de realegere la expirarea mandatului.

Comitetul de direcție își va desemna un președinte și un vicepreședinte.

Comitetul de direcție se întrunește ori de câte ori este convocat de vicepreședinte. In absența acestor doi și în cazuri urgente el poate fi convocat de directorul administrativ.

La ședință vor lua parte cei doi vice-președinți și secretarul general al consiliului general.

Pentru a lucra valabil, în comitet trebue să fie prezenți în majoritate membrii săi.

Deciziile se iau cu majoritate, în caz de paritate votul președintelui decide.

Art. 9. — Atribuțiile acestui comitet sunt :

a) Are conducerea efectivă a Ligii, potrivit directivelor date de consiliul general;

b) Intocmește proiectul bugetului anual de venituri și cheltueli, sub rezerva aprobării consiliului general ;

c) Indeplinește formalitățile cerute pentru primirea veniturilor indicate la art. 7, ultim alin., și art. 8, litera *c*, din lege ;

d) Face repartiția fondurilor și subvențiilor, aplicând bugetul aprobat de consiliul general ;

c) numește și revoacă personalul administrativ, fixând atribuțiile și remunerarea acestui personal.

Art. 10. — Comitetul central de direcție își îndeplinește însărcinările sale prin următoarele organe de execuție: secretarul general al consiliului general, directorul administrativ și personalul de inspecție și control.

Art. 11. — Secretarul general inspectează instituțiile afiliate și stabilimentele lor, aduce la cunoștința comitetului de direcție rezultatul observațiilor sale și face propunerile pe care le crede necesare pentru coordonare și eventual pentru îndreptarea măsurilor de profilaxie în curs de aplicare.

El face demersurile cuvenite pentru înființarea filialelor județene și a grupărilor de filiale în colaborare cu un subcomitet special ales din sânul comitetului central de direcție și e însărcinat cu organizarea lor.

Centralizează, în vederea raportului anual ca și în vederea activității de coordonare și îndrumare a Ligii, informațiile trebuitoare primite sau cerute dela instituțiile și așezămintele afiliate, cu privire la activitatea lor.

Secretarul general este însărcinat cu propaganda pentru răspândirea în public a noțiunilor referitoare la tuberculoză și la profilazia ei.

In îndeplinirea atribuțiunilor sale, secretarul general va fi ajutat de consilierii tehnici ca și de personalul de cancelarie prevăzut în acest regulament.

Art. 12. — Consilierii tehnici cercetează situația tuberculozei în diferitele părți ale țării, urmăresc executarea programului și a măsurilor hotărîte de ligă, propune mijloacele și conduc sub directivele secretarului general opera de organizare a filialelor.

Ei vor vizita așezămintele și instituțiile afiliate și vor raporta comitetului central de direcție pentru ca Liga să-și poată exercita acțiunea prevăzută la art. 3 al legii.

Ei vor putea fi însărcinați cu orice fel de cercetare ce s'ar crede de trebuință. Comitetul poate da o asemenea însărcinare și unuia din membrii săi.

Art. 13. — Personalul administrativ este format dintr'un director administrativ ajutat de personalul de cancelarie și contabilitate necesar serviciului.

Directorul administrativ este ajutorul secretarului general și delegatul comitetului central de direcție pentru partea administrativă.

El rezolvă și semnează corespondența cu caracter administrativ, precum și aceea rezultată din aprobările comitetului central de direcție.

Semnează orice acte sau contracte în ceea ce privește administrația. conform art. 29 din regulament.

Poate reprezenta în justiție Liga pentru partea administrativă, conform art. 30 din regulament.

Art. 14. — Pentru numirea, pedepsirea și îndepărtarea personalului inferior de serviciu, comitetul central de direcție va putea da delegatie directorului administrativ.

Art. 15. — La sfârșitul fiecărui an secretarul general împreună cu directorul administrativ vor alcătui raportul și situația prevăzută de art. 6 al legii și le vor prezenta comitetului central de direcție, care le supune aprobării consiliului general, spre a le înainta în urmă Ministerului Sănătății.

c) **Comisia de censori**

Art. 16 *).—Comisia de censori e compusă din trei persoane, în calitate de experți contabili, din care unul va fi desemnat de Ministerul Sănătății, unul de Banca Natională, unul de consiliul general al Ligii.

d) **Comitetele filiale**

Art. 17. — Comitetele filiale sunt compuse din câte 5 membri aleși pe 5 ani, dintre aceștia 4 sunt aleși de către adunarea generală a reprezentanților locali ai autorităților, instituțiilor și asociațiunilor care intră în compunerea filialelor Ligii, potrivit dispozițiunilor art. 4 și al 5-lea fiind medicul primar al județului.

Alegerea va fi comunicată comitetului central de direcție, spre a fi supusă aprobării consiliului general.

Aceste comitete filiale vor fi organe de execuție locală a programelor și hotărîrilor luate de comitetul general al Ligii.

Ele stau sub controlul direct al comitetului central de direcție al Ligii.

Normele de control sunt cele arătate în regulamentul special al filialelor prevăzut la art. 5 din acest regulament.

Fondurile Ligii și administrarea lor

A. Venituri

I. Fondul central

*Art. 18 *).* — Fondul central al Ligii Naționale contra tuberculozei va fi alimentat din:

1. O cotă de 60 la sută din venitul net al Loteriei de Stat, pentru sănătatea publică și ocrotiri sociale.

2. O cotă de 60 la sută din venitul net al taxei timbrului de control sanitar al specialităților medicamentoase și cosmeticelor indigene sau străine.

Această taxă va fi de 4 la sută asupra cosmeticelor, indigene sau străine și 3 la sută asupra specialităților medicale asupra prețului de cost și se va aplica la producători sau punctele vamale de import, afară de acelea aflate în comerț la data promulgării prezentei legi, care se vor taxa la vânzător.

Aceste taxe se vor percepe în favoarea și pe seama fondului general sanitar și de ocrotire, conform unui regulament special.

3. O cotă de 10 la sută din venitul net al monopolului stupefiantelor.

4. O cotă de 2 la sută din venitul net al monopolului alcoolului, în afară de cota prevăzută la art. 17, alin. *b*, al legii monopolului vânzării spirtului și băuturilor spirtoase, care va fi rezervată fondului general sanitar și de ocrotire pentru combaterea celorlalte boli sociale.

5. Subvențiile se vor înscrie în mod obligator in bugetele anuale ale:

a) Ministerului Muncii, Sănătății si Ocrotirilor Sociale;

b) Ministerului Apărării Naționale;

c) Ministerului Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor;

d) Ministerului de Interne.

6. Contribuțiunile instituțiunilor publice, care au servicii de asistență medicală și socială, precum sunt: Casa Asigurărilor Sociale, Casa Muncii C. F. R., Casa Autonomă a monopolurilor, Casa de credit P. T. T., municipiul București etc.

Aceste contribuțiuni vor reprezenta pe deoparte cota de colaborare a instituțiunilor respective pentru realizarea programului general de investițiuni întocmit de Ligă, pe de altă parte cota reprezentând întreținerea bolnavilor în instituțiunile Ligii.

Cota de investițiune va fi obligatorie de cel puțin 3 la sută din bugetul destinat pentru asistența medicală și socială a acestor instituțiuni.

7. Donațiuni, legate și alte venituri.

II. Fondurile locale

*Art. 19 *).* — Fondurile locale care vor aparține filialelor județene, se vor alimenta din:

a) Subvențiunile care se vor înscrie obligator în bugetele anuale ale județelor și comunelor, conform prevederilor legii sanitare;

b) Contribuțiunile celorlalte autorități sau instituțiuni locale care intră în contribuția filialelor județene;

c) Donațiuni, legate și alte venituri.

Aceste fonduri vor fi afectate numai nevoilor locale din județele sau regiunea respectivă.

B. Cheltueli

*Art. 20 *).* — Prin bugetul anual se vor prevedea:

a) Alocații de întreținere a așezămintelor în funcțiune, ale filialelor județene și diferitelor autorități, instituții si asociații afiliate, societăților și instituțiunilor în ființă la data promulgării prezentei legi și se vor respecta un minimum echivalent cu subvențiile ce primesc în prezent;

b) Un fond de investiții, care vor servi, fie la înființarea de noui așezăminte, fie la desvoltarea așezămintelor existente aparținând filialelor, asociațiilor și instituțiilor afiliate.

C. Intrebuințarea și gestiunea fondurilor

*Art. 21 *).* — Determinarea intrebuințării și modului de administrare al fondurilor Ligii este un atribut exclusiv al consiliului general.

Administrarea se va face, fie direct de către comitetul central de direcție și de comitetele afiliate, fie de autoritățile, instituțiile și asociațiunile afiliate Ligii, conform repartiției fixate prin bugetele anuale și potrivit scopurilor indicate și aprobate de consiliul general.

*Art. 22 *).* — Bugetul anual al fondurilor centrale se va întocmi de comitetul central de direcție, cu aprobarea consiliului general și se va supune votului Adunării Deputaților, prin Ministerul Sănătății.

Bugetele filialelor se vor întocmi de comitetele respective și cu avizul comitetului central de direcție și se vor supune aprobării consiliului general.

*Art. 23 *).* — Aprobarea cheltuelilor în limita alocațiilor înscrise în bugetul central este un atribut al consiliului central de direcție. Aceste aprobări sunt definitive și executorii. Ele se ratifică de consiliul general odată cu aprobarea conturilor de gestiune respective.

In termen de 3 luni dela finele anului bugetar aceste conturi se vor supune, prin intermediul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, la verificarea Curții de conturi, care va decide asupra descărcării definitive de gestiune.

*Art. 24 *).* — Cheltuelile prevăzute în bugetele filialelor se aprobă de comitetele respective.

Conturile de gestiune pentru aceste bugete se vor supune în termen de 3 luni dela finele anului bugetar, cu avizul comitetului central de di-

recție, la aprobarea consiliului general care se va pronunța și asupra descărcării definitive de gestiune.

Art. 25 *). — Creditele suplimentare și extraordinare se vor aproba pentru bugetul central de consiliul general, iar pentru bugetele filialelor de comitetul central de direcție.

Art. 26 *). — Fondurile Ligii și ale filialelor se vor depune și păstra la Banca Națională a României și filialele sale, la dispoziția comitetului central de direcție sau a comitetelor filialelor respective.

Dispozițiuni finale

Art. 27 *). — Personalul medical al Ligii, precum și al așezămintelor depinzând de instituțiile publice afiliate Ligii, va fi recrutat conform prevederilor legii sanitare.

Personalul medical al societăților afiliate Ligii va fi recrutat dintre medicii de specialitate de pe tabloul de clasificare al Ministerului Sănătății, precum și dintre aceia care, conform art. 11, ultimul aliniat, din legea sanitară dela 16 Iunie 1934, pot fi numiți în funcțiunile prevăzute de această lege de către comisiunea specială.

Art. 28 *). — Actualele instituții de combaterea tuberculozei, depinzând de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, trec sub conducerea Ligii, împreună cu personalul medical și ajutător, după normele ce se vor prevedea într'o convenție specială.

Art. 29. — Semnătura Ligii va fi valabilă prin scrierea sau ștampilarea numelui Ligii, sub care vor semna :

a) Pentru orice acte constituind obligații pentru Ligă, ca și pentru contractele de orice fel, doi membri ai comitetului central de direcție ;

b) Pentru orice alte acte sau corespondență, directorul administrativ împreună cu unul din membrii comitetului central de direcție.

Art. 30 *). — Liga va fi reprezentată în justiție printr'un membru din comitetul central de direcție, asemenea va putea fi reprezentată în justiție de directorul administrativ sau de altă persoană, aceștia însă cu procură.

Art. 31. — Extractele de pe orice act al Ligii, ca și copiile certificate conform cu originalul de către președintele comitetului central de direcție sau de către delegatul său, fac deplină credință în justiție, față de terți și de orice autoritate, fără nevoie de legalizare.

Art. 32. — Modificarea acestui regulament se poate face după propunerea consiliului general.

Regulamentul pentru combaterea boalelor venerice [1])

(D. R. No. 2.767 din 21 sept. 1932, M. O. No. 57 din 9 martie 1933).

CAPITOLUL I

Obligativitatea tratamentului

Art. 1. — In înțelesul acestui regulament se consideră boale venerice, sifilisul, blenoragia și șancrul moale.

Art. 2. — Orice bolnav atins de una din aceste boale este obligat a se supune tratamentului indicat de medicii oficiali sau particulari. Medicul tratant va fi obligat să înscrie într'un registru special de consultațiuni numele real sau conventional al bolnavului și tratamentul urmat. Medicul tratant va elibera în acelaș timp bolnavului un carnet (pus la dispoziția medicilor de către minister), în care va nota de asemenea tratamentul urmat, pe măsura aplicării sale. Bolnavul va purta carnetul asupra sa, fiind dator a-l prezenta la cererea autorității sanitare, pentru a se putea exercita în orice moment controlul tratamentului. Numai dacă motive de ordin personal împiedică pe bolnav de a păstra asupra sa sau acasă la dânsul carnetul, el va putea fi păstrat de către medicul tratant, care va fi obligat a-l ține la dispoziția autorității sanitare, când anumite împrejurări ar necesita informațiuni asupra situațiunii curei bolnavului.

Art. 3. — Orice medic, oficial sau particular, care constată o afecțiune venerică, este obligat să dea bolnavului explicațiuni lămurite asupra naturii boalei, asupra modului său de propagare, asupra mijloacelor de a feri de contaminare pe cei din jurul său, sfătuindu-i în primul rând să se abțină dela raporturi sexuale atât timp cât se va socoti de medic că boala se găsește în faza contagioasă. Li se va atrage atenția totodată, asupra riscurilor penale la care s'ar expune în caz de transmitere conștientă a boalei.

Medicul va indica în acelaș timp bolnavului tratamentul pe care va trebui să-l urmeze, cât și durata lui, aducându-i la cunoștință, dacă e lipsit de mijloace, dreptul pe care i-l dă legea de a fi tratat gratuit. Cu aceiași ocazie medicul va înmâna bolnavului, gratuit un imprimat (pus la dispoziția medicilor de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale), cuprinzând instrucțiuni privitoare la igena boalelor venerice, cât și art. 292—314 [2]) din legea sanitară și de ocrotire, privitoare la combaterea boalelor venerice.

Art. 4. — Toate instituțiile de asistență medicală, adică clinicile de specialitate, spitalele sau dispensariile policlinice de orice fel și de orice autoritate ar depinde, cât și medicii de circum-

---

1) Intocmit pe baza art. 314 L. S. din 1933, devenit art. 306 din L. S. din 1935.

2) Art. 284—306 din legea sanitară din 1935.

scripţii sanitare rurale sunt obligaţi a da consultaţiuni şi a face tratament gratuit bolnavilor atinşi de boale venerice, în tot timpul duratei boalei. Gratuitatea nu priveşte decât bolnavii trataţi la consultaţii şi dispensarii şi bolnavii în spitale, în clasa III. Toate medicamentele necesitând tratamentul bolnavilor venerici, vor fi puse la dispoziţia tuturor instituţiunilor prevăzute în prezentul regulament, gratuit şi în cantităţi suficiente.

Art. 5. — Laboratoarele oficiale de bactereologie sunt obligate a face gratuit venericilor, analizele serologice şi bactereologice cerute de medicii oficiali ai instituţiunilor spitaliceşti sau de altă natură, la care aceşti bolnavi sunt în tratament.

CAPITOLUL II

Instrucţiunile relative la împrejurările în care boalele venerice devin declarabile sau fac necesară internarea forţată a bolnavilor

Art. 6. — Bolnavii care din cauza neglijenţii nu-şi urmează tratamentul regulat, constituind astfel un risc de propagare pe cale genitală sau extragenitală a boalei lor, vor fi semnalaţi de către medicul curant (oficial sau particular) autorităţii sanitare celei mai apropiate, printr'o scrisoare (model Nr. 2) pentru a fi supuşi controlului din partea acestei autorităţi, după modalitatea prevăzută la art. 33 pentru bolnavii posesori de fişe.

Art. 7. — Venericii, care prin faptul profesiunii lor, prin lipsa lor de cultură ,ori prin felul lor de viaţă (promiscuitate), constituie un pericol real de răspândirea boalei, vor fi internaţi în spitale şi reţinuţi acolo în mod obligator, până la vindecarea leziunilor contagioase.

Bolnavii venerici cu leziuni contagioase vor fi primiţi cu precădere şi trataţi în spitalele rurale, precum şi în spitalele de medicină generală din capitalele de judeţ, iar în spitalele din capitalele de judeţe, cu secţie de specialitate, dar fără secţiuni de boale venerice, aceşti bolnavi vor fi primiţi şi trataţi în secţiile de boale interne. Tratamentul şi întreţinerea acestor bolnavi se va face în mod gratuit, în contul autorităţii de care depinde spitalul: Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, judeţe sau comune.

Art. 8. — Măsurile coercitive faţă de categoriile de bolnavi semnalate în art. 6 şi 7, vor putea fi suspendate în certe cazuri când medicul apreciază că bolnavul s'a pătruns de importanţa urmării regulate a tratamentului, aceasta, mai alles când boala se găseste într'un stadiu când nu mai constitue un pericol pentru profilaxia publică.

Art. 9. — Medicii precum şi moaşele au obligaţiunea de a comunica autorităţii sanitare de care depinde regiunea unde ei funcţionează, toate cazurile de sifilis congenital ce constată, pentru a fi ţinute în evidenţă şi tratate în mod obligator, conform prevederilor acestui regulament.

Art. 10. — Militarii suferind de boale venerice în stadiu contagios, vor fi reţinuţi în spitalele militare, până la vindecarea leziunilor contagioase, urmând apoi a-şi continua tratamentul la unitatea căreia aparţine, medicul fiind dator a ţine un registru de numele şi tratamentul acestor bolnavi. Dacă la sfârşitul serviciului militar ostaşul nu poate fi considerat complet vindecat, autoritatea sanitară, căreia el îi aparţine în momentul eliberării, va fi datoare să înştiinţeze autoritatea sanitară civilă dela vatră sau din locul unde el declară că se va stabili, pentru a putea fi supravegheat şi îngrijit mai departe. In nici un caz nu va fi eliberat din armată, înainte de o vindecare consolidată a leziunilor contagioase. Tratamentul urmat de militarul veneric va fi înscris într'un carnet pe care-l va purta asupra sa, pentru a se putea controla situaţiunea sa terapeutică de către autoritatea sanitară militară cât şi mai târziu de către cea civilă.

In caz de pierdere a carnetului de către bolnav, autoritatea sanitară militară va fi obligată să dea la cererea autorităţii sanitare civile, toate datele privind situaţia terapeutică a bolnavului, aşa cum rezultă din registre

CAPITOLUL III

Delictul de contaminare veneric conştientă şi penalităţile sale

Art. 11. — Transmiterea conştientă pe orice cale a boalelor venerice se va pedepsi cu închisoare dela 3 luni până la un an. La stabilirea contaminării conştiente, genitale sau extragenitale, nu vor putea face dovada în justiţie decât certificatele eliberate de specialiştii oficiali, recunoscuţi ca atare, conform art. 179 din legea sanitară şi de ocrotire. In atari împrejurări, medicii vizaţi, sunt datori a proceda cu cea mai mare prudenţă, înconjurându-se de toate precauţiunile necesare, pentru a se evita orice jignire sau eroare posibilă. In orice caz, nu vor conchide la un aviz afirmativ decât atunci, când împrejurările sunt de aşa natură, ca să permită în mod evident a-şi face o convingere absolut ştiinţifică, în acest sens.

Art. 12. — Persoana care, deşi avertizată de medic că este atinsă de o boală venerică contagioasă, continuă să aibă raporturi sexuale şi transmite boala, nu va putea invoca în justiţie, ca circumstanţă atenuantă ,ignoranţa, transmisiunea fiind considerată în aceste condiţiuni, conştientă şi se va supune la maximum de pedeapsă prevăzut în art. 296 [1]) din lege.

Art. 13. — Bolnavii atinşi de boale venerice nu pot fi concediaţi pentru acest motiv din serviciile publice, unde îşi câştigă existenţa, atâta timp cât starea boalei lor nu constitue un pericol pentru sănătatea celor din colectivitatea în mijlocul căreia trăiesc şi dacă medicul lor curant, oficial sau particular, certifică că ei îşi urmează regulat tratamentul.

1) Art. 288 din L. S. din 1935.

Art. 14. — Părinţii cari vor încredinţa unei doici copilul lor, ştiut sifilitic, sunt pasibili în caz de contaminare a doicii, de pedeapsă dela 3 luni până la un an închisoare, cât şi despăgubiri civile. Aceleaşi măsuri se vor aplica femeei care, deşi ştiindu-se sifilitică, se angajează ca doică şi contaminează un sugar sănătos. In orice caz, doicile vor fi obligate a justifica la angajare starea lor de sănătate printr'un examen medical (clinic-serologic). In caz când doica capătă o infecţiune sifilitică după angajare, infecţiune ce nu decurge dela sugar, va fi obligată să suspende imediat alăptarea, altfel va fi pasibilă de aceeaşi pedeapsă ca şi în eventualitatea precedentă.

Art. 15. — Părinţii sau tutorii sunt obligaţi să se îngrijească de tratamentul medical al copiilor sau al pupililor lor atinşi de boale venerice, în conformitate cu art. 292 [1]) din lege; părinţii sau tutorii pot fi făcuţi răspunzători în cazul când aceşti copii sau minori ar transmite boala lor, dacă se va dovedi, că lipsa de tratament a acestora, deci starea lor de contagiozitate, ar rezulta dintr'o dezinteresare sau neglijenţă din partea părinţilor şi tutorilor.

Art. 16. — Medicul ce constată la un bolnav existenta unei boale venerice recente, va căuta să descopere sursa infecţiunii, stimulând bolnavul pe calea mărturisirilor, arătându-i serviciile pe care le-ar putea aduce prin aceasta semenilor săi, ajutând prin indicaţiunile sale autoritatea sanitară la cunoasterea şi suprimarea izvoarelor de infecţiune. I se va spune că, indicaţiunile date de dânsul vor avea caracter confidential şi nu urmăresc decât asigurarea profilaxiei publice.

Art. 17. — Invitaţia în scop de examinare la autoritatea sanitară, a persoanelor indicate de bolnavi ca isvor al infecţiunii, va avea caracter strict confidenţial şi se va face verbal, prin personal auxiliar şi discret, femenin pentru femei şi masculin pentru bărbaţi, şi se va limita la acele persoane care prin profesiunea lor, prin felul lor de vieaţă şi prin mediul în care trăiesc, constituiesc un pericol de contagiuni multiple. Orice procedare intempestivă în această privinţă va putea atrage sancţiuni pentru acei care fac uz sau abuz de ea. Examenul medical al persoanelor indicate ca izvor al infecţiunii se va face la dispensarul antivenerie sau de medicii instituţiunilor prevăzute la art. 4 din regulament, sau dacă persoana vizată exprimă dorinţa, chiar la domiciliul său sau al medicului. Examenul clinic se va completa la nevoie cu examen de laborator.

Art. 18. — Denunţul unui bolnav veneric relativ la izvorul infecţiunii sale, făcută în scopul de a urmări persoana incriminată în justiţie, se va adresa instanţelor judecătoreşti. Acestea vor delega pentru cercetarea cazului un medic oficial, care va examina bolnavul şi va proceda, în acelaşi timp, la examenul persoanei încriminate, înconjurându-se de toate precauţiunile prevăzute la art. 11, pentru a stabili dacă denunţul corespunde adevărului şi dacă este cazul a se aplica sancţiunile contaminării conştiente. Declaraţiunile neîntemeiate, făcute numai în scop de răzbunare sau de a creea prejudicii unei persoane, se vor pedepsi conform codului penal.

1) Art. 284 din L. S. din 1935.

CAPITOLUL IV

Măsuri privind profilaxia şi tratamentul boalelor venerice

Art. 19. — Directivele generale şi ştiinţifice pentru combaterea şi profilaxia boalelor venerice cad în sarcina comisiunii plăgilor sociale din Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care la rândul său, ţinând seamă de aceste directive, va da avizul şi îndrumările sale în această privinţă, în conformitate cu legea sanitară şi de ocrotire.

Art. 20 — Tratamentul boalelor venerice este o atribuţiune exclusiv a doctorilor în medicină cu dreptul de liberă practică. Persoanele care tratează boalele venerice fără acest drept, sunt pasibile de sancţiunile prevăzute la art. 164 din lege, pentru practica ilicită a medicinei.

Art. 21. — Organele care vor duce la îndeplinire prevederile prezentului regulament sunt dispensariile antivenerice, care vor avea sarcina tuturor măsurilor privind boalele venerice, sub conducerea autorităţii sanitare locale, conform art. 298 şi 306 [1]) din legea sanitară, iar acolo unde nu există dispensarii, autoritatea sanitară locală. Organele politieneşti (administrative) vor da obligator concursul lor pentru executarea măsurilor prevăzute în art. 305 [2]) din legea sanitară şi de ocrotire şi în toate cazurile când medicii oficiali cer concursul.

Art. 22. — Farmaciştii care dau consultaţiuni, chiar sub formă de simplu aviz, bolnavilor atinşi de boale venerice, ce se prezintă în oficina lor, indiferent dacă acest aviz a fost sau nu cerut de bolnav, sau dacă vor înmâna bolnavului fără prescripţie medicală, medicamente pentru tratamentul boalelor venerice, se vor considera culpabili de practica ilicită a medicinii şi vor fi supuşi sancţiunilor prevăzute de lege pentru aceste abateri.

Art. 23. — In instituţiunile spitaliceşti, sau în orice aşezăminte de medicină curativă, precum şi în cabinetele lor particulare, medicii pot fi ajutaţi de personal medical auxiliar netitrat, cu condiţia însă ca aceştia să lucreze în prezenţa lor şi sub directa lor supraveghere.

Art. 24. — Este interzis a se acorda pe cale de corespondenţă consultaţiuni medicale în materie de boale venerice. Este de asemenea interzis a se face acest lucru prin intermediul ziarelor, revistelor sau altor publicaţiuni periodice, fie că aceste publicaţiuni au sau nu un caracter medical. Acordarea de sfaturi medicale pe cale de corespondenţă personală nu poate fi îngăduită decât excepţional medicului consultant şi aceasta în cazul în care bolnavul a fost examinat de

1) Art. 290 şi 298 dn L. S. din 1935.
2) Art. 297 din L. S. din 1935.

curând de dânsul și se află în continuare de tratament.

Art. 25. — Nici un doctor în medicină, cu drept de liberă practică, nu se poate intitula specialist în boale venerice, dacă nu îndeplinește condițiunile cerute de legea și regulamentul prevăzut pentru obținerea titlului de specialist în această materie.

Art. 26. — Funcționarea caselor de prostituție, precum și a ori căror stabilimente sau localuri unde se practică prostituția cu femei găzduite sau frecventând ocazional, la anumite ore, atari localuri, este interzisă. Persoanele dovedite că patronează astfel de localuri, precum și acele persoane, care exploatează sub orice formă, femeile care practică prostituția, se vor pedepsi cu amendă dela 5.000—100.000 lei. Constatarea infracțiunilor se va face de autoritatea sanitară din localitate, întocmindu-se procese-verbale, cu martori. Aceste procese-verbale vor servi ca acte introductive în justiție. Inchiderea acestor localuri se vor face obligator de către organele polițienești, în urma cererii autorității sanitare.

Art. 27. — Recidiviștii contravenienți la art. 305 1) din legea sanitară și de ocrotire, adică aceia care exploatează practica prostituției, întreținând localuri de prostituție sau fac serviciu de intermediari ai prostituției, pe lângă penalitatea prevăzută la acel articol, se vor pedepsi cu închisoare până la 6 luni.

Art. 28. — Femeile care practică individual prostituția, își pot închiria în mod strict personal, pe numele lor propriu, în acest scop, locuințe, cu condiția ca aceste locuințe să fie situate la depărtare de biserică, școală și institute de educație. Femeile care practică prostituția nu pot avea domiciliul în restaurante cârciumi sau alte localuri de consumație și nici nu pot fi angajate în serviciul acestor localuri, sub nici un titlu. Persoanele care se vor dovedi că în scop de exploatarea prostituatelor grupează în aceeași casă particulară mai multe prostituate, realizând astfel o casă de prostituție deghizată, vor fi considerate ca intrând în prevederile articolului 26 și supuse penalităților prevăzute acolo.

Art. 29. — Persoanele care practică prostituția sunt obligate a poseda în camera lor substante profilactice antivenerice (pomadă calomelată 33%, soluție de hipermanganat de K. 1/1.000, cât și alte mijloace profilactice: condoame truse profilactice), pe care le vor ține la dispoziția vizitatorilor. Vor fi obligate, de asemenea, să țină în loc vizibil, fixat în perete, lângă lavabou, imprimatul cu instrucțiuni relative la măsurile profilactice, ce trebuesc luate pentru a evita contractarea boalelor venerice. Acest imprimat tipărit cu litere grase, citibile la distanță, va fi eliberat de autoritatea sanitară, care va avea grijă să controleze starea de igienă a locuinței, executarea și ținerea la curent a acestei măsuri.

Art. 30. — Se vor mai considera ca pasibile de pedepsele prevăzute de art. 26, aceia care servă de intermediari în mod deghizat sau deschis și exploatează prostituatele în scop de a obține beneficii materiale sub formă de cotă-parte din câștigul realizat de aceste femei sau sub altă formă. Vor fi supuse acelorași penalități și persoanele care îndeamnă la prostituție prin viu graiu precum și acelea care facilitează practica acestei profesiuni, înlesnind înregimentarea femeilor în rândul prostituatelor. Cei care se fac în același timp culpabili de exploatarea acestor femei, vor fi pasibili de sancțiunile prevăzute la art. 305 1) din legea sanitară și de ocrotire.

Art. 31. — Persoanele sau instituțiile care, conduse de scopuri pur comerciale și cu tendințe de a capta credulitatea publicului, fac reclamă prin broșuri sau ziare asupra unor substanțe medicamentoase cărora le atribue proprietăți miraculoase sau secrete, fie curative, fie preventive, pentru boale venerice, dar care nu au la baza lor o demonstrațiune științifică, sunt pasibile de amendă penală dela 5.000—50.000 lei. Dacă acei care recomandă astfel de substanțe nu au dreptul de liberă practică a medicinei, mai sunt pasibili și de sancțiunile prevăzute în art. 164 din lege, pentru exercițiul ilegal al medicinei.

Art. 32. — Preparatele autorizate de comisia chimico- farmaceutică, cărora li se atribue, ulterior aprobării, de persoane interesate, pe cale de reclamă, proprietăți pe care aceste preparate nu le au în realitate, li se va retrage autorizația.

CAPITOLUL V

Fișa de sănătate și examenele medicale obligatorii

Art. 33. — Persoanele care practică prostituția vor fi supune unei supravegheri medicale speciale, prin examinări periodice gratuite. Autoritatea sanitară va înscrie numele acestor persoane în registre speciale, cu adresa lor, pentru a le putea urmări și avea în supraveghere de aproape. In acest registru special se va nota data examinării, constatările făcute și eventual tratamentul urmat. Va elibera în același timp acestor persoane o fișă de sănătate (model Nr. 1), în care se va înscrie, de asemenea, în mod cronologic, data examenelor, constatările făcute asupra stării sale sanitare, cât și, în caz de îmbolnăvire, tratamentul urmat.

Art. 34. — Examenul medical periodic, va fi făcut de către medicii oficiali. Numai în împrejurările în care autoritatea sanitară respectivă socotește că organele oficiale specializate de care dispune ar fi insuficiente pentru asigurarea acestui serviciu, numărul persoanelor de examinat fiind prea mare, va putea autoriza ca acest examn să se facă și de medicii particulari specialiști, pe a lor răspundere. Lista acestor medici va fi întocmită de autoritatea sanitară locală și va fi supusă aprobării serviciului sanitar al inspectoratului respectiv. Prostituatelor

1) Art. 297 din L. S. din 1935.

1) Art. 297 din L. S. din 1935.

care dispun de mijloace și care cer de a fi supravegheate din punct de vedere sanitar venereologic de către medicii particulari autorizați, li se va putea îngădui acest lucru, fiind obligate însă a se prezenta pentru controlul fișei sanitare la intervalele fixate prin prezentul regulament.

Art. 35. — Prostituatele posedând fișa de sănătate sunt obligate să se prezinte cel puțin de 2 ori pe săptămână la examen medical. Acest examen se va face în mod gratuit, fie la dispensariile oficiale, destinate în acest scop de autoritatea sanitară comunală, fie la serviciile spitalicești obișnuite, acolo unde nu există dispensarii ad-hoc. Aceste dispensarii vor fi utilate cu toate cele necesare pentru examenul clinic al bolnavilor, cât și pentru cercetările de laborator ce necesită starea lor. Datele fixate pentru acest examen vor fi astfel distanțate încât să nu treacă mai mult de 3 zile dela un examen la altul. In cazurile suspecte, când examenul clinic nu poate lămuri situația, medicul examinator va fi dator să recurgă la toate examenele de laborator necesare pentru aceasta.

Art. 36. — Fișa de sănătate prevăzută la art. 33 se va elibera nu numai acelor persoane care declară din proprie inițiativă că practică prostituția, ci ș acelora pe care serviciul de control le arată că practică această meserie în mod deghizat. Prostituata va purta fișa întotdeauna asupra sa. In caz de pierdere i se va da un duplicat după datele extrase din registrul dispensarului sau medicului unde prostituata este vizitată.

Art. 37. — Afară de persoanele care practică în mod notoriu prostituția, autoritatea sanitară are dreptul a impune, în certe cazuri, fișe de sănătate bolnavilor care se dovedesc că își neglijează tratamentul, cât și altor persoane care prin profesiunea lor (chelnerițe de hoteluri, restaurante, bodegi și localuri de noapte, florărese, artiste de șantanuri) sunt susceptibile la prostituție și asupra cărora există informațiuni că practică această meserie. Operațiunea aceasta se va face cu tot tactul, pentru a evita vexațiunile.

Art. 38. — Medicul examinator va fi obligat să noteze rezultatul constatărilor sale în fișa de sănătate, dătând și semnând. Dacă constată existența unei boale venerice în stadiu contagios, va incunoștiința îndată autoritatea sanitară printr'o adresă confidențială (model Nr 2) și va dirija persoana bolnavă către dspensarul antivenenic sau instituțiile dela art. 4 din regulament, pentru a fi supusă tratamentului. Dacă este vorba de prostituate sau de persoane intrând în prevederile art. 7 din prezentul regulament, îi va înmâna un bilet de internarea în spital (model Nr. 3), unde va trebui să se prezinte pentru imediată internare. In același timp medicul va pune în vedere persoanei bolnave că neconformarea la această măsură atrage internarea forțată prin intermediul poliției. Instituția (spital sau dispensar antivenenic) către care a fost dirijat bolnavul pentru internare sau tratament, va fi obligată să anunțe pe medicul care a adresat bolnavul, de prezentarea sa (model Nr. 4).

Art. 39. — Bolnavii posesori de fișe, la ieșirea din spital, vor fi anunțați dispensarului antivenenic sau instituțiunilor dela art. 4 din regulament, pentru a fi ținuți în evidență, în caz dacă boala lor necesitează tratament ulterior și să fie urmăriți în caz de neprezentare la tratament.

Art. 40 — Numai în cazul când bolnavii posesori de fișe, inspiră garanții morale serioase de o continuare regulată a tratamentului, li se va putea îngădui, dacă starea lor materială le permite, să se trateze mai departe cu orice medic particular.

Art. 41. — Pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, autoritatea sanitară va fi ajutată de agenți sanitari, având atribuțiuni de poliție de moravuri. Aceștia se vor recruta din personalul auxiliar sanitar instruit anume în direcția prevederilor acestui regulament și se vor alege dintre persoane cu o moralitate ireproșabilă. Ei vor fi puși sub ordinele directe ale autorității sanitare.

Art. 42. — Luarea de măsuri indicate pentru persoanele din categoriile prevăzute de articolul de mai sus este un atribut exclusiv al autorității sanitare. Autoritățile polițienești și administrative sunt datoare să semnaleze autorității sanitare, în chip strict confidențial, toate cazurile ce după părerea lor ar necesita să fie supuse supravegherii medicale periodice; ele însă nu au dreptul, sub nici un motiv, să înregistreze și să elibereze fișe de sănătate, sau să supună rigorilor polițienești, persoanele pe care le consideră prostituate, fără ca autoritatea sanitară să autorize aceasta.

Art. 43. — Fișele de sănătate, eliberate persoanelor prevăzute la art. 33, pot fi controlate oricând de organele sanitare, însărcinate cu aceasta. Invitația de a prezenta fișa sanitară pentru control se va face cu toată discreția și numai după o prealabilă legitimare din partea agenților de poliție sanitară. Când controlul acesta se face pe străzi sau în localuri publice, agentul însărcinat cu controlul va proceda în așa fel ca operațiunea să nu atragă sub nici un motiv atențiunea publicului.

Art. 44. — Dacă persoana posesoare de fișe refuză a prezenta fișa sau dacă prezentându-se, se constată că ultima examinare medicală e mai veche decât 3 zile, va fi invitată să se prezinte în dimineața zilei următoare la autoritatea sanitară însărcinată cu examenele periodice de care ea depinde, pentru a justifica întârzierea și a fi supusă la examen medical obligator Dacă este sănătoasă se eliberează, punându-i-se în vedere că la o nouă întârziere va fi adusă la control forțat de organele polițienești.

Art. 45. — Persoanele care posedă fișe de sănătate și sunt atinse de boale venerice se pot trata cu orice medic autorizat, atât timp cât urmează tratamentul regulat. Infracțiunile la tratament, fie că sunt semnalate de medicul curant, fie că se constată cu ocazia controlului

fișelor, atrag după sine pierderea acestui drept, persoana fiind obligată în viitor a urma tratamentul la dispensarul antiveneric oficial sau la instituțiunile dela art. 4 din regulament.

Art. 46. — Persoanele posesoare de fișe, care nu se găsesc în tratament cu medicii oficiali (spitale sau dispensare antivenerice) vor fi obligate, în scopul de a se putea controla dacă își urmează sau nu tratamentul, în mod regulat, să se prezinte odată pe lună la dispensarul oficial antiveneric ce i se va indica la liberarea fișei pentru stabilirea acestui control. In localitățile unde nu există dispensarii antivenerice, acest control se va face de către medicul comunal.

Art. 47. — Infractorilor dela articolul precedent li se pune în vedere, printr'o scrisoare confidențială, de către medicul șef al dispensarului sau de medicul comunal, acolo unde nu există dispensarii, că li se retrage dreptul de a se căuta cu medici particulari, fiind somați să se prezinte pentru tratamentul ulterior la instituția sanitară oficială. In caz dacă persoana somată nu răspunde la chemarea făcută, sau chiar dacă răspunde, continuă să-și neglijeze mai departe tratamentul, va putea fi adusă la tratament în mod forțat prin organele polițienești, iar dacă este în faza contagioasă a boalei se va interna în spital.

Art. 48. — Toate registrele, foile de observație, fișele și orice date care privesc diagnosticul, tratamentul și controlul bolnavilor atinși de boale venerice, au caracter strict confidențial, de secret profesional. Personalul auxiliar, medical și administrativ, care se va face vinovat de orice abatere, va fi tradus în fața comisiunii de disciplină și va suporta despăgubiri civile reclamate de bolnavul divulgat.

CAPITOLUL VI

Penalități

Art. 49. — Medicii particulari, autorizați a face supravegherea medicală și a asigura eventual tratamentul purtătorilor de fișe și care se vor dovedi că cu rea credință acordă vize ce nu sunt conforme cu realitatea, relativ la starea sanitară a persoanelor examinate, vor fi pedepsiți cu amendă dela 500 până la 5.000 lei, fără a li se mai da avertisment în scris. In caz de recidivă li se va putea ridica temporar dreptul de liberă practică, în conformitate cu dispozițiunile art. 177, alin. *c* din legea sanitară și de ocrotire. Contravenienților funcționari de Stat, județ sau comună, pe lângă sancțiunile de mai sus li se vor aplica și pedepsele disciplinare prevăzute de legea sanitară și de ocrotire.

Art. 50. — La stabilirea infracțiunilor medicilor, prevăzute la art. de mai sus, nu se vor lua în considerare decât expertizele făcute de medicii venereologi recunoscuți ca atare în conformitate cu prevederile legii și numai dacă îndeplinesc o funcțiune oficială în această specialitate.

Art. 51. — Infracțiunile la dispozițiunile art. 292—314 [1]) din legea sanitară și de ocrotire, precum și la dispozițiile regulamentului de față, vor putea fi constatate numai de medicii oficiali, iar procesele-verbale de constatare vor face dovada justiției.

Model Nr. 1

FIȘĂ DE SĂNĂTATE

Aparținând D . . . .
de profesie . . . .
domicliat(ă) în . . . .
strada . . . . Nr. . . .
Eliberată de . . . .
. . . .

(Pagina a doua a fișei, format mic de carton, va cuprinde rubrici pentru data examinării și înscrierea rezultatului examenului medical).

Model Nr. 2

Domnule medic-șef,

Am onoare a vă face cunoscut că d. . . . . , de profesie . . . . . . , domiciliat în . . . . , strada . . . . . , Nr. . . . . , urmează a fi supravegheat(ă) și tratat(ă) în conformitate cu art. 7 din regulamentul pentru combaterea boalelor venerice, întrucât din cauza profesiunii și a condițiunilor de vieață, constitue un risc de propagare a boalei.

Numele medicului . . . .
strada . . . . , Nr. . . . , etajul . . . .
Data: ziua . . . . . . , luna . . . . , anul . . .

Semnătura,

Model Nr. 3

Domnule medic-șef,

Odată cu aceasta vă adresăm pe d. . . . . , de profesie . . . . . . , domiciliat(ă) în . . . . , strada . . . . . . , Nr. . . . , pentru a fi internat(ă) în spital, în conformitate cu regulamentul pentru combaterea boalelor venerice, rugându-vă să binevoiți a ne confirma prezentarea persoanei vizate.

Numele medicului . . . .
strada . . . . , Nr. . . . , etajul . . . .
Data: ziua . . . . , luna . . . . . . , anul . . .

Semnătura,

---

1) Art. 234-305 din L. S. din 1935.

Model Nr. 4

Domnule doctor,

Vă facem cunoscut, că astăzi, ... 193 . , s'a prezentat la acest spital d . . . . , de profesie . . . . . , domiciliat(ă) în . . . . . , strada . . . . . . , Nr. . . . , trimis(ă) cu adresa d-voastră din . . . . , 193 . , pentru a fi internat(ă), în conformitate cu regulamentul pentru combaterea boalelor veneriee,

Medic primar,

Regulamentul pentru vaccinare și revaccinare [1])

(M. O. Nr. 103 din 30 august 1875, mod. D. R. Nr. 3106 din 4 sept. 1893, M. O. Nr. 130 din 10 sept. 1893)

CAPITOLUL I.

Dispozițiuni generale

Art. 1.— Vaccinația și revaccinația este obligatorie pentru toți locuitorii țărei.

Art. 2.— Orice copil se va vaccina în primul an al vieței, cu excepția celor bolnavi, pentru cari vaccinația se poate amâna provizoriu.

Se vor vaccina toți copii în etate dela 3 luni în sus; se vor revaccina toți copii în etate dela 10 ani în sus.

Art. 3.— Vaccinarea și revaccinarea obligatorie se vor practica în fiecare an, fără întrerupere, începând din luna Martie inclusiv până în luna Noembrie exclusiv.

In celelalte patru luni vaccinația și revaccinația sunt facultative.

Prin excepțiune, ele se vor practica, fără întrerupere, în cursul întregului an, acolo unde există sau se va ivi variola epidemică.

Art. 4. — Vaccinarea și revaccinarea se vor face numai cu vaccin animal, recoltat în țară la institute ale Statului sau în institute private, autorizate de ministerul de interne și supuse controlului direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Un regulament special va determina condițiunile de funcționare ale acestor institute, precum și modul recoltărei limfei vaccinale.

Art. 5. — Vaccinarea și revaccinarea se vor îndeplini cu concursul administrațiunei locale:

a) La orașele cari au medici și vaccinatori de oraș, de către medicii de oraș, ajutați de subchirurgi-vaccinatori;

b) La orașele cari nu au vaccinatori, de însuși medicul comunal; iar in lipsă de medic de oraș, de către medicul plășei respective sau de către vaccinatorul plășei;

c) În comunele rurale de către subchirurgi-vaccinatori și, cu timpul, de către învățătorii sătești și de către agenții sanitari cărora medicul-primar al județului le va face o prealabilă pregătire teoretică și practică.

Acești agenți sanitari vor efectua vaccinația sub priveghiarea medicilor de plasă, cari sunt direct responsabili de regularitatea și eficacitatea operațiunei.

Art. 6.— Numărul vaccinatorilor la orașe va fi proporțional cu întinderea orașului; la județe numărul lor va fi după putință, egal cu numărul plășilor.

Art. 7. — Vaccinatorii orașelor vor locui în despărțirile lor respective; aceia ai județelor vor locui la reședința plășei lor respective, pentru a fi astfel la îndemâna medicului de plasă.

Art. 8. — In nici un caz vaccinatorii, în timpul perioadei de vaccinare și revaccinare, nu vor putea fi întrebuințați la alte servicii în calitate de subchirurgi, cum ar fi combaterea boalelor epidemice infecțioase.

Art. 9.— Pe măsură ce fiecare comună rurală va putea plăti un agent-sanitar, recrutat dintre subchirurgi sau dintre foștii sanitari militari, vaccinarea și revaccinarea se vor face în comunele rurale de către acești agenți și de către învățători, sub privighiarea medicilor de plasă.

Art. 10. — Plata vaccinatorilor și a limfei vaccinale este in sarcina orașelor pentru urbe, în sarcina județelor pentru comunele rurale.

Pentru acoperirea cheltuelilor ce necesită îndeplinirea acestor operațiuni, consiliile comunelor urbane și consiliile județene, vor prevedea în bugetul lor de cheltueli suma necesară.

La calcularea cantității necesară de vaccin pentru vaccinare se va lua de normă numărul copiilor născuți în ultimul an, în orașul ori în județul respectiv, înmulțindu-se acest număr cu 2.

Art. 11.— Vaccinația și revaccinația sunt gratuite pentru toată populațiunea. Totuși orice copil se poate vaccina și revaccina prin orice medic in care părinții sau tutorii lui au încredere

In acest caz, pentru a fi scutit de vaccinația oficială, părinții ori tutorii vor depune la primărie certificatul de vaccină al medicului care a vaccinat copilul, constatător că a fost vaccinat cu succes. Certificatul va fi restituit după ce autoritatea comunală va lua cunoștință de dânsul.

Art. 12. — Fiecare comună va avea câte un registru de vaccinare și revaccinare, conform celor astăzi existente, numărul suficient de imprimate (foi volante facsimile registrelor, bilete de vaccinare și revaccinare și tabele statistice Nr. 9, conform modelelor aci anexate. Pe o față a fiecărei tabele statistice Nr. 9 va fi imprimat și un proces verbal, conform modelului alăturat, necesar pentru constatarea rezultatului acestor operațuni la fiecare comună.

Art. 13.— Cu ținerea acestor registre va fi însărcinat, în comunele urbane, un funcționar din cancelaria primăriei, sub priveghierea și răspunderea secretarului primăriei și a medicului ur-

---

1) Acest regulament este încă în vigoare pe temeiul art. 280 și urm. din actuala lege sanitară, în toate dispozițiile care nu o contrazic.

bei ; în comunele rurale, notarul comunei. Nimănui altuia nu'i este permis a face înscrierile şi adnotările necesare în aceste registre.

Formarea listelor lunare a tabelelor Nr. 7, a proceselor-verbale şi eliberarea biletelor de vaccinare rămâne în sarcina vaccinatorilor şi a medicilor.

Distribuirea către cei în drept a biletelor de vaccinare şi revaccinare, subscrise de medic şi vizate de primarul respectiv se va face către primărie.

CAPITOLUL II

Dispoziţiuni preparatoare

Art. 14. — In lunile Decembrie a anului ce expiră şi Ianuarie a anului ce începe, se va face în fiecare an catagrafia celor ce urmează să fie supuşi operaţiilor vaccinărei şi revaccinărei.

Pentru aceasta, în oraşe, vaccinatorii, însoţiţi de un agent poliţienesc, vor merge din casă în casă pentru înscrierea persoanelor cari urmează să figureze în registrele comunale ad hoc pentru a fi supuse operaţiunei vaccinărei şi revaccinărei.

In comunele rurale, vaccinatorul plăşei, însoţit de primarul sau delegatul respectiv al fiecărei comune, va merge din cătun în cătun şi din casă în casă pentru a face înscrierea mentionată mai sus.

La facerea acestei catagrafii, agenţii respectivi vor avea în vedere coprinsul art. 2 al acestui regulament.

Primarii comunelor le vor pune la dispoziţiune tabelele extrase din registrele stărei civile a copiilor născuţi în cei din urmă doi ani.

Pentru înlesnirea acestei lucrări, directorii şi directoarele şcoalelor publice şi private, directorii internatelor şi pensionatelor publice şi private, rectorii seminariilor, directorii asilelor şi grădinilor de copii, învăţătorii şi învăţătoarele şcoalelor rurale, directorii stabilimentelor industriale, ai fabricelor, atelierelor de lucru, etc., vor comunica primăriilor respective în cursul lunei Decembrie a fiecărui an câte o listă nominală a celor cari urmează să fie vaccinaţi şi revaccinaţi, coprinzând numele şi pronumele acelui operat, data naşterei, numele şi pronumele tatălui sau al tutorelui şi domiciliul acestora.

Art. 15. — Pentru facerea catagrafiei se va întocmi, în primele 15 zile ale lunei Noembrie, un anume itinerariu, pe despărţiri şi secţiuni în comunele urbane, pe plăşi şi comune rurale pentru judeţe, ţinându-se seamă de întinderea despărţirilor şi plăşilor, de densitatea populaţiunei, de numărul comunelor şi al cătunelor, precum şi de distanţa dintre ele.

Acest itinerariu va fi făcut în oraş de către medicul oraşului în unire cu capul poliţiei ; în judeţe, pentru fiecare plasă de către primar cu medicul de plasă.

Aceste itinerare, aprobate de către primari la oraşe şi de către sub-prefecţi la judeţe, vor fi comunicate medicilor, vaccinatorilor şi primarilor comunelor rurale, pe cari îi privesc, spre executare până la finele lunei Noembrie.

Art. 16.— Catagrafia anuală a înscrierilor, făcute după regulile aci stabilite, va fi comunicată dela 1 Februarie tutulor primarilor comunelor urbane şi rurale. Primarii, după o prealabilă verificare, după ce vor fi făcut să fie înscrişi în registre toţi cei rămaşi neoperaţi din diferite împrejurări în anul expirat, vor regula transcrierea în registrele respective a tutulor listelor adunate, făcându-se înscrierea separat pe despărţiri secţiuni şi cătune.

In cursul anului se vor trece în registre succesiv, odată cu înscrierea lor în registrele stărei civile, şi acei copii cari se vor naşte în cursul anului.

Locuitorii cari în cursul anului se vor aşeza într'o comună, sunt datori, odată cu înscrierea lor în rolurile comunale, să declare numele şi etatea copiilor lor şi dacă sunt vaccinaţi sau nu.

Dela 15 Februarie până la 1 Martie, primarii, cu excepţia acelora ai capitalelor de judeţe, vor trimite prefecturei câte o listă nominală de pe registre, spre a fi comunicată medicului primar al judeţului; iar primarii oraşelor capitale de judeţ vor trimite acea listă medicului primar al oraşului sau medicului oraşului.

Pe de altă parte, toţi primarii, în genere, vor îngriji, în acelaş timp, de publicarea prin comune a termenelor fixate prin itinerariu pentru executarea în fiecare localitate a acestor operaţiuni.

Art. 17.— Operaţia vaccinărei şi revaccinărei se va face pretutindeni de pe anume initerariu.

In comunele urbane el va avea de bază despărţirile şi secţiunile, iar în judeţe comunele rurale ale fiecărei plăşi. Pretutindeni se va ţine seamă de înscrierile făcute în registre, de densitatea populaţiunei şi de distanţe.

La începutul fiecărui an, primarul, împreună cu medicul pentru oraşe, sub-prefectul cu medicul-primar pentru judeţe, vor întocmi acest itinerariu. Prin el se va fixa anual două termene de operaţie pentru fiecare localitate : unul primăvara, altul toamna, ca astfel aceste operaţii să fie practicate în fiecare localitate de două ori în cursul anului şi, în tot cazul, la al doilea termen să se poată îndeplini ceeace nu s'a făcut sau nu s'a putut face la primul termen.

Art. 18. — Itinerariul astfel întocmit va fi până la finele lunei Ianuarie, comunicat tutulor primarilor, sub-prefecţilor, poliţailor medicilor şi vaccinatorilor.

Art. 19 — Autorităţile administrative, medicii şi vaccinatorii, sub pedeapsa prevăzută la art. 45, 46 şi 47 din acest regulament, vor respecta termenele fixate prin itinerariul acesta.

Acolo unde din împrejurări unii vor fi împedicaţi de a da concursul lor, iar alţii de a efectua această operaţie la termenile fixate, vor fi datori prin înţelege, a fixa alt termen apropiat şi a încheia pentru aceasta un proces-verbal, în care vor arăta motivele împedicărei şi pe care în termen de trei zile îl vor înainta medicilor primari din judeţe şi oraşe, cari sunt datori a le supune direcţiunei generale a serviciului sanitar,

spre a se pronunța asupra valabilităței motivelor și dacă este sau un caz de aplicarea vreunei pedepse.

Art. 20. — Fiecare persoană înscrisă în registrele comunale respective trebue să se prezinte sau trebue să fie prezintată la vaccinare și revaccinare.

Părinții, corespondenții, tutorii, directorii și directoarele școalelor publice și private, directorii asilelor, ai institutelor de creșterea copiilor, directorii diverselor ateliere de lucru și ai fabricelor, etc., vor prezinta spre vaccinare și revaccinare persoanele puse sub priveghiarea, ascultarea și îngrijirea lor și cari se găsesc înscrise în registrele respective ale comunei în anul curgător.

CAPITOLUL III

Dispozițiuni executorii

Art. 21. — Organele administrative în genere vor da medicilor și vaccinatorilor tot concursul legal la îndeplinirea acestor operațiuni, făcând, prin mijloacele de cari dispun, să se adune locuitorii și copiii la termenele și localitățile de mai înainte hotărâte și publicate.

Art. 22. — Primarii comunelor urbane și comitetele permanente sau delegațiunile consiliilor județene vor îngriji din timp ca să dispună de limfa vaccinală animală suficientă și proaspătă, procurată dela institutele din țară.

Pentru aceasta, medicii respectivi vor face să li se trimită de două ori pe lună și în timpul căldurilor mari chiar de trei ori pe lună cantitatea suficientă de limfă proaspătă.

Medicii vor lua măsuri ca transportul limfei până la ei și dela ei în ultima destinație să fie garantat, pentru a nu se altera limfa.

Art. 23. — La 1 Martie al fiecărui an, medicii și sub-chirurgii vaccinatori, conform itinerariului stabilit, vor pleca la îndeplinirea datoriei lor, înzestrați cu toate cele necesare, conform art. 32.

Art. 24. — Medicul sau vaccinatorul va fi însoțit în urbe de un agent polițienesc, în comunele rurale de primarul sau delegatul acestuia. In urbe se va transporta în localele din diferitele despărțiri, unde, din ordinul pirmarului, s'au adunat copiii în zilele fixate prin itinerariu, în școalele publice și private, sau alte așezăminte publice.

Afară de aceasta, în orașe, vaccinatorul va merge în tot cursul anului din casă în casă spre a vaccina și revaccina copiii cari au rămas nevaccinați și nerevaccinați.

In comunele rurale, după terminarea operațiunei la școale, se va transporta la cancelaria primăriei, iar în cătune la locuința consilierului, învățătorului ori a preotului sau în alte locale destinate de primar pentru adunarea copiilor.

El va sta în fiecare localitate tot timpul fixat prin itinerariu, afară de cazul când își va fi terminat operațiile într'un timp mai scurt. In acest din urmă caz, el mai poate merge din casă în casă spre a vaccina copiii cari nu s'au prezintat în localul destinat pentru aceasta.

Directorii și directoarele școalelor, cunoscând de mai înainte termenele fixate prin itinerariu, vor îngriji direct sau prin concursul administrațiunei, să aibă prezenți toți școlarii înscriși pentru vaccinare și revaccinare.

Art. 25. — In comunele urbane și rurale unde vor fi constatate și declarate epidemii de vreuna dintre boalele epidemice prevăzute în regulamentul pentru prevențiunea boalelor infecțioase, afară de variolă, se va amâna vaccinațiunea colectivă, adunarea copiilor la un loc comun, până după stingerea epidemiei; vaccinatorii vor putea însă să facă vaccinații prin casele imune, mergând din casă în casă, ferindu-se de a intra într'o casă infectată.

In comunele rurale unde s'a ivit de curând o altă epidemie, afară de variolă, care însă n'a fost încă adusă la cunoștința medicului primar, primarul este dator a o face cunoscut vaccinatorului care va suspenda operațiunea, încheiând cuvenitul proces-verbal, pe care primarul îl va înainta imediat medicului primar respectiv.

In acest caz vaccinatorul va putea însă vaccina copiii de prin clasele neinfectate, precum se prescrie în primul aliniat al acestui articol.

Art. 26. — Vaccinatorii vor putea amâna până la al doilea termen pe copiii cari se vor afla bolnavi, slăbănogi și în convalescență. Ei vor putea asemenea scuti de prima vaccinație pe acei variolați, notând în registru în dreptul fiecăruia motivele amânărei sau ale scutirei

Art. 27. — In timpul operațiunei, vaccinatorii sunt datori a primi dela persoanele vaccinate și revaccinate de alți funcționari sanitari sau medici particulari bilete de vaccin, controlând dacă în adevăr operația s'a îndeplint cu succes și in caz afirmativ, să înscrie în registru, rezultatul operațiunei cu numărul cicatricelor în dreptul fiecăruia, înapoindu-le biletele după ce le va viza.

Art. 28. — Vaccinatorii se vor purta cu blândețe către copii, cu bună cuviință și cu urbanitate către public în îndeplinirea însărcinărei lor. Nu le este permis a cere și a primi plată pentru serviciul lor.

Art. 29. — Vaccinatorii și medicii vor face atât la vaccinare, precum și la revaccinare, câte două inoculări la fiecare braț, pe partea superioară a brațului, depărtat cu cel puțin 4 centimetri una de alta.

Nu este permis nimănui dintre operați de a eși din sală înainte de a se fi uscat serul sau sângele de pe punctele scarificate și până când vaccinatorul nu'l va fi trecut în lista sa provizorie.

Art. 30. — Medicii și vaccinatorii vor povățui pe părinți și îngrijitorii copiilor operați, a-i lăsa să trăiască după cum sunt deprinși, ferindu-i de excese cari i-ar putea bolnăvi și de lovituri, frecături ori alte ofense mecanice la brațe, iar mamelor li se va spune că pot scălda copii de țâță în primele 4—5 zile după inoculare, iar după apariția erupțiunilor vaccinale să spele copiii pe restul corpului, cu excluderea brațelor.

Art. 31. — In cursul lunelor Noembrie ori Februarie, medicii primari respectivi vor aduna pe vaccinatori la conferințe pentru câte zile vor crede necesar spre a'i povățui asupra boalelor și stărilor patologice cari pot determina amânarea și scutirea, asupra complicațiunilor la cari poate da naștere vaccinațiunea, indicându-li-se mijloacele de combatere, inițiându-i în practicarea antisepsiei și asepsiei în jurul și în timpul operațiunei ce au de executat.

Art. 32. — Obiectele cari trebue să formeze micul arsenal al vaccinatorului vor fi :

a) O cutie cu 10 lanțete ;

b) Un borcan cu 300 grame săpun verde (săpun de potasă) ;

c) Două farfurioare ;

d) O sticlă cu 200 grame alcool 90° ;

e) O sticlă cu 500 grame soluțiune de acid carbonic 3% ;

f) Două pachete cu vată carbolizată ;

g) O manta de dril sau un șorț lung cu două perechi de mânicuțe spălate cu leșie ;

h) Vaccinul animal necesar.

Aceste obiecte se vor cumpăra din fondurile budgetare ale administrațiunei de care vaccinatorul depinde (județul sau orașul).

Art. 33. — Inainte de fiecare operație in parte și după vaccinarea fiecărei persoane în parte, vaccinatorii vor curăți instrumentele prin ținerea lor în soluție de acid carbolic ; instrumentele se mai pot curăți, înainte ca și după operație, prin spălare cu apă și săpun verde, și apoi prin ținerea lor timp de un minut în spirt aprins, în una din farfurioare.

Art. 34. — Inainte de operație vaccinatorul își va face mai întâiu toaleta, spălându-și mâinile cu apă fiartă și cu săpun verde ; apoi va îmbrăca mantaua sau șorțul și cu mânecuțele. In tot timpul operației își va uda adesea mânile cu soluție antiseptică, pe care o va vărsa in una din farfurioare.

Art. 35. — Inainte de operație va face toaleta brațului persoanei căreia are a-i face inoculațiile, spălându-l cu săpun verde și apă fiartă; apoi va face scarificările cu totul superficale, cu precauțiune ca să nu curgă sânge, și va freca partea scarificată a pielei cu o picătură de vaccin, adusă pe rană cu lanțeta care a fost bine curățită înainte de a fi introdusă în fiola cu vaccin, sau cu alt instrument bine curățit după fiecare întrebuințare.

Art. 36. — In timpul operațiunei vaccinărei, medicii de urbe vor vizita adesea localele unde vacicnatorii se găsesc operând pentru a observa starea instrumentelor lor, modul operațiunei, purtarea ce au față cu populația și cu organele administrative, și a se asigura în ce măsură sunt ajutați de către administrațiune.

Art. 37. — In acelaș scop, medicii primari de județe vor face inspecțiile comunelor rurale, călăuzindu-se de itinerarele operațiunei vaccinărei pentru a controla pe agenți, instrumentele lor, modul de operațiune și măsura concursului administratitv.

La formarea itinerariului de excursiuni ale medicilor de plasă, medicii primari vor combina ca medicii de plasă să se întâlnească prin comune cu vaccinatorii în timpul operațiunei înlesnind astfel extensiunea controlului.

De asemenea, la întocmirea ititnerarului de operațiune a vaccinatorilor, vor îngriji ca aceștia să aibă în cursul lunei câteva zile libere pentru îngrijirea lor, ca să poată veni la reședința plășei pentru a se aproviziona cu limfă și a comunica cu medicul plășei.

Art. 38. — La terminarea operațiunei într'o despărțire sau o comună, vaccinatorul respectiv va încredința lista sa primăriei; în orașe secretarului primăriei și medicului urbei ; în comunele rurale notarului, pentru ca aceștia, până în ziua reviziei, să poată completa registrele. Tot atunci va încheia la locul de operație un procesverbal provizoriu constatând numărul celor operați și fixând ziua pentru revizie dacă ea nu va fi fost deja fixată prin itinerariu. Acest procesverbal în comunele urbane va fi imediat trimis medicului primar al urbei ori medicului urbei; in comunele rurale el va fi înaintat medicului primar al județului cel mult a doua zi după redigiarea lui.

Art. 39. — Nu este permis a se lua limfă dela persoane vaccinate ori revaccinate.

Art. 40. — După facerea revizitei celor operați, lucrarea se consideră ca terminată pentru periodul respectiv. Se mai pot face însă vaccinații și revaccinații suplimentare cari vor fi trecute in registru și în lista suplimentară.

Aceste liste suplimentare se vor înainta, în orașe medicului de oraș, în comunele rurale, medicului primar de județ, în modul prescris la art. 38.

Art. 41. — După terminarea definitivă a operațiunei, secretarul primăriei la orașe și notarul la comunele rurale, în unire cu medicii sau cu vaccinatorii cari au operat, vor completa în totul registrele, vor forma listele facsimile de pe registre, listele celor cari nu s'au prezentat la operație, acelor cari nu s'au prezentat la revizie, acelor constatați morți la epoca vaccinărei, a celor mutați și dispensați și a celor amânați și scutiți.

Vor întocmi de asemenea tabela statistică Nr. 9 și procesul-verbal definitiv al întregei operațiuni pe cari medicul sau vaccinatorul le înaintează: la orașe, primarului prin medicul orașului; la județe, medicului primar prin medicii de plasă.

Art. 42. — Sub pedeapsa prescrisă la art. 46. primarii sau ajutorii lor și comisarii polițienești nu vor subscrie listele și procesele-verbale și nu le vor încredința vaccinatorilor până nu se vor asigura mai întâi că operațiunea s'a efectuat așa după cum se prevede prin acele acte publice.

Art. 43. — Supracontrolul operațiunei, vaccinărei fiecărui period îl va face în comunele urbane medicul sau medicii de oraș, în comunele rurale medicii de plasă. Sub pedeapsa prescrisă de lege, medicii aceștia, prin procesele-verbale, vor arăta în fiecare lună primarilor și medicilor primari cât și în care comune, des-

părţiri şi comune rurale au făcut supracontrolul.

Operaţiunile vaccinale ce ar rămâne necontrolate dintr'un period se pot controla la al doilea period, sau cu ocazia catagrafiei anuale.

Medicii primari de judeţe şi medicii primari ai celor opt oraşe mari se vor încredinţa despre exactitatea şi veracitatea actelor.

Art. 44. — Medicii primari ai judeţelor şi medicii oraşelor vor rezuma lunar toate listele adunate într'o singură tabelă No. 8 aranjată pe comune, pe care, pe lângă un raport, o vor inainta direcţiunei generale a serviciului sanitar, explicând modul cum a fost condusă lucrarea, dificultăţile întâmpinate şi dacă limfa a fost de bună calitate.

In caz dacă limfa vaccinală n'a fost de bună calitate, se va arăta în mod precis de unde, când şi cu ce expediţiuni s'a primit acea limfă, cât timp ea a stat neîntrebuinţată şi în ce mod a fost conservată.

CAPITOLUL IV

Penalităţi

Art. 45. — Toţi locuitorii ţărei, părinţii copiilor, tutorii minorilor, corespondenţii şcolarilor, directorii şi directoarele şcoalelor publice şi private, ale internatelor şi pensionatelor publice şi private, ale asilelor, ale grădinilor de copii, rectorii seminarilor, directorii stabilimentelor industriale ai diverselor fabrici şi ateliere, învăţătorii şi învăţătoarele şcoalelor rurale, cari nu se vor conforma prescripţiunilor acestui regulament, sunt pasibili de penalitatea prevăzută la art. 54 1) din legea sanitară.

Art. 46. — Organele administrative şi sanitare cari se vor abate dela prescripţiunile regulamentului de faţă vor fi pasibili de pedeapsa prescrisă la art. 54 din legea sanitară; afară de aceasta, funcţionarii administrativi abătuţi vor fi pasibili de penalităţile prescrise prin legea de organizare a autorităţilor administrative, iar cei sanitari de penalităţile prescrise de art. 42 din legea sanitară.

Art. 47. — La aceiaşi penalitate ca medicii şi vaccinatorii vor fi supuşi şi directorii institutelor de limfă vaccinală şi ajutorii lor, cari cu neglijenţă vor fi recoltat limfa vaccinală purulentă, sau vor fi debitat limfa alterată, prin inocularea căreia s'au produs erisipele, flegmoane adeno-limfagite şi alte complicaţii ale procesului vaccinal.

CAPITOLUL V

Dispoziţiuni finale

Art. 48. — Orice regulament, ordonanţe, ordine instructive şi dispoziţiuni contrarii celor cuprinse în acest regulament sunt şi rămân abrogate.

Art. 49. — Ministrul Nostru secretar de Stat la departamentul de interne este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor coprinse în decretul de faţă.

Regulamentul asupra măsurilor de luat pentru prevenirea şi combaterea conjunctivitei granuloase

(D. R. No. 1258 din 12 aprilie 1890, mod. D. R. No. 3107 din 4 sept. 1893 şi No. 771 din 22 nov. 1894. M. O. No. 187 din 25 nov. 1894).

CAP. I

Măsuri pentru şcoli

Art. 1. — Medicii primari din judeţe, medicii primari din oraşe, medicii de oraşe şi de plăşi, vor avea o deosebită atenţiune, în examinarea elevilor din diferitele şcoli, în privinţa granulaţiunilor conjunctivei, cu ocaziunea inspecţiunilor periodice ce sunt obligaţi a face.

In perioada de contagiunea boalei, ei vor uza de aceleaşi măsuri de poliţie sanitară ca şi pentru ceilalţi morbi infecto-contagioşi.

Nu se va pierde însă niciodată din vedere cauzele morbide diatesice proprii etăţei copilăriei, adolescenţi şi a ocupaţiunilor şcolarităţei. Şcolarii bolnavi, concediaţi din şcoală, vor fi încredinţaţi unui medic.

Toţi şcolarii de ambele sexe vor fi examinaţi în primele două luni după inceperea anului şcolar, de către un medic asupra stărei sănătăţei ochilor, şi anume dacă nu prezintă simptome suspecte de conjunctivită granuloasă.

Acei găsiţi bolnavi sau bănuiţi ca bolnavi, vor fi concediaţi din şcoale, vor fi căutaţi de medici oficiali în mod gratuit şi nu vor fi reprimiţi de cât pe baza unui certificat medical constatator că sunt vindecaţi.

Art. 2. — Ventilaţiunea şi, prin urmare cubagiul de aer curat în interiorul salelor de studiu şi dormitoare la internate, trebue aduse la cel puţin minimum de atmosferă curată, necesară unor organisme în deplina lor fază de evoluţiune fiziologică.

Directorii şi directoarele şcoalelor vor îngriji ca ferestrele din toate localele şcoalei şi ale internatului să se deschidă de mai multe ori pe zi, ca mobilele şi pardoseala tuturor şcoalelor să se curețe în toate zilele, ca lighianele, canele, ca toate obiectele de toaletă să se întreţie într'o stare de curăţenie perfectă, ca elevii interni să dispună de ştergare curate individuale într'un număr suficient.

Inainte de a se mătura pardoseala claselor şi a coridoarelor din şcoală, se va stropi cu apă sau se va mătura cu mătura udă.

Art. 3. — Apă bună în abundenţă şi latrine cu rezervorii accesibile unei perfecte deşertări sunt condiţiunile absolut igienice trebuincioase celor mai mici aglomeraţiuni, cu atât mai mult ele

---

1) Art. 273 din actuala lege.

se impun stabilimentelor de instrucțiune, fie publice, fie private.

CAP. II

Măsuri pentru penitenciare

Art. 4. — Toți deținuții de prin aresturi și penitenciare, precum și personalul de serviciu al penitenciarelor, va fi examinat la ochi de către medicii însărcinați cu căutarea bolnavilor din aresturi și penitenciare, odată pe săptămână, izolându-se imediat cei constatați a propaga contagiul printre tovarășii lor.

Cazarma și corpul de gardă dela penitenciare și camerile ocupate de deținuți se vor ține în cea mai perfectă curățenie, se vor ventila regulat și pardoseala se va mătura cu mătura udă, după ce va fi stropită cu apă curată.

Art. 5. — Direcțiunea generală a serviciului penitenciar central să ia dispozițiuni, ca la toate penitenciarele să fie la dispozițiunea deținuților apă în abondență și să impună directorilor obligațiunea de a îngriji ca deținuții să se spele de două sau de trei ori pe zi cu apă abondentă pe ochi și pe față.

CAP. III

Măsuri pentru stabilimente industriale publice și private

Art. 6. — Localele în care lucrează lucrătorii se vor ventila prin deschiderea repetată a ferestrelor și prin ventilatori speciali.

Art. 7. — Se va opri aglomerațiunea prea mare a lucrătorilor în locale neîncăpătoare. Se va înlesni lucrătorilor spălarea mâinilor, a obrazului, a ochilor, instalându-se într'un local special lighiane, cane și ștergare curate.

Art. 8. — Lucrătorii se vor supune la inspecțiuni sanitare periodice; aceia cari se vor găsi bolnavi de o boală contagioasă se vor concedia.

CAP. IV

Măsuri pentru servitori

Art. 9. — Servitorii bănuiți vor fi examinați de către medici comunali și ei nu vor fi primiți în serviciu decât pe baza unui certificat medical, constatator că nu sufăr de conjunctivită granuloasă.

CAP. V

Măsuri pentru armată

Art. 10. — Să se clădească cazărmi sistematice suficiente, în raport cu trupele destinate pentru diferite garnizoane.

Art. 11. — Să se desființeze paturile suprapuse din cazărmi, lăsând fiecărui om cel puțin 4 metri patrați de suprafață și 15 metri cubi de spațiu din localul cazărmei (dormitor).

Art. 12. — Să se schimbe paele din saltelele oamenilor, ori de câte ori se va constata de medici că ele s'au sfărîmat.

Art. 13. — Să nu se mai conserve în dormitoarele soldaților niciun fel de munițiune.

Art. 14. — Latrinele cazărmilor să fie reconstruite pe principiul canalizărei, fără hasnale, sau al butoaielor transportabile (a fostelor mobile).

Art. 15. — Apă potabilă și în abundență să se instaleze nu numai în camerile de locuit ale cazărmilor, dar și la grajduri, hale de instrucțiuni, lavabouri, spălătorii, bucătării și latrine, se înțelege cu un sistem perfect de scurgere.

Art. 16. — Localul de infirmerie trebue clădit separat de corpul clădirei cazărmei.

Art. 17. — Consiliile de revizie vor trimete prefecților din județele respective, liste nominale ale recruților respinși pentru conjunctivită granuloasă, cu arătarea deslușită a domiciliului recruților respinși.

Aceste liste vor fi comunicate de prefect medicilor primari de județe, cari vor examina pe fiecare din acești tineri, în parte și-i vor trimete, după putință, în căutarea spitalului civil (comunal, județean sau rural), preferindu-se spitalele cari posedă și pavilioane de izolare.

Bolnavii de conjunctivită granuloasă, fie ei recruți respinși sau nu, dacă nu vor putea fi internați în spitale, vor fi căutați pe la casele lor cu toate precauțiunile ce comportă contagiul acestei boale, de medicii de orașe sau de plasă și de medicii de spitale la consultațiile lor gratuite.

Art. 18. — Lista nominală a militarilor liberați și nu radical vindecați, se va comunica imediat după liberarea lor, prefectului județului respectiv, cu arătarea comunei unde se va stabili soldatul concediat.

Prefectul va însărcina pe medicii civili, aflați în serviciul comunelor sau al județului, a-l examina imediat din nou și a-l trimite în căutarea spitalicească, în caz de trebuință.

Ofițerul de depozit va înlesni aducerea militarilor liberați, spre examinare sau căutare.

CAP. VI

Tratamentul conjunctivitei granuloase

Art. 19. — Pentru tratamentul bolnavilor de conjunctivită granuloasă bine constatată, ca primă măsură se va aplica izolarea bolnavului, care urmează să fie supus îndată unui tratament medical apropiat.

Art. 20. — Pentru izolarea acestor bolnavi, când numărul lor este mare, se vor clădi afară din orașe barace de scânduri sistematice, care să servească de spitale pentru căutarea trahomatoșilor.

Toate spitalele rurale, comunale și județene, cari nu sunt încă prevăzute cu pavilioane de izolare, se vor prevedea în timpul cel mai scurt cu asemenea pavilioane.

Art. 21. — Toți medicii spitalelor județene și comunale, medicii de urbe și medicii militari inferiori se vor convoca la București și la Iași în serii odată pe an, pe timp de câte 8 zile, ca să asiste la conferințele cu demonstrațiuni cli-

nice, ce vor ține profesorii respectivi de oftalmologie asupra conjunctivitei granuloase.

Profesorul de clinică oftalmologică dela facultatea de medicină din București și un profesor dela facultatea de medicină din Iași, vor ține conferințe cu demonstrațiuni clinice medicilor de spitale județene și comunale, medicilor de urbe și medicilor militari, în luna Noembrie, după înțelegerea ce vor lua în acest scop cu direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Seria acestor conferințe nu va putea dura mai mult decât 8 zile

Câte un medic militar special în oftalmologie, dela spitalele militare din București și Iași, va face simultaneu conferințele și demonstrațiunile clinice pe soldații bolnavi de conjunctivită granuloasă din București și Iași.

Aceste conferințe vor fi comune pentru medicii civili și militari.

Medicii de spitale județene și comunale, medicii de urbe și cei militari, se vor convoca în serii pentru scopul mai sus arătat.

Se vor înlesni acestor medici mijloacele de ducere și întoarcere dela reședința lor la București sau la Iași.

Art. 22. — Să se înființeze catedra de oftalmologie la facultatea de medicină din Iași, conform art. 254 din legea instrucțiunei publice.

CAP. VII

Instrucții populare

Art. 23. — Se vor redija instrucțiuni populare despre preventțiunea conjunctivitei granuloase, cari se vor publica în comunele infectate.

Regulamentul relativ la poliția porturilor și malurilor dunărene ale României din 30 martie 1879, cu modif. din 1881 și 1882 [1])

Art. 184. — Căpitanii de port sunt ținuți a se informa, cât mai des, dacă prin părțile malului opus domnește o perfectă sănătate. In cazuri de epidemii sau epizootii, prin acele părți, vor anunța îndată consiliul de igienă publică și salubritate, raportând și ministerului.

Art. 185. — In cazuri de boale contagioase ivite afară din țară, căpitanii de port vor observa și executa instrucțiunile consiliului medical superior, exercitând poliția pentru a purga carantina bastimentelor cu patentă brută.

Art. 186. — Căpitanii de port vor începe liberarea de patente brute, în cazuri de boale contagioase în țară, îndată ce vor primi avizul consiliului medical superior, și nu vor înceta a libera asemenea patente de cât la primirea unui nou aviz, pentru acest sfârșit, al aceluiași consiliu.

Patentele nete sau brute vor fi semnate mai întâi de medicul portului sau al orasului

Căpitanul de port care, în timp de boale contagioase în țară și având ordinul a libera patente brute, și-ar permite a libera patente nete, va fi trimis înaintea ministerului public, ca infractor al legilor chemate a aplica.

Art. 187. — Bastimentele cu patenta brută vor fi întâmpinate, la sosirea lor în port, de căpitanul portului însoțit de medic. Căpitanul de port execută instrucțiunile de care o vorba în art. 185 de mai sus și dispozițiunile ce ar mai lua medicul.

Art. 188. — Căpitanii de port vor observa a nu se introduce în țară pește, fructe sau orice alte comestibile fără a fi observate de medicul portului sau al orașului.

VI. Despre cadavrele găsite

Art. 189. — Când s'ar vedea deasupra apei sau la mal cadavre de oameni înecați, căpitanul de port, în cazul când după cercetările ce va face, ar constata că înecarea nu a provenit prin violență, permite înmormântarea corpului, înaintând procesul-verbal ministerului public și un extract dintr'acest proces, oficerului stărei civile

Pentru mai multă asigurare, la constatarea cazului, căpitanul de port cheamă pe medicul portului sau al orașului, spre a se pronunța.

Art. 190. — Obiectele de valoare ce s'a găsit asupra unui înecat sau rămase dela dânsul pe veri un bastiment din port (când înecarea se va fi întâmplat în port) se vor da rudelor lui, sub inventariu, dacă să prezintă rude; în cazul contrariu, obiectele se vor depune la comuna respectivă.

Dacă înecatul este din supuși străini, obiectele se remit consulatului respectiv

Art. 191. — Căpitanii de port preced tot în modul prescris de cele două articole precedente, când primesc raporturile căpitanilor diferitelor bastimente anunțând încetarea din viață pe bord a vreunuia din oamenii echipagiului

VII. Introducțiunea în țară a cadavrelor aduse din străinătate

Art. 192. — Căpitanul de port, primind raportul bastimentului pe bordul căruia s'ar afla cadavrul vreunei persoane moartă în țară străină, chiamă pe medicul portului sau al orașului, care, introdus pe bord, se pronunță dacă sicriul este ermetic închis pentru ca sănătatea publică să nu fie amenințată.

Despre constatarea făcută, căpitanul portului dresează proces-verbal, pe care-l semnează dânsul, medicul și căpitanul, sau patronul bastimentului pe care se află cadavrul.

Această constatare rămâne în cancelaria căpităniei.

Art. 193. — Când se cere liberarea introduc-

---

1) Din acest regulament prezintă interes din punct de vedere sanitar numai art. 184—193, pe care le reproducem.

țiunei în țară a corpului pentru care s'a făcut constatarea prescrisă de articolul precedent, căpitanul portului cere actul de deces al autorității locului unde persoana a încetat de a trăi, și dresează proces-verbal despre cele mai principale declarațiuni, atât ale aceluia care a făcut cererea (inscrisă) de introducțiune, cât și ale rudelor care vor fi însoțit corpul; reproduce actul de deces, adică: numărul lui, numele mortului, în ce loc a murit și în ce zi, sexul, etatea etc. Dacă sicriul nu lasă a se vedea prin sticlă fața mortului spre a constata identitatea, mențiune despre aceasta se face în procesul-verbal. Mențiune se face asemenea și despre constatarea de care e vorba în articolul precedent.

Toți cei care au făcut declarațiuni asupra acestei constatări, vor semna procesul verbal.

O copie după acest proces-verbal se va înmâna celui care a depus actul mortuar, iar originalul proces, împreună cu actul mortuar, se vor înainta ministerului public.

Regulamentul serviciului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei, din 26 oct. 1879.

TITLUL I

Măsuri sanitare

Art 1. — Orice bastimente, șlepuri și plute (șalupe, radeaux) intrând în porturile Sulina, Chilia-Veche sau Sfântul Gheorge, sunt ținute a avea o patentă de sănătate, liberată de autoritatea sanitară a portului de plecare originară.

Art. 2. — Portul de plecare originar al unui bastiment este acela unde și-a terminat el călătoria, conform cu indicația cuprinsă în patenta sa de sănătate anterioară și de unde pleacă pentru o altă destinație.

Art. 3. — Destinația unui bastiment este portul indicat în patenta de sănătate liberată dela locul de plecare.

Art. 4. — Orice bastiment care sosește în raza portului Sulina și voește a comunica cu țărmul, este supus la aceleași reguli sanitare ca și bastimentele cari intră în port.

Art. 5. — Raza portului Sulina cuprinde apele mărei pe un raion de două mile nautice în jurul capului digului nordic.

Portul Sulina cuprinde apele in susul Dunărei până la 3 mile începând dela digul nordic.

Art. 6. — Orice bastiment care sosește în portul Sulina, Chilia-Veche sau Sfântul Gheorge, trebue în tot timpul și înainte de orice comunicație să se supună recunoașterei și interogatorului (araisonement) și numai după ce a obținut libera practică poate comunica și opera în port.

Căpitanii bastimentelor sunt obligați a răspunde în persoană sau în cazuri excepționale, prin locotenenții lor la interogatoriu și a-l subscrie.

Persoanele după alte bastimente sau din oraș nu sunt libere de a acosta, nici de a comunica cu un bastiment neinterogat.

Numai piloții brevetați ai portului Sulina vor putea aborda și intra într'un bastiment pentru a-l conduce în port; ei nu vor putea părăsi bastimentul condus de dânșii decât numai după ce a fost recunoscut și admis la libera practică.

Remorcatorii cari fac serviciul interior al portului Sulina, precum și cei cari vor remorca bastimentele la ieșirea lor din port spre mare până la o distanță de două mile nautice dela bară, sunt scutiți de orice control sanitar; aceia însă care trec peste raza portului, atât pentru a remorca bastimente în port, cât și pentru alte trebuințe ale lor, sunt obligați a lua un gardian sanitar jurat auxiliar, plătindu-i o taxă de 5 lei pe zi.

Art. 7. — Patenta de sănatate liberată la portul de plecare trebuie să se vizeze în fiecare port unde abordează bastimentul' și să se conserve până la portul de destinație definitivă.

Această patentă nu va putea fi reținută sau înlocuită de autoritățile locale sau consulare ale porturilor pe unde abordează bastimentul.

Art. 8. — Orice bastiment care pornește dintr'un port român este obligat a-și procura o patentă de sănătate dela autoritatea sanitară a portului de plecare.

Această patentă este valabilă pentru toate porturile române dunărene și maritime și îi servă până la destinație.

Art. 9. — Orice patentă de sănătate pierde valabilitatea ei, dacă bastimentul nu a plecat din port în timp maximum de 48 ore după liberarea patentei.

Art. 10. — Vizarea patentelor de sănătate este gratuită.

Certificatele de sănătate liberate de oficiul sanitar se vor face pe hârtie timbrată fără a se mai percepe vre-o altă taxă pentru dânsele.

Art. 11. — Căpitanii bastimentelor vor înscrie în jurnalul lor de bord starea sanitară a echipagiului, a localităților pe unde au abordat și a bastimentelor cu cari au avut comunicație.

Art. 12. — Bastimentele cu patentă brută sau pe care se va fi ivit vre-o boală, vor trebui, la intrarea în port, să arboreze un pavilion galben la arborul dinainte.

Art. 13. — In timpuri normale vasele Comisiunei europene a Dunărei, destinate pentru poliția fiuvială, sunt dispensate de regulile sanitare.

Art. 14. — Bastimentele de războiu, intrând in portul Sulina sunt supuse numai la prezentarea patentei de sănătate și la recunoaștere.

Ele sunt scutite de interogatoriu și de taxa tonagiului.

Art. 15. — Vasele de cabotagiu sunt ținute a avea un livret cu patenta de sănătate valabil pe un an.

Vizele sanitare se vor face pe livret la eșirea vaselor din port.

Art. 16. — Orice bastiment în genere, și de orice proveniență, care intră din mare în portul Sulina, Chilia-veche sau Sfântul Gheorghe, va plăti o taxă sanitară de 7 bani pentru fiecare tonă de registru.

Bastimentele care intră în portul Sulina, Chilia-veche sau Sfântul Gheorghe, venind din porturi dunărene străine vor plăti asemenea taxa sanitară de 7 bani pentru fiecare tonă de registru.

Bastimentele cari vor intra în portul Sulina din cauză de forță majoră (relache forcée) și nu vor face nicio operațiune în port, sunt scutite de plata taxei de tonagiu.

Art. 17. — Taxa sanitară se prelevează asupra tonagiului bastimentelor.

Un tablou de conversiune, aci anexat, indică raportul între tonele române și cele din țările străine.

Tonagiul bastimentelor streine se constată din patenta de sănătate sau după celelalte acte de bord ale bastimentelor (role d'equipage) sau certificatul de jaugeage.

Art. 18. — Patenta bastimentelor supuse la plata taxei de tonagiu nu se va libera decât după achitarea acelei taxe.

Art. 19. — Bastimentele cari se prezintă în porturile Sulina, Chilia-Veche sau Sfântul Gheorghe fără patentă de sănătate, cu patenta în neregulă, cu vizile neregulate pe patentă, cu o patentă liberată de o altă autoritate decât cea sanitară a locului de plecare, în fine bastimentele cari pleacă dintr'un port român pentru un alt port român fără patentă de sănătate română, sunt pasibile de amendele următoare, fără prejudiciul carantinei la care ar putea fi supuse:

a) Bastimentele până la o capacitate de 50 tone la lei 50;

b) Bastimentele dela 50—300 tone capacitate, la lei 150;

c) Bastimentele dela 300 în sus tone capacitate, la lei 300;

d) Bastimentele cu aburi până la o capacitate de 100 tone, la lei 150;

e) Bastimentele cu aburi dela 100 tone capacitate în sus, la lei 300.

Art. 20. — Acei cari vor contraveni dispozițiunilor prescrise la art. 6 se vor amenda:

Pentru prima oară cu lei 20;

Pentru a doua oară cu lei 50, iar

Pentru a treia oară cu lei 100.

Art. 21. — Pentru toate încasările, fie ele sume provenind din taxa sanitară de tonagiu sau din amende, se va libera plătitorilor o chitanță din registru cu matcă.

Art. 22. — Taxele de tonagiu precum și amendele încasate de oficiul sanitar se vor vărsa la casieria generală a districtului Tulcea la finele fiecărei luni.

Din aceste sume se vor plăti de către casierul general al județului de pe mandatele emise de ministerul de interne, cheltuelile acestui serviciu; iar restul se va vărsa din 3 în 3 luni la Casa de depuneri și consemnațiuni spre a forma fondul special al serviciului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei, care va servi pentru acoperirea necesităților acelui serviciu în orice timp și la orice ocaziune.

Aceste necesități sunt: construirea oficiilor, a laboratoriilor, a lazaretelor, carantinelor, efectuarea cheltuelilor extraordinare pentru constatarea boalelor de prin vecinătate și în timpuri anormale, precum și subvențiunile cari se vor acorda funcționarilor oficiului când unii din ei ar deveni invalizi sau familiilor acelora din ei cari ar avea nenorocirea de a peri în serviciu.

Art. 23. — Regulamentul de față va intra în vigoare din ziua publicărei lui prin *Monitorul Oficial* al Statului, iar bastimentele intrate până la aceea zi în Dunăre și în porturile Sulina, Chilia-Veche sau Sfântul Gheorghe vor continua a fi supuse taxelor sanitare anterioare.

Art. 24. — Dispozițiile acestui regulament se vor aplica în tot timpul, în caz însă de ivirea unei boale epidemice sau contagioase, se vor adăoga și dispozițiile carantinești.

TITLUL II

Oficiul sanitar

Art. 25. — Oficiul sanitar al porturilor dela gurile Dunărei se află stabilit în portul Sulina și depinde de ministerul de interne [1]) (direcțiunea generală a serviciului sanitar și consiliul medical superior).

Art. 26. — Personalul acestui oficiu se compune din:

1 Director, doctor în medicină

1 Secretar-casier.

5 Oficianți din care unul pentru portul Chilia-Veche și altul pentru portul Sfântul Gheorghe.

1 Camerier.

1 Șef luntraș.

10 Luntrași.

Art. 27. — Directorul, secretarul casier și oficianții se numesc prin decret domnesc după propunerea d-lui ministru de interne.

Camerierul, șeful luntrașilor și luntrașii se numesc de directorul oficiului.

Art. 28. — Directorul este capul oficiului, depinde direct de ministerul de interne (directorul general al serviciului sanitar și consiliul medical superior), conduce tot serviciul sanitar al porturilor Sulina, Chilia-Veche și Sfântul Gheorghe și ține corespondența cu diferitele ministere cât și cu alte autorități.

Tot personalul oficiului îi este subordonat.

Art. 29. — Secretarul casier ajută pe director în facerea corespodențelor, ține casa și contabilitatea după legea contabilităței generale a Statului și păstrează arhiva.

El va trebui să depună la casa Statului o ga-

1) Actualmente depinde de Ministerul M. S. și O. S.

ranție de lei 4.000 pe care nu o va putea ridica decât după ieșirea lui din serviciu.

Art. 30. — Oficianții atașați la portul Sulina ajută pe secretarul-casier în lucrările cancelariei, țin registrele pentru intrarea și ieșirea bastimentelor, fac recunoașterea și interogatoriul acestora, precum și alte lucrări cu cari vor fi însărcinați de director și de secretarul casier.

Oficianții dela porturile Chilia-Veche și Sfântul Gheorghe vor face recunoașterea și interogatoriul bastimentelor cari vin în acele porturi, le vor înregistra ,vor percepe taxele de tonagiu și de timbru și amendele, vor libera chitanțele și patentele de sănătate cari li se vor încredința de secretarul-casier, căruia îi vor preda socotelile și sumele încasate la fiecare 15 zile, vor priveghea starea sanitară atât a localităței cât și a acelor dimprejur și vor raporta directorului oficiului sanitar din Sulina.

Toate aceste operațiuni efectuate de oficianți se fac în numele directorului sub răspunderea secretarului-casier.

Art. 31. — Șeful luntrașilor va priveghea ca luntrașii să se afle totdeauna la postul lor și ca luntrele și accesoriile acestora să fie în totdeauna în stare bună.

Art. 32. — Șeful lntrașilor precum și luntrașii vor purta uniforma marinei militare cu osebire că în loc de pas-poale albe pe colier, ei vor purta pas-poale galbene.

Șeful luntrașilor va avea și semnul distinctiv de sergent.

Instrucțiuni pentru directorul oficiului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei, din 26 oct. 1870.

1. Directorul oficiului sanitar este însărcinat specialmente cu serviciul sanitar al porturilor Sulina, Chilia-Veche și Sfântul Gheorghe, precum și cu al deltei Dunărei.

2. Atribuțiunile lui cuprind:

a) Supravegherea stărei sanitare a bastimentelor cari sosec în portul și raza Sulinei, precum și în porturile Chilia-Veche și Sfântul Gheorghe.

b) Executarea regulamentului și a instrucțiunilor sanitare și dirigera serviciului interior al oficiului, precum și a personalului pus sub autoritatea sa.

3. Directorul se află sub ordinele Direcțiunei Generale a serviciului sanitar și este responsabil de toate actele sale față de acea direcțiune.

4. El trebue în caz de necesitate să ia toate măsurile higienice pentru preservarea circumscripțiunei sale de o epidemie și să aplice măsurile cele mai nimerite după circumstanțe și localitate, pentru sfârșitul acesta, anunțând imediat și pe direcția generală a serviciului sanitar despre măsurile luate.

5. El nu va putea face nici o excepțiune în executarea regulamentului și a instrucțiunilor sale.

6. La cazuri de dubliu el va face personal bastimentelor, persoanelor și provinienței mărfurilor, constatarea stărei lor sanitare, în asemenea cazuri, după circumstanțe și aprecíarea lui, jurnalul de bord al bastimentului poate ține loc de mărturie.

7. El este chemat a asigura perceperea taxelor sanitare și a amendelor la care vor fi supuși contravenitorii conform regulamentului.

8. El va raporta Direcțiunei Generale a serviciului sanitar la fiecare 15 zile asupra stărei sanitare a circumscripțiunei sale și la caz de ivirea vreunei epidemii sau boale contagioase va raporta imediat, dând toate detaliurile și arătând toate împrejurările relative la ivirea lor.

9. El va ține corespodență cu diferitele ministere, cu toate autoritățile din localitatea sa și cu autoritățile sanitare circumvecine, precum și cu cele cu cari are un raport frequent în ceeace privește serviciul său asupra stărei sanitare a localităților, și va raporta direcțiunei generale a serviciului sanitar asupra orice i se va părea că merită să-i atragă atențiunea.

10. Directorul va semna patentele de sănătate și vizele patentelor în care va face mențiune de destinația, starea sanitară, echipagiul, pasagerii și încărcătură bastimentului și de starea sanitară publică, atât a orașului cât și a localităței din prejurul lui, precum și dacă există vreo epizootie.

11. Vizele ce se vor pune pe patentele de sănătate pentru bastimentele cu destinație pentru porturi române, se va face în limba română, iar pentru bastimentele cu destinația porturilor străine viza se va face în limba franceză.

Vizarea patentelor de sănătate este gratuită și se va face oridecâteori căpitanii bastimentelor vor avea necesitate a preînoi viza.

12. Directorul va libera certificate de sănătate pentru mărfurile care se exportă când proprietarii lor vor face asemenea cereri și când ei îi vor prezenta acte cum că acele mărfuri sunt în localitate.

Când însă mărfurile pe cari proprietarii lor voesc a le introduce în țară sunt de natura acelora cari ar purta un contagiu, cum spre exemplu: lână, fulgi, zdrențe, piei neargăsite, oase, coarne, etc., proprietarii lor sunt datori a însoți acele mărfuri de un certificat de sănătate liberat de autoritățile locului de proveniență pe baza cărui certificat directorul liberează certificatul de sănătate prevăzut mai sus.

Cererile pentru liberarea certificatelor de sănătate se fac pe hârtie albă cu timbru mobil de 2 bani, iar certificatele pe hârtie cu timbru încrustat de un leu.

13. La caz de ivirea vreunei boale contagioase sau a unei epidemii în circumscripția sa, directorul este dator a se duce la fața locului în persoană pentru a constata caracterul boalei și a decide asupra măsurilor profilactice de adoptat

pentru preservarea celorlalţi locuitori din vecinătate.

14. El este singur însărcinat cu executarea şi supravegherea măsurilor de carantină în timpuri anormale, precum şi cu tot ce priveşte poliţia interioară a lazaretelor.

15. Directorul va face propuneri direcţiunei generale a serviciului sanitar asupra oricărui caz neprevăzut în regulamentul serviciului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei, şi va aştepta deciziunea ei; însă în cazuri urgente, va aplica provizoriu până la sosirea deciziunei direcţiunei generale a serviciului sanitar măsurile pe care le va crede el potrivite cu împrejurarea.

16. Directorul va da tot concursul său în limitele legilor autorităţilor locale când i se va face cerere şi mai în special Comisiunei europene a Dunărei.

17. Directorul nu va putea în nici un caz, şi la nici o cerere din afară, împiedeca plecarea unui bastiment, dacă acel bastiment va fi în regulă faţă de oficiul sanitar.

In caz când însă procurorul tribunalului local îi va face o cerere în scris pentru oprirea unui bastiment, directorul este dator a nu-i libera patenta de sănătate până la un aviz din partea acelui procuror.

18. Patenta bastimentelor va sta în oficiul sanitar până la ziua plecărei şi nu se va libera decât căpitanilor în drept, după îndeplinirea tuturor formalităţilor şi plata taxei sanitare.

Directorul va avea în vedere sub a sa responsabilitate de a nu aduce nici o întârziere cu interogatoriul şi cu expediţiunea bastimentelor.

19. La fiecare biurou din porturile Sulina, Chilia-Veche şi Sfântul Gheorghe, se va înfiinţa câte un registru de plângeri (registre de pleintes).

Aceste registre vor sta la dispoziţia şi in vederea căpitanilor de bastimente, cari vor înscrie într'ânsele orice plângeri şi reclamaţiuni ar avea de făcut, fie contra regulamentului serviciului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei, fie în contra oricăruia din personalul oficiului sanitar, atât în ceiace priveşte conduita lui faţă de ei, cât şi în privinţa aplicărei regulamentului.

Directorul este dator a trimete direcţiei generale a serviciului sanitar în termen de cel mult 24 de ore o copie exactă după plângerea sau reclamaţiunea înscrisă în acele registre.

Registrele se vor trimite la finele fiecărui an la direcţia generală a serviciului sanitar.

Directorul este dator a ţine registrul de plângeri în vederea publicului şi a afişa pe uşile oficiului un anunciu despre existenţa registrului de plângeri.

20. Directorul va îngriji ca să aibă un număr de gardieni sanitari, juraţi-auxiliari, la dispoziţia sa, pentru a satisface orice necesitate, conform art. 6 din regulamentul serviciului sanitar al porturilor dela gurile Dunărei.

21. Directorul va înainta direcţiei generale a serviciului sanitar o statistică mensuală despre mişcarea porturilor.

22. In caz de naufragiu, măsurile sanitare se vor aplica astfel încât să nu se aducă nicio piedică pentru scăparea bastimentului, pasagerilor, echipagiului şi a obiectelor cari vor putea fi scăpate.

23. In caz de necesitate, directorul, pentru a executa regulamentul sanitar şi carantinesc, va avea recurs la forţa militară a garnizoanei, a staţionarului naval şi la forţa poliţienească a portului, fiind toate aceste autorităţi obligate a da directorului concursul lor pentru acest sfârşit.

24. Biroul oficiului sanitar din portul Sulina, Chilia-Veche şi Sfântul Gheorghe va fi regulat deschis în toate zilele, fără excepţiune de orice sărbători, dela răsăritul soarelui până la 12 meridiane şi dela 2 ore p. m. până la apusul soarelui, iar la caz de trebuinţă biroul va sta deschis toată ziua neîntrerupt.

In timp de noapte un oficiant va fi de serviciu pe rând şi va funcţiona ca şi în timp de zi, atât pentru înlesnirea caselor de poşte, cât şi a bastimentelor cari vor sosi noaptea în port.

25. La sosirea unui bastiment în port, înainte de orice comunicaţie şi îndată după ce el ancorează, barca oficiului sanitar, cu un oficiant, va aborda vasul şi după ce va face recunoaşterea îşi va lua interogatoriul şi după circumstanţe îl va admite la libera practică după ce căpitanul vasului va iscăli interogatoriul.

26. Bastimentele intrate în portul Sulina, din cauză de forţă majoră, (relache forcée) se vor înscrie într'un registru osebit.

27. Fiecare vas, atât la intrare cât şi la eşire va fi înregistrat în registru.

28. La oficiul sanitar din Sulina, la sucursalele dela Chilia-Veche şi Sfântul Gheorghe, precum şi la luntre se va arbora pavilionul naţional.

29. Personalul oficiului sanitar este compus din:

Un director, doctor în medicină;

Un secretar casier;

Cinci oficianţi, din care unul pentru portul Chilia-Veche şi altul pentru portul Sfântul Gheorghe;

Un camerier;

Un şef luntraş;

Zece luntraşi;

Tot personalul oficiului se află sub direcţiunea şi controlul directorului.

30. Directorul nu va putea sub niciun pretext a se depărta dela reşedinţa sa fără prealabila permisiune a direcţiunei generale a serviciului sanitar.

El va putea acorda pe rând la câte unul din funcţionarii oficiului concediu până la 15 zile.

Pentru concedii mai mari, directorul va cere mai întâi autorizaţia direcţiunei generale a serviciului sanitar.

Lopătarii aflaţi în concediu vor fi totdeauna supliniţi prin alţii, cărora li se va da o indemnizaţie din salariul celor în concediu.

In tot cazul, directorul va îngriji ca să nu su-

fere serviciul prin lipsa unui funcţionar dela postul său.

31. Atribuţiunile secretarului-casier sunt: de a ajuta pe director în facerea corespondenţelor, de a ţine cassa şi contabilitatea după legea contabilităţei generale a Statului şi a păstra arhiva.

32. Atribuţiunile oficianţilor ataşaţi la portul Sulina, sunt de a ajuta pe secretarul-casier în lucrările cancelariei, de a ţine registrele pentru intrarea şi eşirea bastimentelor, de a face recunoaştrea şi interogatoriul acestora, precum şi de a executa alte lucrări cu cari vor fi însărcinaţi de către director şi de secretarul cassier.

Oficianţii dela porturile Chilia-Veche şi Sfântul Gheorghe vor face recunoaşterea şi interogatoriul bastimentelor cari vin în aceste porturi, le vor înregistra, vor percepe taxele de tonagiu şi de timbru şi amendele, vor libera chitanţele şi patentele de sănătate, cari li se vor încredinţa de secretarul cassier, căruia vor preda socotelile şi sumele încasate la fiecare 15 zile, vor priveghea starea sanitară atât a localităţei cât şi a acelor dimprejur, şi vor raporta directorului oficiului sanitar din Sulina tot la aceleaşi epoci despre toate acestea.

In cazuri extraordinare ei vor încunoştiinţa îndată pe director, specificând în detail împrejurarea, şi vor adăsta ordinele sale.

Toate operaţiunile efectuate de oficianţi se fac în numele directorului şi sub garanţia secretarului cassier.

33. Impiegaţii inspecţiunei fluviale a Comisiunei europene a Dunărei, a căror listă nominală se va comunica directorului de către inspectorul fluvial, sunt consideraţi ca oficianţi sanitari în timpuri normale.

Aceştia vor urma în toate ca şi oficianţii sanitari ai oficiului atât pentru ceeace priveşte îndeplinirea regulamentului, cât şi pentru raportul regulat ce ei vor trebui să depună la direcţia generală a serviciului sanitar, precum şi pentru ordinele ce li se vor da de director.

34. Şeful luntraşilor va privighia ca luntraşii să se afle totdeauna la postul lor şi ca luntrele şi accesoriile acestora să fie totdeauna în stare bună.

35. Serviciul luntrelor se compune:

Trei bărci montate, precum urmează:

Una cu cinci oameni;

Una cu trei oameni;

Una cu trei oameni.

Ele vor fi pe rând în permanenţă în serviciul de zi şi de noapte, după cum va orândui directorul.

36. Şeful luntraşilor va raporta directorului în fiecare dimineaţă, mişcările portului în timpul nopţei, şi în fiecare seară mişcările de pe zi, făcând pentru acest scop un raport.

El va ţine disciplina şi ordinea serviciului între luntraşi şi va raporta directorului pentru orice abatere a lor.

Regulamentul pentru perceperea taxelor sanitare în portul Sulina

(M. O. din 26 iulie 1884)

Art. 1. — Casa de navigaţie dela Sulina este însărcinată a percepe taxele sanitare, conform cu regulamentul în vigoare şi cu indicaţiunile ce i se vor da, pentru fiecare bastiment de către Directorul serviciului sanitar din Sulina.

Această percepere se va face odată cu aceia a drepturilor de navigaţiune percepută pentru comisiunea europeană, la eşirea bastimentelor din portul Sulina, pentru plecarea în mare.

Plata amenzilor impusă bastimentelor pentru contravenţiuni la regulamentul sanitar, se va face asemenea la casa pe navigaţiune.

Art. 2. — Când un bastiment va fi gata a ieşi în mare şi formalităţile sanitare care îl privesc vor fi fost îndeplinite, oficiul sanitar va transmite casei de navigaţiune un buletin tăiat dintr'un registru cu matcă şi indicând:

Numele şi naţionalitatea bastimentului.

Numele căpitanului.

Cătimea taxei de plătit pe tonă de capacitate şi suma la care se ridică amenzile la care vor fi supuse bastimentele pentru contravenţiuni sanitare.

Buletinul va avea un număr de ordine, el va fi semnat de directorul oficiului sanitar.

Art. 3. — Casa de navigaţiune va lichida suma taxei de plătit, de către fiecare bastiment după indicaţiunile buletinului transmis de oficiul sanitar, şi pe baza tonagiului ce va fi servit la lichidarea drepturilor de navigaţiune datorite de acelaşi bastiment.

Ea va libera căpitanului îndată după achitare, o chitanţă reproducând toate indicaţiunile buletinului, despre care s'a vorbit la art. 2 de mai sus şi constatând afară de aceasta, cifra la care se ridică sumele plătite, atât pentru taxele sanitare, cât şi pentru amenzi.

Aceste chitanţe vor purta pe lângă numărul lor de ordine, numerele ştampilei aplicată la intrare pe rolul de echipagiu al bastimentului, va fi datată şi semnată de directorul casei de navigaţiune.

Art. 4. — Chitanţa liberată de casa de navigaţiune va fi tăiată dintr'un registru a cărei matcă va avea şi un talon destinat a fi remis oficiului sanitar, spre a servi de control pentru pecepţiunile sanitare făcute de casă.

Acest talon purtând acelaş număr şi dată ca şi chitanţa, va fi semnat de directorul casei de navigaţiune şi va conţine următoarele indicaţiuni:

Numele stampilei casei de navigaţiuni;

Numele şi naţionalitatea bastimentului;

Numele căpitanului;

Cifra la care se ridică sumele plătite pentru taxele sanitare şi amenzi.

Art. 5. — Casa de navigaţie va înscrie pe registrul său de ieşire în 3 coloane destinate anume la aceasta şi în dreptul numelui bastimen-

tului: totalul taxei sanitare de tonagiu. cifra amenzilor, dacă s'a plătit vreuna, numărul de ordine al buletinului oficiului sanitar despre care este vorba la art. 2.

Art. 6. — Cheltuelile oficiului sanitar din Sulina vor fi plătite de casa de navigaţiune in limitele sumelor prevăzute în bugetul acestui oficiu şi potrivit mandatelor ce se vor emite de directorul oficiului.

Spre acest sfârşit bugetul oficiului sanitar, elaborat de guvernul român, va fi comunicat in fiecare an, de delegatul zisului guvern comisiunei europene a Dunărei, şi de aceasta din urmă casei de navigaţiune.

Mandatele emise de directorul oficiului sanitar, vor purta un număr de ordine, ele vor fi datate şi semnate de director, vor indica numele persoanei în drept a primi suma ordonanţată, articolul din buget in care se prevede cheltuiala şi în litere suma de plătit.

Ele vor fi achitate de titular in momentul plăţei şi vor rămâne depuse la casa de navigaţiune.

Dispoziţiuni tranzitorii

Art. 7. — Toate dispoziţiunile contrarii regulamentului de faţă sunt şi rămân abrogate.

Art. 8. — Ministrul nostru secretar de Stat la departamentul de interne este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a decretului de faţă.

Convenţia sanitară internaţională semnată la Paris la 21 iunie 1925 şi ratificată de România prin D. R. No. 736 din 16 martie 1928, publ. în M. O. No. 210 din 22 sept. 1928.

Dispoziţie preliminară

In scopurile prezentei Convenţii, Inaltele Părţi Contractante adoptă definiţiile următoare:

1⁰ Cuvântul *circumscripţie* arată o parte de teritoriu bine deteminată, astfel: o provincie, un guvernământ, un judeţ, un departament, un canton, o insulă, o comună, un oraş, un cartier de oraş, un sat, un port, o aglomeraţie, etc., oricare ar fi întinderea şi populaţia acestor porţiuni de teritoriu.

2⁰ Cuvântul *observaţie* însemnează izolare a persoanelor fie pe bordul unui vas, fie într'o staţiune sanitară, înainte de a obţine libera comunicaţie (libera practică).

Cuvântul *supraveghere* însemnează că persoanele nu sunt izolate, că ele obţin îndată libera comunicaţie, dar sunt semnalate autorităţii sanitare în diferitele localităţi unde se duc şi supuse unui examen medical constatând starea sănătăţii lor.

3⁰ Cuvântul *echipaj* cuprinde orice persoană care nu se află pe bord numai cu scopul de a se transporta dintr'o ţară într'alta, ci este întrebuinţată, într'un mod oarecare, în serviciul vasului al persoanelor depe bord sau al caricului.

4⁰ Cuvântul *zi* însemnează un interval de douăzeci şi patru de ore.

TITLUL I

Dispoziţiuni generale

CAPITOLUL I

Prescripţii de observat de către Guvernele ţărilor cari participă la prezenta Convenţie de îndată ce ciuma, holera, frigurile galbene sau anumite alte afecţiuni transmisibile apar pe teritoriul lor.

Secţia I. — *Notificare şi comunicări ulterioare celorlalte ţări*

Art. 1. — Fiecare Guvern trebue să notifice imediat celorlalte Guverne şi totdeodată Oficiului Internaţional de Igienă publică:

1⁰ Primul caz adeverit de ciumă, de holeră sau de friguri galbene constatat pe teritoriul său;

2⁰ Primul caz adeverit de ciumă, de holeră sau de friguri galbene care se produce în afară de circumscripţiile deja atinse;

3⁰ Existenţa unei epidemii de tifos exantematic sau de variolă.

Art. 2. — Notificările prevăzute la articolul întâi sunt însoţite sau foarte de aproape urmate de informaţiuni amănunţite asupra:

1⁰ Locului unde boala a apărut;

2⁰ Data apariţiei ei, originei ei şi formei ei:

3⁰ Nunărului de cazuri constatate şi al deceselor;

4⁰ Intinderii circumscripţiei sau circumscripţiilor atinse;

5⁰ Pentru ciumă, existenţei acestei infecţiuni sau a unei mortalităţi neobişnuite la rozătoare:

6⁰ Pentru holeră, numărului purtătorilor de germeni, în cazul că s'au găsit atari;

7⁰ Pentru frigurile galbene, existenţei şi abundenţei relative (index) a lui Stegomya calopus (Aedes Egypti);

8⁰ Măsurile luate.

Art. 3. — Notificările prevăzute la articolele 1 şi 2 se adresează misiunilor diplomatice sau, în lipsa lor, consulatelor din capitala ţării atinse şi se ţin la dispoziţia reprezentanţilor consulari stabiliţi pe teritoriul ei.

Aceste notificări se adresează asemenea Oficiului Internaţional de Igienă publică, care le va comunica imediat tuturor misiunilor diplomatice sau, în lipsa lor, consulatelor din Paris, precum şi autorităţilor superioare de igienă ale ţărilor participante. Cele prevăzute la articolul 1 se adresează pe cale telegrafică.

Telegramele adresate de către Oficiul Internaţional de Igienă public, Guvernelor ţărilor cari participă la prezenta Convenţie sau autorităţilor superioare de igienă ale acestor ţări, şi telegramele transmise de către aceste Guverne

și de către aceste autorități spre executarea prezentei Convenții, sunt asimilate cu telegramele de Stat și se bucură de prioritatea atribuită acestor telegrame prin articolul 5 al Convenției telegrafice internaționale din 10/22 Iulie 1875.

Art. 4. — Notificarea și informațiile prevăzute la art. 1 și 2 sunt urmate de comunicări ulterioare date într'un mod regulat Oficiului Internațional de Igienă publică, așa încât Guvernele să fie ținute în curent cu mersul epidemiei.

Aceste comunicări care trebuie să fie cât mai dese și mai complete posibil (și care vor avea loc cel puțin odată pe săptămână în ceeace privește numărul cazurilor și al deceselor), vor arăta în mod special precauțiunile luate în vederea combaterii extinderii bolii. Ele vor trebui să precizeze măsurile executate la plecarea vaselor pentru a împiedeca exportarea bolii și în special măsurile luate în ceeace privește rozătoarele sau insectele.

Art. 5. — Guvernele se angajează a răspunde la orice cerere de informațiuni ce li s'ar adresa de către Oficiul Internațional de Igienă publică relativ la bolile epidemice vizate în Convenție ce s'au produs pe teritoriul lor, și la împrejurările de natură a influența transmiterea acestor boli dintr'o țară într'alta.

Art. 6. — Guzganii[1]) fiind principalii agenți de propagare ai ciumei bubonice, Guvernele se angajează a întrebuința toate mijloacele ce le stau în putință pentru a micșora primejdia și pentru a se ține într'una informați asupra condiției guzganilor în porturi, în ceia ce privește starea lor de contaminare ciumată, prin examinări dese și regulate ; în deosebi pentru a efectua culegerea sistematică și examinarea bacteriologică a guzganilor, în orice circumscripție atinsă de ciumă, pe un period de cel puțin șase luni după descoperirea ultimului guzgan ciumat

Metodele și rezultatele acestor examene se vor comunica la intervale regulate, în timp ordinar, iar în caz de ciumă, în fiecare lună, Oficiului Internațional de Igienă publică, pentru ca guvernele să fie ținute în curent de către acest Oficiu, într'un mod neîntrerupt, cu starea porturilor relativ la ciuma guzganilor.

La prima constatare a existenței ciumei la guzgani, pe uscat, într'un port îndemn de șase luni, comunicările vor trebui făcute pe căile cele mai repezi.

Art. 7. — Pentru a înlesni îndeplinirea misiunii ce-i este încredințată prin prezenta Convenție, Oficiul Internațional de Igienă publică, din cauza utilității informațiunilor procurate de serviciul informațiunilor epidemiologice al Societății Națiunilor, inclusiv biroul său oriental din Singapur și alte biurouri analoage, precum și de biuroul panamerican sanitar este autorizat a face aranjamentele necesare cu comitetul de Higienă al Societății Națiunilor, precum și cu biuroul panamerican sanitar și alte organizațiuni similare.

Rămâne înțeles că raporturile stabilite prin aranjamentele sus-arătate nu vor comporta nici o derogare dela stipulațiunile Convenției dela Roma din 9 Decembrie 1907, și nu vor putea avea ca efect substituirea nici unui alt corp sanitar Oficiului Internațional de Higienă publică.

Art. 8. — Indeplinirea repede și sinceră a prescripțiilor de mai sus fiind de o însemnătate primordială, Guvernele recunosc nevoia de a da autorităților calificate instrucțiuni pentru aplicarea acestor prescripții.

Notificările neavând valoare decât numai dacă fiecare Guvern este prevenit el însuși, la timp, despre cazurile de ciumă, de holeră de friguri galbene, de tifos exantematic sau de variolă și despre cazurile suspecte de aceste boli survenite pe teritoriul său, Guvernele se angajează a face obligatorie declararea acestor boli.

Art. 9. — Se recomandă țărilor vecine aranjamente speciale în scopul de a organiza un serviciu de informațiuni directe între șefii administrațiilor competente, în ceeace privește teritoriile limitrofe sau care se află în strânse relațiuni comerciale.

Aceste aranjamente vor trebui comunicate Oficiului Internațional de Higienă publică.

Secția II. — *Condițiunile cari permit a considera ca măsurile prevăzute de convenție sunt, sau au încetat de a fi aplicabile provenienţelor unei circumscripții teritoriale.*

Art. 10. — Notificarea cazurilor importate de ciumă, de holeră sau de friguri galbene nu atrage, față de provenientele circumscripției în care ele s'au produs, aplicarea măsurilor prevăzute la capitolul II de mai jos.

Când însă un prim caz recunoscut neimportat de ciumă sau de friguri galbene s'a manifestat, când cazurile de holeră formează un focar[1]), când tifosul exantematic sau variola există sub formă epidemică, aceste măsuri pot fi aplicate.

Art. 11. — Spre a restrânge măsurile prevăzute la capitolul II, numai la regiunile efectiv atinse, Guvernele trebuie să limiteze aplicarea lor la proveniențele circumscripțiilor determinate în cari bolile vizate prin prezenta Convenție s'au manifestat în condițiile prevăzute la alineatul al doilea al art. 10.

Insă această restricție limitată la circumscripția atinsă, nu trebuie să fie acceptată decât cu condiția formală ca Guvernul țării din care această circumscripție face parte să ia măsurile necesare : 1° pentru a combate extinderea epidemiei și 2° pentru a aplica măsurile prescrise la articolul 13 de mai jos.

Art. 12. — Guvernul oricărei țări unde este

1) Dispozițiile prezentei Convenții privitoare la guzgani se aplică eventual celorlalte rozătoare și în genere, animalelor cunoscute ca fiind agenți de propagare a ciumei.

1) Există un „focar" când apariția de cazuri noui dincolo de anturajul primelor cazuri dovedește că nu s'a izbutit a se limita expansiunea bolii acolo unde se manifestase la începutul ei.

situată o regiune atinsă, va informa celelalte Guverne, precum şi Oficiul Internaţional de Igienă publică, în condiţiile specificate la art. 3, când primejdia de infecţie, provenind din această regiune va fi încetat şi când toate măsurile profilactice vor fi fost luate. Cu începere dela această informare, măsurile prevăzute la capitolul II nu vor putea fi aplicate provenienţelor regiunii despre care este vorba, afară de împrejurări excepţionale cari vor trebui justificate

Secţia III. — *Măsuri în porturi şi la plecarea vaselor.*

Art. 13. — Autoritatea competentă este ţinută a lua măsuri eficace.

1° Pentru a împiedica îmbarcarea persoanelor cari prezintă simptome de ciumă, de holeră, de friguri galbene, de tifos exantematic sau de variolă, precum şi a persoanelor din anturajul bolnavilor cari se găsesc în condiţiuni de natură a putea transmite boala:

2° In caz de ciumă, pentru a împiedeca introducerea guzganilor pe bord;

3° In caz de holeră, pentru a veghea ca apa potabilă şi proviziile îmbarcate să fie sănătoase şi ca apa îmbarcată ca lest să fie dezinfectată dacă e nevoie;

4° In caz de friguri galbene, pentru a împiedeca, introducerea ţânţarilor pe bord;

5° In caz de tifos exantematic, pentru a asigura, înainte de îmbarcarea lor, despăducherea oricărei persoane suspecte;

6° In caz de variolă, pentru a supune la desinfectare hainele vechi şi cârpele înainte de a fi comprimate.

Art. 14. — Guvernele se angajează a întreţine în marile lor porturi şi în împrejurimi, şi pe cât cu putinţă în celelalte porturi şi împrejurimi, servicii sanitare posedând o organizaţie şi un utilaj capabile a asigura aplicarea măsurilor profilactice privitoare la bolile vizate prin prezenta Convenţie, în special măsurile prevăzute la articolele 6, 8 şi 13.

Zisele Guverne vor adresa, cel puţin odată pe an, Oficiului Internaţional de Igienă publică o comunicare, făcând cunoscut, pentru fiecare din porturile lor, starea organizaţiei sale sanitare în raport cu dispoziţiile alineatului precedent. Oficiul va transmite aceste informaţii, pe căile nemerite, autorităţilor superioare de igienă ale ţărilor participante, fie direct, fie prin intermediul unui alt organism sanitar internaţional, conform aranjamentelor încheiate în virtutea articolului 7.

CAP. II

Măsuri de apărare contra boalelor vizate la capitolul I

Art. 15. — Autorităţile sanitare pot proceda la vizita medicală şi, dacă împrejurările o cer, la un examen aprofundat al oricărui vas, oricare ar fi provenienţa sa.

Măsurile sau operaţiile sanitare cărora poate fi supus un vas la sosire sunt determinate prin constatarea stării de fapt existente pe bord şi a particularităţilor sanitare ale călătoriei.

Aparţine fiecărui Guvern, ţinând cont de informaţiile date conform dispoziţiilor secţiei I-a capitolului I şi de articolul 14 al prezentei Convenţii, precum şi de îndatoririle ce-i incumbă în virtutea secţiei II a capitolului I şi de a fixa regimul la care vor fi supuse în porturile sale provenienţele din orice port străin şi în special de a decide dacă, din punctul de vedere al zisului regim, un port poate fi considerat ca atins.

Măsurile, aşa cum sunt prevăzute în prezentul capitol, trebuiesc interpretate ca constituind un maximum în limitele căruia guvernele pot reglementa tratamentul vaselor la sosire.

Secţia I. — *Comunicările măsurilor prescrise*

Art. 16. — Orice Guvern este ţinut să comunice imediat misiunii diplomatice sau, în lipsa ei, consulului ţării atinse cu reşedinţa în capitala sa, precum şi Oficiului Internaţional de Igienă publică, care va trebui să le aducă îndată la cunoştinţă celorlalte Guverne, măsurile ce crede că trebuie să prescrie faţă de provenienţele acelei ţări. Aceste informaţiuni vor fi ţinute asemenea la dispoziţia celorlalţi reprezentanţi diplomatici sau consulari stabiliţi pe teritoriul său.

Este de asemenea dator să facă cunoscut, pe aceleaşi căi, ridicarea acestor măsuri sau modificările al căror obiect ar fi ele.

In lipsă de misiune diplomatică sau de consulat în Capitală, comunicările se fac direct Guvernului ţării interesate.

Secţia II. — Mărfuri şi bagaje. — Import şi tranzit

Art. 17. — Sub rezerva stipulaţiunilor ultimului alineat al articolului 50, mărfurile şi bagajele cari sosesc pe uscat sau pe mare nu pot fi prohibite la intrare sau prin tranzit, reţinute la frontiere sau în porturi. Singurele măsuri ce e permis a se prescrie faţă de ele sunt specificate în paragrafele următoare :

a) In caz de ciumă, se pot supune dezinsectizării şi, dacă e nevoie, desinfectării, rufele de corp, hainele şi îmbrăcămintea purtată de curând (efecte pentru uz) lucrurile de pat cari au servit de curând.

Mărfurile provenind dintr'o circumscripţie atinsă şi susceptibile de a conţine guzgani ciumaţi nu pot fi descărcate decât cu condiţia de a se lua pe cât cu putinţă, precauţiunile necesare pentru a se împiedica ieşirea guzganilor din ele şi pentru ca aceştia să fie distruşi ;

b) In caz de holeră, se pot supune dezinfectării rufele de corp, hainele şi îmbrăcămintea purtate de curând (efecte pentru uz), lucrurile de pat cari au servit de curând.

Prin derogare dela dispoziţiile prezentului articol peştii, scoicile şi legumele proaspete pot fi prohibite, afară numai dacă au fost obiectul

unui tratament de natură a distruge vibrionul holerei;

c) In caz de tifos exantematic, se pot supune dezinsectizării rufăria de corp, hainele și îmbrăcămintea purtate (efecte pentru uz), lucrurile de pat cari au servit, precum și cârpele cari nu sunt transportate ca mărfuri en gros.

d) In caz de variolă, se pot supune dezinfectării rufăriile de corp, hainele și îmbrăcămintea purtate de curând (efecte pentru uz), lucrurile de pat cari au servit de curând precum și cârpele cari nu sunt transportate ca mărfuri en gros.

Art. 18. — Modul și locul dezinfectării, precum și procedeele de întrebuințat pentru a asigura distrugerea guzganilor și a insectelor (purici, păduchi, țânțari, etc.), se fixează de către autoritatea țării de destinație. Aceste operații trebuiesc făcute în așa fel încât să nu deterioreze obiectele decât cât mai puțin posibil. Hainele și alte obiecte de puțină valoare pot fi distruse prin foc, precum și cârpele, afară numai dacă sunt transportate ca mărfuri en gros.

Aparține fiecărui Stat a regula chestiunea privitoare la plata eventuală a daunelor interese rezultând din dezinfectare, din deratizare sau din dezinsectizare precum și din distrugerea obiectelor sus arătate.

Dacă, cu ocazia acestor operațiuni, se percep taxe de către autoritatea sanitară, fie direct, fie prin intermediu unei societăți sau al unui particular, aceste taxe trebuiesc fixate după un tarif publicat de mai înainte și stabilite în așa fel în cât să nu poată rezulta din totalitatea aplicării sale un izvor de beneficii pentru Stat sau pentru administrația sanitară.

Art. 19. — Scrisorile și corespondențele, imprimatele, cărțile, ziarele, hârtiile de afaceri, etc., nu sunt supuse nici unei măsuri sanitare. Coletele poștale nu vor suferi restricțiuni decât în cazul când ar conține obiecte figurând printre acelea cărora li se pot impune măsurile prevăzute la articolul 17 din prezenta Convenție.

Art. 20. — Când mărfurile sau bagajele au fost supuse operațiilor prescrise de art. 17, orice persoană interesate are dreptul a reclama dela autoritatea sanitară eliberarea gratuită a unui certificat arătând măsurile luate

Secția III. — Dispozițiuni privitoare la emigrați

Art. 21. — In țările de emigrație, autoritățile sanitare trebuie să procedeze la examenul sanitar al emigranților înainte de plecarea lor.

Se recomandă să se facă aranjamente speciale între țări de emigrare, de imigrare și de transit în vedere de a stabili condițiile cărora trebuie să satisfacă acest examen pentru a se reduce la minimum posibilitățile de respingere a frontierei țărilor de transit și de destinație, pentru motive sanitare.

Se recomandă asemenea ca aceste aranjamente să fixeze măsurile preventive contra bolilor infecțioase la cari ar trebui să fie supuși emigranții la țara de plecare.

Art. 22. — Se recomandă ca orașele sau porturile de îmbarcare a emigranților să aibă o organizație igienică și sanitară apropiată și în deosebi: 1° un serviciu de supraveghere și de asistență medicală, precum și materialul sanitar, profilactic trebuincios; 2° o instituție supraveghiată de Stat, unde emigranții să poată fi supuși formalităților sanitare, să aibă o locuință vremelnică și să fie supuși la toate vizitele medicale necesare, precum și la examenul băuturilor și alimentelor lor; 3° un local, situat în port, unde se vor face vizitele medicale în momentul operațiilor definitive de îmbarcare.

Art. 23. — Se recomandă ca vasele cu emigranți să fie prevăzute cu o proviziune suficientă de vaccine (antivariolic, antiholeric, etc.), pentru a putea proceda, dacă e nevoe, la vaccinări în cursul călătoriei.

Secția IV. — Măsuri în porturi și la frontierele de mare

A. **Ciuma**

Art. 24. — Se consideră că infectat vasul:

1° Care are un caz de ciumă omenească pe bord.

2° Sau pe care s'a declarat un caz de ciuma omenească mai bine de șase zile după îmbarcare.

3° Sau pe bordul căruia s'a constatat prezența unor șoareci ciumați.

Se consideră ca suspect vasul:

1° Pe care s'a declarat un caz de ciumă omenească în primele șaze zile după îmbarcare.

2° Sau pentru care cercetările privitoare la guzgani au dat la iveală existența unei mortalități neobișnuite a cărei cauză nu e determinată.

Vasul suspect rămâne considerat ca atare până în momentul când, într'un port având utilajul convenabil, a fost supus aplicării măsurilor prescrise prin prezenta Convenție.

Se consideră ca indemn deși venind dintr'un port atins, vasul care n'a avut pe bord ciumă omenească sau de guzgani, fie în momentul plecării, fie în timpul traversării, fie în momentul sosirii și pe bordul căruia cercetările privitoare la guzgani n'au făcut să se constate existența unei mortalități neobișnuite.

Art. 25. — Vasele infectate de ciumă sunt supuse regimului următor:

1° Vizita medicală;

2° Bolnavii sunt imediat debarcați și izolați;

3° Toate persoanele cari au fost în contact cu bolnavii și acelea pe cari autoritatea sanitară a portului are motive a le considera ca suspecte se debarcă, dacă e posibil. Ele pot fi supuse fie la observație, fie la supraveghere, fie la o observație urmată de supraveghere[1]), fără

---

[1]) In toate cazurile în cari prezenta Convenție prevede supravegherea, autoritatea sanitară poate aplica observația, cu titlul excepțional, persoanelor cari nu prezintă garanții sanitare suficiente.

Persoanele supuse observației sau supravegherii trebuie să se supună la orice cercetări clinice sau bacteriologice pe cari autoritatea sanitară le socotește trebuincioase.

ca durata totală a acestor măsuri să poată depăşi şase zile dela data sosirii vasului.

Aparţine autorităţii sanitare a portului a aplica aceea dintre măsuri care i se pare preferabilă după data ultimului caz, starea vasului şi posibilităţile locale. Se poate în acelaş interval de timp să se împiedice debarcarea echipajului, afară numai pentru motive de serviciu, aduse la cunoştinţa autorităţii sanitare;

4⁰ Lucrurile de pat cari au servit, rufele murdare, efectele pentru uz şi celelalte obiecte cari, după părerea autorităţii sanitare, sunt considerate ca contaminate, se dezinsectizează sau, dacă e nevoie, se dezinfectează;

5⁰ Părţile vasului cari au fost locuite de ciumaţi sau cari, după părerea autorităţii sanitare, sunt considerate ca contaminate, se dezinsectizează şi, dacă e nevoie, se dezinfectează;

6⁰ Autoritatea sanitară poate să prescrie o deratizare înainte de descărcare, dacă crede că, după natura caricului şi dispoziţia sa este cu putinţă a se face distrugerea totală a guzganilor fără descărcare. In acest caz, vasul nu va putea fi supus unei noui deratizări după descărcare. In celelalte cazuri, distrugerea completă a rozătoarelor va trebui făcută cât mai curând posibil înainte de descărcare.

Deratizarea va trebui făcută în aşa fel încât să se evite cât mai mult posibilt stricăciuni vasului şi, eventual, caricului. Operaţia nu trebuie să dureze mai mult de douăzeci şi patru de ceasuri. Orice cheltueli privitoare la operaţiile de deratizare, precum şi orice despăgubiri eventuale vor fi regulate conform principiilor stabilite la articolul 18.

Dacă vasul nu trebue să descarce decât o parte din caricul său şi dacă autorităţile portului socotesc că nu e posibil a se proceda la o deratizare completă, zisul vas va putea rămâne în port timpul necesar pentru a descărca această parte a caricului său, cu condiţia ca toate precauţiunile, inclusiv izolarea să fie luate spre satisfacerea autorităţii sanitare, pentru a împiedica guzganii de a trece din vas pe uscat, graţie descărcării mărfurilor sau altfel.

Descărcarea se va face sub controlul autorităţii sanitare, care va lua toate măsurile necesare spre a înlătura infectarea personalului întrebuinţat. Acest personal va fi supus unei observaţii sau unei supravegheri care nu va putea depăşi şase zile, cu începere din momentul când va fi încetat de a lucra la descărcare.

Art. 26. — Vasele suspecte de ciumă sunt supuse măsurilor prevăzute sub No. 1, 4, 5 şi 6 ale articolului 25.

Afară de aceasta, echipajul şi pasagerii pot fi supuşi unei supravegheri care nu va depăşi 6 zile dela sosirea vasului. Se poate, în acelaş interval de timp, împiedeca debarcarea echipajului, afară numai dacă sunt motive de serviciu aduse la cunoştinţa autorităţii sanitare.

Art. 27. — Vasele indemne de ciumă sunt admise la libera practică (comunicare) imediat, sub rezerva că autoritatea sanitară a portului de sosire poate prescrie faţă de ele măsurile următoare:

1⁰ Vizita medicală, pentru a constata dacă vasul se găseşte în condiţiile prevăzute prin definiţia vasului indemn;

2⁰ Distrugerea guzganilor pe bord, în condiţiile prevăzute la punctul 6 al articolului 25, în cazuri excepţionale şi pentru motive intemeiate, cari se vor comunica în scris căpitanului vasului;

3⁰ Echipajul şi pasagerii pot fi supuşi unei supravegheri care nu va depăşi 6 zile dela data la care vasul a plecat din portul atins. In acel interval de timp se poate împiedica debarcarea echipajului, afară numai dacă sunt motive de serviciu aduse la cunoştinţa autorităţii sanitare.

Art. 28. — Toate vasele, afară de acelea cu cabotaj naţional, trebuiesc deratizate periodic sau menţinute permanent în astfel de condiţii încât populaţia şoricească să fie redusă la minimum. In primul caz, ele primesc certificate de deratizare, iar în al doilea certificate de scutire de deratizare.

Guvernele trebuie să facă cunoscut, prin intermediul Oficiului Internaţional de Igienă publică, acelea din porturile lor care posedă utilajul şi personalul necesar pentru efectuarea deratizării vaselor.

Certificatele de deratizare sau de scutire de deratizare se vor elibera exclusiv de către autorităţile sanitare ale porturilor menţionate mai sus. Durata validităţii acestor certificate va fi de 6 luni. Totuşi, o toleranţă suplimentară de o lună se autoriză pentru vasele care se întorc la portul lor de ataşe.

Dacă nu i-se prezintă nici un certificat valabil, autoritatea sanitară a porturilor menţionate la alineatul al doilea din prezentul articol va putea, după anchetă şi inspecţie:

a) Să efectueze ea însăşi operaţiile de deratizare a vasului sau să pună să se facă aceste operaţii sub direcţiunea şi controlul ei. Odată aceste operaţii executate în mod satisfăcător pentru dânsa, ea va trebui să elibereze un *certificat de deratizare,* datat. Ea va hotărâ, in fiecare caz, tehnica de întrebuinţat pentru a asigura în mod practic distrugerea guzganilor pe bord; pe certificat se vor trece informaţiuni amănunţite asupra modului de deratizare întrebuinţat, precum şi asupra numărului de guzgani distruşi. Deratizarea va trebui făcută aşa încât să se evite cât mai mult cu putinţă stricăciuni vasului şi eventual caricului. Operaţia va trebui să nu dureze mai mult de 24 ore. Pentru vasele încărcate, ea va trebui făcută înainte de încărcare. Orice cheltueli privitoare la operaţiile de deratizare, precum şi orice despăgubire eventuală se vor regula conform principiilor stabilite la articolul 18;

b) Să elibereze un *certificat de scutire de deratizare* datat şi motivat dacă şi-a dat seama că vasul este menţinut în astfel de condiţii încât populaţia şoricească este redusă într'ânsul la minimum.

Certificatele de deratizare şi certificatele de scutire vor fi redactate, pe cât cu putinţă, într'un mod uniform. Modele pentru aceste certificate se vor pregăti de către Oficiul internaţional de Igienă publică.

Autoritatea competentă a ori cărei ţări se obligă a procura, în fiecare an, Oficiului Internaţional de Igienă publică, o situaţie de măsurile luate pentru aplicarea prezentului articol, precum şi numărul vaselor care au fost supuse deratizării sau cărora li s'au acordat certificate de scutire de deratizare, în porturile menţionate la alineatul al doilea din prezentul articol.

Oficiul internaţional de Igienă publică este invitat a lua, conform articolului 14, orice dispoziţii pentru a asigura schimbul de informaţii privitoare la măsurile luate spre aplicarea prezentului articol, precum şi la rezultatele obţinute.

Dispoziţiile prezentului articol nu ating drepturile recunoscute autorităţilor sanitare prin articolele 24—27 din prezenta Convenţie.

Guvernele vor veghea ca toate măsurile trebuincioase şi practic realizabile să fie luate de autorităţile competente pentru a asigura distrugerea guzganilor în porturi, în dependinţele şi împrejurimele lor, precum şi pe şlepuri şi bastimentele cabotare.

B. Holera

Art. 29. — Un vas se consideră ca infectat dacă este un caz de holeră pe bord, sau dacă a fost un caz de holeră în timpul celor cinci zile dinaintea sosirii vasului în port.

Un vas se consideră ca suspect dacă a fost un caz de holeră în momentul plecării sau în timpul călătoriei, însă nici un caz nou de cinci zile înainte de sosire. El rămâne considerat ca suspect până în momentul când a fost supus aplicării măsurilor prescrise de prezenta Convenţie.

Un vas se consideră ca indemn dacă, deşi provenind dintr'un port atins, sau având pe bord persoane provenind dintr'o circumscripţie atinsă, n'a avut vreun caz de holeră în momentul plecării, în timpul călătoriei sau la sosire.

Cazurile prezentând simptomele clinice ale holerei, în care nu s'au găsit vibrioni sau în cari s'au găsit vibrioni care nu prezinta caracterele vibrionului holeric, sunt supuse tuturor măsurilor prescrise pentru holeră.

Purtătorii de germeni descoperiţi la sosirea unui vas sunt supuşi, după ce au debarcat, tuturor îndatoririlor impuse eventual de legile naţionale supuşilor ţării de sosire.

Art. 30. — Vasele infectate de holeră sunt supuse regimului următor:

1. Vizita medicală;
2. Bolnavii sunt debarcaţi imediat şi izolaţi;
3. Echipajul şi pasagerii pot să fie debarcaţi şi să fie sau ţinuţi în observaţie, sau supuşi supravegherii, pentru un interval de timp, care nu va trece peste cinci zile dela data sosirii vasului.

Totuşi persoanele care dovedesc că sunt imunizate contra holerii printr'o vaccinare datând de mai puţin de şase luni şi mai mult de şase zile vor putea fi supuse supravegherii însă nu observaţiei;

4. Lucrurile de pat care au servit, rufele murdare, efectele pentru uz şi celelalte obiecte, inclusiv alimentele, care după părerea autorităţilor sanitare a portului sunt considerate ca contaminate de curând, se desinfectează;
5. Părţile vasului care au fost locuite de bolnavii atinşi de holeră sau care sunt considerate de autoritatea sanitară ca contaminate, se desinfectează;
6. Descărcarea se face sub controlul autorităţii sanitare, care ia toate măsurile necesare pentru a se evita infectarea personalului întrebuinţat la descărcare.

Acest personal se va supune unei observaţii sau unei supravegheri care nu vor putea depăşi cinci zile cu începere din momentul când va fi încetat de a lucra la descărcare;

7. Când apa de băut înmagazinată pe bord este considerată ca suspectă, ea se varsă după desinfectare şi se înlocueşte, după desinfectarea rezervoarelor printr'o apă de bună calitate;
8. Autoritatea sanitară poate interzice vărsarea apei de lest (water-ballast), afară numai în caz de desinfectare prealabilă dacă ea a fost luată dintr'un port contaminat;
9. Poate fi interzis de a lăsa să se scurgă sau de a arunca în apele portului dejecţiunile omeneşti, precum şi apele reziduare ale vasului, afară numai dacă au fost desinfectate prealabil.

Art. 31. — Vasele suspecte de holeră sunt supuse măsurilor prescrise sub numerele 1, 4, 5, 7, 8 şi 9 ale articolului 30.

Echipajul şi pasagerii pot fi supuşi unei supravegheri care nu trebuie să depăşească cinci zile dela data sosirii vasului. Se recomandă a se impiedica, în acelaş timp, debarcarea echipajului, afară numai pentru mative de serviciu aduse la cunoştinţa autorităţii sanitare a portului.

Art. 32. — Un vas declarat infectat sau suspect numai din cauza existenţei pe bord a vreunor cazuri prezintând simptomele clinice ale holerei, se va clasa ca indemn dacă două examene bacteriologice, făcute la cel puţin douăzeci şi patru ore de interval, n'au dat la iveală prezenţa nici a vibrionului holerei, nici a vreunui alt vibrion suspect.

Art. 33. — Vasele indemne de holeră sunt admise la libera comunicare imediat.

Autoritatea sanitară a portului de sosire poate prescrie în privinţa lor măsurile prevăzute la 1, 7, 8 şi 9 ale articolului 9.

Echipajul şi pasagerii pot fi supuşi unei supravegheri care nu trebuie să depăşească cinci zile dela data sosirii vasului. Se poate impiedica, în acelaş timp, debarcarea echipajului, afară numai pentru motive de serviciu aduse la cunoştinţa autorităţii sanitare a portului.

Art. 34. — Deoarece vaccinarea antiholerică constitue o metodă de o eficacitate încercată pentru oprirea epidemiei holerei şi, prin urmare, pentru micşorarea sorţilor de răspândire a bolii, se recomandă administraţiilor sanitare a aplica, în cea mai largă măsură posibilă, ori de câte ori măsura va fi realizabilă vaccinarea specifică în focarele de holeră şi a acorda oarecari, avan-

tajii, în ceeace priveşte măsurile restrictive, persoanelor cari ar fi acceptat această vaccinare.

C. Frigurile galbene

Art. 35. — Un vas se consideră ca *infectat* dacă are un caz de friguri galbene, pe bord sau dacă a avut unul în momentul plecării sau în timpul călătoriei.

Un vas se consideră ca *suspect* dacă n'a avut vreun caz de friguri galbene însă dacă soseşte, după o călătorie de mai puţin de şaze zile, dintr'un port atins sau dintr'un port neatins în relaţii strânse cu centre endemice de friguri galbene, sau dacă sosind după o călătorie de mai bine de şase zile, este de crezut că poate transporta Stegomya (Aedes Egypti) înaripate provenind din zisul port.

Un vas se consideră ca *indemn,* deşi provenind dintr'un port atins de friguri galbene, dacă, neavând vreun caz de friguri galbene pe bord şi sosind după o călătorie de mai bine de şease zile, nu este de crezut că transportă Stegomyia înaripate sau dovedeşte, spre satisfacerea autorităţii portului de sosire :

a) Că, în timpul şederii sale în portul de plecare s'a ţinut o distanţă de cel puţin 200 metri de pământul locuit, şi la o astfel de distanţă de pontoane încât ea să fi făcut puţin probabil accesul Stegomyi-ilor :

b) Sau că în momentul plecării au fost supuşi, în vederea distrugerii ţânţarilor, la o fumigaţie eficace.

Art. 36. — Vasele infectate de friguri galbene sunt supuse regimului următor :

1. Vizită medicală ;

2. Bolnavii sunt debarcaţi şi aceia cari se găsesc în cele cinci prime zile ale boli sunt izolaţi, aşa încât să se înlăture contaminarea ţânţarilor ;

3. Celelalte persoane cari debarcă sunt supuse unei observaţii sau unei supravegheri care nu va depăşi şase zile cu începere din momentul debarcării ;

4. Vasul va fi ţinut la cel puţin 200 de metri de pământul locuit şi la o astfel de distanţă de pontoane, încât ea să facă puţin probabil accesul Stegomyi-ilor ;

5. Pe bord se procedează la distrugerea ţânţarilor în toate fazele evoluţiei lor, pe cât cu putinţă înainte de descărcarea mărfurilor. Dacă descărcarea se va face înainte de nimicirea ţânţarilor, personalul însărcinat cu această treabă va fi supus unei observaţiuni sau unei supravegheri care nu va depăşi 6 zile, cu începere din momentul când va fi încetat de a lucra la descărcare.

Art. 37. — Vasele suspecte de friguri galbene pot fi supuse măsurilor prevăzute sub No. 1, 3, 4 şi 5 din art. 36.

Totuş, dacă după ce călătoria a durat mai puţin de şase zile, vasul îndeplineşte condiţiunile specificate la litere a sau b din alineatul articolului 35 privitor la vasele indemne nu se supune decât măsurilor prevăzute la numerele 1 şi 3 ale articolului 36, şi fumigaţiei.

Dacă s'au scurs treizeci de zile dela plecarea vasului din portul atins şi dacă nu s'a produs pe bord nici un caz în timpul călătoriei, vasul poate fi admis la libera practică (comunicare), afară de o fumigaţie prealabilă, dacă autoritatea sanitară o socoteşte de trebuinţă.

Art. 38. — Vasele indemne de friguri galbene sunt admise la libera practică (comunicare) după o vizită medicală.

Art. 39. — Măsurile prevăzute la articolele 36 şi 37 nu privesc decât regiunile unde există Stegomyia şi ele trebuiesc aplicate ţinându-se seamă de condiţiile climatice actuale ale acestor ţinuturi, precum şi de indexul stegomian.

In celelalte regiuni ele se aplică în măsura socotită trebuincioasă de către autoritatea sanitară.

Art. 40. — Se recomandă formal căpitanilor vaselor cari au făcut escală într'un port atins de friguri galbene, de a pune să se procedeze, în timpul cursei, în toată măsura posibilă, la căutarea şi la distrugerea metodică a ţânţarilor şi a larvelor lor în părţile accesibile ale vasului, în special în magazii, camerele încălzitoare (chaufferies) rezervoriile de apă şi orice localuri special susceptibile de a da azil Stegomyilor.

D. Tifosul exantematic

Art. 41. — Vasele cari au avut, în timpul cursei, sau cari au în momentul sosirii un caz de tifos pe bord pot fi supuse măsurilor următoare :

1. Vizită medicală ;

2. Bolnavii pot fi imediat debarcaţi, izolaţi şi despăduchiaţi;

3. Celelalte persoane despre cari ar fi de crezut că sunt purtătoare de păduchi, sau că au fost expuse la infecţie, se despăduchiază deasemenea şi pot fi supuse unei supravegheri a cărei durată trebue să fie specificată şi care nu trebue niciodată să depăşească 12 zile dela data despăduchierii.

4. Paturile cari au servit, rufele, efectele pentru uz şi celelalte obiecte cari, după părerea autorităţii sanitare sunt considerate ca contaminate, se desinfectează.

5. Părţile vasului cari au fost locuite de tifici şi cari după părerea autorităţii sanitare, sunt considerate ca contaminate, se desinfectează.

Vasul este imediat admis la libera practică (comunicare).

Aparţine fiecărui guvern a lua, după debarcare, măsurile pe cari le socoteşte mai nimerite în scopul de a asigura supravegherea persoanelor cari sosesc pe un vas ce n'a avut tifos exantematic pe bord, dar cari au părăsit de mai puţin de 12 zile o circumscripţie unde tifosul este epidemic.

E. Variole

Art. 42. — Vasele cari, fie în timpul cursei, fie în momentul sosirii, au avut un caz de variolă pe bord pot fi supuse măsurilor următoare:

1. Vizită medicală ;

2. Bolnavii sunt imediat debarcaţi şi izolaţi ;

3. Celelalte persoane despre care s'ar putea

crede că au fost expuse infectării pe bord și care după părerea autorității sanitare, nu sunt suficient apărați printr'o vaccinare recentă sau prin faptul că au fost anterior bolnavi de variolă, pot fi supuse fie vaccinării, fie supravegherii, fie vaccinării urmată de supraveghere, durata supravegherii trebuind să fie specificată, după împrejurări, dar ea nu trebue nici-odată să depășească 14 zile dela data sosirii.

4. Lucurile de pat care au servit de curând, rufele murdare, efecte pentru uz și celelalte obiecte, care după părerea autorității sanitare, sunt considerate ca fiind contaminate de curând, se desinfectează.

5. Numai părțile vasului cari au fost locuite de bolnavi de variolă, și care, după părerea autorității sanitare, sunt considerate ca contaminate, se desinfectează.

Vasul este imediat admis la libera comunicare.

Aparține fiecărui guvern de a lua după debarcare, măsurile pe care le consideră nimerite în scopul de a asigura supravegherea persoanelor care nu sunt apărate prin vaccinare și care sosesc pe un vas ce n'a avut variolă pe bord, dar care au părăsit de mai puțin de 14 zile o circumscripție unde variola este epidemică.

Art. 43. — Se recomandă ca vasele care ating țări unde variola există în stare epidemică să ia toate precauțiunile posibile pentru a asigura vaccinarea și revaccinarea, în deosebi în porturile și regiunile frontiere.

F. Dispoziții comune

Art. 44. — Căpitanul și medicul de pe bord sunt ținuți să răspundă la chestiunile ce li se pun de către autoritatea sanitară în ceeace privește candițiile sanitare ale vasului în timpul călătoriei.

Când căpitanul și medicul afirmă că n'a fost pe bord dela plecare, nici un caz de ciumă, de holeră de friguri galbene, de tifos exantematic sau de variolă, nici vreo mortalitate neobicinuită a guzganilor, autoritatea sanitară le poate cere o declarație formală sau sub jurământ.

Art. 45. — Autoritatea sanitară va ține seamă, pentru aplicarea măsurilor arătate în subsecțiile A. B, C. D și E care preced, de prezența unui medic pe bord și de măsurile luate efectiv în cursul călătoriei, în special pentru distrugerea guzganilor.

Autoritățile sanitare ale țărilor cărora le-ar coveni să se înțeleagă asupra acestui punct vor putea dispensa de vizita medicală și de alte măsuri vasele indemne care ar avea pe bord un medic special delegat de țările lor.

Art. 46. — Se recomandă ca guvernele să ție seamă, în tratamentul de aplicat provenientelor unei țări, de măsurile pe care aceasta din urmă le-a luat pentru a combate bolile infecțioase și pentru a împiedica transmiterea lor altor țări.

Vasele provenind din porturi cari satisfac condițiunile arătate la articolele 14 și 51 n'au drept, numai prin acest fapt la avantaje speciale în portul de sosire, însă guvernele se obligă a ține cât mai mult seama de măsurile luate deja în acele porturi, așa încât, pentru vasele care provin din ele, toate măsurile de luat la portul de sosire să fie reduse la minimum. In acest scop și pentru a pricinui cât mai puțină stânjenire navigației, comerțului și traficului se recomandă a se încheia aranjamente speciale, în cadrul prevăzut la articolul 57 din prezenta Convenție, în toate cazurile în care aceasta va putea părea avantajos.

Art. 47. — Vasele provenind dintr'o regiune atinsă cari au fost obiectul unor măsuri sanitare aplicate intr'un mod insuficient, spre satisfacția autorității sanitare, nu vor suferi încă odată aceste măsuri la sosirea lor într'un port nou, fie că acesta parține sau nu aceleiaș țări, cu condiția să nu se fi ivit de atunci nici un incident comportând aplicarea măsurilor sanitare prevăzute ma sus și să nu fi făcut escală într'un port atins, afară numai pentru a se aproviziona cu combustibil.

Nu se consideră că a făcut escală într'un port vasul care fără a fi fost în comunicație cu uscatul, a debarcat numai pasageri și bagajele lor, precum și valiza poștală sau a îmbarcat numai valiza poștală sau pasageri, cu sau fără bagaje, cari n'au comunicat cu acel port, nici cu o circumscripție contaminată. Dacă e vorba de friguri galbene, vasul trebue, pe lângă aceasta, să fie ținute cât cu putință la cel puțin 200 de metri de pământul locuit și la o astfel de distanță de pontoane încât să facă puțin probabil accesul *Stegomy-ilor.*

Art. 48. — Autoritatea portului care aplică măsuri sanitare eliberează gratuit căpitanului sau oricărei alte persoane interesate, ori de câte ori se cere, un certificat specificând natura măsurilor, metodele întrebuințate, părțile vasului tratate și motivele pentru cari măsurile au fost aplicate.

Ea va elibera asemenea, gratuit, pasagerilor sosiți cu un vas infectat, un certificat arătând data sosirii lor și măsurile cărora au fost supuși dânșii și bagajele lor.

Secția V. — Dispozițiuni Generale

Art. 49. — Se recomandă :

1º Ca patenta de sănătate să fie eliberată gratuit în toate porturile ;

2º Ca taxele de cancelarie pentru vizele consulare să fie reduse, cu titlu de reciprocitate, pentru a nu reperzenta decât costul serviciului făcut ;

3º Ca patenta de sănătate să fie, pe lângă limba țării în care este eliberată, redactată cel puțin într'una din limbile cunoscute de lumea maritimă ;

4º Ca să se încheie acorduri particulare, în spiritul articolului 57 din prezenta Convenție, în scopul de a se ajunge la desființarea progresivă a vizelor consulare și a patentei de sănătate.

Art. 50. — Este de dorit ca numărul porturilor prevăzute cu o organizație și cu un utilaj suficiente pentru a primi un vas, oricare ar fi starea sa sanitară, să fie, pentru fiecare țară, în raport cu importanța traficului și a navigației. Totuși, fără prejudiciu de dreptul pe care il au Guvernele de a se pune de acord pentru

a organiza stațiuni sanitare comune, fiecare țară trebue să prevadă cel puțin unul din porturile litoralului fiecăreia din mările sale cu această organizație și cu acest utilaj.

Pe lângă aceasta, se recomandă că toate marile porturi de navigație maritimă să fie utilate în așa chip ca cel puțin vasele indemne să poată fi supuse acolo, îndată la sosirea lor, la măsurile sanitare prescrise și să ne fie trimise în acest scop, într'un alt port.

Orice vas infectat sau suspect, care sosește într'un port neutilat pentru a-l primi trebue, pe riscurile și pericolele sale, să se îndrepteze spre unul din porturile deschise vaselor de categoria sa.

Guvernele vor face cunoscut Oficiului Internațional de Igienă publică porturile care sunt deschise la dânsele provenienților din porturi atinse de ciumă, de holeră sau de friguri galbene și în deosebi, pe acela care sunt deschise vaselor infectate sau suspecte.

Art. 51. — Se recomandă ca în marile porturi de navigație maritimă, să se stabilească:

a) Un serviciu medical regulat al portului și o supraveghere medicală permanentă a stării sanitare a echipajelor și a populațiunii portului;

b) Un material pentru transportările bolnavilor și localuri convenabile pentru izolarea lor, precum și pentru observarea persoanelor suspecte;

c) Instalațiile necesare pentru o desinfectare și o desinfectizare eficace; un laborator bacteriologic și un serviciu în stare de a proceda la vaccinările de urgență fie contra variolei, fie contra altor boli.

d) Uun serviciu de apă potabilă, nesuspectă, pentru uzul portului și aplicarea unui sistem prezentând toată siguranța posibilă pentru ridicarea rămășițelor și gunoaelor și pentru evacuarea apelor uzate;

e) Un personal competinte și suficient și echipamentul necesar pentru deratizarea vaselor, șantierelor, docurilor și magaziilor;

f) O organizație permanentă pentru căutarea și examinarea guzganilor.

Se recomandă asemenea ca magaziile și docurile să fie în marginile posibile „rat-proof" și ca rețeaua canalurilor portului să fie separată de a orașului.

Art. 52. — Guvernele se vor abține de orice vizită sanitară a vaselor care traversează apele lor teritoriale[1]) fără a face escală în porturile sau pe coastele țărilor lor respective.

In cazul când pentu un motiv oarecare, vasul ar face escală într'un port sau pe coastă, s'ar supune legilor și regulamentelor sanitare ale țării căreia aparține acest port sau această coastă, în limitele convențiilor internaționale.

Art. 53. — Măsuri speciale pot fi prescrise față de orice vas care prezintă condiții de igienă excepțional de urâte, de natură a înlesni răspândirea bolilor țintite prin prezenta Convenție, în deosebi față de vasele aglomerate.

Art. 54. — Orice vas care nu voește a se supune îndatoririlor impuse de autoritatea portului în virtutea stipulațiunilor prezentei Convenții, este liber de a pleca.

Totuși, el poate fi autorizat a-și debarca mărfurile, cu condiția ca să fie izolat și ca mărfurile să fie supuse măsurilor prevăzute la Secția II a Capitolului II din prezenta Convenție.

El poate fi asemenea autorizat a debarca pasagerii care cer acest lucru, cu condiția ca aceștia să se supue măsurilor prescrise de autoritatea sanitară.

Vasul poate asemenea să îmbarce combustibil, alimente și apă rămânând tot izolat.

Art. 55. — Fiecare guvern se obligă a nu avea decât unul și acelaș tarif sanitar, care va trebui publicat și ale cărui taxe vor trebui să fie moderate. Acest tarif va fi aplicat în porturi tuturor vaselor, fără deosebire între pavilionul național și pavilioanele streine și supușilor străini în aceleași condițiuni ca și supușii săi.

Art. 56. — Vapoarele cu cabotaj internațional vor face obiectul unui regim special care urmează a se stabili de comun acord între țările interesate. Totuși, dispozițiile articolului 28 din prezenta Convenție le sunt aplicabile în toate cazurile.

Art. 57. — Guvernele, ținând seamă de situațiile lor speciale și pentru a face mai eficace și mai puțin stânjenitoare aplicarea măsurilor sanitare prevăzute de prezenta Convenție, pot încheia între ele acorduri particulare. Textele acestor acorduri se vor comunica Oficiului Internațional de Igienă publică.

Secția VI. — Măsuri la granițele depe uscat.— Călătorii. Căile ferate. — Zone de fruntarii. — Căile fluviale

Art. 58. — Nu trebue să se stabilească observație la granițele depe uscat.

In ceeace privește bolile țintite de prezenta Convenție, pot fi reținute la granițe.

Acest principiu nu exclude dreptul, pentru fiecare țară, de a închide la nevoe o parte din frontierele sale. Se vor arăta locurile prin care se va autoriza exclusiv traficul de frontieră; în acest caz, se vor stabili în locurile astfel arătate, stațiuni sanitare echipate cum se cuvine. Aceste măsuri vor trebui notificate imediat țării vecine interesate.

Prin derogare dela dispozițiile prezentului articol, vor putea fi reținute la granițele depe uscat, în observare, pe o perioadă care nu va depăși șapte zile, cu începere dela sosire, persoanele care au fost în contact cu un bolnav atins de ciumă pneumonică.

Persoanele care au fost în contact cu un bolnav atins de tifos exantematic vor putea fi supuse despăducherii.

Art. 59. — Este important ca, în trenurile provenind dintr'o circumscripție atinsă, călătorii să fie supuși în cursul drumului, din punct de vedere al stării lor de sănătate, la o supraveghere din partea personalului căilor ferate.

Intervenția medicală se mărginește la o vizitare a călătorilor și la îngrijirile de dat bolnavilor și eventual, anturajului lor. Dacă se face

---

1) Expresiunea „apele teritoriale" trebue înțeleasă în înțelesul ei strict juridic; ea nu cuprinde canalurile: Suez, Panama și Kiel.

această vizitare, ea se combină, pe cât cu putință, cu vizita vamală, așa încât călătorii să fie reținuți cât mai puțin timp posibil.

Art. 60. — Vagoanele de căi ferate care circulă în țările unde există friguri galbene trebuiesc amenajate în așa fel încât să se preteze cât mai puțin posibil transportării Stegomyilor.

Art. 61. — Indată ce călătorii care vin dintr'o cirmuscripție ce se află în condițiile prevăzute la articolul 10, alineatul al II-lea din prezenta Convenție vor fi sosit la destinație, vor putea fi supuși unei supravegheri care nu va depăși, dela data sosirii, șase zile, dacă e vorba de ciumă; cinci zile dacă e vorba de holeră; șase zile dacă e vorba de friguri galbene; 12 zile dacă e vorba de tifos exantematic, sau 14 zile dacă e vorba de variolă.

Art. 62. — Cu toate dispozițiile de mai sus, Guvernele își rezervă dreptul, în cazuri excepționale, de a lua măsuri osebite, în ceia ce privește bolile țintite de prezenta Convenție, față de anumite categorii de persoane care nu prezintă garanții sanitare suficiente, în special față de persoanele care călătoresc sau trec frontiera în cete. Dispozițiunile prezentului alineat nu sunt aplicabile emigranților, sub rezerva dispozițiilor art. 21.

Aceste măsuri pot cuprinde stabilirea, la fruntarii, de stațiuni sanitare echipate în așa fel încât să poată asigura supravegherea și eventual observarea persoanelor despre cari este vorba, precum și examenul medical, desinfectarea dezinsectizarea și vaccinarea.

Pe cât cu putință, aceste măsuri excepționale ar trebui să facă obiectul unor aranjamente speciale între țări limitrofe.

Art. 63. — Vagoanele afectate transportului călătorilor, poștei și bagajelor, precum și vagoanele de mărfuri, nu pot fi reținute la granițe. Totuși, dacă se întâmplă ca unul din aceste vagoane să fie contaminat sau să fi fost ocupat de un bolnav atins de ciumă, holeră, de tifos exantematic sau de variolă, el va fi reținut pe timpul necesar pentru a fi supus măsurilor profilactice indicate în acest caz.

Art. 64. — Măsurile privitoare la trecerea granițelor de către personalul căilor ferate și al poștei sunt de resortul administrațiilor interesate. Ele sunt combinate în așa chip încât să nu stânjenească serviciul.

Art. 65. — Regularea traficului de frontieră și a chestiunilor inerente acestui trafic, se lasă pe seama unor aranjamente speciale între țările limitrofe, conform dispozițiilor prezentei Convenții.

Art. 66. — Aparține Guvernelor țărilor riverane de a regula prin aranjamente speciale regimul sanitar al lacurilor și al căilor fluviale [1]).

TITLU V

Dispozițiuni finale

Art. 168. — Prezenta Convenție înlocuește, între Inaltele Părți Contractante, dispozițiile Convenției semnată la Paris la 17 Ianuarie 1912, precum și eventual, pe cele ale Convenției semnată la Paris la 3 Decembrie 1903. Aceste două din urmă Convenții vor rămâne în vigoare între Inaltele Părți Contractante și orice Stat care ar fi parte într'însele și n'ar fi parte în prezenta Convenție.

Art. 169. — Prezenta Convenție va purta data de astăzi și va putea fi semnată până la 1 Octomvrie anul curent.

Art. 170. — Prezenta Convenție va fi ratificată, iar ratificările ei se vor depune la Parise, îndată ce aceasta se va putea face. Ea nu va intra în vigoare decât după ce va fi fost ratificată de zece din înaltele Părți Constractante. Ulterior ea va lua efect, în ceeace privește fiecare din Inaltele Părți Contractante, dela depunerea ratificării ei.

Art. 171. — Statele cari n'au semnat prezenta Convenție vor fi admise să adereze la dânsa în urma cererii lor. Această adeziune se va notifica pe cale diplomatică guvernului Republicei Franceze; iar de către aceasta, celorlalte părți contractante.

Art. 172. — Fiecare din Inaltele Părți Contractante va putea să declare, fie în momentul semnării ei, fie în momentul depunerii ratificărilor ei, sau a adeziunii sale, că acceptarea din partea sa a prezentei Convenții nu obligă, fie totalitatea, fie cutare din protectoratele, coloniile, posesiile ei sau teritoriile sub mandatul ei, și va putea ulterior și conform articolului precedent, să adereze separat în numele vreunuia din protectoratele, coloniile, posesiile ei sau teritoriile sub mandatul ei, excluse printr'o asemenea declarație.

Drept care Plenipotențiarii respectivi au semnat prezenta Convenție.

Făcut în Paris, la douăzeci și unu iunie, una mie nouă sute douăzeci și șase, într'un singur exemplar, care va rămâne depus în arhivele guvernului, se vor remite pe cale diplomatică celorlalte părți contractante.

---

1) Art. 67—167 nu au fost reproduse întrucât cuprind dispoziții cu caracter special pentru canalul Suez și țările limitrofe și pentru pelerinagii.

Convenția sanitară internațională pentru navigația aeriană, semnată la Haga la 23 apr. 1933 și publ. în M. O. No. 39 din 15 fevr. 1935.

PARTEA INTAIA

Dispozițiuni generale

Art. 1. — In aplicarea Convenției de față, Inaltele Părți contractante adoptă definițiile următoare:

I. Cuvântul *aeronavă* definește orice fel de aparat capabil să se susție în atmosferă, grație reacțiunilor aerului și destinat navigației aeriene.

Prezenta Convenție nu e aplicabilă decât aeronavelor:

1° a căror punct de plecare și loc de aterisaj final sunt situate pe teritorii diferite;

2° care, având punctul de plecare şi locul de aterisaj final pe acelaş teritoriu, fac o escală intermediară pe un alt teritoriu;

3° care zboară fără escală pe mai mult decât un singur teritoriu.

fie că aceste teritorii sunt sub suveranitatea, suzeranitatea, mandatul ori autotritatea aceleiaşi Puteri sau a unor Puteri deosebite.

II. Se înţelege prin *aerodrom autorizat* un aerodrom, cu sau fără vamă, special desemnat de autoritatea competentă a Statului în care se află şi pe care aeronavele pot efectua primul aterisaj când intră într'un teritoriu sau pot lua plecarea pentru a părăsi un teritoriu.

III. Se înţelege prin *aerodrom sanitar* un aerodrom autorizat care e organizat şi utilat conform dispoziţiilor art. 5 din prezenta Convenţie şi desemnat ca atare de către autoritatea competintă a Ţării.

IV. Prin cuvântul *echipaj* se înţelege orice persoană având pe bord o funcţiune în legătură cu conducerea şi siguranţa zborului aeronavei, sau întrebuinţată pe bord, în orice fel, în serviciul aeronavei, pasagerilor sau încărcăturii.

V. Cuvântul *circumscripţie* defineşte o parte determinată de teritoriu ca provincia, guvernământul, district, departament, canton, insulă, comună, oraş, cartier de oraş, sat, port, aglomeraţie, etc., oricare ar fi întinderea şi populaţia acestor porţiuni de teritoriu.

Un aerodrom poate să constitue o circumscripţie, cu condiţiile prevăzute în art. 8 al prezentei Convenţii.

VI. Cuvântul *observaţie* înseamnă izolarea persoanelor într'un local apropiat.

Cuvântul *supraveghere* înseamnă că persoanele nu sunt izolate, că se pot deplasa în libertate, dar că ele sunt semnalate autorităţii sanitare în diverse locuri pe unde se duc şi sunt supuse unui examen medical constatator al sănătăţii lor.

VII. Prin cuvântul *zi* se înţelege un interval de 24 ore.

Art. 2. — Tot ceeace, în prezenta Convenţie, priveşte aerodromurile trebue înţeles ca aplicându-se *mutatis mutandis* şi locurilor pentru amerisajul hidroavioanelor şi aparatelor similare.

SECŢIUNEA I

Despre aerodromuri în general şi despre personalul lor

Art. 3. — Fiecare din Părţile Contractante se angajează să prevadă aerodromurile sale autorizate cu o organizaţie sanitară adaptată nevoilor curente de profilaxie şi cuprinzând un minim de aranjamente determinate asigurând concursul unui medic ori de câte ori prezenta lui poate fi necesară pentru inspecţiile medicacale prevăzute de prezenta Convenţie.

Art. 4. — Aparţin fiecăruia din Părţile Contractante, ţinând cont de riscurile maladiilor infecţioase cărora poate fi expus teritoriul său, să decidă dacă va organiza, sau nu, aerodromuri sanitare şi care aerodromuri autotrizate vor fi alese în acest scop.

Art. 5. — Aerodromul sanitar trebue să aibă, oricând, la dispoziţia sa:

a) Un serviciu medical organizat, căruia să-i fie afectat cel puţin un medic, cum şi unul sau mai mulţi agenţi sanitari, fiind dela sine înţeles că acest personal nu va fi neapărat prezent în permanenţă pe aerodrom;

b) Un local pentru vizita medicală;

c) Utilajul pentru recoltarea şi expedierea materialului suspect în scopul examenului într'un laborator, dacă nu e posibil să se procedeze pe loc la acest examen;

d) Mijloace pentru a putea, la nevoie izola, transporta şi îngriji bolnavii, de a izola contacţii separat de bolnavi şi de a lua orice măsură profilactică în localuri apropiate, fie în aerodrom, fie în apropiere;

e) Materialul indispensabil pentru a proceda, când e cazul, la desinfecţie, desinsectizare şi deratizare, sau la aplicarea celorlalte măsuri stabilite de prezenta Convenţie.

Va trebui să fie dotat cu un serviciu de apă potabilă nesuspectă în canitate suficientă, cum şi cu un sistem, prezentând maximum de siguranţă, pentru evacuarea resturilor şi murdăriilor şi pentru evacuarea apelor murdare. Va trebui să fie, în măsura posibilităţilor, la adăpost de şobolani.

Art. 6. — Medicul aerodromului sanitar trebue să fie funcţionar dependent de autoritatea competintă sau să fie acceptat de ea.

Art. 7. — Fiecare din Inaltele Părţi contractante va comunica, pentru a fi adusă la cunoştitnţa celorlalte Inalte Părţi contractante, lista aerodromurilor sale sanitare, fie Oficiului Internaţional de Igienă publică, fie Comisiei Internaţionale a Navigaţiei Aeriene, care îşi vor transmite mutual informaţiile astfel primite. Comisiunea va trebui să cuprindă, pentru fiecare aerodrom, date privind situaţia sa, instalaţiile sale sanitare şi personalul său sanitar.

In ce priveşte Inaltele Părţi Contractante care au aderat la Codul sanitar panamerican, notificare către Oficiul Internaţional de Igienă publică, prevăzută în prezentul articol, ca şi în articolele 8, 37, 40, 58, 59 şi 60 ale Convenţiei de faţă, va putea fi făcută prin intermediul Biroului Sanitar panamerican.

Art. 8. — Pentru ca un aerodrom sanitar să poată constitui o Circumscripţie, în ce priveşte notificarea maladiilor infecţioase şi pentru aplicarea celorlalte dispoziţii ale Convenţiei de faţă, e necesar ca:

1. Să fie organizat astfel, încât intrarea şi ieşirea oricărei persoane să poată fi controlată de către autotritatea competintă;

2. In cazul existenţei pe teritoriul învecinat a unei maladii, prevăzută în art. 18 al Convenţiei de faţă, accesul pe aerodrom să fie interzis oricărei persoane suspecte de a fi contaminată, venind pe o altă cale decât cea aeriană şi ca să fie aplicate măsuri, aprobate de autoritatea competintă, în scopul de a împiedica persoanele

care locuesc sau sunt în trecere prin aerodrom să riște contaminarea, fie prin contact cu persoane din afară, fie prin orice alt mijloc.

Pentru ca un aerodrom autorizat care nu e aerodrom sanitar, să poată fi, de asemenea, desemnat ca Circumscripție, trebue, în afară de aceasta, să fie prin situația sa topografică și în mod practic, la adăpost de orice posibilitate de contaminare.

Inaltele Părți contractante vor notifica Oficiului Internațional de Igienă publică, aerodromurile constituite ca Circumscripții, conform sensului prezentului articol, și Oficiul va comunica această calitate celorlalte Inalte Părți contractante și Comisiei Internaționale a Navigației Aeriene.

SECȚIUNEA II

Documente sanitare de bord

Art. 9. — Detaliile urmatoare vor fi înscrise în carnetul de drum, sub rubrica „Observații":

1. Faptele de ordin sanitar survenite pe aeronavă în cursul voiajului;

2. Măsurile sanitare la care a fost supusă aeronava înainte de plecare, sau în timpul escalelor, prin aplicarea Convenției de față;

3. Eventual informații privind apariția, în țara din care pleacă aeronava, a uneia din maladiile infecțioase vizate în partea a treia a prezentei Convenții, această notare fiind făcută în vedere de a ușura anchetele medicale la care ar putea fi supuși pasagerii în momentul când ajung pe aerodromurile unui alt teritoriu.

In acest scop, guvernul oricărei țări indemne, în care apare una din zisele maladii va trebui, independent de celelalte căi, prin care e deja ținut să notifice celorlalte țări apariția și natura cazurilor despre care e vorba, să transmită informațiile necesare și autorităților competinte a tuturor aerodromurilor sale autorizate. Acestea vor trebui să le înscrie în carnetele de drum, la plecarea aeronavei, tot timpul unei perioade de 15 zile dela primirea primei comunicări.

Aeronavele nu sunt obligate să aibă o patentă de sănătate. Notările înscrise în carnetul de drum conform prezentului articol vor fi verificate și certificate gratuit de autoritatea competintă a aerodromului.

SECȚIUNEA III

Mărfuri și poștă

Art. 10. — Mărfurile ce se află pe bordul aeronavelor, în afara măsurilor specificate în articolelor 25, 29, 33, 42, 44, 49 și 51 ale Convenției de față, pot fi supuse și acelor măsuri ce sunt aplicate legal în țara în care ele sunt importate printr'un mijloc oarecare de transport.

Art. 11. — Nu sunt supuse nici unei măsuri: scrisorile și corespondența, imprimatele, cărțile, jurnale, hârtiile de afaceri, coletele poștale și orice expediții prin poștă, cu condiția de a nu conține obiecte ce s'ar afla în condițiile prevăzute la articolul 33 al Convenției de față.

PARTEA A DOUA

Regimul sanitar aplicabil curent

Art. 12. — In aerodromurile sanitare sau autorizate, medicul atașat aerodromului are dreptul de a face, fie înaintea plecării, fie după aterisajul aeronavelor, o vizită de recunoaștere sanitară a călătorilor și echipajului, când împrejurările justifică această măsură.

Totuși, această vizită va trebui să fie combinată cu celelalte operațiuni uzuale de poliție și de vamă, astfel ca să se evite orice întârzieri și pentru a nu împiedica continuarea voiajului. Ea nu va da loc perceperii nici unei taxe. Se menține rezerva dreptului,, pentru Consiliul Sanitar maritim și carantinar al Egiptului, de a percepe taxele prevăzute de regimul său special.

Art. 13. — In orice aerodorm și sub rezerva transportării bolnavilor pe o aeronavă specială, destinată lor, autoritatea competintă, după avizul medicului detașat aerodromului, are dreptul să interzică îmbarcarea persoanelor ce prezintă simptome de maladii infecțioase.

Dacă nu există medic de față, autotritatea competintă a aerodromului poate amâna plecarea acelor persoane, până la luarea avizului unui medic în privința lor.

Art. 14. — E interzis aeronavelor de a arunca sau de a lăsa să cadă în timpul sborului materii capabile să provoace izbucnirea maladiilor infecțioase.

Art. 15. — Dacă are nevoie de a debarca un bolnav, comandantul aeronavei va aviza, pe cât e posibil, aerodromul de destinație în timp util înainte de aterisaj.

Art. 16. — Dacă pe bordul unei aeronave există un caz de maladie infecțioasă, netrecută în partea a treia a prezentei Convenții, confirmat de medicul aerodromului, se vor aplica măsurile ordinare în vigoare în țara în care se află aerodromul. Bolnavul va putea fi debarcat și dacă autoritatea sanitară competintă crede oportun, izolat într'un local apropiat; ceilalți pasageri și echipajul vor avea facultatea de a continua călătoria, după vizita medicală și dacă e cazul după executarea măsurilor sanitare indicate.

Dintre aceste măsuri sanitare, acelea care sunt aplicabile pe aerodrom, vor trebui să fie combinate cu operațiile de poliție și de vamă, astfel ca să nu reție aeronava decât minimum de timp posibil.

Art. 17. — In afară de cazurile prevăzute anume în prezenta convenție, aeronavele vor fi dispensate de formalități sanitare, atât pe aerodromurile de escală cât și pe aerodromul de destinație.

PARTEA A TREIA

Regimul sanitar aplicabil în cazul unor anumite maladii

Art. 18. — Maladiile vizate de prezenta parte a Convenţiei, ca trebuind să facă obiectul dispoziţiilor aci specificate sunt: pesta, holera, febra galbenă, tifosul exantematic şi variola.

Art. 19. — In spiritul Convenţiei de faţă, perioada de incubaţie e socotită :

de şase zile dacă e vorba de pestă;
de cinci zile dacă e vorba de holeră;
de şase zile în ce priveşte febra galbenă ;
de 12 zile în ce priveşte tifosul exantematic, şi
de 14 zile dacă e vorba de variolă.

Art. 20. — Administraţiile superioare de igienă vor transmtie aerodromurilor sanintare şi autorizate din ţările lor respective, toate informaţiunile conţinute în notificările şi comunicările epidemiologice primite dela Oficiul Internaţional de Igienă Publică (şi dela Birourile regionale cu care a încheiat acorduri în această privinţă), pe baza dispoziţiilor Convenţiei Sanitare Internaţionale din 21 iunie 1926, care ar fi de natură a influenta asupra controlului sanitar ce trebue exercitat în aceste aerodromuri.

Art. 21. — Măsurile astfel cum sunt prevăzute în prezenta parte a Convenţiei, trebuesc socotite ca fiind un maximum în limitele cărui Inaltele Părţi contractante vor putea reglementa tratamentul aeronavelor.

Aparţine fiecăreia din Inaltele Părţi contractante să decidă dacă trebuesc aplicate măsuri în limitele prezentei Convenţii, provenienţelor unei circumscripţii sau unui aerodrom străin.

Se va ţine în această privinţă cont, în cea mai largă măsură, de informaţiile primite şi de măsurile aplicate anterior, conform dispoziţiunilor art. 54 de mai jos.

Art. 22. — Pentru aplicarea dispoziţiunilor prezentei părţi, o circumscripţei e considerată contaminată atunci când e calificată ca atare, pe baza definiţiilor din Convenţia Sanitară Internaţională din 21 Iunie 1926 1)

1) Conform art. 10 şi art. 11 primul alineat din Convenţia Sanitară Internaţională din 21 iunie 1926 o circumscripţie e atinsă (contaminată) de una din maladiile vizate, atunci când: pentru *pestă* şi *febră galbenă* e vorba de un prim caz recunoscut neimportat; pentru *holeră*, când e vorba de cazuri, alcătuind *„un focar"* adică atunci când apariţia de noi cazuri, în afara anturajului celor dintâi, probează că nu s'a izbutit a se limita expansiunea maladiei acolo unde s'a manifestat la începutul ei pentru *tifos exantematic* şi *variolă*, când e vorba de manifestaţii ale maladiei sub formă epidemică.

CAPITOLUL I

Dispoziţii aplicabile în caz de pestă, holeră, tifos exantematic şi variolă

SECŢIUNEA I

Măsuri la plecare

Art. 23. — Măsurile ce trebuesc aplicate la pornirea aeronavelor dintr'o circumscripţie atinsă de una din maladiile vizate în capitolul de faţă, sunt următoarele :

1. Curăţirea fundului aeronavei, mai ales a părţilor ce pot fi expuse contaminării;
2. Vizita medicală a pasagerilor şi echipajului;
3. Excluderea oricărei persoane ce prezintă simptomele uneia din maladiile vizate, ca şi a persoanelor din anturajul bolnavilor ce se găsesc în astfel de condiţii, încât ar putea transmite maladii ;
4. Vizita efectelor personale care nu vor fi admise decât în stare de curăţenie suficientă;
5. In caz de pestă, deratizarea, dacă e cazul de a bănui existenţa de şobolani pe bord;
6. In caz de tifos exantematic, desinsectizarea limitată la persoanele care, în urma vizitei medicale, vor putea fi privite ca susceptible de a transmite infecţia, cum şi bagajelor lor.

Documentele de bord vor fi prevăzute cu adnotări conform dispoziţiunilor art. 9.

SECŢIUNEA II

Măsuri la sosire

Art. 24. — Aeronavele, chiar când vin dintr'o circumscripţie atinsă de una din maladiile cărora li se aplică prezentul capitol, pot ateriza în toate aerodromurile autorizate. Cu toate acestea, fiecare din Inaltele Părţi contractante va avea facultatea, dacă condiţiile epidemiologice o cer, să impuie aeronavelor ce provin din anumite circumscripţii, obligaţia de a aterisa pe anumite aerdromuri sanitare şi autorizate, ţinând cont de poziţia geografică a acestor aerodromuri şi de drumul urmat de aeronave, pentru a nu se pune piedici navigaţiei aeriene.
nând cont de poziţia geografică a acestor aerodromurile autorizate care nu sunt în acelaşi timp aerodromuri sanitare, sunt: vizita medicală a echipajului şi a pasagerilor, debarcarea şi izolarea bolnavilor. Pasagerii şi echipajul nu vor putea ieşi din limitele fixate de autoritatea aerodromului decât cu autorizaţia medicului însărcinat cu vizita.

Această interdicţie va putea fi impusă în escalele aeronavei până la aterisarea pe un aerodrom sanitar unde ea va fi supusă măsurilor prevăzute în capitolul de faţă.

Art. 25. — Comandantul aeronavei e obligat, chiar în momentul aterizării, să se pună la dispoziţia autorităţii sanitare, să răspundă oricărei cereri de informaţii sanitare ce i se va face

de către serviciul competent și să prezinte, pentru examen, documentele de bord.

In caz când aeronava, pătrunzând într'un teritoriu , ar aterisa în afara unui aerodrom sanitar sau autorizat, comandantul aeronavei va trebui, dacă aeronava provine dintr'o circumscripție contaminată sau e ea însăși contaminată, să facă o declarație autotrității locale celei mai apropiate, care va lua dispozițiile compatibile cu împrejurările, inspirându-se din principiile generale ale Convenției de față, și va îndruma dacă e posibil, aeronava spre un aerodrom sanitar. Nici o marfă nu va fi debarcată și nici un pasager sau membru al echipajului nu se va putea depărta de aeronavă fără autorizația autotrității sanitare competinte.

Art. 26. — In aplicarea prezentei Convenții supravegherea nu poate fi înlocuită prin observație, decât :

a) In împrejurări în care ea nu ar fi judecată ca practicabilă cu eficacitate suficientă, sau

b) Dacă riscul de introducere al infecției în țară e considerat ca excepțional de grav, sau

c) Dacă persoana ce trebue supusă supravegherii nu prezintă garanții sanitare suficiente

Persoanele supuse observației sau supravegherii trebue să se supună tuturor cercetărilor pe care autoritatea sanitară le judecă necesare

A. Pesta

Art. 27. — Dacă nu sunt cazuri de pestă pe bord, singurele măsuri ce se pot prescrie sunt :

1. Vizita medicală a pasagerilor și a echipajului ;

2. Deratizarea și desinsectizarea, în cazurile excepționale în care ele ar fi considerate necesare, și dacă ele nu au fost aplicate în aerodromul de pornire ;

3. Echipajul și pasagerii pot fi supuși supravegherii, care nu va depăși șase zile cu începere dela data la care aeronava a părăsit circumscripția contaminată.

Art. 28. — Dacă există pe bord un caz confirmat sau suspect de pestă, măsurile aplicabile sunt următoarele:

1. Vizita medicală ;

2. Bolnavul e imediat debarcat și izolat ;

3. Toate persoanele care au fost în contact cu bolnavul și acelea pe care autotritatea sanitară are motive să le considere ca suspecte sunt supuse supravegherii pentru un timp ce nu va trece de șase zile, cu începere dela sosirea aeronavei ;

4. Imbrăcămintea, rufăria și toate celelalte obiecte, care după avizul autorității sanitare, sunt considerate ca contaminate, vor fi desinsectizate și, dacă e cazul, desinfectate ;

5. Părțile suspecte ale aeronavei vor fi desinsectizate ;

6. Autotritatea sanitară va putea, în cazuri excepționale, să aplice deratizarea, dacă e cazul de a se bănui prezența șobolanilor pe bord și dacă operația nu a fost efectuată la plecare.

Art. 29. — Dacă autoritatea socotește că mărfurile provenite dintr'o circumscripție atinsă de pestă, pot conține șobolani sau purici, aceste mărfuri nu vor fi descărcate decât cu precauțiunile necesare.

B. Holera

Art. 30. — Dacă nu au fost pe bord cazuri de holeră, singurele măsuri ce pot fi prescrise sunt:

1. Vizita medicală a pasagerilor și a echipajului;

2. Supravegherea pasagerilor și a echipajului, pentru o perioadă ce nu va depăși cinci zile, cu începere dela data la care aeronava a părăsit circumscripția contaminată.

Art. 31. — Dacă în timpul călătoriei s'a produs pe bord un caz de boală prezentând simptomele clinice ale holerei, aeronava e supusă în escale sau la sosire, regimului următor :

1. Vizita medicală ;

2. Bolnavul ori bolnavii sunt imediat debarcați și izolați.

3. Echipajul și pasagerii sunt supuși supravegherii, un timp ce nu va întrece cinci zile, cu începere dela data sosirii aeronavei ;

4. Imbrăcămintea, rufăria și toate celelalte obiecte care, după avizul autorității sanitare, sunt considerate contaminate, sunt desinfectate.

5. Părțile aeronavei care au fost locuite de bolnavi sau care sunt considerate ca putând fi contaminate, sunt desinfectate ;

6. Când apa potabilă pe bord e considerată suspectă, ea e desinfectată, și când e posibil vărsată și înlocuită printr'o apă de bună calitate după desinfecția rezervorului.

In țările în care cercetarea purtătorilor de germeni holerici e prescrisă în ce privește supușii acelei țări, persoanele sosite cu aeronave și care voiesc să rămână în țară, trebuesc să se supue obligațiilor impuse, în aceleași circumstanțe, ca și zișilor supuși.

Art. 32. — Persoanele ce justifică că au fost vaccinate contra holerei de mai puțin de șase luni și de mai mult ca șase zile nu vor putea fi supuse decât supravegherii.

Justificarea va consta într'o atestare scrisă, semnată de un medic, a cărui semnătură va fi legalizată; în lipsa legalizării, atestarea va fi contrasemnată, fie de : a) medicul afectat unui aerodrom sanitar; b) de o persoană alta decât aceea însărcinată de a efectua inoculările, având calitate de a certifica o cerere de pașaport, după regulamentele țării.

Art. 33. — Debarcarea alimentelor proaspete ca : pești, molusce, fructe și legume, provenind dintr'o circumscripție atinsă de holeră. poate fi prohibită.

C. Tifos exantematic

Art. 34. — a) Dacă nu au fost cazuri de tifos pe bord, nici o măsură sanitară nu poate fi aplicată cu excepția acelora prescrise la art. 52 a prezentei Convenții; privind persoanele care au

părăsit de mai puţin de 12 zile o circumscripţie în care tifosul exantematic e epidemic;

b) Dacă există un caz de tifos exantematic pe bord, măsurile următoare sunt aplicabile;

1. Vizita medicală;
2. Bolnavul e imediat debarcat izolat şi deparazitat;
3. Celelalte persoane ce ar putea fi bănuite că sunt purtătoare de păduchi sau că au fost expuse infecţiei, sunt de asemenea despăduchiate şi pot fi supuse unei supravegheri a cărei durată nu va putea depăşi niciodată 12 zile, cu începere dela data despăducherii;
4. Rufăria, îmbrăcămintea şi celelalte obiecte care după avizul autorităţii sanitare sunt considerate contaminate sunt desinsectizate;
5. Părţile aeronavei în care a locuit tificul şi care, după avizul autorităţii sanitare sunt considerate contaminate, vor fi desinsectizate;

D. Variola

Art. 35. — a) Dacă nu a fost nici un caz de variolă pe bord, nicio măsură sanitară nu poate fi aplicată, cu excepţia persoanelor care au părăsit de mai puţin de 14 zile o circumscripţie în care variola e epidemică şi care după avizul autorităţilor sanitare, nu sunt suficient inmunizate. Aceste persoane pot fără prejudiciul dispoziţiunilor art. 52, să fie supuse fie vaccinării, fie supravegherii, fie vaccinării urmată de supravehere, durata acesteia neputând trece de 14 zile, socotită dela data sosirii aeronavei;

b) Dacă există un caz de variolă pe bord, măsurile următoare sunt aplicabile:

1. Vizita medicală:
2. Bolnavul e imediat debarcat şi izolat;
3. Celelale persoane ce pot fi bănuite de a fi fost expuse infecţiei şi care după avizul autorităţii sanitare nu sunt suficient imunizate, pot fi supuse dispoziţiilor prevăzute la paragraful *a* al prezentului articol;
4. Rufăria, îmbrăcămintea şi celelalte obiecte care după avizul autotrităţii sanitare, sunt considerate ca recent contaminate sunt desinfectate;
5. Părţile din aeronavă în care a locuit un variolic sau care, după avizul autorităţii sanitare sunt considerate contaminate, vor fi desinfectate.

In spiritul prezentului articol vor fi considerate ca imunizate persoanele: a) care pot face dovada că au suferit un atac anterior al maladiei sau că au fost vaccinate de mai puţin de 3 ani şi de mai mult de 12 zile; sau b) prezentând semne locale de reacţie precoce care atestă o imunitate suficientă. In afara cazurilor în care există aceste semne, justificarea va fi dată prin o atestare scrisă a medicului, autentificată în modul prevăzut la al doilea alineat al art. 32.

CAPITOLUL II

Dispoziţii aplicabile în caz de febră galbenă

SECŢIUNEA I

Dispoziţii generale

Art. 36. — In teritoriile în care endemicitatea febrei galbene poate fi bănuită, Inaltele Părţi contractante vor lua dispoziţiile necesare pentru a cerceta dacă febra galbenă există pe teritoriul lor sub o formă nedecelabilă cliniceşte, dar aparentă prin examen biologic.

Art. 37. — Independent de notificarea cazurilor şi circumstanţelor relative la cazurile recunoscute de febră galbenă, astfel cum e prevăzută de articolele 1, 2, 3, 4, 5 şi 8 ale Convenţiei Sanitare Internaţionale din 21 iunie 1926, fiecare din Inaltele Părţi contractante se obligă a notifica imediat celorlalte Inalte Părţi contractante si, în acelaş timp, Oficiului Internaţional de Igienă publică (fie direct prin intermediul Birourilor regionale cu care a încheiat acorduri în această privinţă), descoperirea, pe teritoriul său a existenţei actuale a febrei galbene sub forma mai sus arătată.

SECŢIUNEA II

Dispoziţiuni privind regiunile în care febra galbenă e constatată sau există în stare endemică

Art. 38. — Contrar dispoziţiilor art. 4 şi sub rezerva dispoziţiilor prevăzute de art. 46 de mai jos, orice aerodrom deschis aeronavelor desemnate la art. 1, I, al doilea alineat al prezentei Convenţii care e instalat într'o regiune, adica o parte de teritoriu în care febra galbenă există sub o formă cliniceşte ori biologic recunoscută, va trebui să fie un aerodrom sanitar, răspunzând definiţiei prezentei Convenţii şi în afară de aceasta:

a) Să fie situat la o distanţă adecuată centrului locuit cel mai apropiat;

b) Să fie dotat cu un sistem de aprovizionare cu apă, complet protejat contra ţânţarilor şi să fie curăţit în măsura posibilului de ţânţari prin măsuri destinate sistematic să suprime rezervoriile şi să distrugă insectele în toate stadiile lor de desvoltare;

c) Să fie prevăzut cu locuinţe protejate de ţânţari pentru echipajele aeronavelor şi pentru personalul aerodromului;

d) Să fie prevăzut cu un local protejat contra ţânţarilor, în care pasagerii să poată fi adăpostiţi sau spitalizaţi n cazul aplicării măsurilor prevăzute mai jos la art. 42 şi 44.

Art. 39. — Dacă în regiunea în care febra galbenă e constatată sau există în stare endemică, nu există deja un aerodrom răspunzând condiţiilor specificate la articolul precedent, orice navigaţie aeriană în această regiune, spre un alt

teritoriu, va fi suspendată până ce se va fi instalat un astfel de aerodrom.

Art. 40. — Orice aerodrom instalat şi echipat conform dispoziţiilor articolului 38, mai susmenţionat, va fi denumit aerodrom *antiamaril* şi considerat ca formând o circumscripţie separată. Crearea unui astfel de aerdrom va trebui notificată de către Inalta Parte contractantă, pe al cărui teritoriu e situat, celorlalte Inalte Părţi contractante şi fie Oficiului Internaţional de Igienă publică, fie Comisiei Internaţionale a Navigaţiei Aeriene, în condiţiile prevăzute la art. 7. In urma acestei notificări, declararea existenţei febrei galbene într'un oraş sau sat adiacent, sau într'o altă circumscripţie, nu se va aplica aerodromului. Zisul aerodrom nu va putea fi declarat contaminat decât dacă s'au produs cazuri de febră galbenă printre persoanele ce domiciliază în el.

Art. 41. — Dacă un aerodrom antiamaril devine circumscripţie contaminată, navigaţia aeriană dela acest aerodrom, spre orice alt teritoriu, va fi întreruptă până ce se vor fi luat toate măsurile destinate să-l elibereze de infecţie şi până ce vor fi dispărut orice măsuri de propagare a febrei galbene.

Art. 42. — In cazul când aerodromul antiamaril nu e contaminat, dar febra galbenă există în regiune, următoarele măsuri vor fi luate la plecare, sau în orice caz cât mai aproape de plecarea unei aeronave ;

1. Inspecţia aeronavei şi încărcăturii sale, pentru a se stabili că nu conţin ţânţari, şi desinsectizarea eventuală. Se va face menţiune de aceasta pe carnetul de drum;

2. Inspecţia medicală a pasagerilor şi membrilor echipajului; acei ce sunt suspecţi de febră galbenă sau pentru care s'a stabilit indubitabil că au fost expuşi infecţiei amarile vor fi obligaţi a rămâne sub observaţie, fie în incinta aerodromului, fie aiurea, în condiţiuni aprobate de autoritatea sanitară, până la completarea unei perioade de şase zile, cu începere din ultima zi în care au fost expuşi infecţiei ;

3. Numele pasagerilor şi membrilor echipajului vor fi înscrise în carnetul de drum, ca şi informaţiunile privitoare la expunerea lor la infecţiune, durata şi condiţiunile observaţiei la care s'au supus înaintea plecării.

Art. 43. — Orice aeronavă în transit, nevenind dintr'o regiune în care există febră galbenă şi făcând escală pentru a se aproviziona într'un aerodrom antiamaril, va fi scutită de măsurile sanitare prevăzute la plecarea din acest aerodrom. In restul voiajului său nu va fi supusă dispoziţiilor prezentului capitol, dacă pe carnetul de drum se va afla menţiunea că nu a atins aerodromul antiamaril decât pentru a se aproviziona.

Art. 44. — Aeronavele prevăzute la articolul I, alineatul 2 al prezentei Convenţii, navigând între două regiuni în care există febra galbenă, vor trebui să-şi ia plecarea şi să aterizeze la un aerodrom antiamaril din acele regiuni. Pasagerii, echipajul şi mărfurile nu vor putea fi debarcaţi sau îmbarcaţi decât la un aerodrom antiamaril.

In cursul călătoriei lor între aceste aerodromuri, aeronavele vor putea face escală pentru a se aproviziona în orice aerodrom nesituat într'o regiune unde există febra galbenă.

Măsurile de luat la sosire în aerodromul antiamaril vor fi următoarele :

1. Inspecţia aeronavei şi încărcăturii sale, pentru a se asigura că nu conţin ţânţari şi desinsectizarea eventuală ;

2. Examenul medical al pasagerilor şi membrilor echipajului pentru a se stabili că ei nu prezintă simptome ale febrei galbene.

Dacă o persoană e bănuită a fi atinsă de febră galbenă, sau dacă nu se stabileşte satisfăcător pentru autoritatea sanitară a aerodromului de sosire că o persoană a împlinit o perioadă de şase zile dela data când a putut fi expusă infecţiei, observaţia va putea să-i fie impusă; fie în incinta aerodromului, fie aiurea, în condiţiunile aprobate de autoritatea sanitară, pe timpul unei perioade, nedepăşind şase zile, socotite dela ultima zi în care zisa persoană a putut fi infectată.

Art. 45. — Aeronavele plecând de pe aerodromul antiamaril al unei regiuni în care există febra galbenă şi ajungând într'o regiune în care ea nu există, vor fi supuse dispoziţiunilor din secţiunile III şi IV ce urmează :

Art. 46. — In ce priveşte navigaţia aeriană locală, nimic în prezenta secţiune nu va fi considerat ca putând împiedeca Guvernele unor teritorii vecine în care febra galbenă e constatată sau există în stare endemică, să instaleze şi să utilizeze prin învoială reciprocă, aerodromuri care nu sunt aerodromuri antiamarile, pentru nevoile navigaţiei aeriene exclusiv numai între zisele teritorii.

SECŢIUNEA III

Dispoziţiuni privind teritoriile sau regiunile în care febra galbenă nu există, dar ar putea găsi condiţii permiţând desvoltarea ei

Art. 47. — In teritoriile sau regiunile în care febra galbenă nu există, dar ar putea găsi condiţii permiţându-i desvoltarea, măsurile ce pot fi luate la sosirea unei aeronave pe un aerodrom sanitar, sunt următoarele :

1. Inspecţia aeronavei şi încărcăturii sale, pentru a se stabili că nu conţin ţânţari şi desinsectizarea eventuală ;

2. Examenul medical al pasagerilor şi membrilor echipajului, pentru a se stabili că ei nu prezintă simtome ale febrei galbene.

Dacă o persoană e bănuită a fi atinsă de febră galbenă, sau dacă nu s'a stabilit satisfăcător pentru autoritatea sanitară a aerodromului, că o persoană a împlint o perioadă de şase zile dela data când a putut fi expusă infecţiei, observaţia va putea să-i fie impusă, fie în incinta aerodromului, fie aiurea, în condiţiile aprobate de autoritatea sanitară, pe timpul unei perioade, nedepăşind şase zile, socotite dela ultima zi în care zisa persoană a putut fi infectată.

Art. 48. — Inaltele Părţi contractante se angajează, în afară de unele circumstanţe excepţionale ce trebuesc justificate, să nu invoace motive de ordin sanitar în scop de a interzice aterisarea în teritoriile vizate la art. 47, a aeronavelor provenind din regiuni în care există febra galbenă, cu condiţia ca dispoziţiile secţiunii II din prezentul capitol, mai ales acelea privind măsurile prescrise la plecare, să fie observate acolo.

Art. 49. — Cu toate acestea, Inaltele Părţi contractante pot desemna anumite aerodromuri sanitare unde vor trebui să ateriseze aeronavele provenind din teritorii în care există febra galbenă, atunci când vor avea de debarcat pasageri, echipaj sau mărfuri.

SECŢIUNEA IV

Dispoziţiuni privind teritoriile sau regiunile în care condiţiunile nu permit febrei galbene să se desvolte

Art. 50. — In teritoriile sau regiunile în care condiţiile nu permit febrei galbene să se desvolte, aeronavele provenind din regiuni în care există febra galbenă vor putea aterisa în orice aerodrom sanitar sau autorizat.

Art. 51. — Măsurile de luat la sosire sunt următoarele :

1. Inspecţia aeronavei şi încărcăturii sale, pentru a se stabili că nu conţin ţânţari şi desinsectizarea eventuală ;

2. Examenul medical al pasagerilor şi al membrilor echipajului.

CAPITOLUL III

Dispoziţiuni comune

Art. 52. — Persoanele ce vin pe bordul unei aeronave într'un teritoriu al uneia din Inaltele Părţi contractante, care au fost expuse riscului infectării de una din maladiile vizate de art. 18 al prezentei Convenţii şi care sunt în limitele perioadei de incubaţie, pot, sub rezerva dispoziţiilor cap. II al Părţii de faţă, să fie supuse supravegherii până la terminarea acestei perioade.

In ce priveşte holera şi variola, dispoziţiile art. 32 şi 35 relative la persoanele imunizate, se aplică de asemenea şi măsurilor prevăzute în prezentul articol.

Art. 53. — Persoanele care la sosirea pe un aerodrom, sunt considerate conform dispoziţiilor prezentei părţi, ca pasibile de supraveghere până la expirarea perioadei de incubaţie a maladiei, pot totuşi continua călătoria, cu condiţia ca faptul să fie notificat autorităţilor escalelor următoare şi locului de destinaţie, fie prin înscrierea în carnetul de drum arătat la art. 9 al prezentei Convenţii, fie prin orice alt mijloc propriu să asigure supunerea lor la vizită medicală la fiecare din aerodromurile următoare situate pe ruta lor.

Acelea ce ar fi pasibile de observaţie, în condiţiile prevăzute la art. 26, 44, alineatul IV şi 47, al doilea alineat ale prezentei Convenţii, nu vor putea fi autorizate să continue călătoria decât la expirarea perioadei de incubaţie, fără — în ce priveşte maladiile altele decât febra galbenă — aprobarea autorităţilor sanitare dela locul de destinaţie.

Art. 54. — Autoritatea sanitară a fiecărui aerodrom va ţine cont în chipul cel mai larg posibil, în ce priveşte aplicarea măsurilor sanitare unei aeronave provenind dintr'o circumscripţie contaminată, de acele măsuri ce i-au fost deja impuse în alt aerodrom sanitar al unei ţări străine sau din aceeaşi ţară şi care au fost clar notate pe carnetul de drum prevăzut la art. 9 al prezentei Convenţii.

Aeronavele provenind dintr'o circumscripţie contaminată, care au fost supuse măsurilor sanitare aplicate în chip satisfăcător, nu vor fi supuse a doua oară acestor măsuri la sosirea lor în alt aerodrom, fie că el aparţine sau nu aceleaşi ţări, cu condiţia ca să nu se fi produs de atunci niciun incident ce ar aduce cu sine aplicarea ziselor măsuri şi ca aeronava să nu fi făcut escală într'un aerodrom contaminat, pentru alt motiv decât al aprovizionării cu combustibil.

Art. 55. — Autoritatea aerodromului care aplică măsuri sanitare va elibera gratuit comandantului aeronavei sau oricărei persoane interesate, oridecâteori se va cere, un cetificat specificând natura măsurilor, metodele intrebuinţate, părţile aeronavei ce au fost tratate şi motivele pentru care au fost aplicate măsurile.

Ea va elibera de asemenea gratuit, la cerere, pasagerilor sosiţi cu o aeronavă pe care a survenit un caz de boală infecţioasă din acelea vizate la art. 18, un certificat, indicând data sosirii lor şi măsurile la care ei şi bagajele lor au fost supuşi.

Art. 56. — In afară de cazurile anume prevăzute de prezenta Convenţie, aeronavele nu vor putea fi reţinute pentru motive sanitare.

Dacă o aeronavă a fost locuită de un bolnav atins de pestă, holeră, febră galbenă, tifos exantematic sau variolă, ea nu va fi reţinută decât timpul strict necesar pentru a fi supusă măsurilor profilactice aplicabile aeronavei în fiecare caz prevăzut de prezenta Convenţie.

Art. 57. — Sub rezerva dispoziţiilor Capitolului II al prezentei Convenţii şi mai ales a art 47, orice aeronavă care nu vrea să se supue obligaţiilor impuse de autoritatea aerodromului, în virtutea stipulaţiilor prezentei Convenţii, e liberă a-şi continua drumul. Ea nu va putea totuşi să se oprească în alt aerodrom din aceeaşi ţară, decât pentru a se reaproviziona.

Ea va fi autorizată să debarce mărfuri cu condiţia să fie izolată şi ca mărfurile să fie supuse când e cazul, măsurilor prevăzute la art. 10 al prezentei Convenţii.

Va fi de asemenea, autorizată a debarca pasagerii ce vor cere aceasta, cu condiţia ca aceştia să se supue măsurilor prescrise de autoritatea sanitară.

Aeronava, poate, de asemenea, să îmbarce combustibil, piese de schimb, alimente şi apă, rămânând izolată.

PARTEA A PATRA [1])

Dispozițiuni finale

Art. 60. — Fără prejudiciul dispozițiilor prevăzute în ultimul alineat al art. 12, Inaltele Părți contractante se angajează să aplice, în ce privește operațiile sanitare în aerodromurile lor, aeronavelor celorlalte Inalte Părți contractante acelaşi tarif ca și aeronavelor lor naționale.

Convenția internațională privitoare la protecția mutuală contra febre „Dengue" semnată la Atena la 25 iulie 1934.

Art. 1. — Când febra „dengue" va apare sub forma epidemică într'unul din teritoriile în cari prezenta convenție este aplicabilă, Autoritatea superioară de higienă a acelui teritoriu va notifica aceasta autorităților sanitare din toate celelalte teritorii în cari convenția este aplicabilă.

Ea va ține în curent Oficiul Internațional de Higienă Publică de mersul epidemiei.

Art. 2. — Dacă într'unul din teritoriile în cari prezenta convenție este aplicabilă, o epidemie de febră „dengue" va fi fost constatată într'un port sau într'o regiune invecinată cu un port, autoritatea sanitară a zisului port va recomanda căpitanilor și eventual medicilor vapoarelor, să se procedeze imediat după plecarea din port, la căutarea și distrugerea țânțarilor și larvelor lor în toate părțile accesibile ale vaporului, mai ales în cabine, posturile echipajelor, în cămări, în bucătării, la căldări, la rezervoarele de apă și în toate încăperile susceptibile în deosebi de a adăposti țânțari.

Ea va invita pe medic și în lipsa lui pe căpitan să ia dispozițiunile necesare pentru ca bolnavii, in cazul în care s'ar ivi pe bord cazuri de „dengue", să poată fi izolați în astfel de condiții încât să nu mai riște să fie înțepați de țânțari.

Art. 3. — In oricare din teritoriile în care este aplicabilă prezenta convenție, orice vapor provenind dintr'un port unde bântue o epidemie de „dengue" și sosind într'un port a cărui autoritate sanitară are motive de a se teme ca epidemia să nu se întindă, din pricina prezenței în număr mare a țânțarilor susceptibili de a o transmite, va putea fi supus măsurilor următoare :

a) Examinarea patentei vaporului, care să comporte un răspuns din partea medicului și în lipsă a căpitanului, la întrebarea :

— Sunt, sau au fost pe bord persoane atinse de febra „dengue"?

b) Vizita medicală.

Bolnavii atinși de febra „dengue" de mai puțin de 5 zile, cari ar dori să părăsească vaporul, vor fi debarcați în aceeași zi și vor putea fi izolați pe uscat, după instrucțiunile autoritățile sanitare competente, în condițiuni cari să-i pună la adăpost de înțepăturile țânțarilor, până la expirarea unui răstimp de 5 zile dela ivirea boalei.

c) Inspectarea vaporului în scopul de a se asigura că nu există Stegomya, sub rezerva că s'ar ține seamă de măsurile deja luate în cursul călătoriei. In cazul că s'ar constata pe bord prezența Stegomyiei, autoritatea sanitară a portului va putea proceda la distrugerea țânțarilor.

d) In mod excepțional, autoritatea sanitară a portului va putea, dacă o va socoti necesar din pricina împrejurărilor, să pună pasagerii debarcați sub supraveghere și să consemneze pe bord echipagiile, afară dacă debarcarea este cerută pentru motive de serviciu, până la expirarea unui răstimp de 8 zile începând dela expunerea la risc.

Art. 4. — Când existența epidemiei de febră „dengue" este stabilită într'unul din teritoriile cărora li se aplică prezenta convențiune, având o frontieră pe uscat cu un alt teritoriu căruia de asemenea i se aplică convenția, autoritățile sanitare ale acestui din urmă teritoriu pot, dacă socotesc necesar, să ia la aceste frontiere următoarele măsuri :

a) Călătorii pot fi puși sub supraveghere, pentru o perioadă care să nu depășească 8 zile începând dela ultima zi de expunere la infecție.

b) Călătorii bănuiți a fi atinși de febra „dengue" de mai puțin de 5 zile, pot fi izolați, urmând instrucțiunile autorităților sanitare, în condiții care să-i pună la adăpost de înțepăturile țânțarilor până la expirarea unui răstimp de 5 zile socotite dela începutul bolii.

Art. 5. — Măsurile expuse în articolele 3 și 4 vor fi considerate ca constituind un maximum al limitelor în cari guvernele vor determina procedura, care va fi aplicată respectiv în porturile și la frontierele de uscat.

Art. 6. — Prezenta Convențiune va purta data de astăzi.

Ea va fi ratificată și ratificările vor fi depuse cât mai curând posibil la guvernul Republicii Elene, care va comunica orice ratificare statelor contractante sau aderente.

Art. 7. — Prezenta convențiune va fi accesibilă aderării guvernelor tuturor țărilor cari nu au semnat-o.

Adeziunile vor fi comunicate pe cale diplomatică guvernului Republicii Elene, care va informa toate celelalte guverne contractante sau aderente.

Art. 8. — Prezenta convențiune va intra în vigoare după ce se va fi scurs un răstimp de o lună dela primirea de către guvernul elen a ratificărilor sau adeziunilor a două guverne.

Adeziunile sau ratificările cari vor fi primite după data punerii în vigoane a prezentei convențiuni, conform paragrafului de mai sus,

---

1) Articolele din această parte, cu excepția Art. 60 n'au mai fost trecute, ele fiind referitoare la semnarea și aderarea la convenții.

vor avea efect o lună după ziua primirii lor de către Guvernul Rebublicei Elene,

Art. 9. — 1. Fiecare din înaltele părţi contractante va putea să declare, fie în momentul semnăturii, fie în momentul depunerii ratificării sau adeziunii sale, că acceptarea prezentei convenţiuni priveşte numai teritoriile menţionate în declaraţia sa şi că prezenta convenţiune va fi aplicată numai teritoriilor astfel menţionate. Declaraţia poate fi limitată la teritoriile metropolitane ale guvernului care face declaraţia, sau la unul sau mai multe din protectoratele, coloniile ori teritoriile sale sub mandat.

2. Orice guvern contractant poate notifica ulterior guvernului Republicii Elene, că doreşte ca prezenta convenţie să fie aplicată la orice teritoriu menţionat în declaraţia sa, conform paragrafului precedent, fie că teritoriul metropolitan a făcut declaraţia, sau una din coloniile, protectoratele, ori teritoriile sale sub mandat.

3. Orice guvern contractant poate, după expirarea unui termen de 5 ani, începând dela punerea în vigoare a convenţiunii, conform paragrafului 1 al articolului 8, să notifice guvernului Republicii Elena că doreşte ca prezenta convenţiune să înceteze de a se aplica unora dintre teritoriile sale cărora li se aplică această convenţie, conform paragrafului susmenţionat al acelui articol şi convenţia va înceta de a mai fi aplicată teritoriilor menţionate în această declaraţie, 6 luni după data primii notificării de către guvernul Republicii Elene.

4. Guvernul Republicii Elena va comunica tuturor guvernelor cari au semnat sau au aderat, toate declaraţiunile sau notificările primite în virtutea paragrafului precedent al acestui articol.

5. Prezenta convenţiune va fi depusă în Arhivele guvernului elen şi comunicată pentru înregistrare Secretariatului Societăţii Naţiunilor, de îndată ce va fi pusă în vigoare conform articolului 8.

B. SALUBRITATEA PUBLICĂ

a) Controlul alimentelor, băuturilor şi localurilor de consumaţie

Regulamentul pentru controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale din punct de vedere sanitar şi al represiunii fraudelor

(D. R. No. 1332 din 14 aprilie 1930, M. O. No. 90 din 25 aprilie 1930; mod. D. R. No. 3106 din 10 nov. 1930, M. O. No. 269 din 17 nov. 1931 şi D. R. No. 2339 din 31 august 1933, M. O. No. 284 din 9 sept 1933).

CAPITOLUL I

Dispoziţiuni generale

Art. 1. — Prevederile prezentului regulament se aplică tuturor produselor ce servesc la hrana omului sau se întrebuinţează la prepararea diferitelor alimente, fie ca materii prime, fie ca adausuri, în scop de a prezenta diferitele preparate alimentare sub o anumită înfăţişare, gust, aromă, coloare, etc., ele se aplică deasemenea băuturilor, condimentelor, obiectelor uzuale, precum şi aparatelor, instalaţiunilor şi localurilor întrebuinţate pentru fabricarea, prepararea, deţinerea şi vinderea produselor alimentare.

Art. 2. — Alimentele, băuturile şi obiectele uzuale vor îndeplini cerinţele regulamentului de faţă.

Este oprit a fabrica, a expune, a vinde, a ţine în depozit sau a pune în circulaţie alimente şi băuturi vătămătoare sănătăţii, falşificate ori stricate.

Deasemenea se consideră ca improprii a fi puse în consumaţie alimentele şi băuturile cari din orice cauză conţin impurităţi ocazionale (praf, gunoaie, muşte, etc.).

Sunt oprite alimentele şi băuturile a căror declarare sau denumire nu corespunde cu natura şi felul sub care acele alimente şi băuturi sunt declarate, denumite sau cunoscute în comerţ.

Art. 3. — Se consideră ca falşificate alimentele şi băuturile cari vor conţine substanţe ce nu intră în compoziţia lor normală, cum şi acele alimente şi băuturi din cari vor lipsi cantitativ sau calitativ, vreunul din componenţii lor normali.

Se vor considera ca stricate sau alterate alimentele şi băuturile cari din cauza conservării rele sau nepotrivite, a vechimii, a materialului rău sau impropriu întrebuinţat la preparare, a modului greşit de preparare sau a manipulării ulterioare au suferit transformări cari le fac vătămătoare sănătăţii sau improprii consumaţiunii, sau le micşorează valoarea nutritivă

Art. 4. — Este interzisă imitarea alimentelor şi băuturilor în scop de a înşela pe cumpărător sau chiar când ea este declarată ca atare, dacă regulamentul nu prevede altfel.

Este interzis de a se întrebuinţa pentru fabricarea sau tratarea alimentelor şi băuturilor substanţe străine naturii lor, coloranţi artificiali, antiseptici, arome, etc., ele nu sunt permise decât dacă regulamentul prevede în mod expres.

Este oprită întrebuinţarea specialităţilor cu o compoziţie neraţională sau ţinută secret, atât pentru fabricarea produselor alimentare, cât şi pentru întreţinerea recipientelor, ustensilelor, etc., ce pot veni în contact cu ele.

Este permisă întrebuinţarea specialităţilor, în scopul de mai sus, sub orice denumire, care nu induce în eroare pe cumpărător şi a căror compoziţie au fost depuse şi aprobate de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii) după ce au fost controlate prin analiză la unul din laboratoarele sale. Denu-

mirea specialităţii va trebui să aibă aprobarea Ministerului .

Produsele alimentare trebuiesc să fie denumite după specia sau materia primă intrebuinţată la fabricarea lor (denumirea specifică). Această denumire trebuie să figureze:

a) In oferte, pe reclame, pe mostre şi pe facturi ;

b) Pe pachete, flacoane, etc., preparate pentru vânzarea in detail, pe sertare, borcane, etc., întrebuinţate pentru ţinerea de produse alimentare în magazinele detailiştilor. Nu fac excepţie decât produsele a căror natură nu poate pune la îndoială pe cumpărător (lapte, pâine, ouă, legume, etc.).

In comerţul de detaliu numirile de fantezie nu trebuie să fie scrise prea mari şi să nu atragă atenţia mai mult decât denumirile specifice.

Denumirile produselor alimentare trebuiesc să excludă orice posibilitate de confuzie asupra originii lor. Indicaţiunile relative la compoziţie calitate, greutate, volum, etc., ale produselor alimentare, trebuie să fie conform adevărului şi să excludă orice posibilitate de înşelare.

Este oprit de a se întrebuinţa semne, etichete sau mărci, înregistrate sau nu, susceptibile de a înşela, de exemplu: imaginea unei vaci pentru margarină, a unei măsline pentru ulei de floarea soarelui, etc.; la fel şi pentru numiri de fantezie, forme, etc.

Deasemenea este oprit ca prin scris, verbal sau prin presă să se ofere spre vânzare substanţe sau produse prevăzute în acest regulament, dându-le însă denumiri improprii, necorespunzând naturii mărfurilor sau susceptibile de a induce în eroare pe cumpărător în ceeace priveşte natura mărfurilor.

Contravenienţii se vor pedepsi conform legii sanitare şi prevederilor regulamentului de faţă, pentru punerea în comerţ a alimentelor falsificate.

Sunt pasibili de aceleaşi amenzi acei ce în scris, verbal sau prin presă anunţă vânzarea de materii capabile de a fabrica sau îndrepta în mod artificial alimentele şi băuturile cuprinse în acest regulament.

Este interzis a se servi de ambalaje sau de flacoane de origină, purtând marca sau numele unui fabricant dela care nu provine produsul alimentar pe care îl conţine.

Trebuie să se observe cea mai mare curăţenie la fabricarea, producţiunea ,manipularea, prepararea, deţinerea, ambalarea, transportul şi vinderea produselor alimentare.

Este interzis a vinde publicului substanţe vătămătoare în vase destinate a conţine un produs alimentar, ca sticle de vin, de limonadă, de ape minerale, bidoane de conserve, etc .

Vasele, aparatele, materialul de ambalat, întrebuinţate pentru fabricarea, deţinerea, transportul şi vinderea alimentelor şi băuturilor, trebuie să fie ţinute în perfectă stare de curăţenie.

Localurile utilizate în acest scop trebuie să satisfacă toate cerinţele necesare ca dimensiuni, ventilat, luminat ,instalaţie şi trebuie să fie separate de alte localuri cari au alte destinaţii.

Autorităţile sanitare vor interzice de a destina aceste localuri în acelaş timp, altor întrebuinţări şi de a le utiliza de exemplu drept camere de locuit, de dormit, de spălat, etc.

Mărfurile cari pot altera calitatea alimentelor delicate, ca: lapte, unt, pâine, brânză, etc., pentru a fi ţinute în acelaş local, vor fi bine separate.

Autorităţile sanitare, cu avizul conform al consiliului de igienă local, vor interzice în mod definitiv sau provizoriu întrebuinţarea aparatelor, instalaţiunilor şi localurilor cari nu corespund cerinţelor prezentului regulament. Localurile cari au fost închise nu pot fi redeschise decât după ce cauzele pentru care au fost închise au dispărut, aducându-li-se îmbunătăţirile reclamate de legile şi regulamentele sanitare. Autorizaţia pentru redeschidere se va da numai de către organele prevăzute de legea sanitară .

Localurile utilizate pentru vinderea băuturilor trebuiesc ţinute în bună stare de curăţenie şi prevăzute cu instalaţie pentru spălatul vaselor. Această operaţie trebuie făcută dela un robinet de scurgere a apei sau cu aparate automate, iar nu într'un rezervor în care vasele se spală pe rând în aceeaş apă. Pe cât posibil aceste instalaţiuni vor avea scurgeri pentru apele murdare.

Autorităţile sanitare vor interzice ca persoane bolnave de boli contagioase să fie întrebuinţate la fabricarea ,manipularea, tratarea şi vinderea produselor alimentare.

Autorizaţiile pentru comerţul ambulant cu alimente şi băuturi se vor da cu avizul conform al organelor sanitare locale.

Toate operaţiunile de oprire a punerii în consumaţie spre vânzare sau spre folosinţă publică a alimentelor şi băuturilor pentru motivele de mai sus ,enumerate de toate aceste articole, se vor face după normele prevăzute de legea sanitară, iar actele respective se vor întocmi conform modelelor prevăzute de acest regulament.

CAPITOLUL II

Organele de control

Art. 5. — Au îndatorirea de a face control asupra alimentelor şi băuturilor toate organele sanitare şi anume: inspectorii generali sanitari, medicii primari de judeţe, medicii şefi de municipiu şi de oraşe, medicii de circumscripţie (rurală sau urbană), medicii de plasă şi comunali, medicii şefi de laboratoare, chimiştii Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii) şi ai municipiului Bucureşti. Controlul în ceeace priveşte starea sanitară a animalelor vii destinate alimentaţiunii sau animalelor producătoare de lapte se va face de către medicii veterinari.

Au dreptul a face acelaş control şi agenţii sanitari, însă numai cu titlu informativ, raportând imediat cazul.

Art. 6. — Mai pot face acest control prefecţii, pretorii, primarii învestiţi cu o specială delegaţiune a Ministerului Muncii Sănătăţii şi

Ocrotirilor Sociale sau a serviciului ministerial local respectiv al acestui minister.

Art. 7. — Organele administrative și sanitare arătate mai sus, afară de agentul sanitar, vor controla și alimentele și băuturile ce se dau lucrătorilor de patronii lor în orice întreprindere industrială sau agricolă în care lucrătorii sunt învoiți a primi hrana în natură .

Art. 8. — Toate actele dresate pentru constatarea abaterilor, cum și punerea sub sechestru provizoriu a mărfei, vor trebui a fi încheiate de organele sanitare în prezența unui agent de poliție sau in lipsa acestuia în prezența a doi martori, iar cele încheiate de organele administrative, in totdeauna în unire cu un organ sanitar.

Art. 9. — Șefii de vămi sunt obligați a trimite numai laboratoarelor Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, ce deservesc regiunile sanitare, probe din mărfurile sosite la import a căror analiză este necesară din punct de vedere sanitar și vamal, se vor trimite la analiză laboratoarelor sus-menționate toate alimentele, băuturile, condimentele și toate mărfurile ce se importă.

Probele vor fi luate personal de șefii de vămi sau de delegații lor.

Eliberarea din vamă a unor asemenea substanțe nu se va putea face decât după avizul conform al laboratorului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), sub sancțiunile prevăzute de legea sanitară și regulamentul de față

Numai alimentele și băuturile supuse unei grabnice stricăciuni vor putea fi cercetate la fața locului de organele sanitare locale acolo unde nu există laborator .

CAPITOLUL III

Controlul alimentelor și băuturilor

Art. 10. — Controlul alimentelor și băuturilor din partea organelor în drept se face în magazii, fabrici, depozite, vămi, piețe, hoteluri, restaurante, cafenele, cantine, vehicule, în comerțul ambulant și oriunde se vor găsi alimente și băuturi puse sau destinate a fi puse în comerț sau în consumație publică.

Organele în drept de a face control vor putea pătrunde în localurile arătate în orele de lucru sau când aceste localuri sunt deschise. Patronul sau persoanele de serviciu sunt datoare a înlesni controlul și a da toate informațiunile ce se vor cere.

Art. 11. — Controlul se va face în primul loc asupra modului cum sunt ținute, conservate sau împachetate alimentele și băuturile, în urmă asupra localului în care se face comerțul sau în care sunt depozitate alimentele și băuturile, asupra mobilierului, aparatelor și vaselor cu ajutorul cărora se face comerțul cu aceste substanțe, spre a se căpăta convingerea, dacă ele sunt proprii scopului și dacă sunt curate. Se va cerceta asupra stării de curățenie și sănătate a personalului însărcinat cu prepararea sau debitarea de alimente și băuturi ca și cu privire la exacta aplicare și executare a dispozițiunilor regulamentului de față sau a ordonanțelor date în baza lui sau a legii.

Art. 12. — Controlul se va putea exercita și prin analize sau încercări chimice făcute la fața locului asupra alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale, conform cu indicațiile date de laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), sau prin luare de probe spre a fi supuse analizei.

Art. 13. — Probele se pot lua din toate substanțele alimentare, băuturi, obiectele uzuale, destinate pentru a fi puse în comerț sau în consumațiune; probele se pot lua și din materialele prime sau intermediare de fabricațiune.

Probele se vor lua în prezența stăpânului mărfei sau a persoanelor care sunt în serviciul său, de către toate organele împuternicite de a face acest control, afară de agenții sanitari.

Fabricanții sau comercianții sunt obligați ca la cererea organelor de control prevăzute în acest regulament să le pună la dispoziție vasele sau materialul de ambalaj de cari au nevoie pentru ridicarea probelor.

Art. 14. — Probele luate se împart în două părți la fel și după ce se vor închide în invelitori sau vase proprii, după cum se arată mai jos, se vor sigila cu ceară specială de sigiliu al autorității care ia proba. Persoana dela care se ia proba poate să aplice și sigiliul ei pe lângă acel al autorității pe hârtia ce face eticheta probei.

Vasele în care se iau probele trebuie să fie perfect curate și uscate, dopurile ce servesc la închiderea sticlelor trebuiesc să fie de plută, neîntrebuințate, sau în cazuri speciale de sticlă șlefuită. Asemenea vor fi curate și neîntrebuințate hârtiile în care se împachetează probele de alimente sau condimente.

Sigiliile aplicate trebuiesc să fie lizibile și în ceară de bună calitate ; ele se vor aplica pe dopul sticlei după ce partea dopului rămasă în afară de gâtul sticlei va fi retezată și trecută peste el sfoara ce leagă dopul; sigiliile se vor aplica și pe hârtia și capetele sforii ce leaga dopul. Pe verso acestei hârtii se va menționa numele persoanei dela care se ia proba, felul mărfei, numărul vasului din care se ia proba, data și semnătura agentului de control.

In caz când vasul, butoiul, pachetele, etc., din cari se ia proba, nu au numere, se vor pune etichete, cari se vor lipi cu ceară și sigila cu sigiliul autorității ce ia proba.

Stăpânul mărfei va fi dator a îngriji ca aceste etichete să se conserve până la data comunicării rezultatului analizei.

Substanțele semi-lichide, ca grăsimi, siropuri sau acele care pot să piardă apă sau din constitutivele lor prin conservare, se vor lua în borcane smălțuite, borcane cu dopuri șlefuite sau în cutii metalice cositorite ce se pot închide bine. Pe dopuri sau capace se vor aplica sigilii ca mai sus.

Substanțele solide în praf se vor lua în hârtie nepermiabilă sau cutii de carton. Pachetele acestea se vor lega cu sfoară și se vor sigila ca mai sus.

Din produsele ce se debitează în sticle închise, pachete, bidoane, etc., se vor lua câte o sticlă

sau pachet, așa ca cele două probe să fie în totul la fel. Dacă conținutul lor este mai mare, se va trece, dacă prin această operațiune ele nu-și modifică compoziția, în două vase mai mici sau în pachete.

Se fac pasibili de pedepsele prevăzute de legea sanitară și de acest regulament, agenții de control cari la luarea probelor vor neglija de a îndeplini corect și întocmai vreuna din aceste condițiuni.

Laboratoarele sunt obligate să raporteze de urgență inspectoratelor sanitare sau Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția Sănătății), orice abatere constatată la recoltarea probelor, în ce privește prevederile articolului de față .

Art. 15. — La facerea inspecțiunilor se va încheia un proces-verbal în două exemplare, conform modelului specificat în acest regulament. Unul se va lăsa persoanei la care s'a făcut inspecțiunea, iar al doilea va însoți proba.

In procesul-verbal încheiat se va menționa numele, calitatea și reședința persoanei ce ia proba, numele și domiciliul stăpânului substanțelor sau mărfei din care se ia proba ,a cărui identitate se va căuta a se stabili perfect, numărul și felul vehiculului din care se ia proba, cantitatea de marfă aflată în depozit, și proveniența ei, ziua și ora în care s'au luat probele, numărul, felul lor și cantitățile luate. In acest proces-verbal se vor consemna și constatările făcute asupra localului ,etc., în conformitate cu prevederile regulamentului de față și al industriilor insalubre.

Este obligator a se menționa în procesul-verbal încheiat sau în adresa cu care se trimite la analiză proba împreună cu procesul-verbal, a datelor cari ar putea lumina sau înlesni facerea analizei ori procura cauzei elemente de apreciere, precum și toate datele pe care proprietarul mărfii ține a le consemna.

Proprietarul mărfei sau persoana ce asistă la luarea probei va fi datoare a da informațiunile ce i se cer. Asemenea este dator a declara denumirea sub care pune în comerț marfa din care se ia proba. Procesele-verbale se vor semna de ambele părți.

In caz când proprietarul mărfei sau persoana care asistă la luarea probelor refuză de a semna se va face mențiune despre aceasta în procesul-verbal.

Art. 16. — Cantitățile necesare pentru analiză și care se vor lua din diferite alimente, condimente sau băuturi cu ocaziunea controlului, vor fi cele arătate de acest regulament.

In caz când din motive justificate probele se iau în cantități mai mici, iar laboratorul la care se trimite proba consimte a face analiza asupra acelei cantități și consimțământul se constată prin faptul că a efectuat analiza, actul de analiză va fi valabil.

Din depozitele de en gros sau din mărfurile sosite la import se vor lua probe în cantități mai mari decât cele arătate mai sus, făcându-se o probă medie.

In cazuri speciale și când este nevoe de cercetări amănunțite se va lua cantitatea necesară indicată de laborator.

Art. 17. — Proba sau probele destinate pentru analiză se vor trimite de urgență în cele mai bune condițiuni de păstrare la unul din laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) și de preferință la acel ce deservește regiunea sanitară în care se găsește localitatea de unde au fost luate probele sau în caz de urgență la laboratorul cel mai apropiat.

Probele se vor trimite cel mai târziu în termen de 48 ore dela recoltarea lor.

Proba a doua cu sigilii bine aplicate se va lăsa în păstrarea persoanei dela care s'a luat.

Numai când această probă este bine conservată și cu sigiliile în totul intacte va putea servi la facerea unei contra analize în cazul când ea va fi orânduită.

Lăsarea unei contra probe nu este obligatorie când alimentele sunt supuse la o grabnică stricare și arătate de acest regulament.

Contra probele luate din mărfurile în comerțul ambulant se vor trimite în păstrarea medicului primar de județ sau de oraș, după cum ele sunt luate din comunele rurale sau orașe, iar cele luate de chimiști și medicii de laborator se vor păstra la laboratoarele respective.

Contra probele vor fi puse la dispoziția instanțelor de drept atunci când se vor cere.

Art. 18. — Dacă comerciantul sau producătorul se opune la facerea controlului de către organele în drept sau la luarea de probe, se va constata această opunere printr'un proces-verbal, în baza căruia se va cere darea lui în judecată pentru rebeliune, conform codului penal.

Organele cari nu au calitate de agenți ai forței publice vor apela la acești agenți pentru a-i ajuta la facerea controlului și pentru a se lua probele cu forța.

Art. 19. — Comercianții au dreptul de a cere celor dela care cumpără mărfurile ca să li se lase în păstrare câte o probă din mărfurile ce cumpără, prevăzută cu sigiliul vânzătorului, arătându-se pe etichetă felul mărfei și data când s'a cumpărat acea marfă.

De această probă se poate servi pentru apărarea lui cumpărătorul, când ar fi pedepsit ca contravenient la legea și regulamentele sanitare. In acest caz se va condamna numai vânzătorul mărfei, iar cumpărătorul care a vândut în detaliu va fi achitat dacă va dovedi că el n'a avut cunoștință că a cumpărat marfa neîndeplinind condițiunile prevăzute de acest regulament.

Art. 20. — In caz de bănuială că alimentele sau băuturile supuse controlului nu îndeplinesc condițiunile cerute de acest regulament, bănuiala formată prin simpla inspectare a acestor substanțe sau prin oricare încercări făcute la fața locului, după luare de probe, mărfurile bănuite se vor sechestra provizoriu până la facerea analizei. Marfa sechestrată se va lăsa în păstrarea proprietarului sau reprezentantului său în cazul când el are un local fix. In orice alt caz marfa se va depune la primăria locului sau în localul autorității care a ridicat proba. Probele și actele în care se face mențiune de sechestru se vor înainta în acest caz de ur-

gență laboratorului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății). Laboratorul va fi dator a face analiza și trimite rezultatul analizei în timpul cel mai scurt posibil și în cel mult 20 de zile dela data primirii probei la laborator, iar în cazul mărfurilor supuse la grabnică stricare, după cel mult 3 zile de la primirea probei la laborator. Mărfurile găsite regulamentare la analiză se vor scoate imediat de sub sechestru, iar cele găsite neregulamentare se vor menține sechestrate.

Ori care ar fi rezultatul dat de laborator, funcționarul delegat care a ridicat proba nu este răspunzător de starea mărfei secestrate, dacă în timpul sechestrării a suferit alte modificări sau alterări prin fermentare sau descompunere.

Art. 21. — Alimentele sau băuturile vădit stricate, alterate ori descompuse sau acele vădit improprii a fi puse în consumație publică sau, care vădit nu întrunesc condițiunile regulamentului de față, cum ar fi bunăoară carne sau pește stricat, făină sau mălai încins, mucezit, fructe necoapte, etc., se vor distruge sau denatură pentru a nu mai puteà servi sa hrană omului, sau după cazuri nici animalelor și nici a se utiliză în altfel.

Distrugerea sau denaturarea se va ordona de organele de control afară de agentul sanitar și în forma prescrisă mai jos.

Se va dispune după cazuri, distrugerea sau denaturarea, după cum alimentul sau băutura vădit stricată mai poate servi la hrana animalelor sau în scopuri industriale, așa bună oară, carnea, peștele și mezelurile stricate se vor distruge, cerealele sau făina încinsă sau stricată, pâinea necoaptă, vinul oțețit, etc., se vor denatura cu substanțe indicate în instrucțiunile date de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale sau de laborator.

Sunt considerate ca alimente sau băuturi supuse unei grabnice stricăciuni: carnea și peștele proaspăt, icrele proaspete, mezelurile, laptele, untul proaspăt, brânza proaspătă, pâinea, berea, braga, fructele proaspete, sucul de fructe, mustul, înghețata, ciupercile proaspete, mâncările fierte, prăjiturile proaspete și conservele din cutiile cari au fost deschise pentru vânzarea treptată a conținutului lor.

Distrugerea sau denaturarea alimentelor și băuturilor vădit stricate se va face numai dacă stăpânul mărfei recunoaște sub propria lui semnătură că mărfurile sunt stricate sau improprii consumațiunii. In caz de a nu ști sau a nu putea iscăli, recunoașterea din partea stăpânului mărfei va trebui atestată de doi martori cari vor subscrie.

In caz când stăpânul mărfei se opune la denaturare sau distrugere, nerecunoscând că ea este stricată sau improprie consumației, agentul constatator va sechestra marfa încheind procesverbal constatator al faptului.

Procesul-verbal se va încheia în prezența unui martor în dublu exemplar, din care unul se va preda stăpânului mărfei sub luare de semnătură de primire atunci când a refuzat semnarea procesului-verbal.

In caz de refuz al primirii procesului-verbal, acesta se va lăsa stăpânului mărfei cu specificarea acestui refuz.

Cel de al doilea exemplar se va înainta judecătorului de ocol al circumscripției în care s'a constatat faptul, însoțit de o adresă prin care agentul constatator, cerând urgență judecării va arăta dacă marfa sechestrată este supusă la grabnică stricăciune, precum și de o probă din marfa sechestrată luată într'un singur exemplar, marfa sechestrată servind de contra probă în caz când contravenientul cere ca judecătorul să se transporte la fața locului pentru a face constatările ce ar fi necesare; cheltuelile de transport privesc pe contravenient.

Judecătorul va judeca și va pronunța hotărîrea în 48 ore în caz când marfa sechestrată este supusă la grabnică stricăciune, iar în cazul când nu se specifică grabnică stricăciune, judecătorul se va pronunța de urgență în termen de patru zile.

Pentru alimentele supuse grabnicei stricăciuni nu se ia și nu se trimit la analiză probe din marfa sechestrată, în toate celelalte cazuri se va proceda prin luare de probe, conform prescripțiunilor de mai sus.

CAPITOLUL IV

Analize, contra analize, urmăriri

Art. 22. — Organele de control, îndată după facerea inspecțiunei, vor încheia un procesverbal, conform art. 15, pe care-l vor înainta în cazul când nu s'au luat probe pentru analiză. medicului primar de județ în cazul când controlul a avut loc într'o comună rurală, în orașele nereședințe și în orașele fără medic-șef; medicului-șef al orașului când controlul a avut loc în orașele cu medici-șefi; medicului-șef al municipiului când controlul a fost făcut într'un municipiu.

Art. 23. — Când controlul s'a făcut cu luare de probe, procesul-verbal împreună cu probele se vor înainta direct la unul din laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) și de preferință la cel ce deservește regiunea sau în caz de urgență la cel mai apropiat laborator al acestui minister.

Se vor lua măsurile cuvenite ca probele să ajungă pe cât se poate de repede la locul de destinație și a nu suferi sau a se strica în timpul transportului.

Art. 24. — Despre constatările făcute prin analiză se va încheia un buletin în care se va însemna datele analitice ce se cred necesare, ca și concluziunile la cari s'au ajuns, adică dacă proba este sau nu regulamentară și în acest din urmă caz, cari sunt dispozițiunile regulamentare ce nu sunt îndeplinite sau sunt călcate

și se va cere în consecință sechestrate definitivă a mărfei.

De asemenea se va opina în ce mod marfa sechestrată urmează să fie distrusă sau denaturată, când hotărîrea de condamnare va fi rămas definitivă.

Art. 25. — Buletinele de analiză se vor trimite medicului primar de județ pentru probele provenite din comunele rurale, din orașele nereședințe și din orașele fără medic șef; și medicului șef de municipiu pentru probele provenite din municipiile respective; medicului șef de oraș pentru probele din orașele cu medic-șef de oraș.

Medicul primar de județ sau medicul șef de oraș sau de municipiu, îndată după primirea raportului laboratorului cu buletinul de analiză și procesul-verbal de luarea probelor, se va conforma concluziunilor puse de laborator pe buletinul de analiză și anume:

In cazul când probele au fost declarate neregulamentare, se va proceda la sechestrarea alimentelor sau băuturilor găsite neregulamentare, prin aplicarea de sigilii, dacă acele alimente nu au fost prealabil sechestrate provizoriu.

Se va încheia un proces-verbal, în care se va arăta cantitățile mărfurilor sechestrate, numărul vaselor, pachetelor, etc., locul unde se găsesc depuse și alte amănunte ce se vor crede necesare.

Se va consemna printr'un proces-verbal dacă marfa nu se mai găsește.

Mărfurile sechestrate se vor lăsa în pastrarea stăpânului mărfei, când el are un local fix, fiind răspunzător de păstrarea lor. In orice alte cazuri, marfa se va depune la primăria locului sau în localul autorității care a ridicat probele. Ruperea sigiliilor sau dispariţiunea în total sau în parte a mărfei atrage după sine pedepsele prescrise de legi.

In cazul când prin analiză se găsesc regulamentare alimentele sau băuturile puse prealabil sub sechestru, medicul va dispune scoaterea lor imediat de sub sechestru.

După îndeplinirea formalităților de mai sus, actele încheiate se vor înainta medicului primar de județ, medicului-șef de municipiu sau medic-șef de oraș, când recoltarea s'a făcut de medici subalterni, iar în cazul când recoltarea s'a făcut de medicii primari de județ, medicii-șefi de municipiu sau de oraș, inspectorii generali sanitari, chimiștii și medicii de laborator, actele se vor trimite Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) pentru a aplica sancțiunile prevăzute de acest regulament.

Art. 26. — Buletinele de analiza a probelor luate din mărfurile sosite la import de către șefii de vamă și găsite neregulamentare, se vor înainta vămei care a trimis proba, oprind la import marfa găsită neregulamentară.

In buletinele acestea de analiză se va specifica cauza pentru care mărfurile au fost declarate neregulamentare.

Art. 27. — Actele sau buletinele de analiză, întocmite de laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) și de laboratoarele municipiului București sau altele dependinte de serviciile sanitare locale, fac deplină dovadă și nu pot fi atacate de cât în fals.

Numai în caz de motive puternice de îndoială și numai la cererea contravenientului, în caz de apel, se poate admite o contra analiză. Contra analiza se va putea face numai asupra probei lăsată în păstrarea acelui învinovățit sau în păstrarea autorității sanitare.

La contra analiză se va examina mai întâiu condițiunile în care se prezintă proba și se va refuza facerea analizei, când proba nu a fost bine conservată sau nu prezintă sigiliile intacte și bine descifrabile.

Art. 28. — Contra analizele se vor face la unul din institutele de igienă și sănătate publică. La contra analiza ordonată, instanța de apel poate admite, la cererea proprietarului mărfei, asistența unui chimist expert numit de instanțele judecătorești și ales din tabloul chimiștilor experți recunoscuți și în acest caz contra analiza poate fi făcută, dacă apelantul consimte, la acelaș laborator care a executat prima analiză.

Onorariul chimistului, cerut de apelant, precum și taxa contra analizei percepută de laborator, privesc pe apelant.

Laboratorul care face contra analiza, va cere laboratorului care a făcut prima analiză, copia după primul buletin de analiză, precum și informațiunile ce se vor crede necesare.

Raportul de contra analiză se va depune cel mai târziu în 15 zile dela data achitărei taxelor către laborator. In cazul când aceasta nu e posibil, laboratorul va anunța instanța judecătorească cerând prelungirea termenului, arătând și motivele.

Laboratorul care face contra analiza va comunica celui care a făcut prima analiză rezultatul contra analizei.

Art. 29. — Alimentele sau băuturile sechestrate se țin sub sechestru până când deciziunea de condamnare a rămas definitivă, fie prin neapelare, fie prin respingerea apelului, când urmează a se distruge sau denatura, după cum se arată în concluziunile analizei. Distrugerea sau denaturarea se va ordona însă de îndată, în cazul când proprietarul mărfei neregulamentare declară în scris că renunță la apel.

Art. 30. — Scoaterea din comerț sau consumațiune a alimentelor și băuturilor găsite neregulamentare se face prin distrugere sau denaturare. In cazul când substanța alimentară poate fi vătămătoare sănătății și chiar dacă ar suferi transformări sau prin prelucrare ea nu ar mai putea fi întrebuințată fără pericol, se va distruge prin îngropare, prin tratare cu substanțe denaturate, var, fenol, petrol, etc., ardere, etc.

Când produsele declarate ca neregulamentare se pot utiliza la alte scopuri decât la hrană sau se pot extrage din ele părți utilizabile de o va-

loare oarecare, acele alimente pot fi denaturate în aşa fel ca alimentul sau băutura să poată servi acelor scopuri sau să se poată extrage părţile utilizabile, luându-se măsurile ca părţile vătămătoare sau improprii consumaţiunii, să nu mai poată servi la hrană.

In cazul în care un aliment sau o băutură se poate aduce în condiţiuni regulamentare printr'o nouă preparare sau printr'o manipulare permisă de regulament, se poate îngădui această operaţiune fără a se mai denatura marfa. Aceste operaţiuni ca şi transportul eventual al mărfii se vor face sub privigherea unui medic sau chimist delegat de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, (direcţia sănătăţii).

Propietarul mărfei, odată cu cererea, va depune şi sumele necesare pentru deplasarea acestui funcţionar.

Invoirea pentru prepararea sau prefacerea arătată mai sus, se va putea da numai de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), în urma avizului laboratorului care a făcut analiza mărfei.

Pentru mărfurile sosite la import în vămi sau intrepozite şi cari nu pot fi expediate la locul de origină, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii) va soluţiona fiecare caz în parte.

Art. 31. — Pentru analizele cerute de autorităţile de Stat, judeţ şi comună, altele decât acele depinzând de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), precum şi pentru analizele cerute în interes particular sau pentru tranzacţiuni comerciale, laboratorul va percepe o plată după un tarif aprobat de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii).

Spesele de deplasare făcute de către medici şi chimişti în interesul particular al solicitatorilor vor fi suportate de cei interesaţi.

Se va da prioritate analizelor care au de scop controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale.

Art. 32. — Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii) va da ordonanţe şi instrucţiuni pentru desvoltarea şi precizarea regulamentului de faţă, atunci când nevoia va cere.

CAPITOLUL V

Apa potabilă

Art. 33. — Se consideră ca apă potabilă, o apă naturală care, pentru a fi proprie să servească la alimentarea omului şi să fie băută cu plăcere, trebue să îndeplinească următoarele condiţiuni fizice, chimice şi bacteriologice.

1. O apă potabilă trebue să fie limpede, incoloră, fără miros şi fără vreun gust particular.
2. Să fie cu totul lipsită de materii străine în suspensiune.
3. Să aibă gust plăcut, temperatura să nu varieze în mod simţitor în cursul anului şi să nu treacă de 15° C.
4. Să conţină în disoluţiune aer şi acid carbonic.
5. Din punct de vedere al compoziţiunii chimice să nu depăşească următoarele limite, raportate la un litru de apă:

Rezidiu fix (uscat la 105° C.)	500 mgr.
„ calcinat	450 mgr.
Duritatea totală (grade germane)	20 gr.
Sesquioxid de fier	5 mgr.
Anhidridă sulfurică	60 mgr.
„ azotică	5 mgr.
Clor	20 mgr.
Silice	30 mgr.
Amoniac liber	0,02 mgr.
„ albuminoid	0,05 mgr.

Să nu consume mai mult de 8—10 miligrame permanganat de potasiu pentru oxidarea substanţelor organice dintr'un litru de apă.

Să nu conţină: nitriţi, hidrogen sulfurat, sulfuri, nici săruri metalice precipitabile prin hidrogen sulfurat sau sulfhidrat de amoniu, cu excepţie de urme de fier, aluminiu şi mangan.

6. Din punct de vedere bacteriologic apa potabilă nu trebue să conţină germeni patogeni.

Art. 34. — *Luarea probelor pentru analiza fizică şi chimică.* Cantitatea necesară este de 1—2 litri.

Proba se va lua de preferinţă în sticle incolore (albe) şi închise cu dopuri de sticlă şlefuite, iar în lipsă, cu dop de plută nouă, spălat bine cu apa din care se ia proba. Sticlele vor fi bine curăţite cu nisip, cenuşe sau prin alte mijloace mecanice şi apoi spălate de mai multe ori cu apa din care se ia proba. Sticlele sunt umplute aşa ca să rămână sub dop un spaţiul gol de circa 2—3 cm. înălţime.

Când se examinează o sursă nouă nu se va lua probe decât după ce apa s'a limpezit şi fără a o turbura prin operaţiunea luării probelor.

Când se ia probe la o pompă se va pompa mai întâi apa fără întrerupere timp de 5—10 minute, şi tot timpul cât durează luarea probei se va menţine o curgere regulată.

Când se analizează pentru prima oară o apă destinată a alimenta localităţi mai populate, se va căuta pe cât posibil ca probele să fie luate de către chimişti şi bacteriologi. In orice caz acela care va proceda la luarea probelor va face constatările ce se vor nota, asupra bazinului de alimentaţie, debitul, temperatura aerului şi a apei, locul şi ora când s'a luat proba, condiţiunile tehnice locale, etc.

Analiza trebue să se facă în primele zile după sosirea probei la laborator.

Autoritatea sanitară care recoltează proba pentru control va trebui să arate în procesul-verbal de recoltă: starea sanitară a localităţii, făcând menţiune în caz când ar exista bănueli că apa este contaminată, starea în care este intreţinut puţul şi dacă există împrejurimi care ar putea influenţa izvorul (latrine, grajduri, depozit de gunoae, fabrici, etc.).

Art. 35. — Examenul bacteriologic al apei. Examenul bacteriologic al apei va fi efectuat după ce se va avea asigurarea că proba a fost

luată cu toate îngrădirile cerute de tehnica prelevărilor de apă pentru acest scop.

Luarea probelor pentru analiza bacteriologică. Se va face în sticle cari au fost în prealabil sterilizate, astupate cu dop de sticlă sau în lipsă cu dopuri de plută și ceruite. Când apa se ia dela pompă sau robinet se pompează și se lasă să curgă timp de 5—10 minute, fără întrerupere, pentru a îndepărta apa care a stagnat în tub.

Din puțuri fără pompă se recoltează sau cu ajutorul flaconului legat cu sfoară sau se ia proba din găleata care a fost în prealabil bine spălată cu apă din puț. Acolo unde posibilitatea permise se vor întrebuința dispozitive speciale (G. Roux, Miquel, etc.).

Când proba se ia din râuri sau locuri, se scufundă sticla în sens contrar curentului și nu prea aproape de țărm.

Apa recoltată trebuie transportată la laborator în maximum 12 ore, când apa este pură, iar când este bănuită că este impură, în maximum 6 ore dela recoltare; recomandându-se ca flacoanele în timpul transportului să fie răcite cu ghiață, iar în lipsa acesteia se va adăoga apei recoltate 8—10% clorură de sodiu.

Când transportul în timpul sus menționat nu este posibil, parte din însămânțări și în special acelea care se fac în vederea numărătorii, se efectuează la fața locului.

La luarea probei se vor menționa toate condițiunile locale, data prelevării și dacă proba nu a fost luată după un timp ploios.

Examenul bacteriologic va cuprinde analiza bacteriologică cantitativă.

La analiza bacteriologică se vor face următoarele determinări:

a) *Prezența germenilor de putrefacție* (lichefierea gelatinei, degajarea de mirosuri putride sau amuniacale, etc.), ca proteus vulgaris, bacterii fluorescente, micrococus prodigiosus, spirili, etc.;

b) *Prezența de baccili coli*, având-se în vedere scara vincent pentru colimetrie:

apă cu	10.000—50.000	coli pe 1 litru	apă periculoasă
„ „	1.000—10.000	„ „ „ „	„ rea
„ „	100— 1.000	„ „ „ „	„ suspectă
„ „	500— 100	„ „ „ „	„ mediocră
„ „	10— 50	„ „ „ „	„ bună

c) *Prezența germenilor patogeni* și în special pentru vibrionul holeric se va întrebuința tehnica specială a însămânțărilor de apă peptonată concentrată.

La analiza cantitativă se va întrebuința procedeul diluțiilor și însămânțărilor pe plăci cu gelatină (culturi la 20°) și pe plăci agar, (culturi la 37°). Culturile se vor urmări 10—14 zile.

Interpretarea rezultatelor în legătură cu numărul microbilor se va face după scara Miquel:

apă exces. de pură . .	0—10	germeni pe 1 cmc.
„ f. pură	10—100	„ „ „ „
„ pură	100—1000	„ „ „ „
„ mediocră . . .	1000—10000	„ „ „ „
„ impură	10000—100000	„ „ „ „
„ f. impură . .	100000—germeni în sus pe 1 cmc.	

Rezultatele bacteriologice trebuiesc coroborate cu cele chimice.

Art. 36. — Interpretarea datelor chimice se va face pe baza prevederilor art. 33, ținând seama de compozițiunea apei locale necontaminate, de natura geologică a terenului, precum și de alte constatări consemnate la luarea probei cari pot influența compoziția apei.

CAPITOLUL VI

Ape gazoase artificiale, limonade gazoase

Art. 37. [1]—Nimeni nu va putea începe instalarea unei fabrici de apă gazoasă fără o prealabilă autorizație din partea autorității respective, bazată pe raportul favorabil al laboratorului, asupra analizei apei ce urmează a servi la fabricare și cu avizul conform al consiliului de igienă și salubritate local.

Art. 38. — Fabricile de ape gazoase artificiale și limonăzi gazoase nu vor putea funcționa fără prealabilă autorizare dată de autoritatea comunală, în urma avizului favorabil al consiliului de igienă respectiv, bazat pe raportul favorabil al laboratorului.

Fabricile de băuturi gazoase vor fi instalate într'un local spațios și care se poate ventila.

Localul va avea încăperile necesare, după felul și cantitatea produselor de fabricațiune, în număr de cel puțin trei și anume: o cameră pentru fabricațiune, o cameră pentru spălat și curățat sticlele și o cameră pentru conservarea materialelor prime.

Fabrica va fi de zid, plafonul va fi vopsit cu ulei; pereții vor fi vopsiți în ulei sau acoperiți cu plăci de faianță, cel puțin până la 2 metri; podeaua va fi impermeabilă și prevăzută cu canaluri de scurgere prin care apele dela fabricare sau murdare să se scurgă în canalurile publice sau cisterne.

Aparatele în care se impregnează apa cu acid carbonic ce umplu flacoanele și sifoanele, precum și tuburile prin care se scurge apa gazoasă, vor fi bine cositorite sau argintate.

Afară de cele necesare pentru fabricarea de băuturi gazoase, fiecare fabrică va avea aparate mecanice perfecționate, pentru spălarea și curățirea vaselor în care se conservă sau se debitează băuturile. Camera de spălare va fi separată de camera de umplere a sticlelor.

Lucrătorul va fi protejat cu măști și mănuși protectoare.

Art. 39. — Apa ce se va servi la prepararea băuturilor gazoase va întruni toate condițiunile prescrise pentru apele bune de băut.

In localitățile în cari sunt aprovizionări centrale cu apă se va întrebuința apa din conductele publice aduse în fabrică. Numai în localitățile unde asemenea aprovizionări nu există, fabrica se va aproviziona cu apă de fântână. Aceste fântâni vor întruni toate condițiunile pres-

1) Prin I. D. R. Nr. 570 din 10 martie 1934, s'a aprobat suspendarea art. 37, 38, 44 și 45 ale acestui regulament, pe timp de 2 ani.

crise de igienă, adică vor fi acoperite, prevăzute cu ghizduri impermeabile, cu pompă și pe cât posibil cu țevi care să conducă apa la rezervorul din interiorul fabricei.

Când apa fântânii localului de fabrică sau unei localități se constată prin analiză că nu întrunește condițiunile cerute apelor potabile, i se va impune fabricantului de către organele sanitare de control, după împrejurări, aducerea apei din alte fântâni, fierberea sau distilarea apei.

Aducerea apei în toate cazurile se va face numai prin conducte (țevi).

Art. 40. — Acidul carbonic ce servește la prepararea băuturilor gazoase va fi liber de orice impurități și va îndeplini condițiunile prescrise de acest regulament.

Pentru prepararea apelor gazoase artificiale se va întrebuința numai acid carbonic lichid, fiind cu desăvârșire interzis fabricanților de ape gazoase de a-și prepara acidul carbanic prin degajare din carbonați și acizi.

Art. 41.—Apa gazoasă va fi perfect limpede, fără vreun sediment sau depozit de impurități provenite din rea corservare sau preparare sau din umplerea sticlelor și sifoanelor murdare; va fi incoloră, fără vreun gust sau miros afară de cel ințepător plăcut, caracteristic apei saturate cu acid carbonic pur. Va fi liberă de orice impurități care ar putea proveni din acidul carbonic ce a servit la prepararea, ca hidrogen sulfurat, hidrogen, arseniat, oxid de carbon, acid sulfuric, etc.

Este oprit a se introduce apa gazoasă în sifoane sau sticle dacă acestea din urmă nu au fost curățite și spălate.

Art. 42. — Ținerea, prepararea și debitarea în sifoane a apei gazoase îndulcite, însă nearomatizată și neacrită (sodă dulce) este oprită.

Art. 43. — Vasele și recipientele metalice cari servesc la fabricarea, păstrarea și debitarea în cantități mari a apei gazoase, vor fi bine smălțuite cu smalț insolubil, sau argintate ori cositorite cu staniu tehnic pur, adică staniu care nu conține decât cel mult 1 la sută impurități.

Armăturile metalice ale sifoanelor în cari se debitează apa gazoasă vor fi confecționate exclusiv atât în părțile lor exterioare cât și în cele interioare, din aluminium tehnic pur care să nu conțină decât cel mult 1 la sută impurități. Ele pot fi confecționate din sticlă sau perțelan.

Orificiul de scurgere va purta un capac care să se închidă în mod automat și astfel construit incât să excludă posibilitatea de a se introduce în gură sau a i se da altă întrebuințare.

Părțile de cauciuc din armături cari vin în contact cu apa gazoasă, nu trebue să conțină compuși de plumb, zinc sau bariu, ce se pot extrage cu o soluție de 10 la sută acid acetic sau compuși din stiblu sau cadmiu, ce se pot extrage cu o soluție de 5 la sută acid tartric, când cauciucul bine divizat se încălzește o jumătate de oră, pe baie marie, în proporție de 5 gr. cauciuc cu 25 cmc. soluție acidă.

Art. 44. — Dela punerea în aplicare a acestui regulament nu se va mai da nici o autorizare pentru deschiderea unei fabrici de apă gazoasă, până ce nu va îndeplini cerințele de față, relativ la sticlele destinate pentru conservarea și debitarea apei gazoase, al cărui model va fi prezentat mai întâiu laboratorului regional al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), spre a-și da avizul. Acest aviz și model se vor depune odată cu cererea de autorizare. Modelul aprobat nu poate fi schimbat decât printr'o nouă autorizare.

Art. 45. — In caz când prepararea apei gazoase se permite a se face afară din fabrici, pe străzi, piețe, cu aparate ce corespund acestui scop și cu acid carbonic comprimat, aparatele, apa, acidul carbonic, precum și celelalte ingrediente vor îndeplini condițiunile impuse prin acest regulament.

Autorizarea de funcționare a acestor aparate se va da de autoritatea comunală, în urma unui aviz favorabil al consiliului de igienă local.

Nu se pot instala aceste aparate pe străzile sau în localitățile unde nu sunt conducte de apă sau unde nu există o aprovizionare centrală de apă. Recipientul pentru impregnarea apei cu acid carbonic va fi pus în directă legătură cu conducta publică de apă. Deasemenea mesele de debit vor fi ținute curate și vor fi prevăzute cu un robinet de apă, tot din conductul public, spre a servi la spălarea paharelor în care se debitează apa gazoasă.

Siropul sau ingredientele ce servesc la aromatizare vor îndeplini condițiunile prescrise de acest regulament.

Art. 46.—*Limonăzile gazoase* sunt băuturi cari conțin incorporate, pe lângă acid carbonic, substanțele îndulcitoare aromatizatoare, eventual un colorant și cari sunt acidulate cu acid citric, tartric, lactic, sau zeamă de lămâie.

Ingredientele ce servesc la prepararea limonăzilor gazoase vor fi numai acele prevăzute de acest regulament, intrunind următoarele condițiuni:

a) Apa gazoasă va indeplini prescripțiunile prevăzute de acest regulament;

b) Siropul ce servește la îndulcirea limonăzilor va fi preparat din zahăr (zaharoză) bine rafinat sau din glucoză bine rafinată și care va îndeplini prevederile regulamentului. Siropul preparat din zaharoză va avea concentrațiunea de două părți zahăr și o parte apă, bine fiert, despumat și clarificat.

Substanțele permise la aromatizarea siropului sau limonăzilor vor fi cele prevăzute la art. 211;

c) Colorile întrebuințate la prepararea limonăzilor vor fi de natură vegetală sau artificială și anume dintre acelea permise de regulament.

Nuanțele permise sunt: galben, roșu, portocaliu și brun.

Nu se permite punerea în consumație a limonăzilor intens colorate.

Art. 47.— Tipurile de limonăzi permise a se pune în consumațiune publică sunt acelea cari au o aromă bine definită, de lămâie, portocale

sau de un amestec al lor, smeură, trandafir sau geranium și vanille.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), pe baza avizului laboratoriilor sale de chimie, va putea autoriza prepararea și a altor tipuri de limonăzi.

Art. 48. — Limonăzile gazoase vor contine cel puțin 5 la sută zahăr și nu vor conține mai mult decât 0,1 la sută vol. alcool. Siropurile întrebuințate la fabricarea lor vor corespunde prevederilor regulamentului de față.

Limonăzile gazoase vor fi perfect limpezi, nu vor conține sediment, provenit din depunerea ingredientelor întrebuințate la preparare sau din cauza conservării neîngrijite sau nespălării sticlelor.

Este oprit a se introduce limonada în sticlele cari nu au fost prealabil curățite și spălate.

Limonăzile vor avea un gust dulce, aromatic și acrișor.

Este oprită întrebuințarea zaharinei sau a altor substanțe îndulcitoare artificiale în prepararea siropurilor și a limonăzilor gazoase.

Deasemenea e oprită întrebuințarea saponinei și a oricăror substanțe ce formează spumă când lichidele ce le conțin sunt vărsate sau agitate.

Art. 49. — Limonăzile ce se vor găsi rău preparate prin reaua întrebuințare sau combinare a materialelor ce servesc la preparate, limonăzile cu gust displăcut, particular, supracolorate sau conservate în sticle murdare, se vor opri și scoate din consumațiunea publică.

Art. 50. — Debitarea limonăzilor se va face numai în sticle închise: cu dopuri de pământ ars, smălțuit, sau cu dopuri igienice analoage cu acelea în cari se debitează apele gazoase mineralizate sau cu capsule metalice căptușite cu plută.

Este oprită debitarea limonăzilor în sticle închise cu bile de sticlă și rondele de cauciuc; actualele sticle cu bilă vor fi complet înlocuite, în termen de un an dela data promulgării regulamentului de față.

Art. 51. — Fabricile de băuturi gazoase vor ține materialele de preparat într'un loc curat și le vor conserva în vase curate proprii pentru acest scop și prevăzute cu etichete cari să corespundă conținutului.

Art. 52. — Sticlele și sifoanele de apă gazoasă și de limonadă gazoasă și armăturile sifoanelor vor purta încrustate în sticle sau metal, numele fabricii și fabricantului. Aceeaș denumire va trebui să se găsească și pe trăsurile cari debitează și transportă băuturile gazoase.

Nu este permis fabricanților de băuturi gazoase a ține în fabrică sau a pune în vânzare produsele fabricatiunii lor în flacoane și sifoane, cari poartă numele altor fabrici, sau în sticle cari au o marcă deosebită de aceia de pe armătura sifoanelor sau în modele de sticlă cari n'au fost aprobate.

Nu este permis fabricantului de băuturi gazoase de a transporta în trăsuri cu inscripția numelui său, flacoane sau sifoane ce aparțin altor fabrici sau cu modele neaprobate.

In caz când o fabrică cumpără materialul unei alte fabrici sau schimbă cu alta sifoanele sale, fabricantul va fi dator a marca prin încrustare pe armăturile sifoanelor numele fabricii sale.

Asemenea și pe vasele de sticlă va marca prin corosiune, firma sa, desfigurând pe cea veche.

Nu vor putea obține autorizarea de funcționare decât fabricile cari vor face dovada că posedă un număr suficient de sticle:

a) Pentru municipii cel puțin 3.000 de sticle pentru apă gazoasă și 2.000 de sticle pentru limonăzi;

b) Pentru celelalte localități cel puțin 2.000 de sticle pentru apă gazoasă și 1.000 de sticle pentru limonăzi;

c) Pentru târguri cu populație mică sau pentru comunele rurale, consiliul de igienă local va hotărî numărul minim de sticle necesare.

Art. 53. — Sifoanele și flacoanele găsite umplute în fabrici vor fi considerate ca fiind puse in consumațiune și prin urmare vor trebui să întrunească toate condițiunile cerute de regulament.

Art. 54. — Debitanții vor ține sifoanele și limonăzile în stare de perfectă curățenie. Transportul pentru distribuire se va face în vehicule închise.

Art. 55. — *Prafurile și pastilele pentru limonăzi și preparațiunile analoage* trebue să fie preparate cu săruri și acizi organici proprii pentru aceasta și cari îndeplinesc condițiunile cerute de farmacopeea română în vigoare. Ele vor conține numai substanțe îndulcitoare aromatice și coloranții permiși pentru prepararea limonăzilor gazoase. Este interzis de a se reprezenta fructe pe ambalaje și etichetele acestor preparate.

CAPITOLUL VIII

Băuturi artificiale fără alcool și negazoase

Art. 56. — Pentru fabricarea băuturilor fără alcool, altele decât vinurile, cidrul și berea fără alcool, și negazoase, se permite întrebuințarea numai a acizilor următori: acid tartric, acid citric și acid lactic.

Aceste băuturi nu pot conține mai mult decât 0.5 la sută alcool. Se permite colorarea lor cu coloranții permiși de acest regulament; ele nu vor putea și intens colorate.

Substanțele permise pentru aromatizarea lor vor fi naturale, extrase din fructe sau părți de plante.

Art. 57. — Băuturile artificiale fără alcool și negazoase vor îndeplini condițiunile prevăzute pentru limonăzile gazoase.

Art. 58. — Vasele și sticlele cari conțin aceste băuturi, chiar când ele poartă un nume de fantezie, vor fi prevăzute cu etichete pe cari se va scrie: „băutură artificială fără alcool"

CAPITOLUL VIII

Apa artificial mineralizată

Art. 59.—Apele artificial mineralizate sunt ape în cari s'au introdus săruri minerale de natura celor ce se găsesc în apele minerale naturale și la cari se poate încorpora și acid carbonic.

Art. 60. — Apele artificial mineralizate se vor prepara după anumite formule aprobate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (serviciul balneo-climatic), bazat pe avizul favorabil al comisiei superioare balneo-climatice.

Art. 61. — Până la facerea unei legi balneo-climatice, pentru obținerea autorizațiunii de a fabrica apa artificial mineralizată, se vor îndeplini formalitățile cerute de legea sanitară și regulamentul institutiilor hidro-minerale si climatice.

Art. 62.— Apele artificial mineralizate nu vor fi decât ape de masă, fiind oprit a se prepara ape cu caracter medicamentos, altele decât apele purgative.

Nu este permis deci a se scrie pe eticheta sticlei cu apă de masă, nici o indicație de întrebuințare în anumite boli și nici formula de compoziție. Etichetele vor avea aprobarea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății).

Serviciul balneo-climatic va comunica laboratoarelor oficiale autorizațiile date si formulele aprobate.

Art. 63.— Atât localul cât și aparatele întrebuințate vor fi ținute în perfectă stare de curățenie.

Localul va avea cel puțin 4 încăperi și anume: fabrică, laborator, sală de spălarea sticlelor si magazie.

Materialele de preparare se vor ține într'un loc curat, conservate în vase curate, proprii pentru acest scop și prevăzute cu etichete cari să corespună conținutului.

Sticlele vor fi perfect curate și închise cu dopuri curate.

Art. 64.— Apa întrebuințată la prepararea apelor artificiale mineralizate va fi numai apă distilată sau apă potabilă din conductă, cu compoziții chimice bine definite.

Sărurile ce se vor întrebuința vor îndeplini condițiunile cerute de farmacopeea română în vigoare.

Acidul carbonic va trebui să îndeplinească condițiunile cerute de acest regulament.

Art. 65. — Fabricile de ape artificiale mineralizate vor fi obligate a avea un conducător efectiv competinte, cu titlul de doctor sau licențiat în științele fizico-chimice sau farmacie, autorizat de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) ; el este obligat a avea un domiciliu stabil în localitate și este răspunzător de buna preparare și de compozițiunea apelor minerazilate. In caz de abateri grave, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății) pe baza analizelor de control și a raportului de constatare al laboratorului regional sau al medicului sanitar, în afară de penalitatea prevăzută de lege, va putea retrage autorizația dată fabricii :

1. Conducătorul tehnic al fabricii va fi solidar răspunzător împreună cu proprietarul fabricii de orice abatere constatată la legile și regulamentele în vigoare.

2. Pentru abateri grave se va putea retrage și dreptul de a conduce fabrici de ape artificial mineralizate.

3. Unul și acelaș conducător tehnic nu poate conduce decât o singură fabrică.

Instalațiunile și aparatele fabricii vor îndeplini condițiunile prevăzute de acest regulament pentru apele gazoase.

Art. 66. — Substanțele cu caracter pur medicamentos nu se vor autoriza pentru prepararea apelor artificial mineralizate.

Art. 67. — Apele artificiale mineralizate se vor debita numai în sticle incolore.

CAPITOLUL IX

Accidul carbonic lichid

Art. 68.— Acidul carbonic lichid, comprimat în tuburi metalice rezistente, pentru a putea fi întrebuințat la impregnarea băuturilor gazoase, ca limonada, sifoane, ape mineralizate, vinuri spumoase gazeificate etc., trebuie să îndeplinească anumite condițiuni și anume :

Să conțină cel puțin 99 la sută acid carbonic.

Să nu conțină mai mult ca 0,2 la sută oxid de carbon și urme de aer (oxigen și azot).

Să fie liber de produse empireumatice, de acid sulfuric, sulfuros sau nitros etc.

Gustul să fie acru pronunțat, fără alt caracter.

După evaporarea acidului carbonic din bombă să nu rămână lichide uleioase sau gudronoase, cu miros neplăcut.

Fabricile cari vor prepara acid carbonic lichid vor adapta la bombele, în care se comprimă pentru a se da în comerț, ventile de reducțiune a presiunii, sau manometre și vor imprima numele fabricii și localitatea.

La întrebuințarea acidului carbonic lichid se vor lua toate măsurile necesare pentru a preîntâmpina orice accident. Conducerea gazelor până la recipientul în care se află băutura ce se impregnează se va face în condițiunile menționate la prepararea băuturilor gazoase.

Este oprită vânzarea și întrebuințarea în industriile alimentare a acidului carbonic lichid provenit din degajarea din carbonați cu acizi.

Fabricile de acid carbonic vor sta sub controlul permanent al autorităților sanitare, fiind responsabile de orice abatere dela acest regulament.

CAPITOLUL X

Ghiața

Art. 69.— Pentru răcirea alimentelor și băuturilor se poate întrebuința atât ghiața artificială cât și cea naturală în condițiunile prevăzute de regulamentul de față.

Ghiața artificială trebue să fie fabricată din apă care îndeplinește condițiunile de potabilitate arătate de acest regulament.

Apa întrebuințată la fabricare va proveni din conductele publice sau în lipsa acesteia, dela alte surse, dovedite prin analiză că sunt potabile.

Ghiața artificială pentru a putea veni direct în contact cu alimentul va trebui atât la fabricațiune, cât și în timpul manipulării ei, să fie ferită de orice contact care ar putea să o impurifice sau să o contamineze.

Art. 70. — Ghiața naturală provenită din râuri, bălți, etc., nu va putea fi exploatată decât în urma autorizației dată pe baza analizei apei provenită din topirea gheței și recoltată de organele sanitare locale.

Ghiața naturală nu poate servi la răcirea directă a alimentelor și băuturilor ; între stratul de ghiață și aliment trebuie să se găsească un strat impermiabil care să excludă cu totul posibilitatea contactului direct între ghiață și alimente.

Pentru transportul și conservarea produselor alimentare, ca pescării și carne, cari pentru a putea fi consumate, vor trebui să sufere preparațiuni în urma cărora pot fi folosite fără pericol (fierbere, frigere, etc.), se poate permite contactul direct al acestora cu ghiața naturală, acolo unde lipsesc fabrici de ghiață artificială.

Art. 71. — Autorizația pentru fabricarea gheței *artificiale* se dă de către consiliul de igienă respectiv, în urma analizei chimice și bacteriologice a apei.

Autorizația pentru exploatarea gheței *naturale* se va da de către autoritățile sanitare locale, în urma rezultatului favorabil al analizei apei provenită din topirea gheței.

Atât fabricile cât și depozitele de ghiață vor sta sub controlul permanent al autorităților sanitare.

Pentru analiza gheței se va lua o bucată de ghiață, care să reprezinte o secțiune prin bolc. iar apa rezultată prin topirea gheței se va analiza după metodele obișnuite și va trebui să corespundă cerințelor chimice și bacteriologice prevăzute pentru apele potabile.

Art. 72. — Autoritățile sanitare vor interzice exploatarea ghieței din bălțile dovedite contaminate și vor supraveghia respectarea dispozițiunilor indicate, scoțând din consumație alimentele sau băuturile cari au venit în contact direct cu ghiața naturală.

Căruțele în care se transportă ghiața artificială sau cea naturală vor fi închise și întreținute în perfectă stare de curățenie ; pereții interiori și stelajul vor fi capitonați cu tablă galvanizată.

Pe pereții exteriori ai căruței se va pune o inscripție vizibilă, arătând felul gheței și numele fabricantului.

La descărcare, blocurile de ghiață vor fi prinse cu cârlige cu ghiare și depuse pe grătare de lemn. Depozitarea se va face în lăzi capitonate cu tablă galvanizată ; ghiața va fi spălată sub un jet de apă, înainte de întrebuințare.

CAPITOLUL XI

Laptele și derivatele lui

Art. 73. — Prin lapte se înțelege produsul integral, obținut prin mulgerea totală și neîntreruptă a animalelor producătoare de lapte, pentru hrana omului, animale sănătoase, bine hrănite și nesupuse la munci grele ; laptele nu va conține colostru.

Sub denumirea de lapte, fără altă explicație, se înțelege totdeauna laptele de vacă. Laptele altor animale, ce se aduce în comerț, va purta pe lângă denumirea de lapte și pe aceea a animalului dela care provine.

Mulgerea laptelui ca și manipulările la cari este supus, ca filtrare, răcire, pasteurizare, sterilizare, transportare, conservare etc., trebuiesc făcute cu cea mai mare îngriire și curățenie.

Art. 74. — Animalele de lapte se vor hrăni cu nutreț de bună calitate și se vor adăpa cu apă curată, bună de băut.

Este oprit a se hrăni animalele de lapte cu nutreț stricat, intrat în descompunere, cu miros rău, etc.

Medicii veterinari oficiali vor inspecta periodic animalele al căror lapte se aduce în consumațiune publică, grajdurile în care se țin acele animale, ca și uneltele, aparatele și vasele care servesc la mulgerea, la păstrarea, măsurarea și transportarea laptelui.

Organele sanitare pot cere să se facă acest control și atunci când vor crede că este necesar.

Se va opri mulgerea animalelor bolnave. Se vor îndepărta și izola animalele care sufăr de vreo boală infecțioasă acută sau cronică. Privitor la starea sanitară a vitelor, grajdurilor, se vor păzi cu strictețe prescripțiunile regulamentului de poliție veterinară.

Art. 75.— Dacă se îmbolnăvește un animal producător de lapte, proprietarul sau înlocuitorul său va înștiința îndată autoritatea comunală Primarul are îndatorirea de a anunța autoritatea veterinară respectivă pentru luarea măsurilor cuvenite.

In caz de boală infecțioasă se va opri vânzarea laptelui dn toată lăptăria respectivă, încă 6 zile după încetarea boalei și după desinfectarea grajdului.

Art. 76. — Persoane atinse de boli contagioase sau de boli care provoacă desgust, nu vor putea fi întrebuințate la mulgere, la manipulările la care e supus laptele sau la vânzarea lui.

Art. 77. — Nimeni nu poate face comerțul cu lapte decât în baza unei autorizațiuni speciale. Pentru acei care vor să pună în vânzare laptele produs de vitele lor, autorizația se va da de către primăria locală, serviciul veterinar, în conformitate cu legea de poliție veterinară și regulamentul ei, comercianții ambulanți fiind obligați să poarte asupra lor carnetul prevăzut de acest regulament și a-l prezenta organelor de control.

Pentru funcționarea lăptăriilor care prelucrează laptele și derivatele lui, autorizația se va da de către autoritatea sanitară locală și pe

baza constatărilor făcute de către medicul veterinar dacă industria posedă grajduri cu vite.

Pentru punerea în comerţ a laptelui în localurile publice (lăptării) autorizaţia se va da de către organele sanitare locale.

Art. 78. — Localurile lătpăriilor în cari se păstrează sau se manipulează laptele vor fi curate, răcoroase, bine aerate, cu totul separate de grajd. Aceleaşi condiţiuni vor trebui să îndeplinească şi localurile în care se face comerţ cu lapte. Pereţii camerelor acestor localuri vor fi vopsiţi în ulei, sau acoperiţi cu plăci de faianţă, cel puţin până la înălţimea de 2 metri. Pardoseala va fi de beton cimentat.

Localurile arătate mai sus nu vor putea servi ca locuinţe sau dormitoare, nici ca depozite pentru obiecte murdare (rufe purtate), vestminte, obiecte de aşternut, sau pentru obiecte care ar putea să comunice laptelui gust ori miros particular. Aceste localuri vor fi prevăzute cu canaluri de scurgere şi cu conducte de apă.

Art. 79.— Vasele ce servesc pentru păstrarea, transportarea sau vânzarea laptelui, vor fi făcute din aluminiu tehnic pur sau din alte metale bine cositorite cu cositor curat, îndeplinind condiţiunile de puritate cerute de acest regulament. Acestea vor fi totdeauna închise (prevăzute cu capac).

Ele vor fi ţinute în stare perfectă de curăţenie şi se vor spăla cu leşie şi apă curată. Forma vaselor va fi aşa aleasă, ca ele să se poată uşor şi complet spăla.

Pe vasele în care se ţine sau se transportă laptele se va găsi o tăbliţă pe care se va arăta felul laptelui conţinut în ele, precum şi numele lăptarului.

Căruţele cu care se transportă laptele vor fi curat întreţinute şi vor purta pe ele numărul permisului de vânzare. Este oprit a se transporta în aceste căruţe, odată cu laptele, apă, precum şi obiectele dela cari laptele se poate impurifica.

Autorităţile sanitare locale cu avizul consiliilor de igienă respective, pot lua dispoziţiuni pe care le vor crede necesare pentru a asigura transportul şi debitarea laptelui în cele mai bune condiţiuni.

Art. 80. — Laptele ce se aduce în comerţ trebuie să îndeplinească condiţiunile prevăzute de acest regulament.

Este oprit a aduce în comerţ laptele care a suferit diferite operaţiuni, în urma cărora compoziţia lui normală a fost modificată, micşorându-i valoarea şi calităţile nutritive.

Este falsificat laptele căruia i s'a adăogat apă în orice proporţie, substanţele neutralizatoare şi antiseptice de orice natură sau orice alte substanţe străine care nu intră în compoziţia lui naturală, precum: amidon, făină, clorură de sodiu etc.

De asemenea se consideră falsificat laptele din care va lipsi cantitativ vreunul din componenţii lui normali.

Laptele smântânit poate fi pus în comerţ numai în condiţiunile impuse de acest regulament.

Art. 81.— Este oprit a se aduce în comerţ:

a) Laptele care are un gust sau miros particular displăcut, lapte stricat, grunjos, colorat roşu sau în alt mod în întreaga lui massă sau care prezintă nuanţe de diferite culori;

b) Laptele colostral, adică laptele secretat în cele dintâi 8 zile după fătare;

c) Laptele provenit dela animale atinse de boale cari pot influenţa asupra laptelui şi asupra sănătăţii consumatorului, ca boale de uger, de tuberculoză, de variolă, de dalac, de pneumonie contagioasă, de septicemie, de gălbenare, pe desinterie, hemoglobinurie, etc.;

d) Laptele provenit dela animale, cărora li s'a administrat medicamente ce pot trece în lapte, compuşii arsenului, mercurului, etc.;

e) Laptele ce conţine impurităţi provenite dela muls sau conservare neîngrijită;

f) Laptele amestecat provenit dela animale de specii diferite.

Art. 82. — Laptele îndată după mulgere se va îndepărta din grajdul în care a avut loc mulgerea. Manipulările la cari poate fi supus laptele sunt: filtrarea sau strecurarea prin pânză, site sau alt material propriu acestui scop, răcirea, pasteurizarea, sterilizarea, omogenizarea (împiedecarea separării corpilor graşi prin mijloace mecanice, etc.).

Art. 83. — Controlul laptelui se face de către organele de control prevăzute la art. 5 şi 6. Ele îl vor exercita zilnic şi foarte sever spre a împiedică punerea în comert a laptelui neregulamentar.

Controlul se va face de aceste organe în pieţele sau halele de desfacere, pe străzi în trăsurile de transport sau comerţul ambulant, în magazii sau oriunde se găseşte lapte sau derivatele lui puse în comerţ sau în consumaţie publică, prin determinări făcute la faţa locului sau prin luare de probe şi trimiterea lor la analiză în cazurile prevăzute mai jos:

Controlul sumar se va face de către organele îndreptăţite prin constatarea proprietăţilor organoleptice, a greutăţii specifice sau a altor determinări indicate de laborator sau prin instrucţiunile date de Ministerul Muncii, Sănătăţi şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii).

In caz când, în urma acestui examen, se constată că laptele este alterat, laptele fiind impropriu de a fi pus în consumaţie, se va vărsa, (conform art 21) sau denatură cu un colorant roş inofensiv, în aşa fel ca să nu mai poată servi ca aliment.

Dacă prin acest examen sumar se poate conchide că laptele nu este falsificat, el va fi lăsat liber în comerţ, iar în caz când prin aceste determinări sumare se constată că laptele nu îndeplineşte vreuna din condiţiunile acestui regulament, se va lua probă şi se va trimite la analiză pentru a avea confirmarea dela un laborator oficial.

Art. 84. — La luarea probelor pentru analiza chimică, laptele se va amesteca bine prin agitare sau prin transvazări repetate. Dacă laptele este îngheţat se va încălzi pentru a se topi ghia-

ța, înainte de a-l amestecà ; încălzirea nu se va face la o temperatură mai mare de 40° C.

Când analiza laptelui nu se poate face imediat atunci se va adogà în scop de a-l conserva un gram de bichromat de potasiu sau o pastilă de trioximetilen, sau un cmc. de formol concentrat, sau câtevà picături de soluție de sublimat 5 la mie la un litru de lapte. Se va evita a se adăogà cantități mai mari din aceste substanțe pentru a nu se îngreuia analizele ; adăogirea lor se va menționa întotdeauna atât pe eticheta probei cât și în procesul-verbal.

Probele se vor luà în sticle foarte curate, transparente și închise cu dopuri curate, îndeplinindu-se formele cerute de regulament.

Examenul bacteriologic al laptelui. Luarea probelor pentru analiza bacteriologică a laptelui se va face în sticle cu dop de sticlă, sau dop de plută sterilizate prin fierbere sau la autoclav. Laptele odată recoltat, sticlele sunt puse într'o cutie refrigeratoare (o cutie metalică înconjurată de ghiață), și expediat la laborator de preferat cu un delegat.

La laborator când a ajuns probele, se ia temperatura laptelui și acest lucru trebuie notat în buletinul de analiză.

Indată după aceasta se procede la examenul cantitativ al germenilor (numărătoare) prin însămânțări pe metoda plăcilor. Nu trebue ca numărul total al germenilor să treacă de 20.000 pe cmc.

Pentru examenul calitativ, prin însămânțări pe medii potrivite se va căuta bacilul tific sau paratific, streptococul hemolitic, bacilul abortus, etc. Pentru tuberculoză se procedează la inocularea la cobai.

Art. 85. — In caz când în urma rezultatelor obținute la analiză, nu se poate căpăta deplin convingerea că laptele a fost falsificat, se vor lua probe dela grajd.

Aceste probe se vor lua de către autotritatea veterinară respectivă la cererea laboratorului. Proba se va lua pe cât posibil în primele 24 ore și cel mai târziu în trei zile dela luarea primei probe.

Laptele se va lua prin mulgerea aceleași vaci dela care a provenit proba suspectă, mulgerea se va face complet și la aceeaș oră la care s'a muls laptele suspect.

Proba dela grajd va fi însoțită de un proces-verbal, în care se va indica data și ora mulgerii, numărul animalelor, starea lor sanitară, modul de alimentație, cantitatea de lapte pe care o dau și orice alte observațiuni ce se vor crede necesare.

Autotritatea sanitară sau laboratorul care a cerut proba dela grajd pot asista la luarea probelor de grajd.

Când rezultatul analizei probei de grajd arată un lapte cu compoziție anormală, falsificarea fiind exclusă, nu se vor lua măsuri în contra proprietarului. Se va opri însă punerea în comerț sau în consumație publică a laptelui cu compoziția anormală, până ce cauza care făcea ca compoziția laptelui să fie anormală ca hrană, îngrijire, timp, au fost înlăturate sau au dispărut.

Art. 86. — Laptele de vacă trebuie să aibă greutatea specifică la tem. de 15° C., între limitele 1.029—1.033 sau 29—33 grade. Să conțină cel puțin 3.2% corpi grași cel puțin 12,3 extract uscat la 100° C., extract liber de unt să nu aibă mai puțin decât 8,5% greutatea specifică a extractului să nu fie mai mare de 1.345 ; indicele refractometric al serului după metoda Ackermann să nu fie mai mic de 38 grade la 17°,5.

Pentru neutralizarea a 100 cmc. lapte, să nu se întrebuințeze mai mult de 7 cc. sol. N/4 de hidroxid alcalin.

Laptele de bivoliță trebuie să aibă greutatea specifică la temperatura de 15° C., între limitele 1.030—1.035 sau 30—35 grade, să conțină cel puțin 6% corpi grași, 15% extract, iar extract liber de unt să nu aibă mai puțin de 9.5%.

Pentru neutralizarea a 100 cmc. lapte, să nu se întrebuințeze mai mult de 7 cc. sol. N/4 de hidroxid alcalin.

Laptele de oaie :
Corpi grași cel puțin 6%.
Extract uscat la 100° C., cel puțin 15%.
Extract liber de unt cel puțin 9%.
Aciditatea ca la laptele de vacă.

Laptele de capră :
Corpi grași cel puțin 4%.
Extract uscat la 100° C., cel puțin 13%
Extract liber de unt cel puțin 8,5%.
Aciditatea ca la laptele de vacă.

Dacă greutatea specifică nu se găsește cuprinsă în limitele prevăzute, dar grăsimea și extractul uscat corespund cifrelor indicate, atunci aprecierea laptelui se va baza pe aceste două date.

De asemenea în ceeace privește laptele de vacă se poate admite pentru extractul uscat o scădere de 0.4%, numai dacă această lipsă este compensată de un plus de unt egal cel puțin cu 0,2% ; iar extractul uscat liber de unt să nu fie mai mic decât 8,5%.

Laboratorul poate recurge și la alte determinări pentru a obține toate elementele necesare aprecierii.

Art. 87. — *Lapte maternizat* este laptele căruia prin centrifugare i se îndepărtează o parte din substanțe în suspensiune sau emulsiune și se adaogă zahăr, în scop de a face ca compoziția acestui lapte să se apropie de aceea a laptelui de uman. Zahărul ce se adaogă acestui lapte poate fi zaharoză sau lactoză.

Acest lapte va întruni în cel mai înalt grad condițiunile stabilite pentru un lapte igienic, adică animalele dela cari provin laptele ce urmează a se materniza, vor fi perfect sănătoase, bine hrănite și bine ținute.

Laptele va fi muls cu îngrijire, ferit de impurități, filtrat, răcit și după supunerea la manipulările arătate mai sus, sterilizat, pus în sticle bine curățate și sterilizate, ermetic închise și etichetate. Este oprit a se adăoga acestui lapte substanțe conservatrice sau alte substanțe străine de orice natură afară de zahăr.

Lapte sterilizat este laptele a cărui conservare este asigurată prin încălzire, fără a fi concentrat prealabil.

Art. 88. — Laptele pasteurizat este laptele normal care a fost debarasat de germenii patogeni prin încălzire la temperaturi inferioare punctului de fierbere, a cărui durată de conservare este superioară laptelui neîncălzit şi a cărui manipulare se va face ulterior în condițiuni igienice. (pus în sticle curate și bine închise).

Laptele pasteurizat nu trebuie să dea, timp de două minute reacțiunea lui Storck (cu paraphenylendiamina).

Art. 89. — *Laptele condensat, lapte în pulbere* sau *în tablete*, este laptele din care apa ce intră în compoziția lui a fost îndepărtată prin evaporare în măsura necesară pentru a se obține unul din aceste produse. Aceste preparate pot conține zahăr.

Laptele condensat, laptele în pulbere sau în tablete, trebuie să fie preparat din lapte normal. O cantitate din acest produs echivalentă cu 12,5 grame de substanță uscată, dizolvată în apă și completat volumul cu apă la 100 cmc. trebuie să dea un lichid omogen, care să conțină componenții laptelui în cantitatea si proporția arătată de acest regulament, cu excepția indicelui de refracție a serului.

Pentru produsele declarate că conțin zahăr adăogat se va ține cont de acest adaos.

Este oprit a aduce în comerț lapte condensat, în pulbere sau în tablete, alterat sau descompus, care conține substanțe antiseptice, căruia i s'au adăogat alte substanțe streine, afară de zahăr, sau care conține compuși de ai metalelor toxice, luați dela vasele de conservare sau fabricare.

Cutiile cari conțin lapte condensat, în pulbere sau în tablete, trebuie să fie prevăzute cu etichete cari vor purta indicațiunile următoare:

Denumirea exactă a produsului, de exemplu: lapte concentrat pur sau fără adaos de zahăr, numele și sediul fabricantului, data fabricației, greutatea netă a conținutului exprimată în grame, gradul concentrației, greutatea de apă ce urmează a se adăoga conținutului din cutie pentru a obține un volum egal cu cel de lapte din care provine produsul.

Cutiile importate care conțin lapte condensat în pulbere sau în tablete vor îndeplini condițiunile acestui regulament.

Art. 90. — *Laptele smântânit* este laptele din care smântâna a fost scoasă în totul sau în parte.

Laptele slab, rezultând din mulgerea incompletă atunci când vițelul suge o parte a laptelui, precum și laptele care, din orice cauză, ar conține unt în canități inferioare celor prescrise de acest regulament pentru laptele normal, vor fi permise a fi puse în comerț în aceleași condițiuni prevăzute mai jos pentru laptele smântânit.

Comerțul cu lapte smântânit nu se poate face decât în urma unei autorizațiuni speciale, eliberată de consiliul de igienă local. Vânzarea se va face numai în vase închise, prevăzute cu etichete, purtând inscripția „*lapte smântânit*" cu litere vizibile, precum și numele firmei autorizate.

Toate regulele arătate în acest capitol pentru laptele normal, afară de acele din art. 86, se aplică și pentru laptele smântânit.

Art. 91. — *Laptele bătut* este derivatul ce se obține prin coagularea prin fermentație naturală a laptelui normal și nesmântânit urmată de batere (omogenizare).

Art. 92. — *Kefirul* este o băutură răcoritoare rezultată din fermentațiunea specifică a laptelui integral de vacă sau de oaie, sub influența fermenților speciali (Saccharomices Kefir si Dispora caucasica).

El este caracterizat prin o proporție mică de alcool (circa 1%), prin prezența acidului carbonic și a acidului lactic până la 1%.

Art. 93. — *Kumysul* este un produs de fermentație analog cu Kefirul, preparat din lapte de iapă.

Art. 94. — *Laptele covăsit și iaurtul* se obțin prin însămânțarea cu fermenți speciali sau maia, a laptelui normal concentrat prin evaporare.

Art. 95. — Este oprit a se aduce în comerț iaurt, lapte covăsit, lapte bătut înăcrit, stricat și descompus, care conține impurități, căruia i s'a adăogat substanțe antiseptice sau substanțe străine de orice natură.

Este oprit a se ține sau a aduce în comerț lapte bătut, covăsit sau iaurt în vase metalice sau în vase a căror pereți interiori au părțile metalice.

Vânzarea iaurtului se va face în castronașe de pământ ars, smălțuit, de porțelan sau de sticlă, prevăzute cu capace de carton.

Art. 96. — *Smântâna* este partea bogată în grăsime a laptelui care se separă dela sine când se lasă laptele în repaos (smântânire), sau prin centrifugare. Smântâna trebuie să conțină cel puțin 30% grăsime.

Art. 97. — *Frișca* este smântâna bătută la care s'a adăogat zahăr și va conține cel puțin 30% grăsime.

Smântâna destinată pentru a fi pusă în consumație, precum și frișa trebuie să fie proaspete și să aibă o aciditate de cel mult 9 grade (Soxhelet-Henkel), (9 cmc. N/4 soluție de hidroxid alcalin la 100 grame).

Smântâna destinată pentru fabricația untului poate fi conservată un timp oarecare sau ușor acidulată cu ajutorul fermenților lactici.

Este oprit a se aduce în comerț smântână sau frișcă alterată, cu miros displăcut, cu gust particular amărui, rânced, salin, acru sau care conține impurități.

Este oprit a se aduce în comerț smântână cu consistență grunjoasă sau care se întinde.

Este oprit a se aduce în comerț smântână căreia i s'au adăogat substanțe amidonoase, albuș de ouă, substanțe minerale, substanțe minerale, substanțe antiseptice și orice alte substanțe străine de orice natură.

Art. 98.—*Brânzeturile* se obțin prin coagularea laptelui integral, a laptelui smântânit sau a

laptelui căruia i s'au adăogat smântână, cu ajutorul cheagului, a altor enzime convenabile sau prin o acidificare proprie supunând apoi caşul rezultat şi scurs unor tratamente variate după felul produsului.

Brânza fabricată din alt lapte decât cel de vacă trebuie să poarte o denumire care să indice natura sa (brânza de oaie, etc.), afară de cazul când aceasta este indicată de însăşi denumirea specială (telemea, caşcaval, etc.).

Art. 99. — Este oprit a se adăuga laptelui ce serveşte la fabricarea brânzei, alte substanţe de cât acidul sau cheagul coagulator; coagului nu trebuie să i se adaoge alte substanţe decât sare, fermenţi şi unele condimente, precum şi coloranţii permişi de regulament.

Este oprit a se fabrica brânzeturi din laptele animalelor bolnave, din lapte colostral, stricat, descompus sau alterat.

Este oprit a se adăoga brânzeturilor substanţe amidonoase sau substanţe antiseptice.

Este oprit a se trata suprafaţa brânzeturilor cu substanţe minerale.

Se permite însă lustruirea cu parafină a crustei exterioare a bârnzei, însă numai în limita de 2% din greutatea totală a brânzei.

Este oprit a se aduce în comerţ brânză stricată, descompusă, care conţine viermi, substanţe vătămătoare sănătăţii sau metale toxice.

Art. 100. — ***Cheagul*** **cu care se prepară brânzeturile** este lichidul sau praful provenit din maceraţia stomacurilor de viţei şi miei hrăniţi exclusiv sub regim de lapte.

Pentru conservarea sa cheagul conţine sare de bucătărie (clorură de sodiu), şi poate conţine **acid boric sau acid salicilic însă în doză strict** indispensabilă pentru a asigura conservarea acestui produs.

Art. 101. — Brânzeturile se deosebesc după felul lor de fabricaţie, în brânzeturi fermentate sau nefermentate, afumate, fierte sau nefierte, tari sau moi, etc.

După conţinutul lor în unt, calculat la 100 **grame, brânza fără apă şi sare, ele se împart în** creme, brânză grasă, jumătate grasă şi slabă :

a) Crema conţine cel puţin 55% grăsime ;

b) Brânza grasă conţine cel puţin 45% grăsime ;

c) Brânza jumătate grasă 30% grăsime ;

d) Brânza slabă conţine cel puţin 15% grăsime.

Art. 102. — Toate categoriile de brânzeturi puse în comerţ sub denumiri care indică o varietate, intrând într'una din categoriile de mai **sus, trebuia să conţină procentele minime de** unt prevăzute în articolul precedent.

Brânzeturile care conţin mai puţin de 15% unt nu se pot pune în consumaţie publică.

Denumirea diferitelor produse puse în consumaţie publică vor purta pe lângă denumirea specifică şi pe acea a categoriei din care fac **parte (caşcaval gras, jumătate gras, telemea** grasă, telemea slabă). Aceste denumiri împreună cu numele fabricei trebuie să fie arătate pe facturi, pe ambalaje şi eventual prin inscripţiuni aplicate pe bucăţile mari de brânzeturi.

Orice brânză denumită numai prin numele său specific, fără menţiunea categoriei din care face parte, trebuie să aibă caracterul unei brânze grase.

Art. 103. — **Brânzeturile importate trebuie să** aibă caracterele corespunzătoare denumirei specifice şi să îndeplinească condiţiunile tabilite prin regulamentul ţărilor de origină.

Imitaţiile de brânzeturi străine fabricate în ţară (olanda, roquefort, etc.), vor avea caracterele produsului imitat şi se vor pune în comerţ **sub denumirea respectivă, purtând obligator** şi menţiunea *„fabricat în ţară"*.

Art. 104. — La analiză untul extras din brânzeturile naturale româneşti cât şi din cele importate, trebuie să aibă datele analitice corespunzătoare naturei laptelui din care s'a fabricat.

Art. 105. — ***Brânza artificială*** **este brânza a** cărei grăsime poate fi înlocuită, în total sau în parte, prin margarină sau alte grăsimi comestibile prevăzute de acest regulament.

Brânza artificală trebuie să conţină cel puţin 35% substanţe grase, raportată la reziduu uscat fără sare şi să nu conţină mai mult decât 45% apă.

Aceste brânzetutri trebuie să fie colorate în toată massa lor, în roş deschis, cu un colorant admis de regulament.

Prin analogie, brânzeturile artificiale vor îndeplini toate condiţiunile prevăzute pentru brânză.

Punerea în comerţ a brânzei artificale se poate face sub numele de brânză artificială sau sub denumiri prin care se indică natura substanţei grase (brânză cu margarină, brânză cu grăsime vegetală, etc.).

Art. 106. — **Fabricarea şi punerea în comerţ** a brânzei artificiale nu se poate face decât în **urma unei autorizaţiuni speciale date de re**giunea sanitară respectivă.

Art. 107. — ***Urda*** este produsul rezultat prin precipitarea la cald a zerului rămas la fabricarea brânzei.

Este oprit a se aduce în comerţ urda stricată, descompusă, murdară, înăcrită, urda care conţine viermi, murdării, substanţe vătămătoare sănătăţii sau metale toxice.

CAPITOLUL XII

Grăsimi alimentare

Art. 108. — Prin grăsimi alimentare se înţeleg acele substanţe grase ce servesc la alimentaţie şi care sunt solide la temperatura de 15% C., spre deosebire de uleiuri care sunt fluide la acea temperatură; ele pot conţine un singur fel **de grăsime sau pot fi un amestec de grăsimi co**mestibile animale, vegetale sau uleiuri vegetale.

Grăsimile alimentare care conţin un singur fel de grăsime şi poartă denumirea corespunzătoare, nu trebuie să conţină nici un adaos de altă grăsime.

Art. 109. — ***Untul.*** Sub denumirea de unt se

poate pune în comerţ numai grăsime aextrasă pe cale mecanică, exclusiv din laptele de vacă sau din smântâna respectivă, fără nici un adaos de alte substanţe grase străine.

Untul preparat din laptele care nu provine in intregime dela vacă, trebue să poarte denumirea corespunzătoare (de exemplu unt de oaie, unt de bivoliţă, etc.).

Art. 110. — *Untul de masă (untul proaspăt)*, provine din smântâna centrifugată şi eventual pasteurizată a laptelui dulce.

Acest unt nu trebuie să conţină mai mult de 16% apă şi cel puţin 82% materie grasă, provenind din lapte.

Aciditatea liberă a untului dulce să fie cel mult 5 grade (cmc. soluţie de hidroxid N/1 corespunzătoare la 100 grame unt).

Art. 111. — Untul de bucătărie poate fi netopit sau topit,

Untul de bucătărie netopit se prepară din smântâna laptelui covăsit sau acrit; acest unt nu trebuie să conţină mai mult de 16% apă. Aciditatea trebuie să fie cel mult 9 grade.

Untul de bucătărie topit se prepară prin topirea untului proaspăt, îndepărtându-se apa şi substanţele nesaponificabile, aşa încât să nu conţină mai mult de 1% apă.

Aciditatea untului topit trebue să fie de cel mult 7 grade.

Art. 112. — *Untul de oaie, untul de caşcaval, untul de capră* se vor pune în vânzare sub denumirea corespunzătoare, aceasta trebuind să fie indicată pe vasele şi ambalajele în care sunt puse în comerţ şi va avea cel mult 7 grade aciditate.

Art. 113. — Datele analitice, fizice şi chimice trebuie să fie, pentru toate categoriile, corespunzătoare untului.

Art. 114. — Se permit la prepararea untului următoarele operaţiuni:

a) Spălarea untului cu apă potabilă;

b) Colorarea untului în galben cu coloranţi inofensivi permişi de acest regulament şi cari cu acid clorhidric nu dau culoare roşie;

c) Adaosul de sare de bucătărie, în proporţie, care să nu treacă de 2%; untul căruia i s'a adăogat sare in proporţie mai mare, dar care nu trebue să treacă de 10%, trebuie vândut şi declarat sub denumirea de *unt sărat*.

Nu este permisă întrebuinţarea substanţelor conservatrice, precum şi oricărui alt produs chimic.

Art. 115. — Este interzisă prepararea şi punerea în comerţ a untului reconstituit (rezultat prin renovarea untului alterat), precum şi a untului rânced, mucegăit sau a untului care a suferit orice alteraţiune.

Este interzisă, sub denumirea de unt, punerea în comerţ şi vânzarea produsului rezultat prin amestecarea untului şi a margarinei.

Este interzisă vânzarea untului proaspăt (de masă), de către comercianţii cari nu vor poseda un aparat răcitor pentru conservarea acestui produs.

Art. 116. — Untul pus în vânzare in bucăţi sau în blocuri va purta imprimat pe ambajale, numele firmei, greutatea netă cu caractere foarte vizibile; se poate admite o toleranţă de 3% în minus.

Comerţul ambulant al untului de masă este interzis; totuş, autorităţile locale pot permite acest comerţ ambulant cu unt, cu avizul conform al consiliului de igienă local, dacă condiţiile locale reclamă aceasta.

Art. 117. — *Untura de porc* este produsul rezultat prin topirea părţilor grase ale porcului, fără nici un alt adaos.

Art. 118. — *Grăsimea (seul), de vacă sau de oaie* este materia grasă obţinută prin topirea la temperatura de 80° C. a seului provenit dela aceste animale.

Art. 119. — Unt de cocos şi unt de palmier este materia grasă vegetală rafinată şi extrasă din fructul de cocos sau din sâmburii fructului de palmier.

Art. 120. — *Oleo-margarina* este grăsimea obţinută prin prepararea grăsimei de vacă, (premier jus), parţial solidificată prin răcire.

Punctul de topire al oleo-margarinei trebuie să fie mai mic de 35° C.

Art. 121. — Amestecul de grăsimi alimentare va purta numele de grăsime comestibilă (amestecată), fiind interzis de a purta denumirea specifică a unui singur fel de grăsime.

Dacă se întrebuinţează un nume de fantezie, acesta nu trebue să conţină pe acela de unt sau să amintească pe acela de unt (butirol, untol, untină, butirină, etc.).

Amestecurile de grăsimi alimentare trebue să conţină un gram dimethylamidoazobenzol la 100 kg. grăsime, încorporat în aşa fel, în cât să se poată constata prezenţa substanţei revelatoare, frecând cu acid clorhidric mici canităţi de grăsime luate din orice parte a grăsimei.

Este oprită întrebuinţarea coloranţilor, afară de aceea a dimethylamidoazobenzolului.

Ambalajele sub care aceste grăsimi sunt puse în comerţ vor purta numele fabricei, numele produsului, greutatea netă cu toleranţă în minus de 3%.

Grăsimile comestibile amestecate, din ale căror etichete reese că conţin şi unt, trebuie să conţină procentul de unt menţionat şi cel puţin 10 la sută.

Art. 122. — Toate grăsimile alimentare nu trebue să conţină vreo substanţă conservatrice şi vor avea cel mult 1% apă.

Ele nu vor conţine coloranţi sau alte substanţe chimice, decât acele prevăzute prin dispoziţiunile de mai sus.

Este oprită vânzarea grăsimilor alimentare râncede, mucegăite sau alterate în orice mod; de asemenea nu trebuie să conţină resturi de ţesuturi animale.

Art. 123. — Aciditatea grăsimilor alimentare va fi maximum 2 grade pentru untul de cocos şi palmier şi cel mult 5 grade pentru grăsimea de porc, vacă, oaie, uleiul margarină şi grăsimile comestibile (amestecate).

Art. 124. — Produsele obţinute prin hidroge-

narea uleiurilor vegetale sau a uleiurilor de peşte, vor purta numele de grăsime *comestibilă întărită* sau *solidificată* sau *grăsime hidrogenată*.

Grăsimile solidificate prin hidrogenare, trebue să aibă miros, gust şi aspect normal, să nu fie alterate, să nu aibă mai mult de 2 grade de aciditate şi să nu conţină decât urme din catalizatorul întrebuinţat la fabricarea lor.

CAPITOLUL XIII

Margarina

Art. 125. — Sub denumirea de *margarină* se înţelege o grăsime comestibilă, care prin culoare, consistenţă, aromă şi gust se apropie de unt şi a cărei grăsime nu provine din lapte sau nu provine exclusiv din lapte.

Margarina trebuie fabricată din materii prime de bună calitate; oleomargarina întrebuinţată la preparare să fie debarasată de cea mai mare parte a stearinei şi să aibă un punct de fuziune inferior de 35° C.

Margarina trebuie să conţină cel puţin 85% substanţe grase, de asemenea trebue să conţină ca substanţe revelatoare 50 părţi ulei de sesam şi două părţi feculă de cartofi la 1.000 părţi grăsime. Acest adaos trebuie încorporat în mod omogen în toată massa. Uleiul de sesam întrebuinţat trebuie să dea reacţiunea Boudouin în mod intens, chiar în diluţiune de o parte la 200 părţi ulei de coton, iar fecula de cartofi trebue să fie bine uscată.

La prepararea margarinei se admite adaosul de lapte sau unt.

Art. 126. — Coloranţii sintetici şi vegetali sunt interzişi la colorarea margarinei; de asemenea este interzisă adăogarea de substanţe chimice (aromatizatoare şi bonificatori), şi substanţe conservatrice; adăogarea de sare este permisă, însă sub declaraţiune.

Art. 127. — Este oprit a pune în consumaţiune, ca produs alimentar, margarină râncedă, mucegătită sau margarină care a suferit orice altă alteraţiune. Margarina nu va avea o aciditate mai mare de 5 grade.

Art. 128. — Este interzisă fabricarea şi păstrarea margarinei în localurile de fabricare sau depozitare a untului.

Art. 129. — Este interzisă amestecarea margarinei cu alte grăsimi. Margarina declarată că are unt va conţine cel puţin 10% unt; ambalajele sub care se vinde acest produs vor purta pe lângă numele fabricei şi procentul de unt, conţinutul trebuind să corespundă în totul indicaţiunilor de pe copertă.

Art. 130. — In toate localurile, pieţe, hale, etc., unde se vinde margarină, trebuie a se pune o tablă (firmă) de 80×25 cm. la un loc vizibil, cu inscripţia în litere latine „comerţ de margarină", literele trebuie să fie de culoare albă pe fond negru şi de cel puţin 5 cm. înălţime.

Art. 131. — Vasele şi ambalajele în care se păstrează sau se vinde margarina, trebuie să aibă în locuri vizibile inscripţia „Margarină", cu litere negre pe fond alb.

Ambalajele vor purta pe lângă celelalte menţiuni, firma şi marca fabricantului.

In comerţul de detail nu se poate vinde margarină decât în vase sau pachete originale, de formă cubică, având prezent în denumirea grăsimei cuvântul de „margarină".

Art. 132. — Brutăriile, cofetăriile, restaurantele, cafenelele, etc., cari întrebuinţează margarina la prepararea vreunui fel de produs al lor, sunt obligate a se conforma prescripţiunilor precedente, adică de a pune o tablă de 80×25 cm. la un loc vizibil, cu inscripţia în litere latine: „se întrebuinţează margarină". Literile trebuie să fie de culoare albă pe fond negru şi de cel puţin 5 cm. înălţime.

Art. 133. — In toată corespondenţa comercială, anunţuri, facturi, scrisoare de trăsură, etc., margarina trebue numită ca atare; este interzis de a se adăoga, sub orice formă, pe lângă cuvântul de margarină, cuvântul de unt sau orice alte expresiuni cari ar avea de scop inducerea în eroare.

Art. 134. — Fabricile de margarină nu se pot înfiinţa fără autorizaţiunea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii). Pentru a se obţine autorizaţiunea se va depune odată cu cererea, un plan descriptiv al fabricei şi tuturor încăperilor întrebuinţate la prepararea şi păstrarea materialului şi fabricatelor; indicându-se persoana însărcinată cu conducerea tehnică.

Nu se poate admite ca conducător tehnic decât persoane cu titlu academic, licenţiat în ştiinţele fizico-chimice sau farmacie, inginer chimist ori doctor chimist, cetăţean român.

Art. 135. — Fabricanţii sunt datori a ţine registru de substanţele prime intrate, menţionând cantitatea, felul, provenienţa, materialul prim, precum şi un registru de ieşire pentru cantităţile şi felul mărfei vândute, precum şi numele destinatorului.

Art. 136. — Fabricanţii sunt datori a întreţine un mic laborator, înzestrat cu aparate necesare cu care se pot efectua diferite examene, atât la produsul prim, cât şi la produsul preparat şi depozitat.

Art. 137. — Fabricantul este dator fie personal fie prin conducătorul tehnic, a da toate lămuririle necesare şi toate informaţiile ce i se vor cere cu ocazia inspecţiunii.

Art. 138. — Nerespectarea dispoziţiunilor acestui regulament, din partea fabricanţilor, pe lângă celelalte penalităţi sanitare prevăzute, poate avea ca consecinţă retragerea autorizaţiunii date.

Art. 139. — Margarina provenită din grăsimi vegetale, (cocos, arachide, etc.), poate fi denumită *„margarină vegetală"*.

Numirile de fantezie pot conţine sau pot fi formate din cuvinte care să amintească origina componentului principal şi nu va conţine în

nici un caz expresia „unt" sau cuvinte asemănătoare cu acelea de unt.

Aceste produse pot fi puse în vânzare și sub numele de „grăsime comestibilă" și trebuie să conțină ca revelator un gram de dimethylamidoazobenzol la 1000 kg. grăsime.

Aciditatea margarinei vegetale va fi de cel mult 2 grade.

Prin asimilare margarina vegetală va îndeplini toate celelalte condițiuni prevăzute pentru margarină.

CAPITOLUL XIV

Uleiurile comestibile

Art. 140. — Uleiuri comestibile sunt grăsimi alimentare de natură vegetală, fluide la temperatura de 15° C.

Uleiurile comestibile cari sunt puse în comerț sub numele unui fruct sau sămânță anumită, trebuie să fie fabricate exclusiv din acel fruct sau sămânță. De exemplu:

Uleiul de măsline extras din fructul măslinului (olea europea).

Uleiul de bumbac (coton) extras din semințele plantei de bumbac (Gessypium Herbaceum și alte specii de Gessypium).

Uleiul de sesam din semințele plantei sesam (Sessamum Indicum).

Uleiul de nucă din fructul nucului (Juglans-regia).

Ulei de in din semințele plantei Linum usitatissimum.

Uleiul de cânepă din semințele plantei Canabis Sativa.

Uleiul de rapiță din semințele plantei Brassica campestris.

Uleiul de floarea soarelui.

Uleiul de soia.

Art. 141. — Amestecurile de mai multe uleiuri vor purta numele de *„ulei comestibil"*, fiind interzis de a fi numit cu numele unui fruct sau sămânță sau cu denumiri cari pot induce în eroare asupra adevăratei denumiri specifice.

Art. 142. — Se vor aduce în comerț ca uleiuri comestibile, uleiurile stoarse la rece sau prin ajutorul substanțelor disolvante și lucrate astfel ca să nu rămână nici un miros sau gust neplăcut.

Uleiurile simple sau „comestibile", trebuie să fie bine purificate prin filtrare, rafinare, etc., la temperatura de 20° C., să fie limpezi și fără sediment și să nu aibă mirosul de semințe prăjite.

Art. 143. — Uleiurile vor trebui să aibă datele analitice chimice și fizice specifice uleiului respectiv.

Gradele refractometrice Zeiss la 25° C., pentru uleiul de măsline trebuie să fie 60—62,8.

Art. 144. — Este interzis a se pune în comerț uleiuri comestibile, devenite râncede, care au suferit o altă alterațiune sau cărora li s'a adăogat o substanță conservatrice.

Cifra acidității la uleiurile vegetale comestibile nu va fi mai mare de 3,5 grade, iar pentru ulei de măsline de cel mult 7 grade.

Toate vasele și bidoane din comerț în care se află sau din care se vând uleiurile comestibile, trebuie să aibă o inscripție mare, pusă pe un loc vizibil, cu indicațiunea conținutului lor, precum și firma completă cu sediul fabricii.

Această din urmă inscripție va avea caracterele de 5—10 mm. înălțime; ținându-se seama de dimensiunile vasului.

Intrebuințarea pe vase a oricărui indiciu sau semn susceptibil de a creia în spiritul cumpărătorului o confuzie asupra naturii sau originii produsului, este oprită.

La vânzarea în detaliu comerciantul este dator a aplica pe vasul, sticla, paharul, etc., în care a vândut uleiul comestibil, o etichetă tipărită indicând felul uleiului comestibil și firma sa.

Calificativele de „vierge", „fine", „surfine", „extra", sunt rezervate numai uleiurilor a căror denumire face cunoscut fructul sau sământa din care provine.

Art. 145. — Uleiurile importate vor îndeplini cerințele acestui regulament.

CAPITOLUL XV

Cereale, leguminoase și făina lor.

Art. 146. — Sub denumirea de cereale și leguminoase se înțelege fructele sau semințele cerealelor și leguminoaselor ajunse în completă stare de maturitate, curățite de corpuri străine și în bună stare de conservare.

Cerealele și leguminoasele aduse în comerț, cu ridicata sau pentru a fi prelucrate în industria morăritului sau alte industrii alimentare, vor îndeplini din punct de vedere al purității lor (semințe străine și corpuri străine), condițiunile determinate de factorii climaterici ai anilor agricoli, pe baza cărora sunt în vigoare uzanțele comerciale.

Ele nu vor putea conține semințe atinse de boale parazitare sau criptogamice, nu vor fi mucegăite, stricate, încinse, fermentate, etc.

Cerealele și leguminoasele aduse în comerț cu amănuntul vor fi curățite de impurități ca: semințe străine și corpuri străine (substanțe pământoase, nisip, etc.); se tolerează aceste impurități în proporție de maximum 4% (în greutate).

Ele nu vor putea conține semințe atinse de boale parazitare sau criptogamice și nu vor fi mucegăite, stricate, încinse, fermentate, etc.

Este oprit a se aduce în comerț cereale sau leguminoase supuse la apretare, unse sau colorate. Se permite însă lustruirea orezului, cu substanțe inofensive (talc, glucoză), cu condiția ca greutatea lui să nu crească cu mai mult de 2 grame la 1 kg.

Este interzis morarilor a măcina cerealele sau leguminoasele arătate mai sus, ca oprite a se aduce în comerț.

Cantitatea de apă cuprinsă în cereale și leguminoase, nu trebuie să treacă de 13%, iar la porumb de 14%.

Este interzisă punerea în comerț a cerealelor

care, având un început de alterare au fost supuse uscării, pentru a fi aduse în conținutul de apă maximum prevăzut mai sus.

Se tolerează a fi puse în comerț cerealele și leguminoasele care conțin cel mult 3% (în greutate) boabe alterate, dacă se constată că umiditatea lor este sub limita maximă tolerată și că sunt ținute în bună stare de conservare.

Făina cerealelor, precum și pâinea sau mămăliga, preparate din făina lor, trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute de acest regulament.

Art. 147. — Porumbul alterat poate fi întrebuințat la hrana animalelor, dacă nu conține mai mult de 5% (din greutate), boabe alterate.

Cerealele și leguminoasele care conțin mai mult de 5% (în greutate) boabe alterate, nu pot fi întrebuințate decât pentru scopuri industriale.

Organele de control sanitar vor lua măsurile necesare, pentru a se da produsului alterat destinația pentru care el poate fi întrebuințat, după împrejurări, cantități și posibilități de realizare.

Art. 148. — *Făină, mălai.* Făina se obține prin măcinarea cerealelor curățite, formând un produs industrialmente curat.

Mălaiul se obține prin măcinarea porumbului curățat, bine copt, uscat și sănătos.

Art. 149. — Făina și alte produse ale morăritului trebuie să se aducă în comerț, numai sub numele felului de cereale din care provin (de grâu, de secară, etc.) și cu desemnarea calității, conform obiceiurilor comerciale sau ordonanțelor în vigoare.

Este oprit a se pune în comerț, sub simpla denumire de făină, produsul de măcinare a altor cereale decât grâul.

Amestecurile produselor de măcinare dela diverse cereale și leguminoase, trebuie să fie denumite ca atare cu indicația materiilor prime întrebuințate.

Art. 150. — Este oprit a se aduce în comerț sau a se întrebuința la prepararea pâinei sau mămăligii, făină alterată, mucegăită, încinsă, înăcrită, descompusă, devenită rânceđă, atacată de paraziți vegetali sau animali, sau care conține făină sau părticele din semințele străine, făină provenită dela semințele bolnave sau atinse de boale parazitare.

Este oprită aducerea în comerț a făinei căreia i s'au adăogat substanțe minerale, fie în scop de a-i mări greutatea, fie în scop de a o înălbi (azuragiu), de a-i îndrepta sau ascunde unele defecte.

Este oprit a se aduce în comerț făină înălbită prin procedeuri chimice.

Este oprit a se face comerț cu făină în localuri în care se țin substanțele dela cari făina ar putea căpăta un gust sau miros particular; o astfel de făină este improprie de a fi pusă în consumațiune publică.

Făina cerealelor nu trebuie că conție apă și aciditate, decât în proporțiile următoare: apa să nu treacă peste 13%, iar aciditatea determinată prin metoda cu alcool, nu trebue să fie mai mare decât 1,5 grade (cmc. soluție N/1 hidroxid alcalin la 100 grame) pentru făina albă și 2,5 grade, pentru făina neagră sau pentru cea integrală.

Art. 151. — Făina lactată este amestecul uscat de lapte și făinuri alimentare, cu sau fără adaos de zahăr, al căror amidon a fost parțial solubilizat prin transformare în dextrină și maltoză.

Făina lactată va fi uscată așa ca să conțină cel mult 7% apă, nu va conține decât urme de celuloză și va fi liberă de substanțe antiseptice.

Este oprit a se pune în comerț făină lactată, înăcrită, mucegăită, alterată, râncedă, încinsă sau atinsă de boale parazitare.

Făina lactată se va pune în comerț în ambalaje închise, sterilizate, prevăzute cu indicații asupra compoziției produsului, care trebuie să corespundă conținutului, modul întrebuințării, firma și data fabricației.

Art. 152. — *Grișul tapioca, fecule exotice și indigene,* și diferite făinuri alimentare, vor îndeplini prin analogie prescripțiunile acestui regulament pentru produsele similare.

Toate produsele derivate din măcinarea cerealelor, precum și prepartele lor, se vor păstra în locuri uscate și ferite de influența altor mărfuri, care le-ar da un miros sau gust particular.

CAPITOLUL XVI

Pâine, mămăligă

Art. 153. — Sub denumirea de *pâine,* se înțelege produsul de coacere a unei paste obținute prin frământarea făinei cu apă și sare, supusă sau nu în prealabil influenței agenților capabili de a o face să crească (maia, drojdie sau fermenți artificiali).

Sub denumirea de pâine se înțelege pâinea făcută din făina de grâu, pâinea fabricată din alte făinuri sau amestecuri va purta numele făinei sau amestecului întrebuințat.

Art. 154. — Pâinea trebuie să fie bine panificată, miezul să prezinte pori omogeni, în toată massa lui, să nu prezinte escavațiuni mari, bulgări de făină sau bucăți de pâine veche, coaja să fie omogenă, să nu fie arsă, miezul să fie bine copt.

Este oprit a se pune în consumație publică pâinea ce nu întrunește condițiunile arătate mai sus, sau care conține substanțe minerale ca: alaun, sulfat de cupru sau de zinc, adăogate făinei sau aluatului, în scop de a înlesni panificarea; pâine alterată, mucegăită, acră, descompusă.

Incorporarea de cartofi sau lapte trebuie declarată prin mici etichete, lipite pe fiecare pâine.

Art. 155. — Este oprit a se pune în consumațiune în localuri publice, (cârciume, hanuri, etc.), sau a se da lucrătorilor învoiți a primi hrana în natură, de către patroni, proprietari, arendași, mămăligă rău preparată din făină necură-

ţită, necernută, încinsă, stricată sau provenită din porumb stricat sau necopt, mămăligă veche, mucegăită, alterată sau descompusă.

Art. 156. — Debitarea pâinei se va face în pungi de hârtie sau alt material transparent; pâinea va fi bine închisă în aceste pungi, aşa ca să nu se poată impurifica prin conservare sau diferite manipulări ale vânzării.

Punerea în aplicare a acestei dispoziţiuni se va face în urma unui ordin special, dat de direcţiunea generală sanitară sau autorităţile locale.

Art. 157. — Brutăriile vor fi luminoase, aerate şi curat întreţinute. Nu este permis ca localurile unde se prepară pâinea sau se conservă materialele, să servească de dormitoare sau locuinţe pentru lucrători, să se ţină lucruri necurate, ca rufe murdare, vestminte, încălţăminte, obiecte de aşternut, nici obiecte sau alte mărfuri mirositoare, al căror miros s'ar putea comunica făinei sau pâinii.

Se vor menţine în perfectă curăţenie toate unelte şi vasele cari servă la fabricarea, cântărirea sau transportarea pâinei.

Lucrătorii întrebuinţaţi la fabricarea pâinei, vor fi sănătoşi şi curaţi. Administraţiunile vor stărui a obţine dela brutării, întrebuinţarea de aparate mecanice şi închise, la prepararea aluatului mai cu seamă, obligând pe patroni a înlocui sistemul actual de lucru cu mâna, prin care aluatul se poate impurifica.

Pâinea nu trebuie să conţină mai mult de 40 la sută apă, substanţe minerale mai mult de 1% pentru pâinea de făină de grâu şi 2% pentru pâinea de secară, raportate aceste cantităţi la pâinea fără apă şi fără clorură de sodiu. Aciditatea să nu treacă peste 10 grade dacă se moaie 50 grame miez de pâine în 200 cmc. de apă caldă, se agită bine, se lasă în repaos o oră, se compltează cu apă distilată la 250 cmc., se titrează într'o parte aliquotă cu soluţie N/10 de hidroxid alcalin în prezenţa defenolftaleină şi se raportează la 100 gr.

Art. 158. — *Pesmetul măcinat* trebuie să fie preparat din pâine (pastă) bine coaptă şi va trebui să îndeplinească toate prescripţiunile prevăzute de prezentul regulament pentru produsele similare.

Art. 159. — *Pâinea de gluten şi făina de gluten* trebuie să conţină maximum 25 la sută substanţe zaharate şi zaharifiabile şi cel puţin 60 la sută gluten, raportat la produsul uscat.

CAPITOLUL XVII

Paste făinoase alimentare

Art. 160. — Sub denumirea de paste făinoase alimentare se înţelege aluaturile întărite obţinute din amestecul de făină sau griş, bogate în gluten, cu apă, fără fermentare sau transformare în stare spongioasă.

Pastele făinoase cu ou, trebuie să conţină cel puţin 3 ouă la 1 kg. pastă.

Pastele făinoase alimentare ca: paste de supă, fidea, tăiţei, steluşoare, vermicelli, macaroane, trebuie să fie preparate din făină curată, care să îndeplinească toate condiţiunile regulamentului de faţă şi să nu conţină adaosuri de altă făină.

Este oprit a se aduce în comerţ paste alimentare stricate, mucegăite, descompuse, acide, râncede sau atacate de insecte sau animale.

Se permite o uşoară colorare a pastelor alimentare cu coloranţi permiş de regulament.

Ambalajele în cari pastele făinoase vor fi puse în comerţ, vor purta obligator numele fabricantului, precum şi indicaţiunea „cu ou" sau colorate cu „........", (numele ştiinţific al colorantului). Cele care nu vor purta nici o indicaţie asupra preparărei, se vor considera că sunt preparate cu ou şi prin urmare trebuie să conţină ou în cantităţile minime prevăzute mai sus.

Pastele făinoase sosite la import trebuie să îndeplinească condiţiunile prevăzute de acest regulament.

CAPITOLUL XVIII

Drojdie (drojdie presată). Fermenţi artificiali (prafuri pentru brutărie)

Art. 161. — Drojdiile sunt fermenţi alcoolici care au produs în mod industrial spirtul sau berea.

Se admite punerea în comerţ numai a drojdiilor curate de spirt sau a drojdiilor curate de bere. Amestecurile acestora nu sunt permise.

Este oprit a se aduce în comerţ drojdii stricate sau descompuse, sau drojdii cărora li s'a adăogat vreo substanţă străină sau conservatrice.

Art. 162. — Drojdia presată trebue să fie proaspătă şi să aibă puterea de fermentaţie, determinată după metoda lui Hayduck, de cel puţin 250 cm., după prima jumătate de oră şi 300 după a treia jumătate de oră.

Să nu conţină mai mult de 75% apă, iar aciditatea să fie cel mult de 5 cmc. soluţie N/1 de hidroxid alcalin la 10 grame drojdie.

Drojdiile trebuesc aduse în comerţ sub formă de bucăţi paralelipipedice învelite în hârtie pergament, pe care va fi imprimată eticheta, ce va purta numele şi locuinţa fabricantului; la drojdiile de spirt va purta inscripţia „drojdie de spirt", scrisă pe fond alb cu litere latine roşii de 7 mm. mărime, iar la drojdiile de bere va purta inscripţia „drojdie de bere" scrisă pe fond alb cu litere negre.

Debitanţii detailişti ai drojdiilor vor păstra totdeauna în învelitoarea originală restul pachetului deschis.

Art. 163. — *Fermenţii artificiali* (prafuri pentru brutărie) sunt preparaţiunile întrebuinţate pentru a face să crească pasta şi a o aduce în stare spongioasă prin degajarea acidului carbonic, fără a fi nevoe să se mai adaoge drojdia.

Prafurile pentru brutărie nu pot conţine săruri de amoniu (cu excepţia carbonatului de amoniu), combinaţiuni de aluminiu, sulfaţi, acid oxalic, săpun, substanţe minerale inerte: ca ar-

gilă, cretă, fosfați insolubili, nisip, metale toxice, etc.

Principalele substanțe întrebuințate pentru prepararea lor sunt: bicarbonat de sodiu, carbonat de potasiu, carbonat de amoniu, singure sau amestecate cu: fosfat acid de calciu, bitartrat de potasiu, acid tartric, acid citric.

Ele pot conține făină și amidon.

CAPITOLUL XIX

Praful pentru budinci și creme

Art. 164. — Prafurile pentru budinci și creme sunt amestecuri de făină sau de amidon cu pulbere de cacao, ciocolată, ouă, migdale, vanilie sau vanilină, arome sau extracte de fructe, precum și mici cantități de *gelatină* 1).

Ele pot fi colorate artificial cu coloranți permiși de acest regulament, dacă nu poartă denumirea unui fruct sau al unui alt produs alimentar (ciocolată, ouă, etc.).

Este interzis de a pune în vânzare prafuri pentru creme și budinci care ar conține substanțe îndulcitoare artificiale sau esențe sintetice și metale toxice.

CAPITOLUL XX

Carnea și preparatele de carne

Art. 165. — Prin denumirea de carne se înțelege toate părțile comestibile ale animalelor proprii alimentațiunii.

Comerțul cu carnea e regulat prin legile și regulamentele sanitare, precum și cele de poliție veterinară.

Carnea provenită dela animale bolnave este oprită a fi pusă în consumațiune.

Singurul mijloc de conservare al cărnei proaspete este acela prin răcire.

Este oprit a pune în consumațiune carnea alterată.

Controlul sanitar al comerțului cu carne în piețe și în magazine de vânzare, se va face de către organele sanitare prevăzute la art. 5 și 6, precum și de către medicii veterinari.

Art. 166. — *Pastele de carne* sunt conserve de carne tocată amestecată cu grăsime și condimente, conținute în cutii sau tuburi metalice.

Preparațiunile cari poartă numele unui anumit fel de carne (de ex. pastă de ficat de gâscă), nu trebue să conțină nici un alt fel de carne.

Aceste preparațiuni pot conține cel mult 5% substanțe amidonoase.

Art. 167. — *Extractele de carne* sunt preparațiuni obținute prin concentrarea extractelor apoase de carne proaspătă, după eliminarea substanțelor albuminoide coagulabile.

Peptonele de carne sunt preparatele obținute din carnea proaspătă supusă la acțiunea enzimelor (pepsină, pancreatină), sau tratate cu vapori de apă, prin adăogare sau nu de acizi sau alcalii.

Art. 168. — Extractele și peptonele de carne nu trebuie să conțină mai mult de 20% apă și cel mult 10% sare de bucătărie.

Extractele și peptonele de carne nu trebuie să prezinte nici un semn de alterare.

Preparațiunile cari poartă numele unui anumit fel de carne trebuie să fie preparate din acea carne.

Pentru conservare nu se permite altă substanță decât sarea de bucătărie.

Art. 169. — *Bulioanele concentrate* (cuburi, capsule și tablete) sunt amestecuri de extract de carne, grăsime animală, sare, condimente.

Este interzis ca aceste preparate să conțină amidon, zahăr sau alte substanțe cari pot să le micșoreze valoarea.

Ele vor conține cel puțin 10% extract de carne, cel mult 8% apă și cel mult 65% sare.

Aceste preparațiuni nu trebue să prezinte nici o alterare.

Art. 170. — Materialul de ambalare al preparatelor de carne nu trebue să conțină substanțe toxice.

CAPITOLUL XXI

Fructe, legume și ciuperci comestibile

Art. 171. — Fructele stricate, mucegăite, ce exaltă un miros rău sau au suferit orice altă alterare, nu trebuie să fie importate, puse în vânzare sau vândute ca fructe de masă; dacă însă sunt destinate pentru altă întrebuințare, aceasta trebuie să fie arătat în mod lămurit.

Fructele proaspete a căror stare e astfel, încât le poate face vătămătoare sănătății sau să provoace desgust, nu pot fi puse în comerț ca aliment.

Art. 172. — Este oprit a vinde sau de a pune în vânzare ca fructe de masă, fructe crude de orice fel ar fi.

Fructele incomplet coapte, puse în vânzare în vederea unei întrebuințări speciale (de ex. pentru prepararea dulcețurilor), sau spre a fi păstrate până la maturitate trebuie să fie arătate în mod expres ca „fructe de fiert" sau „fructe de păstrat", prin inscripții bine vizibile puse pe recipient.

Art. 173. — Legumele și cartofii mucegăiți, stricați sau care au suferit orice altă alterare, nu pot fi importate, puse în vânzare sau vândute.

---

1) Prin Decret No. 3606 din 10 noembrie 1931, M. Of. No. 269, din 17 noembrie 1931, s'au aprobat, pentru precizarea condițiunilor ce trebue să îndeplinească gelatina întrebuințată în alimentație, completarea art. 164 din Regulamentul pentru controlul alimentelor, băuturilor și obiectelor uzuale din punct de vedere sanitar și al represiunii fraudelor următoarele : gelatina trebue să fie (în foițe) aproape incoloră, iar în straturi mai groase poate să aibă o nuanță ușor gălbue sau ușor verzuie; lăsată să se umfle și să se dizolve în apă sau în soluție de carbonat de sodiu; nu trebue să aibă un miros plăcut; nu trebue să dea reacțiuni pentru acid sulfuros, nici pentru cupru și nu trebue să lase la incinerare un reziduu mai mare decât 2%.

Ciupercile puse în comerț ca alimente (ciuperci comestibile) nu trebuie să fie nici otrăvitoare, nici suspecte. Ciupercile puse în vânzare în stare proaspătă nu trebuie să fie sfărâmate; ciupercile veștede, stricate perforate de insecte sau tăiate în bucăți trebuie să fie aruncate.

Art. 174. — Fructele uscate și legumele uscate avariate, mucegăite, roase de animale sau care au suferit orice altă alterare, nu trebue să fie importate, puse în vânzare sau vândute.

In comerțul de detail este oprit a se pune în vânzare sau de a se vinde fructe uscate ce conțin viermi.

Art. 175. — Legumele uscate nu trebue să conțină nici un agent conservator, cu excepția sării de bucătărie și a zahărului. Pentru fructele uscate se prmite a se întrebuința ca substanță conservatrice, alături de sarea de bucătărie și zahărul, acidul sulfuros în proporție de maximum 500 mgr. la kilogram.

Este oprit a se colora în mod artificial fructele uscate și legumele uscate cari nu trebue să conțină nici un compus metalic vătămător.

CAPITOLUL XXII

Conserve alimentare

Art. 176. — Sub numele de conserve alimentare se înțeleg substanțele alimentare cari, în urma unui tratament propriu, pot să-și păstreze un timp mai îndelungat proprietățile lor principale, fiind ferite de transformările ce le-ar face improprii consumațiunii.

Mijloacele cele mai întrebuințate de conservare sunt: prin afumare, răcire, încălzire, prin sare de bucătărie, prin uscare, pasteurizare și sterilizare în vase închise (procedeul Appert), prin oțet, zahăr, alcool, etc.

Compoziția lor va trebui să corespundă materialului prim proaspăt și de bună calitate cu care au fost fabricate.

Art. 177. — Conservele de carne și pește trebuie să conțină toate elementele nutritive ale cărnei, precum și ale peștilor, crustaceelor, moluștelor, trebuind să corespundă din punct de vedere al denumirilor sub care vor fi puse în comerț, originii lor respective, atât în ce privește produsul, cât și cu procedeul de conservare; ele nu trebue să conțină nici un agent infecțios și nici un element toxic.

Art. 178. — Este oprit a se întrebuința la prepararea conservelor substanțe stricate, alterate sau din acelea cari nu îndeplinesc condițiunile sau sunt oprite prin regulamentul de față. Substanțele de conservare ca: zaharuri, untdelemn, oțet, etc., vor fi de bună calitate, nealterate îndeplinind în totul condițiunile cerute de acest regulament și corespunzând indicațiilor de pe ambalaj. Nu se va putea adăoga conservelor substanțe cari să le micșoreze valoarea.

Este oprit a se întrebuința la prepararea conservelor alimentare de orice natură: conserve vegetale, conserve animale, ca mezeluri, icre, etc., substanțe antiseptice, substanțe îndulcitoare artificiale sau esențe sintetice.

La prepararea conservelor de carne se permite întrebuințarea de mici cantități de *salpetru pur* (cantitatea maximă de 2 gr. la un kg. substanță uscată).

Fructele destinate confecțiunii conservelor (fructe zaharate, etc.), pot fi tratate cu acid sulfuros, cu condițiunea ca prepararea la care vor fi supuse mai târziu, să asigure completa eliminare a acestei substanțe conservatrice.

Art. 179. — Legumele de coloare verde destinate a fi conservate într'un lichid pot fi colorate cu coloranți vegetali permiși de regulament.

Fructele de culoare verde pentru a fi zaharisite sau conservate într'un lichid, pot fi ușor supracolorate cu sulfat de cupru în proporțiune de cel mult 100 mlg. cupru la 1 kg. conserve la care s'a scurt partea lichidă, făcându-se mențiune despre aceasta pe etichetă.

Pastele de fructe și fructele destinate a fi zaharisite sau conservate într'un lichid pot fi ușor colorate cu coloranți permiși de regulament.

Art. 180. — Este oprit a se aduce în comerț conserve alimentare alterate, stricate, mucegăite, descompuse, cari conțin metale toxice sau compușii lor. Este oprit a se aduce sau a se ține în comerț cutii de conserve umflate. Conservele alterate trebue scoase din comerț, de îndată ce starea lor a fost recunoscută.

Conservele alimentare și în special cele de carne sunt improprii consumației atunci când cutia este bombată și la deschidere prezintă mirosul caracteristic rânced al alterațiunii botulinice.

Pentru prevenirea intoxicațiunilor și in special a intoxicațiunii botulinice, la prepararea conservelor alimentare se va ridica temperatura de fierbere la 80° C. timp de o jumătate oră sau la 115—120° C. timp de 10 minute.

Este oprit a se fabrica conserve animale și mezeluri din carnea animalelor bolnave, din carne stricată sau din carnea altor animale, de cât acelea ce se mănâncă obișnuit.

Este oprit fabricanților de mezeluri de a reprimi dela debitanți mezelurile învechite sau alterate.

Nu este permis a se adăoga conservelor sau mezelurilor substanțe amidonoase precum și cantități prea mari de condimente cu menirea de a masca unele defecte ale lor.

Art. 181. — Este cu totul oprit a colora conservele animale, mezeluri, etc. cu orice fel de colorant.

Art. 182. — Cutiile în care se aduc în comerț conservele alimentare vor fi bine cositorite cu cositor curat care să nu conțină mai mult de 1% impurități tehnice.

Interiorul cutiilor, în cari se conservă substanțe acide sau saramură, vor fi prevăzute cu un lac sau email, cari să împiedice disolvarea metalului cutiei.

Este interzis a se întrebuința pentru lăcuirea sau emailarea cutiilor lacul sau emailul care conține substanțe toxice.

Imbinarea părților metalice ale cutiilor de con-

serve, se va face în mod mecanic, iar materialul de lipire care poate fi un aliaj de staniu cu maximum 10% plumb, să fie în totdeauna aplicat numai pe partea dinafară a cutiei.

Materialul de lipire nici într'un caz să nu poată veni în contact cu substanța ce se conservă.

Etichetele cutiilor vor corespunde sau vor indica natura exactă a substanței conținute în cutie și vor purta numele fabricei. Data umplerei va fi imprimată prin presare în tabla cutiei.

CAPITOLUL XXIII

Preparațiunile pentru supă

Art. 183. — Produsele cari se găsesc în comerț pentru prepararea supelor (potages) sunt amestecuri de făinoase, paste alimentare, legume uscate, etc., sare, grăsime, condimente.

Aceste preparate vor conține cel mult 15% apă și cel mult 20% sare.

Art. 184. — Preparațiunile pentru îmbunătățit supele sunt sau preparațiuni lichide, sau paste obținute prin concentrarea acestora, destinate a îmbunătăți compozițiunea sau gustul supelor.

CAPITOLUL XXIV

Ouăle și conservele de ouă

Art. 185. — Sub denumirea de ouă se înțeleg ouăle de găină. Ouăle altor pasări se vând ca atare, adică: ca „ouă de gâscă", „ouă de rață", etc.

Ouăle puse în comerț trebue să fie proaspete și bune de a fi consumate. Dacă sunt stampilate cu o dată, aceasta trebue să corespundă cu adevărata dată de ouare.

Art. 186. — Ouăle pot fi conservate prin frig sau prin cufundare în apă de var în parafină, etc.

Pe lăzile (vasele) în cari se țin astfel de ouă trebuie să se afle inscripții cari să arate modul de conservare, de exemplu: „ouă în parafină", „ouă în sticlă solubilă", etc., precum și data punerii la conservare.

Ouăle de băut nu trebuie să fie mai vechi de 14 zile și să nu aibă o greutate specifică mai mică de 1.073 la 15° C.

Art. 187. — Ouăle crăpate sunt ouă proaspete cari au suferit în timpul transportului o leziune de coajă fără ca prin aceasta să se fi scurs conținutul lor.

Este oprit a crăpa ouă vechi și a le vinde ca ouă proaspete crăpate.

Este oprit a aduce în comerț ouă cari arată la lampă pete obscure.

Este oprit a aduce în comerț ouăle vechi, alterate, astfel încât conținutul lor să aibă un gust sau un miros neplăcut, sau de a trata ouăle cu sbstanțe cari să pătrundă prin coaja oului și să schimbe compoziția conținutului.

Art. 188. — *Conservele de ouă* sunt preparațiunile obținute prin uscarea la temperatură joasă a conținutului oului; ele se prezintă sub formă de praf, de pastă sau lichid vâscos.

Pentru aceste preparațiuni se întrebuințează fie oul întreg, fie numai gălbenușul sau albușul.

Sunt admise numai acele conserve de ouă cari sunt aduse în comerț, în stare bună, nealterate, neatinse de micro-organisme și se obțin prin uscarea conținutului ouălor, fără adăogire a vreunei alte substanțe conservatrice, de cât a acidului sulfuros, în proporțiune de cel mult 500 mgr. la kilogram, a sării de bucătărie și a zahărului.

Conservele de ouă vor purta pe ambalaje numele fabricii și data fabricațiunii.

Art. 189. — Este oprit a se aduce în comerț ca preparate de ouă produse ce n'ar fi fabricate în mod exclusiv cu materiile provenind din ouă.

CAPITOLUL XXV

Zahăr, mierea și produsele de cofetărie

Art. 190. — Toate localurile cofetăriilor, fabricelor de bonboane, de rahat, halva și de alte alimente zaharoase, localuri în cari se fabrică, se vând sau se consumă aceste substanțe, vor fi curat întreținute.

Toate uneltele, tiparele și alte aparate, vasele, paharele, lingurile și orioare alte obiecte necesare la fabricațiune, la debit, la consumațiune, se vor întreține în perfectă curățenie.

Bonboanele, prăjiturile, etc., vor fi conservate în dulapuri închise cu geam, sau vor fi acoperite cu o pânză subțire străvezie.

Este oprit a se întrebuința în cofetării, în rahagerii, în fabricile de bonboane și în alte localuri unde se fabrică și se vând produse de cofetărie, cazane, căldări, aparate de fabricat înghețata, unelte și vase confecționate din metale toxice, nespoite sau nenichelate ori spoite cu cositor care conține plumb în cantitate mai mare decât 1% și în general vase și unelte cari nu întrunesc condițiunile prescrise de regulamentul de față.

Este oprită conservarea dulcețurilor, siropurilor și altor fabricate dulci, în vase de pământ rău smălțuite, ai caror smalț se disolvă în acizii dulcețurilor și ai siropurilor.

Art. 191. — *Mierea* este substanța pe care o produc albinele prin transformarea sucurilor zaharate pe cari le culeg din flori și părți din plante.

Totuș, când în timpul perioadei normale de producere a mierei, albinele au fost hrănite cu soluții de zahăr sau de glucoză, sau cu alte substanțe zaharoase de exemplu: sfeclă de zahăr, produsul obținut nu poate fi pus în comerț sub numele de „miere", ci sub denumirea de „miere de zahăr".

Art. 192. — Produsele zaharate cari au aparența și consistența mierii, trebuie să poarte denumiri cari să indice natura lor (de exemplu sirop sau suc de pere concentrat) și nu va purta în nici un caz denumiri cari să conțină numele de miere sau să se apropie de acel de miere.

Art. 193. — Calificativul pur (curat) sau indicațiunea unei regiuni de origină nu se poate da, decât la mierea produsă de albine, cu excluderea mierii de zahăr.

Art. 194. — Este oprit a se aduce în comerț miere înăcrită, intrată în fermentațiune sau care a suferit vreo altă alterare, mierea căreia i s'au adăugat substanțe îndulcitoare, naturale sau artificiale, arome străine de orice natură, amidon, substanțe minerale sau coloranți.

Este oprit a se pune în comerț miere ce conține mai mult de 20% apă și care conține mai mult de 0,8% materii minerale și 8% zaharoză, iar aciditatea să fie de cel mult 5 grade (cmc. soluție N/1 de hidroxid alcalin la 100 grame de miere).

Art. 195. — Mierea care prin încălzire a pierdut proprietățile sale fermentescibile sau principii aromatice, se va pune în comerț sub numele de miere supra încălzită.

Art. 196. — *Zaharoza sau zahărul comun* este zahărul rafinat, obținut din sfecle sau din trestie de zahăr.

Se poate adăuga zahărului o cantitate mică de un colorant albastru pentru mascarea culorii gălbui (azuraj). Culoarea albastră să nu se poată observa când se dizolvă zahărul, într'o cantitate de apă egală cu jumătate din greutatea lui.

Asemenea această soluție trebue să fie perfect limpede.

Zaharoza pură, rafinată, trebuie să conțină cel puțin 99,5% zaharoză, *zahărul „alb cristalizat"*, trebuie să conțină cel puțin 98,5% zaharoză.

Este oprit a se adăuga zahărului, glucoză, substanțe minerale, ca: barită, cretă, gips, etc., făină, ca și orice alte substanțe chimice, străine de natura lui.

Este oprit a se aduce în comerț zahăr murdărit de insecte sau prin alte împrejurări.

Art. 197. — *Zahăr candel* se prezintă în cristale mari, incolore sau brune, uneori ușor colorat cu coloranți permiși de acest regulament, obținut prin cristalizarea înceată în vase prevăzute cu fire întinse.

Art. 198. — *Zahărul intervertit* (sirop) este un amestec de dextroză și levuloză, provenit din intervertirea zaharozei.

Zahărul intervertit nu trebue să conțină mai mult de 25% apă, cenușe cel mult 0,5%, iar aciditatea să nu treacă de 1 grad.

Zahărul intervertit nu trebuie să conțină acid sulfuric sau clorhidric.

Este oprit a se adăuga zahărului intervertit substanțe îndulcitoare artificiale. Nu trebuie să conțină substanțe antiseptice, nici acid sulfuros.

Art. 199. — *Caramelul sau zahărul ars* ce servește la colorarea alimentelor sau băuturilor, se obține prin arderea zaharurilor naturale sau industriale, eventual și neutralizarea cu carbonat de sodiu a produsului obținut.

Este oprit a se adăuga la caramel coloranți străini de orice natură.

Art. 200. — *Glucoza sau zahărul de amidon* se obține prin zaharificarea amidonului cu ajutorul acizilor.

Glucoza solidă poate să conțină până la 25% apă, 65—75% dextroză, 5—15% dextrină, cel mult 1% cenușă și cel mult 2 grade aciditate.

Siropul de glucoză conține până la 25% apă, dextroză 30—40%, dextrină 30—45%, cel mult 1,5% cenușă și cel mult 2 grade aciditate.

Gucoza solidă și siropul trebuie să fie incolore sau cel mult slab gălbui, să nu aibă nici un miros, să nu conțină substanțe intermediare de intervertire, nefermentescibile, vătămătoare sănătății, să nu conțină substanțe îndulcitoare artificiale, metale toxice, substanțe inerte sau amidon. Se tolerează 40 mgr. acid sulfuros la 1000 gr.

Art. 201. — *Lactoza* (zahărul de lapte) este zahărul care se extrage din zerul de lapte. Lactoza va îndeplini cerințele cerute de farmacopeea română în vigoare.

Art. 202. — *Orice alte zaharuri* puse în comerț pentru scopuri alimentare vor trebui, prin analogie, să îndeplinească prevederile acestui regulament.

Art. 203. — *Produse de cofetărie și patiserie.* Față de numărul și varietatea acestor produse se va avea în vedere următoarele regule generale:

Aceste preparate fiind considerate ca produse de fantezie, se va admite la prepararea lor orice materie alimentară care îndeplinește prescripțiunile acestui regulament, precum și coloranți inofensivi permiși, cu condiție ca aceștia să nu fie întrebuințați pentru a da coloarea gălbenușului de ouă.

Ele trebuie să fie vândute sub denumiri cari să exprime clar natura lor (de exemplu: preparat cu glucoză sau preparat cu zahăr), considerându-se ca falsificate acelea cari vor prezenta o compoziție diferită de aceea declarată. Este interzisă întrebuințarea substanțelor conservatrice și antiseptice.

Art. 204. — *Dulceața, geleuri, marmelade,* se prepară din zaharuri și fructe, din zaharuri și sucuri de fructe, sau pulpa lor. Aroma și gustul lor vor proveni numai din fructele întrebuințate.

Este oprit a se adăuga preparatelor de mai sus, substanțe amilacee, substanțe îndulcitoare artificiale, esențe sintetice sau arome străine de natura lor, substanțe antiseptice, substanțe minerale. Este oprită supra colorarea dulcețurilor și marmeladei.

Este oprit a se aduce în comerț dulcețuri, geleuri, marmelade stricate sau descompuse sau cari conțin metale toxice.

Este oprit a se adăuga marmeladelor cartofi macerați, dovleac și orice alte substanțe străine de natura fructului cu care se prepară sau cu scop de a le mări viscozitatea, ca: agar-agar, gelatină.

Este oprit a se întrebuința tescovina fructelor la prepararea dulcețurilor.

Art. 205. — *Sucurile de fructe* se prepară din tescuirea fructelor proaspete sau supuse la fermentare.

Este oprit a se prepara sucuri din fructe stricate sau de a fabrica extractele apoase din fructe uscate spre a le pune în comerț.

Este oprit ca rezidiul tescuirii să mai fie extras cu apă sau cu soluțiuni zaharoase.

Este oprită supracolorarea sucurilor de fructe.

Este oprită adăogarea substanțelor conservatrice ca: acid salicilic, acid benzoic, benzoat de sodiu, etc.

Totuș, se admite ca în scop de conservare, să conțină acid sulfuros, provenind din sulf liber de arsen, din acid sulfuros lichefiat sau din metabisulfit de potasiu, în proporțiune de maximum 500 mgr. la litru sau acid formic în cantitate de 1,5 gr. la 1000 grame.

Art. 206.—Siropul de fructe se prepară din zahăr și sucuri de fructe sau extrase din fructe sau părți din plante.

Siropul pus în comerț sub denumiri, indicând numele fructului, trebuie să corespundă acestei indicațiuni, adică să nu conțină în afară de zahărul întrebuințat nimic altceva ce n'ar proveni din sucul curat al acelor fructe.

Se admite adăogirea glucozei (zahărul sau siropul de amidon) la siropurile de fructe, acest adaos însă trebuie declarat pe etichete. De exemplu: „Sirop de smeură, preparat cu 20% sirop de amidon".

Siropurile de fructe se pot colora cu coloranții admiși de acest regulament, dar aceasta trebuie să se declare pe etichete. De exemplu: „Sirop de smeură colorat".

Se admite tratarea sucurilor și siropurilor de fructe cu cantități mici de acid tartric sau acid citric, pentru îmbunătățirea gustului acestor poduse.

Este oprit a se adăoga siropurilor de fructe sau sucurilor sus pomenite esențe sintetice, sau a se îndulci cu substanțe îndulcitoare artificiale.

Este oprit a se adăoga siropurilor substanțe antiseptice, afară de cele permise pentru sucuri de fructe.

Este oprit a se aduce în comerț siropuri fermentate, alterate sau descompuse, sau cari conțin metale toxice.

Siropurile de fructe nu trebuie să conțină mai mult ca 10 volume alcool la kilogram.

Art. 207. — Rahatul se obține prin fierberea siropului din zahăr cu amidon și încorporarea de diferite arome la produsul obținut.

Art. 208. — Alvița se obține prin amestecarea cu ciuin a siropului legat și încorporarea la masa obținută de nuci, alune, migdale, etc.

Art. 209. — Halvaua este un amestec aromatizat de alviță și tahân. Tahânul este produsul obținut prin sfărâmarea semințelor terofiate și decorticate de susan (sesamum indicum), fiind interzis a'i se adăuga alte uleiuri străine de natura lui (floarea soarelui, etc.). Este oprit ca halvaua să conțină substanțe amilacee sau substanțe minerale.

La prepararea halvalei se va întrebuința cel puțin 45% tahân.

Art. 210. — Inghețata. Localurile, aparatele și materia primă servind la prepararea, conservarea și vinderea înghețatei trebuie să îndeplinească condițiunile de igienă și puritate, prevăzute de acest regulament pentru produsele alimentare.

Intrebuințarea apei sau laptelui nefierte este interzisă.

Inghețata analizată imediat după luarea probei, nu trebuie să conție mai mult de 5000 de microbi pe cmc., printre cari nu trebuie să se găsească nici o colonie lichefiantă, nici un microb al intestinului și nici un germen producător de boală.

Art. 211. — Este oprită amestecarea și colorarea cofeturilor, bomboanelor, rahaturilor, halvalei, alviței, prăjiturilor, înghețatei, colivelor și altor produse de cofetărie, cu:

a) Zaharină ori dulcină; [1])

b) Substanțe minerale;

c) Materii colorante cari nu sunt admise de acest regulament.

Este oprită împodobirea fabricatelor de cofetărie cu flori, cu frunze și cu alte ornamente colorate cu culori nepermise.

Este oprită împachetarea bomboanelor și cofeturilor în general cu hârtie colorată cu culori otrăvitoare.

Aromatizarea produselor de cofetărie se va putea face numai cu aromele, uleiurile eterice și drogurile permise de acest regulament și preparate de oficinele autorizate.

Afară de aromele arătate mai sus, se va putea întrebuința pentru aromatizarea produselor de cofetărie, ape aromatice naturale din flori.

Se permite pentru aromatizarea bomboanelor întrebuințarea următoarelor substanțe: acetat de amil, acetat de etil, butirat de amil, valerianat de amil, aldehida benzoică, heliotropina, cumarina, vanilina și iononul, fiecare în parte sau în combinațiuni.

Substanțele de mai sus vor trebui să fie libere de orice impurități dela fabricare și nu vor conține nici un adaus de alte substanțe, trebuind să fie în perfectă stare de puritate.

Cantitățile maxime tolerate sunt următoarele:

Acetat de amil și acetat de etil, maximum 100 grame la 100 kg.; butirat de amil și valerianat de amil, maximum 50 grame la 100 kg.; combinațiunile formate din acetat de amil, butirat și valerianat de amil, maximum 100 grame la 100 kg.

Aldehida benzoică, heliotropina, nerolina și cumarina în cantități maxime de 15 gr. la 100 kg.: ionon 20 gr. la 100 kg.; combinațiunile acestora în cantități maxime de 20 gr. la 100 kg.

Substanțele de mai sus, cu excepția vanilinei pure, nu sunt permise la prepararea nici unui alt produs de cofetărie (prăjituri, siropuri, marmelade, etc.).

Art. 212. — Este oprită vânzarea de bomboane, cofeturi, rahaturi, halvale, alviță, înghețată, prăjituri și a altor zaharicale, cari fiind preparate în vase, tipare, aparate, unelte, fabricate din

---

1) Prin legea pentru interzicerea importului zaharinei promulgată cu decretul No 2027 din 4 aprilie 1900 s'au stabilit condițiile utilizărei zaharinei.

metale toxice sau colorate ori spoite cu materii toxice, conțin oarecari cantități de materii toxice chiar atunci când cantitatea acestor materii vătămătoare este minimă.

Art. 213. — Este oprită vânzarea de dulcețuri, rahaturi, bomboane, cofeturi, prăjituri și alte zaharicale cari au intrat în fermentațiune, cari au devenit mucede sau stricate în alt mod. Cristalizarea zahărului în aceste preparate nu se va considera ca o alterare.

Art. 214. — Produsele de cofetărie ce se importă, vor trebui să întrunească toate condițiunile prescrise de acest regulament.

Art. 215. — Este oprită răcirea limonăzilor, a apei și a tuturor băuturilor ce se debitează la cofetării, rahagerii, etc., prin punerea directă de ghiață naturală în băutură.

Este permisă conservarea și transportarea lor numai în vase cu pereții dubli și punerea gheții naturale între acești pereți, pentru ca să nu vină în contact direct cu băutura.

CAPITOLUL XXVI

Oțetul

Art. 216. — Oțetul este produsul obținut prin fermentațiunea acetică a lichidelor alcoolice sau prin diluarea cu apă a esenții de oțet.

Oțetul trebuie să fie pus în consumațiune sub o denumire care să indice produsul care a servit la fabricarea sa.

Prin oțet de vin se înțelege exclusiv produsul de fermentație a vinului.

Oțeturile de bere, de malț, de cidru, etc., trebuie să provină exclusiv prin fermentația acetică a produsului prevăzut în denumire.

Oțetul de alcool este produsul de fermentație acetică al alcoolului diluat.

Oțetul de esență (oțetul de acid acetic) este oțetul obținut prin diluarea acidului acetic (esenții de oțet) cu apă.

Oțetul aromatizat (dafin, tarhon, smeură, muștar, piper, etc.), trebuie să aibă o denumire corespunzătoare preparațiunii.

Art. 217. — Oțetul din comerț trebuie să conțină cel puțin 3% și cel mult 15% acid acetic.

Denumirile comerciale de „oțet dublu concentrat", „oțet triplu concentrat", etc., sau alte indicațiuni analoage, nu sunt permise decât produselor a căror concentrație în acid acetic corespunde indicațiunilor date prin denumire, adică concentrația minimă de 6% pentru oțet dublu concentrat, 9% pentru cel triplu, etc.

Oțetul produs din fermentațiunea acetică a vinului sau a celorlalte produse arătate la art. 216, alin. 4, poate fi concentrat până la cel mult 50% acid acetic. Pentru concentrare nu se va întrebuința un produs acetic diferit sau esența de oțet [1]).

1) Acest aliniat a fost introdus prin modificarea prevăzută în Decretul No. 2339 din 31 august 1933, publicat în Mon. Of. No. 204 din 6 septembrie 1933.

Esențele de oțet trebuie să conțină cel puțin 80% acid acetic.

Art. 218. — Oțetul trebuie să aibă gustul și mirosul caracteristic corespunzător denumirii sale. După neutralizare nu trebuie să aibe gustul acru arzător, afară numai dacă adaosul de aromatice nu e spicificat în denumirea sa.

Oțetul trebue să fie limpede și în bună stare de conservare; nu trebuie să conțină anghilule sau mucegaiuri.

Oțetul de vin va conține cel puțin 8% extract și cel mult 1% alcool.

Oțetul de alcool trebuie să fie preparat din alcool rafinat.

Oțetul de esență trebuie să fie preparat din esență de oțet.

Este oprit a se aduce în comerț oțet care conține metale toxice și compușii lor, proveniți dela aparatele, uneltele și vasele cu care oțetul a fost preparat, păstrat, măsurat sau provenind din orice altă cauză, oțet ce conține acizi minerali sau alți acizi decât acid acetic sau care conține substanțe antiseptice.

Este oprită aromatizarea oțetului cu esențe sintetice.

Oțetul poate fi colorat dela galben deschis până la roș cu coloranți permiși de regulament.

Art. 219. — Esența de oțet este un produs obținut pe cale sintetică sau prin distilarea uscată a lemnului, adică prin alte mijloace decât prin fermentațiune.

Esența de oțet nu va conține materii pirolignoase, provenite din distilațiunea lemnului, ca: alcool metilic, acetonă, acid formic și altele. Dacă prezența acidului formic nu e însoțită de aceea a acetonei, piridinei sau fenolilor, se permite cel mult 0,50 gr. la 100 gr. acid acetic.

Art. 220. — Punerea directă în comerțul de detaliu a esenții de oțet și vânzarea ei de către comercianții de detaliu, (farmaciști, droghiști, băcani, debitanți de băuturi alcoolice, etc.), nu se poate face decât în sticle incolore, închise, de cel mult un litru capacitate, prevăzute cu plumbul sau capsula de siguranță a fabricii și cu etichetele albe pe care se va scrie cu caractere roșii cuvintele: „Atențiune, esență de oțet", iar de desubt: „să nu se întrebuințeze decât după amestecare cu apă" fiind „periculoasă vieții"; cuvintele „Atențiune, esență de oțet" și „periculoasă vieții" vor fi imprimate cu caractere de cel puțin 5 mm. înălțime. Se va imprima de asemenea concentrațiunea și cantitatea de apă cu care trebuie amestecat tot conținutul pentru a obține un oțet comestibil, iar în partea de jos a etichetii numele fabricii. Sticlele vor putea purta incrustate sau vor avea imprimate pe o bandă de hârtie sau pe etichetă gradațiuni, fiecare interval reprezentând cantitatea de esență necesară pentru un litru de oțet comestibil.

Sitclele nu vor putea purta nici o altă etichetă decât cea prevăzută în aliniatul precedent.

Se acordă o păsuire de maximum 2 ani dela intrarea în vigoare a acestui regulament, pentru înlocuirea stocurilor de sticle colorate aflate în comerț.

Oțetul concentrat produs din fermentarea acetică a vinului sau a celorlalte produse arătate la art. 216, alin. IV, va fi pus în comerț în vase etichetate, având imprimat roșu, cu caractere de cel puțin 5 mm. înălțime, cuvintele : „Atențiune, oțet concentrat“. să nu se întrebuințeze decât după amestecare cu apă [1]).

Art. 221. — Oțetul de esență se poate vinde de către comercianți de detaliu (farmaciști, droghiști, băcani, debitanți de băuturi alcoolice, etc), în orice vase proprii pentru aceasta.

Vasele în care se procură debitanților esența destinată pentru a fi diluată și vândută cu o concentrație de cel mult 15 la sută acid acetic, vor fi prevăzute cu sigiliul fabricii furnizoare. Vasele în cari s'a furnizat de fabrici sau depozitele lor esența de oțet, imediat ce ele au fost deschise se vor goli pentru a se dilua esența, așa ca să nu aibă o concentrație mai mare de 15% acid acetic, fiind interzis a se ține în depozit esența nediluată în vase al căror sigiliu cu care au fost prevăzute de fabrici a fost desfăcut.

Vasele în care se transportă esența de oțet vor purta etichete pe care se vor imprima arătările și instrucțiunile prevăzute pentru sticlele închise în cari se debitează esența nediluată.

Depozitele și băcăniile de vânzare cu ridicata pot depozita esența de oțet pentru a o furniza debitanților cu amănuntul, numai în vase prevăzute cu sigiliul fabricii și cu etichetele arătate mai sus.

Fabricile producătoare de esență de oțet, nu pot pune în vânzare oțet de esență (esența de oțet diluată), ci numai esența de otet în concentrație de cel puțin 80 la sută acid acetic [2])

Art. 222. — Este oprit a se conserva și manipula oțetul în alte vase, pâlnii, robinete, canale, etc., decât cele de lemn, sticlă sau metale smălțuite.

Art. 223. — *Lichidele analoage cu oțetul,* care conțin pe lângă acid acetic și alții acizi organici (citric, lactic, etc.), pot fi întrebuințate ca succedanee ale oțetului, cu condiția ca aciditatea totală calculată cu acid acetic. să fie cel puțin 3 la sută.

Pentru rest, aceste produse trebue să fie, prin analogie, conforme cu prevederile pentru oțet.

Art. 224. — Acidul lactic trebue să conție cel puțin 4 la sută acid lactic pur și să fie liber de acizi grași volatili și de substanțe empireumatice, să nu conțină metale toxice și nici acizi minerali liberi; să fie incolor sau cel mult slab gălbui.

Art. 225. — *Sarea de lămâie.* (Acidul tartric sau acidul citric) vor îndeplini cerințele prevăzute de farmacopeea română în vigoare.

CAPITOLUL XXVII

Condimente vegetale și sarea de bucătărie

Art. 226. — Condimentele vegetale sunt: fructe sau părți de plante, cu un gust sau miros caracteristic aromatic; condimentele se adaugă alimentelor pentru a le comunica gustul sau mirosul lor particular.

Art. 227. — Condimentele trebue să fie curate și neamestecate cu substanțe străine; cu resturi din plante dela care provin sau care nu posedă calitățile condimentului și sunt socotite ca impurități (cozi, etc.); să aibă mirosul și gustul nealterat specific, să fie conservate în bune condițiuni, să nu fie stricate, mucegăite și să nu fie colorate artifical.

Art. 228.— Condimentele în pulbere și amestecurile de condimente în pulbere, trebuie să poarte numele condimentului care a servit la prepararea lui.

Este interzis a se pune în comerț amestecul de condimente sub denumiri cari să indice numai pe una din ele.

Când condimentele sunt puse în vânare în pachete sau ambalaje speciale, acestea trebue să poarte imprimat, pe lângă numele specific al produsului, și firma fabricantului sau a celui care o pune în comerț.

Art. 229. — *Piperul.* Sub numele de piper se poate aduce în comerț boabele uscate sau pulberea obținută din boabele uscate ale pantei Piper nigrum.

Boabele de piper pot să fie negre sau albe. după cum au fost uscate împreună sau după îndepătarea învelișului exterior al bobului

Art. 230. — *Piperul negru* trebuie să conțină cel puțin 6,5 la sută extract eteric nevolatil, cel mult 7 la sută cenușă totală, din care cel mult 2 la sută cenușă insolubilă în acid clorhidric 10 la sută, (raportat la substanța uscată).

Art. 231. — *Piperul alb* va conține cel puțin 7 la sută extract eteric nevolatil, cel puțin 4 la sută cenușă totală. din care cel mult 1 la sută cenușă insolubilă în acid clorhidric 10 la sută, (raportat la substanță uscată).

Art. 232. — *Pulberea de piper negru sau piper alb* se obține prin măcinarea boabelor de piper negru sau a celui de piper alb; ea trebue să posede datele analitice ale piperului din care provine; pulberea de piper nu va conține mai mult de 14 la sută apă.

Art. 233. — *Piperul roș, ardei măcinat, sau boia de ardei sau paprica* este pulberea fructului sau a părților fructului de ardei (capsicum annuum și altor specii de capsicum) ajuns la maturitate și uscat. Se pot pune în comerț următoarele tipuri :

1. *Boia de ardei dulce, pipercă dulce* este pulberea pericarpului curat al fructului de ardei, în care nu trebuie să se afle celelalte părți ale fructului, ca : peretele despărțitor, potiri, placentă sau cozi; poate însă să conțină semințele curate ale ardeiului, nealterate și a căror substanțe iute în cea mai mare parte, a fost extrasă prin spălarea cu apă.

2. *Boia de ardei tare, pipercă tare sau paprica tare*, este pulberea fructului de ardei, fără cozi și potire.

3. *Boiaua de ardei mercantil* se obține din măcinarea fructelor de ardei, de culoare brună sau galbenă, care poate să conțină cozi și potiri.

Este oprit a se adăoga boelii de ardei substanțe

---

1) Adăogat prin Decret No. 2339 din 31 aug. 1933.
2) Idem.

străine de orice natură, a se supracolora sau a i se încorpora corpuri grase străine.

Cenușe nu trebuie să fie în cantitate mai mare decât 7 la sută, pentru boiaua de ardei dulce, 8,5 la sută pentru boiaua de ardei tare și 12 la sută pentru boiaua de ardei mercantil; partea insolubilă în acid clorhidric să nu fie mai mare decât 0,6 la sută pentru boiaua de ardei dulce, de 1,5 la sută pentru boiaua de ardei tare și decât 3 la sută pentru boiaua de ardei mercantil, iar extractul eteric nevolatil să fie coprins între 12 și 20 la sută, la tipurile dulci și tari, și 5—15 la sută la tipul mercantil, în raport cu pulberea uscată a ardeiului.

Apa nu va fi în cantitate mai mare de 14 la sută.

Art. 234. — Piperul englezesc sau piperul de jamaica este fructul de Pymente oficinales.

Pulberea de piper englezesc nu trebuie să conțină mai mult de 7 la sută cenușă totală și nici mai mult de 0,5 la sută cenușă insolubilă în acid clorhidric.

Art. 235. — Muștarul. Semințele de muștar cele mai întrebuințate sunt acelea ale muștarului negru, (Brassica nigra brun, Brassica juncea), ale muștarului alb, (Sinapis alb).

Făina de muștar este pulberea obținută din semințe de muștar.

El nu va conține mai mult de 7 la sută cenușă.

Art. 236. — Muștarul preparat sau muștarul de masă se obține din făină de muștar albă sau neagră, prin adăugirea de vin, must, oțet sau amestecul lor, și de apă. La pasta obținută se poate adăuga sare de bucătărie, zahăr, acid citric, acid tartric ,arome vegetale și legume.

Semințele din cari se prepară făina de muștar nu vor conține alte semințe străine sau impurități și nu vor fi stricate.

Este oprit a se adăuga muștarului de masă făină sau substanțe amidonoase de orice natură, dextrină, substanțe minerale și oricare alte substanțe străine.

Se poate colora muștarul cu un colorant permis la regulament.

Este oprit a se adăuga muștarului substanțe antiseptice.

Este oprit a se aduce în comerț muștar ce conține metale toxice, luate dela vasele de preparare de păstrare sau în alt mod.

Art. 237. — Vanilia este fructul plantei Vanilla Planifolia, cules înainte de maturitate completă, uscat și supus la fermentare, în scop de a-i desvolta aroma.

Este oprit a se aduce în comerț vanilie alterată, rău conservată sau vanilie care a fost extrasă, unsă cu balsam sau alte substanțe și presărată cu vanilină, zahăr, acid benzoic, substanțe minerale și altele.

Art. 238. — Zahăr vanilat este un amestec de zahăr cu cel puțin 10 la sută vanilie uscată.

Zahăr vanilinat este un amestec de zahăr cu cel puțin 2 la sută vanilină.

Aceste produse nu se pot vinde decât sub ambalaje speciale, pe cari se va arăta denumirea produsului, data fabricării, precum și numele fabricii sau acelui care-l pune în vânzare.

Pentru amestecul de zahăr vanilat cu zahăr vanilinat se permite numai denumirea de zahăr vanilinat.

Art. 239. — Pentru celelalte condimente, cum sunt : ienibaharul, scorțișoara, cuișoarele, șofran foile și boabele de dafin, maghiran, cimbru, pimen, chimion, anason, coriandru, nucușoara, piper longum, etc., toate condițiunile de mai sus sunt aplicabile și proporțiunea tolerabilă a diferitelor lor elemente constitutive, va fi cea fixată de metodele oficiale de analiză.

Art. 240. — Sarea de bucătărie întrebuințată în scopuri alimentare, provine din sarea gemă, saline sau apă de mare.

Sarea de bucătărie nu trebuie să conție mai mult de 8 la sută apă, să fie complet solubilă în apă, soluția rămânând limpede și să nu aibă miros. Sărurile de calciu, exprimate în sulfat și cele de magneziu, exprimate de cloruri, să nu treacă de 1 la sută.

CAPITOLUL XXVIII

Cafeaua

Art. 241. — Cafeaua verde. Sub denumirea de cafea verde nu se poate pune în comerț sau importa decât semințele decorticate ale arborelui Coffea arabică, sau altor arbori din genul Coffea, îndeplinind condițiunile de mai jos :

Cafeaua verde proprie a fi pusă în consumațiune publică trebuie să fie curățată de corpi străini sau impuritățile ce ar putea să conțină. Cafeaua verde care conține mai mult de 8 la sută asemenea corpi străini sau impurități, între cari se socotesc și boabele negre, coji de cafea și sfărâmături de boabe, nu se poate pune în comerț, prin urmare nici nu se poate importa.

Art. 242. — Este oprit a se aduce în comerț cafea verde stricată sau avariată, precum și cafeaua care a fost adiționată în proporții dozabile cu substanțe destinate ca să o lustruiască.

Cafeaua verde poate fi colorată cu indigo curcuma, în proporție, ca să nu treacă de 1/10.000.

Cafeaua colorată trebuie să fie pusă în comerț sub denumirea de „Cafea colorată".

Art. 243. — Cafeaua decafeinizată se poate pune în comerț în urma unei autorizațiuni speciale a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății).

Cafeaua decafeinizată nu va conține mai mult de 0,15 la sută cafeină și se va vinde numai sub ambalaj special, purtând această denumire.

Art. 244. — Cafeaua verde nu trebuie să conțină mai mult de 12 la sută apă.

Art. 245. — Cafeaua prăjită trebuie să prezinte un aspect omogen, nu trebuie să conțină boabe extrase, falsificate, stricate, boabe străine și nu va conține mai mult de 5 la sută boabe carbonizate și nici mai mult de 5 la sută apă.

Se permite o ușoară ungere a cafelei prăjite cu corpi grași curați și nealterați sau cu o soluție de zahăr, în scop de a-i conserva aroma. Prin această operație, cafeaua nu trebuie să-și mărească greutatea decât cu cel mult 1 la sută.

Art. 246. — Cafeaua măcinată trebuie să aibe

un aspect omogen și mirosul aromatic caracteristic.

Cafeaua măcinată nu trebuie să lase mai mult de 6 la sută reziduu de incinerare.

Extractul apos trebuie să fie cel puțin 20 la sută și cel mult 30 la sută, cafeină cel puțin 1 la sută și zahăr direct reductibil cel mult 2 la sută.

Cafeaua măcinată nu trebuie să conțină substanțe străine de natura ei ca : pulberea altor semințe sau părți de plante prăjite și măcinate, substanțe amidonoase, substanțe minerale, etc.

Este oprit a se aduce în comerț cafea extrasă sau amestecată cu cafea extrasă, afară numai dacă nu poartă denumirea de cafea decafeinizată, conform art. 243.

Art. 247. — Denumirea de amestec de cafea se poate da numai unui amestec de diferite varietăți de cafea pură.

Art. 248. — Se poate aduce și pune în comerț cu numele de surogate de cafea, produse obținute prin torefierea și măcinarea de diferite fructe, semințe, cereale, rădăcini sau amestecurile lor.

Art. 249. — Cicoarea sau cafeaua de cicoare se obține prin torefierea și măcinarea rădăcinei curățite de cicoare (Ciocorium intibus). Cicoarea nu trebuie să conțină mai mult de 15 la sută apă și 8 la sută reziduu de incinerare.

Art. 250. — Surogatele de cafea trebuiesc puse în comerț și vândute în pachete pe cari se va arăta numele fabricei, felul surogatului sau amestecului, ca și proporțiunile lor, cu denumirea substanțelor prime.

Inscripția trebuie scrisă cu caractere bine lizibile.

Compoziția surogatului de cafea trebuie să corespundă cu compoziția surogatului sau amestecului declarat pe pachet.

Este oprit a se aduce în comerț surogate de cafea, a căror declarațiune nu corespunde cu compoziția de surogate de cafea, preparate din material prim stricat sau descompus, sau preparate din material fără nici o valoare : coji de fructe, etc.

Este oprit a se aduce în comerț surogate de cafea mucede, alterate, descompuse, carbonizate, (arse), în total sau în parte, sau cărora li s'au adăugat substanțe inerte.

Este oprit orice amestec de cafea în surogate.

CAPITOLUL XXIX

Ceaiul

Art. 251. — Sub denumirea generală de ceai (ceai verde sau negru), se înțelege mugurii și foile tinere ale arbuștilor de ceai (Thea Chinensis, Tea Asamica), puse în comerț, după ce au suferit oarecari manipulațiuni ca : răsucire, fermentare, uscare, etc.

Este oprit a se aduce în comerț sub denumirea de ceai frunzele altor plante sau frunze de ceai amestecate cu frunze străine, ceai colorat cu coloranți de orice natură, ceai extras sau care a mai servit sau a mai fost fiert, fie ca atare ,fie amestecat cu ceai bun.

Este oprită punerea în comerț a ceaiului mucegăit, alterat, apretat cu substanțe străine sau care conține părți lemnoase ale arbustului de ceai sau de alte plante.

Art. 252. — Ceaiul nu trebuie să conțină mai mult de 12 la sută apă, mai mult de 8 la sută reziduu de incinerare, din care 50 la sută să fie solubil în apă, iar extractul apos să fie de cel puțin 25 la sută ; ceaiul trebuie să conțină cel puțin 1 la sută teină și să fie liber de părți de plantă lignifiate.

Este oprit a se importa și pune în comerț ceai care conține mai mult de 30 la sută pețiole, sub această denumire înțelegându-se cozile lipsite cu totul de frunze.

Conținutul de pețiole nu constitue singur un criteriu de aprecierea ceaiului. Ceaiul alcătuit din frunze bătrâne nu se va putea importa și pune în comerț, chiar dacă va conține un mic procent de pețiole.

Pentru ceaiul care conține un procent mai mare de pețiole, dar care este consituit din frunze tinere și îndeplinește condițiunile unui ceai de calitate superioară, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), prin organele ei, poate permite importul și punerea în comerț a acestui ceai, în urma avizului conform și motivat al laboratorului.

Art. 253. — Ceaiul în pulbere nu se poate importa și pune în comerț decât în urma unei autorizațiuni speciale, date de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), și numai în ambalaj special, fiind denumit ca atare și trebuind să aibă componentele ceaiului normal.

Art. 254. — Prin ceaiul Maté (Herba Maté, ceai de Paraguai), se înțeleg frunzele și vârfurile tinere ale ramurilor arborelui Ilex paraguayensis, care se pune în comerț sub formă de sfărâmături de culoare verde deschis sau închis.

CAPITOLUL XXX

Cacao-Ciocolată

Art. 255. — Sub denumirea de cacao se poate pune în comerț boabele fructului arborelui Theobroma cacao.

După modul de preparare cacaua se poate prezenta în boabe uscate, prăjite sau nu; în pulbere obținută prin măcinarea boabelor, cu sau fără adaus de substanțe aromatizante, parțial degresată sau nu (blocuri sau tablete).

Art. 256. — Cacao solubilizată (alcalinizată), este cacaoa parțial degresată (pulbere sau tablete), obținute printr'un tratament chimic, ca: adăugare de carbonați alcalini sau prin vapori de apă.

Cacaoa degresată, precum și cea solubilizată, va avea cel puțin 16 la sută unt de cacao, iar cacaoa solubilizată nu va conține mai mult de 3 la sută carbonați alcalini.

Art. 257. — Ciocolata, pastă sau pulbere, este pasta sau pulberea de cacao la care s'a adăugat zahăr. Cantitatea de zahăr adăugat nu poate fi mai mare de 68 la sută.

Ciocolata cu lapte, cu alune, nuci sau alte seminţe sau fructe, etc., este un amestec de pastă de cacao, zahăr, lapte ,alune, nuci, etc., în proporţiuni variabile.

Art. 258. — Substanţele adăugate afară de zahăr trebuiesc declarate pe pachetele sau cutiile în cari se ţine sau se vinde ciocolata.

Art. 259. — Este oprit a se aduce în comerţ seminţe de cacao stricate, mucegăite, atinse de insecte, avariate, colorate sau cari au un gust neplăcut.

Este oprit a se prepara pasta sau pulberea de cacao din seminţele arătate mai sus sau din seminţe la cari s'au adăugat coji de cacao sau orice corpi străini.

Este oprit a se adăuga pastei, pulberei de cacao sau ciocolatei: substanţe amilacee, făină de coji de cacao, substanţe minerale inerte, grăsimi străine sau dextrină, gume, gelatină, etc., coloranţi de orice natură, precum şi substanţe îndulcitoare artificiale.

Art. 260. — Laptele încorporat ciocolatei ca îndeplini condiţiunile prescrise de acest regulament. Asemenea şi celelate substanţe permise a se adăuga ciocolatei vor fi curate, nealterate şi de bună calitate.

Artn. 261. — Este oprit a se aduce în comerţ ciocolată alterată, mucezită, atinsă de viermi, etc.

Art. 262. — Cantitatea de apă conţinută în preparatele de cacao, ciocolată, pastă de cacao, cacao în pulbere, nu trebuie să treacă peste 7 la sută, iar rezidiul de incinerare nu poate trece peste 9,5 la sută raportat la substanţa uscată. Cantitatea de carbonaţi alcalini ce se poate să adăoga pulberei de cacao pentru a o slubiliza nu poate să treacă peste 3 la sută, aşa încât cantitatea de rezidiu de incinerare să nu fie mai mare de 13 la sută.

Preparatele de cacao şi ciocolată, cari se vând sub ambalaj, vor purta pe lângă denumirea preparatului, numele fabricii şi greutatea netă.

CAPITOLUL XXXI

Alcoolul concentrat sau de industrie

Art. 263. — Alcoolul etilic concentrat sau spirtul de industrie ce se obţine prin fermentarea alcoolică, distilarea şi rafinarea plămadei rezultată din diferite cereale, materii amilacee, melasa şi alte materii similare, nu va putea servi la prepararea băuturilor alcoolice ,decât atunci când rafinarea sau purificarea distilatului brut, a fost făcută în astfel de condiţii, încât impurităţile provenite din fermentaţiune sau alte cauze, (impurităţi ce distilă mai uşor sau mai greu decât alcoolul), vor fi fost îndepărtate în cea mai mare parte a lor.

Alcoolul industrial, pentru a servi la fabricarea băuturilor, va îndeplini condiţiunile următoare:

a) Să fie limpede, incolor sau puţin gălbui, cu miros de spirt, fără alt miros particular;

b) Să aibă reacţiune neutră sau să se întrebuinţeze la neutralizare pentru 100 c. c. alcool, cel mult 1 c. c., soluţiune de hidroxid alcalin 1/10 normal ;

c) Să nu conţină impurităţi (alcooluri superioare, fusel), determinate după metoda Rocques, peste limita de 100 mgr. la 100 c. c. alcool de 100%;

d) Să nu conţină adelhide peste limita de 5 mgr. la 100 c. c. alcool de 100%, iar furfurol să nu conţină decât cel mult 0,5 mgr, calculat la 100 c. c. alcool de 100% ;

e) Să nu conţină substanţe cu caracter de baze;

f) Rezidiu fix să nu conţină mai mult de 5 mgr. la 100 c. c. alcool;

g) Concentraţiunea alcoolică va fi în genere de 95 vol. la 100 c. c. lichid, dar în nici un caz mai mică de 85 vol. %.

Concertraţiunea alcoolică nu va fi un criteriu asupra purităţii alcoolului ;

h) Să nu conţină substanţe ce intră în compoziţia denaturanţilor, ca alcool metilic, piridină, aceton, etc.;

i) Spirtul de melasă poate să conţină alcool metilic cel mult 0.2 vol. la 100 vol. alcool total.

Art. 264. — Aromele destinate pentru aromazarea (denaturarea) spirtului industrial, destinat preparării rachiurilor industriale, vor îndeplini cerinţele regulamentului de faţă şi nu vor fi folosite decât pe baza analizei efectuate de către unul din laboratoarele oficiale.

Art. 265. — Controlul sanitar asupra alcoolului de industrie, pe lângă persoanele prevăzute la art. 5 şi 6, se va face în fabrici sau depozite şi de către agenţii fiscali în modul următor:

Din alcoolul aflat în depozite şi declarat de către fabricant sau depozitar ca alcool destinat a fi transformat în băuturi ce vor fi puse în consumaţie, agentul va lua probe din rezervoriile sau butoaiele ce va crede de cuviinţă şi le va trimite spre analiză laboratorului de chimie regional.

Control din partea acestor agenţi se va face cel puţin odată la 3 (trei) luni.

Probele se vor lua în conformitate cu dispoziţiunile prescrise de acest regulament.

CAPITOLUL XXXII

Băuturile alcoolice distilate din fructe, coniacul, rachiurile industriale, licheururile şi romul

Art. 266. — Băuturile alcoolice distilate din fructe sunt acele băuturi a căror aromă şi gust particular provin prin fermentare şi distilare numai din borhotul de fructe a vinului, a tescovinei de struguri sau a drojdiei de vin; ele conţin produsele speciale provenite prin distilare dela acest material prim, în cantităţile permise prin acest regulament.

Aceste băuturi sunt cunoscute în comerţ sub denumirea de rachiu de prune (ţuică), de pere, de cireşi sau alte fructe, de drojdie, de tescovină de vin şi coniac.

Este interzis de a deţine, de a transporta în vederea vânzării şi de a pune în vânzare sub denumirile fixate de art. următoare, alte produse decât acelea cari, conform acestor articole, au dreptul exclusiv la aceste denumiri.

Băuturile alcoolice ieşite din fabricaţiune, cu

o concentrație alcoolică mai mare decât cea permisă, vor fi diluate cu apă potabilă, pentru a fi aduse la concentrația regulamentară.

Se îngăduie o ușoară supracolorare a băuturilor alcoolice, distilate din fructe, însă numai cu caramel.

Aceste băuturi pierd dreptul la denumirile din art. respective, dacă în urma unei rectificări au pierdut caracterele lor specifice. In cazul acesta ele se vor denumi : spirt, (alcool), de prune, de drojdie, etc., indicând natura materiei prime din care au fost prepaarte.

Art. 267. — Imitațiunea băuturilor alcoolice distilate din fructe, a rachiului de vin, a coniacului, prin alcool de industrie și arome artificiale, sintetice sau naturale, este oprită.

Asemenea este oprită adăugirea la bături de substanțe străine naturii lor, fie pentru a le modifica sau a le întări gustul sau mirosul, fie în alte scopuri.

Art. 268. — Țuica (rachiul de prune) se obține prin fermentarea și distilarea borhotului de prune.

Prunele întrebuințate la preparare vor fi coapte și se vor îndepărta cele stricate.

Este oprit a se întrebuința la fabricare sâmburii de prune sdrobiți.

Fermentarea pulpei se va face în vase de lemn, sau alte vase proprii acestui scop. La suprafața pulpei, supuse fermentațiunii, se va așeza un fund mobil, prevăzut cu multe găuri, în scop de a împiedeca umflarea pulpei și înăcrirea ei.

După trecerea fermentațiunii, care se va recunoaște după încetarea desvoltării de gaze, se va proceda la distilare. In caz când distilarea nu se poate face imediat, vasul ce conține borhotul se va astupa bine, pentru a împiedica contactul cu aerul și înăcrirea. In orice caz, distilarea se va face până la finele anului curgător.

Distilarea se va face în așa mod, ca cea mai mare parte din impuritățile naturale ale țuicii (de cap și fine de distilare), să fie îndepărtate. Se va ajunge la acest scop, întrebuințându-se aparate mai perfecționate, prevăzute cu un rectificator și deflegmator, sau prin'o redistilare a produsului obținut, în aparate mai primitive. Se va împiedica arderea borhotului și afumarea țuicii, fie prin amestecare (în aparatele primitive), până la începerea fierberii, fie prin punerea în mișcare a aparatului cu care sunt prevăzute aparatele mai perfecționate.

Concentrațiunea alcoolică a țuicii, ieșite din prepararea arătată mai sus, nu va fi mai mică de 50 gr. (volume).

Art. 269. — Este oprită prepararea țuicii sau aducerea în comerț a țuicii artificiale, adică a țuicii preparate cu esențe naturale sau sintetice, sau amestecarea țuicii cu esențe sau cu țuică preparată cu esențe, cu alcool de vin sau industrial, cu alcool de alte fructe, cu acizi sau alte substanțe străine țuicii.

Se permite o ușoară coloare a țuicii, numai cu caramel.

Țuica pusă în consumație va îndeplini următoarele condițiuni:

Concentrațiunea alcoolică va fi de cel mult 40% vol.

Aciditatea calculată ca acid acetic cel mult 0.75 gr. la 100 cmc. alcool de 100 vol.

Acid cianhidric total cel mult 5 mgr. la 100 cmc. băutură.

Alcool metilic cel mult 2.0 vol. la 100 vol. alcool total.

Cupru cel mult 3 mgr. la 100 cmc. băutură.

Țuica va fi liberă de alte metale toxice.

Țuica va fi limpede, nu va depune sedimente de impurități ocazionale și va fi fără miros pronunțat de fum.

Art. 270. — Rachiurile de pere, de cireși sau alte fructe, sunt băuturi alcoolice obținute exclusiv din distilarea borhotului din fructele respective, fermentate.

La distilare se vor lua măsurile prescrise pentru țuică.

Pentru a putea fi puse în consumație, aceste rachiuri vor îndeplini următoarele condițiuni:

Concentrațiunea alcoolică va fi de cel mult 40% vol.

Aciditatea calculată cu acid acetic, cel mult de 0.75 gr. la 100 cmc. alcool de 100 vol.

Alcool metilic cel mult 2 vol. la 100 vol. alcool total.

Cupru cel mult 3 mgr. la 100 cmc băutură.

Rachiurile din fructe vor fi libere de alte metale cu caracter toxic.

Ele vor fi limpezi și nu vor depune sediment de impurități ocazionale sau datorit relei preparări.

Art. 271. — Rachiul de drojdie (drojdia) este băutura ce se obține prin distilarea drojdiei de vin, adică a depozitelor ce se formează după fermetarea și învechirea vinului.

La distilare se vor lua măsurile prescrise pentru tuică, iar distilatul va avea concentrațiunea alcoolică de cel puțin 60% vol.

Este oprită prepararea, ținerea și aducerea în comerț a rachiului de drojdie perparat cu esență naturală sau sintetice sau amestecarea rachiului de drojdie cu esențe, cu drojdie preparată cu esență, cu alcool de industrie sau cu alcool de alte fructe, cu acizi sau alte substanțe străine de natura drojdiei.

Este oprită prepararea drojdiei din drojdie stricată.

Pentru a putea fi pus în consumație, rachiul de drojdie va îndeplini următoarele condițiuni:

Concentrațiunea alcoolică va fi de cel mult 40% vol.

Aciditatea calculată ca acid acetic, cel mult 0.750 gr. la 100 cmc. alcool.

Alcool metilic cel mult 2 vol. la 100 vol. alcool total.

Cupru cel mult 3 mgr. la 100 cmc. băutură.

Va fi liber de alte metale cu caracter toxic.

Se interzice adăugarea de coloranți.

Drojdia va fi limpede fără sediment de impurități ocazionale sau datorit relei preparări.

Art. 272. — Rachiul de tescovină este băutura alcoolică obținută prin distilarea rezidiului căpătat după extragerea mustului din struguri (tescovina).

La distilare se vor lua măsurile prescrise pentru țuică și drojdie, iar concentrația alcoolică a distilatului nu va fi mai mică de 60% vol.

Pentru a fi pus în consumație rachiul de tescovină va îndeplini condițiunile prevăzute pentru drojdie.

Rachiul de tescovină poate să conțină urme de acid cianhidric.

Art. 273. — *Rachiul de vin* este băutura obținută prin distilarea vinului.

Rachiul de vin pus în consumație va îndeplini următoarele condițiuni:

Concentrația alcoolică cel mult 40% volume.

Aciditatea exprimată în acid acetic, cel mult 0.750 gr. la 100 cmc. alcool de 100 vol.

Alcool metilic cel mult 0.5 vol. la 100 vol. alcool total.

Cupru cel mult 3 mgr. la 10 cmc. băutură.

Va fi liber de alte metale cu caracter toxic.

Coniacul este băutura alcoolică obținută prin distilarea vinului natural și învechirea în vase de stejar.

Coloarea coniacului va fi aceea obținută prin învechirea în vase de stejar. Este permisă o ușoară coloare cu caramel.

Coniacul pus in consumație va îndeplini următoarele condițiuni:

Concentrația alcoolică va fi de cel puțin 38% și de cel mult 50% vol.

Cantitatea de extract cel mult 2 gr. la 100 cmc. băutură.

Aciditatea exprimată în acid acetic, cel mult 0.3 gr. la 100 cmc. alcool.

Alcool metilic cel mult 0.5 vol. la 100 vol. alcool total.

Art. 274. — *Rachiurile industriale* sunt băuturile preparate din spirt industrial, rafinat, aromatizat. Ele sunt cunoscute în comerț sub denumirea de săcărică, anison, ismă (mentă), chimion, enupere.

Alcoolul și aromele întrebuințate la prepararea rachiurilor industriale, vor îndeplini prevederile acestui regulament.

Concentrația alcoolică a rachiurilor industriale nu va fi mai mare de 30% vol. In cazul când ele conțin zahăr, vor trebui să îndeplinească cerințele stabilite pentru licheururi.

Art. 275. — Băuturile alcoolice destilate din fructe, când nu provin în totalitatea lor din o aceeaș regiune sau speță, nu pot purta denumirea rezervată produselor acelei regiuni sau acelei spețe particulare.

Art. 276. — Sunt considerate ca frauduloase manipulările și practicile destinate a îmbunătăți și a bucheta băuturile alcoolice distilate din fructe, în scop de a înșela pe cumpărător asupra calității lor substanțiale, a originei sau a speciei lor, de a da spirtoasele destinate consumațiunii, sub orice nume ar fi, caracterele unui rachiu de fructe, falsificând rezultatul analizei.

Prin urmare, e considerat ca fraudulos faptul de a expune, de a pune în vânzare sau a vinde, cunoscând destinația lor, sau de a ține fără motive legitime, orice produse ce ar putea servi la efectuarea manipulațiunilor sau operațiunilor de mai sus.

Art. 277. — *Licheururile* sunt băuturile alcoolice cari se obțin prin amestecarea cu apă a alcoolului și încorporarea la acest amestec, pe cale caldă sau rece, de diferite substanțe permise de acest regulament, în scop de a-i da un anumit gust, miros sau coloare.

Art. 278. — Este cu desăvârșire oprită întrebuințarea esențelor sintetice sau a amestecului acestora cu arome sau uleiuri naturale, la fabricarea licheururilor.

Art. 279. — Substanțele ce vor putea servi la prepararea licheururilor, în scop de a da acestor băuturi gustul, mirosul sau coloarea dorită sunt:

Alcool de vin sau alcool industrial rafinat.

Zaharoza, zahărul invertit, zahărul din fructe și glucoza rafinată.

Acizii citric, tartric și malic.

Plante și părți din plante, ca atare, precum și uleiurile lor eterice sau esențele extrase din ele.

Intrebuințarea uleiului de anis stelat este interzisă.

Fructele comestibile: smeura, fragi, coacăze, caise, portocale, mandarine, lămâi, piersici, cireșe, vișine, se pot întrebuința și ca sucuri sterilizate sau sucuri condensate

Rezine, gume rezine, balsam peruvian, de tolu, mirha, mastică, catehu, storax se vor întrebuința ca soluțiuni.

Art. 280. — Pentru colorarea băuturilor alcoolice se vor întrebuința numai coloranți permiși de acest regulament.

Art. 281. — Apa ce se va întrebuința la prepararea băuturilor alcoolice trebuie să îndeplinească toate condițiunile prevăzute de regulament pentru apele potabile.

Dacă apa are o duritate mai mare decât cea prevăzută de regulament, distilorii vor întrebuința la prepararea băuturilor apa distilată sau prealabil fiartă.

Art. 282. — Concentrația alcoolică a licheururilor nu va fi mai mare de 50% volume și vor conține cel puțin 10% zahăr.

Licheururile nu se vor vinde de fabrici decât în sticle închise.

Sticlele vor purta etichete pe care se vor inscrie în mod vizibil:

Numele fabricantului;
Locul de fabricațiune;
Felul băuturii;
Conținutul și gradul alcoolic;
Data și numărul de ordine al fabricațiunii.

Art. 283. — *Romul sau tafia* este băutura alcoolică importată obținută prin fermentarea și distilarea sucului de trestie de zahăr, melasei sau a altor reziduri dela fabricarea zahărului de trestie și va purta denumirea de „rom colonial".

Se permite a se pune în comerț rom tăiat care este un amestec de rom colonial și alcool de vin în proporție așa ca băutura să-și păstreze caracterele ei și fără alt adaos decât colo-

rantul care va fi dintre acela permiși de regulamentul de față.

Romul provenit pe altă cale este rom artificial.

Romul artificial se va prepara numai cu esențe aprobate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), în urma analizei și avizului conform al unuia din laboratoarele sale.

Concentrația alcoolică a romului debitat în sticle închise nu va fi mai mare de 50% vol. și mai mică decât 40% vol.

Sticlele vor purta etichete pe cari se vor înscrie în mod vizibil:

Proveniența;

Felul băuturii;

Conținutul și gradul alcoolic;

Data și numărul în ordine al fabricației.

Romul nu va conține alcool metilic în cantitate mai mare de 0,5 vol. la 100 vol. alcool total.

Art. 284. — Băuturile alcoolice vor fi totdeauna limpezi, nu vor prezenta nici cea mai mică tulbureală provenită prin amestecarea alcoolului cu apă sau din alte cauze, nu vor depune sediment și nu vor conține impurități ocazionale (gunoaie, etc), provenite din prepararea sau conservarea neîngrijită.

Asemenea vasele în care se conservă sau se consumă băuturile vor fi prealabil curățite și păstrate în condițiuni igenice. Vasele în care se conservă băuturile vor purta etichete pe care se va arăta felul băuturii și concentrația alcoolică.

Art. 285. — Nu este permis a aduce în comerț băuturi rău preparate, adică: băuturi în care încorporarea substanțelor străine (aromatice, indulcitoare), nu a fost bine făcută, dând băuturii gust sau miros displăcut; în care cantitățile substanțelor adăogate nu corespund tipurilor depuse și naturei acelor substanțe fiind în cantități prea mari sau prea mici sau supracolorate.

Art. 286. — Băuturile alcoolice nu vor conține acizi minerali, oxizi sau săruri ale metalelor taxice provenite dela aparatele de fabricare sau de conservare, ori din alte cauze.

Ele nu vor conține nici substanțe iritante sau iuți ca: ardei, piper, precum și orice alte substanțe care nu sunt permise prin regulamentul de față.

Este oprit a se întrebuința la prepararea băuturilor zaharină sau oricare altă substanță îndulcitoare artificială sau sintetică.

De asemenea întrebuințarea stafidelor la fermentarea sau prepararea băuturilor alcoolice este cu totul oprită.

Glucoza ce eventual s'ar întrebuința la prepararea băuturilor va fi rafinată și liberă de impuritățile de fabricare, socotite ca vătămătoare sănătății.

Băuturile alcoolice nu vor putea conține acid cianhidric total peste limitele ce se găsesc în băuturile distilate din fructe.

Glicerina în licheururi nu va putea fi conținută decât în cantitate de cel mult 0,5 gr. la sută.

Cantitatea impurităților de fermentare (fusel, etc.), conținute în rachiurile industriale, licheururi și rom, nu va putea trece peste cea tolerată de acest regulament pentru alcoolul concentrat sau de industrie.

Cantitatea acestor impurități se va calcula la 100 cmc. alcool absolut.

Băuturile alcoolice nu vor putea conține alcool metilic adăogat, cetone sau piridine, alcoolul metilic conținut ca provenind în mod natural în diferite băuturi, nu va fi în cantități mai mari decât acele fixate la capitolele respective.

Băuturile alcoolice cari au o concentrațiune mai mare de 30 % vol., nu se vor vinde în localuri de debit decât în sticle închise, originale ale fabricii, pentru consumul la domiciliu; concentrația alcoolică a băuturilor alcoolice vândute în sticle închise, nu va trece de 40 % pentru țuică, rachiuri de fructe, rachiu de vin, tescovină și drojdie, sau de 50 % pentru licheururi, coniac, rom și alte băuturi speciale.

Pe etichetele acestor sticle se vor imprima: numele fabricantului, locul de fabricație, felul băuturii, conținutul și gradul alcoolic, data și numărul de ordine al fabricațiunii.

Art. 287. — In toate stabilimentele unde se execută comerțul de detail al spirtoaselor, sticlele, recipientele și ambalajele ce conțin produsele de mai sus, trebuie să poarte o inscripție indicând în caractere aparente, denumirea sub care aceste produse sunt puse în vânzare sau deținute în vederea vânzării.

Această inscripție trebuie să fie făcută fără prescurtări și dispusă așa fel, încât să nu ascundă denumirea produsului.

Art. 288. — Băuturile alcoolice ce se importă vor trebui să îndeplinească condițiunile regulamentului de față.

Un control chimic se va efectua de către laboratoarele chimice de control ale Statului, asupra băuturilor ce sosesc la import și se vor opri acele găsite neregulamentare.

Art. 289. — Medicii, în a căror circumscripție sau regiune cad distileriile, vor fi obligați a trimite cel puțin odată pe an laboratorului chimic de control al Statului, probe atât din băuturile fabricate, cât și din materiile prime întrebuințate, ca: alcool, apă, substanțe ce se încorporează, etc.

CAPITOLUL XXXIII

Fabrici de uleiuri volatile, arome, sucuri condensate de fructe și colori alimentare

Distilerii

Art. 290. — Prepararea uleiurilor volatile, arome, sucuri, condensate de fructe și colori alimentare se poate face numai în fabrici autorizate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocro-

tirilor Sociale (direcţia sănătăţii). Conducerea tehnică a acestor fabrici nu o poate avea decât persoanele ce îndeplinesc condiţiunile stabilite de acest regulament.

Cultivatorii sau producătorii pot distila uleiurile volatile ale plantelor ce le cultivă, la locul de producţie cu materialul prim produs de ei, la care pot adăoga materii prime indigene şi străine.

Art. 291. — Doritorii de a înfiinţa o fabrică de uleiuri volatile, arome, sucuri condensate de fructe şi colori alimentare, vor înainta cererile lor Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), fie direct fie prin organele sanitare locale. In cerere se va arăta localitatea şi locul în care se va înfiinţa fabrica, anexând planul instalaţiunii şi brevetul de capacitate al conducătorului tehnic.

De asemenea se va specifica felul produselor ce voesc a prepara şi materialul prim ce întrebuinţează.

Cererea împreună cu actele depuse se va înainta de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), laboratorului şi autorităţii medicale respective, spre a face cercetări la faţa locului, dacă localul şi instalaţia corespund cerinţelor regulamentelor sanitare în vigoare.

Art. 292. — Localul în care se instalează fabrica trebuie să aibă încăperile necesare pentru funcţionarea aparatelor şi pentru conservarea materialelor; încăperile in cari se face prepararea vor fi prevăzute cu ventilatoare, cu pardoseală de beton cimentat, cu tuburi sau canaluri de scurgere, iar pereţii vor fi vopsiţi cu ulei până la înălţimea de cel puţin 2 metri.

Este cu desăvârşire interzisă fabricarea în acelaş local, sub acelaş acoperiş sau în localuri vecine de produse de parfumerii.

Fabrica va avea şi un laborator înzestrat complet pentru analiza calitativă şi cantitativă a materiilor prime şi a fabricatelor.

Art. 293. — Fabricile nu vor putea începe fabricaţiunea pentru punerea în comerţ a produselor lor, decât după obţinerea autorizaţiunii. In acest scop medicul circumscripţiei sau chimistul laboratorului respectiv va lua probe din tipurile fabricate şi le va înainta laboratorului pentru a fi analizate, încheind procesul-verbal cuvenit.

Laboratorul de chimie îşi va da avizul asupra tipurilor depuse şi în caz când nu se găsesc regulamentare sau proprii a fi puse în comerţ, va arăta inconvenientele şi îndreptăţirile ce trebuesc aduse.

Tipurile găsite neregulamentare la o a doua analiză nu vor mai putea fi fabricate; iar dacă nici una din probele tipuri nu a fost admisă, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, (direcţia sănătăţii), va putea anula autorizaţiunea în urma raportului motivat al laboratorului sau va cere înlocuirea conducătorului tehnic.

Pentru probele tipuri ce se trimet la analiză, se va percepe taxa prevăzută de tarif.

Art. 294. — Brevetul de preparator de uleiuri volatile, de arome şi culori, se dă de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, (direcţia sănătăţii). Candidaţii pentru obţinerea acestui brevet, vor face o cerere acestui minister, însoţită de acte prin care vor proba că sunt cetăţeni români şi că au satisfăcut legea de recrutare, că posedă diploma de licenţiat sau doctor în ştiinţele fizico-chimice, în ştiinţele chimice aplicate, în chimia alimentară din ţară sau străinătate, ori diploma unei şcoale tehnice superioare în care se fac studii de chimie aplicată la alimente sau industrii agricole, că au făcut practică de cel puţin un an într'o oficină de prepararea aromelor din ţară sau străinătate. Acest certificat va fi vizat de vicepreşedintele consiliului de higienă al localităţii sau legalizat de Ministerul Afacerilor Străine.

Odată cu cererea va depune şi taxa de 3.000 lei ce se va distribui membrilor comisiunii de examen.

Candidaţii cari vor îndeplini condiţiunile arătate mai sus, vor trece un examen în faţa unei comisiuni compusă din trei membri: 1 inspector general sanitar şi 2 şefi de laboratoare de chimie. Examenul se va ţine în Bucureşti şi va consta din o probă orală, relativă la arta distilaţiunii, a modului de obţinere a aromelor, uleiurilor volatile din fructe sau părţi din plante, a purificării lor, a recunoaşterii purităţii lor şi comentarea dispoziţiunilor regulamentului de control sanitar, cu privire la prepararea aromelor şi băuturilor alcoolice. Comisiunea poate cere candidatului şi o probă practică, atunci când va crede necesar. Proba practică va consta dintr'un preparat în legătură cu materiile de fabricare sau analiza unui preparat.

Comisiunea va încheia un proces-verbal prin care va constata dacă candidatul posedă sau nu cunoştinţele necesare pentru obţinerea brevetului de preparator de arome, uleiuri volatile şi culori pentru alimente şi băuturi. In baza acestui proces-verbal ministerul eliberează candidatului brevetul.

Pentru a avea dreptul să deschidă o fabrică de uleiuri volatile, arome şi culori alimentare, posesorul brevetului va trebui să obţină şi autorizaţiunea specială dată în condiţiunile acestui regulament.

Art. 295. — Nimeni nu poate prepara băuturi alcoolice decât în baza unei autorizaţiuni speciale date de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), în ce priveşte aplicarea legii sanitare şi regulamentelor ei şi, conformându-se legilor în vigoare. Prepararea se poate face numai în distilerii a căror local şi instalaţiuni îndeplinesc condiţiunile cerute de prezentul regulament.

Conducătorul tehnic al distileriei va trebui să posede un brevet de distilator obţinut în condiţiunile stabilite prin regulamentul de faţă.

Podgorenii sau posesorii de livezi pot să prepare băuturile alcoolice distilate din fructe, fără autorizațiunea specială de mai sus, numai la locurile de producție și numai din materialul prim produs de ei, îndeplinind cerințele legilor și regulamentelor în vigoare, însă fără obligația de a avea conducător tehnic.

Art. 296. — Doritorii de a înființa o distilerie pentru prepararea băuturilor alcoolice, vor înainta cererile lor Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), în ce privește aplicarea legii sanitare și regulamentelor ei, fie direct, fie prin organele sanitare locale.

In cerere se va arăta localitatea și locul în care se va înființa distileria, anexând planul instalațiunii și brevetul de capacitate al conducătorului tehnic al distileriei.

Deasemenea se va specifica felul băuturilor ce va prepara, materiile prime ce întrebuințează cu denumirea lor științifică și cantitățile în care aceste ingrediente intră în compoziția băuturilor, precum și calea sau modul de preparare. O asemenea cerere vor fi obligați să facă distilorii și în cazul când voiesc a aduce modificări băuturilor ce prepară sau când voiesc a introduce un tip nou de băutură.

Cererea împreună cu actele depuse se va înainta de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), laboratorului și autorității medicale respective, spre a cerceta la fața locului dacă distileria este înzestrată cu cele necesare pentru a putea funcționa și dacă localul îndeplinește condițiunile tehnice și sanitare cerute de legile și regulamentul în vigoare.

Art. 297. — Localurile în cari se instalează distileriile vor trebui să aibă încăperile necesare pentru funcționarea aparatelor și conservarea materialului.

Drogurile, aromele, uleiurile volatile și coloranții se vor conserva într'o cameră separată, în dulapuri închise.

Incăperea în care se face prepararea, precum și aceea în care se spală sticlele, vor fi prevăzute cu ventilatoare cu pardoseală de beton cimentat, cu tuburi sau canaluri de scurgere, iar pereții vor fi vopsiți în ulei, până la înălțimea de cel puțin 2 metri.

Distileriile vor avea toate aparatele necesare pentru prepararea băuturilor alcoolice, ca: aparate de distilare, aparate de extracțiune, de filtrare, de presare, de sfărâmarea drogurilor, etc.

Distileria va avea și un laborator înzestrat cu cele necesare pentru analiza calitativă și cantitativă a materiilor prime și a fabricatelor.

Apa întrebuințată în fabricație va îndeplini condițiile de potabilitate cerute de regulamentul de față. Acolo unde nu există conducte publice, fântânile din cari se scoate apa necesară fabricațiunii vor îndeplini condițiile cerute de higienă, fiind bine acoperite și prevăzute cu ghizduri impermeabile și cu pompă. Apa se va duce în distilerie prin ajutorul țevilor direct dela fântână.

Art. 298. — Distileria nu va putea funcționa decât după obținerea autorizării Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), în ce privește aplicarea legii sanitare și a regulamentelor ei, autorizare ce se va da numai în urma raportului favorabil făcut de unul dintre laboratoriile sale, și cu avizul conform al medicului sanitar local.

Art. 299. — Atât proprietarul cât și conducătorul tehnic al distileriei vor fi cetățeni români.

Art. 300. — Brevetul distilorilor se dă de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), în ce privește aplicarea legii sanitare și regulamentelor ei. Candidații pentru obținerea acestui brevet vor face o cerere acestui minister, însoțind-o de acte prin cari vor proba că sunt cetățeni români, și că au satisfăcut legea de recrutare, că sunt licențiați sau doctori în chimie, sau absolvenți ai unei școli superioare echivalente și că au făcut o practică timp de 6 luni într'o distilerie cunoscută din țară sau străinătate. Această practică se va documenta printr'un certificat eliberat de distileria respectivă și care va fi vizat de vice-președintele consiliului de higienă al locului, dacă distileria este în țară, sau legalizat de Ministerul Afacerilor Străine dacă ea este în străinătate. Odată cu cererea candidatului va depune și taxa de lei 1.500 ce se va distribui membrilor comisiunii de examinare.

Examenul se va trece în fața unei comisiuni compusă din: un inspector general sanitar și chimistul-șef al laboratorului respectiv.

Examenul se va ține la unul din laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), și va consta dintr'o probă orală și una practică. Proba orală va consta din chestiuni cu privire la partea teoretică a ingredientelor ce servesc la prepararea băuturilor, modul lor de obținere și purificare, recunoașterea materialelor improprii sau neregulamentare, cunoașterea dispozițiunilor regulamentului sanitar privitoare la comerțul de băuturi și a celorlalte dispozițiuni legale.

Proba practică va consta din prepararea unei băuturi sau din conducerea practică a aparatelor sau operațiunilor întrebuințate la prepararea băuturilor, precum și analiza unei băuturi alcoolice.

După facerea probelor comisiunea va încheia un proces-verbal prin care se va constata dacă candidatul posedă sau nu cunoștințele necesare pentru obținerea brevetului de distilor. In baza acestui proces-verbal, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), acordă candidatului brevetul.

Comisiunea va putea scuti de examen și de stagiu pe acei candidați pe cari îi va socoti că prin studiile și activitatea lor posedă cunoștințele necesare.

Art. 301. — Brevetul de distilor singur nu dă dreptul posesorului la deschiderea unei distile-

rii; acest drept se obține prin autorizarea specială dată în condițiunile arătate în acest regulament.

Art. 302. — Distileriile nu vor putea începe fabricațiunea pentru a pune în comerț produsele lor decât după obținerea autorizațiunii dată de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale, (direcția sănătății), în ce privește aplicarea legii sanitare și regulamentelor ei.

Produsele fabricate după obținerea autorizării nu vor putea fi puse în comerț mai înainte ca tipurile din acele produse, preparate după formulele prezentate odată cu cererea de autorizare, să fi fost analizate de unul din laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății).

In acest scop medicul circumscripției sau chimistul laboratorului respectiv va lua probe din tipurile fabricate și le va înainta laboratorului pentru a fi analizate, încheind procesul-verbal cuvenit.

Laboratorul își va da avizul asupra tipurilor depuse și în caz când ele nu sunt găsite regulamentare sau proprii a fi puse în comerț, va arăta inconvenientele și îndreptările ce trebuiesc aduse.

Tipurile găsite neregulamentare la a doua analiză nu vor mai putea fi fabricate; iar dacă nici una din probele tipuri nu a fost admisă, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, (direcția sănătății), va anula autorizațiunea în urma raportului motivat al laboratorului sau va cere înlocuirea conducătorului tehnic.

Pentru probele tipuri ce se trimit la analiză se va percepe taxa prevăzută de tarif.

Art. 303. — Conducătorul tehnic al distileriei va trebui să aibă domiciliul stabilit în localitatea unde funcționează distileria și va fi solidar răspunzător cu proprietarul distileriei, de orice abatere constatată dela legile și regulamentele în vigoare.

Pentru abateri grave se va putea anula brevetul conducătorului tehnic.

Unul și acelaș conducător tehnic nu poate conduce decât o singură distilerie.

Art. 304. — Distileriile vor înainta laboratorului regiunii respective dări de seamă contrasemnate de conducătorul tehnic, semnalând orice observațiuni sau abateri constatate la legile și regulamentele sanitare asupra materialului prim, procurat din comerț, însoțite de probe.

Aceste dări de seamă vor fi înaintate ori de câte ori aceste abateri vor fi constatate și cel puțin de două ori pe an. (Ianuarie, Iulie).

Art. 305. — In afară de fabrici de arome, uleiuri volatile, sucuri condensate de fructe și culori alimentare autorizate, precum și reprezentanții lor autorizați, nimeni nu are dreptul de a prepara și pune în comerț aceste produse.

Fabricile nu vor putea desface produsele lor decât persoanelor autorizate sau îndreptățite a se servi de ele la prepararea de băuturi sau alimente.

Distileriile își pot prepara extractele, aromele, etc. numai pentru uzul lor propriu.

Art. 306. — Este interzis debitanților de băuturi alcoolice de a prepara aceste băuturi. Ei vor trebui să posede acte (facturi) etc., prin care să probeze, la cererea organelor de control, proveniența băuturii.

Art. 307. — Este oprit caselor de agentură, comision, droghiștilor, depozitelor, etc., de a procura debitanților de băuturi alcoolice uleiuri volatile, arome și colori alimentare.

Fabricile de uleiuri volatile, sucuri condensate și distileriile sunt obligate să anunțe Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), prin oficiul sanitar respectiv, orice angajări și schimbări survenite în personalul tehnic, precum și orice modificări aduse instalațiunilor.

CAPITOLUL XXXIV.

Vinul, vinuri spumoase, vinuri licoroase și medicinale [1])

Art. 308. — Vinul este băutura provenită din fermentarea exclusivă a strugurilor proaspeți sau a mustului de struguri proaspeți.

Vinul trebuie să conțină componentele normale corespunzătoare originii lui (proveniența, regiunea viticolă) și anului recoltei.

Dacă proveniența vinului nu este declarată sau dacă el nu este pus în comerț sub denumirea specială, în care caz trebuie să aibă compoziția caracteristică tipului său, compoziția lui trebuie să fie cuprinsă în limitele următoare:

a) Alcool cel puțin 7 la sută (volume);

b) Extractul uscat: cel puțin 14 grame la litru pentru vinurile albe și cel puțin 17 grame la litru pentru vinurile roșii;

c) Cenușa în proporție de aproximativ 1/10 parte din extractul redus;

d) Aciditatea fixă exprimată în acid sulfuric, să fie așa încât regula Gautier (gradul alcoolic, aciditatea fixă 1/10 din aciditatea volatilă), să aibă o valoare de cel puțin 13,0 pentru vinurile mai tari și 12,5 pentru vinurile roșii și cel puțin 11,5 pentru vinurile slabe;

e) Aciditatea volatilă liberă (fără bioxid de sulf) exprimată în acid sulfuric, să nu depășească 1,40 grame la litru pentru vinurile albe și profire și 1,75 grame la litru pentru vinurile roșii;

f) Clorura de sodiu 0,2 grame la litru;

g) Acid sulfuric, ca constitutiv al sulfaților, în cantitate corespunzătoare cu cel mult 2 gr. sulfat de potasiu la litru de vin.

Vinul care satisface dispozițiunile de mai sus este liber să fie pus în vânzare pentru consumație.

---

1) Vezi și art. 223—230 din legea asupra producției și desfacerii spirtului și băuturilor spirtoase.

Art. 309. — Este oprită deținerea, expedierea, punerea în vânzare sau vânzarea sub numele de vin a băuturii care nu are compoziție în limitele prevăzute, sau care ar fi fost preparat pe altă cale sau din alte produse decât cele permise de regulament.

Asemenea mai este oprit și amestecul vinului cu astfel de băuturi sau produse.

Art. 310. — Este interzisă punerea în vânzare pentru consumație a vinurilor cari au o tărie sub 7 la sută volum alcool.

Cei cari produc vinuri pot să le amestece cu vinuri mai tari dar numai în crama lor și numai cu vinuri produse pe teritoriul aceloraș comune.

Asemenea mai pot să amestece în aceleași condițiuni vinurile produse de ei și care nu au componentele prevăzute de regulament, cu alte vinuri mai bine constituite, în vederea completării compoziției, potrivit cu limitele specificate în regulament.

Art. 311. — Fabricațiunea vinului din boștină (tescovină, prăștină), din drojdie de vin sau din stafide, cu adăugire de apă, alcool, zahăr, etc., precum și extragerea vinului prin difuziune, sunt oprite.

Art. 312. — Este oprit a se adăoga în must sau în vin apă, alcool, zahăr, glucoză, zaharină sau orice alte substanțe străine de natura vinului, cum ar fi:

1. Substanțe colorante de orice origină: vegetală, animală sau sintetică.
2. Antiseptice și anti-fermenți de orice natură ca: acid salicilic, acid benzoic, acid boric, acid fluorhidric, compușii și derivații lor, etc.

Se exceptează acidul sulfuros sau bisulfiții alcalini permiși de regulament.

3. Glicerină.
4. Gipsarea și adăugirea de acid sulfuric în must și în vin.
5. Substanțe îndulcitoare artificiale: zaharină, sucramină, dulcină, etc.
6. Adausul de săruri minerale, cum sunt: carbonații de potasiu, de calciu, etc. (cu excepția prevăzută de regulament pentru musturile concentrate prin evaporare).
7. Adaosul de alaun (piatră acră).
8. Urotropină.
9. Esențe, buchete sau arome de orice natură sau sucuri artificiale ca: busuioc, iris, trandafir, mușețel, sulfină, tei ,etc.
10. Glucoză, zaharoză sau orice alt zahăr.

Art. 313. — Operațiunile arătate mai jos care au de scop vinificarea sau conservarea mustului și a vinului constituesc manipulări și practici permise.

1. *Pentru must:*

Concentrarea prin evaporare.

Desacidificarea cu carbonat de potasiu sau de calciu.

Această practică e permisă numai pentru musturile care au fost concentrate.

Pasteurizarea.

Tratarea cu anhidridă sulfuroasă și cu bisulfit de potasiu.

Adăugirea de tanin.

Adăogirea de acid tartric cristalizat pur.

Intrebuințarea drojdiilor (maialelor) selecționate.

Adăugirea de fosfat de amoniu sau glicerofosfat de amoniu în doză strict necesară pentru a asigura desvoltarea normală a fermenților.

Adăugirea de pelin, gutui și mere pentru a prepara vinul numit „pelin".

Acest adaus de pelin poate fi în proporții oricât de mari, pentru ca după fermentarea mustului să poată fi amestecat cu alt vin spre a se prepara cu el pelinul.

Orice altă adăugire în must ca: plante, arome, esențe, etc., sunt interzise.

Deasemenea decolorarea musturilor negre sau roșii este interzisă.

2. *Pentru vin :*

Amestecul vinurilor între ele cu respectarea dispozițiunilor din regulament, precum și colorarea vinurilor prin înfrățire.

Inghețarea vinurilor în vederea concentrării parțiale a lor.

Pasteurizare.

Limpezirea cu albumină pură, caseină, gelatină pură sau clei de pește.

Adăugirea de acid citric cristalizat pur.

Adăugirea de tanin în măsură necesară pentru împlinirea lipsei eventuale sau pentru a efectua limpezirea.

Decolorarea cu cărbune pur a vinurilor albe pătate (colorate întâmplător).

Decolorarea vinurilor roșii este interzisă.

Filtrarea cu aparate mecanice, folosind diverse paste obișnuite filtrării.

Tratarea cu anhidrită sulfuroasă pură provenită din arderea pucioasei sau cu bisulfit de potasiu pur.

Cantitățile întrebuințate trebuiesc să fie astfel încât vinul să nu rețină mai mult de 450 mgr. la litru, din care 100 mgr. maximum în stare liberă; se permite o diferență în plus de 10 la sută.

In nici un caz bisulfitul de potasiu nu se poate întrebuința în doză superioară de 20 gr. la hectolitru.

Art. 314. -- Sunt considerate ca frauduloase orice fel de manipulări sau practici, întrebuințate ca să înșele pe cumpărător, atât în ce privește calitatea esențială a băuturii, cât și asupra originii ei.

Art. 315. — Este interzis deținerea, punerea în vânzare sau vânzare în scop determinat și recomandarea cu bună știință a substanțelor cari ar putea să fie folosite la manipulări și operațiuni nepermise de regulament.

1. Esențele pentru buchetat, aromatizat sau ameliorat musturile și vinurile, cu intențiunea de a schimba calitățile esențiale, înșelând pe cumpărător asupra originii și varietății sau felului băuturii.

2. Produsele care au de scop să ascundă alterarea mustului, bolile vinului, precum și acelea ce ar putea servi la fabricarea vinurilor artificiale.

Art. 316. — Este interzisă provocarea sau îndemnarea la întrebuințarea substanțelor prevăzute la art. precedent, prin broșuri, circulări, prospecte, anunțuri sau prin orice alte căi și instrucțiuni.

Art. 317. — Producătorii și cumpărătorii de struguri pentru vinificare, nu au dreptul să dețină sub nici un titlu și sub nici o formă, în localul de vinificare, în dependințele sau în apropierea acestora, vreun fel de substanțe sau materii cari s'ar putea întrebuința la falșificarea vinurilor sau rachiurilor, cum ar fi: spirt industrial, rachiuri industriale, licheururi, rom, zahăr, stafide, etc.

Art. 318. — Vinul care deși a provenit din fermentarea strugurilor proaspeți sau din fermentarea mustului de struguri proaspeți, totuși dacă el este amar, oțețit, cu aciditatea volatilă peste limitele indicate mai jos, bălosit sau manitat, sau dacă a căpătat gust de mucegai, clocit sau miros de doagă (butoi) etc., este considerat ca vin alterat sau bolnav și ca atare impropriu pentru a fi pus în vânzare pentru consumație.

Sunt considerate ca vinuri alterate și următoarele:

A. Vinurile oțețite, adică acelea a căror aciditate volatilă, exprimată în acid sulfuric, depășesc 1.40 grame la litru pentru vinurile albe sau profire și 1.75 grame la litru, pentru vinurile roșii;

B. Vinurile atinse de alte boli (amăreală, întindere, etc.) și al căror gust și aspect sunt anormale și sunt caracterizate:

a) Fie printr'un conținut de acid tartric total, exprimat în bitartrat de potasiu, mai mic de 0.5 grame la litru ;

b) Fie prin prezența a cel puțin două din următoarele trei caractere:

1. Aciditatea volatilă mai mare de 1.25 grame la litru exprimată în acid sulfuric.

2. Conținutul în acid tartric total exprimat în bitartrat de potasiu, mai mult de 1.25 grame la litru.

3. Conținutul în amoniac mai mare de 20 mgr la litru.

Este cu totul interzis de a vinde sau de a pune în vânzare pentru consumație vinuri neregulamentare sau alterate.

Producătorii cari dețin astfel de vinuri sunt obligați să le separe de vasele care conțin vinuri apte de a fi puse în consumație, etichetându-le ca atare, cu caractere mari și vizibile.

Vinurile neregulamentare și alterate nu pot fi întrebuințate decât pentru fabricarea oțetului și pentru distilare.

Art. 319. — Comercianții și depozitarii de vinuri sunt obligați să înscrie sau să pună pe vasele și sticlele cu vin o etichetă care să cuprindă în mod cât se poate de vizibil și în întregime denumirea vinului și capacitatea vasului.

Ei pot să indice varietatea vinului și localitatea de origină (podgoria).

Este cu totul interzis să se întrebuințeze pe etichete sau în orice alt mod, alte denumiri, în ceeace privește localitatea de origină a conținutului decât cea adevărată .

Inscripțiunile trebuiesc făcute pe etichete, fără prescurtări și trebuesc așezate astfel ca să nu-i schimbe denumirea conținutului sau produsului. Etichetele se lipesc pe vase și sticle astfel ca să fie ușor observate.

In depozitele mari cu sticle, etichetarea se va face pe grupe sau pe rafturi.

Art. 320. — Sub denumirea de „vin șampanizat", sau de „șampanie", se înțelege vinul în care acidul carbonic cuprins provine în totalitatea lui din a doua fermentație alcoolică, prin metoda cunoscută sub numele de „champenoise".

Sub denumirea de metoda „champenoise" se înțeleg practcile și manipulările uzitate în prepararea vinului champanizat: adăugirea de zahăr și fermenți, degorjarea și adăugirea licoarei de expediție preparată din vin, zahăr și coniac.

Prin vin *„spumos gazeificat"*, se înțelege vinul in care acidul carbonic cuprins este introdus prin impregnare (pe cale artificială).

Ori de câte ori acidul carbonic nu este provenit în totalitatea lui din fermentarea a doua alcoolică, ci s'a introdus și prin impregnare, chiar în mică cantitate, vinul nu mai poate purta numele de vin șampanizat, ci pe acela de „vin spumos gazeificat".

Pentru prepararea vinului spumos gazeificat se permite adaosul de sirop preparat din vin, zahăr, coniac și impregnara de acid carbonic pur.

Art. 321 — Vinurile șampanizate ca și vinurile spumoase gazeificate nu se pot fabrica decât din vin care îndeplinește condițiunile legii și rgulamentului. Prepararea lor nu se poate face decât numai în baza autorizațiunii speciale dată de Ministerul Agriculturii.

Acest Minister va încunoștiința despre aceasta Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), precum și Ministerul de Finanțe.

Autorizația de funcționare și brevetul se vor da de către aceste autorități cu îndeplinirea formelor și în condițiunile prevăzute de legea sanitară și regulamentul ei și de legea licențelor. Fabrica nu va putea funcționa decât dacă brevetul și instalațiunea îndeplinește condițiunile tehnice și sanitare cerute de legile și regulamentele în vigoare.

Art. 322. — Este interzis să se întrebuințeze în prepararea vinului șampanizat sau a vinului spumos gazeficat, vin alterat sau bolnav, arome sintetice sau vegetale or substanțe antiseptice oprite de regulament.

Art. 323. — Fabricanții de vin șampanizat și de vin spumos gazeificat sunt datori să imprime numele lor și locul de fabricație atât pe etichete, cât și pe dopurile etichetelor.

Etichetele sticlelor cu vin spumos gazeificat

trebuie să mai poarte în mod obligatoriu denumirea de „vin spumos gazeificat".

Această mențiune se va imprima pe etichetele sticlelor în mod vizibil cu caractere de cel puțin 5 mm. înălțime.

Toate condițiunile cerute se vor imprima pe eticheta cu aceiaşi aparență tipografică, înțelegându-se prin aceasta aceeaş formă şi în colori bine distincte.

Art. 324.— *Vinurile licoroase* sunt acelea cari conțin 15—20% alcool în volum şi maximum 200 grame şi minimum 60 grame zahăr la litru. Ele se obțin numai prin următoarele procedee:

a) Prin fermentarea pe cale naturală a strugurilor supracopți;

b) Prin adăogirea în vin a mustului de struguri concentrați;

c) Prin tăerea mustului de struguri cu alcool de vin ;

d) Prin adăogirea de spirt de vin şi zahăr în vin;

Art. 325. — *Vinurile licoroase speciale* şi *vinurile medicinale* sunt acelea cari conțin şi diverse ingrediente, infuzii sau macerații nevătămătoare sănătății.

Art. 326. — Vinurile licoroase, speciale şi medicinale, se dețin şi se vând sub denumirea de vinuri licoroase speciale sau sub aceia de vinuri medicinale, după natura ingredientelor sau infuziei ce conțin.

Aceste vinuri se vor prepara numai după formula aprobată de Ministerul Muncii, Sănătății şi Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), în ce priveşte aplicarea legii sanitare şi a regulamentelor ei.

Art. 327. — Denumirile şi mărcile trebuiesc să fie româneşti şi scrise în limba română. Denumiri sau mărci străine sau scrise în limbi străine, cum ar fi: Malaga, Madera, etc., care ar putea produce confuziuni asupra originei produselor, sau asupra produselor, sunt interzise.

Art. 328. — Fabricarea şi punerea în consumație a vinurilor licoroase speciale şi medicinale, nu se poate face decât după formele aprobate de Ministerul Muncii, Sănătății şi Ocrotirilor Sociale (direcția sănătății), în ce priveşte aplicarea legii sanitare şi regulamentelor ei, şi cu autorizația specială dată de această autoritate.

Art. 329. — Vasele şi sticlele cu vinuri licoroase, vinuri licoroase speciale şi vinuri medicinale, fie în depozit, fie în comerț, trebuie să poarte în mod obligatoriu pe ele etichetele cari să corespundă:

a) Numele fabricantului;

b) Locul de fabricațiune;

c) Felul vinurilor licoroase;

d) Denumirile aprobate sub cari vinurile se pun în vânzare.

Toate mențiunile cerute se vor imprima pe eticheta principală, cu aceeaş aparență tipografică, înțelegându-se prin aceasta aceeaş formă şi colori distinctive, literile fiind vizibile şi de o înălțime de cel puțin 5 m/m.

Art. 330. — Vinurile importate vor îndeplini caracterele recunoscute ale vinurilor din țările de origină.

CAPITOLUL XXXV

Vinul şi cidrul fără alcool

Art. 331. — Băuturile puse în comerț sub numele de „vin fără alcool", trebuie să fie fabricate prin sterilizarea mustului de struguri proaspeți, fără alt adaos decât substanțele permise de regulament pentru tratarea musturilor.

Aceste băuturi nu vor conține mai mult de 0,5% alcool, (în vol.), şi li se vor aplica prin analogie prescripțiunile acestui regulament pentru mustul de struguri.

Art. 332. — Cidrul fără alcool se prepară prin sterilizarea mustului de mere sau de pere, fără adaosuri de substanțe antiseptice.

Cidrul fără alcool nu trebuie să conțină mai mult de 0,5% alcool, (în vol.).

Art. 333. — Vinul şi cidrul fără alcool nu trebuie să aibă mucegaiuri, fermenți activi, bacterii.

CAPITOLUL XXXVI

Berea

Art. 334. — Berea este băutura obținută din fermentarea alcoolică a unui extract preparat din malț de orz, apă şi hamei, la care s'au adăogat şi fermenți alcoolici.

Dacă în locul orzului se întrebuințează şi alte cereale, materii amilacee, zahăr invertit sau glucoză, se va da berei o numire corespunzătoare afară de cazul când acestea nu trec de 10 la sută.

Berea obținută trebuie să aibă o coloare particulară, dela galben deschis până la brun închis, să fie perfect limpede, să aibă miros şi gust caracteristic, şi să conțină toate coomponentele rezultate dintr'o preparare normală şi cu ingredientele arătate mai sus. Nu se va putea pune în consumațiune berea care nu are o vechime de cel puțin 30 zile dela fermentare.

Art. 335. — Concentrațiunea în extract a mustului de bere, ce se supune fermentațiunii, trebuie să fie cel puțin 12%, Gradu de fermentațiune să fie de 46% cel puțin.

Când concentrațiunea mustului de bere este peste 20%, gradul de fermentațiune nu poate fi mai mic de 50%.

Cantitatea de extract de bere să întreacă întotdeauna pe aceea de alcool; berea destinată pentru export poate avea cantitatea de extract mai mică.

Pentru neutralizarea acidității totale din 100 cmc bere, (fără acid carbonic), să nu se întrebuințeze mai mult de 2 cc. sol. normală de hidroxid de alcalin, iar pentru cea volatilă cel mult 8 cc. sol. N/10 de hidroxid alcalin.

Berea trebuie să fie limpede şi fără impurități.

Este interzis a se vinde bere tulbure, bere devenită acidă, cu gust sau miros neplăcut, sau stricată în orice alt mod.

Art. 336. — Este oprit a se întrebuința la pre-

pararea berei sau a i se adăoga: surogate de malț sau de hamei, alcool, substanțe neutralizatoare, substanțe antiseptice, coloranți de orice natură, afară de caramel sau de malț caramelizat, (torefiat), substanțe indulcitoare artificiale sau sintetice, substanțe extractive, esențe aromatizatoare.

Pentru conservare berea poate fi pasteurizată sau i se poate adăoga acid sulfuros sub orice formă, în cantitate corespunzătoare la cel mult 5 grame bisulfit de sodiu la un hectolitru.

Sticlele sau butoaiele ce conțin berea destinată a fi pusă în consumațiune, ca și umplerea paharelor, spălarea lor și alte manipulări, trebuie să fie expuse așa ca să se poată vedea de public din cât mai multe puncte ale sălii.

Este interzis a se pune în paharele destinate consumațiunii berea ce se adună în vasele de sub cana, sau din resturile de bere adunate din paharele consumatorilor.

Orice local ce servă la debitarea berei trebuie să fie prevăzut cu instalații suficiente pentru spălarea paharelor.

Art. 337. — Se permite în berării sau alte localuri de debit, sau consumațiune, pentru desfacerea berei, aparate de presiune cu acid carbonic sau cu aer.

Acidul carbonic întrebuințat va îndeplini condițiunile de puritate prescrise de regulament.

Aparatele de presiune și toată instalația de debitare trebuie să fie menținute în stare de perfectă curățenie.

Atât aparatele cât și tuburile de cauciuc vor îndeplini condițiunile prevăzute de acest regulament.

Art. 338. — Sub numele de bere fără alcool nu trebuie să se pună în comerț decât o bere fabricată cu malț și cu hamei și să nu conțină mai mult de 1% alcool.

Aceste băuturi trebuie să fie limpezi și să nu conțină nici substanțe conservatice, nici materii îndulcitoare, artificiale. Este permis a le impregna cu acid carbonic.

Art. 339. — Localurile întrebuințate de obicei pentru umplerea sticlelor cu bere trebuie să fie luminoase, ușor de aerisit, prevăzute cu instalațiunile necesare pentru aducerea și scurgerea apei și menținute în perfectă stare de curățenie. Pardoseala trebuie să fie făcută din materiale solide și impermeabile, (piatră, ciment, beton, etc.). Aceste localuri nu trebuie să fie întrebuințate ca odăi de locuit sau ca bucătării.

Trebuie să fie prevăzute cu instalațiuni suficiente pentru spălarea sticlelor goale.

Punerea berei în sticle se va face cu cea mai mare curățenie.

Art. 340. — In orice local unde se dibetează bere, trebuie să se găsească într'un loc vizibil firma fabricii care o furnizează. Această firmă trebue să corespundă cu acela ce figurează pe butoaie și sticle.

Este oprit a debita bere sub o falsă indicare a originei.

Art. 341. — In localurile de debitare, berea poate fi debitată cu ajutorul aparatelor de presiune, întrebuințând fie acid carbonic, fie aer atmosferic; presiunile cu aer pot fi manevrate fie cu mâna, fie în mod mecanic.

Art. 342. — Aparatele ce produc presiunile asupra berei vor fi construite așa încât să fie exclusă orice posibilitate de contaminare a berei și să fie prevăzute cu ventile de reducțiune și manometre pentru a evita accidentele ce ar putea fi produse de suprapresiune; ele trebuie între altele să îndeplinească condițiunile următoare:

a) Presiunile cu acid carbonic trebuie să fie alimentate cu acid carbonic pur. Presiunile cu aer provenind din afară sau din localuri curate, bine ventilate și nelocuite, și după ce au trecut înainte de a ajunge la pompă prin un filtru, funcționând bine;

b) Rezervoriile cu aer pentru a putea fi curățite lesne și complet, trebuie să fie prevăzute cu o deschidere de dimensiune suficientă, având un astupuș cu șurup, și un robinet de descărcare așezat la partea cea mai de jos;

d) Intre rezervorul cu acid carbonic sau rezervorul cu aer și butoi, trebuie să fie un cilindru de sticlă prevăzut cu un robinet de scurgere și dispus astfel încât să se poată îndepărta berea împinsă îndărăt, chiar dacă aceasta e în cantitate mică. Acest cilindru de scurgere trebuie să fie așezat așa fel încât personalul localului să-l poată curăți cu ușurință. Sifoanele trebuie să fie prevăzute cu o supapă;

d) Este oprit a se întrebuința tuburi de plumb pentru a aduce aerul și accidul carbonic. Tuburile de legătură de cauciuc vor îndeplini condițiunile acestui regulament;

e) Tuburile prin cari curge berea trebuie să fie de staniu curat.

Se permite racordarea sifonului cu tubul ascendent, cu ajutorul unui tub de cauciuc de cel mult 30 cm. lungime;

f) Tubul ascendent (sifonul) ce poartă robinetul de debit, trebuie să fie astfel dispus încât să fie accesibil din toate părțile, spre a-l curăți cu peria și pentru a-l cositori;

g) Toate părțile de alarmă ale aparatului cu care berea vine în contact, trebuie să fie cositorite, și cositoreala (spoiala) să fie întreținută în stare bună. Cositoreala poate să fie înlocuită cu nichelarea;

h) Trebuiesc considerate ca făcând parte din instalația pentru presiunea berii orice obiecte ce servă la curățirea sa, (chei pentru deschis rezervorul cu aer și deșurupat mutelcile, perie lungă pentru curățit tuburile, perie scurtă pentru curățit coturile); aceste obiecte trebuie să fie ținute în perfectă stare de curățenie și prezentate la fiecare inspecție;

i) Cel ce deține un aparat de presiune pentru bere trebuie să aibă totdeauna câteva supape și câteva garnituri de rezervă.

Art. 343. — Autoritățile sanitare, cu avizul consiliului de igienă local, pot lua și alte măsuri necesare pentru a se asigura o debitare igienică a berii.

CAPITOLUL XXXVII

Braga și kvasul

Art. 344. — Braga este o băutură produsă prin fermentațiune alcoolică și lactică a meiului fiert. Ea trebuie să se prezinte ca un lichid lăptos, gălbui, puțin spumos, cu gustul acrișor, cu miros particular aromatic, să nu fie prea groasă, ci decantată după sedimentare sau filtrată.

Este permis a se înlocui meiul la fabricarea brăgii prin porumb sau orz.

Art. 345. — Fabricile de bragă vor fi instalate într'un local spațios și care se poate ventila.

Localul va avea încăperile necesare pentru funcționarea aparatelor și conservarea materialelor prime.

Fabrica va fi de zid, pereții și plafonul vor fi vopsiți cu ulei, podeala va fi impermeabilă și prevăzută cu canaluri de scurgere, prin care apele dela fabricare sau murdare să se scurgă în canaluri publice sau cisterne.

Art. 346. — Toate aparatele și vasele în cari se fabrică și se debitează braga vor fi ținute în perfectă stare de curățenie.

Vasele metalice în care se conservă sau se debitează, ca și tuburile metalice prin care se scurge braga, vor fi bine cositorite.

Art. 347. — Apa ce va servi la fabricarea brăgii va întruni condițiunile cerute de acest regulament pentru apa potabilă.

Art. 348. — Braga nu va conține alcool în proporție mai mare decât 1% volume; iar aciditatea totală, fără acid carbonic, nu va trece de 0,4%, socotită ca acid lactic.

Art. 349. — Este oprit a se întrebuința pentru fabricarea brăgii, mei ori mălai rânced sau stricat, în alt mod.

Este oprit a se aduce în comerț bragă stricată prin fermentațiune înaintată, descompusă sau care conține impurități provenite din conservarea rea și prepararea neîngrijită sau nespălarea vaselor.

Art. 350. — Este oprit a se adăoga brăgii substanțe antiseptice, substanțe îndulcitoare artificiale sau sintetice.

Art. 351. — Este permis îndulcirea brăgii cu zahăr bine rafinat, cu sirop industrial de zaharoză pur, sirop de glucoză bine rafinată, și cari îndeplinesc cerințele regulamentului de față.

Art. 352. — Este oprită răcirea brăgii prin punerea directă de ghiață în bragă. Recipientele metalice în care se pune ghiata, și care vin în contact cu braga pentru a o răci, vor fi de staniu sau bine cositorite.

Art. 353. — *Kvasul* este o băutură analoagă cu braga, obținută prin fermentațiunea pâinei de secară la care se poate adăoga zaharoză sau sucul diferitelor fructe, sau prin fermentațiune numai a fructelor. Conține cel mult 1% alcool, 0,5% acid lactic și acid carbonic.

Va îndeplini prin analogie cerințele prevăzute pentru bragă și se va vinde în sticle păstrate la rece.

CAPITOLUL XXXVIII

Substanțele colorante permise pentru colorarea produselor alimentare

Art. 354. — Este permisă pentru colorarea produselor alimentare întrebuințarea în limitele prevăzute de acest regulament, și pentru cazurile pentru care el permite, a următoarelor substanțe colorante.

Art. 355. — Pentru colorarea produselor alimentare se vor întrebuința de preferință coloranți vegetali și anume: rădăcină de curcumă, șofran sau extract alcoolic de șofran, cartamină sau extract alcoolic din flori de cartanus (saflor), flori și extractul de calendulă (gălbinel, rusnici, roșioară, calinic); Sumac și extractul său; Orleans (Annoto), Cocionelă (cârmâz animal), carmin, orceină (extras din rocela tinctoria, rocela fuciformis și lecanorea tartarea), santalină (extract și tinctură alcoolică din lemnul de pterocarpus santalinus), brasilină (extrasă din lemnul de caesalpinia brasiliansis), flori de nalbă (malva arborea), boabe de afine, coacăze, smeură, cireșe, rădăcini de anhusă (limba boului, misuta), clorofila extrasă din plante inofensive verzi, ca: spanac, urzici, helix, soc negru și extractele acestor plante, preparate cu alcool 95%, și conservate în vase netransparente, amestecătură de curcumă cu indigo carmin, de tinctură de șofran cu indigo carmin, de cartamină (saflor) cu lamus (turnesol), caramel (zahăr ars), coajă de pâine uscată, macerată în spirt rafinat de 60%, extract de catehu, tratat cu spirt de 90%, sucul de licuriță.

Se pot întrebuința pentru colorarea produselor alimentare următorii coloranți artificiali, ca atare sau în amestec:

1. *Galben de naftol S.*, (jaune naphtol S. Citronine A. Echwefelgelb, Säuregelb A., Jaune acide C., Naphtol yellow, 2.4 dinitronaphtol—7 monosulfonic, sărurile de sodiu și de potasiu).
2. *Galben acid* (jaune acide, jaune solide, säuregelb R., echtgelb R. G. S., neugelb L.).
3. *Crizoidina* (chrysoïdine, chrysoidine G. R. J. Y).
4. *Auramina* (auramine C., pyoctaninum aureum).
5. *Sudan I.* (orange G., orange fettlöslich, jaune foncé soluble dans les graisses).
6. *Sudan G.* (chrysoine insoluble, fettorange).
7. Materii colorante solubile în grăsimi de tipul *dimetilanilinazobenzen*.
8. *Tropeolina 000. Nr. 1* (orange I. S. R. extra, oragé de naphtol).
9. *Tartrazina* (jaune tartrique, tartrazine O, bydrazingelb O).
10. *Orange L.* (ponceau G. brillant, orangé R., scharlach R., xylidine-orange, orange N., xilidin-scharlach).
11. *Fuchsina* (rouge d'aniline, roseine, rubine, brillant, fuchsine, fuchsinmagenta, clorhidrat de rosanilina).
12. *Fuchsina acidă* (säurefuchsin, fuchsin S., rubiu S., acid megenta, sarea de sodiu sau de calciu a rozanilinei disulfonice).

13. *Roccellina* (rauracienne, rouge I., rubidine, cérasine, orcelline Nr. 4, echtrot A. G., brillantrot, cardinal red).
14. *Roşu de Bordeaux şi Roşu Ponceau* (Bordeaux BL, G. R., extra echtrot B., cérasine, rouge B., ponceau R., 2 R, G. J, GR, brillantponceau G., xylidinscharlach scarlet 2 R, scharlachrot 4 R extra, Victoriascharlach 4 R extra, ponceau 6 R).
15. *Roşu de cocenilă* (rouge cochenille, neucoccin, nouvelle coccinet, cochenillerot A., croceinscharlach 4 B, X, ponceau 4 R.).
16. *Ponceau 3 R* (Ponceau 4 R, rouge de cumidine, cumidinscharlach).
17. *Amarante* (axorubine, oenanthine, echtrot D., EB, NS, azosäurerubin. Bordeaux, Bordeaux DH., S, naphtolrot C., victoriarubin, Wollrotextra, acid crimson).
18. *Eritrozina* (Erythrosina, pyrosine, iodéodine).
19. *Eosina* (solubilă în apă).
20. *Eosina* (solubilă in alcool), (éosine S., BB., spiritéosine, rose-rose JB sol. în alcool, primerose sol. în alcool).
21. *Phloxina P.* (Phloxine, érithrosine BB., new pink).
22. *Albastru de anilină* (bleu d'aniline, bleu lumière, bleu de gentian, gentianblau 6 B. spritblau S. F. G., opalblau, lichtblau).
23. *Albastru solubil pur* (wasserblau, bleu de chine, bleu marin, bleu soluble pur)
24. *Albastru de alizarină* (alizarinblau A. F. R. AB., GW., RR., DNW, bleu d'alizarine).
25. *Indigotina şi indigocarmina.*
26. *Indulina* (bleu solide R, 3R, bleu de Bengale, echtblau B, 6B, R, 3 R, solidblau RR, B, blau OB., wasserlöslich, nigrosin, wasserlöslich,).
27. *Violet de metil B şi 2B.*, (méthylviolette V3, violet de Paris, Pariserviolett, violet 3 B extra).
28. *Verde acid* (lichtgrün SF. gelblich, vert acide JJ, säuregrün D., grünlösung, vert lumière Sf. jaunâtre).
29. *Verde malachit* (vert solide B extra, LB extra, neugrün, victoriagrün, diamantgrün, echtgrün, benzalgrün, vert malachite).

Art. 356. — Substanţele colorante destinate pentru colorarea produselor alimentare trebuie să fie conţinute în pachete originale prevăzute cu marca şi sigiliul fabricii, purtând una din denumirile prevăzute mai sus şi declaraţiunea că produsul este pur şi se poate întrebuinţa la colorarea alimentelor şi băuturilor.

Punerea în vânzare a amestecurilor de coloranţi, precum şi a soluţiunilor de coloranţi simpli sau amestecaţi, nu se permite decât fabricilor din ţară autorizate.

Art. 357. — Coloranţii întrebuinţaţi la colorarea alimentelor şi băuturilor vor fi din acei preparaţi de industrie în acest scop şi vor fi liberi de impurităţi, precum şi de orice substanţe vătămătoare sănătăţii (compuşii cu arsen, mercur, plumb, cupru, zinc, staniu, antimoniu, etc.), sau săruri ale acizilor organici, toxici, ca: oxalaţi, picraţi, etc.

Art. 358. — Nu se permite importul substanţelor colorante decât dacă îndeplinesc condiţiunile prevăzute în acest regulament.

Art. 359 — Comerţul cu coloranţii alimentari se va putea face numai de către persoanele autorizate.

Art. 360. — Intensitatea coloarei nu va fi decât aceia permisă de laboratoarele Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), nefiind permis ca alimentele şi băuturile să fie intens colorate.

CAPITOLUL XXXIX

Substanţe permise pentru conservarea produselor alimentare

Art. 361. — Pentru a împiedica fermentaţiunile şi toate procesele de descompunere cari se pot produce în produsele alimentare, se permite în cazurile şi limitele prevăzute de acest regulament următoarele substanţe: sarea de bucătărie, zahărul, oţetul sau acidul acetic, alcoolul, acidul sulfuros, metabisulfitul de potasiu, bisulfiţi alcalini, acidul formic, sub denumirea lor precisă.

Acidul benzoic sau benzoatul de sodiu, pot fi permişi numai în urma unei autorizaţiuni speciale eliberată de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (direcţia sănătăţii), care va specifica şi cantităţile permise.

Art. 362. — Substanţele permise de acest regulament pentru conservarea alimentelor trebuie să fie pure şi să nu aibă nici o acţiune defavorabilă asupra proprietăţilor organoleptice ale alimentelor.

Art. 363. — Este interzis a deţine, a oferi, a pune în vânzare sau a vinde pentru conservarea produselor alimentare alte substanţe antiseptice decât acele premise de acest regulament.

Este interzis de a deţine, de a pune în vânzare sau de a vinde în localurile destinate comerţului de produse alimentare, antiseptice, sub orice denumire.

Deasemenea se interzice întrebuinţarea în reclame şi în vânzare a oricărei denumiri din care publicul ar putea deduce că aceste produse sunt destinate a fi amestecate cu produse alimentare.

CAPITOLUL XL

Uneltele, vasele şi materialele pentru prepararea, conservarea, transformarea şi consumarea alimentelor şi băuturilor

Art. 364. — Vasele şi uneltele de cositor cari vor servi pentru prepararea, conservarea sau consumarea alimentelor şi băuturilor, trebuie să fie fabricate din aliaje cari conţin cel puţin 90% staniu metalic, iar plumbul şi alţi însoţitori să nu treacă de peste 10%. Conţinutul cu arsen metalic să nu treacă peste 0,01%. Un asemenea aliaj poate servi pentru sudurile (lipiturile) vaselor şi uneltelor arătate la aliniatul următor:

Vasele sau uneltele cositorite, cari vor servi la prepararea, conservarea, transportarea sau consumarea alimentelor, trebuie să fie cositorite

(spoite), cu un cositor ce conţine cel puţin 99% staniu metalic, cel mult 1% plumb şi cel mult 0,01% arsen.

Vasele acestea trebuesc ţinute totdeauna bine spoite.

Vasele şi uneltele de cositor sau cositorite, al căror cositor conţine stibiu, trebuie să îndeplinească condiţiunile de mai sus relativ la proporţiile plumbului şi arsenului, iar stibiul putând înlocui partea corespunzătoare la sută a aliajului.

Art. 365. — Foile de staniu cari servesc la ambalaj, la fabricile de bomboane, ciocolate, cofeturi, brânzeturi, mezeluri şi alte alimente, trebuie să conţină cel puţin 97% staniu metalic, cel mult 0.5% plumb şi cel mult 0.01% arsen.

Art. 366. — Este oprit a se întrebuinţa pentru alimente şi băuturi vase de sticlă ce conţin pe pereţii interiori particule de plumb, rămase dela alicele cu cari au fost curăţite.

Art. 367. — Este oprit a fabrica, a vinde şi a întrebuinţa pentru măcinarea substanţelor alimentare, pietrele de mori a căror suprafaţă măcinătoare are părţile metalice formate din aliaje plumbifere.

Art. 368. — Vasele de cupru sau de alamă necositorite (de ex.: mojare sau piuliţe, talerele balanţei, greutăţi, etc.), trebuie să fie curate şi lustruite.

Art. 369. — Vasele de zinc sau spoite (galvanizate) cu zinc, pot servi numai pentru alimentele uscate, neacide. Intrebuinţarea unor astfel de vase la prepararea, conservarea sau transportarea altor alimente şi băuturi este interzisă.

Art. 370. — Nu pot fi fabricate, vândute sau întrebuinţate pentru prepararea, conservarea sau transportarea alimentelor şi băuturilor:

Vasele smălţuite, din a căror pereţi interiori se poate extrage plumb, zinc sau bariu, dacă se fierbe în ele, timp de o jumătate oră, acid acetic de 4%, sau se poate extrage stibiu, dacă se fierbe in ele o soluţie de 5% acid tartric, timp de 2 ore.

Art. 371. — Pentru părţile vaselor, uneltelor, etc., fabricate din cauciuc şi destinate pentru prepararea, conservarea, transportarea sau consumarea alimentelor, se va ţine seamă de prescripţiunile date pentru cauciucul aparatelor şi sticlelor de ape şi limonăzi gazoase.

Art. 372. — Hârtiile cari învelesc alimentele şi cari vin în contact direct cu ele, nu trebuie să conţină, fie în pasta lor, fie în culoarea cu care sunt acoperite, arsen, bariu, plumb, cadmiu, mercur sau vreun compus al acestor metale, cu excepţia sulfatului de bariu şi a cinabrului. De asemenea nu trebuie să conţină nici coloranţi organici a căror toxicitate e recunoscută.

Cutiile sau învelitorile de carton, ce servă la împachetarea alimentelor, nu trebuie să conţină substanţe toxice, fie în pasta lor, fie în coloarea cu care sunt acoperite.

Este oprit a se întrebuinţa maculatură sau hârtie care vopseşte, pentru învelirea directă a pâinii, cărnii, preparatelor de carne, brânzii şi grăsimelor.

Art. 373. — Tuburile de metal cari servesc la conservarea şi debitarea alimentelor trebuie să fie confecţionate din cositor tehnic şi să nu conţină metale toxice şi nu mai mult de 1% plumb.

Art. 374. — Capsulele de metal cari servă la închiderea flacoanelor şi vaselor de sticlă ce conţin alimente, trebuie să fie cu îngrijire cositorite sau nichelate.

Este interzis a se întrebuinţa pentru capsularea vaselor ce conţin alimente, în compoziţia cărora intră oţetul sau alţi acizi organici, aliaje cari conţin mai mult de 10% plub sau mai mult de 0,01 la sută arsen, afară de cazul când capsula metalică este complet izolată printr'o foiţă de cositor tehnic pur, goasă de cel puţin 0.05 mm. sau printr'o foiţă de aluminium, ori printr'o foaie confecţionată dintr'o materie impermeabilă, neatacată, la rece, de acid acetic 6%.

Art. 375. — Este oprit a se întrebuinţa dopuri cari au mai fost întrebuinţate pentru astuparea vaselor şi sticlelor cari conţin alimente şi băuturi.

CAPITOLUL XLI

Materiale şi ţesături pentru confecţionarea vestmintelor, vestminte, colori întrebuinţate pentru vopsirea lor

Art. 376.—Materialele şi ţesuturile cari servesc la confecţionarea vestmintelor nu trebuie să conţină arsen.

Art. 377. — Aceste materiale şi ţesuturi nu trebuie să fie colorate cu colori cari conţin acid picric şi coralină sau orice altă materie colorantă nocivă, uşor resorbabilă.

Aceste materii colorante nu trebuie să le conţină nici preparaţiunile puse în comerţ pentru a servi la vopsit vestmintele.

CAPITOLUL XLII

Preparatele întrebuinţate pentru îngrijirea gurii, pielei, părului. Fardurile

Art. 378. — Preparatele întrebuinţate pentru îngrijirea gurii, pielei, părului, etc., fardurile, nu trebuie să conţină compuşi cu arsen, plumb sau mercur nici alcool metilic.

Vopselele pentru păr nu trebuie să conţină compuşi organici nocivi (parafenilendiamină, etc.).

Colorile şi creioanele pentru buze nu trebue să conţină alţi coloranţi decât acei permişi de prezentul regulament.

Metalul din care se confecţionează tuburile pentru aceste preparate nu trebuie să conţină mai mult de 1% plumb sau zinc şi nu vor conţine arsen.

CAPITOLUL XLIII

Jucării

Art. 379. — Dispoziţiunile acestui capitol se aplică jucăriilor sau părţilor de jucării cari, în condiţiuni normale, pot veni în contact cu alimentele şi băuturile, cu gura sau cu saliva.

Art. 380. — Nu trebuie confecţionate cu plumb sau zinc sau aliaje conţinând mai mult de 10% plumb; ele trebuie să fie libere de arsenic. Staniul întrebuinţat pentru cositorirea acestor obiecte trebue să conţină cel puţin 99% staniu; staniul întrebuinţat ca sudură nu trebuie să conţină mai mult de 10% plumb.

Drept colorant se pot întrebuinţa colorile inofensive menţionate în acest regulament. Aceste dispoziţiuni nu privesc colorile încorporate prin fuziune în sticlă, în email sau smalţ.

Sunt, de altfel, autorizate sulfatul de bariu şi lacurile de barită, libere de carbonaţi şi compuşi solubili de bariu, oxid de crom, cinabru, cupru şi aliajele acestui metal, întrebuinţate ca coloranţi metalici, sulfaţi de antimon şi cadmiu, întrebuinţaţi ca coloranţi la cauciuc, în sfârşit compuşii zincului insolubili în apă, întrebuinţaţi ca colori de ulei sau lacuri.

Colorile conţinând arsen, plumb şi alte substanţe toxice sunt prohibite pentru imprimarea şi litografia aplicate pe jucării.

Art. 381. — *Cauciucul şi succedaneele* lui întrebuinţate la fabricarea jucăriilor vor îndeplini prescripţiunile prevăzute de acest regulament.

Art. 382. — Este interzis întrebuinţarea de zinc sau plumb pentru fabricarea părţilor metalice exterioare ale plăţinelor exterioare, ale harmonicelor de gură, chiar dacă ar fi acoperite de un strat dintr'un metal inofensiv.

CAPITOLUL XLIV

Petrol şi benzină

Art. 383. — *Petrolul lampant* trebuie să corespundă dispoziţiunilor şi ordonanţelor în vigoare: trebue să fie bine rafinat (nu trebue să se înegrească la proba cu acid sulfuric), coloarea determinată cu colorimetrul Stammer să fie cel puţin 180 mm., punctul de inflamabilitate, determinat cu aparatul Abel-Pensky, va fi minimum de 27° C., să aibă reacţiunea neutră şi prin distilare în aparatul Engler să distile până la temperatura de 280° C., minimum 93%.

Dacă petrolul are punctul de inflamabilitate superior lui 27° C. se poate tolera ca la proba distilării să se obţină cel puţin 82%.

Nu se poate pune în comerţ sub nume de *petrol de siguranţă* decât petrolul al cărui punct de inflamabilitate este minimum 38° C.

Categoriile de mai sus trebue să fie denumite ca atare pe vase, facturi şi anunţuri.

Benzina nu trebue să aibă nici o combinaţie de plumb, etc., cu proprietăţi toxice.

Benzina ce serveşte pentru extracţia uleiurilor comestibile, trebue să distile complet la 100° C. şi să nu aibă miros neplăcut.

CAPITOLUL XLV

Obiecte diverse

Art. 384. — *Lumânările* în general, precum şi cele întrebuinţate în scopuri decorative (pom de Crăciun, etc.) nu trebue să fie colorate cu colori care conţin antimon, arsen, plumb sau alte substanţe toxice.

Fitilul va fi bine petroforizat şi lumânările vor fi astfel confecţionate încât să asigure o ardere regulată.

Lumânările pentru uz bisericesc vor îndeplini condiţiunile speciale prevăzute pentru aceste fabricate.

Art. 385. — Sub denumirea de *săpun*, fără alt calificativ, nu se va putea pune în vânzare un alt produs decât acela ce rezultă prin saponificarea unei grăsimi cu o leşie alcalină şi nu va conţine **mai puţin de 35% acizi graşi.**

Substituirea în parte a grăsimii prin colofoniu nu constitue o fraudă dacă este declarată şi dacă nu întrece limita de 20% din materia grasă.

Adăugarea de substanţe inerte, ca: silicat de sodiu, talc, coloranţi minerali, etc., se permite numai sub declaraţie şi în cantitate de cel mult 5% de săpun uscat.

Art. 386. — Săpunurile de menaj, săpunurile lichide şi orice produse folosite în menaj pentru curăţit, nu trebuie să conţină mai mult de 0.5% alcalii liberi (Na 2 O.); această proporţie nu va trece peste 0,1% pentru săpunurile de toaletă.

Art. 387. — Săpunurile de orice fel şi produsele întrebuinţate la curăţit nu trebue să conţină nitrobenzol, produsele pentru întreţinerea pachetelor (ceară, uleiuri şi produse analoage) nu trebuie să conţină hidrocarburi clorurate sau aromatice, nitrobenzol şi nici un alt disolvant care ar avea un punct de inflamabilitate sub 30° C. (după **Abel-Pensky).**

Art. 388. — *Preparatele pentru întreţinerea pieilor* (unsori, creme şi vacs pentru încălţăminte şi produse analoage) nu trebuie să conţină anilină, nitrobenzol, acizi minerali liberi şi nici materii colorante vătămătoare.

Art. 389. — Staniul întrebuinţat la cositorit trebuie să conţină cel puţin 99% la staniu pur şi să nu conţină arsen.

Art. 390. — Materiile întrebuinţate la fabricarea perdelelor, mobilelor, covoarelor, storurile, tapetele şi măştile, gul.. e şi orice alte articole de toaletă din hârtie, căptuşelile de piele, abatjoururi, frunze, flori şi fructe artificiale, articole de birou, hârtiile, obiectele de hârtie şi obiectele de piele, nu trebuie să conţină arsenic.

Art. 391. — Alimentele, băuturile şi obiectele uzuale nementionate în acest **regulament, vor** îndeplini prescripţiunile generale prevăzute pentru toate alimentele, băuturile şi obiectele uzuale şi se vor conforma prescripţiunilor speciale prevăzute pentru acelea din categoria cărora fac parte.

Art. 392. — Cantităţile minime necesare pentru analiza chimică şi cari se vor lua din diferite alimente, băuturi şi obiecte uzuale, cu ocazia controlului, vor fi cele arătate mai jos:

apa potabilă	**1 litru,**
ape gazoase artificiale, limonade gazoase	**1 sticlă,**
armături metalice de sifon	**1 garnitură,**

apă artificial mineralizată	1 litru sau 1 sticlă,
băuturi artificiale, fără alcool și negazoase . .	1 litru,
ghiață (apă provenită din topirea gheței)	1 litru,
lapte	500 grame,
lapte sterilizat, pasteurizat, chefir kumis . .	1 sticlă,
lapte în praf, lapte condensat	1 cutie,
iaurt, lapte covăsit . . .	1 castron sau 250 gr.,
smântână, brânzeturi . .	200 gr.,
grăzimi alimentare solide	100 gr ,
uleiuri comestibile . . .	300 gr.,
cereale și leguminoase .	500 gr.,
făinuri	250 gr.,
făină lactată, griș, tapioca	250 gr. sau o cutie,
pâine, mămăligă	1 pâine sau 500 gr. mămăligă,
paste făinoase alimentare	200 gr. sau un pachet,
drojdie presată	100 gr.,
fermenți artificiali (praf pentru aluaturi) . . .	10 gr. sau un pachețel,
prafuri pentru budinci și creme	10 gr.,
carne și preparatele de carne	200 gr. sau o cutie
bulioane concentrate, paste de carne	50 gr. sau o cutioară,
fructe, legume și ciuperci	200 gr.,
conserve alimentare și de pește	200 gr. sau o cutie,
ouă	6 ouă,
conserve de ouă	50 gr.,
zahăr miere, glucoză, produse de cofetărie (halva, rahat, alviță, etc.) . .	100 gr.,
sirop	200 gr. sau o sticlă,
sucuri de fructe	50 gr.,
arome sucuri condensate și esențe	50 gr.,
uleiuri volatile	20 gr.,
vanilie	2 bucăți,
vanilină	2 gr.,
șofran	5 gr.,
zahăr vanilinat, zahăr vanilat	100 gr.,
oțet, acid lactic	500 gr. sau o sticlă o ig.
sare de lămâe	20 gr.,
esență de oțet	100 gr.,
condimente vegetale (piper, boia de ardei, muștar, etc.)	50 gr. sau un flacon,
sare de bucătărie	200 gr. sau un pachet,
cafea, cacao, chocolat . .	100 gr.,
ceai	50 gr, sau un pachet,
alcool	500 gr.,
băuturi alcoolice	750 gr. o sticlă,
vin, bere, cidru fără alcool, bragă, kvas . . .	1 litru sau o sticlă,
substanțe colorante . . .	10 gr. sau un pachet,
unelte, vase de bucătărie	1 bucată,
cositor pentru cositorit vasele și foi de metal pentru învelit alimentele	10 gr.,
obiecte de cauciuc . . .	50 gr.,
tapete, covoare, țesături asemănătoare	50 gr.,
jucării măști, lumânări, foi, flori și fructe artificiale	1 bucată,
preparate pentru îngrijirea gurii, pielei, părului, farduri	1 tub, o cutie sau 50 gr.
petrol, benzină	1 litru,
săpun	50 gr. sau o bucată,
hârtie de împachetat . .	50 gr.,
unsori, creme, vacs . . .	1 cutie sau 1 borcan

Probele se vor recolta atunci când e posibil, în ambalajele originale.

CAPITOLUL XLVI

Penalități

Art. 393. — Pentru orice abateri dela prescripțiunile legii sanitare și regulamentului de față, contravenienții se vor pedepsi după cum urmează:

Cu amendă dela 1000—3000 lei, oricine va pune din neglijență în comerț, or va da spre consumație alimente, băuturi, obiecte uzuale sau preparate ale acestora stricate, falsificate sau impurificate în orice mod.

Cu amendă dela 2000—10.000 lei, dacă punerea în consumație sau în comerț s'a făcut cu bună știință.

In caz de recidivă amenda se va îndoi în ambele împrejurări.

Cu amendă dela 5000—10.000 lei în cazul când falsificarea s'a făcut de cel ce a pus alimentele băuturile, obiectele uzuale sau preparatele lor în consumație sau în vânzare, iar în caz de recidivă amenda va fi îndoitul maximului și închisoarea dela 1—3 luni.

Cu amendă dela 10.000—50.000 lei și închisoare dela 1—3 ani, în cazul când va rezulta moartea, independent de despăgubirile civile ce va acorda justiția.

Contravenienții la dispozițiunile privitoare la lapte și derivatele lui, se vor pedepsi pentru prima oară cu amendă dela 2000—5000 lei, iar în caz de recidivă cu îndoitul maximului de mai sus. Dacă în termen de un an va cădea în a doua recidivă i se va retrage autorizația de a face comerț cu lapte și i se va da închisoare dela 1—3 luni.

Art. 394. — In caz când o persoană a pus în vânzare sau consumațiune alimente, băuturi, obiecte uzuale sau preparate ale acestora, în ambalaje originale ale fabricii, fabricantul se va pedepsi cu pedepsele prevăzute la art. 393, iar în caz că cel ce a pus în vânzare sau consumație marfa a făcut-o cu bună știință, pedeapsa se va aplica în mod solidar ambilor.

Art. 395. — Pentru toate abaterile prevăzute de articolele precedente, amenzile se pronunță în primă instanță de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (Direcția Sănătății) sau prin delegație de către șeful serviciului de contencios al ministerului, precum și de către

medicii primari de județ, de medicii șefi de orașe și de municipii, printr'o decizie motivată.

Comunicarea deciziei se face prin organele administrative-polițienești, jandarmerie, notarii comunelor, etc., cari sunt obligați, sub pedeapsă disciplinară, a stărui la înmânarea deciziunii în termen de 8 zile dela primirea ei.

In contra deciziunii contravenienții vor putea face apel la tribunalul respectiv în termen de 5 zile dela primirea sau afișarea deciziunii.

Apelul se va declara la autoritatea prin al cărui organ s'a făcut comunicarea, care este obligată a comunica conteciosului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, atât apelul cât și dovada de comunicare sau afișare, ca astfel să fie înaintat tribunalului respectiv cu dosarul aflat la minister.

In caz când în termen de 5 zile libere dela înmânarea sau afișarea deciziei, partea nu a declarat apel, autoritatea care a făcut comunicarea va face mențiune despre aceasta pe dovada de înmânare sau procesul-verbal de afișare, pe care le va trimite contenciosului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, spre executare.

Tribunalul judecă apelul cu precădere, în cel mult 30 zile dela înregistrare, fără drept de opoziție, deciziunea confirmată devenind executorie din ziua pronunțării.

In caz când contravenientul ar primi și închisoarea, ministerul nu va mai pronunța amenda, ci va trimite dosarul tribunalului locului unde s'a comis contravenția, spre a se pronunța asupra pedepsei, amenzi și despăgubirilor civile, de va fi cazul.

Art. 396. — Amenzile se vor pronunța în favoarea Casei sănătății.

Art. 397. — In caz de insolvabilitate amenda se va transforma în închisoare socotindu-se 50 lei ziua.

Art. 398. — Transformarea amenzii în închisoare se va face de tribunalul respectiv al locului unde s'a comis contravenția, prin trimiterea dosarului, cu cerere specială din partea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 399. — Grefierii tribunalelor sunt îndatorați a restitui Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale dosarele cu sentințele definitive în copie în termen de 15 zile dela pronunțare.

Art. 400. — Deciziunile definitive se urmăresc de Casa sănătății conform legii de urmărire a veniturilor Statului.

Art. 401. — Prescripțiunile în privința abaterilor prevăzute în acest regulament este de 3 ani dela săvârșire, sau în caz de urmărire dela ultimul act de urmărire.

Art. 402. — Agenții de control, medicii umani și veterinari, chimiștii, șefii de vămi și în genere orice funcționar de Stat, județ sau comună, care vor contraveni prin neîndeplinirea corectă a dispozițiunilor date prin acest regulmaent, vor fi pedepsiți cu amendă până la 1000 lei, dacă s'ar fi constatat neglijență sau cu pedepsele prevăzute de legile și regulamentele speciale de organizare, aplicabile funcționarilor publici, dacă abaterea a fost făcută cu bună știință.

CAPITOLUL XLVIII

Dispoziții finale

Art. 403. — Orice alte dispozițiuni contrarii celor cuprinse în regulamentul de față sunt și rămân abrogate.

MINISTERUL MUNCII, SANATAȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE — **Model 34 A**

DIRECȚIUNEA SĂNĂTĂȚII

SERVICIUL SANITAR

Județul . . . .

PROCES-VERBAL (A)

(Scoaterea din comerț sau din consumație a alimentelor și băuturilor stricate, recunoscute sau nu) Art. . . . aliniatele . . . din legea sanitară.

Astăzi . . . . ale lunii . . . . . anul . . .

Subsemnatul [2]) . . . . . în calitate de [3]) . . . . lucrând în puterea art. . . . aliniatul . . . și . . din legea sanitară, am vizitat la ora . . . . cantina [9]) / localul de . . . . . . am aflat în localitatea [9]) / strada . . . . Nr. . . . comuna . . . . . județul . . . . . unde d-l [2]) . . . . exercită profesiunea [9]) / comerțul de . . . . și găsind prezinte pe [4]) . . . . . . l-am arătat scopul venirei noastre și am constatat ceeace urmează:

Am găsit în acest local [9]) / în acest arman puse în comerț [9]) / date în consumație pentru public [9]) / pentru hrana lucrătorilor următoarele . . . . care urmează a fi scoase din comerț și din consumațiune pentru motivul că:

Sunt vădit stricate prin faptul că:

Trebuiesc considerate ca stricate și periculos a se da în consumațiune prin faptul că:

a) Nu sunt bine păstrate, nu sunt apărate de muște și sunt expuse a primi tot felul de murdării;

b) Vasele cu care se servește publicului sunt murdare sau insuficient curățite;

c) Personalul care le servește sau pregătește și anume . . . . . este murdar, neîngrijit sau atins în mod vădit de . . . . . boală molipsitoare.

Pentru cazul de recunoaştere

(Art. . . . al. . . . din lege)

Constatând această vădită stricăciune a alimentelor sau băuturilor arătate mai sus şi faptul acesta fiind recunoscut ca atare de către însuş proprietarul mărfei [8]) şi anume . . . . . . prin proprie semnătură, — prin semnătura a doi martori cari afirmă această recunoaştere, proprietarul neştiind sau neputând să semneze [9]), subsemnatul am procedat, după încheierea prezentului, la scoaterea lor din comerţ şi din consumaţiune, conform art. 63 din legea sanitară, prin denaturare cu . . . . . sau distrugerea prin [9]) . . .

Proprietarul — sau prepusul său [9]) — ne-a dat în privinţa cauzei care a impus scoaterea din $\frac{\text{consumaţie 9)}}{\text{comerţ}}$ a acestor mărfuri, următoarele informaţiuni . . . .

Proprietar sau debitant,

Martori: cari confirmă că debitantul sau proprietarul neştiind sau neputând (ss) semna, recunoaşte că marfa este stricată.

Pentru cele de mai sus am încheiat acest proces-verbal în dublu exemplar, din care unul se lasă în primirea $\frac{\text{proprietarului}}{\text{debitantului}}$ iar altul se va înainta d-lui medic $\frac{\text{primar al judeţului}}{\text{şef al oraşului}}$ spre cele legale.

Medic al . . . . . [1]) Nr. . . . .

19 . . luna . . . în . .

Pentru cazul de nerecunoaştere

(Art. . . . , al. . . . din lege)

In faţa constatărilor de mai sus şi în faţa refuzului $\frac{\text{proprietarului 9)}}{\text{debitantului}}$ de a recunoaşte că aceste alimente şi băuturi sunt stricate, am procedat pe de o parte conform art. . . . , al. . . . din legea sanitară, la sigilarea şi sechestrarea provizorie a acestei mărfi, dând-o astfel în păstrarea şi paza sus numitului $\frac{\text{proprietar 9)}}{\text{debitant}}$ D. . . . . , căruia i-am pus în vedere penalităţile prevăzute de art. . . . , al. . . . din lege, pentru cazul dispariţiunii sau ruperii sigiliilor, iar pe de alta am încheiat un proces-verbal în triplu exemplar, din care unul se lasă în primirea $\frac{\text{proprietarului,}}{\text{debitantului,}}$ altul se înaintează de urgenţă, conform art. . . . , al. . . . din lege, d-lui jude al ocolului respectiv, pentru a proceda la facerea unei cercetări locale, la care va binevoi a ne anunţa să asistăm şi noi, conform art. 21 din regulamentul pentru controlul alimentelor, băuturilor şi obiectelor uzuale, iar al treilea rămâne în păstrarea noastră până la pronunţare.

Mărfurile sechestrate provizoriu până la pronunţarea d-lui jude al ocolului, sunt [1]) . . . . pe care s'a aplicat sigiliul nostru anume.

(L. S.).

Asupra acestor mărfuri $\frac{\text{proprietarul}}{\text{debitantul}}$ ne dă următoarele informaţiuni [10]) . . . .

Proprietar sau debitant,

(ss)

De toate aceste operaţiuni am încheiat acest proces-verbal.

Medic al circ. . . . . . .

(ss) Nr. . . . . .

19 . . . , luna . . . . . în . . .

Pronunţarea judecătorului

(Art. . . . . , al. . . . şi . . . din lege)

Astăzi, ... ale lunii . . . . . . anul 19 . . , D. jude al ocolului, sezizat de noi, conform art. . . din legea sanitară, prin procesul-verbal de mai sus, a dispus în urma cercetării locale, la care am asistat că această marfă sechestrată de noi provizoriu, să fie [9]) denaturată [9]) distrusă [9]) ca improprie pentru consumaţiune [9]) pentru comerţ [9]), să fie [9]) lăsată liberă ca bună pentru consumaţiune [9]), pentru comerţ [9]).

In consecinţă şi conform acestei pronunţări am procedat imediat la denaturarea [9]) — distrugerea ei prin . . . . la ridicarea măsurilor luate în contra ei [9]).

Acest proces-verbal se va înainta d-lui medic $\frac{\text{primar al judeţului}}{\text{şef al oraşului}}$ spre cele legale.

Medic al circ. . . . .

(ss)

Serviciul sanitar al $\frac{\text{judeţului}}{\text{oraşului}}$

Dare în judecată Nr. . . .

Subsemnatul Dr. [9]) . . . . medic $\frac{\text{primar al judeţului}}{\text{şef al oraşului}}$ . . . . , văzând cele mai sus consemnate, înaintăm acest proces-verbal dresat în condiţiunile şi în virtutea art. . . . din legea sanitară, direcţiunii generale a serviciului sanitar pentru ca, în conformitate cu art. . . . din aceeaş lege, să aplice pedeapsa în contra d-lui [1]) . . . . . . , domiciliat în comuna . . . . . , strada . . . . . Nr. . . . pentru fapte prevăzute şi pedepsite de art. . . . . din aceeaş lege şi anume că în calitate de [4]) . . . . a pus $\frac{\text{în comerţ 9)} \quad \text{pentru public 9)}}{\text{dat în consumaţiune pentru lucrători}}$ agricoli sau industriali următoarele alimente şi băuturi $\frac{\text{recunoscute}}{\text{declarate}}$ de judecător stricate [9]) . . . .

Circumstanţa agravantă [13]), prevăzută de art. . . . . din legea sanitară, există prin faptul că d. . . . . în calitate de . . . . $\frac{\text{pus în comerţ pentru hrana oamenilor}}{\text{a dat hrană lucrătorilor săi}}$ porumb stricat sau necopt [9]), făină de porumb, (mălai stricat) [9])

carne alterată sau de vite bolnave, peşte stricat, precum şi alte alimente alterate.

Se notează că din declaraţia înscrisă în acest proces-verbal reiese că numitul a comis acest fapt din neglijenţă 9). / cu bună ştiinţă 9).

Se mai notează că tot pentru asemenea fapte a mai fost [14]) pedepsit definitiv în anul . . . .

Făcută şi înaintată astăzi, la . . . . ale lunei . . . . . . 191 . . .

Medic *Primar al judeţului* 9) *) / *Şef al municipiului* .

(ss)

(L. S.).

NOTA. — Aceste modele de procese-verbale conţin tot ce trebue pentru un proces-verbal tip. Organele de control vor extrage din aceste modele numai ce este absolut necesar ca conţinut pentru relatarea faptelor.

N. B. Se vor tăia prin o diagonală paragrafele neutilizate sau cari nu sunt trebuincioase în cauză.

1. Urbană sau rurală şi care anume. 2. Numele şi pronumele întreg. 3. Funcţiunea. 4. Felul comerţului, industriei sau ocupaţiei. 5. Numele şi pronumele persoanei găsite şi calitatea sa. 6. Se va preciza mai amănunţit felul stricăciunii. 7. Se va şterge în întregime sau numai acele rubrici cari nu sunt în cauză. 8. In caz de lipsă se va înlocui cu reprezentantul său, dacă are această calitate. 9. Se va şterge, după cazuri, aceea ce nu este. 10. A se nota mai ales dacă punerea în comerţ sau consumaţie s'a făcut din neglijenţă sau cu bună ştiinţă. 11. Se va arăta felul, numărul şi cantitatea. 12. Se va preciza felul alimentului sau băuturii şi felul stricăciunii. 13. Se va şterge întreg acest aliniat dacă nu este în cauză. 14. In caz contrar se va nota „nu a mai fost". 15. In caz contrar se va scrie achitat.

MINISTERUL MUNCII, SANATAŢII ŞI OCROTIRILOR SOCIALE — Model 34 B.

DIRECŢIUNEA SĂNĂTĂŢII

Serv. sanitar al circ. [1])

Judeţul . . . .

PROCES-VERBAL (B)

(Ridicare de probe pentru analiză) Art . . din legea sanitară

Astăzi . . . , ale lunii . . . . . . , anul 19 . , Subsemnatul [2]) . . . . . în calitate de [3]) . . . . , lucrând în puterea art. . . din legea sanitară, ne-am prezentat la ora . . . la locul de [4]) . . . . . . , aflat pe strada . . . . , Nr. . . , în comuna . . . . . , judeţul . . . . . . unde d. [5]) . . . . exercită comerţul de . . . . . , aci găsind prezinte pe [6]) . . . . , i-am arătat scopul venirii noastre şi am procedat la ridicarea următoarelor probe de alimente şi băuturi puse de acesta în comerţ pentru a fi trimise la analiză:

Cantitatea necesară pentru analiză

(Art. 392 din regulament)

apă potabilă	1 litru,
ape gazoase artificiale, limonade gazoase	1 sticlă
armături metalice de sifon	1 garnitură
apă artificial mineralizată	1 litru sau 1 sticlă
băuturi artificiale fără alcool şi negazoase . .	1 litru
ghiaţa (apa provenită din topirea gheţei)	1 litru
lapte	500 grame
lapte sterilizat, pasteurizat, chefir, kumis . . .	1 sticlă
lapte în praf, lapte condensat	1 cutie
iaurt, lapte covăsit . . .	1 castron sau 250 gr.
smântână, brânzeturi . .	200 gr.
grăsimi alimentare solide.	100 gr.
uleiuri comestibile . . .	300 gr.
cereale şi leguminoase .	500 gr.
făinuri	250 gr.
făină lactată, griş, tapioca	250 gr. sau 1 cutie.
pâine, mămăligă	1 pâine sau 500 gr. măm.
paste făinoase alimentare	200 gr. sau un pachet
drojdie presată	100 gr.
fermenţi artificiali (prafuri şi aluaturi)	10 gr. sau un pacheţel
prafuri pentru budinci şi creme	10 gr.
carne şi preparatele de carne	200 gr. sau o cutioară
bulioane concentrate, paste de carne	50 gr. sau o cutioară
fructe legume şi ciuperci	200 gr.
conserve alimentare şi peşte	200 gr. sau o cutie
ouă	6 ouă
conserve de ouă	50 gr.
zahăr, miere, glucoză, produse de cofetărie (halva, rahat, alviţă, etc.)	100 gr.
sirop	200 gr. sau o sticlă
sucuri de fructe	50 gr.
arome, sucuri condensate şi esenţe	50 gr.
uleiuri volatile	20 gr.
vanilie	2 bucăţi
vanilină	2 gr.
şofran	5 gr.
zahăr vanilinat, zahăr vanilat	100 gr.
oţet, acid lactic	500 gr. sau o sticlă orig.
sare de lămâe	20 gr.
esenţă de oţet	100 gr.

condimente vegetale (piper, boia de ardei, muștar, e c.)	500 gr. sau un flacon
sare de bucătărie	200 gr. sau un pachet
cafea, cacao, chocolat . .	100 gr.
ceai	50 gr. sau un pachet
alcool	500 gr.
băuturi alcoolice	750 gr. o sticlă
vin, bere, cidru fără alcool, bragă, kvas . . .	1 litru sau o sticlă
substanțe colorante . . .	10 gr, sau un pachet
unelte, vase de bucătărie	1 bucată
cositor pentru cositorit vasele și foi de metal pentru învelit alimente	10 gr.
obiecte de cauciuc . . .	50 gr.
tapete, covoare, țesături asemănătoare	50 gr.
jucării, măști, lumânări, foi, flori și fructe artificiale	1 bucată
preparate pentru îngrijirea gurei, pielei, părului, farduri	1 tub, o cutie sau 50 gr.
petrol, benzină	1 litru
săpun . . . . —.	50 gr. sau o bucată
hârtie de împachetat . .	50 gr.
unsori, creme, vacs . . .	1 cutie sau un borcan

Toate aceste probe au fost luate în condițiunile prescrise de art. 14 al regulamentului de control asupra fabricării și vânzării alimentelor și băuturilor.

Cdntra-probe [7]) identice cu cele de sus, sigilate în acelaș fel de noi și în acelaș număr s'au [9]) lăsat în primirea debitantului sau proprietarului [9]) mărfei d . . . . care semnează aci mai jos pentru aceasta.

Asupra acestor mărfuri, din cari s'a luat probele, debitantul ne-a dat informațiunile următoare [10]) . . . .

Proprietar sau debitant,

(ss)

Având grave bănueli că aceste mărfuri nu îndeplinesc condițiunile regulamentare, subsemnatul, în virtutea art. . . din lege și art. 20 din regulament, le declar sechestrate provizoriu până la facerea analizei și în consecință, am aplicat sigiliul nostru pe întreaga lor cantitate și anume . . . .

Toată această marfă sechestrată a rămas în păstrarea proprietarului ei d . . . . care semnează aci de primire și căruia i-am pus în vedere penalitățile prevăzute de art. . . . . din lege în cazul disparițiunii mărfei sau ruperei sigiliilor aplicate pe ea.

Proprietar,

(ss)

Pentru toate acestea am încheiat prezentul proces-verbal în dublu exemplar, din care unul se lasă în primirea debitantului, iar altul se va înainta d-lui medic primar al județului / șef al municipiului [9]) spre cele de cuviință.

Probele s'au trimis direct laboratorului care deservește regiunea sanitară (art. 17 din regulament).

Medic al . . . . . [1]) Nr. . . . .

19 . . . , luna . . . . . în . . .

Serviciul sanitar al ***județului / orașului***

Dare în judecată Nr. . . . .

Subsemnatul dr. [9]) . . . . medic primar al județului / șef al orașului . . . . . văzând cele de mai sus consemnate, înaintăm acest proces-verbal dresat în condițiunile și în virtutea art. . . . din legea sanitară, direcțiunea generală a serviciului sanitar, pentru ca în conformitate cu art. . . . . din aceeaș lege, să aplice pedeapsa în contra d-lui [9]) . . . ., domiciliat în comuna . . . . strada . . . . . Nr. . . . pentru fapte prevăzute și pedepsite de art. . . . din aceeaș lege și anume că în calitate de [4]) . . . . . a pus / dat în comerț pentru public / consumațiune pentru lucrători agricoli sau industriali, următoarele alimente și băuturi recunoscute / declarate de judecător stricate [9]) . . . .

Circumstanța agravantă [11]), prevăzută de art. . . . din legea sanitară, există prin faptul că d. . . . . în calitate de . . . . a pus în comerț pentru hrana oamenilor / a dat hrană lucrătorilor săi porumb stricat sau necopt [9]), făină de porumb, (mălai stricat) [9]), carne alterată sau de vite bolnave, pește stricat, precum și alte alimente alterate.

Se notează că din declarația înscrisă în acest proces-verbal reese că numitul a comis acest fapt din neglijență / cu bună știință [9]).

Se mai notează că tot pentru asemenea fapte a mai fost [14]) pedepsit definitiv în anul . . . .

Făcută și înaintată astăzi la . . . ale lunei . . . . 19 . . .

Medic primar al județului / șef al municipiului [9] [*])

(ss) . . . .

(L. S.)

MINISTERUL MUNCII, SANATAȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

DIRECȚIUNEA SĂNĂTĂȚII

SERVICIUL SANITAR
Județul . . . . .

Model 35.

PROCES-VERBAL (C)

(Sechestrarea mărfurilor neregulamentare)

(Art. 25 din regulament)

Astăzi . . . . ale lunei . . . . 19 . . .

Subsemnatul [2]) . . . . în calitate de [3]) . . . . lucrând în puterea art. . . . . din legea sanitară și motivat de ordinul Nr. . . . . al d-lui $\frac{\text{medic primar al județului}}{\text{șef al municipiului}}$ ne am transportat la ora . . . la localul de [4]) . . . . . . aflat pe str. . . . . Nr. . . . din comuna . . . . , județul . . . . , unde d. [5]) . . . . exercită comerțul de . . . . . și găsind prezinte pe [6]) . . . . am procedat la sechestrarea prin aplicare de sigilii, până la pronunțarea justiției, a următoarelor mărfuri găsite neregulamentare de către laborator prin analiza făcută asupra probelor luate din ele și cari mărfuri nu au fost puse sub sechestru la luarea acestor probe [7]) . . . .

După ce am închis și legat toate aceste mărfuri, am aplicat sigiliul nostru pe ele, le-am declarat sechestrate până la amendarea definitivă și le-am lăsat astfel în păstrarea și paza proprietarului lor, d. . . . . , care semnează pentru aceasta, căruia i-am pus în vedere penalitățile prevăzute de art. . . din lege, pentru cazul dispariţiunii sau ruperii sigiliilor lor.

Debitant sau proprietar,

(ss) . . . .

Pentru această operațiune am încheiat procesul-verbal în dublu exemplar din care unul se lasă în primirea proprietarului mărfei, iar altul se va înainta d-lui medic $\frac{\text{primar al județului}}{\text{șef al municipiului}}$ . . . spre cele de cuviință.

Medicul . . . . [1]).

Nr. . . . . .

19 . . . , luna . . . . . în . .

MINISTERUL MUNCII, SANATAȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

DIRECȚIUNEA SĂNĂTĂȚII

SERVICIUL SANITAR
Județul . . . . .

Model 36.

PROCES-VERBAL (D)

(Denaturarea sau distrugerea de alimente și băuturi după amendare definitivă)

(Art. . . . din legea sanitară)

Astăzi . . ale lunei . . . . . . , anul 19 . . .

Subsemnatul . . . . , în calitate de . . . . în urma ordinului Nr. . . . al d-lui medic $\frac{\text{primar al județului}}{\text{șef al municipiului}}$ prin care ni se pune în vedere că contravențiunea comisă de d. . . . . de profesiune . . . . . , în comună . . . . , strada . . . . Nr. . . . pentrucă a pus în comerț marfă neregulamentară, anume . . . . s'a terminat prin amendarea sa definitivă și urmează ca această marfă, ce a fost până acum pusă sub sechestru, să fie denaturată [1]) sau distrusă [2]) prin . . . . . . m'am prezentat la ora . . . la locul de . . . . din strada . . . . . . Nr. . . . unde această marfă sechestrată a fost lăsată în păstrarea d-lui . . . . și după ce m'am asigurat ca sigiliile puse pe ea sunt intacte, că ea se găsește în cantitatea consemnată în procesul-verbal C, de sechestru provizoriu, dresat în cauză [3]) și anume [2]) . . . .

am procedat la denaturarea [2]) sau distrugerea [2]) ei prin . . . . . conform indicațiunilor date de laborator prin buletinul său de analiză.

Pentru această operațiune am încheiat acest proces-verbal în dublu exemplar, unul dându-se în primirea proprietarului acestei mărfi, care semnează mai jos, iar altul urmând a se înainta d-lui medic $\frac{\text{primar al județului}}{\text{șef al municipiului}}$ . . . . spre cele de cuviință.

Medic al circ. . . . . .

(ss) . . . . .

Nr. . . . .

Debitant sau proprietar,

(ss) . . . .

19 . . . , luna . . . . în . . .

Legea pentru regulamentarea comerțului și întrebuințării alcoolului metilic

(D. R. No. 1189 din 15 aprilie 1929, M. O. No. 83 din 16 aprilie 1929)

CAPITOLUL I

Art. 1. — Dispozițiunile legii de față privesc atât alcoolul metilic brut, conținând acetonă sau alte impurități, cunoscut în comerț sub numele de alcool metilic sau spirt de lemn, cât și alcoolul metilic pur (metanolul).

Art. 2. — Fabricația de alcool metilic nu este permisă decât în fabricile autorizate pentru aceasta de către Ministerul Finanțelor cu avizul Ministerului Sănătății Publice și al Ministerului de Industrie și Comerț.

Funcționarea acestor fabrici este supusă acelorași condițiuni și legiuiri ca și fabricile de alcool din cereale (etilic).

Art. 3. — Este cu desăvârșire interzisă întrebuințarea, sub orice formă, a alcoolului metilic la prepararea băuturilor alcoolice de orice fel, medicamentelor cu întrebuințare internă și externă, precum și a produselor de parfumerie și preparatelor servind la îngrijirea gurii, părului și pielei.

Art. 4. — Fabricile de alcool metilic, pentru a face posibil controlul întrebuințării produselor ce pun în vânzare, sunt obligate a ține registre în cari se vor consemna cantitățile de produse fabricate, cantitățile vândute, precum și numele, adresele cumpărătorilor și datele vânzăriior. Pentru cantitățile vândute, fabricile de alcool metilic vor remite cumpărătorilor facturi originale, păstrând pentru control copiile acestor facturi.

Cumpărătorii sunt obligați a prezenta la control aceste facturi.

Art. 5. — Fabricile de alcool metilic nu vor putea vinde alcool metilic pur decât industriilor autorizate de Ministerul Sănătății a întrebuința și prelucra acest produs. Autorizarea de cumpărare de alcool metilic pur va fi acordată de Ministerul Sănătății, cu avizul Ministerului Industriei și Comerțului și al celui de Agricultură și Domenii, acelora cari vor justifica întrebuințarea lui. Aceștia sunt obligați să țină la curent registre de modul întrebuințării alcoolului metilic procurat. Alcoolul metilic pur ce vor cumpăra posesorii de atari autorizațiuni va fi colorat de către organele Ministerului de Finanțe cu eozină în momentul ieșirii din fabrică, sub controlul și răspunderea fabricantului și a cumpărătorului.

Ministerul Sănătății Publice va putea da totuș autorizațiuni de cumpărare de alcool metilic pur, necolorat, industriașilor și instituțiunilor cari vor dovedi că alcoolul metilic colorat cu eozină este impropriu trebuințelor lor. Condițiunile în cari se va putea procura alcool metilic pur se vor specifica prin regulamentul acestei legi. Cumpărătorii de alcool metilic, colorat sau necolorat, nu pot întrebuința alcoolul metilic ce au fost autorizați a-și procura decât pentru scopurile ce au arătat în cererea de autorizare; ei vor trebui să aibă un registru în care să treacă toate cantitățile cumpărate, trebuind să justifice, oricând, întrebuințarea spirtului metilic pur.

Butoaiele, sticlele și orice vase în cari va fi eliberat din fabrici alcoolul metilic pur vor fi sigilate și etichetate cu cuvântul „Otravă“ și desenul cap de mort.

Alcoolul metilic pur și brut va fi dispensat de formalitățile de mai sus pentru export.

Alcoolul metilic brut, ieșit din fabrici, nu va putea fi redistilat nici recolorat prin vre-un procedeu oarecare.

Art. 6. — Numai alcoolul metilic brut va putea fi pus în vânzare ca alcool metilic de ars și numai colorat cu eozină în condițiunile ce se vor determina prin regulamentul acestei legi.

Art. 7. — Procurarea alcoolului metilic brut necesar denaturării spirtului pentru ars (alcool etilic denaturat) se va face în conformitate cu legea pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927.

Art. 8. — Cantitățile de alcool metilic cari, la data promulgării acestei legi, se vor găsi în depozit la alte persoane decât fabricanții de alcool metilic, vor trebui să fie declarate de către aceștia medicilor sanitari, în termen de 5 zile dela această dată și vor fi denaturate conform dispozițiunilor acestor legi sub supravegherea organelor Ministerului Sănătății.

Art. 9. — Alcoolul metilic pur, care la data promulgării acestei legi se va găsi la industriașii cari au dreptul de a cere autorizațiuni pentru întrebuințarea lui, va trebui să fie declarat de către deținători medicilor sanitari, în termen de 5 zile dela această dată. Cantitățile aflate se sigilează și rămân astfel sigilate până la obținerea autorizației, pe care industriașii sunt obligați a o cere imediat, conform art. 5, alin. I. In cazul când nu li se acordă această autorizație, alcoolul metilic găsit va fi denaturat cu alcool metilic brut și colorat cu eozină. Alcoolul metilic pur, aflat la deținătorii neîndreptățiți a-l întrebuința ca atare, va fi declarat în aceleași condițiuni ca în aliniatul precedent, pentru a fi denaturat și colorat în acelaș fel.

Art. 10. — Dela data promulgării legii de față, fabricanții, depozitarii și comercianții de băuturi alcoolice, de produse de parfumerie și de produse pentru îngrijirea gurii, părului și pielei, nu vor mai putea pune în vânzare, sub nici un motiv, produse preparate cu alcool metilic; aceste produse trebuesc să fie declarate în curs de 5 zile dela data promulgării prezentei legi, medicilor sanitari respectivi, cari sunt obligați a le sigila, încheind un proces-verbal inventar al tuturor produselor astfel confiscate, cari în urmă vor fi distruse și scoase din comerț.

Art. 11. — Alcoolul etilic rectificat (spirtul industrial), utilizat la prepararea băuturilor alcoolice în conformitate cu dispozițiunile legii pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927, nu va conține în nici un caz alcool metilic.

Art. 12. — Băuturile alcoolice naturale provenind din distilarea borhotului de fructe, tescovinei, vinului sau drojdiei de vin, nu vor putea conține alcool metilic ca produs normal al compoziției lor, în cantități mai mari decât acelea prevăzute în regulamentul legii de față.

Art. 13. — Controlul aplicării dispozițiunilor legii de față se va face în conformitate cu prevederile legii pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927.

Falsificarea băuturilor, în orice alt mod decât prin alcool metilic, rămâne sub prevederile legii pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927.

Art. 14. — Controlul, constatarea infracțiunilor la legea de față și recoltarea probelor se va face de organele prevăzute la art. 58 din legea pentru represiunea fraudelor in prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927 și de către următorii:

1. Delegații speciali ai Ministerului Sănătății.
2. Organele sanitare medicale.
3. Judecătorii de ocol, procurorii, judecătorii de instrucție și pretorii, precum și organele cari prin diversele legi au dreptul de a instrumenta în materie de infracțiuni.
4. Organele instituite sau împuternicite de serviciul represiunii fraudelor.
5. Administratorii financiari, subinspectorii și controlorii de finanțe și agenții de constatare și control.
6. Delegații Uniunii generale a sindicatelor viticole și ai sindicatelor viticole autorizați de Ministerul Agriculturii.

Art. 15. — Recoltarea probelor și modalitatea examinării acestora, precum și procedura de urmărire până la definitiva încheiere a cercetărilor, se va face conform cu legea pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927.

Marfa sigilată cu ocazia ridicării probelor, va rămâne sigilată până la sosirea rezultatului analizei, iar în caz când analiza constată contravenția, marfa rămâne sigilată până la obținerea hotărîrii definitive, când se va urma conform dispozițiunilor regulamentului.

La ridicarea probelor se va ține seama de următoarele:

1. Data și locul, când și de unde s'au luat probele.
2. Numele, profesiunea și domiciliul celui dela care s'a luat proba.
3. Numele, calitatea și semnătura agentului care a instrumentat.

Acestea trebuiesc să figureze în procesul-verbal sub pedeapsă de nulitate.

Art. 16. — Comisiunea permanentă prevăzută la art. 56 din legea pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice, se va compune din:

1. Trei membri numiți prin Decret Regal pe termen de 3 ani, de Ministerul de Agricultură și Domenii.
2. Directorul viticulturii din Ministerul Agriculturii și Domeniilor.
3. Un delegat al Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale.
4. Directorul general al contribuțiunilor din Ministerul de Finanțe.
5. Directorul institutului de igienă și sănătate publică.
6. Șeful secțiunii de chimie al acelui institut.
7. Trei delegați ai Uniunii generale a sindicatelor viticole.
8. Un reprezentant al Uniunii comercianților de vin cu ridicata.
9. Un reprezentant al Uniunii generale a fabricanților de liqueruri.
10. Doi specialiști numiți de Ministerul Agriculturii.

CAPITOLUL II

Art. 17. — Acei cari vor fabrica fără autorizațiune alcoolul metilic sub orice formă, acei cari vor redistila alcoolul metilic brut, precum și acei cari fără autorizațiune vor primi, cumpăra spre a desface sau depozita, sau vor vinde în mod clandestin, se vor pedepsi cu închisoare corecțională dela 1 la 3 ani și cu amendă dela 30.000 la 200.000 lei.

Cu aceiaș pedeapsă se vor pedepsi fabricanții cari nu vor declara exact cantitățile fabricate sau cari vor vinde alcool metilic pur la persoane neautorizate să cumpere acest produs, precum și cumpărătorii autorizați cari vor da alcoolului metilic obținut alte întrebuințări de cât acelea prevăzute în autorizațiunile lor.

Art. 18. — Acei fabricanți, depozitari sau posesori de alcool metilic sub orice formă, cari la punerea în aplicare a legii nu se vor conforma dispozițiunilor legii de a declara cantitățile ce posedă, sau nu le vor declara exact, se vor pedepsi cu închisoare dela 2 luni la 1 an și cu amendă dela 20.000 până la 100.000 lei.

Art. 19. — Acei cari vor întrebuința alcoolul metilic sub orice formă, la prepararea băuturilor alcoolice ori a produselor de parfumerie, sau a celor cari servesc la îngrijirea gurii, părului și pielei, se vor pedepsi cu închisoare dela 1 la 2 ani și cu amendă dela 50.000 la 100 mii lei.

Art. 20. — In toate cazurile când. din cauza întrebuințării băuturilor alcoolice, parfumeriilor sau produselor prevăzute mai sus, falsificate cu alcool metilic, va fi rezultat moartea sau numai o vătămare a sănătății acelui care le-a consumat sau întrebuințat, pedeapsa va fi dela 1 an până la maximul închisoarei corecționale și amenda dela 100.000 până la 200.000 lei pentru fabricanți și pentru toți acei cari au participat cu știință la fabricarea și punerea în vânzare.

Când punerea în vânzare a băuturilor sau a produselor de parfumerie ori a altor preparate falsificate cu alcool metilic va fi datorită numai neglijenţei, pedeapsa va fi închisoarea corecţională dela 1 la 6 luni şi amenda dela 10.000 la 50.000 lei.

Dacă în acest din urmă caz, întrebuinţarea băuturilor ori produselor de parfumerie şi acelora pentru îngrijirea gurii, părului şi pielei, va fi pricinuit moartea ori numai vătămarea sănătăţii, pedeapsa va fi de 6 luni până la 2 ani închisoare şi amendă dela 50.000 la 200.000 lei.

Neglijent se consideră acela care din nedibăcie, nebăgare de seamă, din nesocotinţă şi din neîngrijire nu se va asigura de calitatea mărfii, spre a se pune la adăpost de eventuala răspundere. Când băuturile alcoolice, falsificate cu alcool metilic, vor fi exportate sau destinate exportului, pedeapsa va fi maximul prevăzut în aliniatul 1, chiar în caz de neglijenţă.

Sentinţele definitive de condamnare vor fi publicate în trei ziare, după alegerea instanţei condamnatoare, pe cheltuiala celui condamnat.

Art. 21. — Pedepsele prevăzute în articolul precedent, şi după distincţiunile acolo prevăzute, se vor aplica şi tuturor acelora cari, la data punerii în aplicare a legii, posedând băuturi alcoolice falsificate cu alcool metilic, sau preparate de parfumerie şi produse pentru îngrijirea gurii, părului şi pielei, le vor mai pune în consumaţie sau în vânzare.

Art. 22. — Acei cari nu vor ţine registrele prevăzute de lege sau nu le vor ţine regulat, sau nu vor elibera facturi în regulă pentru cantităţile vândute, precum şi acei cari nu le vor prezenta la control, vor fi pedepsiţi cu închisoare dela 10 zile până la o lună şi cu amendă dela 2.000 până la 10.000 lei, aceasta fără a împiedica aplicarea pedepselor prevăzute mai sus, dacă va fi cazul.

Art. 23. — Pe lângă pedepsele prevăzute în articolele 17—21, judecătorii vor pronunţa în contra infractorilor şi interzicerea dreptului de exercitare a comerţului, dela 10 zile până la 6 luni.

Instanţele vor pronunţa ridicarea autorizării de a fabrica spirtul metilic, fabricanţilor, iar pentru revânzători, ridicarea autorizării de cumpărare.

Art. 24. — Sancţiunile prevăzute în prezenta lege se aplică deopotrivă şi fiecăruia în parte, fabricanţilor, depozitarilor şi comercianţilor, afară de cazul când se face dovada culpei personale.

Art. 25. — In toate cazurile de infracţiuni la legea de faţă, atât cantităţile de alcool metilic sub orice formă, cât şi produsele falsificate se vor confisca.

Art. 26. — In caz de recidivă, judecătorii vor aplica peste maximum pedepselor de mai sus un supliment din pedeapsa privativă de libertate, care nu va putea trece peste o pătrime din acel maximum.

Se consideră recidivist acel care a comis o nouă infracţiune în interval de 2 ani după ce a mai suferit o condamnaţiune tot în baza acestei legi şi hotărîrea a rămas definitivă, chiar dacă pedeapsa nu a fost executată.

Art. 27. — Toate infracţiunile la legea de faţă se vor judeca în primă instanţă de tribunal, fără opoziţie şi cu drept de apel la Curte, în termen de 5 zile libere dela pronunţare, sau dela comunicare în caz de judecare în lipsă, şi cu drept de recurs în termen de 5 zile libere.

Instanţele judecătoreşti nu vor putea aplica circumstanţe uşurătoare infractorilor la prezenta lege.

Art. 28. — Toate amenzile prevăzute în legea de faţă se pronunţă în favoarea Casei sănătăţii publice, unde se va vărsa şi contra valoarea produsului confiscat.

Ministerul Sănătăţii Publice va fi citat din oficiu la toate instanţele, ca parte civilă

Amenzile vor fi achitate în termen de 30 zile libere dela rămânerea definitivă a condamnării; iar în caz de insolvabilitate, amenda se va transforma în închisoare, socotindu-se ziua 50 de lei, în conformitate cu dispoziţiunile codului penal.

Art. 29. — Orice dispoziţiuni contrare legii de faţă sunt şi rămân abrogate din momentul punerii în aplicare a prezentei legi.

Regulamentul de aplicarea legii pentru regulamentarea comerţului şi întrebuinţării alcoolului metilic

(D. R. No. 2588 din 27 iulie 1929, M. O. No. 166 din 30 iulie 1929).

CAPITOLUL I

Art. 1. — Dispoziţiunile legii pentru regulamentarea comerţului şi întrebuinţării alcoolului metilic se referă la alcoolul metilic, sub orice formă, fie alcool metilic brut, conţinând acetonă sau alte impurităţi şi care este cunoscut în comerţ sub numele de alcool metilic sau spirt de lemn, fie alcool metilic pur (metanolul).

Art. 2. — Alcoolul metilic pur nu va putea fi vândut de fabrici decât industriilor cari vor obţine autorizaţiuni speciale din partea Ministerului sănătăţii, industrii cari la rândul lor nu-i vor putea da altă destinaţie decât aceea pentru care s'a obţinut autorizaţia.

Art. 3. — Cererea de autorizare pentru cumpărarea de alcool metilic pur se va adresa de către industriile respective Ministerului Sănătăţii, care la rândul său va cere avizul Ministerului de Industrie şi Comerţ şi al celui de Agricultură şi Domenii.

Art. 4. — Cumpărătorii de alcool metilic pur sunt obligaţi a ţine registre de evidenţă la zi de modul întrebuinţării alcoolului metilic procurat, înregistrând cantităţile de alcool metilic pur intrat, cantităţile întrebuinţate în produsele fa-

bricate, atât în cele existente în fabrică, cât şi în cele ieşite, precum şi cantităţile rămase neîntrebuinţate.

Art. 5. — Alcoolul metilic pur se va elibera din fabrici cumpărătorului cu autorizaţiune se va colora în monentul ieşirii din fabrică cu eozină.

Colorarea se va face de către organele Ministerului de Finanţe, sub controlul şi răspunderea atât a fabricanţilor cât şi a cumpărătorilor.

Art. 6. — Instituţiunile pentru trebuinţele cărora alcoolul metilic colorat este impropriu, cum sunt laboratoarele, vor putea procura alcool metilic pur necolorat în urma unei autorizaţiuni specială dată de Ministerul Sănătăţii.

Laboratoarele de Stat sau instituţiunile depinzând de o autoritate publică îşi pot procura alcoolul metilic pur necolorat necesar trebuinţelor lor fără nici o autorizaţiune specială.

Industriile cari au nevoie de alcool metilic pur şi pentru care colorarea cu eozină ar aduce o jenă dovedită în fabricaţie îşi pot procura în urma unei autorizaţiuni specială dată de Ministerul Sănătăţii alcoolul metilic pur necolorat, dar căruia i se va adăuga substanţe cari nu constitue un inconvenient pentru industria care va fi întrebuinţat.

Astfel, la 100 (una sută) litri alcool metilic pur se va adăuga 5 (cinci) kg. Scherlak, la care se va adăuga 500 gr. terebentină sau numai 3 kg. terebentină, atunci când se cumpără pentru fabricarea lacurilor şi când se întrebuinţează pentru lustruri; când se cumpără pentru fabricarea formolului, la aceiaş cantitate de alcool se va adăuga 300 gr. soluţie formaldehidă de cel puţin 35 la sută.

Art. 7. — Pentru toate celelalte industrii neprevăzute în art. precedent şi pentru care colorarea cu eozină ar face alcoolul metilic impropriu acestor industrii, se va căuta pe cât posibil o substanţă proprie industriei solicitante, care se va indica după caz de laboratorul Ministerului Sănătăţii.

Art. 8. — Adăugirea la alcoolul metilic pur a substanţelor specificate în acest regulament se va face de către organele Ministerului de Finanţe, sub controlul şi răspunderea atât a fabricanţilor cât şi a cumpărătorilor.

Art. 9. — Butoaiele, sticlele sau orice alte vase în care se vor elibera cumpărătorilor autorizaţi alcool metilic pur, vor fi sigilate şi etichetate cu cuvântul „otravă" şi desemnul „cap de mort".

Art. 10. — Alcoolul metilic destinat exportului va fi dispensat de formalităţile mai sus specificate cu obligaţiunea pentru organele de control de pe lângă fabrici de a aplica pe vasele destinate exportului, plombe de siguranţă, a căror bună stare se va constata prin încheiere de proces-verbal de către vama de ieşire din ţară.

Art. 11. — Numai alcoolul metilic brut poate fi pus în vânzare fără nici o autorizaţie.

Punerea în vânzare, se va face de toţi debitanţii de alimente sau băuturi, prăvăliile de coloniale, băcănii, farmacişti, droghişti, depozitarii de petrol şi derivatele lui, precum şi de posesorii de brevete pentru alcoolul metilic denaturat pentru ars.

Alcoolul metilic brut va fi întrebuinţat numai pentru ars, având concentraţia de cel puţin 80 la sută volume şi numai colorat cu eozină, în condiţiunile mai jos prevăzute.

Art. 12. — Colorarea cu eozină a alcoolului metilic, atât pur cât şi brut pentru ars, se va face în momentul ieşirii din fabrici sub controlul organelor Ministerului de Finanţe şi pe răspunderea atât a fabricanţilor cât şi a cumpărătorilor.

Procentul de eozină pentru colorare, va fi de cel puţin una la zece mii, adică o parte (in greutate) eozină la 10.000 părţi (volume) alcool total.

Alcoolul metilic brut ieşit din fabrici nu va putea fi nici redestilat nici decolorat prin vreun procedeu, el urmează a fi întrebuinţat la ars aşa cum a fost primit de cumpărători.

Fabricanţii sunt obligaţi ca pe toate facturile ce eliberează cumpărătorilor de alcool metilic brut pentru ars să facă menţiune că acest produs nu se va putea redestila şi nici decolora din culoarea ce a primit-o prin colorarea cu eozină, contravenienţii fiind pasibili de sancţiunile legii, obligaţi fiind depozitarii a avea evidenţa la zi de cantităţile procurate şi fabrica dela care au cumpărat.

Art. 13. — Băuturile alcoolice naturale, provenind din distilarea borhotului de fructe, tescovinei, vinului sau drojdiei de vin, nu vor putea conţine alcool metilic ca produs normal al compoziţiei lor, decât cantităţile aci specificate: ţuica, tescovina, drojdia, rachiul de mere şi de pere, nu vor putea conţine în mod natural decât cel mult două volume alcool metilic la o sută volume alcool metilic total, iar coniacul şi alcoolul de vin 0,5 volume alcool metilic la o sută volume alcool total.

Pentru alcoolul de melasă rectificat se admite în mod natural limita de cel mult 0,2 volume alcool metilic la o sută volume alcool total, iar celelalte impurităţi să nu treacă de limitele fixate de regulamentul pentru controlul alimentelor şi băuturilor, pentru alcoolul rectificat.

Romul nu poate conţine mai mult decât un volum alcool metilic la o sută alcool total.

Art. 14. — Mărfurile sigilate cu ocaziunea ridicării probelor pentru recoltare vor rămâne astfel până la darea rezultatului analizei, care constatând contravenţia va face ca ele să rămână sigilate până la obţinerea hotărârei definitive, când se vor declara confiscate, procedându-se la distrugerea lor, sau se vor vinde fabricanţilor de alcool metilic ori industriilor autorizate să le cumpere, aceasta în cazul când nedistrugerea mărfurilor nu ar constitui un pericol.

Produsul rezultat din aceste vânzări se va vărsa la Cassa sănătăţii publice.

Legea de poliție sanitară veterinară

(D. R. No. 4889 din 20 nov. 1912, M. O. No. 199 din 2 dec. 1912, mod. D. R. No. 33 din 5 ian. 1926, M. O. No. 5 din 6 ian. 1926, D. R. No. 1652 din 12 mai 1932, M. O. No. 109 din 13 mai 1932, și D. R. No. 905 din 3 apr. 1935, M. O. No. 81 din 5 apr. 1935).

PARTEA I

Dispozițiuni generale de poliție sanitară veterinară

CAPITOLUL I

Art. 1. — Boalele contagioase la cari se aplică măsurile de poliție sanitară veterinară prevăzute în legea de față sunt:

1. Pesta bovină (ciuma) a rumegătoarelor mari și mici.
2. Pleuropneumonia contagioasă a vitelor cornute mari.
3. Cărbunele emfizematos (simptomatic).
4. Dalac (cărbunele bacteridien, antrax) la toate animalele domestice.
5. Tuberculoza (specia bovină).
6. Turbarea.
7. Septicemiile hemoragice la bou, bivol cal și oaie.
8. Răpciuga solipedelor.
9. Durina și exantemul genital.
10. Febra aftoasă.
11. Variola (vărsatul oilor).
12. Brânca (rugetul porcilor).
13. Pesta și pneumonia infecțioasă a porcilor.
14. Pesta și holera pasărilor.
15. Râia solipedelor și a oilor.

Prin decret regal, dat asupra referatului Ministerului de Interne, se va puteà adăugă între boalele de mai sus orice alte boale contagioase, infecțioase ori parazitare și se va prescrie măsurile speciale preventive și represive ce trebuiesc luate.

CAPITOLUL II

Măsuri preventive la introducerea boalelor contagioase în țară

Art. 2. — Organele diplomatice și consulii țării în străinătate au datoria să țină în curent Ministerul de Interne pe cale directă despre apariția, mersul și stingerea boalelor epizootice din țările respective.

Prefecții județelor de frontieră, funcționarii administrativi comunali, vamali, medicii veterinari, jandarmii rurali dela frontieră și grănicerii, se vor informa despre sănătatea animalelor din țările vecine, comunicând direct Ministerului de Interne ivirea boalelor epizootice.

Art. 3 — Pentru a preveni invaziunea boalelor contagioase din alte țări, Ministerul de Interne[1]) va opri sau restrânge importul și transitul speciilor de animale amenințate, va forma zonă preventivă și va lua orice alte măsuri de apărare.

Vor fi impuse acelorași restricțiuni produsele brute ale animalelor, nutrețurile sau orice alte obiecte ce pot fi purtătoare de contagiu.

Art. 4. — Animalele și produsele brute de origină animală, aduse pentru import, vor fi însoțite de un certificat veterinar de origină și sănătate.

Importul se va face numai prin punctele de frontieră și porturile unde sunt organizate oficii veterinare.

Art. 5. — Animalele aduse pentru import, bolnave sau cu semne ce dau bănuială a fi atinse de vreuna din boalele contagioase prevăzute de lege, se vor respinge, și când ele nu vor fi reprimite, se vor ucide, cu aprobarea Ministerului de Interne.

Când prin examenul clinic nu se poate stabili cu certitudine starea de sănătate, animalele pot fi ținute în observație timpul necesar la oficiile veterinare de frontieră, conform regulamentelor speciale.

Animalele importate, după împrejurări, se vor urmări și ține sub observația medicului veterinar oficial, la locul de destinație, timpul necesar, determinat prin regulament, pentru confirmarea boalei.

Art. 6. — Pentru debarcarea și îmbarcarea animalelor în porturi, administrațiunile porturilor vor destina cheiuri speciale, înzestrate cu toate cele necesare, după indicațiile Ministerului de interne.

La punctele de frontieră stabilite pentru importul animalelor, Ministerul de Interne va face instalațiunile necesare pentru controlul sanitar al animalelor și al produselor brute ce se exportă.

Un regulament special va determina măsurile ce trebuiesc luate pentru importul provizoriu și transitul animalelor și produselor lor brute.

Art. 7. — Animalele și produsele brute animale cari se exportă vor trebui să fie însoțite de un certificat liberat de medicii veterinari oficiali.

Certificatele sunt gratuite și scutite de taxa timbrului.

CAPITOLUL III

Măsuri preventive la întinderea boalelor contagioase în țară

Art. 8. — Organele administrative și polițienești au datoria să facă cercetări și să informeze

---

1) Prin decretul lege No. 3.746 din 2 septemvrie 1919, publicat în *monitorul oficial*, no. 109 din 3 septembrie 1919, privitor la trecerea serviciilor veterinare dela Ministerul de Interne la Ministerul Agriculturii și Domeniilor la art. 2, al. 2 stabilește că: atributele exercitate în baza legilor și regulamentelor în vigoare, privitoare la acele servicii de către Ministerul de Interne, au trecut asupra Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Ministerul de Interne de mersul sănătății animalelor, raportând imediat de ivirea boalelor contagioase.

Art. 9. — Este oprită circularea, vânzarea, expunerea în târguri, licitații și expoziții a animalelor bolnave sau bănuite a fi atinse de boale contagioase, animalele cari au fost în atingere cu cele bolnave și acele cari au fost puse sub măsuri de izolare.

Ministerul de Interne poate să interzică și transportul produselor brute animale, nutrețuri sau orice obiecte purtătoare de contagiu din localitățile contaminate.

Art. 10. — Animalele bolnave sau bănuite, sustrase dela măsurile de izolare, se vor putea ucide cu aprobarea Ministerului de Interne, fără drept la despăgubiri, iar proprietarul contravenient este pasibil la penalitățile prevăzute de lege.

Art. 11. — Transportarea animalelor și a produselor brute de origină animală, cu calea ferată sau cu vase plutitoare, este supusă următoarelor obligațiuni :

a) Transporturile trebuiesc vizitate de un medic veterinar oficial, care va constata starea sănătății animalelor și va verifica actele ce le însoțesc.

b) Descărcarea animalelor nu se poate face decât la locul de destinație și numai în timpul zilei, afară de cazurile de forță majoră;

c) Vagoanele și bastimentele cu cari s'au transportat animalele, produsele lor brute, precum și ustensilele cari au servit la încărcarea și la descărcarea animalelor se vor desinfecta.

Pentru curățirea și desinfectarea vagoanelor, pentru plata personalului și materialului întrebuințat în acest scop, transportatorii vor plăti taxele prevăzute de regulament.

CAPITOLUL IV

Declarațiunea pentru animalele bolnave bănuite și pentru cele moarte de boale contagioase

Art. 12. — Oricine are în stăpânire, îngrijește sau deține sub orice titlu animale domestice, este dator să înștiințeze neîntârziat autoritatea comunală în următoarele cazuri :

a) Când bănuește că o boală contagioasă s'a ivit printre animalele sale ;

b) Când animalele sale au venit în contact cu altele bolnave sau suspecte de boale contagioase;

c) Când în scurt timp s'au îmbolnăvit sau au murit două sau mai multe animale cu aceleași simptome de boală.

Art. 13. — Declarația se va face în comunele urbane, autorității comunale și poliției ; în comunele rurale primăriei, delegatului satului sau jandarmului.

In trenuri sau pe vase plutitoare declarația se va face șefului stației celei mai apropiate și căpitanului de port.

Organele indicate sunt datoare a primi asemenea declarațiuni în orice loc și în orice timp, a înștiința de îndată pe medicul veterinar respectiv și până la sosirea lui să ia măsuri de izolare a animalelor bolnave.

Declarațiunea se va face verbal sau prin scrisoare recomandată, cu arătarea numelui și adresa proprietarului. Scrisoarea de declarațiune va purta pe plic cuvintele: „declararea de boală epizootică", care o scutește de taxa poștală.

Oficiile poștale vor libera chitanțe de primirea acestor scrisori, cari vor face dovadă de îndeplinirea obligațiunilor impuse prin legea de față.

Art. 14. — Autoritățile militare și civile au îndatorirea de a înștiința neîntârziat serviciul veterinar al circumscripției respective, de apariția și mersul boalelor contagioase printre animalele trupelor sau serviciilor.

Aceeaș obligațiune o au și serviciile veterinare de orașe și de circumscripție către autoritățile de mai sus.

CAPITOLUL V

Indatoririle autorităților administrative și constatarea epizootiilor

Art. 15. — Autoritățile administrative luând cunoștință de ivirea unei boale contagioase, ori de moartea animalelor, datorită unor asemenea boale sunt obligate :

a) Să dea dovadă din registrul special cu matcă de facerea declarațiunii, datând-o și numerotând-o cu numărul de ieșire al lucrărilor de cancelarie.

b) Să ia măsuri ca animalele bolnave și cele suspecte să fie bine izolate, oprind ieșirea animalelor din locul sau curtea infectată, până la sosirea medicului veterinar;

c) Să înștiințeze de urgență prefectura și serviciul veterinar respectiv;

d) Să dispozeze a se transporta cadavrele de urgență la cimitirele de animale sau la stabilimentul de distrugere a cadavrelor, unde se vor păstra neatinse până la sosirea medicului veterinar.

e) Să facă catagrafia tuturor animalelor din specia la care bănuește boala.

Art. 16. — Indată ce medicul veterinar va fi înștiințat de apariția vreunei boale contagioase la animale, se va transporta neîntârziat în localitate, unde, împreună cu un comisar de poliție în comunele urbane, sau cu notarul în comunele rurale, va face constatarea boalei și va prescrie măsurile de luat.

In târgurile de vite și abatorii constatarea se va face de medicul veterinar respectiv, împreună cu un delegat administrativ sau polițienesc.

La școala superioară de medicină veterinară [1]) constatarea se va face de un profesor, medic veterinar și un delegat al poliției.

Proprietareul animalelor bolnave nemulțumit de constatările medicului veterinar oficial, poate trimite un delegat al său, medic veterinar, care să-l reprezinte la lucrările comisiunii. In caz când părerile sunt deosebite, se va cere avizul

---

1) Prin legea promulgată cu înaltul decret regal No. 3429 din 22 iulie 1921, publicat în *Monitorul Oficial* No. 87 din 23 iulie 1921, Școala superioară de medicină veterinară a fost transformată în Facultatea de medicină veterinară.

Ministerului de Interne, care va decide. Măsurile luate de medicul veterinar oficial se vor menţine pâră la sosirea acestei deciziuni.

Art. 17. — Când medicul veterinar din comisiune nu se poate pronunţa asupra felului boalei, va menţine măsurile strict necesare până la confirmarea diagnozei.

Pentru confirmarea diagnosticului şi în lipsa de cadavre, comsiunea poate ucide un animal bolnav pentru a se face autopsia.

Despre toate constatările şi măsurile ordonate de comisiune se vor încheia procese-verbale.

Art. 18. — După declararea unei boale contagioase într'o comună, primarul respectiv va anunţa despre aceasta şi comunele vecine; iar când epizootia cuprinde mai multe comune, prefectul va anunţa comunele vecine despre existenţa şi stingerea boalei.

Art. 19. — Medicul veterinar va prescrie pe a sa răspundere măsurile necesare pentru combaterea boalei constatate.

El este dator a vizita cât mai des comuna infectată. La necesitate se va stabili chiar în localitate.

In comunele urbane executarea măsurilor cade în sarcina administraţiei poliţieneşti, iar în comunele rurare în sarcina administraţiei comunale şi se vor îndeplini sub controlul medicului veterinar.

Când medicul veterinar va crede necesară prezenţa administratorului de plasă 1), acesta este dator a răspunde de îndată chemării sale şi va putea, la trebuinţă, să ia parte la formarea comisiunii de constatare.

Administratorul de plasă este obligat a vizita cât mai des localităţile infectate, a controla şi supraveghea aplicarea măsurilor prescrise de medicul veterinar.

CAPITOLUL VI

Măsuri represive contra boalelor contagioase

Art. 20. — Animalele bolnave sau bănuite se vor izola :

a) După cazuri se poate face şi izolarea localităţii infectate, cerându-se la nevoe, şi ajutorul armatei ;

b) Se va opri păşunarea animalelor pe locurile infectate, ducerea la păşune a animalelor bolnave sau bănuite şi adăparea lor in comun cu animalele sănătoase ;

c) Comisiunea de constatare poate dispune uciderea animalelor bolnave şi chiar a celor suspecte, cu avizul Ministerului de Interne, pentru a distruge un focar primitiv de contagiu;

d) Când epizootia ia un caracter mai grav, se vor opri târgurile de vite din localităţile infectate şi chiar din acele învecinate, pentru specia sau speciile de animale ameninţate a se infecta;

e) Se vor distruge cadavrele tuturor animalelor, materiile virulente, gunoiul, nutreţul şi deosebite rămăşiţe dela animalele atinse de boale contagioase.

Art. 21. — Se vor desinfecta toate locurile unde au stat animale bolnave sau bănuite de boale contagioase, obiectele expuse contaminării, precum şi hainele persoanelor cari au venit în contact cu asemenea animale sau cu cadavrele lor.

Când obiectele de mai sus sunt de o valoare mai mică decât cheltuelile necesitate pentru desinfectarea lor, atunci ele se vor distruge.

Autoritatea comunală este obligată a procura materialul necesar desinfecţiunii pentru proprietarii lipsiţi de mijloace.

Art. 22. — Ridicarea măsurilor de poliţie sanitară veterinară se va face de medicul veterinar şi numai după ce a trecut timpul fixat prin regulament dela ultimul caz de însănătoşire, de moarte sau ucidere şi după ce s'a făcut desinfecţiunea.

Art. 23. — Când boalele enumerate la art. 1 se ivesc printre animalele autorităţilor militare sau civile cari au medici veterinari, se vor combate de autorităţile respective după prescripţiunile acestei legi.

Aceleaşi măsuri se vor aplica şi în serviciul şcoalei superioare de medicină veterinară şi la orice institut sau laborator al Statului în cari se va experimenta.

Animalele bolnave ori bănuite de boale contagioase, aduse spre consultare sau tratare la şcoala superioară de medicină veterinară, vor putea fi reţinute în interesul învăţământului ori al cercetărilor ştiinţifice, chiar când legea de faţă opreşte tratarea unor asemenea boale.

Asemenea cazuri vor fi aduse la cunoştinţa Ministerului de Interne.

CAPITOLUL VII

Vaccinuri, substanţe reactive şi curative

Art. 24. — Intrebuinţarea vaccinurilor şi a substanţelor reactive şi curative ca măsură de poliţie sanitară-veterinară este obligatorie, in condiţiunile şi pentru boalele prevăzute în legea de faţă.

Aceste operaţiuni se pot impune prin deciziune sau regulamente şi la alte boale contagioase neprevăzute în această lege.

In localităţile supuse periodic infecţiunilor şi acolo unde se va cere de proprietarii de animale, se pot face vaccinaţiuni preventive.

Vaccinaţiunile şi inoculaţiunile se vor face numai de medicul veterinar oficial din circumscripţia respectivă.

Ministerul de Interne poate da aprobări speciale şi la medicii veterinari particulari pentru asemenea operaţiuni; ele se vor face însă sub controlul medicului veterinar oficial şi pe răspunderea proprietarului.

Art. 25. — Operaţiunile şi toate serovaccinurile sunt gratuite pentru proprietarii săraci şi pentru cazurile de necesitate, după cum se vor preciza prin regulament.

Art. 26. — Nu este permis a prepara şi vinde

---

1) Pretor după legea de unificare administrativă.

vaccinuri, substanțe reactive și seruri medicamentoase, în scop de a descoperi sau vindeca boale contagioase la animale, decât numai cu autorizațiunea Ministerului de Interne.

Un regulament special va determina modul de procedare, de aplicațiune, prohibire, conservare, etc., a vaccinurilor și substanțelor reactive sau curative, indicate în combaterea bolilor infecțioase.

CAPITOLUL VIII

Târguri, expoziții, licitații de animale

Art. 27. — Toate târgurile, licitațiile și expozițiile de animale sunt puse sub controlul medicilor veterinari oficiali din localitățile respective.

Nu se pot înființa târguri de animale decât în afară de raza comunelor, de preferință lângă abatorii și cale ferată și în conformitate cu planurile autorizate de Ministerul de Interne.

Proprietarii și autoritățile cari au târg de animale pe terenurile lor sunt datori ca, în timp de un an dela promulgarea acestei legi, să mute târgurile în afară de comună și să le pună în condițiunile cerute de regulament.

CAPITOLUL IX

Abatorii și supravegherea alimentară

Art. 28. — Fiecare comună urbană este obligată a avea un abatoriu, în care se vor tăia toate animalele destinate consumațiunii publice.

Comunele rurale în cari zilnic se taie animale vor avea de asemenea un abatoriu.

Mai multe comune rurale se pot asocia pentru construirea unui abatoriu comun.

Construirea și exploatarea abatoriilor particulare este interzisă.

Abatoriile particulare și zahanalele existente sunt desființate.

Art. 29. — Abatorii nu se pot înființa decât cu avizul consiliului de igienă respectiv, în conformitate cu regulamentul industriilor insalubre și după aprobarea Ministerului de Interne.

Creditelor prevăzute pentru construire de abatorii, sub nici un motiv nu li se pot da o altă destinație.

Art. 30. — Comunele urbane cari nu au abatoriu sau dacă cele existente nu se găsesc în bune condițiuni de funcționare, sunt datoare să le construiască în conformitate cu cerințele sanitare.

Dacă în termen de 3 ani dela promulgarea acestei legi comunele urbane nu s'au conformat acestor dispozițiuni, Ministerul de Interne va înscrie din oficiu în bugetele lor sumele necesare acestor construcțiuni.

Comunele vor prevedea în bugetele anuale sumele trebuitoare pentru întreținerea, reparațiile instalațiunilor și complectarea lor, conform indicațiunilor Ministerului de Interne.

Afară de medicii veterinari, plata celuilalt personal va fi în sarcina comunei.

Medicii veterinari ai abatoriilor au sub autoritatea lor tot personalul veterinar și administrativ din acel abatoriu.

Art. 31. — Toate animalele a căror carne se dă în consumațiune publică, în natură sau sub formă de conserve alimentare, se vor tăia fără excepțiune numai în abatoriu.

Carnea animalelor tăiate în afară de abatoriul comunei se va confisca, iar contravenienții se vor pedepsi.

Pedeapsa dată pentru asemenea contravențiuni nu scutește pe contravenient de plata taxei cuvenită comunei.

Animalele cari, în cazuri de forță majoră constatată de autoritatea comunală respectivă, urmează a se tăia în afară de abatoriu, pot fi date în consumațiune numai dacă au fost aduse în abatoriu împreună cu organele interne aderente și după ce au fost examinate de medicul veterinar oficial.

Animalele nu se vor tăia decât ziua. Ele vor fi examinate atât înainte cât și după tăiere de medicul veterinar. In comunele lipsite de medici veterinari, controlul se va face de agentul veterinar sau de un funcționar comunal anume destinat, sub controlul medicului veterinar al circumscripției respective.

Art. 32. — La intrarea animalelor în abatoriu, medicul veterinar oficial este dator a controla starea lor de sănătate și va aplica imediat măsurile de poliție sanitară veterinară pentru acele atinse de o boală contagioasă, anunțând totdeodată pe medicul veterinar al locului de origină.

Art. 33. — Se vor înlătura din consumațiune și se vor distruge în întregime cărnurile animalelor atinse de următoarele boale: pesta bovină, pleuropneumonia contagioasă, dalac (cărbunele bacteridien, antrax), cărbunele emfizematos, tuberculoza generalizată, turbarea, tetanos, răpciuga, variola la oi, brânca (rugetul) porcului, pesta și pneumonia porcului, infecțiuni septice consecutive rănilor sau nașterii, enterita septică a viteilor și a meilor, cisticercoza și trichinoza.

De asemenea se vor respinge dela tăiere animalele prea slabe, prea tinere și vacile în gestație înaintată.

Confiscările parțiale se vor face pentru boalele sau cazurile cari se vor determina printr'un regulament special.

Art. 34. — In abatorii se pot face instalațiuni pentru prepararea conservelor și produselor animale, ca: pastramă, salamuri, unt de margarină și diverse alte mezeluri și produse.

Abatoriile cari au instalațiuni de sterilizare vor putea da în consumațiune unele cărnuri supuse confiscării, după ce s'a luat avizul consiliului de igienă și cu aprobarea specială a Ministerului de Interne.

Art. 35. — Vor fi supuse la inspecțiuni periodice a medicilor veterinari animalele producătoare de lapte, grajdurile în cari sunt ținute, localurile, precum și vasele în cari se păstrează laptele și produsele sale.

Este oprită consumația laptelui și mulgerea animalelor atinse de o boală infecțioasă trans-

misibilă, sau de orice altă boală, care modifică calitățile laptelui.

Pentru orice boală apărută la animalele producătoare da lapte, proprietarul sau îngrijitorul este dator a încunoștiința de îndată autoritatea comunală respectivă.

Dacă în casa unui lăptar sau în lăptării s'a ivit vreo boală contagioasă la oameni, medicul va izola bolnavii și va opri temporal comerțul laptelui și derivatelor.

Art. 36. [1]) — Medicii veterinari de sub autoritatea Ministerului Agriculturii și Domeniilor vor exercita un control sanitar, în special asupra cărnurilor și preparatelor de carne, pește, lapte și în genere asupra tuturor alimentelor de origine animală, în abatorii, piețe, localuri de fabricație, de depozitare și desfacere.

In îndeplinirea acestor atribuțiuni medicii veterinari vor încheia acte de constatare a contravențiunilor, în conformitate cu prescripțiunile legii de poliție sanitară-veterinară, referitoare la contravențiuni și la controlul alimentelor de origine animală.

Procedura de urmat este aceea stabilită la art. 343 [2]) al legii sanitare și de ocrotire, publicată în Monitorul Oficial Nr. 154 din 24 Iulie 1930.

Art. 37. [3]). — In comunele urbane se va percepe pe cărnurile produse în abatorii o taxă de cel mult 0.50 lei pe kg.

Din totalul acestei taxe, 75% va forma un fond administrat de autoritatea comunală respectivă spre a servi la despăgubirile ce se vor da pentru cărnurile confiscate, precum și la înbunătățirile igienice și tehnice ale abatorului, iar restul de 25% se vor vârsa, lunar, administrațiilor financiare respective, ca venit al Statului.

Cota cuvenită Statului se va contabiliza într'un art. special care va servi pentru deschiderea de credite pe seama bugetului Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția zootehnică, în următoarele scopuri :

a) Despăgubirea animalelor moarte și ucise din cauza epizootiilor, potrivit art. 67 din legea de - poliție sanitară veterinară, modificat prin legea promulgată prin Inaltul Decret Regal No. 33 din 5 Ianuarie 1926, publicat în Monitorul Oficial Nr. 5 din 6 Ianuarie 1926;

b) Procurarea și distribuirea de seruri și vaccinuri cu preț redus;

c) Susținerea unei acțiuni publice în vederea asanării stocului de animale de boale infecțioase, precum și pentru încurajarea crescătoriilor care aderă la această acțiune;

d) Inființarea, înzestrarea și susținerea unui Institut de Patologie Veterinară al Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Cimitire de animale, stabilimente pentru distrugerea și pentru utilizarea cadavrelor

Art. 38. — Comunele sunt obligate a îngriji de ridicarea cadavrelor de animale și a înființa stabilimente ori cimitire pentru distrugerea sau îngroparea lor.

Primăriile vor ține registre de toate cadavrele animalelor distruse sau îngropate.

Art. 39. — Proprietarul animalului mort este obligat ca în 24 ore să transporte cadvrul la locul destinat pentru îngropare sau distrugere.

Când se găsește pe teritoriul unei comune cadavrul unui animal al cărui proprietar nu este cunoscut timp de 12 ore, autoritatea comunală va ridica acest cadavru.

Art. 40. — Este oprită aruncarea animalelor moarte în păduri, râuri, bălți, pe drumuri sau îngroparea lor în alt loc decât acela anume destinat pentru acest scop.

Este oprită pășunarea animalelor, precum și întrebuințarea ca nutrețuri a ierburilor crescute în cimitire.

Art. 41. — In caz când comuna nu posedă locul necesar pentru înființarea cimitirilor, se va expropria ca utilitate publică din cele ce se vor găsi la proprietari; iar când terenurile aparțin autorităților sau altor instituțiuni necunoscute de Stat, acestea sunt obligate a ceda terenul necesar.

Dacă în interval de doi ani dela aplicarea acestei legi comunale nu au înființat cimitire pentru animale. Ministenul de Interne va înscrie din oficiu la bugetul acelor autorități sumele necesare pentru acest scop.

Art. 42. — Atât stabilimentele în cari se distrug cadavrele de animale, cât și cimitirele de animale, sunt puse sub supravegherea serviciu-

---

1) Prin legea publicată în M. O. No. 94 din 20 apriiie 1935 s'a interpretat art. 36 în felul următor:

Art. unic. Articolul 36 din legea de poliție sanitară veterinară rămâne în vigoare așa cum a fost modificat prin legea promulgată prin înaltul decret regal No. 1652, publicat în M. O. No. 109 din 13 mai 1932, deoarece dispozițiunile acestui articol nu sunt abrogate prin art. 334, 343 și 574 din legea sanitară și de ocrotire, modificate prin legea promulgată prin înaltul decret regal No. 1098 din 12 aprilie 1933, publicat în M. O. No 87 din 13 aprilie 1933, astfel că:

Medicii veterinari de sub autoritatea Ministerului Agriculturii și Domeniilor sunt competinți de a exercita un control sanitar asupra cărnurilor și preparatelor de carne, pește, lapte și în genere, asupra tuturor alimentelor de origină animală, în abatorii, piețe, localuri de fabricație, de depozitare și desfacere.

In îndeplinirea acestor atribuțiuni, medicii veterinari vor încheia acte de constatare a contravențiunilor, în conformitate cu prescripțiunile legii de poliție sanitară veterinară, referitoare la contravențiuni și la controlul alimentelor de origine animală.

Procedura de urmat este aceea stabilită la art. 353 al legii sanitare și de ocrotire. publicată în M. O. No. 154 din 24 iulie 1930,

Obs. In actuala lege sanitară art. 334 a devenit 326, art. 343 a devenit 335, art. 353 a devenit 345 și art. 574 a devenit 569.

2) Art. 343 a devenit art. 335 în actuala lege sanitară.

3) Acest articol a fost modificat astfel prin legea publicată în M. O. No. 81 din 5 aprilie 1935.

lui veterinar, iar întreţinerea lor cade în sarcina comunelor.

Art. 43. — Comunele urbane pot înfiinţa, cu aprobarea Ministerului de Interne, stabilimente pentru utilizarea cadavrelor de animale.

Condiţiunile în cari se vor face transportul, distrugerea sau îngroparea cadavrelor se vor determina prin regulament.

PARTEA II

Dispoziţiuni speciale de poliţie sanitară veterinară

Pesta bovină (ciuma vitelor)

Art. 44. — Din Statele contaminate de pesta bovină este oprit importul animalelor cornute mari şi mici, al produselor brute, proaspete sau uscate şi a oricărui nutreţ sau obiect care poate fi purtător de contagiu.

Animalele pentru cari s'a oprit importul sau transitul din cauza pestei bovine se vor respinge peste frontieră şi dacă nu sunt reprimite, se vor ucide, fără drept de despăgubire.

De asemenea fără despăgubire se vor ucide vitele cornute mari introduse în mod clandestin, chiar dacă ar fi sănătoare.

Când ţările vecine sunt contaminate, paza frontierei se va face de cordoane militare, pentru a împiedica introducerea în ţară de animale sau produse brute prin contrabandă.

Ministerul de Interne va putea permite importul sau transitul de animale, şi produse brute din regiunile necontaminate ale unei ţări infectate de pestă bovină, aplicând măsurile prescrise în regulament.

Art. 45. — In judeţul infectat şi după trebuinţă, în judeţele vecine sau într'o regiune de mai multe judeţe, Ministerul de Interne va putea, după avizul consiliului superior de epizootii, ordona orice măsură va crede necesară.

Art. 46. — Indată ce pesta bovină a fost declarată într'o localitate, comisiunea de constatare va aplica măsurile prevăzute contra boalelor contagioase.

Ea va constitui comisiune de preţuire, care va face evaluarea animalelor bolnave şi va dispune uciderea lor.

Animalele suspecte se vor izola şi dacă sunt în turme mai mari se vor separa în grupuri mici, ţinându-se în observaţie timp de 30 zile.

Cadavrele animalelor bolnave se vor distruge sau se vor îngropa cu pielea crestată.

Carnea vitelor cari au fost ucise ca bănuite de pesta bovină şi care la autopsie s'a găsit sănătoasă, se poate da în consumaţie.

Pieile unor asemenea animale, după ce mai întâiu au fost dezinfectate, se pot transporta în tăbăcării.

Câinii, pisicile, pasările de curte şi alte animale domestice mici se vor ţine sechestrate; iar acele dintre ele cari au fost în grajdurile infectate se vor ucide.

Curţile contaminate se vor însemna cu inscripţia „Pesta bovină" şi se vor pune sub pază.

Afară de permisiunile acordate de comisiunea de constatare, nici o persoană sau obiect nu pot părăsi curtea infectată, cu excepţie pentru funcţionarii publici chemaţi a îndeplini un exerciţiu al funcţiunii lor.

Art. 47. — Localităţile infectate de pesta bovină vor fi puse sub regimul unor măsuri speciale de poliţie sanitară veterinară.

Suprafaţa unor asemenea regiuni epizootice şi felul măsurilor de aplicat se vor stabili de către Ministerul de Interne cu avizul consiliului superior de epizootii.

Dacă pesta bovină se constată în timpul lucrărilor agricole, se poate permite ca izolarea să se facă numai asupra unei părţi din teritoriul infectat, astfel ca vitele sănătoase din curţile neinfectate, să poată fi scoase la munca câmpului.

Art. 48. — Persoanele cari nu sunt obligate a face declaraţia de boala contagioasă prevăzută la art. 12, dar cari anunţă de bună voie ivirea pestei bovine într'o loclaitate unde n'a existat până atunci, sau denunţă introducerea prin contrabandă a vitelor din ţările contaminate, sau denunţă infracţiuni la măsurile luate pentru combaterea pestei bovine, au dreptul la o recompensă egală cu jumătate din amenda aplicată contravenientului.

Art. 49. — Pesta bovină se va considera încetată într'o localitate când comisia de constatare va stabili:

a) Că au trecut 30 de zile dela cel din urmă caz de moarte sau ucidere a unui animal bolnav sau bănuit;

b) Când toate măsurile prescrise de curăţenie şi desinfecţiune au fost executate.

Art. 50. — Ministerul de Interne, cu avizul consiliului superior de epizootii, va putea încuviinţa vaccinaţiuni şi chiar tratamentul vitelor, atât în localitatea infectată, cât şi în cele ameninţate.

Pleuropneumonia contagioasă a vitelor cornute mari

Art. 51. — Animalele bolnave de pleuropneumonie contagioasă, respinse dela import, dacă nu sunt reprimite se vor ucide pe loc, fără drept la despăgubire; iar cele suspecte se vor transporta cu calea ferată la cel mai apropiat abatoriu public.

Carnea vitelor suspecte de pleuropneumonie, găsite sănătoase la autopsie se va putea da în consumaţie.

Vitele constatate în ţară bolnave de pleuropneumonie se vor ucide.

Acele suspecte se vor izola. Ele vor putea fi ucise cu aprobarea Ministerului de Interne; carnea lor însă, constatată sănătoasă la autopsie se va putea da în consumaţiune, după avizul medicului veterinar.

Cadavrele animalelor moarte sau ucise din cauza pleuropneumoniei se vor distruge cu totul.

Cărbunele emfizematos (simptomatic) la bovine

Art. 52. — Nu este permis a se face operațiuni sângeroase, tăieturi sau alte operațiuni animalelor bolnave sau bănuite de această boală.

Asemenea animalele nu se vor putea tăia pentru consumațiune.

Cadavrele animalelor moarte de cărbune se vor distruge în întregime.

Dalac (cărbune bacteridien, antrax) la toate animalele domestice

Art. 53. — Este oprită tăierea animalelor bolnave ori bănuite a fi infectate de dalac.

Carnea, grăsimea, laptele, pielea, lâna, părul, etc., nu se vor întrebuința.

Nu se vor face nici un fel de operațiuni animalelor bolnave ori bănuite de dalac, precum nici la cadavrele lor.

Dacă într'o grupă (herghelie, cireadă, turmă, etc.), mor în scurt timp două sau mai multe animale, ele nu se vor putea muta în alt loc, fără autorizațiunea medicului veterinar oficial.

Cadavrele animalelor moarte de dalac sau eventual ucise din cauza acestei boale, se vor distruge prin ardere sau pe cale chimică, în caz când nu se pot îngropa în bune condițiuni.

Ministerul de Interne poate opri pășunarea pe locurile infectate de dalac și poate ordona arderea nutrețurilor și a obiectelor cari se vor dovedi că au determinat infecțiunea cărbunoasă.

In caz când se constată într'o localitate cazuri de dalac, precum și acolo unde apar periodic asemenea cazuri, se vor face vaccinațiuni preventive.

Aceste operațiuni sunt obligatorii.

Dacă printre animalele sălbatice dintr'o localitate s'a ivit dalacul, autoritatea comunală va dispoza distrugerea cadavrelor.

Tuberculoza

Art. 54. — Nu se vor introduce animale cornute mari în țară decât după ce vor fi supuse, la frontieră, probelor de diagnostic specificate prin regulament.

Acele cari se vor constata bolnave se vor marca și respinge dela import. Dacă nu vor fi reprimite se vor transporta direct la cel mai apropiat abatoriu public.

Animalele constatate că au tuberculoză deschisă se vor sechestra și destina măcelăriei în cel mai scurt timp, iar celelalte vite cornute mari cu cari au fost în contact, vor fi supuse probelor de diagnostic.

Toate vacile și bivolițele cari dau lapte pentru consumațiunea publică, sau pentru fabricațiunea derivatelor, se vor tuberculiniza, cel puțin odată pe an. Acele cari vor reacționa se vor destina măcelăriei.

Intrebuințarea și vânzarea laptelui dela vitele aceluiași grajd se vor opri până ce toate animalele cari au reacționat vor fi fost tăiate și dezinfecțiunea localului executată.

Laptele unor asemenea vite nu se poate utiliza ca aliment nici pentru alte animale.

Viței născuți din vacile cari au reacționat la tuberculinizare pot fi păstrați dacă au fost imediat separați de mama lor.

Nu se vor introduce vaci și bivolițe în lăptării până n'au fost mai întâiu tuberculinizate.

Intr'o exploatațiune în care s'a constatat tuberculoza, operațiunea de tuberculinizare este obligatorie de două ori pe an pentru toate animalele.

Animalele cari au reacționat la tuberculină nu se pot vinde cu altă destinație decât pentru măcelărie.

Nu se va putea introduce în expozițiunile de animale nici o vită cornută mare sau porci, fără certificat de tuberculinizare, dat de un medic veterinar oficial.

Statul, județul, comuna și exploatațiunile industriale cari ar vinde tauri sau vaci pentru prăsilă, sunt obligate a prezenta un certificat de tuberculinizare din anul vânzării.

Dispozițiunile cuprinse mai sus se vor aplica și la alte specii de animale domestice, când Ministerul de Interne va crede necesar.

Turbarea

Art. 55. — Proprietarul sau îngrijitorul unui animal, la care a observat vreun semn bănuitor de turbare, este dator a-l izola și în acelaș timp a încunoștiința autoritatea locală.

Toate animalele bolnave de turbare se vor ucide. Deasemenea se vor ucide și acelea cari sunt bănuite a fi mușcate de animale turbate, afară dacă proprietarii nu voesc a le vaccina sau a le ține sechestrate timpul necesar pentru observații **și în contul său.**

Este oprit a se tăia pentru consumațiune animalele atinse de turbare și a se întrebuința sau vinde produsele lor.

Se va permite tăierea animalelor a căror carne se dă în consumațiune publică, dacă dela mușcătură n'au trecut mai mult de 6 zile.

Cadavrele animalelor moarte sau ucise ca bolnave de turbare se vor distruge, iar autopsia lor se va face numai de către medicii veterinari.

In localitățile unde s'au constatat cazuri frecvente de turbare se va organiza un serviciu riguros de exterminarea câinilor vagabonzi, prin orice mijloc.

Septicemiile hemoragice la bovidee, bivoli, cai și oi (guşter la boi și bivoli), febra tifoidă la cai și diarea la oi

Art. 56. — Când se constată într'o localitate s'au intr'o curte cazuri de septicemie mehoragică cu caracter epizootic, se vor izola animalele bolnave, precum și cele bănuite, tratându-se după prescripțiunile medicului veterinar oficial.

Tratamentul curativ se poate face și de veterinari particulari, avizându-se serviciul veterinar respectiv.

Este oprit a se da în consumațiune cranea

provenită dela animale bolnave. Pieile se vor putea întrebuința după ce vor fi dezinfectate.

Răpciuga

Art. 57. — Caii, catârii și măgarii cari se aduc pentru import vor fi supuși la frontieră atât la un examen clinic cât și la probele de diagnostic determinate prin regulament.

Intrarea în țară nu se permite decât dacă prin aceste operațiuni animalele au fost dovedite complet sănătoase.

Ministerul de Interne poate permite facerea probelor de diagnostic la domiciliu, a cailor aduși de autorități, societăți, precum și de proprietarii cu domiciliul cunoscut, dacă aceste animale nu sunt importate pentru vânzare.

Caii de rassă pură a căror identitate se va proba prin extracte după studbokurile recunoscute și caii de curse sunt scutiți de maleinizare, oricare va fi destinația pentru care se importă.

Caii armatei, ai instituțiunilor publice, ai instituțiunilor particulare sau de herghelii mari, înainte de a fi scoși în vânzare, vor fi supuși la probe de diagnostic determinate prin regulament.

Medicii veterinari oficiali vor libera acte individuale că asemenea operațiuni au fost executate.

Intrebuințarea probelor de diagnostic este obligatorie pentru toți caii suspecți de răpciugă, pentru caii birjarilor, căruțașilor, precum și pentru toți caii din serviciile publice.

Animalele constatate clinic bolnave de răpciugă se vor ucide imediat după constatare.

Asemenea se vor ucide:

a) Animalele bănuite prin simptome și cari la cercetări de diagnostic au dat rezultate pozitive;

b) Animalele bănuite de contaminare, dacă dau rezultate pozitive la două probe de diagnostic consecutive.

Asemenea când proprietarul cere singur uciderea acestor animale.

Uciderea animalelor din acest aliniat poate fi amânată cu avizul comisiunii veterinare dacă sunt de o valoare însemnată;

c) Animalele bănuite de răpciugă, când se găsesc sustrase de sub măsurile prescrise sau se va constata că izolarea nu va fi posibilă.

Cadavrele animalelor moarte de răpciugă și a celor ucise se vor distruge împreună cu pielea.

Durina solipedelor și exantemul genital

Art. 58. — Iepele bolnave de durină se vor ucide cu avizul comisiunii veterinare, iar armăsarii se vor castra.

Iepele și armăsarii bănuiți de durină, vor fi excluși dela prăsilă, și dacă se contravine la această dispozițiune, se vor ucide fără drept de despăgubire.

Monta nu se va permite decât pentru animalele sănătoase; iar când boala este întinsă, Ministerul de Interne, cu avizul consiliului superior de epizootii, o va suspenda.

Se vor exclude dela prăsilă animalele cari vor fi atinse de exantem genital, iar acele suspecte, numai pe timpul duratei suspiciunii.

Febra aftoasă a rumegătoarelor și porcilor (durere de gură și de picioare)

Art. 59. — Când febra aftoasă ia o întindere mare se va putea opri circulația vitelor cornute, a oilor și a caprelor, în localitățile infectate.

Din localitățile infectate vitele sănătoase se pot transporta la abator, dacă s'au luat măsurile necesare pentru a împiedica propagarea boalei.

Comisiunea de constatare a boalei poate aplica inocularea animalelor sănătoase din grupul sau curtea infectată. Asemenea inoculări se vor putea practica, cu aprobarea Ministerului de Interne, asupra tuturor animalelor localității infectate.

Admiterea pentru tăierea și darea în consumație a unui animal atins de febră aftoasă, se va face numai sub controlul medicului veterinar oficial.

Este oprit a se pune în consumație lapte nefiert provenit dela animale bolnave.

Când febra aftoasă apare într'o localitate și boala este limitată, Ministerul de Interne, luând avizul comisiunii veterinare, poate dispune uciderea animalelor bolnave cu drept la despăgubire, dacă cu această măsură se poate stinge focarul.

Variola (vărsatul) oilor

Art. 60. — Dacă vărsatul se constată într'o turmă de oi se vor separa oile bolnave și se vor trata prin ser, iar acele sănătoase se vor vaccina.

Când boala amenință a se întinde și în turmele vecine, unde izolarea nu este cu putință, ele se vor vaccina preventiv cu ser.

Inocularea preventivă a turmelor de oi neinfectate nu se poate face fără aprobarea Ministerului de Interne.

Toate aceste operațiuni se vor face numai de medicii veterinari.

Se pot scuti dela vaccinațiune toate oile sănătoase, când proprietarul se obligă a le tăia în timp de 10 zile dela constatarea boalei.

Tăierea se va face sub supravegherea medicului veterinar.

Carnea oilor bolnave de variolă este oprită a se da în consumațiune.

Cadavrele se vor distruge, pielea și lâna se pot întrebuința după dezinfectare.

Brânca (rugetul) porcilor

Art. 61. — In localitățile sau în turmele de porci unde se constată brânca infecțioasă, se vor izola de îndată porcii bolnavi și se vor supune injecțiilor curative.

Porcii bănuiți a fi contaminați, precum și acei

amenințați a se îmbolnăvi, se vor vaccina preventiv.

Ca măsură preventivă, se pot face vaccinări și în afară de epizootii, după cererea proprietarilor.

Este oprit a se da în consumațiune, sub orice formă, carnea provenită dela porci bolnavi sau morți de brâncă.

Se poate permite a se întrebuința cadavrele porcilor grași pentru uzul industrial, după denaturarea pe loc de către medicul veterinar.

Din localitățile infectate nu se vor scoate porcii decât după 10 zile dela vaccinarea lor.

Pesta (pneumoenterita) și pneumonia infecțioasă a porcilor

Art. 62. — Porcii bolnavi și cei bănuiți de aceste boale se vor sechestra.

Când pesta și pneumonia infecțioasă a porcilor apar într'o localitate și când focarul este limitat, Ministerul de interne poate ordona uciderea porcilor bolnavi și suspecți cu drept de despăgubire, când prin această măsură s'ar putea stinge boala.

Animalele bănuite, din localități sau grupul infectat, vor putea fi date în consumațiune publică în condițiuni ce se vor stabili prin regulament, dacă la autopsia lor nu se găsesc leziuni.

Cadavrele poriclor uciși sau morți de pestă ori pneumonie infecțioasă se pot întrebuința pentru uzul industrial, după denaturarea lor pe loc în prezența medicului veterinar.

Pesta și holera păsărilor

Art. 63. — In localitățile unde se constată aceste boale, păsările de curte se vor sechestra și trata conform instrucțiunilor regulamentare.

Nu este permis a se transporta din localitățile infectate păsări netăiate decât după ridicarea măsurilor.

Cadavrele păsăirlor moarte de această boală se vor distruge prin ardere sau se vor îngropa.

Râia la cai, boi și oi

Art. 64. — Caii, boii și oile bolnave de râie se vor sechestra și supune tratamentului.

Animalele cari după părerea medicului veterinar din comisiunea de constatare a boalei se vor declara ca incurabile, precum și acelea pentru cari proprietarul refuză tratmentul, se vor ucide fără drept de despăgubire, după aprobarea Ministerului de Interne.

PARTEA III

Despre despăgubiri

Art. 65. — Pentru evaluarea animalelor și a obiectelor la cari această lege acordă dreptul la despăgubiri, se va forma comisiunea de prețuire, compusă din:

Comisiunea de constatarea boalei, completată cu două persoane mai greu impuse din localitate, cari vor depune jurământul legal înainte de a începe lucrarea.

Prețuirea se va face de această comisiune cu majoritate de voturi. In caz de paritate, părerea medicului veterinar din comisiune va determina majoritatea.

Evaluarea animalelor sau a obiectelor se va face după prețul curent din localitate.

Art. 66. [1]) — Pentru constatarea dreptului de despăgubire, comisiunea de constatare va încheia actele cuvenite chiar în ziua uciderii animalelor sau distrugerii obiectelor.

Despăgubirile se plătesc după avizul comisiunii sanitare veterinare și cu aprobarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Această comisiune se compune din: directorul general al serviciului zootehnic ca președinte, directorul serviciului sanitar veterinar și 3 medici veterinari numiți de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, dintre cari 2 profesori dela facultatea de medicină veterinară.

Art. 67. [2]) — In scop de a se fixa cuantumul despăgubirilor la începutul fiecărui an, Ministerul Agriculturii și Domeniilor stabilește, cu avizul comisiunii veterinare, maximul de valoare al animalelor pentru cari eventual ar urma să se dea despăgubire în cursul anului.

Se vor despăgubi:

I. *Cu valoarea întreagă*

a) Pentru animalele sănătoase ucise ca măsură de stingere a unui focar de boală;

b) Pentru animalele ucise ca bănuite a fi atinse de vreo boală contagioasă și la autopsia cărora nu s'a constatat existența boalei;

c) Pentru animalele cari s'au constatat că au murit din cauza vaccinațiunilor de necesitate făcute de către medicii veterinari oficiali;

d) Pentru toate obiectele distruse de comisiunea de constatare, când dezinfecțiunea va necesita distrugerea lor.

II. *Cu jumătate din valoarea întreagă*

a) Pentru animalele ucise în scopul de a se stabili diagnoza vreunei boale contagioase când la autopsie se constată boala;

b) Pentru vitele cornute mari ucise ca bolnave de pleuropneumonie contagioasă și de pestă bovină;

c) Pentru vitele constatate tuberculoase prin diferite probe de diagnostic și ucise în baza avizului comisiunii veterinare, dacă la autopsie se constată că sunt atinse de tuberculoză generalizată.

III. *Cu 30 la sută din valoarea întreagă*

a) Pentru caii, catârii și măgarii uciși ca fiind atinși de răpciugă sau limfangită epizootică;

---

1) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).
2) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).

b) Pentru vitele cornute mari şi caii cari au fost declaraţi ca prime cazuri de dalac sau cărbune emfizematos într'o localitate, diagnoza fiind confirmată în mod oficial prin cercetări de laborator.

Art. 68. — Nu se acordă despăgubiri:

a) Pentru animalele cari aparţin Statului;

b) Pentru animalele pentru cari nu s'a făcut declaraţiune;

c) Când s'a constravenit la prescripţiunile legii de faţă;

d) Când nu s'a îndeplinit formele legale de constatare şi preţuire;

e) Pentru animalele îmbolnăvite în primele 10 zile dela intrarea lor în ţară;

f) Pentru solipedele importate şi cari la locul destinaţiei se vor dovedi infectate de răpciugă internă prin probele de diagnostic;

g) Pentru vitele bovine la cari s'a constatat pleuropneumonia infecţioasă în termenul de 6 luni dela importul lor;

h) Pentru solipedele la cari s'a constat durina înainte de un an dela importarea lor.

Nu se aplică dispoziţiunile dela ultimele două aliniate, când se va dovedi că acele animale s'au infectat în ţară;

i) Pentru toate animalele ucise din cauza turbării;

j) Pentru animalele respinse dela import, când nu sunt reprimite;

k) Pentru animalele importate clandestin din localităţi de unde importul este oprit;

l) Pentru animalele ucise ca fiind atinse în mod incurabil de râie şi pentru animalele atinse de această boală, pe care proprietarul refuză a le trata.

Art. 69. — Plata despăgubirilor ce se acordă propiretarilor pentru animalele omorite şi a obiectelor distruse, precum şi plata tuturor celorlalte cheltueli făcute în scopul aplicării acestei legi, se va face din fondul de epizotii, format din următoarele venituri:

a) Din 1% luat din veniturile judeţene şi comunale, conform legii fondului de epizootii dela 1874;

b) Din taxele percepute dela vizita veterinară la punctele de frontieră pentru animalele cari se importă;

c) Din taxele de grajduri la fronieră pentru animalele cari se importă, se ţin în observaţie, se maleinizează sau se tuberculinizează;

d) Din taxele rezultate dela vizita animalelor sau produselor brute cari se transportă cu calea ferată, precum şi pentru dezinfecţie;

e) Din cauţiunile confiscate dela importatorii de animale în cazuri de contravenţiuni.

Formarea fondului de epizootii, precum şi fixarea taxelor de mai sus, se va determina prin regulamentul de aplicaţiune a legii de faţă.

Consiliul superior de epizootii

Art. 70. — Se institue pe lângă Ministerul de Interne un consiliu superior de epizootii, care va fi consultat asupra măsurilor de luat în combaterea epizootiilor cu caracter grav şi a oricărei chestiuni de ordin sanitar veterinar, precum şi în toate cazurile prevăzute de lege.

Acest consiliu se compune din:

Directorul general al serviciului sanitar ca preşedinte.

Membrii comisiunii veterinare.

Un doctor delegat al consiliului sanitar superior.

Şeful serviciului zootehnic.

Şeful serviciului veterinar militar.

Profesorul de microbiologie dela şcoala superioară de medicină veterinară.

Profesorul de poliţie sanitară veterinară.

Directorul general al vămilor.

Un mare proprietar agricultor.

Un jurisconsult.

Aceşti doi din urmă se numesc prin decret regal, după recomandarea Ministerului de Interne, pe un termen de 3 ani.

Consiliul se convoacă de Ministerul de Interne, ori de câte ori cere trebuinţa.

Deciziile consiliului superior de epizootii nu sunt executorii decât după aprobarea Ministerului de Interne.

Membrii acestui consiliu vor primi câte 20 lei de şedinţă.

PARTEA IV

Penalităţi

Art. 71. [1] — Se va pedepsi cu o amendă de 5.000 lei:

Orice persoană care va fi contravenit la prescripţiunile legii de faţă şi regulamentelor de administraţie publică date spre executare acestei legi.

Art. 72. [2]—Se vor pedepsi cu amenda de 10.000 lei şi inchisoare până la 6 luni:

Acei cari vor fi vândut sau vor fi scos în vânzare, precum şi acei cari cumpără animale ştiind că sunt bolnave de boale contagioase;

Acei care fiind obligaţi a declara la timp boale contagioase sau a observa măsurile prescrise de administraţia sanitară, dacă prin abatere dela această indatorire au cauzat o contagiune la oameni;

Acei cari vor fi importat în mod fraudulos animale atinse de boale contagioase ;

Acei cari cu ştiinţă vor fi pus în vânzare sau în întrebuinţare piei provenite dela animale moarte de dalac (antrax).

Art. 73. — Se vor pedepsi cu amendă până la 1.000 lei şi închisoare până la 2 ani:

Acei cari vor fi vândut, sau vor fi pus în consumaţie carne ori alte produse brute, ştiind că provin dela animale moarte sau ucise ca bolnave de pestă bovină, răpciugă, dalac şi turbare;

Acei cari nefăcând la timp declaraţia boalelor contagioase, sau neobservând măsurile prescrise de administraţia sanitară şi prin aceasta vor fi pricinuit contagiune urmată de moarte la oameni.

---

1) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).
2) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).

Art. 74.— In caz de recidivă, contravenienții se vor condamna la cel puțin îndoitul pedepsei suferită.

Art. 75.— Toți funcționarii publici administrativi și sanitari cari vor călca legea de față și regulamentul ei, se vor pedepsi cu amendă dela 50—1.000 lei, iar dacă prin neglijența lor a suferit sănătatea sau chiar viața oamenilor, se vor pedepsi cu închisoare corecțională până la un an.

Art. 76.[1]) — Pentru toate contravențiunile la legea de față și la regulamentele sale de aplicare, amenzile se vor pronunța în prima instanță de către directorul general al serviciului zootehnic și sanitar veterinar, sau prin delegați speciali autorizați de Ministerul Agriculturii cu deciziunea ministerială.

Intreaga procedură și dreptul de a ataca asemenea hotărîri vor fi cele prevăzute de art. 65 din legea sanitară în vigoare.

Amenzile date se vor pronunța în folosul Camerelor agricole din județul respectiv, cari le va întrebuința pentru acoperirea nevoilor secției zootehnice din acea Cameră.

Art. 77. — Procesele-verbale de constatarea contravențiunilor la prezenta lege și a regulamentului său de aplicațiune închiate de procuror, judecător de instrucție, judecător de ocol, medic veterinar, inspector veterinar, inspector comunal, polițaiul și comisar de poliție, au puterea introductivă în instanță și doveditoare în justiție.

Dovad contrarie nu se poate face decât prin înscrierea în fals.

Inspectorul veterinar sau medicul veterinar, la încheierea procesului-verbal de constatarea contravențiunilor vor fi neapărat asistați de un agent polițienesc sau administrativ care va semna ca martor.

De asemenea inspectorul comunal, polițaiul și comisarul de poliție în cazurile arătate mai sus, vor fi asistați de doi martori cari vor semna procesul-verbal.

Art. 78.[2]) — Regulamente de administrație și deciziuni ministeriale vor determina modul de punere în aplicare a legii de față.

Dispozițiunile prevăzute în prezenta lege se vor aplica cu începere dela 1 Ianuarie 1926[3]).

Orice alte dispozițiuni contrarii sunt și rămân abrogate.

---

1) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).
2) Modific. din 6 ian. 1926 (M. O. 5).
3) Se referă la art. 37, 66. 67, 71, 72, 76 și 78 modificate.

Regulamentul pentru aplicarea legii de poliție sanitară veterinară cu modificările ei din 5 ianuarie 1926

(D. R. No. 3971 din 17 dec. 1926, M. O. No. 290 din 30 dec. 1926).

CAPITOLUL I

Art. 1. — Medicii veterinari din funcțiunile publice vor inspecta : carnea, peștele, păsările tăiate, ouăle, vânaturile, laptele și în genere toate alimentele de origină animală, în hale, piețe, măcelării, târguri, în fabrici și în orice debit unde sunt expuse vânzării.

CAPITOLUL II

Art. 2. — Deschiderea de măcelării, debitelor de mezeluri, mezeluri și brânzeturi, conserve de carne și pește, pastramă, păsări tăiate, ouă, pește lapte și produse laptifere, a vinde lapte în mod ambulant, sau a clădi sau deschide fabrici de mezeluri, de conserve de carne sau pește, instalațiuni pentru preparat pastramă, pescării, fabrici pentru industrializarea produselor laptelui, pentru margarină (unt de margarină), topitorii de grăsimi, mățării, tăbăcării și săpunării nu se va putea face decât cu autorizația specială eliberată de autoritatea comunală respectivă pe baza referatului medicului veterinar oficial și în conformitate cu prevederile legii de poliție sanitară veterinară, legii sanitară, precum și cu dispozițiunile regulamentului pentru industriile insalubre.

Pentru fabrici de produsele specificate mai sus se va lua și avizul consiliului de igienă și salubritate publică respectivă precum și al Miinsterului de Agricultură și Domenii, direcțiunea generală zootehnică și sanitară veterinară.

Art. 3. — Carnea destinată consumațiunii publice trebue să provină dela animale tăiate într'un abator oficial conform art. 31 din legea de poliție sanitară veterinară.

Art. 4. — Carnea trebue să întrunească condițiunile de salubritate: să provină dela animale sănătoase a căror stare sanitară a fost constatată înainte de tăiere și să fi fost examinată după tăiere de către medicii veterinari oficiali.

Art. 5. — Medicii veterinari vor opri de a se da în consumațiunea publică, cărnurile improprii alimentațiunii, fie din cauza alterării prin descompunere sau a relei conservări, fie din cauză că ele provin dela animale cari au fost atinse de boli infecto-contagioase, parazitare, boli febrile, după cum se indică în art. 44 și următoarele din regulamentul pentru abatorii.

Comercianții cari vor pune în vânzare asemenea cărnuri se vor considera contravenienți și vor fi supuși judecății, iar carnea se va confisca și denatura.

Art. 6. — Cărnurile expuse vânzării vor purta marca abatorului de proveniență unde au fost tăiate animalele.

Comercianții măcelari sunt datori a îngriji ca

marca să nu se ştargă pentru a putea fi uşor văzută la controlul veterinar.

Lipsa mărcii atrage confiscarea cărnii, fiind considerată de provenienţă clandestină, iar comerciantul va fi supus judecăţii.

Art. 7. — Transportul cărnii dela abatorii la măcelării, la fabricele de mezeluri, la restaurante etc., nu se va face decât în vehicule închise căptuşite cu tablă de zinc. Este strict oprit aşezarea peste cărnuri a altor alimente sau persoanelor.

Art. 8. — Măcelăriile vor fi construite în zid, cu pardoseală impermeabilă, cu apă introdusă şi canal de scurgere în legătură cu canalul public, acolo unde există apă de conductă şi canal public; vor avea pereţii la interior tencuiţi şi vopsiţi cu vopsea albă frecată în ulei până la înălţimea cel puţin de 1 m. 80 cm., vor fi bine ventilate şi luminate prin lumină directă. Ferestrele vor fi prevăzute cu pânze şi grile metalice.

In comunele muncipii va fi obligatoriu căptuşirea pereţilor cu marmoră sau faianţă până la înălţimea de 1 m. 80 cm. iar mesele destinate distribuirii şi vânzării cărnei vor fi acoperite cu plăci de marmoră.

Măcelăriile nu pot avea comunicaţie cu camerile de locuit nici a servi de dormitor sau depozit de orice alte materiale, afară de carne şi grăsime.

Vânzătorii vor fi îmbrăcaţi cu bluze albe curate.

Art. 9. — Orice măcelărie va avea pivniţă zidită şi cimentată sau dulap frigorifer pentru conservarea cărnei. Pivniţa va trebui să primească lumina directă.

Păstrarea cărnei direct în contact cu ghiaţa este interzisă.

Art. 10. — Cuerele de măcelărie pentru suspendat carnea vor fi de metal.

Toate ustensilele: mese, cuţite, satâr, fierăstrău, etc. se vor ţine în bună stare şi curate.

Tăierea oaselor nu se va face decât cu fierăstrăul.

Art. 11. — Cântărirea cărnii pentru consumator se va face numai cu balanţa. Hârtia cu care se împachetează direct carnea va fi albă, curată (neîntrebuinţată).

Expunerea cărnei pe la uşi, ferestre, în afara debitelor, este strict oprită.

Art. 12. — Vânzarea cărnii de cal se va face la măcelării speciale în care nu se va vinde decât carne de cal.

Deasupra măcelăriei se va pune în văzul tuturor sub formă de firmă un cap de cal cu inscripţia „Carne de Cal".

Art. 13. — Pentru vânzarea cărnii tocate, în măcelării, se va cere autorizaţie specială prin care se va impune condiţiuni anumite privitoare la carnea ce se va toca, la felul cum se va toca, precum şi la manipularea, conservarea şi debitarea acestor cărnuri.

Art. 14. — Cărnurile sterilizate, prevăzute la art. 48, al. 2 din regulamentul pentru abatorii, se vor vinde în abatorii, în măcelării special instalate numai pentru asemenea cărnuri.

Se permite vânzarea cărnurilor sterilizate şi în măcelării particulare în comunele urbane şi municipii, cu condiţiune ca în ele să nu se vândă decât exclusiv cărnuri sterilizate. Ele vor avea deasupra firma în litere mari, uşor de citit, „carne sterilizată".

Sterilizarea cărnurilor se va face numai în abatorii, sub directa supraveghere a medicului veterinar oficial.

Art. 15. — Abatoriile comunelor urbane şi municipiilor vor poseda trichinoscoape pentru examenul cărnurilor de porc.

Autorităţile sunt obligate a le înzestra cu tot instrumentarul necesar acestui examen.

Carnea de râmător şi mezelurile importate mai înainte de a se da în consumaţie se vor supune examenului trichinoscopic, marcându-se cu o marcă specială dacă sunt indemne de trichină.

Pentru carnea de râmător tăiată într'o localitate, însă transportată pentru a fi consumată într'o altă parte din interiorul ţării, va trebui să fie însoţită de certificarea examenului trichinoscopic.

Tot asemenea şi pentru mezelurile ce se transportă dintr'o localitate într'alta.

In caz că nu se face menţiunea de certificarea de mai sus, se va proceda la cercetări trichinoscopice şi marcare.

Art. 16. — Medicii veterinari vor controla de asemenea untura şi seul destinate alimentaţiunii publice din punct de vedere al compoziţiei lor normale şi al conservării, luând măsuri pentru urmărirea şi darea în judecată a comercianţilor cari recurg la fraude, falşificări.

Art. 17. — Mezelurile se vor prepara numai din carnea animalelor tăiate în abatorii oficiale şi cari au fost examinate cu trichinoscopul.

Ele vor fi bine şi curat lucrate.

Art. 18. — Fabricile de mezeluri vor dispune de toate instalaţiunile cerute de igienă pentru prepararea mezelurilor în bune condiţiuni.

Toate aparatele şi instrumentele ca: maşini de tocat carne, mesele, coveţele, cuţitele, ferăstraele, etc. vor fi ţinute în totdeauna în bună stare şi curate.

Lucrătorii din fabrici şi vânzătorii din debite vor fi îmbrăcaţi în bluze albe, curate.

Art. 19. — In debite mezelurile se vor păstra în dulapuri sau în galantare cu capace de sticlă prevăzute cu orificii închise cu pânze metalice, pentru ventilaţia interioară.

Art. 20. — Transportul în oraş al mezelurilor se va face în vehicule speciale, închise, căptuşite cu tablă de zinc şi ţinute curat.

Ele nu vor putea servi pentru transportul altor materiale.

In vehicule mezelurile vor fi suspendate sau ţinute în cutii curate.

Art. 21. — Fabricile ca şi debitele de mezeluri vor avea instalaţiuni speciale, frigorifice, pentru buna conservare a mezelurilor pe timpuri călduroase.

Art. 22. — In controlul mezelurilor medicii veterinari vor căuta ca ele să îndeplinească condiţiunile de salubritate, ca provenienţă şi sănăte a cărnii, precum şi în ceeace priveşte prepararea şi conservarea, etc.

Mezelurile nu trebue să conţină condimente vătămătoare sănătăţii.

Se va avea în vedere în această privință dispozițiunile prevăzute în capitolele XX și XXV din regualmentul pentru controlul alimentelor, băuturilor și represiunea fraudelor.

Art. 23. — Dispozițiunile privitoare la manipularea cărnei ce se vinde consumatorilor se aplică și la vânzarea mezelurilor.

Art. 24. — Debitele de mezeluri vor trebui să îndeplinească în principiu aceleași condițiuni ca și măcelăriile cu privire la instalațiune, ustensile, etc.

In ele este oprit a se prepara mezeluri.

Orice debit în care se vinde pe lângă mezeluri și brânzeturi sau coloniale în mică cantitate va întruni aceleași condițiuni ca și debitele obișnuite de mezeluri.

Art. 25. — Este oprit a se vinde în debitele de mezeluri alte substanțe cari pot comunica mirosuri sau gusturi nenaturale mezelurilor.

Art. 26. — Prepararea conservelor de carne se va face în fabrici bine și igienic instalate.

Carnea ce se va întrebuința la fabricarea conservelor va proveni dela animale tăiate în abatorii oficiale.

In controlul conservelor de carne medicii veterinari vor avea în vedere dispozițiunile din capitolul XXVI din regulamentul pentru supravegherea alimentelor, băuturilor și represiunea fraudelor.

Art. 27. — La controlul pastramei medicii veterinari vor constata ca ea să fie salubră nu numai din punctul de vedere al provenienții cărnei, dar și din acela al preparării și conservării.

Art. 28. — Pe lângă abatoriile oficiale ale tuturor capitalelor de județe, se vor înființa compartimente pentru tăierea păsărilor de curte destinate consumațiunii publice.

Art. 29. — Tăietoarele particulare, precum și acelea ale comunităților israelite pentru păsări destinate consumațiunii publice sunt permise cu condițiunea ca ele să corespundă cerințelor igienii ce li se vor impune de serviciul veterinar.

Art. 30. — Tăierea păsărilor pe căile publice este oprită.

Art. 31. — Vânzarea păsărilor tăiate se va face în debite speciale autorizate.

Aceste debite trebue să îndeplinească în principiu aceleași condițiuni ca și debitele de mezeluri.

Vânzarea păsărilor tăiate este permisă și în debite de mezeluri și în măcelării, precum și în băcănii, acestea din urmă fiind special autorizate.

Art. 32. — Medicii veterinari în controlul păsărilor tăiate vor căuta a se convinge dacă ele provin dela păsări cari au fost tăiate vii sănătoase.

Vor căuta ca ele să fie bine jumulite, curate și nemurdărite de sânge în regiunea gâtului, ca urmare tăierii.

Păsările tăiate pot fi debitate eviscerate sau neeviscerate fiind expuse la vânzare, suspendate în vase, sau pe mese curate.

Art. 33. — Medicii veterinari vor controla în depozite, piețe și debite, ouăle destinate consumațiunii publice.

Art. 34. — In piețele și halele din orașele municipii autoritățile sunt obligate a face instalațiuni speciale examinării ouălor prin „miraj" pentru a se constata gradul lor de vechime și deci buna calitate a ouălor pe cari publicul le cumpără pentru a le consuma ca proaspete.

Art. 35. — Ouăle prea vechi, rău conservate, sau cu totul murdare, devenite improprii consumațiunii prin alterarea lor, se vor confisca.

Ele pot fi însă liberate numai pentru uzul industrial după denaturare.

Art. 36. — Depozitele pentru triarea, ambularea și conservarea ouălor trebue să fie instalate în localuri proprii de zid, fiind prevăzute și cu mijloace de prevenire a incendiilor.

CAPITOLUL III

Art. 37. —Peștele proaspăt sau sărat se va vinde în debite cu pardoseală impermiabilă, întrunind și celelalte condițiuni de igienă ca lumină, ventilație ,etc.

Pentru municpii, comune urbane, stațiuni climaterice și balneare, debitele de vânzarea peștelui vor fi construite în zid.

Acolo unde există canal public și apă de conductă, ele vor avea introdusă apă și canal în legătură cu canalul public.

Art. *38.* — Este oprit expunerea peștelui, icrelor, racilor, moluștelor pentru vânzare în afară de debit.

Butoaele cu pește sărat, afumat, etc., se vor ține acoperite, iar cele goale se vor îndepărta din local.

Art. 39. — Pivnițele sau magaziile unde se depozitează sau se păstrează peștele vor avea pardoseală impermeabilă, vor fi tencuite, bine aerate și luminate, primind lumină directă.

Art. 40. — Mesele și toate ustensilele ce se întrebuințează în local vor fi bine întreținute și în totdeauna curate, iar personalul va purta bluze impermeabile, curate.

Art. 41. — Fabricile pentru conserve de pește li se vor impune condițiuni privitoare la istuație, teren și instalație.

Ele vor fi bine ventilate, luminate și prevăzute cu apă suficientă pentru întreținerea curățeniei.

Art. 42. — Toate deschizăturile și ferestrele fabricelor, ce corespund cu căile publice sau locuințele din imediata apropiere se vor ține închise.

Art. 43. — Afumarea peștelui se va face în ateliere cari vor fi bine și cu înlesnire ventilate, fiind construite în material incombustibil și impermeabil.

Art. 44. — Lucrătorii din fabrici deasemenea vor purta bluze curate făcute din material impermeabil.

Art. 45. — In controlul sanitar al peștelui proaspăt medicii veterinari trebue să aibă în vedere aspectul general al peștelui, starea ochilor, a bronșiilor (urechilor), starea pântecului, a anusului, consistența ,mirosul, culoarea, etc.

Art. 46. — Este strict oprit a se pune în vânzare peștele alterat.

Art. 47. — Medicii veterinari, în controlul

30

peştelui conserve, vor avea în vedere ca peştele să nu fie vechi cu început de putrefacţie, să nu fie muced sau rânced; cutiile cu conserve să nu fie bombate prin gazele desvoltate în urma putrefacţiei.

Art. 48. — In controlul sanitar veterinar al peştelui atins de diverse boale infecţioase sau parazitare, etc. se va aplica măsurile potrivit indicaţiunilor ştiinţei.

Aceste măsuri se vor lua şi pentru peştele cu aspect respingător, sau cu ouă şi larve de muşte (viermi), etc.

Art. 49. — Medicii veterinari, sunt datori a controla crustaceele, moluscele, cefalopodele, destinate consumaţiunii publice şi a lua măsuri pentru scoaterea lor din consumaţiune, atunci când sunt putrefiate, bolnave, parasitate, etc.

Art. 50. — Toate debitele de produse alimentare prevăzute în acest regulament vor poseda scuipători.

CAPITOLUL IV

Art. 51. — Medicii veterinari vor supraveghia animalele producătoare de lapte şi grajdurile, din punct de vedere zootehnic, igienic şi sanitar. Ei sunt datori a impune măsuri pentru buna lor întreţinere, ca şi pentru prevenirea şi combaterea boalelor epizootice.

Art. 52. — Orice comerciant, lăptar, care are un număr mai mare de două vite de lapte, va poseda un carnet, *zis carnet de inspecţiune,* în care medicul veterinar va nota ziua când a făcut inspecţiune, observaţiunile ce a avut de făcut şi orice dispoziţiune luată în legătură cu inspecţiunea vitelor şi a grajdului.

Carnetele vor avea un format tip dat de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, direcţiunea generală zootehnică şi sanitară veterinară.

Ele vor avea imprimat pe primele pagini, pe scurt şi pe înţelesul tuturor, poveţe referitoare la igiena vitelor şi grajdului, la mulgere, la conservarea laptelui, etc.

Art. 53. — Cu ocaziunea inspecţiunii medicii veterinari vor da lăptarilor explicaţiuni verbale sau în scris în carnetele de inspecţiuni, asupra felului igienic, cum trebuie să întreţie vitele de lapte, ca şi asupra mulgerii şi manipulării laptelui destinat consumaţiunii publice, explicaţiuni pe cari lăptarii sunt obligaţi a le urma.

Art. 54. — Nu este permis a se vinde pentru consumaţiunea publică decât lapte procurat de la vaci, bivoliţe, oi sau capre sănătoase.

Art. 55. — Laptele colastră nu poate fi pus în consumaţiunea publică. Prin laptele colastră se înţelege laptele muls în cele 8 zile după fătare.

Art. 56. — Transportul laptelui la distanţe mari, când nu se face cu calea ferată, se va face în vehicule curate, prevăzute cu arcuri metalice.

Art. 57. — Comerţul cu lapte şi produse laptifere se face numai în baza unei autorizaţiuni eliberată de primăria respectivă, serviciul veterinar.

Pentru a obţine această autorizaţiune comercianţii lăptari, fie ambulanţi, fie că vând în debite, vor trebui să înainteze primăriei respective (serviciul veterinar) o cerere în scris în care va arăta adresa, felul cum va face comerţul, numărul vitelor de lapte ce posedă pe specii şi pe lângă care va alătura: biletul de identitate, fotografia sa şi certificatul medical de sănătatea lăptarului şi oamenilor de serviciu.

Comercianţii lăptari cari nu vor poseda autorizaţiuni în conformitate cu prezentul regulament vor fi opriţi a vinde lapte şi produse laptifere, ei vor fi supuşi judecăţii ca contravenienţi.

Art. 58. — Medicii veterinari vor avea în vedere în controlul laptelui: aspectul, gustul, mirosul, impurităţile ce le conţine, ţinând seamă în totdeauna de specia şi felul de întreţinere şi mai ales de starea de sănătate a vitelor dela care provine laptele.

Comercianţii lăptari vor purta asupra lor în timpul comerţului, actul de identitate eliberat de biroul populaţiei, precum şi certificatul eliberat de medicul veterinar oficial după un model tip prin care să se constate sănătatea vitelor ce posedă şi pe care certificat sunt obligaţi a-l arăta la cerere clienţilor.

Certificatele de sănătate a vitelor nu sunt valabile decât 3 luni, ele trebuesc reînoite în fiecare an la 1—15 Ianuarie, 1—15 Aprilie, 1—15 Iulie şi 1—15 Decembrie.

Art. 59. — In afară de aceste dispoziţiuni toate prevederile dela capitolul XXVIII, XXIX şi XXX din regulamentul pentru controlul alimentelor şi băuturilor şi represiunea fraudelor privitoare la lapte, unt şi margarină se vor avea în vedere de medicii veterinari cari fac controlul.

CAPITOLUL V

Art. 60. — Medicii veterinari în controlul alimentelor de origină animală au dreptul şi calitatea de a ridica probe pentru analiză şi cercetări la laboratorii ori de câte ori au bănuiala că un aliment este falsificat, descompus, sau toxic.

Art. 61. — Ridicarea probelor nu este obligatorie când abaterea este vădit constatată.

In asemenea cazuri procesul-verbal încheiat de medicul veterinar el singur face dovada în justiţie.

Aşa de exemplu în controlul laptelui, medicul veterinar constată că laptele unui comerciant este diluat cu apă sau este alterat, conţine puroi, sânge sau este murdărit prin impurităţi, ca: păr, paie, băligar, etc., în aceste cazuri laptele se confiscă şi se varsă de îndată, iar lăptarul se va da în judecată pe baza procesului-verbal încheiat prin care se constată faptul.

In caz de refuz ridicarea probei se impune.

Până la obţinerea rezultatului dela laborator, care se va cere a se da de urgenţă şi cu pre-

cădere, marfa se va sechestra și lăsa în păstrarea comerciantului.

Oricare ar fi rezultatul dat de laborator medicul veterinar care a ridicat proba, nu este răspunzător de starea mărfii sechestrate dacă ea în timpul sechestrării a suferit alte modificări ca de exemplu alterarea prin descompunere.

Art. 62. — Constatările făcute de medici veterinari în controlul cărnei, ouălor, peștelui, crustaceelor și moluștelor ce se vând ca proaspete rămân hotărîtoare și procesele-verbale de cele constatate, singure, în caz de contravențiune, fac probă în justiție.

Art. 63. — Pentru toate celelalte alimente de origină animală, la ridicarea probelor, se va proceda conform cap. III și IV din regulamentul pentru controlul alimentelor și băuturilor și represiunea fraudelor.

Art. 64. — Buletinele de analiză încheiate de laborator se vor trimite medicului veterinar primar al județului sau al orașului, care la rândul lui, dacă proba se constată neregulamentară va dispune de urmare pentru aplicarea dispozițiunilor legii de poliție sanitară veterinară referitoare la contravenire.

Procesul-verbal de dare în judecată se va încheia de medicul veterinar care a ridicat proba, pe baza cercetărilor personale, făcute și a buletinului de analiză al laboratorului.

Art. 65. — Medicii veterinari oficiali în executarea atribuțiunilor stabilite prin acest regulament, vor înainta toate lucrările precum și actele privitoare la contravențiuni, pe cale ierarhică, delegaților împuterniciți prin deciziune ministerială a pronunța amenzile în prima instanță.

CAPITOLUL VI

Art. 66. — Se consideră contravenție orice abatere dela legea de poliție sanitară veterinară și la regulamentul de față.

Art. 67. — Pentru toate abaterile dela acest regulament, la încheierea proceselor-verbale de constatarea contravențiunilor de către procuror, judecătorul de instrucție, judecătorul de ocol, medicii veterinari de orice grad din serviciul Statului, inspectorii comunali, organele de poliție, se va proceda conform art. 77 din legea de poliție sanitară veterinară.

Procesele-verbale încheiate au putere introductivă în instanțe și doveditoare în justiție.

Dovada contrarie nu se poate face decât prin inscrierea în fals.

Art. 68. — Contravențiunile la acest regulament se vor pedepsi în conformitate cu legea de poliție sanitară veterinară, art. 71, 72 și 76.

Și anume:

Se va pedepsi cu o amendă de 5.000 lei:

Orice persoană care va fi contravenit la prescripțiunile legii de poliție sanitară veterinară și la regulamentul de față întocmit pentru executarea acestei legi.

Se vor pedepsi cu o amendă de 10.000 lei și închisoare până la 6 luni:

Acei cari vor fi vândut sau vor fi scos în vânzare, precum și acei ce cumpără animale, știind că sunt bolnave de boale contagioase.

Acei cari fiind obligați a declara la timp boale contagioase sau a observa măsurile prescrise de administrația sanitară, dacă prin abateri dela această îndatorire au cauzat contagiune la oameni.

Acei cari vor fi importat în mod fraudulos animale atinse de boale contagioase.

Acei cari cu știință vor fi pus în vânzare sau întrebuințare piei provenite dela animale moarte de dalac (antrax).

Art. 69. — Pentru toate contravențiunile, amenzile se vor pronunța în prima instanță de către directorul general al serviciului zootehnic și sanitar veterinar, sau prin delegați speciali autorizați de Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu deciziune ministerială.

Procedura de urmat și dreptul de a ataca aceste hotărîri vor fi cele prevăzute de art. 65 din legea sanitară modificată prin art. 92 al legii din 23 Martie 1926.

Comunicarea deciziunilor se va notifica prin organele administrative (circ. polițienești, jandarmi, notari comunali, etc.), cari sunt obligați sub pedeapsă disciplinară a stărui pentru efectuarea înmânării în cel mult cinci zile dela primirea adresei direcțiunii generale zootehnice și sanitară veterinară sau a delegaților speciali autorizați de minister.

Contra deciziunii, contravenienții pot declara apel în termen de cinci zile dela primirea sau afișarea notificării.

Apelul se declară la autoritatea administrativă prin al cărui organ s'a făcut comunicarea și se înaintează de aceasta, odată cu dovada de comunicare, la direcțiunea generală zootehnică și sanitară veterinară sau delegaților speciali autorizați de minister dela care s'a primit deciziunile.

In caz când nu s'a declarat apel în cinci zile dela data comunicării, autoritatea administrativă face mențiune despre neapelare, pe dovada obținută sau pe procesul-verbal de constatarea înmânării, înaintându-le imediat direcțiunii generale zootehnică și sanitară veterinară sau delegaților oficiali autorizați de minister.

Apelurile declarate și primite de direcțiunea generală zootehnică și sanitară veterinară sau de către delegații speciali autorizați de Ministerul Agriculturii și Domeniilor se trimit odată cu dosarul cauzei tribunalului județului în care s'a comis infracțiunea.

Tribunalul judecă apelul cu precădere în cel mult 30 zile dela înregistrare, fără drept de opoziție, deciziunea confirmată devenind astfel executorie din ziua pronunțării.

Odată aceste căi epuizate, contravenienții nu mai au dreptul să formuleze nici un fel de plângere, nici pe cale judecătorească.

In caz când se prevede și pedeapsa închisorii, direcțiunea generală zootehnică și sanitară veterinară sau delegații speciali autorizați de minister va înainta dosarul tribunalului locului pentru a se pronunța; tot astfel se va urma și în cazul de insolvabilitatea contravenienților pentru transformarea amenzii în zile de închisoare.

Grefierii tribunalelor sunt îndatorați, în termen de 15 zile dela pronunțare, să restitue direcțiunii generale zootehnice și sanitare veterinare sau delegaților speciali autorizați de minister, dosarul și copia sentinței definitive.

Deciziunile definitive se urmăresc de direcțiunea generală zootehnică și sanitară veterinară prin organele sale, conform legii de urmărire a veniturilor Statului.

Prescripțiunile în privința tuturor abaterilor din articolele precedente este de 3 ani dela săvârșirea oricărei abateri, sau în caz de urmărire, dela cel din urmă act de urmărire.

Art. 70. — Toate amenzile la contravențiunile prezentului regulament, date și pronunțate, atât în prima instanță de directorul general al serviciului zootehnic și sanitar veterinar sau de delegații speciali autorizați de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, cât și de instanțele judecătorești de apel se vor pronunța și vărsa în folosul Camerei agricole a județului respectiv, care le va întrebuința exclusiv pentru acoperirea nevoilor secțiunii zootehnice din acea Cameră.

In caz de apel Camera agricolă județeană (secția zootehnică), în folosul căreia se pronunță aceste amenzi va fi citată în toate procesele de către instanța judecătorească respectivă de apel.

Art. 71. — Contravenienții vor depune sumele, la cari au fost condamnați, în termen de o lună dela comunicarea amenzii rămasă definitivă, la administrația financiară a județului pe seama Camerei agricole (secția zootehnică), iar recepisa constatatoare că s'a făcut depunerea, o vor înainta autorității care a pronunțat amenda, adică direcțiunii generale zootehnice și sanitară veterinară sau delegaților speciali autorizați de minister.

Art. 72. — Toate dispozițiunile contrarii acestui regulament sunt și rămân abrogate de drept.

Legea regimului apelor [1])

(D R. No. 2065 din 23 iunie 1924, M. O. No. 137 din 27 iunie 1924, mod. M. O. No. 94 din 28 aprilie 1926 și M O. No. 171 din 27 iulie 1934).

CAPITOLUL VI

Protecțiunea apelor și lucrărilor

Art. 90. — Este oprită infectarea apelor de suprafață și a celor subterane.

Apele și materiile reziduare ale instalațiunilor industriale, apele de mine, din canalizațiile centrelor populate și în genere toate apele uzate, nu pot fi vărsate în apele curgătoare sau în lacuri, decât pe baza unei autorizări dată conform prevederilor din această lege.

Instalațiunile industriale cari prin funcționarea lor produc ape murdare sau alterate, nu vor putea fi înființate sau puse în funcțiune până ce nu vor obține și autorizațiunea indicată în alineatul precedent.

Topirea cânepii și a inului se va face în locurile anume desemnate, sau, în lipsa unor asemenea locuri, în cele ce se vor stabili în acest scop de organele prevăzute în regulamentul de aplicare a acestei legi.

Art. 91. — Sunt oprite aruncarea de materii și obiecte cari ar împiedeca cursul apei, ar provoca înnămoliri, ar micșora adâncimea albiei sau ar vătăma lucrările existente; deteriorarea țărmurilor, a albiei, a lucrărilor de regulare și a lucrărilor de consolidare a malurilor, râurilor și torentelor — orice lucrări cari ar periclita existența și siguranța digurilor de apărare și a instalațiunilor lor, precum și plantațiile în albii cari ar putea opri scurgerea normală a apelor.

Trecerea prin râu cu animale sau vehicule este permisă numai prin locurile destinate în acest scop de autoritățile competente.

CAPITOLUL VIII

Sancțiuni și penalități

Art. 92. — Se vor pedepsi cu amenzi dela 100 la 10.000 lei infracțiunile la dispozițiile din această lege și anume:

h) Nerespectarea dispozițiunilor art. 90 și 91. Amenzile pentru infracțiunile prevăzute la ultimul aliniat al art. 90 și ultimul alineat al art. 94 nu vor trece peste suma de 1.000 lei.

Art. 95. — Constatarea infracțiunilor la dispozițiunile acestei legi se va face de toți agenții poliției judiciare și de către agenții serviciului apelor, agenții silvici, ofițerii și subofițerii de grăniceri, conductorii, agenții tehnici și picherii din serviciul drumurilor.

---

1) Am extras din aceasta numai art. 90—99, care prezintă interes din punct de vedere sanitar.

Art. 96. — Amenzile până la suma de 1.000 lei inclusiv se pronunță de organele locale ale Ministerului Lucrărilor Publice, cu dreptul de apel la judecătoria de ocol. Cele dela 1.000 lei in sus se pronunță de Ministerul Lucrărilor Publice, cu dreptul de apel la tribunal.

Apelurile se fac în termen de 30 zile libere dela comunicare.

Obligațiunile pentru distrugerea lucrărilor executate prin călcarea dispozițiunilor din prezenta lege se hotărăsc de organele locale ale Ministerului Lucrărilor Publice, sub rezerva aprobării Ministerului.

Daunele cauzate prin executarea acelor lucrări se vor stabili conform dispozițiilor din art. 55.

Organele locale ale Ministerului se pot adresa la forța publică, care e datoare să dea concursul necesar în vederea executării deciziunilor luate.

---

b) Controlul industriilor insalubre

Regulamentul pentru industriile insalubre

(M. O. No. 156 din 1875, mod D. R. No. 3057 din 20 sept. 1894, M. O. No. 138 din 24 sept. 1894 și D R. No. 2094 din 1 iunie 1898, M. O. No. 50 din 9 iunie 1898).

TITLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Toate industriile al căror exercițiu viciază aerul, infectă apele curgătoare sau puțurile, cari produc sgomot sau vatămă într'un alt mod sănătatea locuitorilor din vecinătatea stabilimentului industrial, a însăși lucrătorilor sau a vitelor, se califică ca industrie insalubră [1]).

Art. 2. — Toate industriile insalubre sunt supuse privighierei și controlului din partea administrațiunilor sanitare generale și locale.

Pentru cazurile neprevăzute în acest regulament, ministerul de interne va putea obliga pe proprietarii stabilimentelor industriale ca să ia măsuri higienice speciale, menite de a apăra sănătatea lucrătorilor, a locuitorilor circumvecini și a vitelor, dacă necesitatea va cere [2]).

Art. 3. — Prefecții de județe, cu concursul medicilor primari de județe, și primarii comunelor urbane, cu concursul medicilor comunali, vor priveghia ca clădirile și instalațiunile stabilimentelor industriale să satisfacă cerințelor igienice; ca aparatele și mașinele cu motori mecanici, întrebuințate în fabrici, ateliere, mine, la construcțiuni, șantiere, la lucrări silvice și agricole, să posedă întocmirile necesare pentru a feri pe lucrători de răniri prin mașinile în acțiune; ca să se ia măsuri în contra exploziunei cazanelor de vapori și a țevilor care conduc vaporii; ca lucrătorii să fie apărați de influența substanțelor vătămătoare, pulveri, vapori ferbinți și caustice produse în stabiliment; ca să se ia măsuri pentru prevenirea surpărei de maluri, căderei și ruperei de schele la construcțiuni; ca timpul și felul muncei copiilor întrebuințați în industrie, să fie conforme prescripțiunilor art. 13 până la 20 din acest regulament; ca, în fine, exercițiul industriei să nu poată vătăma sănătatea locuitorilor circumvecini; ca fabricele și atelierele mai mari să posede pompe pentru foc și rezervorii cu apă pentru a putea stinge iute incendiile ivite în stabiliment.

Art. 4. — La examinarea planurilor unui stabiliment industrial proiectat, precum și la inspecțiunea unei fabrici existente, administrațiunile sanitare vor avea în vedere felul și întinderea stabilimentului, pozițiunea fabricei, capacitatea localurilor destinate pentru lucrători, accesibilitatea, eșirea facilă în caz de incendiu, lumina suficientă, încălzitul, ventilațiunae și curățenia acestor localuri, calitatea apei de băut, depărtarea din stabiliment a pulverei, a residuelor putrescibile, a lăturilor și spălăciturilor derivate din fabricațiune, înlăturarea fumului, aburilor, emanațiunilor puturoase, a sgomotului, întreținerea latrinelor, și vor lua măsuri ca toate aceste să corespundă prescripțiunilor igienei.

Pentru industrii cari produc mult fum, se vor putea prescrie aparatele fumivore, coșuri foarte înalte, și în interiorul orașului se vor putea opri unele conbustibile cari produc multă funingine.

Art. 5. — In orice stabiliment industrial cu mai mult de 10 lucrători, atelierele vor avea un spațiu de cel puțin 5 m.c. de fiecare lucrător, tavanul (plafonul) va avea înălțimea de cel puțin 3 metri.

Atelierele, laboratoriile și celelalte camere, destinate pentru lucratori, se vor vărui de 2 ori pe an, primăvara și toamna; dacă pereții sunt colorați cu ulei, ei se vor șterge cu cârpe ude, cel puțin odată la trei luni.

Toate atelierele și laboratoriile se vor mătura cel puțin odată pe zi, în timpul când nu se lucrează în ele.

Măturatul se va face cu mături udate, sau se va stropi apă pe pardoseală înaintea măturatului.

Locuințele lucrătorilor cari fac parte din fabrică, precum și alte locuințe colective ale lucrătorilor din fabrici, dela șantiere, construc-

---

1) V. art. 339 l. s. 1935.

2) Prin crearea Ministerului M. S. și O. S. aceste atribuțiuni au trecut asupra sa.

țiuni și alte întreprinderi, se vor spoi cel puțin de 2 ori pe an, se vor mătura în toate zilele și se vor alimenta cu apă curată. Ele vor avea un număr suficient de latrine, cari se vor întreține în stare curată.

Art. 6. — Pentru a se înlătura rănirea lucrătorilor prin mașini în stabilimentele cu motori, se va lăsa printre mașini loc liber, destul de încăpător pentru a înlesni lucrătorilor circulațiunea; de asemenea toate părțile transmisiunei, aparatele de elevație, ascensoriile și roțile legate cu veri un motor, se vor împrejmui cu parapete de siguranță.

In fabrici, șantiere și la toate întreprinderile în cari funcționează roate de transmisiune, curelele alunecate dupe roate nu se vor pune la loc cu mâna, ci numai cu ajutorul unor cârlige speciale, fixate pe bastoane lungi. Scările transportabile, întrebuințate la această operațiune, vor fi înzestrate jos cu vârfuri de fier, sus cu cârlige, pentru ca să nu poată aluneca în timpul acestor lucrări. Lucrătorilor cari se suie pe aceste scări le este interzis a purta papuri.

Roatele și alte părți ale transmisiunei și în general ale mașinelor aflate în mișcare, nu se pot curăți în timpul funcționărei lor, ci numai în timpul repausului. Mașinistul, însărcinat cu priveghiarea și îngrijirea motorului (turbinei, mașinei cu vapori, etc.), va fi înștiințat despre curățirea mașinelor, pentru ca să nu pună în mișcare motorul înainte de a fi avizat de lucrătorul însărcinat cu curățirea. Toți lucrătorii ocupați la turbine, la mașini cu vapori, la mașini cu alți motori, la transmisiuni și în general la aparatele aflate în mișcare repede, sau în vecinătatea imediată a unor asemenea aparate, vor purta vestminte strâmte, încheiate, cu mâneci înguste, libere de accesorii volante (precum clape deasupra buzunarelor, șorțuri, legături de gât lungi, atârnate, testemele volante, lanțuri și alte ornamente), cari pot fi lesne apucate de roate, de transmisiuni și de alte părți ale mașinelor.

Patronii stabilimentelor industriale, silvice și agricole și întreprinzătorii de construcțiuni și de alte lucrări vor îngriji ca lucrătorii aduși din nou, ocupați la ferăstraele circulare, la ferăstrae mecanice, la roate de transmisiune, la aparatele centrifuge, la mașini cu vapori și la alți motori să fie povățuiți asupra pericolelor la cari sunt expuși și asupra modului de apărare în contra lor.

In fabricele cu motor central, se vor înființa, în toate părțile fabricei, aparate de țignale pentru a se putea opri repede mașinele și motorul.

Art. 7. — In localurile vre-unui stabiliment industrial în care se întrebuințează, se desvoltă sau se produc emanațiuni toxice, pulvere, lichide, vapori, gaze și alte materii vătămătoare sănătății, este obligatoriu instalațiunea de ventilatoare, de aparate aspiratoare, de hoarne (coșuri) înalte, de aparate de condensațiune, etc., precum și adaptarea de capace, bine potrivite, la vasele în cari se amestecă sau se desvoltă materii cu emanațiuni vătămătoare (pulveri, aburi).

Lucrătorii cari lucrează cu soluțiuni de săruri de plumb sau de alte substanțe toxice, vor purta mănuși de cauciuc la executarea acestor lucrări.

Contra inspirațiunei pulverilor vătămătoare lucrătorii se vor apăra prin adaptarea la nas și la gură de respiratoare de vată, sau de bureți udați, închiși într'o rețea de sârmă.

In toate fabricile, uzinele, atelierele în cari se întrebuințează materii otrăvitoare se vor afișa, în toate localele ocupate de lucrători, prescripțiunile speciale ale regulamentului de față, cari privesc industria ce se exercită în acel local.

Asemenea se vor afișa regulele speciale de precauțiune, prescrise de acest regulament, în toate localele ocupate de lucrătorii din fabrici, uzine, ateliere, unde lucrătorii sunt expuși la osebite pericole din cauza funcționării de mașini aflate în mișcare repede, a desvoltărei de pulveri sau vapori vătămători sau din alte cauze.

Art. 8. — Patronii sunt ținuți a lua măsuri speciale, pentru a neutralisa pe cale chimică și a face astfel inofensive substanțele otrăvitoare, lichide și solide, rămase din unele fabricațiuni înaintea depărtărei lor din fabrică.

Art. 9. — Este interzis lucrătorilor de a mânca și de a bea în localurile în cari se desvoltă pulvere, vapori și gaze vătămătoare sănătății. Stabilimentele cu asemenea localuri vor avea sufragerii anumite pentru lucrători, încălzite în timpul iernei, și aparate de spălat înzestrate cu toate accesoriile, pentru ca lucrătorii să se spele înaintea mâncărei și înainte de a părăsi stabilimentul.

Art. 10. — In stabilimentele ce n'au apeduct în interiorul lor, apa de băut se va păstra în vase cu canulă (robinet) și cu capac, pentru a împiedica căderea pulverei în apă și pentru a opri introducerea mâinilor murdare în vase. Aceste vase se vor așeza de preferință nu în sala de lucru, ci în apropierea ei imediată

In localitățile lipsite de apă curată se va întrebuința numai apă filtrată.

Asemenea vor îngriji întreprinzătorii diferitelor lucrări cari se fac în aer liber (construcțiuni, terasamente, șosele, căi ferate, tăiare de păduri, preparare de lemne, lucrări agricole), ca lucrătorii să nu fie lipsiți de apă bună de băut.

Art. 11. — In fiecare stabiliment industrial patronul este dator a instala latrine sistematice în număr suficient.

Art. 12. — Lucrătorul adult, de sex bărbătesc, este stăpân pe timpul și felul muncei sale.

Art. 13. — Pentru copii (în etate dela 12 până la 14 ani) și pentru femei (în etate dela 14 ani în sus), timpul și felul muncii sunt supuse restricțiunilor prevăzute la art. 14 până la 20.

Art. 14. — Pentru copii și femei, atât în ateliere mici, cât și în fabrici, în cariere, la șantiere,

munca zilnică nu va putea începe înainte de ora 5 a. m., și va înceta cel mai târziu la ora 8 și jumătate p. m.

Inainte și după amiază li se va acorda câte un repaos de 30 minute, iar la amiază o întreagă oră liberă.

Durata muncei continue (până la repaos) a copiilor și femeilor nu va putea trece nici odată peste 4 ore:

Repaosul se va face la aceeași oră pentru toți lucrătorii deodată.

In zilele de sărbătoare și de Duminică, copiilor și femeilor le este interzis a lucra în aeliere, în fabrici, la lucrări de construcțiuni, de șosele, de căi ferate, de poduri.

Art. 15. — Copii în etate mai mică decât de 12 ani nu pot fi primiți ca lucrători și ucenici în ateliere, în fabrici, în prăvălii.

Timpul muncei zilnice a unui copil nu se poate prelungi peste 6 ore.

Art. 16. — Pentru băeții dela 12 până la 14 ani și pentru femei, timpul și durata muncei pot fi excepțional prelungite cu câte două ore pe zi, însă numai de 48 ori pe an, și anume: la instalațiunile ce lucrează cu foc neîntrerupt, la fabricațiunile ce reclamă imperios un proces continuu, la industriile ale căror materiale sunt supuse stricăciunii, precum și la acele industrii la cari sporirea și scăderea muncei și a producțiunei depind dela anotimpul sau dela împrejurările atmosferice.

Art. 17. — Copii și femeile nu pot fi întrebuințați ca lucrători în timpul nopței.

Art. 18. — Numai în industriile al căror exercițiu reclamă o fabricațiune neîntreruptă, cum sunt tipografiile, fabricile de sticlă, de zahăr, de hârtie, etc., băeți de 14 ani pot fi întrebuințați ca lucrători și în cursul nopței, însă numai câte 6 ore pe noapte și numai în 6 din 14 nopți consecutive, subînțelegându-se că ziua premergătoare sau cea următoare nopței de lucru este liberă.

Art. 19. — Este interzis de a primi pe copii ca lucrători și ucenici în stabilimentele industriale pentru lucrări la cari emanațiunile (pulveri vapori) și produsele fabricațiunei au un efect vătămător asupra organismelor tinere. Atari fabricațiuni vătămătoare sunt: obducerea (căptușirea) oglinzilor cu argint viu, pisarea substanțelor toxice și a materiilor explosibile, apoi poleirea metalelor, a pietrelor, a marmorei și a alabastrului, ascuțirea acelor; copii pot fi, însă, întrebuințați în aceste industrii pentru alte lucrări, cari nu pun în pericol sănătatea lor.

Asemenea nu se pot însărcina copiii cu purtare de sarcini mai grele de 10 kg.

Art. 20. — Fiecare patron va ține o listă nominală de copii admiși ca lucrători și ucenici în stabilimentul său, care listă va fi afișată în atelier, indicându-se într'însa orele de lucru și felul ocupațiunii copiilor.

La biroul patronului se va păstra de fiecare copil lucrător câte o condicuță, ce va conține următoarele date:

a) Numele și data nașterei copilului.

b) Numele, profesiunea și domiciliul tatălui sau tutorelui.

c) Certificatul de cursurile urmate la școală.

d) Data intrării în stabiliment și felul muncii.

e) Data eșirei din atelier sau din fabrică

La concedierea copilului, patronul va libera părintelui sau tutorelui condicuța de lucrător a copilului.

Femei lehuze nu se pot admite în fabrici, ateliere, la șantiere și la alte asemenea lucrări, de cât după 40 zile dela facere.

Art. 21. — In stabilimentele industriale cari au medicii lor speciali, aceștia sunt ținuți a avea registre și tabele statistice în regulă de lucrătorii bolnavi. Aceste registre și tabele vor înlesni constatarea influenței fabricațiunei respective asupra sănătății lucrătorilor și vor indica necesitatea intervenirei administrațiunilor sanitare.

Medicii primari de județe și în orașe capitale de județ medicii de oraș vor raporta imediat directorului general al serviciului sanitar și prefectului (medicii de orașe primarului), despre toate accidentele observate în diferite stabilimente industriale, la șantiere de lucrări de construcțiuni și la funcționarea mașinelor agricole. Prefecții și primarii vor cerceta dacă aceste accidente sunt datorite neobservării regulelor prescrise de acest regulament și vor cere, în acest caz, ca cei culpabili să fie dați judecății, raportând, în orice caz, ministerului de interne despre rezultatul cercetărei făcute.

Asemenea se vor aduce la cunoștința ministerului de interne (direcțiunea generală a serviciului sanitar), prin rapoarte speciale, intoxicațiunile și infecțiunile produse prin industrii, mai ales cazurile de otrăvire prin fosfor, plumb, mercur și de dalac produs prin piei, păr, lână, ori alte producte animale, cu descriere amănunțită a provenienței acelor producte animale.

Medicii-primari de județe și medicii de orașe vor face vizite periodice și în tmpul nopței în fabrcile în cari se lucrează noaptea.

Patronii fabricilor și atelierelor și intreprinzătorii de construcțiuni, de exploatări silvice și agricole, vor îngriji ca lucrătorii cari au fost răniți prin accidente în timpul lucrării, sau cari s'au îmbolnăvit din cauza ocupațiunei, să nu fie lipsiți de ajutorul medical necesar. In fabrici și ateliere se va afla totdeauna o provizie de material pentru pansament și câteva medicamente pentru primul ajutor, cu instrucțiuni pentru întrebuințarea lor.

Art. 22. — Administrațiunile sanitare vor priveghia ca sănătatea locuitorilor circumvecini cu stabilimentul industrial să nu sufere prin viciarea și infecțiunea aerului, apei și solului. Ele vor supraveghia, în special curățenia apei puțurilor, pâraelor și râurilor din vecinătatea stabilimentelor mai ales a celor din vecinătatea fabricelor de spirt, petrol destilat, clei, hârtie, tapete, zahăr, scrobeală, săpun, piei tăbăcite, chimicale, substanțe toxice, văpsele, văpsitorii, abatorii și pescării.

Când apele industriale şi lăturile rezultate dintr'o fabricaţiune sunt prea infecte sau contru transportarea acelor lături în ape nevătădupă avizul medicului respectiv, vor prescrie fabricantului să facă instalaţiunile necesare pentru transportare a acelor lături în ape nevătămătoare înaintea scoaterei lor din fabrică, fie prin neutralizarea lor pe cale chimică, fie prin decantare şi filtrare, fie prin irigaţiune agricolă.

Din stabilimente de băi, din fabrici în general, din nici un stabiliment industrial nu se poate vărsa direct în apele curgătoare, apă fierbinte, fără răcirea ei prealabilă.

Este interzis de a da scurgere din stabilimente industriale în apele curgătoare de lături toxice şi de alte lichide toxice şi de a arunca în apele curgătoare materii solide toxice, capabile a omorî peştii din acele ape curgătoare.

Art. 23. — Numai după obţinerea autorizaţiunii administraţiei sanitare este permis unui fabricant să dea scurgere apelor industriale în canalele oraşului, sau în pârae şi râuri. In cazuri speciale, administraţia sanitară locală va putea impune fabricantului ca să asaneze pe cale chimică sau mecanică lăturile, înainte de a le da scurgere în canale sau în râuri.

In nici un caz nu se va permite ca lăturile, provenite din fabricele de gaz luminător, de parafină, de petroleu (din destilări de petroleu), de cărbune animal, de hârtie, de cositor şi de fer galvanizat, să fie scurse în canalele oraşului, fără neutralizarea ori purificarea prealabilă.

Asemenea se va opri scurgerea directă in ape curgătoare mai mici a borhotelor din poverne (velniţe şi a urinei din grajduri mari de vite).

TITLUL II

Clasificarea industriilor insalubre

Art. 24. — Industriile insalubre se împart, după acţiunile lor vătămătoare, în patru clase

Art. 25. — Industrii insalubre de clasa I sunt cele următoare: [1])

Argintării, giuvaergii, fabricele de obiecte de aur şi de argint;

Atelierele şi fabricele cu motori mecanici (motor cu apă, benzină, gaz, vapori, electricitate), cari, prin natura materialului întrebuinţat şi a productelor, nu sunt insalubre şi nu sunt clasate în altă clasă;

Atelierele de călcat rufe fine, fără spălătorie;

Atelierele de săparea chimică a obiectelor de metal;

Atelierele de sculptură de lemn şi de piatră;

Atelierele şi depozitele pentru instalaţiuni de

---

1) Posterior acestui regulament următoarele industrii insalubre au mai fost clasificate prin Decizii ministeriale la clasa I:

Acumulatori: electrici (fabrici).

Alcool absolut: (40 alcool-metri şi peste) depozite, când este depozitat în butoaie, damigene de sticlă nearmate până la 5000 litri.

Alcool absolut: depozite, când este depozitat în butoaie de fier, ciment, sticle armate, până la 20.000 litri.

Alcool metilic: când este depozitat în butoaie şi damigene de sticlă nearmate până la 3000 litri.

Alcool metilic: când este depozitat în butoaie de fier, ciment, sticle armate până la 15.000 litri.

Apă şi gaz, ateliere, fabrici şi servicii publice pentru instalaţiuni de tuburi de apă, de gaz, de iluminare electrică, de clopote electrice.

Atelierele de articole de voiaj, geamantane etc.

Atelierele de bice, dacă sunt fabricate din piei lucrate în altă parte.

Benzină: (pompele mobile automate pentru distribuirea benzinei, cu aparat de măsurat şi cu depozit aerian cu capacitate de maximum 250 litri, interzicându-se instalarea pe arterele centrale şi prea frecvente ca: bulevardele centrale, pieţe publice, străzile înguste, arterele mari comerciale, străzile cu edificii publice însemnate, etc.

Bărbierie: (saloane, ateliere) cu obligaţia respectării regulelor generale de salubritate şi măsurilor speciale de igienă.

Băcăniile.

Boia de ardei (fabrici).

Coafură: (saloane, ateliere).

Ceaprazerie (ateliere).

Croitorie (ateliere).

Cromolitografiile.

Cutiile de sârmă şi de lemn (fabrici).

Depozite de saci cu sau fără ateliere.

Gutaperca şi cauciuc (fabrici).

Depozite de saci cu sau fără ateliere.

Ouă (depozite).

Opinci, atelier de opincărie dacă fabrică opincile din piei lucrate în altă parte.

Parfumerii (esenţă).

Patiserii (ateliere).

Pompe automate pentru distribuit benzina cu depozite subterane, iar nu şi cele mobile cu depozite aeriene.

Pompe funebre, dacă au şi grajd de mai puţin de 20 cai.

Sculptori.

Sidef (fabrici de obiecte de sidef).

Simigeriile.

Sudură autogenă (instalaţiile cu aparate de sudură autogenă, independente de alte stabilimente industriale).

Stupării de albine (la sate).

Ţesătorii mecanice.

Teascuri de ulei de nucă şi seminţe de dovleac care nu sunt mişcate cu motor.

Industriile insalubre însemnate cu asteric au fost trecute prin Decizii ministeriale dela cl. I la a II-a.

apeducte, de tuburi de gaz, de iluminare electrică, de telegrafie;
Atelierele decatirelor de postav;
Atelierele de tors bumbac, cânepă, in, lână, iută;
Băi calde, reci, de putină, de vapori, de piscină (bazin), băi turcești, băi medicale, băi de ape minerale, de nomol;
Birturi, bucătării publice, restaurante, brutării;
Blănării pentru confecționarea de obiecte de blănărie din piei lucrate în altă parte;
Cafenele;
Cârciumi;
Cofetării;
Cârnățării pentru fript cârnații din carne proaspătă;
Cazane mici de țuică din comunele rurale;
Cojocării pentru confecționarea de cojoace din piei lucrate în altă parte;
Depozite și debite de băuturi;
Depozite de ghiață;
Depozitele de brânză;
*) Depozite de haine vechi;
*) Depozite de mașini;
*) Depozite de pastramă;
*) Depozite de petroleu distilat luminător și de benzină, în cari se află cel mult 200 litri de petroleu sau 50 litri de benzină;
Distilerii (nu poverne sau fabrici de țuică, de spirt, de rachiu de drojdii și de tescovin, ci mici fabrici pentru prepararea de băuturi alcoolice din alcool fabricat în altă parte);
*) Fabrici de apă gazoasă;
*) Fabrici de ceară de pecetluit;
Fabrici de cerneală;
Fabrici mici de cognac, unde se destilează vinul (nu tescovina și drojdii);
Fabrici de conserve vegetale;
Fabrici de cuie de lemn;
Fabrici de cuie de sârmă;
*) Fabrici de cutii de metal pentru conserve alimentare;
Fabrici de flori artificiale;
*) Fabrici de ghiață artificială;
Fabrici de dopuri și alte obiecte de plută;
Fabrici de instrumente cari nu sunt clasificate în altă clasă;
Fabrici de jucării;
Fabrici și ateliere cu motor mecanic, cari nu sunt clasificate în altă clasă;
*) Fabrici de lumânări de ceară;
Fabrici de obiecte de cauciuc și gutapercă;
Fabrici de obiecte de carton;
*) Fabrici de oțet din alcool; vin, bere, rachiu (cari nu se servă de cartofi, cereale, sfecle și alte materii, cari în fabrică se transformă în alcool);
*) Fabrici de nasturi de os și de corn și de alte obiecte de os și de corn;
*) Fabrici de nasturi de sidef și de alte obiecte de sidef;
Fabrici de obiecte țesute de lână (țesătorii și tricoterii de lână, fără spălătorii, fără boiangerii, fără pive de lână);
*) Fabrici de oglinzi;
*) Fabrici de paste făinoase;
Fabrici de perii cari lucrează cu păr curățit în altă parte (cari nu sunt întrunite cu spălătorii de păr de porc);
Fabrici de pălării din stofe lucrate în altă parte (confecționarea de pălării);
*) Fabrici de săpun de lux fabricat pe cale rece din oleuri vegetale curate;
*) Fabrici de surogate de caftea, de cafea artificială (Frankcafea și a.);
Fabrici de vax (cu negru animal, fabricat în altă parte;
Fabrici cari lucrează cu substanțe inofensive în general;
Franzelării;
Imprimerii, tipografii;
Instalațiuni pentru construcțiuni, edificii aflate în construcțiune;
Lămuritorii de aur și de argint (rafinatorii de aur și de argint);
Litografii, cromolitografii, xilografi, zincografii;
Mașini agricole cu motor mecanic aflate în funcțiune;
Menagerii;
Măcelării;
Hoteluri, hanuri;
Pieptănării, fabrici de piepteni;
Pescării pentru vânzarea peștelui proaspăt și sărat;
Plăpomării;
Poleitori de aur și de argint;
*) Potcovării;
*) Spălătorii de dantele;
Stațiuni electrice pentru iluminarea electrică de mai multe case, de stabilimente publice, de strade, laboratorii galvanice;
Strungării de coarne, de oase;
Tapițerii, ateliere de tapițer;
Teascuri de must (de struguri);
Tâmplării, lemnării;
Toate atelierele, uzinele, fabricele crai lucrează cu materii și aparate inofensive, în cari se află, însă, aglomerat un număr mare de lucrători.
Art. 26. — *Industrii insalubre de clasa II* sunt cele următoare: [1])
Ateliere pentru curățirea de perne de puf ;
Ateliere pentru galvanizare de fer;

---

1) Posterior regulamentului următoarele industri insalubre, au fost clasificate prin Decizii ministeriale la cl. II-a:
Apă gazoasă (fabrici).
Alcool absolut (40 alc. metri și peste) când e depozitat în butoaie, damigene de sticlă nearmate, până la 25.000 litri; când este depozitat în butoaie de fier, ciment, sticle armate, până la 150.000 litri.
Alcool metilic când este depozitat în butoae și damigene de sticlă nearmate până la 15.000 litri; când este depozitat în butoaie de fier, ciment, sticle armate, până la 75.000 litri.

Ateliere de pietrari, unde se taie și se ciopleşte piatra, unde se taie şi se cioplește și se lustrueşte (poleeşte) marmora;

Boia de ardei dulce (fabrici) pulberea pericarpului curat al fructului de ardei; să nu se permită fabricarea de boia tare și mercantilă; să se ia măsuri ca pulberea de ardei să nu fie supărătoare nici pentru vecini; aparatele **de măcinat și de cernut să fie închise, capacitatea** de fabricație să nu depășească 25 kg. pe zi.
Bumbac: atelierele și fabricile de tors bumbac cânepă, in.
Carton gudronat: fabrici.
Ceară de pecetluit: fabrici.
Cereale: depozitele sub 500 kg.
Coarne: depozite.
Cutii de metal: fabrici.
Dogării: ateliere.
Depozit de ouă.
Depozit de mașini agricole cu atelier pentru reparatul lor.
Făină: depozit până la 3 vagoane.
Fabrici de pâine.
Fabrici cari întrebuințează forța motrice de 2 cai putere sau cel mult de 10 lucrători
Ghiață naturală până la 10.000 kg.
Gogoși și simigii: preparatori.
Grătar: de fript cârnați etc.
Grajduri până la 10 vite cai sau boi
Hanuri de grajduri până la 10 vite.
Impăierea animalelor: ateliere.
Iuta: atelier de tors.
Lapte: fabrici pentru industrializarea laptelui și derivatelor lui.
Lemne: depozite mici de lemne de foc tăiate, maximum 4 vagoane.
Măcelării: (afară de cele din piețele de vânzare comunale și distribuții oficiale care rămân la cl. I.
Oxigen: fabrici.
Orz: curățitoriile mici.
Olei: rafinăriile.
Pâsla: atelierele și fabricile unde se fierbe și se colorează pâsla și alte stofe de pâslă.
Păsări: tăetorii în mic.
Parchete: fabrici.
Pescării: care nu sunt în piețe și distribuții oficiale.
Piei: ateliere de prelucrat piei tăbăcite, argăsite și vopsite în altă parte.
Porumb: uscătorii în mic.
Pompe funebre cu grajd până la 20 cai.
Scrobeală: fabrici de scrobeală din orez.
Scule: depozit de scule pentru săpătorii de puțuri.
Sobe: fabrici de sobe de fier.
Sticlărie: depozite de sticlărie veche.
Teascuri: cu motor pentru ulei de nucă și semințe de dovleac.
Țiglă de ciment: fabrici.
Tinichigerie: ateliere.
Tricoterii mecanice.
Vulcanizare: ateliere mici.

Ateliere de dărăcitori de lână și de bumbac;
Boiangerii ;
Bragagerii ;
Căldărării ;
Cârnățării pentru fabricarea de salam și de alte conserve de carne ;
Cuțitării, fabrici de cuțite ;
Depositele de constructori de case, de întreprinzători de lucrări publice, de săpători de puțuri ;
Depozitele de cărbuni de lemn și de cărbuni de pământ ;
Fabricele de conserve alimentare animale, în care nu se taie vite, în care nu se produce pastramă și pește sărat;
Fabricele de lână carbonizată (de imitații de lână din rămășițele de țesături sau din țesături vechi) ;
Fabricele de mașini;
Fabricele de nasturi de metal ;
Fabricele de obiecte de bronz, de imitații de bronz ;
Fabricele de metal comprimat;
Fabricele de pălării de pâslă (unde se fabrică, se fierbe și se colorează pâsla);
Fabricele de perii (unde se curăță și se spală părul de porc, unde se colorează părul de porc);
Fabricele de postav, fără pive, simple țesătorii de postav și alte țesături de lână;
Fabricele de tutun, de țigări, de tabac ;
Fabricele de vase de metal nesmălțuite și smălțuite ;
Fabricele de vată;
Ferăstrae mecanice fără depozite mari de lemne ;
Ferării, (ateliere de ferar);
Gările căilor ferate ;
Lăcătușerii ;
Manganerii ,ateliere pentru creșterea de gogoși de mătase și pentru producerea sămânței de gogoși de mătase ;
Mori de făină cu cai ;
Mori de măcinat coaje de stejar ;
Potcovării ;
Spălătorii industriale de rufe (cu excepția spălătoriilor private pentru trebuințele proprii și exclusive ale locuitorilor casei în care se află spălătoria);
Turnătorii de litere ;
Turnătorii de obiecte de metal în general ;
Turnătorii de clopote.
Art. 27. — Industrii insalubre de clasa III sunt cele următoare : 1)
Abatorii, tăietorii de vite pentru producerea de carne proaspătă;
Argăsitorii ;
Basinurile și gropile pentru muiarea de in, de cânepă, de teiu în comunele rurale;
Cazane de fiert catran și smoală;

---

1) Posterior regulamentului următoarele industrii insalubre au fost clasificate prin Decizii Ministeriale la cl. III-a:
Alcool absolut: depozite mai mari de 5000 litri; când este depozitat în butoaie, damigene de sticlă nearmate peste 25.000 litri; când

Cazane pentru producerea de cognac, de rachiu, de tescovină și de drojdii;
Cazane mici de țuică din comunele urbane ;
Cojocării unde se prepară (se tăbăcește) piei;
Coptoare de uscat sânge;
Cuptoare de calce (de fabricat var ordinar. var negru, var hidraulic, ipsos);
Depositele de cârpe nespălate, de sdrențe, piei crude (proaspete, sărate, uscate, nelucrate);
Depositele mari de petroleu crud sau distilat, de benzină și alte distilate de petroleu, în cari se aflâ cantități mai mari de cât 200 litri de petroleu destilat de luminat, și de cât 50 litri de benzină ;
Depositele de oase, de coarne, de unghii ;
Depositele se seu crud, netopit;
Depositele serviciilor de prinderea câinilor vagabonzi (unde nu se omoară însă acei câini);
Depositele de unelte și aparate ale stabilimentelor de curățirea latrinelor, hasnalelor, canalelor;
Distilării de drojdii de vin, de tescovină ;
Fabricele de basalt artificial și de alte producte de argilă arsă (de lut);
Fabricele de bere, fabrici de malț (orz prăjit);
Fabricele de cărbune animal, cuptoare de ars oase ;
Fabricele de chibrituri cu fosfor ;
Fabricele de cleiu ;
Fabricele de ciment ;
Fabricele de celulosă ;
Fabricele de cognac, unde se distilează rămășițele fabricațiunei vinului, (tescovină, drojdii);
Fabricele de coarde de mațe, spălătorii de mațe, uzine pentru spălat și curățit mațe;
Fabricele de falanță (porțelan);
Fabricele de focuri de artificii ;
Fabrici de gaz luminător ;
Fabrici de hârtie ;
Fabrici de ipsos (gips), coptoare de ars ipsos;
Fabrici de kocks;
Fabrici de lac, de vernis;
Fabricele de lumânări de seu și de stearină;
Fabricele de materii colorante toxice;
Fabricele de mucava;
Fabricele de negru animal;
Fabricele de oleiuri vegetale, uleiu;
Fabricele de oțet din cereale, cartofi sfecle;
Fabricele de unsori minerale;
Fabricele de pânză cătrănită;
Fabricele de pături de postav;
Fabricele de pergament;
Fabricele de săpun;

---

este depozitat în butoaie de fer, ciment, damigene armate, peste 150.000 litri.
Alcool metilic: în butoae și damigene de sticlă nearmată peste 15.000 litri; când este depozitat în butoae de fier, ciment, sticle armate, peste 75.000 litri.
Alice: fabrici.
Asfalt : fabrici de asfalt, carton, smoală.
Bascule: independente de alte întreprinderi comerciale și proprietarii au nevoe de autorizație specială pentru funcționare.
Bice: ateliere de bice, când sunt fabricate din piei lucrate în acelaș atelier.
Carbonatul de calciu: fabrici.
Ciuciuc: ateliere mari de vulcanizat.
Ceară de parchet, cremă de ghete, grăsime consistentă: fabrici, depozite.
Cherestea: depozite mai mari de 4 vagoane.
Cereale: depozite peste 500 kgr.
Cereale: curățitorii.
Cerneală de tipar: fabrici.
Creta: industria măcinatului.
Colaci de lemn: industria.
Conserve: alimentare întrunite cu abatorii.
Depozite: de hârtie veche murdară.
Dogării: ateliere.
Făină: fabrici cu mașini cu vapori și depozite peste 3 vagoane.
Filme cinematografice: depozite distanțate la 100 m. de vecin.
Funiculare: conf. art. 32 reg.
Garaj cu depozit mai mare de benzină.
Gazul metan. (In ce privește captarea și depozitarea se ghidează după art. 32 reg.; în ce privește rețelele subterane de distribuție se poate admite amplificarea cu baza art. 102, 104, 347 și 528 l. s. și trebuind să fie construită din material impermeabil și instalate la adâncimea cerută de Serv. Tehnic administrativ local.
Ghiața naturală: depozite dela 10.000 kgr. în sus.
Hârtie: fabrici.
Lână: spălătorii.
Lumânări de seu, de stearină, fabrici.
Mațe: spălătorii, curățitorii pentru presărarea lor.
Megiserii: fabrică de colorat piei.
Mori: cu motor și cu apă.
Mori pentru măcinat oase.
Mori pentru piatra de mozaic
Mori cu motor de benzină.
Oase: fabrici pentru făina de oase.
Oase: fabrici pentru prelucrarea osului artificial.
Opincării: ateliere.
Oi: stâne dela 200 oi în sus.
Pasta de cartofi: fabrici.
Pescării: fabrici pentru afumat pește.
Porci: crescătorii cu peste 10 porci.
Porumb: uscătorii mari.
Prune: cuptoare pentru uscat.
Păsări: abatorii mari.
Pompe funebere cu grajduri peste 20 cai,
Seu: depozite.
Silicatul de sodiu și de potasiu: fabrici pentru preparat.
Stuparii: de albine.
Țiglă arsă: fabrici.
Topitoare de seu și untură.
Tuburi de ciment: fabrici.
Traverse : stabilimente pentru injoctarea traverselor
Vinuri: depozite de vinuri cu ateliere de dogărie, fără instalație de apă și fără pompă.

Fabricele de producte chimice în cari nu se întrebuințează materii animale;
Fabrici de scrobeală (de amidon);
Fabrici de teracotă, de oale, de sobe, de olane și de obiecte de lut (argilă) ars, dacă lutul necesar pentru fabricațiune nu se scoate din vecinătatea fabricei, ci se aduce din altă parte;
Fabrici de sticlă;
Fabrici de utilizarea chimică a rămășițelor după fabricarea vinului, utilisarea chimică a tescovinei și a drojdiilor.
Ferăstrae mecanice cu depozite mari de lemne.
Grădinile de legume comerciale (nu grădinițele mici de legume pentru trebuința exclusivă a familiei care locuește în casa pe lângă care se află grădina);
Grajdurile mari de animale din orașe pentru diferitele întreprinderi industriale și comerciale cu mai mult de cât 20 cai, de cât 10 vite bovine, de cât 10 oi ori capre și cu cel mult 10 râmători.
Locurile pentru muiarea inului și cânepei;
Locurile pentru spălarea brânzei și pastramei;
Locurile pentru uscarea pieilor proaspete și pentru presăsarea lor;
Morile de cereale (fabricele de făină), cu mașini, cu vapori;
Pescării pentru spălarea și sărarea peștelui;
Pivele pentru baterea de postav, dimie, aba, pâslă;
Spălătorii de lână;
Spălătorii de mațe;
Tăbăcării;
Vopsitoriile de piei.
Art. 28. — Industrii insalubre de clasa IV sunt cele următoare: [1])

Cărămidării;
Cariere de piatră, de pietriș;
Depositele și fabricele de dinamită și de alte materii explosibile, deposite mari de praf de pușcă;
Depositele serviciilor de depărtarea cadavrelor animale și utilisarea lor industrială, usinele, atelierele și cimitirele acestor servicii, localurile unde se omor câinii vagabonzi;
Distileriile de petroleu, rafineriile de petroleu, fabricele de parafină și de alte produse de petroleu;
Fabricele de alcool, poverne (velnițe) de fabricat spirt ;
Fabricele de asfalt, de carton, de pice (smoală);
Fabricele chimice cari întrebuințează sânge și alte materii animaele;
Fabricele chimice de drojdii lichide și comprimate;
Fabricele de oale, sobe, olane, teracotă și de alte obiecte de lut, dacă se află lângă fabrică ori pe terenul fabricei gropi de lut;
Fabricele de pudretă, de materii organice pentru îngrășarea pământului;
Fabricele de praf de pușcă și de alte materii detonante ;
Fabricele de zahăr;
Gropile de nisip și de lut;
Grajduri de râmători din orașe cu mai mult de cât 10 râmători;
Zalhanalele.
Art. 29. — Dacă se va introduce în țară o industrie insalubră care nu este menționată în art. 25, 26, 27 și 28 ale regulamentului de față. administrațiunea sanitară locală va raporta casul ministerului de interne,[1]) care, luând avizul consiliului sanitar superior, va ordona în care anume clasă urmează a se așeza industria respectivă și va prescrie măsurile igienice speciale ce se vor observa la exercitarea ei.
Art. 30. — Industriile insalubre de clasa I se pot exercita înăuntrul comunelor urbane și rurale, fiind supuse numai la reguli generale de salubritate, precum și la măsurile igienice speciale, conținute în prezentul regulament (titlu IV), sau prescrise prin instrucții osebite, ce ministerul de interne va da la caz de trebuință.
Art. 31. — Industriile insalubre de clasa II se pot stabili în interiorul orașelor și satelor, afară de centru, în părțile mai depărtate de centru, și vor fi supuse măsurilor speciale de igienă, prescrise la titlul IV din acest regulament.

---

1) Posterior regulamentului următoarele industrii insalubre au mai fost clasificate prin Decizii ministeriale la cl. IV-a:
Acetilină (fabrici).
Bice: atelier de bice, dacă pieile se lucrează în atelier.
Boia de ardei: fabricile, morile de măcinat ardei, piper și diferite substanțe aromate, precum și orice industrii de acest fel care răspândesc în aer pulbere și miros iritant, rezultat din măcinarea ardeiului.
Depozite de lemne de foc în stânjeni.
Minele de cărbuni.
Mangal: (industrie) cărbuni din lemn, cuptoare, cari trebue să fie supuse condițiilor art. 33 relativ la distanță și poziție din reg. industriilor insalubre.
Naftalină : (fabrici) păzind următoarele măsuri speciale de igienă : secțiunea de distilare se va separa de aceia de fuziune a naftalinei. Localul în antrepozit se va separa de localul de fuziune al naftalinei brute prin uși ermetic închise.
Aparatele și țevăria vor fi etanșe. Evacuarea gazelor care se degajează în timpul curgerei uleiurilor grele va fi perfectă. Se vor întrebuința uleiuri minerale, fără urme de naftalină. Se vor proteja lucrătorii contra vaporilor și pulberilor de naftalină, prin curățenia individuală riguroasă, pudrarea pielei înainte de începerea lucrului cu o pulbere inertă (talc) vestminte speciale de lucru, selecționarea lucrătorilor pentru a se înlătura cei predispuși și examen periodic al urinelor, pentru a se depista prezența globulelor sanguine.
Pastramă: fabrici de pastramă.

1) Azi Ministerul Sănătăței.

Art. 32. — Industriile insalubre de clasa III se vor putea stabili numai la marginea extremă a urbelor și a satelor.

In orașele unde raza comunei se întinde și dincolo de bariere, și unde, afară de bariere, se mai află strade regulate, nu se pot înființa stabilimente insalubre de clasa III de cât la marginea razei comunei.

Art. 33. — Stabilimentele industriale insalubre de clasa IV, se vor putea așeza numai afară de raza comunelor, în depărtare de un kilometru dela marginea urbelor și de o jumătate kilometru dela marginea satelor.

Industriile insalubre de clasa III și IV vor fi supuse la măsuri igienice mai riguroase, coprinse în titlul IV al regulamentului de față.

TITLUL III

Darea permisiunei pentru înființarea și strămutarea industriilor insalubre

Art. 34[1]) — Ori cine va voi să înființeze un stabiliment industrial insalubru de clasa I, va înștiința despre aceasta pe primarul comunei respective, care, pe de o parte, va da adeverință despre înștiințarea făcută, iar pe de alta, în comunele rurale, va raporta sub-prefectului și acesta prefectului; în comunele urbane, cari nu sunt capitale de județe, direct prefectului județului.

Prefecții județelor vor comunica medicilor primari ai județelor, primarii capitalelor de județe medicilor de oraș, toate notificările ce li se vor fi făcut în circumscripția lor asupra deschiderei stabilimentelor insalubre de clasa I.

Indată după ce primarul a fost înștiințat, industirașul respectiv este în drept a deschide stabilimentul său, fără autorizațiune specială, afară de cazul când legile și regulamentele financiare l-ar obliga la indeplinirea unor formalități deosebite.

Strămutarea unei industrii insalubre de clasa I de la un loc la altul, chiar în circumscripția aceleeași comune, este supusă la aceleași formalități ca prima ei instalare.

Art. 35. — Pentru înființarea sau strămutarea stabilimentelor de clasa II se va cere permisiunea, în comunele rurale de la sub-prefect, în comunele urbane de la primar.

Acești funcționari vor rezolva singuri cererea în termen maximal de o săptămână, sau, în cazuri dubioase, ei vor cere (subprefecții și primarii urbelor cari nu sunt capitale de județe), prin intermediul prefectului, avizul consiliilor de igienă publică și salubritate, în termen maximal de o săptămână dupe primirea cererei. Consiliile de igienă vor rezolva cestiunea in prima ședință dupe primirea cererei.

Primarii urbelor vor comunica medicilor de oraș și subprefecții vor comunica medicilor de plasă ai razelor lor, la finele fiecărei luni, lista permisiunilor ce au dat pentru înființarea sau strămutarea stabilimentelor industriale insalubre, cu arătarea numelui și pronumelui industriașului și a localităței (comuna, suburbia, strada și No. casei), unde urmează a se exercita industria respectivă.

Dacă prefectul, medicul primar de județ, medicul de oraș ori consiliul de igienă publică și salubritate, va constata că un sub-prefect sau primar a dat permisiune pentru deschiderea unui stabiliment industrial în contra prescripțiunilor regulamentului de față, casul se va raporta ministerului de interne, care, luând avizul consiliului sanitar superior, va putea revoca permisiunea dată în contra regulamentului.

Art. 36. — Pentru înființarea și strămutarea stabilimentelor industriale de clasa III și IV se va cere permisiunea pentru raza și pentru circonferința orașelor capitale de județ, într'o depărtare de un kilometru de la raza orașului, primarului urbei; pentru ori ce alte comune, prefectului județului. Acești funcționari vor da sau vor refuza permisiunea pe baza unui proces-verbal, încheiat de către consiliul local de igienă publică și salubritate.

Cererile respective se vor rezolva în timpul maximal de 25 zile, socotite din ziua când primarul sau prefectul au primit cererea.

Art. 37. — Industriile insalubre de clasa III, existente de mai înainte în întrul comunelor urbane, mai aproape de centru, mai departe de marginea extremă a comunei, se vor strămuta treptat la marginea comunei, în timpul de cel mult 3 ani, cu păzirea prescripțiunilor acestui regulament. Consiliile comunelor urbane, luând avisul consiliilor de igienă publică, vor putea permite ca acele dintre stabilimentele industriale insalubre de clasa III, care au fost așezate cu autorizarea primăriei în stradele mai depărtate de marginea comunei, mai aproape de centru, și cari stabilimente, din causa condițiunilor bune de igienă în care se află, nu aduc salubrităței nici o vătămare, să poată rămâne mai mult de cât 3 ani acolo unde se află în momentul publicărei acestui regulament.

Toate stabilimentele industriale insalubre de clasa III, existente de mai 'nainte mai aproape de centrul comunelor și supuse la strămutare, vor putea fi obligate, până la strămutare, la unele reguli de salubritate excepționale, propuse de consiliul local de igienă publică.

Art. 38. — Stabilimentele industriale de clasa IV, cari se află astăzi în întrul razei comunelor, se vor strămuta afară din raza comunei, la depărtarea prescrisă de art. 33 al regulamentului de față, în timpul maximal de trei ani Consiliile comunale urbane și pentru comunele rurale prefecții, luând avizul consiliilor locale de igienă publică, vor putea prelungi acest termen în cazurile excepționale, când stabilimentul industrial a fost înființat cu autorizarea administrațiunei, și când el se află în condițiuni bune de igienă, în cât nu poate vătăma salubritatea publică. Până la strămutare se va supune stabilimentului industrial la unele reguli de salubritate excepționale, propuse de consiliul local de igienă

1) Acest art. și cele următoare trebue puse de acord cu art. 102, 339 și urm. din l. sanitară.

publică. Aceste prelungiri de termen vor fi supuse la confirmarea ministerului de interne.

Art. 39. — In privința înființărei și a strămutărei stabilimentelor industriale insalubre, precum și în privința măsurilor igienice speciale, cari s'au impus acelor stabilimente, sau cari ar fi nesare a li se impune, părțile interesante, adică proprietarii și locatarii acelor stabilimente, lucrători, precum și locuitorii circumvecini, au drept de apel în contra administratuinilor locale.

In contra deciziunilor sub prefecților și ale primarilor orașelor cari nu au consiliile lor osebite de igienă pubilcă și salubritate, apelul se adresează prefectului județului, care va cere votul consiliului de igienă și salubritate, și aprobând acel vot, îl va executa ; în cas contrariu, prefectul va apela la ministerul de interne, în termen de 10 zile de la data votului.

In contra decisiunilor primarilor celor 8 orașe mari, cari au consilii urbane de igienă publică ale prefecților de județe și în contra propunerilor consiliilor de igienă publică și salubritate, părțile interesate pot apela în termen de 10 zile, socotite de la comunicarea sau publicarea decisiunei la ministerul de interne, care, având avisul consiliului sanitar superior, va putea anula decisiunile administrațiunilor locale.

TITLUL IV

Măsuri speciale

Art. 40. — Abatorii (clasa III) nu se vor instala lângă apele curgătoare din susul orașelor. Ele vor avea apă în abundență, vor fi împrejmuite bine, toate localitățile lor pavate, curțile bine nivelate. Ele vor fi înzestrate cu instrumente necesare pentru întreținerea curățeniei, (pompe mici, mături, răzătoare, roabe lopeți, etc.

Escrementele și instrumentele netrebuincioase, se vor strânge și scoate la câmp în toate zilele. Seul sărat și nesărat, coarnele, unghiile, pieile, se vor depărta din abatorii la câte 8 zile în timpul verei, și la câte 4 zile sau 5 în timpul iernei

Fie-care comună urbană va avea cel puțin un abatoriu pentru tăiarea tuturor vitelor (mari și mici).

Măcelarii și precupeții nu vor tăia nici o vită în curțile lor și nu se va admite în comerciu carne proaspătă tăiată în altă parte afară din abator. Se poate însă introduce într'un oraș carne proaspătă, tăiată în abatorul unui alt oraș.

Vitele vor fi inspectate și înfierate, înaintea tăierei, de către veterinar, și în orașele cari nu au veterinar, de medicul urbei. Acest agent sanitar va fi însărcinat și cu privegherea salubrității stabilimentului întreg.

Toate operațiunile necurate, precum spălarea și curățirea burților și a mațelor, uscarea și presărarea pieilor, etc., se vor face în abatoriu, astfel ca să nu se aducă la măcelăriile din oraș de cât carne curată. Se vor observa toate regulile prescrise de regulamentul abatotriilor.

Art. 41. — Fabricele de amidon (scrobeală albă, clasa III), nu se vor înființa pe lângă apele curgătore din susul urbelor și satelor.

Art. 42. — Fabricele de apă gazoasă (clasa I) sunt supuse controlului din partea autorităților sanitare locale, atât la înființare, cât și în urmă, în mod periodic. Apa întrebuințată la fabricațiune trebue să fie curată, liberă de materii organice și să nu fie de loc seienitoasă (sălcie); cazanele întrebuințate la fabricațiune și pentru conservarea apei gazoase vor fi confecționate din metale inofensive sau perfect nichelate. Clocul sau cupola sifonului să nu conțină mult plumb de cât maximum 5%, iar canula și supapa să fie confecționate din cositor curat, fără nici un amestec de plumb sau de alt material ofensiv.

La fabricațiunea apei gazoase din marmoră, dolomit, magnesit, trebue ca aceste minerale să fie libere de arsen, de alte substanțe toxice și de alte materii organice. Pentru colorațiunea siropurilor și limonăzilor gazoase se vor întrebuința numai substanțe inofensive, permise de regulamentul asupra controlului sanitar al alimentelor și băuturilor.

Art. 43. — Fabricele de bere (clasa III) vor avea coșuri înalte pentru scoaterea fumului (fixându-se înălțimea lor dupe avisul consiliilor locale de igienă, dupe trebuința locală), toate localitățile lor vor fi bine pavate, curtea va avea o înclinațiune suficientă, care să înlesnească scurgerea lichidelor; grajdurile vor avea hasnaua lor osebită, borhotul nu va stagna în stabiliment și în curte, și, dacă nu se întrebuințează el în stare proaspătă ca nutreț pentru vite, se va scoate afară din oraș la câmp înainte de a se descompune; gunoiul din grajduri se va scoate asemenea la câmp în intervale scurte și se va da apelor, provenite din spălarea butoaielor și a cazanelor, precum și altor lichide necurate, o scurgere repede în canalele publice sau în apele curgătore în josul orașului. Nu se va permite scurgerea acestor lichide prin șanțuri nepavate.

Fabricele de bere, ce se vor înființa din nou de acum înainte, nu se pot instala lângă apele curgătoare din susul orașelor; nu este obligatoriu pavarea curței întregi dacă este ea prea spațioasă , ci numai a acelei părți care este mai expusă la infiltrarea lichidelor necurate.

Art. 44. — Coloratorii de ștofe și de ațe (boiangii, clasa II) nu vor instala usinele lor pe apele curgătoare din susul orașelor.

In urbele mai mari și pentru boiangeriile aflate în vecinătatea imediată cu strade populate, administrațiunea locală va putea ordona, după avizul consiliului respectiv de igienă publică și salubritate, construirea de coșuri înalte pentru scoaterea vaporilor și a gazurilor toxice din uzină.

Art. 45. — Bragagiriile (clasa II) se vor ține într'o stare foarte curată. Nu se va permite ca să stagneze borhotul (meiul fermentat, scos din cazan) în bragagerie până la descompunerea lui. Se va opri stagnarea în curte și în jurul bragageriei a lichidelor resultate din spălarea vaselor. Toate localele bragagiriei vor fi pavate

impermiabil. Uzina (atelierul) unde se fabrică și unde se păstrează braga nu poate servi drept locuință și dormitor.

Art. 46. — La cărămidării, fabrici de oale, de olane, de sobe și de alte producte de pământ ars (clasa IV), se va opri stagnarea apelor meteorice în gropile de lut .Proprietarii gropilor de nisip și de lut părăsite le vor împrejmui.

La vizitarea fabricilor de oale de pământ ars, organele sanitare se vor încredința despre materialul întrebuințat pentru smălțuirea oalelor, și dacă temperatura coptoarelor este destul de ridicată pentru a preface sărurile plumbice în sticlă, ,dacă lucrătorii cunosc periculositatea acelor săruri și dacă se iau măsuri spre a'i feri de intoxicațiunea plumbică, dacă oalele și alte obiecte smălțuite nu mai conțin săruri solubile de plumb.

Art. 47. — In cârnățăriile pentru fript cârnații (clasa I) independente de alte stabilimente sau întrunite cu cârciumi și cu berării, cari se află înlăuntrul orașelor, nu se vor frige cârnații și cărnurile la ușile prăvăliilor sau pe stradă, ci numai în interiorul localului. D'asupra vetrelor pentru fript cârnații se va afla un coș pentru scoaterea fumului din local.

Cârnățarii cari fabrică cârnați și salamuri inăuntrul orașelor (clasa II) nu se pot servi de cât de carne sănătoasă, proaspătă, dela vitele tăiate la abatoriul comunei. Este oprit a se vărsa pe stradă sau în curte apele resultate din fierberea cârnaților și a cărnurilor, spălăciturile și saramura, ci se va da scurgerea acestor lichide în canalele publice sau în hasnale. Curtea fabricei va fi bine pavată. Uzinele vor avea pavage de asfalt sau ciment. La afumarea cârnaților și cărnurilor se vor lua precauțiuni ca fumul să nu supere pe vecini.

La revizia ce organele sanitare vor face acestor stabilimente vor cerceta și proveniența și calitatea cărnurilor întrebuințate.

Art. 48. — Depositele de cârpe vechi (clasa III) vor fi bine ventilate.

Art. 49. — —In fabricele de ciment (clasa III) se vor lua precauțiuni pentru ca la intrarea (scoborârea) lucrătorilor în cuptor să nu se otrăvească prin inspirarea gazului de oxid de carbon și pentru ca, la întâmplarea acestui accident, lucrătorul asfixiat să se poată scoate iute la aer curat.

Art. 50. — In fabricele de chibrituri (clasa III), fabricarea cu clei (pe cale caldă) este oprită; fosforul se va fixa pe capetele bețișoarelor de lemn fără întrebuințarea căldurei (cu gumiarabic sau cu alte soluțiuni reci).

Pentru uscarea chibriturilor, după muiarea lor în fosfor, va avea fabrica locale cu desăvârșire separate de cele-alte păți ale fabricei. Nimeni nu va intra în ea înainte de eșirea completă a vaporilor fosforici; vasele în care se prepară soluțiunea de fosfor și în cari se moaie bețișoarele de lemn se vor afla sub un coș care trage bine. Toate localele în cari se lucrează cu fosfor vor fi bine ventilate.

Pentru perfecta aerare a localelor fabricei se vor deschide ușile și ferestrele de dimineață înaintea începerei lucrului, la amiazi în timpul recreațiunei și seara după încetarea lucrărei.

In timpul recreației nu se permite nici unui lucrător a rămâne în localele în cari se lucrează cu fosfor; aceste locale se vor goli de lucrători și nu se va permite reintrarea lor de cât la reînceperea lucrului.

Nu se va permite lucrătorilor ca să păstreze alimente și apă de băut în acele locale, nici să mănânce acolo.

Materiile adunate din măturarea fabricei se vor arde în toate zilele.

Intr'un local special al fabricei se va afla un număr suficient de lighene, de vase cu apă și de ștergare.

Toți lucrătorii cari lucrează cu fosfor își vor spăla obrazul, mânile și gura la intreruperea lucrărei, și mai ales înaintea mâncărei.

Toți lucrătorii cari lucrează cu pastă fosforică, și cari sunt ocupați în locale în cari se desvoltată vapori de fosfor, vor păstra vestmintele lor nu în localul de lucru, ci într'un vestiar osebit, separat de localul de lucru, și vor îmbrăca în fabrică o bluză specială și pantaloni speciali, cari vor fi aerate în toate zilele după scoatere.

Pentru gătirea pastei fosforice, pentru înmuiarea bețișoarelor de lemn, pentru lucrarea în localul de uscarea chibriturilor, în general pentru lucrarea în localele în cari se degajează vaporii de fosfor, se vor întrebuința numai persoane sănătoatse, cari nu vor fi însărcinate în permanență cu această ocupațiune, ci periodic schimbați și întrebuințați la alte lucrări. Acești lucrători vor fi schimbați îndată când se vor arăta primele semne ale unei boale a dinților sau a oaselor maxilare.

Fie-care fabrică de chibrituri va avea un medic special, însărcinat cu controlarea periodică a stărei sanitare a tutulor lucrătorilor, a tot personalului fabricei, a igienei fabricei, cu inspectarea periodică a tutulor localurilor fabricei; acest medic va examina pe lucrători atât înaintea primirei lor în fabrică precum și în timpul funcționărei lor în fabrică, și va cere excluderea de la lucrări cu fosfor a celor bolnavi de boale de gură și de dinți. El va povățui pe lucrători asupra măsurilor necesore spre a preveni intoxicațiunile profesionale. Medicul va ține registre în cari va semna pe toți bolnavii cu indicațiunea boalei și a duratei ei; el va raporta în scris directorului fabricei despre fie-care bolnav afectat de necrosa oaselor maxilare. La finele anului el va face, în două exemple, un raport general despre starea sanitară a lucrătorilor și a fabricei, din cari un exemplar va fi trimis directorului general al monopolurilor Statului și cel-alt directorului general a serviciului sanitar.

Art. 51 — Fabricele de cleiu (clasa III) nu se pot înființa lâgă apele curgătoare din susul orașelor și satelor. Atât laptelui de calce în care s'a macerat materialul pentru fabricarea cleiului, cât și apei în care s'a spălat acel material după macerațiune, se va da o scurgere repede

din fabrică și din curtea ei, într'un mod ca să nu infecte vecinătatea fabricei. D'asupra cazanelor se vor așeza coșuri înalte pentru depărtarea vaporilor și altor emanațiuni infecte.

Art. 52. — Cojocarii cari lucrează piei crude (clasa III) nu se pot instala lângă apele curgătoare mai mici din susul orașelor.

Se va înlesni scurgerea apelor din stabiliment și nu se va permite stagnarea și infiltrarea lor în pământ, în curtea și în jurul cojocăriei.

Materiile organice, provenite din cârnosirea și din raderea pieilor, nu se vor lăsa să putrezească în fabrică sau în jurul ei, nici pe malul apei curgătoare, ci se vor scoate la câmp, dacă nu se întrebuințează pentru ferberea de cleiu.

Art. 53. — Fabricele de coks (clasa III) se vor supune la toate regulile prescrise la art. 64, pentru fabricele de gaz luminător.

Art. 54. — Constructiunile, edificiile în general, aflate în construcțiune (clasa I). Meșterii și intreprinzătorii lucrărilor vor veghia ca schelele să fie construite solid, ca lucrătorii să fie apărați în contra căderei după învelitoare și după schele, ca trecătorii să nu sufere prin căderea de pietre, cărămizi, lemne. Meșterii și arhitecții însărcinați cu executarea clădirei sunt răspunzători pentru stricta executare a acestei prescripțiuni. Se vor construi latrine provisorii pentru lucrători, și se vor întreține curat.

Gropile cu var stins se vor împrejmui lăsându-se numai o mică parte deschisă.

Art. 55. — Depositele de coarne, de oase, de unghii (clasa III) vor fi bine ventilate.

In cazurile speciale, când ele se află în vecinătatea imediată a stradelor și când infectă atmosfera, administrațiunile locale vor putea ordona, după avisul consiliilor de igienă publică și salubritate, desinfectarea obiectelor aflate în acele deposite.

Art. 56. — Depositele stabilimentelor pentru curățirea latrinelor, a canalelor și hasnaleor (clasa III) se vor întreține în curețenie perfectă. In această privință nu se face nici o excepțiune pentru stabilimentele cari, în locul butoaielor ordinare, se servă de mașini pneumatice.

Toate uneltele se vor spăla adesea.

Materiile extrase din latrine și din hasnale cari nu se întrebuințează pentru îngrășarea pământului, nu se vor putea deșerta de cât la locuri depărtate de locuințe și de căi de comunicațiune, destinate pentru aceasta de către admiinstrațiunea locală.

Art. 57. — Depositele serviciilor pentru depărtarea și utilisarea industrială a cadavrelor animale (clasa IV).

Cadavrele se vor depărta repede în căruțe speciale, căptușite cu table de metal și închise cu capac și se vor îngropa la adâncime de 3 metri, la locuri depărtate de locuință, de puțuri, de școale. Utilisarea industrială este permisă numai în casul când animalul n'a zăcut de o boală pentru care legea de poliție veterinară oprește jupuirea animalului. Tot stabilimentul se va întreține în curățenie perfectă. Se vor observa prescripțiunile art. 51, 52, 55, 88, 97 ale regulamentului de față.

Art. 58. — Destilăriile de alcool (de spirt) cari nu produc alcool sau rachiu, ci fac numai licoruri și alte băuturi alcoolice din alcool produs în altă parte (cl. I), pot funcționa și în centrele orașelor, cu condițiune ca să nu se țină cantități mari de alcool în locul destinat pentru vânzarea măruntă, ca să se înlăture pericolul incendierei prin păzirea strictă a precauțiunilor usitate în asemenea casuri, mai cu osebire ca eterele și esențele (oleurile eterice) să fie închise în dulapuri sau compartimente separate, de cari să nu se apropie nimeni cu lumânarea sau cu felinarul ori lampă aprinsă și ca chiar de depozitul de alcool să nu se apropie nimeni cu lumânarea liberă, ci numai cu felinarul.

Depositele mari de alcool în butoaie nu se vor tolera în casele locuite de mai multe familii.

Art. 59 — Distilării de drojdii de vin și de tescovină (clasa III); toate localitățile unde se fabrică rachiuri de tescovină, de drojdii sau cognac, precum și curtea stabilimentului și vecinătatea ei se va întreține curat; rămășițele fabricațiunei, tescovina și drojdii, cari nu servă pentru hrana de vite, se vor scoate afară din comună cel puțin la câte 3 zile.

Art. 60. — Distilăriile de petroleu, rafinăriile de petroleu, fabricele de parafină și de alte producte de petroleu (clasa IV) și depositele de petroleu distilat, se vor supune la toate prescripțiunile regulamentului special asupra fabricărei și vânzărei produselor distilațiunei petroleului; se vor lua toate precauțiunile necesare în contra incendiului și explosiunei.

Fabricele de parafină și de anilină (de colori de anilină în genere) nu se pot instala lângă ape curgătoare mai mici, în susul orașelor.

Lucrătorilor din farbricele de anilină li se vor recomanda cea mai mare curățenie, în special spălarea mânilor și a gurei înaintea mâncărei; ei vor fi opriți a mânca în ateliere.

Art. 61. — In fabricele și depositele de dinamită și aite materii explosibile, de materii detonante și fulminante, de focuri de artificii și de iarbă de pușcă (pulvere de pușcă) (clasa IV), se vor lua toat măsurile în contra explosiunei.

Lucrătorii ocupați în laboratoriu și în deposite nu vor purta încălțămite bătută cu ținte sau cu cuie de fier, fabricele mari de iarbă de pușcă și de alte materii detonante vor avea paratonere.

Depositele substanțelor fulminante și explosibile vor fi răcoroase și bine ventilate, lăzile și butoaiele se vor așeza astfel în cât să poată circula aerul între ele. In acele deposite nu se vor afla materii de la cari emană gazuri inflamabile, precum: terebentină, petroleu, etc., pardoseala depositelor va fi acoperită cu nisip.

In depositele mici, aflate în interiorul orașelor pentru comerțul în detaliu al acestor substanțe, se vor păzi asemenea precauțiuni ca ele să fie bine ventilate, ca obiectele să se păstreze în locale deosebite, separate de alte substanțe inflamabile, mai cu osebire de terebentină și de

petroleu, și ca solul localului să fie acoperit cu nisip.

Primarii urbelor și sub-prefecții plășilor vor putea precisa cantitatea maximală de pulvere de pușcă ce se poate afla în depositele din înăuntrul comunelor.

Art. 62. — Atelierele și stațiunile electrice pentru iluminarea de case și de strade (clasa I). Localele cari conțin rheostați se vor ține închise, se va opri atingerea rheostatelor în timp când curentul electric trece prin ele.

Toate părțile aparatelor cari conduc curenții electrici vor fi îmbrăcate cu învelitoare izolatoare.

La așezarea și repararea cablelor, la montarea transformatoarelor și la alte asemenea lucrări, lucrătorii vor purta, cel puțin la una din ambele mâni, mânuși de cauciuc și vor sta cu picioarele pe un mediu izolator. In localele în cari este posibil o explziune prin aprinderea de gaze ori de pulbere nu se poate așeza aparate cari se încălzesc tare sau în cari curentul se întrerupe; în asemenea locale lămpile vor fi închise ermetic cu manta de sticlă.

Art. 63. — Ferăstrae mecanice, fabricele de lemn cu depozite mari de lemn (clasa III), fără depozite mari (clasa II).

La ferăstraele circulare nu se pot întrebuința copii, ci numai lucrători în etate dela 16 ani în sus.

Ferăstraele circulare trebue să fie acoperite cu o căciulă (un aparat protector) astfel că numai o parte a ferăstrăului rămâne liberă.

Art. 64. — Atelierele și fabricele de flori artificiale vor fi bine ventilate, lucrătorii și lucrătoarele se vor povățui despre precauțiunile necesare spre prevenirea otrăvirilor, nu li se va permite a mânca și a bea în atelier, și apa se va păstra alături cu atelierul, în vase închise. In apropierea atelierului se vor afla totdeauna lighene și vase cu apă și ștergar, și lucrătorii și lucrătoarele își vor spăla mânele și gura la eșirea din atelier și înaintea mâncărei.

Art. 65. — Fabricele de gaz luminător (clasa II), nu se vor instala lângă apele curgătoare din susul orașelor.

Spălăciturile gazului (lichidele cari rezultă din spălarea gazului) se vor desinfecta, în cazul dacă li s'a dat scurgere în apele curgătoare sau pe câmp. Rezervoarele (hasnalele) pentru acele lichide vor fi impermeabile. Facerea de puțuri absorbitoare este oprită.

Administrațiunile sanitare locale vor îngriji ca gazul să fie examinat cel puțin de patru ori pe an asupra purității sale și în special asupra prezenței și a cantității de sulfur, de hidrogen și de amoniac; ca conductele gazului să fie asemenea examinate adesea, mai ales acolo unde este mai posibilă evaziunea gazului în localitățile confinate și ca publicul să fie povățuit asupra pericolului evasiunei gazului și a infecțiunei cu gaz a atmosferei închise.

In localitățile închise flacăra lampelor se va ține totdeauna la o înălțime moderată cel mult 8 cm.

Localitățile luminate cu gaz vor fi bine ventilate, mai cu osebire în partea lor superioară.

Art. 66. — Depositele de ghiață (clasa I), fabricele de ghiață artificială (clasa I). Nu se permite tăierea gheței din băltoace, bălți murdare și alte ape necurate. Ghiața artificială se va fabrica din apă curată și suprafața bucăților de ghiață se va acoperi în timpul transportului și în deposit, pentru ca să nu se depună pe dânsa diferite pulveri suspendate în atmosferă. Dacă frigul se produce prin gaz de amoniac, lucrătorii vor fi povățuiți asupra periculosității lui, apărați în contra inspirației gazului de amoniac.

Art. 67. — Gropile de nisip, de lut, de pietriș, vor fi împrejmuite. La darea permisiunei pentru deschiderea lor, administrațiunile sanitare se vor preocupa și de starea gropilor părăsite impunând proprietarilor, dela început, obligațiunea ca după părăsirea gropei, să oprească depunerea într'însa a diferitelor necurățenii și prohibând construirea de case în asemenea gropi.

Pentru umplerea gropilor părăsite, existente astăzi înăuntrul orașelor, administrațiunile locale sanitare vor lua pentru fiecare cas special, măsurile cele mai apropriate.

Art. 68. — Fabricele de hârtie (clasa III), nu se vor înființa pe apele curgătoare din susul urbelor și satelor.

Depozitele de cârpe și localitățile unde se taie și se clasifică vor fi bine ventilate.

Lichidelor necurate și accidelor diluate, rezultate din spălarea cârpelor, din macerarea lemnelor, din albirea și din colorarea masei, precum și din alte operațiuni, li se va da o astfel de scurgere, încât să nu infecte apele de băut și să nu se infiltre în solul din jurul fabricei. Se va putea prescrie înființarea de basinuri în cari lichidele necurate din fabrică vor fi decantate, neutralisate, ori purificate într'alt mod. Lucrătorii ocupați cu înălbirea cârpelor, vor fi feriți (după putință) de inspirarea gazului de chlor.

Art. 69. — Imprimerii, tipografii (clasa I). Lucrătorii se vor povățui asupra prevenirei intoxicațiunei cu plumb. Atelierele vor fi bine aerate și se vor mătura de 2 ori pe zi cu mătura udă, mobilele se vor șterge asemenea cu cârpe ude. Lucrătorii nu vor mânca și bea în ateliere, nu vor păstra în ateliere alimente și băuturi. În vecinătatea atelierilor se va afla un local cu lighene, cu vase cu apă și cu ștergare, unde lucrătorii își vor spăla mânele și gura înainte de a părăsi atelierul și înainte de a mânca sau bea.

In litografiile în cari se auresc imprimatele prin presarea lor cu pulveri metalici, lucrătorii vor fi povățuiți asupra pericolosităței inspirației acelei puveri, și se vor lua măsuri în consecință. Localul va fi bine aerat.

Art 70 — Inul și cânepa (clasa III) nu se vor muia în ape curgătoare mai mici din susul orașelor și satelor.

Apelor în cari s'a muiat inul și cânepa nu se va da scurgere în ape curgătoare mai mici din

susul satelor și orașelor. Apele stătătoare în cari s'a muiat in și cânepă se vor îngrădi.

Art 71 — Fabricele de lumânări de ceară (clasa I) Mangalele prin cari se întreține ceara la temperatura necesară pentru ca să rămână fluidă, se vor afla în raport cu un coș (horn) care trage bine.

Fabricanții de lumânări de ceară vor prepara fitilul lumânărilor de ceară în acelaș mod cum se prepară fitilul lumânărilor de stearină, impregnându-l cu substanțe cari înlesnesc oxidarea lui, și anume:

Se vor lua 5 kilograme fitil, crud, compus fiecare fitil din 40—50 fire, și se vor înmuia 15 minute în una din următoarele soluțiuni compuse din:

25 litri apă destilată sau apă de ploaie filtrată, în care se dizolvă:

Fosfat de amoniu 300 grame;

Acid boric, 300 grame:

Acid azotic de densitatea 45° Baumè, 300 grame.

Sau 25 litri apă destilată sau de ploaie, filtrată în care se dizolvă:

Fosfat de amoniu, 200 grame;

Sulfat de amoniu, 200 grame;

Acid azotic, 200 grame

Acid boric, 300 grame.

După ce fitilul stă 15 minute în una din aceste soluțiuni se va scoate, se va stoarce, se va usca și apoi se va întrebuința la fabricațiunea lumânărilor.

Aceste metode se pot înlocui prin impregnarea fitilului cu alte substanțe cari au acelaș efect și nu sunt vătămătoare sănătăței.

Este interzis fabricanților de a amesteca materiile prime din cari se fac lumânările (a cerei, parafinei, ceresinei) cu colofoniu și cu alte resine; iar materiile prime întrebuințate să fie purificate (rafinate).

Lumânările de ceară, cari nu sunt confecționate din ceară curată, nici din parafină, stearină, din ceară amestecată cu parafină ori stearină, sau cu alte substanțe inofensive, ca ceresină, ceară japonică, să se vânză cu adevăratul nume, cu însemnare (cu etichete) care să declare adevărata lor compozițiune.

Este asemenea oprit a se colora lumânările cu chinovar (cinobar) și cu colori de arsen.

Art. 72. — In fabricele de lumânări de seu (clasa III) depositele de seu vor fi bine ventilate.

Jumările ce rămân după topirea seului se vor scoate la câmp în stare proaspătă înainte de a se descompune.

Apele necurate nu vor stagna în stabilimente și în jurul lor.

In cazuri speciale, când vecinătatea imediată a fabricei este populată și când se infectă atmosfera prin vapori emanați la topirea seului necurat, administrațiunile sanitare locale, după avizul consiliilor de igienă publică și salubritate, vor putea impune fabricanților construirea de coșuri înalte d'asupra cazanelor.

Fabricele de lumânări de seu existente de mai înainte în intrul orașelor, și cari dispun de localități curate, bine ventilate, și de curți pavate se vor putea tolera, cu condițiunea ca să se serve numai de seu curat de zalhanale (de seu topit în altă parte) și ca să nu se topească în fabrică seu crud.

Art. 73. — Fabricele de lumânări de stearină (clasa III) vor fi supuse la regulile prescrise pentru fabricele de lumânări de seu (art. 72).

Afară de aceasta, nu se va permite să se scurgă din fabrică acide minerale (dilute) înaintea neutralizărei lor prin calce.

Se oprește adăogirea acidului arsenios la stearină.

Art. 74. — Măcelăriile din orașe (clasa I) vor fi supuse la inspecțiuni zilnice din partea organelor sanitare.

Nu este necesar ca toate măcelăriile unui oraș să fie aglomerate în grupe, în unul sau în câteva locuri, ci se va putea permite instalașului, dacă administrația comunală o va găsi rea de măcelării izolate în toate părțile orașului.

În măcelării se va aduce numai carne curată, dela vite tăiate la abatorul comunal. Nu este permis a se aduce la măcelării și în hale piei și coarne, și a se curăța acolo mațele și burtele, ci aceste operațiuni se vor face la abatoriu.

Măcelăriile vor fi bine aerate și pavate cu o inclinațiune suficientă ca să înlesnească spălarea pavagiului și scurgerea lichidelor.

Seul adunat de măcelari se va scoate de acolo înainte de a se descompune.

Toate persoanele ocupate în măcelărie vor avea șorțuri curate.

Carele cari conduc carne dela abatorii vor fi acoperite cu o pânză curată, și se vor spăla adesea.

Art. 75. — Manganeriile (clasa II) sunt de două feluri, adică stabilimente cari cresc gogoși de mătase și cari produc numai sămânța din gogoși de mătase (ouă); cele dintâi reclamă o priveghiare sanitară mai strictă, mai cu deosebire în timpurile când sunt bănuiți de epizootie vermii de mătase.

Toate localitățile stabilimentului vor fi bine ventilate.

Excrementele și cadavrele vermilor se vor depărta din stabiliment în toate zilele, și se vor transporta afară din comună.

Art. 76 — Mașinile agricole cu motor mecanic (clasa I). Lucrătorii vor fi povățuiți ca să se ferească de a fi apucați de roatele și de curelele mașinilor în funcțiune; roatele cu dinți se vor acoperi cu căciulă (cu manta de tinechea), astfel încât dinții roatelor să nu se poată atinge cu mâna. La mașinile cu cari se taie nutrețul, cuțitele mașinei vor fi acoperite sau separate printr'o scândură dela locul pe unde se introduce nutrețul, pentru ca mâna lucrătorului să nu fie apucată de cilindru sau de cuțit.

La mașinele agricole, cari nu sunt puse în mișcare prin vapori, se vor păzi toate prescripțiunile art. 77.

Art. 77. — **Stabilimentele industriale cari au mașini cu vapor, sunt considerate ca stabili-**

mente insalubre de clasa I, afară de cazul când ele prin natura industriei, sunt supuse la măsurile prescrise pentru cele de clasa II, III și IV.

Proprietarii stabilimentelor vor lua măsuri asigurătoare în contra incendiilor și în contra exploziunilor mașinilor cu vapori.

Fumul mașinelor cu vapori, aflate în întrul comunelor, se va scoate prin coșuri înalte.

Fiecare mașină cu vapori, va avea un monometru.

Cazanul cu toate accesoriile se va examina cel puțin odată pe an de un inginer competinte, sub responsabilitatea fabricantului.

Fiecare cazan de aburi trebue să aibă un ventil de siguranță, cazanele mari, 2 ventile și 2 aparate pentru recunoașterea nivelului apei în cazan, cari aparate vor comunica direct cu cazanul.

Nivelul apei din cazan nu se va lăsa să cadă mai jos decât cel mult 10 cm. d'asupra liniei focului; la cazane mobile (transportabile), nivelul apei va merge destul de sus pentru ca toată suprafața cazanului expusă focului să fie deajuns acoperite de apă.

Pentru încălzirea, îngrijirea și privighiarea cazanelor mașinelor cu vapori se vor întrebuința numai lucrători adulți, în etate de cel puțin 18 ani, cari posedă cunoștințele practice necesare. Cazanul și mașina cu vapori vor fi în timpul funcționărei lor privegheate de un mașinist familiarizat cu aceste lucrări și nu vor rămâne nici un moment lipsite de această privighiare. Mașinistul va îngriji ca cazanul să fie totdeauna de ajuns umplut cu apă.

Art. 78. — Fabricele de coarde de mațe, spălătoriile de mațe și, în genere, stabilimentele cari spală mațele sau cari le supune la macerațiune (clasa III), nu se pot tolera pe ape curgătoare mici în susul orașelor.

Se va impune stabilimentelor curățenie scrupuloasă: toate părțile fabricei vor fi pavate impermeabil, pereții vor fi îmbrăcați cu ciment până la înălțimea de 1 m. 50.

In cazuri speciale, administrațiunea locală, după avizul consiliului de igienă publică și salubritate, poate ordona fabricanților ca să adauge ape de macerațiune chlorur de calciu sau clorid de sodă.

Art. 79. — Menageriile ambulante (clasa I) se vor instala numai pe piețe mari și nici de cum in strade strimte.

Li se va impune curățenie scrupuloasă, spălarea frecuentă a coliviilor și transportarea zilnică a escrementelor la un loc depărtat din oraș.

Coliviile animalelor feroce vor fi construite solid, din material resistent.

Art. 80. — Fabricele de obiecte de metal în general (clasa II). La curățirea obiectelor de alamă prin acid azotic, lucrătorii se vor povățui că inspirarea vaporilor nitroși pot produce boale grave ale căilor respiratorii, se vor lua măsuri în consecință; lucrările respective se vor executa în aer liber sau în locale bine aerate, înzestrate cu coș care trage bine.

La poleirea obiectelor de fer și la producerea imitațiunilor de bronz, localul se umple cu pulvere de aramă; se vor lua măsuri preventive în contra intoxicațiunei cuprice prin aerarea perfectă a localului.

La curățirea tinichelelor prin muiarea lor în acide minerale concentrate, lucrătorii vor fi povățuiți că vaporii acizi, cari es din putinele cu acide, vatămă ochii și căile respiratorii, acele putine vor fi așezate dedesubtul unui coș care trage bine.

Lucrătorii cari lucrează la căldură mare iradiantă, precum fochiștii, lăcătușii, ferarii, turnătorii de fer și alții, vor avea în timpul lucrului capul acoperit cu scufe de pânză muiată în apă. După câte două ore de lucru li se va acorda un repaos de 10 minute, care repaus va face parte din orele de lucru.

Art. 81. — Fabricele de uleiuri grase vegetale (uleiuri clasa II) nu se pot instala pe apele curgătoare din susul orașelor.

Toate localitățile fabricei vor fi bine aerate și bine pavate.

Apelor necurate se va da o scurgere perfectă din fabrică.

Art. 82. — In fabricele de oțet, care produc oțet din alcool, vin, bere sau rachiu (calsa I), se va da scurgere repede spălăciturilor vaselor și nu se va permite stagnarea acelor lichide în curtea fabricei și în jurul ei.

Fabricele cari produc oțet din cereale, cartofi, sfecle (clasa II), se vor supune acelorași reguli ca povernele de rachiu și de alcool.

Ele nu se vor instala lângă apele curgătoare din susul orașelor.

Borhotul nu va stagna în curte, dacă el nu servă ca nutreț pentru vite, se va scoate la câmp în stare proaspătă înainte de a se descompune.

Art. 83. — Fabricele de obiecte de pământ (de lut copt de argilă), precum oale și obiecte de olărie în general olane, sobe de teracotă (clasa III), dacă gropile de lut se află pe terenul fabricei sau în vecinătatea ei imediată (clasa IV).

Pentru fabricarea de oale se va întrebuința argilă bogată în silicat de aluminium, care suportă o temperatură mai ridicată și o cantitate mică de substanțe topitoare („fondante" oxizi sau carbonați), și nisip sărac în carbonat de calciu; cuptorul va fi bine construit, pentru ca să se încălzească bine, fără risipă de combustibil. Olarii vor fi povățuiți că oalele arse la o temperatură mai joasă sunt vătămătoare sănătăței, din cauza smalțului netopit, nevitrificat, netransformat în sticlă și că pentru a produce oale bune, ele trebuesc să se ardă la o temperatură mai înaltă decât se face obișnuit și să se smălțuiască cu o cantitate mai mică de oxid de plumb sau de carbonat de plumb.

Se vor mai povățui olarii asupra calităților toxice ale materialului întrebuințat pentru smălțuiri și asupra precauțiunilor de luat la pisarea lui și la alte manipulațiuni.

Nu se vor admite ca bune, oale și alte vase de pământ ars smălțuit, dacă după ce s'a fert în

ele oțet timp de o jumătate de oră, acel oțet conține plumb.

Art. 84. — Depositele de pastramă (calasa I).

Locurile unde se spală pastrama (calsa III).

Fabricele de pastramă, zahanalele, clasa IV.

Depositele de pastramă vor fi bine aerate. Spălarea pastramei în piețele și stradele publice și în intrul orașului este oprită.

Nu se va putea fabrica pastramă în case particulare și la măceláriile din orașe și numai în zalhanale și abatorii.

In comunele rurale se va putea face pastramă și în casele particulare dintr'o singură vită, sub condițiunile prevăzute în regulamentul de poliție sanitară veterinară.

Art. 85. — In fabricele de pălării, de pâslă, unde se lucrează, se fierbe se colorează pâsla (clasa II), depositele de piei crude vor fi bine ventilate. Dacă se află fabrica înăuntrul orașului nu se vor tolera pe lângă dânsa depozite mai mari de piei.

Spălăciturilor și tuturor fluidelor toxice din stabiliment nu se va da scurgere în gârle mici din susul orașelor, ci în canale publice sau în hasnale speciale, bine căptușite (impermeabile), cazanele și căldările din cari emană vapori de acid subazotic, de acid sufuros, de arsen sau de mercur , se vor afla sub coșuri cari trag bine.

Baterea pieilor, tăierea lor, tăiarea părului și toate operațiunile cari dau loc la desvoltarea de pulbere se vor face în aer liber, în curte sau într'un șopron deschis.

Tot stabilimentul se va ține curat.

Se vor povățui lucrătorii că sănătatea lor este amenințată dacă dorm, mănâncă și cântă în laboratorii, și li se vor recomanda a nu vorbi la lucru.

Art. 86. — Fabricele de pergament, țiplă (clasa III), nu se vor înființa lângă apele curgătoare din susul urbelor și satelor.

Toate localitățile fabricei vor fi pavate sau pardosite.

Substanțele luate de pe piei prin cârnosire nu se vor lăsa să putrezească în stabiliment, ci se vor scoate înainte de a fi descompuse și se vor transporta în fabricele de cleiu sau la câmp.

Se va opri stagnarea lichidelor necurate în stabiliment și în jurul lui.

Administrațiunile sanitare vor putea ordona spălarea periodică a pardoselei, a pereților interiori ai fabricei și a pavajului curței cu o soluțiune de chlorur de calciu.

Art. 87. — Fabricile de perii, fără spălătorii de păr (clasa I), cu spălătorii de păr de porc (clasa II).

Fabricile de perii aflate în centrul orașelor se vor servi numai cu păr curățat în altă parte.

Curățirea părului prin macerațiune, spălarea lui cu lichide alcaline și colorarea lui nu se pot face decât la marginea orașelor.

Lichidelor necurate, resultate din macerarea și din spălarea părului se va da scurgere repede în canale publice sau în apele curgătoare din josul orașelor sau în hasnale speciale, din cari vor fi scoase cu butoaie.

Art. 88. — Pescăriile sunt de două feluri, adică : pescării pentru vânzarea peștelui proaspăt și sărat (clasa I), și pescării pentru sărarea peștelui sărat (clasa III).

Pescăriile de amândouă felurile vor avea un pavagiu impermeabil, bine nivelat și apă în abundență pentru spălarea frecuentă a pavagiului.

Toate localitățile în cari se conservă peștele sărat vor fi bine ventilate și pardosite într'un mod impermeabil.

Pescăriile pentru sărarea și spălarea peștelui sărat nu se vor afla lângă apele curgătoare în susul orașelor.

Art. 89. — Depositele de piei crude, proaspete sau uscate ori sărate, neargăsite (casla III) vor fi bine ventilate.

Art 90. — Pieptănării, fabricele de piepteni și de alte obiecte de corn și de os (clasa I).

Lichidele necurate, resultate din fabricele de piepteni, din macerarea și din colorarea coarnelor, nu se scurge în ape curgătoare mai mici din susul orașelor.

Asemenea se va opri infiltrarea acestor lichide în pământ.

Art. 91. — Pivele, în cari se bat stofele de lână (clasa III), precum abaua, dimia, postavul, păturile, udându-se cu urină sau cu alte substanțe amoniacale, nu se vor instala pe ape curgătoare din susul orașelor și al satelor.

Lichidelor necurate se va da o scurgere perfectă.

Art. 92. — Povernele, velnițele, fabricele de alcool (clasa IV) nu se vor instala pe apele curgătoare din susul comunelor.

Borhotul nu va rămâne în stabiliment până când începe a se descompune, ci dacă nu se intrebuințează ca nutreț pentru vite, în stare proaspătă, se va scoate la câmp, departe de locuințe și de drumuri.

Este cu totul oprit a se vărsa borhotul și urina vitelor în ape curgătoare, și în șanțurile aflate pe marginile drumurilor și a șoselelor. Băligarele se vor scoate regulat la câmp.

Art. 93. — Fabricele de zahăr (clasa IV) nu se vor înființa pe ape curgătoare în susul orașelor și satelor.

Se va opri infiltrarea lichidelor necurate în pământ. Residurile fabricațiunei se vor scoate din fabrică înainte de a fi descompuse.

In fabricele cari lucrează cu roate centrifuge (cu mașine centrifuge) supraveghietorul ori maestrul va instrui pe lucrătorii intrați din nou despre pericolul la care se expun când încarcă coșul centrifug cu o cantitate de masă zaharoasă mai mare decât încape, ori când bagă mâna în coșul centrifug aflat în rotațiune.

Art. 94. — In săpunării (clasa III) toate localitățile vor fi bine pavate și aerate. Pereții vor fi cimentați până la înălțimea de 1 m. 50.

D'asupra cazanelor deschise se vor afla coșuri înalte.

Se va opri infiltrarea lichidelor necurate în pământ.

Residuele solide ale fabricațiunei se vor scoate

la câmp in toate zilele, residuele lichide şi lăturile se vor decanta şi neutraliza înainte de a se vărsa în canale sau în apele curgătoare.

Art. 95. — Depozitele de seu crud, netopit, sărat şi nesărat (clasa III) vor fi bine ventilate.

Art. 96. — Spălătorile industriale de rufe, de albituri, de pânzeturi (clasa II) nu se vor instala lângă ape curgătoare din susul oraşelor.

Se va opri infiltrarea apelor necurate în pământ.

Toate localităţile spălătoriei vor fi pavate.

Art. 97. — Spălătoriile de lână (clasa III) nu se vor instala lângă ape curgătoare din susul oraşelor.

Depozitele de lână vor fi bine ventilate.

Art. 98.— Tăbăcăriile şi argăsitoriile (clasa III) nu se vor instala lângă ape curgătoare din susul oraşelor şi satelor.

Toate localităţile stabilimentuliu, precum şi curţile, vor fi bine pavate şi se vor întreţine în curăţeniea cea mai mare, pereţii vor fi cimentaţi până la inălţimea de 1 m. 50.

Residuele solide ale fabricaţiunei se vor depărta din stabiliment in toate zilele, scoţându-se la câmp acele dintre ele cari nu pot servi pentru fabircarea de cleiu. Residuele lichide şi lăturile se vor neutraliza şi decanta înainte de a se vărsa in canale ori in apele curgătoare.

Gropile pentru argăsirea pieilor vor fi, după putinţă, impermiabile şi închise cu capace.

Malurile râurilor şi gârlelor, în dreptul tăbăcăriilor, se vor menţine în curăţenie perfectă.

In tăbăcăriile în cari se întrebuinţează arsen, meşterul va ţine închis preparatul de arsen şi îl va amesteca singru cu lapte de calce.

Lucrătorii se vor povăţui asupra infecţiunei posibile prin pieile vitelor cari au zăcut de dalac, mai ales prin pieile exotice, şi lucrătorii cari au lezinui la mâni vor lua precauţiunile necesare .

Art. 99. — Fabricele de tutun, de ţigări, de tabac (clasa II) vor fi bine ventilate şi vor avea aparate sugătoare (exhausteri) pentru depărtarea prafului.

Art. 100.— Zalhanalele (clasa IV) nu se vor înfiinţa lângă ape curgătoare din susul oraşelor şi satelor, nici lângă ape prea mici ce seacă cu desăvârşire vara şi toamna, nici pe torente intermitente de munte, cari conţin apă numai după ploi.

Fiecare zalhana va fi împrejmuită; curtea ei va fi spaţioasă şi nivelată; partea curţei destinată pentru tăierea şi jupuirea vitelor va fi bine pavată, cu povârnişuri spre apă, va avea un şanţ de scurgere, pavat.

Vitele se vor înjunghia numai pe podlu aflat r'asupra apei curgătoare şi astfel ca malurile ei să rămână curate.

D'asupra cazanelor se vor afla coşuri speciale pentru eşirea vaporilor.

Toate depozitele de piei sau oase, coarne, unghii, pastramă, etc., vor fi bine ventilate.

Tot stabilimentul se va ţine în curăţenia cea mai mare posibilă, escrementele vitelor, conţinutul maţelor şi al burţilor, precum şi alte substanţe organice netrebuincioase, se vor ridica in toate zilele şi se vor scoate la câmp; locurile unde se înjunghie, se tae şi se jupoaie vitele şi şenţuleţul care conduce sângele în apa curgătoare se vor spăla în toate zilele, toată curtea se va mătura în fiecare zi şi pardoseala din toate părţile zalhanalei se va spăla cel puţin o dată pe săpătâmnă.

Ooasele cari nu se intrebuinţează pentru scopuri industirale, se vor îngropa la câmp.

Albia apei curgătoare, în dreptul zalhanalei, se va menţine curată şi în adâncimea normală de către proprietarul zalhanalei.

Nu se va tăia în zalhanale nicio vită care nu va fi revizuită şi înfierată de către veterinarul respectiv (de judeţ, de oraş, sau de plasă), cel mult 10 zile înaintea tăierei.

TITLUL V

Măsuri restrictive

Art. 101. — Contravenţiunile în contra prescripţiunilor prezentului regulament, se vor pedepsi pentru prima oară cu o amendă de 10-–100 lei, pentru a doua oară cu o amendă dela 50—500 lei şi pentru a treia oară cu închiderea stabilimentului pentru un timp timitat, conform art. 146 din legea sanitară.[1])

Art. 102. — Prefecţii de judeţe şi primarii oraşelor capitale de judeţ, fiecare în raza sa, vor putea închide pentru totdeauna un stabiliment industiral care s'a deschis în contra prescripţinuilor regulamentului de faţă şi pentru un timp limitat, dela 1 până la 30 zile, un stabiliment indutsrial al cărui proprietar sau diriginte, după invitarea ce i s'a făcut şi după trecerea termenului de apel în contra deciziunei respective, n'a îndeplinit măsurile igienice dictate de administraţiunea competentă, în virtutea prezentului regulament.

Asemenea cazuri se vor aduce regulat la cunoştinţa ministerului de interne.

Legea relativă la măsurile de siguranţă pentru cazane, maşini, instalaţiuni mecanice şi electrice, precum şi la măsurile igienice din stabilimentele industriale

(M. O. No. 253 din 12 febr. 1910).

Art. 1. — Măsurile de siguranţă pentru cazane, maşini, instalaţiuni mecanice şi electrice, precum şi măsurile igienice, sunt supuse legii de faţă şi se execută de către ministerul de industrie şi comerţ.

Art. 2. — Proprietarul oricărei istalaţiuni nu o va putea pune în funcţiune sau exploatare fără o autorizaţie dată de organele ministerului de

---

1) A se vedea art. 339 şi urm. din l. sanitară.

industrie și comerț, în urma unei examinări și încercări prealabile.

Dacă această autorizație nu e aprobată în timp de 15 zile dela prezentarea cererei, proprietarul va putea pune instalațiile în mișcare.

Aceste instalațiuni vor mai fi supuse, în ce privește întreținerea, buna funcționare și măsurile igienice, la supraveghere și control.

Controlul și supravegherea instalațiilor cari aparțin autorităților se vor face de către agenții lor respectivi, dar măsurile trebuesc executate în conformitate cu aceste prescripțiuni de siguranță și igienă

Aceste autorități vor fi obligate a trimite în fiecare an ministerului de industrie și comerț datele statistice.

Art. 3. — Serviciul de supraveghere și control se va face de ministerul de industrie și comerț prin direcțiunea industriei.

Verificările, examinările și controlul se vor face :

1. Prin inspectorii industriali aparținând direcțiunii industriei.

Instalațiunile miniere de sub controlul direcției miniere se vor face prin inginerii regionali și guarzii săi de mine.

2. Prin asociațiuni formate de inginerii români sau de proprietarii unor asemenea instalațiuni și cari dau probe serioase de o supraveghere conștiincioasă.

4. Prin medicii de circumscripție, medicii de orașe, de plasă sau de județ, după cum fabrica este în județ sau în oraș.

Agenții vor face rapoarte detaliate de vizitele lor și vor dresa procese verbale de contravențiuni, făcând dovadă în justiție până la proba contrarie. Un exemplar din procesele-verbale se va trimite procurorului respectiv, iar altul contravenientului. Inspectorii ministerului de industrie vor avea dreptul să oprească funcționarea unui aparat, când îl vor crede periculos siguranței; aceasta numai în cazul când hotărîrea lor a fost aprobată de comisia centrală de control industrial.

Art. 4. — Se institue o comisiune permanentă, denumită „Comisiunea centrală de control industrial", care își va da avizul asupra diferitelor lucrări și constatări relativ la siguranța și igiena și asupra numirii delegaților.

Legea privind verificarea și controlul măsurilor de siguranță pentru cazane, mașini și instalațiuni mecanice și electrice

(M. O. No. 90 din 25 apr. 1928).

Art. 1. — Verificarea și controlul măsurilor de siguranță pentru cazane, mașini și instalațiuni mecanice și electrice, se va face de ministerul Industriei și comerțului prin direcțiunea energiei [1]), în conformitate cu dispozițiunile „Legii relativă la măsurile de siguranță pentru cazane mașini, instalațiuni mecanice și electrice, precum și la măsurile igienice, din stabilimentele industriale din 10 Februarie 1910, publicată în Monitorul Oficial Nr. 235 din 12 Februarie 1910.

Aplicarea măsurilor igienice din stabilimentele industriale se va face de ministerul Muncii Cooperației și Asigurărilor Sociale [2]).

Art. 2. — Dispozițiunile „legii asupra măsurilor de siguranță pentru cazane, mașini, instalațiuni mecanice și electrice, precum și la măsurile igienice din stabilimentele industriale, publicată în monitorul oficial Nr. 253 din 12 Fevruarie 1910, vor fi aplicate pe întreg teritoriul țării.

Art. 3. — Toate dispozițiile cuprinse în lege, regulamente, deciziuni ministeriale, ordonanțe, etc., contrare celor din prezenta lege, sunt și rămân abrogate.

Regulamentul pentru aplicarea art. 73 din legea sanitară relativ la depozitarea, vinderea și transportarea petroleului brut și a derivatelor lui [3])

(D. R. No. 3586 din 12 aug. 1922, M. O. No. 120 din 2 septembrie 1922).

Art. 1. — Depozitele de petroleu brut (țițel) și derivatele lui, oricare ar fi întrebuințarea lor, sunt supuse dispozițiilor acestui regulament.

Tot în prevederile acestui regulament intră transportul și vânzarea petroleului și a derivatelor lui.

Grupare

Art. 2. — Petrolul brut și derivatele lui, după gradul lor de inflamabilitate, se împart în trei grupe :

---

1) Prin Decizia Minist. Nr. 24521 publicată în M. O. Nr 56 din 9 martie 1929, s'a decis „să se autorize asociația proprietarilor de cazane, mașini, instalațiuni mecanice și electrice (A. P. C.), cu sediul în București, să exercite pe întreg teritoriul țării supravegherea și controlul cazanelor și în general al tuturor mașinilor și instalațiunilor mecanice și electrice, aparținând membrilor ei, din punct de vedere al siguranței și exploatarea lor.

Personalul technic de care se va servi această asociație pentru a executa reviziile și operațiunile de verificare corespunzătoare, va trebui să fie recrutat, în baza unei confirmări a ministerului de Industrie și comerț, numai din ingineri cetățeni români și diplomați ai școalelor tehnice superioare din țară sau din străinătate recunoscute de Statul Român și având o practică industrială de cel puțin un an".

2) Astăzi Ministerul M. S. și O. S.

3) Acest regulament a rămas în vigoare și se aplică pe baza art. 339 l. sanitară în toate dispozițiile cari nu contrazic legea sanitară actuală.

a) Grupul I, cuprinde substanțe al cărui punct de inflamabilitate este sub 25 gr., ca: ethere petrolice, gazelină, ligroină, benzină, țiței brut, etc.;

b) Grupa II, cuprinde produse al căror punct de inflamabilitate e cuprins între 23 gr. și 100 gr. ca : petroleul sau gazul reglementar lampant;

c) Grupa III, cuprinde produse riziduare ca: oleiurile grele de petrol, cari se aprind la o temperatură de peste 100 gr.

Art. 3. — Gradul de inflamabilitate al lichidelor inflamabile și prin urmare, așezarea acestor substanțe într'una sau alta din aceste grupe se va stabili de către laboratoarele Statului sau ale comunei.

Autorizări, rezolvirea și valabilitatea lor

Art. 4. — Depozitele de petrol și derivate sunt permise, adică se pot instala și exploata numai în baza unei autorizațiuni speciale obținută, în capitalele de județ dela primărie, iar pentru celelalte comune dela prefectură.

Art. 5. — Pentru a se obține această autorizațiune se va adresa prefecturii sau primăriei o cerere care va cuprinde următoarele:

a) Adresa și numele petiționarului;

b) Locul unde se va face depizitarea țițeiului sau derivatelor lui;

c) Natura acestora;

d) Cantitatea lor;

e) Intreținerea lor;

f) Planul de situație ori schiță al terenului și clădirile aflate pe acest teren, al vecinătăților, precum și planul detaliat al clădirilor destinate pentru depozitare;

g) Un certificat de constatare a resistenții rezervoarelor.

Art. 6. — Primăria sau prefectura nu va da curs cererilor cari nu se vor conforma articolului precedent.

Art. 7. — O comisiune aleasă de consiliul de igienă, compusă dintr'un medic, un chimist sau farmacist și un inginer sau arhitect din serviciul tehnic, desemnat de consiliul de igienă, va face constatare la fața locului, va controla exactitatea cererii, adică dacă este făcută în conformitate cu art. 5, și va înainta referatul serviciului sanitar al comunei sau al județului.

Art. 8. — Numai după aprobarea consiliului de igienă prefectura sau primăria va elibera autorizația cerută.

Art. 9. — Această autorizațiune este valabilă în ce privește punctele arătate în cerere și pentru acele ce se va stabili eventual de căre consiliul de igienă.

Art. 10. — Pentru orice schimbare în construcțiunea depozitului, în felul și cantitatea produselor, înfine, pentru orice dispozițiune specială, petețioinarul va trebui să anunțe primăria sau prefectura, printr'o cerere, iar consiliul de igienă va decide de urmare.

Transmiterea instalațiunilor se va face cunoscut de asemenea primăriei sau prefecturii, cari vor încunoștiința la rândul lor consiliul de igienă.

Art. 11. — Orice autorizațiune rămâne anulată dacă funcționarea instanțiunii n'a început în termen de un an dela data eliberării ei, cum și dacă a contravenit punctelor menționate în cerere și aprobate în principu de consiliul de igienă industrială.

Art. 12. — Pentru siguranța generală și interesul sănătății publice, duuă avizul consiliului de igienă, primăria sau prefectura va putea impune, în cazuri excepționale, orice alte condițiuni neprevăzute în acest regulament.

Clasificarea depozitelor

Art. 13. — Se consideră ca industrii insalubre de clasa I depozitele în cari cantitățile de substanțe inflamabile admise vor fi:

Pentru grupa I, dela 100—500 litri în depozitele parter și până la 2.500 în depozitele subsol.

Pentru grupa II, dela 200—1.000 în depozitele parter și până la 4.000 în depozitele subsol.

Pentru grupa III, 10.00 în depozitele parter și până la 20.000 în depozitele subsol.

Aceste depozite se pot așeza în orice parte a urbelor și satelor, în afară de depozitele de vânzare, cari nu sunt permise pe arterele centrale și aglomerate, ca: bulevarde centrale, piețe publice, strade înguste, arterele mari comerciale, strade cu edificii publice însemnate.

Se consideră ca industrii de clasa II aceleași depozite în cari cantitățile sustanțelor inflamabile vor fi:

Pentru grupa I, până la 1.000 litri în depozite parter si până la 5.000 in depozite subsol

Pentru grupa II, până la 2.000 în depozite parte și până la 8.000 în depozite subsol.

Pentru grupa III, până la 15.000 în depozite parter și până la 20.000 în depozite subsol

Aceste depozite se pot așeza oriunde, afară de depozitele de vânzare, cari sunt permise în părțile mai depărtate de centru, ținându-se seamă și aci de arterele principale și centrele cu aglomerări.

Se consideră ca industrie de clasa III depozitele în cari cantitățile de substanțe inflamabile admise vor fi:

Pentru grupa I. în depozitele parter până la 2.000 litri și până la 10.000 în depozitele subsol.

Pentru grupa II, până la 4.000 în depozitele parter și până la 15.000 în depozitele subsol.

Pentru grupa III până la 20.000 în depozitele parter și până la 30.000 în depozitele subsol.

Aceste depozite se pot așeza în părțile marginașe ale urbanelor și satelor.

Se consideră industrii insalubre de clasa IV depozitele cari pot conține cantități mai mari ca acele fixate pentru depozitele considerate ca industrii de clasa III

Aceste depozite se vor așeza, conform art. 33 din regulamentul industriilor insalubre, la 1 km. de raza orașelor și satelor.

Art. 14. — In depozitele mixte, adică cari ar conține și substanțe din grupa I și II, cantită-

țiile depozitate vor fi pe jumătate din fiecare produs prevăzut la art 13.

Art. 15. — Depozitele de benzină din subsol [1]), din interiorul orașelor și satelor depe lângă autogaraje, ateliere, fabrici precum și depozitele de vânzare, vor putea depozita substanțe din grupa I în cantități de patru ori mai mari ca acele admise pentru depozitele considerate ca industrii de clasa I, de trei ori mai mari ca acele admise pentru depozitele considerate ca industrii de clasa III (art. 13), dacă pentru prevenirea accidentelor (explozii, incendii) aceste depozite subsol vor fi prevăzute cu aparate de siguranță, cu aparatele Martini, Dabig sau alte asemănătoare, cari să *izoleze* substanțele din grupa I de aerul exterior, printr'un gaz neinflamabil ca: acid carbonic, azot, etc.

Aceste aparate vor fi verificate de serviciul tehnic comunal sau județean înainte și după instalarea lor

Construcția depozitelor pentru înmagazinarea petroleului și derivatelor lui

(Grupa I și II)

Art. 16. — Depozitele de orice fel de substanțe din grupa I și II se vor construi fie deasupra solului, fie de preferință în pământ. In aceste depozite substanțele inflamabile se vor păstra în bidoane, în butoaie sau cisterne metalice și ermetic închise. Cisternele vor fi prevăzute cu găuri cu ghivent pentru înșurubarea tuburilor de încărcare și descărcare.

Nu este permisă locuința deasupra depozitelor conținând substanțe din grupa I în cantități de 100 litri în sus și din grupa II dela 200 litri în sus.

A. *Construcția depozitelor parter*

Depozitele parter din centrul orașelor și satelor trebuiesc construite după cum urmează .

a) Pereții vor fi de zid masiv (sau de tablă) având grosime de cel puțin 0,42 cm., înălțimea de 2,60 și tencuiți în interior și exterior cu ciment, acești pereți pot fi construiți și de tablă groasă de 5 mm;

b) Acoperișul va fi de țiglă, eternit, ardezie sau alte materii asemănătoare și neinflamabile așezate pe schelet metalic ;

c) Pardoseala va fi de beton, puțin escavată, formând prag spre ușe ;

d) Ușa depozitului așezată în spre nord va fi de lemn tare, văpsită în alb, va trebui să se închidă ermetic și să se deschidă la exterior ;

e) In caz când va fi nevoie de ferestre, vor fi fixe. Ele se vor așeza la înălțime de 1.50 cm., și nu vor da spre miazăzi ;

f) Coșurile de ventilație vor începe dela tavan și vor depăși cu un metru clădirile învecinate ;

g) Dimensiunile depozitului trebuie să permită controlul rezervorilor de jur împrejur.

h) Distanțele acestui fel de depozit, de stradă, clădiri și vecinătăți, vor fi fixate de consiliul de igienă, potrivit cu situația locului și ținând seamă de pericolul ce ar rezulta pentru vecini;

i) Depozitele parter din afară de raza orașului (clasa IV) vor fi construite din tablă metalică (cisterne, cazane) groase, ermetic închise, având guri de încărcare și descărcare.

B. *Construcția depozitelor subsol*

Depozitele sub nivelul terenului trebuiesc construite după cum urmează:

a) Substanțele inflamabile vor fi depozitate în cisterne construite din tablă groasă bine încheiate ca să nu permită nici o scurgere. Un certificat constatând că rezervorul rezistă unei presiuni de trei atm., se va alătura la cererea de autorizare. Rezervorul va fi așezat la 50 ctm cel puțin sub nivelul terenului.

Se vor lua precauțiuni ca acest rezervoriu să fie prevăzut contra oxidațiunii.

b) Rezervoarele vor fi așezate in construcții subsol clădite după cum urmează :

1. Pereții vor fi de zid masiv, vor fi tencuiți în interior cu mortar de ciment sau var hidraulic;

2. Pardoseala va fi de beton, de o grosime de 10— 15 cm., construcția astfel zidită va fi închisă cu o boltă continuă, solidă, groasă și rezistentă la foc. Deschizăturile pentru pătrunderea în construcție se vor închide prin capace metalice, bine încheiate, dimensiunea construcției zidită, trebue să fie așa încât între pereții aceștia și aceia ai rezervorului să existe un spațiu liber de 0,65 cm., în lături, iar în fund 0,60 cm., pentru ca cisterna așezată pe schelă să poată fi vizitată în toate părțile și reparată în caz de stricăciune ;

Acest spațiu se poate umple complet cu pământ sau nisip care va acoperi cisterna cu un strat de cel puțin 0,50 cm.

In acest caz un tub de control plecând din fundul construcției prevăzut cu un aparat apropiat, va servi la constatarea degajării vaporilor, în cazul unei eventuale stricări a rezervorului.

3. Coșul de ventilație va întrece cu un metru casele vecine.

4. Distanțele depozitului de clădiri și de vecinătăți, vor fi fixate de consiliul de igienă, potrivit cu situația locului și ținând cont de incomoditățile și pericolele ce ar rezulta pentru vecini. Cisternele depozitelor mixte vor fi separate unele de altele prin o distanță de 2 metri pentru depozitele subsol și 5 metri pentru cele parter.

---

[1]) Cu decizia No. 66356 din 29 oct. 1931, publicată în M. O. No. 288 din 9 dec. 1931, s'a decis: Ca „depozitele de benzină subterane, din interiorul orașelor și satelor, care distribue benzină cu aparatele : „Satam", „Carbox", „Werner" și „Siam" ce sunt înzestrate cu dispozitivele de siguranță „Davys", să beneficieze de dispozițiile art 15 din regulamentul pentru depozitarea, vinderea și transportarea petrolului brut și derivatelor lui și ca atare să poată depozita cantitățile permise de acest articol, cu condițiunea însă de a se conforma tuturor celorlalte condițiuni prescrise de regulamentul pentru obținerea autorizației de funcționare."

C. *Anexele depozitelor*

Art. 17. — Depozitele de vânzare vor fi prevăzute cu o cameră de zid, care va îndeplini condițiunile ca la depozitul parter art. 16, unde se vor instala pompele recordate cu cisterne. In această cameră se vor instala sub pompele de descărcare recipiente metalice pentru colectarea lichidelor ce eventual s'ar scurge în timpul manipulării.

Art. 18. — Depozitele industriale vor avea camera motorului construită în condițiunile dep. parter (art. 16 alin, *b, c, e, f)* această cameră va avea înălțimea de trei metri, tavan solid boltit, betonat, când ar exista locuință deasupra.

Această cameră va fi recordată prin țevi cu depozitul și va fi prevăzută cu pompă pentru aducerea lichidelor inflamabile în micul depozit de lângă motor.

Nu se va permite în rezervoriul motorului mai mult de 50 litri substanțe din grupa I și îndoit din grupa II.

Art. 19. — Intre depozit și camera de pompare se va așeza la loc vizibil pe traiectul țevilor, robinete de închidere, utilizabile în caz de incendiu.

Art. 20. — Gurile de încărcare și descărcare ale depozitelor se vor așeza în loc vizibil și se vor închide bine când nu funcționează.

D. *Construcția depozitelor mici*

Art. 21. — Depozitele de orice fel până la 100 litri de substanțe din grupa I, până la 500 litri de substanțe din grupa II, sunt permise în ori ce parte a orașelor și satelor, în prăvălii, droguerii, farmacii, etc. Ele se vor conforma următoarelor reguli :

Substanțele din grupa I și II se vor păstra în bidoane metalice ermetic închise, prevăzute cu guri de descărcare cu robinete. Aceste bidoane vor fi păstrate în despărțituri zidite (pivnițe boltite ventilate sau în curte), prevăzute cu uși bine închise.

Pe vase și ușe se va pune inscripția „se aprinde“, iar vânzarea substanțelor nu se va face decât ziua.

Art. 22. — Beneficiază de dispozițiunile art. 21 și micile industrii cari nu întrebuințează cantități de produse din grupa I mai mari de 100 litri și din grupa II peste 500 litri.

Construcția depozitelor substanțelor din grupa III

Art. 23. — Depozitele substanțelor din grupa III, vor fi construite în subsoluri, bine ventilate ca la art. 16. Când deasupra acelor depozite ar exista locuințe, tavanul depozitului va fi solid boltit.

Aceste depozite se pot instala în aer liber pe postamente solide, în acest caz ele vor fi așezate la distanțe de cel puțin 5 metri de vecinătăți.

Dispozițiuni generale

Art. 24. — La orice depozit, inscripția „se aprinde nu vă apropiați cu focul“, se va afișa în loc vizibil atât pe uși cât și pe rezervoriu.

Art. 25. — Depozitele vor fi prevăzute cu aparate de măsurătoarea conținutului.

Art. 26. — Curtea depozitului trebue împrejmuită.

Art. 27. — Depozitele vor fi curat întreținute.

Art. 28. — Inăuntru și în apropiera fiecărui depozit se va găsi o canitate de pământ sau nisip ; stingătoare chimice, pături igoifuge sau ori ce alte aparate contra incendiului.

Art. 29. — In curte se vor instala guri de apă. Acolo unde nu e apă de conductă se vor face puțuri cu pompe.

Este cu totul oprit vărsarea directă în apele curgătoare, pe stradă sau canale publice a petroleului brut și a derivatelor lui.

Art. 30. — Curtea depozitului va fi pavată în așa fel încât să se împiedice impregnarea solului și pătrunderea lichidelor în apele subterane.

Art. 31. — Nu se va întrebuința ca personal de serviciu copiii și oamenii vicioși (alcolici), adică persoane care nu inspiră destulă încredere.

Art. 32. — Personalul va fi sănătos, îmbrăcat cu bluze, va avea la îndemână în o cameră aparte cele necesare pentru spălat și nu va mânca și nici va păstra hainele în depozit.

Art. 33. — Depozitele mari vor fi prevăzute cu parafulgere.

Art. 34. — Nu este permis nimănui să doarmă sau să locuiască în depozit.

Art. 35. — Manipularea substanțelor depozitate se va face în timpul zilei prin pompe de descărcare iar în timpul nopței numai excepțional și în acest caz la lumina electrică.

Art. 36. — Conductele de încărcare și de descărcare vor fi de metal sau cauciuc armat și apărate contra loviturilor, plesniturilor sau spargerilor.

Art. 37. — Este oprită pătrunderea în depozit cu lumânări, felinare sau alți corpi aprinși; asemenea este oprit a se aprinde focul, chibrituri sau țigări pe lângă depozit. Singurul mod de luminare permis este cel electric sau cel cu lămpi de siguranță (Davy).

Lămpile electrice vor fi izolate în pereți și separate prin geam, de depozit; prizele sau robinetele precum și cablurile vor fi exterioare, duliile lămpilor vor fi înconjurate cu apărătoare de sticlă.

Art. 38. — Nu se permite înființarea depozitelor de inflamabile la distanțe mai mici de 10 metri de alte depozite de substanțe combustibile ca: lemne, scânduri, alcool, lânuri, etc.

Transporturile

Art. 39. — Transportul petroleului brut și a derivatelor lui, din grupa I și II se va face numai ziua și numai în vase de metal solide, ermetic închise, având pentru transvărsare robinete prezentând siguranță contra deschiderii

de sine. Transportul substanţelor din grupa III se poate face şi în vase de lemn tari, bine construite şi bine cercuite. Transportul trebuie să se facă încet (la pas) şi cu băgare de seamă, urmând totdeauna calea cea mai scurtă şi mai puţin frecventată, mai ales pentru derivatele din grupa I şi II.

Art. 40. — In timpul verii transportul produselor din grupa I şi II se va face dimineaţa, pe răcoare, şi spre seară.

Art. 41. — Căruţaşii cari se ocupă cu transportul petroleului brut şi a derivatelor lui trebuie să posede actele necesare pentru stabilirea identităţii.

Comerţul ambulant

Art. 42. — Comerţul ambulant al derivatelor din grupa I este oprit.

Art 43. — Comerţul ambulant al derivatelor din grupa II se permite cu următoarele condiţiuni :

a) Vânzătorul să nu poarte o cantitate mai mare decât 50 kg. pe umeri sau 300 kg. în căruţă;

b) Derivatele din grupa II vor fi păstrate în unul sau mai multe vase solide de metal, ermetic închise, având gură cu robinet. Aceste vase vor purta o etichetă cu numele depozitarului în serviciul căruia se află vânzătorul;

c) Este interzisă vânzarea de petrol (gaz lampant grupa II) care ar avea densitatea mai mare de 0,835 sau ar fi inflamabile la temperatură sub 23 ct.

Dispoziţiuni tranzitorii

Art. 44. — Depozitele de orice natură, de petroleu brut şi de derivatele lui cari se vor găsi că funcţionează la promulgarea acestui regulament cu autorizaţie legală în conformitate cu regulamentul din 1902, se bucură de drepturile câştigate. Aceste depozite nu pot fi transmise decât după ce vor intra în prevederile acestui regulament. Se vor desfiinţa toate depozitele neautorizate dacă până în termen de 6 luni nu se vor conforma tuturor dispoziţiunilor prevăzute în acest regulament dela data promulgării lui. Aceste constatări se vor face de către organele sanitare la expirarea acestui termen.

Art. 45. — Contravenienţii acestui regulament vor fi pedepsiţi conform art. 65 [1]) din legea sanitară.

Art. 46. — Orice dispoziţiuni anterioare şi con trarii acestui regulament sunt şi rămân abrogate.

Penalităţi

Art. 47. — Un depozit cu autorizaţiunea legală va putea fi închis de autoritatea comunală sau de prefectură, cu avizul consiliului de igienă industrială, când el nu mai îndeplineşte condiţiunile regulamentare.

1) Art. 345 din actuala lege.

Art. 48. — Toate abaterile prevăzute de articolele precedente se vor constata de organele sanitare şi se vor judeca în primă instanţă de direcţiunea sanitară conform art. 65 bis. [1]) Penalitatea va fi amenda dela 200—2.000 lei şi impunerea respectării regulamentului de faţă; iar în caz de neurmărire, Direcţiunea generală a serviciului sanitar, în urma avizului consiliului de igienă industrială, poate decide închiderea aşezământului industrial incriminat.

Regulamentul pentru funcţionarea şi clasificarea depozitelor de cherestea

(M. O. No. 11 din 15 ian. 1926).

Dispoziţiuni generale

Art. 1. — Toate depozitele de cherestea vor funcţiona în baza unei autorizaţiuni speciale dată de primăria comunei pe baza avizului favorabil al consiliului de igienă al oraşului, sau judeţului respectiv, satisfăcând condiţiile impuse prin prezentul regulament.

Art. 2. — Termenul admis pentru valabilitatea autorizaţiunii, în care petiţionarul are dreptul să înceapă lucrările, este de cel mult un an dela data eliberării ei, după care autorizaţiunea rămâne de drept valabilă.

Art. 3. — Petiţionarul, odată cu cererea pentru obţinerea autorizaţiunii, va trebui să prezinte un plan detaliat indicând scara, şi care va fi de cel puţin 1/500, care va conţine toate lucrările şi construcţiunile ce se vor face, situaţiua depozitului faţă de vecini, o schiţă de plan al vecinătăţilor, precum şi orice detalii ce vor satisface cererile impuse prin articolele prezentului regulament.

Clasarea depozitelor

Art. 4. — Depozitele de cherestea se clasează în depozite mici şi depozite mari.

Art. 5. — Depozitele mici, rezervate vânzării în detaliu, nu pot conţine o cantitate mai mare de 4 vagoane de lemnărie lucrată. Aceste depozite vor putea fi instalate în oraş în părţile îndepărtate de centru şi în cartierele puţin populate, având accesul pe străzi fără circulaţie însemnată, ele fiind considerate ca industrii insalubre de clasa II.

Art. 6. — Depozitele mari vor putea fi instalate numai la marginea extremă a comunelor şi în orice caz cu planul de sistematizare a comunelor şi oraşelor ;ele vor putea conţine orice cantitate de lemnărie.

Depozitele mari vor fi considerate ca industrii insalubre de clasa III.

1) Art. 345 din actuala lege sanitară.

Dispozițiuni speciale pentru depozitele mici

Art. 7. — Depozitele mici vor fi instalate în curți spațioase, cari să permită manipularea materialelor în interior.

Art. 8. — Materialul lemnos va fi ținut în magazii de zidărie, având tavanele incombustibile și acoperite cu material incombustibil.

Art. 9. — Magaziile vor fi separate prin șosele de circulație de 6 m. lățime, iar de jur împrejurul lor va fi lăsat acelaș spațiu de circulație.

Art. 10. — Nu este permis ca magaziile depozitelor de cherestea să fie mai apropiate de 6 m. de orice clădire vecină.

Art. 11. — Orice depozit de lemnărie trebuie să aibă cel puțin o ieșire largă și bine amenajată pentru circulație, având acces într'o stradă ușor accesibilă.

Art. 12. — Nu este permis a se instala astfel de depozite în vecinătatea imediată a clădirilor, cari dau loc la aglomerațiuni și pericole de incendiu.

Art. 13. — Fiecare depozit va fi prevăzut cu aparate stingătoare de incendiu, așezate la vedere în diferite puncte ale depozitului; aceste aparate vor trebui să fie garantate înghețului până la temperaturi de circa 30°; deasemenea vor trebui să fie garantate contra golirii pe timpul căldurilor de vară. Numărul aparatelor stingătoare va fi cel puțin câte un aparat pentru fiecare 10 m. c. de lemnărie și vor fi instalate astfel, ca să fie la îndemână în cazul ivirii unui început de incendiu.

Art. 14. — Orice depozit mic va trebui să aibă în interiorul fiecărei magazii, cel puțin câte o gură de apă de calibrul și modelul aflat în serviciul pompierilor, prevăzută cu furtunul necesar stingerii punctelor celor mai depărtate din magazie și prevăzute cu piese de racordare, tot de sistemul aflat în serviciul pompierilor. Afară de gurile de apă interioare, fiecare depozit va avea instalată cel puțin o gură de apă pe una din străzile vecine și a cărei depărtare de depozit trebuie să varieze între 10—100 metri.

Art. 15. — In comunele lipsite de apeduct, instalațiunile dela art. 14 vor fi înlocuite prin butoaie, cari vor conține apă suficientă, așezate în diferite puncte ale depozitului și ținute intotdeauna pline cu apă.

La fiecare butoi va fi anexată și câte o găleată de zinc.

Depozitele mari

Art. 16. — Aceste depozite vor fi așezate numai la periferia orașului.

Art. 17. — Nu este permisă instalarea unui depozit la o depărtare mai mică de 15 metri de vecinătăți și 10 metri de stradă.

Art. 18. — Stivele vor fi separate fiecare din ele prin șosele de câte 6 metri lărgime.

Art. 19. — Stivele de lemnărie nu vor fi mai înalte de 8 metri, iar suprafața nu va fi mai mare de 5000 metri pătrați.

Art. 20. — Aceste depozite vor avea instalate pe unul din culoarele centrale o serie de guri de apă depărtate una de alta de cel mult 50 metri.

Când depozitul are o suprafață mai mare, atunci se vor prevedea alte linii de hidranți, pentru ca ori de unde s'ar ivi focul, să se poată face alimentarea cu apă direct dela hidranți. Art. 15 se aplică și acestor depozite în cazul când comuna nu are instalațiuni de apă.

Art. 21. — Depozitele vor fi prevăzute cu aparate extinctoare, asigurate contra înghețului până la 30° și contra golirei pe timpul verei; numărul lor va fi în proporție de 1 aparat pentru fiecare 500 metri pătrați.

Afară de aparate, depozitul va fi prevăzut cu o pompă de incendiu în stare bună de funcționare și având calibrul furtunurilor și modelul pieselor de racordare exact cu acela al pompierilor de oraș.

Art. 22. — Depozitele mari vor avea în mod obligatoriu legături telefonice cu poșta, iar în orașele unde există avertizoare directe cu pompierii, aceste depozite vor avea obligatoriu această legătură.

Art. 23. — In mod obligatoriu, toate instalațiunile de căi ferate din interiorul depozitului vor fi îngropate.

Art. 24.—Nu este permis ca depozitul de lemnărie să fie așezat la o distanță mai mică de cel puțin 20 metri de orice clădire, gară, canton, gheretă, etc., aparținând căilor ferate, și nici să fie instalat la o distanță inferioară celei arătate mai sus de însuși terasamentul aparținând liniilor de circulație a trenurilor.

Prescripțiuni comune tuturor depozitelor de cherestea

Art. 25. — Tot terenul depozitului va fi complect și permanent curățat de orice rămășițe de lemn (scândurele, așchii, etc.) precum și de iarbă uscată, depozitul trebuind a fi continuu curățat de astfel de rămășițe.

Se va face deasemenea aceeași curățenie și sub stive, aceasta cu ocazia reînoirei materialului din ele.

Art. 26. — Orice construcție, biurou, gherete etc., din interiorul oricărui depozit, trebuie să fie construite din materiale necombustibile, luminate cu electricitate, sau cu lumini sigure contra incendiului și încălzit prin sobe de zid sau teracotă.

Art. 27. — Orice depozit va avea un custode permanent.

Art 28. — Este cu desăvârșire oprit a se fuma în depozit, a se face focuri în interiorul său, sau a se umbla cu lămpi de gaz, sau de benzină.

Art. 29. — Conducătorii acestor întreprinderi sunt obligați a afișa chiar la poarta de intrare, precum și la diferite puncte ale depozitului, un consemn, care să cuprindă stipulațiunile din art. 31 precum și instrucțiunile de modul cum trebuie să se comporte personalul în caz de incendiu, sau orice alte dispozițiuni socotite de di-

recțiune ca necesare siguranței contra incendiilor.

Consemnul va fi completat cu instrucțiuni referitoare la paza depozitului în timpul repauzului, a nopții și a zilelor de sărbători.

Numărul telefonic al pompierilor de oraș va fi inscris bine vizibil, pe toate tablourile ce conțin aceste instrucțiuni.

Sancțiuni

Art. 30. — Contravenienții la prezentul regulament se vor pedepsi conform art. 65 [1]) din legea sanitară și cu obligațiunea de a se îndeplini măsurile luate de organele respective.

Art. 31. — In caz de neconformare, în termenul specificat prin notificare, se va aplica măsura închiderii depozitului.

Deasemenea se va proceda și în cazul când depozitele în ființă, la promulgarea acestui regulament, nu vor executa măsurile impuse de organele în drept.

Regulamentul privitor la autorizarea, înființarea, construcția, instalația și funcționarea cinematografelor în România

(D. R. No. 891 din 28 martie 1927, M. O. No. 70 din 30 martie 1927).

Art. 1. — Exercițiul intreprinderilor de cinematograf este supus condițiunilor regulamentului de față.

Art. 2. — Nici un cinematograf nu poate funcționa și nu se poate deschide, fără autorizația Ministerului Cultelor și Artelor.

Art. 3. — Autorizarea pentru întreprinderi de cinematograf se poate acorda: cetățenilor români, societăților culturale și de bine-facere, recunoscute persoane morale, de utilitate publică, societăților anonime, județelor, municipiilor, precum și comunelor urbane și rurale.

Art. 4. — Pentru a obține autorizarea de deschiderea ori de funcționarea unui cinematograf, persoanele particulare vor adresa cererea Ministerului Cultelor și Artelor, prin intermediul Primăriei Comunei, în care doresc să deschidă cinematograful.

Cererea trebue să fie însoțită de următoarele acte:

a) Actul de cetățenie română;

b) Un certificat de moralitate liberat de poliția locală;

c) Planul localului de cinematograf, ridicat conform art. 46 al prezentului regulament;

d) Avizul Comisiunei Centrale a teatrelor sau a subcomisiunilor teatrale județene, asupra condițiunilor de soliditate și igiena locului destinat instalării cinematografului, cercetate și apreciate conform obligațiunilor impuse de prezentul regulament.

Pentru înființarea și funcționarea de cinematografe la sate, acest aviz se va da, ținând seamă de posibilitățile locale.

Art. 5. — Societățile culturale și de binefacere, de utilitate publică, vor adresa cererea lor pentru obținerea concesiunei de cinematograf, direct Ministerului Cultelor și Artelor; iar societățile anonime, prin primăria locală întovărășită de:

a) Avizul Comisiunei teatrelor în condițiile art. 4 lit. d;

b) Un exemplar din statutul lor de organizare și legea pentru recunoașterea lor, ca persoane morale. de utilitate publică sau o copie după actul de constituire.

Județele, municipiile și comunele urbane, reședințe de județe, vor adresa cererea lor Ministerului Cultelor și Artelor însoțită numai de planul localului în care se va instala cinematograful și o expunere a condițiunilor sale technice, iar comunele rurale vor adresa cererea lor prin intermediul prefecturii de județ.

In mod excepțional, școlile și eforiile școlare, vor obține dreptul de a avea cinematograf de la Ministerul Instrucțiunii Publice, conform unui regulament special, însă numai pentru scopuri pur educative.

Art. 6. — Primăria locală este obligată a înainta Ministerului Cultelor și Artelor cererile pentru obținerea de autorizare de cinematograf, însoțite de toate actele cerute la art. 4 în termen de maximum 10 zile, sub sancțiunea dreptului de acțiune pentru daune a petiționarului. Ministerul Cultelor și artelor va rezolva cererea în maximum 30 zile.

Art. 7. — Comisiunea teatrală în orașele în cari există teatru Național, va fi compusă din:

Directorul Teatrului Național;
Primarul comunei;
Delegatul poliției;
Medicul șef comunal sau medicul județului;
Delegatul Uniunii cinematografiștilor în caz când o astfel de Uniune ar exista.

In celelalte capitale de județe vor funcționa subcomisiunile teatrale în cari președinția revine primarului orașului de reședință.

Art. 8. — Autorizarea de cinematografe se poate acorda în mod principial; dar în nici un caz, funcționarea nu se va autoriza decât după îndeplinirea ulterioară și completă a cerințelor regulamentului de față.

Art. 9. — La drepturi egale pentru obținerea concesiunei de cinematograf, în aceiași comună, se preferă socitățile culturale și de binefacere de utilitate publică, județele, municipiile și comunele. înaintea persoanelor particulare și a societăților anonime.

Ministerul Cultelor și Artelor este în drept a aprecia numărul autorizațiilor ce pot fi acordate pentru deschiderea de cinematografe în fiecare comună.

Art. 10. — Casele de locațiunea filmelor de asemeni nu pot funcționa în România fără autorizarea Ministerului Cultelor și Artelor.

---

1) Art. 345 din actuala lege.

Art. 11. — Uniunea cinematografiştilor, pe lângă apărarea drepturilor ei profesionale, va avea obligaţiunea să înfiinţeze şi să întreţie o şcoală de mecanici electricieni de cinematograf.

Art. 12. — Toate cinematografele în general trebue să fie clădite din material necombustibil sau din material astfel impregnat încât să devie neinflamabil.

Art. 13. — In ce priveşte mărimea sălii, nu se vor admite sub nici un cuvânt mai multe locuri în sală (parter, loje, balcoane şi galerii) decât câte vor eşi din împărţirea volumului de metri cubi în patru, astfel ca fiecare persoană să aibă minimum 4 metri cubi aer.

Art. 14. — Fiecare sală de cinematograf trebue să fie precedată de o sală de aşteptare igienică şi confortabilă. Intrările exterioare vor trebui să fie acoperite şi amenajate estetic, coridoarele de trecere vor trebui să aibă eşiri la ambele capete. Coridoarele vor avea ca lărgime cel puţin 1,50—2 m. Această lărgime va trebui să aibă şi scările de urcare şi de scoborîre, care vor fi clădite din materiale necombustibile.

Art. 15. — Fiecare sală de cinematograf, va trebui să aibă cel puţin 5 eşiri şi anume : una la mijloc şi câte două pe ambele laturi. Numărul eşirilor se va calcula în proporţie de câte 150 persoane. Uşile de eşire vor trebui să fie de cel puţin 1.50 m. până la 2 metri largi şi să se deschidă în afară. Vestibulele în total vor avea eşirea liberă 2/3 din faţadă.

Art. 16. — In faţa eşirilor e strict interzis a pune bare, a aranja vitrine, sau gherete, siguranţa publicului din sală trebue să primeze oricărui control sau mijloc de câştig, aceasta sub pedeapsa închiderii localului.

Art. 17. — Sălile de cinematograf cu balcoane sau etaje suprapuse, vor trebui să aibă eşiri directe de fiecare etaj, cu scări construite din material neinflamabil de cel puţin 1,50— 2 m. lărgime.

Art. 18. — Scaunele vor fi solid fixate de parchet şi între ele vor fi legate pentru a nu se deplasa şi răsturna. Şezutul scaunelor se va ridica în mod mecanic.

Este cu desăvârşire oprită instalarea de scaune suplimentare şi portative şi de strapontine.

Art. 19. — Scaunele vor fi amenajate peralel cu pânza de proecţiune în rânduri paralele.

Din zece în zece scaune dela primul rând, se vor lăsa culoare de circulaţie de cel puţin 1 m. lărgime. De asemenea împrejurul sălei se va lăsa un culuar de cel puţin 1,50—2 m. lăţime. Aceasta în vedere că în caz de incendiu sala să poată fi evacuată în maximum 2 minute.

Art. 20. — Distanţa dintre rândurile de scaune, trebue să fie de 40 cm. dela partea cea mai ieşită a scaunului, iar lăţimea minimă a unui scaun, trebue să fie de 50 cm.

Art. 21. — Sala de cinematograf trebue să fie luminată cu electricitate.

Art. 22. — Instalaţia de iluminare se va face conform normelor stabilite de către primărie.

Art. 23. — Sălile de cinematograf trebue să fie prevăzute cu pisuare şi closete comode şi igienice, atât pentru bărbaţi cât şi pentru femei. Se dă ca normă de strict necesar pentru 150 spectatori un closet şi pentru 100 spectatori un pisuar.

Art. 24. — Fiecare sală de cinematograf, va fi prevăzută cu ventilatorii a căror capacitate va fi astfel calculată, ca la fiecare sfert de oră, aerul să poată fi primenit complect.

Ventilatoarele trebuesc astfel aranjate ca să nu producă curente şi să nu jeneze pe spectatori.

Art. 25. — Fiecare sală de cinematograf va fi prevăzută cu guri de apă şi cu furtunuri bune cel puţin două de fiecare lature. Ele trebue astfel aranjate încât la orice parte ar isbucni incendiul să fie ajuns cu furtunele. Furtunele vor fi aranjate în cutii pe care se vor nota „guri de incendiu". Pe lângă furtun, cinematografele vor fi prevăzute şi cu aparate de stingere patente, iar personalul va fi instruit cu mânuirea lor.

Toate instalaţiunile de apă, se vor face după modelul şi calibrele aflate în serviciul pompierilor din oraşul respectiv.

Art. 26. — In comunele urbane sau rurale, fără canalizare, gurile de apă pot fi înlocuite cu o pompă portativă şi cantitatea de apă necesară stingerii focului, în butoaie, apoi cu găleţi de apă proporţional cu mărimea cinematografului. Se dă ca minimum o găleată la 50 spectatori.

Art. 27. — Toate sălile de cinematograf, vor fi prevăzute cu lumini de siguranţă şi anume deasupra fiecărei uşi de ieşire.

Lângă fiecare lampă va fi scris cu litere mari „ieşire", iar pe uşile destinate ieşirii forţate „ieşire în caz de incendiu". Toate ieşirile vor rămâne tot timpul descuiate, sub sancţiunea închiderii localului.

Art. 28. — Incălzitul fiecărei săli de cinematograf, va fi de preferinţă încălzit central Se admit însă şi sobe de teracotă cu gurile de lemne spre sala de aşteptare sau coridor.

Art. 29. — Aparatul de proiecţiune va fi instalat într'o cabină construită absolut numai din material neinflamabil sau metal.

Cabina va avea o dimensiune de cel puţin 2,50 × 2,80 × 2,20 m. Ea trebue să fie clădită cu totul separat de cinematograf, la un aşa loc, ca în caz de incendiu, să nu împiedice publicul la ieşire.

Distanţa intre cabină şi primul spectator, trebue să fie de cel puţin 1,50 m.

Art. 30. — Deschiderile făcute pentru trecerea razelor luminoase vor fi prevăzute cu obloane metalice manevrabile atât din interior cât şi din exterior. Uşa cabinii va fi din metal cu ivor, manevrabilă din abele părţi.

Art. 31. — Intre condensatorul de lumină şi peliculă, se va interpune un aparat proector capabil de a produce un curent dublu de aer rece, pe ambele feţe ale filmului sub acţiunea acestui aparat filmul imobilizat fiind de cel puţin 30 minute cu faţa fascicolului luminos proiectat de lampa cu oglindă sau cel puţin 35—40 amperi, nu va trebui să ia foc.

Orice deranjament al aparatului proector tre-

bue ca în mod automat să împiedice și trecerea fascicolului luminos către film.

Art. 32. — Conductele de aducerea curentului vor trebui să aibă o secțiune de cel puțin 1 m. p. pe amper, iar la pătrunderea în cabină vor fi protejate printr'o învelitoare izolată.

Art. 33. — Partea mlădioasă va avea lungimea necesară regulării aparatului.

Această parte însă, va trebui să fie izolată, în nici un caz conductele de aducere sau trimiterea curentului, nu va fi permis să treacă prin apropierea reostatului.

Art. 34. — Lămpile mobile și firele simple sunt interzise. In cabină conductele vor fi despărțite și întinse pe izolator.

Art. 35. — Tabloul de distribuție aflat în cabină, va fi înzestrat cu un întrerupător bipolar și cu un întrerupător de curent la fiecare pol. Aceleași aparate de siguranță vor fi așezate la ieșirea conductelor plecând din cabină.

Art. 36. — Fiecare cabină va mai fi prevăzută cu un aparat stingător de 10 litri, 2 sifoane de apă gazoasă, o pânză pătrată de 1,05×1,05 m., toate acestea la îndemâna operatorului și o căldare cu apă.

Art. 37. — In cabină nu va mai fi decât banda de serviciu. Celelalte bande vor fi închise în cutii metalice, așezate în loc izolat atât de cabină cât și de public. Tot mobilierul din cabina operatorului va fi construit din material neinflamabil.

Art. 38. — Este strict interzis sub pedeapsa închiderii localului, a aranja grupele electrogene și motoarele cu gaz sub locurile publicului.

Art. 39. — In jurul nici unei clădiri de cinematograf nu vor putea fi magazii de lemne, de benzină, de filme sau de materii inflamabile

Art. 40. — Fiecare cinematograf va fi prevăzut cu o mică farmacie, care trebue să conțină medicamente prime necesare oricărui accident.

Cinematografele din orașe sunt obligate să aibă telefon.

Art. 41. — Cinematografele de vară vor fi prevăzute cu adăposturi acoperite, pentru caz de ploaie. Toate acoperișurile vor fi din material neinflamabil și destul de încăpătoare pentru a putea adăposti cel puțin 1/4 din numărul spectatorilor.

Art. 42. — Intreaga suprafață pentru spectatori, va fi podită cu lemn sau pietriș curat, de cel puțin 5 cm. grosime.

Art. 43. — Numărul locurilor de cinematograf de vară, va fi astfel stabilit ca spectatorul să poată fi cât mai comod.

Art. 44. — Porțile de acces ale acestor teatre, răspândite rațional pe toate părțile grădinii, vor fi largi de cel puțin 2,50 m. fiecare, vor fi de un acces ușor și nu vor fi barate de nici un paravan, grilaj, etc.

Art. 45. — Este absolut interzis ca în grădinile de vară ce sunt instalate în locuri retrase, drumurile de acces să fie ocupate de barăci, gherete, etc.

In mod obligatoriu aceste drumuri trebue să rămână complect libere.

Art. 46. — Fiecare cinematograf va avea un plan care va cuprinde:

a) clădirea cinematografului întreg, sala și dependințele sale;

b) numărul total al scaunelor și culuarelor printre scaune și jur împrejur;

c) intrările și ieșirile;

d) gurile de apă și instalațiile de incendiu;

e) locul cabinei de proecțiune, situația ei în raport cu spectacolul.

Acest plan va fi făcut în patru exemplare din care unul se va trimite Ministerului Cultelor și Artelor, deodată cu cererea și avizul comisiunii teatrale. Al doilea exemplar se va da primăriei, după primirea autorizării de cinematograf, iar al treilea se va da postului de pompieri și în fine al patrulea va fi încadrat și expus în vestibulul cinematografului.

Art. 47. — Toate filmele de cinematograf înscenate în țară sau importate din străinătate, vor fi înainte de rulare supuse spre cenzurare Comisiunii Centrale de cenzură. Comisiunea nu va autoriza nici un film care ar conține subiecte sau scene contra ordinei publice sau bunelor moravuri, precum și de acelea cari ar constitui o inițiare în mijloacele de comiterea infracțiunilor.

Art. 48. — Comisiunea Centrală de cenzură e compusă dintr'un reprezentnt al Ministerului Artelor, un reprezentant al Ministerului de Interne, un reprezentant al Ministerului Instrucțiunii, un reprezentant al siguranței generale, un reprezentant al tuturor societăților culturale din țară și un reprezentant al Uniunii Generale a cinematografiștilor din țară.

Acești doi reprezentanți din urmă, vor fi numiți de către Ministerul Artelor. Toți membrii vor fi numiți pe un termen de cinci ani; în caz când își pierd calitatea în virtutea căruia au fost numiți, pierd și calitatea de membru al acestei Comisiuni.

Comisiunea funcționează sub președinția delegatului Ministerului Cultelor și Artelor.

Art. 49. — Fiecare cinematograf e obligat a rula filmul noutăților culturale, zilnic. Filmul va fi scurt de minimum 300 metri și se va plăti cu prețul de cont.

Autorizarea de lucrare și exploatare a filmelor culturale, se dă de Ministerul Cultelor și Artelor, uneia sau mai multor societăți culturale din țară.

Art. 50. — Fiecare cinematograf din localitatea unde sunt școli secundare sau școli asimilate acestora, este obligat a da cel puțin un matineu școlar săptămânal, cu prețuri reduse pentru ele. Filmul va fi instructiv și în prealabil văzut de directorii școalelor secundare locale și aprobat de ei. Pentru Capitală, aprobarea se va da de Ministerul Instrucțiunii Publice.

Art. 51. — Societățile culturale cari au cinematografe autorizate, conform prezentului regulament, pot obține dela Ministerul de Finanțe, reducerea impozitului de 26% la 10% numai dacă venitul cinematografelor se întrebuințează pentru scopuri culturale.

Cererile pentru reducere de impozit, se vor

adresa Ministerului de Finanţe, prin Ministerul Cultelor şi Artelor.

Art. 52. — Sunt interzise cu desăvârşire toate monopolurile şi cartelurile întreprinderilor de cinematografe.

Art. 53. — Controlul asupra cinematografelor îl exercită Ministerul Cultelor şi Artelor prin :

a) delegaţii săi speciali ;
b) primăria din localitate ;
c) autoritatea poliţienească ;
d) comandantul pompierilor din localitate.

Acestor delegaţi li se vor rezerva din partea proprietarilor de cinematografe, locuri din cele dintâi, prealabil hotărîte.

Art. 54. — Fiecare casă de filme, care va pune în locaţiune filme necenzurate de comisiunea centrală sau fără drept de monopol în România. va fi pedepsită întâia oară cu o amendă de 5.000 lei şi la recidivă cu închiderea cassei şi retragerea dreptului de a funcţiona în ţară.

Ori care casă de filme şi cinematograf, care nu se va conforma acestui regulament, în ce priveşte obţinerea autorizării sale, se va închide.

Art. 55. — Toate deciziunile şi regulamentele contrarii acestui regulament sunt şi rămân abrogate.

Art. 56. — Toate cinematografele şi casele de filme, se vor conforma dispoziţiunilor acestui regulament, în privinţa autorizării de funcţionare, în termen de maximum 40 zile dela data publicării regulamentului şi în termen de maximum 180 zile, în ce priveşte condiţiunile technice ale instalării.

Art. 57. — Autorizările de înfiinţare şi construcţii şi instalarea de cinematograf, acordate în virtutea regulamentului privitor la concesionarea, înfiinţarea, construcţia, instalaţia şi funcţionarea cinematografelor din România, promulgat cu decretul regal No. 145 din 27 ianuarie 1927 şi publicat în Monitorul Oficial No. 27 din 6 februarie 1927, sunt şi rămân valabile.

Art. II. — Ministrul nostru Secretar de Stat la Departamentul Cultelor şi Artelor, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor prezentului regulament.

Regulamentul sanitar pentru fabricile de acumulatori

(M. O. No. 139 din 16 iunie 1932).

§. I. *Igiena atelierului.*

Art. 1. — Fabricile de acumulatori cari scot singure plumbul din mineree sau din materialul vechi de plumb oxidat, nu pot fi aşezate decât la marginea extremă a oraşelor, comunelor suburbane, sau a comunelor rurale, la cel puţin 100 de metri distanţă, în orice direcţie de ultima locuinţă construită regulamentar.

Coşul fabricii trebue să aibă cel puţin 33 m. înălţime şi construit în aşa fel, ca să poată fi înălţat la nevoe până la 50 m. Locuinţele lucrătorilor trebue să fie în afară de raza de 100 m. de fabrici.

Art. 2. — Fabricile care nu topesc minereul de plumb, sau materialul vechi oxidat, se pot instala în zona industrială.

Art. 3. — Fabricile de acumulatori trebue să aibă curte pavată cu dale, cu cărămizi sau asfaltată, dacă întinderea ei nu trece de 500 m. p. iar dacă trece de 500 m. p. trebuesc pavate drumurile cari fac legătura între pavilioane.

Art. 4. — Atelierele trebuesc să fie spaţioase, având un cubaj de cel puţin 10 m. c. de fiecare lucrător, înalte peste 5 m., bine ventilate, bine luminate şi pavate cu asfalt sau ciment, dându-se pardoselei o uşoară înclinare concentrică, sau laterală, pentru scurgerea apei. Pardoseala trebueşte spălată de mai multe ori pe zi, iar apele rezultate se vor îndepărta printr'o gură de canal.

Art. 5. — La intrarea în fabrici se va amenaja o sală vestiar cu dulapuri şi bănci, unde lucrătorii înainte de a intra la lucru îşi vor depune hainele şi ghetele de oraş şi vor îmbrăca hainele şi pantofii de lucru ai fabricei.

O sală spălător va avea lavabouri în proporţie de un robinet pentru 50 lucrători, săpun, perii de unghii, căniţe şi perii de dinţi individuale, pentru ca lucrătorii după încetarea lucrului şi sub controlul unui delegat al direcţiei fabricei să se spele înaintea mâncărei.

Alături de această încăpere se va mai amenaja o sală cu mai multe duşuri calde, unde lucrătorii, benevol, vor putea lua câte o bae generală de curăţenie, precum şi cu căzi în proporţie de o cadă la fiecare 20 de lucrători, în care fiecare lucrător va lua obligator câte o bae de curăţenie pe săptămână şi câte o bae sulfuroasă pe lună.

O sală de mâncare în continuitate cu o bucătărie, vor forma cantina fabricii.

Art. 6. — In atelier nu se va primi copii sub 18 ani şi nici femei.

La angajarea lucrătorilor medicul fabricei trebue să se pronunţe asupra rezistenţei lor, sau a predispoziţiei la saturnism. In atelierele în care lucrătorii stau multă vreme pe loc, în picioare, se vor aşeza pe jos grătare de lemn, pentru a prezerva de umezeală.

§ II. *Igiena îmbrăcămintei lucrătorilor*

Art. 7. — In fabrică lucrătorii vor purta hainele speciale ale fabricei făcute de preferinţă dintr'o bucată, care se închide bine prin şireturi la picioare, la mâini şi la gât. precum şi pantofii fabricei, care se lasă la plecare în vestiar. Aceste haine prin îngrijirea fabricei vor fi spălate odată pe lună. Vara ele pot fi purtate pe cămaşă, iar iarna peste hainele mai groase. Este absolut interzis să se umble prin fabrică cu picioarele goale.

§ III. *Igiena alimentară a lucrătorilor*

Art. 8. — Este absolut interzis ca lucrătorii să mănânce şi să fumeze în atelier.

Inainte de intrarea la lucru, prin îngrijirea

și în contul fabricei se va da lucrătorilor câte o jumătate de litru de lapte, fiert sau pasteurizat, pe care ei sunt obligați să-l consume. Pentru cazurile când lucrătorii nu pot tolera laptele, medicul fabricei sau medicul oficial local, se va pronunța.

Direcțiunea fabricei va căuta să înființeze o cantină în care se va servi lucrătorului în contul mabricei și numai la prânz, pe lângă 250 gr. de lapte cald și un fel de mâncare, compusă din carne, legume și grăsime suf.cientă, pe prețul de cost și în cantitate suficientă.

Ca băutură în cantinuă și în tot cuprinsul fabricei, nu este permis să se servească decât apă, ceai și cafea. Este interzisă orice băutură alcoolică. In cantină mâncările trebuesc ț.nute în permanență acoperite, iar vesela și pâinea în dulapuri închise.

§ IV. *Igiena specială a diferitelor ateliere ale fabricei*

Art. 9. — Atelierul în care se topește plumbul pentru a turna rame va avea următoarele instalațiuni: deasupra cazanului va fi amenajat un clopot de absorbire a gazelor, care la nevoie să se poată scobori ca să acopere cazanul complet, cu amenajarea unei mici deschideri pe unde să se facă tirajul.

Art. 10. — Plăcile vor fi confecționate în așa fel, încât pastajul să lase pe plăci benzi curate de plumb, prin care să se facă tăerea, în caz contrar această tăere să se efectueze sub placa protectoare de sticlă, în vacum.

Art. 11. — Lucrătorii din atelierul de pastare, trebuesc preschimbați în fiecare săptămână și trecuți în ateliere unde riscul saturnismului este mai redus. Atențiunea serviciului medical, cât și al d.recției fabricei, trebue să fie special îndreptată asupra lucrătorilor acestui atelier. Când prepararea pastei de plumb se face pe cale umedă, se va avea grijă ca lucrătorii să nu aibă răni, sgârieturi, sau orice soluții de continuitate pe mâini. Să-și spele bine mâinile la încetarea sau suspendarea lucrului. Când pastarea se face pe cale uscată, pe lângă regulile de mai sus se impune pentru lucrători purtarea măștilor.

Fiecare lucrător va avea două măști de schimb. Masca trebue spălată seara după încetarea lucrului, iar dimineața se va schimba vata din masca ce urmează a se întrebuința. Pentru a se putea larg spăla atât lucrătorii, cât și uneltele în acest atelier, se va instala un spălător cu robinete. Instalarea absorbantelor de praf electrice (Vacum) este obligatorie pentru fabricele mari.

La fabricele în care pastarea se va face în mod mecanic, absorbantele de praf electric (Vacum) sunt facultative.

Art. 12. — Atelierul de formație, în care se încarcă acumulatorii, spre a evita consecințele exploz:ilor sale, nu va avea plafon. Una sau mai multe deschizături directe în acoperiș, cu capac care se poate deschide gradat prin scripete va asigura ventilația. Măsurile generale prevăzute în articolele precedente, se vor aplica și acestui atelier.

Art. 13. — Atelierului de fierărie i se aplică măsurile de igienă, prevăzute deja în regulamentele existente

§ V. *Penalități*

Art. 14. — Neaducerea la îndeplinire a măsurilor din prezentul regulament se vor pedepsi conf. art. 334, 349, 350 și 351 [1]) din l. san. și de ocrotire, potrivit procedurei prevăzute de art. 353 [2]) din acelaș lege.

§ VI. *Dispozițiuni finale*

Art. 15. — Toate prevederile reg. general de igienă industrială întrucât nu sunt prevăzute aici și nu sunt contrare prezentului regulamment, sunt și rămân în vigoare.

Regualmentul sanitar al intreprinderilor ce întrebuințează plumbul și compușii lui

(D. R. No. 130 din 31 ian. 1933, M. O. No. 36 din 13 febr. 1933).

§ I. *Igiena atelierelor în care se întrebuințează plumbul și compușii lui*

Art. 1. — Intreprinderile în care se manipulează și întrebuințează în orice mod plumbul, compușii sau aliajele lui, sunt supuse obligațiunilor din prezentul regulament, în afară de măsurile prevăzute de regulamentul general de igienă industrială.

Intră în prevederile regulamentului de față următoarele întreprinderi industriale:

1. Fabricile de acumulatori și atelierele pentru repararea acumulatorilor.
2. Fabricile de alice de plumb.
3. Intreprinderile care se ocupă cu apretarea dantelelor, fetrului, blănurilor și pieilor cu acetat de plumb, ceruză etc.
4. Fabricile de culori și vopsele de plumb.
5. Fabricile de extragerea plumbului din minereu.
6. Fabricile de lustruirea oglinzilor.
7. Intreprinderile în care se manipulează în orice fel plumbul metalic.
8. Fabricile de oale smălțuite și teracotă și orice alte întreprinderi întrebuințând smalțuri cu baza de plumb.
9. Tipografiile de orice fel, lucrările de linotipie și cele similare.
10. Turnătoriile de țevi de plumb.
11. Vopsitoriile de mobile, trăsuri, vagoane etc.

---

[1]) Art. 326, 341, 342 și 343 l. san. actuală.
[2]) Art. 345 l. s. actuală.

12. Orice alte intreprinderi in care se manipulează plumbul şi compuşii lui.

Intră de asemenea în prevederile regulamentului de faţă următoarele procese industriale, chiar dacă ele se efectuează în afară de întreprinderile prevăzute mai sus :

1. Tratamentul minereurilor conţinând plumb, precum şi cenuşa de plumb din uzinele de zinc.
2. Topirea zincului vechi şi plumbului în blocuri.
3. Fabricarea obiectelor de plumb topit sau din aliaje de plumb.
4. Prepararea smalţurilor cu bază de plumb.
5. Lustruirea cu ajutorul piliturii de plumb sau a poleielii plumbifere.
6. Lucrările comportând prepararea sau manipularea grundurilor, masticourilor sau a vopselelor conţinând pigmenţi de plumb.
7. Turnarea şi retopirea caracterelor tipografice (litere de tipar).
8. Fabricarea compuşilor de plumb.
9. Fabricarea sudurii şi a aliajelor conţinând mai mult de 10 la sută plumb.

Art. 2. — Cubajul atelierelor va fi de cel puţin 15 mc. de fiecare lucrător întrebuinţat. Inălţimea atelierului va fi de cel puţin 3 m.

Art. 3. — Planşeul atelierelor va fi format dintr'un înveliş impermeabil din asfalt sau ciment şi va avea o uşoară înclinare concentrică sau laterală pentru scurgerea lichidelor. Spălarea planşeului se va face obligator odată pe zi, în orele de repaus, iar apele rezultate se vor îndepărta print'o gură de canal.

Art. 4. — Zidurile atelierelor până la o înălţime de cel puţin doi metri vor fi acoperite cu o substanţă care permite spălarea. Vopsirea lor se va repeta cel puţin odată la 5 ani, sau ori de câte ori mici stricăciuni ar face necesară această operaţie.

Art. 5. — Curăţirea atelierelor va avea loc în absenţa lucrătorilor şi se va face prin procedee care desvoltă cât mai puţin praf. Se vor introduce de preferinţă dispozitive electrice de absorbirea prafului (vacuum).

Materiile prime nu vor fi aduse în ateliere în cantităţi mai mari decât acelea cerute de necesităţile lucrului; resturile de fabricaţie vor fi evacuate zilnic.

Art. 6. — Intrebuinţarea sărurilor de plumb nu va putea avea loc decât sub formă de pastă umedă sau de preparat gata de întrebuinţare.

In caz când ele trebuesc întrebuinţate în mod uscat şi sub formă de pulbere, manipularea se va face în mod mecanic şi în aparate închise.

Este oprită manipularea plumbului şi sărurilor lui direct cu mâna goală.

Patronii vor lua măsuri de a introduce dispozitive speciale pentru a înlătura pericolul provenit din aplicarea prin pulverizare a substanţelor conţinând săruri de plumb, sau din praful provocat prin frecare sau răzuire pe cale uscată.

Art. 7. — Deasupra cazanelor, cuptoarelor şi gaze şi pulberi plumbice, se vor instala clopote de absorbire (de aspiraţie), care la trebuinţă pot fi coborîte încât să închidă ermetic aparatul de dedesubtul lor. O deschidere specială va asigura tirajul în permanenţă.

§ II. *Igiena individuală a lucrătorilor*

Art. 8. — Este interzis întrebuinţarea băieţilor sub 18 ani, a fetelor şi a femeilor de orice vârstă, la lucrările şi în atelierele în care se întrebuinţează ceruza, sulfatul de plumb şi orice produse care conţin aceşti pigmenţi, precum şi la curăţirea atelierelor de acest fel.

Inspectorii de muncă pentru circumscripţiile respective sau Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale pentru toată ţara, cu avizul comitetului permanent al muncii, vor putea totuşi să permită ca ucenicii care învaţă pictura să poată fi utilizaţi pentru educaţia lor profesională la lucrările interzise de aliniatul precedent, dacă aceştia vor dovedi printr'un certificat medical, eliberat de un medic oficial sau de medicul respectiv al asigurărilor sociale că sunt pe deplin sănătoşi şi suficient desvoltaţi din punct de vedere fizic.

Art. 9. — Patronii intreprinderilor vor pune în mod gratuit la dispoziţia personalului întrebuinţat în atelierele prevăzute de prezentul regulament, următoarele :

a) Bluze de lucru de preferinţă dintr'o bucată, ce se închid bine cu şireturi la gât, la mână şi la picioare;

b) Mănuşi, caschete şi saboţi, ghete sau pantofi de lucru ;

c) Vestiare cu dulapuri ventilate sau cu bănci, situate la intrarea în fabrică şi în care lucrătorii să-şi depună hainele şi ghetele de oraş, unde să îmbrace hainele şi ghetele de lucru;

d) Lavabouri având câte un robinet pentru fiecare 5 lucrători întrebuinţaţi, dispunând de apă caldă şi rece, înzestrate cu săpun, ştergare, perii de unghii, căniţe şi perii de dinţi individuale ;

e) Duşuri prevăzute cu apă caldă şi rece, în proporţie de un duş pentru 5 lucrători întrebuinţaţi, în care fiecare lucrător va fi obligat să ia cel puţin odată pe săptămână câte o baie de curăţenie ;

f) In secţia pastajului dela fabricile de acumulatori, în secţiile de sfărâmat, cernut, amestecat, cântărit şi ambalat dela fabricile de ceruză, sulfat de plumb şi alte săruri de plumb, precum şi în toate secţiile şi atelierele în care există riscul răspândirii în atmosferă şi al inhalării pulberilor, gazelor şi vaporilor plumbici, precum şi acolo unde cercetările prevăzute de art. 24 vor indica, patronii se vor îngriji de executarea acestor operaţiuni în săli separate şi ventilate în mod special, de asemenea ei vor pune la dispoziţia lucrătorilor, în mod gratuit, respiratoare de o eficacitate notorie, destinate să-i protejeze.

Art. 10. — Patronii vor asigura în mod gratuit buna întreţinere şi spălatul în mod frecvent al îmbrăcămintei prevăzute în alin. *a)* şi *b)* dela articolul precedent.

Instalaţiile prevăzute de alin. *c), d), e)* şi *f)* dela articolul precedent, vor fi puse sub supravegherea unei persoane anume însărcinată cu aceasta de către conducătorul întreprinderii.

§ III. *Igiena alimentară a lucrătorilor*

Art. 11. — Direcţia întreprinderii va dispune ca, prin îngrijirea şi în contul întreprinderii, să se pună la dispoziţia lucrătorilor zilnic câte o jumătate litru lapte fiert sau pasteurizat, pe care lucrătorii sunt obligaţi să-l consume înainte de intrarea în lucru.

Pentru cazurile când lucrătorii nu pot tolera laptele, medicul se va pronunţa.

Art. 12. — La o distanţă cât mai mare de sălile de lucru, direcţia întreprinderii va destina o sală de mâncare, în care lucrătorii să-şi poată păstra şi încălzi alimentele; consumarea alimentelor şi băuturilor nu va fi permisă decât în această sală.

Mâncările, pâinea şi vesela vor fi acoperite şi ţinute în dulapuri închise.

Art. 13. — Este interzis lucrătorilor de a mânca şi fuma în atelierele prevăzute de prezentul regulament. Singurele băuturi permise în aceste întreprinderi sunt: apa, ceaiul, cafeaua şi limonada cu fosfat de calciu.

Este interzisă introducerea şi consumarea băuturilor alcoolice în întreprinderile prevăzute de acest regulament.

§ IV. *Controlul medical*

Art. 14. — Intreprinderile prevăzute de art. 1 din prezentul regulament şi care întrebuinţează mai mult de 100 persoane, vor angaja un medic igienist, însărcinat cu supravegherea sănătăţii lucrătorilor.

Când numărul persoanelor întrebuinţate în întreprindere e mai mic de 100, supravegherea sănătăţii lor se va face de câte un medic desemnat de Casa asigurărilor sociale respectivă.

Art. 15. — Controlul medical va consta din:

a) Vizitarea cel puţin odată pe lună a tuturor lucrătorilor întrebuinţaţi în atelierele prevăzute de prezentul regulament; un examen al sângelui va completa această vizită medicală;

b) Vizitarea oricărui lucrător ce se simte bolnav şi acordarea îngrijirilor necesare;

c) Anunţarea patronului întreprinderii, a lucrătorului şi inspectorului respectiv al muncii, ori de câte ori se constată o intoxicaţie prin plumb sau orice altă maladie profesională;

d) Indepărtarea dela lucru a persoanelor care prezintă simptomele, care în fişa anexată acestui regulament sunt notate A—I;

e) Ţinerea fişierului prevăzut de art. 16 din acest regulament;

f) Inaintarea la finele fiecărei luni, Casei centrale a asigurărilor sociale din Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, a datelor statistice, întocmite după datele ce figurează în formularul de fişe anexat acestui regulament.

Art. 16. — Direcţia întreprinderii va ţine, pe a sa răspundere, un fişier cu fişe individuale, pentru fiecare persoană întrebuinţată.

Fişa individuală va cuprinde următoarele date:

1. Numele întreprinderii, felul producţiei şi data autorizaţiei consiliului de igină şi ocrotire respectiv.
2. Numele, pronumele, adresa, etatea, sexul şi naţionalitatea fiecărei persoane întrebuinţată în întreprindere.
3. Natura ocupaţiilor precedente şi cauza absenţelor dela lucru.
4. Opinia inspectorului de muncă.
5. Antecedentele personale.
6. Ocupaţia actuală în întreprindere.
7. Consemnarea cronologică a vizitelor periodice şi a simptomelor caracteristice pentru saturnism, durata schimbării de ocupaţie şi a incapacităţii de lucru şi opinia medicului.

Indicaţiile dela punctele 1, 2 şi 3 vor fi consemnate de direcţia întreprinderii.

Indicaţiile dela punctul 4 vor fi consemnate de inspectorul de muncă, cu ocazia inspecţiilor lui în întreprindere.

Indicaţiile dela punctele 5, 6 şi 7 vor fi consemnate de medic.

Art. 17. — Lucrătorii care prezintă simptome de saturnism nu pot fi întrebuinţaţi în atelierele în care se manipulează plumbul şi compuşii lui; ei vor putea totuşi fi ocupaţi în alte părţi ale întreprinderii, unde nu există pericol de intoxicaţie cu plumb.

Art. 18. — Dacă cu toate măsurile luate, un proces oarecare cauzează în mod constant intoxicaţiuni cu plumb, lucrătorii nu vor mai fi întrebuinţaţi în acel proces, decât prin rotaţie şi numai pentru un anumit timp, rămânând ca în rest să fie utilizaţi la lucrări care nu prezintă pericol pentru sănătatea lor.

Modul de rotaţie şi durata perioadelor în procesele toxice şi periculoase vor fi fixate de către medicii prevăzuţi la art. 14.

Art. 19. — Direcţia medicală a asigurărilor sociale va întocmi în fiecare an o statistică a morbidităţii şi mortalităţii prin saturnism din ţara întreagă, pe bazele ce-i vor fi comunicate în virtutea art. 15 alin. *f*.

§ V. *Regulamentul interior*

Art. 20. — Patronii întreprinderilor prevăzute în prezentul regulament, sunt obligaţi să afişeze în mod vizibil, în toate atelierele, precum şi încăperile în care se face plata lucrătorilor, un extras din acest regulament.

Se va afişa de asemenea numele şi adresa

medicului în grija căruia cade supravegherea medicală a personalului întreprinderii, locul, ziua şi ora la care medicul poate primi pe lucrători, în afara vizitelor regulate.

Art. 21. — Un capitol special din regulamentul de atelier al întreprinderii va impune lucrătorilor obligaţia, sub sancţiunea amenzii şi, în caz de recidivă, a concedierii, în condiţiile legii contractelor de muncă:

a) De a întrebuinţa instrumentele şi îmbrăcămintea întreprinderii;

b) De a-şi curăţi gura şi mâinile la fiecare încetare de lucru, la amiază şi seara;

c) De a lua cel puţin câte o baie săptămânală de curăţenie;

d) De a se supune vizitei regulate lunare prevăzută de art. 15, precum şi normelor prevăzute de art. 17 şi 18 din prezentul regulament;

e) De a nu manipula substanţele plumbice cu mâna goală, cu atât mai mult când pielea mâinilor prezintă leziuni deschise;

f) De a nu merge cu picioarele goale în ateliere;

g) De a nu fuma, priza sau amesteca tutun în gură, de a nu mânca şi de a nu bea în orele şi atelierele de lucru.

§ VI. *Dispoziţii speciale*

Art. 22. — Este interzisă întrebuinţarea ceruzei, sulfatului de plumb şi a tuturor produselor care conţin aceşti pigmenţi în lucrările de pictură interioară a clădirilor de orice fel, precum şi la vopsirea leagănelor şi jucăriilor de copii, cu excepţia gărilor de cale ferată, precum şi a stabilimentelor industriale, în care întrebuinţarea substanţelor de mai sus va fi recunoscută necesară de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, cu luarea avizului comitetului permanent al muncii.

Rămâne totuşi permis întrebuinţarea pigmenţilor albi, care conţin cel mult 2% plumb exprimat în plumb metalic.

Dispoziţiile aliniatului I al acestui articol nu se aplică în pictura decorativă şi nici la lucrările de filaj şi relief.

Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale va determina la nevoie printr'o decizie ministerială, linia de demarcaţie între diferitele genuri de pictură.

§ VII. *Organele de control. Sancţiuni*

Art. 23. — Controlul aplicării dispoziţiilor regulamentului de faţă cade în sarcina organelor prevăzute de art. 353 [1]) din legea sanitară şi de ocrotire, iar sancţionarea contravenţiilor la acest regulament şi procedura de urmat se va face dpuă caz în conformitate cu art. 334, 349, 350, 351 şi 353 [2]) din aceeaşi lege.

Art. 24. — Ori de câte ori organele de control bănuesc că în unele secţii sau ramificări ale întreprinderilor prevăzute de regulamentul de faţă se produc intoxicaţiuni cu plumb sau cu alte substanţe, sau constată că sănătatea lucrătorilor suferă din cauza condiţiilor insalubre de lucru, vor cere Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale facerea unor cercetări la faţa locului. Cu facerea acestor cercetări, Ministerul va însărcina Insitutul de Igienă şi sănătate publică respectiv.

Bazat pe rezultatele acestor cercetări, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale va dispune măsurile de prevenţie necesară.

Dacă rezultatul cercetărilor confirmă presupunerea organelor de control, cheltuelile de expertiză cad în sarcina întreprinderii respective.

Institutele de igienă şi sănătate publică pot face în oricare din întreprinderile de care e vorba în prezentul regulament din proprie iniţiativă, şi oricând, studii tehnice relative la toxicologia industrială la intoxicaţiile profesionale şi la prevenirea lor.

Art. 25. — Prezentul regulament intră în vigoare din ziua publicării lui în Monitorul Oficial şi se aplică tuturor întreprinderilor ce vor lua fiinţă dela această dată înainte.

Intreprinderile existente la data promulgării legii sanitare şi de ocrotire, se vor pune de acord cu dispoziţiile regulamentului de faţă, în termen de doi ani dela publicarea lui în Monitorul Oficial.

---

[1]) Azi art. 345.

[2]) Azi art. 325, 341, 342, 343 şi 345.

MINISTERUL MUNCII, SĂNĂTĂȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

FIȘĂ SANITARĂ
INDIVIDUALA

I. *Numele complet (înregistrat) al întreprinderii:*

Localitatea .... , *strada* *Nr.* , *sect.*

Felul producției :

Principalele materii prime întrebuințate:

Data înființării :

Autorizația Consiliului de igienă (Nr. și data) :

II. *Numele* $\frac{\textit{funcționarului}}{\textit{lucrătorului}}$ *; pronumele :* , *numele :*

Adresa : strada .... *Nr.* *sectorul*

Data nașterii : .... *; locul nașterii:* *sexul*

Religia ...... , *naționalitatea*

III. *Ocupațiunile precedente :*

Dela	Până la	NATURA OCUPAȚIEI

IV. *Opinia Inspectoratului de muncă :*

Data	OBSERVAȚIUNILE	SEMNATURA

V. *Antecedente personale :*

Dela	Până la	FELUL ȘI GRADUL BOLII

VI. *Ocupațiunea actuală în întreprinderea aceasta:*

Dela	Până la	Denumirea departamentului	Nr. orelor de lucru	Muncă de zi sau noapte	RISCURILE PROFESIONALE	ILUMINATUL		Ventilația	Umiditatea	Condițiunile sanitare ale atelierului în care lucrează
						Natural	Artificial			

7. CONSEMNAREA CRONOLOGICA A SIMPTOMELOR CARACTERISTICE PENTRU SATURNISM 1)

(Lipsa simptomului se însemnă cu —. Prezența simptomului se însemnă cu +. Gravitatea excepțională se însemnă cu ++)

DATA	SÂNGELE			URINA			TRIADA CLASICA			TENSIUNEA Arterială		Semnul lui Burton	GREUTATEA (în kg.)	Dynamometru	Starea de nutriție a) bună b) medie c) rea	Alte simptome	OBICEIURI		Diagnosticul, concluziunile sau observațiunile medicului	Propunerile medicului	SEMNATURA MEDICULUI
	Basofile	Hemalii pe mm³	Hemoglobina	Plumb	Albumină	Nefrită cronică interstițială	Colici abdominale	Constipație	Cefalagii fără febră	Maximă	Minimă						Fumat	Alcool			
	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	

1) *Notarea* se va face astfel: Coloanele A, D, F, G, H, I, L, Q, R, se vor însemna cu plus (+) sau minus (—).
Coloanele B, C, E, J, K, M, N, se vor însemna cu cifrele obținute prin examinare.
Coloana O se va însemna cu (a), (b) sau (c).
Restul coloanelor se vor completa prin cuvinte.
Prezența simptomelor din coloanele A—I va aduce îndepărtarea imediată a lucrătorului dela lucru (art. 15, 17 și 18 din Regulamentul Sanitar al întreprinderilor ce întrebuințează plumbul și compușii lui).

Regulamentul pentru funcţionarea fabricilor şi atelierelor de călcătorie, birourilor de primire şi predare a efectelor călcate, spălate, curăţate sau vopsite şi al spălătoriilor (curăţătoriilor) chimice şi boiangeriilor în cuprinsul municipiului Bucureşti

(D. R. No. 2.329 din 28 august 1933, M. O. No. 207 din 9 sept. 1933).

Condiţiile de exercitare a acestor întreprinderi

Art. 1. — Oricine ar dori să exercite una din industriile următoare: călcătorie, birou de primit efecte pentru călcat cu sau fără călcătorie anexă la birou, birou pentru primire şi predare de efecte pentru spălat, călcat, curăţit şi vopsit, atelier sau fabrică de spălătorie pe cale apoasă, spălătorie (curăţătorie) chimică sau boiangerie, este obligat a cere şi obţine autorizaţiunea consiliului de igienă a municipiului Bucureşti (art. 347[1]) L. S.

Art. 2. — Persoanele care solicită asemenea autorzaţiuni trebue să nu sufere de nicio boală contagioasă, dovada se face prin certificat medical scos cu cel mult 10 zile înainte de a introduce cererea de autorizare.

Art. 3. — Localurile în care se deschid ateliere de călcătorie sau birouri de primire şi predare sunt permise în tot cuprinsul municipiului, dar numai pe străzi canalizate (industrii insalubre, clasa I). atelierele şi fabricile de spălătorie pe cale apoasă, spălătorii (curăţătorii chimice) şi boiangerii nu sunt permise decât în cartier industrial (industrii insalubre de clasa III). Cele existente vor putea rămâne unde sunt instalate, dacă în timpul acordat prin regulament se vor conforma măsurilor prescrise de el.

Art. 4. — In aceste întreprinderi e voie a se manipula orice obiect de rufărie, pânze, stofe, îmbrăcăminte şi orice obiecte textile.

Art. 5. — Localurile acestor industrii vor fi luminate artificial cu electricitate, prevăzute cu conductă de apă şi canal, în legătură cu instalaţiile publice. Lichidele ce rezultă din operaţiunile acestor industrii vor fi supuse întâi în bazinuri speciale la operaţiune de decantare, naturalizare şi epuraţiune, iar în urmă vor fi devărsate prin canalul întreprinderii în canalul public, în niciun caz nu este permis ca aceste lichide să fie aruncate în stradă, în curte sau în gropi absorbante.

Incăperile vor avea cubaj suficient: 2.50 m. suprafaţă de lucrător şi 10 m. de cubaj; înălţimea minimă 3 m, ventilaţie electrică, unde e necesar, absorbitoare de vapori şi gaze toxice; instalaţie de apă şi canal, pavimentul impermeabil, pereţii în faianţă, ulei sau ciment sclivisit, ferestrele cu suprafaţă de cel puţin 1/6 din suprafaţa planşeului.

[1]) Art. 339 L. S. din 1935.

Art. 6. — Atelierele de călcătorie pot avea o singură cameră, care va servi şi de birou de primire a obiectelor curate aduse la călcat. această cameră va avea cuvetă de apă, legătură la canal, pavimentul impermeabil, spre a fi uşor curăţat, pereţii până la 1,50 în faianţă sau ulei, în sus văruiţi în alb, va avea ventilaţie electrică, cubaj minim de 10 mc. de lucrător. In această cameră, pe lângă mobilierul necesar pentru călcat, se vor mai afla rafturi sau dulapuri cu uşi şi geamuri în care se va păstra materialul călcat gata de predat.

Pentru primirea şi predarea materialului va fi o masă sau birou acoperit cu tablă sau plăci de faianţă.

Incălzirea fiarelor de călcat se va face de preferinţă cu electricitate sau cu gaz aerian.

Personalul va purta bluze albe.

Art. 7. — Birourile de primire şi predare a efectelor, cu sau fără călcătorie, independente sau anexe la industriile, spălătorii pe cale apoasă, spălătorii (curăţătorii) chimice sau boiangerii, vor avea două camere separate sau o cameră separată în două printr'un paravan de sticlă sau perete de scagliolă, având cel puţin 2 m şi uşe de comunicaţie.

Camera de primire sau porţiunea rezervată primirei, cu cubaj suficient, ventilaţie, paviment impermeabil, pereţii pe înălţimea de 1.50 m în ulei sau plăci de faianţă, restul cu plafonul văruit în alb, iluminată cu electricitate, va avea o cuvetă de apă cu legătură la canal.

Pentru primirea materialului va fi instalată o tejghea căptuşită cu tablă sau plăci de faianţă, materialul adus din oraş va fi aşezat în lăzi căptuşite cu metal sau saci spre a putea fi uşor desinfectate.

Personalul va fi îmbrăcat în bluze albe. După fiecare primire şi manipulare de material, personalul se va spăla pe mâini cu apă şi cu săpun şi şterge cu şervete curate.

Personalul e dator a întreba dacă materialul adus nu provine dela bolnavi contagioşi şi în caz afirmativ nu va primi acest material, dacă nu se prezintă dovada că a fost desinfectat

In fiecare seară la încetarea serviciului, personalul va supraveghea executarea curăţirii acestei camere. Bluzele personalului vor fi trimise cu ultimul transport la atelier sau fabrică, spre a fi spălate.

Camera de predare sau porţiunea rezervată eliberării materialului curat, publicului, va întruni condiţiunile dela art. 6 fără a mai fi nevoie de instalaţie de apă şi canal care este în camera de primire.

Art. 8. — Atelierele şi fabricile de spălătorie şi călcătorie industrială de rufe, de spălătorii (curăţătorii) chimice a diverse efecte şi atelierele sau fabricile de boiangerie vor trebui să aibă următoarele încăperi:

a) Cameră pentru primit materialul murdar;
b) Una sau mai multe camere pentru spălat cu apă;
c) Una sau mai multe camere pentru curăţat cu benzină (spălat):

d) Una sau mai multe camere pentru vopsit ;
e) Una sau mai multe camere pentru uscat sau pod ;
f) Una sau mai multe camere pentru călcat ;
g) O cameră pentru păstrat şi predat materialul curat, care poate servi şi de birou ;
h) Locuinţă pentru personal ;
i) Closete regulamentare ;
j) Curtea ;
k) Grajd, garaje, magazii.

Art. 9. — Camera de primirea sau porţiunea rezervată primirii materialului murdar, va trebui să îndeplinească condiţiunile pevăzute la art. 7. La cele cu birouri de primire separate în oraş, ea ar putea să lipsească şi recipientele cu materialul adus dela birou să fie depus în camere de spălat sau curăţat.

Art. 10. — Camera sau camerele de spălat cu apă, vor avea pardoseală impermiabilă, cu gură de canal şi înclinaţiunea către gura de canal, pereţii şi tavanul vor fi sclivisiţi în ciment spre a putea fi uşor spălaţi. In perete va fi unul sau mai multe robinete de apă cu cuvete. In aceste camere se vor găsi vase sau bazine pentru diferite întrebuinţări, în faţa lor se vor pune grătare de lemn pentru protejarea lucrătorilor, cazanul sau cazanele în care se fierbe apa vor avea coş absorbitor de vapori. In aceste camere se vor instala ventilatoare cu aer cald spre a nu permite precipitarea vaporilor şi transformarea lor în ceaţă.

De instalarea ventilatoarelor cu aer cald sunt scutiţi membrii camerelor de munca.

Cubajul va fi de 10 mc de lucrător, lucrătorii vor fi protejaţi prin îmbrăcăminte specială contra umidităţii din aceste camere. In aceste camere se vor găsi în permanenţă termometre pentru a se putea examina temperatura şi starea de umiditate (psychometre) hygrometre.

Art. 11. — Camerele pentru curăţat (spălat) cu benzină, vor avea pardoseală impermeabilă cu legătură la canal şi înclinaţie la gura de canal, robinet de apă în perete cu cuvetă, pereţii şi plafonul sclivisiţi în ciment. In aceste camere se vor găsi mese pentru depozitat materialul înainte şi după spălat, mesele căptuşite cu tablă de zinc sau plăci de faianţă, vasele şi aparatele în care se introduc obiectele spre spălare cu benzină, vor fi închise şi se vor purta cu forţă motrice. In aceste camere se va asigura prin tuburi de aspiraţie şi ventilaţie, evacuarea benzinei evaporate şi primenirea aerului, cubajul minim 10 mc de lucrător.

Art. 12. — Camerele pentru vopsit vor avea pavimentul impermeabil, cu gură de canal şi înclinaţia către această gură, unul sau mai multe robinete cu apă şi cuvete în perete, pereţii şi plafonul sclivisiţi în ciment, vasele sau bazinurile în care se vopsesc obiectele vor avea coşuri aspiratoare de vapori asemenea cazanelor cu apă fiartă. Se va asigura pe cât posibil mai mult evacuarea vaporilor; în acelaşi timp, prin ventilaţie cu aer încălzit, se va evita ceaţa şi precipitarea aburilor; lucrătorii vor fi protejaţi prin îmbrăcăminte specială şi li se vor pune la dispoziţie substanţele necesare spre a spăla vopseaua de pe mâini.

Art. 13. — Camerele de uscat vor fi prevăzute cu aparatele necesare pentru aducerea curentului de aer uscat, cald, necesar operaţiunii uscării şi în acelaşi timp evacuarea aerului supraîncărcat cu vapori rezultaţi din uscarea efectelor.

Podul clădirii poate fi utilizat pentru uscat, numai dacă întreaga clădire este ocupată de această industrie.

Art. 14. — Camera sau camerele pentru călcat vor fi instalate, conform prescripţiunilor dela art. 6. Aceste camere pot servi şi ca depozit pentru materialul curat şi una din ele chiar pentru predarea materialului curat.

Art. 15. — Camera pentru păstrat şi predat materialul curat, la fabrici, care au birouri independente, este facultativă; acestui scop poate servi una din camerele de călcat sau biroul.

Art. 16. — Pentru personalul întrebuinţat la aceste industrii şi care doarme în localul întreprinderi, vor fi camere separate pentru locuit, ele vor fi curate, aeriate, ventilate, luminate bine natural şi artificial, cu electricitate, având tot mobilierul necesar. Paturile în camerele de dormit vor fi individuale; femeile vor avea dormitoare separate de ale bărbaţilor.

Art. 17. — Intreprinderile cu peste 10 lucrători, vor avea o sală de recreaţie, unde lucrătorii vor petrece orele de masă şi de repaus; această cameră va avea cubajul necesar, mobilier şi robinet de apă cu cuvetă.

Art. 18.—Closetele şi pisuarele vor fi construite în interior, regulamentare, cu scaune a la turque, având cabine suficiente, separate pentru femei şi bărbaţi, prevăzute cu apă şi legătură la canal (o cabină până la 5 lucrători, dela 10 în sus, cabine separate, una la 15 lucrători).

Art. 19. — Curtea, dacă există, sub 500 mp, va fi pavată impermeabil şi legată la canal, dacă e mai mare, atunci numai partea carosabilă va fi pavată impermeabil.

Art. 20. — Grajdul, garajele şi magaziile vor fi construite în conformitate cu regulamentul municipal de construcţii.

Art. 21. — Toate încăperile prevăzute la art. 8, nu pot avea altă destinaţie decât aceea specificată prin prezentul regulament.

Art. 22. — In toate încăperile acestor industrii se vor găsi scuipători cu soluţii antiseptice, aşezate în locuri vizibile, pe suport.

Art. 23. — Nici una din încăperile destinate industriilor prevăzute în acest regulament, nu vor fi aşezate în subsoluri şi nu vor avea înălţimea mai mică de 3 m

Art. 24. — Toate uneltele şi mobilele întrebuinţate la aceste industrii, ca : tejghele, mese, rafturi, dulapuri, coşuri, legi, saci, cazane, bazinuri, frânghii, maşini, vehicule etc., vor fi întreţinute în bună stare şi în perfectă stare de curăţenie.

Personalul

Art. 25. — Tot personalul utilizat în aceste industrii, trebue să se supună examenului medical de două ori pe lună, examenul va fi făcut gratuit de medicul circumscripţiei respective.

Niciun lucrător nu va fi primit în aceste întreprinderi, dacă nu are vârsta de 18 ani şi dacă

nu are examenul medical, constatator că este sănătos.

Pentru consemnarea stării de sănătate a personalului, patronul întreprinderii le va procura carnete (fișe) de sănătate individuale, cu care lucrătorii se vor prezenta la vizita medicală Aceste carnete vor fi păstrate de patron în biroul întreprinderi, spre a putea fi văzute de personalul sanitar de control.

Art. 26. — In întreprinderile cu un număr până la 10 lucrători, în biroul întreprinderii se va găsi un dulap de farmacie, prevăzut cu cele necesare pentru cazurile de urgență. In întreprinderile cu un număr de lucrători mai mare, va fi destinată o sumă pentru infirmerie, în care se va instala dulapul farmaciei și un număr de paturi în proporție de 1 până la 10 lucrători.

Intreprinderile cu un număr de cel puțin 50 lucrători, vor angaja un medic care să supravegheze zilnic condițiunile de funcționare a întreprinderii, să dea ajutor medical în cazurile de urgență și să țină registrul fișier de starea sănătății lucrătorilor și funcționarilor întreprinderii.

Art. 27. — Este cu totul interzis personalului să mănânce sau să păstreze mâncare în camerele ateliere ale întreprinderii. Ei vor mânca și se vor repauza în orele libere în camera de sub art. 17.

Art. 28. — După terminarea lucrului, personalul va desbrăca hainele ude cu care a lucrat și le va pune la uscat în camera de uscare. Inainte de a se îmbrăca cu hainele de oraș se vor spăla pe mâini cu apă și săpun, vor întrebuința la spălare o substanță decolorantă și în urmă se vor unge cu vaselină sau glicerină. Aceste substanțe le vor fi puse la dispoziție de întreprindere.

Art. 29. — Intreprinderile cu mai mult de 10 lucrători, vor instala băi, dușuri pentru ei, în proporția de un duș de 5 lucrători; separate femei de bărbați.

Art. 30. — Pentru păstratul hainelor de oraș și desbrăcatul lucrătorilor, se va amenaja un vestiar sau vestiare separate pentru femei și bărbați, cu dulapuri sau cuiere individuale, încălzite în timpul iernei; în aceste vestiare se vor găsi lavoare suficiente pentru tualetele lucrătorilor.

Primirea și transportul materialului murdar

Art. 31. — Materialul murdar se va primi la birourile speciale sau direct în întreprindere.

In birourile speciale se va primi în camera de primire sau porțiunea rezervată primirii, separată de cea de predare a materialului curat. Materialul va fi primit de personal îmbrăcat în bluze și va fi depozitat direct în saci sau lăzi căptușite cu tablă, pe care va fi scris „murdar", procedându-se cum se specifică la art. 7.

Dacă materialul se predă direct în întreprindere, el va fi primit direct în camera de spălat și aci va fi pus deadreptul în cazane, bazinuri sau albii, în care va fi supus la o dezinfecție prealabilă prin soluții antiseptice sau leșie înmuiată în apă la 100° și în urmă trecute la spălare sau alte operațiuni.

Art. 32. — Transportul acestui material dela birou la sediul întreprinderi se va face separat de cel curat, cu vehicul destinat anume pentru murdar, sau dacă e un singur vehicul, în compartimente separate de cel curat. Vehiculul se va spăla cu apă fierbinte și dezinfecta după fiecare transport.

Vehiculele de transportat materialul acestor întreprinderi vor fi închise, căptușite cu tablă în interior și dacă este numai unul, interiorul va fi împărțit în două compartimente, unul cu indicația „curat" și altul „murdar".

Nu este voie a se transporta saci sau lăzi cu efecte afară, deasupra vehiculului

Art. 33. — Este cu totul oprit ca în timpul diferitelor operațiuni din aceste întreprinderi, materialul curat să vie în contact cu cel murdar.

Dispozițiuni generale

Art. 34. — Substanțele chimice necesare diverselor operațiuni ca: (soda, clor, borax, acid sulfuric, benzină etc.), vor fi păstrate în dulapuri închise cu cheie ce se va păstra de patron sau o persoană de încredere. Benzina peste 100 litri se va păstra în depozite subterane, în conformitate cu prescripțiunile regulamentului produselor petrolifere. Un delegat al serviciului de pompieri va vizita stabilimentul și prescrie măsurile necesare a se lua în aceste întreprinderi, pentru prevenirea incendiului.

Art. 35. — Aceste întreprniderі vor căuta să introducă treptat aparate perfecționate, ce vor înlocui operațiunile manuale, asemenea vor introduce aparate de dezinfecție, spre a dezinfecta materialul înainte de a fi introdus în întreprindere

Art. 36. — Spitalele, sanatoriile, azilele, policlinicile, cazărmile, internatele, pensionatele, hotelurile și alte asemenea stabilimente de aglomerațiuni, sunt obligate a-și dezinfecta mai înainte materialul murdar și numai în urmă să-l predea la spălătorii și călcătorii ; asemenea persoanele bolnave de boli molipsitoare, nu vor da la spălat, călcat sau vopsit lucruri, până ce înainte nu au fost dezinfectate.

Art. 37. — In birourile întreprinderilor prevăzute în prezentul regulament, se va găsi un registru de control, ținut la dispoziția organelor sanitare și administrative, spre a se nota în el rezultatul inspecțiunilor făcute întreprinderii, acest registru va fi vizat de serviciul sanitar al municipiului.

Art. 38. — In caz de epidemii grave, serviciul sanitar, cu autorizațiunea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, va putea lua și alte măsuri neprevăzute în acest regulament.

Art. 39. — Toate întreprinderile existente, prevăzute în acest regulament, se vor conforma prevederilor lui, în interval de 3 ani, dela publicare în Monitorul Oficial.

Art. 40. — Spălătoresele din mahala cu ziua, sunt obligate a declara la serviciul sanitar al municipiului numele și adresa.

Ele vor avea registrul de inspecțiuni, prevăzut la art. 37. Personalul medical va vizita aceste

spălătorii, vor prescrie îmbunătățiri și anumite norme de urmat în exercitarea meseriei. acordând termene de conformare. Față de cele ce nu se vor conforma, se va proceda conform legii și regulamentului de față.

Art. 41. — Dispozițiunile anterioare, contrare prezentului regulament, rămân desființate.

Art. 42. — Contravenienții la dispozițiunile acestui regulament, se vor pedepsi după cum urmează :

1. Pentru toate cazurile pedepsite de art. 349 [1]) din legea sanitară, cu amenda penală dela 10.000—50.000 lei, iar în caz de recidivă, cu amenda îndoită.

2. Pentru toate cazurile pedepsite de art. 351 [2]) din legea sanitară, cu amenda penală dela 5.000—20.000 lei, fără prejudiciul penalităților prescrise de alte legi, pentru faptul de rezistență, insultă, ultragiu sau violență, împotriva funcționarilor publici.

3. Pentru toate cazurile pedepsite de art. 319 [3]) din legea sanitară, cu amenda dela 100—10.000 lei.

4. Pentru toate cazurile pedepsite la art. 334 [4]) din legea sanitară, cu :

a) Un prim avertisment scris ;
b) Amendă în bani dela 100—10.000 lei ;
c) Curățirea localului în contul proprietarului ;
d) Inchiderea localului.

Art. 43. — Constatarea contravențiunilor se face de către organele prevăzute de legea sanitară și de ocrotire, iar pedepsele se aplică conform art. 353 [5]) din aceeași lege.

Instrucțiuni privitoare la chestiunea autorizațiilor sanitare pentru funcționarea întreprinderilor comerciale și industriale de orice natură, cum și relativ la chestiunea taxelor aferente.

(Date de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale în aprilie 1935).

A. *Autorizarea întreprinderilor comerciale și industriale înființate după 14 Iulie 1930*

I. In conformitate cu dispozițiunile art. 102, 337 și 347 [6]) din legea sanitară, cum și cu dispozițiunile art. 31, 32, 33, 34 și 49 din regulamentul pentru funcționarea Consiliilor de igienă, publicat în M. O. No. 189 din 19 August 1933, întreprinderile comerciale și industriale de orice natură, la înființarea lor sunt obligate a-și procura autorizațiuni de ordin sanitar, pentru funcționare, autorizațiuni cari se acordă de către consiliile de igienă și ocrotire locale.

II. Obținerea autorizațiilor este legată de o cercetare prealabilă a localului și a condițiunilor de funcționare.

a) Cercetările la fața locului și constatarea stabilimentelor se face de către Comisiunea permanentă a Consiliului de igienă, conform art. 104, 105 și 106 din legea sanitară, numai pentru autorizația de funcționare a stabilimentelor comerciale și industriale situate în afară de raza municipiului sau localității de reședință a Consiliului de igienă. Ministerul, în conformitate cu dispozițiunile art. 43, 44, 45 și 46 din regulamentul sus citat, a fixat — în afară de mijloacele de transport în natură, sau contravaloarea transportului în numerar — o indemnizație de deplasare de câte 300 lei, pentru fiecare dintre membrii Comisiunii permanente, cari se deplasează efectiv în constatare și care taxe se achită de către solicitatorii de autorizații.

Când sunt de vizitat mai multe întreprinderi comerciale sau industriale, se recomandă ca, pe cât posibil, Comisiunea să le cerceteze în aceeași zi. In acest caz cheltuelile de transport și indemnizațiile de deplasare, menționate mai sus și cuvenite membrilor Comisiunii permanente, se vor repartiza în mod proporțional cu întreprinderile cercetate în ziua respectivă. In acest mod un membru din Comisiune nu poate încasa pe zi ca indemnizație de deplasare mai mult de 300 de lei oricare ar fi numărul întreprinderilor vizitate.

b) In cazul când cererile de autorizare se referă la întreprinderile comerciale și industriale mici (inclusiv și atelierele pentru diversele meserii), din județ, atunci în locul cercetărilor din partea Comisiunii permanente a Consiliului de igienă, se va cere numai avizul medicului de circumscripție în raza căreia se află întreprinderea. In acest caz Comisiunea avizează, fără a mai fi nevoie să se deplaseze la fața locului, numai pe baza raportului medicului respectiv.

c) Pentru întreprinderile comerciale și industriale mari sau mici din municipiul sau din orașul de reședință al Consiliului de igienă, Comisiunea permanentă nu poate încasa nici un fel de taxă.

III. Potrivit dispozițiunilor art. 528 [1]) al. e din legea sanitară cum și legilor timbrului fiscal și al aviației, la acordarea autorizațiunilor pentru funcționarea stabilimentelor comerciale și industriale de orice fel, supuse controlului sanitar, solicitatorii unor atari autorizațiuni sunt obligați să achite :

a) O taxă în folosul fondului sanitar și de ocrotire județean și comunal, a cărei destinație este cea menționată prin art. 529 [2]) din legea sanitară și care variază între 100—10.000 lei;
b) taxa de timbru.

a) *Criteriul de fixare al taxelor pentru fondul sanitar și de ocrotire județean și comunal*

In baza normelor date de Minister prin Dec No. 65258/10 Oct. 1932, aceste taxe se fixează în

---

1) Art. 341 din l. s. din 1935.
2) Art. 343 din l. s. din 1935.
3) Art. 311 din l. s. din 1935.
4) Art. 326 din l. s. din 1935.
5) Art. 345 l. s. din 1935.
6) Art. 329 și 339 l. s. din 1935.

---

1) Art. 520 din actuala lege.
2) Art. 521 din actuala lege.

temeiul referatelor Comisiei permanente a Consiliului de igienă ,ori a serviciilor sanitare locale, de către medicii primari de județe, sau medicii șefi de municipii — după cazuri — ținându-se seamă, la stabilirea taxelor, de importanța stabilimentelor, de situațiunea și împrejurările locale, etc., cum și de greaua situațiune economico-financiară din prezent, astfel cum s'a recomandat și prin ordinele circulare No. 117743 din 15 Febr. 1934 și No. 108280 din 1 Febr. 1935.

Cei nemulțumiți de quantumul taxelor fixate au dreptul să facă întâmpinări sau reclamațiuni — îndreptate nu la Minister, ci adresate direct Consiliilor de igienă locale, ca fiind în măsură a cunoaște situațiunea și împrejurările locale. Consiliile de igienă rezolvă în ultimă instanță reclamațiunile și întâmpinările făcute, fie micșorând — dacă este cazul — aceste taxe în limitele legale, fie menținându-le — în caz contrar.

a) *Taxa de timbru.* — In conformitate cu dispozițiunile art. 4 § 26 și art. 27 din legea timbrului fiscal și art. 6 din legea pentru crearea fondului național al aviației, autorizațiunile sanitare la eliberarea lor sunt supuse la plata taxelor de timbru, după cum urmează :

1. Autorizațiunile acordate pentru exercițiul comerțului, indiferent de importanța lui, se taxează fiecare, conform deciziunii din 28 Mai 1929 a Comisiunii centrale a timbrului, de pe lângă Ministerul finanțelor, cu taxa fiscală de 660 lei, care potrivit art. 27 din legea timbrului, se percepe fie prin viză la Administrația Financiară, fie prin anulare de coli timbrate în suma arătate mai sus, plus un timbru de aviație de 2 lei în ambele cazuri.

2. Autorizațiunile pentru marile industrii — cari, potrivit Dec. din 11 Nov. 1930 a sus numitei comisiuni, întrebuințează, în afară de personalul tehnic și administrativ, cel puțin 20 de lucrători, sau motor de minimum 5 cai putere— se taxează la fel, adică fie prin anulare de coli timbrate tot în valoare de câte 660 lei, plus timbrul de aviație de câte 2 lei, fie prin viză la Administrația Financiară.

3. In ceeace privește autorizațiunile eliberate pentru exercițiul meseriilor, sau micei industrii — considerată ca având un număr mai mic de 20 de lucrători, sau utilizând o forță motrice sub 5 cai putere — se timbrează fiecare, prin aplicare directă, pe autorizațiuni, și anulare de timbre fiscale în valoare de 27 lei, plus timbrul de aviație tot de câte 2 lei.

Sub nici un motiv Ministerul nu poate acorda dispensa de taxele sanitare, ori taxele de timbru întrucât legile respective nu admit atari scutiri.

B .*Autorizarea întreprinderilor comerciale și industriale înființate înainte de 14 Iulie 1930*

In ceeace privește vechile întreprinderi comerciale și industriale (inclusiv atelierele pentru meserii) înființate anterior datei promulgării legii sanitare de la 14 Iulie 1930, procedura diferă după următoarele eventualități :

a) dacă întreprinderile sunt prevăzute și clasificate prin regulamentul industriilor insalubre și posedau autorizații legal valabile :

b) dacă, deși prevăzute de regulamentul întreprinderilor insalubre, nu posedau autorizație legal valabilă și

c) dacă nu erau prevăzute și clasificate de regulamentul industriilor insalubre.

I. Intreprinderile comerciale și industriale prevăzute și clasificate prin regulamentul industriilor insalubre, existente la data promulgării susmenționatei legi, cari posedă adeverințe, ori permisuri sau autorizațiuni de funcționare, obținute în conformitate cu dispozițiunile art. 34, 35, 36 etc., din regulamentul industriilor insalubre, nu sunt obligate a-și procura noui autorizațiuni de funcționare, dacă funcționează în aceleași localuri, pe numele acelorași patroni și fără a-și fi schimbat destinația.

Aceste întreprinderi nu sunt obligate nici la plata taxelor aferente, dacă bine înțeles s'au plătit din timp, atât taxele de timbru pentru autorizații cât și taxele sanitare prevăzute de art 24 punct. 14 (ultimul aliniat) din legea fostei Case a Sănătății, publicată în Monitorul Oficial No. 81 și 84 din 12 și 15 Aprilie 1927 și cari taxe dacă eventual mai sunt încă în restanță, trebue neapărat încasate. Taxele sanitare în aceste cazuri revin, conform art. 514 și 524 [1]) din legea sanitară, Fondurilor speciale sanitare și de ocrotire.

II. Intreprinderile din categoria de mai sus, punctul I Cap. B. cari deși vechi, se găseau și la data promulgării legii sanitare de la 14 Iulie 1930, funcționând fără a fi satisfăcut condițiunile art. 34, 35, 36 etc., din regulamentul industriilor insalubre și se găsesc și în prezent funcționând fără autorizația sanitară, fiind considerate ca funcționând fără bază legală și deci ca inexistente din punct de vedere legal, sunt obligate a-și procura neapărat autorizațiunile de funcționare cerute de legea sanitară și totdeodată să plătească taxele prevăzute de aceeași lege, cum și de legile timbrelor fiscale și ale aviației.

Sub nici un motiv aceste întreprinderi nu vor putea funcționa fără satisfacerea obligațiunilor legale mai sus menționate.

III. *a)* Relativ la întreprinderile de asemenea existente la promulgarea legii sanitare de la 14 Iulie 1930, însă neprevăzute și neclasificate prin regulamentul industriilor insalubre, cari deci nu erau supuse obligațiunilor art. 34, 35, 36 etc. din acest regulament — simpla înscriere a firmelor acestor întreprinderi la Tribunal, ori la Camera de Comerț și de Industrie, la o dată anterioară celei a promulgării legii sanitare dela 14 Iulie 1930, face dovada existenței și funcționării legale a acestor întreprinderi și ca atare ele sunt dispensate de obligația procurării autorizației sanitare, cum și de plata taxelor aferente. Acest drept decade dacă după 1930-934 s'a schimbat natura, proprietarul sau localul întreprinderii.

b) Dacă însă aceste întreprinderi nu pot face această dovadă, ceeace denotă că firmele lor nu

---

[1]) Art. 505 și 515 din actuala lege.

au fost înscrise la Tribunal, sau la Camera de Comerț și de Industrie, ele fiind deci considerate ca funcționând fără temei legal, trebuesc neapărat obligate să-și procure autorizații sanitare de funcționare și totodată să plătească taxele legale.

c) Intreprinderile de orice natură, odată autorizate a funcționa, nu mai pot fi supuse la obligația procurării unor noi autorizațiuni, sau la noui plăți de taxe sanitare, decât în cazul mutării lor în alte localuri, sau în cazul schimbării destinației lor, ori în cazul trecerii lor pe numele altor patroni. Intreprinderile industriale, în cazul măririi lor ori în cazul adaptării localurilor pentru exploatări industriale, sunt obligate, conform art. 347 [1]) din legea sanitară să posede autorizație de la Consiliul de igienă și de ocrotire.

D. Orice alte taxe pentru obținerea autorizațiunilor sanitare, în afară de acelea menționate la aliniatele A și B sunt nelegale.

EXCEPȚIUNI: De la dispozițiile de mai sus fac excepție următoarele categorii de stabilimente comerciale:

I. Fiind scutite de autorizație și de plata taxelor sanitare respective și de timbru:

a) debitele în care se vând numai produsele C. A. M. și chibrituri;

b) debitele aparținând invalizilor și văduvelor de război și în care pe lângă produsele C. A. M. și chibrituri, se vând și jurnale.

II. Fiind scutite de taxele de fond sanitar și de timbru, având în schimb nevoie, pentru funcționarea lor, numai de avizul prealabil al Consiliului de igienă în ceeace privește salubritatea localului și întreprinderii:

a) depozitele de alcool aparținând Administrației monopolului alcoolului, administrate prin funcționarii statului;

b) parfumeriile, având autorizație legală de înființare, în cazul mutării sau transformării lor, întrucât nu sunt prevăzute de art. 528 [1]) al c. al legii sanitare;

c) Depozitele de chibrituri până la noui dispozițiuni.

X. STAȚIUNILE BALNEARE ȘI CLIMATERICE

Regulamentul instituțiilor hidrominerale și climatice [2])

(Jurnalul Cons. de miniștri No. 2830 din 31 aug. 1926; M. O. No. 205 din 14 sept. 1926).

CAPITOLUL I

Definiții

Art. 1. — Stațiunile și stabilimentele lor balneare, climatice ori balneo-climatice, precum și instituțiile similare, sunt instituții sanitare de interes public; cele balneare se asimilează instituțiunilor terapeutice de specialitate, ca spitalele de specialitate; iar cele climatice sunt de ordin igienic, cum sunt instalațiunile de aeroterapie.

Aceste instituții se clasează în 3 grupe:

a) Stațiuni,

b) Instituții mici și

c) Isvoare de apă minerală.

Art. 2. — Stațiune balneară este aceea în care se folosesc în scop curativ ape minerale naturale ori nomolul, care are în preajma isvoarelor stabilimente de cură și este cercetată de un număr de cel puțin 500 vizitatori pe sezon

Art. 3. — Stațiune climatică este acea localitate care, având amenajerile necesare prevăzute la art. 2, se bucură de factori climatici curativi și-i întrebuințează în acest scop.

Art. 4. — Stațiune balneo-climatică este aceea care îndeplinește condițiunile articolelor 2 și 3 reunite.

Art. 5. — Instituții mici sunt băile de apă minerală naturală de interes local, precum și localitățile climatice sau de vilegiatură cari nu pot fi calificate stațiuni (neavând nici capacitatea nici mijloacele suficiente pentru executarea tuturor condițiunilor impuse unei stațiuni) și care au un număr de cel puțin 200 vizitatori.

Dacă instituția mică este balneară, se va numi: „Baia minerală dela........ (specificarea localității)".

Instituția climatică mărginită la un centru restrâns de clădiri se va numi: „Localitate climatică".

Celelalte localități la cari publicul merge vara numai pentru recreație sau reconfortare, se numesc „Localitate de vilegiatură".

Instituțiile mici pot să nu ocupe decât o parte din întregul teritoriu al comunei pe care se află.

Art. 6. — Apele minerale naturale, din punctul de vedere medical, sunt acelea cari, în stare naturală, conțin substanțe capabile să influențeze în bine sănătatea. Ele se întrebuințează în scop curativ, după ce au fost recunoscute ca atare de Ministerul Sănătății, conform legii și regulamentului de față.

In aceeaș categorie intră și nomolurile naturale întrebuințate cu scop curativ.

Art. 7. — Intr'o stațiune pot fi unul sau mai multe stabilimente, aparținând la unul sau mai mulți proprietari, după cum pot fi mai multe izvoare cari alimentează stabilimentele balneare, aparținând la unul sau mai mulți proprietari.

Stabilimentele cari se creiază împrejurul a-

---

1) Art. 339 din actuala lege.

2) Acest regulament deși a fost întocmit sub imperiul legii sanitare din 1926, care acum este abrogată, este totuși în vigoare, conform art. 569 l. s., întrucât nu conține dispoziții contrarii acestei ultime legi.

1) Art. 520 din actuala lege.

celoraş izvoare, insă ca centre distincte, pot constitui mai multe staţiuni, dar numai după aprobarea dată de Ministerul sănătăţii, cu avizul Comisiei balneo-climatice superioare.

CAPITOLUL III

Condiţiuni pentru concesionarea, organizarea şi declararea instituţiilor hidro-minerale şi climatice

Art. 8. — Concesionarea şi organizarea staţiunilor şi stabilimentelor se aprobă de Ministerul sănătăţii, cu avizul conform al Comisiei balneo-climatice superioare.

Pe viitor orice instituţie balneară cu sau fără nomol, orice fel de exploatare terapeutică de apă minerală sau de produşi proveniţi din apele minerale şi orice instituţie climatică, nu se pot deschide şi nici funcţiona decât cu autorizarea Ministerului sănătăţii, dată cu avizul conform al aceleaşi comisii.

Art. 9. — Pentru ca o instituţie să poată fi declarată ca făcând parte din clasa staţiunilor balneare ori climatice, solicitatorii vor prezenta următoarele acte:

a) Numele, domiciliul, profesia şi naţionalitatea solicitatorilor cari vor prezenta actele de proprietate;

b) Un plan de situaţie a staţiunii proiectate, cu cote de nivel;

c) Un plan de sistematizare, cu aplicarea programului de organizare asupra planului de situaţie, cuprinzând înfrumuseţarea staţiunii şi edilitatea (drumuri, trotuare canaluri, apă potabilă, lumină, etc.);

d) Planurile fiecărui stabiliment şi a fiecărei clădiri speciale şi locul lor fixat pe planul de sistematizare;

e) O enumerare a industriilor vecine existente;

f) Un memoriu asupra programului de desvoltare progresivă a staţiunii, cu fixarea propoziţiunilor pe planul de sistematizare;

g) Un proiect de regulament interior al staţiunei, care se va aplica numai după aprobarea lui de Minister.

Art. 10. — Staţiunile balneare şi climatice mai sunt obligate să îndeplinească neapărat şi următoarele condiţiuni:

a) Să înfiinţeze un laborator de analize chimico-biologice în legătură cu specialitatea staţiunii şi cu importanţa acesteia. Staţiunile mai mici sunt obligate a avea un laborator elementar. Comisiunea balneo-climatică superioară îşi va da avizul asupra nevoiei de laborator a fiecărei instituţiuni;

b) Să înfiinţeze un institut de fizio-terapie, dacă specialitatea staţiunei îl impune (după avizul Comisiei balneo-climatice superioare);

c) Dacă staţiunea are mai mult de 2.000 vizitatori pe sezon, va fi obligată a avea un medic special cu atribuţiuni sanitare pe timpul sezonului. Recrutarea lui se determină la art 74 al acestui regulament

Stabilimentele sunt obligate a procura locuinţă bună şi uşor accesibilă la dispoziţia medicului sanitar;

d) Dacă staţiunea primeşte mai mult de 1.000 vizitatori pe sezon este obligată a înfiinţa un local de izolare pentru contagioşi după indicaţiunile Consiliului medical al staţiunei;

e) In staţiunile în care tratamentul impune un regim alimentar dietetic, acesta va fi asigurat de restaurantele principale unul sau două, după staţiune), cărora li se va impune prin contracte această clauză.

Art. 11 — Pe lângă aceste condiţiuni de ordin general, staţiunile balneare vor mai prezenta următoarele:

a) O analiză fizico-chimică şi bacteriologică a fiecărui izvor, cu indicaţia debitului în 24 ore; această analiză se repetă oricând se constată nevoia precum şi la cel puţin 5 ani. Ea va consta din o determinare prin care se va putea imediat deduce dacă concentraţia salină a rămas aceeaş (reziduul fix), din dozarea unuia sau a două elemente principale şi din reacţiuni calificative precise, cari permit, recunoaşterea unei impurificări a apei (nitriţi, amoniac).

Aceste analize de control vor fi făcute mai ales în timpul sezonului balnear.

Dacă printr'o astfel de analiză se va fi constatat o variaţie anormală în compoziţia chimică a apei, Inspectoratul general balneo-climatic propune Comisiunei balneo-climatice superioare să constate necesitatea efectuării imediate a unei analize complecte.

In cazul constatării unei impurificări. se vor lua măsurile necesare.

Analiza complectă va fi în orice caz executată la fiecare două perioade de 5 ani. Ea trebuie să cuprindă, pe lângă datele corespunzătoare compoziţiei sale chimice, şi datele fizice.

In cazuri speciale se vor mai determina, la faţa locului, puterea radio-activă, conductibilitatea electrică, punctul crioscopic şi altele ce se vor găsi necesare sau indicate în aceste cazuri.

Modul cum se face recoltarea probelor de analiză este indicat la art. 14 din prezentul regulament;

b) Planurile de captare ale izvoarelor minerale aprobate de Ministerul industriei şi comerţului, conform alin. II art. 220 din legea minelor ;

c) Planurile perimetrelor de protecţie ale acestor izvoare instituite prin decret-regal, conform art. 221 din legea minelor.

Art. 12. — Staţiunile climatice vor mai prezenta, în afară de condiţiunile prevăzute la art. 9 şi 10, următoarele :

a) Un raport al observatorului meteorologic central asupra climatului localităţii, cu observaţiuni meteorologice şi latitudinea;

b) Un plan de protecţie a pădurilor, necesar pentru punerea în valoare a staţiunei pentru care, după aprobarea lui de Ministerul sănătţii, se va interveni la Ministerul domeniilor ca să-l aibă în vedere la decizia sa asupra amenajerii acelor păduri, conform art. 69 din legea sanitară (art. 93 din legea dela 23 Martie 1926).

Art. 13. — Instituțiile mici balneo-minerale ori climatice, prevăzute la art. 5, vor fi declarate că fac parte din clasa acestor organizații numai dacă vor prezenta următoarele:

a) Actele înscrise la art. 9 alin. *a;*

b) Planul de situație dela acelaş articol, alin. *b,* plan care poate să nu aibă cotele de nivel, indicându-se totuși altitudinea geografică;

c) Planul de sistematizare prevăzut la art 9, alin. *c;*

d) Planul stabilimentelor;

e) Un proiect de regulament interior de funcționare a instituției, care urmează să fie aprobat de Minister, conform legii.

Instituțiile mici balneo-minerale ori climatice, fiind în marea lor majoritate limitate ca teritoriu, nu impun obligațiunea de a se declara cu acest titlu întreaga comună pe teritoriul căreia se găsesc; declarațiunea se poate face numai asupra teritoriului ocupat de instituție.

Art. 14. — Analizele fizico-chimice și bacteriologice ale apelor izvoarelor minerale, nu sunt valabile dacă nu sunt executate într'un institut sau laborator de chimie universitar, de școală politechnică, de laboratorul institutului geologic din București sau de către un specialist reputat delegat de Minister. Ministerul va publica o listă a laboratoarelor recunoscute in acest scop.

Analizele complecte vor fi făcute pe probe recoltate direct la isvoare în lunile Aprilie ori Octombrie. Recoltarea apelor se va face de către delegatul laboratorului de chimie sau de medicul circumscripției ori al județului, care va încheia un proces verbal în fața unui reprezentant al proprietarului sau al autorității comunale, pecetluind sticlele. Pentru analizele complecte, recoltarea se va face numai de delegatul laboratorului, cu aceleaşi forme.

Cercetarea și dozarea gazurilor, a emanațiunilor radio-active, a debitului izvoarelor, a conductibilității, a temperaturei și a altor constante de această categorie, se vor face numai la fața locului. Pentru uniformitate, Ministerul sănătății adoptă, ca unitate de măsură pentru emanațiile radio-active, milimicrocuria. Se vor indica aparatul și metoda cu care s'a făcut măsurătoarea.

Pentru apele minerale destinate băuturei, solicitatorul va depune la Minister, odată cu rezultatul analizei făcută, cum s'a arătat mai sus, următoarele acte de ordin medical și sanitar:

1. Planul de situație al regiunii (fără cote, numai cu indicația altitudinei);

2. Enumerarea industriilor vecine;

3. Un certificat al serviciului sanitar de județ că regiunea este salubră și că apele minerale nu sunt influențate de locuințele și industriile vecine sau de alte cauze de insalubritate;

d) Proiectele instalațiilor de exploatare.

Toate aceste acte se supun Comisiei balneoclimatice superioare, spre a-și da avizul. Această Comisiune poate dispune și cercetarea clinică și fiziologică a apei într'un institut balnear.

După ce Comisiunea își va fi dat avizul asupra valorii medicale a apei, se va trimite dosarul de către Ministerul sănătății, împreună cu avizul, Ministerului industriei și comerțului, spre a-i servi la rezolvarea cererii de concesiune, la fixarea planului de captare a izvorului precum și la instituirea perimetrului sau perimetrelor de protecție.

Actele încheiate complect într'un dosar pentru fiecare instituție, cuprinzând și actele originale ori copii certificate, a lucrărilor efectuate la Ministerul industriei, vor fi păstrate la Ministerul sănătății, formând caziere speciale fiecărei instituții.

Art. 15. — Pentru exploatarea apelor minerale în sticle, se va prezenta totodată un proiect de instalație, care să îndeplinească următoarele condiții:

a) aducerea mecanică a apei, dela locul de captare, în camera de punere în sticle, așa fel ca ea să nu se contamineze ori să se altereze. Umplerea sticlelor se va face numai în localuri închise, direct și anume: apa se ridică prin pompe, dacă izvorul nu este emergent la sol sau apa se ia direct dela robinete, dacă ea curge eventual dela un izvor mai sus așezat.

Este oprită cu desăvârșire punerea apei în sticle prin introducerea lor în izvor sau aducerea apei cu găleți. Este deasemenea oprită introducerea apei în sticle sub nivelul solului, dacă escavația unde se lucrează nu s'a lărgit suficient, nu s'a betonat sau nu i s'a căptușit pereții cu dale de porțelan și dacă nu s'a făcut un canal de scurgere a apelor ce se răspândesc. Este oprită înbutelierea apei prin mijlocul unor tuburi lungi de cauciuc cari trebuie să fie mereu manevrate cu degetele; tuburile trebuie să fie scurte ca să intre singure ușor în gâtul sticlei; ele trebuie schimbate de două ori pe zi și fierte la fiecare schimbare. Nu este permisă aspirația apei cu gura prin țevi, fie de orice metal;

b) Sticlele trebuie să fie supuse în prealabil unei curățiri mecanice (cu peria și apă caldă) apoi chimice și la urmă de clătire, preferabil cu însăși apa minerală, dacă există un prisos. Inainte de a servi, ele trebuie a fi scurse mecanic. Sticlele care au mai servit, vor fi supuse unui control înainte de a fi duse la izvor și se vor îndepărta toate cele cari nu se pot curăți radical;

c) Punerea dopurilor se va face imediat ce apa s'a introdus în sticlă și numai în mod mecanic, așa ca să închidă ermetic sticla și să nu se permită alterarea apei. Sunt interzise dopurile de plută de calitate inferioară.

Capsulele metalice sunt admise. Procedeul Cothny, pentru menținerea sub presiune a acidului carbonic, iarăș este admis.

Dopul trebuie să aibă un mijloc de control (capsulă, bulin, etc.), care, distrugându-se când sticla a servit, să nu permită umplerea ei din nou în consumație.

Art. 16. — Dacă exploatarea izvorului mineral se face pe loc pentru tratamente medicale interne, transportul apei dela captaţie la locul de debitare se va face ca şi la izvoarele ale căror ape sunt exploatate în comerţ în sticle.

In acest caz localitatea va intra în categoria staţiunilor sau a instituţiilor mici şi va purta numele comunei şi calificarea sa („Staţiunea de ape minerale dela........... „Apele minerale dela........").

Art. 17. — Dacă exploatarea izvorului mineral urmează să servească pentru facerea de băi minerale, actele de concesionare a izvorului se complectează cu actele cerute la art. 9 şi 10, ori art. 13, pentru concesionarea de staţiune sau instituţie mică balneară, acte cari îşi urmează filiera pentru autorizarea prevăzută in articolele respective.

Art. 18. — Pentru acordarea de concesionări, Ministerul sănătăţii instituind anchete la faţa locului, cheltuelile comisiei de anchetă se depun de solicitatori, după o cotă ce se va fixa prin decizie ministerială.

Asemenea cote se vor achita şi medicilor chemaţi de proprietarii izvoarelor pentru executarea art. 14, alin. 2.

Art. 19. — Instituţiile balneare şi climatice de orice categorie, precum şi izvoarele de apă minerală naturală vor purta numele localităţii pe teritoriul căreia se află. In cazuri excepţionale cele din urmă vor putea, pe lângă numele localităţii să poarte şi altul sau o numerotaţie, dacă sunt mai multe izvoare în localitate. In ori ce caz declararea sau recunoaşterea se face pe numele comunei respective. Numirile se vor da publicităţii numai după aprobarea lor de minister.

Art. 20. — Declararea unei localităţi ca intrând în clasa staţiunilor, se face cu Decret Regal, prin Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale.

Declararea instituţiilor mici şi a izvoarelor minerale se face prin decizie ministerială.

Declararea va fixa şi subclasa din care face parte instituţiunea (balneară, climatică sau balneo-climatică).

Concesionarea unei noui staţiuni sau instituţii, nu este urmată de stabilirea clasificării decât după îndeplinirea întregului program.

In aceleaşi condiţiuni se face şi declararea unui nou izvor mineral. Toate aceste forme se execută numai în urma avizului conform al Comisiei balneo-climatice superioare.

Art. 21. — Cererile de clasificare se pot face nu numai de proprietarul izvorului sau stabilimentului, dar şi de primarul comunei pe teritoriul căreia se află, de consiliul de igienă al judeţului şi din oficiu, de Ministerul Sănătăţii.

In ceeace priveşte localităţile cari îndeplinesc condiţiunile staţiunilor climatice, declararea lor ca staţiune se poate face şi din oficiu, în urma raportului motivat al unui medic inspector balneo-climatic, de către Ministerul sănătăţii, cu avizul Comisiei balneo-climatice a Ministerului.

Art. 22. — Pentru toate chestiunile relative la declararea de utilitate publică a izvoarelor minerale, etc., şi la executarea lucrărilor în conformitate cu declararea de utilitate publică, precum şi la concesionarea izvoarelor, se aplică dispoziţiunile prevăzute în legea minelor şi în cea sanitară, desvoltate şi complectate printr'un regulament mixt ce se va alcătui de Ministerul sănătăţii şi cel al industriei, conform art. 71 din legea sanitară (art. 5 din legea dela 23 Martie 1926).

Art. 23. — Izvoarele cari au fost declarate de utilitate publică au dreptul a se folosi de acest titlu în prospectele lor.

CAPITOLUL III

Condiţiuni pentru funcţionarea şi exploatarea instituţiilor hidro-minerale şi climatice

Art. 24. — In toate instituţiile hidro-minerale şi cilamtice, Ministerul sănătăţii, cu avizul conform al Comisiei balneo-climatice superioare, fixează un perimetru sanitar, pentru a servi ca mijloc de apărare, contra vecinătăţilor insalubre, a infiltrării apelor menajere, etc.

Perimetrul intern de protecţie, stabilit conform art. 221 din legea minelor, în staţiunile declarate de utilitate publică, este şi perimetru sanitar.

Art. 25. — Staţiunile balneare nu vor accepta pe teritoriul lor, vizitatori cu tuberculoză deschisă, decât numai dacă se va constata absoluta nevoe pentru aceştia, a unui tratament balnear în staţie.

Orice medic balneolog care va constata un asemenea caz de tuberculoză pulmonară deschisă în o staţiune balneară, va impune imediat măsuri de izolare, declarând tot odată cazul autorităţilor în drept.

In staţiunile mari cari au medic sanitar, cazul se va comunica şi acestuia care va lua măsurile de pază.

Art. 26. — Staţiunile climatice vor primi bolnavi cu tuberculoză deschisă, impunându-li-se măsuri de a opri contaminarea. Pentru aceasta staţiunile climatice sunt obligate a avea localuri speciale pentru admiterea acestei categorii de bolnavi. Clădirile lor vor fi izolate, după planuri aprobate de Inspectoratul general balneo-climatic, de acord cu comitetul central executiv de apărare contra tuberculozei din Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale, iar instrucţiunile pentru funcţionarea lor vor trece prin aceeaşi filieră.

Controlul acestor localuri se va putea face şi de organele acelui comitet. Sanatoriile speciale pentru tuberculoză nu intră în atribuţiunile Inspectoratului general balneo-climatic.

Art. 27. — Băile minerale de interes local nu vor primi tuberculoşi deschişi, decât dacă îşi creiază localuri de izolare.

Localităţile climatice şi cele de vilegiatură sunt obligate a avea localuri izolate, special destinate pentru tuberculoşii deschişi, clădite în proporţie cu importanţa localităţii. Ele se vor

destina sau clădi special, în conformitate cu prevederile articolului precedent.

Art. 28. — Pentru controlul științific și administrativ în cursul sezonului, exploatatorii băilor vor ține o cameră permanentă la dispoziția Ministerului sănătății.

Art. 29. — Nicio lucrare technică în orice stațiune existentă ca: schimbarea planurilor deja aprobate, piscine noui, inhalație, fizio-terapie, rezervorii, etc., (în afară de captările noui de izvoare sau revizuirea lor, cari depind de Ministerul industriei și comerțului), precum și orice construcții noui în interiorul stațiunii, nu vor putea fi executate decât cu aprobarea Ministerului sănătății.

Orice autorizare ce nu are un început de executare timp de un an, rămâne nulă. O executare întreruptă mai mult de doi ani, anulează autorizarea; se exceptează cazurile de forță majoră bine determinată, apreciată de Comisia balneo-climatică superioară.

Art. 30. — Tăerea arborilor din parcuri și din perimetrele de protecție nu se poate face fără aprobarea Ministerului sănătății, după cum tăerea, chiar parțială a pădurilor din vecinătatea stațiunei, care asigură adăpostul ei și ocrotesc izvoarele de apă minerală și potabilă, nu se poate face decât cu aprobarea Ministerului domeniilor, după o intervenție a Ministerului sănătății.

Art. 31. — Dacă în cuprinsul perimetrelor unei stațiuni s'ar găsi clădiri ruinate, comisiunea locală va interveni la Ministerul sănătății care va lua măsurile prevăzute de legea sanitară. Casele, curțile și locurile virane trebuie să fie în cea mai perfectă curățenie; contravenienții vor fi pedepsiți, conform legii sanitare.

Inainte de deschirerea sezonului, serviciul sanitar local va inspecta toate localurile și curțile din cuprinsul stațiunei balneare sau climatice, iar celor cari sunt de închiriat, le va elibera câte un buletin de învoire de închiriere, numai dacă se vor prezenta în condiții salubre și multumitoare.

Art. 32. — Dispozițiunile acestui regulament se aplică și societăților Govora-Călimănești și Lacul Sărat, întrucât ele ar fi conforme cu legea specială de concesionare a acestor stațiuni.

Art. 33. — Regulamentele interioare de funcționare a stațiunilor sau băilor minerale de interes local, prevăzute la art. 9, alin. *g* și art. 13 alin. *e* din prezentul regulament, vor stabili toate punctele de detalii și fac parte integrantă, pentru localitatea respectivă, din regulamentul de față, conform legii sanitare, dar numai după ce vor fi aprobate de Ministerul sănătății, prin Comisia balneo-climatică superioară.

Art. 34. — Orice instituție de exploatare balneo-hidro-minerală este obligată a avea, pe lângă planurile indicate la articolele 9 și următoarele din prezentul regulament, și planurile lucrărilor subterane.

Art. 35. — Administrațiile tuturor instituțiunilor hidro-minerale și climatice vor comunica Ministerului sănătății, între 1 Ianuarie și 30 Martie ale fiecărui an, numele și calitatea reprezentanților lor în localitate și eventual în București.

Art. 36. — Toate localurile publice din stațiunile balneare și din cuprinsul instituțiilor mici balneare, se vor închide noaptea cel mai târziu la ora 24; iar dacă într'un hotel pentru voiajori se va găsi un local zgomotos, acesta se va putea închide cel mai târziu la ora 22.

Se vor face excepții numai odată pe săptămână, pentru serbări cu autorizarea Comisiei balneare locale. Orice alte excepții vor fi apreciate și aprobate numai de Ministerul sănătății.

Art. 37. — Fiecare stabiliment balnear ori climatic este obligat să țină o statistică a vizitatorilor, în care să se arate numărul vizitatorilor, județele de origină, profesiunea și vârsta. Statistica făcută se va înainta la finele anului Ministerului sănătății, prin comisia locală, sau direct, acolo unde nu există comisie.

Comisia (în lipsa ei, stabilimentele) va păstra la arhiva sa copiile acestor statistici, cât și documentele cari interesează viața stațiunei spre a servi în viitor pentru cercetarea istoriei stațiunilor.

Instituțiile de exploatare hidro-balneo-minerală vor mai ține un registru de inspecții și unul de reclamații, ambele șnuruite și vizate de președintele Comisiunei balneare locale.

Biletele de băi vor fi broșate cu cotoare și numerotate; deasemenea se va înființa un registru centralizator, iarăș șnuruit și sigilat de președintele Comisiunii balneare locale, în care se vor centraliza în fiecare seară seriile biletelor vândute în cursul zilei.

Art. 38. — Nu este permisă nici o reclamă înșelătoare din partea nici unei instituții hidrominerale sau climatice.

Pentru a se evita aceasta, orice prospecte, înainte de a fi tipărite, vor fi prezentate Comisiei locale și Consiliului medical, cari își vor da avizul pe răspunderea lor. In lipsa acestora, prospectele se vor trimite Inspectoratului balneo-climatic pentru aprobare.

In prospectele de reclamă nu este permis să se facă comparație între izvoarele din țară. Aceasta este permis numai medicilor balneologi, în studii de ordin științific.

Reclama unei instituții trebuie să fie numai expresiunea adevărului. Tot ce se anunță de stațiune, trebuie să fie amenajat din timp; așa ca deschiderea anunțată a sezonului în instituția respectivă să le găsească funcționând regulat fără întrerupere până la data fixată pentru închidere.

Art. 39. — Nu este permis să se anunțe băi de iod, de acid carbonic, etc., afară din stațiunile cari posed asemenea băi decât cu condiția de a se indica în litere mari că sunt băi medicamentoase. artificiale.

Nu este permis să se uzeze de numele unor stațiuni ,unor băi cunoscute, ca de exemplu. „băi de nomol dela Tekirghiol", în scopul de a face o reclamă comercială unor instalații de băi în alte localități. Nu este permis să se facă reclamă pentru unele stațiuni de fizioterapie,

etc., în sensul ca să le recomande că înlocuesc în totul sau în anumite boale, tratamentul balnear al unor stațiuni.

Nu este permis să se anunțe diferite ingrediente cu pretenția că înlocuiesc în totul anumite băi sau ape minerale.

Toate aceste reclame înșelătoare și altele identice, menite să asigure pe suferinzi că sunt mijloace cari pot înlocui cu desăvârșire tratamentul balnear natural, vor fi urmărite de Minister și pedepsite.

Art. 40. — Pentru exploatarea apelor minerale naturale debitate în sticle în comerț, sunt urmatoarele condițiuni de îndeplinit :

a) Redactarea etichetelor de pe sticle trebuie să fie aprobată de Inspectoratul general balneo-climatic. Ea va cuprinde, în românește, formula analizei cu indicațiunile terapeutice principale (apele de masă nu au acest drept) și adresa administrației, iar în litere mari numele izvorului.

Nici o apă minerală nu poate avea mai multe etichete și numiri.

Se admit pe etichetă și texte în alte limbi pe lângă textul în limba română. Sticlele pentru export pot avea fondul principal în o limbă străină.

Administrațiile izvoarelor sunt autorizate a publica pe etichete, ca reclamă, instalațiile ce au pentru exploatarea apelor în sticle.

b) Conservarea sticlelor cu apă minerală se va face în așa fel ca să stea la întruneric, la o temperatură constantă și sticlele de preferință culcate.

Păstrarea se va face în aceleași condiții, în farmacii și droguerii, depozite de medicamente, magazine, berării, etc., unde nu se permite a se pune în vitraje, ca reclamă, decât sticle goale cu etichetele lor.

c) Administrațiile instituțiunilor cari debitează în sticle ape minerale, naturale sau artificiale, sunt responsabile de conținutul sticlelor ce au pus în consumație. Sticlele nu se vor scoate din depozitul izvorului și transporta la destinație decât după ce s'a cercetat dacă conținutul fiecărei sticle nu conține murdării (paie, etc.).

Art. 41. — Apele minerale naturale sunt medicinale, dietetice sau ape de masă.

Apele minerale naturale cari au fost supuse unor transformări fizice sau chimice, examinate de Comisia balneo-climatică a Ministerului, afară de apele purgative, nu se pot vinde decât ca ape de masă. Aceste ape vor purta, în reclame și pe eticheta sticlei, titulatura de apă minerală de masă.

Art. 42. — Pentru ca o apă minerală naturală de provenientă străină să fie admisă la import, trebuie să se probeze că s'au îndeplinit condițiunile pentru exploatarea apelor minerale aprobate în țara de origină. Dacă țara de origină nu are un regulament, se cere să se probeze că se aplică condițiile prezentului regulament în recoltarea acelor ape.

Pentru aceasta importatorul va îndeplini următoarele :

a) Va face o cerere Ministerului sănătății, la care vor fi alăturate bibliografia studiilor făcute asupra apei minerale naturale a cărei introducere se cere, cu analizele oficiale; a descriere a modului cum este captat izvorul, cum sunt instalațiile, cum se culege și se pune apa în butelii și în ce condiții se găsește perimetrul de protecție al izvorului din punctul de vedere sanitar și minier. Cererea va fi însoțită de taxa de 5.400 lei, pentru cheltuelile de analize și altele.

b) Va aduce la Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale un număr de sticle originale conținând cel puțin 20 litri de apă minerală, pentru a fi supuse unui examen chimic la un laborator public, care se va hotărî de acest minister.

c) Rezultatul examenului, împreună cu actele sus citate, se vor prezenta de inspectorul general balneo-climatic, cu un referat, Comisiei balneo-climatice superioare, care va decide asupra admiterii sau respingerii la import a apei citate.

Art. 43. — Apele artificial mineralizate sunt sub controlul Inspectoratului general balneo-climatic, fiind considerate numai ca ape de masă.

Ele vor purta obligator pe etichetă, în litere mari, cuvintele „apă artificial mineralizată" și nu este permis a le da vreo indicațiune în anumite boale. Redactarea etichetei lor este obligatorie în românește, indicând numele și adresa fabricii; textul ei se aprobă de inspectoratul general balneo-climatic.

Modul de fabricație este cel prevăzut de legea sanitară și poate fi controlat de orice medic oficial. Formula compoziției se va depune la Ministerul Sănătății. Comisia balneo-climatică superioară își va da avizul asupra aprobării ei.

Art. 44. — Organizarea și funcționarea băilor minerale se va face prin regulamentul interior special fiecărei stațiuni balneare. Se vor reglementa următoarele puncte principale :

a) Asigurarea execuției întocmai a ordonanțelor medicilor baleologi;

b) Stabilirea ordinei de luare a băilor (ore fixe, rând după numerotare, etc.);

c) Specificarea duratei ocupării cabinelor de băi, în legătură cu ordonanțele medico-balneare;

d) Prevederea măsurilor ca băile să se facă în bune condițiuni;

e) Impunerea ca băieșii și băieșițele să poarte un costum uniform, totdeauna curat;

f) Costumele de baie și cearceafurile, precum și vanele (putinele) de bae vor fi spălate după fiecare întrebuințare;

g) Schimbarea apei în bazinuri;

h) Cabinele vor avea fiecare ceas de nisip, sonerie și termometru centigrad. Se vor introduce treptat la toate băile din România termometre centigrade.

Art. 45. — Prepararea băilor de apă minerală naturală cu acid carbonic nu se poate face decât încălzind indirect apa, pentru ca ea să nu-și piardă acidul carbonic.

Procedeele de încălzire indirectă admise sunt, în ordinea în care ele reușesc a păstra mai bine acidul carbonic:

a) Vanele cu dublu fund, la cari vaporii vin în fundul dublu, încălzind indirect apa minerală venită în vană ;

b) Incălzirea electrică :

c) Serpentinele metalice așezate în fundul vanei, serpentine în cari se dă drumul vaporilor de încălzit ca la vanele cu dublu fund ;

d) Emisiunea de vapori fierbinți printr'un orificiu spre fundul vanei cu presiunea cea mai mică posibilă, în apa minerală adusă în vană, pentnru a-i transmite căldura, fără a provoca degajarea acidului carbonic ;

e) Incălzirea apei minerale sosită rece în vană, cu o cantitate de apă ordinară, sau de preferință minerală, care a fiert și i s'a dat drumul fierbinte în vană.

Când încălzirea apei minerale carbo-gazoase se face direct prin fierbere, publicul va fi avizat că nu i se servește o baie cu acid carbonic ci o „baie minerală"; medicii balneologi vor avea aceasta în vedere la ordonanțarea tratamentului.

Dacă băile cu acid carbonic se fac în mod artificial, prin introducerea cu aparate de acid carbonic gazos adus în tuburi, exploatarea este obligată a indica aceasta în prospectele ei, arătând dacă baia artificial pregătită cu acid carbonic gazos se face cu apă minerală sau numai cu apă ordinară.

Art. 46. — Nomolul terapeutic din lacurile înconjurate de stabilimente balneare, ca Tekirghiol, Amara, etc., nu se poate stransporta în alte localități. Nomolul acestora se întrebuințează numai așa încât, după ce stabilimentul balnear s'a servit de el, se va vărsa în întregime în apele lacului odată cu apele de baie.

Permisele de extragerea nomolului se dau de Ministerul sănătății potrivit unei deciziuni ministeriale relativă la modalitatea de extragere a nomolului și numai pe numele unui stabiliment balnear, care este responsabil de întrebuințarea lui în lac.

Se va elibera câte un permis de extragere pentru fiecare cantitate.

Aceste permise nu sunt valabile decât pentru un sezon.

Permise individuale nu se dau.

Pentru păstrarea, reproducerea și extragerea rațională se vor lua două serii de măsuri :

a) Măsurile privitoare la conservarea cantităților existente de nomol, anume prin obligarea tuturor factorilor din stație, de a nu risipi nomolul, ci de a-l vărsa în lac și de a nu contraveni la măsurile speciale de curățenie ,fără care fauna și flora, cari contribue la refacerea acestui nomol, nu poate trăi.

Pentru aceasta nu este permis stabilimentelor și nici altor instituții sau persoane să dea scurgere în lac altor ape decât acelor provenite din lac și nomolului care a servit la băi; canalele lor de scurgere spre lac vor fi construite numai în acest scop; antreprenorii navigației pe lacuri sunt obligați să nu verse în lac petrol, benzină și alte murdării dăunătoare vieții nămolului.

b) Măsuri pentru reproducerea nomolului pe cale de cultură artificială în lacurile la cari nomolul a scăzut prea mult.

CAPITOLUL IV

Organizarea și funcționarea stațiunilor și a celorlalte instituții balneo-climatice

Art. 47. — Organele cari conduc stațiunile sunt: medicale și administrative.

De ordin medical sunt : medicii balneologi, Consiliul medical al stațiunii, directorul medical și medicul sanitar.

De ordin administrativ sunt: Comisia locală și directorii administrativi.

a) *Medicii balneologi*

Art. 48. — Nici o stațiune balneară nu poate funcționa fără asistența cel puțin a unui medic balneolog.

Nici o cură balneo-minerală nu se poate face în stațiune fără prescripția unui medic-balneolog.

Pentru vizitatorii cari voiesc să ia numai o baie, se va stabili de Consiliul medical baia tip, care se poate acorda fără ordonanță medicală.

Nici o localitate sau stațiune climatică, ori localitate de vilegiatură, nu poate funcționa fără să aibă un control medical.

Nici un institut de fizioterapie nu poate funcționa în stațiune fără conducerea medicală a unui specialist.

Art. 49. — Medicii balneologi sunt aceia cărora li s'a recunoscut de Consiliul sanitar superior, liberă practică a specialității balneare în stațiuni.

Titlurile de admitere la libera practică a medicinei balneare în stațiuni sunt, pe lângă cel de doctor în medicină, un titlu universitar de specialitate, sau absolvirea unui curs de specialitate dela un institut balnear oficial. Sunt dispensați de aceste titluri: profesorii facultății de medicină cari au o specialitate înrudită cu balneologia, precum și medicii șefi de sarviciu dela Eforia spitalelor civile, Epitropia Sf. Spiridon și Așezămintele Brâncovenești.

Art. 50. — Medicii balneologi au dreptul să practice medicina balneară în orice stațiune, fixându-se în localitate cel puțin două luni în timpul sezonului. Pentru aceasta medicul balneolog, hotărîndu-se să practice în o anumită stațiune, va aviza Comisiunea locală (în lipsa ei stabilimentul balnear) cu două luni înainte de deschiderea sezonului, pentru a fi trecut obligator pe tabelul medicilor balneologi locali. Lipsa acestui aviz nu va împiedica pe medicul balneolog de a practica în localitate, dar va avea de efect de a face să nu fie înscris pe tabelul prevăzut la art. 56 și a nu putea avea o firmă de specialitate decât la ușa camerei sale. Stabilimentele nu au dreptul să impună un anumit medic vizitatorilor.

Prescripția balneară a unui medic balneolog este valabilă la orice stabiliment din stațiunile similare și vecine celui în care practică medicul. Orice prescripție balneară se face pe foile unui carnet tip unic pentnru aceeaș stațiune.

Art. 51. — După ce va lua avizul Comisiei balneo-climatice superioare, Ministerul sănătăiți va confirma în fiecare stațiune și după necesităţi un număr de medici. In acest scop se va lua și avizul proprietarilor de stabilimente. Confirmarea va fi definitivă când medicul balneolog are cel puțin trei sezoane consecutive de practică balneară.

Art. 52. — Medicii confirmați, constituiți în Consiliu medical, se interesează, din punct de

vedere științific, de buna stare a stațiunii și colaborează la propășirea ei prin propagandă științifică și prin propunerile ce pot face Ministerului în acest scop.

In stațiunile unde nu există Consiliu medical, aceste atribuții se exercită de medicul balneolog din stație, care asumă atributiile consiliului medical dacă are calitatea de medic confirmat.

Art. 53. — Medicii balneologi sunt obligați a procura Consiliului medical al stațiunii toate datele științifice exacte din practica lor balneară, pentnru a servi la facerea raportului medical anual al stațiunii. Refuzul de colaborare va fi notat în cazierul medicului și va fi supus sancțiunilor din acest regulament.

Art. 54. — Medicii balneologi au obligațiunea de a da consultații gratuite sau cu prețuri reduse celor lipsiți de mijloace.

Aceste consultații vor fi date pe carnete speciale procurate de administrația băilor pe numele fiecărui medic, după un model fixat de Minister. Fiecare ordonanță din acest carnet se va libera pe numele bolnavului. Administrația băilor va înscrie ordonanțele gratuite și cele cu reducere într'un registru special centralizator aflat la administrație.

Ei mai sunt datori ca, odată ce au dat consultații pacienților la sosirea lor în stațiune, să nu părăsească stațiunea, ci să rămână în ea un timp la dispoziția lor, pentru urmărirea tratamentului sau să însărcineze în mod special pe un confrate ca să se ocupe de ei.

Art. 55. — Medicii balneologi, numiți în serviciu sau confirmați de Minister, se mențin în serviciu până la vârsta de 68 ani.

Art. 56. — Reclama medicală în stațiune nu se va face decât în condițiunile următoare:

Directorul medical, medicii balneologi confirmați și medicii balneologi liberi, indicați la art. 50, se vor înscre alfabetic pe un tabel alcătuit de Consiliul medical, prin președintele său ,în care vor fi înscrise: numele medicului și dacă este confirmat (fără alte titluri) ,adresa lui exactă în stațiune și orele de consultație. Acest tabel imprimat se poate răspândi în toate localurile. Când însă medicul balneolog practică și o specialitate bine precizată, ca boalele de femei, de nas, gât ,etc., cu aplicațiuni de balneoterapie la această specialitate, ei nu are dreptul să înscrie în tabelul medicilor bolneologi această specialitate.

O reclamă individuală nu este permisă medicului decât la intrarea localului de consumație și la ușa camerei sale (câte o singură tablă). Numai pe tabla dela cameră este permisă înscrierea titlurilor osebite ce posedă medicul.

Tabelele de reclamă cari nu corespund acestor prescripții se vor ridica, iar medicul va fi supus prevederilor deontologiei medico-balneare.

Art. 57. — In stațiunile și institutiile mici balneare, unde nu sunt decât unul sau doi medici balneologi cari nu sunt confirmați, în care deci nu este nici Consiliu medical, atribuțiunile medicului confirmat și ale Consiliului se exercită de medicul balnear cel mai vechiu. La aceste instalații, dacă sunt prea mici, medicii nu sunt obligați să stea întreg sezonul în stațiune, ci după împrejurări și situații, instituțiile vor fixa prin regulamentul lor, cari sunt zilele și orele când se dau consultații .

Art. 58. — Se consideră că medicii balneologi au făcut infracțiuni la deontologia medico-balneară, în următoarele cazuri:

a) Când prin viu grai sau prin scris au făcut aprecieri defavorabile asupra colegilor;

b) Când s'au servit de intermediari plătiți pentru a atrage clienți în stațiune;

c) Când au făcut o reclamă neîntemeiată și incompatibilă cu demnitatea profesională și contrară art. 56;

d) Când nu au respectat onorariile stabilite în stațiune;

e) Când s'au dedat la insinuări sau denigrări asupra stațiunii pe care o servește;

f) Când au introdus sau au ascuns în stațiune bolnavi contagioși;

g) Când s'au substituit în locul altor colegi, inducând clientul în eroare asupra numelui;

h) Când au acostat clienți sau, pentru a le atrage atențiunea, au făcut manifestații incompatibile cu demnitatea;

i) Când au căutat să îndepărteze pe un confrate dintr'un local de consultații, pentru a-l înlocui;

j) Când au lipsit în mod sistematic și manifest dela ședințele Consiliului medical al stațiunii;

k) Când nu și-au depus raportul prevăzut la art. 53.

Art. 59. — Consiliul medical al stațiunii este primul organ în rezolvarea diferendelor deontologice dintre medicii balneologi; el se sesizează direct sau după o plângere, face ancheta oricărui diferend și convoacă în scris pe medicul vizat, în termen de 48 ore. Nu se acordă alt termen decât în caz de forță majoră deplin probată.

Consiliul medical poate pronunța o hotărîre în prezența a cel puțin ½ plus unul din membrii ce-l compun. Dacă medicul vizat nu se prezintă, Consiliul se pronunță pe baza actelor și dovezilor produse. Prima pedeapsă, avertismentul, se dă de către Consiliu; cu drept de apel, în termen de 5 zile dela comunicare, la comisia de disciplină a Ministerului sănătății.

Dacă Consiliul nu se pronunță asupra sancțiunii și înaintează Ministerului un memoriu, dacă a fost în paritate de voturi sau dacă el nu procede la cercetare, Ministerul va putea ordona o nouă anchetă, făcută printr'un inspector balnear sau sanitar și a da singur pedeapsa avertismentului.

Procedura este aceiaș de mai sus.

Art. 60. — A doua instanță de judecată va fi Comisia de disciplină a Ministerului, care poate pronunța suspendarea pe timp limitat a dreptului de eliberare de prescripțiuni balneare a invinuitului. Pentru aceasta Ministerul va trimite în localitate un inspector balnear sau sanitar, fie pentru a completa ancheta Consiliului, fie pentru a o reface întreagă.

Stabilimentele balneare sunt obligate a nu

admite prescripțiunile balneare ale acelui suspendat, pe timpul suspendării.

Art. 61. — Dacă un stabiliment sau o stațiune reclamă că un medic balneolog, stabilit în stațiune, lucrează contra interesului stabilimentului sau a stațiunii, Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale va face o anchetă printr'un inspector și va trimite cazul — dacă se conchide la vinovăție — înaintea Comisiei de disciplină a Ministerului.

Consiliul medical nu se va putea amesteca în aceste certuri.

Art. 62. — In toate cercetările de ordin deontologic balnear, procedura trebue să fie urgentă.

Art. 63. — Medicii cari vor conduce instituțiile de fizioterapie din stațiuni, vor trebui să fie recunoscuți ca fizioterapiști; pentru aceasta vor face cerere, prezintând acte de specializare, cari vor fi apreciate de comisia prevăzută la art. 74 din legea sanitară (art. 98 al legii din 23 Martie 1926); iar dela 1 Ianuarie 1928, de Comisia balneo-climatică superioară.

Când un institut de fizioterapie are un medic specialist, numai acesta va putea prescrie și aplica tratamentul fizioterapeutic în legătură cu specialitatea sa, iar nu orice alt medic balneolog.

b) *Consiliul medical*

Art. 64. — In fiecare stațiune unde sunt cel puțin 3 medici balneologici confirmați, va funcționa, cu totul onorific, un Consiliu medical compus din toți medicii balneologi confirmați. Consiliul medical are deplină autonomie față cu administrația stațiunii, în limita atribuțiunilor ce i se dă de lege și prezentul regulament.

Art. 65. — Atribuțiunile acestui Consiliu sunt numai de ordin medical, sanitar și dentologic cum urmează :

a) Cele de ordin medical și științific, sunt privitoare la studiul fizico-chimic a apei izvoarelor (variația temperaturii lor, variația debitului prin infiltrații de apă meteorică ori din alte izvoare, etc.) și la studiul terapeutic al izvoarelor (indicații principale și secundare, contra-indicații, studii clinice și de laborator, etc.). Aceste cercetări se vor înscrie lunar in un registru special.

Consiliul va raporta Ministerului sănătății asupra acestor variațiuni, pentru a se lua măsurile necesare, Consiliul va fi ajutat în această atribuție, cu personalul subaltern, de administrația băilor, iar cu mijloace materiale, de comisia locală.

Consiliul medical va ține cont și de datele meteorologice în legătură cu balneo-climatoterapia, va sintetiza lucrările terapeutice și observațiile medicilor balneologi, pe care aceștia sunt datori a le prezenta și va pregăti raportul științific anual al stațiunii.

Un delegat al Consiliului (în lipsă de Consiliu, medicul balneolog) va viza săptămânal lista regimului alimentar, prevăzut la art. 10 alin. *e* din acest regulament;

b) Atribuțiile de ordin sanitar sunt privitoare numai la igiena izvoarelor, așa ca ele să fie ferite de murdării și dejecțiuni depuse în vecinătate (în care caz poate impune ridicarea imediată a murdăriilor și înconjurarea izvoarelor cu un gard) precum și la supravegherea igienică a perimetrelor de protecție ale izvoarelor;

c) Atribuțiile de ordin dentologic, sunt cele prevăzute la art. 58 și următorii ;

d) Consiliul medical aprobă redacția părții științifice a prospectului de propagandă al stațiunii, are discuții științifice în sânul său și ține, prin membrii săi, conferințe publice de popularizare pentru propaganda științifică a balneologiei române în genere și a stațiunii în particular;

e) Propune administrației băilor măsurile disciplinare contra maseurilor și băieșilor care vor contraveni articolului 95 din prezentul regulament ;

f) Fixează onorariile pentru îngrijirea medico-balneară, ținându-se seamă de contingentele locale, onorarii peste care nu se mai poate lua nici un alt supliment de taxă.

In stațiunile unde există mai multe clase de oteluri sau de băi, fixarea onorariului se face în concordanță cu aceste clase. Consiliul va avea în vedere și art. 54 al prezentului regulament.

In instituțiunile balneare unde nu există un Consiliu medical, medicii balneologi pot propune Ministerului lista onorariilor fixate, pentru apreciere.

Art. 66. — Președinte al Consiliului este de drept directorul medical al stațiunii. Secretar al Consiliului este unul din cei mai tineri medici.

Orice membru are dreptul a cere ca opinia sa separată într'o chestiune, să fie comunicată Ministerului, care va decide. Nici o comunicare în numele Consiliului medical nu se poate face decât după discuțiune.

Art. 67. — Dacă o chestiune de ordin medical sau sanitar este legată de una de ordin administrativ, ea se discută mai întâiu în Consiliul medical și apoi părerea acestuia se va comunica administrațiunii băilor sau comisiunii locale, după competință, pentru a se căuta posibilitatea mijloacelor de realizare.

Pentru aceasta la 1 și 15 ale fiecărei luni din sezon, vor fi ședințe comune ale Consiliului și Comisiunii. Incheierile acestor ședințe se raportează Ministerului.

Art. 68. — Când lucrările Consiliului medical sunt de ordin deontologic sau sub scutul secretului profesional, ședințele sale nu sunt publice.

Lucrările puse sub scutul secretului profesional, se păstrează de președintele Consiliului ; celelalte se trec în registre speciale și se păstrează într'un dulap aparte, în acelaș local cu

al Comisiunii locale. Staţiunea va pune la dispoziţie în acest scop o cameră, în care se vor ţine şedinţele Comisiunii şi Consiliului şi în care se vor putea expune grafice ale staţiunii (statistica bolnavilor, datele meteorologice, etc.) şi orice material care ar fi în interesul ştiinţific al staţiunii.

Art. 69. — Consiliul medical se întruneşte cel puţin la două săptămâni şi oricând este trebuinţă.

Art. 70. — In cazul când sunt mai multe staţiuni împrejurul aceluiaş izvor (ex. Tekirghiol), acele staţiuni vor avea un singur consiliu medical.

c) *Directorul şi subdirectorul medical*

Art. 71. — In orice staţiune balneară în care funcţionează cel puţin trei medici balneologi confirmaţi, Ministerul sănătăţii numeşte pe unul din ei ca director medical, cu avizul Comisiunii balneo-climatice superioare.

In staţiunile balneare mari, Ministerul va putea numi şi un subdirector medical, care secundează pe director în atribuţiunile sale şi-l înlocueşte în caz de boală sau absenţă.

Numai numirea directorului medical are caracter definitiv.

Serviciile directorului şi subdirectorului sunt onorifice, dar directorul va avea dreptul la camere de locuit şi consultaţii dacă nu are personal proprietate în localitate.

Art. 72. — Atribuţiile directorului medical sunt:

a) Prezidează Consiliul medical;

b) Face legătura, corespunzând direct între Consiliu şi Minister şi între Consiliu, administraţia stabilimentelor şi Comisia locală;

c) Reprezintă staţiunea în faţa Ministerului sănătăţii din punctul de vedere al atribuţiilor Consiliului medical;

d) Reprezintă corpul medical al staţiunii în toate împrejurările;

e) Supraveghează ca medicii să nu pretindă onorarii mai mari ca cele fixate;

f) Ingrijeşte ca publicul să fie mulţumit în tot ce priveşte partea medicală a staţiunii;

g) Indrumează lucrările ştiinţifice ale Consiliului medical, susţine şi ridică bunul renume al staţiunii şi organizează conferinţe populare pentru propaganda staţiunii;

h) Stărue pentru îndeplinirea tuturor cerinţelor de ordin medical şi dentologic;

i) Inaintează Ministerului sănătăţii, la finele fiecărui sezon, raportul ştiinţific asupra staţiunii, alcătuit în urma înţelegerii cu membrii Consiliului medical.

Art. 73. — In staţiunile mari climatice, cari toate nu au consiliu medical şi în care orice medic poate practica, Ministerul poate numi pe unul din ei director medical. Se poate să se recunoască ca atare medicul sanitar al circumscripţiei respective, dacă acesta îşi are reşedinţa chiar în staţiune.

Atribuţiunile medicului director climatic sunt în genere aceleaşi cu ale medicului director balnear, exceptând pe cele balneare.

d) *Medicul sanitar*

Art. 74. — Serviciul sanitar al staţiunilor balneare şi climatice şi instituţiilor mici, atârnă de Direcţia generală a serviciului sanitar.

In staţiunile balneare mari, cari au mai mult de 2.000 vizitatori pe an şi se găseşte pe teritoriul unei comune rurale, Ministerul sănătăţii poate numi, pe timpul sezonului şi după arătarea necesităţii de către Inspectoratul general balneo-climatic, un medic sanitar special al staţiunii.

Pentru a-şi exercita atribuţiile, Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale (Direcţia generală a serviciului sanitar) îi va da delegaţie de medic sanitar, prin deciziune ministerială pe timpul cât va fi însărcinat cu acest serviciu, care poate fi pe întreg sezonul sau lunar.

Art. 75. - Medicul sanitar special al staţiunii se ocupă de partea sanitară a staţiunii. El nu poate face clientelă balneară, dar poate exercita medicina generală sau o specialitate înrudită cu balneologia, având dreptul a fi însărcinat şi cu atribuţiuni administrative.

Medicul sanitar special este supus controlului ierarhic al medicului primar al judeţului şi inspectorului sanitar regional, putând încheia procese-verbale de contravenţie şi propune amende.

El poate corespunde direct cu Ministerul sănătăţii.

Art. 76. — Pe lângă atribuţiile sanitare, medicul sanitar mai are pe următoarele:

a) Supraveghează pe maseuri şi băieşi ca să se conformeze ordonanţelor medicale;

b) Primeşte reclamaţiunile referitoare la serviciul băilor şi le rezolvă, în conformitate cu regulamentul;

c) Inspectează băile, localurile de consumaţie, brutăriile, frizeriile, camerile de locuit, etc., şi atrage atenţiunea factorilor competenţi pentru luarea măsurilor de îndreptare.

Art. 77. — Dacă staţiunile mari au un sezon secundar sau de iarnă, controlul sanitar se face în acest sezon numai de medicul circumscripţiei respective, în conformitate cu legea şi regulamentele sanitare. Acesta îşi păstrează drepturile şi în timpul sezonului, în special în luarea de măsuri contra boalelor contagioase.

In instituţiile balneare cari nu au un medic sanitar special, medicul circumscripţiei se ocupă şi de obligaţiunile sanitare faţă de staţiune.

Art. 78. — Când se va simţi nevoe de a se lua dispoziţiuni sanitare în vreo staţiune printr'o ordonanţă, medicul sanitar va alcătui şi înainta textul ordonanţei Ministerului sănătăţii pentru aprobare.

e) *Comisia locală*

Art. 79. — In stațiune se va organiza și funcționa câte o comisie locală care se va numi *balneară, climatică sau balneo-climatică,* după calificarea acordată stațiunii.

Art. 80. — Această comisie este constituită din :

a) Membri de drept, și anume : directorul medical al stațiunii, primarul comunei, inginerul stațiunii (iar în lipsă, acela al județului sau al comunei) și medicul sanitar special al stațiunii (dacă există) ;

b) Membri numiți de Ministerul sănătății și anume : nu farmacist local, un medic local în funcțiune publică (de preferință medicul circumscripției) și un delegat al Oficiului național al turismului;

c) Membri delegați, și anume : 3—5 medici balneologi confirmați aleși de Consiliul medical al stațiunii, 1—2 delegați ai proprietarilor edificiilor de locuit (sau 3—4 dacă proprietarii sunt constituiți în sindicat), 1—2 reprezentanți ai exploatatorilor de stabilimente.

Societățile de exploatare balneară, constituite ca societăți anonime, sau instituțiile de utilitate publică care se ocupă în mod efectiv de conducerea și desvoltarea stațiunii, vor fi reprezentate în comisia locală (în locul reprezentanților de stabilimente) printr'un număr total de 3—6 membri, după importanța societății sau instituției, apreciată de Ministerul sănătății.

In stațiunile cari se găsesc pe teritoriul unei comune urbane, consiliul comunal va delega 3—6 reprezentanți.

Ministerul fixează numărul total al membrilor din categoriile cu număr variabil ori reduce numărul total al membrilor, acolo unde nu se pot găsi toate elementele; el mai poate adăuga 1—3 membri noui, acolo unde și alte interese sunt în legătură cu ale stațiunii sau poate numi comisii cu un număr mai redus de membri, în comunele rurale unde ele nu se pot constitui.

Asemenea comisiune se poate constitui, cu aprobarea Ministerului, nu numai în stațiuni, dar și în instituțiile mici, unde se va constata trebuință, dar acolo unde ea nu se poate constitui se numește de Minister.

Art. 81. — Președintele comisiei locale se alege în fiecare an de comisie, întrunită în prima zi a sezonului, cu numărul prezent de membri. El se confirmă de Minister.

Comisia poate să-și mai aleagă un vice-președinte și un casier; va alege deasemenea un secretar.

Președintele (sau vice-președintele) precum și secretarul trebuie să aibă domiciliul în localitate.

Art. 82. — Serviciul membrilor comisiei este onorific.

In caz când au de executat vre-o delegație care atrage cheltueli, se vor restitui cheltuelile.

Art. 83. — Atribuțiunile comisiunilor locale sunt :

a) Reprezintă stațiunea în toate ocaziunile prin președinte sau delegați;

b) Se ocupă de progresele stațiunii și de realizarea confortului precum și de organizarea unui serviciu contra incendiilor; caută să convingă populația că clădirile și curțile trebuie să fie în anumite condițiuni de estetică, curățenie, confort și împrejmuire;

c) Propune îmbunătățirile de adus stațiunii, și armonizează interesele stațiunii și ale publicului; intervine la Stat, județ și comună în caz de nevoie;

d) Observă ca în interiorul perimetrului de protecție să nu se execute lucrări fără autorizarea prezentului regulament;

e) Intocmește bugetul special al stațiunii conform art. 103——104, care se aprobă de Ministerul sănătății;

f) Tipărește călăuza ilustrată a stațiunii cuprinzând tot ce este permanent în stațiune și anume : istoricul stațiunii, mijloacele de comunicație, durata sezonului, descrierea proprie a regiunii cu situația geografică și climatul, descrierea stabilimentelor și a clădirilor de locuit, analizele apelor, indicațiile și contra indicațiile terapeutice, stațiunile similare din străinătate pe care le poate înlocui ca tratament, distracțiile locale, vecinătățile, turismul, instituțiile locale, adresa biuroului de informații și închirieri, etc.

Pentru ca această călăuză să poată beneficia de titlul de călăuză oficială, se va cere în prealabil aprobarea Ministerului sănătății.

Publică, în contul proporțional al tuturor celor interesați din localitate, prospectul anual cuprinzând prețurile tuturor camerelor, ale băilor, cuantumul taxelor de cură și muzică cu clasele lor și taxele comunale.

Prețurile fixate de comisiile prevăzute de legea speculei, pentru restaurante, transporturi, etc., se vor publica obligator. In călăuză, ca și în prospect se pot insera anunțuri cu plată, sub controlul și răspunderea Comisiei.

Atât călăuza cât și prospectul vor fi trimise, regulat și în număr suficient, secției de propagandă a Societății de hidrologie medicală din București, însărcinată de Minister cu propaganda științifică și comercială, precum și Oficiului național al turismului ;

h) Ia măsuri ca toate prețurile să fie afișate în localurile pentru cari ele sunt fixate;

i) Controlează specula în localitate, fiecare din membri săi putând dresa procese-verbale în orice caz de contravenție;

j) Organizează un biurou de închirieri și de informații al stațiunilor, în colaborare cu delegatul lui O. N. T.;

k) Se ocupă de înfrumusețarea stațiunii, propunând modificări eventuale la planul ei de sistematizare;

l) Rezolvă motivat cererile de reduceri și scutiri de taxe de cură ;

m) Se ocupă de locurile de promenadă și de turistică din jurul stațiunii, împreună cu delegatul Oficiului național de turism;

n) Intreține un serviciu de statistică a vizitatorilor, după orașele de origină, profesiune, vârstă, precum și o arhivă și un muzeu în cari să se păstreze atât statisticele cât și toate documentele care interesează vieața stațiunii;

o) Iși dă avizul obligator la alcătuirea bugetului comunal privitor la întrebuințarea fondurilor provenind din taxele pe vizitatori, conform art. 246 din legea de unificare administrativă.

Pentru aceasta comisiunea, înainte de închiderea sezonului, își va de obligator avizul și va comunica în scris primăriei locale, ce dorințe are de realizat cu privire la îmbunătățirile și infrumusețările stațiunii din veniturile sus citate ale comunei. Copie se va trimite Ministerului sănătății.

Art. 84. — Comisia locală funcționează în timpul sezonului.

In afară de sezon este reprezentată prin biuroul său și prin o delegație (de preferință membri locali) cari pot fi convocați și lua hotăriri; dar dacă numărul membrilor prezenți la ședință nu este egal cu jumătate plus unul al numărului total al membrilor comisiei, procesele-verbale ale ședințelor vor fi comunicate imediat Ministerului, pentru aprobare.

Comisia poate chema la ședințe, cu vot consultativ, orice persoană va crede că este folositoare în rezolvarea unora din chestiunile programului său.

Art. 85. — Stațiunile climatice vor avea Comisie locală climatică, alcătuită din: primarul local (și notarul, în comunele rurale), directorul medical al stațiunii, 2 medici locali, medicul circumscripției, inginerul județului sau al comunei, 1—2 delegați ai proprietarilor edificiilor de locuit, un delegat al Oficiului național turistic și un delegat al societăților turistice locale recunoscute.

Alineatele ultime ale art. 80 se aplică și la aceste comisii.

f) *Directorii administrativi*

Art. 86. — Fiecare stabiliment balnear sau grup de stabilimente aparținând unui singur proprietar, va avea un director administrativ, care poate fi însuș proprietarul ori exploatatorul.

Directorul administrativ are răspunderea administrativă a stabilimentului și este răspunzător de destoinicia personalului din uzine, băi, etc., și a personalului technic și adminsitrativ inferior ,al cărui număr trebuie să fie îndestulător.

In stațiunile cu mai mulți proprietari de stabilimente, unul sau doi dintre directorii lor administrativi vor fi delegați de toți proprietarii sau exploatatorii de stabilimente, să facă parte din Comisia locală, conform art. 80 alin. c din prezentul regulament.

Art. 87. — Dacă stațiunea are o lege specială de concesionare sau este exploatată de Stat, așa cum se vede la art. 32 al regulamentului, directorul administrativ al stabilimentelor este directorul administrativ al stațiunii și o reprezintă pe aceasta în orice împrejurări de ordin administrativ.

Art. 88. — Regulamentele locale ale instituțiilor hidrominerale și climatice se aprobă de Ministerul sănătății, cu avizul Comisiei balneoclimatice superioare.

Art. 89. — Stațiunile climatice nu sunt obligate a avea director administrativ. Ele sunt reprezentate prin Comisia locală.

Localitățile climatice particulare vor avea un director administrativ responsabil, având atribuțiile prevăzute la art. 86. Pentru localitățile de vilegiatură răspund administrațiile comunale pe teritoriul cărora se află.

Personalul inferior al instituțiilor balneare

A. *Maseuri și băieși*

Art. 90. — Personalul inferior medico-balnear este format de maseuri și băieși.

Maseurii și băieșii sunt angajați în serviciu de administrația stabilimentului balnear, după ce candidații au fost cercetați de un delegat al Consiliului medical sau de medicul balneolog al stațiunii. Cercetarea va urma asupra cunoștințelor de specialitate pe care le are maseurul sau băieșul și după un examen medical asupra sănătății; iar administrația se interesează de serviciile ce ei au de făcut, de conduita și moralitatea lor.

Art. 91. — Cei admiși vor fi toți înscriși, până la finele anului 1927, de către administrațiile stabilimentelor balneare, în tabele, separat pentru maseuri de al băieșilor, cari se vor trimite în copie Ministerului. Pe baza acestei înscrieri administrația va elibera fiecăruia câte un carnet de maseur sau băiaș după un model dat de Minister și cu fotografia posesorului.

Posesiunea carnetului dă dreptul de a practica, fără altă cercetare de specialitate.

In carnet se va înscrie numele titularului, cu toate datele stării civile, instrucția generală și cea specială pe care o au, notele calificative date de șefii administrativi, notele de capacitate date de medicii balneologi sub controlul cărora a servit (unde există consiliu medical, aceste note se dau de consiliu). Se va înscrie data primului serviciu și mutările ulterioare în alte stabilimente.

Art. 92. — Dela 1 ianuarie 1928, maseurii sau băieșii, cari nu posedă carnetele prevăzute mai sus, nu le pot dobândi decât:

a) Dacă au absolvit o școală specială, autorizată de Ministerul Sănătății. In acest caz direcțiunea școalei le va elibera carnetele;

b) Dacă au făcut ucenicie la un stabiliment balnear. In acest caz va trece un examen îna-

intea unei comisii constituită din cel puţin doi medici balneologi confirmaţi. Ucenicia se poate face la orice stabiliment balnear; examenul se poate trece numai la staţiunile balneare, prezentând o cerere Consiliului medical al staţiunii, care deleagă pe examinaori. Carnetul se eliberează de Consiliul medical.

Maseurii sau băieşii din aceste două provenienţe, cari sunt angajaţi de un stabiliment balnear, vor fi înscrişi obligator în tabela specială, trimiţându-se o copie la Ministerul Sănătăţii.

Art. 93. — Dacă un maseur sau băiaş pretinde că şi-a perdut carnetul, administraţia băilor nu poate să-l angajeze pe răspunderea sa decât provizoriu, dar va cere imediat relaţii dela administraţiile băilor unde a mai servit pentru a-i reconstitui carnetul. Administraţia băiei este responsabilă de exacta reconstituire a carnetului.

Carnetul se păstrează la administraţie pe timpul serviciului.

Nici un maseur sau băiaş nu poate funcţiona într'o instituţie balneo-minerală, fără să aibă autorizarea administraţiei instituţiei.

Tuturora li se va pune în vedere, în momentul autorizării, regulamentul de faţă şi cel local al staţiunii. Nu vor fi admise, nici menţinute sub nici un cuvânt în aceste servicii persoane bolnave, mai ales de boale contagioase şi nici diformi.

Art. 94. — Instrucţia specială a maseurilor impune:

a) Ştiinţa de carte;

b) Cunoaşterea sumară a anatomiei umane şi în special miologia pe grupuri de muşchi (musculatura sculpturală), venele şi arterele principale, articulaţiile şi oasele, nervii principali la punctele de emergenţă subcutanee);

c) Cunoaşterea operaţiilor şi diverselor feluri de masaje;

d) Unguentele principale;

e) Orice chestiune de mică chirurgie în raport cu specialitatea, insistând asupra citirii termometrului, orarul de nisip, împachetările, compresele, băile locale, întrebuinţarea metodică a rufăriei, etc.;

f) Toate cunoştinţele cerute băieşilor.

Instrucţia specială a băieşilor se mărgineşte la:

a) Ştiinţa de carte;

b) Cunoaşterea diverselor băi şi a preparării lor;

c) Termometrul Celsius (care se introduce ca oficial);

d) Orariul de nisip;

e) Serviciul rufăriei.

Art. 95. — Obligaţiunile acestui personal sunt:

a) Se va supune prevederilor regulamentului de faţă şi celui al instituţiei, aprobat de Minister;

b) Va executa întocmai prescripţiunile medicilor balneologi fără nici o modificare;

c) Nu va servi un tratament balnear, fără prescripţia unui medic balneolog;

d) Nu va da consulaţii ori sfaturi, nici chiar în specialitatea lui, pe care este dator a o practica numai ca un subaltern ascultător;

e) Nu va servi ca intermediari medicilor, neavând voie a recomanda pacienţilor pe anumiţi medici;

f) Nu va acosta clienţii pentru a le servi băi sau masaje, etc.;

g) Va purta un costum uniform, comod şi totdeauna curat, la timpul când serveşte publicul;

h) Se va purta cu politeţă faţă de public;

i) Nu va servi băi fără bilete;

j) Nu va risipi apa de baie în mod nefolositor;

k) Nu va părăsi serviciul în timpul sezonului, fără asentimentul administraţiei stabilimentului sau motiv bine determinat

Art. 96. — Maseurii liberi autorizaţi în staţiune, conform art. 91, alin. ultim şi cei ai stabilimentului, pot exercita la domiciliul bolnavilor, dar numai după prescrierea medicală.

Art. 97. — Staţiunile şi instituţiile balneare sunt obligate să inscrie în regulamentele lor interioare, prevăzute la art. 9, alin. *g* şi art. 13 alin. *e*, sancţiunile pentru încălcarea acestor obligaţiuni de către maseuri şi băieşi. La angajarea lor de către instituţia balneară, li se va pune în vedere capitolul din prezentul regulament, cât şi acela din regulamentul interior al instituţiei, capitole cari îi privesc şi cari vor fi menţionate în contractul de angajare, ca parte integrantă a acestor regulamente.

Art. 98. — Sancţiunile pentru neobservarea prescripţiunilor de mai sus vor fi prevăzute şi în contractele de angajare, neputând fi decât următoarele: admonestarea, amenda, îndepărtarea provizorie dela serviciu şi îndepărtarea definitivă. Nici o sancţiune nu se va putea aplica fără ascultarea inculpatului, Indepărtarea chiar definitivă se poate pronunţa dela prima dată, dacă abaterea este gravă, cum sunt contravenirile dela art. 95, alineatele *a* până la *e* inclusiv

Cei îndepărtaţi definitiv din serviciul unei staţiuni, ca şi cei cari au părăsit serviciul în timpul sezonului (art. 95, alin. *k*), nu mai pot fi reprimiţi în nici un serviciu.

Art. 99. — Instituţiile balneare vor înscrie în regulamentele lor că judecarea abaterilor de ordin medical a maseurilor şi băieşilor se face de Consiliul medical iar în lipsa lui, de medicul balneolog cel mai în vârstă ai instituţiei balneare. Consiliul medical ca şi medicii balneologi pot cere cercetarea pentru aceste fapte, iar administraţia este obligată a da curs cererii.

Pedepsele pronunţate se înscriu obligator de directorul administrativ în carnetul maseurului ori al băieşului pedepsit.

Cei nemulţumiţi pot apela la Ministerul Sănătăţii.

Art. 100. — Pentru practica ilegală a medicinei, vinovatul va mai putea fi trimis în judecata tribunalului, conform legii sanitare.

B. *Mecanicii şi fochiştii*

Art. 101. — Mecanicii şi fochiştii sunt supuşi legii şi regulamentului Ministerului Muncii, în ce priveşte profesiunea lor precum şi obligaţiunilor contractate prin angajamente cu administraţia băilor.

Administrațiile stabilimentelor balneare nu pot angaja mecanici sau fochiști fără carnete în regulă dela Casa meseriilor, fiind răspunzători de neurmare.

Acest personal trebuie să fie angajat permanent sau cel puțin înaintea deschiderii sezonului, pentru ca totul să fie gata la data anunțată pentru deschidere. Instituțiile mici balneare, cari nu au instalații cu presiune de aburi, nici electricitate ori alte instalații mecanice, sunt autorizate a angaja personal netitrat, pe răspunderea lor.

C. *Portarii și servitorii*

Art. 102. — Personalul din această categorie este sub controlul și răspunderea administrației.

Ei sunt de asemenea supuși obligațiilor dela art. 95, alineatele *a, e, g, h* și *k*.

CAPITOLUL V

Bugetul special al stațiunii

Art. 103. — Fiecare instituțiune care are o Comisiune locală, va avea un buget special al instituțiunii alcătuit de Comisiune la sfârșitul fiecărui sezon pentru sezonul următor. Bugetul se va trimite Ministerului Sănătății pentru aprobare. Controlul gestiunii și descărcarea anuală se face tot de Ministerul Sănătății.

Se înscriu la venituri: taxele de cură și de muzică, amenzile până la 500 lei pronunțate în stațiune pentru contravenții, subvențiile eventuale, donațiunile, taxele pentru reclamele publicate în călăuză și în prospectul stațiunii, vinderea călăuzei, produsul serbărilor și diverse venituri, etc.; iar la cheltueli: propaganda și reclama, publicarea călăuzei și prospectului, înfrumusețările, muzica, plata medicului sanitar, subvenții societăților turistice.

Dacă vor fi excedente la finele anului, ele se înscriu la venituri în bugetul anului următor.

Art. 104. — Instituțiile mici în genere nu au buget special, dar dacă și-au creeat (și li s'a aprobat de Minister) venituri din taxele arătate la art. precedent, trebuie să-și constitue ori să i se numească tot de Minister, conform ultimului alineat dela art. 80, o comisie locală care să administreze aceste taxe, de cari nu pot dispune instituțile.

CAPITOLUL VI

Parcelări

Art. 105. — Legea dela 1890 pentru vânzarea de loturi în stațiunile Statului din vechiul Regat se întinde la toate stațiunile Statului. Pentru funcționari, în special pentru cei întrebuințați in balneo-climatologie, se vor fixa modalități de ușurare a plăților. Județele și comunele sunt deasemenea autorizate a lotiza și vinde in aceleași condițiuni terenurile lor în stațiuni, după un plan aprobat de Ministerul Sănătății, în raport cu planul general de sistematizare a stațiunii, cu perimetrul, etc.

Terenurile necesare pentru parcuri și instalații de utilitate publică, balneară ori climatică, vor putea fi expropiate în folosul comunelor cu stațiuni. Prin instalații balneare și climatice de utilitate publică se înțeleg, conform art. 227 din legea minelor, suprafețele necesare pentru așezarea instalațiunilor și stabilimentelor de orice fel, în strânsă legătură cu exploatarea apei și a stațiunii (băi, sanatorii, oteluri, instalațiuni de edilitate, parcuri, instalațiuni distractive), în care intră și terenurile pentru agenturi ale O. N. T. și a societăților turistice.

Art. 106. — Parcelările nu se pot face în o stațiune balneară ori climatică, situată în o comună rurală, decât cu aprobarea Ministerului Sănătății. Orice parcelare trebuie să aibă în vedere planul de sistematizare a stațiunii; dacă lipsește planul, parcelarea nu se poate executa.

Nu se pot face parcelări împrejurul izvoarelor; locurile acestea vor fi rezervate numai parcurilor.

Ministerul Sănătății va fi încunoștiințat atât de personalul medical, cât și de cel administrativ al stațiunii, de orice parcelare și tăiere de păduri care tinde să se facă în perimetrele izvoarelor, pentru a se interveni de urgență la Ministerul de Domenii privitor la această operație.

CAPITOLUL VII

Taxe, Scutiri, Reduceri, Gratuități

Art. 107.— Comisia locală a stațiunii are dreptul de a preleva următoarele taxe:

a) Taxa de sezon, zisă de cură, pe care trebuie să o plătească orice vizitator al stațiunii care stă în localitate mai mult de 5 zile în timpul sezonului de vară (mai — septembrie inclusiv).

Cuantumul acestei taxe variază după importanța stațiunii și nu poate fi prelevat decât după aprobarea ei de către Ministerul Sănătății, odată cu aprobarea bugetului special al stațiunii.

Taxa poate fi împărțită în 2—4 clase, după publicul care frecventează stațiunea; aceste clase se stabilesc prin bugetul sus zis;

b) Taxa de muzică, mai mică, dar în schimbul căreia Comisia locală este obligată a angaja o muzică. Când veniturile acestei taxe sunt prea mici, încât Comisia singură nu potae să angajeze muzica, ea este autorizată să primească subsidii dela exploatatorii stabilimentelor sau dela comună.

Taxa de muzică iarăși, poate avea 1-3 clase.

Art. 108. — Sunt scutiți de taxe de sezon și de cea de muzică invalizii, orfanii și văduvele de războ și familiile lor [1]), veteranii dela 1877, medicii cu familiile lor și cei lipsiți de mijloace, lipsă probată prin acte de paupertate.

Comisiile locale vor acorda reduceri, în raport cu situația fiecăruia, dovedite prin acte emanând dela administrațiile de cari depind,

---

[1]) Prin familie se înțelege soțul, soția și copiii minori.

funcționarilor publici (civili, militari și eclesiastici), pensionarilor Statului, județelor și comunelor, asiguraților Casei meseriilor și Casei muncii C. F. R.

Acolo unde sunt mai multe clase de taxe, nu se vor face reduceri, ci persoanele în drept vor fi clasate în o clasă mai inferioară. Titlurile mai sus arătate nu dau dreptul la reducere dacă persoana are avere particulară. Se vor exclude dela reduceri persoanele cari fac băi de lux.

Art. 109. — Stațiunile și instituțiile mici balneare vor comunica Ministerului sănătății, cu trei luni înainte de începerea sezonului, avantajele pe cari le acordă bolnavilor lipsiți de mijloace și dacă pun aceste mijloace la dispoziția Ministerului pentru a fi repartizate celor cari le cer, sau le distribue administrația băilor după cereri regionale.

Ministerul Sănătății va repartiza gratuitatea și avantajele de cari dispune oamenilor nevoiași și de preferință nevoiașilor funcționari publici, orfani, invalizi și văduve de războl, după modalitățile ce se vor determina anual printr'o decizie ministerială.

CAPITOLUL VIII

Contravenții și sancțiuni

Art. 110. — Nerespectarea dispozițiunilor prevăzute de lege, de acest regulament, sau de regulamentele locale, aprobate de Minister, din partea stabilimentelor, antreprenorilor, comercianților, proprietarilor de case, a personalului medical, administrativ și technic și a publicului, constitue contravenții.

Art. 111. — Toate contravențiile enunțate și sancționate prin art. 69—77 din legea sanitară (articolele 93—101 din legea dela 23 martie 1926) pentru organizarea Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, se pedepsesc după distincțiunile următoare:

a) Pubicarea de reclame false sau exagerate ale stabilimentelor cari nu corespund aprobărilor de exploatare, imitarea altor firme, se pedepsesc cu amendă dela 1.000—5.000 lei și cu publicarea pedepsei în două ziare, în contul condamnatului.

b) Exploatarea apelor minerale sau a stabilimentelor fără autorizarea Ministerului sănătății se pedepsește cu o amendă dela 1.000—10.000 lei și cu închiderea imediată a exploatării.

c) Introducerea în țară, fără autorizare, de ape minerale străine, se pedepsește cu amendă de 1.000—10.000 lei;

d) Furtul de nomol din lacuri se pedepsește cu amendă dela 5.000—10.000 lei, în afară de prețul nomolului furat. Se consideră furt de nomol orice extragere de nomol fără permis din partea Ministerului sănătății, fără prejudiciu de pedepsele prevăzute de art. 308 și următorii din codul penal;

e) Nerespectarea prevederilor art. 29, prin cari se opresc orice lucrări neaprobate în perimetrul stațiunilor, se pedepsește cu amendă de 5.000—10.000 lei și cu oprirea și chiar distrugerea lucrărilor, dacă sunt dăunătoare izvoarelor; în afară de eventuale acțiuni de despăgubire;

f) Tăierea plantațiunilor din perimetrele prevăzute de art. 30 din acest regulament se pedepsește cu amendă dela 5.000 până la 10.000 lei;

g) Publicarea de reclame false sau exagerate ori imitațiile altor firme, precum și infracțiunile prevăzute de art. 40 alineatele *a*, *b*, și *c*., se pedepsesc cu amendă dela 5.000—10.000 lei, în afară de daunele la cari eventual aceste infracțiuni au dat loc.

h) Vinderea unei ape minerale de masă ca drept apă medicamentoasă, potrivit dispozițiunilor art. 41 și 43, se pedepsește cu amendă de la 1.000—5.000 lei.

Art. 112. — Neînapoierea la lac a nomolului în termenele și condițiunile prevăzute în decizia ministerială, conform art. 46 alin. 1 din prezentul regulament, se pedepsește cu amendă dela 1.000—5.000 lei, osebit despăgubirile civile.

Se vor pedepsi cu amendă dela 1.000—10.000 lei, toți cei cari vor face acte de natură a distruge sau a împiedica refacerea nomolului, după cum se prevede la art. 46, alineatele *a* și *b din* prezentul regulament.

Art. 113. — Se consideră ca contraveninți de simplă poliție, într'o instituție balneară sau climatică: distrugerile, ruperea florilor, călcarea ierbei și straturilor, ruperea de crăci din parc, stricarea băncilor și orice mobilă sau înfrumusețare din stațiune, dezordinea, nerespectarea prevederilor și regulamentelor locale aprobate; într'un cuvânt tot ce atinge ordinea, respectul proprietății și al liniștei publicului vizitator, moralitatea și sănătatea, fapte pentru cari este neapărată nevoie de o sancțiune imediată și se pedepsesc cu amendă până la 500 lei, în conformitate cu art. 117 din prezentul regulament .

Penalitatea amenzei nu exclude cererea eventuală de despăgubiri pentru daunele cauzate, cari se pot urmări pe cale judiciară. Daunele cauzate din forță majoră nu pot provoca pedepsirea, ci numai despăgubirea, pentru a se înlocui imediat obiectele deteriorate.

Art. 114.— Procesele-verbale pentru constatarea contravenției fac deplină dovadă dacă sunt încheiate de organele de control delegate de Minister. Aceste organe sunt cele medicale, administrative și polițienești, precum și orice persoană căreia i se va da o asemenea delegație specială de control.

Art. 115. — Somațiunea se face de Ministerul sănătății pe baza procesului-verbal de constatare, prin contenciosul Ministerului.

Prin somațiune se fixează un termen, cu durată după împrejurări, pentru a intra în legalitate și cu sancțiunea anunțată prin somațiune, de amendă, închidere provizorie sau definitivă a instituției după gravitatea împrejurării.

Somațiunea pentru contravențiile de simplă poliție dela art. 113 se poate pronunța nu numai de Minister, dar și de subcomisia comisiei locale, prevăzută la art. 117 din acest regulament.

Art. 116. — Amenzile mai mari de 500 lei se pronunță numai de Minister, cu avizul Comisiei balneo-climatice a Ministerului și cu apel la tri-

bunalul locului unde s'a comis contravenţia, în termen de 15 zile dela data încunoştiinţării deciziunii de amendare făcută conform legii sanitare.

Art. 117. — Comisia locală a staţiunii alege, în prima zi de deschidere a sezonului, o subcomisiune de 3 sau 5 membri, care are puterea de a judeca, conform art. 77, alin. 4 din legea sanitară (art. 101 al legii din 23 Martie 1926), în contravenţii de simplă poliţie în staţiune (sau in instituţii mici cari au comisie locală).

Din subcomisie vor face parte cel puţin un reprezentant al staţiunii şi un medic balneolog. Acesta din urmă poate fi înlocuit în subcomisiile staţiunilor climatice şi ale instituţiilor mici printr'un medic care nu este balneolog.

Alcătuirea subcomisiei trebue să fie aprobată de Ministerul sănătăţii. Subcomisiunea poate da o somaţiune sau pronunţa amenda până la maximul de 500 lei ,amendă care este vărsată în folosul bugetului special al staţiunii, conform art. 76, alin. 3 din legea sanitară (art. 100 al legii din 23 Martie 1926). Cu drept de apel la tribunalul locului, în termen de 5 zile dela încunoştiinţare.

Subcomisiunea va putea da hotărîri valabile in prezenţa majorităţii membrilor ei. Ea nu are dreptul a încălca atribuţiile medicului sanitar, privitoare la salubritatea localurilor, curţilor, restaurantelor şi tuturor localurilor publice .

Art. 118. — Procedura de urmat la instanţa subcomisiei este urgentă şi nu impune decât convocarea persoanei inculpate printr'o citaţie scrisă, care se poate înmâna imediat; absenţa inculpatului la şedinţă nu dă drept de opoziţie. Hotărîrea se ia sub formă de proces-verbal, care se înmânează de urgenţă persoanei condamnate şi se execută când devine definitivă.

Art. 119. — Dacă contravenţia din partea unui stabiliment balnear ori climatic este mai serioasă şi atinge sănătatea publică, ori dacă pedeapsa amendei nu a provocat îndreptarea, Ministerul sănătăţii poate pronunţa pedeapsa inchiderii provizorii, pe un timp dat, sau poate inchide definitiv stabilimentul. Aceste pedepse se pronunţă cu avizul Comisiei balneo-climatice a Ministerului şi cu drept de apel la tribunalul locului unde s'a comis infracţiunea şi în termen de 15 zile dela comunicarea pedepsei.

Procedura este acea prevăzută la art. 65 din legea sanitară, (devenit art. 92 prin legea de la 23 Martie 1926).

Art. 120. — Dacă un izvor a devenit nefolositor pentru public din cauza neingrijirilor sau a pierderii valorii şi eficacităţii lui, sau dacă o bae, o localitate climatică, un institut de agenţi fizici, sau o localitate de vilegiatură, se îndepărtează dela prevederile impuse prin lege şi prezentul regulament şi dăunează sănătatea publică, Ministerul sănătăţii va soma cu termen scurt administraţia acelor instituţii să se conforme acelor prevederi pentru îndreptarea situaţiei. In somaţie se vor enunţa în detaliu punctele cari sunt în neregulă, după raportul unui inspector balneo-climatic sau al unui inspector technic, depinzând de Ministerul sănătăţii, sau după o adresă a Ministerului industriei şi comerţului.

Dacă instituţia continuă în aceleaşi condiţiuni, Ministerul sănătăţii, luând avizul Comisiei balneo-climatice superioare, pronunţă închiderea provizorie pe un an.

Când însă izvorul ori instituţia au devenit periculoase sănătăţii publice, Ministerul poate pronunţa inchiderea lui imediată, rămânând a cere avizul Comisiei în termenul cel mai scurt.

Dacă cauzele constatate sunt multiple şi prea grave, Ministerul poate ridica autorizarea de funcţionare, cu avizul Comisiei balneo-climatice, ceeace este egal cu închiderea definitivă. In acest caz, dacă administraţia instituţiei doreşte a o redeschide după îndreptarea ei, va face formele pentru o nouă autorizare.

Dispoziţiuni tranzitorii

Art. 121. — Instituţiile existente la decretarea prezentului regulament vor cere o nouă autorizare şi clasificarea lor în organizarea balneo-climatică.

Ministerul va putea să le acorde amânarea, după un program eşalonat în timp pentru executarea obligaţiunilor impuse de lege şi regulament, cel mult până în anul 1935; dar numai întru atâta cât interzicerea executării nu este dăunătoare sănătăţii publice şi terapiei din staţiune. Dacă s'a acordat amânarea, clasarea instituţiei se face cu titlu provizoriu până la completarea organizării ei.

Art. 122. — Până la finele anului 1927 toate instituţiile sunt obligate a trimite proiectul de regulament interior al instituţiei, prevăzut de art. 9, alin. *g* şi art. 13, alin. *e*.

Art. 123. — Pentru actualii doctori în medicină şi ca perioadă de tranziţie, Ministerul sănătăţii a numit, conform art. 74 din legea sanitară (art. 98 al legii din Martie 1926), o comisiune de 5 membri cari îşi dă avizul asupra cererilor de liberă practică a medicinei balneare, cel mai târziu până la finele anului 1927. Cererile vor fi sprijinite fie de tilurile indicate la art. 40 al regulamentului sau de acte probând practica balneară în mod oficial timp de două sezoane sau lucrări de specialitate. Două serii de cursuri făcute la un institut balnear echivalează cu un sezon de practică balneară. Comisiunea va alcătui astfel primul tabel de medici balneologi, care se va aproba de ministru. Ministerul va confirma în scris fiecăruia din aceşti medici hotărîrea comisiei.

Tot în perioada de tranziţie şi în lipsă de medici balneologi, instituţiile mici balneare se vor putea servi de orice doctor în medicină.

Art. 124. — Medicii sanitari definitivi de circumscripţii cari întrunesc şi calitatea de medic balneolog, pe care o practicau la promulgarea legii din 23 Martie 1926, în acea circumscripţie, îşi păstrează această calitate, dar pe timpul sezonului balnear în o staţiune mare, va putea fi obligat a cere concediu dela serviciul său de medic sanitar, după aprecierea Inspectoratului.

In instituţiile mici practica balneară a me-

dicului sanitar al circumscripției, care este și balneolog, este admisă ori când.

Art. 125. — Proprietarii tuturor izvoarelor exploatate astăzi, ale căror analize sunt mai vechi decât epocile arătate la art. 11 ale prezentului regulament, sunt obligați a face o nouă analiză complectă, în termen de cel mult doi ani.

Dispoziții finale

Art. 126. — Orice dispoziții contrarii prezentului regulament, rămân nule. Regulamentul se aplică imediat după decretarea lui.

Legea pentru modificarea legii minelor din 4 iulie 1924

(D. R. No. 971 din 27 martie 1929, M. O. No. 71 din 23 martie 1929).

PARTEA DOUA

X. *Isvoarele minerale și apele mineralizate subterane, sau curative în genere*

Art. 222. — Pentru explorarea unei regiuni în scopul de a descoperi substanțe din această clasă, Ministerul Industriei și Comerțuluui acordă un permis exclusiv de explorare, după normele prevăzute în Titlul I, cap. 2 (explorarea) al prezentei legi.

Perimetrul de explorare va cuprinde o regiune bine definită prin constituția și structura ei geologică.

Suprafața sa nu va putea fi mai mare de 10.000 hectare și va avea forma prevăzută la art. 7.

Exploratorul dacă nu devine concesionar nu va putea beneficia de art. 228, decât dacă face captarea izvoarelor, cari vor forma obiectul exploatării.

Captarea se poate face numai după un plan aprobat de Ministerul Industriei și Comerțului.

Art. 223. — Pentru protecția și conservarea substanțelor din această clasă, Ministerul Industriei și Comerțului, fie din proprie inițiativă, fie după cererea celor interesați va institui perimetre de protecțiune.

Instituirea acestor perimetre se va face prin decret regal, cu avizul Consiliului superior de mine, după un studiu al Institutului geologic al României

Perimetrele de protecțiune sunt de două feluri:

a) Perimetrul intern, care are de scop protecția și conservarea izvoarelor, lacurilor, lagunelor sau depozitelor de nomoluri cuprinse în această clasă;

b) Perimetrul extern care are de scop protecția exploatărilor ,a regiunii și a naturei, atât cât este necesar funcționării normale a acestor exploatări de substanțe, cuprinse în această clasă. El trebue să cuprindă și perimetrul intern.

In interesul perimetrului intern nici o lucrare legată de sol și subsol nu poate fi începută și executată decât în urma autorizării dată de Ministerul Industriei și Comerțuului, pe baza unei anchete speciale. Puțurile și sondele nu se pot executa decât după un program stabilit de o comisie ministerială.

Nu vor fi autorizate lucrări sau instalațiuni ce ar avea o influență dăunătoare asupra regimului sau salubrității apelor și stațiunii.

Lucrările, chiar dacă au fost autorizate, pot fi oprite în cursul executării lor, dacă s'ar dovedi că ar avea o influență dăunătoare asupra regimului izvoarelor.

La stabilirea perimetrelor de protecție vor fi ascultați proprietarii suprafețelor înglobate în perimetru ; ei vor putea prezenta, înscris sau oral, observațiunile ce ar avea de făcut.

Substanțele din această clasă, cari se exploatează sub regimul autorizării de Stat, vor avea numai perimetre de protecție internă .

Exploatările declarate de utilitate publică sunt apărate atât de perimentrul intern cât și de cel extern.

Art. 224. — Sub regimul autorizării de Stat, exploatarea substanțelor din această clasă se face sub forma unei concesiuni acordată de Ministerul industriei și comerțului cu avizul Consiliului superior de mine.

Concesiunea se acordă prin decret regal pe o durată de 50 ani.

La expirare ea va putea fi reînoită în condițiuni de exploatare ce urmează să fie fixate de Minister.

Proprietarii suprafețelor pe care se găsesc punctele de emergență ale izvoarelor pentru care s'au dat concesiuni de exploatare, dacă nu sunt ei concesionarii, vor avea dreptul la 15 la sută din partea ce revine Statului ca beneficiu, conform art. 228.

Art. 225. — Izvoarele minerale fie cu emergențe naturale, fie descoperite prin lucrări de explorare, lacurile și lagunele mineralizate cu nomolurile lor, precum si apele curative în genere, cari prin proprietățile lor prezintă un deosebit interes pentru sănătatea publică și pentru economia țării, pot fi declarate de utilitate publică.

Declararea de utilitate publică se face din inițiativa Statului sau provocat de alții, prin decret regal. după propunerea Ministerului de Industrie și Comerț, cu avizul Ministerului sănătății publice și al Consiliului superior de mine și pe baza unui studiu amănunțit și al raportului unei comisiuni speciale de anchetă.

Apele și nămolurile concesionate sub regimul autorizării pot fi declarate de utilitate publică dacă întrunesc condițiunile de mai sus.

Art. 126.— Exploatarea substanțelor declarate de utilitate publică se face printr'o societate constituită de Stat pe baza legii pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor publice.

Art. 227. — Concesiunea se acordă prin decret regal și pe baza unui caiet de sarcini. urmându-se normele acestei legi.

Caietul de sarcini va prevede obligațiunea ca societatea să execute, într'un termen anumit,

programul de lucrări pentru captarea apelor și înzestrarea stațiunii cu toate instalațiunile și stabilimentele necesare, precum și obligațiunea de a face observațiuni regulate asupra climei și regimului apelor.

Planul întregului complex de lucrări de captare a izvoarelor va trebui aprobat de ministerul Industriei și Comerțului, care, dacă va crede necesar, va putea numi un delegat care să supravegheze executarea lucrărilor de captare și canalizare.

In primii 10 ani societatea va fi obligată să execute lucrările principale de punere în valoare a apei și a stațiunei.

Art. 228. — Participarea Statului la beneficii se va stabili prin caetul de sarcini, după normele prevăzute în legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor publice.

Proprietarii suprafeței pe care se găsesc izvoarele și lucrările de captare vor primi 15 la sută din partea ce revine Statului ca beneficiu, iar exploratorul, dacă va fi, va primi 10 la sută.

Art. 229. — In limitele perimetrului intern de protecțiune sau în exteriorul lui Societatea va putea ocupa, în condițiunile generale ale legii, suprafețele necesare pentru așezarea instalațiunilor și stabilimentelor de orice fel, în strânsă legătură cu exploatarea apei și a stațiunei (băi, sanatorii, hoteluri, instalațiuni de edilitate, parcuri, instalațiuni distractive).

Constitue un drept exclusiv al societății concesionare :

a) Exploatarea apelor minerale și curative și a stabilimentelor de băi pentru care s'a dat concesiunea;

b) Inființarea și exploatarea de sanitari și alte instalațiuni medicale de orice fel, hoteluri și restaurante, în limitele perimetrului intern de protecțiune ;

c) Exploatarea de întreprinderi distractive de orice fel în toată stațiunea balneară;

Exploatarea apelor și băilor se face direct de societatea concesionară, care are și obligațiunea ca în cursul perimetrului intern să înlăture orice cauză de degradare sau contaminare a apei.

La constituirea societății de exploatare Statul are dreptul să rezerve, dacă crede necesar, chiar în interiorul perimetrului intern, suprafețele trebuitoare pentru construirea clădirilor de asistență socială.

Drepturile cuprinse sub *b* și *c* pot fi exercitate de societate în asociație cu alții, sau pot fi arendate cu autorizația Ministerului Industriei și Comerțului.

Art. 230. — Utilizarea gazelor sau altor emanațiuni cari se degajează în mod natural din pământ sau din ape, pentru alte scopuri decât cele balneare locale, extracțiunea sărurilor din ape cari rămân neutilizate în stațiune, formează obiectul unei concesiuni distincte, care se va da după normele legei de față. Nu se vor îngădui nici într'un caz lucrări miniere speciale făcute în scop de a dobândi astfel de substanțe pentru alt scop decât acela de a fi folosite de stațiune.

Concesiunea se va acorda de preferință societății concesionare; dacă ea nu acceptă, concesiunea poate fi transmisă prin licitație publică asupra altei întreprinderi.

Art. 231. — Nămolurile terapeutice din lacurile mineralizate nu pot fi transportate în alte localități, iar cele întrebuințate pe loc, vor fi aruncate din nou pentru regenerarea nămolului.

XI. Farmaciile, drogheriile și depozitele de medicamente

Regimul Farmaciilor sub legiuirile anterioare [1])

Regulamentul Organic al Munteniei
(pus în practică în iulie 1931).

Regulament pentru starea sănătății, înfrumusețirea și paza bunei orânduieli în poliția Bucureștilor

SECȚIA II

Alcătuirea comisiei de Doctori, îndatoririle sale, și orânduiala ce trebuie a să păzi asupra spițăriilor.

Art. 46. — Să fie cinci Doctori ai orașului orânduiți din cei mai cu știință, însărcinându-se fiecare anume cu îngrijirea unei plăși, iar datoriile fiecăruia vor fi cele mai jos arătate...

Art. 47. — Acești cinci Doctori adunându-se cu toții pe fiecare cincisprezece zile odată la una din casele, ce să orânduesc prin plăși, pentru Doctori, care le va cădea mai cu îndemânare, vor închipui o comisie supt prezidenția unuia ce se va alege dintr'înșii și care se va schimba pe rând pe tot anul însărcinată cu îndatoririle mai jos arătate...

2) Această Comisie este însărcinată a cerceta diploma doctorilor celor noi și a Hirurghilor... Asemenea întocmai se va urma și pentru spițeri că aceea numai ce vor înfățișa diplome pe numele lor, cum că într'adevăr au petrecut cursul învățăturii după rânduială la vreuna din Academii să fie volnic să ție spițărie într'această țară.

Art. 52. — Spițeriile în orașul Bucureștilor să hotărăsc a fi în număr de două zeci.

Când va muri un spițer, de va avea vre un

---

1) Din legile prevăzute în acest capitol am extras numai textele care mai pot avea aplicație în raport cu legea sanitară actuală.

moştenitor al său, carele să fie învăţat la vreo Academie meseria spiţerească, va fi dator îndată după moartea tată-său să-şi arate diploma la Comisia Doctorilor, şi gâsindu-se după orânduială întocmai după cum se cuprinde în paragraful al 2-lea al Art. 47, să aibă voe a ţine spiţerie, sau de nu, văduva şi moştenitorul să vor învoi a da spiţăria altuia, care va înfăţişa diplomă cunoscută de bună şi aceluia i se va da voe după formalităţile zise tot la paragraful al 2-lea din Art. 47: iar când nici una nici alta nu se va urma, atunci acea spiţărie va înceta cu totul, scoţânduse din numărul spiţăriilor.

Regulamentul organic al Moldovei

(pus în practică în ianuarie 1832).

Despre Spiţării.

Art. CI. — Aşezarea spiţăriilor fiind unul din elementurile neapărate la starea sănătăţii, Comitetul urmează a ave cea mai de aproape îngrijire ca să ţie în cea mai bună stare putincioasă în toată cuprinderea Prinţipatului.

Art. CII. — Direcţia spiţăriilor va fi încredinţată numai la persoanele întovărăşite de diplome doveditoare cursului învăţăturii ce vor fi făcut în partea Farmacologiei, osebindu-se acei ce au acum spiţării.

Art. CIII. — In puterea articulului de sus, tot spiţerul ce ar voi a se aşeza la Eşi, sau în ţinuturi, va fi îndatorat a arăta Comisiei Diploma sa şi mai nainte de a înfăţoşa diploma cuvincioasă, nu va fi slobod a deschide spiţărie.

Art. CIV. — Toţi spiţării întru ceia ce priveşte spiţăriile lor să fie supuşi pravililor pământeşti, fără a putea în vre o întâmplare a se ajuta cu cuvântul protecţiei străine.

Art. CV. — Privileghiul de a deschide o spiţărie în puterea unui hrisov Domnesc poate să treacă la clironomul celui cu privilegiu, dacă va avea documenturile cerute, care se vor supune Comitetului sănătăţii, sau dacă va încredinţa Direcţia spiţăriei unui provizor cu Diplomă, însă la aceasta de pe urmă întâmplare, clironomul va fi dator a trece şi însuşi cursul învăţăturei cuvenite, spre aşi câştiga diploma ce se cuvine, hotărându-se spre aceasta vade de cinci ani de la legiuita vârstă.

Decretul Domnesc no. 1300 din 14 august 1868

CAROL I,

Din graţia lui Dumnezeu şi prin voinţa naţională, Domn al Românilor.

La toţi de faţă şi viitor sănătate:

Asupra raportului Ministrului Nostru Secretar de Stat la departamentul de interne, sub No. 2112,

Văzând jurnalul consiliului de miniştri, sub No. 2 aprobat de Noi;

Am decretat şi decretăm ce urmează:

Art. I. — Se admite provizoriu până la regularea prin o lege specială a se acorda concesiuni pentru deschidere de farmacii prin oraşele şi târgurile cari nu posed populaţiunea prescrisă de art. 6 din regulamentul farmaceutic, sub condiţiile următoare:

Ca oraşul sau târgul, în care se va reclama înfiinţare de farmacie, să aibă cel puţin şi un doctor sau licenţiat în medicină în serviciul comunal sau judeţean cu reşedinţa stabilită acolo;

Ca darea de asemenea concesiuni să se publice în Monitorul Oficial pentru ca să se poată prezenta mai mulţi concurenţi;

Ca concesiunile să se dea numai farmaciştilor români şi numai în lipsa acestora şi farmaciştilor străini;

Ca, fără a se prejudeca drepturile proprietarilor de farmacii dobândite până acum, aceste concesiuni pe viitor să fie date numai personal, adică netransmisibile nici prin vânzare, închiriere sau moştenire.

Art. II. — Ministrul Nostru, Secretar de Stat la departamentul de interne, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a decretului de faţă

Legea sanitară din 1874

(M. O. No. 131 din 16 iunie 1874).

CAPITOLUL III

EXERCIŢIUL FARMACIEI

TITLUL XIII

Priveghiarea farmaciei

Art. 78. — Exerciţiul farmaciei se priveghează de către ministerul de interne. El controlează farmaciile prin consiliul medical superior, sau prin delegaţii acestuia; dă concesiuni pentru înfiinţarea farmaciilor şi confirmă pe diriginţii lor.

Art. 79. — Titlul academic de farmacist şi gradul de asistent în farmacie se conferă de către facultatea de medicină (şcoala de farmacie), cu aprobarea ministerului cultelor şi instrucţiunei publice. Asemenea verifică ministerul cultelor şi instrucţiunei publice, prin facultatea de medicină, titlurile academice ale farmaciştilor, dobândite în străinătate.

Titlul academic de farmacist, recunoscut de către ministerul cultelor şi instrucţiunii publice, nu conferă dreptul la deschiderea unei farmacii.

Dreptul acesta se dobândeşte numai în virtutea unei concesiuni speciale a ministerului de interne.

TITLUL XIV

Infiinţarea farmaciilor noui şi încetarea concesiilor

Art. 83. — Prin legea de faţă nu se prejudecă drepturile farmaciilor, astăzi existente; aceste drepturi se vor verifica în modul arătat la titlul XVIII, art. 104.

Art. 84. — De o cam dată se va putea da şi farmaciştilor (magiştrilor şi licenţiaţilor în farmacie) străini dreptul de dirigenţi, până la anul 1878, iar de aci încolo nu se va mai da din nou dreptul de dirigent farmaciştilor străini, decât în lipsă de farmacişti români.

Art. 85. — In caz când se va schimba dirigentul unei farmacii, această schimbare va fi supusă la aprobarea ministerului de interne.

Art. 86. — In caz când trebuinţa va cere ca să se dea concesiune pentru deschiderea unei farmacii noui, ministerul de interne va publica concurs, care nu se va putea ţine decât după două luni dela data publicaţiunii.

Trebuinţa deschiderii unei farmacii noui se declară ori de câte ori numărul populaţiunei unei localităţi creşte cu 5.000 locuitori.

In urbele mari, în care se află mai multe farmacii, distanţa între două farmacii, trebuie să fie minimum 200 metri.

Art. 87. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se va da pentru o anume persoană, pe viaţă, şi pentru o anume localitate (comună, în urbele mari suburbe).

Concesionarul nu o va putea transmite asupra unui alt farmacist.

Art. 88. — Concesiunile se vor da farmaciştilor români cari însuşesc calităţile prescrise la art. 92, iar în lipsă de farmacişti români se vor da şi la cei străini, până la anul 1888. Prezentându-se mai mulţi concurenţi, ei se vor supune unui concurs.

Un regulament special va preciza condiţiile acelui concurs.

Art. 89. — Nu se va putea înfiinţa farmacie într'o comună în care nu se va fi stabilit un medic.

Art. 90. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se va stinge:

a) In caz când farmacia nu va începe a funcţiona în timp de 9 luni, după darea concesiunii;

b) In caz când concesionarul va fi osândit pentru o crimă;

c) Când concesionarul va înceta din viaţă.

TITLUL XV

Personalul farmaceutic

Art. 91. — Personalul farmaceutic se compune din: *a)* farmacişti dirigenţi; *b)* farmacişti ajutori; *c)* asistenţi; *d)* elevi în farmacie..

Art. 92. — Sunt consideraţi ca farmacişti dirigenţi:

Proprietarii farmaciilor concesionate pe viaţă şi fără drept de înstrăinare; sau proprietarii, arendatorii, ori administratorii farmaciilor vechi cu dreptul de a se transmite prin moştenire, ori de a o vinde; şi directorii farmaciilor publice, întreţinute din fonduri publice, precum farmaciile spitalelor etc..

Ei vor însuşi calităţile următoare:

a) să posedă diploma de farmacişti (licenţiaţi ori magiştri în farmacie), dela facultatea de medicină română, ori dela o facultate străină, şi în cel din urmă caz, să fi trecut cu bun succes examenul prescris pentru admiterea la exerciţiul farmaciei în ţară;

b) să fie români sau naturalizaţi;

c) să nu fi fost supuşi la veri-o pedeapsă infamantă.

TITLUL XVIII

Măsuri transitorii

Art. 104. — Pentru verificarea titlurilor de proprietate a farmaciilor existente astăzi în ţară, guvernul va numi două comisiuni *ad-hoc*, una la Bucureşti, pentru farmaciile de dincoace de Milcov şi alta la Iaşi, pentru cele de dincolo de Milcov.

Art. 106. — Farmaciile cari se vor dovedi că funcţionează în contra prescripţiunilor regulamentelor organice ale ţării Româneşti şi Moldovei, se vor desfiinţa.

Legea sanitară din 1885

(M. O. No. 2, din 3 aprilie 1885)

Art. 80. — Au drept de a exercita farmacia în ţară, aceia cari posedă diplomă de farmacist dela facultatea de medicină din ţară, precum şi aceia cari posedă diplome străine verificate de către consiliul sanitar superior şi aprobate de către ministerul de interne.

Certificatele de asistent în farmacie se liberează de către facultăţile de medicină din ţară.

Certificate de asistent în farmacie, eliberate de autorităţi din străinătate, nu sunt valabile în ţară.

Titlul academic de farmacist, recunoscut în ţară, nu conferă dreptul la deschiderea unei farmacii.

Dreptul acesta se dobândeşte numai în virtutea unei concesiuni speciale a ministerului de interne.

Art. 84. — Nimeni nu poate cumpăra dreptul (concesiunea) unei farmacii, dacă nu însuşeşte condiţiunile prevăzute la art. 93 din această lege.

Art. 85. — Numai în lipsă de licenţiaţi în farmacie români, se pot admite până la anul 1886 ca dirigenţi de farmacii şi farmacişti străini.

Art. 87. — In caz când trebuinţa va cere ca să se dea concesiunea pentru deschiderea unei farmacii noui, ministerul de interne, bazat pe avizul consiliului sanitar superior, dat asupra

cererei autorităților locale, sau a mai multor farmaciști români, va publica concurs, care nu se va putea ține decât după 2 luni dela data publicațiunei.

In orașele unde există deja mai multe farmacii, numărul lor se mai poate înmulți, la caz de trebuință, în proporțiune ca să vină o farmacie la cel puțin 5.000 locuitori.

Farmacistul care a deschis o farmacie în urma unei concesiuni primită pe baza unui concurs, nu se mai poate prezenta la alt concurs pentru concesiune de farmacie.

Art. 88. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii, se dă pentru o anume persoană și pentru o anume localitate (comună).

Dreptul farmaciilor deschise în virtutea unei concesiuni dată de guvern pe baza unui concurs, se poate transmite prin vânzare unui farmacist român, care însușește condițiile pentru a putea dirige o farmacie în timpul vieței concesionarului.

In acest caz concesionarul, nu se mai poate prezenta la un alt concurs.

După moartea concesionarului, văduva sau copiii pot transmite dreptul farmaciei prin vânzare către un farmacist român, care însușește condițiile pentru a putea dirige o farmacie, sau pot administra farmacia printr'un farmacist dirigent român (administrator sau provizor) sau a o arenda unui farmacist român.

Farmaciile existente astăzi cu dreptul personal, vor beneficia ca și cele ce se vor deschide pe viitor, de drepturile specificate în acest articol, cu excepțiunea farmaciilor din Dobrogea, cari aparțin unor persoane cari nu însușesc condițiile prescrise la art. 93 din această lege.

Pentru stingerea monopolului, Statul, va putea cumpăra acest drept dela proprietarul farmaciei.

Art. 89. — Concesiunile se dau farmaciștilor români cari însușesc calitățile prescrise la art. 93 din această lege.

Prezentându-se mai mulți concurenți, ei se vor supune unui concurs.

Un regulament special va preciza condițiunile acelui concurs.

Art. 90. — Nu se va putea înființa farmacie într'o comună în care nu se va fi stabilit un medic.

Art. 91. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se va stinge:

a) In cazul când farmacia nu va începe a funcționa în timp de 9 luni după darea concesiunei;

b) In caz când concesionarul va fi osândit pentru o crimă.

Art. 92. — Personalul farmaceutic se compune de:

a) Farmaciști diriginți; *b)* farmaciști ajutori; *c)* asistenți; *d)* elevi în farmacie.

Legea sanitară din 1887

(M. O. No. 215 din 30 dec. 1887)

Art. I. — Concesiunile obținute pentru deschiderea unei farmacii nu se pot vinde, arenda sau da în administrația altor farmaciști, decât când concesionarul, ce a obținut prin concurs a deschide farmacia, a deschis-o singur, și a funcționat pe numele și sub conducerea sa personală cel puțin 10 ani, afară de cazuri de forță majoră, judecată suficientă de Consiliul sanitar superior și de comisiunea chimico-farmaceutică.

Art. II. — Proprietarul, arendatorul sau administratorul unei farmacii, nu poate deveni proprietar, arendator sau administrator și al unei alte farmacii, afară de aceia la care el este proprietar, arendator și administrator

Art. III. — Toate dispozițiunile cuprinse în legea sanitară contrarii legei de față, sunt și rămân abrogate.

Legea sanitară din 1893 cu modificările din 1896 și 1898

(M. O. din 18 iunie 1893, cu mod. din 22 febr. 1896 și 24 mai 1898).

TITLUL V

EXERCIȚIUL FARMACIEI

CAPITOLUL XIV

Privegherea farmaciei

Art. 114. — Exercițiul farmaciei se priveghează de către Ministerul de Interne. El controlează farmaciile prin consiliul sanitar superior, prin comisiunea farmaceutică, prin delegații acestora; dă concesiuni pentru înființarea farmaciilor și confirmă pe diriginții lor.

Art. 115. — Au dreptul de a exercita farmacia în țară, aceia care posedă diplome de farmacist dela facultatea de medicină din țară, precum și aceia cari posedă diplome streine, verificate conform prescripțiunilor art. 105.

Certificate de asistent în farmacie se liberează de către facultățile de medicină din țară.

Certificatele de asistent în farmacie liberate de autorități din străinătate, nu sunt valabile în țară.

Titlul academic de farmacist recunoscut în țară nu conferă dreptul la deschiderea unei farmacii.

Dreptul acesta se dobândește numai în virtutea unei concesiuni speciale a Ministerului de interne, făcută conform legii de față...

CAPITOLUL XV

Infiinţarea farmaciilor noui şi încetarea concesiilor

Art. 102. — Nimeni nu poate cumpăra dreptul (concesiunea) unei farmacii dacă nu însuşeşte condiţiunile prevăzute la art. 130 din această lege.

Art. 121. — In caz când se va schimba dirigintele unei farmacii, această schimbare va fi supusă la aprobarea Ministerului de Interne.

Art. 122. — In caz când trebuianţa va cere, ca să se dea concesiunea pentru deschiderea unei farmacii noui, Ministerul de Interne, bazat pe avizul comisiunei farmaceutice şi al consiliului sanitar superior, dat asupra cererii autorităţilor locale sau a mai multor farmacişti români va publica concurs, care nu se va putea ţine de cât după două luni dela data publicaţiunei.

In oraşele unde există deja mai multe farmacii, numărul lor se mai poate înmulţi, la caz de trebuinţă, în proporţiune ca să vină o farmacie la cel puţin 5000 locuitori.

Farmacistul care a deschis o farmacie în urma unei concesiuni primite pe baza concursului, se poate prezinta la un concurs dacă nu se va fi abătut dela dispoziţiunile legii sanitare în timpul cât a dirijat farmacia sa. In caz de reuşită la noul concurs, el perde dreptul primei concesiuni, care se consideră că a fost pusă la acest concurs, Nereuşind la acest concurs, el îşi conservă drepturile câştigate prin primul concurs. In caz de reuşită la noul concurs concesiunea primitivă se dă unuia dintre concurenţii care a obţinut nota admisibilă şi după ordinea clasificaţiei.

In comunele în care există o singură farmacie şi concesionarul ei obţine o nouă concesiune prin concurs, el este obligat a ţine farmacia primitivă deschisă cel puţin nouă luni după primirea celei de a doua.

In caz când acea farmacie nu se poate da vreunuia dintre concurenţii dela acest concurs, se vor face trei publicaţiuni în intervalul celor nouă luni pentru un nou concurs de darea concesiunei şi, neprezentându-se concurenţi, dreptul farmaciei va trece provizoriu, până la ţinerea unui concurs în proprietatea comunei respective care o va dirija printr'un administrator recunoscut de Ministerul de interne.

Locul unde se aşează o farmacie, trebuie să fie ales astfel de noul concesionar, ca să satisfacă circumscripţia urbei unde este lipsă de farmacie şi Ministerul de Interne va prescrie partea oraşului unde se va aşeza noua farmacie, după avizul consiliului sanitar superior.

Când se va muta o farmacie dintr'un local în altul din acelaş oraş, farmacistul nu poate părăsi circumscripţia sa fără autorizaţia Ministerului de interne care va lua avizul consiliului sanitar superior.

Farmacistul care şi-a vândut farmacia, nu se poate prezinta la un concurs pentru obţinerea unei alte concesiuni de farmacie.

Art. 123. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii, se dă pentru o anume persoană şi o anume localitate (comună).

Concesiunile de descidere de farmacii nu se pot vinde, arenda sau da în administraţia altor farmacişti decât când concesionarul a deschis farmacia singur şi când ea a funcţionat pe numele şi sub conducerea sa personală cel puţin 10 ani, afară de cazuri de forţă majoră, judecată suficient de către consiliul sanitar superior şi comisiunea farmaceutică.

Concesiunile de farmacii se pot vinde numai farmaciştilor români care însuşesc condiţiunile cerute pentru a putea dirige o farmacie.

După moartea concesionarului, — văduva sau copiii, pot transmite dreptul farmaciei prin vânzare, către un farmacist român, care însuşeşte, condiţiile pentru a putea dirige o farmacie, — sau pot administra farmacia printr'un farmacist dirigent român (administrator sau provizor), sau a o arenda unui farmacist român.

Prescripţiunile acestui articol nu schimbă condiţiunile farmaciştilor din Dobrogea, care sunt şi rămân personale.

Proprietarul, arendatorul sau administratorul unei farmacii, nu poate deveni proprietar, arendator, sau administrator, al unei alte farmacii, afară de aceea la care el este proprietar, arendator sau administrator.

Art. 124. — Concesiunile se dau farmaciştilor români, cari însuşesc calităţile prescrise la art. 130 din această lege.

Prezentându-se mai mulţi concurenţi, ei se vor supune unui concurs.

Un regulament special va preciza condiţiunile acelui concurs.

Art. 125. — Nu se va putea înfiinţa farmacie într'o comună în care nu se va fi stabilit un medic.

Art. 126. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se va stinge:

a) In cazul când farmacia nu va începe a funcţiona în timp de 9 luni după darea concesiunei.

b) In caz când concesionarul va fi osândit pentru un fapt infamant.

Legea sanitară din 1910

(D. R. No. 3804 din 18 dec. 1910, M. O. No. 211 din 20 dec. 1910).

TITLUL V

Exerciţiul farmaciei

Art .15. — Au drept de a exercita farmacia în ţară aceia cari posedă diplome de farmacist dela facultăţile de medicină din ţară, precum şi aceia cari posedă diplome străine, verificate conform prescripţiunilor art. 105.

Certificate de asistent în farmacie se liberează de către facultăţile de medicină din ţară.

Certificate de asistent în farmacie, liberate de autorităţi din străinătate, nu sunt valabile în ţară.

Titlul academic de farmacist recunoscut în

țară, nu conferă dreptul la deschiderea unei farmacii.

Dreptul acesta se dobândește numai în virtutea unei concesiuni speciale a ministrului de interne, făcută conform legei de față.

Art. 122 1). — In caz când trebuința va cere ca să se dea concesiunea pentru deschiderea unei farmacii noui, ministrul de interne, bazat pe avizul comisiunei farmaceutice și al consiliului sanitar superior, dat asupra cererei autorităților locale sau a mai multor farmaciști români, va publica concurs, care nu se va putea ține decât după două luni dela data publicațiunei.

In orașele unde există deja mai multe farmacii, numărul lor se mai poate înmulți, la caz de trebuință, în proporțiune ca să vină o farmacie la cel puțin 5.000 locuitori.

Farmacistul care a deschis o farmacie în urma unei concesiuni primită pe baza concursului, se poate prezenta la un concurs dacă nu se va fi abătut dela dispozițiunile legei sanitare în timpul cât a dirijat farmacia sa. In caz de reușită la noul concurs, el pierde dreptul primei concesiuni, care se consideră că a fost pusă la acest concurs. Nereușind la concurs, el își conservă drepturile câștigate prin primul concurs. In caz de reușită la noul concurs, concesiunea primitivă se dă unuia dintre concurenții cari au obținut nota admisibilă și după ordinea clasificației.

In comunele în cari există o singură farmacie și concesionarul ei obține o nouă concesiune prin concurs, el el obligat a ține farmacia primitivă deschisă cel puțin 9 luni după primirea celei de a doua.

In caz când acea farmacie nu se poate da vreunuia din concurenții dela acest concurs, se vor face trei publicațiuni în intervalul celor 9 luni, pentru un nou concurs de darea concesiunei și, neprezentându-se concurenți, dreptul farmaciei va trece provizoriu, până la ținerea unui concurs, în proprietatea comunei respective, care o va dirija printr'un administrator recunoscut de ministrul de interne.

Locul unde se așează o farmacie trebue să fie ales astfel de noul concesionar ca să satisfacă circumscripția urbei unde este lipsă de farmacie și ministerul de interne va prescrie partea orașului unde se va așeza noua farmacie, după avizul consiliului sanitar superior.

Când se va muta o farmacie dintr'un local în altul din acelaș oraș, farmacistul nu poate părăsi circumscripția sa fără autorizația ministerului de interne, care va lua avizul consiliului sanitar superior.

Farmacistul care și-a vândut farmacia, nu se poate prezenta la un concurs pentru obținerea unei alte concesii de farmacie.

Art. 123. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii se dă pentru o anume persoană și o anume localitate (comună).

Concesiunile de deschidere de farmacii nu se pot vinde, arenda sau da în administrația altor farmaciști decât când concesionarul a deschis farmacie singur și când ea a funcționat pe numele și sub conducerea sa personală cel puțin 10 ani, afară de cazuri de forță majoră, judecată suficientă de către consiliul sanitar superior și de comisiunea farmaceutică.

Concesiunile de farmacii se pot vinde numai farmaciștilor români cari însușesc condițiunile cerute pentru a putea dirije o farmacie.

După moartea concesionarului, văduva sau copiii pot transmite dreptul farmaciei prin vânzare către un farmacist român, care însușește condițiile pentru a putea dirije o farmacie sau pot administra farmacia printr'un farmacist dirigent român (administrator sau provizor), sau a o arenda unui farmacist român.

Prescripțiunile acestui articol nu schimbă condițiunile farmaciilor din Dobrogea, cari sunt și rămân personale.

Proprietarul, arendatorul sau administratorul unei farmacii, nu poate deveni proprietar, arendator sau administrator și al unei alte farmacii, afară de aceia la care el este poprietar, arendator sau administrator.

Art. 124. — Concesiunile se dau farmaciștilor români cari însușesc calitățile prescrise la art. 130 din această lege.

Prezentându-se mai mulți concurenți, ei se vor supune unui concurs.

Un regulament special va preciza condițiunile acelui concurs.

Art. 125. — Nu se va putea înființa farmacie într'o comună în care nu se va fi stabilit un medic.

Art. 126. — Concesiunea pentru deschiderea unei farmacii, se va stinge:

a) In cazul când farmacia nu va începe a funcționa în timp de 9 luni după darea concesiunei;

b) In caz când concesionarul va fi osândit pentru un fapt infamant.

Art. 127. — Farmaciile publice sunt de două feluri:

Farmacii definitive și farmacii filiale.

Farmaciile definitive se pot deschide în orice localitate, conform prescripțiunilor de față.

Farmaciile filiale pot funcționa numai în localități unde nu există o farmacie definitivă.

Concesiunile pentru farmacii filiale, se acordă numai proprietarilor de farmacii definitive. Ele sunt revocabile.

Farmaciile filiale nu se pot ceda, nici arenda; ele se dirig printr'un administrator.

Legea pentru suspendarea art. 122 din legea sanitară din 1910, pe timp de 4 luni

(D. R. No. 3284 din 19 iulie 1921, M. O. No. 92 din 29 iulie 1921).

Art. 1. — Farmaciștii din vechiul teritoriu cât și din ținuturile alipite cari vor fi având la promulgarea acestei legi, libera practică a farmaciei, vor putea cere o concesiune de farmacie vacantă într'o comună rurală, iar cei cu cel puțin

1) Acest articol a fost suspendat timp de patru luni prin D. R. nr. 3284 din 19 iulie 1921, publicat în M. O. nr. 92 din 29 iulie 1921.

trei ani de zile vechime, vor putea cere o concesiune de farmacie vacantă la orașe, capitale și necapitale de județ.

Art. 2. — Transferările concesiunilor de farmacii din comunele rurale, în comunele urbane și nouile concesiuni de farmacii se acordă de către direcțiunea generală a servic'ului sanitar numai cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice în prima instanță, cu drept de recurs din partea celor interesați înaintea consil'ului sanitar superior, în termen de cinci zile dela afișare, fără altă cale de atac.

Art. 3. — Aceste concesiuni se vor da numai cu drept personal netransmisibil, având-se în vedere ordinea vechimei și capac'tatea.

Se exceptează cazurile:

a) Când sunt succesori majori cari întrunesc condițiuni'e de a dirija o farmacie și

b) Minorii până la majorat prin reprezentanți'i lor legali, sub conducerea unui specialist; au drept și văduvele în aceleași condițiuni ca succesorii minori, numai timp de zece ani dela moartea soțului.

Art. 4. — Atât cererile pentru transferarea concesiunii dintr'o comună rurală într'o comună urbană cât și cererile pentru concesiunile noui vor fi însoțite de acte doved'toare înaintându-se direcțiunei generale a serviciului sanitar în termen de o lună dela publicarea locurilor în „Monitorul Oficial".

Sunt excluși farmaciștii cari la promulgarea acestei legi vor fi pensionari ai Statului și cei cari și-au vândut concesiunea de farmacie, precum și acei cari trei ani de zile înaintea promulgărei prezentei legi nu au mai practicat arta farmaceutică în mod efectiv, fie ca farmac'st sau farmacist droguist.

Art. 5. — Tot după normele articolului 65 din legea sanitară modificată în 1921, se vor pedepsi și contravenienții prevăzuți în titlul 5, capitolul 2, dela art. 88 până la art. 89 inclusiv, precum și cei dela titlul 5, capitolul 14, 15, 16 și 17, dela art. 114 până la art. 139 inclusiv, relativ la exercițiul farmaciei.

Decizia No. 20567 din 30 iulie 1921

(M. O. No. 97 din 4 aug. 1921).

Art. 1. — Toți farmaciștii cari au libera practică a farmaciei, până în ziua de 29 Iulie 1921, vor putea cere concesiunea unei farmacii din cele declarate vacante în comunele rurale.

Toți farmaciștii cari până la data de 29 Iulie 1921, vor fi având cel puțin 3 ani de zile împliniți dela libera practică, vor putea cere concesiunea unei farmacii din cele declarate vacante, în orașe, capitale și necapitale de județe.

Art. 2. — Actualii concesionari proprietari de farmacii din comune'e rurale, pot cere transferarea concesiun'lor lor în comunele urbane, capitale sau necapitale de județe.

Art. 3. — Se declară vacante următoarele concesiuni noi de farmacii:

(Urmează locuri vacante).

Art. 4. — Față cu imposibilitatea actuală de a se găsi localuri proprii într'un punct determinat și față de scumpetea ch'riilor, pentru a se evita specula, determinarea circumscripțiilor se va face de către candidatul care a obținut transferarea sau concesiunea de farmacie, de comun acord cu medicul primar al județului sau medicul-șef al orașului respectiv, avându-se în vedere atât interesele locale pentru deservirea cartierelor l'psite de farmacii, cât și o depărtare rațională de o altă farmacie existentă, direcțiunea generală a serviciului sanitar, decizând în ultimă instanță.

Art. 5. — Când unul din candidați va putea proba bazându-se pe acte oficiale, până în ziua de 5 Septembrie 1921, că în afară de locurile mai sus declarate vacante, mai este loc de încă o nouă concesiune în proporție de 1 la 5000 locuitori, sau că actualele locuri publicate depășesc acest număr; direcțiunea generală a serviciului sanitar va lua în considerare, adăogând sau reducând locul fără altă publicare.

De asemenea sunt de drept declarate vacante și concesiunile de farmacii d'n comunele rurale rămase libere prin transferările acordate.

Simpla afișare în localul direcțiunei generale a serviciului sanitar, servă drept publicare.

Art. 6. — Atât cererile pentru transferarea conces'unilor dintr'o comună rurală într'o comună urbană, cât și cererile pentru concesiunile noi vor fi adresate ministerului de interne, direcțiunea generală a serviciului sanitar, până în ziua de 5 Septembrie 1921, ora 12, printr'o pet'țiune însoțită pe lângă taxa de 500 lei, care va servi pentru plata membrilor comisiunei chimico-farmaceutice, a funcționarilor direcțiunei însărcinați cu aceste lucrări și pentru spesele cancelariei și de următoarele acte:

(Urmează enumărarea actelor necesare).

Art. 7. — Sub niciun motiv nu se va lua în discuție cererile ce nu sunt însoț'te de actele și dovezile prevăzute la art. precedent. De asemenea cererile făcute de farmaciștii pensionari ai Statului, de cei cari și-au vândut concesiunea de farmacie obținută fie prin concurs sau cumpărare, precum și cei cari timp de trei ani de zile înaintea datei de 29 Iulie 1921, nu au mai practicat arta farmaceutică în mod efectiv, fie ca farmacist sau farmac'st-droghist.

Art. 8. — După 6 septembrie 1921 comisiunea chimico-farmaceutică își va da avizul în prima instanță asupra transferărilor cerute și acordărei noilor concesiuni.

După 15 Septembrie 1921, direcț'unea generală a serviciului sanitar, va decide și va afișa tabela aprobată.

Art. 9. — In termen de 5 zile dela afișarea tabelei aprobate în „Monitorul Oficial", candidații nemulțumiți vor face recurs prin petițiune înaintată ministerului de interne, (direcțiunea generală a serviciului sanitar), arătând motivele prin care își susține recursul și o taxă de 1000 lei care va servi ca plată pentru membr'i consiliului sanitar superior, funcționarii direcțiunei însărcinați cu aceste lucrări și spesele cancelariei.

Art. 10. — Consil'ul sanitar superior va judeca

recursurile, decizând într'un mod definitiv, fără altă cale de atac.

Ministerul de interne, (direcțiunea generală a serviciului sanitar) va întocmi apoi decretele regale respective pentru transferările și noulle concesiuni acordate definitiv.

Decizia No. 24043 din 13 sept. 1921

(M. O. No. 132 din 15 sept. 1921).

Art. 1. — Se mențin în totul dispozițiunile din deciziunea Nr. 20.567, publicată în „Monitorul Oficial" Nr. 97 din 4 August 1921, anulându-se termenele prevăzute în art. 8, 9 și 10, urmând ca aceste date să fie în funcțiune de sfârșitul lucrărilor, bine înțeles că cele 5 zile de recurs, prevăzut de art. 9, vor începe a curge din ziua afișărei tabelei în „Monitorul Oficial".

Art. 2. — Noile concesiuni precum și transferările de orice natură ar fi, prevăzute de art. 4 din lege și 6 din deciziune, se dau în condițiunile art. 3 din sus menționata lege, adică numai cu drept personal, netransmisibil, cu excepțiunile cazurilor prevăzute în acel articol.

Prin urmare toate drepturile sau pretinsele drepturi ce le-ar fi avut vechea concesiune, se sting odată cu acordarea transferărie, fiind indiferent dacă vechea concesiune a fost prin moștenire, cumpărare ori concurs.

Art. 3.— Concesiunea dată în conformitate cu această lege fiind cu drept personal, netransmisibil, cei ce nu vor deschide farmacia în timp de 9 luni, termen prevăzut de legea sanitară, dela publicarea în „Monitorul Oficial" a Decretului Regal respectiv, vor pierde concesiunea care va rămâne la dispoziția Direcțiunei Serviciului Sanitar, neputându-se transmite sub nici o formă (vânzare, cumpărare, arendare, cesiune, etc.).

Art. 4. — Nici o altă interpretare nu este posibil a se da legei sanitare, acesta fiind spiritul legiuitorului, relativ la exercițiul farmaciei și pentru luminarea tuturor, Serviciul Farmaceutic este însărcinat cu executarea acestei deciziuni, care se va publica prin „Monitorul Oficial", aplicându-se în totul și cu strictețe textele tuturor articolelor din actuala lege sanitară în vigoare.

Legea din 1926 pentru modificarea unor articole din legea sanitară

(D. R. No. 1240 din 22 martie 1926, M. O. No. 68 din 23 martie 1926).

Art. 112. — Nici o farmacie nu se poate înființa în comunele urbane, decât în urma unui concurs și pe baza autorizației date cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice și al consiliului sanitar superior de către Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale.

Autorizațiunea este personală și valabilă numai pentru localitatea, circumscripția și locul indicat pentru concurs.

Nici o farmacie nu poate fi înființată și exploatată decât de farmaciști, având titlul de farmaciști diriginți și numai în condițiunile acestei legi.

Inființarea farmaciilor este supusă, în condițiunile legii de față, avizului comisiunii chimico-farmaceutice și consiliului sanitar superior și aprobării Ministerului sănătății și ocrotirilor sociale.

Ministerul sănătăței și ocrotirilor sociale va îngriji ca necesitățile populației să fie satisfăcute de o farmacie la cel puțin 5.000 locuitori.

In comunele rurale, farmaciile se acordă de Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale tot în proporție de una la 5.000 locuitori fără concurs, în baza vechimii, capacității și alegerii, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice.

Art. 115. — Autorizarea obținută este personală și nu se poate transmite decât conform dispozițiunilor legii de față.

Farmaciștii cari și-au dirijat farmaciile cel puțin 5 ani în mod efectiv, vor putea obține schimbul sau transferarea farmaciilor lor prin consimțământ reciproc.

Nici un schimb și nici o transferare însă nu se poate face decât cu aprobarea expresă a Ministerului sănătății și ocrotirilor sociale, în urma avizului comisiunii chimico-farmaceutice și al consiliului sanitar superior.

Mutarea farmaciilor dintr'un local într'altul în acelaș oraș, se poate face după ce va obține mai întâiu aprobarea Ministerului sănătății și ocrotirilor sociale, care va lua avizul comisiunii chimico-farmaceutice și al consiliului sanitar superior.

Nici un farmacist autorizat sub nici un titlu nu poate deține două farmacii în acelaș timp.

Farmacistul proprietar al unei farmacii autorizate poate încredința sau ceda diriginția farmaciei sale unui alt farmacist, având titlul de farmacist-diriginte.

Această cedare va fi adusă la cunoștința Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Nici într'un caz însă, oricare ar fi stipulațiunile convențiunii, încredințarea sau cedarea dirigenției nu poate folosi dirigintelui cesionar după moartea farmacistului cedent.

Art. 116. — Autorizarea de farmacie se transmite prin succesiune soției până la moarte sau remăritare și copiilor legitimi până la majorat și în condițiunile acestei legi.

Soția pentru a avea dreptul la succesiune, trebue să aibă cel puțin un an dela celebrarea căsătoriei.

In lipsa acestora, erezii în grad succesiv sau testamentari au dreptul numai la fondul comercial potrivit dreptului comun.

Soțul unei farmaciste nu poate dobândi nici într'un caz prin succesiune dreptul de exploatare al farmaciei.

In lipsă de soție și copii, dreptul de exploatare al farmaciei încetează din ziua decesului.

Soțiile famaciste cu dreptul de dirigință, vor

putea dobândi autorizarea de exploatarea farmaciilor soților lor decedați, întru cât n'ar avea ele însuși pe compt propriu exploatarea unei farmacii, droguerii sau depozite de medicamente.

Descedenții minori ai farmaciștilor autorizați beneficiază de drept de prelungirea autorizațiunii până la majorat.

Dreptul descendenților de sex femenin încetează și în caz de căsătorie.

In termen de 6 luni dela împlinirea majoratului, descendenții cari au beneficiat de prelungirea autorizației de exploatare, sunt obligați să lichideze succesiunea fondului comercial, vânzându-l la licitație publică sau prin bună învoială noului farmacist autorizat.

In acelaș termen dela măritiș și în aceleași condițiuni văduva va lichida fondul comercial.

Art. 117. — In caz de indiviziune între văduvă și descendenții minori, partea văduvei decedate sau remăritate se va lichida odată cu părțile descendenților la majoratul lor.

Erezii văduvei nu au dreptul la prelungirea autorizării de exploatare. Aceștia, sau în lipsa lor Statul, prin Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sunt obligați să lichideze fondul comercial în termenul și în condițiunile stabilite de această lege.

Ascendenții și colateralii farmacistului autorizat nu pot dobândi prelungirea autorizării de exploatare. Ei sunt obligați să lichideze fondul comercial în condițiunile art. precedent.

Când printre copiii farmacistului autorizat, decedat, se găsește unul având titlul de farmacist diriginte, acesta poate cere și dobândi dela Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale dreptul de a exploata farmacia și de a administra fondul comercial în indiviziune.

La împlinirea majoratului celorlalți descendenți, acesta poate cere și dobândi fără concurs autorizarea de a continua exploatarea pe cont propriu.

Lichidarea fondului comercial și în acest caz are a se face în conformitate cu dispozițiunile acestei legi.

De aceleași drepturi se va bucura și văduva care în momentul morții soțului său va avea dreptul de farmacist diriginte.

Art. 118. — Când printre copii s'ar găsi doi sau mai mulți având calitatea de farmacist diriginte, dacă nu se pot înțelege între dânsii asupra conducerii farmaciei, Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale va acorda autorizațiunea unuia dintre ei care are o vechime mai mare ca farmacist diriginte.

In caz de concurență între văduvă și copii având aceleași titluri, se va da preferință copiilor.

Dacă sunt mai mulți copii cu acelaș titlu se va proceda conform primului alineat al acestui articol.

Copiii licențiați în farmacie fără titlul de dirigință pot dobândi autorizarea de exploatat farmacia părintelui printr'un farmacist-diriginte recunoscut.

Aceleași drepturi și în aceleași condițiuni le va avea și văduva care se găsește în situația dela alineatul precedent.

In caz de concurență între văduvă și copiii cari au aceleași calități se va proceda conform art. de față, alin. III.

Copiii cari la moartea părinților se găsesc în curs de studii în farmacie au dreptul la exploatarea farmaciei timp de cel mult 6 ani dela împlinirea majoratului.

Copiii cari se vor găsi în aceste situațiuni și ar voi să beneficieze de dispozițiunile legii vor adresa cereri în timp de cel mult 3 luni dela încetarea din viață a părintelui farmacist. In caz contrariu ei sunt decăzuți din aceste drepturi.

Art. 119. — Autorizarea pentru deschiderea unei farmacii încetează de drept:

a) Prin moartea farmacistului fără soție și copii;

b) Când farmacistul autorizat nu a deschis farmacia pentru public în termen de cel mult 1 an, în condițiunile și obligațiunile prevăzute de această lege;

c) Când a întrerupt din orice cauză funcționarea farmaciei timp de cel mult un an;

d) In caz când farmacia va fi ținută închisă fără vre-un motiv legal.

Forța majoră, sau orice alte cauze de întrerupere, se vor judeca de către comisiunea chimico-farmaceutică și consiliul sanitar superior și se va aproba de Minister.

Autorizarea se va retrage de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutică și consiliului sanitar superior în următoarele cazuri:

a) Când farmacistul autorizat a fost judecătorește condamnat definitiv pentru fapte infamante;

b) Când farmacistul a fost condamnat pentru bancrută frauduloasă;

c) Când farmacistul autorizat sau înlocuitorul său va fi suferit mai multe condamnări definitive pentru contravențiuni la legea de față și la regulamentele farmaceutice, precum și la legea și regulamentele sanitare;

d) Când farmacia nu va fi dirijată de farmacist diriginte conform prevederilor acestei legi;

e) Când farmacistul și-a pierdut din orice cauză cetățenia română;

f) Când farmacia a fost lichidată fără cauză de forță majoră apreciată ca atare de comisiunea chimico-farmaceutică și consiliul sanitar superior;

g) In caz de renunțare benevolă a autorizației.

Nu se face nici o deosebire de farmacist sau farmacistă.

Art. 124.[1] — Se vor considera ca farmacii autorizate a funcționa în puterea drepturilor câștigate toate farmaciile, cari au dobândit concesiunea sau autorizarea de a funcționa dela autoritatea competinte, în conformitate cu legea sub regimul căreia au luat ființă.

---

1) Acest articol este trecut la dispoziții tranzitorii, în l. s. din 1926.

Toate aceste farmacii nu vor fi supuse la o nouă autorizațiune, dar dela data promulgării legii de față vor funcționa potrivit dispozițiunilor ei.

Farmaciștii diriginți și farmaciștii stagiari, asistenții, ajutorii de farmaciști și în genere toți aceia cari sub deosebite titluri în virtutea legilor anterioare din Vechiul Regat și din teritoriile alipite, au dobândit dela autoritatea competintă dreptul de a exploata sau de a practica farmacia, își vor conserva drepturile câștigate dacă au exploatat sau exercitat farmacia, sau dacă la data promulgării legii de față exploatează sau exercită efectiv farmacia.

Toate titlurile și drepturile dobândite în teritoriile alipite în virtutea legilor în vigoare până la 24 Iunie 1921, data extinderii legii sanitare sunt și rămân respectate.

Comisiunea chimico-farmaceutică și consiliul sanitar superior vor stabili drepturile câștigate ale farmaciilor în provinciile alipite conform legilor țărilor respective și a tratatelor de pace.

Toate farmaciile în timp de 1 an dela promulgarea prezentei legi vor înainta Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, actele în virtutea cărora au luat ființă și funcționează, sub sancțiunea ca acele farmacii, cari nu se vor supune acestei dispozițiuni, se vor considera ca funcționând ilegal și se vor închide.

Drepturile reale dobândite asupra farmaciilor în puterea hrisoavelor domnești sau a legilor anterioare dela data promulgării legii de față, nu se mai pot transmite oricui în succesiune, decât văduvei și copiilor legitimi în condițiunile statornicite de această lege; iar prin vinderecumpărare numai farmaciștilor cari au dobândit titlul de farmaciști-diriginți.

Toate farmaciile, cari se găsesc actualmente în proprietate de nefarmaciști urmează să fie vândute farmaciștilor cu titlul de dirigință cel mult până la 1 Ianuarie 1927.

In caz contrariu, farmaciile vor fi scoase la concurs și acordate în conformitate cu dispozițiunile acestei legi.

Farmaciile cu drept personal, atât din Vechiul Regat cât și din teritoriile alipite, precum și cele obținute prin concurs, cumpărare, transferare sau moștenire, nu pot fi transmise prin vânzare decât o singură dată către un farmacist diriginte, care va intra de drept în condițiunile legii de față și aceasta după o dirijare de cel puțin 10 ani.

Controlul farmaciilor sub orice denumire, publice sau particulare, se face de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin inspectorii generali sanitari, și farmaciști, prin membrii comisiunei chimico-farmaceutice, ai consiliului sanitar superior și cei ce vor avea o delegație specială, în afară de cei ce prin lege au date aceste atribuțiuni.

Legea sanitară Bulgară din 1889[1])

PARTEA III-a

CAPITOLUL 25

Despre farmacii

Art. 155. — Nimeni nu poate deschide farmacie fără permisiunea Consiliului medical superior, aprobată de Ministerul de interne.

Art. 156. — Se dă permisiune pentru deschiderea și ținerea farmaciei numai cetățenilor bulgari autochtoni.

Ținătorii de farmacii trebuie să aibă diriginte cu diploma de licențiat în farmacie sau magistru în farmacie, cu drept de liberă practică în țară, nu mai tânăr de 23 ani, și cu purtare bună.

Nota I. — Permisiunea pentru deschidere de farmacie nu poate trece la moștenitori, dacă persoana căreia i s'a dat permisiunea de deschidere a murit înainte de a fi deschis și orânduit farmacia în conformitate cu regulele existente.

Nota II. — Nici o farmacie nou deschisă nu poate să funcționeze înainte de a fi revizuită de către autoritățile sanitare competinte și procesele de revizie să fi fost aprobate de Consiliul sanitar superior.

Art. 157. — Se dă permisiune a deschide farmacie având în vedere numărul populației, așa ca să fie o farmacie la 8000 locuitori, ținând socoteală numai populația orașului.

Notă. — In orașele mici în care numărul locuitorilor ajunge la 4000, se ia această cifră ca suficientă pentru deschiderea unei farmacii.

Art. 158. — In orașe și sate unde nu este nici o farmacie și unde nimeni nu a declarat ca să deschidă, se permite farmacistului din orașul apropiat să deschidă o filială a farmaciei sale.

Nota I. — Această filială poate fi condusă și de un farmacist ajutor și în orice caz pentru filială este responsabil proprietarul.

Nota II. — Nu se permite deschiderea farmaciei unde nu este medic.

Nota III. — In localitățile, unde nu este farmacie, sau filială, este permis medicilor să vândă medicamente după taxa farmaceutică și după regule.

Art. 159. — Când se cere permisie pentru deschiderea unei noui farmacii în acelaș timp de mai multe persoane, se preferă aceia cu un grad științific farmaceutic mai înalt, sau cu practică mai îndelungată.

Notă. — Farmaciștii străini își iau obligațiune înscris, că se vor supune complect legilor locale, asupra exercițiului farmaciei și în nici un caz nu vor recurge la protecția guvernelor lor.

Art. 160. — Cine capătă permisiunea de a deschide farmacie și în decurs de 10 luni nu o deschide, pierde acel drept asupra acelui loc și trebuie să ceară o nouă permisie.

---

1) Această lege s'a aplicat farmaciilor din jud. Caliacra și Durostor.

Art. 161. — Pentru permutarea unei farmacii existente dintr'un oraş în altul, se cer aceleaşi obligaţiuni ca şi pentru deschiderea unei farmacii noi.

Art. 162. — Dela o farmacie la alta trebuie să fie cel puţin o distanţă de 250 metri, în orice direcţie pe stradă.

Art. 163. — Proprietarul unei farmacii ca şi moştenitorii lui, pot vinde farmacia sa altei persoane sau să o dirijeze printr'un licenţiat sau magistru, dacă acele persoane corespund cerinţelor dela art. 156.

Proprietarii farmaciilor existente înaintea editării acestei legi şi moştenitorii se bucură de drepturile de mai sus, dacă sunt cetăţeni bulgari.

Legea sanitară ungară din 1876

CAP. XVI

Art. 124. — Farmacia ca instituţie sanitară publică, stă sub supravegherea Statului.

Această supraveghere Statul o exercită asupra celor ce urmează:

a) Asupra pregătirei ştiinţifice a personalului farmaceutic.

b) Asupra respectărei preţurilor stabilite de către Stat, prin taxa farmaceutică şi asupra administrărei farmaciilor.

c) Asupra instalaţiunilor şi angajamentelor localurilor prescrise.

d) Asupra conducerei corecte a registrelor prescrise.

Art. 125. — Farmaciştii sunt obligaţi a respecta cu stricteţă toate legile şi regulamentele, privitoare la farmacii.

Proprietarul şi administratorul farmaciei sunt responsabili, sub sancţiunile prevăzute de art. 7, atât pentru activitatea în farmacie a personalului nelicenţiat, cât şi pentru buna calitate, puritate şi corecta expediţie a medicamentului.

Farmaciştii licenţiaţi pentru activitatea lor, în primul rând ei sunt responsabili.

Raportul între farmacişti proprietari şi administratorii farmaciei lor, se stabileşte prin contract individual.

In cazul unei conduceri greşite şi contrare dispoziţiunilor regulamentare, autorităţile vor proceda din oficiu la numirea unui administrator, respectiv la numirea unui nou farmacist administrator.

Art. 126. — Vânzarea medicamentelor în scop curativ şi în doze terapeutice nu este permisă de cât exclusiv farmaciştilor proprietari, respectiv administratorilor lor împuterniciţi, cât şi medicilor autorizaţi de a avea o farmacie de mână, iar în scopuri veterinare medicilor veterinari.

Medicii homeopatici asemenea sunt obligaţi a-şi procura şi prescrie atât substanţele prime cât şi soluţiile lor din farmaciile publice; pot însă efectua şi expedia ei singuri bolnavilor aşa numitele diluţiuni şi mixţiuni homeopatice. In acest caz sunt însă obligaţi a nota pe sticlele sau vasele în cari se expediază medicamentul, gradul de diluare.

Art. 127. — Farmacistul nu este obligat de a credita, decât în cazuri urgente certificate de medicul consultant.

Registrele conduse şi timbrate în mod regulamentar, au aceiaşi putere de documentare ca şi celelalte registre comerciale.

Art. 128. — Farmaciile ca instituţiuni sanitare publice, înfiinţate în baza unei concesiuni de stat şi conduse de farmacişti autorizaţi ca atari nu aparţin în categoria întreprinderilor industriale în consecinţă farmaciştii nu pot fi obligaţi la plata taxelor camerilor de comerţ şi industrie.

Art. 129. — Conducerea unei farmacii nu este admisă decât farmaciştilor cari posedă diploma de licenţiat sau doctor în farmacie. Valabilitatea diplomelor se constată conform dispoziţiunilor art. 43, 44, 45.

Art. 130. — Farmaciile cu drept real, ca şi până acum şi în viitor se pot vinde liber, se pot moşteni, se pot lăsa moştenire, cu un cuvânt pot face obiectul unor contracte de drept privat, tot aşa pot forma obiectul transmiterilor conform cu dispoziţiunile legale în vigoare.

Art. 131. — Dreptul comercial pentru exploatarea farmaciei este legat de persoana concesionarului. O atare concesiune nu se poate vinde şi nu se poate lăsa moştenire.

Transmiterea însă, tot numai cu drept personal, o acordă — cu luare în considerare a celor cuprinse în art. 129 — Ministerul de Interne.

Această permisiune de transmitere nu se poate refuza decât în lipsa îndeplinirii condiţiunilor cerute de lege, cât şi în lipsa unei probităţi morale dovedite.

Art. 132. — După moartea farmacistului proprietar, *dreptul de exploatare* a concesionarilor de farmacii personale, revine văduvei.

Dacă văduva în timpul minorităţii copiilor se remăritā sau moare dreptul de exploatare al concesiunei revine copiilor *până la majoritatea lor.*

Atât văduva cât şi tutoarele copiilor minori (cel din urmă cu consultarea autorităţei tutelare) este obligat să administreze farmacia printr'un *farmacist dirigente* care să satisfacă condiţiunile legii din art. 129.

Art. 133. — Concesiuni cu drept real în viitor nu se pot acorda.

Art. 134. — Infiinţarea unei noui farmacii se acordă cu consultarea autorităţilor administrative competinte, de către Ministerul de Interne.

Infiinţarea unei farmacii noui o poate cere:

a) O comună.

b) Un farmaciste dirigente, în care caz se va consulta autoritatea comunală respectivă.

Autorizaţia cerută numai în acel caz se poate refuza dacă ţinându-se cont de numărul populaţiei, de numărul farmaciilor existente, de situaţiunea locală, se va dovedi suficient că înfiinţarea unei noui farmacii este într'atât de prisos, încât prin această înmulţire s'ar periclita existenţa farmaciilor deja în funcţiune.

Dacă înființarea unei farmacii s'a decis conform punctului *a)* în privința persoanei cui să se acorde concesiunea, va decide comisiunea administrativă (județeană) în baza unui concurs publicat în prealabil de către prim demnitarul autorității administrative (județene) cu consultarea comunei interesate, iar această hotărâre se va comunica Ministerului de Interne.

Art. 135. — Farmacii filiale și de casă, se pot acorda după necesitate de către Ministerul de Interne cu consultarea autorităților administrative competinte, în cazul încetărei necesităților sau în urma înființărei unei farmacii publice, aceste farmacii se vor sista.

Acolo unde nu există farmacie publică medicii pot primi din partea prim demnitarului autorizăției administrative, autorizarea unei farmacii de mână, fiind obligați însă a se acomoda regulelor privitoare la aceste farmacii.

Toate astfel de autorizațiuni definitive se vor anunța Ministerului de Interne.

Art. 136. — Prețurile medicamentelor se reglementează în conformitate cu dispozițiunile de taxare anexate farmacopeei ungare de către Ministerul de Interne.

Art. 137. — Toate dispozițiunile referitoare la înființarea, mutarea, aranjament, instalațiuni și control, asemenea pentru exercitarea profesiunei de farmacist cât și pentru condițiunile precise de funcționare, se vor da, în cadrele prezentei legi, pe cale de ordonanță.

Art. 138. — Pentru controlul oficial al farmaciilor, nu se poate percepe dela farmaciști nici o taxă.

Legea austriacă din 18 decembrie 1906 pentru reglementarea farmaciilor

CAPITOLUL I

Farmaciile publice

TITLUL I

Dispozițiuni generale

Paragraf 15

Transmisiunea farmaciilor

Dacă o farmacie publică, care se exploatează pe baza unei concesiuni este transmisă prin acte între vii sau prin succesiune unei alte persoane, aceasta va trebui să obțină o nouă concesiune, dacă dorește să continue exploatarea farmaciei.

Dacă însă după decesul concesionarului o astfel de farmacie este transmisă pe cale succesorală văduvei sale sau descedenților săi legitimi, exploatarea farmaciei va putea fi continuată pe baza vechei concesiuni, pe contul văduvei pe tot timpul văduviei, pe contul descendenților până la atingerea majoratului.

Dacă unul din descedenți asupra cărora farmacia trece pe cale succesorală după decesul concesionarului este farmacist, farmacia poate fi continuată pe baza vechei concesiuni, până când acest descendent obține calitatea pentru conducerea independentă a unei farmacii publice în sensul paragrafului 3, însă cel mai târziu până la vârsta sa de 30 de ani.

Continuarea unei farmacii în timpul procedurei falimentului pentru contul massei falimentare, precum și în timpul unei administrațiuni silite executive de către un terț, sau în timpul unei arendări silite executive, are loc pe baza concesiunii debitorului.

In timpul operațiunilor succesorale nu este nevoe de vre-o altă concesiune pentru continuarea unei farmacii publice pentru contul massei succesorale.

Codul sanitar rus (dispozițiuni referitoare la farmacii) [1])

Impărțirea IV-a— Despre farmacii și fabrici, laboratoare și secțiuni speciale a uzinelor pentru fabricarea și vânzarea en gros a preparatelor farmaceutice compuse.

CAP. I

Despre farmacii.

Secția III-a. — Despre conducerea internă a farmaciilor și despre drepturile și îndatoririle farmaciștilor :

Art. 387. — Antreprenorul unei farmacii particulare dispune de ea pe baza generală a legilor de proprietate, fiind în drept a o vinde, dona, testa, a o lăsa moștenire, a o da cu arendă sau sub conducerea unui alt farmacist sau farmacist diriginte și de a o desființa cu totul. In orice caz, însă, el e obligat să comunice aceasta din timp autorității sanitare locale, spre a lua act și a face examinarea cuvenită a farmaciei, în caz că ea trece sub conducerea altuia, iar în caz de desființarea farmaciei, pentru a lua măsurile necesare înființărei unei alteia în locul ei, dacă va fi nevoe 1836 Dec. 23 (9808). Cod. 28.

Nota 1.—Moștenitorii nu pierd dreptul de a ține farmacia, chiar de nu ar poseda titlul de farmacist, cu condiția însă, ca conducerea ei să fie încredințată unui farmacist sau farmacist-diriginte.

Ibidem, 28 nota, — 1845 Dec. 18 (19529).

Nota 2. — In cazurile îndepărtărei provizorii, stabilită de legi, a antreprenorului dela conducerea farmaciei, conducerea acestei farmacii pe acest timp, după aprecierea autorității sanitare locale, se încredințează unui dintre farmaciștii acelei farmacii sau alt cuiva.

1845 August 15. (19283) art. 1097 notă.

---

1) Colecția legilor imperiului rus, vol. 13, ed. 1905.

LEGISLAŢIA ACTUALA

Regulamentul pentru funcţionarea, organizarea interioară şi controlul farmaciilor

(D. R. No. 1320 din 5 mai 1933, M. O. No. 106 din 11 mai 1933, mod. D. R. No. 661 din 17 martie 1934, M. O. No. 70 din 23 martie 1934).

Art. 1. — Farmaciile publice trebue să fie situate pe străzi accesibile, pe cât posibil în centrul circumscripţiei ce deservesc şi pentru care s'a acordat concesiunea.

Art. 2. — Mutarea unei farmacii publice dintr'un local în altul nu se poate face decât înlăuntrul circumscripţiei fixate prin actul de concesiune şi numai în baza unei autorizaţiuni acordată de Minister.

In acest scop cererea pentru mutarea farmaciei, semnată de farmacistul diriginte autorizat la conducerea farmaciei, conţinând numele stăzii şi numărul casei în care se cere mutarea, împreună cu schiţa circumscripţiei farmaciei şi planul noului local, se va înainta cu cel puţin 60 zile înainte de data mutării, Consiliului Sanitar şi de Ocrotire, judeţean sau municipal. Acesta, în termen de maximum 15 zile, va transpune cererea, împreună cu referatul făcut, Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care, în conformitate cu dispoziţiunile cuprinse în art. 384 [1]) al legii sanitare, va acorda, sau dacă este cazul, va refuza autorizaţia de mutare.

Ministerul va rezolva cererea în cel mult 15 zile.

Aceloraşi formalităţi, fără anexarea schiţei de circumscripţie, sunt supuse în caz de mutare şi farmaciile clinicilor, spitalelor şi altor instituţiuni sanitare publice.

Art. 3. — Orice mutare a unei farmacii în alt imobil în cuprinsul aceleaşi circumscripţii, se consideră ca o contravenţie şi se va pedepsi de către comisia regională disciplinară, după gravitatea cazului, cu una din pedepsele prevăzute de art. 429 [2]) punctele 2—5.

Art. 4. — Mutarea unei farmacii publice din localitatea şi circumscripţia fixată prin actul de concesiune, în afară de cazurile prevăzute la art. 410, este interzisă.

Prin contravenirea acestei dispoziţiuni, concesiunea farmaciei publice, conform art. 387 [3]) din legea sanitară, încetează de drept.

Art. 5. — Farmaciile, fiind instituţiuni de utilitate publică, vor fi deschise obligatoriu în fiecare zi. Ora de închidere în întreaga ţară se va fixa de către Cercurile farmaceutice judeţene sau Colegii şi nu va depăşi ora 21.

In municipiul Bucureşti farmaciile pot fi deschise până la ora 24.

Art. 6. — In zilele de Duminică şi sărbătorile prevăzute prin legea repausului duminical, farmaciile publice vor fi închise ziua întreagă, cu excepţia celor care sunt de serviciu.

In localităţile cu o singură farmacie publică, închiderea farmaciilor în zilele de duminică şi sărbători legale este facultativă şi restrânsă numai la după amiezile acestor zile. In caz de închidere, dirigintele farmaciei este obligat a lua toate măsurile pentru executarea prescripţiunilor medicale urgente.

Art. 7. — In fiecare farmacie publică, pentru efectuarea şi expedierea prescripţiunilor medicale va fi organizat un serviciu de noapte.

Acest serviciu, în localităţile cu o singură farmacie publică ,este obligator în fiecare noapte. In localităţile cu mai multe farmacii, serviciul de noapte se va face prin rotaţie.

Art. 8. — Personalul farmaceutic va trebui să întrunească toate condiţiunile legii sanitare. Admişi a lucra în farmacie nu sunt decât farmaciştii diriginţi, farmaciştii stagiari, ajutorii de farmacişti şi elevii în farmacie.

Angajarea sau prezenţa în oficină sau laborator, sub orice titlu al oricărui alt personal neîntrunind condiţiunile legii, este strict oprită.

Casierii, laboranţii şi servitorii etc. nu pot fi întrebuinţaţi în oficină la lucrări cu caracter profesional farmaceutic.

Orice angajare sau schimbare în personalul farmaceutic, se va aduce la cunoştinţa medicului primar de judeţ sau municipiu.

Orele de lucru ale personalului în farmaciile publice se vor stabili de comun acord între patroni şi personalul farmaceutic, fixându-se la maximum 8 ore lucrătoare pe zi.

Art. 9. — Rotaţiunea farmaciilor de serviciu se stabileşte în mod definitiv şi obligatorii pentru toate farmaciile de către Colegiul farmaceutic judeţean sau municipal.

Tabloul de rotaţia farmaciilor de serviciu va conţine împărţirea pe timp de un an şi se va aduce la cunoştinţă atât diriginţilor farmaciilor publice cât şi autorităţilor sanitare judeţene sau municipale cu cel puţin 15 zile înainte de 1 Ianuarie al fiecărui an.

Farmaciile care nu sunt de serviciu, vor afişa, pentru orientarea publicului, în exteriorul farmaciei, la loc vizibil, o tablă cu indicaţia farmaciei şi a farmaciilor de serviciu. Această tablă indicatoare ar trebui să poarte cu litere mari, tipărite, emblema, strada şi numărul de casă al farmaciei sau farmaciilor de serviciu.

Art. 10. — Farmaciile publice vor avea material suficient consumului obişnuit, posedând toate drogurile şi medicamentele prevăzute în farmacopeea română. Vor avea şi toate serurile şi vaccinurile uzuale comunicate ca atare la începutul fiecărui an de către Direcţiunea Sănătăţii din Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Art. 11.— Epunerea în vitrină a medicamentelor, specialităţilor, pansamentelor sau a oricăror preparate, substanţe şi produse terapeutice, este strict oprită. Este admisă expunerea numai a ambalajelor de reclamă.

Art. 12. — Farmaciile trebue să aibă următoarele încăperi :

1. Oficina accesibilă publicului, în care se face primirea şi expedierea prescripţiilor medicale şi care trebue să fie uscată, bine luminată şi venti-

---

1) Art. 374 din actuala lege.
2) Art. 421 din actuala lege.
3) Art. 379 din actuala lege.

lată. Camera pentru oficină trebue să fie la parter şi să aibă minimum 16 mp.

2. O cameră de laborator care poate servi şi pentru conservarea drogurilor.

3. O cameră sau un aranjament pentru serviciul de noapte.

4. O pivniţă proprie şi uscată.

Toate încăperile vor fi în perfectă stare de ordine şi curăţenie.

Art. 13. — Medicamentele vor corespunde cerinţelor farmacopeei române în vigoare şi vor fi păstrate în vase care să garanteze conservarea lor.

Rafturile, vasele, cutiile, etc., vor fi etichetate vizibil conform nomenclaturii uzuale. Aranjamentul va fi în ordine alfabetică. Balanţele, ponderile şi toate ustensilele vor fi curate, bine întreţinute şi în bună stare de funcţionare. Medicamentele eroice, prevăzute în farmacopee, în tabele speciale, se vor păstra în dulapuri separate, a căror chei vor fi în păstrarea dirigintelui sau a farmacistului stagiar. Fiecare farmacie, pe cât posibil, va avea reactivii ceruţi de farmacopee, precum şi ustensilele necesare analizelor prescrise de farmacopee.

Art. 14. — Colegiile farmaceutice judeţene vor organiza, cel puţin în farmaciile capitalelor de judeţ, un serviciu de aprovizionare cu baloane de oxigen. Modul de funcţionare al acestui serviciu se va comunica autorităţilor sanitare în fiecare an, odată cu înaintarea tablourilor de rotaţiune.

Art. 15. — Toate farmaciile de orice categorie vor avea în mod obligator câte un exemplar al Farmacopeei Românei Oficiale, a taxei farmaceutice oficiale, precum şi a legilor şi regulamentelor sanitare. Arhiva farmaciei va fi ţinută în bună ordine; în ea se vor păstra toate actele referitoare la concesiunea şi proprietatea farmaciei, precum şi toate ordonanţele, adresele şi comunicările ministeriale şi ale diferitelor autorităţi sanitare şi profesionale.

Art. 16. — Fiecare farmacie de orice categorie va avea în mod obligator :

1. Registrul de copiere a prescripţiunilor medicale, în care se vor copia, fără excepţie, toate prescripţiunile medicale executate şi dispensate, indicându-se în mod obligator numărul curent de înregistare, data expediţiei, copia fidelă a prescripţiunii, preţul medicamentului, numele medicului care a prescris şi a farmacistului care a executat prescripţiunea medicală.

2. Registrul pentru stupefiante, întocmit conform modelului stabilit de colegiul farmaciştilor, se va conduce conform dispoziţiunilor regulamentului legii pentru combaterea abuzului cu stupefiante.

3. Registrul pentru zaharină, în care se vor înscrie toate intrările şi ieşirile.

4. Registrul pentru expedierea, sub luare de adeverinţă, a substanţelor toxice eliberate pentru scopuri tehnice sau ştiinţifice persoanelor care au autorizaţie specială.

Registrul va indica data furniturii, numele furnizorului, eventual orginea produsului, felul substanţei, cantitatea furnizată, data şi rezultatul examinării sau analizei, cât şi numele farmacistului care a examinat sau analizat substanţa.

Fiecare farmacist diriginte, care, prin examinările şi analizele făcute ,constată că produsele furnizate nu corespund condiţiunilor prescrise de farmacopee, va refuza primirea lor şi este obligat a anunţa acest fapt Ministerului, punându-i totodată la dispoziţie şi cantitatea necesară de material pentru analiză de control.

Toate aceste registre şi jurnale vor fi şnuruite şi parafate de autoritatea sanitară judeţeană sau municipală.

Art. 17. — Dirigintele farmaciei nu poate lipsi din localitate neanunţat mai mult de 10 zile. Lipsind peste acest timp el va încunoştiinţa în scris autoritatea sanitară judeţeană sau municipală, desemnând totodată şi pe înlocuitorul său, care poate fi unul din ajutoarele sale sau unul din colegii din localitate.

Lipsa peste 30 zile din localitate se comunică Ministerului, care fără niciun alt aviz sau cercetare poate acorda farmacistului- diriginte un concediu de cel mult 6 luni. Concediile dela 6 luni până la 1 an se acordă de Minister în baza avizului inspectoratului sanitar respectiv. Farmaciştii diriginţi în timpul concediului vor fi înlocuiţi de farmaciştii care corespund dispoziţiunilor legii sanitare. Cererea de concediu înaintată Ministerului va anunţa totodată numele şi titlul farmacistului încredinţat cu înlocuirea.

Art. 18. — Atât dirigintele farmaciei cât şi farmacistul stagiar au fiecare în parte răspunderea morală şi materială de orice fel de preparaţiuni şi expediţiuni făcute de ei. Pentru ajutorii de farmacişti, asistenţii de farmacie şi elevii de farmacie răspunderea este a farmacistului-diriginte sau a farmacistului stagiar sub a cărui supraveghere ajutorul de farmacist, asistentul sau elevul a preparat sau a făcut expediţia.

Art. 19. — Primirea elevilor de farmacie, conform dispoziţiunilor art. 393 [1]) din legea sanitară, nu se poate face decât cu aprobarea Comisiunii judeţene sau municipale de control a farmaciilor, numărul lor neputând întrece în niciun caz pe cel fixat în această lege.

Comisiunea de control, deodată cu controlul farmaciilor, va supune pe elevi unui examen sumar asupra practicei farmaciei.

Art. 20. — Respectarea preţurilor taxei farmaceutice oficiale, a taxei speciale farmaceutice pentru instituţiuni favorizate şi a taxei specialităţilor farmaceutice este obligatorie.

Reducerile de preţuri, acordarea de procente sau rabaturi sunt strict interzise. Nerespectarea acestei dispoziţii se va pedepsi conform art. 366, 429 şi 430 [2]) din legea sanitară.

Art. 21. — Controlul farmaciilor se face în mod obligator odată pe an şi ori de câte ori se simte nevoia.

Art. 22. — Orice abatere dela dispoziţiunile acestui regulament se va pedepsi în condiţiunile prevăzute de legea sanitară cu :

1. Admonestare.

2. Amendă dela 1.000—20.000 lei.

---

1) Art. 385 din actuala lege.

2) Art. 358, 421 şi 422 din actuala lege.

3. Pierderea pe timp limitat a dreptului de a exercita profesiunea de farmacist.

4. Inchiderea pe timp limitat a farmaciei.

5. Pierderea definitivă a dreptului de a exercita profesiunea de farmacist.

Art. 23. — Orice dispozițiuni contrarii acestui regulament sunt și rămân abrogate.

Regulamentul taxei farmaceutice oficiale

(D. R .No. 1321 din 5 mai 1933, M. O. No. 106 din 11 mai 1933).

Art. 1. — Prezenta taxă farmaceutică oficială, întocmită în conformitate cu dispozițiunea art. 366 [1]), alin. 2, este obligatorie pentru toate farmaciile publice urbane și rurale, farmaciile de sezon și farmaciile de mână.

Toate aceste farmacii sunt obligate a-și procura până la data intrării în vigoare a prezentei taxe, cel puțin câte un exemplar din noua Taxă Farmaceutică Oficială.

Dela data intrării in vigoare a nouilor taxe, toate medicamentele, pansamentele, vasele de expediție și elaborări farmaceutice se vor taxa și vinde cu respectarea dispozițiunilor acestui regulament, conform prețurilor și normelor cuprinse in noua taxă farmaceutică.

Art. 2. — Prescripțiunile medicale dispensate pe seama și in contul instituțiunilor sanitare și de ocrotire, care cad în prevederile art. 406 [2]) din legea sanitară, se vor taxa conform prețurilor cuprinse in taxa specială farmaceutică pentru instituțiuni favorizate.

Art. 3. — Prescripțiunile medicale-veterinare, conform art. 367 [3]) al legii sanitare, beneficiază din prețul total al medicamentului de o reducere de 25 la sută, iar din prețul pansamentelor de o reducere de 10 la sută.

Art. 4. — Conform art. 366 și 368 [4]) din legea sanitară, comisiunea chimico-farmaceutică va înainta în luna Ianuarie a fiecărui an, în mod obligator, iar în cursul anului la orice fluctuațiune apreciabilă de prețuri, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, un raport avizând asupra schimbărilor necesare a prețurilor Taxei Farmaceutice Oficiale.

Art. 5. — Fixarea prețurilor taxei farmaceutice oficiale, pentru substanțele medicamentoase provenite din comerț, se va face după următoarea normă :

Inainte de toate se precizează pentru fiecare substanță bază de calculațiune, care la substanțele prescrise în mod uzual în cantități peste 10 grame, va fi cantitatea de 1 kg.

La substanțele prescrise în mod uzual în cantități până la 10 grame, baza de calculațiune va fi cantitatea 100 gr.

1) Art. 358 din actuala lege.
2) Art. 398 din actuala lege.
3) Art. 359 din actuala lege.
4) Art. 365 și 360 din actuala lege.

La substanțele prescrise în mod uzual în cantități de 10 centigrame, baza de caluculațiune va fi în cantitate de 1 gr.

Ca preț de cumpărare al cantităților de bază va servi media prețurilor celor mai imporante 3 depozite de medicamente din țară, care sumă înmulțită cu 2 va forma prețul oficial al cantității bazei de calculațiune. Pentru fixarea prețului unității imediat inferioare, prețul cantității bazei de calculațiune se va divide cu 10 și sumei rezultate se adaogă 20 la sută. Dacă asupra prețului astfel obținut repetăm operațiunea, suma ce rezultă va forma prețul unității imediat inferioare. Această operațiune se repetă ori de câte ori căutăm a preciza prețul unei cantități inferioare nefixată în taxa farmaceutică.

La calcularea prețurilor unităților de 100 și 10 gr., fracțiunile sub 50 bani se vor omite, iar cele de 30 și peste 50 bani se vor întregi până la proximul leu.

Prețul minimal al oricărei substanțe medicamentoase, indiferent de unitatea greutății, este 1 leu.

Substanțele al căror preț de unitate superioară nu este trecută în taxă, se vor taxa după prețul unității inferioare multiplicată cu 8.

La taxarea prescripțiunilor medicale se va observa că în niciun caz prețul cantității unitare inferioare să nu treacă prețul cantității unitare imediat superioare.

Fixarea prețurilor taxei farmaceutice oficiale pentru preparatele farmaceutice elaborate în farmacie se va face după următoarea normă :

Se precizează după normele stabilite pentru substanțele medicamentoase provenite din comerț cantitatea bazei de calculațiune. Ingredientele necesare acestei cantități și care compun preparatul, se taxează conform prețurilor taxei farmaceutice oficiale, la care se adaugă taxa de elaborațiune respectivă și precizată precum urmează :

Pentru prepararea unui produs prin destilațiune inclusiv toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 60 lei.

Pentru prepararea tincturilor, elixirurile și vinurile medicinale, când ele se prepară prin macerațiune sau percolare împreună cu toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 120 lei .

Pentru prepararea syropurilor pe orice cale, inclusiv toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea ungventelor, pastelor, electuariilor, pe orice cale, împreună cu toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea unui produs prin mixtiunea pulverilor fine, împreună cu toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea unui produs prin mixtiunea pulverilor groase sau speciilor, pentru 1 kg. 20 lei.

Pentru prepararea unui produs prin simplă agitare a lor 2 sau mai multe lichide cât și a unui liniment, împreună cu toate operațiunile necesare, pentru 1 kg. 20 lei.

Pentru prepararea oțeturilor medicinale prin macerațiune sau digestiune, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea oleiurilor medicinale, prin

fierbere împreună cu toate operaţiunile necesare, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea ceratelor, emplastelor şi săpunurilor împreună cu toate operaţiunile necesare, pentru 1 kg. 120 lei.

Pentru prepararea unui produs din soluţia sărurilor, extractelor oleiurilor, săpunurilor, balsamurilor, gumelor, gumiresinelor, etc., împreună cu toate operaţiunile necesare, pentru 1 kg. 40 lei.

Pentru prepararea extractelor fluide, de fiecare kg. 200 lei.

Pentru prepararea extractelor spisse, de fiecare kg., substanţa de extras, împreună cu toate operaţiunile necesare, 140 lei.

Pentru prepararea extractelor sicce, de fiecare kg., substanţă de extras, împreună cu toate operaţiunile necesare 200 lei.

Intrucât cantitatea bazei de calculaţiune este 100 gr., taxele elaboraţiunilor se reduc la 1/5 parte a taxelor precizate pentru cantitatea de 1 kg.

Preţul cantităţii de bază astfel fixat va servi ca bază de calculaţiune pentru cantitatea unităţii imediat inferioare şi în care scop preţul cantităţii de bază se va vinde cu 10, numai rezultatelor adăogându-se 20%. Această operaţiune se repetă ori de câte ori căutăm a preciza preţul unei unităţi de cantitate imediat inferioară. Toate celelalte norme de calculaţiune precizate pentru calcularea preţurilor substanţelor provenite din comerţ sunt valabile şi la calcularea preţurilor preparatelor farmaceutice elaborate.

Art. 6. — Fiecare recipe dintr'o prescripţiune medicală trebue să fie înregistrată sub un singur număr curent al registrului de copiere şi prescripţiunea efectuată va trebui să poarte numărul curent din registru, calculaţiunea detaliată a preţului, sigiliul farmaciei şi data executării prescripţiunii.

Prescripţiunea se va copia ad-literam în registrul cu preţul taxat, cu numele medicului şi a farmacistului care a executat-o.

Art. 7. — Fiecare medicament eliberat trebue să poarte o etichetă cu firma farmaciei, cu numărul curent al registrului, cu inscripţiunea şi data expediţiunii.

Signatura va fi de hârtie albă pentru uzul intern şi de hârtie roşie pentru uzul extern. Medicamentele foarte toxice vor purta în deosebi signatura cu indicaţia „Otravă" şi cu cap de mort. Substanţele în injecţiuni sub-cutanate, intravenoase sau intramusculare, vor avea signatura pe hârtie roşie.

Art. 8. — Prescripţiunile medicale se vor executa „Lege artis", cu respectarea strictă a indicaţiunilor cuprinse în ele.

Inlocuirea substanţelor prescrise cu aşa numite produse similare este interzisă.

Art. 9. — Repetarea ordonanţelor medicale care conţin substanţe în afară de cele prevăzute în conformitate cu art. 367, al. 1, în indexul special al farmaciilor, este strict oprită.

Art. 10. — Medicul prescriind medicamente eroice într'o doză mai mare decât cea prevăzută în tabela dozelor maximale, va repeta cantitatea în litere şi va adăuga în prescripţiune cuvintele „Sic volo", subscriindu-se numele. In lipsa acestei dispoziţiuni, executarea unei asemenea prescripţiuni este interzisă.

Art. 11. — Prescripţiunile medicale care conţin substanţe stupefiante peste limita admisă de regulamentul legii pentru represiunea abuzului cu stupefiante, vor fi reţinute şi anexate ca acte justificative în registrul de stupefiante.

Art. 12. — Substanţele chimice toxice, exclusive pentru uzul tehnic sau industrial, se pot expedia persoanelor cu aprobare specială şi numai pe baza permiselor date de către autorităţile competente.

Numărul şi data acestor permise se vor copia în registrul pentru substanţe toxice cu întrebuinţări tehnice şi ştiinţifice ,indicându-se cantitatea ,scopul întrebuinţării, cât şi numele şi locuinţa cumpărătorului.

Art. 13. — Zaharina nu se poate expedia decât în baza unei prescripţiuni medicale şi în cantitate maximă de 10 gr. Prescripţiunile medicale se vor reţine şi introduce în registrul de zaharină. Ele servesc la justificarea cantităţilor de zaharină expediată.

Art. 14. — Medicamentele compuse, neprevăzute în farmacopeea română şi prescrise în ordonanţele medicale, se pot prepara de farmacist după unul din formularele în uz, cu obligaţiunea de a nota formularul după care s'a efectuat.

Adnotaţia Q. s. (quantum satis) dintr'o prescripţiune medicală, obligă pe farmacist de a nota cantitatea întrebuinţată ca atare, notată pe ordonanţă medicală, taxată şi înscrisă în registrul de copiere.

Sunt cu totul oprite de a se efectua prescripţiunile medicale care ar cuprinde indicaţia : „după prescripţia mea", sau „după compoziţia mea", sau după orice formule convenţionale.

Art. 15. — Orice prescripţiune trebue să indice numele şi cantitatea produselor amestecate sau folosite la prepararea medicamentului.

O prescripţiune medicală care ar fi indescifrabilă şi al cărui conţinut ar pune în dubiu pe farmacist, nu poate fi efectuată prin deducţie. In asemenea caz, decă medicul este din localitate, se vor cere lămuriri.

Orice operaţiuni deosebite care ar fi absolut necesare la executarea unor prescripţiuni medicale, fără a fi indicat de medic, cum de exemplu: filtrarea, subagaţiunea etc., se vor însemna de către farmacist atât pe prescripţiunea medicală, cât şi în registrul respectiv. Pentru substanţele insolubile amestecate în medicamente lichide sub formă de suspensiune, se va recomanda agitarea înainte de întrebuinţare, lipind eticheta vizibilă corespunzătoare.

Art. 16. — Medicamentele lichide, conţinând substanţe pentru a căror conservare se cere păstrarea lor în întuneric, se vor expedia în sticle colorate.

Pulverile divizate, care conţin substanţe hidroscopice, extracte, oleiuri eterice sau grase, se vor expedia în hârtie cerată sau parafinată.

Art. 17. — Medicamentele şi substanţele chimice explosibile sau inflamante vor purta pe re-

cipient etichete roşii cu indicaţia: „inflamabil sau explosibil".

Este riguros interzis farmaciştilor de a publica prin ziare că eliberează medicamente mai ieftine decât preţul stabilit prin taxa în vigoare.

De asemenea nu le este îngăduit să facă reclame care sunt în contrazicere cu datele ştiinţifice.

Art. 18. — Orice abatere dela regulamentul de faţă şi dela taxa în vigoare vor fi supuse penalităţilor prevăzute în legea sanitară după normele art. 429 1) în baza proceselor verbale încheiate de către organele de control.

Art. 19. — Orice dispoziţiuni contrarii celor de faţă rămân desfiinţate.

Regulamentul pentru examenul de liberă practică a farmaciei în România

(D. R. No. 1122 din 1 aprilie 1931, M. O. No. 89 din 18 aprilie 1931).

CAPITOLUL I

Art. 1. — Farmaciştii posedând diplome din străinătate obţin dreptul de a exercita farmacia în ţară numai după trecerea examenului de liberă practică.

Ei vor inainta Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale următoarele acte şi taxa de examen:

a) Diploma de doctor sau licenţa în farmacie, echivalată de una din Universităţile Române:

b) Actul de cetăţenie română;

c) Actul de naştere;

d) Diploma de bacalaureat;

e) Certificatul sau caietul de cursurile urmate intr'o Facultate;

f) Taxa de 10.000 lei.

Art. 2. — Ministrul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale verifică, prin comisiunea administrativă, titlurile şi actele petiţionarilor şi admite la examenul de liberă practică pe acei ale căror acte sunt în regulă şi au depus taxa de examen.

Art. 3. — Actele depuse de petiţionarii admişi a se prezenta la examen, se conservă la Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi se vor restitui posesorilor, după terminarea examenului; iar taxele se vor preda juriuluui pentru a fi distribuite membrilor, în părţi egale.

Art. 4. — Candidaţilor neadmişi a depune examenele, li se vor restitui actele şi taxa.

CAPITOLUL II

Formarea juriului de examinare.

Art. 5. — Examenele de admitere la libera practică a farmaciei se depun la Facultatea de farmacie din Bucureşti.

Art. 6. — Juriul examinator se compune din: 2 profesori delegaţi de Facultatea de farmacie din Bucureşti, un delegat al Facultăţei de farmacie din Iaşi şi un delegat al Facultăţii de farmacie din Cluj, prin rotaţie şi directorul sănătăţii din minister.

Art. 7. — Ministerul muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale convoacă juriul cu 5 zile înainte de începerea examenului şi fixează ziua şi ora când se va ţine examenul.

Comunică deasemenea, membrilor juriului numele candidaţilor de examinat, cărora li se va face de asemeni cunoscut ziua, ora şi localul în care se va ţine examenul.

CAPITOLUL III

Examenele.

Art. 8. — La ziua şi ora fixate prin convocare, juriul se adună în localul desemnat, îşi alege preşedintele şi procedează la examinare.

Art. 9. — Examenul constă din 3 probe:

a) O probă scrisă asupra unui subiect de farmacognozie sau chimie farmaceutică, fixat de juriu. Pentru această probă se acordă candidatului 4 ore. El lucrează sub supravegherea unuia din membrii juriului;

b) Proba practică constă din: Prepararea unui medicament chimic sau galenic; controlul, identificarea şi cercetarea impurităţilor unui medicament chimic prevăzut în farmacopee; dozarea principiilor active dintr'un produs vegetal prevăzut în farmacopee.

Pentru aceste lucrări se acordă candidatului maximum 8 zile, în care timp el lucrează în laboratoarele Facultăţii, sub controlul profesorilor respectivi. După terminarea lucrărilor, preparatele şi rezultatele analitice se predau membrilor juriului sub controlul cărora s'au făcut lucrările;

c) O probă orală asupra unor subiecte din farmacognozie chimia analitică, chimia farmaceutică şi galenică, chimia biologică şi alimentară şi legislaţie farmaceutică.

Rezultatul acestui examen se consemnează într'un proces-verbal, cu menţiunea „admis" sau „respins". Candidatul respins se poate prezenta după 6 luni la un nou examen. După a doua respingere, se poate admite la un al treilea examen, numai după ce va fi lucrat o jumătate an sau un an la o farmacie din ţară, după indicaţiile date de comisiunea de examinare.

Art. 10. — Cei respinşi vor cere admiterea la un nou examen, depunând cerere, cu toate actele şi taxele necesare, la Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, spre a fi din nou verificate de comisiunea administrativă.

După terminarea examenului, preşedintele înaintează procesul-verbal Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care, pe baza avizului comisiunii administrative, acordă candidaţilor cari au trecut cu succes examenul dreptul de liberă practică a farmaciei în România, autorizare care va fi publicată în *Monitorul Oficial.*

---

1) Art. 421 din actuala lege.

Regulamentul examenului de capacitate pentru acordarea concesiunilor de noi farmacii urbane

(D. R. No. 2267 din 5 oct. 1935, M. O. No. 237 din 15 oct. 1935).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale.

Art. 1. — Concesiunile de noi farmacii urbane se dau pe baza unui examen de capacitate.

Art. 2. — Examenul de capacitate se va ține din doi în doi ani, în București, în localul indicat de Ministerul Sănătății. Examenul se va ține în lunile Octombrie sau Noembrie. Data ținerii examenului se va publica prin Monitorul Oficial cu cel puțin 3 luni înainte de termenul fixat pentru începerea concursului.

Art. 3. — Inscrierile pentru examenul de capacitate se vor face la Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Ele se închid la data indicată prin publicația din Monitorul Oficial cu 15 zile înainte de termenul fixat prin examen.

CAPITOLUL II

Condițiuni de admisibilitate.

Art. 4. — Pentru a fi admis la acest examen, candidatul va trebui să depună odată cu cererea următoarele acte:

a) Certificatul de diriginție prevăzut la art. 381 din lege;

b) Certificatul de naționalitate;

c) Certificatul de satisfacerea serviciului militar;

d) Certificate doveditoare că nu a suferit nici o pedeapsă infamantă;

e) Un certificat eliberat de minister prin care să se dovedească că în timpul exercițiului farmaciei nu a comis abateri grave prevăzute de alin. 3, 4 și 5 al. art. 421, constatate și calificate de comisiunea disciplinară.

Art. 5. — Odată cu cererea de înscriere la acest examen, fiecare candidat va depune la minister în numerar suma de lei 2.000 (două mii). Suma totală rezultată din aceste încasări formează onorariul juriului, după norme propuse de președinte și acceptate de membri și după ce se vor deduce toate cheltuelile necesitate de susținerea probelor practice.

Art. 6. — Ministerul Sănătății, prin Dir. Sănătății, Serv. Farmaceutic, controlează actele și face înscrierea celor care îndeplinesc condițiunile prevăzute în prezentul regulament, încheind un proces-verbal pentru fiecare candidat.

Acest proces-verbal se anexează la dosarul examenului de capacitate.

Lista candidaților admiși la examenul de capacitate se afișează la Ministerul Sănătății cu 10 zile înainte de începerea examenului. In acelaș timp se va afișa la minister și lista celor respinși la înscriere, arătându-se în dreptul fiecăruia cauzele pentru care n'au fost admiși.

Candidaților neadmiși a se prezenta la examen li se înaintează actele și taxa.

Art. 7. — Ministerul înaintează juriul examinator lista candidaților admiși la examen

CAPITOLUL III

Juriul examinator.

Art. 8. — Juriul examinator pentru acest examen este compus din: 3 profesori universitari dela Facultatea de farmacie, delegați de către Facultate și doi membri din comisiunea Farmaceutică, delegați de minister.

Secretarul comisiunii este șeful Serv. Farmaciilor din Ministerul Sănătății.

Art. 9. — Convocarea juriului se va face prin adresă recomandată cu cel puțin două zile înainte de termenul fixat pentru începerea examenului.

Art. 10. — Examenul se va ține cu orice număr de candidați.

Art. 11. — Contestațiile ivite după începerea lucrărilor juriului vor fi primite de acest juriu care își va da avizul. Acest aviz va fi supus aprobării ministerului.

Art. 12. — Dacă juriul crede necesar, candidații pot fi împărțiți în serii la proba orală.

CAPITOLUL IV

Probele examinatorii.

Art. 13. — Examenul va consta din trei probe și anume:

a) O probă în scris, tratând despre o chestiune generală de chimie farmaceutică, neorganică;

b) O probă practică constând din identificarea și determinarea impurităților unui produs chimic farmaceutic, de natură organică sau neorganică, prevăzut în farmacopeea română;

c) O probă orală constând din recunoașterea și descrierea a cinci droguri oficinale, de origine vegetală sau animală, din punct de vedere al caracterelor, formelor farmaceutice sub care se întrebuințează, precum și a alterațiunilor și falsificărilor.

Art. 14. — Pentru efectuarea probei în scris se acordă candidaților patru ore. Candidații vor fi puși sub supravegherea unui sau a doi membri din juriu și nu au voie să se consulte între dânșii, a consulta cărți sau notițe.

Juriul va forma pentru această probă în scris, înainte de începerea ei, 25 chestiuni, care în prealabil au fost aprobate de majoritatea juriului. Aceste 25 chestiuni, adică câte 5 de fiecare membru, vor fi puse în o urnă, câte o chestiune pe buletin, stampilat cu sigiul ministerului. Primul candidat scoate o chestiune din urnă care se semnează de președinte și candidat și se atașează la dosar cu celelalte chestiuni.

Pentru toți candidații va fi o singură chestiune.

Teza trebue să fie scrisă pe hârtie cu ştampila ministerului şi semnată de preşedintele juriului. Semnătura citeaţă a candidatului se va face pe prima coală în colţul de sus din dreapta, care se va îndoi de trei ori şi se va pecetlui cu sigiliul ministerului înainte de începerea lucrării.

Art. 15. — Citirea probei scrisă se face în prezenţa juriului şi a candidaţilor de unul din membrii juriului. După citirea fiecărei teze, fiecare membru din juriu înscrie nota în litere şi cifre pe prima pagină a lucrării scrise semnată astfel de toţi membri juriului.

Ruperea pecetei şi recunoaşterea numelui candidatului se va face de către juriu după ce s'a făcut citirea tuturor probelor scrise.

Art. 16. — In cazul când un candidat va fi surprins copiind, substituind o altă teză, sau punând semne de recunoaştere, sau va turbura ordinea examenului, se va elimina printr'o decizie a juriului examinator, luată cu majoritate de voturi şi comunicată imediat ministerului.

Este prin aceasta interzis candidatului de a face vreun desen pe teză sub pedeapsa excluderii.

Art. 17. — Pentru efectuarea probei practice se acordă candidaţilor maximum opt ore fără întrerupere. In aceste opt ore se cuprinde şi timpul necesar pentru redactarea memoriului în care candidatul va arăta modul cum a procedat, metodele întrebuinţate, precum şi falsificările adăugate sau impurităţile găsite.

La aceste probe candidaţii vor putea aduce cu ei cărţile de care cred că se vor putea servi.

Lucrarea se efectuează sub supravegherea unora din membrii juriului. După expirarea termenului de opt ore, candidaţii vor prezenta memoriile membrului din juriu însărcinat cu aceasta, care le va închide într'un plic sigilat, semnând împreună cu candidaţii prezenţi. Plicul sigilat se va da în păstrarea preşedintelui juriului.

Art. 18. — Juriul va prezenta pentru proba practică o listă de zece subiecte înscrise separat fiecare subiect pe câte un buletin prevăzut cu stampila ministerului, câte două subiecte de fiecare membru.

Buletinele apoi sunt puse într'o urnă, iar primul candidat trage un subiect care se semnează de preşedinte şi candidat şi se ataşează la dosarul concursului cu celelalte chestiuni.

Membrii comisiunii stabilesc apoi fără ştirea candidaţilor, substanţele şi proporţia lor cu care produsul urmează a fi impurificat sau falsificat şi care substanţe se înscriu pe o coală prevăzută cu stampila miniserului şi cu semnătura preşedintelui. Această coală se va închide într'un plic şi se va sigila şi pe verso căreia va semna preşedintele şi candidatul care a tras chestiunea.

Comisiunea procedează apoi la formarea amestecului care va fi pus într'un singur vas, din care fiecare candidat primeşte cantitatea necesară pentru analiză. In urmă, vasul în care este păstrat restul amestecului, se sigilează, prevăzându-l cu o fişă pe care semnează preşedintele comisiunii şi unul dintre candidaţi. Vasul se va păstra la Ministerul Sănătăţii, (Dir. Sănătăţii, Serv. Farmaciilor).

Toţi candidaţii vor trece proba practică asupra aceluiaşi obiect şi în aceeaşi şedinţă, numărul candidaţilor putând fi împărţit în serii în caz când numărul lor este mai mare de 30 şi putând lucra aceeaşi probă în mai multe laboratorii.

Art. 19. — Probele prezentate de juriu, pentru a servi la lucrarea practică, vor fi amestecate numai cu substanţe din acelea care eventual s'ar putea găsi în aceste produse ca rezultat al unui defect de fabricaţiune sau prin falsificare.

Art. 20. — Proba orală se va ţine în sala indicată de juriu. Fiecare membru din comisie, independent unul de altul, pune în prezenţa candidaţilor cinci droguri medicamentoase diferite, după libera sa alegere, pe care le înscrie pe câte un bilet prevăzut cu stampila ministerului şi cu semnătura preşedintelui comisiunii, primit dela secretarul comisiunii.

După ce biletele în număr de 20 s'au încredinţat secretarului comisiunii, unul din candidaţi trage la sorţi cinci bilete, pe care le semnează pe verso, fără a cunoaşte numele drogurilor ieşite la sorţi. Preşedintele comisiunii notează sub numărul de ordine numele drogurilor ce urmează a fi recunoscute, pe o coală de hârtie prevăzută cu stampila ministerului şi cu semnătura sa. Această coală se închide într'un plic ce va fi sigilat şi pe verso căreia semnează preşedintele comisiunii şi alături de el candidatul care a tras la sorţi.

Secretarul comisiunii procură imediat drogurile respective. In prezenţa membrilor comisiunii se lipeşte pe fiecare recipient o etichetă cu numărul de ordine (Nr. 1, 2, 3, 4, 5), cu care numărul drogurilor respective ieşite la sorţi s'a înscris pe coala de hârtie păstrată sub plic sigilat.

Candidaţii se înfăţişează câte unul în faţa comisiunii examinatoare, în ordinea stabilită de mai înainte. Ceilalţi candidaţi rămân izolaţi într'o sală separată pentru a nu lua cunoştinţă de drogurile luate spre determinare. Pentru recunoaşterea şi descrierea verbală a drogurilor se acordă fiecărui candidat 15 minute, în care timp va scri pe o jumătate coală hârtie primită din partea preşedintelui comisiunii un scurt raport în care va arăta numele drogului, numele şi familia plantei sau animalului dela care provine, apoi va expune verbal cele ce ştie asupra drogurilor prezentate.

In timpul examinării drogurilor, candidaţii pot nota observaţiile lor. După ce au depus raportul şi au expus verbal candidaţii părăsesc sala. După ce toţi candidaţii au trecut această probă se vor citi rapoartele de unul din membrii comisiunii, procedându-se la acordarea notelor.

Când la recunoaşterea aceloraşi probe, după hotărîrea juriului, vor lua parte mai multe serii, aceasta se va face cunoscut candidaţilor odată cu anunţarea probei.

Art. 21. — Fiecare probă dela concursul din acest regulament se apreciază cu nota zero până la 20. Fiecare membru din juriu dă câte o notă

pentru fiecare probă, făcându-se la fiecare probă media notelor obținute de candidat.

Niciuna din probe nu este eliminatorie.

După trecerea notelor membrii juriului vor trece și semna cu cerneală în catalog, notele medii date fiecărui candidat, atât în litere cât și în cifre, fără coreoturi sau răsături.

Notele medii vor fi anunțate candidaților după fiecare probă.

Membrii juriului sunt obligați să semneze procesul-verbal al fiecărei ședințe cât și cataloagele notelor.

Art. 22. — După terminarea examenului, juriul alcătuește un tablou de clasificare al celor reușiți. Intre doi candidați reușiți cu aceeaș medie generală, va fi clasificat mai sus acel cu practică mai îndelungată și în caz de egalitate a stagiului de practică prin tragere la sorți.

Art. 23. — Vor fi declarați reușiți la acest examen numai candidații care vor avea media generală de minimum 15.

Art. 24. — Candidații reușiți sunt înscriși pe un tablou de clasificare care va fi înaintat ministerului pentru îndeplinirea formalităților necesare.

Tabloul este valabil cinci ani, iar concesiunile de farmacie declarate vacante se acordă în ordinea clasificării. Cei care deși au fost clasificați nu au obținut concesiuni de farmacie, se înscriu pe tabloul următor în ordinea mediei.

Art. 25. — Rezultatul examenului încheiat prin proces-verbal, însoțit de întregul dosar de probe scrise și documente, se înaintează ministerului pentru confirmare și afișare.

Art. 26. — Farmacistul care și-a înstrăinat farmacia obținută prin examenul de capacitate nu se mai poate prezenta la un alt examen pentru obținerea unei alte concesiuni de farmacie.

Regulamentul colegiului farmaceutic din România

(D. R. No. 1127 din 1 aprilie 1931 și No. 89 din 18 aprilie 1931).

CAPITOLUL I

Art. 1. — Potrivit art. 400 [1]) din legea sanitară și de ocrotire, se întocmește regulamentul de față al Colegiului farmaceutic, creiat prin art. 399 [2]) din acea lege.

Art. 2. — Sediul Colegiului farmaceutic este în București.

CAPITOLUL II

Scopul și atribuțiunile.

Art. 3. — Colegiul farmaceutic are de scop:

1. Să se controleze practica profesiunei de farmacist.

2. Să vegheze la păstrarea prestigiului corpului farmaceutic.

3. Să se vegheze din punct de vedere profesional activitatea întregului personal farmaceutic.

4. Să se intervină și să soluționeze orice incident survenit între personalul farmaceutic din exercitarea profesiunii de farmacist.

5. Să vegheze la aplicarea regulamentelor și dispozițiunilor relative la orele de muncă a personalului și orele de deschidere și închidere a farmaciilor, semnalând abaterile săvârșite, organelor competinte.

6. Să vegheze asupra ținutei și disciplinii diferitelor grade de ierarhie profesională în corpul farmaceutic din timpul serviciului.

7. Să stabilească condițiunile de acceptare și de concediere a personalului ajutător.

8. Să stabilească un minimum de salariu lunar al personalului ajutător, ținându-se seamă de gradele ierarhiei profesionale.

9. Să se stabilească rotația furniturilor între farmaciile aceleeaș comune sau județ, conform dispozițiunilor legii.

10. Să controleze și să raporteze organelor în drept aplicarea taxei medicamentelor în farmacie.

11. Să se sesizeze comisia chimico-farmaceutică la apariția nouilor medicamente și să stabilească prețul materialelor sanitare prevăzute în taxă la cursul pieții din trei în trei luni.

12. Să controleze și să raporteze organelor în drept practica ilicită a profesiunii de farmacist.

13. Să stabilească indexul medicamentelor și articolelor ce se pot depozita și vinde în farmacii, în afară de cele prevăzute în taxa medicamentelor și farmacopeea-română.

14. Să întocmească regulamentul interior al farmaciilor.

15. Să îndrumeze, prin organele sale de conducere și control, exercițiul și exercitarea profesiunii de farmacist.

16. Să propună adunarea de fonduri în scop științific și umanitar.

17. Să facă propuneri asupra programului de studii din învățământul practic al farmaciei și acel superior universitar.

18. Să fondeze burse pentru specializare în știința farmaceutică.

19. Să se susțină internate pentru studenții în farmacie și azile pentru farmaciștii bătrâni, invalizi și infirmi.

20. Să se creeze, în măsura posibilității, un fond de pensii pentru farmaciști și familiile lor.

21. Să întocmească un tablou de experți farmaciști, pentru instanțele de judecată și consiliile de arbitri.

22. Să încadreze activitatea profesională a întregului personal farmaceutic în sfera de influență a colegiului farmaceutic.

23. Să hotărască asupra oportunității convocării adunărilor extraordinare și asupra ordinei de zi a acestor adunări.

24. Să fixeze cotizațiile membrilor din colegiu pe categorii, după situația materială.

25. Să dispună de întrebuințarea fondurilor adunate de colegiul farmaceutic.

26. Să întocmească și să țină în curent listele de membrii colegiului.

---

1) Art. 392 din actuala lege.
2) Art. 391 din actuala lege.

27. Să acţioneze neîntrerupt şi unitar, pe toate căile îngăduite de legile şi regulamentele statului, pentru a promova şi înălţa instituţiunea Farmaciei-Române.

CAPITOLUL III

Membrii Colegiului.

Art. 4. — Colegiul farmaceutic se compune, obligator, din toţi farmaciştii cu dreptul de liberă practică a profesiunii de farmacist în ţară.

Art. 5. — Se încadrează Colegiului farmaceutic sub raport de îndrumare, conducere şi control, precum şi sub orice alt raport ce se deduce din practica efectivă a profesiunii de farmacist, întreg personalul farmaceutic şi anume:

a) Elevii în stagiu de practică al farmaciei;

b) Asistenţii în farmacie pe tot timpul cât practică în farmacie;

c) Studenţii facultăţilor de farmacie.

Art. 6. — Sunt şi rămân membrii ai Colegiului şi acei farmacişti cu dreptul de liberă practică a profesiunii în ţară cari ocupă funcţiuni sau demnităţi în virtutea legilor de organizare a statului sau funcţionează în fabrici sau laboratoare de produse farmaceutice medicale.

Art. 7. — Nu pot fi înscrişi în Colegiu toţi acei farmacişti cari, deşi au dreptul la libera practică a profesiunii, se ocupă cu drogueria, cu comerţul de băuturi spirtoase, restaurante, bodegi şi orice alt comerţ, întreprindere sau ocupaţiune care ar fi de natură să aducă vreo ştirbire prestigiului şi demnităţii profesiunii.

Aprecierea ocupaţiunilor incompatibile cade în sarcina consiliului central al Colegiului

Art. 8. — Calitatea de membru al Colegiului farmaceutic se pierde numai în cazurile următoare:

a) Când farmacistul a pierdut sau a renunţat la cetăţenia română;

b) Când farmacistul a pierdut definitiv dreptul de a exercita profesiunea de farmacist;

c) farmacistul a renunţat de bunăvoie la practica profesiunii de farmacist şi a cerut ştergerea sa din controalele farmaceutice.

Art. 9. — Personalul farmaceutic înacadrat în Colegiu sub art. 5, literile *a, b, c,* nu are dreptul să participe la şedinţele sau adunările Colegiului şi nu plăteşte cotizaţiile.

Art. 10. — Nimeni nu poate practica farmacia dacă nu este înscris în Colegiul farmaceutic.

CAPITOLUL IV

Secţiunile judeţene.

Art. 11. — Colegiul farmaceutic este împărţit în secţiuni judeţene. Secţiunile judeţene vor ţine un tablou al membrilor, care se va afişa la sediul consiliului secţiunii, în fiecare an, în tot cursul lunei Octombrie.

Art. 12. — Toţi membrii Colegiului din cuprinsul unui judeţ administrativ având domiciliul, stabil ori provizoriu de serviciu, în localităţile aceluiaş judeţ, constituesc la un loc secţiunea judeţeană a Colegiului farmaceutic.

Art. 13. — Fiecare secţiune judeţeană este condusă de un consiliu compus din 5 membri şi un supleant, aleşi pe timp de 3 ani, dintre membrii secţiunii judeţene, de către adunarea generală, cu majoritate absolută de voturi exprimate.

Supleantul nu intră în funcţiune decât când se descompletează consiliul cu cel puţin 3 membri.

Art. 14. — In compunerea consiliilor vor intra: 3 diriginţi proprietari de farmacii şi 2 farmacişti numai cu dreptul la libera practică.

Art. 15. — Membrii consiliului aleg din sânul lor pe preşedintele secţiunii judeţene, care este totodată şi preşedintele consiliului, cum şi pe secretar şi cassier şi se întrunesc obligatoriu odată pe lună. Preşedintele trebuie să aibă vârsta de cel puţin 35 ani împliniţi, cu o vechime de cel puţin 10 ani dela libera practică.

Art. 16. — Sediul consiliului secţiunii judeţene este în oraşul de reşedinţă a judeţului.

Art. 17. — Atribuţiunile consiliului secţiunii judeţene sunt următoarele:

a) Să execute toate hotărîrile luate de consiliul general al Colegiului;

b) Să execute dispoziţiunile adunării generale a secţiunii;

c) Să execute dispoziţiunile regulamentare de sub art. 3 afară de aliniatele: 7, 8, 14, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 şi 27, cari sunt în căderea comitetului executiv al Colegiului;

d) Să facă înscrierile şi ştergerile în tabloul membrilor secţiunii respective, cu drept de apel la consiliul general central.

Art. 18. — Cei cari angajează sau concediază personal farmaceutic de orice grad, sunt obligaţi să anunţe, sub pedeapsă disciplinară, în terment de 5 zile dela angajare sau concediere, pe preşedintele secţiunii judeţene respectiv.

CAPITOLUL V

Consiliul general central.

Art. 19. — Consiliul general, cu sediul în Bucureşti, este compus din toţi preşedinţii secţiunilor judeţene şi din membrii consiliului secţiunii judeţului Ilfov.

El se întruneşte obligatoriu la fiecare 3 ani, în ziua de 15 Decembrie, spre a alege comitetul executiv.

Art. 20. — Membrii consiliului general aleg din sânul lor, cu o majoritate absolută a voturilor exprimate, un preşedinte şi 8 membri, cari constituesc comitetul executiv al Colegiului farmaceutic.

Preşedintele consiliului general este în acelaş timp şi preşedintele Colegiului farmaceutic. Preşedintele trebuie să aibă vârsta de cel puţin 35 ani împliniţi şi o vechime de cel puţin 10 ani dela libera practică.

Art. 21. — Preşedintele Colegiului este de fapt şi de drept conducătorul Colegiului farmaceutic, pe care îl reprezintă în toate împrejurările.

Preşedintele, în caz de împiedicare motivată, poate da delegaţie de a fi reprezentat în toate atribuţiunile sale, oricărui membru în comitetul executiv, pe termen ce nu poate trece peste 30 zile.

Art. 22. — Comitetul executiv al Colegiului alege și numește, în caz de necesitate, personalul necesar pentru funcționarea consiliului general.

Art. 23. — Atribuțiunile comitetului executiv sunt:

a) Conducerea efectivă a Colegiului, în care scop se va întruni obligatoriu cel puțin odată pe lună;

b) Aduce hotărîri definitive și obligatorii pentru toți membrii Colegiului și pentru personalul farmaceutic încadrat Colegiului, conform art. 5, alin. *a. b. c.*;

c) Hotărăște asupra tuturor dispozițiunilor de sub art. 3 al regulamentului, fără nici o excepție;

d) Hotărăște asupra apelurilor în materie de înscriere și ștergere în tabloul membrilor secțiunilor județene, apeluri cari se vor face în intervalul 1—10 Noemvrie și vor fi judecate până la 25 Noemvrie al anului, comunicându-se președinților secțiunilor județene respective rezultatele, cel mai târziu până la 1 Decemvrie.

Art. 24. — Președintele Colegiului, împreună cu comitetul executiv supraveghează aplicarea tuturor dispozițiunilor legii sanitare și de ocrotire referitoare la exercițiul farmaciei și aplică toate dispozițiunile prevăzute în regulamentul de față.

CAPITOLUL VI

Adunările.

Art. 25. — Toate adunările secțiunilor județene se țin obligatoriu în ziua de 6 decembrie în fiecare an pentru controlarea și descărcarea consiliului de gestiunea sa și pentru aprobarea bugetului și la fiecare trei ani, pentru alegerea consiliului secțiunii. Participă toți cei înscriși în tabloul respectiv și cei admiși la înscriere — în caz de apel — de comitetul executiv al Colegiului.

Pentru alegerea consiliului votul este secret.

Adunarea se ține valabil cu membrii prezenți și alegerea se face cu majoritatea voturilor exprimate.

Art. 26. — Președintele secțiunii județene este obligat ca în limba română să afișeze la ușa sediului consiliului secțiunii și să publice cel puțin într'unul din ziarele locale ale sediului, cu cel puțin 10 zile libere înainte de termenul adunării, ordinea de zi a desbaterilor; iar pentru alegerea consiliului va afișa și publica în acelaș termen și lista candidaților.

Art. 27. — Biroul adunării este compus din membrii în funcțiune ai consiliului secțiunii, sub președinția președintelui secțiunii. In cazul în care candidează membrii consiliului, inclusiv președintele, biroul va fi compus numai din președintele secțiunii și doi farmaciști din cei mai în vârstă dintre membrii Colegiului, dintre cari unul proprietar de farmacie, cari se găsesc în sală și cari nu figurează printre candidați.

Biroul hotărăște cu majoritate asupra tuturor contestațiilor relative la adunare, cu drept de apel la consiliul general central, în termen de 5 zile libere dela data adunării.

Art. 28. — Candidaturile se declară individual, până în cel mult o zi înainte de afișare și publicare, președintelui secțiunii județene, iar votarea se face pe liste conținând cel mult numărul persoanelor de ales în consiliu. Lista conținând mai multe nume sau alte nume decât ale candidaților, anulează votul.

Art. 29. — Adunări extraordinare nu se pot convoca decât cu aprobarea comitetului executiv al Colegiului, după cererea președintelui consiliului secțiunii sau a jumătate din numărul total al membrilor înscriși în lista votanților secțiunii județene respective.

CAPITOLUL VII

Fondurile.

Art. 30. — Fiecare membru al Colegiului va plăti cotizația lunară hotărîtă de comitetul executiv al Colegiului și care nu va putea fi modificată în cursul celor 3 ani de funcționare.

Art. 31. — Cotizațiile se adună sub răspunderea președinților consiliilor secțiunilor județene, de către cassierii acelor consilii, cari sunt și rămân personal răspunzători de sumele încasate. Cotizația se varsă, sub luare de chitanță, comitetului executiv al Colegiului, din trei în trei luni, după ce se va reține pentru trebuințele secțiunii județene 10 la sută din totalul sumei încasate.

Art. 32. — Fondurile Colegiului farmaceutic, pe lângă cotizațiile de mai sus se compun din: donațiuni, legate și orice alte venituri adunate pe căile permise de ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

CAPITOLUL VIII

Dispozițiuni finale și cele tranzitorii.

Art. 34. — Membrii Colegiului farmaceutic, precum și membrii încadrați Colegiului, sunt obligați de a se supune în totul dispozițiunilor specificate în prezentul regulament. Pentru orice abatere, vor fi pedepsiți conform art. 429 și 430 [1]) din legea sanitară.

Art. 35. — Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale are dreptul ca, prin deciziune ministerială, să dizolve atât consiliul general farmaceutic cât și consiliile secțiunilor județene, în cazul în care se iau hotărîri cari contravin legilor, regulamentelor sau dispozițiunilor date de minister sau nu se execută legile, regulamentele și dispozițiile date de minister.

In caz de dizolvare, ministerul va fixa data noilor alegeri.

Art. 36. — Orice alte atribuțiuni de ale Colegiului farmaceutic scăpate din vedere la alcătuirea prezentului regulament, se vor supune discuțiunii și hotărîrii consiliului general al Colegiului, care hotărîri vor fi înaintate ministerului, spre a le avea în vedere la completarea sau modificarea regulamentului Colegiului.

Art. 37. — Foaia oficială a Colegiului este: „Revista Farmaciei", care apare sub îngrijirea

1) Art. 421 și 422 din actuala lege.

şi conducerea comitetului executiv al Colegiului farmaceutic.

Art. 38. — In termen de o lună dela publicarea prezentului regulament, se va face adunarea de constituire a secţiunilor judeţene ale Colegiului farmaceutic pentru alegerea consiliului secţiunii respective de o durată până la 6 decembrie 1933.

Biroul adunării va fi constituit pentru această dată din delegatul ministerului, care va prezida adunarea, şi din doi membri desemnaţi de preşedinte dintre farmaciştii mai în vârstă şi prezenţi la deschiderea adunării.

Art. 39. — Drept de vot în această primă adunare au toţi farmaciştii prevăzuţi la art. 4 şi cari nu cad în prevederile art. 7 şi 8 din prezentul regulament. Pentru a putea vota, vor prezenta *Monitorul Oficial* constatator de libera practică, afară de proprietarii şi arendaşii de azi de farmacii în funcţiune, cari sunt dispensaţi de această dovadă.

Art. 40. — Se aplică toate celelalte dispoziţiuni dela capitolul VI al prezentului regulament, pentru adunarea de constituire.

Biorul hotărăşte însă, definitiv, cu majoritate, asupra tuturor contestaţiunilor relative la adunare.

Art. 41. — Prima întrunire de constituire a consiliului general al Colegiului farmaceutic se va convoca de ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, în termen de cel mult două luni dela publicarea acestui regulament.

Regulamentul pentru obţinerea Matricolei de Droguist

Art. 1. — Matricola de droguist se obţine prin examen.

Art. 2. — Examenul se va ţine la Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale, odată pe an în cursul lunei Martie sau Septembrie şi va fi publicat în Monitorul Oficial sau în ziare cu cel puţin 15 zile înainte de data fixată pentru începere.

Art. 3. — Pentru a fi admişi la acest examen, candidaţii trebue să depună la Ministerul sănătăţii, până în cel mult 2 zile înainte de începerea examenului, pe lângă petiţia de înscriere şi taxa de 4.000 lei, următoarele acte:

a) Certificat de cetăţenie română.

b) Certificat de absolvirea a cel puţin 4 clase secundare sau a cursului inferior a unei şcoale de comerţ.

c) Certificat doveditor că a făcut practică de elev timp de 3 ani într'o drogherie sau depozit engros de medicamente autorizat de Ministerul sănătăţii. Certificatul va fi vizat de vice-preşedintele consiliului de higienă al municipiului sau judeţului unde se află drogheria sau depozitul de medicamente.

d) Certificat din partea autorităţilor judiciare prin care să se facă dovada că n'a suferit nici o pedeapsă infamantă.

Art. 4. — In ziua liberă dinaintea examenului, Ministerul sănătăţii, prin Direcţia sănătăţii — Serviciul farmaciilor — cu avizul Contenciosului şi al delegatului droghist din comisia farmaceutică, va cerceta actele depuse de candidaţi şi va forma lista candidaţilor admişi la examen pe care o va afişa la Minister indicând în dreptul fiecăruia dintre candidaţii respinşi, motivul respingerii. Candidaţilor respinşi li se vor restitui actele depuse şi taxa.

Art. 5. — Examenul se va ţine în faţa comisiunei farmaceutice cu minimum 3 membri prezenţi dintre cari obligator droguistul din comisia farmaceutică. Şeful Serviciului farmaciilor şi drogueriilor din minister, va fi secretarul comisiunei.

Art. 6. — Examenul va consta din două probe: una scrisă şi una orală. Aprecierea probelor se va face cu note dela 1—20.

Art. 7. — Proba scrisă va consta din descrierea unei drogue sau substanţe chimice din punct de vedere al provenienţei, proprietăţilor, calităţilor, formelor sub care se găseşte în comerţ, modul de a face comerţ cu ea, falşificărilor precum şi oarecare caractere elementare ştiinţifice.

Pentru proba scrisă se acordă candidaţilor 2 ore, în care timp vor fi supraveghiaţi de cel puţin unul din membrii juriului. Pentru toţi candidaţii se va da aceiaş chestiune trasă la sorţ dintr'un număr de 6 subiecte fixate de membrii juriului.

Candidaţii vor primi hârtie ştampilată cu sigiliul Ministerului, iar numele candidatului va fi înscris în colţul din dreapta, îndoit şi lipit în aşa fel ca să se poată garanta secretul numelui.

După trecerea celor 2 ore lucrările se vor pune într'un plic iscălit de preşedinte şi unul din candidaţi. Nu este permis a face desemne, schiţe, sau semne pe teze, după cum nu este permis a consulta cărţi sau orice alte manuale. Nerespectarea acestor dispoziţiuni atrage după sine anularea tezei şi eliminarea candidatului din concurs.

Citirea probelor va fi publică şi se va face de către unul din membrii comisiunei. Nota medie va fi scrisă în cifre şi litere pe lucrarea respectivă.

In caz că nu se pot citi toate probele în aceiaş şedinţă, probele necitite se vor pune în plic separat iscălit de preşedinte şi de unul din candidaţi.

Desfacerea colţului pentru citirea numelui nu se va face decât după ce se va fi citit toate probele.

Art. 8. — Proba orală va consta din:

a) Recunoaşterea a diferite droguri şi cari vor fi cel puţin 3 de fiecare candidat. Drogurile date spre recunoaştere vor fi din cele uzuale prevăzute în P. R. IV.

b) Examinarea sumară asupra condiţiunilor cari trebuesc observate la conservarea drogurilor, asupra cunoştinţelor nomenclaturei sub-

stanțelor medicamentoase, cum și asupra cunoștinței regulamentului în ceiace privește vânzarea drogurilor și substanțelor toxice.

Pentru proba orală fiecare candidat va obține o notă medie dată de toți membrii comisiunei.

Art. 9. — Media celor 2 note, adică a notei dela proba scrisă și a notei dela proba orală, va forma media de clasificare a candidatului. Numai candidații cari au obținut media generală superioară sau egală notei 15, vor fi declarați reușiți.

Lista celor reușiți se va afișa și va fi înaintată Ministerului pentru cele legale.

Art. 10. — Candidații respinși la examenul pentru obținerea matricolei de droghist, se pot prezenta în altă sesiune; numai cei cari au fost respinși la 3 examene consecutive, pierd beneficiul stagiului de elevat și nu se mai pot prezenta la acest examen.

Art. 11. — Prezentul regulament abrogă regulamentele anterioare.

Regulamentul pentru vânzarea substanțelor medicamentoase brute (droghe) și a materiilor toxice din 9 ianuarie 1900

(D. R. No. 5 din 2 ianuarie 1900, M. O. No. 225 din 9 ianuarie 1900, mod. cu D. R. No. 2695 din 5 iunie 1900).

Art. 1. — Ținerea precum și vânzarea de substanțe medicamentoase brute de materii toxice și de produse ale fabricilor chimice, întrebuințate în medicină, în industrie, este învoită droghiștilor și fabricilor chimice, cu stricta păzire a îndatoririlor impuse prin acest regulament.

Art. 2. — Ținerea precum și vânzarea medicamentelor preparate din substanțe medicamentoase brute prin intervenirea artei farmaceutice, preparațiuni chimice și alte operațiuni ca: solvări, extracțiuni, amestecări, divizări, etc. este exclusiv rezervată farmaciștilor în oficinile farmaceutice autorizate. Numai în astfel de oficine este învoit farmaciștilor a efectua operațiuni de natura celor indicate mai sus, în scop de a prepara medicamente ce urmează a se pune în consumațiune publică.

Se permite însă droghiștilor ca să țină în drogherie și să vândă farmaciștilor și droghiștilor cu ridicata acele extracte cari se importă gata din străinătate. Vânzarea amănunțită de extracte nu li se permite.

Art. 3. — Droghiștii sunt în drept a vinde altor droghiști, farmaciștilor, medicilor și veterinarilor substanțe medicamentoase brute sau produse chimice.

Art. 4. — Substanțele medicamentoase brute, prevăzute în acest articol, cari, afară de întrebuințarea lor în medicină, mai au întrebuințare și în arte, agricultură sau industrii, se pot vinde de către droghiști și altor persoane, conformându-se pentru aceasta dispozițiunilor privitoare la comerciul cu otrăvuri, cuprinse în acest regulament. Aceste substanțe sunt:

Acid acetic, Acid arsenios, Acid azotic, Acid clorhidric, Acid cromic, Acid fenic crud, Acid fosforic, Acid oxalic, Acid sulfuric, Alcool absolut, Aldeidă formică, Amoniac, Amoniu carbonic, Amoniu cloridric, Anilină și sărurile ei, Argint și sărurile lui, Aur și sărurile lui, Balsam de copaivă, Balsam de Peru, Benzină, Brom și sărurile de brom, cu metalele a căror săruri sunt învoite de acest articol, Cadmiu sulfuric, Calciu fosforic, Creolină, Colori și vopsele toxice, Cupru sulfuric, Eter acetic, Eter etilic, Fer sesquiclorat, Fer sulfuric, Fosfor, Lemn de Quebracho, Magnesiu metalic, Mercuriu bisulfat alb, Miniu, Naftalină, Oleurile eterice, Pirogalol, Potasiu azotic, Potasiu bicarbonic, Potasiu bicromat, Potasiu carbonic, Potasiu clorat, Potasiu idroxid, Potasiu permanganic, Potasiu oxalic, Quilaia, Sal seignetti, Sodiu acetic, Sodiu boracic, Sodiu carbonic, Sodiu clorat, Sodiu idroxidat, Sodiu tiosulfat, Stibiu sulfuric negru, Sulfură de carbon, Zinc clorat, Zinc oxid crud, Zinc carbonat.

Toate aceste substanțe se vor putea debita de droghiști numai ca atare, fără a le putea pulveriza, solva amesteca sau diviza în scop de a servi ca medicamente.

Pentru substanțele medicamentoase noui, ce s'ar introduce și cari ar cădea în categoria acestui articol, învoirea pentru vânzarea lor de către droghiști se va da de ministerul de interne, în urma avizului comisiunei farmaceutice și al consiliului sanitar superior.

Art. 5. — Produsele chimice cari nu sunt întrebuințate ca medicamente, sunt libere a se vinde de către droghiști sau alte persoane autorizate, conformându-se pentru aceasta dispozițiunilor prevăzute de acest regulament pentru vânzarea de otrăvuri.

Art. 6. — Comerciul cu cosmetice, ca prafuri și paste de dinți parfumuri, apă de toaletă, săpunuri, pomezi etc., întrucât ele nu constituesc un medicament propriu zis și nu cuprind substanțe otrăvitoare sau de acelea a căror întrebuințare îndelungată poate vătăma sănătatea sunt libere a se vinde de droghiști sau alte persoane.

Substanțe date ca cosmetice, dar care în realitate constituesc un medicament și cari vor fi apreciate ca atare de ministerul de interne, prin comisiunea farmaceutică și consiliul sanitar superior precum și cosmeticile cari s'ar constata că conțin substanțe toxice, sau, prin întrebuințarea îndelungată, pot vătăma sănătatea, se vor opri de către ministerul de interne a se vinde de droghiști sau de alți comercianți, în urma avizului comisiunei farmaceutice și al consiliului sanitar superior.

Cosmeticile sau preparatele recunoscute ca medicamente se vor considera ca specialități far-

maceutice și, pentru vânzarea lor, proprietarul sau preparatorul se va conforma dispozițiunilor prevăzute în legea sanitară în acest scop.

Art. 7. — Sărurile extrase din apele minerale, precum și apele minerale naturale și artificiale autorizate, sunt libere a se vinde de către droghiști și alți comercianți.

Apele minerale naturale arsenicale toxice, ca apele de Roncengo, Levico și Guberquelle etc., nu se vor putea debita publicului de către droghiști; ele se vor vinde de către farmaciști, în baza unei ordonanțe medicale.

Vânzarea de culori și vopsele netoxice nu este de dreptul exclusiv al droghiștilor.

Art. 8. — Săpunurile medicinale, pansamente simple, bandajele și instrumentele chirurgicale se vor putea vinde publicului de către droghiști sau alți comercianți.

Art. 9. — (Mod. Decr. 8 Iunie 1900). Droghiștii nu vor putea vinde substanțele medicamentoase cu amănuntul, ci numai în cantitățile minimale mai jos indicate și nedivizate, adică cel puțin:

Balsam copaivae 500 grame, Cubebe 500 grame, Iodur de potasiu 150 gr., Iodur de sodiu 150 gr., Nitrat de argint 50 gr., Cantharide (gândăcei) 150 gr., Oleu de pește 2 kgr., Chinină și preparatele ei 50 gr., Magnesia sulfurică 1 kgr.

Importarea și ținerea preparatelor (specialităților) farmaceutice străine sau indigene este permisă droghiștilor.

Vânzarea lor cu amănuntul nu este permisă decât farmaciștilor și numai în baza unei ordonanțe medicale.

Specialitățile farmaceutice străine, autorizate a fi vândute de către farmaciști, fără ordonante medicale, după o listă ce se va publica de direcțiunea generală a serviciului sanitar, vor putea fi vândute și de către droghiști, cu râdicata, adică cel puțin jumătate de duzină.

Nici un farmacist sau droghist nu poate ține specialități farmaceutice sau medicamente compuse, străine, neautorizate de ministerul de interne.

Costul acestor preparate se va fixa de autor și va fi proporțional taxei române în vigoare cu un adaos de cel mult 50%.

Art. 10. — Pentru vânzarea substanțelor chimice specificate mai jos, cari au întrebuințarea în industria mică casnică, agricultură și meserii, se pot autoriza cetățenii români cari au drept a exercita un comerț pe seama lor.

Autorizațiunea se va da de către direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Pentru substanțele toxice, acești comercianți se vor conforma dispozițiunilor coprinse în acest regulament, pentru vânzarea de otrăvuri.

Substanțele chimice permise a se vinde de comercianți în condițiunile arătate mai sus, sunt următoarele:

Colori și vopsele de tot felul; Esență de oțet în condițiunile specificate de dispozițiile speciale ale ministerului de interne și într'o diluție de 1:16; Săpun verde; Sulfat de cupru; Sulfat de fer (calaican); Potasă (Kalium carb, crud.); Sodă (Natrium carb. crud); Alumen crud; Ossa sepiae; Pucioasă; Acid cloridric crud; Acid azotic crud; Acid sulfuric crud; Ferocianură de potasiu; Bicromat de potasiu. In comunele urbane reședințe de județ, comerțul cu substanțele arătate mai sus se va face într'un local separat de acela în care se face comerțul cu alimente și băuturi.

In comunele urbane nereședințe de județ sau în comunele rurale comercianții vor fi obligați a ține aceste substanțe în rafturi speciale și în depărtare de substanțele comestibile, având autorizarea consiliului de igienă local.

Art. 11. — Nici o drogherie nu va putea funcționa fără autorizarea prealabilă a direcțiunei generale a serviciului sanitar.

Fiecare drogherie trebuie să aibă un diriginte responsabil recunoscut de aceeași direcțiune; el trebuie să supravegheze în permanență comerțul cu drogue și nu va putea părăsi localitatea în care se află, fără permisiunea autorităților sanitare locale.

In caz de absență mai îndelungată, peste 10 zile, el trebuie să lase un înlocuitor recunoscut.

Art. 12. — Nimeni nu poate poseda sau dirige o drogherie, fără a avea matricola specială de droghist, liberată de direcțiunea generală a serviciului sanitar, pe baza unui examen, dela care se pot scuti persoanele care posedă diploma de farmacist și calitatea de cetățean român.

Proprietarul, arendatorul sau administratorul unei farmacii nu poate fi, în acelaș timp, proprietarul, arendatorul sau dirigintele unei drogherii.

Un droghist nu poate avea decât o singură drogherie.

Drogheriile nu pot avea filiale.

Art. 13. — Fiecare droghist este obligat a avea drogheria stabilită într'un local separat; fiecare vas, cutie, sticlă, pachet sau borcan trebue să poarte o etichetă corectă și citeață, care să arate conținutul lui.

Art. 14. — Substanțele toxice, cari nu se găsesc împachetate în lăzi sau butoaie țintuite și cari nu sunt destinate pentru comerțul cu amănuntul, conform dispozițiunilor acestui regulament vor fi ținute într'un dulap închis cu cheia și în vase bine închise. Aceste vase vor purta signaturile citețe.

Pe lângă numele substanței, aceste etichete vor purta imprimat cuvântul „Otravă" pe câmp roșu.

Asemenea pe ușile dulapului, se vor pune etichete cu cuvântul „Otravă".

Art. 15. — Substanțele toxice se vor vinde cu balanța, măsuri și ustensili deosebite, pe cari va fi imprimat cuvântul „Otravă".

Ele trebuesc ținute în stare de curățenie perfectă și nu vor putea fi întrebuințate la dispensarea substanțelor inofensive.

In fiecare borcan sau cutie cu substanțe toxice, se va găsi o lingură sau o spatulă, care va servi la scoaterea acelei substanțe.

Lichidele de natură toxică se vor conserva în sticle bine închise.

Art. 16. — Otrăvurile nu se vor putea vinde

decât de dirigintele drogheriei sau de o persoană a sa de încredere, responsabilă.

Vânzarea lor se va face în vase sau pachete bine închise, impermeabile. Acestea vor purta totdeauna o etichetă, care pe lângă firma drogheriei şi numele substanţei, va purta şi cuvântul de „Otravă". Punerea otrăvurilor în vase a căror formă este consacrată pentru prepararea şi conservarea de substanţe alimentare, este oprită.

Art. 17. — Droghiştii sau fabricanţii de produse chimice nu pot vinde substanţe otrăvitoare decât la alţi droghişti, farmacişti, medici veterinari, institute ştiinţifice, agricultori, fabricanţi sau meseriaşi, cari în exerciţiul profesiunei lor, întrebuinţează asemenea substanţe.

In caz când aceste persoane nu le vor fi bine cunoscute, droghiştii vor fi ţinuţi să pretindă dela ele un permis din partea autorităţii administrative sau sanitare, în care se va specifica profesiunea precum şi substanţele ce ele întrebuinţează.

Aceste permisiuni se vor elibera de autorităţile arătate, mai sus, pe timp determinat.

Art. 18. — Pentru substanţele otrăvitoare, droghistul este dator a ţine un osebit registru, şnuruit şi legalizat de către autoritatea sanitară locală. In acest registru se vor înscrie contităţile substanţelor toxice, cumpărate şi vândute, arătându-se când şi cui s'a vândut, adeverind cumpărătorul prin subscriere în registru, semnând singur, sau neştiind carte, va înscrie numai numărul permisului.

Asemenea ei sunt obligaţi a ţine un registru special pentru substanţele pe care droghiştii sunt în drept a le vinde altor droghişti sau farmacişti.

Art. 19. — Persoanele îndreptăţite a cumpăra sau ţine substanţe otrăvitoare pentru uzul artei sau profesiunei lor, sunt datoare a conserva aceste substanţe în dulapuri închise, a priveghea ca ele să nu se poată înstrăina, a iniţia ajutoarele sau elevii lor asupra naturei substanţei, precum şi a accidentelor ce se pot ivi prin ingerare sau manipulare greşită cu acele substanţe.

Art. 20. — Este oprit a se vinde sau încredinţa otrăvuri minorilor.

Art. 21. — Pentru păstrarea şi debitarea substanţelor inflamabile, se vor avea în vedere următoarele :

1. Localul. Toate substanţele inflamabile se vor păstra în un local cu temperatura joasă, în pivniţă, sub-sol sau local special izolat de locuinţe; aceste localuri vor fi bine boltite, pentru ca, în caz de accident, să poată protege clădirea de asupra, având şi o ventilaţie suficientă pentru degajarea gazelor inflamabile.

Pragul acestui local va fi de piatră şi ridicat pentru ca lichidile inflamabile să nu se poată scurge în afară. Uşa va fi de fer şi obloanele asemenea de fer.

Partea localului în care sunt depozitate substanţele inflamabile, să fie cât se poate mai îndepărtată de celelalte substanţe şi dacă e posibil separată prin zid.

2. Vasele vor fi proprii pentru substanţele cari le conservă, vor fi solide şi bine închise.

Aceste vase nu se vor ţine niciodată complect pline, rămânând loc suficient pentru dilatarea lichidului.

Substanţele inflamabile se vor aduce în drogherii în vase proprii de a fi conservate, fără a fi nevoie de vre-o transvasare iar pentru vânzarea în detaliu, transvasarea se va face prin ajutorul unei pâlnii şi ferit de orice flacără. In apropierea localului de transvasare şi conservare se vor ţine materiale proprii pentru stingere, precum nisip, pământ sau cenuşă.

3. La vânzarea acestor substanţe se vor aplica pe vase signaturi cu litere negre, pe câmp roşu, cu inscripţia „inflamabil" şi numele substanţei, atrăgând atenţiunea publicului asupra pericolului cu care sunt expuşi manipulând cu aceste substanţe.

Manipulaţia şi vânzarea acestor substanţe nu este permisă de cât în timpul zilei.

In localul de conservare manipularea se va face la lumina zilei, iar când aceasta nu e posibil, în oraşele mari unde este introdusă lumina electrică sau se poate avea uşor, se va ilumina cu lumină electrică incandescentă. In cazul când unul din aceste moduri de lumină nu se poate introduce se va face uz de lampa de siguranţă Dawy, care trebue ţinută totdeauna in stare bună de funcţionare.

In caz când o substanţă inflamabilă uşor volatilă s'ar răspândi prin un accident oarecare în localul de conservare, nici o manipulare nu se va face în local, chiar cu lampa de siguranţă, înainte ca acel local să fie complect ventilat şi degajat de vaporii inflamabili ce s'au răspândit.

4. Droghiştii nu vor putea ţine în prăvălie pentru vânzare decât cantităţile necesare zilnic, cari cantităţi nu vor putea trece peste:

5 litri benzină; — 3 litri eter

şi cantităţi egale din substanţe cu acelaş grad de inflamabilitate, iar în subsolurile boltite, maximum 50 litri.

Art. 22. — Fiecare droghist sau fabricant de produse chimice este responsabil pentru executarea acestui regulament de către personalul său şi pentru orice abatere dela prescripţiunile lui, însuşi droghistul sau fabricantul este responsabil şi supus la penalităţile prescrise de acest regulament.

Art. 23. — Pentru obţinerea matricului de droghist se cere candidatului să îndeplinească condiţiunile următoare:

a) Să fie român sau naturalizat; să nu fi fost condamnat pentru fapte infamante şi să fi satisfăcut legea de recrutare;

b) Să aibă o practică de cel puţin doi ani intr'o drogherie şi să posedă certificat de absolvire a 4 clase liceale sau comerciale;

c) Să depună un examen la direcţiunea generală a serviciului sanitar, înaintea unei comisiuni compusă din 3 membrii ai comisiunei farmaceutice.

Examenul va consta din două probe: una scrisă și alta orală.

1. Proba scrisă va consta din descrierea unei drogue sau substanțe chimice, cu privire la proveniență, proprietăți, calități, formele sub care se găsește în comerț, modul de a se face comerț cu ea, falșificări, precum și oarecari caractere elementare științifice.

II. Proba orală va consta din:

1. Recunoașterea practică a drogurilor;

2. Cunoștința condițiunilor cari trebuesc observate la conservarea diferitelor droguri;

3. Cunoștința nomenclaturei substanțelor medicamentoase;

4. Cunoștința regulamentului în ceeace privește vânzarea droguelor și substanțelor toxice.

Odată cu cererea de examen candidatul va depune suma de lei 140 care se va distribui membrilor comisiunei.

Art. 24. — Nu se va mai elibera matricole de droghist de clasa II-a.

Art. 25. — Drogheriile se vor revizui cel puțin de două ori pe an, de către comisiunile sau persoanele în drept a revizui farmaciile.

In protocoalele de revizie se va răspunde la cestiunile prevăzute în formularul de revizie, care se va da de Ministerul de Interne.

Afară de aceste revizii, autoritățile sanitare locale precum și membrii comisiunei farmaceutice și membrul farmacist din consiliul de higienă, însoțit de agenții administrativi, vor putea vizita inopinat drogheriile pentru a se convinge de stricta aplicare și păzire a acestui regulament și a încheia proces-verbal despre cele găsite.

Art. 26. — Abaterile dela acest regulament se vor pedepsi în conformitate cu art. 175 din legea sanitară, ținându-se seamă de gravitatea lor, cu:

1) Observațiuni; 2) Cu închiderea drogheriei pe un timp determinat sau definitiv; 3) Cu retragerea matricolei.

Aceste pedepse se vor pronunța de Ministerul de Interne, în urma avizului conform, dat de comisiunea farmaceutică și consiliul sanitar superior.

Farmaciștii cari vor contraveni dispozițiunilor cuprinse în art. 2 din acest regulament, se vor pedepsi cu suspendarea din funcțiunea lor și cu ridicarea dreptului de a profesa pe timp mărginit, arta farmaceutică.

Art. 27. — Dacă după trecerea de trei luni dela încetarea din viață a droghistului, moștenitorii nu vor administra drogheria prin alt droghist recunoscut și înmatriculat, se va retrage concesiunea și se va închide drogheria.

Art. 28. — Dispozițiile prezentului regulament se vor pune în aplicare după două luni dela publicarea lui.

Regulamentul drogueriilor și vânzărei substanțelor medicamentoase brute

(M. O. No. 48 din 4 iunie 1866, mod. M. O. No. 172 din 31 oct. 1893, M. O. No. 225 din 5 iunie 1900, M. O. No. 19 din 23 aprilie 1921).

CAPITOLUL I

Autorizarea comerțului cu substanțe medicamentoase brute, materii toxice și produse ale fabricelor chimice.

Art. 1. — In baza art. 139 din legea sanitară, ținerea precum și vânzarea substanțelor medicamentoase brute, materiilor toxice și produselor fabricelor chimice indigene și străine cu întrebuințare în medicină, industrie, etc., nu este permisă decât în condițiunile și cu stricta păzire a obligațiunilor impuse prin acest regulament și numai după ce s'a obținut autorizarea direcțiunii generale a serviciului sanitar.

Această autorizare se dă oficinelor farmaceutice, drogueriilor, fabricelor chimice și firmelor înregistrate, după normele specificate în articolele următoare pentru fiecare categorie în parte.

Art. 2. — In oficinele farmaceutice autorizate se pot ține și vinde medicamente preparate din substanțe medicamentoase brute, prin intervenirea artei farmaceutice, preparațiuni chimice și alte operațiuni ca: soluțiuni, extracțiuni, amestecări, divizări, etc., putându-se efectua operațiuni de natura celor indicate mai sus, în scop de a se executa ordonanțe medicale și de a prepara medicamente simple sau compuse, ce urmează a se pune în consumațiune publică.

Tot în oficinele farmaceutice autorizate se pot vinde medicamente și drogue cu amănuntul, precum și specialități farmaceutice străine sau indigene admise conform articolelor corespunzătoare.

Art. 3. — Drogueriile autorizate pot ține și vinde oficinele farmaceutice, altor droguerii autorizate, fabricelor chimice, medicilor, veterinarilor și dentiștilor autorizați, unde nu se află farmacii, substanțe medicamentoase brute, materii toxice, produsele fabricelor chimice indigene și străine cu întrebuințare în medicină, industrie, etc.; precum și extractele ce sunt admise a fi importate gata din străinătate și numai cu ridicata, după normele prevăzute în acest regulament.

Este cu desăvârșire oprit a libera medicamente după rețete, a face manipulațiuni farmaceutice ca: preparări de elixire medicale, siropuri, tincturi, unguente, a împărți medicamente în prafuri, a face infuziuni, decocturi, soluțiuni, hapuri, boluri, supozitori, specialități, sau orice alt preparat farmaceutic, etc.

Art. 4. — Fabricele chimice vor putea vinde produsele lor ce au întrebuințare în medicină, tot cu ridicata și numai oficinelor farmaceutice, drogueriilor, altor fabrici chimice precum și medicilor, veterinarilor și dentiștilor autorizați în comunele unde nu se află farmacii.

Autorizarea de funcționare a acestor fabrici, precum și celor de pansamente se dă de direcția generală a serviciului sanitar, după avizul comisiunei chimico-farmaceutică, care va prescrie regulele de fabricare și funcționare, indicând în acelaș timp și punerea în comerț a produselor.

Art. 5. — Firme înregistrate (societăți, asociații, casele comerciale, procuriștii, etc.), care reprezintă interesele clienților lor din străinătate sau din țară, au dreptul numai a interveni pentru a obține vânzarea în țară a preparatelor farmaceutice, conform regulamentului de față.

Odată obținută această autorizare, ei nu pot desface produsele, nici a avea depozite decât dacă vor fi autorizați de direcțiunea generală sanitară special pentru aceasta și în condițiunile următoare:

a) Nu le este permis a depozita sau a vinde droguiștilor și farmaciștilor decât specialitățile caselor pe care le reprezintă și care specialități au fost autorizate;

b) Nu li se poate admite ținerea și desfacerea specialităților, dacă nu va avea ca diriginte responsabil un droguist sau farmacist recunoscut de direcțiune.

Comisionarii, reprezentanții de fabrici etc., pot însă avea cantități mici provenind numai din fabricele ce ei reprezintă, păstrându-se ca mostre, nici de cum pentru vânzare

Depozitele mari găsite la ei de substanțe medicamentoase brute ori de specialități farmaceutice chiar autorizate la vânzare, se vor confisca în folosul spitalelor, fără nici un fel de despăgubire.

Art. 6. — Se mai poate acorda, ca în depozitele pentru desfacerea preparatelor, admise conform articolului precedent, să se facă operațiuni de divizare.

In acest caz, direcțiunea generală sanitară cu avizul comisiunii chimico-farmaceutice, va prescrie pentru fiecare autorizație în parte, modul de divizare, ambalajul și condițiunile în cari se vor desface preparatele divizate.

Art. 7. — Fabricanții, cultivatorii, recoltatorii, nu pot pune în comerț decât cu ridicata, substanțe de orice natură și de orice proveniență animală, vegetală ori minerală, simple sau combinate prin manipulațiuni de fabrică sau prin preparațiuni extemporane, dar ele sunt destinate de a fi întrebuințate în scopuri terapetice.

Acestor persoane nu le este îngăduit, nici măcar de a avea în stabilimentele lor instalațiuni ori dispozitive, cari ar lăsa să se bănuiască practicarea comerțului în detaliu cu aceste substante.

CAPITOLUL II

Obținerea matricolei de droguist sau diriginte de depozit.

Art. 8. — Nimeni nu poate poseda sau dirija o droguerie sau un depozit, fără a avea matricolă specială de droguist, liberată de direcțiunea generală a serviciului sanitar după normele prevăzute mai jos.

Pentru maricola de droguist sau diriginte de depozit se cere un examen, dela care sunt scutiți licențiații sau doctorii în farmacie, cari posed calitatea de cetățean român.

Proprietarul, arendatorul sau administratorul unei farmacii nu poate fi în acelaș timp proproprietarul, arendatorul sau dirigintele unei droguerii sau depozit.

Un droguist nu poate avea decât o singură droguerie.

Art. 9. — Pentru obținerea matricolei de droguist sau conducător de depozit se cere candidatului să îndeplinească condițiunile următoare:

a) Să fie român sau naturalizat și să posede un certificat de bună purtare liberat de autoritatea unde a domiciliat 5 ani de zile în urmă;

b) Să posede diploma de absolvire a liceului complect sau a unei școale superioare de comerț, precum și o practică de cel puțin 2 ani într'o droguerie sau depozit.

Se exceptează actualii practicanți, cari la punerea în aplicare a acestui regulament, sunt deja înscriși în protocoalele și revizia drogueriilor, pe ziua de 1 Ianuarie 1921;

c) Să depună un examen la direcțiunea generală a serviciului sanitar înaintea unei comisiuni compuse din 3 membri ai comisiunii farmaceutice.

Candidații cari au studii superioare tehnice, pot fi admiși la examen de droguist, numai în urma unui stagiu de cel puțin 6 luni, făcut efectiv într'o droguerie sau depozit autorizat.

Art. 10. — Examenul va consta din două probe: una scrisă și alta orală.

1. Proba scrisă va consta din descrierea unei drogue sau substanțe chimice, cu privire la proveniență, proprietăți, calități, formele sub cari se găsește în comerț, modul de a se face comerț cu ea, falsificări, precum și oarecari caractere elementare științifice.

2. Proba orală va consta din:

Recunoașterea practică a drogurilor sau preparatelor.

Cunoștința condițiunilor cari trebuesc observate la conservarea diferitelor drogue.

Cunoștința nomenclaturii substanțelor medicamentoase.

Cunoștința regulamentului în ceeace privește vânzarea droguelor și substanțelor toxice.

Pentru candidații de diriginte de depozit se mai cere și cunoștințe speciale ale produselor farmaceutice din care se compune depozitul.

Odată cu cererea de examen va depune suma de lei 600 care se va distribui membrilor comisiunii.

CAPITOLUL III.

Concesiunea drogueriilor, depozitelor și stingerea lor.

Art. 11. — Nici o droguerie sau depozit nu va putea funcționa fără prealabila autorizare dată de direcțiunea generală a serviciului sanitar.

Fiecare droguerie sau depozit trebuie să aibă un diriginte responsabil recunoscut de acelaş direcţiune, el trebuie să supravegheze în permanenţă comerţul cu drogue, neputând părăsi localitatea în care se află fără permisiunea autorităţilor sanitare locale.

In caz de absenţă mai îndelungată peste 10 zile el trebuie să lase un înlocuitor recunoscut.

Responsabilitatea faţă de legile şi regulamentele sanitare o are numai proprietarul, sau dirigintele recunoscut, care este răspunzător cu tot fondul comercial, indiferent de combinaţiunile comerciale ce le-ar face şi fără nici o pretenţie din partea celor cari comanditează.

Semnătura comercială pentru import şi export de medicamente (drogue) etc., precum şi a operaţiunilor comerciale pentru desfacerea mărfurilor, o va avea exclusiv numai proprietarii droguişti, farmacişti şi diriginţi autorizaţi.

Deasemenea sunt responsabili şi pentru orice abatere a personalului său.

Art. 12. — Drogueriile nu pot avea filiale, nici laboratoare de preparate chimice şi galenice.

Pentru a poseda, sau dirigea o droguerie, sau un depozit, pe lângă matricola specială de droguist, sau diriginte de depozit, în conformitate cu acest regulament, trebuie să posedă calitatea de cetăţean român, legea recrutării satisfăcute şi un certificat de bună purtare eliberat de autoritatea unde a domiciliat 5 ani de zile în urmă, de care nu pot fi scutiţi sub nici un motiv.

Art. 13. — Drogueriile se dau pentru anumite persoane şi pentru anumit loc, ţinându-se seamă de numărul locuitorilor aproximativ 20.000 pentru o droguerie.

Direcţiunea generală a serviciului sanitar va ţine un registru in care se va specifica numărul populaţiunii şi drogueriilor dintr'o localitate, care se va revizui după împrejurări, publicându-se din an în an locurile vacante prin „Monitorul Oficial".

Distanţa dela o droguerie la alta trebuie să fie de cel puţin 500 metri.

Cei ce şi-au înstrăinat, sub orice formă oficinele autorizate, nu pot cere o nouă concesiune.

Art. 14. — Drogueria sau depozitul autorizat nu poate fi deschis pentru începerea comerţului, decât dacă este instalat într'un local separat, având instalaţiune completă; fiecare vas, cutie, sticlă, pachet sau borcan trebuind să poarte o etichetă corectă şi citeaţă prin care să arate conţinutul lor.

Constatarea şi autorizarea de deschidere se va face în urma raportului de anchetă a medicului oraşului respectiv, fiind însoţit de farmacistul membru al consiliului de higienă sau farmacistul delegat al direcţiunii generale a serviciului sanitar.

Art. 15. — Reclamele exagerate sau compromiţătoare sunt interzise, direcţiunea generală sanitară cu avizul comisiunii farmaceutice, putând interzice şi confisca astfel de reclame, iar contravenienţii vor fi pedepsiţi conform articolului relativ la pedepse.

Nici o droguerie nu va avea dreptul de a se intitula şi a-şi pune firmă de droguerie medicinală.

De asemenea farmaciştii diriginţi sau proprietari de droguerii sau depozite autorizate, nu au dreptul a pune cuvântul de farmacist pe firmă, spre a nu se face confuziuni.

Art. 16. — Drogueriile sau depozitele se vor revizui cel puţin de două ori pe an, de către comisiunile sau persoanele în drept a revizui farmaciile.

In protocoalele de revizie se va răspunde la chestiunile prevăzute în formularul de revizie, care se va da de ministerul de interne (direcţia sanitară).

Afară de aceste revizii, autorităţile sanitare locale, precum şi membrii comisiunii farmaceutice şi membrul farmacist din consiliul de higienă, însoţit de agenţii administrativi, vor putea vizita inopinat drogueriile şi depozitele, pentru a se convinge de stricta aplicare şi păzire a acestui regulament şi a încheia proces-verbal despre cele găsite.

Art. 17. — Ca personal în droguerie nu este permis a se avea decât persoane ce au vârsta de cel puţin 15 ani împliniţi şi absolvenţi a cel puţin 4 clase primare.

Se exceptează personalul pur administrativ şi de contabilitate.

Art. 18. — Drogueriile, fabricele chimice şi firmele înregistrate şi autorizate după normele acestui regulament, vor avea în totdeauna la dispoziţie pe lângă facturile originale şi preţul curent al mărfurilor, care nu va fi mai mare de 30 la sută peste preţul original al facturii.

Art. 19. — Concesiunile acordate pentru droguerii sau depozite, etc., se vor stinge:

1. In caz când drogueria sau depozitul nu va începe funcţionarea timp de 9 luni dela darea autorizării;

2. In caz când concesionarul va fi osândit pentru fapte infamante;

3. In caz de disolvare a asociaţiunii comerciale de orice natură ar fi;

4. In caz de faliment fraudulos;

5. In caz când proprietarul, administratorul sau dirigintele unei droguerii sau depozit a devenit proprietarul, administratorul sau dirigintele unui alt depozit.

Art. 20. — In caz de moartea droguistului, farmacistului sau şefului de depozit autorizat, cari în acelaş timp a fost şi proprietarul fondului comercial, moştenitorii sunt datori ca în termen de 30 zile, să ceară direcţiunii generale sanitare numirea unui administrator care îndeplineşte condiţiunile cerute de acest regulament, până la lichidarea fondului comercial, care nu poate trece de 5 ani.

In caz de moarte a droghistului, farmacistului sau şefului său de depozit autorizat, care nu era şi proprietarul fondului comercial, este obligat ca în termen de 30 zile să ceară direcţiunii

generale sanitare numirea unei alte persoane, în conformitate cu dispozițiunile acestui regulament.

După trecerea acestui termen și în caz de neconformare, se va retrage autorizația de funcționare, închizându-se oficina fără nici o altă pretențiune.

CAP. IV

Medicamente compuse străine și indigene (specialități).

Art. 21. — Medicamentele compuse și specialități farmaceutice străine se pot vinde în țară, cu prealabila autorizație a ministerului de interne, dată pe baza avizului comisiunii chimico-farmaceutică, al consiliului sanitar superior și în urma unei analize pentru care va plăti 1000 lei, revenind 200 lei chimistului care a făcut analiza și 800 lei vărsați cu chitanță la administrația financiară în folosul și pe numele Casei sănătății publice rurale, după ordinul direcțiunii generale sanitare.

Specialitățile fabricate în țară vor plăti pentru analiză 500 lei, din care 100 lei chimistului care a făcut analiza și 400 lei vărsați cu chitanță la administrația financiară în folosul și pe numele Casei sănătății publice rurale.

Direcțiunea generală sanitară cu avizul comisiunii chimico-farmaceutică și consiliul sanitar superior poate retrage autorizația dată medicamentelor cari ulterior nu ar mai corespunde modelului depus.

Modelele de medicamente compuse străine și de specialități farmaceutice străine, aprobate de consiliul sanitar superior, se vor depune la biurourile vamale, spre a servi de control la importul lor în țară; la fiecare import de asemenea medicamente se va prezenta la biroul vamal o dovadă că medicamentul provine dela fabrica ce a obținut autorizația.

Direcțiunea sanitară, cu avizul comisiunii chimico-farmaceutică și consiliul superior sanitar poate respinge introducerea și vânzarea specialităților, cari se fabrică și în țară sau cari constitue o simplă combinare de materii prime, ce se pot efectua cu ușurință la fiecare oficină farmaceutică.

Art. 22. — Odată cu autorizarea dată pentru importul și vinderea în țară a preparatelor farmaceutice indigene și străine, direcțiunea generală sanitară prin comisiunea chimico-farmaceutică va fixa și prețul de vânzare al acelor produse care nu va fi mai mult decât cu 30 la sută față cu prețul din țara de origină.

Pe lângă cererea de autorizare se va atașa și actele procuriștilor, caselor de import, etc., doveditoare că sunt reprezentanți legali ai fabricantului în țară și dovada autentică, cum că preparatul sau specialitatea este autorizată a se vinde în țara de origină.

CAP. V

Importul substanțelor cu întrebuințare terapeutică (specialități).

Art. 23. — In caz de bănuială că substanțele simple sau compuse cu întrebuințare terapeutică sub orice denumire și pe orice adresă ar sosi, nu corespunde farmacopeei sau substanțelor declarate din punct de vedere technic, marfa se va trimite la unul din laboratoriile Statului spre a se face analiza completă.

Art. 24. — Numai farmaciștii, droguiștii, diriginții de depozite concesionate în conformitate cu acest regulament, ori cu legile anterioare, au dreptul de a importa substanțe cu întrebuințare terapeutică.

Persoanele particulare cari ar voi să importe o substanță medicamentoasă pentru uz propriu, pot fi autorizate de a importa de către direcțiunea generală sanitară într'un ordin special îndreptat către oficiul vamal respectiv. Laboratoriile de cercetări științifice oifciale sunt libere să importe substanțe necesare cerectărilor lor.

Art. 25. — Șefii de vamă sunt datori a încunoștiința direcțiunea generală sanitară despre orice încercări de import de substanțe cu întrebuințare terapeutică, făcută de persoane altele decât cele prevăzute în acest regulament. Se face pasibil de amendă, variind dela 200 până la 1000 lei și eventual cu pierderea postului, șeful de vamă care ar frânge dispoziția de mai sus.

Pedeapsa se aplică de ministerul de finanțe, după ancheta mixtă făcută de un ispector vamal și un inspector sanitar.

Direcțiunea generală sanitară, încunoștiințată despre sosirea la un punct vamal, a vreunui transport de substanțe medicamentoase făcut de o persoană neautorizată sau pe contul ei, va ordona șefului de vamă confiscarea acelei substanțe și a o trimite la unul din depozitele direcțiunii sanitare pentru a fi întrebuințată la spitalele Statului fără nici o despăgubire pentru importator.

Va putea face în prealabil o expertiză printr'un membru al comisiunii chimico-farmaceutică asupra mărfurilor primite în vamă.

CAP. VI

Comerțul cu articolele chimice.

Art. 26. — Comerțul cu articolele chimice se reglementează în modul următor :

Se formează 5 tabele de articolele chimice care urmează a se ține și a se debita prin oficine în următoarele condițiuni :

Tabela (A) cuprinde substanțe cari se folosesc exclusiv pentru scopuri terapeutice și care se pot ține și vinde publicului numai prin posesorii de farmacii și prin personalul lor.

Tabela (B) conține substanțele medicamentoase cari nu pot fi vândute de droguerii și depozite decât numai în cantitățile minimale indicate la fiecare în parte și nedivizate.

Tabela (C) cuprinde substanțele chimice cari au întrebuințare și în industria mică casnică, în

agricultură şi meserii, etc., şi cari se pot vinde şi prin comercianţi, după ce vor obţine şi autorizarea direcţiunii generale sanitare, conformându-se dispoziţiunilor cuprinse în regulament pentru vânzarea de otrăvuri.

Tabela (D) conţine acele substanţe folosite şi ca medicamente, putându-se întrebuinţa şi pentru alte scopuri şi pe care le pot vinde drogueriile şi depozitele în cantităţi indicate în tabelă şi chiar în cantităţi mai mari decât cele indicate, nu însă divizate în părţi mai mici decât cantitatea indicată.

Tabela (E) conţine substanţe toxice cari le pot ţine acei ce sunt în posesiunea unei autorizaţiuni speciale liberată de direcţiunea generală a serviciului sanitar, conformându-se dispoziţiunilor regulamentului pentru vânzarea de otrăvuri.

Art. 27. — Direcţiunea generală sanitară, după trebuinţă şi împrejurări, va putea adăuga şi şterge din substanţele indicate în această tabelă.

Medicamente noui introduse în terapeutică cad sub categoria substanţelor din tabela (A).

CAPITOLUL VII

Vânzarea substanţelor otrăvitoare.

Art. 28. — Droguiştii sau fabricanţii de produse chimice şi diriginţii de depozite nu pot vinde substanţe otrăvitoare decât la alţi droguişti, farmacişti, medici veterinari, institute ştiinţifice, agricultori, fabricanţi sau meseriaşi, cari în exerciţiul profesiunii lor, întrebuinţează asemenea substanţe.

In caz când aceste persoane nu le vor fi bine cunoscute, sunt obligaţi a pretinde dela ele, un permis din partea autorităţii administrative sau sanitare, în care se va specifica profesiunea precum şi substanţele ce le întrebuinţează în executarea meserii lor.

Aceste permisiuni se vor elibera de autorităţile arătate mai sus pe timp determinat.

Art. 29. — Pentru substanţe otrăvitoare se va ţine un osebit registru şnuruit şi legalizat de către autoritatea sanitară locală. In acest registru se vor înscrie cantităţile substanţelor toxice, cumpărate şi vândute, arătându-se cum şi când s'a vândut, adeverind cumpărătorului prin subscriere în registru, semnând singur, sau neştiind carte, va înscrie numai numărul permisului.

Asemenea sunt obligaţi a ţine un registru special pentru substanţele pe care sunt în drept a le vinde altor droguişti sau farmacişti.

Este cu desăvârşire oprit a se vinde sau încredinţa otrăvuri minorilor.

Art. 30. — Substanţele toxice, cari nu se găsesc împachetate în lăzi sau butoaie ţintuite şi cari nu sunt destinate pentru comerţul cu amănuntul, conform dispoziţiunilor acestui regulament, vor fi ţinute într'un dulap închis cu cheie şi în vase bine închise. Aceste vase vor purta etichete citeţe.

Pe lângă numele substanţei, aceste etichete vor purta imprimat cuvântul „Otravă" pe câmp roşu.

Asemenea pe uşile dulapului, se vor pune etichete cu cuvântul „Otravă".

Cheile vor fi ţinute de persoană responsabilă.

Art. 31. — Substanţele toxice se vor vinde cu balanţa, măsuri şi ustensile ţinute în stare de curăţenie perfectă şi nu vor putea fi întrebuinţate la dispensarea substanţelor inofensive.

In fiecare borcan sau cutie cu substanţe toxice, se va găsi o lingură sau o spatulă care va servi la scoaterea acestei substanţe.

Lichidele de natură toxică se vor putea conserva în sticle bine închise.

Art. 32. — Otrăvurile nu se vor putea vinde decât de dirigintele drogueriei sau acei cari sunt autorizaţi a face comerţ cu asemenea substanţe.

Vânzarea lor se va face în vase sau pachete bine închise impermeabile.

Acestea vor purta totdeauna o etichetă care pe lângă firma oficinei şi numele substanţei, va purta şi cuvântul de „Otravă". Punerea otrăvurilor în vase, a căror formă este consacrată pentru prepararea şi conservarea de substanţe alimentare, este oprită.

Art. 33. — Persoanele îndreptăţite a cumpăra sau a ţine substanţe otrăvitoare pentru uzul artei sau profesiunii lor, sunt datoare a conserva aceste substanţe în dulapuri închise, a priveghea ca ele să nu se poată înstrăina, a iniţia ajutoarele sau elevii asupra naturii substanţei precum şi a accidentelor ce se pot ivi prin ingerare sau manipulare greşită cu acele substanţe.

CAPITOLUL VIII

Comerţul cu cosmetice, săruri, ape minerale, culorilor, săpunurilor, etc.

Art. 34. — Comerţul cu cosmetice, ca prafuri şi paste de dinţi, parfumuri, apă de toaletă, săpunuri, pomezi, etc., întrucât ele nu constituesc un medicament propriu zis şi nu cuprind substanţe otrăvitoare sau din acele a căror întrebuinţare îndelungată poate vătăma sănătatea, sunt libere a se vinde de orice persoană în comerţ.

Substanţele date drept cosmetice, dar cari în realitate constituesc un medicament şi cari vor fi apreciate ca atare de ministerul de interne prin comisiunea chimico-farmaceutică şi consiliul sanitar superior, precum şi cosmeticele care s'ar constata că conţin substanţe toxice sau prin întrebuinţare îndelungată pot vătăma sănătatea, se vor opri de către ministerul de Interne a se vinde de droguişti, conducători de depozite, etc., putându-se debita numai de farmacişti în oficinele lor autorizate.

Cosmeticele sau preparatele recunoscute ca medicamente, se vor considera ca specialităţi farmaceutice şi pentru vânzarea lor, proprietarul sau procuratorul se va conforma dispoziţiunilor prevăzute în acest scop.

Art. 35. — Sărurile extrase din apele minerale, precum şi apele minerale naturale şi artificiale autorizate, sunt libere a se vinde de către orice persoană care face comerţ.

Apele minerale naturale arsenicale toxice, sau apele de Roncegno, Levico şi Guberquelle, etc.,

nu se vor putea debita publicului decât de către farmaciştii în oficinele lor, în baza unei ordonanţe medicale.

Art. 36. — Vânzarea de culori şi vopsele netoxice se poate face de orice persoană, aceasta nefiind un drept exclusiv al droguiştilor sau depozitelor autorizate.

Art. 37. — Săpunurile medicinale, pansamente simple, bandajele şi instrumentele chirurgicale, se vor putea vinde publicului de către droguişti sau alţi comercianţi în orice cantitate.

CAPITOLUL IX.

Păstrarea şi debitarea substanţelor inflamabile

Art. 38. — Pentru păstrarea şi debitarea substanţelor inflamabile, se vor avea în vedere următoarele:

1. Localul. Toate substanţele inflamabile se vor păstra într'un local cu temperatură joasă, in pivniţă, subsol sau local special izolat de locuinţe; aceste localuri vor fi bine boltite, pentru ca în caz de accident, să poată proteja clădirea deasupra, având şi o ventilaţie suficientă pentru degajarea gazelor inflamabile.

Pragul acestui local va fi de piatră şi ridicat, pentru ca lichidele inflamabile să nu se poată scurge în afară, uşa va fi de fier şi obloanele asemenea de fier.

Partea localului în cari sunt depozitele substanţelor inflamabile, să fie cât se poate mai îndepărtată de celelalte substanţe şi dacă e posibil separată prin zid.

2. Vasele speciale pentru substanţele cari le conservă, vor fi solide şi bine închise.

Aceste vase nu se vor ţine niciodată complect pline, rămânând loc suficient pentru dilatarea lichidului.

Substanţele inflamabile se vor aduce in droguerii în vase speciale de a fi conservate, fără a fi nevoie de vreo transvasare iar pentru vânzarea în detaliu, transvasarea se va face prin ajutorul unei pâlnii şi ferit de orice flacără. In apropierea localului de transvasare şi conservare se vor ţine materiale proprii pentru stingere, precum nisip, pământ sau cenuşe.

3. La vânzarea acestor substanţe se vor aplica pe vase etichete cu litere negre pe câmp roşu, cu inscripţia „inflamabil" şi numele substanţei, atrăgând atenţiunea publicului asupra pericolului la care sunt expuşi manipulând cu aceste substanţe.

Manipulaţia şi vânzarea acestor substanţe nu este permisă decât în timpul zilei.

In localul de conservare, manipularea se va face la lumina zilei, iar când aceasta nu este posibil, se poate face şi noaptea la lumină electrică în oraşele mari unde este introdusă lumina electrică. In cazul când unul din aceste moduri de lumină nu se poate introduce, se va face uz de lampă de siguranţă Dawy, care trebuie ţinută întotdeauna în bună stare de funcţionare.

In caz când o substanţă inflamabilă uşor volatilă s'ar răspândi printr'un accident oarecare în localul de conservare, nici o manipulare nu se va face în local, chiar cu lampa de siguranţă, înainte ca acest local să fie complect ventilat şi degajat de vaporii inflamabili ce s'au răspândit.

4. Droguiştii nu vor putea ţine în prăvălie pentru vânzare decât cantităţile necesare zilnic.

Art. 39. — Contravenienţii la dispoziţiunile acestui regulament se vor pedepsi conform normelor articolului 65 din legea sanitară modificată în 1921, ţinându-se seamă de gravitatea lor cu:

1. Observaţiuni;
2. Amendă dela 200—1000 lei, în caz de recidivă amenda îndoită;
3. Cu închiderea oficinei pe un timp determinat sau definitiv, şi
4. Retragerea autorizaţiunii de funcţionare.

Primele două pedepse se dau de direcţiunea generală sanitară după avizul comisiunii chimico-farmaceutică, iar cele două din urmă se vor da cu avizul comisiunei chimico-farmaceutică şi consiliul sanitar superior.

In caz de abateri grave, ce ar provoca moartea, în fară de aceste pedepse se va da şi în judecată conform dreptului comun.

Amenzile se dau în folosul casei sănătăţii publice.

Art. 40. — In trmen de 3 luni dela promulgarea acestui regulament, persoanele şi oficinele care vor deţine materiale şi substanţe medicamentoase nepermise, sunt îndatorate a le vinde in acest interval de timp, în orice cantitate oficinelor farmaceutice şi drogueriilor, iar după acest termen tot ce se va găsi nepermis se va confisca în folosul spitalelor Statului, fără nici un fel de despăgubire pentru contravenient .

Tot în acest interval de timp se va anunţa direcţia sanitară despre comenzile făcute de droghişti şi farmacişti în străinătate prin intermediul altor persoane neautorizate. Sub nici un motiv după trecerea acestui termen, importul medicamentelor şi specialităţilor nu vor fi permise de cât direct pe numele persoanelor autorizate şi în conformitate cu acest regulament.

De asemenea se vor confisca în folosul spitalelor orice materiale sau substanţe medicamentoase ţinute sau vândute în contrazicere cu dispoziţiunile acestui regulament, în afară de pedepsele ce sunt prevăzute în articolul corespunzător.

Art. 41. — Suprataxarea medicamentelor sau specialităţilor va atrage pe lângă pedepsele dela articolul precedent şi condamnarea contravenientului la o taxă de o sută de ori mari mare decât surplusul perceput, care se va încasa prin administraţiile financiare, în folosul Casei sănătăţei publice.

Art. 42. — Toate dispoziţiunile contrarii acestui regulament sunt şi rămân abrogate, acest regulament intrând în vigoare dela publicarea în *Monitorul Oficial*.

TABELA A.

Acetum aromaticum, Acetum colchici, Acetum scilae, Acidum hydrocianicum, Acid lacticum et eius salia, Acid sulfocarbolicum, Aconiticum et eius derivata et salia, Adonidinum, Aluminium acetic tartar, Alumnol, Amonium, acet, sol., Amyleium hydrat., Amylium nitros, Analgenum, Antifebrin, Antipirin, Apomorphie, Arbutin, Aristol, Atropin et eius salia, Aqua carbolisata, Aqua chlori, Aquae medicamentosae omnes, exceptis in serie II et III, nominatis, Balsam vitae Hoffman, Betol, Bismut cyanicum, Bismut salycilic, Bismut valerianic, Brucin, Bulbus colchici, Calcium oxysulfurat, Calcium sulfurat, Canuabis indicae preparata omnia, Capsulae medicamentosae omnes, Capita papaveris, Caragehen scis, Cerata omnia, Chinidin et eius salia, Chinin et eius salia, Cinchoninum et eius salia, Codein et eius salia, Coffein et eius preparata, Colchicinum, Collodium cantharhardat, Collodium, Collyr, adstring., lut. Coniium et eius salia, Conserva rosarum, Cornutinum et eius salia, Cortices sciss et nuditor omnes, exceptis in classe III designatis, Cubebinum, Cuprum alunin, Curare, Decocta infusa, mixturae et solutiones medicinales omnes, in usum externum aut internum, Dermatol, Digitalin, et eius derivata, Diuretin, Duboisin et eius salia, Elacosachara omnia, Elatorium nigrum, Electuria medicinalia, Elixiria medicinalia, Emplastra omnia, excepto Emplastro Anglicano, Emulsienes medicate omnes, Ergotin, Euphorin, Exalgin, Extracta, omnia, Excepto, Extr. ligni Campech, Extr. Carnis et malti, Ferii preparata omnia exceptis in seria III et II designatis, Flores omnes, exceptia in seria III designatis, Folia sciss a omnia, Follia sennue, Formaldehidum, Frondes sabinae, Fructus colocynthidis, Fructus tamarindoum, Globuli camphorati, Guiacolum et eius preparata, Herbae sciss omnes, Hidrargyri preparata omnia exceptis in serie V. nominatis.

Hidrastinum et eius salia, Hydromel infantum, Hyoseiaminum et eius derivata, Ichtyolum, Jalappinum, Iodoforum et eius preparata, Iodolum, Iodum et derivata, Kalium aceticum, Kalium carbonicum sol., Kalium citricum, Kal. nitric fus., Kal. sulfat, Kal. tartaric, Kal. tartaric boraxat, Kamala, Kousso et eius preparata, Lactucarium, Lichen island sciss, Lichen island elixat, Lignum medicamenta, scissa omnia, exceptis in serie II et III disignatis. Limonada magnezia, Linimenta omnia, Liquor acidus Halleri, Liquor mercurialis decolor, Liquor mercurialis niger, Lithium et eius salia, Lupulin, Magnezia carbonica pulverata, Magnesia citrica, Magnesia hidroxid, Magnesia lactica, Magnesia oxidata, Magnesia phosphor, Magnesia salycilica, Manna calabrina, Manna Canelatta, Manitum, Massa pilularum Arethini, Massa pilullarum Ruffi, Mel rosatum, Mentholum et eius preparata, Morphii preparata omnia, Morrhuolum, Narceinum, Narcotinum, Natr. citric, Natr. salycilic, Ol. animale aether, Ol. cayeputi, Ol. camphorat, Ol. cacao, Ol . chamomillae aether, Ol. Crotonis, Ol. Cuberarum, Ol. filicis maris, Ol. hyosciami coctum, Ol. Hyosciami pres, Ol. sinapis, Opium et eius alcaloida omnia, Orezin et eius salia, Oximel scylae, Oximel simplex., Pastilli trochisici et rotulae omnes medicata exceptis et aquis mineralicus paratis et in serie III designatis, Paraldehyd, Pelletierinum, Pepsinum, Phenacetin, Physostigmin et eius salia, Picrotoxinum, Pillocarpin et eius salia Pilulae omnes, Piperazin, et eius salia, Piperia, Plumb acetic basic solut., Plumb acetic depurat, Plumbi odat, Plumb tanic, Podophilirum, Pulpa Cassiae, Pulpa Tamarindorum, Pulvores alcoholisati omnes, in pulveres mixti seu compositi exceptis pulveribus dentrifricis cosmeticis et Kalli bichromici.

Radices scissi omnes, exceptis in classe II et III, designatis, Resina jalapae, Resorcin, Rebarbarina, Roob juniperi et sambuci, Rubidium et eius salia, Sacharin, Salicina, Salipyrin, Salol, Salophen, Santonina et eius salia, Sapo jalapinus Sapo medicinalis, Sapo picis, Sapo sulfuris, Scopolaminum et eius salia, Secale cornutum, Semen colchici, Semen hyosciami, Semen sabadilae, Semen stramonii, Semen strophanti, Silica pura, Solutio arsenicalis fowleri, Sozojodoli preparata, Species medicamentae omnes exceptis in classe III adnotatis, Solutio belgica, Sparteinum et eius salia, Spiritus aetheris nitrici, Spiritus aetheris muriatici, Spir. aeth. sulfurici, Spir. aromatici omnes exceptis in classe III adnotatis, Stibium cloratum, Stibium sulfuratum aurant, Stibium sulfuratum rubrum Stipites dulcamarae sciss, Strophantinum, Strichnin et eius preparata, Succus liquiritae depurat., Sulfonal Sulfur iodat, Suppositoria baccili et globulli Vaginales, Syrupi omnes exceptis syrupi simplec, Syrupi violarum et syrupi e frutibus paratis, Tabulae santoninae, Tetranolum, Terpinolum, Terpynum Hydratun, Tincturae tem simplices quam compositae spirituosae et vinosae omnes, exceptis in classe III adnotatis, Thalium et eius salia Thiolum, Traumaticin, Trional, Unguenta omnia, exceptis cosmeticis, Urethanum, Veratrinum et eius salia, Vin medicamentosa omnia, Zinci preparata exceptis in classe II et IV notatis.

TABELA B.

Acidum benzoicum 50 gr., Acid carbolicum purum 100 gr., Acid chromicum 100 gr., Acid hydrochloric cc. purum 100 gr., Acid nitric concent. pur. 100 gr., Acid phosphoricum pur 100 gr., Acid phosphoric glacial 100 gr., Acid salycilic cryst. 100 gr., Acid susccinic 50 gr., Acid sulfuric conc. pur. 50 gr., Aether aceticus 50 gr., Agaricus albus 150 gr., Aloe 250 gr., Amonium bromat 50 gr., Amonium carbonic pyroleos 50 gr., Amon. chlorat ferat 50 gr., Amon.. hydrosulfurat 50 gr., Amonium iodat 50 gr., Amonium suecinicum pyroleos solut 50 gr., Amonium valerian 50 gr., Balsam copaivae 150 gr., Balsam peruvianum 150 gr., Argent nitric. crystalisatum 50 gr., Argentum nitrictifus 50 gr., Argentum nitric cum kalio nitrico 50 gr., Aurum natrio chloratum 100 gr., Bismutum subnitricum 100 gr., Brom 100 gr., Cuprum sulfuric pur 150 gr.,

Cuprum sulfuric amoniat 100 gr., Farina foeni graeci 250 gr., Ferum pyrophosphoric. amon. citric 150 gr., Ferum sesquichlor cryst. 500 gr., Ferrum sulfuric pur 150 gr., Ferrum sulfuratum 250 gr., Globuli martiales 500 gr., Jodum 50 gr., Kalium bromatum 50 gr., Kal. bicarbon. 100 gr.. Kal. carbonic dep. 150 gr., Kal. caustic 150 gr., Kal. chloric 150 gr., Kal. hypermangan crud 150 gr., Kal. hipermangan puri 50 gr., Kal. jodat 100 gr., Kal. sulfurat pro balneo 500 gr., Kal. sulfuric cryst. 500 gr., Lignum juniperi sciss 500 gr., Lign. sassafras sciss 500 gr., Lign. guajaci sciss 500 gr., Natr. acetic cryst. 150 gr., Natr. brom. 50 gr., Natr. iod 50 gr., Natr. phosphor 100 gr., Natrium. caustic pur 150 gr., Oleum cadini 250 gr., Oleum jecoris asselli 500 gr., Ol. lauri pres 250 gr., Oleum ricini 250 gr., Pulv. acori gross. 500 gr., Pulv. altheae gross 500 gr., Pulv. angelicae gross. 500 gr., Pulv. anisi gross. 500 gr., Pulv. arcani duplic gross., 500 gr., Pulv. carvi gross 250 gr., Pulv. chamomilae gross 250 gr., Pulv. enulae gross. 500 gr., Pulv. foeniculi gross 250 gr., Pulv. gentianae gross 500 gr., Pulv. imperatoriae gross 250 gr., Pulv. juniperi gross 500 gr., Pulv. lauri gross 250 gr., Pulv. liquritae rad. gross 500 gr., Pulv. litargiri gross 250 gr., Pulv. phellandri aquat. gross 250 gr., Pulv. valerianae rad. gross 250 gr., Pulv. helleberi gross 500 gr., Pulv. hyosciami folior. gross 500 gr., Zinc acetic 250 gr., Zinc chlorat 250 gr., Zinc sulfuric 250 gr.

TABELA C.

Acid carbonic crud, Acid citric cryst. et pulvis, Acid pyrogalic, Acid tanic, Acid tartaric cryst et pulvis, Alcohol de 96 gr., Ammonia pura liquida. Ammonium carbonic, Ammon chloratum, Aqua colonicusis. Aqua naphae, Aqua rosarum. Assa foctida, Baccae juniperi, Benzin, Benzoe Calcium hypochloros, Cetaceum, Collodium, Cortex quercus, Cortex quilajae, Faba tonca, Ferum sulfuric venal, Flores aurantiorum, Flores calendulae, Flores chamomilae vulgaris, Flores Cyanal, Flores papaveris rhoeados, Flor sambuci, Flor tiliae, Flor verbasci, Glycerin, Kal. carbonic crud, Lignum campechianum sciss. Lign guassie sciss., Lign. santali sciss., Natrium causticum venlae et solut. Ol. amigdalar dulc., Ol. cornu cervi empireumat., Ol. auc. press., Ol olivarum, Pulv. alun. crud, Pulv. amyl trit., Pulv. carbon, tiliac, Pulv. coccionellae, Pulv. cornu cervi, Pulv. cremor tartari. Pulv. cretae, Pulv. glandes quercus, Pulv. lapidis pumicis, Pulv. osa sepiae, Kermes mineral, Radix galangae sciss., Rad. zingiberis, Rotulae vel pastili altheae, Rotulae vel pastili extract malt, Rotulae menthae pip., Semen cinnae, Semen conditum, Sulfur venal, Tinctura vanilae, Zinc oxidat venalle.

TABELA D.

Acidum chlor nitros, Acid hydrochlor cc. crud, Acid nitric cc. crud, Acid nitric fumans, Acid oxalic, Acid sulfuric cc. crud, Aether sulfuric, Alcohol sulfuris, Bulbus scilae, Cantharides 100 gr., Chlorophorm 150 gr., Cindbbarum, preparate 150 gr., Cuprum acetic cryst. 150 gr., Cuprum variat 150 gr., Cupr. nitric 150 gr., Cupr. oxydat., Cuprum subacetic (Aerugo) 150 gr., Gumigutti, Hydrargyrum vivum 250 gr., Kal. Bichromic cryst. et pulv., Kal. chromic. Kal. ferociant flavum., Kal., ferrocyanat rubr., Kal. stibio tantar 200 gr., Kreosotum 150 gr., Phosphor, Plumb acetic crud., Piridinum, Semina Coculi, Stanum chloratum.

TABELA E.

Acidum arsenicum, Auripigment. Cobald, Hydrargirum oxidatum rubr., Hydrargir sulfuric basic., Cuprum sulfuricum venale.

Legea sanitară din 1926

(D. R. No. 1240 din 22 martie 1926, M. O. No. 68 din 23 martie 1926).

Industria și comerțul cu medicamente.
Droguerii și depozite de medicamente.

Art. 125. — In afară de farmacii, comerțul cu articole chimico-industriale, produse și substanțe chimice și medicamentoase, nu se poate face decât de farmaciști sau droguiști, după distincțiunile și în condițiunile aci statornicite.

In depozite de medicamente comerțul de detaliu este interzis.

Asemenea depozitele de medicamente nu pot desface articole depozitate decât farmaciilor, drogueriile, altor depozite de medicamente și instituțiunilor sanitare publice sau de utilitate publică sau private, industriilor și fabricilor care au nevoie de asemenea articole.

Drogueriile nu pot vinde publicului decât numai substanțele anume prevăzute în indexul droguistului, care se va stabili printr'o lege specială.

Acest index va cuprinde și modul de păstrare și debitare a acelor substanțe.

Depozitele de medicamente vor urma aceleași dispozițiuni la păstrarea și debitarea acelor substanțe.

Drogueriile nu vor putea să fabrice produse chimice elaborate sau specializate în indexul droguistului, cu droguri și produse medicamentoase.

Se interzice cu desăvârșire magazinelor de coloniale, ferărie, vopsitorie, și în general oricărui alt comerț, în afară de droguerii și depozite de medicamente, ținerea și vânzarea produselor chimice-industriale, prevăzute în index.

Nimeni nu poate fi proprietar, diriginte sau administrator a unei droguerii sau depozit de medicamente, decât dacă posedă diploma de licențiat în farmacie, ajutor de farmacist sau matricola de droguist.

Organizația interioară a drogueriilor și a de-

pozitelor de medicamente, modul de priveghere și de control se va preciza prin regulamentul acestei legi.

Autorizări de droguerii

Art. 126. — Autorizarea pentru înființarea și funcționarea drogueriilor sau depozitelor de medicamente se dă de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul conform al comisiunii chimico-farmaceutice, după normele ce se vor stabili prin regulamentul acestei legi.

Pentru ca o societate sau asociațiune de orice natură, să poată fi autorizată să deschidă o droguerie sau depozit de medicamente, trebuie să întrunească condițiunile următoare:

1. Să dovedească cu certificatul tribunalului de comerț competinte că este constituită conform codului de comerț și că a înregistrat firma pentru comerțul cu medicamente.

2. Că persoanele destinate să li se încredințeze conducerea, întrunesc condițiunile cerute de această lege.

3. Că inspiră încredere prin capitalul care il depune, local etc.

4) Distanța dintre drogherii și farmacii să fie de minimum 200 m.

Autorizările acordate acestor societăți sau asociațiuni, încetează de drept și în cazul dizolvării, lichidării sau falimentului fraudulos.

Drogueriile se vor autoriza după norma unei droguerii la 10.000 locuitori, când în acea localitate mai există o altă droguerie, iar acolo unde nu se mai află o droguerie prima se poate acorda și la 5.000 de locuitori.

Depozitele de medicamente nu sunt supuse acestor restricițiuni.

Nu poate dobândi autorizare de a deschide și conduce droguerii sau depozit de medicamente decât persoanele cari vor întruni condițiunile următoare:

a) Să fie cetățean român;

b) Să posede titlul de doctor, licențiat în farmacie, ajutor de farmacist sau droguist cu matricolă;

c) Să aibă 3 ani de practică într'o droguerie sau depozit de medicamente; după obținerea matricolei de droguist și pentru bărbați să fi satisfăcut serviciul militrar;

d) Să nu fi suferit nici o condamnațiune infamantă.

Art. 127. — Matricola de droguist se eliberează pe temeiul unui examen.

Acest examen se ține la Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, în București, înaintea unei comisiuni compuse din:

a) Doi membri delegați de comisiunea chimico-farmaceutică din acea comisune;

b) Droguistul din comisiunea chimico-farmaceutică.

Pentru a fi admis la examenul de droguist se cere:

a) Calitate de cetățean român:

b) Patru clase secundare sau cursul inferior al unei școli de comerț;

c) O practică de cel puțin 3 ani într'o droguerie sau depozit de medicamente;

d) Să nu fi suferit vreo pedeapsă infamantă.

Sunt scutiți de examen, studiu, stagiu, ajutorii de farmaciști din Basarabia cari aveau obținut acest titlu la 24 Iunie 1921.

Probele și celelalte condițiuni ale examenului se stabilește prin regulamentul de aplicațiune al legii.

Succesiunea drogueriilor

Art. 128. — Dogueriile se pot transmite în timpul vieței droguistului autorizat oricând, numai către persoane cari îndeplinesc condițiunile de a poseda și dirige o droguerie.

După moartea droguistului autorizat, succesiunea concesiei drogueriei o va avea numai soția până la remăritat și copii până la majorat.

In cazul când soția sau copii droguistului autorizat și decedat, îndeplinesc sau vor căpăta posterior capacitatea de a conduce o drogherie, pot moșteni și concesiunea drogheriei în afară de fondul comercial.

Drogueriile se pot arenda ca și farmaciile.

Depozitele de medicamente nu sunt supuse acestor dispozițiuni.

Art. 129. — Vânzarea specialităților farmaceutice indigene și străine, nu va fi permisă decât în urma aprobării dată de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pe baza avizului Comisiunii chimico-farmaceutică și a consiliulu sanitar superior, care va cenzura și aproba și reclamele cari întovărășesc specialitatea, plătindu-se și o taxă de analiză și exploatare ce se va fixa prin regulament.

Fabricarea în țară a specialităților chimico-farmaceutice, a preparatelor galenice și farmaceutice, nu poate fi făcută decât cu autorizarea Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pe baza avizului Comisiunii chimico-farmaceutice de farmaciști și de stabilimentele de produse chimico-farmaceutice, având instalații speciale tehnice și puse sub răspunderea unui farmacist sau chimist cetățean român.

Amestecurile sau combinațiile medicamentoase, a căror formule sunt strict rezervate inventatorilor lor și a căror produse sunt destinate comerțului sub denumiri și ambalaje speciale, se numesc specialități farmaceutice.

Comisionarii, reprezentanții de produse chimice și farmaceutice (specialități) din țară și străinătate, pot deține probe în depozite de medicamente, drogue și produse chimice ce le sunt necesare la plasarea produselor caselor ce reprezintă.

Comerțul cu aceste produse le este cu totul interzis particularilor.

Art. 130. — Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu avizul Comisiunii chimico-farmaceutice și consiliului sanitar superior, va putea retrage autorizațiunile de import și vânzarea în țară a medicamentelor compuse sau specialităților farmaceutice străine sau indigene, confiscându-le în folosul spitalelor ; fără nici un fel de despăgubire în următoarele cazuri :

1. Când compoziția depusă la autorizație nu mai corespunde celor aflate în comerț ;

2. Când nu se va face dovadă că produsul **este**

autorizat în mod legal a se vinde ca specialitate în țara de origină;

3. Când reclama ce s'ar face produsului induce în eroare publicul asupra efectelor terapeutice, exagerându-se sau atribuindu-se efecte pe cari nu le poate avea, sau când reclama depășește aprobarea dată de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, odată cu aprobarea de import și vânzarea în țară.

In interesul combaterii epidemiilor, a înfrânării abuzurilor cu narcotice și orice alt interes superior de sănătate publică și ocrotire socială, Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu aprobarea Consiliului de Miniștri, după prealabila consultare a consiliului sanitar superior și a comisiei chimico-farmaceutice, va putea monopoliza importul și desfacerea medicamentelor și substanțelor găsite necesare sau dăunătoare.

Regulamentul pentru autorizarea vânzării produselor cosmetice și parfumuri

(D. R. No. 2471 din 22 sept. 1933, M. O. No. 227 din 3 oct. 1933).

Art. 1. — Importarea, depozitarea sub orice titlu, debitarea, punerea in circulație și în comerț în întreaga țară a următoarelor produse:

Ape de colonie ambalate, ape de obraz (toaletă), briliantine lichide sau cristalizate, creioane sau lichide pentru sprâncene și gene, creioane dermato-grafice, creme pentru față, cosmeticuri pentru păr, cofrete, depilatoare, farduri, oja pentru unghii, parfumuri, pastă pentru unghii, pudre pentru obraz, pudre pentru obraz compacte, pudre de talc parfumate, rougeuri pentru buze, rougeuri pentru față, săruri pentru parfumat baia, sașeuri, tincturi și loțiuni pentru colorarea părului, precum și a diferitelor preparate similare străine sau indigene sunt supuse taxelor pentru autorizarea de vânzare prevăzută de art. 501, 424 și 425 1) din legea sanitară, în conformitate cu dispozițiunile și normele stabilite in prezentul regulament.

Art 2. — Sunt impuse la o taxă de 10 la sută asupra prețului de vânzare toate cele prevăzute în art. 1; cu aceleași taxe vor fi impuse și preparatele similare ce nu sunt prevăzute în enumerarea de mai sus, în urma avizului comisiunii de stupefiante.

Art. 3. — Taxarea se face prin timbre numerotate cu numere de culoare roșie-vermillion, care se vor aplica pentru fiecare obiect.

Aceste timbre se vor confecționa și procura prin și de către Direcțiunea fondurioir speciale sanitare și de ocrotire.

Ele vor purta cifra taxei ce urmează a se percepe exprimată în lei; timbrele mai mari de 20 lei vor fi stampilate de vânzători cu stampilă a firmei.

Timbrele se eliberează numai contra numerar cumpărătorilor.

In toate cazurile, timbrele vor fi aplicate in așa mod, prin lipire peste ambalaj, ca la deschiderea acestuia să fie anulate prin ruperea lor, fără a fi distruse spre a se putea constata in caz de control aplicarea lor.

Art. 4. — Taxele ce se încasează fac parte din patrimoniul fondului general sanitar și de ocrotire și anume:

a) 70 la sută din venitul net aparține fondului general sanitar și de ocrotire și va fi administrat cu aprobarea ministrului;

b) 30 la sută din venitul net se va întrebuința de minister pentru medicina preventivă, pentru protecția mamei și a copilului și pentru cumpărarea de medicamente necesare sănătății publice.

Art. 5. — Timbrele vor purta inscripțiunea următoare: „Timbru cosmetic", litrografiată cu culoare bleu pe fond alb.

Art 6. — Administrația timbrelor se va face de Direcția fondului general sanitar și de ocrotire, cu avizul comisiei de stupefiante.

Gestionar în bani și în materie este directorul Fondului general sanitar și de ocrotire.

Vânzarea timbrelor se va face de Direcția Institutului Chimico-Farmaceutic, prin personalul serviciului stupefiantelor.

Art. 7. — Sumele rezultate din vânzări se vor păstra de direcția respectivă cu aprobarea ministerului; disponibilul va fi depus la Banca Națională în cont curent.

Art. 8. — Verificarea încasărilor se va face la finele fiecărui trimestru, atât pentru gestiunea în materie, cât și pentru gestiunea în bani; gestiunea se încheie la fine de an când se face bilanțul cuvenit.

Art. 9. — Dela data publicării în Monitorul Oficial a acestui regulament, nici un fel de cosmetic și parfum nu poate fi pus în circulație dacă nu are timbrul respectiv.

Se acordă un termen de 20 zile, dela data publicării în Monitorul Oficial a acestui regulament pentru timbrarea tuturor celor prevăzute mai sus.

Art. 10. — Dovada prețului de vânzare al substanțelor ce trebuesc timbrate se face în primul rând cu lista de prețuri și numai în lipsa lor prin aprecierea suverană a ministerului la prețul de vânzare al zilei

Art. 11. — Deținerea sub orice formă sau vânzarea fără timbru, potrivit dispozițiunilor din regulament, supune pe contravenient la pedepsele prevăzute de art. 429 1) din legea sanitară.

Amenzile se vor încasa în conformitate cu legea pentru încasarea veniturilor statului și ele vor fi pronunțate în favoarea Fondului general sanitar și de ocrotire.

Titlul de urmărire în orice situațiune este însuși procesul-verbal, ce face dovada până la în-

1) Art. 491, 416 și 417 din actuala lege.

1) Art. 421 din actuale lege.

scrierea în fals, când este dresat de organele prevăzute de art. 14 din acest regulament și el este executoriu.

Pedepsele se aplică conform art. 430 și 353 1) din legea sanitară și ele sunt supuse căilor de atac prevăzute în această lege.

Parfumeurii, fabricanții de parfumuri și cosmeticuri și deținătorii sub orice titlu a obiectelor supuse taxării, sunt asimilați drogh iștilor din punctul de vedere al obligațiunilor derivate din acest regulament.

Art. 12 — Se acordă de către minister o primă de 30 la sută din valoarea amenzilor încasate pentru acei care aduc la cunoștință că există preparate în comerț sau în depozite, fără timbru.

Art. 13. — Reîntrebuințarea timbrelor, contrafacerea lor sau a ștampilelor pe substanțele taxate prin acest regulament se vor pedepsi după caz, potrivit dispozițiunilor codului penal privitoare la contrafacerea sigiliului statului sau contrafacerea timbrelor fiscale.

Art. 14. — Controlul aplicării timbrelor se va face de organele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și anume de medicii primari, județeni și comunali; medicii de plasă, medicii comunali, președinții colegiilor farmaceutice județene, medicii Casei centrale a asigurărilor sociale și inspectorii sanitari și ei vor încheia procese-verbale ce fac dovada până la înscrierea în fals.

Art. 15.— Amenzile ce se vor aplica pentru orice delict sau contravențiune la dispozițiunile prezentului regulament, se vor pronunța în folosul și se vor vărsa fondului general sanitar de ocrotire.

Art. 16. — Parfumeriile, fabricile de parfumuri și cosmeticuri, sub orice formă pentru secția lor, sunt obligate să obțină autorizațiunea de funcționare din partea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, aceste autorizațiuni vor trebui obținute în maximum 30 zile dela publicarea în Monitorul Oficial a acestui regulament.

Toți acei ce vor fi găsiți fără autorizațiune, vor suferi închiderea localului, fără nici o altă somațiune și nu vor putea să funcționeze decât după ce vor obține autorizațiunea din partea ministerului.

Farmaciile, droguerille și fabricile de cosmetice și parfumuri, precum și parfumeriile ce au autorizațiune pentru comerțul lor principal, sunt dispensate de a obține o nouă autorizațiune.

Art. 17. — Orice situațiune neprevăzută în acest regulament, se va soluționa în mod valabil de minister, dela caz la caz, după ce se va lua avizul comisiunii de stupefiante.

---

1) Art. 422 și 345 din actuala lege

Legea pentru combaterea abuzului cu stupefiante

(D. R. No. 1095 din 12 aprilie 1928, M. O. No. 90 din 25 aprilie 1928)

Art. 1.— Sunt considerate ca stupefiante următoarele: opiul, preparatele sale sub orice formă, principii săi activi derivații acestora, precum morfina, codeina, etc., cocaina și derivații săi, haschischul și preparatele sale, etherul, în stare pură sau amestecat cu orice alte substanțe destinate a fi luate intern, precumș i orice alte substanțe naturale sau sintetice cu efecte similare acestora.

Un tablou întocmit de comisiunea chimicofarmaceutică și aprobată de Consiliul sanitar superior, anexat la regulamentul acestei legi, va denumi toate substanțele stupefiante.

Art. 2. — Importul, fabricarea, debitarea și comerțul substanțelor stupefiante sunt interzise, afară de instituțiile cari vor avea autorizațiune specială din partea Ministerului Sănătății și de farmacii.

Orice alte persoane cari vor importa, fabrica, deține sau vinde substanțe stupefiante, cari ar înlesni procurarea sau întrebuințarea lor, se vor pedepsi după distincțiunile următoare:

a) Acei cari vor importa sau încerca să importe în mod clandestin, precum și acei cari vor fabrica sau încerca să fabrice substanțe stupefiante, fără autorizațiunea specială din partea Ministerului Sănătății, se vor pedepsi cu pedeapsa dela 1—2 ani închisoare și amendă dela 10.000—100.000 lei;

b) Acei cari dețin orice cantitate sau cari s'ar găsi purtând asupra lor, fără motiv legitim, astfel de substanțe, sau acei cari prin mijlocul ordonanțelor medicale fictive, vor fi obținut sau încercat să obțină, se vor pedepsi cu închisoarea dela 6 luni până la un an, și amendă dela 10.000—100.000 lei;

c) Acei cari vor întrebuința în societatea altora sus zisele substanțe, sau vor fi oferit sau înlesnit altuia întrebuințarea lor, în mod gratuit sau cu plată, fie procurând în acest scop un local, fie prin orice mijloc, se vor pedepsi cu închisoare dela 6 luni — un an și cu amendă dela 10.000—100.000 lei;

d) Medicii cari vor înlesni procurarea și întrebuințarea abuzivă, constatată ca atare de consiliul sanitar superior, precum și farmaciștii cari vor vinde aceste substanțe, fără ordonanțe medicale sau pe bază de ordonanțe medicale cunoscute de ei ca false sau fictive, se vor pedepsi cu închisoare dela 6 luni până la un an și cu amenda dela 10.000—100.000 lei;

e) Acei cari în urma punerei în aplicare a acestei legi, ar deține vre-o cantitate din sus zisele substanțe, fără autorizare legală și nu o vor fi declarat în termen de 20 zile, se vor pedepsi cu pedeapsa prevăzută la punctul *b* de mai sus.

Se pedepsesc ca complici agenții vamali și oricari alți funcționari, cari vor înlesni intrarea frauduloasă în țară a substanțelor stupefiante,

In toate cazurile de mai sus, substanțele găsite se vor confisca.

Art. 3 [1]. — Se institue pe lângă Ministerul Sănătății, o comisiune consultativă a comerțului cu stupefiante; compusă din 3 membrii desemnați din Minister și anume: un medic, un chimist și un farmacist.

Art. 4. — Procesele-verbale cari constată delictele flagrante, încheiate de organele Ministerului Sănătății Publice și Ocrotirilor Sociale, de funcționarii Ministerului de Finanțe, la punctele de frontieră, sau de ofițerii de poliție judiciară, fac deplină dovadă în fața instanțelor judecătorești, proba contrară nefiind admisă decât prin înscrierea în fals.

Pentru ca procesele-verbale, să aibă această forță, trebue să fie însoțite de corpul delictului sau de urmele sale, iar constatarea să fie făcută în prezența a cel puțin 2 martori.

Judecătorul de intsrucție în cazul când nu constată elementele falsului, e dator să cerceteze dacă nu este o eroare a agentului care a constatat delictul.

Instrucția se face de urgență.

Delictele flagrante se judecă după procedura micului parchet.

Agenții menționați mai sus vor constata și delictele neflagrante. Ele se vor judeca de instanțele ordinare, cu urgență și precădere în termen de 15 zile, fără a se putea da termen mai lung.

Se va cita ca parte civilă la toate instanțele Ministerul Sănătății și Ocrot. Sociale, reprezentat în orașele reședință de județ, prin medicul primar al județului sau medicul primar al orașului, iar în comunele rurale prin medicul de circumscripție respectiv.

La delictele prevăzute în prezenta lege, nu se pot acorda circumstanțe ușurătoare în caz de recidivă.

Art. 5. — Un regulament va determina modul de import, de obținere a autorizațiunii de import, precum și de conservare și control al întrebuințării substanțelor stupefiante.

---

1) Acest articol a fost modificat, prin art. 45 din legea sanitară.

Regulamentul monopolului de Stat al stupefiantelor

(D. R. No. 2.111 din 21 Iulie 1933, M. O. No. 167 din 24 Iulie 1933).

Art. 1. — Monopolul de stat al stupefiantelor, instituit prin art. 45 din legea sanitară și de ocrotire, va funcționa după normele stabilite în prezentul regulament.

Art. 2. — Importarea depozitarea, fabricarea, debitarea, punerea în circulație și comerț în întreaga țară a tuturor produselor și substanțelor stupefiante, precum și a diferitelor preparate a confecționării lor în orice formă farmaceutică și a specialităților farmaceutice, care conțin stupefiante, sunt un drept exclusiv al statului, exploatat prin monopolul de stat al stupefiantelor.

Art. 3. — Monopolul de stat al stupefiantelor cuprinde:

a) Toate produsele naturale și drogurile ce conțin stupefiante;

b) Substanțe stupefiante sustrase sau fabricate din cele dela litera precedentă;

c) Substanțele stupefiante sintetice;

d) Etherul etilic;

e) Preparatele farmaceutice galenice, confecționările sub orice formă farmaceutică cum și specialitățile farmaceutice, care conțin stupefiante, în orice cantitate.

Denumirea stupefiantelor este prevăzută de legea pentru combaterea abuzului de stupefiante din 1928 și de regulamentul acestei legi din 1929. Un tablou întocmit de comisiunea prevăzută la art. 5, aprobat de minister, va cuprinde toate substanțele stupefiante ca și toate preparatele autorizate conținând stupefiante, care sunt supuse monopolului. Acest tablou va fi revizuit și completat ori de câte ori va fi nevoie, va fi adus la cunoștința atât a Ministerului de Finanțe, cât și a organelor de control ale Ministerului Muncii, Sănătășii și Ocrotirilor Sociale.

Art. 4. — Cultivarea în scop industrial a plantelor ce conțin stupefiante, este supusă controlului monopolului.

Cultura se face numai în baza autorizației date de minister, cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor și numai în localitățile și pe întinderi prevăzute în autorizație.

Autorizația este personală, neputându-se transmite și se poate da pe cel mult cinci ani.

Cultivatorul este obligat să comunice ministerului, pentru fiecare recoltă, cantitatea recoltată.

Art. 5. — Se institue o comisiune intitulată „Comisiunea monopolului stupefiantelor" compusă din:

a) Directorul sănătății din minister;

b) Directorul ins. chimico-farmaceutic;

c) Un profesor universitar dela facultatea de farmacie, având titlul de farmacist;

d) Un profesor universitar de farmacologie;

e) Un medic;

f) Un jurist;

g) Un droghist proprietar cu practică de 10 ani, desemnat de Asocația generală a droghiștilor din România.

Secretarul comisiunii este subdirectorul tehnic al Institutului chimico-farmaceutic.

Membrii comisiunii dela literile *c—f* sunt numiți pe 3 ani prin decret regal.

Această comisiune lucrează sub președinția ministrului, a secretarului general al ministerului, sau în absența acestora, sub președinția directorului sănătății, la sediul Institutului chimico-farmaceutic.

La lucrările comisiunii va lua parte de drept și directorul fondurilor speciale sanitare și de ocrotire, cu vot consultativ.

Comisiunea se întrunește cel puțin odată pe lună.

Ea va fi convocată de către ministru, care aprobă și ordinea de zi.

Comisiunea poate ține ședință cu cel puțin 5 membri prezenți, inclusiv președintele, deciziunile luându-se cu majoritatea voturilor celor prezenți. In caz de paritate votul președintelui decide.

Deciziunile comisiunii devin executorii după ce vor fi aprobate de ministru. Deciziunile de interes general care angajează raporturile dintre monopol și particulari, devin executorii și sunt opozabile acestora numai din momentul publicării lor, în extras, în Monitorul Oficial.

Deciziunile se trec într'un registru și vor fi semnate de președinte și de secretar.

Art. 6. — Comisiunea exercită controlul fabricării, importului și desfacerii stupefiantelor și preparatelor conținând stupefiante, pe întreg teritoriul țării și dă avizul său prealabil asupra tuturor chestiunilor care privesc monopolul și care urmează a fi supuse aprobării ministrului. Autoriză importul și fixează beneficiul brut cuvenit statului din taxele de monopol.

Art. 7. — Dela data publicării prezentului regulament, nici un produs sau substanță stupefiantă și niciun preparat autorizat conținând stupefiante nu se vor mai putea introduce sau desface în țară, decât cu aprobarea și prin intermediul monopolului.

Producătorii de astfel de substanțe din țară, ca și comercianții și fabricanții din străinătate, sunt obligați a depune produsele lor în consignație la depozitul serviciului monopolului, unde vor fi păstrate și administrate.

In acest scop, transporturile de substanțe stupefiante, fie din țară, fie din străinătate vor fi îndrumate numai la adresa Monopolului de stat al stupefiantelor. Depozitarea se va face în recipiente și pachete corespunzătoare naturii stupefiantelor respective și în diviziuni și subdiviziuni curente în vânzare, așa cum vor fi indicate de directorul Institutului chimico-farmaceutic, cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor.

Preparatele autorizate conținând stupefiante sunt scutite de obligațiunea depozitării, cu obligațiunea îndeplinirii tuturor celorlalte formalități cerute de prezentul regulament. Totuși importatorii pot cere și ei depozitarea în consignație. Asupra acestor cereri se pronunță Comisiunea stupefiantelor.

Art. 8. — Introducerea în țară a produselor și substanțelor stupefiante, ca și a preparatelor conținând stupefiante, prevăzute de acest regulament, se va face în viitor numai prin vămile din București (Vama Intrepozite și Vama Poștei), unde vor fi vămuite de reprezentanții importatorilor în prezența delegatului autorizat al monopolului.

După vămuire, ambalajele respective vor fi sigilate și apoi transportate pe spesele importatorilor și predate la depozitul monopolului, care va elibera dovadă de primire provizorie. Sigilarea se va face, atât cu sigiliul monopolului, cât și cu sigiliul importatorului sau a reprezentantului său.

Specialitățile farmaceutice care conțin stupefiante vor fi liberate numai în prezența delegatului autorizat al monopolului și numai după ce se va fi aplicat banderolele de garanție respective.

Art. 9. — Substanțele stupefiante vor îndeplini toate condițiunile cerute de farmacopeea română.

In cazul când unele substanțe stupefiante nu vor fi descrise de farmacopeea română, condițiunile pe care trebue să le îndeplinească vor fi cele descrise în ultimele ediții ale farmacopeelor străine sau în tratatele de chimie farmaceutică. Tratatele care trebue să fie folosite, vor fi indicate și aprobate de comisiunea monopolului stupefiantelor.

Examinarea substanțelor stupefiante, cum și a preparatelor, conținând stupefiante, se va executa în laboratorul de analize din Institutul chimico-farmaceutic, după depozitarea lor și înainte de recepționarea lor definitivă.

In cazuri excepționale, când institutul n'ar putea face față lucrărilor din cauza aglomerației, analiza se poate face cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor, la unul din laboratoarele Facultății de farmacie din București.

Probele pentru analize se vor lua numai în prezența importatorilor sau a reprezentanților lor, ambalajele resigilându-se în modul arătat în art. 8, alin. 2 de mai sus.

Pentru stupefiantele ce nu corespund condițiunilor cerute, se vor îndeplini formele legale spre a fi expediate la origine de către reprezentantul respectiv, pe cheltuiala acestuia, sub controlul monopolului și fără ca cel care le-a adus sau depozitat să aibă drept la vreo despăgubire.

Art. 10. — Stupefiantele ce îndeplinesc condițiunile cerute se vor recepționa definitiv de către Comisiunea monopolului stupefiantelor sau delegații acesteia, prin proces-verbal și numai pe baza acestui proces-verbal, deponentul va putea primi din partea serviciului monopolului de stat al stupefiantelor, confirmarea definitivă de recepționare.

Pentru mărfurile recepționate definitiv, deponentul este obligat să predea factura, care va cuprinde, pe lângă prețul lor în lei și toate cheltuelile până la recepționarea lor definitivă.

După îndeplinirea acestor formalități se va proceda imediat la aplicarea banderolelor de garanție peste ambalajul original al fiecărei subdiviziuni.

Art. 11.— Preparatele galenice oficiale, prevăzute în farmacopeea română, ce conțin substanțe stupefiante, pot fi preparate în laboratoarele farmaciilor publice, farmaciilor de clinică și de spital și în laboratoarele depozitelor de medicamente ale instituțiunilor sanitare de stat sau ale instituțiunilor publice de asistență și de ocrotire, însă numai din materiale prime, procurate dela monopolul de stat al stupefiantelor.

Când ele sunt însă preparate în mod industrial în laboratoare sau fabrici de produse chimico-farmaceutice, pe lângă obligațiunea de a fi preparate din materiale prime, procurate dela monopol, ele nu vor putea fi puse în circulație

decât în ambalaje prevăzute cu banderole de garanție, procurate dela Monopolul de stat al stupefiantelor. Producătorul va arăta în cererea de liberare a banderolelor denumirea, cantitatea, subdiviziunea și prețul de vânzare engros al produsului respectiv.

Art. 12.— Laboratoarele și fabricile chimico-farmaceutice vor prepara confecționările farmaceutice ca: soluțiuni injectabile în fiole, tablete, supozitorii etc., care conțin stupefiante, numai cu materiale prime procurate dela Monopolul de stat al stupefiantelor, după ce a obținut în acest scop autorizația specială din partea ministerului, cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor și după ce au prezentat suficiente garanții științifice, tehnice, materiale și morale.

Aceste confecționări nu pot fi puse în circulație decât în ambalaje originale, prevăzute cu banderole de garanție procurate dela Monopolul de stat al stupefiantelor, în condițiunile prevăzute la art. precedent.

Confecționările farmaceutice și preparatele galenice care conțin stupefiante, când provin din țări străine, nu pot fi puse în circulație decât dacă se îndeplinesc și pentru ele toate condițiunile cerute pentru cele indigene.

Art. 13.— Specialitățile farmaceutice care conțin stupefiante, atât cele indigene, cât și cele provenite din țări străine, după ce a obținut aprobarea cerută de art. 42 [1]) din legea sanitară și de ocrotire, trebue să posească autorizațiunea de desfacere, acordată de minister, cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor. Ele pot fi puse în circulație numai dacă sunt prevăzute cu banderole de garanție, procurate dela Monopolul de stat al stupefiantelor în condițiunile arătate la art. 12.

Determinarea preparatelor și specialităților farmaceutice care conțin stupefiante, se va face atât pe baza formulei chimice prezentată de fabricanții respectivi, cât și pe baza analizei chimice, făcute oricărui preparat sau specialități farmaceutice pentru care se cere ministerului autorizarea de punere în circulațiune.

Incercarea fabricanților de a se sustrage obligațiunilor prevăzute de prezentul regulament, prin declarațiuni false, asupra compoziției chimice a preparatelor respective, se va pedepsi potrivit dispozițiunilor legii pentru combaterea abuzului de stupefiante.

Art. 14. — Etherul etilic nu se va putea prepara decât de fabricile care posedă autorizație specială pentru fabricarea lui, acordată de minister cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor.

La data aplicării acestui regulament, fabricile vor declara cantitatea de ether pe care o au în depozit.

In cele zece zile următoare expirării fiecărui trimestru, ele vor trimite Monopolului de stat al stupefiantelor, situațiuni în care vor arăta cu cea mai mare preciziune, cantitatea avută la începutul trimestrului, cea fabricată în decursul trimestrului, totalitatea acestor două cantități și cantitățile ieșite cu arătarea persoanelor și instituțiunilor cărora au fost predate. Organele de control ale ministerului au dreptul de a controla la sediul fabricilor, din registre și scripte, exactitatea datelor cuprinse în situațiunile trimise.

Art. 15. — Instituțiile, categoriile și persoanele în drept a-și procura și vinde substanțe stupefiante sau preparate confecționate sau specialități farmaceutice, supuse taxelor prevăzute în lege și regulament, sunt acelea indicate de actuala lege sanitară.

Comisiunea stupefiantelor instituită conform art. 45 din legea sanitară, va aviza asupra instituțiilor categoriilor și persoanenelor de mai sus, ministerul hotărînd în ultimă instanță.

Art. 16.— Prețul de vânzare en-gros al substanțelor stupefiante din depozitul monopolului, se va fixa de către comisiune, în parte pentru fiecare depunător prin adăugirea unui beneficiu brut în folosul monopolului, peste costul efectiv constatat din facturile originale, care vor cuprinde pe lângă prețul substanțelor, taxele vamale și toate cheltuelile aferente până la primirea mărfei în depozitul monopolului, suportate de frunizori și dovedite cu documentele respective.

Prețul astfel stabilit devine oficial după aprobarea lui de către ministru și va fi inserat în prețul curent ce se va tipări cel puțin de două ori pe an, spre a fi pus la îndemâna celor prevăzuți în art. 15.

Art. 17. — Toți cei în drept a-și procura stupefiante, sunt obligați a întocmi comenzile lor în așa mod ca să fie aprovizionați pe cel puțin durata unui trimestru. Comenzile vor fi prezentate în decursul lunei premergătoare trimestrului.

Trimestrele sunt: 1 Ianuarie — 31 Martie, 1 Aprilie—30 Iulie, 1 Iulie — 30 Septembrie și 1 Octombrie —31 Decembrie din fiecare an.

Fac excepție dela această dispozițiune instituțiile sanitare de stat și de ocrotire, care pot transmite comenzile lor la epocile când fac aprovizionările generale.

Liberările din depozitul monopolului de stat al stupefiantelor se fac numai contra numerar sau ramburs. Cheltuelile de transport, expediții, împachetat și ramburs privesc pe client.

Art. 18. — Substanțele stupefiante vor fi vândute de monopolul de stat, pe cât posibil, în ambalajele originale ale producătorilor, purtând banderola de garanție cu inscripția următoare: „Regatul României, Ministerul Muncii Sănătății și Ocrotirilor Sociale, Monopolul de stat al stupefiantelor", litografiată în culoare roșie pe fond alb.

Art. 19.— Banderolele de garanție destinate a fi aplicate pe ambalajele preparatelor galenice, a confecționărilor sau specialităților farmaceutice conținând stupefiante, se vor confecționa și procura prin și de către direcțiunea fondurilor speciale sanitare și de ocrotire.

Ele vor purta cifra taxei ce urmează a se per-

[1]) Art. 417 din actuala lege.

cepe, exprimată în lei și vor purta ștampilă specială.

Taxele ce se percep prin banderolele monopolului, pentru produsele dela alimentul precedent asupra prețurilor de vânzare la producător sau la reprezentant, vor fi stabilite de Comisiunea monopolului stupefiantelor, cu aprobarea ministerului.

Banderolele se eliberează numai contra numerar, cumpărătorilor, fiind obligați a da seamă de întrebuințarea lor.

In toate cazurile, banderolele vor fi în așa mod aplicate, prin lipirea lor peste ambalaj, ca la deschiderea acestuia să fie anulate prin ruperea lor, fără a fi distruse, spre a se putea constata în caz de control aplicarea lor.

Art. 20. — Fabricanții de ether etilic vor achita Monopolului de stat al stupefiantelor o taxă pentru fiecare kg. de ether vândut, taxă care se va fixa de Comisia monopolului stupefiantelor.

Art. 21. — Monopolul de stat al stupefiantelor face parte din patrimoniul Fondului general sanitar și de ocrotire.

El este administrat, cu aprobarea ministrului, de către comisia instituită prin art. 5.

Administrația monopolului va cuprinde următoarele două secțiuni distincte:

1. O secțiune tehnică și a materialelor, având în atribuțiunile sale operațiunile și lucrările privitoare la fabricarea, importarea, depozitarea, debitarea, punerea în circulațiune și controlul substanțelor stupefiante și al preparatelor conținând stupefiante.

Ca serviciu, această secțiune face parte din Institutul chimico-farmaceutic.

2. O secțiune financiară, condusă de direcțiunea fondurilor speciale sanitare și de ocrotire și având în atribuțiunile sale operațiunile și lucrările privitoare la gestiunea bănească.

3. Un birou comun de secretariat și arhivă va funcționa pentru ambele secțiuni sub conducerea secretarului Comisiei monopolului stupefiantelor.

Atât gestiunea în materii, cât și gestiunea în bani, se va purta în conformitate cu dispozițiunile legii pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a avuțiilor publice și potrivit normelor contabilității comerciale în partidă dublă.

Art. 22. — Sumele disponibile din încasări se vor vărsa zilnic la Banca Națională a României, în cont curent, la dispoziția Monopolului de stat al stupefiantelor. Din aceste sume se vor achita pe măsura vânzărilor, depunătorii de mărfuri în consignație la depozitul monopolului. Plățile se vor face prin și de către secțiunea financiară, pe baza situațiunilor încheiate de secțiunea tehnică și a materialelor.

Toate celelalte cheltueli și plăți se vor face prin și de către secțiunea financiară, cu aprobarea Comisiunii monopoului de stupefiante.

Art. 23. — Comisiunea monopolului de stat al stupefiantelor va verifica la finele fiecărui trimestru, atât gestiunea în materii, cât și gestiunea în bani controlând situațiunea depozitelor în consignație, cât și situațiunea contului curent. Controlul se va face de cel puțin 2 membri delegați de această comisiune, împreună cu directorul secțiunii respective.

Inspecțiunile pot fi inopinate ori de câte ori comisiunea va crede de cuviință.

Anchete se pot ordona de ministru din oficiu sau pe baza avizului Comisiei monopolului stupefiantelor.

Constatările făcute cu ocazia verificărilor sau anchetelor, se vor consemna în procese-verbale încheiate în dublu exemplar, semnate de membrii delegați și de gestionari. Un exemplar se va înainta ministerului prin direcția fondurilor speciale sanitare și de ocrotire, iar altul va rămâne în păstrarea arhivei monopolului.

Art. 24. — Atât gestiunea în materie, cât și gestiunea în bani, se vor încheia la fine de an, încheindu-se cuvenitul bilanț și stabilindu-se soldurile de reportat pe anul următor. Soldul în materii va trebui să corespundă exact cu cantitatea de mărfuri constatată prin inventariere la 1 Ianuarie.

Gestionar în materie va fi subdirectorul tehnic al Institutului chimico-farmaceutic.

Gestionar în bani va fi un casier contabil.

Supravegherea și controlul gestionarilor incumbă în prim rând directorilor secțiunilor respective.

Pe baza rapoartelor directorilor secțiunilor, comisiunea monopolului stupefiantelor va întocmi o dare de seamă anuală privitoare la situațiunea atât a depozitului de materiale cât și a conturilor în bani. Pe baza acestei dări de seamă, ministrul va dispune descărcarea de gestiune.

Art. 25. — Beneficiul net se va stabili la sfârșit de an, după deducerea tuturor cheltuelilor din venitul brut.

In cheltueli se cuprind, pe lângă plata materialele și complectarea fondului de rulare al materialelor monopolizate și cheltuelile de administrație și întreținere, plata personalului suplimentar, a jetoanelor cuvenite membrilor Comisiunii monopolului stupefiantelor pentru ședințele ținute, precum și pentru însărcinările speciale executate, precum și primele cuvenite personalului având atribuțiuni în serviciile monopolului, prime fixate de Comisiunea monopolului stupefiantelor cu aprobarea ministrului.

Din beneficiul net, astfel format se va pune la dispoziția Institutului chimico-farmaceutic 10%, în conformitate cu art. 43 din legea sanitară și de ocrotire, pentru înzestrare, bibliotecă și materiale de studii, iar restul de 90% se va vărsa la Fondul sanitar și de ocrotire.

In cursul anului, Comisiunea monopolului va putea acorda, cu aprobarea ministrului, avansuri Fondului general sanitar și de ocrotire, în limita soldului provizor constatat.

Art. 26.— Dela data funcționării Monopolului de stat al stupefiantelor nimeni nu poate procura substanțele stupefiante pe altă cale decât dela depozitul monopolului de stat și nici unul din preparatele, confecționările sau specialitățile farmaceutice care conțin stupefinate, nu

poate fi pus în circulaţie dacă nu este prevăzut cu banderola de garanţie procurată dela monopol.

Este strict interzis fabricanţilor, depozitarilor şi reprezentanţilor de substanţe stupefiante, preparate, confecţinări şi specialităţi farmaceutice care conţin stupefiante, de a le desface altor persoane decât instituţiunilor şi persoanelor în drept de a manipula stupefiante, arătate în prezentul regulament.

Art. 27. — Deţinătorii din întreaga ţară ca: depozitarii, droghiştii cu comerţ en-gros, importatorii, reprezentanţii şi persoanele cari au făcut comerţ cu stupefiante, cari la data intrării în funcţiune a monopolului de stat, posedă astfel de substanţe, vor înceta comerţul cu ele şi le vor depune, împreună cu un inventar, la depozitul acestui monopol.

Comisiunea monopolului stupefiantelor va lua probe din substanţele depuse în prezenţa depunătorului, pentru a fi analizate în laboratorul Institutului chimico-farmaceutic şi va dispune apoi reţinerea celor ce îndeplinesc condiţiunile cerute de farmacopeea română în vigoare, spre a fi vândute în mod treptat din depozitul monopolului ca şi celelalte mărfuri depuse în consignaţie.

Sustanţele stupefiante care nu îndeplinesc condiţiunile cerute de farmacopee, alterate sau falsificate, se vor sigila şi păstra în depozitul monopolului, pe contul proprietarilor lor până la pronunţarea hotărîrii judecătoreşti definitive, după care ele vor fi distruse, fără ca proprietarii să poată avea vreo pretenţiune de despăgubire.

Sigilarea şi depozitarea se va face prin proces-verbal.

Art. 28. — Toate laboratoarele şi fabricile de produse chimico-farmaceutice vor declara, la data intrării în funcţiune a Monopolului de stat al stupefiantelor, cantităţile substanţelor stupefiante pe care le deţin spre a le folosi ca materii prime, precum şi denumirea şi cantitatea fabricatelor pe care le au în depozit.

Aceeaşi dispoziţie se aplică reprezentanţilor, depozitarilor, fabricanţilor de specialităţi farmaceutice, precum şi farmaciştilor, droghiştilor şi oricăror altor deţinători.

Art. 29. — Preparatele confecţionările şi specialităţile farmaceutice care conţin stupefiante, vor trebui să fie prevăzute în maximum 10 zile dela data intrării în funcţiune a monopolului de stat, cu banderolele de garanţie procurate dela serviciul monopolului şi plătite cu anticipaţie.

Art. 30. — Deţinerea sau vânzarea de substanţe stupefiante sau de preparate, confecţionări sau specialităţi farmaceutice conţinând stupefiante, fără banderole, potrivit dispoziţiunilor prezentului regulament, constitue delictul prevăzut şi pedepsit de art. 2 din legea pentru combaterea abuzului de stupefiante publicată în Monitorul Oficial Nr. 9 din 25 Aprilie 1928.

Art. 31. — Orice contrabandă de stupefiante, sub orice formă s'ar face, sau comercializare ilicită, se vor pedepsi conform legilor în vigoare, citându-se ca parte civilă în mod obligator Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Art. 32. — Contrafacerea banderolelor, ştampilelor şi sigiliilor aplicate de serviciile Monopolului de stat al stupefiantelor pe ambalajele produselor monopolizate, se vor pedepsi după caz, potrivit dispoziţiunilor codului penal privitoare la contrafacerea sigiliilor statului sau contrafacerea timbrelor fiscale.

Art. 33.— In toate cazurile prevăzute mai sus, la cercetările ce se vor face de parchete sau organele vamale ori poliţieneşti, vor fi invitate în mod obligator, a asista şi organele sanitare locale, care vor fi obligate a aduce imediat cazurile la cunoştinţa ministerului.

Art. 34. — Amenzile ce se vor aplica pentru orice delict sau contravenţiune la dispoziţiunile prezentului regulament, se vor pronunţa în folosul şi se vor vărsa la contul Fondului general sanitar şi de ocrotire.

Art. 35. — Toate dispoziţiunile regulamentului legii pentru combaterea abuzului cu stupefiante ca şi ale oricăror legii sau regulamente în vigoare, contrarii prezentului regulament, sunt şi rămân abrogate.

Orice situaţiune neprevăzută în prezentul regulament se va soluţiona dela caz la caz în mod valabil de minister, cu avizul Comisiunii monopolului stupefiantelor, dat cu majoritatea membrilor ce o compun.

Tabloul monopolului de Stat al stupefiantelor

(M. O. No. 190 din 21 august 1933).

Comisiunea Monopolului Stupefiantelor a întocmit tabloul substanţelor stupefiante propriu zise şi substanţelor cu efecte similare, în conformitate cu art. 45 din legea sanitară şi de ocrotire şi cu art. 1 şi 2 din legea pentru combaterea abuzului cu stupefiante din 1928.

Acest tablou aprobat de Minister, cuprinde următoarele substanţe şi droguri:

Acedicon (Acetylodihydrocodeinon, Acetylodimethylodihydrothebain); Acetomorphin (Diacetylmorphin şi sărurile sale); Acoinum (Diparaanisylmonophenethylguanidinum hydrochloric.); Aether aethylicus (Eter etilic); Aethocain (Paraminobenzoyldiaethylaminoaethanol); Alcopon (Extractum Opii concentr.); Alypin (Benzoyltetramethyldiaminodimethylaethylcarbinolum hydrochloric.); Amydricain (Benzoiltetramethyldiaminodimethylaethylcarbinolum hydrochloric); Amylocain hydrochloric (Benzoylaethyldinethylaminopropanolum hydrochloric.); Anaesthesin (paraminobenzoylaethanolum); Anaesthesinum solubile (Paraminobenzoylaethanolum phenolsulfonicum); Apocodeinum hydrochloric.; Apomorphinum; Atoxicocain (Paraminobenzoyldiaethylaminoaethanol).

Benzocain (Paraminobenzoylaethanol); Beta-Eucain (v. Eucain-B).

Cocain și sărurile sale; Cocaethylin (Aethylbenzoyl-Ecgonin); Codeinum (Methyl-Morphin) și sărurile sale.

Diamorphin (Diacetyl-Morphin) și sărurile sale; Dicodid (dihydrocodeinon) și sărurile sale; Didial (Aethylmorphin acid diaethylbarbituric); Dilaudid (Dihydromorphinon) și sărurile sale; Dionin (Aethylmorphinum hydrochloric.); Domatrin (Extractum Opii concentr.); Domopon (Extractum Opii concentr.).

Ecgonin și toți derivații săi; Epiosin (Methylpehenylenimidazol); Etocain (v. Aethocain); Eucain-B (Benzoyltrimethyloxypiperidin, Trimethylenbenzoxypiperidin) și sărurile sale; Eucodal (Dihydroxycodeinon) și sărurile sale; Eucodin (Codeinum Methylbromatum); Extractum Cannabis indicae sub toate formele sale; Extractum Cocae sub toate formele sale; Extractum Opii sub toate formele sale; Extractum Opii Concentratum.

Filipon (Extractum Opii concentratum); Folia Coca.

Genomorphin (N-Oxymorphin) ; Glycopon (Glycerophosphatele alcaloizilor din Opiu) ; Guanicain (Dipara anisylmonophenethylguanidinum hydrochloricum).

Hașișul și toate preparatele sale; Herba Cannabis indicae ; Heroin (Diacetyl-Morphin) și sărurile sale ; Holocain (Paradiaethoxydiphenylaethenylamidinum hydrochloric), Diaethoxyacethonyldiphenylamidinum hydrochloric); Homocain (Aethylbenzoyl-Ecgonin); Hydrocotarnin.

Juvopan (Extractum Opii concentratum).

Larocain (1-paraminobenzoyl-2, 2-dimethyl-3-diaethaminopropanol); Laudanon (Extractum Opii concentratum); Laudopan (Meconatele alcaloizilor din Opiu).

Merocait (Paraminobenzoyldiathylaminoaethanol); Morphinum, derivații săi și sărurile sale; Morphosan (Morphinbrommethylat, Morphin methylgromatum).

Narcein; Narcophin (Morphin-Narcotin meconat); Narcotin ; Nealpon (Extractum Opii concert.); Novocain (Paraminobenzoydiaethylaminoaethanolum hydrochloric).

Opium sub orice formă, brut în turte, medicinal, în pastă, granule sau pulbere ; Opon (Extractum Opii concentratum).

Pantocain (Parabutilaminobenzoyldimethylaminoaethanolum hydrochloric.); Pantopon (Extractum Opii concentr.); Papaverin și sărurile sale; Paracodin (Dihydrocodein bitartaric.); Paramorphan (Dihydomorphin); Paramorphin (Thebain); Pavon (preparat extras din Opiu); Percain (Diaethylaethylendiamid al acidului a-butiloxycinchoninic) ; Peronin (Benzylmorphin) și sărurile sale; Pleistopon (Extractum Opii concentr.); Procain (Paraminobenzoyldiatehylaminoaethanol); Psicain (d-Pseudococain bitartaricum); Scurocain (Paraminobenzoyldiathylaminaethanol); Seutopon (Extractum Opii concentr.); Sincain (Paraminobenzoyldiathylaminoathanol); Stovain (Benzoylaethyldimethylaminopropanolum hydrochloric.); Stypticinum (Cotarninum hydrochloric.); Styptolum (Cotarnium phthalicum); Subcutinum (Paraminobenzoylaethanolumphenosulfonicum).

Thebain (Paramorphin); Tropacocainum hydrochloric (Benzoylpseudotropeinum hydrochloricum).

Verocain (Paraminobenzoyldiaethylaminoaethanol).

Data la care se vor aplica dipozițiunile regulamentului monopolului de stat al stupefiantelor, privind substanțele brute și sinonimele lor mai sus arătate, va fi publicată în Monitorul Oficial.

Tot odată se aduce la cunoștință că administrația monopolului de stat al stupefiantelor (Institutul chimico-farmaceutic din București, calea Dorobanți Nr. 39) a pus în circulație timbrele ce se vor aplica pe ambalajele originale ale preparatelor galenice (fabricate pe cale industrială) ale confecționărilor și specialităților farmaceutice, în conformitate cu dispozițiunile dela art. 19 din regulamentul monopolului publicat în Monitorul Oficial Nr. 167 din 24 Iulie 1933.

In consecință, potrivit art. 11, alin. 2; art. 12, alin. 2 și 3; art. 13; art. 26 și art. 29 din regulament, toți deținătorii ca : fabricanții, reprezentanții, depozitarii, farmaciștii, droguiștii și orice alte persoane autorizate a face comerț cu preparatele arătate în alineatul precedent, sunt obligați a-și procura, cu începere dela 1 Septembrie a. c., timbrele de garanție pe care le vor aplica pe ambalajul acestora în termen de 10 zile dela data fixată (v. art. 29 din regulament), urmând ca dela 10 Septembrie a. c., toate preparatele galenice (fabricate pe cale industrială), confecționările și specialitățile farmaceutice care conțin substanțele monopolizate din tabloul de mai sus, să fie prevăzute cu timbre de garanție.

Modul în care se va aplica timbrul de garanție este arătat la art. 19, alin. 5.

Valorile timbrelor se referă la prețul declarat la producător sau reprezentant și au fost stabilite de comisiunea monopolului stupefiantelor, în conformitate cu art. 19, alin. 3 din regulament, precum urmează :

1 leu pentru prețul dela 1—10 lei; 2 lei dela 10—20 lei; 3 lei dela 20—30 lei; 4 lei dela 30—40 lei; 5 lei dela 40—50 lei; 7 lei dela 50—75 lei; 10 lei dela 75—100 lei; 12 lei dela 100—125 lei ; 15 lei dela 125—150 lei; 17 lei dela 150—175 lei; 20 lei dela 175—200 lei, păstrându-se pentru valorile superioare aceeași proporție ca și la ultimele șase valori și pentru care se vor aplica timbre suplimentare.

Specialitățile farmaceutice care conțin substanțe stupefiante propriu zise, sau substanțele cu efecte similare enumerate mai sus, sunt cuprinse în tabloul ce urmează, întocmit de comisiunea monopolului stupefiantelor și aprobate de minister:

Acedicon comprimate-Boehringer; Acedicon fiole-Boehringer; Aehter pro narcosi în flacoane sau fiole originale; Allocain fiole-Lumiere A, AA, B. BB, C și J; Ampoules de Paveron-Dausse; Antigonin Nr. 1 și 2-Bender; Antigrippe cachets-Chatelain; Antineuralgin-Kamner; Antipheblin-Saechsische Serumwerke; Antispasmin-Galena ; Anustiptol supozitoare-Dr. Iteanu ; Anustiptol

unguent-Dr. Iteanu; Aristosan-Pharmaceutikon; Arsotonin B injecţi ; Atropophedrin-Chauvin.

Balsam Claudemar-Luitpold Werke; Balsamo contra la Gonorrea-Pagliano; Bengué'dragées-Dr. Wanderer; Bilagit; Bismocalcin-Sapic; Bomboane pectorale-Vorel; Bougies-Chamuel; Bougies-Rhemda; Broméin-Montagu pilule; Bronchopecaine-Laboratoires therapeutiques; Bronchophedrin-Lazar Hegyesi; Bronchoseptol-Lauriat.

Cachets Hypotensifs-L. Hegyesi; Calmagine-Laboratoires therapeutiques; Camphor Papaverin Gelatinetten-Knoll; Capsules-Nogues; Cardialgine-Dubois; Cardiazol Dicodid picături Knoll; Cephalo; Cerebrin-Fournier; Cerebrin bromé-Fournier; Cerebrin bromoidée-Fournier; Cerebrin iodée-Fournier; Cerebrin quininée-Fournier; Chinaeser-Gedeon Richter; Chinotoxin-Fischmann; Choleflorin-Bayer Meister Lucius; Cigarettes Indien; Codein tablete-Knoll; Codemal-Knoll; Codoform Bottu; Colliria-Pagliano; Collyre-Chatelain; Collyres aqueux-Clin Nr. 390, 391, 392, 400, 401, 402, 403, 438, 439, 642, 647, 922; Collyres huileux-Clin Nr. 419; Comprimées maltés-Ipecopan-Sandoz; Contratusin tablete-Egger; Cotarnin comprimate-Ingelheim; Crème Gutturo-Sapic; Conjuctival-Aurian.

Desinterol-Huzum; Dicodid fiole-Knoll; Dicodid tablete-Knoll; Didial-Soc. Industrie Chimique Bâle; Didial comprimés-Soc. Chimique Bâle; Dilatol-Aurion; Dilaudid fiole-Knoll; Dilaudid tablete-Knoll; Dilaudid-Atropin fiole-Knoll; Dilaudid-Scopolamin fiole-Knoll; Dionin-Merck; Dionin fiole Merck; Dionin tablete-Merck; Domatrin fiole; Domatrin tablete; Donopon fiole; Domopon soluţie; Domopon tablete; Dragele Menthol borococainate-Dr. Răteanu; Dragées-Bengue.

Elixir Bravais; Elixir de Cocaine-Houdé; Elixir Femina-Vorel; Ephetonin Hustensaft-Merck; Eucodal-Merck; Eucodal fiole-Merck; Eucodal tablete-Merck; Euphon pastile.

Filipon; Filipon fiole; Filipon tablete.

Gelonida antineuralgica; Genomorphin comprimate-Lab. Amido; Genomorphin fiole-Lab. Amido; Genomorphin soluţie, Lab. Amido; Gonotropin dragele-Lab. Hygea; Globuli Ricostituenti-Dr. Taylor; Gouttes-Nicau; Gouttes Ramy-Lab. Fougerat; Granules Cocaine-Houdé; Granule Nefricol-Vorel.

Hemipnone-Soc. Industrie Chimique Bâle; Hemipnone-comprimés-Soc. Industrie Chimique Bâle; Hemipnone suppositoires-Soc. Industrie Chimique Bâle; Hyperaenin-Aurian.

Impletol-Bayer Meister Lucius; Injecţia Salvator-Vorel; Injecţie-Dr. F. Vertes; Injection Brou; Injection Ricord; Iod Papaverinheosan-Dr. Wanderer; Iodéin ampoules-Montagu; Iodéin pilules-Montagu.

Jubolitan unguent-Chatelain; Jubolitoires supozitoare Chatelain.

Larocain Hoffmann La Roche; Laudanon-Ingelheim; Laudanon comprimate-Ingelheim; Laudanon fiole Ingelheim; Laurein-Sterescu; Liquor Hypnobromid; Lupavarin tablete-Dr. Wanderer.

Mecoll A. Dr. Iteanu; Menoctan; Menolysin compositum tablete; Mentheosan-Dr. Wanderer; Menthanol-Dr. Wanderer; Mictosol supozitoare-Lab. Mictosol; Modiscop.

Narcein Houdé; Nitrose-Nativelle; Nervodent-Vorel; Neuramag Mendel; Nohaesa supozitoare; Nohaesa unguent; Novargyre fiole-Guillaumin; Novocain-Bayer Meister Lucius; Narcophin fiole; Narcophin tablete.

Odentina-Kamner; Okistyptin tablete-Richter; Olarsol-Dumonthiers; Ophtalmampoules cu Cocain-Comar; Ophtalmampoules cu Syncain şi Adrenalin-Comar; Ouabein ampoules Arnaud; Oovoclamin tablete-Richter; Oxymenthol tablete-Schenthal; Ozenyl-Dr. Iteanu.

Pantocain-Bayer Meister lucius; Pantopon Hoffmann La Roche; Pantopon comprimate; Pantopon fiole; Pantopon soluţie; Pantusin-Dr. Földes; Papaverin tablete-Knoll; Papaverintheosan-Dr. Wanderer; Papaverinol-Laleuf; Papavidrin-Dr. Weil; Paracodin tablete-Knoll; Pastile Thyangol-Dr. Thylo; Pastilles chloro-boratées „Cocaine Midy"; Pastiles borate de Soude-Houdé; Cocaine-Houdé; Pastilles chlorate de Potasse-Houdé; Pastiles Menthole-Hondé; Pâte Ramy; Pât Zed; Pavon-Soc. Ind. Chimique Bâle; Pavon comprimés; Pavon cum Scopolamin; Pavon fiole; Pavon liquide; Pectogrippina-Straja; Pectolin-Pârâianu; Pectoserum-Huzum; Pectoserum Taubac-Gheorghiu; Pericaine-Soc. Ind. Chimique Bâle; Pericaine ampoules; Pericaine comprimés; Pericaine solution; Perichol tablete-Boeringer; Phedroform Tropheno; Phosphotonique-Dausse; Pomade adreno-styptique-Midy; Pomada Adria-Vorel; Pomada styptică-Vasiliu: Praf antiasmatic-Vorel; Pulmoherculanol-Hossu; PulmoserumBailly; Pulmotussin-Eug. Solomon; Pyretan fiole A de 2 cc. şi B de 5 cc.-Lab. Camuset; Pyrophen tablete-Lerner.

Rectosero; Renocardin tablete-Egger; Resyl comprimate-Cyba; Resyl sirop-Ciba; Rinoleina-Bernocco & Borgogno; Rucoval unguent-Chatelain.

Sedalon-Dr. Iteanu; Sedalmerck tablete-Merck; Sedalit fiole-Sterescu; Sedol fiole; Sedopon comprimés-Laleuf; Sedopon fiole; Sengin-Sterescu; Siramian-Vasiliu; Sirop Aubergier; Sirop au Bromoforme-Chatelain; Sirop Berthé; Sirop calmant-Vorel; Sirop Creosol-Duboi; Sirop de dentition Chatelain; Sirop Famel; Sirop Favsot; Sirop Nogues; Sirop Pectoral Dr. Konya; Sirop Ramy; Sirop Syram-Dr. Guttmann; Sirop Zed; Solana-Dr. Iteanu; Soloution-Sandoz; Somacetin-Dr. Veil; Somnifere-Hoffmann La Roche; Spasmalgine comprimés-Hoffman La Roche; Spasmalgine fiole; Stypticin tablete-Merck; Styptol tablete-Knoll; Stovain fiole; Stovain tablete; Stovedrin-Licardi; Supozitoare adreno-stiptice-Dr. Iteanu; Supozitoare Adria-Vorel; Supozitoare Claudemar; Supozitoare stiptice Vasiliu; Suppozitoires adreno-stiptiques Midy; Sincain fiole Comar; Syncaine solution adrensthesique-Comar; Sirop Alda-Chihăescu.

Tampospuman Styli-Luitpold Werke: Theoverine-Laleuf; Titretta analgica; Tafalgon-Dr. Iteanu; Tonolysin- Richter; Trekal-Monal;

Trempl tablete; Tribronchol-Chatelain; Tropacocain hydrochloric Merck; Trepacocain fiole; Troparin tablete slabe și forte; Trivalin fiole; Trivalin tablete.

Varicophtin-Saechs. Serumwerke; Verocaine fiole-Dumonthiers; Vin Bravais; Vin tonic La Force-Sterescu; Vin tonic Dr. Gancievici; Vin tonic nutritiv L'Aiglon-Lăzărescu; Vin tonic Pârâianu; Vin Vorel Vinul Konya, tonic nutritiv și reconstituant; Vitalung-R. Orst.

Se menționează în mod expres, că specialitățile farmaceutice necuprinse în tabloul de față, dar care ar conține una sau mai multe din substanțele vizate, se vor declara de fabricantul, reprezentantul sau deținătorul lor de orice categorie, autorizat, cunoscându-se că omisiunile din partea monopolului nu sunt un motiv de scutire dela obligațiunea taxării lor și neconformarea (v. art. 13, al. 3 din regulament), constitue un delict care va fi sancționat conform dispozițiunilor dela art. 30 din regulament.

Se mai atrage atențiunea, că dacă în tablou sunt cuprinse și specialitățile farmaceutice neautorizate de Minister, se va cere pentru ele autorizația.

Neîndeplinirea acestei formalități atrage după sine pe lângă confiscarea lor ori unde s'ar găsi și sancționarea, conform cu legile și regulamentele în vigoare.

Pentru Eterul etilic se aplică dispozițiunile din regulament dela data când a fost publicat în Monitorul Oficial (Nr. 167 din 24 Iulie 1933).

Eterul pentru narcoză cade sub regimul specialităților farmaceutice.

Convențiunea internațională pentru limitarea fabricațiunii și reglementarea distribuțiunii stupefiantelor

(Ratificată de România prin legea publicată în M. O. No. 84 din 9 aprilie 1933).

CAPITOLUL I

Definițiuni

Art. 1. — In lipsă de indicațiuni exprese contrarii definițiunilor de mai jos, se aplică tuturor dispozițiunilor prezentei Convențiuni:

1. Prin „Convențiunea dela Geneva", se înțelege Convențiunea internațională pentru Opium semnată la Geneva la 19 Februarie 1935.[1])

2. Prin „Droguri", se înțeleg următoarele droguri fie că sunt semi-fabricate sau preparate în întregime.

Grupul I.

Sub-grupul (a):

i) Morfina și sărurile ei cât și preparațiunile obținute direct din opium brut sau medicinal și conținând mai mult de 20 la sută morfină.

ii) Diacetilmorfina și celelalte eteruri (etheruri-săruri) ale morfinei, precum și sărurile lor.

iii) Cocaina și sărurile ei cât și preparațiunile obținute direct din foaia de coca și conținând mai mult de 0,1% cocaină, precum și toate eterurile ecgoninei și sărurile lor;

iv) Dihydrooxycodeinon (dela care eucodalul, nume înregistrat, este o sare); dihydrocodeinon (dela care dicodidul, nume înregistrat, este o sare); dihydromorfinon (dela care dilodidul, nume înregistrat, este o sare); acetylodihidrocodeinon sau acetylodimethylodihydrothebaină (dela care acediconul, nume înregistrat, este o sare); dihydromorfina (dela care paramorfanul, nume înregistrat, este o sare); eterurile lor și sărurile ale uneia oarecare din aceste substanțe și eterurile lor; N-oxymorfina (genomorfină, nume înregistrat); compușii N-oxymorfinii, cât și ceilalți compuși morfinici cu azot pentavalent.

Sub-grupul (b):

Ecgonina, tabaina și sărurile lor, oxy-eterurile morfinei, ca benzylmorfina și sărurile lor, cu excepțiunea methylmorfinei (codeină) și ale ethylmorfinei și sărurile lor.

Grupa II.

Methylmorfina (codeina), etylmorfina și sărurile lor. Substanțele menționate în prezentul paragraf vor fi considerate ca „droguri", chiar dacă vor fi preparate pe cale sintetică.

Termenii de „Grupul I" și „Grupul II", indică respectiv grupul I și II al paragrafului de față.

3. Prin „opiu brut" se înțelege sucul coagulat în mod spontan, obținut prin capsulele macului somnifer (Papaver somniferum) și care nu a suferit decât manipulațiunile necesare ambalajului și transportului său, oricare ar fi conținutul său în morfină.

Prin „opiu medicinal" se înțelege opiul care a suferit preparațiunile necesare pentru adaptarea lui uzajului medical, fie în praf sau granule, fie sub formă de amestec cu materii neutre, după cerințele farmacopeei.

Prin „morfină" se înțelege principalul alcaloid al opiului, având formula chimică $C_{17}H_{19}O_3N$.

Prin „Diacetylmorfină", se înțelege diacetylmorfina (diamorfină și eroină) având formula $C_{21}H_{23}O_5N$ $(C_{17}H_{17})$ $(C_2H_3O)_2$ $O_3N)$.

Prin „foaie de coca" se înțelege foaia de Erythroxylon Coca Lamarck, dela Erythroxylon novo-granatense (Morris) Hieronymus și ale varietăților lor, din familia Erythroxylaceelor, precum și foaia altor specii din acest gen din care s'ar putea extrage cocaina în mod direct sau obținută prin transformațiune chimică.

[1]) România a ratificat această convenție prin legea publicată în M. O. No. 134 din 21 Iunie 1928.

Prin „cocaină" se înțelege eterul methylic al benzoylecgoninei levogyră (.) D20°=—16°4), în soluție chloroformică de 20%, având formula $C_{17}H_{21}O_4N$.

Prin „ecgonină" se înțelege ecgonină levogyră ( ) D20°=—45°6, în soluția apoasă de 5%, având formula $C_2H_{15}O_3N$ H_2O, precum și toate derivatele acestei ecgonine, care ar putea servi la regenerarea sa pe cale industrială.

„Drogurile" de mai jos sunt definite prin formula lor chimică, după cum urmează:

Dihydrooxycodeinon	$C_{18}H_{21}O_4N$	
Dihydrocodeinon	$C_{18}H_{21}O_3N$	
Dihydromorphinon	$C_{17}H_{19}O_3N$	
Acetylodihydrocedeinon sau Acetylodimethylodihydrotebaină	$C_{20}H_{23}O_4N$	$(C_{18}H_{20}(C_2H_4O)O_3N)$
Dihydromorfină	$C_{17}H_{21}O_3N$	
N-oxymorfină	$C_{17}H_{19}O_4N$	
Tebaină	$C_{19}H_{11}O_3N$	
Methylmorfină (codeina)	$C_{18}H_{21}O_3N$	$(C_{17}H(CH_3O)O_2N)$
Ethylmorfină	$C_{19}H_{23}O_2N$	$(C_{17}H_{18}(C_2H_5O)O_2N)$
Benzylmorfină	$C_{24}H_{25}O_3N$	$(C_{17}H_{18}(C_7H_7O)O_2N)$

4. Prin „fabricațiune" se înțelege și rafinarea

Prin „transformațiune" se înțelege transformațiunea unui „drog", pe cale chimică, exceptând transformațiunea alcaloizilor în sărurile lor.

Atunci când unul din „droguri" este transformat în alt „drog", această operațiune este considerată ca o transformațiune față de primul „drog" și ca o fabricațiune față de cel de al doilea.

Prin „evaluări" se înțelege evaluările furnizate conform art. 2 până la 5 ale prezentei Convențiuni, în afară de vreo indicațiune contrarie a contextului ,inclusiv evaluările suplimentare.

Termenii „stocuri de rezervă", în cazul când este vorba de vreun „drog" oarecare, indică stocurile cerute :

i) Pentru consumarea interioară normală a țării sau a teritoriului unde ele sunt menținute ;

ii) Pentru transformațiunea în acea țară sau în acel teritoriu, și

iii) Pentru export.

Termenii „stocuri de Stat", în cazul când este vorba de un „drog" oarecare, indică stocurile menținute sub controlul Statului, pentru trebuințele Statului, și pentru a face față cazurilor excepționale.

Afară de indicațiunea contrară a contextului, cuvântul „exportare" este considerat ca cuprinzând și reexportarea.

CAPITOLUL II

Evaluări

Art. 2. — 1. Inaltele Părți Contractante vor furniza anual Comitetului Central Permanent, instituit prin Capitolul VI al Convențiunii din Geneva, evaluări conforme dispozițiunilor art. 5 din prezenta Convențiune pentru fiecare drog și pentru fiecare din teritoriile lor cărora se aplică prezenta Convențiune.

2. Când o Inaltă Parte Contractantă nu va fi furnizat evaluări pentru un oarecare din teritoriile sale căruia se aplică prezenta Convențiune la data prevăzută în art. 5, paragraful 4, zisa evaluare va fi stabilită în măsura posibilității prin organele de control prevăzute la art. 5, parag. 6.

3. Comitetul Central permanent va cere, pentru țările sau teritoriile cărora prezenta Convențiune nu se aplică, evaluări stabilite conform stipulațiunilor prezentei Convențiuni. Dacă pentru una din aceste țări sau teritorii, nu s'au furnizat evaluări, organul de control va stabili el însuși evaluările în măsura posibilității.

Art. 3. — Oricare din Inaltele Părți Contractante va putea furniza, dacă este cazul, pentru un an oarecare, și pentru vreunul din teritoriile sale, evaluări suplimentare pentru acel teritoriu și anul în chestiune, expunând în același timp motivele care justifică zisele evaluări.

Art. 4. — 1. Orice evaluare furnizată conform articolelor precedente și care se referă la un „drog" oarecare, cerută pentru consumațiunea interioară a țării sau a teritoriului pentru care a fost stabilită, va fi motivată numai de nevoile medicale și științifice ale acelei țări sau ale acelui teritoriu.

2. Inaltele Părți Contractante vor putea constitui și menține, în afară de stocurile rezervă, stocuri de Stat.

Art. 5. — 1. Evaluările prevăzute la art. 2—4 ale prezentei Convențiuni vor trebui să fie stabilite după modelul care va fi propus din timp în timp de către Comitetul Central Permanent și care va fi comunicat prin prevederile acestui Comitet tuturor Membrilor Societății Națiunilor și Statelor care nu sunt membre, menționat în art. 27.

2. Evaluările privind fiecare din „droguri", fie că se prezintă sub formă de alcaloizi sau săruri ale acestora, sau de preparațiuni conținătoare de alcaloizi sau sărurile lor, vor trebui să indice pentru fiecare an și pentru fiecare țară sau teritoriu :

a) Cantitatea necesară (de droguri) cu scopul de a fi întrebuințată ca atare pentru trebuințele medicale și științifice, inclusiv cantitatea procurată pentru fabricațiunea de preparațiuni destinate exportațiunii, pentru care nu au fost obtinute încă autorizațiuni de export, fie că aceste preparațiuni ar fi destinate consumului interior sau exportațiunii ;

b) Cantitatea necesară pentru scopurile de transformaţiuni, atât pentru consumul intern cât şi pentru exportaţiuni ;

c) Stocurile de rezervă dorite a fi menţinute;

d) Cantitatea cerută pentru formarea şi întreţinerea stocurilor Statului, astfel după cum se prevede în art. 4.

Prin totalul evaluărilor pentru fiecare ţară sau teritoriu, se înţelege suma cantităţilor specificate în al. *a* şi *b* ale paragrafului de faţă, majorate cu cantităţile care pot fi trebuincioase pentru a duce la nivelul dorit stocurile de rezervă şi stocurile de Stat, sau scăzându-se toată cantitatea care ar putea depăşi acest nivel. Totuşi, nu se va ţine seama de aceste majorări sau scăderi decât în măsura în care Inaltele Părţi Contractante interesate vor fi trimis la timp evaluările necesare, Comitetului Central Permanent .

3. Fiecare evaluare va fi însoţită de un memoriu asupra metodei întrebuinţată pentru calcularea diferitelor cantităţi care vor fi înscrise. Dacă cantităţile calculate comportă o limită, ţinând seama de fluctuaţiunile posibile ale cererii, evaluarea va trebui să precizeze la cât se ridică limita astfel prevăzută. Se înţelege, că în cazul când unul din „drogurile" oarecare care sunt sau pot fi cuprinse în grupa 2, s'ar putea lăsa o limită mai mare decât pentru celelalte „droguri".

4. Toate evaluările vor trebui să parvină Comitetului Central Permanent, cel mai târziu la 1 August al anului care va preceda pe acela pentru care evaluarea a fost stabilită.

5. Evaluările suplimentare vor trebui să fie adresate Comitetului central permanent, de îndată ce s'a făcut stabilirea lor.

6. Evaluările vor fi examinate printr'un organ de control. Comisiunea consultativă a traficului cu opiu şi altor droguri vătămătoare a Societăţii Naţiunilor, Comitetul central permanent, Comitetul de igienă al Societăţii Naţiunilor, precum şi Oficiul internaţional de igienă publică, vor avea dreptul să desemneze fiecare un membru al acestui organ. Secretariatul Organului de control va fi condus de către Secretarul general al Societăţii Naţiunilor, asigurându-şi colaborarea strânsă cu Comitetul central .

Pentru oricare ţară sau teritoriu pentru care va fi fost furnizată o evaluare, Organul de control va putea cere orice indicaţiuni sau precizare suplimentară pe care o va socoti necesară, fie pentru completa evaluare, fie pentru a lămuri indicaţiunile care figurează în evaluare, exceptându-se cele care se referă la trebuinţele Statului; în baza informaţiunilor astfel culese, el va putea modifica evaluările cu consimţimântul Statului interesat. In cazul unuia oarecare din drogurile care sunt sau pot fi cuprinse în grupul 2, o declaraţiune sumară va fi suficientă.

7. După ce va fi examinat conform paragrafului 6 de mai sus evaluările furnizate şi după ce va fi stabilit, conform art. 2, evaluările pentru ţările sau teritoriile pentru care n'ar fi fost furnizate (evaluări), Organul de control va adresa prin mijlocirea Secretarului general şi cel mai târziu până la 1 Noembrie a fiecărui an, tuturor membrilor Societăţii Naţiunilor şi Statelor care nu sunt membre menţionate în art. 27, o situaţie conţinând evaluările pentru fiecare ţară sau teritoriu. Această situaţie va fi însoţită, întru cât Organul de control va socoti necesar, de un memoriu cuprinzând explicaţiunile furnizate sau cerute conform paragrafului 6 de mai sus, şi de toate observaţiunile pe care Organul de control ar ţine să le prezinte referitor la orice evaluare, lămurire sau cerere de lămurire.

8. Orice evaluare suplimentară comunicată Comitetului central permanent în cursul anului, trebue să fie rezolvată fără întârziere de către Organul de control, conform procedurii specificată la paragrafele 6 şi 7 de mai sus.

CAPITOLUL III

Limitarea fabricaţiunii

Art. 6. — 1. Nu se va putea fabrica în nicio ţară sau teritoriu, în cursul unui an oarecare, o cantitate dintr'un „drog" oarecare superioară totalului următoarelor cantităţi :

a) Cantitatea cerută în limitele evaluărilor pentru acea ţară sau acel teritoriu, pentru acel an, cu scopul de a fi întrebuinţată ca atare pentru nevoile sale medicale şi ştiinţifice, inclusiv cantitatea cerută în vederea fabricării preparaţiunilor pentru a căror exportaţiune nu se cer autorizări de export, fie că aceste preparaţiuni ar fi destinate consumului intern sau exportului ;

b) Cantitatea cerută în limitele evaluărilor pentru acea ţară sau acel teritoriu, pentru acel an, în scopul de transformaţiune, atât pentru consumul intern cât şi pentru export ;

c) Cantitatea care va putea fi cerută pentru acea ţară sau acel teritoriu, în vederea executării în cursul anului a comenzilor destinate exportului şi efectuate conform dispoziţiunilor prezentei Convenţiuni ;

d) Cantitatea cerută eventual pentru acea ţară sau acel teritoriu pentru a menţine stocurile de rezervă la nivelul specificat în evaluările anului luat în consideraţiune ;

e) Cantitatea cerută eventual pentru menţinerea scopurilor de Stat la nivelul specificat în evaluările anului luat în consideraţiune.

2. Se înţelege că, dacă la sfârşitul unui an, o Inaltă Parte Contractantă constată că cantitatea fabricată depăşeşte totalul cantităţilor mai sus specificate, ţinându-se seamă de scăderile prevăzute la art. 7, al. I, acest excedent va fi scăzut din cantitatea care trebueşte fabricată în cursul anului următor. Transmiţând statisticile lor anuale Comitetului central permanent, Inaltele Părţi Contractante vor motiva această depăşire.

Art. 7. — Pentru fiecare „drog", conform art. 6, în cursul unui an oarecare, într'o ţară sau

teritoriu oarecare, se va deduce din cantitatea a cărei fabricaţiune este autorizată;

i) Orice cantitate a „drogului" importat, şi ceea ce ar fi fost înapoiat şi scăzându-se ceea ce ar fi fost reexportat;

ii) Orice cantitate a zisului „drog" confiscată şi utilizată ca atare pentru consumul intern sau pentru transformaţiuni.

Dacă este imposibil de a se efectua una din scăderile mai sus menţionate în timpul exerciţiului în curs, cantitatea care va rămâne în excedent la finele exerciţiului, se va scădea din evaluările anului următor.

Art. 8. — Cantitatea unui „drog" oarecare importată sau fabricată într'o ţară sau teritoriu cu scopul de a fi transformată, va trebui să fie întrebuinţată, dacă este posibil, conform evaluărilor acestei ţări sau acestui teritoriu în întregime, în acest scop, în timpul perioadei vizate prin evaluare.

Totuşi, dacă este imposibil de a se întrebuinţa astfel cantitatea totală în cursul perioadei în chestiune, fracţiunea rămasă neîntrebuinţată la sfârşitul anului se va scădea din evaluările anului următor, pentru această ţară sau teritoriu.

Art. 9. — Dacă în momentul când toate dispoziţiunile prezentei Convenţiuni vor deveni aplicabile, stocurile unui „drog" existente în acel moment într'o ţară sau teritoriu, întrece cuantumul stocurilor de rezervă ale acestui „drog", pe care această ţară sau teritoriu doreşte a le menţine, conform cu evaluările sale, acest excedent va fi scăzut din cantitatea care în mod normal, s'ar putea fabrica sau importa, după cum va fi cazul, în cursul anului, potrivit dispoziţiunilor prezentei Convenţiuni.

Dacă această procedură nu este aplicabilă, Guvernul va lua asupra sa stocurile în excedent existente în momentul când toate dispoziţiunile prezentei Convenţiuni vor deveni aplicabile. Guvernul nu va livra la anumite intervale decât cantităţile care pot fi livrate potrivit Convenţiunii. Toate cantităţile astfel livrate în cursul anului se vor scădea din cantitatea totală destinată a fi fabricată sau importată, după cum e cazul, în cursul acestuia, aceluiaşi an.

CAPITOLUL IV

Interziceri şi restricţii

Art. 10.—1. Inaltele Părţi Contractante vor interzice exportul de pe teritoriul lor, a diacetylmorfinei şi a sărurilor ei, precum şi a preparatelor conţinătoare de diacetylmorfină sau a sărurilor ei.

2. Totuşi, pe baza cererii Guvernului unei ţări, în care diacetylmorfina nu este fabricată, orice Inaltă Parte Contractantă va putea autoriza exportul cu destinaţie către acea ţară, a cantităţilor de diacetylmorfină a sărurilor şi a preparaţiunilor conţinătoare de diacetylmorfină sau de sărurile ei, care-i sunt necesare pentru trebuinţele medicale sau ştiinţifice ale acelei ţări, cu condiţia ca această cerere să fie însoţită de un certificat de import şi să fie adresată Administraţiei Oficiale indicată în certificat.

3. Toate cantităţile astfel importate, vor fi distribuite de către Guvernul ţării importatoare şi sub răspunderea sa.

Art. 11. — 1. Comerţul şi fabricaţiunea comercială a oricărui produs derivat din unul din alcaloizii fenantreni ai opiului sau din alcaloizii ecgoninici ai foaiei de coca, care nu va fi utilizat la această dată pentru nevoi medicale sau ştiinţifice, nu vor putea fi permise într'o ţară sau într'un teritoriu oarecare, decât dacă valoarea medicală sau ştiinţifică a acestui produs a fost constatată în chip justificat de către Guvernul interesat.

In acest caz, afară de cazul când Guvernul decide că produsul in chestiune nu este susceptibil de a provoca toxicomania sau de a fi prefăcut într'un produs susceptibil de a provoca toxicomania, cantităţile a căror fabricaţiune este autorizată, nu vor trebui să depăşească, în aşteptarea deciziunilor menţionate mai jos, totalul reclamat de nevoile interne ale ţării sau teritoriului destinat scopurilor medicale şi ştiinţifice, precum şi cantitatea necesară pentru satisfacerea comenzilor de export, iar dispoziţiunile prezentei Convenţiuni vor fi aplicate zisului produs.

2. Inalta Parte Contractantă care va autoriza comerţul sau fabricarea comercială a unuia din aceste produse, va aviza îndată pe Secretarul General al Societăţii Naţiunilor, care va comunica această modificare celorlalte Inalte Părţi Contractante, precum şi comitetului de higienă al Societăţii.

3. Comitetul de higienă, după ce va fi supus chestiunea Comitetului Permanent al Oficiului Internaţional de Higienă Publică, va decide dacă produsul despre care este vorba poate provoca toxicomania (şi trebue deci să fie asimiliat drogurilor menţionate la sub-grupul *a)*, al grupului I, sau dacă poate fi transformat in unul din aceste, aceleaşi droguri ((şi să fie prin aceasta asimilat drogurilor menţionate la subgrupul *b)*, al grupului I, sau la grupul II).

4. Dacă Comitetul de higienă decide că, fără a fi un „drog" susceptibil de a provoca toxicomania, produsul despre care este vorba poate fi transformat într'un astfel de „drog", chestiunea de a şti dacă zisul „drog" intră în sub grupul *b)* al grupului I, sau în grupul II, va fi supusă, spre luare de deciziune, unui comitet de trei experţi, calificaţi pentru a examina aspectele ei ştiinţifice şi tehnice. Doi din aceşti experţi vor fi respectiv desemnaţi de către Guvernul interesat şi de către Comisiunea Consultativă a Opiului, al treilea va fi desemnat de către cei doi citaţi mai sus.

5. Orice deciziune luată în conformitate cu cele două paragrafe precedente, va fi adusă la cunoştinţa Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, care o va comunica tuturor mem-

brilor societății precum și Statelor nemembre menționate la art. 27.

6. Dacă din aceste deciziuni rezultă că produsul in chestiune poate să provoace toxicomania sau că poate fi transformat într'un „drog" susceptibil de a o provoca, Inaltele Părți Contractante vor supune zisul „drog", imediat după primirea comunicării Secretariatului General, regimului prevăzut de prezenta Convențiune, după cum va fi considerat că face parte din grupul I sau din grupul II.

7. La cererea oricărei Inalte Părți Contractante adresată Secretarului General, orice deciziune de asemenea natură va putea fi controlată în lumina experienței câștigate și potrivit procedurii mai sus indicată.

Art. 12.— 1. Importul sau exportul unui oarecare „drog", in proveniență din sau cu destinația spre teritoriul unei Inalte Părți Contractante, nu vor putea fi efectuate decât conform dispozițiunilor prezentei Convențiuni.

2. Importațiunile unui „drog" oarecare, într'o țară sau teritoriu oarecare și pentru un an oarecare, nu vor putea intrece totalul evaluărilor definite în art. 5 și al cantității exportată din țară sau teritoriu, în timpul aceluiași an, scăzându-se cantitatea fabricată în acea țară sau teritoriu, în timpul aceluiaș an.

CAPITOLUL V

Controlul

Art. 13. — 1. *a)* Inaltele Părți Contractante vor aplica tuturor „drogurilor" din grupul I, dispozițiunile Convențiunii dela Geneva, despre care aceasta prevede aplicarea pentru substantele specificate la art. 4 al Convențiunii (sau la dispozițiuni echivalente). Inaltele Părți Contractante vor aplica de asemenea aceste dispozițiuni și preparațiunilor ale morfinei și ale cocainei vizate la acest articol 4, precum și tuturor preparațiunilor altor droguri din grupul I. în afară de cele care pot fi sustrase regimului Convențiunii dela Geneva potrivit articolul 8, al acestei Convențiuni:

b) Inaltele Părți Contractante vor aplica soluțiile și diluările morfinei sau cocainei, sau sărurilor lor, într'o substanță inertă, iichidă sau solidă, și conținând 0,2 la sută sau mai puțină morfină sau 0/1 la sută sau mai puțină cocaină, același tratament ca și preparatelor conținând un procentaj mai ridicat.

2. Inaltele Părți Contractante vor aplica „drogurilor" care sunt sau care pot fi cuprinse în grupul II, următoarele dispozițiuni ale Convențiunii din Geneva sau dispozițiuni echivalente:

a) Dispozițiunile art. 6 și 7, întru cât ele se aplică la fabricațiune, la import, la export și la comerțul en gros al acestor „droguri";

b) Dispozițiunile capitolului V, în afară de ceeace privește compozițiunile care conțin unul din aceste „droguri" și care se potrivește cu o aplicare terapeutică normală:

c) Dispozițiunile aliniatelor 1, *b)*, *c)* și *e)* și ale alineatului 2 al articolului 22, înțelegându-se:

i) Că statisticile importațiunilor și exportațiunilor vor putea fi trimise anual și nu trimestrial, și

ii) Că alineatul I *b)* și alineatul 2 al art. 22, nu vor fi aplicabile preparațiunilor care conțin aceste „droguri".

Art. 14. — 1. Guvernele care vor fi eliberat o autorizație de export, cu destinație către țările sau teritoriile cărora nu se aplică nici Convențiunea de față, nici Conventiunea dela Geneva, pentru un „drog" care este sau va putea fi conținut în Grupul I, vor aviza imediat Comitetul Central Permanent. Este bineînțeles că, dacă cererile de export se ridică la 5 kg. sau mai mult, autorizațiunea nu se va elibera înainte ca Guvernul să se fi asigurat pe lângă Comitetul Central Permanent, că exportul nu va provoca o depășire a evaluărilor pentru țara sau teritoriul importator. Dacă Comitetul Central Permanent va face cunoscut că va fi o depășire. Guvernul nu va autoriza exportul cantității care întrece această limită.

2. Dacă din releveurile importațiunilor și exportațiunilor adresate Comitetului Central sau din notificările făcute acestui Comitet, potrivit paragrafului precedent ,reese că, cantitatea exportată sau a cărei exportațiune a fost autorizată spre o țară sau teritoriu oarecare, întrece totalul evaluărilor arătate la art. 5, pentru acea țară sau acel teritoriu, pentru acel an, majorate prin aceste exportațiuni constatate, Comitetul va aviza imediat toate Inaltele Părți Contractante. Acestea nu vor mai putea autoriza, în timpul anului in chestiune, nicio nouă exportațiune cu destinațiunea către zisa țară sau teritoriu, afară de:

i) In cazul când o evaluare suplimentară va fi furnizată în ceea ce privește în același timp orice cantitate importată ca excedent și cantitatea suplimentară cerută, sau

ii) In cazurile excepționale în care exportațiunea este, după părerea Guvernului țării exportatoare, esențială intereselor umanității sau tratamentului bolnavilor.

3. Comitetul Central Permanent va întocmi in fiecare an o situație în care se va arăta pentru fiecare țară sau teritoriu și pentru anul precedent:

a) Evaluările fiecărui „drog";
b) Cantitatea fiecărui „drog" consumat;
c) Cantitatea fiecărui „drog" fabricat;
d) Cantitatea fiecărui „drog" transformat;
e) Cantitatea fiecărui „drog" importat;
f) Cantitatea fiecărui „drog" exportat;
g) Cantitatea fiecărui „drog" întrebuințat la confecționarea preparațiunilor destinate exportului pentru a căror exportațiune nu s'au cerut autorizație.

Dacă din zisa situațiune rezultă că una din Inaltele Părți Contractante nu a respectat sau nu ar fi putut respecta obligațiunile prevăzute

în prezenta Convenţiune, Comitetul va fi în drept să-i ceară explicaţiuni, prin intermediul Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, şi procedura prevăzută în paragrafele 2—7 ale art. 24 al Convenţiunii dela Geneva va putea fi aplicată.

Comitetul va publica, cel mai curând posibil, situaţiunea de care se vorbeşte mai sus şi numai în cazul când el nu socoate necesar, un rezumat al explicaţiunilor date sau cerute potrivit alineatului precedent, precum şi toate observaţiunile pe care ar ţine să le facă privitor la aceste explicaţiuni sau cereri de explicaţiuni.

Publicând statisticile şi alte informaţiuni pe care le primeşte în virtutea prezentei Convenţiuni, Comitetul Central Permanent va avea grije să facă a nu figura în aceste publicaţiuni nicio indicaţiune susceptibilă de a favoriza operaţiunile speculatorilor sau de a aduce prejudicii comerţului legitim a vreunei Inalte Părţi Contractante.

CAPITOLUL VI

Dispoziţiuni administrative

Art. 15. — Inaltele Părţi Contractante vor lua toate măsurile legislative sau altele necesare pentru punerea în aplicare, pe teritoriul lor, a dispoziţiunilor prezentei Convenţiuni.

Inaltele Părţi Contractante vor creia, dacă nu au făcut-o încă, o administraţie specială, având ca misiune :

a) Să aplice prescripţiunile prezentei Convenţiuni ;

b) Să reglementeze, supravegheze şi să controleze comerţul „drogurilor".

c) Să organizeze lupta contra toxicomaniei, luând toate măsurile utile pentru a-i împiedica desvoltarea şi pentru a combate traficul ilicit.

Art. 16. — 1. Fiecare din Inaltele Părţi Contractante vor exercita o supraveghere riguroasă asupra :

a) Cantităţilor de materii prime sau de „droguri" manufacturate, care se găsesc în posesia fiecărui fabricant, pentru scopuri de fabricaţiune sau de transformaţiune a fiecăruia din aceste droguri sau pentru orice alte scopuri utile.

b) Cantităţile de „droguri" (sau de preparaţiuni, conţinând aceste droguri) produse.

c) Modul în care se dispune de drogurile şi preparaţiunile astfel produse, în deosebi, distribuţiunea lor în comert, după ieşirea din fabrică.

2. Inaltele Părţi Contractante nu vor permite acumularea, în mâinile unui fabricant oarecare, de cantităţi de materii prime, care să întreacă cantităţile cerute pentru funcţionarea economică a întreprinderii, ţinând cont de condiţiunile pieţii. Cantităţile de materii prime aflate în posesie oricărui fabricant, la un moment dat, nu vor întrece cantităţile necesare, pentru nevoile fabricaţiunii pe timpul semestrului următor, afară de cazul în care Guvernul, după anchetă, socoteşte că, condiţiuni excepţionale justifică acumularea de cantităţi adiţionale, dar, în niciun caz, cantităţile totale care vor putea fi acumulate astfel, nu vor putea să întreacă aprovizionarea pe timpul unui an.

Art. 17. —Fiecare din Inaltele Părţi Contractante va obliga pe fiecare fabricant, stabilit pe teritoriile sale, să furnizeze rapoarte trimestriale, indicând :

a) Cantităţile de materii prime şi de fiecare „drog", pe care le-a primit în fabrica sa precum şi cantităţile de „droguri" sau de orice alt produs, oricare ar fie el, preparat cu oricare din aceste substanţe. Semnalând cantităţile de materii prime, astfel primite de către dânsul, fabricantul va indica proporţia de morfină, de cocaină sau de ecgonină, conţinută de acestea, sau care poate fi extrasă din ele, proporţie care va fi determinată printr'o metodă prescrisă de Guvern şi în condiţiuni pe care Guvernul le consideră ca satisfăcătoare.

b) Cantităţile, fie de materii prime, fie de produse manufacturate, cu ajutorul acestor materii, care au fost întrebuinţate în cursul trimestrului.

c) Cantităţile care rămân în stoc la sfârşitul trimestrului.

Fiecare din Inaltele Părţi Contractante va obliga pe fiecare comerciant en-gros, stabilit pe teritoriile sale, să furnizeze la sfârşitul fiecărui an, un raport, specificând pentru fiecare „drog" cantitatea acestui „drog", conţinută de preparatele exportate sau importate în cursul anului şi pentru a căror import sau export nu s'a cerut vreo autorizaţiune.

Art. 18. — Fiecare din Inaltele Părţi Contractancte se angajează ca toate „drogurile" grupului I, pe care le va confisca din traficul ilicit, să fie distruse sau transformate în substanţe nestupefiante sau rezervate uzului medical sau ştiinţific, fie de către Guvern, fie sub controlul acestuia, odată ce aceste „droguri" nu mai sunt necesare pentru procedura juridică sau pentru orice altă acţiune, din partea autorităţilor Statului. In tot cazul, diacetylmorfina va trebui să fie distrusă sau transformată.

Art. 19. — Inaltele Părţi Contractante, vor cere ca etichetele sub care este pus în vânzare un „drog" oarecare, sau un preparat, conţinând acest „drog", să indice procentajul acestuia. Ele vor mai trebui să indice modalitatea prevăzută de către legislaţia naţională.

CAPITOLUL VII

Dispoziţiuni generale

Art 20 — 1 Orice Inaltă Parte Contractantă, pe vreunul din teritoriile căreia va fi fabricat sau transformat un „drog" oarecare, în momentul intrării în vigoare a Prezentei Convenţiuni, sau care, la acea dată sau ulterior îşi va propune să autorizeze pe teritoriul său această fabricaţiune sau transformare, va trimite o notificare Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, arătând dacă fabricarea sau transformarea este destinată numai trebuinţelor interioare sau şi pentru export şi la ce epocă va începe această fabricare sau transformare ; ea va mai specifica de asemenea „drogurile", care trebuesc

să fie fabricate sau transformate, precum şi numele şi adresa persoanelor sau caselor autorizate.

2. In cazul când fabricarea sau transformarea a vreunuia din „droguri", ar înceta pe teritoriul său, Inalta Parte Contractantă va trimite în acest scop, o notificare Secretarului General, indicând data şi locul unde această fabricare sau transformare a încetat sau va înceta, specificând „drogurile" vizate, persoanele sau casele vizate, precum şi numele şi adresele lor.

3. Informaţiunile furnizate conform paragrafelor 1 şi 2, vor fi comunicate de către Secretarul General, Inaltelor Părţi Contractante.

Art. 21. — Inaltele Părţi Contractante îşi vor comunica prin intermediul Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, legile şi regulamentele promulgate, pentru a da efect prezentei Convenţiuni şi îşi vor transmite un raport anual, relativ la funcţionarea Convenţiei pe teritoriile lor, conform unui formular stabilit de către Comisiunea Consultativă a traficului cu opiu şi alte „droguri" vătămătoare.

Art. 22. — Inaltele Părţi Contractante vor face să figureze în statisticile anuale furnizate de ele Comitetului central permanent, cantităţile fiecăruia din „drogurile" întrebuinţate de către fabricanţi şi angrosişti, pentru confecţionarea preparatelor destinate consumului intern sau exportului, pentru a căror exportaţiune nu se cere autorizaţiune. Inaltele Părţi Contractante vor face deasemenea să figureze în statisticile lor, un rezumat al releveurilor stabilite de către fabricanţi, conform art. 17.

Art. 23. — Inaltele Părţi Contractante îşi vor comunica prin intermediul Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, într'un răstimp cât se poate de scurt, informaţiuni asupra fiecărui caz de trafic ilicit descoperit de ele şi care va putea prezenta importanţă, fie din pricina cantităţilor de „droguri", în cauză, fie din pricina indicaţiunilor ce acest caz va putea furnisa asupra surselor care alimentează cu „droguri" traficul ilicit sau asupra metodelor întrebuinţate de către traficanţii iliciţi.

Aceste informaţiuni vor indica, în toată măsura posibilă:

a) Natura şi cantitatea „drogurilor" în cauză;

b) Originea „drogurilor", mărcile şi etichetele;

c) Punctele de trecere unde „drogurile" au fost deturnate în traficul ilicit;

d) Locul de unde „drogurile" au fost expediate şi numele expeditorilor, agenţi de expediţii sau comisionari, metodele de consignaţie, precum şi numele şi adresele destinatarilor, dacă (aceştia) sunt cunoscuţi;

e) Metodele întrebuinţate şi drumurile urmate de către contrabandişti şi eventual numele vapoarelor care au servit la transport;

f) Măsurile luate de către Guverne în ceea ce priveşte persoanele implicate (şi în particular, acelea care ar poseda autorizaţiuni şi licenţe), precum şi sancţiunile aplicate;

g) Orice alte informaţiuni care ar putea ajuta la suprimarea traficului ilicit.

Art. 24. — Prezenta Convenţiune va completa Convenţiunile dela Haga din 1912 şi dela Geneva din 1925 în raporturile între Inaltele Părţi Contractante legate prin cel puţin una din aceste ultime Convenţiuni.

Art. 25. — Dacă se iveşte un diferend oarecare între Inaltele Părţi Contractante, relativ la interpretarea sau la aplicarea prezentei Convenţiuni, şi dacă acest diferend nu a putut fi rezolvat în mod satisfăcător pe cale diplomatică, el va fi tranşat conform dispoziţiunilor în vigoare între Părţi referitoare la reglementarea diferendelor internaţionale.

In cazul când asemenea dispoziţiuni nu ar exista pentru Părţile în diferend, ele îl vor supune unei proceduri arbitrale sau judiciare. In lipsa unui acord asupra alegerii unui alt Tribunal, ele vor supune diferendul, la cererea uneia dintre ele, Curţii Permanente de Justiţie internaţională, dacă sunt toate Părţi la Protocolul din 16 Decembrie 1920, relativ la statutul zisei Curţi, şi, dacă nu sunt toate Părţi, unui Tribunal de arbitraj, constituit conform Convenţiunii dela Haga din 18 Octombrie 1907 pentru reglementarea paşnică a conflictelor internaţionale.

Art. 26. — Orice Inaltă Parte Contractantă va putea declara, în momentul semnării, al ratificării ei, sau al adeziunii, că acceptând prezenta Convenţiune, ea nu asumă nicio obligaţiune pentru totalitatea sau parte din coloniile sale, protectorate, teritorii de peste mări sau teritorii puse sub suveranitatea sau mandatul său, iar prezenta Convenţiune nu se va aplica teritoriilor menţionate în această declaraţiune.

Orice Inaltă Parte Contractantă va putea da ulterior, în orice moment, încunoştiinţare Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, că doreşte ca prezenta Convenţiune să se aplice totalităţii sau unei Părţi din teritoriile sale care vor fi făcut obiectul unei declaraţiuni în baza alineatului precedent, iar prezenta Convenţiune se va aplica tuturor teritoriilor menţionate în această încunoştiinţare, ca în cazul unei ţări, ratificând Convenţiunea sau aderând la ea.

Fiecare din Inaltele Părţi Contractante va putea declara în orice moment, după expirarea perioadei de cinci ani prevăzută în art. 32, că doreşte ca prezenta Convenţiune să înceteze de a se aplica totalităţii sau unei părţi din Coloniile sale, protectorate, teritorii de peste mări, sau teritoriile puse sub suveranitatea sau sub mandatul său, iar Convenţiunea va înceta de a se aplica teritoriilor menţionate în această declaraţie, ca şi cum ar fi vorba de o denunţare făcută conform dispoziţiunilor art. 32.

Secretarul General va comunica tuturor membrilor Societăţii, precum şi Statelor ne-membre menţionate la art. 27, toate declaraţiunile şi toate încunoştiinţările primite în baza prezentului articol.

Art. 27. — Prezenta Convenţiune, ale cărei texte francez şi englez vor face deopotrivă dovadă, va purta data zilei de azi şi va fi deschisă semnăturii până la 31 Decembrie 1931, în numele oricărui membru al Societăţii Naţiunilor sau

oricărui Stat nemembru şi care a fost reprezentat la Conferinţa care a elaborat prezenta Convenţiune, sau căruia Consiliul Societăţii Naţiunilor îi va fi comunicat în acest scop copie de pe prezenta Convenţiune.

Art. 28. — Prezenta Convenţiune va fi ratificată. Ratificările vor fi transmise Secretarului general al Societăţii Naţiunilor, care va notifica depunerea tuturor membrilor societăţii, precum şi Statelor ne-membre vizate în articolul precedent.

Art. 29. — Cu începere dela 1 Ianuarie 1932, orice Membru al Societăţii Naţiunilor şi orice Stat membru vizat la art. 27 va putea adera la prezenta Convenţiune.

Adeziunile vor fi transmise Secretarului General al Societăţii Naţiunilor, care va notifica depunerea tuturor Membrilor Societăţii, precum şi Statelor ne-membre vizate în zisul articol.

Art. 30. — Prezenta Convenţiune va intra în vigoare 90 de zile după ce Secretarul General al Societăţii Naţiunilor va fi primit ratificările sau adeziunile a 25 Membri ai Societăţii Naţiunilor sau State ne-membre ale Societăţii Naţiunilor, cuprinse fiind patru State printre cele ce urmează: Germania, Statele-Unite ale Americei, Franta, Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, Japonia, Ţările-de-Jos, Elveţia şi Turcia.

Dispoziţiunile altele decât articolele 2—5, nu vor deveni totuşi aplicabile decât la 1 Ianuarie al primului an pentru care evaluările vor fi furnisate, conform art. 2—5.

Art. 31. — Ratificările sau adeziunile depuse după data intrării în vigoare a prezentei Convenţiuni vor produce efect la expirarea unui termen de 90 de zile cu începere din ziua primirii lor de către Secretarul General al Societăţii Naţiunilor.

Art. 32. — La expirarea unui termen de cinci ani, cu începere dela intrarea în vigoare a prezentei Convenţiuni, aceasta va putea fi denunţată printr'un act scris încredinţat Secretarului General al Societăţii Naţiunilor. Dacă denunţarea este primită de către Secretarul General la 1 Iulie a unui an oarecare, sau anterior acestei date, ea va produce efect la 1 Ianuarie al anului următor, şi dacă este primită după 1 Iulie va produce efect ca şi cum ar fi fost primită la 1 Iulie al anului următor sau anterior acestei date. Fiecare denunţare nu va fi operantă decât pentru Membrii Societăţii Naţiunilor sau Statul nemembru în numele căruia ea va fi fost depusă.

Secretarul General va notifica tuturor Membrilor Societăţii şi Statelor nemembre menţionate la art. 27, denunţările astfel primite.

Dacă, pe urma denunţării simultane sau succesive, numărul membrilor S. N. şi al Statelor nemembre care sunt legate prin prezenta Convenţiune se găseşte redus la mai puţin de 25, Convenţiunea va înceta de a fi în vigoare, dela data la care ultima din aceste denunţări va produce efect, potrivit dispoziţiunilor articolului de faţă

Art. 33. — O cerere de revizuire a prezentei Convenţiuni va putea fi formulată oricând de către orice Membru al S. N. sau de către un Stat membru legat prin Convenţiune, pe calea unei notificări adresate Secretarului General al S. N. Această notificare va fi comunicată de către Secretarul General tuturor celorlalţi membri ai S. N. şi Statelor nemembre astfel legate, şi, dacă ea este sprijinită de cel puţin o treime din ele. Inaltele Părţi Contractante se angajează a se întruni într'o Conferinţă cu scop de a revizui Convenţiunea.

Art. 34. — Prezenta Convenţiune va fi înregistrată de către Secretarul General al S. N. în ziua intrării în vigoare a Convenţiunii.

DREPT CARE. Plenipotenţiarii susmenţionaţi au semnat prezenta Convenţiune.

FACUT la Geneva, în treisprezece Iulie una mie nouă sute treizeci şi unu, într'un singur exemplar, care va fi depus în arhivele Secretariatului Societăţii Naţiunilor şi ale cărei copii certificate conforme vor fi remise tuturor Membirlor S. N. şi Statelor nemembre menţionate în articolul 27.

(Urmează semnăturile plenipotenţiarilor cu următoarele rezerve şi observaţiuni):

Statele-Unite ale Americii:

1) Guvernul Statelor-Unite ale Americei îşi rezervă dreptul de a aplica, în vederea unui control intern şi a unui control al importaţiunilor şi exportaţiunilor de opiu, de frunze de coca şi al tuturor derivatelor lor, precum şi al produselor sintetice analoage, efectuate pe teritoriile puse sub jurisdicţiunea sa, măsuri mai sticte decât dispoziţiunile Convenţiunii.

2) Guvernul Statelor-Unite ale Americei îşi rezervă dreptul de a aplica, în vederea exercitării unui control asupra transitului prin teritoriile sale a opiului brut, al frunzelor de coca, al tuturor derivatelor lor şi al produselor sintetice analoage, măsuri în virtutea cărora acordarea unei autorizaţiuni de transit prin teritoriul său va putea fi subordonată prezentării unui permis de import eliberat de către ţara de destinaţiune.

3) Guvernul Statelor-Unite ale Americei nu vede posibilitatea de a se angaja să trimeată Comitetului Central Permanent al opiului, statistici ale importaţiunilor şi exportaţiunilor înainte de un termen de 60 de zile, cu începere dela finele perioadei de 2 luni la care se raportă aceste statistici.

4) Guvernul Statelor-Unite ale Americei nu vede posibilitatea a se angaja să ridice în mod separat cantităţile de stupefiante cumpărate sau importate pentru nevoile Statului.

5) Plenipotenţiarii Statelor-Unite ale Americei declară formal că faptul că au semnat azi, în numele Statelor-Unite ale Americei, Convenţiunea pentru limitarea fabricaţiunii şi reglementarea distribuţiunii stupefiantelor, nu trebueşte interpretat ca însemnând că Guvernul Statelor-Unite ale Americei recunoaşte un regim sau o entitate care semnează Convenţiunea sau

aderează la ea, ca constituind Guvernul unei țări, atunci când acel regim sau acea entitate nu este recunoscută de către Guvernul Statelor-Unite ale Americei ca constituind Guvernul acelei țări

6) Plenipotențiarii Statelor-Unite ale Americei declară pe lângă aceasta, să participarea Statelor-Unite ale Americei la Convențiunea pentru limitarea de fabricațiune și reglementarea distribuțiunii stupefiantelor, semnată azi, nu implică nici o obligațiune contractuală din partea Statelor-Unite ale Americei față de o țară reprezentată printr'un regim sau entitate pe care Guvernul Statelor-Unite ale Americei nu o recunoaște ca constituind Guvernul acelei țări, atâta timp cât acea țară nu are un Guvern recunoscut de către Guvernul Statelor-Unite ale Americei.

Franța :

Guvernul Francez face toate rezervele în ceeace privește coloniile, protectoratele și țările sub mandat depinzând de autoritatea ei, asupra posibilității de a prezenta regulat, în termenul strict determinat, statisticile trimestriale vizate de articolul 13.

Siamul :

Dat fiind că legea siameză referitoare la droguri, care dau loc la toxicomanie, merge mai departe (în aplicarea ei) decât Convențiunea dela Geneva și decât prezenta Convențiune, în ceeace privește anumite puncte, Guvernul meu își rezervă dreptul de a aplica legea în chestiune.

Legea pentru interzicerea importului zaharinei

(D. R. No. 2.027 din 4 aprilie 1900, M. O. No. 5 din 6 aprilie 1900, mod. D. R. No. 125 din 14 ian. 1906, M. O. No. 230 din 18 ian. 1906).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni prohibitive

Art. 1. — Este interzis ori și cui să importeze din străinătate, în oricât de minimă cantitate, substanța medicamentoasă chemată „zaharină" (orto sulfamină de acid benzoic anhidru), în orice fel de stare, sub orice formă și sub orice alte denumiri s'ar înfățișa.

Utilizarea zaharinei fiind însă permisă ca medicament pentru tratamentul acelor bolnavi cărora le poate fi de vre-un folos, iar dreptul de a vinde medicamente în detaliu nefiind acordat prin legea sanitară decât diriginților de farmacie, aceștia singuri au facultatea de a-și procură zaharină, dar numai direct din străinătate și numai în condițiunile fixate prin art. 2 al prezentei legi.

Art. 2. — Fiecare diriginte de farmacie, întru cât va fi legalmente recunoscut ca atare, va putea, după cerere, să obțină dela administrația centrală a vămilor, pentru fiecare transport în parte, câte o specială autorizare de a importă, plătind cuvenitele drepturi de vamă, pastile mărunte de zaharină în mici cantități, proporțional cu trebuința farmaciei sale și a cărora totalitate anuală să nu treacă, în nici un caz, peste 300 grame neto real.

Art. 3. — Dirigintele de farmacie nu este liber să cedeze nimănui, sub orice titlu și pentru orice fel de motiv, cea mai mică parte din pastilele de zaharină cu cari se află aprovizionat, nici să le dea vre-o întrebuințare diferită de aceea pentru care anume sunt destinate: el are numai dreptul de a le debită acelor bolnavi cărora le vor fi fost prescrise printr'o recentă ordonanță medicală, și numai în doze de câte cel mult 10 grame.

Ordonanțele medicale, pe baza cărora se va fi debitat zaharină, vor trebui să fie înscrise treptat în câte un registru ad hoc, ținut în regulă de fiecare farmacie și din care, la finele fiecărei luni, se va extrage și se va trimite la direcția generală a serviciului sanitar câte o copie conformă, sub semnătura dirigintelui farmaciei, spre a se putea astfel controlă că într'adevăr nu s'a dat acestui medicament vre-o întrebuințare ilicită.

Art. 4. — In afară de diriginții farmaciilor nimeni nu poate avea dreptul, nici să se aprovizioneze cu zaharină comprimată în mici pastile, chiar pentru a o revinde numai la farmaciști, nici să desfacă în detaliu acest medicament chiar procurându-l numai bolnavilor.

De asemenea nimănui nu-i este permis și nici chiar diriginților de farmacie de a-și procură ori de unde, de a ține în depozit sau de a vinde ori și cui, nici o cantitate de zaharină granulată, pulverulentă sau sub orice altă formă diferită de aceea prevăzută la aliniatul precedent, întrebuințarea acestei substanțe medicamentoase, în orice fel de stare și chiar în pastile, fiind cu totul interzisă — potrivit dispozițiilor sanitare — fie pentru fabricarea, prepararea sau numai îndulcirea alimentelor și a băuturilor, fie în general pentru ori și care alt scop industrial.

Art. 5.— Dispozițiile dela art. 1 relative la prohibirea importului zaharinei, cum și acelea dela art. 4 prin cari se interzice atât vânzarea cât și întrebuințarea zaharinei în diferite industrii, sunt deopotrivă aplicabile și când e vorba de celelalte produse chimice îndulcitoare, ca : dulcita, zaharosa, țucherosa, sicosa, dulcina și alte asemenea substanțe.

CAPITOLUL II

Infracțiuni și penalități

Art. 6. — Desemnarea zaharinei sub o falsă denumire într'o declarațiune vamală de import se pedepsește cu confiscarea mărfei și cu o amendă de 500 lei.

Art. 7. — Contrabanda de zaharină săvârşită sau încercată prin locuri ascunse sau interzise trecerei mărfurilor se pedepseşte cu confiscarea mărfei şi cu amendă de 1.000 lei, osebit de pedeapsa închisorei prevăzută de art. 196 din legea generală a vămilor.

Art. 8. — Contrabanda de zaharină săvârşită sau încercată prin locuri legiuite pentru operaţiunile vamale se pedepseşte cu confiscarea mărfei şi o amendă de 500 lei, osebit de pedeapsa închisorei prevăzută de art. 197 al legei generale a vămilor.

Art. 9.— Diriginţii de farmacie cari se vor dovedi că au contravenit dispoziţiilor proibitive din art. 1, 2 şi 3 ale prezentei legi, vor fi pasibili de următoarele penalităţi:

a) Cei ce îşi vor fi procurat pastile de zaharină altfel decât în modul permis de lege, sau se vor fi aprovizionat cu acest medicament în proporţiuni superioare trebuinţelor normale ale farmaciei lor, se vor pedepsi cu confiscaţiunea întregei cantităţi de zaharină ce se va găsi la dânşii şi cu o amendă dela 50 până la 1.000 lei;

b) Cei ce se vor dovedi că şi-au cedat cumva altora, în total sau în parte, pastilele de zaharină cu cari erau aprovizionaţi, sau că le-au debitat fără o ordonanţă medicală ori în doze mai mari de 10 grame, sau că nu şi-au îndeplinit îndatoririle ce le sunt impuse prin ultimul aliniat al art. 3, se vor pedepsi cu confiscaţiunea zaharinei şi cu amendă dela 100 până la 2.000 lei.

In toate cazurile de recidivă, contravenienţilor li se va aplica maximul amenzilor prevăzute la alin. *a* şi *b* de mai sus, iar pe de altă parte li se va ridica dreptul d'a mai putea debita această substanţă medicamentoasă.

Art. 10. — Aceia cari se vor dovedi că, fără să fie diriginţi de farmacie, sunt aprovizionaţi cu zaharină în partile mici sau comprimate, şi vând din acest medicament, se pedepsesc cu confiscarea mărfei şi cu amendă de 500 lei.

In caz de recidivă, contravenienţii vor fi trimişi înaintea tribunalului de prima instanţă, spre a fi pedepsiţi cu închisoare dela cinci zile până la trei luni.

Art. 11. — Oricine se va constata că vinde, sau că păstrează în depozit, sau că numai şi-a procurat vre-o cantitate oricât de mică de zaharină în granule, în praf sau în orice alt chip decât în mici pastile comprimate, se va pedepsi cu confiscarea acelei zaharine şi cu o amendă dela 500 până la 5.000 lei; iar în caz de recidivă, pe lângă că va fi supus la maximul amendei, făptuitorul va fi totdeauna trimis înaintea tribunalului, spre a fi pedepsit şi cu închisoare dela trei luni până la un an.

Când o infracţiune de această natură se va fi săvârşit de către vre-un diriginte de farmacie, pe de o parte i se va aplică penalităţile prescrise de aliniatul precedent, iar pe de altă parte i se va închide farmacia, conform dispoziţiilor din art. 119 al legei sanitare, ridicându-i-se pentru un timp mărginit dreptul de a mai dirige o farmacie, sau — după gravitatea faptelor comise — chiar şi dreptul de a-şi exercita arta sub conducerea unui alt farmacist, potrivit art. 134 din aceiaş lege.

Art. 12. — Toţi cei ce se vor dovedi că, cu înfrângerea dispoziţiilor proibitive din legea şi regulamentele sanitare, au dat zaharinei o întrebuinţare ilicită, servindu-se de această substanţă la fabricarea, prepararea ori numai îndulcirea diferitelor alimente, băuturi sau a oricăror altor produse industriale, vor fi pedepsiţi cu confiscarea atât a zaharinei ce se va mai găsi încă neîntrebuinţată, cât şi a cantităţilor de fabricate în cari se va fi constatat prezenţa zaharinei, şi cu o amendă dela 1.000 până la 10.000 lei; iar în caz de recidivă, ei se vor supune la maximul amendei şi se vor trimite înaintea tribunalului, spre a fi pedepsiţi cu închisoare dela şase luni până la doi ani.

Independent de pedepsele mai sus prevăzute, orice infracţiune de asemenea natură va atrage după sine, în tot cazul, închiderea pentru un timp, mai mult sau mai puţin îndelungat, a stabilimentului în care se vor fi găsit produse conţinând zaharină.

Fabircaţiunea vinurilor, oţeturilor, rachiurilor, lichteururilor, spirturilor şi a oricăror altor băuturi alcoolice din orice fel de stafide, fabricarea vinului din esenţe, precum şi punerea în vânzare sau consumaţiune a unor astfel de produse fabricate în ţară, este cu totul interzisă. Contravenţiunile se pedepsesc potrivit prevederilor de mai sus ale acestui articol.

Importul vinului din stafide este oprit. Contravenienţii se pedepsesc potrivit prevederilor legei generale a vămilor.

Art. 13. — Dispoziţiile dela art. 6, 7 şi 8 pentru pedepsirea importaţiilor frauduloase de zaharină, cum şi dispoziţiile dela art. 11 şi 12 pentru pedepsirea celor ce-şi procură, ori vând, ori întrebuinţează zaharină în mod ilicit, sunt deopotrivă aplicabile şi când e vorba de celelalte produse chimice îndulcitoare, de felul celor menţionate la art. 5.

CAPITOLUL III

Descoperirea, constatarea şi reprimarea infracţiunilor

Art. 14. — Pentru descoperirea, constatarea şi reprimarea infracţiunilor de cari tratează art. 6, 7 şi 8, se va procede în conformitate cu dispoziţiunile relative din legea generală a vămilor; iar pentru descoperirea, constatarea şi reprimarea celorlalte contravenţiuni prevăzute prin prezenta lege, se va urma după regulele stabilite în articolii de mai la vale.

Art. 15. — Spre a se înlesni descoperirea diferitelor infracţiuni despre cari tratează art. 9, 10, 11 şi 12 din legea de faţă ministerul finanţelor va putea elibera unora dintre funcţionarii serviciilor de sub conducerea sa misiuni speciale, servind drept titlu doveditor al calităţei lor, prin cari să fie şi dânşii îndrituiţi, întocmai precum sunt organele autorităţilor sanitare; de a procede la cercetări pe la farmacii, ateliere,

fabrici, prăvălii, depozite, magazii și orice alte asemenea stabilimente unde se prepară, se vând sau numai se păstrează medicamente, materii chimice, drogherii, alimente, băuturi și alte asemenea produse; de a lua probe din astfel de mărfuri, de a le înainta spre analiză la vre-unul din institutele de chimie autorizate, conformându-se normelor de procedură prescrise prin regulamentele sanitare, și de a sechestra provizoriu produsele bănuite că ar conține zaharină potrivit dispozițiilor din art. 15 al legei sanitare.

Art. 16. — Sunt în drept de a constata contravențiunile prevăzute prin art. 9, 10, 11 și 12 ale legei de față:

1) Prefecții, subprefecții, primarii comunelor urbane și ai celor rurale, agenții poliției judiciare, cum și funcționarii legalmente autorizați să lucreze în numele celor de mai sus;

2) Inspectorii sanitari, medicii de județe, de plăși și de urbe, cum și în general toți agenții însărcinați cu executarea măsurilor prescrise prin legea și prin regulamentele sanitare;

3) Inspectorii și administratorii financiari, controlorii, agenții de constatare și urmărire, agenții de control și perceptorii fiscali;

4) Inspectorii vamali și toți ceilalți funcționari din serviciul exterir al vămilor;

5) Funcționarii din administrația centrală a finanțelor cărora li s'ar da o delegație specială;

6) Ofițerii, subofițerii și soldații trupelor însărcinate cu paza fruntariilor;

7) Diriginții de oficii postale, șefii de gară, căpitanii de port cum și înlocuitorii lor legali.

Art. 17. — Constatarea ori și căruia dintre infracțiunile dela art. 9, 10, 11 și 12 se va face de către cel puțin doi din funcționarii desemnați la articolul precedent, prin încheierea procesului verbal care să arate:

a) Data când s'a descoperit infracțiunea și locul unde a fost comisă;

b) Numele, pronumele, calitatea și reședința fiecăruia din constatători, cum și ale celor ce vor fi luat parte la redactarea procesului-verbal numai ca descoperitori;

c) Faptele constituind infracțiunea și articolii din lege relativi;

d) Numele, pronumele, profesiunea și locuința contravenienților;

e) Felul și cantitatea produselor confiscate, cum și locul unde ele vor fi fost depuse în păstrare;

f) Amenda aplicabilă;

g) Locul și data încheierei procesului-verbal.

Procesul-verbal se va semna atât de constatatori și de cei ce vor fi luat parte la întocmirea lui ca simpli descoperitori, cât și de făptuitorul infracțiunei ori de vre-un reprezentant al său; iar în caz de refuz din partea acestora de a asistă la constatare și de a semna actul, despre acel refuz se va adăuga în procesul-verbal o specială mențiune, care va ține loc de prezența numiților.

Produsele declarate confiscate prin procesele-verbale de contravențiune, după ce se vor fi sigilat atât de constatator cât și de contravenient, ori reprezentantul său, sau — în caz de refuz al acestora — de către un agent al poliției judiciare, se vor ridica din locul de unde vor fi fost confiscate și se vor transporta, spre a se depune în păstrare, la cea mai apropiată administrațiune financiară, vamă, sucursală vamală, oficiu postal, stațiune de cale ferată, subprefectură sau primărie; iar ori de câte ori o asemenea transportare ar fi prea dificilă și costisitoare, produsele confiscate se vor putea lăsa în păstrarea proprietarului lor, care va da chitanță chiar pe procesul-verbal de a lor luare în primire.

In cazurile în cari infracțiunile constatate vor da loc nu numai la condamnațiuni civile, dar și la pedepsire cu închisoare, procesele-verbale se vor încheia în dublu exemplar, iar făptuitorii vor fi imediat arestați, procedându-se conform art. 221 din legea generală a vămilor.

O copie conformă a procesului-verbal, certificată de constatatori, se va remite făptuitorului prezent, sau — de a fi absent — se va afișa la intrarea aceleia dintre autoritățile mai sus enumerate care se va găsi că e mai în apropiere de locul încheierei procesului-verbal.

Cercetările și constatarea contravențiunilor la legea de față se pot face la orice oră și în orice zi, fără excepție de sărbători și Duminici.

Art. 18. — Orice proces-verbal prin care se va fi constatat vre-o convențiune dela art. 9, 10, 11 și 12 se va înainta în original — cât se va putea mai neîntârziat — administrațiunei centrale a finanțelor, care, după ce-l va fi examinat și va fi găsit că într'adevăr e întocmit în conformitate cu legea, îl va întări prin deciziunea sa aprobativă, prin care va hotărî în acelaș timp și la câtă anume sumă urmează să fie fixată amenda aplicabilă contravenientului, ținând seamă întru aceasta atât de valoarea produselor confiscate cât și de gravitatea infracțiunei comise.

Procesul-verbal astfel întărit va forma un titlu suficient pentru executarea condamnațiunilor civile și, în virtutea lui, se va putea păși la această execuțiune chiar dacă partea condamnată va urmări în justiție anularea lui.

Deciziunea aprobativă a administrațiunei centrale se va notifica celui condamnat la propriu-i domiciliu prin îngrijirea administrațiunei financiare sau a biuroului vamal respectiv, dacă dânsul va avea în comuna unde a fost constatată infracțiunea un domiciliu real sau ales; iar în caz contrariu, notificarea se va face la primăria acelei comune și va avea aceeaș valoare ca și cum ar fi fost făcută părței condamnate chiar.

Art. 19. — In termen de cinci zile dela notificarea decisiunei aprobative a administrației centrale, partea condamnată va putea face apel în contra acestei deciziuni la tribunalul civil respectiv, care va fixa înfățișarea peste opt zile cel mult dela primirea cererei de apel.

Administrația finanțelor se va cita în persoana administratorului financiar al județului, care va putea fi asistat sau suplinit, pentru a-

părarea intereselor zisei administrațiuni, de către avocatul Statului și, la trebuință, de către un șef perceptor vamal sau alt funcționar al administrațiunei.

Infățișarea apelului nu se va putea amâna decât numai în caz de inscriere în fals contra procesului-verbal.

Tribunalul va judecă în ultimă instanță și sentința lui nu va putea fi atacată pe calea recursului în casațiune decât în termen de cel mult o lună dela pronunțarea ei.

Art. 20. — Procesul-verbal întărit prin deciziunea aprobativă a administrațiunei centrale va face probă înaintea tribunalului, până la inscripțiunea în fals, neputându-se admite contra unui asemenea proces-verbal alte nulități decât acelea rezultând din neîndeplinirea formalităților prescrise pentru constatarea infracțiunilor. Tribunalul nu va putea, de asemenea, să micșoreze confiscațiunea și amenda. de câteori acestea vor fi întemeiate pe dispozițiunile legei. nici să scuze pe contravenienți pentru eroare sau pentru lipsă de intențiune frauduloasă.

In caz de inscripțiune în fals se va procede conform regulelor prescrise prin art. 216 din legea vămilor, ale cărei dispozițiuni sunt aplicabile și când e vorba de procesele-verbale pentru constatarea infracțiunilor dela art. 10, 11 și 12 din prezenta lege.

Art. 21. — Anularea unui proces-verbal, fie hotărîtă de administrațiunea centrală a finanțelor încă de când i-a fost înaintat spre examinare, fie pronunțată prin sentința tribunalului, nu va putea atrage după sine restituirea zaharinei sau a produselor conținând zaharină ce vor fi fost confiscate prin acel proces-verbal; anularea acestuia nu va avea alt efect decât numai dispensarea făptuitorilor de amenda la care fuseseră condamnați.

Art. 22. — Orice cantități de zaharină confiscate, fie pe temeiul dispozițiilor din legea vămilor relative la pedepsirea infracțiunilor de cari tratează art. 6, 7 și 8, fie de pe urma aplicărei art. 9, 10, 11 și 12 din prezenta lege, nu vor fi vândute — ca și celelalte mărfuri prohibite la import — cu condițiunea de a fi reexportate, ci vor fi în totdeauna distruse, pe dată ce se va fi dat cuvenita aprobare proceselor-verbale de contravențiune.

Tot astfel vor fi distruse și produsele ce se vor confisca pe baza art. 12 din legea de față.

Art. 23. — Condamnațiunile civile în contra mai multor persoane pentru una și aceeaș contravențiune vor fi solidare atât pentru amendă, cât și pentru cheltuelile de judecată.

Art. 24. — In ceeace privește confiscațiunile, amenzile și cheltuelile de judecată, diriginții de farmacie sunt responsabili de faptele asistenților, elevilor, contabililor și servitorilor lor; iar proprietarii depozitelor de zaharină, aceia ai fabricatelor conținând zaharină și aceia ai fabricatelor de stafide sunt responsabili de faptele comișilor, agenților, lucrătorilor și în general ale ori și cărui reprezentant al lor, chiar când condamnațiunile vor fi fost pronunțate în contra zișilor reprezentanți ori subalterni, fără ca patronii acestora să fi fost puși în cauză.

Art. 25. — Sumele cuvenite ca amenzi și ca cheltueli de judecată, de pe urma contravențiunilor pedepsite prin legea de față, se vom împlini prin aplicara dispozițiunilor din legea specială de urmăriri în materie de datorie către Stat.

Art. 26. — In toate cazurile de amendare prevăzute prin această lege, contravenientul care nu va putea nici să justifice că este în măsură de a plăti amenda la care va fi fost supus pentru infracțiunea comisă de dânsul, nici să consemneze acea amendă, sau să prezinte o cauțiune valabilă pentru achitarea ei, va trebui să fie reținut și trimis îndată înaintea tribunalului de prima instanță pentru înlocuirea acelei amende cu închisoarea corespunzătoare, potrivit dispozițiunilor art. 28 din codicele penal.

Art. 27. — Produsul amenzilor împlinite dela cei condamnați pentru veri-una din infracțiunile prevăzute la art. 9, 10 11 și 12 din prezenta lege se va consemna și — după ce condamnațiunile vor fi devenit definitive, fie prin expirarea termenului de apel, fie prin respingerea apelului de către tribunal—se va repărți în modul următor: 25% se va acorda drept premiu denunțătorilor sau descoperitorilor infracțiunei; 25% se va acorda drept premiu constatatorilor infracțiunei; 25%, potrivit art. 175 din legea sanitară. se va revărsa în cassa comunei unde se va fi constatat contravențiunea, spre a i se alimenta fondul din care se procură gratuit medicamente la bolnavii săraci, iar restul de 25% se va vărsa la tezaur pentru acoperirea cheltuelilor de urmărire a contravențiunilor la legea de față.

Art. 28.— Toate dispozițiile de mai sus, privitoare la descoperirea, constatarea și reprimarea diferitelor infracțiuni prevăzute la art. 6—12 din prezenta lege, sunt deopotrivă aplicabile și când e vorba de celelalte produse chimice îndulcitoare, de felul celor menționate la art. 5.

CAPITOLUL IV

Dispozițiuni transitorii

Art. 29. — După dispozițiunile existente ale legei și regulamentelor sanitare, fiind îngăduit și droghiștilor să vânză zaharină și alte asemenea substanțe îndulcitoare, toți droghiștii din țară sunt obligați ca, în termen de cel mult 10 zile dela promulgarea prezentei legi, să declare în scris administrațiunei centrale a vămilor toate cantitățile din fiecare fel de zaharină, sau din orice alte asemenea produse chimice îndulcitoare, cu cari se vor fi găsind deja aprovizionați, pentru ca să li se poată fără întârziere rescumpăra acele cantități după actualele lor prețuri curente din comerțul cu ridicata.

De asemenea fiecare diriginte de farmacie este ținut ca, în termen cel mult de 10 zile dela promulgarea legei, să declare în scris administrațiunei centrale a vămilor:

a) Pe de o parte, cantitatea de zaharină comprimată în pastile ce crede că i-ar fi suficientă pentru trebuințele normale din cursul unui an;

b) Pe de altă parte, cantitățile din fiecare fel de zaharină sau din orice alte asemenea produse chimice îndulcitoare, cu cari își va fi având deja aprovizionată farmacia, pentru ca atât cantitatea de zaharină în pastile ce ar întrece cuantumul ce i se va recunoaște ca îndestulător pentru trebuințele farmaciei sale, cât și cantitățile din celelate feluri de zaharină, sau din orice alte asemenea substanțe îndulcitoare, să li se se poată fără întârziere rescumpăra după actualele lor prețuri curente din comerțul cu ridicata.

XII. ASISTENȚA SOCIALA

Legea pentru înfrânarea vagabondajului și cerșetoriei și pentru protecțiunea copiilor

(D. R. No. 2908 din 4 iulie 1921, M. O. No 76 din 9 iulie 1921).

CAPITOLUL I

Despre vagabondaj și cerșetorie

Art. 1. — Vagabondajul și cerșetoria sunt interzise în tot cuprinsul țării, fiind considerate ca delicte.

Art. 2. — Vagabonzii — adică oameni fără căpătâi — sunt aceia cari nu au un domiciliu statornic, nici mijloace de hrană și nu exercită — în mod obișnuit — nici o profesiune sau meșteșug, deși ar avea mijloace și putința de a o face.

Sunt considerați tot ca vagabonzi supuși la măsurile și pasibili de pedepsele contra vagabondajului, toți indivizii cari, fie că au sau nu un domiciliu oarecare, își agonisesc hrana practicând sau înlesnind pe cale publică acțiuni ori jocuri imorale, meserii degradatoare sau, în fine, orice acte ilicite pentru care nu li s'a aplicat vre-o altă pedeapsă.

Art. 3. — Se consideră cerșetori, pasibili de pedeaptă în sensul acestei legi, orice persoane apte pentru oarecare muncă și care, având mijloace de existență sau putându-și-le procura, face apel — din obișnuință — în caritatea publică, cu scopul de a realiza beneficii personale, în orice mod și în orice loc.

Art. 4. — Nimeni nu poate fi declarat vagabond sau cerșetor, dacă nu are vârsta de cel puțin 10 ani împliniți.

Art. 5. — Domiciliul cerșetorului este determinat de o reședință continuă într'o localitate. timp de un an.

El se dobândește și se pierde în modul prevăzut în regulament.

CAPITOLUL II

Instituțiuni de asistență și reprimare. Birourile de asistență

Art. 6. — Pe lângă fiecare comună reședință de județ se va înființa un biurou de asistență, care va îngriji, în legătură cu biuroul de plasare, a găsi locuri de muncă potrivit îndeletnicirilor celor ce caută de lucru, ajutându-i până la plasare.

Art. 7. — Comunele sunt obligate să prevadă în bugetele lor un fond special pentru asistență.

Din acest fond se va ajuta, cu preferință, cerșetorii găsiți inapți pentru orice fel de muncă.

Art. 8. — Asistența Socială înființează:

a) Ospicii pentru infirmi și neputincioși;

b) Școli de îndreptare și ocrotire pentru minori;

c) Colonii de muncă.

Art. 9. — Ospiciile de infirmi sunt destinate de a primi exclusiv pe cerșetorii și vagabonzii infirmi și bătrâni, inapți pentru orice fel de muncă, pe cari justiția îi pune la dispoziția Asistenței Sociale pentru internare. Zisele ospicii vor puteà primi și pe bătrânii, infirmii, nevolașii cari vor cere și vor merità ocrotirea Asistenței Sociale.

Școlile de îndreptare și ocrotire vor primi pe indivizii mai mici de 18 ani împliniți, pe cari justiția îi pune la dispoziția Asistenței pentru îndreptare și îndrumare către o meserie.

Coloniile de muncă sunt instituțiuni de corecțiune prin muncă și vor primi pe toți aceia pe cari justiția îi condamnă a-și executà pedeapsa în acest mod.

Art. 10. — Orice persoană aptă pentru o muncă oarecare, internată într'o colonie, este obligată a exercita orice fel de muncă i se dă, potrivit aptitudinilor sale, așa cum se va arătà în regulamentul de administrațiune al coloniei.

Art. 11. — Regimul interior din colonie, disciplina, chestiunea referitoare la remunerarea muncii, reținerile din salariu, se vor determina printr'un regulament special.

CAPITOLUL III

Constatarea vagabondajului și cerșetoriei. Triajul. — Instanțele de judecată

Art. 12. — Toți agenții forței publice, atât în comunele urbane, cât și în cele rurale, sunt obligați a aduce înaintea ofițerului de poliție din circumscripțiunea cea mai apropiată de locul unde s'a comis infracțiunea, pe toți indivizii găsiți vagabondând și cerșind.

Art. 13. — Ofițerul de poliție va instrumentà de îndată cazul, pentru a stabili dacă se află sau nu în fața unui delict de cerșetorie sau vagabondaj, ascultând și martorii de fapt, de vor fi.

De cele constatate va redactà un proces-verbal, semnat de toţi cei cari au fost audiaţi, contrasemnat de agentul care a prins pe delicvent.

Procesul-verbal va arătà şi instanţa unde urmează a fi trimişi pentru judecată cei învinuiţi de vagabondaj sau cerşetorie, conform art. 17 din prezenta lege.

Art. 14. — Individul împreună cu actele dresate se va înaintà în aceiaş zi la biuroul de asistenţă prevăzut la art. 15.

Cel mai târziu a doua zi va fi supus unui examen medical amănunţit. I se va stabili identitatea, starea fizică, starea mintală, genul de viaţă pe care îl duce, după care medicul îşi va da avizul dacă este apt sau nu pentru o muncă oarecare sau urmează a fi trimis în îngrijirea unui spital sau ospiciu.

In localităţile unde nu vor fi birouri de asistenţă, medicul comunal respectiv are obligaţiunea de a examina şi trià pe cei învinuiţi de vagabondaj şi cerşetorie.

Art. 15. — In oraşele reşedinţe de judeţ se va înfiinţà câte un birou de triaj al cerşetorilor.

Biroul primind dela circumscripţiile poliţieneşti pe cei găsiţi vagabondând, cerşind şi în genere pe orice persoană care nu poate justifica că are vre-o profesiune sau meserie, îi va supune la examenul unui medic însărcinat special a face triajul lor.

Art. 16. — La biroul de triaj se vor întocmi fişele respective, conform dispoziţiunilor prevăzute în regulament.

Art. 17. — Vagabonzii şi cerşetorii astfel triaţi, vor fi înaintaţi de îndată la oricare judecătorie din localitate, iar acei cari intră în cazurile prevăzute la Cap. V şi VI din lege, se vor înaintà direct tribunalului de judeţ.

Atât judecătoria cât şi tribunalul vor judecà afacerea de urgenţă.

Prin hotărîrea condamnatoare, judecătoria şi tribunalul sunt obligate a dispune şi arestarea inculpatului.

In cazul când inculpatul are martori de propus şi când această probă e găsită utilă de judecătorie pentru desvinovăţirea lui, afacerea va puteà fi amânată pentru a doua zi.

Cel învinuit se va menţine sub pază, iar martorii vor puteà fi aduşi cu mandat de aducere.

Afacerile care intră în competinţa directă a tribunalului se vor judecà de îndată în camera de consiliu, în complect de 3 judecători, ascultându-se şi concluziile Ministerului Public.

Atât cărţile de judecată cât şi sentinţele ce se vor pronunţà în baza prezentei legi, sunt fără drept de apel şi recurs, iar în caz de condamnare ele vor prevedeà arestarea inculpatului.

CAPITOLUL IV

Penalităţi

Art. 18. — Orice individ apt pentru muncă, dovedit culpabil de vagabondaj sau cerşetorie în sensul acestei legi, va fi supus la pedeapsa colonizărei pentru muncă dela 5 zile la o lună.

Pedeapsa va fi executată la o colonie de muncă ori în arestul poliţiei sau al primăriei comunei unde s'a săvârşit infracţiunea.

In timpul pedepsei cel condamnat va fi scos zilnic la munca ce necesită măturatul, spălatul şi reparatul străzilor, măturatul şi întreţinerea grădinilor sau localurilor primăriei sau alte autorităţi publice hotărîte de primar sau în lucrări de utilitate publică.

In tot acest timp primarul sau aceia în interesul cărora se prestează munca, va îngriji de cele cuvenite condamnatului în raport cu munca depusă.

Ministerul Public e în drept a supraveghià îndeplinirea acestei dispoziţiuni.

Art. 19. — Este recidivă dacă în interval de un an dela executarea primei pedepse condamnatul va săvârşi o nouă infracţiune similară.

In acest caz el e pasibil de pedeapsă dela o lună la 6 luni, fără aplicarea art. 60 din codul penal.

Executarea pedepsei se va putea face ca şi la articolul precedent.

Art. 20. — In cazul când după expirarea şi a acestei pedepse, cel condamnat va săvârşi înăuntrul unui termen de 5 ani dela executarea ei o nouă infracţiune similară, el va fi pedepsit cu colonizarea pentru muncă dela 6 luni până la 5 ani.

In acest scop instanţa a cărei hotărîre a rămas definitivă o va aduce la cunoştinţa Direcţiunei Asistenţei Sociale, care va îngriji pentru executarea strictă a acestei din urmă măsuri.

Art. 21. — Vagabonzii şi cerşetorii găsiţi inapţi pentru orice fel de muncă, precum şi minorii mai mici de 18 ani împliniţi, nu vor fi condamnaţi, ci vor fi puşi prin hotărîrea tribunalului la dispoziţiunea Asistenţei Sociale, care îi va putea reeduca, interna sau plasa.

Art. 22. — Cei declaraţi vagabonzi sau cerşetori, de naţionalitate străină, vor fi izgoniţi din ţară, după executarea pedepsei, din ordinul guvernului.

CAPITOLUL V

Despre vagabonzii şi cerşetorii minori

Art. 23. — Copiii mai mici de 18 ani cari se vor găsi vagabondând, cerşind sau exercitând meserii nepotrivite cu vârsta şi cu aptitudinele lor, în scopul de a-i face folositori societăţii, pot fi ridicaţi de organele împuternicite de Asistenţa Socială şi internaţi, cu autorizaţia Justiţiei, în şcolile de îndreptare pentru minori, unde vor fi ţinuţi până la majoritate, căsătorie sau intrare în armată.

Asistenţa Socială poate încredinţa ocrotirea şi educarea lor unei instituţiuni de binefacere, subvenţionată sau autorizată a funcţionà de organele Asistenţei Sociale, dacă îşi ia obligaţiunea formală a ţinerii, îngrijirii şi supravegherii lor sub controlul organelor de asistenţă socială ale Ministerului Muncii şi Parchetului respectiv.

Art. 24. — Minorul însuşi poate cere tribuna-

lului a încuviință să fie încredințat la una din instituțiile prevăzute de art. 23.

Art. 25. — Părinții și tutorii vagabonzilor și cerșetorilor minori, nu se vor puteà opune la internarea lor decât dacă vor face dovadă că au o stare materială și morală suficientă pentru întreținerea și educarea lor sub controlul Asistenței Sociale.

Această intervențiune se va face la Tribunal, care ascultând și concluziile Ministerului Public, se va pronunță odată cu judecarea chestiunei pentru punerea minorilor la dispozițiunea Asistenței Sociale.

Art. 26.—In aceleaș condițiuni pot fi internați pentru îndreptare și copiii, la stăruința părinților sau tutorilor lor, în cazurile prevăzute de art. 329 din codul civil.

Art. 27. — Minorii nu vor fi scoși de părinții sau tutorii lor din instituțiunile unde au fost internați, până la majoritate, căsătorie sau intrare în armată.

Tot timpul acesta însă, Asistența îi poate încredință la diferite ramuri de activitate, iar munca și întreținerea lor se va face sub controlul Asistenței Sociale.

CAPITOLUL VI

Diferite infracțiuni săvârșite de vagabonzi și cerșetori

Art. 28.— Vagabondul sau cerșetorul care se va găsi îmbrăcat cu port schimbat, sau cu arme, chiar dacă nu le va fi întrebuințat, ori dacă se va găsi la dânsul pașapoarte sau bilete de drum false sau pe nume de alte persoane, ori având asupră-i orice unelte care să poată fi folosite, fie pentru săvârșire de furtișaguri sau alte delicte, fie spre a-i înlesni mijloace de a intră prin case, va fi pedepsit cu munca în colonie dela 1 an la 2 ani, fără aplicarea art. 60 din Codul Penal.

Art. 29. — Se va pedepsi cu munca în colonii dela 6 luni la 1 an:

Orice cerșetor, chiar invalid, care va intră într'o locuință sau într'un loc închis, fără învoirea proprietarului sau celor ce locuesc acolo.

Orice cerșetor invalid care va simulă răni sau infirmități pentru a provocă mila obștească.

Art. 30. — Se va pedepsi cu munca în colonie corecțională dela 6 luni până la 2 ani.

Cerșeorul care va căută să provoace mila obștească cerșind cu copii mici în comunele unde sunt instituțiuni publice recunoscute de Stat pentru a-i primi.

Se va pedepsi cu aceiaș pedeapsă:

Oricine, îndemnând copiii să cerșească, va împărtăși sau va căuta să împrătășească foloasele de pe urma cerșitului lor;

Oricine va cerși întovărășit, afară numai dacă nu sunt soț și soție, tată sau mamă, cu copii mici, în locul unde nu sunt instituțiuni publice, recunoscute de Stat, pentru a-i primi; orbul și cel care îl conduce, sau infirm de ambele picioare și care îl conduce;

Cu aceiaș pedeapsă se va pedepsi atât cerșetorul cât și tovarășii săi:

Orice cerșetor sau vagabond asupra căruia se va găsi efecte de valoare mai mare de 200 lei, și care nu va justifică proveniența lor.

Art. 31. — Se va pedepsi cu pedeapsa muncii în colonie dela 1 an la 3 ani, cerșetorul sau vagabondul care întrebuințează amenințări sau violențe.

Dacă un asemenea cerșetor sau vagabond s'ar găsi îmbrăcat cu port schimbat sau va purta arme, deși nu le va fi întrebuințat, sau va avea asupră-i uneltele prevăzute la art. 28, se va pedepsi cu maximum acestei pedepse.

Art. 32. — In toate cazurile prevăzute de acest capitol, art. 60 din Codul Penal este inaplicabil.

CAPITOLUL VII

Dispozițiuni finale

Art. 33.— Orice cerșetor internat într'un ospiciu pentru infirmi și neputincioși, după o ședere de cel puțin un an, va puteà cere Asistenței Sociale a fi pus în libertate, dacă va justifică că a dobândit mijloace suficiente de existență, sau că altcineva își ia obligațiunea formală de a îngriji de dânsul spre a nu-l lăsa să mai cerșească.

Cel pus astfel în libertate, de va fi prins din nou cerșind, se va interna a doua oară și nu va mai aveà dreptul a cere punerea în libertate.

Art. 34.— Asistența Socială poate pune în libertate pe orice individ internat într'o școală de îndreptare sau ocrotire pentru minori, dacă va judecă că inernarea lui nu mai este necesară.

Art. 35.— Toți cei prevăzuți la art. 33, 34, dacă prin orice mijloace, altele decât cele indicate de aceste articole vor reuși să-și recapete libertatea, vor fi urmăriți și internați din nou, fără a mai puteà aveà în viitor beneficiul liberării prevăzut de art. 33 și 34.

Art. 36. — Paza tuturor instituțiunilor menționate la art. 8 din prezenta lege, cade în sarcina autorităților militare.

Corpurile de trupă, la intervenirea Direcției Asistenței Sociale, sunt obligate a da efectivele suficiente pentru a face ori unde paza cerșetorilor și vagabonzilor cari execută lucrări de orice fel.

Art. 37. — Data punerii în aplicare a prezentei legi se va determină de Ministerul Muncii printr'o deciziune ministerială.

Deciziunea va arăta dacă legea urmează a se aplică deodată în întreaga țară, sau treptat în diferitele județe.

Art. 38. — Toate dispozițiunile contrarii prezentei legi sunt și rămân abrogate.

Regulamentul legei pentru înfrânarea vagabondajului, cerşetoriei şi pentru protecţiunea copiilor

(Decizia minist. Nr. 13.319 din 4 iulie 1921, M. O. Nr. 76 din 9 iulie 1921).

CAPITOLUL I

Vagabondaj şi cerşetorie

Art. 1. — Vagabondajul şi cerşetoria sunt interzise în tot cuprinsul ţării, adică în vechiul regat şi în ţinuturile alipite.

Art. 2. — Vagabonzii — adică oameni fără căpătâi — sunt aceia cari nu au un domiciliu statornic, nici mijloace de hrană, şi nu exercită — in mod obişnuit — nici o profesiune sau meşteşug, deşi ar avea mijloace şi putinţa de a o face.

Prin cuvântul „vagabonzi" în lege şi în regulament, se înţelege şi femeile vagabonde.

Prin domiciliu statornic se înţelege o locuinţă reală şi efectivă, iar nu domiciliul legal.

Prin lipsa mijloacelor de hrană se înţelege nu lipsa momentană datorită unor împrejurări întâmplătoare şi neprevăzute, ci acea lipsă, care se datoreşte voinţei individului de a fugi, în mod obişnuit, de orice muncă onestă.

Art. 3. — Sunt consideraţi tot ca vagabonzi, supuşi la măsurile şi pasibili de pedepsele contra vagabondajului, toţi indivizii cari, fie că au sau nu un domiciliu oarecare, îşi agonisesc hrana practicând sau înlesnind pe cale publică acţiuni ori jocuri imorale, meserii degradatoare, precum sunt acelea ale indivizilor întreţinuţi de femeile cu moravuri uşoare, sau cari trăiesc din exploatarea acestor femei.

Art. 4. — Enumerarea exemplelor citate în articolul precedent nu este limitativă; autoritatea judecătorească va avea toată libertatea să examineze faptele stabilite şi să aprecieze dacă pot fi calificate ca: meserii degradatoare, jocuri imorale sau acte ilicite.

Art. 5. — Art. 3 din lege vizează pe cercetorii cari cer mila publicului sub orice formă.

Prin cuvintele „din obişnuinţă" se înţelege respectarea apelului sau acceptărei milei publice.

Art. 6.— Persoanele inapte pentru muncă cari cerşesc, nu scapă de sub prevederile legii înfrânării vagabondajului şi a cerşetoriei, ele se vor ridica, trià şi judecà ca şi cerşetorii apţi cu distincţiunea prevăzută la art. 21 din lege.

CAPITOLUL II

Obligativitatea Asistenţei Comunale. Instituţiunile de asistenţă şi de reprimare

Art. 7. — Asistenţa socială este şi rămâne o obligaţiune care cade, în primul rând, în sarcina comunelor.

Ele sunt obligate a prevedea în bugetele lor un fond special de asistenţă, alimentat, fie din veniturile ordinare, fie din taxe sau alte resurse extraordinare, afectate special pentru opere de binefacere.

Art. 8. — Judeţele şi Statul sunt şi ele datoare a contribui, cu mijloacele de cari dispun, la complectarea acţiunii de asistenţă cu caracter mai general, fie prin subvenţionarea comunelor nevoiaşe, atunci şi acolo unde va fi trebuinţă.

In sarcina de ajutoare a judeţelor intră comunele rurale şi urbane nereşedinţe, iar în sarcina Statului, de preferinţă comunele urbane reşedinţe.

In nici un caz, contribuţiunea judeţelor şi a Statului nu va fi mai mare ca jumătate din totalul sumelor, ce va fi nevoie a fi afectate pentru operile obligatorii comunale de asistenţă.

Art. 9. — Fondul special de Asistenţă al comunelor urbane se va întrebuinţa cu precădere pentru:

a) Infiinţarea şi întreţinerea biurourilor de asistenţă şi de triaj al cerşetorilor şi vagabonzilor;

b) Infiinţarea şi întreţinerea de case de adăpost, provizorii şi de cantine comunale;

c) Infiinţarea şi întreţinerea de ospicii, sau azile pentru infirmi şi bătrâni;

d) Infiinţarea şi întreţinerea de şcoale de îndreptare şi ocrotire a minorilor;

e) Plata bonurilor de hrană;

f) Pentru orice alte opere cu caracter de asistenţă.

Art. 10. — Comunele ale căror fonduri de asistentă sunt insuficiente pentru a înfiinţa aşezăminte proprii, vor putea ca în schimbul unei subventiuni, să plaseze pe nevoiaşii lor în aşezămintele particulare sau publice prevăzute la art. 9 al. *c.* şi *d.*, aflate pe teritorul lor sau în alte comune.

De asemenea judeţele şi comunele vor putea să se asocieze între ele spre a contribui la cheltuelile de înfiinţarea şi întreţinerea de aşezăminte proprii de asistenţă, în proporţie cu mijloacele de cari dispun.

Comunele rurale, din fondul de asistenţă, vor îngriji şi ajută pe cei trimişi dela birourile de triaj, la urma lor, suportând cheltueli de transport.

Art. 11. — Infiinţarea, organizarea şi întreţinerea coloniilor de muncă, cad exclusiv în sarcina Statului.

Scopul ce se urmăreşte de Asistenţa Socială nu este pedepsirea individului internat în colonie sau în o şcoală de îndreptare, ci readucerea şi îndrumarea lui .

§ 1.

Birourile de Asistenţă

Art. 12. — Pe lângă fiecare comună, reşedinţă de judeţ, se va înfiinţa un birou de asistenţă, care va îngriji, în legătură cu birourile de plasare ale Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, a găsi locuri de muncă, potrivit îndelet-

nicirilor celor ce caută de lucru, ajutându-i până la plasare.

Aceste birouri vor fi conduse de un delegat desemnat de Comitetul local de Asistență, ajutat de personalul de birou necesar.

Art. 13.— In chestiunea intrării vagabondajului și a cerșetoriei, atribuțiunile acestor birouri sunt următoarele:

a) A controlà regulata funcționare a birourilor de triaj din localitate;

b) A fi în continuă legătură cu birourile de plasare comunale și județene — prevăzute în legea organizării plasării, și cu toate așezămintele publice și particulare de asistență, mijlocind plasarea la muncă sau în ocrotire a tuturor nevoiașilor și, după cazuri, înlesnind transportul lor.

c) A repartizà nevoiașilor cari merită a fi ajutați temporar, bonurile de hrană prevăzute la art. 15;

d) A ține un registru de repartiția nominală a bonurilor și a sumelor ce reprezintă:

e) A face lunar statistica asistaților și o situațiune anuală, pe care le va înaintà Direcțiunei Asistenței Sociale;

f) A executà orice alte instrucțiuni sau dispozițiuni emanate dela Direcțiunea Asistenței Sociale, sau delegații săi autorizați, la chestiunea vagabondajului și a cerșetoriei;

g) De a controlà toate așezămintele particulare și publice pentru asistența celor nevoiași, in special pe acelea înființate în scopul înfrânării cerșetoriei și vagabondajului, cum sunt: cantinele, adăposturile provizorii, ospiciile, etc.

§ 2.

Cantinele comunale, Casele de adăpost, Bonurile de hrană

Art. 14. — Comunele urbane sunt datoare a înființa cantine comunale și case de adăpost provizorii, în cari vor fi primiți, cel mult cinci zile, în vederea plasării lor, bătrânii, infirmii și nevoiașii, cari din diferite împrejurări, sunt căzuți în nenorocita stare de a cere ajutor.

Art. 15. — Acolo unde nu sunt înființate cantine, se vor puteà face aranjamente cu locante populare existente, ca să procure hrană nevoiașilor trimiși de birourile de asistență, în schimbul unor bonuri de hrană.

Art. 16. — Bonurile de hrană vor fi datate și nu vor fi valabile decât pentru ziua în care au fost emise.

Art. 17. — La finele lunii toate bonurile se vor totalizà și regulà conturile de justificare a plăților ce trebuesc făcute.

Art. 18. — Birourile de asistență vor ajutà și recomandà autorităților comunale pe toți aceia cari, nefiind apți pentru altă muncă, pot să-și câștige existența prin comerț ambulant de mărunțișuri sau ca lustragii.

Cei recomandați vor purtà pentru legitimare o plachetă cu numărul de ordine, dat de biroul de asistență respectiv.

CAPITOLUL III.

Strângerea vagabonzilor și cerșetorilor

Art. 19. — Dispozițiunile prevăzute în legea pentru înfrânarea vagabondajului și cerșetoriei și în prezentul regulament, se vor puteà complecta prin instrucțiuni date în puterea legei de Direcția Asistenței Sociale.

Art. 20. — Strângerea vagabonzilor și cerșetorilor se va face:

1. In mod obișnuit prin razii, organizate de birourile de triaj;

2. Prin agenții forței publice, lucrând izolat;

3. Prin denunțări sau informații particulare, controlate de biroul de triaj;

4. Când ei singuri se prezintă.

Art. 21. — Șeful Biroului de triaj va formà și dirijà anumite echipe de zi și de noapte, destinate a strânge vagabonzii și cerșetorii.

Fiecare echipă va fi condusă de un ofițer de poliție,, care va constata cazurile, având ca ajutor un număr suficient de sergenți de oraș și agenți de poliție.

Art. 22. — Se va pune la dispoziția echipelor vehiculele necesare pentru transportul vagabonzilor și cerșetorilor.

Art. 23. — Ofițerul de poliție, însoțit de un număr de sergenți — cari, în lipsă de alte persoane vor servi și ca martori de fapt — nu va procedà la ridicarea vagabonzilor și cerșetorilor până nu se va asigurà că sunt îndeplinite elementele cerute de lege pentru delictul de vagabondaj și cerșetorie, și anume:

Pentru vagabondaj: lipsa unui domiciliu statornic, a mijloacelor de hrană, a unei profesiuni sau meșteșug, ori practica jocurile imorale, a meseriilor degradătoare.

Pentru cerșetorie: apelul, sub orice formă, din obișnuință, la mila publicului, pentru a realiza câștig personal.

Art. 24. — Agentul care găsește un individ, se va mărgini a constata numai faptul de vagabondaj sau cerșetorie, ridicând pe individ și trimițându-l fie la circumscripția polițienească cea mai apropiată, fie direct la sediul biroului de triaj.

Art. 25.— Orice individ găsit vagabondând sau cerșind în oraș de către agenții forței publice, va fi adus de preferință direct la biroul de triaj, ori la circumscripția polițienească cea mai apropiată, unde se vor găsi formulare pentru stabilirea faptului. Ele se vor complectà de către agentul circumscripției, care va înaintà pe individ imediat la biroul de triaj împreună cu actele încheiate.

Art. 26. — Sarcina dresării actelor definitive rămâne pe seama birourilor de triaj.

Art. 27. — Orice persoană se poate apăra contra vagabonzilor și cerșetorilor, încredințându-i oricărui agent al forței publice. In acest scop, persoana este obligată, fie a se prezenta la circumscripția polițienească cea mai apropiată ori la sediul biroului de triaj, pentru a da o declarațiune din care să rezulte faptul de vagabondaj

sau cerşetorie ce se impută celui învinuit, fie a-şi da adresa exactă agentului, care va face menţiune în declaraţiunea sa despre aceasta.

Art. 28. — Orice persoană particulară are de dat informaţiuni scrise sau verbale despre un vagabond sau cerşetor, le va îndrepta direct birourilor de triaj, pentru cercetare.

Art. 29. — In localităţile unde vagabonzii şi cerşetorii nu sunt numeroşi triajul lor se va putea face în localul poliţiei de un ofiţer de poliţie şi de medicul comunal respectiv, delegaţi cu chestiunea înfrânării vagabondajului şi a cerşetoriei.

Art. 30. — In toate cazurile când indivizii se prezintă singuri pentru a fi plasaţi, biurourile de triaj, după o cercetare medicală, se vor mărgini numai la plasare, fără a dresa acte de înaintare în judecată.

§ I

Birourile de triaj

Art. 31. — Prin triaj, în sensul legii, se înţelege mijloacele prin care se poate stabili :

a) Faptul comis de cel învinuit pentru vagabondaj sau cerşetorie;

b) Indicii asupra discernământului şi responsabilităţii celui învinuit;

c) Dacă este apt sau inapt pentru muncă ;

d) La ce anume muncă se pretează individul ;

e) Ce anume asistenţă trebue dată celor găsiţi inconştienţi, iresponsabili sau inapţi pentru orice fel de muncă.

Art. 32. — In acest scop, individul va fi supus unui interogator amănunţit şi unui examen medical.

Art. 33. — Ofiţerul de poliţie dela circ. poliţienească şi în mod obişnuit şeful biroului de triaj, primind pe individ, va face imediat cercetarea cazului, redactând un proces verbal, cu menţiunile următoare :

1. Numele, pronumele şi calitatea ofiţerului de poliţie care face cercetarea.
2. Circ. poliţienească sau biroul de triaj.
3. Numele, pronumele şi calitatea agentului care a surprins pe individ.
4. Numele şi pronumele martorilor.
5. Numele, pronumele, porecla individului şi locuinţa.
6. Vârsta individului, după actele ce are sau poate produce.

In lipsă de acte, pentru minori, birourile de triaj vor face toate investigaţiile pentru a putea stabili vârsta lor.

Când vârsta nu se poate stabili nici prin formele legale nici prin investigaţii, constatarea medicului biroului de triaj va fi suficientă a o determina.

7. Declaraţia agentului.
8. Numele şi pronumele ascendenţilor individului.
9. Numele, pronumele şi adresa copiilor individului.
10. Ce meserie cunoaşte.
11. Ce avere mobilă şi imobilă are.
12. Dacă a mai fost dat judecăţii, pentru care fapt şi dacă a fost condamnat.
13. Declaraţia individului asupra faptului.
14. Ce obiecte şi ce sumă de bani s'a găsit asupra individului şi provenienţa lor.
15. Declaraţia martorilor.
16. Menţiunea de trimetere a individului la medicul biroului de triaj.
17. Concluziunea ofiţerului de poliţie care a cercetat faptul.
18. Semnătura ofiţerului de poliţie, a martorilor de fapt, a agentului care a surprins pe delicuent, a interpretului şi a individului.

Art. 34. — Mai înainte de orice cercetări, individul va fi percheziţionat, amănunţit, iar obiectele, banii şi valorile de orice fel, ce se vor găsi asupra sa, se vor ridica şi conserva până la pronunţarea justiţiei, făcându-se menţiune în procesul-verbal ce se va dresa cu ocazia cercetării.

Percheziţionarea se va face personal de Şeful Biroului de triaj şi în asistenţa a 2 martori din personalul cu ştiinţă de carte al biroului de triaj.

Intr'un registru special se va înscrie tot ce se va găsi asupra vagabonzilor sau cerşetorilor astfel percheziţionaţi.

După pronunţarea justiţiei, biroul va libera sub luare de dovadă, cele percheziţionate indivizilor liberaţi.

Individul având o sumă de bani până la 1000 lei şi celelalte obiecte cari nu au o provenienţă delictuoasă, se vor înainta apoi coloniei sau ospiciului respectiv.

Restul de bani se va consemna, în Capitală la Cassa de depuneri, iar în provincie la Administraţia Financiară sau la percepţii, pe seama individului, făcându-se menţiune în procesul-verbal din dosarul cauzei.

Art. 35. — Medicul biroului de triaj va supune pe individ la un examen medical amănunţit.

Medicul are a se pronunţa asupra următoarelor chestiuni capitale :

a) Stabilirea identităţii, prin descrierea semnelor particulare;

b) Vârsta aparentă ;

c) Antecedentele ereditare din punct de vedere al stărei psihice şi fizice;

d) Antecendentele personale ale individului ;

e) Starea fizică actuală ;

f) Starea mintală actuală ;

g) Gradul de aplicaţie la muncă şi la învăţământ a individului;

h) Ce asistenţă trebue dată celor găsiţi inconştienţi, iresponsabili sau inapţi pentru orice fel de muncă ;

Art. 36. — Constatarea medicală, întemeindu-se pe punctele arătate mai sus sau pe alte consideraţiuni nespecificate, se va încheea printr'o concluziune care va preciza:

a) Care este gradul de responsabilitate a individului în raport cu starea sa mintală;

b) Dacă este apt pentru carecare muncă şi anume ce fel de muncă ;

c) Dacă este inapt pentru orice fel de muncă.

Art. 37. — Constatarea medicală se va trece

pe verso procesului verbal de constatarea faptului.

Art. 38. — Indivizii, mai înainte de a fi supuși cercetării polițienești și constatărei medicale, vor fi îmbăiați, tunși și rași, iar efectele lor deparazitate.

Ei vor fi îmbrăcați în vestmintele lor dacă nu sunt complect degradate, la nevoe, li se va da și îmbrăcăminte.

§ 2.

Domiciliul cerșetorilor

Art. 39. — Domiciliul cerșetorului este acel indicat de art. 5 din lege.

El se dobândește :

a) Printr'o reședință continuă timp de un an într'o localitate posterior majoratului sau emancipării.

b) Minorul cerșetor are ca domiciliu pe acela al părinților săi.

Copilul natural are domiciliul la masa sa.

c) Femeea măritată dobândește domiciliul soțului, din ziua căsătoriei. Văduva, femeea divorțată sau în separație de corp, își păstrează domiciliul de mai înaintea desfacerei căsătoriei sau separațiunii.

Domiciliul se pierde:

a) Printr'o absență neîntreruptă de un an, posterior majoratului sau emancipării;

b) Prin dobândirea unui nou domiciliu, în conformitate cu legea.

Dacă absența se datorește unei împrejurări ce nu depinde de voința individului, cum ar fi internarea într'un spital, colonie, școală de îndreptare, afară de reședința individului termenul de un an va curge dela data când încetează această împrejurare.

Art. 40. — In toate cazurile neprevăzute în acest articol, domiciliul este indicat de locul de naștere al individului, până la majorat sau emancipare.

Direcția Asistenței Sociale are dreptul a statornici domiciliul acelora ce nu și-l pot stabili.

Anchetele la locuință

Art. 41. — Biroul de triaj, prin agenții săi, va face anchete la locuințele celor aduși la birou.

Art. 42. — Anchetele se vor face pe cât e posibil mai înainte de orice constatare medicală.

La facerea anchetelor, pot servi și delegații Asistenței Sociale din localitate, ai diferitelor instituțiuni sau societăți de binefacere.

Aceștia vor purta titulatura de agenți sociali de anchetă, vor avea o carte de identitate, liberată de Asistența Socială, în baza căreia pot avea concursul poliției pentru a-și putea îndeplini însărcinarea.

Art. 43. — Ancheta constă în :

a) A cerceta și recunoaște situațiunea materială și morală a celor aduși la biroul de triaj și a familiilor lor, precum și felul de viață pe care îl duce individul;

b) A referi asupra ajutoarelor ce trebuesc date familiilor cerșetorilor;

c) A stărui pentru plasarea membrilor rămași în suferință, pe urma internării cerșetorului sau vagabondului prin biroul de plasare al Ministerului Sănătății și Ocrotirilor sociale.

Pentru aceasta, anchetatorii vor face toate investigațiunile, atât la domiciliul celor învinuiți, la acel al rudelor lor, precum și la domiciliul vecinilor.

Art. 44. — Informațiunile aduse se vor trece în dosarul individului, precum și într'un registru special pentru recunoaștere. La facerea anchetelor agenții și agentele se vor servi de anumite chestionare întocmite de Direcțiunea Asistenței Sociale.

Art. 45. — Actele de anchetă la locuință, ce se vor încheia, vor fi semnate atât de agentul polițienesc care a luat parte la facerea anchetei.

CAPITOLUL IV

Competință și penalități

Art. 46. — Competința judecătorilor de Ocol și a Tribunalelor, în materie de vagabondaj și cerșetorie, se regulează astfel :

In conformitate cu dispozițiunile art. 17 din lege, judecătoriile de ocol sunt competinte a judeca numai acele delicte de vagabondaj sau cerșetorie, săvârșite de vagabonzi și cerșetori apți sau inapți pentru orice fel de muncă, cari au vârsta mai mare de 18 ani împliniți și cari nu au comis delictele calificate prevăzute la art. 28-32 de sub capitolul VI din Lege.

Tribunalele de județ vor judeca toate delictele simple de vagabondaj și cerșetorie săvârșite de minori până la 18 ani împliniți, precum și cele calificate săvârșite de majori sau minori, apți sau inapți pentru muncă, prevăzute la capitolul VI din Lege.

Art. 47. — La Tribunalele cu mai multe secțiuni, toate secțiunile sunt competinte a judeca asemenea delicte, chiar și secțiunile comerciale și de notariat.

Art. 48. — Condamnările pronunțate de Tribunal se vor executa prin agenții polițienești ai biroului respectiv de triaj, care vor lua avizul Biroului de Asistență asupra locului unde condamnatul își va efectua pedeapsa — cum și dacă nu este cazul de a se aplica dispozițiunile art. 18 al 2, și 19 al 3 din Lege.

In toate cazurile când hotărârile Tribunalelor sau judecătoriile de Ocoale pronunță condamnațiunea muncii în colonie, parchetul sau judecătorul de Ocol, vor emite mandate de internare care vor fi executate prin birourile de triaj respective.

Pentru indivizii puși la dispoziția Asistenței Sociale, nu se va emite mandat de internare, fiind de ajuns numai o adresă din partea instanței respective, împreună cu extractul de pe hotărâri.

Nici un individ nu se va primi la colonie sau în ospiciu, dacă nu va fi însoțit de extractul hotărârii și mandatul de internare pentru cei condamnați, sau de sentința de punere la dispozițiune împreună cu adresa biroului de triaj res-

pectiv, pentru cei puși la dispoziția Asistenței Sociale.

Art. 49. — Când delicuenții sunt găsiți inapți pentru orice muncă, — exceptându-se inapții prevăzuți la Cap. VI din lege, — sau sunt minori mai mici de 18 ani împliniți, judecătoria de ocol sau Tribunalul se vor mărgini numai a constata, în hotărârile ce se vor pronunța, faptul de vagabondaj sau cerșetorie și vor ordona punerea indivizilor la dispoziția Direcțiunei Asistenței Sociale sau a delegaților săi în județe, pentru ca în conformitate cu dispozițiunile art. 21 din lege să fie reeducați, internați, sau plasați.

Art. 50. — Minorii mai mici de 18 ani împliniți, cari se vor găsi exercitând meserii nepotrivite cu vârsta și cu aptitudinele lor — în scopul de a-i face folositori societății — se vor ridica, tria și judeca, de aceleași organe, cu aceleași forme și instanțe prevăzute în lege pentru minori, vagabonzi sau cerșetori.

Dispozițiunile art. 21 și 25 din lege se aplică și la această categorie de minori.

Art. 51. — Intervențiunea părinților și a tutorilor la Tribunal, prevăzută la art. 25 din lege al. 2, se va face verbal sau scris și fără citarea lor din partea instanțelor.

Ei vor fi anunțați de către biroul de triaj respectiv, despre faptul săvârșit de minor și de trimiterea acestuia în judecată cu ocaziunea anchetei la locuință.

CAPITOLUL V

Secretariatul

Art. 52. — Secretariatul birourilor de triaj se ocupă cu chestiunile de cancelarie, conservarea arhivei, facerea fișelor, constituirea dosarelor și ținerea regulată a registrelor.

Art. 53. — Registrele obligatorii în orice birou de triaj sunt următoarele :

a) Registru de intrare ;
b) Registru de eșire;
c) Condică de expediția lucrărilor ;
d) Registru de înscrierea indivizilor;
e) Registru de percheziţiuni ;
f) Registru de mișcarea zilnică a celor primiți;
g) Registru de constatări medicale ;
h) Registru matricol alfabetic ;
i) Registru de plasări și de medicamente.

Art. 54. — Banii proveniți din perchezițiuni se vor conserva de secretar în pungi etichetate, până la plecarea sau internarea individului.

El e responsabil de orice pierdere de bani din sumele provenite din perchezițiune.

Art. 55. — La finele acestui regulament se găsește o anexă cu formularele necesare la aplicarea Legii înfrânării vagabondajului și cerșetoriei.

Legea despre înființarea azilelor de stat pentru copii [1])

(L. VIII din 1910.

Inființarea azilelor de stat pentru copii

Inființarea azilelor de stat pentru copii

§ 1. In scopul ocrotirei copiilor sub vârsta de 7 ani, declarați oficial de părăsiți, precum și a celor găsiți, se înființează în capitală și în diferite regiuni ale țării, azile de stat pentru copii.

Azilele regionale de stat pentru copii se vor înființa, în măsura necesității, gradat, de regulă în astfel de locuri, unde se află institut de moașe și unde acțiunea caritativă a societății locale va putea asigura în mod corespunzător activitatea durabilă a azilului de copii.

Plasarea copiilor

§ 2. In edificiul azilelor de stat pentru copii se vor întreține numia copii bolnavi, slab desvoltați și cari au nevoie de îngrijire specială medicală ; ceilalți se vor plasa, de regulă, afară de institut.

Validitatea dispozițiilor pentru instrucțiunea publică și a celor pentru grădinele de copii

§ 3. Direcțiunea fiecărui institut va purta grijă, respectiv va controla, atât cu privire la copiii din institut, cât și cu privire la cei plasați afară de aceasta, să se valideze, pentru cei dela vârsta de 3 ani, dispozițiile art. de lege XV din 1891 despre grădinile de copii — iar pentru cei dela vârsta de 6 ani, dispozițiile art. de lege XXXVIII. din 1868 despre instrucțiunea publică în școlile poporale.

Cheltuelile de clădire și de instalare a azilelor

§ 4. Pentru acoperirea cheltuelilor de clădire și de instalare a azilului de stat pentru copii din capitală servește „fondul pentru institute de nașteri și pentru azile", înființat din lăsământul testamentar al lui Ștefan Sándor, care fond se află sub controlul suprem al Ministerului de Interne [2]), iar cheltuelile ce ar întrece averea acestui lăsământ precum și cheltuelile de clădire și de instalare ale azilelor regionale de stat pentru copii, se vor acoperi prin întrebuințarea averii ce se va arăta prin socotelile de încheiere pe anul 1899 ale „fondului administrativ pentru închisori și case pentru escortați" și ale „fondului regnicolar pentru îngrijirea bolnavilor", cari fonduri asemenea stau sub controlul suprem al ministerului de Interne.

---

[1]) Această lege și cea următoare, aplicabile încă pentru Ardeal, sunt culese din lucrarea d-lui Dr. Oct. Costea : „Legi de asistență".

[2]) Peste tot în această lege, ca și în cea următoare, Ministerul de Interne trebue înlocuit cu Ministerul M. S. și O. S.

Sumele intrebuințate de fapt pentru clădirea și instalarea azilelor de stat pentru copii se vor induce în socotelile statului, la extraordinare, „investiri", sub titlu separat.

Cheltuelile de intreținere a azilelor

§ 5. Cheltuelile de intreținere ale azilelor de stat, precum și cheltuelile de întreținere, îngrijire și educație a copiilor din azile și a celor plasați de către acestea, se vor acoperi, în înțelesul punctului *d)* al §-lui 3 din art. de lege XXI, 1898, din fondul regnicolar pentru îngrijirea bolnavilor.

Referințele de drept ale amploiaților

§ 6. Cu privire la amploiații stabili ai azilelor de stat pentru copii sunt directive normele în vigoare pentru personalul institutelor sonitare ale statului.

Autorizație pentru reglementarea prin ordonanțe

§ 7. Ministrul de Interne se autorizează a norma prin ordonanțe, pe cari le poate modifica, după necesitate :

1. Organizarea azilelor de stat pentru copii ;
2. Modul primirei, întreținerii, îngrijirei și creșterii copiilor plasați în sarcina fondului regnicolar pentru îngrijirea bolnavilor în aceste institute, sau plasați de către acestea afară de institut pe lângă concursul instituțiilor particulare de binefacere cu scop similar ;
3. Legătura organică a activității statului și a societății pe terenul acesta.

Aplicarea

§ 8. Cu aplicarea prezentei legi se incredințează ministrul de Interne și cel de Finanțe.

Ocrotirea copiilor trecuți de 7 ani, avizați la ajutor public

(L. XXI din 1901)

§ 1. Copiii primiți în azilele statului, intrucât la împlinirea vârstei de 7 ani nu pot fi plasați în vreun orfelinat municipal ori privat,, nici în alte institute caritative, vor rămânea până la etatea de 15 ani în legăturile azilelor de copii ale statului.

Asemenea pot fi primiți în azilele statului și copii decretați oficial de părăsiți, după împlinirea etății de 7 ani, cari apoi asemenea rămâne în legăturile azilelor până la etatea de 15 ani.

§ 2. Copiii în etate de 7 — 15 ani, cari stau în legăturile azilelor statului, vor fi întreținuți după împrejurări în institut, ori se vor plasa la îngrijitori de încredere, — în locul prim la economi și industriași.

Azilele de copii ale statului vor interveni, ca acei copii, cari stau, ori au stat, în legăturile lor, și sunt talentați extraordinar, să fie primiți în locurile gratuite pe la diferite instituțiuni de învățământ ale statului, spre a li se da posibilitatea unei desvoltări corespunzătoare.

§ 3. Cheltuelile de ocrotire, întreținere, educație și instrucțiune ale copiilor dela 7—15 ani, cari stau în legăturile azilelor de copii ale statului, cad în sarcina comunei de apartinență.

§ 4. In vederea cheltuelilor împreunate cu ocrotirea copiilor trecuți de 7 ani, declarați de părăsiți, se va lua în bugetul resortului Internelor, incepând cu anul 1902, o sumă anuală de cel mult 400.000 cor. ca ajutor.

Această sumă se va intrebuința in primul rând pentru acoperirea cheltuelilor împreunate cu ocrotirea copiilor din comunele sărace.

Din ¼ parte a acestui ajutor de stat, pot fi ajutorate și atari societăți și institute particulare, cari se obligă a primi un număr corespunzător de copii părăsiți, în etate de 7—15 ani, afară de aceia, pe care i-au ocrotit până acum, — și cari instituțiuni muncesc cu rezultat.

§ 5. Veniturile fondurilor de rezervă ale casei orfanale (dobânzi, taxă de administrare și păstrare, escedent de administrare cari vor rezulta după bilanțul anual aprobat de ministrul de interne, — respective partea de venituri, care nu este destinată spre alte scopuri, — se vor întrebuința, incepând cu anul 1901, pentru acoperirea cheltuelilor împreunate cu ocrotirea copiilor părăsiți, trecuți de 7 ani, aparținători județului, orașului, sau comunei respective.

§ 6. In scopul distribuirei proporționale a sarcinilor, ce rezultă din § 3 al acestei legi — cari sarcini nu pot fi acoperite nici pe lângă aplicarea §-lor 4—5, nici pe lângă întrebuințarea fundațiunilor și donațiunilor destinate acestui scop, — județul poate ordona asocierea tuturor comunelor de pe teritoriul său, și poate impune spre acest scop un impozit suplimentar special, ce nu poate trece peste 1%, dar poate fi și mai mare decât cel prevăzut în punctele 9 și 13 ale art. de lege XV din 1883. Acest impozit suplimentar se impune după : darea de pământ, de casă, pe câștig, impozitul întreprinderilor și asociațiilor obligate la socoată publică, darea pe mine, și în sfârșit, după impozitul de dobânda după capital și după cea de rentă.

In acele orașe cu magistrat și în acele comune, care cu intrebuințarea fondurilor și fundațiunilor proprii se îngrijesc în măsură suficientă de acoperirea cheltuelilor ce rezultă din obligativitatea cuprinsă în § 3 al legii prezente — dobânzile fondurilor și ale fundațiunilor se vor socoti în acest impozit suplimentar județean.

§ 7. Cu executarea acestei legi se însărcinează miniștrii de Interne și de Finanțe.

Legea asupra alienaţilor [1])

(D. R. No. 4090 din 10 dec. 1894, M. O. No. 203 din 15 dec. 1894)

SECŢIUNEA I

Despre ospiciile de alienaţi şi despre supravegherea lor.

Art. 1. — Stabilimentele destinate la căutarea alienaţilor, sunt de două feluri : ospiciile de alienaţi şi casele de sănătate private.

Locaşurile de monachi şi monache nu mai pot fi autorizate a primi alienaţi.

Art. 2. — Stabilimentele prevăzute la art. 1 pot primi şi epileptici şi idioţi, până când se vor creia azile şi colonii destinate la adăpostirea acestor categorii de bolnavi.

Art. 3. — Oricine voeşte a deschide şi dirige o casă de sănătate privată trebue mai întâi să obţină autorizaţiunea ministerului de Interne [2]) care o va acorda numai persoanelor prezintând garanţii suficiente de moralitate.

Această autorizaţiune se va acorda, dacă localul e salubru, dacă are o întindere suficientă, dacă se poate păstra într'însul separaţiunea de sexe şi dacă serviciul medical şi regimul interior sunt bine organizate.

Direcţiunea medicală a acestor case va aparţine totdeauna unui doctor în medicină, care va fi responsabil de buna ţinută a casei şi de păzirea regulamentelor.

Regulamentele interioare ale tuturor ospiciilor de alienaţi sunt supuse aprobărei ministerului de Interne.

Art. 4. — Niciun individ nu poate fi izolat şi căutat în domiciliul său propriu sau în acela al vreuneia din rudele sale, dacă starea sa de alienaţiune mintală nu a fost prealabil constatată prin doi doctori în medicină. Certificatul acestora, împreună cu o declaraţiune scrisă, se va adresa, de persoana în domiciliul căreia se află bolnavul, către procurorul tribunalului din judeţul respectiv. In caz când s'ar dovedi că bolnavul nu este deajuns îngrijit, sau este maltratat sau părăsit, procurorul are dreptul să ordone transferarea sa într'un ospiciu de alienaţi sau într'o casă de sănătate, şi deciziunea aceasta se va lua în faţa tutorelui sau a persoanei chemată a îngriji de alienat.

Art. 5. — Orice ospiciu public de alienaţi, administrat fie de efori sau epitropi, fie de judeţe sau comune, este pus sub direcţiunea unui medic, care va fi responsabil în faţa autorităţilor de buna ţinută a ospiciului şi de păstrarea regulamentelor sale.

Medicul primar al ospiciului va fi secondat de unul sau mai mulţi medici ajutori, după importanţa serviciului şi numărul alienaţilor.

Medicul primar şi medicii ajutori sunt recomandaţi de ministerul de Interne, după un concurs ţinut după regulele prevăzute de legea sanitară şi numiţi prin decret regal. Medicul primar va locui în apropiere de ospiciu, iar medicii ajutori în interiorul ospiciului.

Art. 6. — Ospiciile de alienaţi şi casele de sănătate sunt supuse supravegherei directe a guvernului şi autorităţilor locale. Ele vor fi inspectate cel puţin de două ori pe an ; cele din judeţ de prefectul de judeţ, împreună cu medicul primar al judeţului ; cele din oraşele capitale de judeţ, de primar, împreună cu medicul primar al oraşului; odată pe trimestru, de procurorul general al curţei de apel din circumscripţiunea respectivă ; odată pe lună de procurorul tribunalului local şi de directorul general al serviciului sanitar.

Atribuţiunile acestor funcţionari sunt : a controla regimul interior al ospiciilor publice şi private, a cerceta formalităţile şi actele, pe baza cărora o persoană a fost izolată în ospiciu şi dacă este oportun ca izolarea sa să fie menţinută, a primi reclamaţiunile ce li s'ar adresa, fie de către persoanele aşezate în ospiciu, fie de către altele străine.

SECŢIUNEA II

Despre admisiunea în stabilimentele de alienaţi

Art. 7. — Admisiunea în ospiciele de alienaţi se face după cereri particulare sau după ordinul autorităţilor publice.

Art. 8. — Nici o persoană atinsă de alienaţiune mintală nu va putea fi primită în vreun ospiciu public sau în vreo casă de sănătate, de cât în puterea următoarelor acte :

a) O cerere în care să se arate profesiunea, etatea şi domiciliul, atât al persoanei care subscrie cererea, cât şi al aceleia care caută să fie aşezată, precum şi gradul de rudenie între aceste două persoane. Această cerere va fi mai înainte vizată de primarul comunei sau de poliţia urbei unde ea domiciliază. Dacă petiţionarul este tutore al persoanei alienate el caută să prezinte o copie a actului de interdicţiune şi a deciziunei consiliului de familie.

b) Un certificat medical vizat de procurorul tribunalului unde domiciliază alienatul, sau al aceluia unde se află ospiciul, şi subscris de doi medici.

In acest act se vor descrie pe cât se poate, simptomele mintale şi corporale ale boalei, cauzele ei, timpul de când durează, mersul ce l'a avut şi motivele din care rezultă necesitatea ca persoana să fie izolată într'un ospiciu de alienaţi. Acest certificat nu poate avea o dată mai veche ca trei-zeci de zile.

Medicii semnatari ai certificatului medical caută să nu fie nici rude cu persoana izolată, nici cu aceia care cere aşezarea ei, nici medici ai ospiciului unde se va aşeza bolnavul.

In caz de urgenţă un simplu certificat este de ajuns, însă el se va complecta, în primele trei

---

[1]) Această lege mai este în vigoare în măsura în care nu contrazice art. 442—457 l. sanit. actuală.

[2]) In această lege Ministerul de Interne trebue peste tot înlocuit cu Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale sub tutela căruia sunt azi ospiciile.

zile după așezare, prin u nalt act în regulă. De această excepțiune nu va putea uza decât autoritatea publică.

c) Orice act prin care se constată identitatea persoanei așezată. Dacă în momentul așezărei petiționarul nu posedă aceste acte, el caută să le complecteze în prima săptămână, după ce persoana a fost așezată.

Art. 9. — Medicul este obligat a trimite, în primele trei zile după așezarea persoanei, copie a petițiunii și a actului medical, procurorului tribunalului județului unde se află ospiciul și procurorului și prefectului județului unde domiciliază persona așezată.

Art. 10. — In fiecare ospiciu sau casă de sănătate există un registru special cu semnătura directorului general al serviciului sanitar și a procurorului tribunalului respectiv. In acest registru medicul va înscrie:

a) Toate actele arătate în art. 8;

b) Observațiunile ce el și ajutorii săi au făcut asupra persoanei așezate. Aceste observațiuni se fac în fiecare săptămână în cursul primei luni și la o lună odată în tot cursul șederei ulterioare a alienatului în ospiciu;

c) Data eșirei persoanei din ospiciu sau data morței și cauzele ei.

Acest registru se poate examina numai de persoanele cari au dreptul a supraveghea ospiciul.

Art. 11. — Nici o persoană așezată în ospiciu după formalitățile prescrise nu poate fi reținută dacă medicul ospiciului declară că este vindecată.

Medicul va înștiința despre aceasta pe familia individului sau pe tutorele lui, pe primarul comunei, pe procurorul tribunalului județului de unde a venit bolnavul și pe procurorul tribunalului unde se află ospiciul.

Art. 12. — Persoana așezată în ospiciu, chiar dacă nu este vindecată, nu poate fi reținută dacă ea este reclamată de tutorele sau curatorele ei, de persoana care a cerut așezarea ei, de consiliul de familie prin un delegat din partea lui.

Dacă însă medicul declară că punerea în libertate a acelei persoane este periculoasă ei însăși și familiei sale, sau vătămătoare securităței și ordinei publice, sau recunoaște că petiționarul nu poate procura alimente și un tratament cuviincios, va amâna permisiunea de eșire până va aviza pe procurorul localităței, sau pe șeful poliției al urbei sau pe prefectul județului unde domiciliază alienatul. Dacă procurorul sau prefectul nu vor răspunde, în termen de 15 zile, că acea persoană trebue să fie deținută în ospiciu, buletinul de eșire se va semna imediat.

Art. 13. — In primele două zile după eșirea bolnavului din ospiciu, medicul înștiințează despre aceasta pe autoritățile cărora li se notificase așezarea lui, conform art. 9, arătând și motivele pentru cari persoana a fost concediată.

Art. 14. — In orașele capitale de județe, șeful de poliție poate ordona așezarea provizorie, într'un local destinat pentru aceasta, a oricărei persoane interzise sau nu, care prin starea sa de alienațiune mintală constatată prin un proces-verbal, compromite ordinea publică sau este periculos el însăși.

Art. 15. — In fiecare capitală de județ, există o secțiune separată fie într'o casă de sănătate privată, fie într'un spital general, destinată a primi provizoriu asemenea alienați.

Art. 16. — In orașele mici și în comunele rurale, primarii pot lua măsurile cuvenite în contra unui alienat periculos, cu condițiunea ca, în 24 ore, să se facă cunoscut prefectului de județ, care va ordona imediat să fie transferat în reședința județului.

Art. 17. — Șeful de poliție, care a ordonat internarea provizorie a cui-va, sau prefectul de județ care a ordonat transferarea unui alienat într'unul din localurile separate, va înainta imediat procurorului procesele-verbale și certificatele și actele medicale asupra stărei mintale a persoanei izolate.

Art. 18. — O comisiune medicală de cel puțin doi medici se va ordona de procuror spre a examina pe persoana izolată provizoriu și a raporta conform art. 3. Raportul, vizat de procuror, se va inainta prefectului, care va aviza la așezarea bolnavului într'un ospiciu de alienați. El va inainta direcțiunei sau administrațiunei ospiciului procesele verbale, certificatele și actele medicale și autorizațiunea procurorului de așezarea bolnavului.

Art. 19. — Prefectul, care a ordonat așezarea unui alienat într'un ospiciu, va notifica imediat aceasta familiei sau tutorelui său, sau, dacă alienatul este din altă localitate, primarului comunei, ca acesta la rândul său să înștiințeze familia.

Art. 20. — Dispozițiunile prescrise în art. 11, 12 și 13, privitoare la eșirea alienaților vindecați sau reclamați, se aplică și persoanelor a căror așezare a fost ordonată de autoritățile publice.

SECȚIUNEA III

Veniturile și cheltuelile serviciului de alienați

Art. 21. — Ospiciile de alienați sunt întreținute din mai multe fonduri:

a) Din veniturile fondurilor lor proprii, constituite prin donațiuni;

b) Din subvenția anuală acordată de Stat;

c) Din subvențiunile datorite de autoritățile județene sau comunale pe baza unor învoeli încheiate între eforia sau epitropia de care depinde ospiciul;

d) Din plățile de întreținere ale bolnavilor particulari internați pe socoteala lor.

Art. 22. — Sumele de subvențiune acordate de Stat sunt mărite sau micșorate, în proporțiune cu numărul bolnavilor tratați în ospiciu și fixate de ministerul de Interne. Sumele subvențiunilor acordate de județ sau comune, prin anume încheeri între acestea și administrația ospiciului, vor fi asemenea supuse aprobării ministrului. Plata făcută de particulari, tutore sau familie, se va determina de eforia de care depinde ospiciul, conform unui regulament aprobat de minister.

Art. 23. — Șeful poliției sau prefectul județu-

lui, care trimete un alienat la ospiciu, va indica, pe lângă actele arătate în art. 18, că întreținerea persoanei trimisă este în sarcina județului.

Art. 24. — Prefectul va percepe dela familia bolnavului, sau în caz de indigență, dela comuna unde aparține alienatul, plata de întreținere, dispensând administrațiunea ospiciului de a corespunde direct cu familia bolnavului sau cu primarul comunei.

Art. 25. — In caz de așezări din inițiativă privată, conform art. 8, tutorele sau familia varsă în casa administrațiunei ospiciului, în ziua așezărei alienatului, plata trimestrială sau anuală, și se obligă, în cererea sa scrisă, că va continua cu plata cât timp va sta persoana în ospiciu.

Art. 26. — Cheltuelile ocazionate cu întreținerea alienaților în ospiciu ca: nutriment, locuință, spălat, tratament medical, rufărie, îmbrăcăminte, încălțăminte; precum și onorariile și apuntamentele personalului medical și administrativ, sunt fixate de administrațiunea ospiciului și supuse aprobărei ministerului de Interne.

Art. 27. — Veniturile și cheltuelile ospiciilor de alienați formează un buget cu totul separat de bugetul general al eforiei sau epitropiei care îl administrează. Acestea n'au dreptul, în nici un caz, de a afecta excedentele veniturilor ospiciului la alte trebuințe de cât acelea ale alienaților.

Art. 28. — Spesele de întreținere a persoanelor presupuse alienate și izolate provizoriu în localuri speciale, până la facerea formalităților necesare la admisiunea lor regulată în ospiciu, și acelea ale alienaților inculpați de delicte și crime și așezați în ospiciu, după cererea procurorului general, onorariile medicilor experți și ale medicului-inspector sunt în sarcina Statului.

Art. 29. — Preveniții și condamnații la închisoare de ori ce natură, cari după o expertiză medicală, s'ar constata că sunt atinși de alienațiune mintală sau de epilepsie, vor fi așezați, pe baza ordinului procurorului, într'un ospiciu de alienați până la vindecarea lor sau până la expirarea pedepsei.

O secțiune specială și separată de celelalte secțiuni, se va creia în două din cele mai mari ospicii din țară, destinată la izolarea alienaților criminali.

Art. 30. — Expertiza medico-legală asupra inculpatului presupus alienat, se poate face în depoul provizoriu, dependinte de prefectura poliției în București și Iași; iar în celelalte orașe într'un local separat de spitalul public, fie chiar în ospiciu de alienați, după ce se vor lua toate măsurile severe de supraveghere pentru izolarea lor.

Art. 31. — Când se cere eșirea din azil a alienatului criminal, așezat conform art. 29, medicul cată să declare dacă el este vindecat și dacă recidiva este posibilă. După avizul medicului, procurorul poate ordona eșirea bolnavului. Eșirea însă este condițională și revocabilă. După primele semne de recidivă, reinternarea alienatului în ospiciu se va face imediat.

SECȚIUNEA IV

Dispozițiuni aplicabile persoanelor așezate în ospiciu.

Art. 32. — Orice persoană așezată într'un ospiciu de alienați conform dispozițiunilor de mai sus, cată să fie prevăzută de un administrator provizoriu, care va gira afacerile până la însănătoșirea sa.

Art. 33. — Pentru persoanele cari au fost așezate fără ca mai înainte să fie interzise, conform art. 485 din codul civil, se va proceda de către tribunalul județului unde domiciliază acele persoane, la numirea unui administrator, după recomandațiunea consiliului de familie a persoanei alienate. El poate fi soțul persoanei alienate, sau părintele, sau fiul, sau o rudă, sau chiar o persoană străină, care va fi responsabilă de buna gestiune a averei mobiliare sau imobiliare a persoanei izolate.

Art. 34. — Numirea administratorului provizoriu va fi provocată de ministerul public, când persoana izolată nu are rude, sau când rudele nu fac nici o cerere.

Art. 35. — Administratorul provizoriu face orice act pentru conservarea averei alienatului, percepe sumele datorite, achită datoriile, primește sau respinge succesiunile sau donațiunile, după ce va lua avizul consiliului de familie sau al tribunalului, face plățile necesare la casa administrațiunei ospiciului unde se află așezat alienatul și, în niciun caz, nu poate vinde imobilele fără autorizațiunea tribunalului, care va statua în camera de consiliu, dacă această măsură este în interesul însănătoșirei persoanei bolnave

Art. 36. — Administratorul provizoriu va prezinta tribunalului, la expirarea fiecărui semestru, după așezarea alienatului în stabiliment, o dare de seamă despre gestiunea sa și situațiunea financiară a persoanei alienate.

Art. 37. Dacă persoana alienată este un comerciant sau asociată cu o altă persoană într'o afacere comercială și industrială, tribunalul poate, după cererea soției sale sau a persoanei asociate, să autorizeze pe aceasta cu afacerile sociale. El va fi dator, însă să prezinte la expirarea semestrului, o dare de seamă despre situațiunea financiară a asociațiunei.

Art. 38. — Rudele internatului, după distincțiunile stabilite în art. 436 și următorii din codul civil, pot după internare, proceda la formalitățile necesare pentru punerea sub interdicțiune a rudei lor și pentru numirea unui tutore.

Art. 39. — Funcțiunile administratorului provizoriu încetează de fapt îndată ce persoana căutată a părăsit ospiciul vindecată și când după un concediu provizoriu acordat de medicul ospiciului, persoana n'a fost reinternată.

Art. 40. — Medicul primar al ospiciului poate acorda, când va crede de cuviință, sub titlul de încercare, alienatului un concediu de 15 zile. Dacă concediul întrece acest timp, el va fi dator a înștiința administrațiunea superioară de unde depinde ospiciul și pe șeful de poliție sau pe prefectul de județ.

Art. 41. — Alienatul, care a evadat dintr'un ospiciu public, poate fi readus în primele 20 zile după evaziune. Dacă a trecut mai mult, formalitățile prescrise în secțiunea II, despre admisiunea alienaților în ospiciu cată să fie împlinite din nou.

SECȚIUNEA V

Despre penalități și dispoziții generale

Art. 42. — Medicul director al unui stabiliment de alienați, public sau privat, va fi admonestat sau suspendat provizoriu din funcțiunea sa dacă va reține în stabiliment o persoană așezată, când prefectul sau procurorul ordonă, sau când vre-una din persoanele arătate în art 14 o va cere.

Art. 43. — Contravențiunile la articolele din secțiunea II, comise de medicul-director al unui ospiciu public sau al veri-unei case de sănătate privată, sunt pedepsite cu o amendă de 50—1.000 lei.

Art. 44. Orice persoană impiegată într'un stabiliment public sau privat și orice supraveghetor sau infirmier sau atașat pe lângă un alienat, care a devenit culpabil cu știință de loviri și răniri comise asupra unui alienat, va fi pedepsit conform art. 233 și următorii din codul penal.

Art. 45. — Orice persoană culpabilă de un atentat la pudoare, comis cu sau fără violență asupra unui alienat de sex bărbătesc sau femeesc se va pedepsi cu recluziunea.

Art. 46. — Se acordă ministerului sănătății și ocrotirilor sociale un timp de un an dela promulgarea acestei legi pentru a elabora regulamentele privitoare la îndatoririle diferitelor funcțiuni create prin prezenta lege, la modul de recrutare al personalului medical și administrativ al ospiciilor, la învoelile încheiate între comune, consilii județene și comunale cu epitropia sau eforia care are sub administrațiunea ei ospicii de alienați și la organizațiunea interioară a acestor stabilimente.

Regulamentul legei asupra alienaților

(D. R. No. 4.307 din 9 nov. 1896, M. O. No. 179 din 13 nov. 1896)

SECȚIUNEI I

Despre ospiciile de alienați și despre supravegherea lor

Art. 1. — Stabilimentele destinate la căutarea alienaților sunt de două feluri : ospiciile de alienați și casele de sănătate private.

Locașurile de monachi și monache nu mai pot fi autorizate a primi alienați.

Art. 2. — Stabilimentele prevăzute la art. 1 pot primi și epileptici și idioți până când se vor crea azile și colonii destinate la adăpostirea acestor categorii de bolnavi.

Art. 3. — Oricine voește a deschide o casă de sănătate, un spital, ospiciu sau azil pentru alienați, va cere autorizația ministerului de Interne.

Art. 4. — Autorizația pentru deschiderea de case de sănătate, de ospicii ori spitale în general, în cari se caută alienații, de spitale speciale de alienați, se dă de ministerul de Interne, conform avizului consiliului sanitar superior.

Autorizarea pentru dirigiarea unei case de sănătate, ospiciu ori spital în general în care se caută alienații, se va da la români sau naturalizați români, cu dreptul de liberă practică în țară care prezintă garanțiile necesare de moralitate, de cunoștințe speciale dobândite prin servicii ori practică făcută în spitale ori ospicii particulare sau private de alienați și cari dispun de localuri salubre, corespunzătoare cu acest scop. Autorizațiunea este valabilă numai pentru persoana și pentru localul pentru care s'a dat; la schimbarea directorului sau a localului se va cere din nou autorizația ministerului.

Spitalul sau ospiciul trebue să dispună de locale destul de spațioase în raport cu numărul bolnavilor, de curte și grădină, să permită separarea perfectă a sexelor, și a diferitelor categorii de bolnavi, să posede băi și să aibă o organizațiune potrivită cu căutarea rațională a boalelor mintale.

Art. 5. — Fiecare casă de sănătate în care se caută alienați, fiecare ospiciu de alienați va avea un regulament interior aprobat de ministrul de Interne. Directorul institutului este responsabil pentru stricta păzire a acelui regulament.

Art. 6. — Casele de sănătate, spitalele și azilele publice și private, cari, pe lângă alți bolnavi sau infirmi, primesc și alienați, sunt supuse la prescripțiunile acestui regulament.

Aceste institute vor primi autorizațiunea pentru primirea de alienați numai dacă acești bolnavi vor fi cu totul separați de alți bolnavi.

Art. 7. — Institutele existente astăzi, și cari posedă autorizațiune a primi și a căuta bolnavi, vor supune ministerului de Interne (direcțiunea generală a serviciului sanitar), cel mult în timp de o lună după publicarea acestui regulament, declarațiune că vor continua a funcționa pe baza autorizațiunei primite de mai înainte, care autorizațiune se va alătura în copie pe lângă petiție.

Casele de sănătate și alte asemenea institute cari primesc alienați, fără a poseda pentru aceasta autorizațiune, vor cere această autorizațiune ministrului de Interne în timp de cel mult o lună după publicarea acestui regulament.

Art. 8. — Ministrul de Interne, conform avizului consiliului sanitar superior, poate retrage unei case de sănătate, sau unei alte instituțiuni analoge, autorizațiunea dată de a primi alienați, dacă acea instituțiune nu va mai da garanțiile morale, științifice și materiale de bună îngrijire a bolnavilor, dacă localul nu va fi potrivit pentru acest scop, dacă el nu va însuși condițiunile necesare de igienă.

Art. 9. — Nici un individ nu poate fi izolat și

căutat în domiciliul său propriu sau în acela al vreuneia din rudele sale, dacă starea sa de alienaţiune mintală n'a fost prealabil constatată prin doi doctori în medicină.

Certificatul acestora, împreună cu o declaraţiune scrisă, se va adresa de persoana în domiciliul căreia se află bolnavul, către procurorul tribunalului din judeţul respectiv.

In caz când s'ar dovedi că bolnavul nu este de ajuns îngrijit, sau este maltratat, sau părăsit, procurorul are dreptul să ordone transferarea sa într'un ospiciu de alienaţi, sau într'o casă de sănătate, şi deciziunea aceasta se va lua în faţa tutorelui sau a persoanei chemată a îngriji pe alienat.

Art. 10. — Orice ospiciu public de alienaţi, administrat fie de efori sau epitropi, fie de judeţe sau comune, este pus sub direcţiunea unui medic, care va fi responsabil în faţa autorităţilor de buna ţinută a ospiciului şi de păstrarea regulamentelor sale.

Medicul primar al ospiciului va fi secondat de unul sau mai mulţi medici ajutori după importanţa serviciului şi numărul alienaţilor.

Medicul primar şi medicii ajutori sunt recomandaţi ministerului de interne, după un concurs ţinut după regulele prevăzute în legea sanitară, şi numiţi prin decret regal.

Medicul primar va locui în apropiere de ospiciu, iar medicii ajutori în interiorul ospiciului.

SECŢIUNEA II

Despre admisiunea în stabilimentele de alienaţi

Art. 11. — Admisiunea în ospiciile de alienaţi se face după cereri particulare sau după ordinul autorităţilor publice.

Autorităţile publice vor îngriji mai cu osebire de internarea alienaţilor periculoşi şi de căutarea celor curabili.

Art. 12. — Nici o persoană atinsă de alienaţiune mintală nu va putea fi primită în veri un ospiciu public sau veri o casă de sănătate de cât în puterea următoarelor acte:

a) O cerere în care să se arate profesiunea, etatea şi domiciliul, atât al persoanei care subscrie cererea cât şi al aceleea care cată să fie aşezată precum, şi gradul de rudenie între aceste două persoane. Această cerere va fi mai inainte vizată de primarul comunei sau de poliţia urbei unde ea domiciliază. Dacă petiţionarul este tutore al persoanei alienate, el cată să prezinte o copie a actului de interdicţiune şi a deciziunei consiliului de familie;

b) Un certificat medical vizat de procurorul tribunalului unde domiciliază alienatul, sau al aceluia unde se află ospiciul şi subscris de doi doctori. In acest act se vor descrie, pe cât se poate, simptomele mintale şi corporale ale boalei, cauzele ei, timpul de când durează, mersul ce l-a avut şi motivele din cari rezultă necesitatea ca persoana să fie izolată într'un ospiciu de alienaţi.

Acest certificat nu poate avea o dată mai veche ca 30 zile.

Certificatul va arăta, pe cât va fi posibil, pe lângă numele, etatea probabilă, locul naşterei bolnavului şi ultimul domiciliu, ocupaţia, la femei măritate numele şi domiciliul bărbatului, la persoane minore numele şi domiciliul părinţilor.

Medicii semnatari ai certificatului medical cată să nu fie nici rude cu persoana izolată, nici cu aceea care cere aşezarea ei, nici medici ai ospiciului, unde se va aşeza bolnavul.

In caz de urgenţă un simplu certificat este de ajuns, însă el se va completa în primile trei zile după aşezare printr'un act în regulă.

De această excepţiune nu va putea uza decât numai autoritatea publică.

c) Orice act prin care se constată identitatea persoanei aşezată;

Dacă în momentul aşezărei petiţionarul nu posedă aceste acte, el cată să le complecteze în prima săptămână după ce persoana a fost aşezată.

Art. 13. — Medicul este obligat a trimite, în primele trei zile după aşezarea persoanei, copie a petiţiunei şi actului medical procurorului tribunalului judeţului unde se află ospiciul şi procurorului şi prefectului judeţului unde domiciliază persoana aşezată.

Art. 14. — In fiecare ospiciu sau casă de sănătate există un registru special cu semnătura directorului general al serviciului sanitar şi a procurorului tribunalului respectiv.

In acest registru medical se vor înscri:

a) Toate actele arătate în art. 12;

b) Observaţiunile ce el şi ajutorii săi au făcut asupra persoanei aşezată.

Aceste observaţiuni se fac în fiecare săptămână în cursul primei luni şi la o lună odată în cursul şederei ulterioare a alienatului în ospiciu;

c) Data eşirei persoanei din ospiciu, sau data morţei şi cauzele ei.

Acest registru se poate examina numai de persoanele cari au dreptul a supraveghia ospiciul.

Art. 15. — Nici o persoană aşezată în ospiciu, după formalităţile prescrise, nu poate fi reţinută dacă medicul ospiciului declară că este vindecată.

Medicul va înştiinţa despre aceasta pe familia individului sau pe tutorele lui, pe primarul comunei, pe procurorul tribunalului unde se află ospiciul.

Art. 16. — Persoana aşezată în ospiciu, chiar dacă nu este vindecată, nu poate fi reţinută dacă ea este reclamată de tutorele sau curatorele ei, de consiliul de familie prin un delegat din partea lui.

Dacă, însă, medicul declară că punerea în libertate a acelei persoane este periculoasă ei insăşi şi familiei sale, sau vătămătoare securităţei şi ordinei publice, sau recunoaşte că petiţionarul nu poate procura alimente şi un tratament cuviincios, va amâna permisiunea de eşire până va aviza pe procurorul localităţei sau pe şeful de poliţie al urbei, sau pe prefectul judeţului unde domiciliază alienatul.

Dacă procurorul sau prefectul nu va răspunde în termen de 15 zile că acea persoană trebue să fie menţinută în ospiciu, buletinul de eşire se va semna imediat.

Art. 17. — In primele două zile după eşirea bolnavului din ospiciu, medicul înştiinţează despre aceasta pe autorităţile cărora li se notificase aşezarea, conform art. 13, arătând şi motivele pentru cari persoana a fost concediată.

Art. 18. — In oraşele capitale de judeţe, şeful de poliţie poate ordona aşezarea provizorie într'un local destinat pentru aceasta a oricărei persoane care, prin starea ei de alienaţiune mintală, constatată printr'un proces-verbal, compromite ordinea publică sau este periculoasă ei însăşi.

In asemenea cazuri el va raporta procurorului tribunalului judeţului.

Art. 19. — In fiecare capitală de judeţ va exista o secţiune separată, fie într'o casă de sănătate privată, fie într'un spital general, destinată a primi provizoriu asemenea alienaţi.

Art. 20. — In oraşele mici şi în comunele rurale primarii pot lua măsurile cuvenite în contra unui alienat periculos, cu condiţiune ca în 24 ore să facă cunoscut prefectului de judeţ, care va ordona imediat să fie transferat în reşedinţa judeţului.

In asemenea cazuri el va raporta procurorului tribunalului judeţului.

Art. 21. — Şeful de poliţie care a ordonat internarea provizorie a cuiva, sau prefectul de judeţ care a ordonat transferarea unui alienat într'unul din localurile separate, va inainta imediat procurorului procesele-verbale şi certificatele medicale asupra stării mintale a persoanei izolate.

Art. 22. — O comisiune medicală, de cel puţin doi medici, se va ordona de procuror spre a examina pe persoana izolată provizoriu şi a raporta, conform art. 13.

Raportul, vizat de procuror, se va înainta prefectului, care va aviza la aşezarea bolnavului într'un ospiciu de alienaţi.

El va înainta direcţiunei sau administraţiunei ospiciului procesele-verbale, certificatele şi actele medicale şi autorizaţiunea procurorului de aşezarea bolnavului.

Art. 23. — Prefectul care a ordonat aşezarea unui alienat într'un ospiciu va notifica imediat aceasta familiei sau tutorului său, sau, dacă alienatul este din altă localitate, primarului comunei ca, acesta, la rândul său, să înştiinţeze familia.

Art. 24. — Dispoziţiunile prescrise în art. 15, 16 şi 17, privitoare la eşirea alienaţilor vindecaţi sau reclamaţi, se aplică şi persoanelor a căror aşezare a fost ordonată de autorităţile publice.

SECŢIUNEA III

Veniturile şi cheltuelile serviciului de alienaţi

Art. 25. — Ospiciile de alienaţi sunt întreţinute din mai multe fonduri:

a) Din veniturile fondurilor lor proprii, constituite prin donaţiuni şi legate;

b) Din subvenţiunea anuală acordată de Stat;

c) Din subvenţiunile datorite de autorităţile judeţene sau comunale, pe baza unor învoeli încheiate între acestea şi eforia sau epitropia de care depinde ospiciul;

d) Din plăţile de întreţinere ale bolnavilor particulari internaţi pe socoteala lor.

Art. 26. — Sumele de subvenţiune acordate de Stat sunt mărite sau micşorate în proporţiune cu numărul bolnavilor trataţi în ospiciu şi fixate de ministerul de interne.

Sumele subvenţiunilor acordate de judeţ sau comune prin anume încheieri între acestea şi administraţiunea ospiciului, vor fi asemenea supuse aprobărei ministrului.

Plata făcuptă de particulari, tutore sau familie se va determina de eforia de care depinde ospiciul, conform unui regulament aprobat de minister.

Art. 27. — Şeful poliţiei sau prefectul judeţului care trimite un alienat la ospiciu, va indica, pe lângă actele arătate la art. 12, că întreţinerea persoanei trimisă este în sarcina judeţului sau a comunei.

Art. 28. — Prefectul va percepe dela familia bolnavului, sau în caz de indigenţă, dela comuna unde aparţine alienatul plata de întreţinere, dispensând pe administraţiunea ospiciului de a corespunde direct cu familia bolnavului sau cu primarul comunei.

Art. 29.— In caz de aşezări din iniţiativă privată, conform art. 12, tutorele sau familia varsă în casa administraţiunei ospiciului, în ziua aşezărei alienatului, plata trimestrului sau anuală şi se obligă în cererea sa scrisă că va continua cu plata cât timp va sta persoana în ospiciu.

Art. 30. — Cheltuelile ocazionate cu întreţinerea alienaţilor în ospiciu ca nutriment, locuinţă, spălat, tratament medical, rufărie, îmbrăcăminte încălţăminte, precum şi onorariile şi apuntamentele personalului medical şi administrativ, sunt fixate de administraţiunea ospiciului şi supuse aprobărei ministrului de interne.

Art. 31. — Veniturile şi cheltuelile ospiciilor de alienaţi formează un buget cu totul separat de bugetul general al eforiei sau epitropiei care'i administrează.

Acestea n'au dreptul în nici un caz de a afecta excedentele veniturilor ospiciului la alte trebuinţe decât acelea ale alienaţilor.

Art. 32. — Spesele de întreţinere a persoanelor presupuse alienate şi izolate provizoriu în locale speciale până la facerea formalităţilor necesare la admisiunea lor regulată în ospiciu, şi acelea ale alienaţilor inculpaţi de delicte şi de crime şi aşezaţi în ospiciu după cererea procurorului general, onorariile medicilor experţi şi ale medicului inspector, sunt în sarcina Statului.

Art. 33. — Preveniţii şi condamnaţii la închisoare de orice natură cari, după o expertiză

medicală s'ar constata că sunt atinşi de alienaţiune mintală sau de epilepsie, vor fi aşezaţi, pe baza ordinului procurorului, într'un ospiciu de alienaţi până la vindecarea lor, sau până la expirarea pedepsei.

O secţiune specială şi separată de celelalte secţiuni se va creea în două din cele mai mari ospicii din ţară, destinată la izolarea alienaţilor criminali.

Art. 34. — Expertiza medico-legală asupra inculpatului presupus alienat se poate face în depoul provizoriu dependinte de prefectura poliţiei în Bucureşti şi Iaşi; iar în celelalte oraşe într'un local separat din spitalul public, fie chiar în ospiciul de alienaţi, după ce se vor lua toate măsurile severe de supraveghere pentru izolarea lui.

Art. 35. — Când se cere eşirea din azil a alienatului criminal, aşezat conform art. 33, medicul caută să declare dacă el este vindecat şi dacă recidiva este posibilă.

După avizul medicului, procurorul poate ordona eşirea bolnavului. Eşirea însă este condiţională şi revocabilă.

După primele semne de recidivă, reinternarea alienatului în ospiciu se va face imediat.

SECŢIUNEA IV.

Dispoziţiuni aplicabile persoanelor aşezate în ospiciu

Art. 36. — Orice persoană aşezată într'un ospiciu de alienaţi, conform dispoziţiunilor de mai sus, cată să fie prevăzută de un administrator provizoriu, care va gira afacerile sale până la însănătoşirea sa.

Art. 37. — Pentru persoanele care au fost aşezate fără ca mai înainte să fie interzise, conform art. 435 din codul civil, se va proceda, de către tribunalul judeţului unde domiciliază acele persoane, la numirea unui administrator, după recomandaţiunea consiliului de familie, a persoanei alienate.

El poate fi soţul persoanei alienate, sau părintele, sau fiul, sau o rudă, sau chiar o persoană străină, care va fi responsabilă de buna gestiune a averei mobiliare sau imobiliare a persoanei izolate.

Art. 38. — Numirea administratorului provizoriu va fi provocată de ministerul public când persoana izolată nu are rude, sau când rudele nu fac nici o cerere.

Art. 39. — Administratorul provizoriu face orice act pentru conservarea averei alienatului, percepe sumele datorate, achită, datoriile, primeşte sau respinge succesiunile sau donaţiunile, după ce va lua avizul consiliului de familie sau al tribunalului, face plăţile necesare în casa administraţiunei ospiciului unde se află aşezat alienatul, şi în nici un caz nu poate vinde imobilele alienatului fără autorizaţiunea tribunalului, care va statua, în camera de consiliu, dacă această măsură este în interesul însănătoşirei persoanei bolnave.

Art. 40. — Administatorul provizoriu va prezinta tribunalului, la expirarea fiecărui semestru, după aşezarea alienatului în stabiliment, o dare de seamă despre gestiunea sa şi situaţiunea financiară a persoanei alienate.

Art. 41. — Dacă persoana alienată este un comerciant, sau asociată cu o altă persoană într'o afacere comercială şi industrială, tribunalul poate, după cererea soţiei sale sau a persoanei asociate, să autorize pe aceasta cu afacerile sociale.

El va fi dator însă să prezinte, la expirarea semestrului, o dare de seamă despre situaţia financiară a asociaţiunei.

Art. 42. — Rudele internatului, după distincţiunile stabilite în art. 436 şi următorii din codul civil, pot, după internare, proceda la formalităţile necesare pentru punere sub interdicţiune a rudei lor şi pentru numirea unui tutor.

Art. 43.— Funcţiunile administratorului provizoriu încetează de fapt îndată ce persoana căutată a părăsit ospiciul vindecată, şi când după un congediu provizoriu, acordat de medicul ospiciului, persoana nu a fost reintegrată.

Art. 44. — Medicul primar al ospiciului poate acorda când va crede de cuviinţă, sub titlu de încercare, alienatului un congediu de 15 zile.

Dacă congediul întrece acest timp, el va fi dator a înştiinţa administraţiunea superioară de unde depide ospiciul şi pe şeful de poliţie sau pe prefectul de judeţ.

Art. 45. — Alienatul care s'a evadat dintr'un ospiciu public, poate fi readus în primele 20 zile după evasiune.

Dacă a trecut mai mult, formalităţile prescrise în secţiunea II, despre admisiunea alienaţilor în ospiciu, cată să fie împlinite din nou.

SECŢIUNEA V.

Inspecţiunile azilelor de alienaţi şi a caselor de sănătate private.

CAPITOLUL I

Partea generală

Art. 46. — Ospiciile de alienaţi, casele de sănătate şi toate spitalele şi ospiciile publice şi private în cari se caută alienaţi, sunt supuse supravegherei directe a guvernului şi a autorităţilor locale.

Ele vor fi inspectate, în modul prescris prin regulamentul de faţă, de către autorităţile judiciare şi administrative.

Art. 47. — Autorităţile judiciare competinte a face aceste inspecţiuni sunt: procurorul general al curtei de apel din circomscripţiunea unde se află aceste localuri şi procurorul tribunalului respectiv.

Art. 48.— Autorităţile administrative competinte a face inspecţiuni institutelor de alienaţi sunt: prefectul judeţului unde se află azilul, primarul oraşului capitală de judeţ, directorul

general al serviciului sanitar și inspectorii sanitari delegați de ministrul de interne.

CAPITOLUL II

Inspecțiunile judiciare

Art. 49.— Scopul inspecțiunilor judiciare consistă în apărarea libertăței individuale, în constatarea dacă autoritățile însărcinate cu supraveghiarea ordinei publice și-au făcut datoria în privința indivizilor atinși de alienațiune mintală, și dacă în spitalele, azilele și casele de sănătate nu s'au comis asupra lor acte violente prevăzute în capitolul din legea penală despre crime și delicte și atentate contra bunelor moravuri.

Art. 50. — Procurorul general și procurorul tribunalului, însoțiți sau nu de un medic competinte, cel d'întâiu la trei luni, cel d'aldoilea la o lună, cercetează dacă în spitale, ospicii, case de sănătate, se află persoane sănătoase de minte și fără drept internate, și dacă bolnavii însănătoșiți mai sunt reținuți în azilul sau casa de sănătate.

Art. 51. — Ei cercetează registrele unde sunt înscrise cererile de internare făcute fie din partea familiei, sau tutore, sau curatore ai bolnavului în caz de așezare voluntară, fie de către vre-o autoritate în caz de așezare ordonată.

Art. 52. — Ei cercetează certificatele sau actele medico-legale pe baza cărora s'au făcut aceste cereri, dacă certificatele medicale sunt semnate de doi doctori cari nu sunt medici ai azilului sau ai casei de sănătate, nici rude cu directorul acestor stabilimente, și dacă în certificatele înaintate sunt descrise, pe cât se poate, simptomele principale ale boalei corporale și mintale, cauzele ei presupuse după instrucțiunile aci anexate, începutul boalei și mersul ei, precum și motivele cari au necesitat internarea persoanei într'un azil sau casă de alienați.

Se va observa timpul cât a trecut de la facerea certificatului sau actului medico-legal și internarea bolnavului, care nu poate fi mai mare de 30 zile.

Art. 53. — Ei iau cunoștință de autorizațiunea de internare dată de procurorul tribunalului județiului unde domiciliază bolnavul, sau de procurorul tribunalului județului unde se află azilul.

Această autorizațiune poate consista dintr'o simplă viză pusă pe certificatul sau actul medical.

Art. 54.— Ei examinează dacă, la fiecare caz de internare, procurorul și prefectul județului unde locuește persoana izolată, precum și dacă procurorul tribunalului județului unde se află azilul, au fost înștiințați de directorul azilului despre internarea sau concediarea acelei persoane din azil, sau despre moartea ei.

Art. 55. — Ei vor cerceta dacă în cazurile subite de alienațiune mintală, periculoasă societăței prefectul poliției și prefectul județului, cari au ordonat izolarea bolnavului în depozitul provizoriu sau într'un local separat de un spital public, au înaintat parchetului procesele-verbale și certificatele medicale asupra stărei mintale a acelei persoane.

Art. 56. — Ei se informează despre calitatea persoanei care a cerut internarea bolnavului, dacă bolnavul a fost prevăzut de un administrator provizoriu al averei sale, luat fie din familia sa, fie dintre străini, în caz când bolnavul nu este interzis.

Dacă se constată că el este lipsit de un tutor sau de un administrator provizoriu, procurorul sesisează imediat tribunalul județului la care aparține bolnavul, spre a se împlini de urgență această formalitate.

Art. 57. — Ei inspectează registrul, vizat de directorul general al serviciului sanitar, în care se înscrie numele, pronumele, etatea, sexul, naționalitatea, religiunea, profesiunea, domicilul bolnavului, ziua intrărei în azil, a ieșirei sau a morței.

Art. 58.— Inspectorul sanitar cercetează dacă bolnavul este în realitate alienat, dacă se aplică bolnavilor regimul terapeutic și igienic ce convine naturei boalei și dacă fiecare bolnav este regulat vizitat pe fiecare zi.

Art. 59. — Procurorul general și procurorul tribunalului cercetează dacă bolnavii sunt bine îngrijiți și din punctul de vedere al purtărei umane a infirmierilor către ei, și din punctul de vedere al bunelor moravuri.

Art. 60.— Ei primesc toate reclamațiunile ce li s'ar putea adresa, fie din partea vreunui bolnav, fie din partea vreunui impiegat, sau chiar din partea vre unui străin.

Art. 61. — Ei iau informațiuni asupra istoricului bolnavului internat, asupra împrejurărilor cari au necesitat izolarea lui și asupra situațiunei lui morale și materiale.

Art. 62. — Luând note de toate acestea, procurorul general face direct ministrului de justiție, iar procurorul tribunalului prin procurorul general, un raport detaliat.

Ei pot face și direct observațiuni către directorul azilului și pot lua imediat carecare măsuri ce ar crede de cuviință în privința bolnavilor sau în privința infirmierilor cari au comis abateri.

Art. 63. — Mânăstirile de monachi și de monache, în care se internează alienații, pot fi asemenea inspectate odată pe an de procurorul general al Cureți de apel unde se află mânăstirea, de prefectul județului și în cazuri urgente de procurorul tribunalului respectiv.

Art. 64. — Dacă există în mânăstire vre-o persoană atinsă de alienațiune mintală, de epilepsie sau de idioție, procurorul general ordonă imediat transferarea sa într'un azil de alienați sau într'o casă privată, înștiințând prin autoritatea administrativă, pe familia lui și sesisează, pe de altă parte parchetul care va îndeplini formalitățile cerute în aceste cazuri.

Art. 65. — Acești magistrați vor vizita asemenea și casele de sănătate private care n'au autorizațiunea de a căuta alienați, și în caz de

s'ar afla asemenea bolnavi, vor ordona transferarea lor în azilele și casele autorizate, înștiințând tot d'odată și pe familia bolnavului.

Art. 66. — Dacă parchetul local va primi o denunțare, că într'o familie există vreun alienat izolat, procurorul tribunalului va merge la fața locului și va cerceta dacă starea mintală a acelei persoane a fost prealabil constatată de doi medici și dacă certificatul medical a fost comunicat oficial sau confidențial procurorului local.

Dacă constată că bolnavul nu este îngrijit de vre-un medic, că este maltratat sau părăsit, procurorul va ordona, în fața tutorului sau familiei bolnavului, transferarea sa într'un azil de alienați sau într'o casă de sănătate în comptul averei lui.

CAPITOLUL III

Inspecțiunile administrative și sanitare

Art. 67. — Prefectul județului și primarul urbei inspectează de două ori pe an azilele aflate în circumscripțiunea lor, iar directorul general al serviciului sanitar și inspectorii sanitari fac această inspecțiune de câte ori ministrul de interne va găsi cu cale.

Art. 68. — Azilele care se află sub administrațiunea eforiei spitalelor civile și epitropiei generale a casei spitalelor și ospiciilor Sfântului Spiridon sunt inspectate de ministrul de interne sau de directorul general al serviciului sanitar.

Art. 69. — Inspecțiunile acestea au de scop constatarea modului cum sunt administrate aceste azile și cum sunt întrebuințate veniturile afectate căutărei alienaților.

Directorul general al serviciului sanitar și inspectorii sanitari mai constată dacă se aplică bolnavilor regimul igienic ce convine naturei boalei și dacă fiecare bolnav este regulat vizitat pe fiecare zi.

Art. 70. — Persoanele sus numite cercetează dacă azilul sau casa de sănătate sunt bine ținute și conduse, dacă posedă un regulament interior și dacă el este observat.

Care este numărul bolnavilor pentru cari localul este încăpător și dacă, prin abuz, acest număr nu este întrecut, dacă separațiunea după sex și după categorii de bolnavi este observată, dacă sunt camere rezervate pentru cei atinși de boale infecțioase și de boale incidentale, și dacă există vreun local pentru dementi și bolnavii necurați.

Art. 71. — Se va cerceta dacă azilul sau casa este prevăzută de apă bună și suficientă, dacă aglomerațiunea bolnavilor nu poate provoca un pericol pentru izbucnirea unor boale infecțioase, dacă latrinele sunt bine construite și bine întreținute.

Art. 72. — Persoanele sus menționate se vor informa și vor vizita dacă există local special afectat hydroterapiei și principalelor ei metode, dacă există o farmacie în azil, sau dacă medicamentele se procură din o farmacie din oraș, dacă sunt la dispozițiunea bolnavilor locale de distracțiuni alte de cât acelea în cari dorm și dacă există ateliere și o fermă pentru lucrul manual și agricol.

Art. 73. — Vor cerceta dacă numărul infirmierilor este suficient, dacă infirmierii la recrutarea lor primesc povețe și instrucțiuni despre datoriile lor și mai ales despre purtarea blândă ce trebue să aibă către bolnavi.

Art. 74. — Vor cerceta dacă alimentele sunt de bună calitate și suficiente, și dacă bolnavii sunt împărțiți în mai multe categorii după regimul alimentar, vor vizita bucătăria unde se vor gusta bucatele și chelarul sau pivnița unde se țin proviziunile.

Art. 75. — Vor cerceta depozitul de rufărie, cantitatea ei, localul unde se păstrează hainele bolnavilor și în fine spălătoria.

Art. 76. — Vor cerceta, pe lângă registrele și actele menționate în art. 51—54 din acest regulament, dacă directorul casei de sănătate împlinește unele condițiuni, dacă este doctor în medicină, dacă este familiarisat cu boalele mintale, dacă posedă autorizațiunea ministrului de interne de a dirigia o casă de sănătate specială, și dacă șade în apropiere sau în interiorul stabilimentului.

Art. 77. — Vor cerceta statistica în privința mișcărei bolnavilor din azil, dacă există un registru de autopsie, și în caz de moarte cum se procede.

Art. 78. — Delegații ministrului de interne au drept a examina bugetul azilului public (nu și al caselor de sănătate private), gestiunea sumelor intrate din subvențiuni ale Statului, ale județelor și comunelor, dela particulari și din donațiuni; dacă veniturile și cheltuelile sunt echilibrate, și, în caz de excedent, modul cum se întrebuințează.

Art. 79. — Ei vor examina dacă reglementele de încheiări între județe și comune, pe de o parte, și administrația azilului, pe de alta, privitoare la taxele de plătit, reglemente aprobate de ministrul de interne, sunt respectate.

Art. 80. — Prefectul județului, primarul, inspectorul sanitar, delegatul ministerului, însărcinați cu aceste inspecțiuni, vor prezinta, în termen de 10 zile după inspecțiune, un raport în scris către ministrul de interne cu observațiunile lor, atât în privința lipsurilor azilurilor sau a casei de sănătate, cât și în privința constatărilor făcute în monăstiri, propunând ameliorările ce ar trebui de introdus.

Art. 81. — In caz de abatere din prescripțiunile legei, atât ministrul de interne, după luarea avizului consiliului sanitar superior, precum și ministrul justiției, vor lua măsuri de îndreptare, vor pune la cale pedepsirea celor vinovați și își vor comunica reciproc măsurile luate.

SECȚIUNEA VI.

Despre penalități și dispozițiuni generale.

Art. 82. — Medicul director al unui stabiliment de alienați public sau privat va fi admo-

nesat sau suspendat provizoriu din funcţiunea sa, dacă va reţine în stabilimente o persoană vindecată, sau dacă va refuza de a libera o persoană aşezată, când prefectul sau procurorul ordonă, sau când veri-una din persoanele arătate în art. 11 o va cere.

Art. 83. — Contravenţiunile la articolele din secţiunea I şi II, comise de medicul director al unui ospiciu public sau al vreunei case de sănătate private, sunt pedepsite cu o amendă de la 50 până la 1.000 lei.

Art. 84. — Orice persoană impiegată într'un stabiliment public sau privat, şi orice supraveghiator sau infirmier, sau ataşat pe lângă un alienat, care a devenit culpabil, cu ştiinţă, de loviri şi răniri comise asupra unui alienat, va fi pedepsit conform art. 238 şi următorii din codul penal.

Art. 85. — Orice persoană culpabilă de un atentat la pudoare, comis cu sau fără violenţă asupra unui alienat de sex bărbătesc sau femeiesc, se va pedepsi cu reclusiunea.

Art. 86. — Orice altă abatere dela legea asupra alienaţilor, şi dela acest regulament care nu este anume menţionată în articolele precedente se va pedepsi în conformitate cu prescripţiunile codului penal.

Informaţiuni de luat despre bolnavi de la părinţi, rude, cunoscuţi sau medicul curant

Numele şi pronumele bolnavului.
Numele şi pronumele părinţilor.
Gradul de rudenie între mamă şi tată.
Părinţii sunt sănătoşi sau bolnăvicioşi.
Etatea bolnavului.
Locul naşterii sale.
Locul domiciliului actual.
Starea lui civilă.
Numărul şi etatea copiilor bolnavului.
Profesiunea lui.
Modul său de a trăi.
Religiunea.
Protecţiunea.
In ce comună plăteşte impozit.
Gradul de educaţiune.
Caracterul lui (pasiuni, viciuri, tendinţe, activitate, lenevie).
Abuzat-a de băuturi alcoolice?
Avut-a boale sifilitice ?
In ce epocă au apărut cele dintâiu semne de turburare mintală?
Prin ce semne s'a manifestat turburarea mintală?
Pentru ce s'a luat măsuri de a'l izola de familie ?
Pentru prima oară se observă această stare de alienaţiune ?
A mai fost căutat în alte spitale sau monastiri ?
Ce simptome prezintă acum ?
Are idei fixe şi cari ?
Această boală este continuă, remitentă sau intermitentă ?
Bolnavul este violent şi impulsiv?
Ii place să stea cu lumea sau singuratic ?
Mănâncă de bună voe, sau dacă refuză, de când ?
Care ar fi cauza boalei ?
Există o ereditate sau un viţiu în familie?
Rost-au cazuri de histerie ?
„ „ „ epilepsie ?
„ „ „ apoplexie ?
„ „ „ alienaţie mintală ?
„ „ „ sinucidere ?
„ „ „ alcoolism ?
„ „ „ pelagră ?
„ „ „ sifilis ?
Fost-a el atins în copilărie de vre-o boală convulsivă, sau de traumatizme a capului, sau de o boală de piele, sau de altă maladie diatestică sau acută?
Ce tratament urmat-a dela boala actuală?

LEGEA[1])

privitoare la abrogarea şi modificarea unor dispoziţiuni din legea dela 5 Mai 1927, pentru modificarea legei relativă la înfiinţarea Oficiului Naţional al invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război, şi a legii pentru organizarea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

(D. R. No. 2258 din 24 iulie 1934, M. O. No. 170 din 26 iulie 1934 şi M. O. No. 194 din 26 august 1935)

CAPITOLUL I

CONSTITUIRE, SCOP ŞI SEDIU

ART. 1. — Oficiul Naţional al invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu va funcţiona ca direcţie, sub autoritatea Ministerului Muncii Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Oficiul Naţional I. O. V. este organul prin care Ministerul exercită direct şi pe întreg cuprinsul ţării acţiunea de asistenţă, îndrumare şi control asupra operii de protecţiune a invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu.

1) Prin această lege s'au modificat dispoziţiunile din art. 140 al legei sanitare.

Oficiul funcţionează potrivit legii de faţă şi a regulamentului ei de aplicare.

ART. 2. — Menirea şi atribuţiunile acestui oficiu sunt:

a) A înlesni stabilirea pentru fiecare caz în parte a drepturilor recunoscute prin legi ale invalizilor, văduvelor şi orfanilor de războiu şi a verifica aceste drepturi;

b) A elibera titlurile sau certificatele individuale, constatând aceste drepturi, şi a supraveghea şi controla realizarea lor;

c) A veghea în mod permanent asupra situaţiunii morale şi materiale a tuturor acestor categorii de persoane şi a aviza la măsurile de protecţiune ce ar fi necesare, potrivit dispoziţiunilor acestor legi;

d) A primi, a soluţiona sau urmări soluţionarea de către organele în drept a tuturor cererilor şi reclamaţiunilor invalizilor, văduvelor şi orfanilor de războiu;

e) De a îngriji de reeducarea profesională şi funcţională a invalizilor de războiu, în vederea unei meserii şi de a-i pune în putinţă în urmă să poată începe practicarea acelei meserii;

f) De a asigura creşterea, educarea şi instruirea orfanilor de războiu, care se declară „Copii ai naţiunii", şi care trebuesc crescuţi într'un mediu cât mai apropiat de cel căruia aparţin prin originea lor;

g) De a îngriji pe văduvele de războiu, fie prin asistenţă la domiciliu, fie prin înfiinţare de căminuri pentru cele aflate în absolută neputinţă de a munci;

h) De a crea o Casă de economie, credit şi ajutor pentru invalizii, orfanii şi văduvele de războiu.

Această Casă va funcţioona sub direcţiunea şi controlul Oficiului Naţional I. O. V., şi va fi alimentată cu fonduri puse la dispoziţiune de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Intr'un cuvânt, Oficiul Naţional I. O. V., se va ocupa de toate chestiunile care interesează vieaţa morală şi materială a invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu.

Atribuţiunile arătate mai înainte la alineatele c, d, e, f şi g, referitoare la asistenţa invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu, cad, în ceeace priveşte executarea lor, atât în sarcina Oficiului central cât şi a societăţilor de ocrotire create din iniţiativă privată şi care sunt subvenţionate de Oficiul Naţional I. O. V.

Oficiul Naţional I. O. V. va controla însă de aproape şi în mod permanent întreaga activitate a societăţilor de ocrotire.

ART. 3. — Mama şi tatăl vor putea beneficia de avantajele şi protecţia acordată de I. O. V., dacă vor face dovadă că erau întreţinuţi de către fiii lor morţi pentru Patrie.

Jurispr. — Dispoziţiile relative la pensiuni din art. 3 legea I. O. V. şi art. 17 legea pentru organizarea aeronauticei militare au fost abrogate de legea generală de pensiuni.

Dreptul de pensie nu poate constitui pentru acela care îl reclamă un drept definitiv câştigat, decât din momentul în care ar fi fost lichidat şi stabilit printr'o hotărîre definitivă (Cas. III, dec. 2—8 ian. 1929, P. S. 1929, 449).

CAPTOLUL II

Organizarea şi funcţionarea Oficiului Naţional I. O. V.

ART. 4. — Oficiul Naţional I. O. V. este condus de un director numit de ministru, în conformitate cu prevederile statutului funcţionarilor publici.

Pe lângă Oficiul Naţional I. O. V. va funcţiona un consiliu central, compus din 5 membri desemnaţi de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, dintre membrii comitetului central.

Organele Oficiului Naţional I. O. V. sunt:

a) Administraţia centrală, cu serviciile corespunzătoare;

b) Oficiile judeţene I. O. V., care vor fi conduse de medicii primari de judeţe, ajutaţi de personalul serviciilor medicale la care se adaugă un ofiţer invalid de războiu si un invalid de războiu, grad inferior; o văduvă de războiu şi un reprezentant al Societăţii Ocrotirea Orfanilor de Războiu, numiţi de Oficiul Naţional I. O. V. şi care vor funcţiona în mod onorific.

Exp mot. — Cele câteva articole din proiectul de lege ce prezentăm au de scop să completeze organizaţiunea centrală a Oficiului Naţional I. O. V., punându-l în măsură să corespundă însărcinărilor sporite ce-i vor reveni, iar pe de altă parte din noua organizaţiune a Oficiilor judeţene să asigure o asistenţă periferică mai efectivă.

Desb. Cameră. — *D-l V. T. Prelipceanu:* D-le ministru, la acest articol, la aliniatul 2, se prevede că la Oficiul Național I. O. V., va funcționa un consiliu central compus din 5 membri desemnați de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Această titulatură nu se mai potrivește cu scindarea actuală a ministerului.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Proiectul de lege e făcut de acum trei luni.

D-l V. T. Prelipceanu: In adevăr, aci e o chestiune numai de schimbare de redactare care se poate face ușor. Mai interesant este altceva, anume că se spune că va funcționa un consiliu central, compus din 5 membri desemnați de minister, dintre membrii comitetului central. Atâta tot. Aș vrea să știu care este comitetul central.

D-l dr. I. Costinescu, ministru sănătății și ocrotirilor sociale: Acela dela art. 20, care a rămas.

ART. 5. — Ofițerii și subofițerii invalizi, care au fost reintegrați în activitate pentru serviciul de birou, conform I. D. Nr. 4.688 din 5 Noembrie 1919, publicat în Monitorul Oficial Nr. 167 din 13 Noembrie 1919, pot indeplini diferite funcțiuni la Oficiul central și Oficiile județene.

Asemenea funcțiuni pot îndeplini și ofițerii invalizi ce n'au fost reintegrați în armată, fie proveniți din activitate, fie din rezervă, văduvele de război după pregătirea și aptitudinea lor, precum și gradele inferioare.

Personalul societăților de ocrotire a invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, subvenționat de tat, va fi numit cu asentimentul ministrului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 6. — Veniturile și cheltuelile Oficiului Național I. O. V. vor forma un capitol special în bugetul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

ART. 7. — Oficiul Național are îndatorirea de a acorda direct sau prin societățile respective, subvenționate de Stat, protecțiunea de care vor avea nevoe :

a) Invalizii, orfanii și văduvele de război pensionați în această calitate ;

b) Invalizii, orfanii și văduvele de război nepensionați, cărora li s'a recunoscut această calitate până la promulgarea prezentei legi ;

c) Invalizii războiului Independenței din 1877—78.

Protecțiunea și sprijinul acordate vor consta din : ajutoare în bani sau natură, burse pentru copii, proteze, internare în căminurile ce aparțin societăților, etc.

ART. 8. — Oficiile județene I. O. V. pe baza constatărilor documentate făcute vor aviza asupra protecțiunii și ajutoarelor ce urmează a se acorda invalizilor, orfanilor și văduvelor din județele respective și vor cere direcțiunei generale I. O. V. internarea celor suferinzi, în spitale sau sanatorii, în contul Oficiului I. O. V.

Orice invalid, orfan sau văduvă de război are drept la întreținerea gratuită în spital.

Constatările Oficiilor județene I. O. V. vor fi bazate pe certificatele medicale, eliberate gratuit de medici de Stat (județ, comună sau militar), prin îngrijirea oficiilor județene.

Ajutoarele prevăzute la art. 7 nu se vor acorda decât în baza avizului prealabil și documentat al oficiilor județene respective.

Desb. Senat. — *D-l profesor dr. D. Danielopol:* Indiferent dacă asigurările sunt sau nu de stat, cred că trebue să asigurăm ospitalizarea invalizilor în toate instituțiunile. Văd că d-l ministru este de acord ca invalizii să fie trimiși în spitalele de asigurare. In afară de aceasta trebue ca și Eforia și Spiridonia, și Așezămintele Brâncovenești, să-i primească. Eu sunt de părere ca acest alineat să fie modificat astfel : „Invalizii, orfanii și văduvele de războiu, vor fi primiți gratuit și obligatoriu, în toate instituțiunile statului, sau puse sub controlul statului".

D-l profesor D. R. Ioanițescu : Eu, d-le profesor Danielopol, sunt pentru acest amendament, fiindcă este drept.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Se admite nu mai discutați. Tot în sensul acesta am cerut și eu.

ART. 9. — Societățile create din inițiativă particulară pentru protecțiunea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, recunoscându-se în puterea legii de față ca persoane morale și juridice, vor fi pe viitor organele Oficiului Național ; comitetele acestor societăți vor avea delegațiunea de a îngriji în direcțiunea protecțiunii prevăzută în statutele lor constitutive, de invalizi, orfani și văduve de războiu. Ele vor continua a funcționa pe viitor în mod autonom.

Se ratifică decretul Nr. 642/919, privitor la societatea orfanilor de războiu și se consideră astfel ca organe de protecțiune delegate ale Oficiului Național :

a) **Societățile existente ale invalizilor de războiu care au toate de scop protecțiunea invalizilor de războiu, ofițeri sau grade inferioare ;**

b) **Societatea ocrotirea orfanilor de războiu ;**

c) **Societatea pentru ocrotirea văduvelor de războiu.**

Exp. mot. — Proiectul de lege ce avem onoare a vi-l înfățișa corespunde unor necesități impuse de evoluția firească ce o urmează opera de asistență a invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu.

Statul și-a îndeplinit obligațiunile impuse de această asistență prin societățile delegate : Societatea invalizilor de războiu, Societatea văduvelor de războiu și Societatea pentru ocrotirea orfanilor de războiu.

Aceste societăți și-au îndeplinit cu prisosință îndatoririle lor.

Una din aceste societăți delegate, Societatea pentru ocrotirea orfanilor de războiu se găsește la sfârșitul misiunii sale.

Orfanii pe care i-a îngrijit au ajuns la majorat, unii dintre ei obținând titluri academice, cei mai mulți fiind îndrumați spre școli profesionale, agricole și meserii.

In aceste condițiuni activitatea Societății „O. O. R.", în forma și cu caracterul ei de până acum, urmează să înceteze, iar îndatoririle de îngrijire a celor câteva sute de orfani ce au mai rămas, precum și acțiunea generală de protecțiune a orfanilor ajunși la majorat trebue să treacă în mod firesc asupra Statului.

In același timp opera de asistență a invalizilor continuă să ridice nevoi, dificultăți și probleme noi.

Sacrificiile pe care Statul le face în acest scop și sfera de activitate a asistenții invalizilor trebuesc concentrate și îndrumate în direcțiunile indicate de noile împrejurări și necesități.

Aceste împrejurări și necesități socotim că vor impune ca acțiunea Statului să devină mai directă și mai activă.

In asemenea condițiuni Statul este obligat să-și completeze organele chemate să exercite acțiunea de asistență a urmașilor războiului întregirii Naționale.

ART. 10. — Vor beneficia de dispozițiunile legii de față toate căminurile și orfelinatele în funcțiune, organizate de autoritățile militare în timpul războiului, precum și de oricare alte autorități sau persoane particulare în tot cuprinsul țării.

Ele trec sub protecțiunea Oficiului județean respectiv.

ART. 11. — Toate societățile particulare delegate prevăzute la art. 9, dela data promulgării legii de față, vor funcționa sub supravegherea și controlul permanent al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și al Oficiului Național I. O. V.

Bugetele necesare acestor societăți făcute în limitele subvențiunilor acordate de Stat vor fi supuse desbaterilor comitetelor centrale și apoi aprobate de Oficiul Național I. O. V.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, fie direct, fie prin intermediul Oficiului Național I. O. V., va exercita un neadormit control asupra întregii activități de protecțiune și asistență (acordări de ajutoare, etc.) a societăților delegate subvenționate de Stat, în scopul de a se asigura o reală ocrotire invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

Societățile delegate sunt obligate a face dări de seamă de activitatea lor și de modul întrebuințării fondurilor lor.

Desb. Senat. — *D-l prof. Eftimie Antonescu :* Societatea orfanilor, ca și a invalizilor, s'a constituit prin contribuția obștească. Patrimoniul acestor societăți este patrimoniu mixt, patrimoniul din averea statului și patrimoniul din averea particulorilor care au contribuit. Vreau să învederez în ce chip s'a asigurat Ministerul Sănătății de asentimentul donatorilor si de utilizarea capitalului de către stat. Fiindcă, dacă în organizarea trecută aceasta revenea în căderea societăților, patrimoniul fiind al lor, pentru partea din contribuția obștească mă întreb: cui revine controlul patrimoniului acesta particular al societăților ?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Controlul este întreg al Statului asupra tuturor bunurilor. Bunurile sunt de două feluri. Comitetele au adunat. Dar n'au caracter privat. Ele devin fond public. Dar pot fi donațiuni. In privința lor depinde de actul de donație. Până acum nu este pus în lichidare. De acum încolo lucrurile acestea vor fi studiate din punctul de vedere al fiecărei donațiuni, pentrucă în fiecare oraș s'a putut face o donație către comitetul local de acolo. Toate aceste donații trec asupra statului, afară numai dacă actul de donație nu specifică în mod expres că patrimoniul nu poate trece asupra statului. In aceste cazuri vom vedea ce este de făcut. Putem de pildă, renunța la donații. Să știți de altfel că donațiile nu sunt mari.

D-l Antonescu a ridicat obiecția ca nu cumva în momentul când aceste bunuri trec asupra statului, unele din aceste donațiuni să fie făcute cu un astfel de caracter, încât bunurile să nu poată trece asupra statului. Vom vedea în aceste cazuri particulare ce este de făcut. In cazul cel mai rău, cade donațiunea, și atât dar

instituția nu cade. Donatorii pot cere restituirea donațiunii făcute. Atâta tot.

D-l profesor Eftimie Antonescu: Nu numai atât, pot să ceară și să aibe control special.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Așa este făcută instituția aceasta, încât nu există decât un singur control, controlul statului.

D-l profesor Eftimie Antonescu: Aceasta, în privința dreptului regalian de control. Dar dreptul patrimonial este altceva.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Eu nu sunt om de drept, dar așa văd eu chestiunea: rămâne chestiunea deschisă numai în cazul când ar fi un act de donație, cu clauze care ar face ca acest bun să nu poată trece asupra statului. In cazul acela, rămâne să ne descurcăm cu donatorul.

ART. 12. — Societățile ce s'ar înființa în conformitate cu dispozițiile legii asupra persoanelor juridice, cu scopul de a susține interesele invalizilor și văduvelor de războiu, înscriși ca membri ai acestor societăți, nu vor putea funcționa decât în urma autorizării Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (Oficiul Național I. O. V.), dată numai pe baza avizului Consiliului Central.

De asemenea autorizare au nevoie și particularii, asociațiunile, societățile, comitetele, etc., care ar voi să înființeze orfelinate, cămine sau orice alte așezăminte de ocrotire pentru invalizi, orfani sau văduve de războiu.

Societățile, comitetele, asociațiile, grupările, așezămintele etc., de orice natură, de invalizi, orfani și văduve de războiu, nu vor putea purta sau adăuga la numele ce poartă titulatura de I. O. V. și nicio altă titulatură combinată din aceste trei litere.

Societățile ce dețin o asemenea titulatură o vor abandona îndată după publicarea acestei legi, sub sancțiunea disolvării lor.

Desb. Senat. — *D-l profesor D. R. Ioanițescu:* D-le ministru, la art. 13 prevedeți că societățile acestea nu vor putea funcționa decât în urma autorizării Ministerului Muncii. Foarte just. Este chiar prudent să fie așa, dar ce faceți cu societățile azi existente? Le disolvați. Mențineți drepturile câștigate?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Sigur.

D-l profesor D. R. Ioanițescu: Dacă mențineți drepturile câștigate în lege, dați o redactare precisă ultimului aliniat, cu privire la societățile care poartă titulatura I. O. V.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Sunt societăți care poartă aceste litere I. O. V., și care nu sunt deloc societăți I. O. V. Știți și dv. acest lucru. Prin urmare sunt litere cari indică ceva care nu exista.

Societatea poate exista, dar nu permitem ca aceste litere să fie puse sub orice formă, în orice societăți, fie ele chiar de invalizi.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Garanția mă interesează, cine face acest control?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Ministerul prin organele sale.

ART. 13. — Asociațiunile, având de scop protecțiunea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu și a căror activitate s'ar desfășura împotriva intereselor Statului, a formei de guvernământ, ori a organizării politice și sociale, vor fi disolvate.

Când asemenea acțiuni se vor face de către unul din organele de portecțiune delegate ale Oficiului Național I. O. V., atât cele existente, cât și cele ce se vor înființa, disolvarea se va face de către Oficiul Național I. O. V., după aprobarea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, procedându-se conform dispozițiunilor din legea perosanelor juridice.

Acțiunile dușmănoase și izvorâte din motive contrare intereselor generale și bunului mers al operei de asistență, întreprinse de unele din organele de mai sus contra altor organe similare, vor constitui de asemenea un motiv de disolvare.

Când se constată din partea societăților subvenționate rea voință, neglijență, rea întrebuințare a fondurilor, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale poate retrage subvenția acordată pe baza constatărilor făcute de administrația I. O. V.

In caz de dizolvare sau lichidare benevolă a societăților, având de obiect asistența invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, organe ale Oficiului Național I. O. V., imobilele, întregul lor inventar, precum și personalul lor bugetar, cu toate drepturile și obligațiunile acestor societăți, vor trece la Stat și vor fi administrate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (Oficiul Național I. O. V.).

Formele de dizolvare și control se vor exercita în conformitate cu dispozițiunile legii persoanelor juridice, în caz când dispozițiunile din prezenta lege nu le-ar cuprinde.

Așezămintele culturale sau de ocrotire ale Societății „Ocrotirea Orfanilor de Răboiu",

trecute în proprietatea Statului, vor fi utilizate de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale (Oficiul Naţional I. O. V.), pentru ocrotirea orfanilor de răzobi şi alte instituţiuni de ocrotire a copiilor [1]).

Pentru sprijinirea, desvoltarea şi administrarea aşezămintelor culturale şi de ocrotire I. O. V. se vor putea înfiinţa Eforii naţionale de ocrotire, care vor funcţiona cu autorizarea şi sub controlul Oficiului Naţional I. O. V.

Aceste Eforii se vor compune din : Medicul primar de judeţ şi trei invalizi de războiu, desemnaţi de societăţile de invalizi de războiu, recunoscute de către Oficiul Naţional I. O. V. sau trei reprezentanţi ai societăţei „Ocrotirea orfanilor din război" din localitate, în locul celor trei invalizi de război, când aşezămintele privesc pe orfanii de război. Aceşti membri vor coopta în Eforie încă cel puţin o persoană cu activitate de asistenţă socială. Prefectul va face parte de drept din această Eforie.

Eforiile acestor aşezăminte de ocrotire I. O. V. sunt persoane juridice, având dreptul de a primi donaţiuni şi legate, precum şi de a administra sub controlul Oficiului Naţional I. O. V. fondurile puse la dispoziţia lor.

Membrii Eforiilor sunt onorifici, ei neavând dreptul la niciun fel de remuneraţii sub nicio formă.

Un regulament va stabili modul lor de funcţionare [2]).

1) *Jurnalul Consiliului de miniştri No. 278.* (D. R. No. 530 7 martie 1935, M. O. No. 59 din 10 martie 1935).

Art. I. — Incetează delegaţiunea dată de Stat Societăţii pentru ocrotirea orfanilor din războiu, pe data de 1 Martie 1935.

Art. 2. — Pe aceeaşi dată, trec în proprietatea şi se vor înscrie pe numele Oficiului Naţional I. O. V., conform articolului 13 din legea I. O. V. din 1934, toate imobilele, legatele şi donaţiunile care sunt înscrise acum pe numele Societăţii „Ocrotirea Orfanilor din războiu".

Art. 3. Personalul Societăţii „Ocrotirea Orfanilor din Războiu", căruia i s'au făcut reţineri pentru Casa generală de pensiuni, fiind numit pe baza legii I. O. V. din 1922, confirmat prin decizia ministerială Nr. 33.067, publicată în Monitorul Oficial Nr. 155 din 1926, rectificată prin Monitorul Oficial Nr. 180 din 1926, pagina 12193, ca aparţinând Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, şi care a fost deja preluat prin deciziunile ministeriale Nr. 101.190, 101.191 şi 101. 192 din 15 Ianuarie 1935, publicate în Monitorul Oficial Nr. 15 din 1935, trece cu salariile şi gradele actuale asupra Oficiului Naţional I. O. V., potrivit art. 13, alin. 5, din legea I. O. V. din 24 Iulie 1934.

Art. 4. — Se aprobă descărcarea întregei gestiuni a tuturor comitetelor Societăţii Ocrotirea Orfanilor din Războiu, dela înfiinţarea până la predarea către Oficiul Naţional I. O. V.

Art. 5. — Consiliul decide a se aduce mulţumiri publice d-nei Olga M. Sturdza, preşedinta generală a Societăţii „Ocrotirea Orfanilor din Războiu", d-nelor şi d-lor preşedinţi ai comitetelor regionale şi filiale, precum şi tuturor membrilor comitetelor, care au activat onorific dela înfiinţarea Societăţii „Ocrotirea Orfanilor din Războiu", până la lichidarea ei, pentru râvna şi devotamentul ce au desăvârşit în serviciul acestei opere de asistenţă naţională.

Art. 6. — D-l ministru al muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor prezentului jurnal.

Desb. Senat. — *D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătăţii şi ocrotirilor sociale :* Trec acum, d-lor, la a doua chestiune : Ocrotirea orfanilor de războiu.

In 1927—1928, statul dădea o subvenţiune de 124.000.000 lei. In 1930, scade la 86.000.000 lei, în 1931 la 68.000.000 lei, iar în 1932 la 58.000.000 lei. Datele pe 1933, nu le-am avut. Vedeţi dar, că subvenţiunea acordată orfanilor de războiu scade vertiginos. Este drept că şi numărul orfanilor se micşora, dar nu e mai puţin adevărat că deşi în perioada dela 1923—1927 subvenţia creşte, dela această dată ea marchează o scădere vertiginoasă.

Aceeaşi observaţiune în ceea ce priveşte şi subvenţiunea văduvelor de războiu. Subvenţiunea scade dela 8.000.000 la 6.000.000 lei, iar acum în timpul din urmă este aproape inexistentă.

Aşa dar, d-lor, se constată o scădere catastrofală pentru societăţile acestea. Şi atunci, nu eu am venit cu ideea să le suprimăm, ci ele, prin reprezentanţii lor, ne-au rugat să nu le mai lăsăm să fiinţeze în forma actuală. De aceea, am întocmit această lege, prin care aceste societăţi trec direct în administraţia statului, dar trec nu prin faptul legii, ci prin dorinţa acestor societăţi. Atunci când ele lichidează, trec în administraţia statului. Noi nu le obligăm la lichidare, dar când îşi dau seama că nu mai au raţiunea de a funcţiona, ele trec asupra statului, şi trec asupra instituţiei I. O. V., care trebue să fie o instituţie care să trăiască întotdeauna.

Am introdus aci un lucru pe care-l veţi vedea introdus şi în legea sanitară. N'am vrut ca aceste institute, care se înfiinţează, să rămână o administraţie rece de stat, ci am căutat să formez împrejurul fiecărui institut o eforie, din care fac parte, — pe lângă organele locale, care trebuesc să poată avea contact cu ins-

2) Regulamentul pentru organizarea şi funcţionarea Eforiilor naţionale de ocrotire a Invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război, a fost sancţionat cu Decretul No. 3394 din 17 decembrie 1934, publicat în M. O. No. 298 din 28 dec. 1934.

titutul respectiv în ce privește supravegherea și directivele pe care autoritățile de stat sau autoritățile județene și comunale pot să le dea — pe lângă aceștia, am pus înlăuntru și delegați, fie ai invalizilor, când este vorba de instituțiuni relative la invalizi, fie delegați ai orfanilor de războiu, atunci când este vorba de organizațiuni de orfani de războiu.

D-l profesor D. R. Ioanițescu : D-le raportor, din cele ce ați citit dv., am înțeles un singur lucru: că formați eforiile în jurul medicului primar și pe lângă acesta mai adăogați trei invalizi de războiu.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Atunci când este vorba de un așezământ referitor la invalizii de războî. Când este vorba de un așezământ referitor la orfani, atunci în aceasta, în eforie figurează trei membri desemnați de Societatea Orfanilor de Războî.

D-l profesor D. R. Ioanițescu: Vasăzică, dv. luați Societatea Invalizilor, Societatea Orfanilor și Societatea Văduvelor de Războiu și fiecare din ele deleagă într'o eforie câte trei membri, după cum este vorba de un așezământ pentru invalizi, orfani sau văduve.

Dar cu Societatea marilor mutilați ce faceți? Sunt peste 800 de mari mutilați, aproape toți decorați cu „Mihai Viteazu".

D-l dr. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Aceștia trec la invalizi. Sunt recunoscuți și ei; nu trebue însă să le dăm rol aparte.

— Se pune la vot amendamentul propus și se aprobă.

D-l dr. L. Skupiewski, raportor : D-lor, la al, 5 s'a propus următorul amendament (citește amendamentul care a devenit al. 5 din art. 13).

D-l profesor Eftimie Antonescu : D-le ministru, prin dizolvare înțelegeți toate actele făcute de guvernământ, pe când ei, pot să facă o lichidare și în cazuri particulare, o lichidare benevolă. Aici se prevede cazul în care ai dreptul să lichidezi o societate și când nu ai acest drept?

D-l dr. I. Costinescu, ministru sănătății și ocrotirilor sociale : Este o lichidare după dreptul civil.

D-l profesor Eftimie Antonescu : Iarăși sunt dator să vă atrag atenția, d-le ministru. Dv. nu sunteți om de drept. O lichidare benevolă a unei societăți, care are un patrimoniu al altuia, nu se poate. Se face cu formele prevăzute în drept, împotrivire cu legea în vigoare. Eu nu înțeleg ce înseamnă cuvântul acesta „benevol".

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Este o lichidare forțată și o lichidare benevolă.

D-l profesor D. R. Ioanițescu : Lichidarea forțată e disolvare. De ce nu ștergeți benevol?

D-l profesor Eftimie Antonescu: Patrimoniul imobiliar să nu se poată vinde decât prin licitație publică. Cum puteți vinde benevol?

Dr. dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Nu se vinde nimic.

D-l profesor Eftimie Antonescu : Lichidare benevolă, aceasta înseamnă.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Societatea se lichidează și trece asupra statului.

D-l profesor Eftimie Antonescu: Înțelegeți prin lichidare...

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Dispariția societății.

D-l profesor Eftimie Antonescu: In ce privește formele se păstrează dreptul individual?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Da.

— Comitetul delegaților, consultat, primește amendamentul propus.

— Se pune la vot acest amendament și se aprobă.

Desb. Cameră. — *D-l V. T. Prelipceanu:* D-lor, cred că este o greșală că se aduc restricțiuni, pentru înființarea și funcționarea societăților de proteguire a invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu, așa cum faceți dv. prin art. 13. Nu trebue să uităm că imediat după războiu, tocmai societățile din inițiativa particulară au fost acelea, care au dat singura asistență invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, asistență pe care statul nu le-a putut-o da.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Dv. sunteți contra controlului acestor societăți?

D-l V. T. Prelipceanu : Sunt pentru un control cât mai riguros; dar sunt împotriva înfrânării constituirii unor asemenea societăți care sunt un prilej de concurență, utilă pentru proteguirea lumei I. O. V.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Noi nu le înfrânăm dar să ceară autorizare. Dv. știți tot așa de bine ca și mine că s'au constituit așa zise societăți de proteguire a invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, care, însă nu făceau decât să exploateze situațiunea acestora.

D-l V. T. Prelipceanu : Aceasta a fost tot vina ministerelor, care nu le-a controlat la timp.

In ce privește dispozițiunea art. 30, eu v'am rugat să le suprimați complect din acest proiect, întru cât ele se găsesc trecute și în legea precedentă.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale : Noi adăugăm aici ceeace ați spus dv., ca spitalele să fie obligate să dea asistență.

D-l V. T. Prelipceanu : La acest articol am de pus o întrebare: ce se întâmplă cu funcționarii dela societățile invalizilor și mai cu seamă dela Ocrotirea orfanilor de războiu, care, în conformitate cu legea Oficiului Național I. O. V., au fost asimilați în drepturi cu funcționarii de stat?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Se respectă drepturile lor.

ART. 14. — In cazul când natura protecțiunii de care are nevoe invalidul, văduva sau orfanul de războiu nu intră în scopul societăților delegate, Oficiul Național va aviza la asigurarea acestei protecțiuni prin mijloacele sau prin organele sale proprii.

ART. 15. — Oficiul central va ajuta întinderea organizațiilor societăților delegate în toate regiunile țării unde se va simți necesitatea protecțiunii.

ART. 16. — Protecțiunea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu se va exercita de Oficiul Național prin Oficiile județene, cu ajutorul societăților delegate, prin următoarele mijloace:

a) Inființarea de cămine pentru invalizi sau văduve de războiu în absolută neputință de a munci din cauza vârstei sau incapacității fizice și care ar fi lipsiți de orice îngrijire la domiciliul lor;

b) Inființarea de cămine cu ateliere pentru adăpostirea și organizarea în comun a muncii invalizilor sau văduvelor de războiu;

c) Inființarea de așezăminte pentru reeducarea funcțională sau profesională a invalizilor din războiu, pentru exercitarea unei meserii, de preferință aceea pe care o cunoșteau înainte de a fi invalizi;

d) A da putință invalizilor și văduvelor de războiu de a începe practicarea unei meserii, dându-le uneltele și făcându-le alte înlesniri;

e) Acordarea de prime de lucru proporționale cu produsul fiecăruia:

f) Inființarea de orfelinate, ateliere, școli de orice natură, grădini, infirmerii, Case de corecțiune pentru îngrijirea fizică, intelectuală și morală a orfanilor de războiu;

g) Ingrijirea la domiciliu, ajutoare în bani și natură, ajutoare pentru cazuri de boală și moarte;

h) Asistență medicală;

i) Asistență juridică;

j) Inzestrarea fetelor orfane de războiu la căsătorie și a băieților când își deschid ateliere;

k) Organizarea de cooperative pentru producere și desfacere;

l) Inlesnirea urmării cursurilor în școalele superioare sau speciale a orfanilor ce se vor constata că au aptitudine la învățătură;

m) Plasarea ca funcționar la Stat, comune și județe a invalizilor și văduvelor de războiu, în diferite instituții comerciale și industriale, precum și în funcțiunile din prezenta lege;

n) Acordarea de împrumuturi de către Casa de economie, credit și ajutor I. O. V., în condițiunile de funcționare ale acestei Case.

In cazul când pe cuprinsul întregii țări sau în anumite regiuni funcționează două sau mai multe societăți de ocrotire, având în general același scop, pentru a se evita fricțiuni în mersul general al operii de protecțiune, Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin Oficiul Național I. O. V., va putea destina acestor diferite societăți, exercitarea unor anumite categorii de protecțiune, din acelea prevăzute mai înainte de articolul de față, sau va dizolva pe unele din ele.

ART. 17. — Instituțiile sau stabilimentele ce se vor creia pentru a asigura pregătirea profesională a orfanilor de războI, sau munca invalizilor și văduvelor de războI, trebuie să urmărească satisfacerea nevoilor invalizilor, văduvelor sau orfanilor internați în azile, cămine sau orfelinate.

In acest scop Oficiul va urmări înființarea de școli profesionale, ateliere în cari se vor executa comenzile Oficiului societăților delegate ale Minsterului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, sau alte instituții ale Statului.

Toate instituțiile Statului vor încuraja cu comenzile lor asemenea școli și ateliere.

ART. 18. — Invalizii și văduvele de războI în putință de a munci, cari vor refuza a primi serviciile sau munca oferită de Oficiu și se vor deda la acte de cerșetorie, vor pierde dreptul de protecțiune și în caz de recidivă, sau în caz de comitere de fapte, cari cad sub prevederile codului penal, vor pierde drepturile și avantajele acordate prin lege.

Oficiile județene vor supraveghea de aproape conduita invalizilor și văduvelor de războI, din punctul de vedere arătat mai sus, raportând Oficiului Național I. O. V. pe acei ce cad în prevederile articolului de față, spre a se lua contra lor sancțiunile cuvenite.

CAPITOLUL III

Comitetul Central al Oficiului I. O. V.

ART. 19. — In scopul coordonării activității Oficiului Național I. O. V. cu aceea a societăților delegate, având de scop asisten-

ța invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, se înființează pe lângă direcțiunea generală a Oficiului Național I. O. V. din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, ca organ consultativ și sub Inaltul patronaj al M. S. Regina, Comitetul central pentru protecțiunea invalizilor, orfanilor și văduvelor de război (Comitetul central I. O. V.).

Acest comitet se va compune din următorii membri de drept:

a) Alteța Sa Regală Principele Moștenitor al Tronului, la majorat;

b) Sanctitatea Sa Patriarhul României; Ambii președinți de onoare

c) Miniștrii departamentelor: de război, sănătății publice și ocrotirilor sociale, muncii, finanțe, instrucțiune publică și justiție;

d) Primul-președinte al Inaltei Curți de casație sau înlocuitorul lui;

e) Directorul Oficiului I. O. V.;

f) Președinții sau președintele societăților delegate prevăzute la art. 9 al prezentei legi;

g) Directorul general al serviciului sanitar;

h) Inspectorul serviciului sanitar al armatei:

i) Directorul asistentei din Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale;

j) Directorul general al pensiunilor din Ministerul de Finanțe;

k) Șeful serviciului pensiilor grade inferioare din Ministerul de Războiu;

l) Șeful serviciului contabilității din Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale:

m) Directorul Casei de credit, economie și ajutor al Oficiului Național I. O. V.;

n) Directorul general al Casei centrale de împroprietărire din Ministerul de Agricultură și Domenii:

o) Trei specialiști în ramurile de activitate, în legătură cu scopurile urmărite de Oficiul Național I. O. V., numiți prin înalt decret;

p) Doi ofițeri generali numiți de Ministerul de Războiu;

q) Trei invalizi și trei văduve de războiu, recomandate de societățile respective;

r) Un delegat al societăților ocrotirii orfanilor de războiu;

s) Doi deputați și doi senatori, desemnați de Corpurile legiuitoare.

Acest comitet va fi prezidat de ministrul muncii, snăătății și ocrotirilor sociale.

Desb. Cameră. — *D-l V. T. Prelipceanu:* D-le ministru, noi înțelegem ca din lucrurile câștigate să nu se ia nimic lumei I. O. V., cari își cuceresc cu atâtea sacrificii drepturile lor

In ce privește dispozițiunile art. 20, pe care dv., prin art. 1, nu-l modificați cum pretindeți, ci îl abrogați, credem că aceste dispoziții sunt încă necesare

In adevăr în art. 20 se spune: (citește articolul).

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Dispărând societățile, se face o coordonare.

D-l V. T. Prelipceanu: Dar dispare numai Societatea pentru ocrotirea orfanilor de războiu, fiindcă orfanii au devenit în parte majori; pe când societatea văduvelor de războiu, continuă să existe ca și societatea invalizilor...

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Sunt societăți având un caracter cu totul particular. Societatea Invalizilor dispare.

D-l V. T. Prelipceanu: Nu poate să dispară.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Trece asupra ministerului, cu caracterele pe care le are.

D-l V. T. Preliceanu: Aceasta nu se poate, d-le ministru.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: D-le Prelipceanu, d-ta nu ești la curent cu chestiunea. Au cerut-o chiar ei. Te rog, așteaptă și te voiu lămuri în răspunsul meu. Tocmai de aceea am venit cu acest proiect de lege.

D-l V. T. Prelipceanu: După dv., vor fi desființate și Societatea Văduvelor de războiu și aceea a invalizilor de războiu.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Numai a văduvelor rămâne.

D-l V. T. Prelipceanu: D-le ministru, chestiunea care se pune este următoarea: Dv. puteți să nu le acordați subvenții, dar nu puteți opri ființarea lor. Pentru organizarea serviciilor acestora, pentru coordonarea de sprijin, de împărțirea fondurilor sau de asistență între văduve și invalizii de războiu, comitetul central nu necesita pentru minister niciun fel de cheltuială...

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: D-le Prelipceanu, astăzi I. O. V. este subvenționat numai de stat și nu mai are niciun venit propriu. Inainte avea, spre exemplu, ceva din timbru, avea și alte venituri, din care astăzi nu mai are nimic

ART. 20. — Comitetul central se va convoca oridecâteori Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va crede necesar, sau oricând se va cere de directorul Oficiu-

lui Național I. O. V. sau de un minimum de membri ai Comitetului central stabilit prin regulamentul acestei legi.

Convocarea se va face de director.

ART. 21. — Comitetul central se întrunește pentru a discuta și hotărî:

a) Asupra întocmirii bugetului general al Oficiului Național;

b) Asupra repartițiunii fondului de asistență între societățile delegate și pentru acoperirea altor necesități de protecțiuni proprii Oficiului Național;

c) Asupra acordării sau sporirii subvențiunilor servite de Oficiu sau Stat;

d) Asupra realizării de noui venituri, etc.;

e) Asupra măsurilor de ordin general pentru asigurarea drepturilor și protecțiunii invalizilor, văduvelor și orfanilor de război depe întreg teritoriul țării și în deosebi asupra măsurilor privitoare la înființarea de așezăminte, la împroprietărit, la validarea drepturilor și achitarea pensiunilor, la organizarea aprovizionării comune cu articole alimentare și materiale necesare operelor de protecțiune, asigurarea transporturilor, etc.;

f) Asupra stabilirii dispozițiunilor generale, pentru reeducarea funcțională și profesională a invalizilor, creșterea, educarea și instruirea orfanilor de război;

g) Asupra modificărilor de adus dispozițiunilor legilor în ființă și asupra propunerilor de noui dispozițiuni ce s'ar crede necesare.

In fine, asupra tuturor chestiunilor cari interesează în general drepturile și protecțiunea invalizilor, văduvelor și orfanilor de război.

Toate deciziunile Comitetului central se vor consemna în procese-verbale semnate de toți membrii prezenți. Aceste deciziuni se vor comunica Oficiului central I. O. V.

CAPITOLUL IV

Oficiile și comitetele județene. Atribuțiunile, direcțiunea și administrațiunea lor.

ART. 22. — Atribuțiunile Oficiului județean sunt:

a) De a culege și de a concentra toate informațiunile privitoare la situația materială și morală a invalizilor, văduvelor și orfanilor de război din cuprinsul județului;

b) De a îngriji de facerea recensământului acestor categorii de persoane, a centraliza datele comunelor din județ și a forma tablouri separate pentru fiecare categorie, cuprinzând pentru fiecare persoană în parte toate indicațiunile necesare unei exacte cunoașteri a situației fiecăruia;

c) De a comunica toate aceste date și informațiuni Oficiului Național din București și biurourilor dela comandamentele teritoriale, cu arătarea cazurilor pensiunilor și drepturile nevalidate încă, precum și a celor cari nu pot găsi protecțiunea necesară în instituțiunile locale de protecțiune;

d) De a primi toate cererile și reclamațiunile invalizilor, văduvelor și orfanilor de război; de a interveni pentru satisfacerea lor la autoritățile în drept, întru cât vor fi socotite legitime; de a aviza la măsurile de protecțiune posibile de realizat prin Oficiu sau prin societățile delegate, sau de a aduce cazul la cunoștința Oficiului Național din București, când prin natura protecțiunii este nevoie de deciziunea acestui Oficiu;

e) De a se interesa în mod permanent de regularea drepturilor, de remitere la cei în drept a titlurilor și certificatelor, precum și de achitarea regulată la termenele fixate a pensiunilor și ajutoarelor sub orice denumire;

f) De a cerceta necesitățile de producțiune din județ pentru toate categoriile de persoane prevăzute mai sus și de a regula, prin societățile delegate subvenționate, înființarea sau completarea așezămintelor necesare, întinderea protecțiunii la domiciliul său, după cazuri, orice alte măsuri efective de producțiune;

g) De a cerceta nevoile materiale ale societăților și instituțiunilor în ființă care îndeplinesc serviciul de protecțiune pentru invalizi, văduve și orfani de războiu din județ, de a le da ajutorul material și moral și de a comunica Oficiului Național subvențiile de care ar mai avea nevoe pentru asigurarea funcționării în condițiuni cât mai bune, sau pentru realizarea proiectelor lor de desvoltarea operei;

h) De a ajuta societățile delegate și instituțiile ce depind de ele, înlesnindu-le aprovizionarea în comun a materialelor de care

ar avea nevoe, după comenzile ce vor face și transportul acestor materiale:

i) De a reprezenta în fața justiției, autorităților administrative, civile și militare, sau altele, ca și în fața particularilor, interesele Oficiului și interesele invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu din județ;

j) De a împlini toate însărcinările Oficiului Național, de a comunica procesele-verbale ale lucrărilor și de a înainta Oficiului Național dări de seamă sau rapoarte asupra situațiunii invalizilor, văduvelor și orfanilor din județ;

k) De a prezenta Casei centrale de credit de pe lângă Oficiul Național I. O. V. cererile invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, pentru împrumuturi, ajutoare extraordinare, avansuri din pensii, etc., însoțite de referate asupra situațiunii morale și materiale ale solicitatorilor. Vor da deasemenea avizul lor documentat pentru toate ajutoarele prevăzute la art. 7 al prezentei legi;

l) Oficiile județene I. O. V. vor aduna date statistice asupra tuturor invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu din județul respectiv, cu ajutorul căruia se vor stabili fișe personale pentru fiecare dintre cei mai de sus, în care se va cuprinde toate datele referitoare la situațiunea materială și morală a fiecăruia, precum și date relative la starea sănătății, greutății familiare, etc.

Cu ajutorul acestor fișe personale și cu datele statistice adunate de Oficiile județene. Oficiul Național I. O. V. va stabili anuarul general al invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu din întreaga țară.

Ca o distincțiune bine meritată, ofițerii și subofițerii invalizi de războiu vor fi avansați la gradul pensiunii ce primesc.

Desb. Cameră — *D-l V. T. Prelipceanu:* La fel ați desființat și atribuțiunile Oficiului județean I. O. V

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Nu le-am desființat, ci le-am transformat. Vedeți alineatul B. dela art. 4.

D-l V. T. Prelipceanu: D-le ministru, în art. 1 al proiectului de lege, se prevăd articolele din vechea lege, care se abrogă, și între ele și art. 25. Or, în art. 25, legea fixează artibuțiunile Oficiului județean. Intru cât dv. ați desființat acest articol, vă întreb, care vor fi pe viitor aceste atribuțiuni?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: In această privință aveți dreptate; este o eroare în privința căreia se va reveni; este vorba numai de un alineat și anume alineatul *j*, din art. 25: „de a primi donațiuni și legate ce s'ar face Oficiului sau în mod colectiv invalizilor, văduvelor și orfanilor".

Aceste donațiuni, care se făceau prin Oficiul central, se fac acum prin minister.

D-l V. T. Prelipceanu: Dar dv., chiar abrogând numai acest alineat, nu arătați nicăieri cine va împlini pe viitor aceste atribuții.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale: Poate să le îndeplinească oricând ministerul. Și acum primește ministerul donații, dar din nenorocire nu a venit niciun fel de donație.

ART. 23. — Prim-președintele Tribunalului, în unire cu decanul baroului, vor avea îndatorirea organizării asistenței judiciare de care ar avea nevoe invalizii, orfanii sau văduvele de războiu din județ, pentru susținerea drepturilor sau intereselor în fața instanțelor judecătorești din județ, pentru instituirea tutelelor etc., având puterea de a însărcina din oficiu cu susținerea acestor drepturi sau interese pe oricare membru al baroului, în conformitate cu legea de organizare a corpului avocaților.

Asistența judiciară într'un alt județ decât al domiciliului se va face prin recomandarea invalidului, văduvei sau orfanului, de către decanul baroului, domiciliului respectiv, urmând ca acesta să-i asigure asistența judiciară.

Aceeași îndatorire o au medicii șefi de județ și de comune pentru organizarea asistenții medicale, medicii de plasă și de spitale rurale, medicii comunali de circumscripție urbane, fiind îndatorați de a acorda gratuit îngrijirea medicală la cererea bolnavului.

Invalizii, orfanii și văduvele de războiu vor fi primiți gratuit și obligatoriu în toate instituțiile sanitare ale Statului, județelor și comunelor, precum și în instituțiile sanitare puse sub controlul și supravegherea Statului.

Medicamentele se vor elibera gratuit din depozitele serviciului sanitar județean sau dela spitalele și farmaciile cu care se va face învoială pe bază de contracte.

ART. 24. — Dela data promulgării legii de față, strângerea de fonduri, sub orice formă, în scopul protecțiunii invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu, nu se va pu-

tea face fără autorizaţia comitetului central I.O.V.

ART. 25. — Controlul gestiunilor în bani şi materii al societăţilor delegate şi subvenţionate de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, se vor face în mod permanent, prin introducerea unui delegat al Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, în comitetele centrale ale societăţilor de mai sus. Controlul se va face şi la epoci diferite de către directorul Oficiului central I. O. V. şi de către alţi delegaţi ai Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale. Acest control se va efectua în afara controlului administrativ pe care îl exercită comitetele centrale de direcţie ale societăţilor, conform statutelor lor.

ART. 26. — Oficiile judeţene, dacă fondurile proprii Oficiului judeţean nu sunt suficiente, vor putea contracta cu societăţile de locuinţe ieftine, construirea de asemenea locuinţe pentru invalizi şi văduve de războiu, pe care le va vinde, închiria sau da în folosinţa acestora, în condiţiunile ce se vor stabili printr'un regulament aparte.

ART. 27. — Deocamdată şi până la înfiinţarea de cămine proprii în diferite centre, fiecare regiment din toate armele va înfiinţa şi întreţine câte un cămin în raport cu numărul invalizilor aflaţi pe teritoriul cercului de recrutare respectiv.

Aceşti invalizi, aleşi dintre ośteni ce au aparţinut regimentelor, vor prezenta gloria regimentului respectiv şi vor fi o icoană vie şi un simbol pentru educaţia tinerelor contingente.

Intreţinerea căminelor regimentare se va face pe de o parte din economiile regimentului, iar pe de altă parte din fondurile Casei judeţene respective.

CAPITOLUL V

Penalităţi

ART. 28. — Toţi funcţionarii Statului care se vor abate dela îndatorirea prezentei legi, sau vor arăta neglijenţă sau rea voinţă în aplicarea strictă a prevederilor din această lege, vor fi destituiţi din funcţiunile ce ocupă la Stat, cu toate consecinţele ce decurg din această destituire.

Plângerile contra funcţionarilor care se abat dela aplicarea strictă a legii de faţă se fac de directorul Oficiului I. O. V. către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care sesizează Preşedinţia Consiliului de Miniştri şi ministerele respective. Aceste plângeri se pot face şi de către comitetul central I. O. V. Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi miniştrilor de resort, care sunt membrii de drept în comitetul central.

CAPITOLUL VI

Inlesniri speciale acordate invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu

ART. 29. — Pensia invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu şi sporurile acestei pensiuni nu pot fi urmărite decât pentru alimente şi locuinţe, în maximum o treime din cuantumul lor total.

ART. 30. — Toate organele Ministerului de Finanţe care achită pensiuni, sunt datoare să achite pensiunile invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu, lunar şi cu precădere, înaintea celorlalţi pensionari ai Statului.

ART. 31. — Invalizii de războiu clasaţi definitiv de comisiunile medicale, în baza certificatelor ce li s'au dat, sunt scutiţi de serviciul de caraulă (strejeri) şi de orice alte gărzi şi corvezi, care se fac la nevoe de locuitorii nemobilizaţi.

ART. 32. — Invalizii şi văduvele de războiu sunt scutiţi de dările impozitului personal şi de prestaţie, iar pensia nu va intra în calculul impozitului pe venitul global.

ART. 33. — Invalizii şi văduvele de războiu au dreptul de a fi primiţi cu preferinţă în funcţiuni de diferite autorităţi şi de acest Oficiu, putând primi salariul independent de pensiune, cu indemnitatea de scumpete cuvenită atât la salariu, cât şi la pensiune, precum şi pensiunea ce ar rezulta din anii serviţi în orice calitate la Stat, nefiind supuşi restricţiunilor din legea asupra cumulului în funcţiuni publice, nici restricţiunilor prevăzute în art. 66 din legea generală de pensiuni, încredinţânduli-se în prezent şi viitor posturile disponibile în raport cu pregătirea lor. Se vor

primi cei mai împovărați de familii și cei care au pensii mai mici.

Regulamentul legii de față, în urma vacanțelor arătate de diferite departamente, va inidica numărul funcțiunilor dela diferite instituțiuni ale Statului cari pot fi încredințate invalizilor, văduvelor și proporția în care pot fi acordate.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, are îndatorirea de a interveni la începtul fiecărui an și al fiecărui trimestru, pe lângă toate Ministerele și Aministrațiile generale autonome, cerând să i se facă cunoscut n-rul și categoriile funcțiunilor vacante ce pot fi acordate invalizilor și văduvelor de război. Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va aduce la cunoștința Oficiului Național I. O. V. aceste funcțiuni vacante spre a fi acordate celor în drept.

Jurispr. 1. — Art. 40 din legea Oficiului Național I. O. V. prevede că invalizii și văduvele de răsboi au dreptul a fi primiți cu precădere în funcțiuni de diferite autorități și de acest oficiu, pentru a primi salarii independent de pensiune și arată că diversele departamente vor indica numărul funcțiunilor, care să fie încredințate invalizilor.

In speță nefăcându-se dovada că ar fi existat un tablou al Ministerelor, care să indice numărul funcțiunilor, ce pot fi încredințate invalizilor și că reclamantul ar fi avut preferință înainte altor invalizi în sensul art. 40, care prevede că vor fi primiți cei mai împovărați de familie, acțiunea de față, prin care reclamantul se plânge că nu a fost numit în nici unul dintre posturile vacante la diverse autorități, se respinge ca nefondată (Ap. București, III, dec. 166—1 mai 1931, nepublic).

2. Art. 133 din regulamentul legii generale de pensiuni nu admite ca văduvele și invalizii de război să primească adaosul de scumpete atât la pensie cât și la retribuțiunea primită de văduvă sau invalid în calitate de funcționar.

Art. 40 legea I. O. V., care admite acest cumul, nu se poate aplica decât din momentul promulgării legii, cu excluderea actelor administrative anterioare. (Cas. III, dec. 802—31 mai 1929, P. S. 1929. 683).

ART. 34. Invalizii și văduvele de războiu au pe viitor dreptul exclusiv la brevete pentru desfacerea produselor Regiei Monopolurilor Statului, conformându-se regulamentului și legii lor respective.

Direcțiunea generală R. M. S. e îndatorată a controla persoanele care în prezent dețin mai multe brevete, lăsându-le numai câte unul și dând pe toate, ce rezultă disponibile, invalizilor și văduvelor de războiu.

Toți actualii debitanți a căror situație militară este în regulă față de legile și regulamentele militare, precum și toți străinii pierd dreptul la brevetul de debitant, aceste brevete se vor da invalizilor și văduvelor de războiu.

Regia Monopolurilor Statului poate acorda marfa pe credit invalizilor și văduvelor de războiu, debitanți, când prezintă garanții sigure.

ART. 35. — Invalizii, orfanii și văduvele de războiu au dreptul de reducere de 75%, atât pe C. F. R. la toate categoriile de trenuri, cât și pe N. F. R., pe baza unui carnet de legitimație și fotografie, eliberat de Oficiul Național I. O. V.

Soțiile și copiii minori ai invalizilor de războiu se bucură de aceleași avantaje ca și soțiile și copiii minori ai ofițerilor activi, funcționarilor și pensionarilor Statului.

Când călătoria se face în interesul stabilirii drepturilor, invalizii, orfanii și văduvele de războiu au dreptul la o foaie de drum, care le asigură călătoria gratuită pentru dus și întors.

Aceste foi de drum se vor elibera de Oficiile județene.

Transporturile de alimente și materialele pentru orfelinate și instituțiile de asistență ale Oficiului Național I. O V. vor beneficia de gratuitatea pe C. F. R. și N. F. R.

Invalizii, orfanii și văduvele de războiu vor avea o reducere de 50% la toate spectacolele subvenționate de Stat, iar la serbările naționale li se vor rezerva un număr de 5% din totalul locurilor

ART. 36. — Invalizii orbi de războiu și însoțitorii lor au dreptul la călătorie gratuită pe calea ferată și N. F. R., în baza unui carent de identitate, eliberat de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale (Oficiul Național I. O. V.), în clasa la care le dă dreptul gradul lor.

Invalizii de război, orfanii și văduvele de război, paraliticii și însoțitorii lor au dreptul la călătorii gratuite dus-întors, când sunt trimiși la băi sau sanatorii, pe baza certificatelor eliberate de delegații Oficiului Național I. O. V.

Invalizii, orfanii și văduvele de războiu tuberculoși, când sunt trimiși în sanatorii sau ies din sanatorii, au dreptul de asemenea la călătorii gratuite, pe baza certificatelor eliberate de organele care trimit în sanatorii sau la ieșire, de medicii șefi ai sanatoriilor respective.

ART. 37. — Invalizii, orfanii și văduvele de război au dreptul la împroprietărire, conform legii speciale de împroprietărire, sau la loturi de casă celor dela orașe, în conformitate cu legea de împroprietărire a demobilizaților, chiar în cazul când copiii văduvei au devenit majori.

Invalizii și văduvele de războiu săteni, care au primit o funcțiune sau un debit pentru desfacerea produselor R. M. S., un restaurant de C. F. R., etc., nu mai au dreptul la împroprietărire pentru copii, dacă vor avea copii, și având dreptul de optare.

Oficiul I. O. V. va îngriji ca invalizii, orfanii și văduvele de războiu rămași neîmproprietăriți, să fie înscriși ulterior în tablouri suplimentare.

Improprietărirea se face pe numele copiilor, mama având dreptul de folosință până la majorarea ultimului copil, iar de aci încolo va rămâne singură uzufructuară a jumătății lotului de împroprietărire; în lipsa copiilor, împroprietărirea se face pe numele mamei.

ART. 38. Primarii comunelor rurale sunt obligați a lua toate măsurile necesare ca să se muncească pământurile proprietate actuală sau cele ce le vor dobândi prin împroprietărire invalizii, orfanii și văduvele de războiu, dându-le produsul lor până când vor putea fi în măsură să le lucreze singuri numai la cerere

ART. 39. — Ofițerii invalizi vor primi cu precădere, în ordinea preferinței și în condițiunile de plată a legii de expropriere, câte 5 hectare pământ în județele lor, odată cu împroprietărirea; ei vor putea primi până la 50 hectare în regiunile de colonizare, după terminarea împroprietăririi, dacă se obligă a le cultiva personal.

In cazul acesta, ei nu vor beneficia de dispozițiunile art. 33, 34 și 41 din prezenta lege.

ART. 40. Subofițerii reangajați, care în virtutea legii din 1913 aveau drepturi la împroprietărire și au rămas invalizi, păstrează acest drept, dându-li-se pământ în condițunile legii de împroprietărire, cu condițiunea de a se stabili în timp de 3 ani la pământul ce li s'a dat.

ART. 41. — Copiii invalizilor de războiu, invalizii de războiu studenți, precum și orfanii de războiu sunt scutiți de orice taxe școlare, chiar și cele impuse de comitetele școlare.

Invalizii și văduvele de războiu care nu din vina lor au rămas neîmproprietăriți, beneficiază de avantajul ca copiii lor să fie întreținuți ca bursieri în toate școlile Statului, județelor sau comunelor; dacă copiii rămân doi ani repetenți, ei vor putea fi trecuți în altă școală, pentru care vor fi găsiți apți.

In bugetul I. O. V. se va înscrie un capitol special pentru cumpărarea inventarului de efecte și rechizite școlare pentru acești bursieri.

Orfanii de războiu, de tată și mamă, rămași neîmproprietăriți, beneficiază de asemenea de acest avantaj.

ART. 42. — Cantinele dela regimente, gheretele din piețele comunale, precum și bufetele la diferite instituțiuni, piețele comunale și cârciumile comunale se vor da cu chirie, fără licitație, invalizilor și văduvelor de războiu, cu condițiunea de a le exploata singuri și a nu le subînchiria sau ceda sub nicio formă.

Cei cari au fost împroprietăriți sau au primit brevte dela R. M. S., nu au drept la aceste avantaje, cu drept de a opta.

La licitațiunile restaurantelor din gări, invalizii și văduvele de războiu sunt preferați la prețuri egale, dacă vor dovedi că sunt de meserie restauratori sau dacă vor prezenta acte de asociațiune legal întocmite ca restauratori de meserie. Asociații trebue să se bucure de toate drepturile cetățenești.

ART. 43. — Invalizii cu soțiile și copiii lor, orfanii și văduvele de războiu, au dreptul la locuințe, luminat și încălzit și băi gratuite în sanatoriile pe care Statul le are sau le va mai înființa în stațiunile climaterice și balneare din țară, potrivit cu situația lor socială.

ART. 44. — Invalizii a căror invaliditate

îi pune în absolută incapacitate de a lucra și nu au nici alte resurse pentru traiu, au dreptul la îmbrăcăminte și alimente din depozitele armatei, potrivit actelor ce le vor furniza oficiile județene.

Invalizii, orfanii și văduvele de războí, vor primi gratuit, în fiecare an, dela ocoalele silvice apropiate o anumită cantitate de lemne de foc, ce se va stabili prin regulamentul legii de față, precum și lemnele necesare pentru construirea locuințelor și gospodăriilor lor.

De toate aceste avantaje vor beneficia și invalizii, orfanii și văduvele de războiu ce nu vor fi fost împroprietăriți, deși ar fi avut dreptul, conform legii de împroprietărire și legii de față. Imbrăcămintea orfanilor și văduvelor de războiu se va acorda prin îngrijirea societăților delegate respective.

ART. 45. — Soțiile și copiii invalizilor de războiu decedați devin prin încetarea din vieață a soților lor și părinților, văduve și orfani de războiu și se vor bucura de toate drepturile prevăzute în această lege.

ART. 46. — Ofițerii invalizi mari mutilați, adică orbi cu cecitatea absolută, cei cu amputarea ambelor membre superioare sau inferioare sau cei în vârstă înaintată cu unul sau altul din membre estropiate, în măsură de a nu se mai putea folosi de el, cei cu tuberculoză pulmonară deschisă în stare gravă și atinși de boli sau infirmități incurabile sută la sută, care sunt nevoiți a sta permanent în pat, li se vor acorda un soldat de ordonanță dat de unul din corpurile de trupă cel mai apropiat de domiciliul lor.

Invalizii grade inferioare din categoriile de mai sus se vor îngriji gratuit, internându-se în căminuri, sanatorii, etc., în cazul când nu pot fi îngrijiți în familiile lor.

Acei care vor fi îngrijiți în familia lor au dreptul la solda cuvenită ordonanței.

Văduvele și orfanii de războiu orbi, paralitici sau tuberculoși, vor căpăta de asemenea aceeași îngrijire.

Art. 47. — Marii mutilați, lipsiți de orice avere personală, vor fi adăpostiți și întreținuți de comunele unde domiciliază, ca un omagiu adus vitejiei acelora care au pus dragostea de țară mai presus de grija vieții și sănătății lor.

Cheltuelile necesare întreținerii lor se vor trece în bugetele comunelor.

ART. 48. — Invalizii de războiu vor avea dreptul la onorurile funebre acordate ofițerilor și subofițerilor activi. Invalizii grade inferioare, orice grad ar fi avut în armată, vor avea onorurile subofițerilor activi.

Familiile ofițerilor invalizi decedați vor avea dreptul la indemnitate de înmormântare ca și ale ofițerilor activi. Acele ale gradelor inferioare vor avea dreptul la indemnitățile similare ale subofițerilor activi.

CAPITOLUL VII

Fondurile asistenței I. O. V. Capitalul inițial

ART. 49. — Veniturile necesare pentru a asigura Oficiului Național îndeplinirea tuturor îndatoririlor ce li se impun prin legea de față, se vor realiza prin „Fondul de asistență I. O. V.“, care se va alimenta în fiecare an:

a) Din sumele fixate în legea specială prin care s'a decis dublarea timbrului de asistență, și anume 25.000.000 lei anual din încasările ce se vor efectua.

Acest timbru se va putea spori pe cale de regulament de către Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pentru articole de lux, la o taxă progresivă de 1, 2, 3, 4 și 5 lei la sută, iar pentru articole de întrebuințare curentă la o taxă proporțională de 1 la sută.

Taxele de timbru de asistență ce se vor încasa pe baza acestui articol vor reveni fondului de asistență socială, prevăzută de art. 39, modificat prin decretul-lege Nr. 2.538/920.

Cota cuvenită Oficiului Național I. O. V. se va fixa cu începere dela punerea în vigoare a prezentei legi de Comitetul central al asistenței sociale, din care va face parte de drept și un reprezentant al Oficiului I. O. V., desemnat de Comitetul acelui Oficiu;

b) Toate fondurile rămase disponibile la Casa de sprijin „Familia Luptătorilor”, la data promulgării acestei legi;

e) Din subvenția anuală ce se va acorda din fondul de asistență socială pentru

cheltuelile ce nu pot fi acoperite din veniturile proprii ale Oficiului;

d) Din donațiuni și legate;

e) 30 la sută din chiriile restaurantelor din gări.

CAPITOLUL VIII

Casa de economie, credit ajutor și asigurarea vieții I. O. V.

ART. 50. — Se înființează pe lângă Oficiul central I. O. V. din București o Casă de economie, credit, ajutor și de asigurare a vieții pentru invalizii, orfanii și văduvele de războiu, după modelul Casei de economie, credit și ajutor a ofițerilor.

Un regulament special va hotărî funcționarea acestei Case.

Când împrejurările vor permite se vor înființa și sucursale pe lângă Oficiile județene.

Pentru punerea în funcțiune a Casei de economie, credit, ajutor și asigurarea vietii a Oficiului Național I. O. V., după promulgarea legii de fată, se va deschide pe seama Ministerului Muncii, Sănătătii și Ocrotirilor Sociale un credit extraordinar, al cărui cuantum se va hotărî de guvern. Asemenea credite se pot deschide și după necesități ulterioare.

CAPITOLUL IX

Dispozițiuni generale

ART. 51. — Cercetașii deveniți invalizi din cauza războiului vor beneficia de dispozițiunile legii de față ca și invalizii de războiu.

ART. 52. — Foștii voluntari originari din provinciile unite, fie că s'au înrolat în armata română, fie că au făcut parte din corpurile sau legiunile voluntare organizate în Rusia, Siberia, Italia, Franța și America, deveniți invalizi în timpul războiului, cum și văduvele și orfanii lor vor beneficia de dispozițiile acestei legi, numai după revizuirea și conform tabelelor ce se vor întocmi de comisiunea specială.

ART. 53. — Foștii internați în câmpurile de internare ale Austro-Ungariei, cei care au fost deportați sau întemnițați pentru sentimentele lor românești în închisorile Puterilor Centrale, cum și cei care au fost rechiziționați de armata română pentru servicii auxiliare, deveniți invalizi în cursul și din cauza războiului, asemenea și văduvele și orfanii lor, precum și văduvele și orfanii celor executați de regimurile țărilor vrăjmașe pentru atitudinea lor românească, vor beneficia de dispozițiile legii de față, conform tablourilor ce se vor întocmi de comisiunea specială și numai după facerea revizuirii.

ART. 54. — Orfanii de războiu, reprezentați de tutorii lor legali, se bucură și ei de toate avantajele legii de față, iar în acțiunile de justiție, începând cu cele aflate în curs, pentru partaj sau revendicarea patrimoniilor lor, vor beneficia de scutirile prevăzute de art. 40—41 din legea taxelor de timbru și înregistrate dela 1920, numai pe simpla legitimație că sunt orfani de războiu.

Când toți orfanii de războiu îngrijiți de acest Oficiu vor fi devenit majori, societățile care au în administrarea și sub îngrijirea lor așezămintele în care acești orfani sunt îngrijiți, vor putea să-și prelungească mai departe activitatea lor în domeniul îngrijirii copiilor părăsiți, orfani, moralmente abondonați, etc., sub egida directiunii asistenții sociale din Ministerul Sănătății și Ocrotorilor Sociale, de care va depinde.

ART. 55. — In termen de un an, cel mai târziu dela promulgarea acestei legi, se va face revizuirea tuturor invalizilor ofițeri și grade inferioare.

Compunerea comisiunilor de revizuire se va arăta în regulamentul acestei legi.

ART. 56. — Un regulament special va desvolta dispozițiunile prezentei legi.

ART. 57. — Toate prescripțiunile contrare acestei legi, cuprinse în diferite alte legi, sunt și rămân desființate.

Regulamentul pentru organizarea și funcționarea eforiilor naționale de ocrotire a invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

(D. R. No. 3394 din 17 decembrie 1934, M. O. No. 298 din 28 decembrie 1934).

Art. 1. — Pe temeiul ligii I. O. V. din 5 mai 1927, modificată prin legea din 24 iulie 1934 (art. 13, al. 8 și urm.), se înființează Eforiile Naționale de Ocrotire, care funcționează cu autorizația și sub controlul Oficiului național I. O. V.

Art. 2. — Intreaga avere mobilă și imobilă, pe care Oficiul Național I. O. V. a primit'o și o va primi dela societățile delegate, lichidate sau cari se vor lichida în viitor, vor trece sub administrarea Eforiilor, cari o vor întrebuința pentru scopurile de asistență a invalizilor, orfanilor și văduvelor din război.

Art. 3. — Scopul acestor Eforii este de a ajuta Oficiul Național I. O. V. in acordarea asisenții invalizilor, orfanilor și văduvelor din războiu.

In afară de așezămintele primite în administrarea lor, dela Oficiul Național I. O. V., Eforiile Naționale de ocrotire vor putea înființa și alte așezăminte pentru ocrotirea invalizilor, orfanilor și văduvelor din război. Inființarea acestor așezăminte se va face, pe cât posibil cu colaborarea autorităților locale (municipii, comune urbane și prefecturi de județ), în care se vor putea adăposti și alte categorii similare de ocrotiți, însă cu prioritate lumea I. O. V. și păstrându-se condițiunile de moralitate, vârstă și sex.

Art. 4. — Eforiile Naționale de ocrotire se înființează prin Decizie Ministerială, având următoarea compunere:

Prefecul județului în care își are sediul Eforia;

Medicul primar de județ respectiv;

3 invalizi de război, desemnați de Soc. de Invalizi de Război, recunoscute de către Oficiul Național I. O. V. și

3 reprezentanți ai Soc. Ocrotirea Orfanilor din Război.

Acești membri vor coopta în Eforie, una până la 3 persoane cu activitate de asistență socială.

Eforiile Naționale de ocrotire a invalizilor, orfanilor și văduvelor din război sunt persoane juridice, având dreptul de a primi donațiuni și legate, precum și de a administra, sub controlul și directivele Oficiului Național I. O. V., fondurile puse la dispoziția lor.

Toate sigiliile, actele și imprimatele acestor Eforii, vor purta cuvintele „Oficiul Național I. O. V.", care va forma titlul, iar ca subtitlu, denumirea Eforiei respective, așa după cum se va indica prin decizia ministerială de înființare.

Membrii Eforiei sunt onorifici, ei neavând dreptul la nici un fel de remunerație, sub nici o formă.

Art. 5. — Eforia își va alege din sânul său un președinte, un vice-președinte și o delegație permanentă.

Se va întruni ori de câte ori va fi nevoe și cel puțin odată pe lună, iar convocarea se va face de către președinte, sau în lipsă, de vice-președinte.

Adunarea va putea lucra valabil cu o majoritate de ½ plus unul din numărul membrilor Eforiei.

In caz când la prima convocare nu se întrunește numărul legal de membrii, la a 2-a convocare ședința se va ține cu orice număr de membrii, iar hotărârile se vor lua cu majoritatea absolută a membrilor prezenți. In caz de paritate, votul președintelui este hotărâtor.

Atribuțiunile adunării Eforiei sunt următoarele:

a) De a hotărî în toate chestiunile de asistență și de administrație;

b) De a întocmi bugetul Eforiei, care va fi supus aprobării Oficiului Național I. O. V.;

c) De a verifica și aproba toate conturile de gestiune.

Delegația permanentă va fi compusă din 3 membri și are ca atribuțiuni de a decide asupra tuturor chestiunilor pentru care nu s'ar simți nevoia convocării Eforiei;

Atribuțiile președintelui sunt:

a) Reprezintă Eforia față de autorități, instituții publice și particulare, în justiție, față de terți;

b) Aplică bugetul Eforiei, aprobă orice cheltueli, precum și scăderile din inventariile așezămintelor;

c) Subscrie orice act care emană dela Eforie, precum și toate obligațiunile contractate;

d) Recomandă Oficiului Național I. O. V. tot personalul, potrivit prevederilor statutului funcționarilor publici;

e) Semnează valabil recipisele de primirea tuturor sumelor de bani intrate în casa Eforiei.

Art. 6. — Eforiile vor avea câte o administrație, după nevoile locale.

In funcțiunile retribuite ale Eforiei, vor fi încadrați, potrivit art. 13, alin. 5, din legea dela 24 iulie 1934, funcționarii bugetari proveniți dela Societățile delegate, care, în baza legii pentru înființarea Oficiului Național I. O. V., din 14 aprilie 1922, art. 6, sunt asimilați ca funcționari ai Statului, în ceiace privește drepturile de stabilitate, atribuțiuni, salarii și pensiuni.

In caz de vacanță, personalul necesar se va recruta numai dintre invalizii, văduvele și foștii orfani de război.

Funcționarii Eforiilor vor fi supuși prevederilor statutului funcționarilor publici.

Art. 7. — Fondurile ce vor alimenta Eforiile sunt de 3 feluri:

a) Fonduri bugetare, prevăzute în bugetul Statului, de a căror inscriere în buget se va îngriji Oficiul Național I. O. V.

b) Venituri proprii, provenite din: subvenții acordate de municipii, comune, prefecturi de județ, instituții publice sau particulare sau orice alte venituri ce s'ar aduna;

c) Fonduri speciale provenite din: fondurile de rezervă ale societăților delegate lichidate; legatele și donațiile cu o destinație specială.

Administrația acestor fonduri precum și toate cheltuelile ce se vor face de către Eforii se vor efectua după normele și dispozițiile legii contabilității publice a Statului.

Durata exercițiului bugetar a Eforiilor va fi aceea a bugetului general al Statului.

Eforiile își vor alcătui bugete în perioada de pregătire a bugetului general al statului, și-l vor înainta în timp util Oficiului Național I. O. V. spre aprobare.

Art. 8.— Eforiile sunt responsabile de buna întrebuințare, întreținere și asigurare a tuturor imobilelor, mobilierului și a fondurilor primite.

Regulamentul pentru funcționarea eforiilor sanitare și de ocrotire

(D. R. No. 1221 din 24 aprilie 1935, M. O No 101 din 4 mai 1935).

CAPITOLUL I.

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Pentru administrarea Instituțiunilor Sanitare și de Ocrotire din întreaga țară, se vor putea înființa Eforii Sanitare și de Ocrotire.

Ele pot fi județene și municipale, însărcinate cu administrarea tuturor instituțiunilor sanitare și de ocrotire din județ sau municipiu. In orașele reședință de județ și municipii unde sunt mai multe instituțiuni sanitare și de ocrotire, se va putea creia câte o Eforie pentru fiecare instituție în parte.

Art. 2. — Aceste Eforii se vor înființa de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale din inițiativă proprie sau după propunerea locală și vor funcționa cu autorizația și sub controlul Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 3. — Eforiile sanitare și de ocrotire sunt persoane juridice, având dreptul de a primi donațiuni în bani, imobile și materiale, precum și legate în folosul sănătății publice și ocrotirilor sociale. Eforiile vor fi reprezentate în justiție și față de autorități prin președintele sau delegatul lor.

Ele vor administra fondurile puse la dispoziția lor sub controlul Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale și după normele legii contabilității publice.

CAPITOLUL II

Atribuțiunile eforiilor sanitare și de ocrotire

Art. 4. — Eforiile sanitare și de ocrotire vor sprijini acțiunea Statului prin: desvoltarea și administrarea așezămintelor și operelor sanitare și de ocrotire locală.

In realizarea acestui scop Eforiile sanitare și de ocrotire vor avea în sarcina lor:

a) Construirea, înzestrarea și întreținerea de spitale, infirmerii, dispensare medicale, așezăminte de ocrotire a mamei, a copilului, a defectivilor fizici și psihici, băi populare, etc.;

b) Organizarea și întreținerea de colonii de munte și maritime;

c) A veni în ajutorul luptei contra boalelor sociale și epidemiilor;

d) A îngriji ca în mediul rural să se facă o bună alimentare cu apă potabilă, asanări de localități și orice lucrări de salubritate;

e) Vor face propagandă în folosul operelor sanitare și de ocrotire;

f) Vor da o deosebită atențiune gospodăriei instituțiunii sanitare și de ocrotire, în special în ceeace privește hrana bolnavilor și ocrotirilor și curățirea localurilor;

g) Vor colabora cu filialele ligii naționale contra tuberculozei și cu toate instituțiunile de asistență în vederea coordonării acțiunilor.

CAPITOLUL III

Organizarea eforiilor sanitare și de ocrotire

Art. 5. — Eforiile sanitare și de ocrotire județene se compun din:

a) Membrii de drept: inspectorul general sanitar la Eforiile dela reședința inspectoratului, prefectul județului și primarul orașului de reședință, medicul primar de județ și medicul șef al orașului și un reprezentant al asigurărilor sociale, acolo unde acestea contribue la întreținerea spitalelor și așezămintelor de ocrotire;

b) Cinci membri recomandați de inspectorul general sanitar, de acord cu prefectul și primarul județului sau orașului respectiv și confirmați de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Medicul director al spitalului județean și un delegat al societăților de asistență din localitate vor face parte obligatoriu din acest comitet.

Art. 6. — Eforiile sanitare și de ocrotire municipale se compun din:

a) Membrii de drept: inspectorul general sanitar în municipiul de reședință al inspectoratului, primarul municipiului, medicul-șef al municipiului și un reprezentant al asigurărilor sociale, acolo unde acestea contribue la întreținerea spitalelor și așezămintelor de ocrotire;

b) Cinci membri recomandați de inspectorul general sanitar respectiv, de acord cu primarul municipiului și confirmați de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Medicul director al spitalului cel mai mare, și un delegat al societăților de asistență din localitate, vor face parte obligatoriu din acest comitet.

Art. 7. — In orașele de reședință de județ și municipii, unde sunt mai multe instituții sanitare și de ocrotire, se vor putea înființa câte o Eforie pentru fiecare instituțiune în parte.

Eforiile sanitare și de ocrotire ale acestor instituții se compun din:

a) Membrii de drept: primarul orașului și medicul șef al instituțiunei;

b) Cinci membri recomandaţi de medicul primar al judeţului de acord cu primarul oraşului respectiv şi confirmaţi de Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, după aceleaşi norme ca la Eforiile judeţene.

Art. 8. — Nu poate fi numit membru în comitetul Eforiei acela care a suferit o pedeapsă infamantă rămasă definitivă prin hotărîre judecătorească.

In genere alegerea membrilor dela alineatul b al art. 5, 6 şi 7 se va face dintre persoanele cu experienţă administrativă (foşti prefecţi, foşti primari, etc.), sau tehnică (ingineri, arhitecţi, etc.), sau persoane care au dovedit pricepere şi bune intenţii, faţă de operele de asistenţă medicală şi socială jurişti, persoane competinte în finanţă şi contabilitate.

Art. 9. — Durata mandatului membrilor prevăzută la alineatul b al art. 5, 6 şi 7 este de 5 ani. Acest mandat poate fi revocat de minister pentru lipsă de activitate sau pentru acţiune contra intereselor Eforiei.

Art. 10. — Funcţiunea de membru al Eforiilor este onorifică nedând drept la remuneraţie.

Art. 11. — Eforia va alege din sânul său un comitet de conducere, compus din : Un preşedinte, un vice-preşedinte medic şi un secretar.

Casierul Eforiei va fi funcţionar plătit.

Alegerea va fi confirmată de Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale.

Lucrările de birou vor fi făcute în cancelaria medicului primar de judeţ, pentru eforiile judeţene, în cancelaria medicului şef de municipiu pentru eforiile municipale, sau în cancelaria Instituţiunilor Sanitare şi de Ocrotire pentru celelalte Eforii, unde va avea şi sediul Eforia.

CAPITOLUL IV

Modul de funcţionare al eforiilor sanitare şi de ocrotire

Art. 12.— Şedinţele ordinare ale Eforiei se vor ţine cel puţin odată pe lună şi ori de câte ori necesitatea va cere, însă comitetul de conducere lucrează continuu.

Ele vor fi convocate de preşedinte şi vor avea loc la sediul Eforiei.

Desbaterile vor fi consemnate într'un proces-verbal.

Deciziunile vor fi valabile, dacă întrunesc majoritatea voturilor membrilor, exprimate verbal.

Şedinţele vor avea loc, dacă jumătate din membri vor fi prezenţi.

Art. 13. — Inspectorii generali sanitari vor putea lua parte la şedinţele tuturor eforiilor din Inspectorat. Ei vor avea vot deliberativ, numai la şedinţele eforiilor din oraşul de reşedinţă al Inspectoratului unde sunt membri de drept.

Inspectorii generali sanitari vor ţine Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale în curent cu mersul eforiilor din regiunea lor.

Art. 14. — Preşedintele comitetului de conducere al Eforiei, precum şi vice-preşedintele sau un delegat al comitetului, va putea viza aşezămintele sanitare sau de ocrotire pentru a se informa asupra nevoilor acestora.

Art. 15. — Eforiile sanitare şi de ocrotire nu vor avea nici un amestec în conducerea tehnică medicală a aşezămintelor sanitare şi de ocrotire.

Art. 16. — Administrarea aşezămintelor sanitare şi de ocrotire, ce cad în atribuţiunile Eforiilor Sanitare şi de Ocrotire, se va face după normele legilor şi regulamentelor respective ale fiecărei instituţiuni şi legea contabilităţii publice.

CAPITOLUL V

Fondurile eforiilor sanitare şi de ocrotire şi administrarea lor

Art. 17. — Eforiile sanitare şi de ocrotire prin comitetele lor de conducere vor avea dreptul a primi şi administra orice venituri ce ar rezulta din :

a) Alocaţiile bugetare dela Stat, judeţ şi comună ;

b) Subvenţii date de Stat, judeţ şi comună ;

c) Donaţiunile şi legatele pentru sănătatea publică şi ocrotirile sociale ;

d) Orice alte venituri.

Art. 18.— Eforiile sanitare şi de ocrotire vor întocmi un buget anual de venituri şi cheltueli, precum şi un program de lucru şi înfăptuiri. Bugetul şi programul vor fi întocmite de comitetul de conducere al Eforiei, de acord cu direcţiunea instituţiunii respective şi aprobat de Eforie.

Bugetul va fi apoi supus aprobării Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, cel puţin cu o lună înainte de aplicarea lui dimpreună cu programul de lucru şi înfăptuiri pentru anul respectiv.

Art. 19. — Sumele ce se vor încasa vor fi depuse la Cassa de Depuneri şi Consemnaţiuni sau la Banca Naţională, pe numele Eforiei respective.

Art. 20. — Eforiile vor avea inventar de patrimoniu şi vor ţine evidenţa mişcării fondurilor, conform legii contabilităţii publice.

Art. 21. — Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, prin organele sale de control, va putea exercita controlul la orice epocă a anului, asupra Eforiilor Sanitare şi de Ocrotire.

Art. 22. — Eforiile sanitare şi de ocrotire sunt datoare ca la sfârşitul fiecărui an să facă o dare de seamă asupra activităţii lor, dând şi bilanţul veniturilor şi cheltuelilor.

Această dare de seamă se va înainta Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale prin Inspectoratul Sanitar respectiv, şi se va da publicităţii.

Legea pentru reglementarea și controlul apelurilor la contribuția benevolă a publicului

(D. R. No. 2.909 din 7 iunie 1923, M. O. No. 31 din 8 iunie 1923).

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Apelurile la contribuția benevolă a publicului in scopuri de asistență socială sau națională și în oricari alte scopuri de binefacere sau de altă natură, nu se pot face in stabilimente, localuri sau locuri de frecuentare sau circulațiune publică, decât cu autorizarea prealabilă a ministerului sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale și în condițiunile statornicite pirn legea de față.

Această obligațiune privește orice inițiativă individuală sau colectivă, persoane fizice și juridice, oricare ar fi forma și obiectul apelului: bani, efecte sau articole de orice natură cerute publicului prin: colecte, chete, vânzări de insigne, flori, cărți postale, ilustrațiuni sau alte articole, liste de subscripție, liste sau bilete de loterie și tombole, carnete cărămizi, registre, pantahuze, condici de milă, cutii, bilete de spectacole, teatre, cinematografe, baluri, chermese, bătăi de flori, festivaluri sau serbări in localuri inchise, grădini sau câmpenești, conferințe, expozițiuni, etichete, tichete sau prin orice alt mijloc.

Art. 2. — Nu intră în prevederile art 1 :

a) Apelurile la cotizațiuni sau contribuțiuni benevole, sub orice formă, făcute de instituțiuni, asociațiuni sau societăți cari au personalitate juridică sau sunt recunoscute de autoritățile publice sub controlul cărora funcționează și adresate exclusiv membrilor ce le compun în congresul adunării sau serbării și numai dacă corespund scopului, intereselor sau necesităților operelor ce sunt datoare a susține, în conformitate cu actele lor de fundațiune sau constituire:

b) Apelurile la cotizațiuni sau contribuțiuni benevole făcute sub orice formă de întreprinderile industriale sau comerciale și adresate societarilor, asociaților sau salariaților lor in scopul creării sau întreținerii operelor de prevedere și de asistență socială sau de perfecționare profesională;

c) Apelurile la cotizațiuni sau contribuțiuni benevole făcute sub orice formă de asociațiunile profesionale recunoscute și adresate membrilor ce le compun sau asociațiunilor similare recunoscute, in scopul realizării sau intreținerii operelor prevăzute in statutele lor ;

d) Apelurile la contribuția benevolă a credincioșilor făcute sub orice formă, din inițiativa sau cu aprobarea mitropoliilor sau episcopiilor, în biserici, mănăstiri, schituri sau în cuprinsul așezămintelor depinzând de acestea, pentru clădiri, restaurări sau reparațiuni și întrețineri de biserici sau așezăminte bisericești sau pentru ajutorarea săracilor ;

e) Apelurile făcute sub orice formă din inițiativa sau cu aprobarea directorilor de regiuni sanitare, epitropiilor, eforiilor sau administrațiunilor spitalicești, în cuprinsul așezămintelor sanitare, publice sau particulare, în scopul susținerii acelor așezăminte sau pentru întreținerea bolnavilor săraci ospitalizați în ele ;

f) Apelurile la contribuția benevolă a publicului făcute sub orice formă în cuprinsul așezămintelor de asistență socială sau națională, în scopul ajutorării acelor așezăminte sau acelor ospitalizați în ele, din inițiativa sau cu aprobarea împuterniciților direcțiunii generale a asistenței sociale sau a oficiului național I. O. V. pentru așezămintele Statului, prefecților de județ pentru așezămintele județene, a primarilor pentru cele ale orașelor reședință și a comitetelor, eforiilor sau administrațiunilor respective pentru așezămintele particulare ;

g) Apelurile la contribuția benevolă a publicului făcute sub orice formă din inițiativa sau cu aprobarea eforiilor sau autorităților școlare competinte de orice grad, în cuprinsul așezămintelor lor și numai în scopul ajutorării acelor așezăminte sau a școlarilor și studenților săraci.

Art. 3. — Balurile, seratele, reprezentațiunile și festivalurile organizate în scop de binefacere, educativ, cultural sau național vor fi autorizate, in comunele urbane reședințe de către primari, in celelalte comune de către prefecții de județe, iar în Capitală de prefectul de poliție.

Tot de aceste organe se vor autoriză și loteriile sau tombolele ce obișnuit se organizează cu prilejul balurilor, seratelor, reprezentațiunilor, etc., cu condițiunea ca ele să aibă loc la aceeaș dată și în acelaș local.

Autorizațiunile prevăzute mai sus se vor dă pe baza avizului prealabil al organelor locale corespunzătoare (biurouri de asistență, revizoratete școlare, protoerii, etc.). Aceste autorizațiuni vor fi comunicate și ministerului sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale.

Art. 4. — Loteriile și jocurile la noroc de orice natură, organizate în total sau în parte în scopul realizării de fonduri pentru opere de asistență socială, națională, etc., pe lângă obligațiunea de a se conformă legilor speciale pe baza cărora pot funcționă, trebuiesc să fie autorizate și de ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale, care va determină condițiunile de control asupra intrebuințării fondurilor realizate.

Art. 5. — Orice apel la contribuția benevolă a publicului nu se poate face decât prin societăți, instituțiuni sau asociațiuni recunoscute de autoritățile sub supravegherea și controlul cărora funcționează.

Apeluri cu caracter individual și în interes particular sunt cu desăvârșire interzise.

Ajutorarea sinistraților, precum și orice alte

acțiuni de ajutorare individuală cad în sarcina biurourilor de asistență locală, sau în lipsă, a autorităților administrative locale, cari pot organiză în acest scop apeluri la contribuția benevolă a publicului cu autorizațiunea cerută în art. 1.

Art. 6. — Societățile, instituțiunile sau asociațiunile cari nu au personalitate juridică, nu pot obține autorizarea de a face apel la contribuția benevolă a publicului decât cu avizul prealabil al autorităților în drept a le recunoaște, anume:

a) Societatățile instituțiunile și asociațiunile de asistență socială, avizul direcțiunii generale a asistenței sociale;

b) Societățile, instituțiunile și asociațiunile militare, avizul ministerului de război;

c) Comitetele școlare sau acele cu scop cultural, educativ sau național, avizul ministerului instrucțiunii publice;

d) Societățile de ajutor mutual, avizul direcțiunii generale a asigurărilor sociale;

e) Societățile de ocrotirea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războí, societățile de veterani și în genere foștilor luptători, societatea mormintele eroilor, precum și societățile cari au de scop ridicarea de monumente sau mausoleuri eroilor căzuți în războí, avizul oficiului național I. O. V.;

f) Societățile sau instituțiunile cu caracter religios, cultural, artistic, etc., avizul ministerului cultelor și artelor.

g) Comitetele pentru ridicări sau restaurări de biserici sau case de rugăciuni, avizul șefului chiriarhiei bisericii respective.

Art. 7. — Autoritățile publice pot organiză apeluri la contribuțiunea benevolă a publicului sub orice formă, numai în scop de binefacere, educativ, cultural sau național.

Pentru aceasta ele trebuiesc să obțină aprobarea autorităților superioare de cari depind, precum și autorizarea ministerului sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale, fiind datoare a se conformă în totul dispozițiunilor prevăzute în legea de față.

Primăriile comunelor urbane reședințe și prefecturile de județe, sunt dispensate de aprobarea prevăzută mai sus pentru apelurile de această natură organizate în circumscripția lor.

Art. 8. — Ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale, ca și celelalte organe în drept a acordă autorizări pentru apeluri la contribuția benevolă a publicului, vor fixă pentru fiecare caz în parte condițiunile, locul și durata în care urmează a se face aceste apeluri.

CAPITOLUL II

Măsuri de supraveghere și control

Art. 9. — Persoanele însărcinate a strânge fondurile în numele unei societăți, instituțiuni sau asociațiuni autorizate a face apel la contribuția benevolă a publicului, sunt datoare să aibă asupra lor o carte de legitimație, purtând numărul autorizațiunii, semnătura reprezentantului legal al societății, instituțiunii sau asociațiunii și viza autorității administrative locale.

Această carte de legitimație va fi prezentată la cerere tuturor persoanelor prevăzute de art. 13, precum și oricărei persoane căreia i se solicită contribuțiunea.

Art. 10. — Cutiile, registrele, listele de subscripție, carnetele cărămizi, etc., prin cari se fac strângerile de fonduri, vor fi sigilate sau vizate de organele în drept a elibera autorizațiunile sau de împuterniciții lor.

Art. 11. — Rezultatele oricărui apel la contribuția benevolă a publicului se constată prin încheiere de proces-verbale de către un delegat al societății, comitetului sau asociațiunii respective, împreună cu un împuternicit al autorității care a eliberat autorizarea și se vor da publicității.

Art. 12.— Ministerul sănătății publice, al muncii și ocrotirilor sociale este în drept a urmări și controlă ca fondurile sau obiectele adunate pe cale de apel la contribuția benevolă a publicului, să fie întrebuințate conform scopului pentru care au fost autorizate

CAPITOLUL III

Sancțiuni

Art. 13. — Infracțiunile la dispozițiunile legii de față se vor constata de toate organele administrative, județene, comunale și polițienești, de inspectorii și delegații direcțiunii generale a asistenței sociale și a oficiului național I. O. V., de membrii comitetelor județene de asistență, precum și de împuterniciții autorităților cari și-au dat avizul pentru autorizare, prin încheiere de procese-verbare cari vor face dovada în justiție până la înscrierea în fals.

Art. 14. — Persoanele cari, în scopul de a împărtăși un folos personal, vor recurge la strângeri de bani sau obiecte pe cale de apel la contribuția benevolă a publicului sub nume, calități sau scopuri false, precum și acele cari vor uza de manopere frauduloase, se vor pedepsi cu închisoare dela o lună până la un an și cu amendă dela 26 până la 2.000 lei, iar în caz de recidivă cu închisoare dela 6 luni la 2 ani și cu amendă dela 500—5.000 lei.

Art. 15. — Membrii comitetelor societăților, instituțiunilor sau asociațiunilor, sau împuterniciților cari își vor fi însușit obiecte sau sume adunate pe calea apelului la contribuția benevolă a publicului, se vor pedepsi cu închisoare dela o lună la un an, iar în caz de recidivă dela 6 luni la 2 ani.

Art. 16. — Acei cari vor face apel la contribuția benevolă a publicului fără respectarea obligațiunilor impuse de art. 1, 3 și 4, se vor pedepsi cu amendă dela 500—10.000 lei și în caz de recidivă cu închisoare dela 5—15 zile.

Aceștia se vor urmări și judecă după procedura prevăzută de legea pentru instrucțiunea și judecarea flagrantelor delicte (legea micului parchet).

Art. 17. — Tot cu amenda prevăzută în art. precedent se vor pedepsi şi fiecare dintre membrii comitetelor, societăţilor, instituţiunilor şi asociaţiunilor cari vor fi hotărît şi emis apeluri la contribuţia benevolă a publicului, fără îndeplinirea obligaţiunilor prevăzute de art. 1, 3 şi 4.

Art. 18. — Acei cari vor face apel la contribuţia benevolă a publicului fără îndeplinirea dispoziţiunilor prevăzute de art. 9 şi 10, se vor pedepsi cu amendă dela 200—5.000 lei, iar în caz de recidivă cu amenda îndoiată.

Art. 19. — In caz de insolvabilitate, amenzile prevăzute în articolele precedente se vor înlocui cu închisoare, în conformitate cu art. 28 din codul penal.

Art. 20. — Comitetele societăţilor, instituţiunilor sau asociaţiunilor cari nu se vor conformă dispoziţiunilor prevăzute de art. 11 sau cari fără aprobarea prealabilă a organelor cari au eliberat autorizaţiunea vor fi hotărît întrebuinţarea fondurilor sau obiectelor adunate pe calea apelului la contribuţia benevolă a publicului în alt scop decât acela pentru care au fost autorizate, vor puteà fi dizolvate de ministerul sănătăţii publice, al muncii şi ocrotirilor sociale, cu avizul comitetului central al asistenţei sociale sau a delegaţiunii sale permanente.

Persoanele din comitetele astfel dizolvate nu vor mai puteà fi realese.

Art. 21. — In toate cazurile prevăzute mai sus, apelul la contribuţia benevolă a publicului va fi oprit de organele prevăzute la art. 13 cu concursul autorităţilor poliţieneşti şi administrative locale, iar sumele strânse până la data opririi apelului se vor face venit pe seama fondului de asistenţă socială.

CAPITOLUL IV

Dispoziţiuni finale

Art. 22. — Orice dispoziţiuni contrare acestei legi sunt şi rămân abrogate.

Art. 23. — Pe cale de regulament se va determină pe de o parte normele de procedură pentru aplicaţiunea art. 13—21, pe de altă parte aplicaţiunea în detaliu a celorlalte dispoziţiuni

---

Regulamentul de aplicarea dispoziţiunilor legii pentru reglementarea şi controlul apelurilor la contribuţia benevolă a publicului.

(D. R. No. 193 din 29 ian. 1927, M. O. No. 79 din 9 aprilie 1927).

CAPITOLUL I

Dispoziţiuni generale

Art. 1.— In genere orice apel la contribuţia benevolă a publicului, sub orice formă şi oricare ar fi scopul, nu se poate face decât în urma unei autorizaţiuni date de un organ public, pe baza legii promulgată prin Decretul regal Nr. 2.909 din 7 iunie 1923 şi numai în condiţiunile stabilite de prezentul regulament (Lege, art. 1).

Art. 2. — Sunt scutite de aceste autorizaţiuni apelurile prevăzute la art. 2 din lege şi cari prin natura lor se mărginesc la un cerc anumit de persoane. (Lege, art. 2).

CAPITOLUL II

Cine poate face apel la contribuţia benevolă a publicului

Art. 3. — Apelurile la contribuţia benevolă a publicului nu se pot face decât de organizaţiunile colective cu caracter public sau privat. (Lege art. 2. 3 şi 7).

Art. 4. — Organizaţiunile colective cu caracter privat, sub formă de societăţi, instituţiuni sau asociaţiuni, nu vor puteà face apeluri la contribuţia benevolă a publicului, decât dacă au personalitatea juridică sau dacă sunt „recunoscute de o autoritate publică", sub controlul şi supravegherea cărora funcţionează. (Lege ar. 5. 6 şi 8.

Art. 5. — Organizaţiunile cu caracter privat, prevăzute la articolul precedent, nu vor putea obţine autorizaţia de a face apel la contribuţia publicului de cât cu avizul autorităţilor în drept prevăzute la art. 6 din lege. (Lege art. 6 şi 8).

Art. 6. — Autorităţile publice pot organiza apeluri la contribuţia benevolă a publicului în condiţiunile prevăzute la art. 7 din lege.

Art. 7. — Autorităţile locale în cazuri excepţionale din lipsa bonurilor de asistenţă pot organiza apeluri şi pentru cazuri de ajutoare individuale bine dovedite însă numai cu aprobarea ministerului sănătăţii şi ocrotirilor sociale, aprobare cerută pentru fiecare caz în parte. (Lege art. 5).

CAPITOLUL III

Organele în drept a autoriza apeluri la contribuţia publicului

Art. 8. — Autorizarea apelurilor la contribuţia benevolă a publicului se acordă de următoarele organe:

Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale;

Mitropoliile şi episcopiile;

Primăriile şi prefecturile de judeţ şi alte organe pentru cazuri speciale, astfel cum se specifică în articolele de mai jos.

A. *Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale*

Art. 9. — In afară de cazurile generale prevăzute la art. 1 din lege, sunt supuse autorizării acestui minister prin direcţiunea generală a asistenţei sociale.

a) Loteriile şi jocurile de noroc de orice natură, organizate în parte, sau în total, cu scopul realizării de fonduri pentru opere de asistenţă socială, naţională, etc., aceasta în afară de o-

bligațiunile cerute de legile speciale, cărora urmează a se conforma.

b) Apelurile făcute de autoritățile publice, într'un scop general de binefacere, educativ, cultural sau național, însă numai după ce ele au fost in prealabil aprobate de organele superioare de care depind.

Sunt scutite de această aprobare, apelurile făcute de primăriile comunelor urbane, reședințe și de prefecturile de județe, când ele se mărginesc in circumscripția lor administrativă.

Art. 10. — Toate autorizațiunile și prelungirile acordate se vor trece în registre speciale unde ulterior urmează a se nota rezultatele obținute.

Tot în aceste registre se vor trece și autorizațiunile de apeluri și serbări acordate de celelalte organe și care potrivit specificărilor de mai jos urmează a fi comunicate ulterior acestui minister. (Lege art. 12)

B. *Mitropoliile și episcopiile*

Art. 11. — Sunt supuse autorizației mitropoliilor și episcopiilor respective :

a) Apelurile la contribuția benevolă a credincioșilor, sub orice formă în biserici, mănăstiri, schituri sau in cuprinsul așezămintelor depinzând de acestea. Aceste apeluri se pot face în folosul bisericilor sau așezămintelor bisericești cât și pentru ajutorarea săracilor.

b) Apelurile făcute în folosul bisericilor, prin mijlocul condicilor de milă sau pantahuzelor, însă numai în folosul eparhiei respective.

Apelurile făcute în acelaș scop, care trec însă de marginile unei eparhii se vor autoriza de ministerul sănătății și ocrotirilor sociale, cu avizul chiriarhiilor respective sau al ministerului de culte. (Lege art. 2).

Art. 12. — Autorizările date potrivit prevederilor de la aliniatul *b* din articolul precedent, ca și rezultatele bănești obținute pe urma pantahuzelor se vor înscri în registrul special ținut la cancelaria eparhiilor și se vor comunica lunar direcțiunii generale a asistenței. (Lege art. 12).

C. *Primăriile și Prefecturile*

Art. 13. — Prefectul poliției pentru Capitală, prefecții de județe pentru comunele urbane și rurale nereședințe și primarii comunelor urbane reședințe vor autoriza :

a) Balurile, seratele, reprezentațiile și festivalurile organizate în scop de binefacere, educativ, cultural sau național în cuprinsul circumscripției lor adminisrative.

b) Loteriile sau tombolele ce obișnuit se organizează cu prilejul balurilor, seratelor etc., dacă ele au loc la aceiaș dată și în acelaș local. (Lege art. 3).

Art. 14. — Autorizațiunile dela articolul precedent se vor înscri în registre speciale ținute la prefecturile de județ, primării și prefectura Capitalei, împreună cu rezultatele bănești obținute și se vor comunica lunar direcțiunei generale a asistenții sociale. (Lege art. 3).

Aceste comunicări se vor face prin tablouri care vor cuprinde:

1) Numele instituțiilor, comitetelor etc. care au fost autorizate.

2) Data când au avut loc spectacolele.

3) Scopul pentru care au fost organizate reprezentațiile.

4) Suma totală rezultată

5) Suma totală a cheltuelilor.

6) Suma totală netă rămasă

D. *Alte organe*

Art. 15. — Directorii de regiuni sanitare și epitropii sau eforii, administrațiunilor spitalicești pot autoriza apeluri în contul așezămintelor sanitare în scopul susținerii acelor așezăminte sau pentru întreținerea bolnavilor săraci ospitalizați în ele. (Lege art. 2).

Art. 16. — Apelurile făcute în cuprinsul așezămintelor de asistență socială sau națională în scopul ajutorării acelor așezăminte sau acelor ospitalizați în ele se vor autoriza:

a) De împuterniciții direcțiunii generale a asistenței sociale sau oficiului național I. O. V. pentru așezămintele Statului.

b) De prefecții de județe pentru așezămintele județene sau a comunelor rurale.

c) De primării pentru așezămintele comunelor urbane de reședință.

d) De comitetele eforiilor sau administrațiile respective pentru așezămintele particulare. (Lege art. 2).

Art. 17. — Autoritățile școlare competinte, de orice grad sau eforiile școlare pot autoriza apeluri în cuprinsul așezămintelor lor și numai in scopul ajutorării acelor așezăminte sau a școlarilor și studenților săraci. (Lege art. 2).

CAPITOLUL IV

Forma apelurilor și condițiunile autorizărilor

A. *Cererile de autorizare*

Art. 18. — Cererile de autorizarea apelurilor la contribuția benevolă a publicului se adresează:

1) Pentru apelurile supuse autorizării ministerului sănătății și ocrotirilor sociale, direcțiunii generale a asistenței sociale.

2) Pentru celelalte apeluri, celorlalte organe in drept a acorda autorizarea, prevăzute la art. 3, 4 și următoarele de mai sus.

Art. 19. — Cererile adresate organelor competinte trebuie să cuprindă :

1) Numele intituției, societății sau asociației cu specificarea dacă are personalitate juridică.

2) Scopul și obiectul apelurilor.

3) Data sau durata pentru care se cere autorizarea.

4) Localitatea sau regiunea de unde urmează să se adune colectele.

5) Orice alte indicațiuni ce vor crede util a se introduce.

Art. 20.— Cererile vor fi semnate de cei în drept a angajà răspunderea instituţiei notându-se calitatea în care se semnează.

Dacă solicitatorii sunt simple comitete şi nu au responsabilitatea, personalitatea juridică, odată cu cererea se va înainta şi o copie de pe procesul verbal de constituire, însoţit de o listă a membrilor ce compun acele comitete ca specificare a adresei şi profesiunii lor, ambele aceste acte fiind vizate de autorităţile prevăzute la art. 25 de mai jos.

In acest caz se va indica în cuprinsul cererii numele persoanei fizice care va răspunde în numele comitetului de îndeplinirea obligaţiunilor prevăzute de prezentul regulament (Lege art. 5, 6).

Art. 21. — Cererile de autorizări făcute de organizaţiunile cu caracter privat nu se vor putea face decât pentru scopurile indicate prin actul lor constitutiv sau prin statute. (Lege art. 8).

Art. 22. — Când cererile de autorizare sunt făcute de instituţiuni care au filiale şi în alte localităţi se va preciza dacă rezultatul colectei urmează a folosi numai centrului sau şi filialelor şi în ce proporţie. (Lege art. 8).

Art. 23. — Cererile autorităţilor publice vor fi însoţite de aprobările organelor superioare respective. (Lege art. 7).

Art. 24. — Cererile organizaţiilor cu caracter privat care n'au personalitate juridică vor fi însoţite de avizul prealabil al autorităţilor prevăzute la art. 7 din Lege. (Lege art 6).

Art. 25. — Pentru apelurile prevăzute la articolul 3 din lege şi care urmează a se autoriza de autorităţile locale, cererile vor fi însoţite de avizul prealabil al organelor locale corespunzătoare şi anume:

1) Al birourilor de asistenţă pentru instituţiile de asistenţă socială şi naţională.

2) Al revizoratelor şcolare pentru instituţiunile cu scop educativ sau naţional.

3) Al protoereilor pentru instituţiunile bisericeşti ortodoxe, iar pentru instituţiunile bisericeşti de alt rit, ale şefilor locali al celorlalte culte.

4) Al altor organe competente pentru instituţiunile de altă natură.

Art. 26. — Cererile adresate filialelor instituţiunilor particulare vor fi însoţite de avizul centralelor. (Lege art. 3).

Art. 27. — Când cererile prezentate nu sunt modificate de avizele corespunzătoare prevăzute la articolele precedente, organele în drept a acorda autorizarea vor cere din oficiu avizele necesare. (Lege art. 3).

Art. 28. — Instituţiunile particulare care cer autorizarea de a colecta, dacă nu au caracter permanent odată cu cererile ce se adresează organelor respective vor face dovada:

a) Că posedă personalitatea juridică iar în caz când nu au dobândit această calitate, vor prezenta statutele sau regulamentele pe baza cărora funcţionează.

b) Că ţin registre regulate între care cel puţin un registru de încasări, prevăzut cu chitanţe cu matcă şi unul de plăţi.

c) Că încheie socotelile în mod regulat şi cel puţin odată pe an prezentând o copie certificată în regulă după bilanţul anual aprobat de organele în drept. (Lege art. 8 şi 12).

Art. 29. — Când realizarea scopului pentru care se cere autorizarea are un caracter de durată, cererile de autorizare vor specifica modul cum şi eventual şi instituţiunile de bancă unde vor fi depozitate provizor sumele rezultatelor parţiale obţinute. (Lege art. 12).

Art. 30. — Cererile de amortizare, trebuiesc făcute în timp util pentru ca autorizarea să poată fi comunicată înainte de data fixată. (Lege art. 8).

Art. 31. — In caz când instituţiunea care solicită apelul a avut obţinută o autorizaţie anterioară, ea va trebui ca odată cu noua cerere să producă şi dovezile că colectările anterioare au fost verificate de organele în drept, iar rezultatele întrebuinţate potrivit scopului pentru care apelurile fusese autorizate. (Lege art. 12).

B. *Acordarea autorizaţiunilor*

Art. 32. — Autorizările la contribuţia benevolă a publicului se dau după natura apelului şi după importanţa scopului pe timp limitat sau pentru date anume fixate.

Timpul pentru care se acordă autorizările nu va putea trece peste termenul de un an. In cazuri excepţionale şi bine justificate, autorizările pot fi prelungite pe un nou termen până la maximul jumătate de termenul avut. (Lege art. 8).

Art. 33. — In ce priveşte localul unde urmează a se face colectările, apelurile în regula generală nu vor putea fi autorizate de cât pentru localităţile sau regiunile unde instituţia îşi exercită activitatea ei când aceasta există.

In acest din urmă caz autorizările se vor da astfel încât colectările centralei să nu stânjenească activitatea filialelor locale. (Lege art. 8).

Art. 34. — Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor sociale ca şi celelte organe în drept a acorda autorizări pentru colecte vor fixa pentru fiecare caz în parte locul şi durata colectei, precum şi celelalte condiţiuni de detalii.

C. *Obiectul şi formarea apelurilor*

Art. 45. — Apelurile ce se fac la contribuţia benevolă a publicului pot avea drept obiect strângerea de sume de bani, de efecte de alte articole ori valori de orice natură. (Lege art 1).

Art. 36. — Forma apelurilor pentru colectarea sumelor de bani sau articolelor pot varia după cazuri şi scop.

In orice caz atât instituţiunile cari cer autorizaţiuni cât şi organele publice care le acordă vor avea grije dintr'un început să ia toate măsurile de garanţie şi control că contribuţiile publicului vor fi întrebuinţate numai în scopul indicat în ordinul de autorizare al apelului. (Lege, art. 12).

Art. 37. — Formele prin care se pot face apeluri la contribuţia benevolă a publicului se grupează astfel:

1) Chete constând din vânzarea de insigne,

flori, etc., al căror rezultat bănesc se adună prin mijlocul cutiilor.

2) Condici de milă (pantahuze), spre uzul instituţiilor bisericeşti.

3) Registre chitanţiere.

4) Liste de subscripţie.

5) Carnete cărămizi.

6) Ziare şi reviste.

7) Bilete de spectacole dând dreptul de intrare în teatre, cinematografe, baluri, la chermeze, bătăi de flori, conferinţe, expoziţii sau la festivaluri în localuri închise sau în localuri deschise. (Lege art. 1).

8) Alte forme diverse ca: tichete, etichete, etc.

I. *Chete*

Art. 38. — Apelurile ce se adresează contribuţiei benevole a publicului prin mijlocul chetelor pe străzi şi localuri sau în locuri publice se vor acorda numai instituţiilor de asistenţă socială sau cultură naţională care au personalitate juridică, neputându-se autoriza în aceiaş localitate mai mult de 2 chete pe lună.

Autorizaţia de a cheta în mai multe localiăţi sau în întreaga ţară nu se va putea acorda de cât marilor instituţiuni de asistenţă socială şi cultură naţională având personalitatea juridică dobândită de cel puţin 5 ani. Acest fel de autorizări se vor acorda odată pentru totdeauna pe cale de decizie ministerială urmând însă ca lista lor să fie revizuită în fiecare an. (Lege art. 8).

Art. 39. — Strângerea contribuţiunilor publicului prin mijlocul chetelor se vor face numai cu ajutorul unor cutii solid construite şi sigilate.

Purtarea acestor cutii va fi întotdeauna încredinţată la câte două persoane delegate de comitetul instituţiei şi având etatea de cel puţin 18 ani(Lege art. 8 şi 10).

Art. 40. — Sigilarea cutiilor se va face în prezenţa unui delegat al instituţiunii autorizate, de un funcţionar poliţienesc delegat de şeful poliţiei locale care va aplica ştampila autorităţii cu ceară roşie. Totodată pe hârtia care s'a aplicat sigiliul se va nota numărul şi data autorizaţiei obţinute şi vor semna aceleaşi persoane care trebuie să semneze procesele-verbale de sigilare şi desigilare.

Sigilarea ca şi desigilarea cutiilor de chetă se va face prin încheiere de procese verbale semnate de delegatul instituţiei autorizate şi delegatul poliţiei locale. (Lege art. 10).

Termenul de desigilare este de 24 ore dela expirarea termenului acordat pentru chetă.

Se specifică că înainte de a se proceda la sigilarea cutiilor destinate chetări, instituţiunea care a obţinut autorizaţia ministerului sănătăţii pentru chete va depune spre aprobarea autorităţii poliţieneşti, locale un model în dublu exemplar din insignele ce urmează a se distribui publicului cu ocazia chetării precum şi orice alte insigne ce persoanele care chetează vor purta asupra lor (Cocarde, panglici, etc.).

III. *Condicele pantahuze*

Art. 41. — Autorizarea condicilor pantahuze pentru biserici, se va da de către mitropolii şi episcopii şi se vor mărgini numai în scopul construirilor, reparaţiilor sau amenajerilor de biserici sau aşezăminte strict bisericeşti. (Lege art. 8).

Art. 42. — Pe cât posibil aceste autorizări vor fi date numai pentru cuprinsul unui judeţ. Numai în cazurile bine apreciate de mitropolii, episcopii, când e vorba de lucrări mai însemnate care cer fonduri mai mari, ele se vor extinde şi în alte judeţe din cuprinsul eparhiei respective, în nici un caz însă în alte eparhii. (Lege art. 8).

Art. 43. — Mitropoliile şi episcopiile nu pot autoriza de cât condici pantahuze, având chitanţe cu cotor şi preţul imprimat pe ele.

Art. 44. — Condicele pantahuze vor purta un număr de ordine dat de mitropolia sau episcopia care a eliberat autorizarea şi tot odată se va înscrie şi într'un registru special de control în care se va trece următoarele menţiuni :

1) Numărul de ordine, data condicei şi numărul chitanţelor ce conţin.

2) Numele parohiei sau a comitetului care a obţinut autorizarea de colectare, cu comuna şi judeţul unde sunt situate.

3) Numele şi pronumele purtătorului condicii, domiciliul şi calitatea.

4) Teritoriul pentru care s'a dat autorizare (comuna, judeţul sau judeţele în care se va face colectarea).

5) Scopul pentru care se face colectarea (construcţiune, reparaţie sau amenajare de biserici sau aşezăminte bisericeşti).

6) Termenul pentru care s'a dat autorizarea sau ziua când expiră. In caz de prelungire de termen condica va fi înscrisă din nou.

7) O rubrică specială va fi rezervată pentru înscrierea rezultatului bănesc obţinut după terminarea colectări. (Legea art. 8).

Art. 45. — Pe prima pagină a fiecărei condici se va înscri în afară de menţiunile prevăzute la art. precedent şi semnalmentele pentru stabilirea identităţii purtătorului. Se va ataşa şi fotografia purtătorului vizată de autoritatea administrativă sau poliţienească a localităţei unde acesta îşi are domiciliul. (Lege art. 9).

Art. 46.— Mitropoliile şi episcopiile vor înainta lunar ministerului sănătăţii un tablou de toate autorizările acordate în cursul lunei expirate. Tabloul va cuprinde menţiunea prevăzută la art. 44, afară de rezultatul bănesc care se va comunica ministerului ulterior. (Legea art. 3).

Art. 47. — Purtătorii condicilor sunt obligaţi ca înainte de a începe colectările într'un judeţ sau comună să se prezinte la autoritatea administrativă sau poliţienească respectivă.

Acestea sunt îndatorate să stabilească identitatea purtătorului condicei şi să vizeze condica. (Lege art. 1).

Art. 48.— Mitropoliile şi episcopiile vor observa şi aprecia ca numărul condicelor ce autoriză să

nu fie prea mare și astfel ca să nu întreacă puterea de contribuție benevolă a publicului. (Lege art. 8).

III. *Registre chitanțiere*

Art. 49. — Colectele sub formă de registre chitanțiere se vor acorda de ministerul sănătății pentru alte scopuri de cât cele prevăzute la art. 41 urmând să fie investite cu aceiaș formalitate prevăzută la art. 45 și 47.

Art. 50. — Aceste registre vor fi prevăzute cu chitanțe cu cotor, având fiecare chitanță imprimat pe ea numărul și data autorizării precum și termenul de circulație.

Aceste registre nu vor putea fi purtate de cât de persoane știind a ceti și scri citeț. In cazuri excepționale numai se va putea permite ca aceste registre să fie purtate și de neștiutori de carte, în acest caz fiecare din chitanțe va avea imprimat pe ele prețul.

IV. *Liste de subscripție*

Art. 51. — Cererile pentru autorizarea circulării de liste de subscripție vor trebui să cuprindă în afară de condițiile prevăzute la art. 19 de mai sus și numărul listelor ce voește a emite și cu indicarea sumelor ce voiește a strânge.

Art. 52. — Fiecare listă autorizată va conține numai o singură filă și se va imprima pe o singură față conținând 25 linii la care vor corespunde un număr egal de subscripțiuni.

Art. 53. — Fiecare listă autorizată va purta în fruntea ei:

a) Numele și sediul instituției emitente cu un număr de ordine.

b) Numărul și data ordinului de autorizare, de asemenea termenul și locul unde este autorizată circulația.

Art. 54. — Fiecare listă se va investi cu parafă și cu ștampila autorității locale, punându-se data și numărul de ordine dintr'un registru special.

Art. 55. — Pe verso fiecărei liste se va nota autoritatea, persoana juridică sau persoana fizică căreia i s'a încredințat lista de subscripție pentru colectare sub semnătura celui în drept a reprezenta instituția autorizată a colecta.

Se specifică că persoanele care au primit liste spre subscriere nu le pot ceda altora, urmând ca în caz de refuz să fie imediat restituite celor în drept.

Art. 56. — Instituția autorizată a colecta va remite liste destinate subscripțiunilor direct persoanelor ce se însărcinează cu purtarea sub luarea de dovadă sau prin poștă, pe calea scrisorilor recomandate, urmând a se păstra la dosar dovezile de predare sau recipisa poștei.

Art. 57. — Pe fiecare din liniile destinate subscripțiilor va semna persoana subscriitoare, cu indicarea domiciliului și sumei sau a obiectelor subscrise. Pe fiecare din aceste linii va semna și purtătorul listei specificând cu mâna proprie sumele sau obiectele primite.

Când subscripțiunea a fost terminată purtătorul listei este îndatorat a încheia lista sub semnătura proprie certificând valoarea totală a sumelor încasate sau specificarea obiectelor adunate și va pune data. După aceasta va înainta celor în drept, sumele sau obiectele adunate sub luare de dovadă sau prin scrisoare recomandată.

Art. 58. — Casierul instituției autorizată a colecta, este dator a elibera chitanțe nominale din registru cu cotor pentru descărcarea persoanelor cari au adunat subscripțiunile.

V. *Carnete cărămizi*

Art. 59. — Cererile pentru autorizarea circulării de carnete de cărămizi vor trebui să cuprindă în afară de mențiunile prevăzute la art. 19 și numărul cărămizilor ce voiește a emite specificându-se totodată valoarea lor parțială și totală.

Art. 60. — Toate cărămizile vor avea imprimat pe ele costul lor care va fi acelaș în cuprinsul unei serii, iar la confecționarea cărămizilor se va avea în vedere dispozițiile art. 53, 54 și 56, de mai sus, emiterea lor făcându-se din carnete cu cotor.

VI. *Apeluri prin ziare*

Art. 61. — In cazuri excepționale se pot autoriza apeluri la contribuția benevolă a publicului pe calea ziarelor sau revistelor care dovedesc o apariție regulată. (Lege, art. 1 și 8).

Art. 62. — Cererile pentru autorizarea acestui fel de apeluri vor fi semnate de proprietarii gazetelor sau revistelor, iar când gazetele aparțin unor societăți de cei autorizați prin statute de a semna valabil pentru ele.

Art. 63. — Sumele și numele subscriitorilor, vor fi date publicității în gazetă sau revista care a deschis subscrierea în măsura primirii contribuțiilor.

La expirarea termenului subscripției se va încheia un proces verbal în dublu exemplar constatând rezultatul colectării care se va semna de proprietarul ziarului și delegatul autorității locale.

Un exemplar din acest proces verbal însoțit de toate numerile de ziar în care s'au publicat subscripțiile se va înainta ministerului sănătății spre control și descărcare.

Art. 64. — Adresa ministerului prin care se aprobă asemenea apeluri cât și adresa prin care se face cunoscut verificarea se vor publica în extenso în corpul ziarului care a organizat publicația.

VII. *Bilete de spectacole și tombolă.*

Art. 65. — Cererile pentru autorizarea de bilete de spectacole sau bilete de loterii și tombole prevăzute la art. 3 din lege vor prevedea numărul biletelor ce se emite din fiecare categorie cu indicarea numerelor de ordine și prețului fiecărui bilet. (Lege art. 8).

In ce privește dobândirea autorizației pentru loterii și jocuri de noroc, prevăzute la art. 4 din lege și art. 9 al. A. din prezentul regulament solicitatorii vor trebui să îndeplinească următoarele condițiuni:

a) Loteriile sau jocurile de noroc să fie organizate având ca scop principal asistența socială națională sau culturală.

b) Fondurile realizate pe această cale vor fi întrebuințate de cel puțin 50% din încasările brute pentru unul din scopurile prevăzute la aliniatul precedent.

Art. 66. — Biletele de această categorie se vor confecționa cu cotor și contramarcă, având imprimate pe ele:

a) Numele și sediul instituției emițătoare.

b) Seria și numerile de ordine.

c) Costul fiecărui bilet.

Biletele se vor supune stampilării autorității fiscale locale, potrivit instrucțiunilor date de ministerul de finanțe, pentru aplicarea impozitului pe spectacole.

VIII. *Alte forme de apeluri*

Art. 67. — Cererile pentru alte forme de apeluri decât cele prevăzute la articolele precedente afară de indicația dela art. 19 vor conține și mențiunile ce se vor stabili ulterior pe cale de decizie ministerială. (Lege art. 8).

Art. 68. — Cu ocazia acordărilor autorizărilor pentru astfel de apeluri se va stabili și modalitățile necesare care să facă posibil controlul ulterior și constatarea rezultatelor adunate.

CAPITOLUL V

Măsuri de supraveghere și control

Art. 69. — Persoanele însărcinate a strânge fonduri în numele unei instituții care a fost autorizată a face apel la contribuția benevolă a publicului sunt datoare să aibă asupra lor o carte de legitimație eliberată de instituția autorizată și care va prevedea:

a) Numele instituției autorizate.

b) Numărul autorizației și numele autorității care a eliberat autorizația.

c) Semnătura reprezentantului legal al instituției autorizate.

Art. 70. — Această carte de legitimație va fi vizată de reprezentantul autorității administrative locale, care prin această viză va certifica că instituția autorizată a colecta este în activitate. (Lege, art. 9).

Art. 71. — Autoritățile competinte a viza aceste cărți de legitimație sunt:

a) Prefecturile de poliție sau polițiile, pentru comunele urbane reședințe;

b) Prefecturile de județ pentru celelalte comune din circumscripția lor administrativă. (Lege art. 9).

Art. 72. — După expirarea termenului oricărui apel la contribuția benevolă a publicului, se va întocmi un proces verbal de rezultatele obținute, menționând cheltuelile făcute în vederea și cu ocazia apelului precum și a rezultatului net.

Se menționează că cheltuelile ce se vor face cu ocazia apelului trebue să fie cât mai moderate, disproporția lor fiind un motiv ca pe viitor să se refuze noulle cereri făcute de instituțiile care n'ar observa dispozițiunile de mai sus. (Lege art. 11)

Art. 73. — Procesele verbale de constatare a rezultatelor se vor întocmi în dublu exemplar, din care unul se va păstra în arhiva instituției autorizate a face apelul, iar al doilea se va înainta autorității care a eliberat autorizația de colectare. (Lege art. 12).

Art. 74. — Fiecare exemplar din aceste procese verbale va fi semnat.

1) De reprezentanții instituției autorizate ce vor fi desemnați pentru aceasta deodată cu începerea colectării și care vor fi obligați a supraveghea operațiunea de adunarea colectelor în tot cursul ei;

2) De organele publice care au autorizat apelul și anume:

a) Pentru autorizațiile date de ministerul sănătății de delegatul asistenței sociale;

b) Pentru autorizațiile date de Mitropolii și episcopii de protoereii județelor respective împreună cu delegatul asistenței sociale.

c) Pentru celelalte autorizații, de împuterniciți, autortităților publice respective împreună cu delegatul asistenței sociale. (Lege art. 8).

Art. 75. — Pentru a se face cu putință verificarea rezultatelor colectării procesele-verbale ce se vor încheia vor cuprinde toate indicațiunile necesare asupra formei și numărului apelurilor la care se vor anexa toate piesele justificative.

In procesul verbal întocmit se va face mențiune și de vărsarea sau predarea locului în drept, a numărului sau obiectelor rezultate de pe urma colectării, menționând și actul justificativ care descarcă persoana sau persoanele însărcinate cu strângerea colectelor.

Pentru pantahuze și registre chitanțiere, procesul verbal de verificare se va face chiar pe aceste registre și pe pagina care cuprinde ultimele rezultate ale colectei, anulându-se restul filelor și făcându-se mențiune despre aceasta în procesul verbal.

Art. 76. — Conducătorii instituțiilor autorizate a face apeluri la contribuția benevolă a publicului vor fi datori să întocmească dosare speciale cuprinzând procesele verbale încheiate la începutul și finitul operațiunei, împreună cu toate piesele justificative și dau putința controlului apelurilor lansate și rezultatelor obținute.

Acest dosar se va pune oricând la dispozițiunea organelor publice spre control și verificare. (Lege art. 92)

Art. 77. — Se menționează că instituțiile autorizate, sunt datoare să înregistreze ca venituri rezultatele brute emițând chitanțe din registrul cu cotor pentru toate sumele parțiale ce încasează în cursul colectării, pe numele

persoanelor însărcinate cu această operațiune.

Toate cheltuelile ocazionate cu organizarea colectelor de orice fel se vor înregistra deosebit ca sume plătite, emițându-se bonuri sau ordonanțe de plată la care se vor anexa actele justificative necesare. (Lege art. 12).

Art. 78. —Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale va controla prin delegații săi operațiunile și rezultatele apelurilor la contribuția benevolă a publicului, independent de caracterul instituției particulare care a făcut aceste apeluri. (Lege, art. 12).

Art. 79. — Delegatul ministerului sănătății și ocrotirilor sociale, verificând operațiunea colectării și rezultatului ei va constata dacă ele au fost efectuate în condițiunile autorizării, dacă rezultatele au fost înscrise în registrul instituției și care este întrebuințarea ce s'a dat sumelor sau obiectelor colectate. (Lege, art. 12).

Publicarea rezultatelor colectelor

Art. 80. — Rezultatul colectei se va aduce și la cunoștința publicului prin publicarea printr'un ziar local sau într'un mare cotidian; prin intermediul organelor care au autorizat apelul. In acest scop odată cu cererea de autorizare se va depune la autoritatea respectivă și o taxă pentru publicație al cărui cuantum se va stabili pe cale de decizie ministerială.

Publicația făcută în ziar va menționa numele instituțiunei care a colectat, scopul și rezultatul în bani. (Lege, art. 11).

Sancțiuni

Art. 81. — Infracțiunile la dispozițiunile prezentului regulament se vor constata de organele prevăzute la art. 13 din legea apelurilor la contribuția benevolă a publicului, urmând a se aplica sancțiunile prevăzute la art. 17—21 din aceiaș lege. (Lege, art. 13).

Art. 82. — In afară de sancțiunile prevăzute la articolul precedent pe cale de deciziune ministerială și cu îndeplinirea formalităților prevăzute la art. 20 din lege, se va putea interzice în viitor, pe timp limitat sau pentru totdeauna apelul instituțiunilor care au contravenit la dispozițiunile prezentului regulament. (Lege art. 12).

Art. 83. — Membrii organizatori ai instituțiilor, ai societăților și comitetelor cărora li s'a acordat permisiunea de a chetă și care nu se vor prezentă organelor administrative, în drept în termen de 24 ore dela data expirării termenului de chetare pentru încheierea procesului verbal, se vor pedepsi conform art. 20 și 21 și în condițiunile stabilite prin articolul 13 din menționata lege.

Art. 84. — Membrii organizatori ai instituțiilor societăților și comitetelor cărora li s'a acordat permisia de a colecta sub orice altă formă, sunt obligate ca în termen de cel mult 15 zile dela data expirării autorizării să se prezinte autorităților în drept pentru încheierea procesului verbal necesar, altfel se vor pedepsi conform art. 20 din sus menționata lege.

Art. 85. — Autoritățile administrative în drept de a încheia proces-verbal de rezultatul colectei vor anula restul listelor, cărămizelor, etc., dacă colecta s'a închis definitiv, iar în caz când instituția, etc., face cunoscut că va cere o prelungire, atunci se vor reține la autoritatea în drept neanulate, până la noua autorizare care se va da de direcția generală a asistenței sociale dacă va fi cazul.

XIII. FONDUL SANITAR

Legea pentru desființarea regiei autonome a fondului sanitar și de ocrotire și înființarea la Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale a Direcțiunii fondurilor speciale sanitare și de ocrotire

(D. R. No. 2546 din 14 iulie 1931, M. O. No. 163 din 17 iulie 1931).

Art. 1. — Pe data promulgării prezentei legi, Regia autonomă a fondului sanitar și de ocrotire se desființează.

Art. 2. — Fondul general sanitar și de ocrotire se menține și pe viitor ca fond special, învestit cu calitatea de persoană juridică, cu dreptul de a avea un patrimoniu propriu, de a primi orice liberalități și de a figura în justiție pentru susținerea intereselor sale. Reprezentant legal al fondului, va fi Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 3. — Fondul general sanitar și de ocrotire va fi administrat potrivit acelorași norme ca și până în prezent, de către Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, printr'o Direcțiune a fondurilor speciale sanitare și de ocrotire, care va înlocui actuala regie autonomă în toate atribuțiunile sale administrative.

Art. 4. — Aparțin fondului general sanitar și de ocrotire, constituind potrimoniul său propriu, bunurile de orice natură, dobândite, pe orice cale, și sub orice titlu, de minister sau serviciile sale sanitare și de ocrotire, în scopul ca veniturile lor să servească pentru sănătatea publică și asistență socială. Astfel sunt:

1. Proprietățile imobiliare de orice natură destinate exploatării?

2. Fondurile speciale, precum și orice capitaluri imobilizate provenind din liberalități sau destinate prin legi, pentru sănătatea publică și asistența socială;

3. Dreptul de exploatare al Loteriei de stat

pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale şi al jocurilor la noroc;

4. Dreptul asupra taxelor cu caracter sanitar şi de ocrotire şi asupra oricăror altor venituri speciale, destinate prin legi pentru sănătatea publică şi ocrotirile sociale, precum şi asupra excedentelor bugetare anuale ale fondului;

5. Bunurile balneare şi climatice şi exploatarea lor;

6. Fundaţiunile cu scop sanitar şi de ocrotire, care prin actele lor constitutive nu sunt puse sub o administraţie specială.

Art. 5. — Atât bunurile patrimoniale cât şi veniturile fondului general sanitar şi de ocrotire, nu vor putea fi sustrase, sub nici un motiv şi sub nici o formă, dela destinaţiunea dată lor, prin legi sau actele lor constitutive.

Pentru exerciţiul 1931 veniturile fondului general sanitar şi de ocrotire se vor întrebuinţa potrivit bugetului său propriu, în vigoare, cu modificările ce i s'au adus prin Inaltul Decret Regal Nr. 2011 din 12 iunie 1931, care se ratifică.

Cu începere din exerciţiul 1932 aceste venituri vor fi destinate a servi exclutiv pentru:

1. Operile de profilaxie şi combatere a bolilor sociale;

2. Ocrotirea sanitară şi socială a copiilor;

3. Contribuţiuni la construcţiuni, reparaţiuni, amenajări şi înzestrări de aşezăminte spitaliceşti şi de ocrotire, precum şi la lucrările de salubritate publică, de interes general sau local.

Art. 6. — Direcţiunea fondurilor speciale sanitare şi de ocrotire va fi condusă de un director ajutat de un subdirector, ambii recrutaţi potrivit prevederilor legii statutului funcţionarilor publici.

Ea va cuprinde următoarele servicii:

1. Un serviciu al bunurilor şi al administraţiunii;

2. Un serviciu al fondurilor şi al contabilităţii;

3. Un serviciu al loteriilor si al jocurilor de noroc.

Plata personalului se va face din bugetul Statului.

Cheltuelile de întreţinere ale serviciilor ca şi acele pentru administrarea şi valorificarea bunurilor patrimoniale, se vor suporta din bugetul propriu al fondului.

Art. 7. — Actualii funcţionari ai regiei autonome a fondului sanitar şi de ocrotire îşi păstrează toate drepturile câştigate în baza dispoziţiunilor art. 523 [1]) din Legea sanitară şi de ocrotire dela 14 Iulie 1930.

Art. 8. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în partea IV-a legii sanitare şi de ocrotire din 14 Iulie 1930 sau în alte legi şi care nu sunt contrarii legii de faţă, rămân în vigoare.

In toate aceste dispoziţiuni se va înlocui însă titulatura „Regia autonomă a fondului general sanitar şi de ocrotire" cu aceea de „Direcţia fondurilor speciale sanitare şi de ocrotire".

Art. 9. — Dispoziţiunile prezentei legi ca şi toate celelalte dispoziţiuni menţinute în vigoare, se vor desvolta pe cale de regulament.

---

[1]) Art. 514 din actuala lege.

Legea pentru organizarea exploatării şi administrării loteriei de stat pe clase pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale

(D. R. No. 2259 din 24 iulie 1934. M. O. No. 170 din 26 iulie 1934).

CAP. I

Dispoziţiuni generale

ART. 1. — Exploatarea şi administrarea Loteriei de Stat pe clase pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale, înfiinţată prin legea din 21 Iulie 1931, este încredinţată unei regii comerciale denumită „Regia Loteriei de Stat".

Această Regie depinde şi este pusă sub controlul ministerului muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale.

Ea este persoană juridică cu gestiunea autonomă. Sediul ei este în Bucureşti.

ART. 2. — Regia Loteriei de Stat va exploata atât Loteria de Stat pe clase, înfiinţată prin legea din 21 Iulie 1931, cât şi loteriile proprii, anexe, pe care le va putea înfiinţa singură, sau în colaborare cu instituţiile de asistenţă publică, autorizate de ministerul muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale, să organizeze loterii în scopul sporirii fondurilor lor.

Exp. mot. — Loteria de Stat pe clase, pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale, a fost înfiinţată prin legea din 21 Iulie 1931, publicată în Monitorul Oficial Nr. 166 din 1931. Ea are de obiect crearea în favoarea Statului a unui monopol ale cărui venituri să fie afectate Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale — prin fondul general sanitar şi de ocrotire — pentru combaterea bolilor sociale şi în deosebi a tuberculozei.

ART. 3. — In tot timpul funcţionării Loteriei de Stat, nu va mai putea funcţiona pe întreg cuprinsul ţării nicio altă loterie,

sub nicio formă sau denumire, în afară de acelea autorizate, potrivit dispozițiunilor articolului precedent.

Se exceptează loteriile organizate de persoane morale, fără scop lucrativ, oferind ca premii obiecte, a căror emisiune totală de bilete nu depășește suma de 200.000 lei și cu o singură tragere, care vor fi autorizate numai de Regie, fără participarea acesteia la beneficiile realizate.

Exp. mot. — Prin această lege s'a dispus în același timp lichidarea tuturor loteriilor particulare.

ART. 4. — Prin derogare dela dispozițiunile legii contabilității publice și a legii pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor publice, Regia Loteriei de Stat va fi administrată după norme pur comerciale.

Capacitatea juridică a regiei, în raporturile sale cu terții și cu jucătorii, este aceea determinată de codul civil și codul comercial, în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi și a regulamentului ei de aplicare.

Asupra sumelor datorate de către colectori sau plasatori de lozuri, de orice fel, Regia are un privilegiu care vine în rangul egal privilegiului Tezaurului.

Gestiunea bănească a Regiei este supusă verificării Inaltei Curți de Conturi, potrivit dispozițiunilor art. 12 de mai jos. Angajarea și controlul preventiv al cheltuelilor se vor face numai de organele și potrivit normelor prevăzute în prezenta lege.

Comisiunea de angajare a cheltuelilor și comisiunea de economii bugetare din Ministerul de Finanțe nu-și vor exercita nici una din atribuțiunile sale asupra operațiunilor Regiei Loteriei de Stat.

Exp. mot. — In privința formei de exploatare, legea din 21 Iulie 1931 dispunea ca ea să fie determinată de Consiliul de Miniștri.

Prin jurnalul Nr. 1824 din 8 Decembrie 1931 Consiliul de Miniștri, întemeiat pe sus zisa lege și pe dispozițiunile art. 29 din legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a intreprinderilor și avuțiilor publice din 16 Martie 1929, hotărăște crearea Regiei publice comerciale a Loteriei de Stat.

Funcționarea de până azi a acestei Regii s'a efectuat pe baza dispozițiunilor legii comercializării în acord cu dispozițiunile de drept administrativ în vigoare.

Experiența a dovedit însă că întreprinderile la care pot da loc aceste dispozițiuni, în lipsa unui text special care să determine în mod precis regimul de organizare și de administrare al loteriei, sunt de natură a îngreuia mult mersul normal și progresiv al acestei instituțiuni, care dintre toate întreprinderile Statului are caracterul cel mai comercial. De altfel mai toate regiile publice își aveau legea de organizare proprie, cu dispozițiuni derogatorii, potrivite felului special de exploatare.

Or, ceeace trebuește să se considere ca esențial în exploatarea unei loterii, este aspectul de organizațiune de vânzare așezată pe baze pur negustorești, care să asigure instituțiunii posibilitatea de a fi administrată într'un ritm accelerat, așa cum cere natura întreprinderii.

Nu trebue pierdut din vedere că o loterie pe clase realizează 10 serii de tragerii pe an, dintre care 2 au o durată de peste o lună fiecare. Intre aceste trageri urmează să aibă loc toate operațiunile de emisiune și difuziune a lozurilor, de încassări dela colectori și de plată a câștigurilor. Toate acestea se repetă în interval de mai puțin de o lună.

Astfel se învederează necesitatea absolută ca Loteria de Stat să fie dotată cu o organizație compatibilă a răspunde rapidității și preciziunii operațiunilor, menținând totodată și controlul superior al actelor de gestiune. Orice încătușare exagerată a mecanismului administrativ al Loteriei, este de natură să aibă asupra publicului jucător repercusiuni neplăcute, loteria fiind prin esența ei o întreprindere bazată exclusiv pe încrederea jucătorilor.

Din acest punct de vedere, aducerea înaintea Corpurilor Legiuitoare a proiectului de față, menit să concretizeze organizarea și administrarea cu mai multă elasticitate a unei intreprinderi publice, care a dat rezultate apreciabile pentru sănătatea publică, o socotim cât se poate de oportună.

Fără acest proiect, Regia Loteriei de Stat ar rămâne în condițiunile actuale în care este administrată, cu mai puțină elasticitate administrativă decât chiar regiile proiectate a se desființa, deoarece prin proiectul depus înaintea Corpurilor Legiuitotare, deși transformate în organe anexate Departamentelor respective, li se păstrează totuși o autonomie destul de largă, impusă de natura și scopul exploatării.

CAP. II

Organele de conducere și de control

ART. 5. Organele de conducere ale Regiei sunt: consiliul de administrație, comitetul de direcție și direcțiunea generală.

ART. 6. — Consiliul de administrație al

Regiei Loteriei de Stat se va compune din cel mult 9 membri și anume: un reprezentant al instituțiilor de asistență beneficiare ale veniturilor loteriei, un reprezentant al Ministerului de Finanțe, care are cel puțin gradul de director sau fost director, în acel departament și cu o vechime de cel puțin 3 ani, directorul fondurilor speciale sanitare și de ocrotire și cel mult 6 membri numiți de Ministerul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, pe termen de 4 ani, prin decizie ministerială.

Directorul general al regiei este de drept membru al consiliului de administrație.

Mandatul directorului general al Regiei ca și acela al directorului fondurilor sanitare și ocrotire durează atâta timp cât și funcțiunea lor.

Membrii numiți ai consiliului de administrație, nu pot fi revocați decât pentru lipsă de diligență în apărarea avutului sau intereselor Loteriei de Stat, sau dacă au suferit condamnațiuni penale care îi fac nedemni de a ocupa funcțiuni publice.

Nu pot face parte din consiliul de administrație al Regiei Loteriei de Stat membri Corpurilor Legiuitoare, precum și persoanele care fac parte dintr'o întreprindere concurentă sau furnizoare, sau ale cărei interese sunt contrarii Loteriei de Stat.

Revocarea se va face prin deciziune ministerială, pe temiul unei hotărîri dată de Curtea de apel din București, în urma intervențiunii Ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale. Hotărîrea se va da fără drept de opoziție, Curtea de apel fiind obligată să se pronunțe asupra cererii ministrului în termen de cel mult 10 zile de la primirea ei, în Camera de consiliu și după ascultarea părților interesate.

Mandatul membrilor numiți până în prezent în Consiliul de administrație al Regiei Loteriei de Stat încetează de drept pe data promulgării prezentei legi.

Jurispr. — 1. Din combinația art. 29 și 32 din legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a avuțiilor publice cu art. 4 al. ultim și 5 din regulamentul acestei legi rezultă că membrii consiliului de administrație al Loteriei privigiată de Stat fiind numiți cu decizie ministerială — deci printr'un act public — având atribuțiuni de gestionari ai patrimoniului unei persoane juridice și fiind retribuiți cu salarii, mandatul lor nu este un mandat civil revocabil *ad nutum*, ci este un mandat administrativ echivalând cu o funcțiune, a cărui revocare nu se poate face decât cu respectarea prescripțiilor legale și cu formele procedurale spciale acolo prevăzute. (Ap. București, II, dec. 423-8 dec. 1933, R. J. A. 1934, 153).

2. Potrivit dispozițiunilor art. 29 din legea pentru organizarea și administrarea pe baza legii comerciale, a avuțiilor publice, Regiile Publice sunt persoane juridice a căror administrațiune după prescripțiunile art. 32, se face conform unui regulament întocmit cu avizul Cons. Sup. al Administrării Avuțiilor Publice.

In baza acestui text, pentru Regia Publică Comercială a Loteriei de Stat, înființată prin legea din 4 iulie 1930, regulamentul de funcționare publicat în Mon. Of. Nr. 29 din Aprilie 1932 prevede la art. 4 al. ultim că membrii consiliului de ad-ție sunt numiți prin deciziuni ministeriale pe termen de patru ani, iar la art. 5 prevede că în cursul mandatului lor ei nu pot fi înlocuiți decât prin revocare de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale și numai pentru motive de abateri grave săvârșite în exercițiul funcțiunei și pentru prima perioadă de patru ani, Consiliul de Administrație va funcționa în totalitatea lui, fără a se face reînoire pentru jumătate din numărul lor.

In caz de revocare, se exprimă art. 6, deciziunea se va da de Ministerul Sănătății Publice, cu avizul Cons. Sup. al Ad-ției Intreprinderilor și Avuțiilor Publice care va asculta în prealabil membrul în consiliul de administrație după o regulată convocare.

In temeiul citatelor texte, membrii consiliului de administrație fiind numiți cu deciziunea ministerială, deci printr'un act public, având atribuțiuni de gestionari ai patrimoniului unei persoane juridice și retribuiți cu salariu, mandatul lor departe de a fi un mandat civil revocabil „ad nutum" îmbracă caracterul unei însărcinări echivalente cu o funcțiune a cărui revocare nu se poate face decât cu respectarea prescripțiilor legale și cu formele procedurale speciale acolo prevăzute. (București, III, dec. 51-8 febr. 1934, nepubl. R. J. A. 1934, 1470).

3. Potrivit art. 5 din regulamentul legii Loteriei de Stat decizia de înlocuire a unui membru din consiliul de administrație al Loteriei de Stat trebue să fie motivată, așa că Curtea de Apel judecând astfel și anulând ca atare decizia de înlocuire a intimatului a făcut o bună aplicare a dispozițiilor textului citat și deci recursul se respinge (Cas. III, dec. 76—25 febr. 1935, R. J. A. 1935, 1157).

4. Potrivit art. 2 din legea asupra cumulului în funcțiunile și însărcinările publice din 31 martie 1931 secretarii generali de Ministere nu pot fi numiți în consiliile de administrație ale Regiilor publice.

Deci numirea reclamantului ca președinte al consiliului de administrație al Regiei Publice

a Loteriei de Stat la o dată când era secretar general al Ministerului M. S. și O. S. e făcută cu călcarea citatului text.

Amânarea aplicării legii cumulului ordonată prin jurnalul Consiliului de Miniștri, nu are a fi luată în considerație de instanțele judecătorești chemate să aplice legea, de oarece e lipsită de bază legală, Consiliul de Miniștri, organ al puterii executive, nefiind autorizat în vre-un chip să amâne sau să suspende aplicarea unei legi votată de corpurile legiuitoare, promulgată și publicată, cum este cazul cu legea cumulului, care deci e obligatorie conf. art. 34 și 38 din Constituție pentru toată lumea din cuprinsul țărei și pentru toate organele Statului (Ap. București, II, dec. 456— dec. 1932, nepubl.).

ART. 7. — Consiliul de administrație examinează și decide, cu depline puteri, în toate chestiunile privind administrarea Regiei, afară de acelea pentru care prezenta lege cere aprobarea ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

Membrii Consiliului de administrație vor fi remunerați cu jetoane de prezență și tantieme.

Aceste tantieme nu pot depăși cuantumul lunar fixat pentru salariile funcționarilor publici prin dispozițiunile art. 5 al legii pentru luare de măsuri financiare urgente din 10 Octombrie 1932, iar jetoanele vor fi aceleași ca și la celelalte instituțiuni publice.

Membrii Consiliului sunt răspunzători de actele lor de administrație în cadrul dispozițiunilor codului de comerț.

Desb. Senat. — *D. N. St. Penescu:* ...Ați prevăzut aci că membrii consiliului sunt răspunzători de actele lor de administrație. Nu știu dacă nu era bine să mergeți mai departe și să atribuiți caracter penal, așa cum prevede și noul cod de comerț, aflat în studiu.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Se vor aplica dispozițiile, care sunt la toate societățile.

ART. 8. — Comitetul de direcție se va compune din 3 membri și anume: directorul general al Regiei și 2 membri desemnați, dintre membrii săi, de către Consiliul de administrație și confirmați de ministerul muncii, sănătții și ocrotirilor sociale, prin deciziune ministerială, pe durată de 1 an bugetar.

Comitetul de direcție va rezolva operațiunile curente privind exploatarea și administrarea Loteriei de Stat.

Hotărîrile lui sunt supuse ratificării Consiliului de administrație.

ART. 9. — Directorul general al regiei aduce la îndeplinire deciziunile Consiliului de administrație și ale Comitetului de direcție. El este obligat a aduce la cunoștința ministrului toate deciziunile consiliului, fie că ele sunt supuse aprobării ministrului fie că ele sunt executorii de drept.

Directorul general este funcționar public și se numește prin decret regal, de către Ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale. Salariul va fi același ca și al directorilor generali din ministere.

El are conducerea efectivă a activității administrative a Regiei. El rezolvă toate chestiunile și semnează actele pentru care i s'a dat împuternicire de Consiliul de administrație.

Subscrie prin iscălitură reprodusă lozurile emise.

Impreună cu un membru al comitetului de direcție semnează actele de angajare de cheltueli, în limitele hotărîte de consiliul de administrație.

Directorul general reprezintă Regia Loteriei de Stat în justiție și față de terți.

In caz de concediu sau boală, consiliul de administrație, cu aprobarea Ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, deleagă atribuțiunile directorului general unuia dintre membri săi.

ART. 10. — Organele de control ale administrației și gestiunii Regiei Loteriei de Stat sunt:

1. Consilierul controlor pentru controlul preventiv.

2. Comisia specială de verificare.

Aviz. Cons. Legislativ. — I. In art. 10 al proiectului se pervăd organele de control ale administrației și gestiunii Regiei Loteriei de Stat, și anume: un inspector general al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, delegat special de ministru pentru controlul preventiv și o comisie specială de verificare.

Cum, după art. 115 din Constituție, controlul preventiv (cât și cel de gestiune) al tuturor veniturilor și cheltuelilor Statului, urmează să se exercite de Curtea de conturi, Consiliul este de părere că atribuțiunea de control preventiv a cheltuielilor Loteriei de Stat să fie dată în sarcina unui consilier controlor, care se va pronunța asupra angajării fondurilor în limitele prevederilor bugetare, precum și asupra justei imputări din fiecare articol bugetar, rămânând

ca în caz de refuz de viză din partea consilierului controlor și dacă administrația Loteriei ar persista în cererea de viză a angajamentului, ministrul muncii și sănătății — dată fiind celeritatea necesară operațiunilor comerciale pe care le face loteria — să poată decide definitiv.

Tot deodată pentru a rămâne în spiritul constituțional al organizării controlului preventiv, care face din Reprezentanța Națională suprema instanță în materie de control bugetar, se va mai prevede în proiect obligația pentru consilierul controlor de a comunica Curții de conturi, cazurile, în care refuzându-se viza, ministrul a dispus totuși altfel, așa încât această Curte să le comunice la rândul ei Adunării deputaților, ca aceasta să poată fi în măsură a aprecia și a aplica, eventual, sancțiunile sale.

ART. 11. — Consilierul controlor va avea atribuțiunea de a verifica dacă cheltuelile sunt aprobate de organele de conducere ale regiei și dacă ele sunt bine imputate asupra și în limitele articolului bugetar respectiv.

El nu va putea să refuze viza de control preventiv cheltuelilor care răspund condițiunilor de mai sus. In caz de refuz de viză, va decide Ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale. Refuzul de viză, motivat, trebue dat în 24 de ore dela primirea actului de angajare. Odată acest termen expirat, actul se consideră vizat.

ART. 12. — Controlul asupra gestiunii Regiei Loteriei de Stat se va face de o comisie de verificare, compusă din 3 experți contabili, numiți de Ministerul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, prin decizie ministerială pe termen de 4 ani. Dintre aceştia unul va fi desemnat de Ministerul de Finanțe.

Această comisiune va controla și verifica lunar actele de cheltueli, cassa și operațiunile de contabilitate, stabilind situația la zi și încheind procesele-verbale de cele constatate. Aceste procese-verbale vor fi comunicate consiliului de administrație și Ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

La finele anului bugetar, actele de gestiune ale Regiei însoțite de procesele-verbale ale comisiei de verificare se vor înainta spre verificare Inaltei Curți de Conturi.

Membri comisiei de verificare vor fi plătiți cu indemnizațiunile lunare ce se vor fixa prin bugetul anual.

CAP. III

Organizarea administrativă

ART. 13. — Organizarea administrativă a Regiei Loteriei de Stat se va stabili prin regulamentul de aplicare al prezentei legi.

ART. 14. — Toți funcționarii Regiei Loteriei de Stat, afară de directorul general, sunt funcționari angajați de Regia Loteriei de Stat, conform legii contractului de muncă, prin contract, cu termen sau fără termen și în condițiunile de salarizare stabilite prin bugetul anual de cheltueli.

Condițiunile de recrutare, retribuire, indemnizare, pensionare cum și orice dispozițiuni privitoare la îndatoriri și disciplină se vor stabili printr'un statut special aprobat de Consiliul de administrație și ratificat de ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale prin deciziune ministerială și prin derogare dela contractul de muncă.

Toate numirile de funcționari, făcute la Regia Loteriei de Stat, până la data promulgării prezentei legi, se vor supune din nou ratificării sau infirmării Consiliului de administrație.

Șeful contenciosului Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale va face parte de drept din contenciosul Regiei Loteriei de Stat.

Aviz Cons. Legislativ.— Art. 14 al proiectului, consacrat funcționarilor Regiei Loteriei de Stat, afară de directorul general, prevede unele din din normele de numire și de salarizare a acestora, lăsând unele dintre aceste norme și în sarcina unui statut special.

Se prevede de asemenea că toate numirile de funcționari, făcute deja la Regia Loteriei de Stat, până la data promulgării legii prezente, vor fi supuse din nou ratificării sau infirmării Consiliului de administrație.

Consiliul e de părere a se prevedea în prezentul proiect de lege că această dispoziție nu privește pe funcționarii care ar avea contracte în curs de executare cu Regia Loteriei de Stat și care, în baza acestora, ar putea să aibă drepturi câștigate.

Desb. Senat. — *D. R. Ioanițescu*: In ce privește personalul: Predecesorii mei asigurase lefurile prin contracte. Am crezut că nu este bine să angajăm loteria prin acte de angajament de lungă durată. Cu oarecare junghiuri — am căzut de acord cu toți funcționarii superiori, care aveau contracte autentice — și cărora le mulțumesc că au dat dovadă de multă înțelegere, după cum trebue să recunosc

că în apărarea intereselor loteriei au dat tot devotamentul și priceperea lor.

Pe lângă lefurile fixe — trebue să fie interesați și la beneficii — se stimulează activitatea lor. Și dacă aci nu vor fi interesați la beneficii — unde este vorba de exploatarea unui drept regalian — unde oare s'ar mai putea aplica participarea la beneficii ?

Iată de ce este bine ca d-voastră, în momentul de față să clarificați situațiunea juridică a acestor funcționari ; să-mi spuneți ce vreți să faceți din ei : funcționari de stat sau funcționari particulari, supuși legii contractului de muncă ? Intr'adevăr, într'un articol, se spune că numai directorul general este funcționar de stat...

D. dr. L. Skupiewsky, raportor : Numai directorul este funcționar public.

D. dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: In chestiunea funcționarilor, am cerut revizuirea lor. Au fost funcționari cu contracte, foarte scump plătiți. Am dat dreptul să fie revizuiți de consiliul de administrație, care după atâta experiență, cunoaște pe funcționari. Prin urmare, nu fac o acțiune politică. In ce privește salarizarea, funcționarii sunt considerați funcționari particulari, supuși regimului contractului de muncă. Unde se spune de derogare, este vorba de statutul care se va întocmi. Principial rămâne contractul de muncă. Funcționarii sunt particulari. Păstrăm caracterul de instituție pe bază comercială.

Directorul, pe care îl avem, îl menținem, acum fără contract în cadrul funcționarilor publici.

D-l D. R. Ioanițescu : In ce privește pe ceilalți funcționari, nu trebue să mai puneți condițiuni de recrutare atâta vreme cât spuneți că ei sunt angajați conform legii contractului de muncă. Toate condițiunile de recrutare referitoare la ei sunt cele din dreptul privat.

D-l dr. I. Costinescu. ministrul S. și O. S.: Chiar și în ceeace privește acest statut al lor, Ministerul Sănătății trebue să aibă un cuvânt de spus.
Statutul va face o derogare dela toate principiile.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Atunci nu vreți să fie funcționar particular?

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Ba da.

In toate aceste instituțiuni sunt momente în care lucrările sunt excesive și sunt alte momente în care lucrările sunt mai puțin intense.

D-l prof. D. R. Ioanițescu: Eu am văzut intențiunea d-v.: Vreți funcționari particulari supuși contractului de muncă, care însă ar putea să deroge dela anumite dispozițiuni ale statutului funcționarilor de stat.

Dacă nu veți fi clari, îi veți arunca în rândul funcționarilor de stat, dar cu o situațiune confuză.

CAP. IV

Administrarea și gestiunea fondurilor

ART. 15. — In fiecare an Consiliului de administrație al Regiei va întocmi un buget de venituri și de cheltueli, care va fi supus aprobării ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale. Acest buget va cuprinde totalitatea cheltuelilor Regiei pentru salarizare, tantieme, indemnizații, jetoane, remize pentru desfacerea lozurilor, propagandă, reclamă, trageri, control, fond de rezervă și orice alte cheltueli de administrație sau de exploatare. Acest buget nu va putea fi modificat în cursul anului decât cu avizul Consiliului de administrație și cu aprobarea ministrului.

Virimentele dela un capitol bugetar la altul, în cursul executării bugetului. vor putea fi făcute însă numai cu aprobarea Consiliului de administrație.

Anul bugetar se socotește dela 1 Aprilie la 31 Martie.

Regia va putea face angajări în cheltueli în contul unui an bugetar și până la 31 Martie, chiar dacă recepțiile sau plățile acestor angajamente nu se vor putea face până la această dată.

In aceste cazuri plățile se vor raporta și efectua în anul următor.

ART. 16. — După scăderea cheltuelilor și a cotei cuvenită câștigurilor, conform planului de tragere, precum și a prelevărilor prevăzute de art. 18 din prezenta lege, beneficiul rămas va reveni în întregime Fondului general sanitar și de ocrotire, spre a fi distribuit după cum urmează: 60% Ligii Naționale în contra tuberculozei; 10% Eforiei spitalelor civile din București; 10% Epitropiei Sf. Spiridon din Iași; 5% Societății de Cruce Roșie a României, iar restul de 15% se va utiliza pentru combaterea altori boli sociale (sifilis, malarie, pelagră, trahom, lepră, etc.).

Acest beneficiu nu va putea fi în niciun caz mai mic de 16% din valoarea fiecărui loz vândut.

Când însă împrejurările excepționale ar necesita micșorarea cotei de mai sus, la cererea consiliului de administrație al Regiei

și cu aprobarea Ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, scăderea acestei cote se va putea face numai printr'un jurnal al Consiliului de Miniștri.

Membri consiliului de administrație rămân răspunzători de orice micșorarea a cotei de beneficiu cuvenită Fondului general sanitar și de ocrotire, fără îndeplinirea formelor prevăzute mai sus.

Desb. Senat. — *D-l prof. D. R. Ioanițescu:* D-le președinte, d-lor senatori, din punctul de vedere al administrației și al gestiunii fondurilor, nimic de zis, din moment ce aveți afectațiuni speciale în repartiția fondurilor. S'a luat toată garanția că aceste fonduri vor merge la destinațiunea lor.

Ați dat Ligii naționale contra tuberculozei, Eforiei spitatelor civile din București, Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, Societății de cruce roșie a României și pentru combaterea bolilor sociale.

Toate sumele de bani să fie inglobate la Fondul general sanitar, ca să nu aibă aerul că pentru combaterea tuturor celorlalte boli sociale: ca sifilisul, malaria și lepra — eu consider și lepra intre bolile sociale — se afectează prea puține sume.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Enumerarea nu este limitativă. Toate merg la Fondul sanitar și pe urmă se repartizează.

D-l N. St. Penescu: Foarte bine.

Ați aplicat, d-le ministru, — și mă adresez în special d-v. — într'o întreprindere care se conduce conform normelor pur negustorești, ați aplicat un sistem foarte original: minimalizarea beneficiul net. Cu alte cuvinte, ați spus că această întreprindere coûte que coûte, trebue să aibă neapărat un beneficiu net.

Este un curaj și vă felicit pentru acest lucru, pentru că însemnează că D-voastră dați o indicațiune precisă conducătorilor acestor întreprinderi, ca să-și aranjeze în așa fel bugeul de chetueli, încât să asigure un beneficiu minim.

Este pentru prima dată în istoricul întreprinderilor cu caracter de stat, când se vine cu asemenea măsuri.

D-l dr. I. Costinescu, ministru S. și O. S.: Este vorba de o întreprindere cu un caracter special; dacă ar fi alta, cu un caracter comercial sau industrial, chestiunea nu s'ar pune așa. La loterie însă se poate pune; altfel loteria n'ar avea rațiune de a fi.

ART. 17. — Operațiunile de încasări și plăți ale Regiei se vor face direct prin organele Regiei, prin Banca Națională a României sau prin Cassa de Economie și Cekuri Poștale.

Regia își va depozita sumele încasate la Banca Națională a României.

Cota ce revine Fondului general sanitar și de ocrotire din vânzarea lozurilor, drept beneficiu, precum și fondul ce constitue masa câștigurilor, se vor depune în două conturi separate la Banca Națională.

ART. 18. — La sfârșitul fiecărei loterii, Regia Loteriei de Stat va încheia un bilanț, însoțit de un cont de profit și pierderi, care va fi aprobat de consiliul de administrație al Regiei și ratificat de ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

Din beneficiul comercial rezultat din bilanțul fiecărei loterii se vor deduce:

1. Maximum 10 la sută fond de rezervă.

2. Procentul tantiemelor consiliului de administrație.

3. Procentul de maximum 2½ la sută participarea Casei de Pensiuni, Credit și Ajutor a funcționarilor Regiei.

Toate aceste procente se vor fixa anual de către ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale în urma propunerilor consiliului de administrație.

Desb. Senat. — *D-l N. St. Penescu:* Ați făcut o inovațiune pe care este bine s'o subliniem: Tantiemele consiliului de administrație.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Pentru procentul tantiemelor consiliului de administrație, lăsați ca el să se fixeze în fiecare an, fiindcă procesul acesta depinde de câștigul loteriei.

Dacă aș fi pus 2.000.000.000 lei, suma ar fi prea mare, pe când dacă câștigul se limitează la 80.000.000.00 lei, suma este admisibilă.

Am lăsat ca ministerul să aprecieze în fiecare an, fiindcă altfel se dă naștere la abuzuri.

D-l N. St. Penescu: Foarte bine, dar lăsați fondul de rezervă cu cota legală.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S.: Același lucru pentru Casa funcționarilor. Acelaș număr de funcționari poate să-ți dea 80.000.000 sau 250.000.000 lei, așa că trebue să lași aci o elasticitate.

ART. 19. — Toate câștigurile căzute în favoarea Regiei, câștigurile nereclamate, amenzile, precum și economiile realizate din cota de cheltueli, vor alimenta fondul de rezervă al Regiei, în limita procentului prevăzut în articolul precedent.

Fondul de rezervă va înceta de a mai fi alimentat, îndată ce a ajuns la o sumă echivalentă cu 1/4 din totalul câștigurilor de plătit în cursul loteriei, conform planului de tragere.

In caz de diminuare, fondul de rezervă

va fi din nou realimentat pînă la cuantumul prevăzut mai sus.

Fondul de rezervă va fi depozitat la Banca Națională a României într'un cont special.

Fondul de rezervă va putea fi utilizat numai pentru a compensa pagubele comerciale, nu și pentru alimentarea cheltuelilor curente și de personal.

Din acest fond se vor putea însă învesti sumele necesare pentru construirea sau cumpărarea unui imobil propriu, luându-se în prealabil aprobarea Ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale.

CAP. V

Dispozițiuni speciale, lozuri, câștiguri și impozite

ART. 20. — Statul român garantează jucătorilor plata câștigurilor ieșite la sorți și secretul jocului.

ART. 21. — Lozul este proprietatea aceluia care-l deține prin cumpărare dela un colector.

Nu se pot face popriri, sechestre sau urmăriri pentru niciun fel de titlu asupra câștigurilor ieșite la sorți.

In caz de deces, absență sau incapacitate, legal stabilită și dovedită, a proprietarului lozului ieșit la sorți, câștigul se va consemna la Cassa de Depuneri și Consemnațiuni, la dispoziția reprezentanților legali.

ART. 22 — Modul de desfacere al lozurilor e lăsat la aprecierea consiliului de administrație, cu aprobarea ministrului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale. Desfacerea se va face: fie printr'o unică organizație oficială, cu ramificațiuni proprii în toate centrele comerciale și cu latitudinea de a întrebuința colectori și agenți particulari în măsura în care interesele îi va dicta, fie predând, în parte sau total, desfacerea uneia sau mai multora din instituțiunile beneficiare ale veniturilor Loteriei de Stat.

Desb. Senat.— *D-l prof. D. R. Ioanițescu :* In ceea ce privește partea tehnică, din mai multe părți mi-au venit critici că mecanismul loteriei noastre nu este cel adevărat. Nu vreau să vă umplu capul, cum mi s'a umplut și mie de alții, cu toate sistemele propuse de specialiști. Cred însă că în felul cum ați redactat articolele, ați luat drept bază tocmai mecanismul loteriei de astăzi, care nu era cel mai fericit. Noi, trebue să fim totdeauna gata să ne acomodăm cu toate procedeurile noi din alte țări. In Franța s'a schimbat radical mecanismul loteriei. De ce să nu avem posibilitatea și noi ca consiliul de administrație, la propunerea dv. printr'o comisiune sau direct, să aprobăm modificarea mecanismului actual.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. și O. S. : Ba, de sigur că-l putem îmbunătăți ; legea este foarte largă în această privință. Nu am prevăzut nici un sistem .

ART. 23. — Lozurile predate colectorilor spre vânzare se consideră date în depozit până la completa lor achitare la termenele convenite. Colectorii care își vor însuși contravaloarea lozurilor neachitate Regiei în termenele convenite, sau cei care nu vor plăti jucătorilor câștigurile, însușindu-și sumele ce le-au fost remise sau creditate în acest scop de Regie, se vor pedepsi cu închisoare dela 6 luni la 2 ani. Ei nu vor putea invoca compensațiuni sau scăzăminte ce n'ar fi lichide și nici prevăzute în contul respectiv din scriptele Regiei.

Orice subcolector sau agent care va abuza de încrederea colectorului, însușindu-și bani sau lozuri aparținând colectorului, sau neremițând, conform condițiunilor respective de angajament, sumele de bani încasate dela jucători sau lozurile nevândute, se vor pedepsi cu închisoare dela 6 luni la 2 ani. Ei nu vor putea în niciun caz invoca compensațiuni sau scăzăminte ce n'ar fi lichide și n'ar fi prevăzute în confirmări scrise din partea colectorilor în contul cărora lucrează.

ART. 24. — Impozitul asupra câștigurilor, prevăzut de art. 1 al legii referitoare la regimul fiscal al Regiei Loteriei de Stat, din 20 Aprilie 1932, se va percepe direct de această Regie în folosul Fondului general sanitar și de ocrotire.

Acest impozit se extinde prin prezenta lege și asupra câștigurilor loteriilor anexe prevăzute de art. 2 și se va percepe direct de Regia Loteriei de Stat în folosul Fondului general sanitar și de ocrotire.

Produsul acestui impozit nu intră în calculul cotei de beneficiu net prevăzut de art. 16 din prezenta lege.

Valoarea timbrelor de aviaţie aplicabile asupra lozurilor vândute, potrivit dispoziţiunilor art. 6 din legea privitoare la fondul Naţional al Aviaţiei, se va înlocui cu o sumă globală ce se va determina anual de Consiliul de Miniştri în raport cu numărul lozurilor vândute. Această sumă se va înscri în bugetul de cheltueli al Fondului general sanitar şi de ocrotire, la dispoziţia Fondului Naţional al Aviaţiei.

Pe viitor niciun alt impozit nu se va putea înfiinţa asupra lozurilor, câştigurilor şi premiilor Loteriei de Stat. De asemenea impozitul supra-cotă înfiinţat prin legea din 31 Martie 1934 nu se aplică asupra câştigurilor de loterii.

Veniturile colectorilor şi ale prestatorilor de servicii rezultate din vânzar°a şi desfacerea lozurilor se vor impune potrivit art. 2 din legea regimului fiscal al Regiei Loteriei de Stat din 20 Aprilie 1932.

Dacă însă desfacer°a şi vânzarea lozurilor va fi acordată persoanelor juridice cu scop lucrativ, aceste venituri vor fi scutite de aceste impozite.

Aviz. Cons. Legislativ. — In art. 24 al proiectului se prevede că nici o măsură de cercetare, de conservare sau de executare civilă, comercială, *penală sau fiscală,* nu se poate efectua asupra registrelor şi scriptelor unei colecturi, nici chiar pentru *falimentul comercial* al colectorului, decesul, dispariţia sau incapacitatea lui, aceste registre sau scripte fiind proprietatea Regiei.

Cum măsurile specificate în art. 24 şi pe care organele de cercetare şi de represiune ale justiţiei sau fiscului le pot lua în anumite cazuri, sunt măsuri cu caracter de ordine publică.

Consiliul opinează pentru scoaterea din prezentul proiect a dispoziţiilor prevăzute în articolul de mai sus.

ART. 25. — Pentru descoperirea şi urmărirea d lictelor prevăzute în prezenta lege, regia va întreţine un oficiu special şi permanent de poliţie, având ca şef un comisar de poliţie, detaşat de siguranţa generală a Statului, după c rerea Direcţiunii loteriei şi al cărui salar va intra în planul de cheltueli al Regiei Loteriei de Stat.

El va avea dreptul a instrumenta pe întreg teritoriul ţării toate infracţiunile la prezenta lege.

Aceleaşi infracţiuni vor fi urmărite şi de către ofiţerii de poliţie judiciară, fie sesizându-se dir ct, fie în urma cererii oricărui delegat al Regiei Loteriei de Stat.

Regia este de drept, în virtutea prezentei legi, part civilă în toate cauzele penale relative la aceste delicte.

Desb. Senat. — *D-l N. St. Penescu :* D-lor, trecem la alt capitol, acela al infracţiunilor. Să-mi daţi voe să consider că infracţiunile astfel cum au fost prevăzute în art. 25 constituesc un sistem defectuos. Ele urmează să fie descoperite şi urmărite de un singur comisar de poliţie ! Este mult prea puţin. De aceea mi-aş permite să spun că ar trebui un Oficiu special, având ca şef un comisar de poliţie...

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Tocmai contrariul. Vreau să formez un serviciu special de urmărire, şi îmi trebue pentru aceasta un comandant.

D-l N. St. Penescu : Dar acesta trebue să fie plătit. De cine va fi plătit.

D-l dr. I. Costinescu, ministrul S. şi O. S.: Orice ofiţer de poliţie poate să facă acest lucru. Mie îmi trebue să fie tot din poliţie cineva, care să facă treaba aceasta...

CAP. VII

Dispoziţiuni finale

ART. 26. — In caz de desfiinţare sau lichidare a Regiei Loteriei de Stat, întreaga ei av re mobilă şi imobilă, precum şi orice drepturi reale şi personale, reintră de drept în patrimoniul Fondului general sanitar şi de ocrotire.

In acest caz, întreaga organizaţie a Loteriei de Stat trece sub dependenţa Direcţiei fondurilor sanitare şi de ocrotire.

ART. 27. — Orice dispoziţiuni contrarii prezentei legi sunt şi rămân abrogate.

Regulamentul actual al Regiei Loteriei de Stat va fi modificat, completat şi adaptat dispoziţiunilor legii de faţă.

Regulamentul de aplicare a legii pentru organizarea exploatarea şi administrarea loteriei de stat pe clase pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale din 26 iulie 1934

(D. R. No. 677 din 21 martie 1935, M. O. No. 469 din 22 martie 1935).

Art. 1. — Exploatarea şi administrarea Loteriei de Stat pentru Sănătatea Publică şi Ocrotiri Sociale, înfiinţată prin legea din 21 Iulie 1931,

este încredințată unei Regii comerciale denumită „Regia Loteriei de Stat".

Această Regie depinde și este pusă sub controlul Ministerului Sănătății.

Ea este persoană juridică cu gestiune autonomă.

Sediul ei este în București.

Art. 2. — Regia Loteriei de Stat va exploata atât Loteria de Stat pe Clase, înființată prin legea din 21 Iulie 1931, cât și loteriile proprii-anexe, pe care le va putea înființa singură sau în colaborare cu instituțiunile de asistență publică sau culturală, autorizate de Ministerul Sănătății, ca împreună cu Regia, și numai în acest mod, să organizeze loterii, în scopul sporirii fondurilor lor.

Art. 3. — In virtutea monopolului creat în favoarea Statului, pentru exploatarea loteriilor, nu va mai putea funcționa pe întreg cuprinsul țării, în tot timpul funcționării Loteriei de Stat, nicio altă loterie sub nicio formă sau denumire, în afară de acelea autorizate, potrivit dispozițiunilor articolului precedent și sub controlul Regiei Loteriei.

Se exceptează loteriile organizate de persoane morale, fără scop lucrativ, oferind ca premii obiecte a căror emisiune totală de bilete nu depășește suma de lei 200.000 și cu o singură tragere. Aceste loterii vor fi autorizate numai de Regie, fără participarea acesteia la beneficiile realizate. Cererile pntru autorizarea acestor din urmă loterii se vor adresa Regiei, care va decide, fixând, în caz de aprobare, condițiunile de organizare, de emisiune, de tragere și lichidare, obligatorii pentru organizatori. Indeplinirea acestor condițiuni se va controla și constata de organele Regiei.

Art. 4. — Prin derogare dela dispozițiunile legii contabilității publice și a legii pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor publice, Regia Loteriei de Stat va fi administrată după norme pur comerciale.

Capacitatea juridică a Regiei în raporturile sale cu terții și cu jucătorii, este aceea determinată de codul civil și codul comercial, în conformitate cu dispozițiunile legii Loteriei din 26 Iulie 1934 și a regulamentului de față.

Asupra sumelor datorate de către colectorii sau plasatorii de lozuri de orice fel, Regia are un privilegiu în rang egal cu privilegiul tezaurului.

Gestiunea bănească a Regiei este supusă verificării Inaltei Curți de Conturi, potrivit dispozițiunilor de mai jos.

Angajarea și controlul preventiv al cheltuielilor se vor face numai de organele și potrivit normelor prevăzute de lege.

Comisiunea de angajare a cheltuielilor și comisiunea de economii bugetare din Ministerul de Finanțe nu-și vor putea exercita niciuna din atribuțiunile lor asupra operațiunilor Regiei Loteriei de Stat.

CAPITOLUL II

Organele de conducere și de control

Art. 5. — Organele de conducere ale Regiei sunt: consiliul de administrație, comitetul de direcție și direcțiunea generală.

Art. 6. — Consiliul de administrație al Regiei Loteriei de Stat se va compune, în afară de directorul general, care este consilier de drept, din cel mult 9 membri, și anume: un reprezentant al instituțiunilor de asistență beneficiare ale veniturilor Loteriei, un reprezentant al Ministerului de Finanțe, care are cel puțin gradul de director sau fost director în acel departament și cu o vechime de cel puțin 3 ani, directorul Fondurilor Speciale Sanitare și de Ocrotire și cel mult 6 membri, numiți de ministrul sănătății pe termen de 4 ani, prin decizie ministerială.

Mandatul directorului general al Regiei, ca și acel al directorului Fondurilor Sanitare și de Ocrotire, durează atâta timp cât și funcțiunile lor.

Membrii numiți ai consiliului de administrație nu pot fi revocați decât pentru lipsă de diligență în apărarea avutului sau intereselor Regiei Loteriei de Stat sau dacă au suferit condamnațiuni penale care îi fac nedemni de a ocupa funcțiuni publice.

Nu pot face parte din consiliul de administrație al Regiei Loteriei de Stat membrii Corpurilor Legiuitoare, precum și persoanele care fac parte dintr'o întreprindere concurentă sau furnizoare, sau ale cărei interese sunt contrarii Loteriei de Stat.

Revocarea se va face prin deciziune ministerială pe temeiul unei hotărîri date de Curtea de Apel din București, în urma intervențiunii Ministerului Sănătății. Hotărîrea se va da fără drept de opoziție, Curtea de Apel fiind obligată să se pronunțe asupra cererii ministerului, în termen de cel mult 10 zile dela primirea ei în Camera de consiliu și după ascultarea părților interesate. Citarea părților se va face din oficiu prin îngrijirea grefei respective.

Art. 7. — In caz de vacanță în consiliu, locul rămas vacant se va completa prin numirea unui nou membru, conform dispozițiunilor și distincțiunilor art. 6 din lege.

După expirarea perioadei de 4 ani, membrii consiliului pot fi numiți din nou pe alt răstimp de 4 ani, această dispozițiune neaplicându-se directorului general al Regiei și directorului Fondurilor Sanitare și de Ocrotire, care prin calitatea lor au fiecare un mandat permanent, atât timp cât dețin funcțiunea.

Art. 8. — Consiliul de administrație alege dintre membrii săi un președinte al consiliului de administrație pentru durata prevăzută la art. 6. El va fi confirmat de către ministrul sănătății prin decizia ministerială.

Directorul general, precum și directorul Fondurilor Sanitare și de Ocrotire nu pot fi aleși

în calitatea de președinte al consiliului de administrație.

Art. 9. — Consiliul de administrație este convocat fie de ministrul sănătății, fie de președinte, fie de directorul general, de câte ori va fi nevoie, și cel puțin odată pe lună, prin invitațiuni scrise și comunicate sub luare de dovadă.

Deciziunile consiliului se iau cu majoritate și în prezența a cel puțin 5 membri.

In caz de paritate, votul președintelui decide.

Deciziunile consiliului, precum și eventualele opinii separate, se trec într'un registrul special numerotat și parafat de președintele consiliului, sub formă de procese-verbale de ședință, purtând semnătura tuturor membrilor prezenți și a secretarului consiliului.

In lipsa președintelui, ședințele consiliului sunt prezidate de membrul cel mai în vârstă.

Ministrul sănătății poate oricând lua parte la ședințele consiliului de administrație, în care caz, președinția îi revine de drept.

Art. 10. — Consiliul deleagă pe un funcționar al Regiei pentru a face oficiul de secretar al consiliului.

Art. 11. — Membrii consiliului de administrație vor fi remunerați cu jetoane de prezență la ședințele la care au luat parte și cu tantieme ce se vor preleva din beneficiul fiecărei Loterii.

Jetoanele de prezență vor fi aceleași ca și la celelalte instituțiuni publice.

Suma alocată unui membru în consiliul de administrație drept tantiemă, nu va putea depăși suma corespunzătoare fixată pentru salariile funcționarilor publici prin dispozițiunile art. 5 din legea pentru luarea de măsuri financiare urgente din 10 Octombrie 1932.

Art. 12. — Consiliul de administrație este organul de conducere al Regiei.

El examinează toate chestiunile privind administrarea Regiei și decide cu depline puteri luarea oricăror măsuri afară de cele pentru care legea cere și aprobarea ministrului sănătății, consiliul având capacitatea de a obliga Regia Loteriei de Stat, prin orice act sau contract.

Membrii consiliului de administrație sunt răspunzători de actele lor de administrație în cadrul dispozițiunilor codului de comerț.

Art. 13. — Consiliul, la fiecare sfârșit de Loterie, cât și de an, înaintează ministrului sănătății un raport amănunțit asupra activității Regiei și rezultatelor exploatării.

Art. 14. — Comitetul de direcție se compune din 3 membri, și anume: directorul general al Regiei și 2 membri ai consiliului de administrație aleși de consiliu și confirmați de ministrul sănătății prin deciziune ministerială, pe durata unui an bugetar.

Comitetul de direcție va rezolva operațiunile curente privind exploatarea și administrarea Loteriei de Stat.

Comitetul de direcție are puterea de a lua singur orice măsuri de ordin tehnic privind organizarea, exploatarea și administrarea curentă, cu obligațiunea de a aduce aceste măsuri la cunoștința consiliului de administrație spre ratificare.

Comitetul de direcție nu poate lua deciziuni decât cu majoritate de voturi. El poate lucra valabil și în doi, deciziunile luându-se în acest caz cu asentimentul celor doi membri prezenți.

Deciziunile comitetului de direcție vor fi consemnate într'un registru special, numerotat și parafat de președintele consiliului de administrație.

Comitetul de direcție se întrunește de câte ori va fi nevoie, convocat fiind de directorul general.

Art. 15. — Membrii comitetului de direcție vor primi o indemnizațiune lunară fixată de consiliul de administrație și al cărui quantum se va aproba de ministrul sănătății. Membrii comitetului de direcție, afară de directorul general, nu sunt funcționari ai Regiei.

Art. 16. — Comitetul de direcție are dreptul să angajeze cheltuieli până la suma de lei 200.000, cu ratificarea consiliului de administrație.

Art. 17. — Directorul general al Regiei Loteriei de Stat este funcționar public. El este numit prin decret regal de către ministrul sănătății și va primi același salariu ca un director general de minister.

Directorul general va fi pensionat din fondul de pensiuni al Casei Funcționarilor Regiei în folosul căreia i se va face reținerea din salariu fixată în partea II-a a statutului Casei. In caz de demisie, destituire sau deces, se va restitui întreaga rezervă matematică a cotei sale părți, dar numai din fondul de pensiuni, neluând parte la celelalte fonduri sau la gratificație, întrucât d-sa are dreptul la tantiema de membru al consiliului de administrație.

El are conducerea efectivă a activității administrative a Regiei și rezolvă toate chestiunile curente, precum și cele pentru care i s'a dat împuternicire, aducând la îndeplinire deciziunile consiliului de administrație și ale comitetului de direcție.

El semnează în mod valabil toate actele ce cad în competința sa, precum și cele pentru care i s'a dat împuternicire de consiliul de administrație.

Art. 18. — Directorul general va aduce la cunoștința ministrului sănătății toate deciziunile consiliului de administrație, fie că sunt supuse aprobării ministrului, fie că sunt executorii de drept. In acest scop se va trimite ministerului o copie sau extras de pe fiecare proces-verbal de ședință al consiliului de administrație.

Art. 19. — Directorul general subscrie prin iscălitură reprodusă lozurile Loteriei de Stat pe Clase.

El împreună cu unul din membrii comitetului de direcție semnează actele de angajare de cheltuieli, în limitele hotărîte de consiliul de administrație.

Consiliul de administrație are latitudinea de a împuternici cu dreptul de a semna alături de

directorul general și pe unul sau mai mulți membri din consiliu.

Directorul general semnează singur orice dispozițiuni și ordonanțe de plată, care reprezintă achitarea unui angajament hotărît de organele în drept.

El are dreptul de a angaja singur cheltuieli până la suma de lei 50.000 inclusiv, cu ratificarea consiliului de administrație.

Directorul general va semna împreună cu casierul central, cekurile și scrisorile de dispoziție asupra Băncii Naționale a României, asupra Casei de Economii și Cekuri Poștale, precum și asupra oricărei alte instituțiuni de credit și economie, cu care Regia este autorizată să lucreze.

Art. 20. — Directorul general este reprezentantul legal al Regiei Loteriei de Stat în justiție și față de terți.

Art. 21. — Directorul general poate delega parte din atribuțiunile sale funcționarilor superiori ai Regiei.

In caz de concediu sau boală, consiliul de administrație, cu aprobarea ministrului sănătății, deleagă atribuțiunile directorului general, unuia din membrii comitetului de direcție, în lipsa lor, unuia din membrii consiliului de administrație.

Art. 22. — In caz când întârzierea unei măsuri ce trebue luată prin consiliul de administrație sau comitetul de direcție, ar atrage, fie un pericol pentru bunul mers sau prestigiul Regiei Loteriei, fie vreun neajuns sau pagubă, directorul general este autotrizat a lua dispozițiunile ce va găsi cu cale, cu toate că ar ieși din competința sa. Ele vor fi supuse spre ratificare consiliului de administrație sau comitetului de direcție la prima ședință.

Art. 23.— Orice act sau măsură, care nu sunt expres rezervate organelor superioare (consiliu de administrație sau comitet de direcție), pot fi hotărîte și aduse la îndeplinire în mod valabil de directorul general.

Art. 24. — Președintele, din proprie inițiativă, sau pe baza propunerii consiliului de administrație, poate să facă apel la consilierii tehnici pentru cercetarea chestiunilor adminisrative, tehnice și comerciale de o deosebită importanță.

Organe de control

Art. 25. — In afară de controlul general exercitat de Inalta Curte de Conturi, organele de control ale administrației și gestiunii Regiei Loteriei de Stat sunt:

1. Consilierul controlor pentru controlul preventiv.

2. Comisia specială de verificare.

Art. 26. — Pe lângă Regia Loteriei de Stat va funcționa un consilier controlor al angajărilor de cheltueli, numit de Ministerul de Finanțe, în legătură cu Ministerul Sănătății și responsabil față de Curtea de Conturi.

Art. 27. — Prin derogare dela legea contabilității publice, atribuțiunea consilierului controlor va fi numai de a verifica dacă cheltuelile sunt aprobate de organele de conducere ale Regiei și dacă ele sunt just imputate asupra și în limitele articolului bugetar respectiv.

Art. 28. — El nu are a se pronunța asupra oportunității cheltuelilor ce urmează a fi angajate sau asupra modului și necesităților de aprovizionare sau de lucrări, atribuțiuni ce rămân la libera apreciere și deciziune a organelor de conducere ale Regiei.

De asemenea, consilierul controlor nu va putea aviza pentru fracționarea creditelor bugetare în cote lunare de cheltueli care nu se aplică Regiei.

Art. 29. — Consilierul controlor este ținut a exercita controlul preventiv, zilnic, și numai la sediul Regiei Loteriei de Stat.

In acest scop i se va pune la dispoziție de către Regie personalul necesar pentru cercetarea actelor de cheltueli, ținerea scriptelor în evidență, a creditelor bugetare, cum și darea lămuririlor necesare asupra situațiunii angajărilor de cheltueli.

Consilierul controlor nu va avea a da viza asupra contractelor, transacțiunilor sau oricăror alte acte, în legătură cu exploatarea comercială a Regiei din care decurg angajamente de plată.

El va viza numai actul de plată propriu zis.

Art. 30. — Consilierul controlor nu poate amâna viza de control preventiv. El este obligat a da această viză în maximum 24 ore dela prezentarea actelor de cheltueli de către serviciul respectiv al Regiei.

Art. 31.— In cazul când consilierul controlor nu va da viza de angajare a cheltuelilor in termen de 24 ore dela primirea actelor de cheltueli, acestea, după expirarea termenului de mai sus, se consideră vizate, urmând a se contabiliza.

Art. 32. — Pentru constatarea datei prezentării actelor de cheltueli consilierului controlor, serviciul respectiv va ține un registru de evidență, în care va trece data prezentării la viză a actelor de cheltueli.

Consilierul controlor este obligat a semna personal în registrul actelor de cheltueli.

Art. 33. — Consilierul controlor va putea da refuz de viză asupra actelor de cheltueli ce va găsi că nu sunt just imputate asupra articolelor bugetare respective, sau nu au aprobarea organelor de conducere ale Regiei.

Acest refuz de viză va trebui dat în termen de 24 ore dela prezentarea actelor de cheltueli.

Refuzul de viză va fi motivat și dat în scris.

Art. 34. — Prin derogare dela art. 47 al legii contabilității publice și conform art. 11 din lege, actele de cheltueli prevăzute cu refuzul de viză scris și motivat al consilierului controlor vor fi supuse ministrul sănătății spre a decide.

Art. 35. — Controlul asupra gestiunii Regiei Loteriei de Stat se va face de o comisiune specială de verificare, compusă din trei experți-contabili, numiți de ministrul sănătății prin

decizie ministerială, pe termen de 4 ani. Dintre aceştia unul va fi desemnat de ministrul de finanţe.

Art. 36. — Această comisie va controla şi verifica lunar actele de cheltueli, casa şi operaţiunile de contabilitate, stabilind situaţia la zi, încheind procese-verbale de cele constatate. Aceste procese-verbale vor fi comunicate în copie consiliului de administraţie şi ministrului sănătăţii.

La finele anului bugetar, actele de gestiune ale Regiei însoţite de procese-verbale ale comisiei speciale de verificare, vor fi înaintate spre verificare Inaltei Curţi de Conturi.

Art. 37. — Membrii comisiunii de verificare vor fi plătiţi cu indemnizaţiuni lunare ce se vor fixa de consiliul de administraţie, cu aprobarea ministrului sănătăţii.

Aceste indemnizaţiuni se vor înscrie în bugetul Regiei.

Organizarea administrativă

Art. 38. — Din punct de vedere administrativ, Regia Loteriei de Stat se împarte în direcţii şi servicii.

Funcţiunile fiecărei direcţii sau serviciu se stabilesc de consiliul de administraţie, în urma propunerii directorului general şi recomandării comitetului de direcţie.

Art. 39. — Intreg personalul Regiei, în afară de directorul general, sunt funcţionari angajaţi de Regia Loteriei de Stat, conform legii contractului de muncă, prin contract, cu sau fără termen şi în condiţiunile de salarizare stabilite prin bugetul anual.

Condiţiunile de recrutare, retribuire, indemnizare, pensionare, cum şi orice dispoziţiuni privitoare la îndatoriri şi disciplină, se vor stabili printr'un statut special, aprobat de consiliul de administraţie şi ratificat de ministrul muncii, prin deciziune ministerială şi prin derogare dela legea contractului de muncă.

Art. 40.— Diurnele de deplasare ale personalului Regiei şi ale membrilor consiliului de administraţie, precum şi indemnizaţiile membrilor comisiilor de tragere se vor stabili de către consiliul de administraţie.

Gestiune, contabilitate, buget

Art. 41. — Regia Loteriei de Stat se administrează din punct de vedere financiar ca orice întreprindere comercială.

Gestiunea ei este complet autonomă şi independentă de oricare altă autoritate publică.

Art. 42.— In fiecare an consiliul de administraţie al Regiei va întocmi un buget de venituri şi cheltueli, care va fi supus aprobării ministrului sănătăţii. Acest buget va cuprinde totalitatea prevederilor de venituri ale Regiei pe de o parte, iar pe de altă parte va cuprinde totalitatea cheltuelilor Regiei, pentru salarizări, tantieme, indemnizaţii, jetoane, remize pentru desfacerea lozurilor, propagandă, reclamă, trageri, control, fond de rezervă şi orice alte cheltueli de administraţie şi exploatare.

Art. 43. — Bugetul nu poate fi modificat în cursul anului, decât cu avizul consiliului de administraţie şi aprobarea ministrului sănătăţii.

Virimentele dela un capitol bugetar la altul, în cursul executării bugetului vor putea fi făcute însă numai cu aprobarea consiliului de administraţie.

Art. 44. — Anul bugetar se socoteşte dela 1 Aprilie la 31 Martie.

Regia Loteriei va putea face angajări de cheltueli în contul anului bugetar şi până la 31 Martie, chiar dacă recepţiile şi plăţile acestor angajamente nu s'ar putea face până la această dată. In aceste cazuri, plăţile se vor reporta şi efectua în anul bugetar următor.

De asemenea, Regia va putea face angajări de cheltueli şi va putea acorda avansuri asupra bugetului anului următor numai pentru cheltueli de extremă urgenţă, în strânsă legătură cu loteriile, a căror executare va cădea în cursul primelor şase luni ale anului bugetar următor.

Art. 45. — La sfârşitul fiecărei loterii Regia va încheia un bilanţ intern, însoţit de un cont de profit şi pierderi, care va fi supus aprobării consiliului de administraţie, cât şi ratificării ministrului sănătăţii.

Art. 46. — Din beneficiul prevăzut în bilanţ, se vor deduce:

1. Maximum 10 la sută pentru fondul de rezervă.

2. Procentul tantimelor consiliului de administraţie conform cu art. 18 din lege.

3. Procentul de maximum 2½%, participarea Casei de pensiuni, credit şi ajutor a funcţionarilor Regiei.

Toate aceste procente se vor fixa anual de ministrul sănătăţii în urma propunerilor consiliului de administraţie.

Art. 47. — La sfârşitul anului bugetar, Regia va încheia un bilanţ general, însoţit de un cont de profit şi pierdere, bilanţ ce va îngloba toate bilanţurile Loteriilor scurse în cursul anului respectiv.

Acest bilanţ este de asemenea supus aprobării consiliului de administraţie şi ratificării ministrului sănătăţii.

Art. 48. — După lichidarea acestor prelevări, beneficiul rămas va fi în întregime vărsat Fondului General Sanitar şi de Ocrotire al Ministerului Sănătăţii, pentru a fi repartizat, conform dispoziţiei art. 16 din legea Loteriei de Stat din 1934.

Acest beneficiu trebue să reprezinte cel puţin 16 la sută din valoarea brută a fiecărui loz vândut al Loteriei pe Clase.

Când însă, împrejurări excepţionale sau de forţă majoră, ar necesita şi motiva micşorarea cotei de 16 la sută, aceasta va putea fi coborîtă printr'un jurnal al Consiliului de Miniştri, pe baza cererii consiliului de administraţie al Regiei şi cu aprobarea ministrului sănătăţii.

Art. 49. — Membrii consiliului de administrație rămân răspunzători de orice micșorare a cotei de beneficiu, cuvenită Fondului General Sanitar și de Ocrotire, fără îndeplinirea formelor prevăzute mai sus.

Art. 50. — Operațiunile de încasări și plăți ale Regiei se vor face, fie direct, fie prin organele Regiei, fie prin Banca Națională a României sau prin Cassa de Economii și Cecuri Poștale sau prin poștă.

Regia își va depozita sumele încasate numai la Banca Națională a României, putând avea și un fond disponibil la Cassa de Economii și Cekuri Poștale în vederea plăților de efectuat în provincie.

Cota ce revine Fondului General Sanitar și de Ocrotire conform art. 48 de mai sus, precum și fondul afectat plății câștigurilor, conform planului de tragere, se vor depune în două conturi separate la Banca Națională a României.

Art. 51. — Fondul de rezervă al Regiei va fi depus la Banca Națională a României, într'un cont special. Regia nu poate preleva nici o sumă din fondul de rezervă, fără aprobarea ministrului sănătății.

Art. 52. — Toate sumele restante din câștigurile neplătite sau nereclamate, de asemenea, amenzile, precum și economiile realizate asupra cheltuelilor, vor alimenta fondul de rezervă în limita procentului prevăzut de art. 46 de mai sus.

Alimentarea fondului de rezervă trebue limitată la 10 la sută, conform art 46, pe fiecare Loterie, toate economiile ce întrec această cotă urmând să fie vărsate Fondului Sanitar, drept excedent.

Fondul de rezervă va înceta de a mai fi alimentat îndată ce va fi ajuns la o sumă echivalentă cu 1/4 din totalul câștigurilor de plătit în cursul unei Loterii, conform planului de tragere.

Art. 58. — In cazul în care fondul de revervă ar ajunge să reprezinte mai mult decât sfertul ce, conform art. 19, al. 2, al legii Loteriei de Stat din 1934, garantează plata câștigurilor unei Loterii, surplusul rămâne totuși imobilizat la fondul de rezervă.

Art. 54. — In caz de diminaure a fondului de rezervă, sub cota prevăzută de același articol, el va fi din nou alimentat până la cuantumul prevăzut mai sus.

Art. 55. — Fondul de rezervă nu poate fi utilizat decât pentru a împlini eventualele pagube rezultând din exploatare, pagube care ar diminua fondul necesar achitării câștigurilor. Integrul fond de rezervă nu poate fi întrebuințat pentru alimentarea cheltuielilor curente și de personal, el constituind exclusiv un fond de garantare a câștigurilor pentru jucători.

Prin excepțiune și pentru o singură dată, consiliul va putea decide investirea unei părți din fondul de rezervă, pentru achiziționarea sau clădirea unui imobil pentru sediul Regiei, cu aprobarea ministrului sănătății.

Angajări de cheltuieli

Art. 56. — Angajările de cheltuieli se aprobă fie de consiliul de ad-ție, fie de comitetul de direcție, fie de directorul general, în limita competințelor respective.

Art. 57. — Pentru fiecare angajare de cheltuieli, direcția sau serviciul respectiv va întocmi un referat care va cuprinde: natura cheltuielilor, necesitatea efectuării lor, cuantumul cheltuielii, numele furnisorului, cum și alte considerațiuni ce serviciul respectiv va crede necesar a adăuga.

Referatele nu vor putea fi supuse aprobării înainte de a fi prevăzute cu viza serviciului de angajări și ordonanțări, prin care să se certifice existența disponibilului necesar, sau necesitatea unui viriment dela un capitol bugetar la altul, pe care-l va indica.

După ce referatul va fi primit rezoluțiunea de angajare a cheltuielii, el va fi îndrumat la serviciul de angajări și ordonanțări, spre a fi înfățișat consilierului controlor, în scopul de a obține viza de control preventiv, cerută de art. 10 și 11 din lege.

Art. 58. — La primirea materialelor se va dresa un proces-verbal de recepție, care se va înainta serviciului de angajări și ordonanțări. Acesta, pe baza referatului de angajare, a procesului-verbal de recepție și a actelor justificative, va emite ordonanța de plată. Această ordonanță se va semna de emitent, de șeful contabilității și de directorul general și va fi prezentată consilierului controlor, spre verificarea conformității ordonanței, cu referatul de angajare.

Ordonanța de plată semnată va fi predată serviciului casieriei pentru efectuarea plății.

Angajările de cheltuieli vor trebui ordonanțate și lichidate până cel mai târziu în ultima zi a exercițiului bugetar în curs.

In cazul în care, până în ultima zi a exercițiului bugetar nu se va fi putut efectua recepționarea și plata materialelor sau lucrărilor, angajările acestor cheltuieli vor fi totuși lichidate, sumele respective fiind ordonanțate și depozitate la serviciul casieriei.

Plata acestor cheltuieli se va efectua după recepționarea materialelor sau lucrărilor și numai conform aprobării direcțiunii generale.

Diferențele în minus dintre suma cheltuielilor angajate și cele ordonanțate, găsite la efectuarea plăților, cum și economiile rezultate din renunțarea la executarea comenzilor de materiale sau lucrări, se vor îngloba în excedentul bugetului în vigoare la data plății.

Ordonanțele definitiv lichidate se vor păstra în arhiva contabilității.

Art. 59. — Prin derogare dela legea contabilității publice, Regia Loteriei de Stat nu este obligată a cere avizul Oficiului Central de Licitații pentru cumpărări de materiale, comenzi de lucrări sau orice cheltuieli, în legătură cu exploatarea sa comercială.

De asemenea, ea nu va fi obligată a cere Oficiului Central de Licitaţii desemnarea şi trimiterea de delegaţi, pentru a asista la recepţia materialelor sau a lucrărilor.

Art. 60. — Regia va avea o comisiune proprie de licitaţii şi o alta proprie de recepţie.

Comisiunea de Licitaţii va fi compusă din 3 membri funcţionari ai Regiei, numiţi de consiliul de administraţie, după propunerea direcţiunii generale, pentru fiecare caz în parte.

Membrii comisiei de licitaţii, nu pot face parte totodată din comisia de recepţie a Regiei.

Art. 61.— Comisiunea de recepţie a Regiei va fi de asemenea compusă din 3 membri numiţi de consiliul de administraţie, după propunerea direcţiunii generale. Ea este permanentă şi va face recepţionarea furniturilor, a materialelor sau a lucrărilor a căror valoare depăşeşte suma de 10.000 lei, dresând cuvenitele procese-verbale. Până la suma de lei 10.000, ele se vor recepţiona de şeful serviciului respectiv, care va certifica recepţia prin întocmirea unui bon de recepţie.

Art. 62. — Recepţionarea furniturilor, a materialelor şi a lucrărilor se va face la sediul Regiei. In cazul când urgenţa sau natura materialelor, a furniturilor sau a lucrărilor ar cere ca recepţia să se efectueze în alt loc, comisiunea de recepţie se va deplasa, pentru efectuarea recepţionării. Pntru recepţionările în alte localităţi decât sediul Regiei, comisiunea de recepţie va putea face recepţionarea printr'unul din membrii săi, desemnat de direcţia generală.

Art. 63. — Procesele-verbale de recepţionare vor fi aprobate de directorul general, fără ca prin această aprobare, membrii Comisiunii să fie degajaţi de răspundere, în caz când ulterior s'ar dovedi neglijenţă sau rea credinţă la facerea recepţionării.

Despre planuri de tragere, lozuri şi desfacerea lor

Art. 64. — Planul de tragere al Loteriei, emisiunea, costul lozurilor şi condiţiunile generale pentru jucători, vor fi hotărîte de consiliul de administraţie şi publicate în Monitorul Oficial.

De asemenea, modul de desfacere al lozurilor, este lăsat la aprecierea consiliului de administraţie. Desfacerea se va face fie printr'o unică organizaţie oficială cu ramificaţiuni proprii, în toate centrele comerciale, cu latitudinea de a întrebuinţa colectori şi agenţi, în măsura în care interesele o vor cere, fie predând, în parte sau în total desfacerea unei sau mai multora din instituţiunile beneficiare ale veniturilor Loteriei de Stat.

Art. 65. — Modalităţile de vânzare ale lozurilor sunt enumerate în „condiţiunile generale pentru colectori", care se aplică oricărui plasator de lozuri, în afară de organele oficiale de vânzare ale Regiei.

Art. 66.— Lozul este proprietatea aceluia care îl deţine prin cumpărare dela un colector. Cumpărătorul lozului are dreptul să ceară la cumpărare colectorului o chitanţă în care să se specifice numărul lozului, numele şi domiciul cumpărătorului.

Regia şi colectorul nu recunosc decât un singur proprietar, care nu poate divide proprietatea lozului cumpărat.

Prin derogare dela alineatul precedent, Regia va putea autoriza jocul în participaţie.

Lozul va trebui să poarte semnătura şi stampila colectorului, formalitate fără de care nu va fi valabil.

Art. 67. — Lozul nu se poate vinde, ceda, gaja sau înstrăina, sub nici o formă, decât cu adnotarea în registrele colectorului, sub luarea unei scrisori dela ambele părţi, în care se cere notarea transmiterii lozului. Numai confirmarea scrisă a colectorului, pe baza acestor forme, face dovada valabilă a transmiterii proprietăţii lozului.

Art. 68. — Dacă un loz a fost pierdut, proprietarul lui trebue să facă imediat cunoscut aceasta colectorului dela care a cumpărat lozul. Despre această înştiinţare, colectorul va aviza Regia.

Art. 69. — In fară de obligaţiunile Regiei de a plăti câştigurile eventuale, vânzarea lozurilor nu creează raporturi de drept decât între colector, subcolector, agent şi cumpărătorii lozurilor, aceştia din urmă neavând acţiune contra Regiei, ci numai contra colectorilor.

Despre colectori

Art. 70. — Brevetul de colector principal se conferă de către consiliul de administraţie, care apreciază în mod suveran dacă ofertantul întruneşte condiţiunile de garanţie şi solvabilitate, ce se vor fixa.

Art. 71. — Brevetul de colectură va cuprinde: numele, pronumele, emblema colectorului, sediul principal al colecturii, teritoriul în care este autorizat a vinde lozuri, precum şi alte menţiuni socotite necesare de direcţiunea generală.

Art. 72. — La obţinerea brevetului, colectorul va depune garanţia fixată de Regie şi va iscăli un angajament în care se va trece numărul lozurilor angajate şi orice menţiuni se vor hotărî de Regie.

Art. 73. — Colectorul în această calitate este un prestator de serviciu al Regiei pentru plasarea lozurilor şi a operaţiunilor conexe în condiţiunile stabilite de legi, regulamente şi instrucţiunile Regiei, fără ca prin aceasta să aibe calitatea de funcţionar, nici pe aceea de comerciant.

Desfacere

Art. 74.— Colectorul are dreptul ca, fie personal, fie prin subcolectori sau agenţi angajaţi de el, pe proprie cheltuială şi pe riscul său, să vândă lozurile Loteriei de Stat.

Inainte de a angaja subcolectori sau agenţi, colectorul va trebui să ceară autorizarea Regiei, prin direcţiunea generală, care poate refuza această autorizaţie.

El va trebui să-i revoace la cererea direcțiunii generale.

Colectorul principal este răspunzător față de Regie de faptele ilicite și consecințele acestor fapte săvârșite de subcolectorii și agenții săi.

Art. 75. — Colectorul poate să vândă lozurile în județele sau localitățile în care a fost autorizat, prin angajament.

Colectorul nu poate să-și întindă activitatea în teritoriile altor colectori principali, nici prin sucursale, nici prin subcolectori sau agenți fără autorizarea prealabilă a direcțiunii generale.

Colectorul poate însă să vândă lozuri în orice regiune a țării, prin corespondență directă cu jucătorii.

Art. 76. — Numărul colectorilor principali în aceeași localitate nu este limitat. Acest număr poate varia după aprecierile Regiei.

Art. 77. — Lozurile predate colectorilor spre vânzare se consideră date în depozit până la complecta lor achitare la termenele convenite, deasemenea și contravaloarea lozurilor cumpărate ferm și încă neachitate.

Art. 78. — Colectorul este obligat să țină regulat și la zi contabilitatea, registrele, scriptele și actele colecturii ce sunt proprietatea Regiei și să se conformeze întocmai instrucțiunilor date de direcțiunea generală.

Art. 79. — Lozurile, scriptele, registrele, precum și orice fel de piese relative la exploatarea brevetului de colector, nu se pot urmări, cerceta, controla sau ridica decât de delegații Regiei, secretul jocului fiind grantat prin lege.

Nu se pot face popriri, sechestre sau urmăriri in baza oricărui fel de creanță asupra stocurilor de lozuri, înainte sau după tragere și nici asupra câștigurilor ieșite la sorți.

Art. 80. — Abaterile și contravențiunile la regulamentul de față și la condițiunile generale pentru colectori, neglijența gravă sau culpa colectorului, sunt sancționate sau prin amendă pronunțată în mod definitiv de direcția generală, sau prin revocarea brevetului în condițiunile arătate mai jos.

Art 81. — In caz de lipsă de control a greșelilor de tipar ale lozurilor primite și a avizării imediate, amenda va fi de cel mult 5.000 lei pentru prima dată, iar în caz de recidivă, amenda va fi îndoită, putându-se hotărî și retragerea brevetului.

Art. 82. — Brevetul colectorului și colectura se retrag îndată, chiar și în timpul Loteriei în curs, în următoarele împrejurări:

a) Dacă colectorul va vinde fără autorizația Regiei lozuri ale unei alte Loterii;

b) Dacă va vinde lozurile Loteriei de Stat pe un preț mai mare sau mai mic de cel indicat pe loz;

c) Dacă nu va achita costul clasei următoare la datele fixate de Regie;

d) Dacă nu va efectua plata câștigurilor ordonanțate de către Regie;

e) Dacă va pretinde câștigătorilor vreun scăzământ în favoarea sa, sau va pretinde pentru listele de trageri, planuri și alte imprimate, o indemnizație mai mare decât cea autorizată de Regie;

f) Dacă nu va ține în regulă contabilitatea și scriptele prescrise de Regie, sau dacă acestea nu vor fi conforme cu realitatea, fiind denaturate cu rea credință;

g) Dacă nu va afișa în biroul său instrucțiunile sau publicațiunile ce direcția generală a Loteriei îi va fi trimes în acest scop;

h) Dacă se va abate dela îndatoririle ce le va prelua prin contract, sau dacă va contraveni la condițiunile generale și la instrucțiunile direcțiunii generale.

Art. 83.— Constatarea tuturor abaterilor dela dispozițiunile articolelor precedente, se va efectua de Regie prin inspectorii sau delegații săi speciali.

Procesele-verbale de constatare vor fi dresate la fața locului și vor fi înaintate direcțiunii generale care va decide sancțiunile.

Amenzile se vor aplica de direcțiunea generală pe baza susprevăzutelor constatări.

Rezilierea brevetului și anularea lui va putea fi decisă de consiliul de administrație, după citarea colectorului prin scrisoare recomandată, spre a se prezenta în termen de 8 zile, pentru apărarea sa, pe care o va putea formula în scris în același termen.

Independent de sancțiunea hotărîtă de consiliul de administrație, direcțiunea generală este în drept, ca în mod provizoriu, să ia imediat în primire toate lozurile și scriptele colecturii, printr'un agent al său, cu drept de a continua gestiunea colecturii, în vederea continuării plasamentului de lozuri.

In caz de justificare a colectorului și de păstrare mai departe a brevetului, el va fi pus din nou în toate drepturile sale, cu singura îndatorire de a despăgubi Regia de cheltuelile făcute pentru continuarea colecturii și plasarea lozurilor.

Art. 84. — Deciziunile Regiei, cu privire la amenzi sau la revocarea brevetului, nu sunt susceptibile de nici o cale de atac, înaintea niciunei instanțe judecătorești sau administrative, ele considerându-se definitive și executorii prin consimțământul expres al colectorului, ce se consideră dat la semnarea contractului de angajament.

Prin decizia de retragere a brevetului, se va putea reține garanția în total sau în parte pentru daunele cauzate. In cazul când daunele cauzate depășesc garanția depusă, Regia își păstrează dreptul de a-și recupera diferența în plus, rezultând din extrasele sale de cont.

Art. 85. — Amenzile care se vor aplica colectorilor pentru abaterile prevăzute din articolele precedente, se vor reține din garanție imediat la aplicarea lor. In termen de 10 zile, colectorul este obligat să complecteze garanția sub sancțiunea de a i se anula brevetul cu pierderea restului de garanție, rămânând răspunzător de toate daunele pe care le-ar cauza Regiei, prin anularea brevetului.

Art. 86. — Brevetul este anulat de drept, dacă

colectorul este declarat în stare de faliment sàu de lichidare falimentară, ori dacă cere concordat, pentru operaţiunile sale comerciale.

Art. 87. — Dreptul la brevet încetează de drept prin decesul colectorului. Direcţiunea generală va putea hotărî, dacă moştenitorii pot să continue operaţiunile colecturii.

Art. 88. — In caz de deces al colectorului, lozurile, registrele, biroul, brevetul, precum şi numerarul colecturii, nu pot fi puse sub sigiliu, nici sub sechestru.

Regia va fi în drept să trimeată un delegat, care însoţit de judecătorul respectiv, va dresa un proces-verbal în dublu exemplar, prin care va stabili scriptele, registrele, lozurile şi numerarul aflat în colectură. Toate acestea se vor preda delegatului Regiei.

Art. 89. — Lichidarea colecturii se va face de către reprezentantul Regiei. După lichidare sumele constatate ca reprezentând beneficiul colectorului defunct se vor consemna la Casa de Depuneri, la dispoziţia moştenitorilor, iar recipisa se va depune tribunalului sezisat cu deschiderea succesiunii, Regia îşi va acoperi soldul ei creditor din sumele lichidate.

Art. 90. — Din momentul morţei colectorului, Regia va putea desemna un delegat al său sau un nou colector în vederea exercitării brevetului pentru regiunea respectivă. Drepturile noului colector vor fi privitoare numai la exploatarea brevetului pentru lozurile Loteriei în curs, fără atingerea drepturilor care ar rezulta pentru moştenitorii colectorului defunct după lichidarea care se va face de Regie.

Art. 91. — Colectorul poate denunţa angajamentul său prin scrisoare recomandată cu cel puţin două clase înainte de tragerea ultimei clase a, Loteriei în curs.

Art. 92. — Garanţia colectorului nu se poate elibera decât după lichidarea definitivă a tuturor angajamentelor şi socotelilor cu Regia Loteriei. Această lichidare este obligatorie pentru Regie în termen de cel mult 6 luni dela prima zi dela încetarea brevetului.

Garanţia, brevetul, lozurile, registrele, scriptele şi contractul de locaţiune al biroului colecturii nu se vor putea sub nici o formă cesiona de către colector pe toată durata brevetului, precum şi a lichidării lui decât cu consimţământul expres şi scris al Regiei.

Despre câştiguri

Art. 93. — Statul Român garantează jucătorilor plata câştigurilor ieşite la sorţi, precum şi secretul jocului.

Art. 94. — Regia Loteriei de Stat nu garantează exactitatea numerelor câştigătoare decât dacă figurează în listele sale oficiale.

Art. 95. — Din valoarea câştigului nu se va reţine nici o altă sumă în afară de impozitul către Stat, prevăzut în art. 24 din legea Loteriei de Stat din 1934, combinat cu art. 1 din legea referitoare la regimul fiscal al Regiei Loteriei de Stat din 20 Aprilie 1932.

Art. 96. — Nu se pot face popriri, sehestre sàu urmăriri, pentru niciun fel de titlu asupra câştigurilor ieşite la sorţi.

Art. 97. — Câştigurile se plătesc de colectorul care a vândut lozul sau de către Regie.

Se va cerceta autenticitatea lozului, plătitorul autorizat fiind îndreptăţit a se convinge dacă posesorul lozului câştigător îndeplineşte condiţiunile prevăzute în art. 66 şi 67 din prezentul regulament. Când câştigul este achitat de colector, atât el cât şi Regia sunt descărcaţi de plata câştigului fără a se putea discuta în contradictoriu ca colectorul sau Regia, proprietatea lozului sau identitatea deţinătorului care a încasat câştigul.

Art. 98. — Jucătorul care va fi încredinţat un loz câştigător colectorului fără a primi în acelaş timp achitarea lui, face aceasta pe riscul său, Regia neavând nici o răspundere în acest caz şi jucătorul neavând acţiune decât împotriva colectorului.

Art. 99.— Câştigul căzut asupra unui loz pierdut nu se plăteşte decât dacă jucătorul a anunţat pierderea lozului conform art. 68.

In caz când câştigul aferent acelui loz a fost plătit între timp, anunţarea rămâne fără efect faţă de Regie sau faţă de colector, plata fiind valabil făcută.

Dacă un loz anunţat ca pierdut iese la sorţi cu câştig şi dacă lozul nu s'a prezentat în termenul prevăzut prin art. 102; dacă nu există o altă împiedecare, câştigul se va plăti acelui jucător care a anunţat pierderea lozului şi care este înregistrat drept cumpărător la colectorul respectiv.

Art. 100.— In caz de contestaţiune asupra proprietăţii unui loz câştigător litigiul se va soluţiona de justiţie. Regia în asemenea caz va depune câştigul la Cassa de Depuneri şi Consemnaţiuni la dispoziţia aceluia pe care justiţia sau învoiala părţilor litigante îl va desemna ca fiind în drept a-l încasa, Regia ne mai având nici o altă formalitate de îndeplinit şi fiind astfel complet descărcată.

Art. 101. — In caz de deces, absenţă sau incapacitate legal stabilite şi dovedite a proprietarului lozului ieşit la sorţi, câştigul se va consemna la Cassa de Depuneri şi Consemnaţiuni la dispoziţia reprezentanţilor legali, Regia ne mai având nici o altă formalitate de îndeplinit, ea fiind prin acest mod descărcată de obligaţiunea plăţii câştigului respectiv.

Art. 102. — Câştigătorul trebue să-şi reclame câştigul dela colectorul respectiv în termen de 90 zile socotite din ziua în care s'a efectuat tragerea clasei respective. După expirarea acestui termen, dreptul de a pretinde plata câştigului este prescris în favoarea Regiei Loteriei de Stat.

Calculul termenului de 90 zile se face neţinând seama de ultima zi a tragerii, prescipţia începând a curge de a doua zi şi expirând în a 90-a zi împlinită.

Despre trageri

Art. 103. — Tragerile Loteriei de Stat pe Clase vor fi publice. Ele vor avea loc fie la sediul Regiei, fie în alt local din București, care va fi indicat prin publicațiuni.

Art. 104. — Tragerile vor fi efectuate de o comisiune specială care va fi compusă dintr'un delegat al Curții de Conturi, un delegat al Parchetului de Ilfov și un delegat al Ministerului Sănătății sub președinția delegatului Curții de Conturi. Membrii acestei comisiuni vor primi jetoane de prezență pe fiecare zi de tragere, jetoane care se vor fixa prin bugetul Regiei de către consiliul de administrație, cu aprobarea ministrului sănătății.

Această comisiune va lua în primire tot utilajul necesar efectuării tragerilor. Condițiunile in care se vor efectua tragerile se vor stabili printr'un regulament special.

Dispozițiuni cu privire la autorizarea și controlul loteriilor particulare

Art. 105. — Loteriile care in conformitate cu art. 3, alin. 2, al legii Loteriei de Stat din 1934 pot fi organizate în folosul lor exclusiv, fără participarea Regiei la beneficiile realizate, se vor autoriza de consiliul de administrație al Regiei.

Persoanele morale solicitatoare se vor adresa în scris direcțiunii generale a Regiei, arătând scopul ce urmăresc a satisface valoarea emisiunii și a biletelor de loterie, modul de desfacerea biletelor, termenul tragerii ce nu poate fi mai depărtat de 6 luni dela autorizare, precum și locul indicat pentru efectuarea tragerii.

Consiliul de administrație va decide în mod suveran asupra cererii. In caz de admitere va fixa condițiunile cu privire la cele indicate în alineatul precedent, precum și modalitățile de control al emisiunii, plasării, tragerii și lichidării acestor loterii.

Art. 106. — Nicio altă instituție de Stat, județ sau comună nu pot autoriza organizarea de loterii, tombole, lotto sau alte asemenea variante de loterii, ele fiind un monopol al Statului a cărei exploatare este încredințată Regiei Loteriei de Stat.

Se socotesc loterii și ca atare sunt interzise: Vânzările prin trageri la sorți de obiecte mobile sau imobile; vânzări care oferă și premii sau beneficii datorate norocului, titluri de împrumuturi sau de asigurări neautorizate printr'o lege specială care în afară de trageri pentru amortisment au și trageri de premii; precum și orice alte operațiuni prezentate publicului și care l-ar face să spere la un câștig datorat norocului.

Impozite

Art. 107. — Impozitul asupra câștigurilor prevăzut de art. 1 al legii referitoare la regimul fiscal al Regiei Loteriei de Stat din 20 Aprilie 1932 seva percepe și reține direct de această Regie în folsul Fondului General Sanitar și de Ocrotire.

Acest impozit se extinde și asupra câștigurilor loteriilor anexe prevăzute de art. 2 și se va percepe direct de Regia Loteriei de Stat în folosul Fondului General Sanitar și de Ocrotire.

Produsul acestui impozit nu intră în calculul cotei de beneficiu net prevăzut de art. 16 din legea loteriei de Stat din 1934.

Valoarea timbrelor de aviație aplicabile asupra lozurilor vândute potrivit dispozițiunilor art. 6 din Legea privitoare la Fondul Național al Aviației se va înlocui cu o sumă globală ce se va determina anual de Consiliul de Miniștri în raport cu numărul lozurilor vândute. Această sumă se va înscrie în bugetul de cheltueli al Fondului General Sanitar și de Ocrotire, la dispoziția Fondului Național al Aviației.

Pe viitor niciun alt impozit nu se va putea înființa asupra lozurilor, câștigurilor și premiilor Loteriei de Stat. De asemenea impozitul supra-cotă înființat prin legea din 31 Martie 1934 nu se aplică asupra acestor câștiguri.

Veniturile colectorilor și ale prestatorilor de servicii rezultate din vânzarea și desfacerea lozurilor se vor impune potrivit art. 2 din legea regimului fiscal al Regiei Loteriei de Stat din 20 Aprilie 1932 și instrucțiunilor de aplicare.

Organul exclusiv de perceperea acestor impozite este numai Regia Loteriei de Stat.

Dacă însă desfacerea și vânzarea lozurilor va fi acordată persoanelor juridice, beneficiare ale veniturilor, ele vor fi scutite de aceste impozite.

Urmărirea infracțiunilor

Art. 108. — Pentru descoperirea și urmărirea delictelor prevăzute in prezentul regulament, Regia va întreține un oficiu special și permanent de poliție având ca șef un comisar de poliție, detașat de Siguranța Generală a Statului după cererea direcțiunii Regiei și al cărui salariu va intra în planul ei de cheltueli.

Comisarul șef va lucra pe lângă Contenciosul Regiei. El va avea dreptul de a instrumenta pe întreg teritoriul țării toate infracțiunile la legile din 21 Iulie 1931 și 26 Iulie 1934 ale Loteriei de Stat și la prezentul regulament.

Aceleași infracțiuni vor fi urmărite și de către ofițerii de poliție judiciară, fie sesizându-se direct, fie în urma cererii oricărui delegat al Regiei Loteriei de Stat.

Regia este de drept, în virtutea legii Loteriei din 26 Iulie 1934, parte civilă in toate cauzele penale relative la aceste delicte.

Dispozițiuni finale

Art. 109. — In caz de desființare sau lichidare a Regiei Loteriei de Stat, întreaga ei avere mobilă și imobilă precum și orice drepturi reale și personale, reintră de drept în patrimoniul Fondului General Sanitar și de Ocrotire.

In acest caz întreaga organizație a Loteriei de Stat trece sub dependința Direcției Fondurilor Sanitare și de Ocrotire.

Art. 110. — Orice dispozițiuni contrare prezentului regulament, sunt și rămân desființate.

Legea referitoare la regimul fiscal al Regiei Publice Comerciale a Loteriei de Stat pe clase

(D. R. No. 1410 din 19 aprilie 1932, M. O. No. 94 din 20 aprilie 1932).

Art. 1.— Prin derogare dela art. 51, alin. *b*, și 53 din legea pentru unificarea contribuțiunilor directe, câștigurile și premiile Loteriei de Stat pe clase, precum și câștigurile minime ce egalează valoarea lozului, vor fi impuse cu 10 la sută, fără adiționale, din valoarea sumelor atribuite.

Acest impozit se va reține direct de Regia Loteriei de Stat, și se va vărsa la Tezaur.

Art. 2. — Remizele colectorilor ai Regiei Publice a Loteriei de Stat, fie persoane fizice, fie persoane juridice, remunerați procentual în raport cu valoarea lozurilor vândute, sunt impuse la 8 la sută fără adiționale, din remiza primită conform art. 48 din legea pentru unificarea contribuțiunilor directe, considerându-se ca venit net impozabil 3/4 din valoarea rezimei cuvenită.

Toți acești contribuabili, pentru veniturile impuse prin legea de față, nu mai sunt impuși la nici un alt impozit elementar și sunt dispensați să facă pentru aceste venituri declarațiile cerute de art. 75 din legea pentru unificarea contribuțiunilor directe.

Impozitul de mai sus este reținut de Regie și vărsat la Tezaurul Public. la sfârșitul fiecărei clase

---

Regulamentul tragerilor loteriei de Stat pe clase

(M. O. No. 140 din 22 iunie 1935).

Art. 1. — **Tragerile loteriei de Stat pe clase vor fi publice.**

Ele vor avea loc, fie la sediul Regiei Loteriei de Stat, fie în alt local din București, desemnat de consiliul de administrație al Regiei, adus la cunoștința publică prin publicațiuni în Monitorul Oficial și în ziare, cu cel puțin o săptămână înainte de data fixată.

Tragerile vor avea loc la termenele prevăzute în planul fiecărei loterii, plan ce se va publica în Monitorul Oficial.

Art. 2. — Tragerile vor fi efectuate de o comisiune specială compusă din câte 2 reprezentanți ai Inaltei Curți de Conturi, ai parchetului Tribunalului Ilfov și ai Ministerului Sănătății, desemnați de autoritățile respective. Acești reprezentanți vor lucra în două echipe, care vor fi prezidate de reprezentantul Inaltei Curți de Conturi.

Acești delegați vor primi un jeton de prezență și o îndemnizație de deplasare care vor fi fixate de consiliul de administrație al Regiei Loteriei.

La operațiunile de tragere, Direcția Regiei Loteriei nu va lua parte în mod efectiv. Comisiunea oficială de tragere, compusă astfel cum se arată mai sus, va fi însă asistată de un funcționar al Regiei, împuternicit a semna procesele verbale de tragere în numele Regiei, precum și de personalul necesar pentru întocmirea scriptelor și bunul mers al tragerii.

Art. 3. — Orice operațiune de tragere pentru a fi valabilă, va trebui să fie consemnată într'un proces-verbal, semnat de toți membrii comisiunii și de împuternicitul Regiei.

Art. 4. — Comisiunea va efectua umplerea urnei „câștiguri", fie în ziua tragerii, fie în ajun.

Art. 5. — Președintele comisiunii va putea invita 2 persoane din publicul asistent să îndeplinească funcțiunea de scrutatori. Aceștia se vor putea schimba în decursul tragerii.

Acești scrutatori vor asista comisiunea în operațiunile tragerii fără a avea să îndeplinească vreun alt rol.

Art. 6. — Operațiunea tragerii se va face în modul următor :

Numerele se vor forma cu ajutorul mașinii speciale de format numere, astfel așezată încât numărul format să fie vizibil publicului asistent. Numărul odată format este strigat de către un funcționar al Regiei, care îl trece într'un borderou ce va face parte integrantă din procesul verbal al tragerii.

Un alt funcționar, asistent în comisia de trageri, constată după tabloul de evidență al numerelor trase, dacă numărul a mai ieșit odată și numai după ce îl declară bun (neieșit), acesta este trecut de către alți funcționari in procesele verbale de tragere.

După strigarea numărului, se extrage câștigul din urna „câștiguri", luându-se în primire de delegatul oficial asesor, care anunță câștigul. Numărul strigat este trecut de un funcționar asistent al Regiei pe însuși buletinul scos, care apoi se ia de către președintele comisiunii. Președintele anunță atât numărul cât și câștigul înscris pe buletin, înșirându-l pe o sfoară anume pregătită.

Tragerea va urma astfel până la epuizarea numărului total de câștiguri introduse în urnă conform planului de tragere.

La cele 560.000 sferturi emise de Loteria de Stat pe clase, corespunde la anexă o emisiune de lozuri dela Nr. 113.334 până la Nr. 299.999 în 3 serii.

Deoarece mașina formează toate numerele între 100.000—299.999, numerele formate dela 100.000 până la 113.334 se declară nule, continuându-se tragere valabilă numai dela acest număr înainte.

In ce privește atribuirea câștigurilor minimale, ea se va face în modul următor :

A. La loteria pe clase :

1. La clasele I, II și III : se va forma la mașină trei numere de zeci și unități după care

toate numerele terminate prin aceste cifre, au dreptul la câştigul minimal.

2. La clasa IV:

a) Pentru penultimele câştiguri se va forma la maşină 30 de numere compuse din 3 cifre: sute, zeci şi unităţi, după care toate numerele terminate prin aceste cifre, au dreptul la câştigul penultim;

b) Pentru ultimele câştiguri numite minimale, se va forma la maşină două numere a câte o unitate, după care toate numerele terminate la unităţi cu una din cifrele astfel formate, au dreptul la câştigul minimal.

B. La loteria anexă:

La toate clasele se va forma la maşină zece terminaţii de numere compuse din 3 cifre (sute, zeci şi unităţi).

Câştigul minimal se atribue tuturor numerelor cuprinse între Nr. 113.334 până la 299.999, ce au această terminaţie.

Mia 113.000, nefiind complet emisă, ci numai dela Nr. 113.334, repartizarea procentuală a câştigurilor minimale pentru această mie se stabileşte astfel:

a) Dacă din cele zece terminaţiuni de numere, 6 sau mai mult de 6 vor cădea asupra numerelor emise (dela 113.334 până la 113.999), toate rămân valabile.

b) Dacă din cele zece terminaţiuni de numere, un număr mai mic de 6 va cădea asupra numerelor emise (dela 113.334—113.999), diferenţa până la 6 se va completa cu o tragere suplimentară de terminaţiuni valabile însă numai pentru sutele dela 113.334—113.999.

Art. 7. — Procesul-verbal conţinând numerele şi câştigurile, se va întocmi în dublu exemplar. Ambele exemplare vor fi semnate de membrii comisiunii şi de delegatul Regiei, după verificare.

Aceste procese-verbale constituesc documente oficiale ale tragerii. Ele se vor păstra în dosare speciale la Regia Loteriei, până după verificare de către Inalta Curte de Conturi a gestiunii loteriei respective, putând apoi fi distruse.

Buletinele de câştiguri se vor păstra de Regie până la împlinirea prescripţiunii dreptului de a reclama câştigurile, după care se vor arde.

Formularele proceselor-verbale vor fi aduse la cunoştinţa publicului prin înserare în Monitorul Oficial.

Art. 8. — Rezultatul tragerii, publicat de Regia Loteriei, constitue lista oficială a numerelor câştigătoare.

Regia Loteriei nu garantează exactitatea numerelor câştigătoare, decât în listele sale oficiale.

Lista oficială a numerelor câştigătoare va fi publicată, ca supliment, în Monitorul Oficial.

Convenţiunea intervenită între regia loteriei de stat şi U. F. C. R.

(M. O. No. 211 din 13 sept. 1934).

Intre Regia Loteriei de Stat, cu sediul în Bucureşti, b-dul Carol No. 4, reprezentată prin subsemnatul Ion Dimitriu, în calitate de membru al Consiliului de Ad-ţie şi al Comitetului de Direcţie al Regiei, delegat director general, împuternicit pentru a încheia, semna şi autentifica prezenta convenţie prin decizia consiliului de Ad-ţie din 8 August 1934 (procesul-verbal No. 98) şi Uniunea Fundaţiilor Culturale Regale (U. F. C. R.), cu sediul în Bucureşti, b-dul Lascăr Catargiu No. 39, reprezentată prin subsemnatul Ovidiu C. C. Demetrescu, în calitate de director al contenciosului U. F. C. R. împuternicit prin Inalta aprobare dată pe temeiul art. 3 din legea F. C. R. din 14 Aprilie 1933, a intervenit următoarea convenţie.

1. In temeiul art. 2 din legea pentru organizarea exploatării şi administrarea Loteriei de Stat pe clase pentru sănătatea publică şi ocrotiri sociale, publicată în M. O. No. 170 din 26 Iulie 1934, Regia Loteriei de Stat va exploata în colaborare cu Uniunea Fundaţiilor Culturale Regale sistemul mixt de loterie, în forma oferită de U. F. C. R. şi care constă în conexarea la Loteria de Stat pe clase a unei loterii simple cu tragere unică adică de a emite pe un singur loz de clasă, două numere participând la două loterii deosebite, una loteria pe clase de Stat şi alta loteria anexă U. F. C. R.

2. In această colaborare, Uniunea Fundaţiilor Culturale Regale, aduce ca aport folosinţa sistemului sus menţionat al unei loterii mixte, cu dreptul să beneficieze de loteria anexă, inclusă în sistemul mixt, conform autorizaţiunei date de Ministerul Sănătăţii, prin deciziunea No. . . . . şi în condiţiunile următoare:

3. Intreaga operaţiune a desfacerii lozurilor ambelor loterii cuprinzând distribuirea şi încasarea preţului lozurilor cum şi plata câştigurilor corespunzătoare ambelor loterii, este în exclusiva administraţie a Regiei loteriei de Stat.

Eventualele pagube rezultate din exploatarea obiectului prezentei convenţiuni, vor fi suportate de ambele părţi, în proporţie de trei pătrimi pentru Regie şi o pătrime pentru Uniune.

4. Din preţul de vânzare al lozurilor loteriei mixte, Uniunea Fundaţiilor Culturale Regale, are dreptul la o pătrime corespunzătoare valoarei lozurilor anexe aplicate pe lozurile loteriei de Stat.

Toate sumele încasate din vânzarea lozurilor loteriei anexe, vor fi vărsate de Regia Loteriei de Stat, Uniunei Fundaţiilor Culturale Regale, scăzându-se proporţional cu încasarea:

a) Remiza cuvenită colectorilor pentru lozurile vândute;

b) Cota corespunzătoare la fiecare clasă, a câştigurilor loteriei anexe, care va fi depusă la Banca Naţională a României într'un cont spe-

cial, remițându-se însă Uniunei la sfârșitul fiecărei clase, diferența între sumele reținute în acest scop și câștigurile de plată.

c) 1/4 (un sfert) din cheltuelile prevăzute în registrele Regiei, sub denumirea „Reclamă și Publicitate".

d) 1/4 (un sfert) din cheltuelile pentru imprimate comune, altele decât ale reclamei și publicității.

Reținerile dela punctele *c* și *d* se vor deconta după tragerea fiecărei clase.

5) Regia Loteriei de Stat se obligă să nu pună în vânzare decât lozurile conexate ale ambelor loterii și aceasta în proporția unui loz anexă pentru fiecare sfert de loz al Loteriei de Stat și de fiecare clasă.

Orice loz izolat, fie al Loteriei de Stat, fie al Loteriei anexe, va fi declarat nul de plin drept. pentru condițiunile generale pentru jucător.

In prețul imprimat pe, lozul Loteriei de Stat. va fi inclus și prețul lozului anexă.

6. Nici o măsură, atât față de colectori cât și față de publicul jucător, fie prin corespondență, fie prin publicitate sau propagandă, nu va putea fi luată decât de Regia Loteriei de Stat, Uniunea Fundațiilor Culturale Regale, urmând să sesizeze Direcția Regiei Loteriei de Stat ori de câte ori ar crede că interesele sale sunt lezate sau în pericol de a fi lezate.

7. Forma și mijloacele de propagandă, reclamă, publicitate, în legătură cu loteria anexă, se vor stabili de Regie în înțelegere cu Uniunea.

8. Modalitățile technice și comerciale de colaborare ale ambelor loterii, pentru bunul mers și progresul lor, vor fi stipulate printr'un act adițional, care nu va putea în nici un caz deroga dela sau modifica condițiunile prezentei convențiuni.

Acest act adițional, stabilit și redactat ulterior de către organele Regiei Loteriei de Stat. împreună cu Uniunea Fundațiilor Culturale Regale, va fi supus ratificării Consiliului de Ad-ție al Regiei.

9. Durata convenției de față este de 15 ani (cincisprezece ani), începând dela data semnărei prezentei convenții. Ea va putea fi totuși desfăcută și înainte de expirarea acestui termen, în cazul când rezultatul total a trei loterii mixte consecutive, nu va aduce Regiei Loteriei de Stat un spor de venituri peste îndoitul beneficiului realizat de Regia Loteriei de Stat pe clase în Loteria V-a actualmente în curs.

Precedentul aliniat nu se aplică în următoarele cazuri :

A. Pentru primele două loterii ale sistemului mixt, care sunt considerate ca simplu termen de încercare.

B. Dacă vânzarea lozurilor a fost împiedicată de cazuri de forță majoră.

10. La expirarea termenului, precum și în cazul desfacerii colaborării dintre Regia Loteriei de Stat și Uniune, Uniunea Fundațiilor Culturale Regale, rămâne singură proprietară a planului de loterie mixtă, prevăzut în această convenție și a cărei proprietate a fost adusă de dânsa numai pentru folosința comună. Regia Loteriei de Stat nu va mai avea dreptul să întrebuințeze sistemul acestei loterii mixte aduse în colaborare. Modificările relative la cuantumul emisiunei sau la valoarea lozurilor, a cotei de câștiguri sau a repartiției lor, fie că aceste modificări s'ar face parțial sau total în timpul colaborărei, nu constitue o formă nouă care să poată transfera sau schimba dreptul de proprietate al sistemului loteriei mixte.

11. Uniunea Fundațiilor Culturale Regale cedează Ministerului Sănătății, pentru Fondul sanitar, pe toată durata prezentei convenții, jumătate din beneficiul net al loteriei sale anexe, exploatată în colaborare cu Regia Loteriei de Stat.

Partea cuvenită Ministerului Sănătății se va depune la Banca Națională a României, la sfârșitul fiecărei loterii, cu destinația expresă ca timp de 15 ani să servească numai pentru clădirea și întreținerea de instituțiuni sanitare. sau să fie afectată pentru plata anuității sumei ce eventual Ministerul Sănătății ar împrumuta pentru acest scop.

12. Impoziul de 10 la sută (zece la sută) asupra câștigurilor Loteriei anexe, va fi reținut de Regia Loteriei de Stat spre a fi vărsat Ministerului Sănătății, pe contul Fondului Sanitar.

Legea pentru reglementarea funcționării jocurilor de noroc

(D. R. No. 1060 din 13 aprilie 1935, M. O. No. 89 din 15 aprilie 1935).

Art. 1. — Jocurile de noroc pe bani sunt permise numai cu autorizația Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, în condițiunile prevăzute mai jos.

Art. 2. — Intră în prevederile legii de față orice jocuri de cărți sau de altă natură, sub ori ce formă sau denumire, în care hazardul joacă principalul rol și care se vor enumera pe cele de regulament.

Art. 3. — Jocurile de noroc pe bani sau fise în cafenele, restaurante, berării, în genere orice localuri publice sau piețe, bâlciuri, etc., precum și în comunele rurale, sunt cu totul interzise.

Sunt interzise de asemenea jocurile de noroc (bulă, ruletă, cutii mecanice, etc.)

Aceste jocuri sunt permise numai în următoarele stațiuni climaterice și balneare : Sinaia, Mamaia (jud. Constanța), Eforie (jud. Constanța), Carmen-Sylva (jud. Constanța), Sovata, Slănicul din Moldova și Lacul Sărat (Brăila).

Art. 4. — Jocurile vor funcționa numai în localurile anume destinate și numai pe bază de concesiuni acordate de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin licitație publică ținută în conformitate cu prevederile legii contabilității publice și în schimbul unor taxe anuale, fixe, al căror minim se va stabili

prin caietele de serviciu respective, în raport cu importanța localității și a jocurilor.

După primul an de funcționare, taxa fixată va putea fi mărită pe baza încasărilor reale constatate.

Din aceste taxe o cotă minimă de 20 la sută pentru anul 1935, sporită în anii următori cu câte 5 la sută până la maximum 50 la sută, se va atribui Fondului Sanitar General și de Ocrotire. Restul va rămâne instituțiunilor autorizate prin legiuirile anterioare, sau administrațiunilor comunale respective și va fi întrebuințată pentru reparațiuni și întreținere de așezăminte spitalicești sau de ocrotire, pentru lucrări de salubritate, precum și pentru lucrări de desvoltare și înfrumusețare a stațiunii respective.

In aceste stațiuni se va atribui în mod obligator primăriilor locale o cotă de cel puțin 10 la sută din taxă, destinată pentru lucrări edilitare, de înfrumusețarea și desvoltarea stațiunii, după un program stabilit de acord cu Ministerul Sănătății.

Concesiunile actuale, aprobate de Minister, se mențin în forme și condițiunile contractelor în ființă, până la expirarea lor; instituțiunile păstrându-și în întregime avantajele concesiunilor în ființă

Jocurile în cazinourile din stațiunile balneoclimaterice nu vor fi permise în cursul dimineții și nu vor putea începe decât dela ora 16 până la 4 dimineața.

Art. 5. — In orașe și municipii toate autorizațiunile pentru jocuri de noroc sunt anualte de drept in condițiunile art. 10 dela publicarea prezentei legi. Autorizațiunile de jocuri de cărți nu se vor acorda decât Cercurilor și Cluburilor închise, care au sau vor obține personalitate juridică și al căror statut nu au ca scop principal practicarea jocurilor de noroc și un interes propriu pecuniar.

In cluburile politice jocurile de noroc pe bani sau fise sunt interzise.

Art. 6. — Nu vor fi admiși a lua parte la jocurile de noroc:

1. Minorii de ambele sexe.

2. Funcționarii publici, mânuitori de bani publici, precum și funcționarii locuitori băștinași din localitățile unde s'au instalat cazinouri în care sunt permise jocurile de noroc mecanice.

Art. 7. — Cercurile și cluburile autorizate a ține jocuri de noroc sunt obligate a plăti Fondului Sanitar și de Ocrotire taxe fixe cari vor înlocui actuala taxă de asistență de 20 la sută asupra produsului brut al jocurilor.

Cuantumul acestor taxe fixe se va stabili pe 3 ani de către Consiliul de miniștri, în urma propunerilor făcute de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pe categorii de localități și categorii de cercuri.

Pentru prima perioadă de 3 ani, taxa fixă se fixează cum urmează:

Pentru Capitală, fiecare local de Cerc închis, autorizat, va plăti dela una la trei milioane lei anual. Pentru celelalte municipii și stațiuni balneare și climaterice, fără cazinouri, între 200.000 și 100.000 lei anual. Aceste sume vor putea fi sporite de Ministerul Sănătății Publice la fiecare perioadă de trei ani.

Pentru orașele sub 25.000 de locuitori, între 100.000 și 500.000 de lei pe an.

Cluburile și cercurile închise din provincie, care au înscris în trecut și viitor în bugetele lor cel puțin suma de 10.000 lei pentru spitalele locale, vor fi scutite de orice altă taxă. In aceste cluburi și cercuri închise, jocurile de noroc sunt cu desăvârșire prohibite.

Cluburile din București: Jokey-Club, Automobil-Club, Clubul Tinerimii, Clubul Agricol și filialele lor vor plăti o taxă fixă anuală de lei 20.000.

Cercurile sau Cluburile persoane juridice, în care nu se practică jocuri de noroc, ca: Braziliana, Chemin de Fer, Frente, Sept și orice joc de cărți care vor avea de scop înlocuirea jocurilor mecanice, vor putea obține autorizația de funcționare cu o taxă anuală fixă dela 20.000—300.000 lei.

Cluburile și Cercurile arătate mai sus, afară de cele prevăzute la alin. 6 și 7 ale acestui articol, își vor procura cărțile de joc numai dela Ministerul Sănătății. Fiecare pereche de cărți va avea o banderolă sau un alt semn distinctiv, pentru care se va percepe o taxă suplimentară de lei 200 în folosul Fondului Sanitar.

Art. 8. — Sumele cuvenite Fondului Sanitar și de Ocrotire se vor urmări și încasa de către administrațiile financiare respective, care vor fi obligate a ține partide de debit pentru toate localurile și instituțiunile autorizate a avea jocuri de noroc, din circumscripția lor și se va vărsa la Banca Națională în contul Fondului Sanitar Central.

Aceste sume se vor achita semestrial, cu anticipație. Neplata la termen a acestor sume atrage după sine de plin drept anularea autorizațiunilor date chiar în cazurile când o asemenea clauză n'ar exista în autorizațiunile sau contractele respective existente, dispozițiunea de mai sus fiind aplicabilă atât în stațiunile climatice, cât și în celelalte localități admise în prezenta lege.

Sub nici un motiv și sub sancțiunea destituirii funcționarului însărcinat cu urmărirea sau încasarea, nu se vor acorda păsuiri în achitarea și încasarea semestrial anticipativă a acestor sume.

Șefii parchetelor și ofițerii de poliție în localitățile în care jocurile de noroc sunt interzise prin lege sau acolo unde aceste jocuri ar depăși autorizațiile legale, sunt responsabili de orice act de toleranță sau neglijență vădită față de abaterile la lege.

Art. 9. — In termen de două luni dela data publicării prezentei legi, Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale va acorda autorizațiuni numai acelor Cercuri sau Cluburi care îndeplinesc condițiunile legii de față.

Hotărîrile Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale sunt definitive și executorii.

Se vor publica în Monitorul Oficial auorizațiunile eliberate și numele petiționarului.

Art. 10. — Trei luni dela data publicării prezentei legi, orice Cerc sau Club, prevăzute in legea de faţă, găsite funcţionând fără autorizaţia Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, va fi inchis, iar conducătorilor acestora li se vor aplica pedepsele prevăzute în codul penal; aceleaşi dispoziţiuni se vor aplica la toate abaterile dela prevederile legii de faţă.

In afară de organele îndrituite de legile în vigoare, constatarea abaterilor dela dispoziţiunile de mai sus se va putea face de Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale prin funcţionarii săi împuterniciţi cu delegaţie specială.

Funcţiunea de comisar al guvernului pe lângă localurile unde sunt îngăduite jocurile de noroc este incompatibilă cu aceea de funcţionar public de orice fel, precum şi cu orice mandat electiv.

Art. 11. — Orice dispoziţiuni contrarii legii de faţă sunt şi rămân abrogate. Prin regulament, elaborat în cel mult 40 zile dela publicarea legii, se vor stabili detaliile de aplicarea ei.

Regulament pentru aplicarea legii privitoare la reglementarea funcţionării jocurilor de noroc

(D. R. No. 1519 din 31 mia 1935, M. O. No. 127 din 5 iunie 1935).

Art. 1. — Jocurile de noroc pe bani, sunt permise numai cu autorizarea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, in conformitate cu dispoziţiunile prevăzute în legea sanitară, publicată în Monitorul Oficial Nr. 89, din 15 aprilie 1935 şi în regulamentul de faţă.

Art. 2. — Sunt interzise jocurile de noroc în cluburile politice, cafenele, restaurante, berării şi în genere, în orice alte localuri publice sau pieţe, bâlciuri, etc., din municipii, oraşe, staţiuni balneare şi climaterice şi comune rurale.

Art. 3. — Se consideră jocuri de noroc, intrând in prevederile legii, orice jocuri mecanice, jocuri de cărţi sau de altă natură, sub orice formă sau denumire, în care hazardul joacă primul rol, fie că sunt pe bani, fişe sau alte mijloace de înlocuirea banilor. Aceste jocuri, sunt:

a) Jocuri mecanice: ruletă, bulă, căişori, aparate mecanice, petit coureur.

b) Jocuri de cărţi cu banco, bacara, chemin de fer, braziliana, trent sept, trent et quarante, douăzeci şi unu, treizeci şi unu, şuetă de ecarté, banco anglaise, namur, valet royal, toti, naşivaşi, loton;

c) Jocuri de grup închis: pocker, maus, ecarté, şaizeci şi şase, sept a l'as, calabe, bridge, preference, panţarolă, rum, roemy, belotă, bouiotă, bezigue, gar au coeur, taroc, picket, dar-dar, tablenette.

Orice alte jocuri, fie mecanice, fie de cărţi sau de altă natură, ce nu sunt cuprinse în aceste trei categorii, enumerate mai sus, sunt interzise.

Nu intră în prevederile legii: tablele, şahul, biliardul, popicele, dominoul-remy cu pietre şi mahjong, care sunt libere.

Art. 4. — Autorizaţiuni pentru toate jocurile de noroc, enumerate în art. 3 din regulament, nu se pot da decât în următoarele staţiuni balneare sau climaterice: Sinaia, Mamaia (jud. Constanţa), Eforie (jud. Constanţa), Carmen-Sylva (jud. Constanţa), Sovata, Slănicul de Moldova şi Lacul Sărat (Brăila).

Art. 5. — Pentru aceste staţiuni, autorizaţiunile se dau numai pe bază de concesiuni, acordate de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, prin licitaţiuni publice, ţinute în conformitate cu prevederile legii contabilităţii publice.

Art. 6. — Concesiunile se dau numai în schimbul unor taxe băneşti, fixe, anuale, ale căror minim se va stabili prin caietele de sarcini respective, în raport cu importanţa localităţii şi a jocurilor.

Art. 7. — După primul an al concesiunii, aceste taxe vor putea fi majorate în fiecare an, în raport cu sporul şi încasările reale, constatate.

In acest scop, toţi concesionarii ce au căpătat autorizaţiuni de joc, vor fi obligaţi să ţină carnetul à souche pentru constatarea încasărilor rezultate prin cagniotă şi din cărţile de intrare.

Art. 8. — Caietele de sarcini pentru concesiunile jocurilor de noroc se vor înocmi de către Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, potrivit unui model de caiet de sarcini tip, elaborat de minister, cu avizul oficiului central de licitaţiuni şi completat cu dispoziţiunile speciale, privitoare la garanţia de depus pentru participarea la licitaţie, la minimul taxei iniţiale pentru licitatori, la condiţiunile şi modalităţile edplată, la fixarea localurilor, unde vor funcţiona jocurile, precum şi orice alte dispoziţiuni sau condiţiuni speciale, pentru fiecare localitate.

Ministrul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale va putea anula orice concesiune acordată, în caz de nerespectarea de către concesionari a vreuneia din dispoziţiunile caietului de sarcini.

Art. 9. — In cazinourile sau localurile autorizate în staţiunile balneare şi climatitce, potrivit dispoziţiunilor de mai sus, jocurile nu sunt îngăduite a funcţiona, decât în localurile anume destinate şi între orele 16 şi 4 dimineaţa.

Art. 10. — Din taxele prevăzute în art. 6, o cotă de minimum 20 la sută pentru anul 1935, sporită în anul următor cu câte 5 la sută până la maximum 50 la sută, se va atribui Fondului general sanitar şi de ocrotire, ea se va vărsa direct de concesionar la Administraţiile financiare respective, în contul Fondului.

Art. 11. — Restul cotei din taxa de concesiune se va atribui instituţiunilor autorizate prin legi anterioare sau administraţiunile comunale respective şi va constitui un fond special pentru reparaţiuni şi întreţinere de aşezăminte spitaliceşti sau de ocrotire şi pentru lucrări de salubritate, de desvoltare şi de înfrumuseţare a staţiunei respective.

In niciun caz cota atribuită administraţiunilor comunale din aceste staţiuni pentru lucrări

de salubritate, edilitate, înfrumusețare și desvoltare, nu va putea fi mai mică de 10 la sută din taxă.

Executarea acestor lucrări se va face potrivit unui program stabilit de acord cu Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 12. — Toate operațiunile ce privesc încasarea cotei atribuite administrațiunilor comunale, gestiunea și întrebuințarea ei precum și supravegherea și controlul executării lucrărilor, cad în sarcina primăriilor respective.

Art. 13. — Oată stabilit quantumul taxei anuale de concesiune, Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, va repartiza cotele ce urmează a fi atribuite în conformitate cu dispozițiunile alin. 3 și 4 din art. 4 din lege.

Art. 14. — Concesiunile în vigoare, aprobate de minister, potrivit dispozițiunilor legilor anterioare, se mențin în forma și condițiunile contractelor în ființă, până la expirarea lor, instituțiunile sau administrațiunile comunale respective păstrându-și în întregime avantajele acestor concesiuni.

Concesionarii, în baza acestor contracte, sunt obligați să se conformeze art. 8, alin. 2, din lege și art. 2, 9, 18, 26, 27, 32 și 36 din regulament, precum și tuturor dispozițiunilor privind ordinea publică, cuprinse în legea și regulamentul de față.

Art. 15. — In orașe și municipii, autorizațiunile de funcționare nu se pot acorda decât pentru jocurile enumerate la puncte *b* și *c* din art. 3 și numai cercurilor și cluburilor închise care au sau vor obține personalitate juridică și al căror statut nu are ca scop principal practicarea jocurilor la noroc sau un interes propriu penuniar. Autorizațiunile se dau numai de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, în condițiunile prevăzute în prezentul regulament.

Art. 16. — Cercurile sau cluburile care îndeplinesc condițiunile cerute de lege, vor adresa cererile lor de autorizare direct Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, direcțiunii Fondului general sanitar și de ocrotire.

Aceste cereri, însoțite de un exemplar din statutele cercului sau clubului respectiv, precum și de actele doveditoare a calității de persoană juridică, vor indica categoria autorizațiunii pe care o cer și localurile în care urmează a funcționa jocurile.

Nu se poate autoriza funcționarea jocurilor de noroc decât în săli anume destinate.

Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin decizie ministerială, în urma avizului comisiunii centrale permanente pentru jocuri de noroc, va da autorizația de joc în care se va menționa numele și calitatea subscriitorului cererii de autorizare, precum și numele persoanei căreia, prin act autentic, cluburi sau cercuri, încredințează administrarea jocurilor și care se va publica în Monitorul Oficial numai după ce clubul sau cercul autorizat va depune recipisa de plată la administrația finacairă a primei rate a taxei.

Art. 17. — Sub sancțiunea retragerii sau anulării concesiunii, cercurile sau cluburile autorizate, potrivit dispozițiunilor de mai sus, nu pot încredința administrarea jocurilor și nu pot utiliza ca personal ajutător decât persoane care îndeplinesc următoarele condițiuni:

1. Să fie cetățean român, major.
2. Să nu fi suferit vreo condamnațiune aflectivă și infamantă și în general vreo condamnare ce are ca rezultat pierderea drepturilor civile și politice
3. Să nu fi contravenit la dispozițiunile legii și regulamentului de față.
4. Să nu fie funcționar public.

Art. 18. — Cercurile sau cluburile închise cu autorizațiuni de funcționare a jocurilor de noroc în municipii și orașe, sunt de 2 categorii:

1. Cercuri sau cluburi în care se vor practica jocuri de noroc cuprinse în punctele *b* și *c* din art. 3 din prezentul regulament.
2. Cercuri sau cluburi închise în care se vor practica jocurile de noroc cuprinse numai în punctul *c* din art. 3 din prezentul regulament.

Art. 19. — Cercurile sau cluburile autorizate a avea jocuri de noroc din municipii și orașe, vor plăti fondului general sanitar și de ocrotire, taxe fixe anuale, care înlocuesc actuala taxă de asistență de 20 la sută asupra produsului brut al jocurilor.

Quantumul acestor taxe se va stabili din 3 în 3 ani printr'un jurnal al Consiliului de miniștri, în urma propunerii Ministrului Muncii, Sănătății Ocrotirilor Sociale, pe categorii de localități și pe categorii de cercuri sau cluburi.

Art. 20. — Pentru prima perioadă de 3 ani, dela 1 aprilie 1935 până la 1 aprilie 1938, se stabilesc următoarele taxe fixe:

Cercurile sau cluburile închise din Capitală, ce fac parte din categoria prevăzută la punctul I din art. 18 al prezentului regulament, vor plăti o taxă fixă de un milion la trei milioane lei pe an.

Stabilirea quantumului taxei fixe anuale, pentru fiecare club sau cerc din Capitală, în limitele prevăzute mai sus, se va face de Ministrul Sănătății și Ocrotirilor Sociale cu avizul consultativ al comisiunii centrale permanente pentru jocurile de noroc, ținându-se seamă de numărul meselor de joc, de numărul cărților de intrare, de numele posesorilor acestor cărți, de chiria localului de joc, de cartierul unde este situat, de aspectul interior al clubului sau cercului și de orice alt indiciu sau criteriu ce ar putea duce la stabilirea cât mai exactă a categoriei în care urmează a fi încadrat clubul sau cercul.

Cercurile sau cluburile închise din Capitală, ce fac parte din categoria prevăzută în punctul 2 din art. 18 al prezentului regulament, vor plăti o taxă fixă între 20.000 lei și 300.000 lei pe an, urmându-se aceleași criterii în fixarea taxei ca și în alineatul de mai sus.

Art. 21. — Cercurile sau cluburile închise, ce fac parte din categoria prevăzută la punctul 1 din art. 18 al prezentului regulament, din celelalte municipii și orașe și din stațiunile bal-

neare și climaterice, altele decât cele prevăzute la art. 3, alin 3, din lege, vor plăti o taxă fixă dela 200.000—1.000.000 pe an.

Iar cercurile sau cluburile ce fac parte din categoria prevăzută în punctul 2 din art. 18 al prezentului regulament, vor plăti o taxă fixă dela 20.000—300.000 lei pe an.

Art. 22. — Cercurile sau cluburile ce fac parte din categoria prevăzută la punctul 1 din art. 18 al prezentului regulament, din orașele cu mai puțin de 25.000 de locuitori, vor plăti o taxă fixă dela 100.000—500.000 lei pe an.

Iar cercurile și cluburile ce fac parte din categoria prevăzută în punctul 2 din art. 18 al prezentului regulament, vor plăti o taxă fixă dela 20.000—300.000 lei pe an.

Art. 23. — Pentru cluburile și cercurile prevăzute în art. 21 și 22 din prezentul regulament, stabilirea quantumului taxei fiecărui club sau cerc se va face după aceleași norme și criterii stabilite de art. 20, privitor la cluburile din Capitală.

Art. 24. — Cluburile din București: Jokey-Club, Automobil-Club, Clubul Tinerimii, Clubul Agricol și filialele lor existente pe data publicării legii, vor plăti o taxă fixă de 20.000 lei pe an.

Art. 25. — In afară de taxele asupra jocului de noroc, prevăzute în lege și regulamentul de față, nicio altă taxă nu se va mai putea percepe de către nicio administrație publică, în afară de acele stabilite prin legi speciale.

Art. 26. — Atât concesionarii jocurilor de noroc din stațiunile balneare și climatice, prevăzute la art. 3, alin. 3, din lege, cât și cercurile și cluburile din categoria prevăzută la punctul 1 din art. 18 al prezentului regulament, sunt obligați, sub sancțiunea anulării concesiunii sau autorizațiunii respective, să-și procure cărțile de joc dela Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Fiecare pereche de cărți va fi prevăzută cu o banderolă specială sau alt semn dstinctiv, pentru care se va percepe o taxă suplimentară de 200 de lei.

Art. 27. — Nu vor fi admiși a lua parte la jocurile de noroc pe bani, fișe sau alte mijloace de înlocuirea banilor, în cazinouri, cercuri sau cluburi închise.

a) Minorii de ambele sexe și funcționarii mânuitori de bani publici;

b) Toți funcționarii locuitori băștinași din stațiunile balneare și climaterice respective, prevăzute în art. 4 din regulamentul de față.

In acest scop, concesionarii și administratorii cazinourilor din stațiunile balneare și climaterice respective, vor fi obligați, sub a lor răspundere și sub sancțiunea anulării concesiunii, să nu permită accesul în sălile de joc ale cazinoului, decât persoanelor cărora le-a eliberat cărți speciale și a căror identitate a fost în prealabil stabilită.

Sub aceleași sancțiuni, concesionarii și administratorii cluburilor închise și cercurilor cu autorizațiune de joc, nu vor elibera cărți de intrare în localurile unde funcționează cluburile sau cercurile, persoanelor prevăzute în art. 6 din lege.

Art. 28. — Pe data promulgării prezentului regulament, se institue o comisie specială denumită „Comisiunea centrală permanentă pentru jocuri de noroc".

Această comisiune va fi formată dintr'un președinte, un secretar și următorii cinci membri:

Un reprezentant al Casei Autonome a Monopolurilor.

Un reprezentant al cluburilor, prevăzute în aliniatul 7 din art. 7 din lege.

Un reprezentant al Ministerului de Interne.

Directorul Fondului general sanitar și de ocrotire.

Un reprezentant al contenciosului Minsiterului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Toți vor fi desemnați de Ministrul Sănătății și Ocrotirilor Sociale prin decizie ministerială.

Comisiunea va lucra pe lângă cabinetul Ministrului Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Art. 29. — Comisiunea își va da avizul:

1. Intocmirea caietului de sarcini tip și a caietelor de sarcini respective, pentru concesiunea jocurilor de noroc și stațiunile balneare și climaterice, prevăzute la art. 3 din lege.

2. Asupra cererilor de autorizare a jocurilor în cercurile și cluburilor închise și asupra categoriei și quantumului taxei fixe anuale, ce urmează a plăti cercurile sau cluburile, ce au făcut cerere pentru autorizarea jocului.

3. Va cerceta și va da avizul asupra reclamațiunilor și a denunțurilor privitoare la nereguli sau abateri dela legea și regulamentul de față, propunând ministrului măsurile ce ar fi de luat, precum și asupra oricăror alte chestiuni ce-i vor fi supuse de Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

4. O subcomisiune compusă din trei delegați, desemnați din sânul comisiunii, va ține licitații pentru concesiunile jocurilor în stațiunile balneare și climaterice, prevăzut în art. 3, alin. 3, din lege, iar în completul său își va da avizul asupra adminisibilității rezultatului provizoriu al licitațiilor.

Art. 30. — Avizele comisiunii centrale permanente pentru jocuri de noroc sunt consultative, Ministrul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale urmând a decide în ultimă instanță, iar hotărîrile sunt definitive și executorii.

Art. 31. — Taxele cuvenite fondului general sanitar se vor urmări și încasa de către administrațiile financiare respective, pe baza debitelor comunicate lor de către Direcția fondului general sanitar și de ocrotire.

In acest scop, administrațiile financiare sunt obligate a ține partide de debit pentru toate localurile și instituțiunile din circumscripția lor, care au autorizație de jocuri de noroc.

Administrațiile financiare vor vărsa sumele încasate la Banca Națională a României, în contul fondului general sanitar și de ocrotire.

Art. 32. — Taxele se achită în mod obligatoriu semestrial, anticipat. Neplata la termen atrage

după sine, deplin drept, anularea autorizațiunilor respective, chiar în cazul când asemenea clauză nu ar exista în autorizațiile sau contractele respective în vigoare, dispozițiunile de mai sus fiind aplicabile tuturor categoriilor de autorizațiuni sau contracte, fie pentru stațiunile balneare și climaterice, fie pentru municipii și orașe.

Sub sancțiunea destituirii funcționarilor însărcinați cu urmărirea și încasarea taxelor de mai sus, nu se vor acorda niciun fel de păsuiri la achitarea și încasarea semestrială anticipată a taxelor datorate.

Administrațiile financiare vor comunica lunar direcțiunii Fondurilor speciale sanitare și de ocrotire situațiunea debitelor de încasat.

Art. 33. — Toate autorizațiunile pentru funcționarea jocurilor de noroc, în orașe, municipii sau stațiuni balneare și climaterice, altele decât cele prevăzute de art. 3, din alin. 3, din legea în vigoare, la data publicării legii, se consideră anulate de drept la această dată.

Până la 15 Iunie 1935, ministerul va acorda, la cerere, noui autorizațiuni, cercurilor și cluburilor existente sau noui înființate, care îndeplinesc condițiunile prevăzute în legea și regulamentul de față. Dela 15 iulie 1935 nu se vor mai da autorizațiuni decât cluburilor ce vor lua ființă după această dată.

Hotărîrile ministerului sunt definitive și executorii.

Cluburile și cercurile existente care nu vor fi obținut noi autorizațiuni la termenul prevăzut mai sus li se acordă un termen de încă o lună, adică până la 15 iulie 1935, pentru lichidarea funcționării jocurilor.

Dela această dată, orice cerc sau club, fără autorizare va fi închis, iar conducătorilor acestora li se vor aplica pedepsele prevăzute de codul penal.

Art. 34. — Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale va numi, prin decizie ministerială, câte un comisar al guvernului pe lângă fiecare Cazinou din stațiunile balneare și climaterice, prevăzute la art. 3, alin. 3, din lege.

In acest stațiuni, pe lângă comisarii guvernului, primăriile respective vor putea desemna câte un delegat, în scopul de a se îngriji de perceperea cotei ce li se cuvine.

Art. 35. — Controlul funcționării jocurilor de noroc, în orașe, municipii și stațiuni balneare și climaterice, altele decât cele prevăzute în art. 3, alin. 3, din lege, se va face de minister, prin comisarii guvernului, numiți de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin decizie ministerială, fie prn funcționarii ministerului, cu delegațiuni temporare sau permanente.

Art. 36. — Atât comisarii guvernului, cât și funcționarii cu delegațiuni speciale, vor executa controlul funcționării jocurilor de noroc, din punct de vedere al rentabilității, cât și din punct de vedere al corectitudinii jocurilor și vor veghea la îndeplinirea tuturor obligațiunilor contractuale și tuturor dispozițiunilor din legea și regulamentul de față.

Ei sunt datori a aduce la cunoștința ministerului orice abatere și sunt în drept a lua, cu aprobarea și în numele ministrului, orice măsuri ordonate de acesta.

Președintele și membrii comisiunii centrale permanente pentru jocuri de noroc, au drept, fără delegație specială, de a inspecta toate cazinourile și cluburile închise, precum și de a controla modul cum își exercită atribuțiunile comisarii delegați.

Art. 37. — Funcțiunea de comisar al guvernului este incompatibilă cu calitatea de funcționar public, precum și cu orice mandat electiv.

Art. 38. — Comisarii guvernului, vor fi retribuiți cu indemnizații fixe zilnice, ce se vor stabili prin decizie ministerială pe tot timpul cât funcționează jocurile, iar funcționarii cu delegații speciale, temporare sau permanente, nu vor avea nici un fel de retribuțiune, decât acelea cuvenite de drept, pentru acoperirea speselor de transport și de deplasare. Spesele de transport se vor putea acorda chiar și pentru transporturile în localitatea respectivă, în baza actelor de constatare.

Sub sancțiunea demiterii din calitatea de comisar al guvernului, sau pierderea delegației pentru funcționarii ministerului, precum și aplicarea de pedepse disciplinare, aceștia nu au voie a juca niciun joc în cazinouri sau cluburi cu autorizațiunea de joc.

Art. 39. — Toți concesionarii, administratorii sau directorii de cazinouri, cluburi și cercuri închise, sunt obligați ca până la data de 1 Iulie 1935, să întocmească un regulament interior, care va cuprinde dispozițiunea privitoare la ținuta localului și a personalului, felul în care se vor practica jocurile de noroc, quantumul de cagniotă ce se va percepe pentru fiecare joc în parte, taxele de intrare în cazinouri și în sălile de joc, precum și orice măsuri necesare aplicării normelor stabilite de lege și regulamentul de față.

Tot în acest regulament interior se vor prevedea sancțiunile ce se vor aplica de către Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale pentru nerespectarea dispozițiunilor cuprinse în acest regulament interior.

Art. 40. — Dreptul de control, prevăzut mai sus, nu exclude drepturile pe care le au și alte organe îndrituite prin legile în vigoare.

Art. 41. — Șefii parchetelor și ofițerii de poliție judiciară, în localitățile în care jocurile sunt interzise sau unde aceste jocuri ar funcționa în contradicție cu dispozițiunile legii și regulamentului de față, sunt responsabili de orice act de toleranță sau neglijență vădită, față de abaterile dela legea și regulamentul de față.

Art. 42. — Orice dispozițiuni contrarii regulamentului de față sunt și rămân abrogate.

Decizia No. 29.674 din 24 iunie 1935

(M. O. No. 143 din 26 iunie 1935).

Prin Dec. Minist. No. 29.674 din 24 iunie 1935, orele de lucru pentru intreg personalul de orice categorie intrebuinţat pentru funcţionarea jocurilor de noroc în cazinourile din staţiunile balneo-climatice vor fi dela 16 până la ora 4 dimineaţa.

Pentru pregătirea localurilor în vederea inceperii jocurilor la ora 16, personalul de serviciu necesar acestei pregătiri va putea fi intrebuinţat cu o oră înainte de deschidere şi o oră după închidere.

Abaterile dela aceste măsuri se vor sancţiona conform art. 58 din legea asupra duratei muncii

In conformitate cu art. 8, alin. ultim din legea pentru reglementarea funcţionării jocurilor de noroc, dispoziţiunile prezentei deciziuni se vor executa prin mijlocirea şefilor de parchete şi ofiţerilor de poliţie administrativă şi judiciară din localităţile respective, precum şi de organele serviciului de inspecţie ale Ministerului Muncii, conform legii din 13 aprilie 1927.

Regulamentul de administrare a timbrului de control sanitar şi aplicarea lui pe specialităţi medicamentoase, produse cosmetice şi articole de parfumerie

(D. R. No. 2567 din 17 septembrie 1934, M. O. No. 221 din 25 septembrie 1934)

Art. 1. — In conformitate cu art. 7, punctul 2 din legea pentru înfiinţarea „Ligii Naţionale contra tuberculozei", promulgată şi publicată în Monitorul Oficial No. 114 din 21 mai 1934, sunt supuse la o taxă de 3 la sută la preţul unitar de vânzare en gros toate specialităţile medicamentoase indigene şi străine; asemenea la o taxă de 4 la sută toate produsele cosmetice şi articolele de parfumerie indigene şi străine.

Acest taxe se percep prin aplicarea unui timbru emis de Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, numit „Timbru de Control Sanitar".

Normele de urmat în executarea dispoziţiunilor din suszisa lege sunt cele stabilite de acest regulament

CAPITOLUL I

Specialităţi medicamentoase

Art. 2. — Sunt specialităţi medicamentoase preparatele farmaceutice simple sau compuse caracterizate prin:

a) Compoziţie definită şi nemodificabilă după declararea ei;

b) Efecte terapeutice determinate;

c) Formă farmaceutică corespunzătoare pentru a fi întrebuinţate ca atare;

d) Ambalaj potrivit formei farmaceutice şi conţinutului şi totdeauna purtând un nume special care poate fi înregistrat ca marcă de fabricaţiune sau pe cel al autorului.

Vânzarea lor în ţară nu este permisă decât după ce au obţinut prealabila autorizaţiune din partea Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, cerută de art. 425 [1]) din legea sanitară şi de ocrotire.

Tot ca specialităţi medicamentoase sunt considerate produsele opoterapice, când sunt condiţionate în felul arătat mai sus, chiar dacă nu poartă un nume special.

De asemenea şi serurile şi vaccinurile, exceptându-se cele preparate în ţară de instituţiunile de Stat când sunt furnisate în mod gratuit autorităţilor.

Cad sub regimul acestui regulament şi specialităţile medicamentoase pentru uz veterinar.

Nu sunt specialităţi medicamentoase preparatele în orice formă farmaceutică, care, deşi uneori s'ar găsi într'un ambalaj propriu vânzării manuale, conţin substanţe medicamentoase oficiale, simple sau compuse, prevăzute în Farmacopeea Română şi când poartă pe eticheta ambalajului numele oficial corespunzător, fără folosirea vreunei numiri speciale sau de autor şi fără a fi însoţite de prospecte prin care se face descrierea sau recomandarea preparatului.

Art. 3. — Dela data publicării perezentului regulament, nici o specialitate medicamentoasă străină şi indigenă nu se va mai putea găsi pusă în circulaţie fără ca ambalajul ei să fie prevăzut cu „timbrul de control sanitar". Se acordă un teremen de 15 zile pentru procurarea timbrelor şi aplicarea lor dela data publicării regulamentului în Monitorul Oficial.

Sunt scutite de aplicarea acestui timbru specialităţile medicamentoase supuse regimului Monopolului de Stat al stupefiantelor, ele purtând în mod obligator timbrul acestui monopol

Toţi depozitarii de orice categorie care fac comerţ en gros cu specialităţi medicamentoase, vor timbra pe aceste, până la epuizarea stocurilor ce le deţin la data publicării acestui regulament, pe măsură ce sunt vândute din depozitele lor. In vederea controlului vor inainta în termenul de 15 zile, prevăzut la alineatul unu, Institutului chimico-farmaceutic un inventar în dublu exemplar, complet şi exact, de toate specialităţile deţinute la acea dată, în intervalul căruia se vor aproviziona şi cu numărul corespunzător de timbre de care au nevoie pentru vânzările curente.

Pentru reaprovizionări se va urma conform dispoziţiunilor din acest regulament.

Fabricile şi laboratoarele de produse farmaceutice din ţară vor timbra specialităţile pe care le prepară în momentul când sunt vândute din depozite.

---

1) Art. 417 din actuala lege.

Art. 4. — Taxele care se percep pentru specialități medicamentoase prin „timbrul de control sanitar" sunt fixate la 3 la sută din prețul unitar en gros integral la producător sau reprezentant fără considerarea reducerilor pe care aceștia le acordă revânzătorilor ca : rabaturi, cassa sconto etc.

Valorile timbrelor raportate la prețurile lor unitare en gros sunt fixate precum urmează :

0,15	lei	dela lei	1,—	—	5,—	exclusiv
0,25	„	„ „	5,05	—	16,75	„
0,50	„	„ „	16,75	—	25,—	„
0,75	„	„ „	25,—	—	33,50	„
1,—	„	„ „	33.50	—	42,—	„
1,25	„	„ „	42,—	—	50,25	„
1,50	„	„ „	50,25	—	58,50	„
1,75	„	„ „	58,50	—	67,—	„
2,—	„	„ „	67,—	—	75,25	„
2,25	„	„ „	75,25	—	84,—	„
2,50	„	„ „	84,—	—	91,75	„
2,75	„	„ „	91,75	—	100,—	„
3,—	„	„ „	100,—	—	108,50	„

și tot astfel în continuare.

Cu aceleași valori se vor timbra și eșantioanele medicale gratuite când ele au un conținut cantitativ egal cu cel al originalului și cu 25 bani când conținutul lor este redus, oricare ar fi proporția față de cel al originalului.

Art. 5. — In viitor, intrarea în țară a specialităților medicamentoase provenite din țări străine, nu este permisă decât prin oficiile vamale din localitățile în care ministerul dispune de organe de control, care să asiste la vămuirea lor, pentru a verifica dacă s'au respectat dispozițiunile din acest regulament.

Oficiile vamale nu vor elibera importatorilor specialitățile medicamentoase importate decât în prezența unui delegat al Institutului chimico-farmaceutic, care, în provincie va fi organul de control al ministerului din localitatea respectivă și care va dispune în consecință.

Delegatul va controla la oficiul vamal numele și numărul de bucăți al specialității importate și va compara cele constatate cu cele cuprinse în borderoul doveditor cu privire la numărul timbrelor cumpărate și la plata taxelor. El va dispune liberarea transportului numai după ce s'a convins de exactitatea datelor, încheind pe a sa răspundere un scurt proces-verbal atât pe originalul declarației vamale, cât și pe duplicatul ei.

Importatorul va aplica timbrele imediat după ce a luat în primire transportul, ținerea în depozit a specialității importate fără a fi timbrate fiind cu totul interzită.

Art. 6. — In toate cazurile timbrele vor fi în așa mod aplicate, prin lipirea lor pe ambalaj, ca la deschiderea acestui asă fie anulate prin ruperea lor în două, fără însă a fi distruse, spre a se putea constata, în caz de control, aplicarea lor.

Nerespectarea acestei dispozițiuni este considerată ca contravenție.

Importatorii de specialități medicamentoase, provenite din țări străine, pot cere autorizația să trimeată casei producătoare numărul de timbre corespunzător bucăților specialității ce intenționează a importa, pentru a fi aplicate la origine în vederea satisfacerii condițiunilor de aplicarea lor cerute de aliniatul precedent. In acest caz vor face mențiune despre această modalitate în cererea pentru eliberarea timbrelor, modalitate ce va fi comunicată delegatului care asistă la vămuire.

Art. 7. — Timbrele se obțin la cerere prin simplă scrisoare adresată Institutului chimico-farmaceutic și în care scrisoare se va arăta numele specialității medicamentoase pentru care sunt cerute, prețul ei unitar de vânzare la producător sau reprezentant, numărul bucăților și numărul adresei ministeriale prin care se face dovada că posedă autorizația de a fi vândute în țară, cerută de art. 425 [1]) din legea sanitară și de ocrotire. Când specialitatea se importă din țări străine, importatorul va anexa și o copie de pe factura casei de proveniență.

Vânzarea în țară a specialităților medicamentoase neautorizate, fiind interzisă de legea sanitară și de ocrotire, cererile de eliberare a timbrelor pentru acestea nu vor fi luate în consideratiune.

Aprobarea pentru eliberarea timbrelor se dă de Institutul chimico-farmaceutic.

CAPITOLUL II

Produsele cosmetice și articolele de parfumerie

Art. 8. — Sunt produse cosmetice și articole de parfumerie, următoarele :

Apele zise de „Colonia", ambalate; apele de toaletă, brilantinele lichide sau cristalizate, creioanele sau lichidele pentru sprâncene și gene, creioanele dermatografice, cremele pentru față și pentru ras, cosmeticurile pentru păr, cofretele, depilatoarele, fardurilor, preparatele pentru îngrijirea, colorarea și lustruirea unghiilor, pudrele pentru obraz sub formă de praf sau compactă, pudrele de talc parfumate, roujeurile pentru buze, roujeurile pentru față, lichidele și sărurile pentru parfumat baia, loțiunile și vopselele pentru păr, parfumurile, sașeurile, precum și alte diferite preparate similare.

Nu sunt supuse taxării articolele de toaletă igienică, ca : apa de colonie vândută cu litrul, neconținută în ambalaj original ; săpunurile, prafurile, pastele, cremele și apele pentru curățirea dinților și îngrijirea cavității bucale.

Art. 9. — Dela data publicării prezentului regulament, niciun produs cosmetic și de parfumerie de felul celor arătate la articolul precedent, aliniat 2, indigen și străin nu se va mai putea găsi în circulație, fără ca ambalajul său să fie prevăzut cu „timbrul de control sanitar". Se acordă un termen de 15 zile pentru procura-

1) Art. 417 din actuala lege sanitară.

rea timbrelor și aplicarea lor dela data publicării regulamentului în Monitorul Oficial.

Toți depozitarii de orice categorie, care fac comerț en-gros cu produse consmetice și articole de parfumerie, vor timbra pe aceste până la epuizarea stocurilor respective ce le dețin la data publicării acestui regulament, pe măsură ce sunt vândute din depozitele lor. In vederea controlului, vor înainta în termenul de 15 zile prevăzut la aliniatul precedent, Institutul chimico-farmaceutic, un inventar în dublu exemplar complet și exact de toate produsele vizate și deținute la acea dată, în intervalul căruia se vor aproviziona și cu numărul corespunzător de timbre de care au nevoie în vânzările curente.

Pentru reaprovizionări se va urma conform dispozițiunilor din acest regulament.

Fabricile și laboratoarele de produse cosmetice și de articole de parfumerie din țară, vor timbra fabricatele lor în momentul când sunt vândute din depozit.

Art. 10. — Taxele care se percep pentru produsele cosmetice și articole de parfumerie prin „timbul de control sanitar", sunt fixate la 4% din prețul unitar en-gros, interagral la producător sau reprezentant, fără considerarea reducerilor pe care aceștia le acordă revânzătorilor ca: rabaturi casa scont etc.

Valorile timbrelor raportate la prețurile unitare en-gros, sunt fixate cum urmează:

0,15	lei	dela	lei	1,—	—	5,—	exclusiv
0,25	„	„	„	5,—	—	12,50	„
0.50	„	„	„	12,50	—	19,—	„
0,75	„	„	„	19,—	—	25,—	„
1,—	„	„	„	25,—	—	31,50	„
1,25	„	„	„	31,50	—	37,50	„
1,50	„	„	„	37,50	—	44,—	„
1,75	„	„	„	44,—	—	50,—	„
2,—	„	„	„	50,—	—	56,50	„
2,25	„	„	„	56,50	—	63,—	„
2,50	„	„	„	63,—	—	70,—	„
2,75	„	„	„	70,—	—	75,—	„
3,—	„	„	„	75,—	—	81,50	„
3,25	„	„	„	81,50	—	87,50	„
3 50	„	„	„	87,50	—	94.—	„
3,75	„	„	„	94,—	—	100,=	„
4,—	„	„	„	100,—	—	106.50	„
4,25	„	„	„	106,50	—	112,50	„

și tot astfel în continuare.

Cu aceleași valori se vor timbra și eșantioanele, când ele au un conținut cantitativ egal cu cel al originalului și cu 25 bani când conținutul lor este redus, oricare ar fi proporția față de cel al originalului.

Art. 11. — In viitor intrarea în țară a produselor cosmetice și articolelor de parfumerie provenite din țări străine, nu este permisă decât prin oficiile vamale din localitățile în care ministerul dispune de organe de control care să asiste la vămuirea lor pentru a verifica dacă s'au respectat dispozițiunile din acest regulament.

Oficiile vamale nu vor libera importatorilor produsele cosmetice și articolele de parfumerie importate decât în prezența unui delegat al Institutului chimico-farmaceutic, care, în provincie va fi organul de control al ministerului din localitatea respectivă și care va dispune în consecință.

Delegatul va controla la oficiul vamal felul și numărul de bucăți al produselor importate și va compara cele constatate cu cele cuprinse în borderoul doveditor cu privire la numărul timbrelor cumpărate și la plata taxelor. El va dispune liberarea transportului numai după ce s'a convins de exactitatea datelor, încheind pe a sa răspundere un scurt proces-verbal, atât pe originalul declarațiunii vamale, cât și pe duplciatul ei.

Importatorul va aplica timbrele imediat după ce a luat în primire transportul; ținerea în depozit a produselor cosmetice și articole de parfumerie importate fără a fi timbrate, fiind cu totul interzisă.

Art. 12. — In toate cazurile timbrele vor fi în așa mod prin lipirea lor aplicate pe ambalaj, ca la deschiderea acestuia să fie anulate prin ruperea lor în două, fără însă a fi distruse, spre a se putea constata, în caz de control, aplicarea lor.

Nerespectarea acestei dispozițiuni este considerată ca contravenție.

Importatorii de produse cosmetice și articole de parfumerie provenite din țări străine, pot cere autorizația să trimeată casei producătoare numărul de timbre corespunzător bucăților ce intenționează a importa, pentru a fi aplicate la origine, în vederea satisfaceri condițiunilor de aplicarea lor, cerute de alineatul precedent.

In acest caz vor face mențiune despre această modalitate în cererea pentru eliberarea timbrelor, modalitate ce va fi comunicată delegatului care asistă la vămuire.

Art. 13. — Timbrele se obțin la cerere prin simplă scrisoare adresată Institutului chimico-farmaceutic și în care scrisoare se va arăta numele produsului cosmetic sau articolului de parfumerie pentru care sunt cerute; prețul său unitar de vânzare la producător sau reprezentant și numărul bucăților.

Când ele se importă din țări străine, importatorul va anexa și o copie de pe factura casei de proveniență.

Aprobarea pentru liberarea timbrelor se dă de Institutul chimico-farmaceutic.

CAPITOLUL III

Administrarea timbrului de control sanitar

Art. 14. — Timbrele de control sanitar se vor confecționa la fabrica de timbre a Statului, după modelul și în dimensiunile fixate de minister și vor fi procurate prin și de către Institutul chimico-farmaceutic.

Art. 15. — Administrația „timbrului de control sanitar" va funcționa la Institutul chimico-farmaceutic și se va face de către serviciul existent al Monopopoului de Stat al supefiantelor. Cheltuielile de întreținere a acestui serviciu vor fi

suportate în proporție, potrivit încasărilor monopolului și din timbrul de control sanitar.

Art. 16. — Timbrele vor fi furnizate Institutului chimico-framaceutic de către Direcțiunea timbrului.

Vânzarea lor în capitală se va face numai contra numerar și pentru provincie contra numerar sau ramburs, cumpărătorii fiind obligați a justifica întrebuințarea lor.

Dovada de plată a timbrelor eliberate face borderoul detașat din carnetul „a souche", semnat de casier și de funcționarul cu atribuția de a distribui timbrele și care borderou se predă cumpărătorului.

Gestiunea se va purta în conformitate cu dispozițiunile legii pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a avuțiilor publice și potrivit normelor contabilității comerciale în partidă dublă.

Art. 18. — Bugetul administrației timbrului de control sanitar, întocmit de directorul Institutului chimico- farmaceutic, se aprobă de minister.

Toate cheltuelile și plățile se vor face cu aprobarea ministerului; totuși directorul Institutului chimico-farmaceutic are dreptul a aproba cheltueli curente până la suma de 1.000 lei, pentru care va prezenta ministrului spre ratificare borderouri ce cuprind cheltueli până la suma totală de 10.0000 lei.

Sumele disponibile rezultate din încasări se vor vărsta la Banca Națională a României, în cont de virament la dispoziția Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, „Administrația timbrului de control sanitar".

Art. 19. — Verificarea conturilor și situația casei va fi făcută la finele fiecărui trimestru, de către o comisiune de control numită de minister.

Inspecțiunile executate de comisiunea delegată de minister pot fi și inopinate.

Constatările făcute cu ocazia verificărilor și inspecțiunilor, ca și cu ocaziunea eventualelor anchete ordonate de minister, se vor consemna în procese-verbale încheiate în două exemplare semnate de membrii comisiunii și de directorul Institutului.

Un exemplar va fi înaintat ministerului prin comisiunea de control, iar altul va rămâne în păstrarea arhivei dela Administrația timbrului de control sanitar.

Art. 20. — Gestiunea se va încheia la finele anului bugetar al Statului, întocmindu-se cuvenitul bilanț.

La finele anului bugetar, pe baza verificării făcută de comisiunea de control, directorul Institutului chimico-farmaceutic va întocmi o dare de seamă anuală privitoare la situațiunea fondurilor și inventarului, în urma căruia ministerul va dispune descărcarea gestiunii.

Supravegherea și controlul gestiunei în curs de an incumbă în prim rând directorului Institutului chimico-farmaceutic.

Art. 21. — Beneficiul net se va stabili la sfârșit de an după deducerea tuturor cheltuelilor din venitul brut.

In cheltueli se cuprind: salariile funcționarilor, jetoanele comisiunilor instituite de minister pentru însărcinări specale, diurnele funcționarilor din Direcțiunea Institutului chimico-farmaceutic, pentru inspecțiunile executate și cheltueli ocazionate de aceste inspecțiuni; indemnizarea acordată de minister personalului tehnic și administrativ la încheierea bilanțului pentru lucrări suplimentare; precum și toate cheltuelile de administrație și întreținere.

Beneficiul net astfel constatat va fi la dispoziția fondului special sanitar și de ocrotire, din care 60 la sută se cuvin Ligii Naționale contra tuberculozei.

In cursul anului. Direcțiunea fondurilor speciale sanitare și de ocrotire va putea primi avansuri, cu aprobarea ministerului, în limita soldului constatat.

CAPITOLUL IV

Dispozițiuni finale

Art. 22. — Deținerea sau vânzarea specialităților medicamentoase, a produselor cosmetice și articolelor de parfumerie, fără respectarea dispozițiunilor din acest regulament, constitue contravenție la art. 7, alin. 2 din legea pentru înființarea „Ligii Naționale contra tuberculozei" și se sancționează cu pedepsele prevăzute în legea timbrului.

Amenzile se vor aplica de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale prin decizlune.

Amenzile ce se vor aplica pentru orice delict sau conravenție la dispozițiunile prezentului regulament se vor pronunța în folosul fondului special sanitar și de ocrotire și vor fi vărsate la Administrația timbrului de control sanitar.

Deciziunile rămase definitive și executorii se vor urmări prin administrațiile financiare respective, care sunt obligate a le executa de urgență conform legii de urmărire a veniturilor Statului.

Art. 23. — Orice introducere frauduloasă în țară de specialități medicamentoase sau produse cosmetice și de articole de parfumerie cu scopul de a eluda dispozițiunile din acest regulament, se va pedepsi conform legii sanitare.

In instanță se va cita în mod obligator Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, ca parte civilă.

Ministerul poate retrage autorizațiunea dată pentru vânzarea în țară a specialităților medicamentoase, care au fost puse în vânzare fără a li se fi aplicat timbrele de control sanitar.

Oricine va pune în vânzare specialități medicamentoase, produse cosmetice și articole de parfumerie fără timbrul de control sanitar, va fi pedepsit conform dispozițiunilor legii sanitare.

Art. 24. — Pentru specialitățile medicamentoase, controlul se va face în farmacii, drogherii și în depozitele deținătorilor de orice categorie, autorizați a face comerț cu ele, ca și în fabricile și laboratoarele de produse farmaceutice; pentru produsele cosmetice și articole de parfu-

merie el se va face în toate întreprinderile care se ocupă cu fabricarea lor, în toate depozitele care fac comerț en-gros cu ele, precum și la toți detailiștii de orice branșă.

Controlul de aplicarea timbrului de control sanitar se va face de organele Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, și anume: de inspectorii sanitari, de medicii primari, județeni și comunali; de medicii de plasă, de inspectorii generali farmaceutici și de orice funcționar de specialitate al ministerului, când acesta este învestit cu delegație specială.

Directorul și subdirectorii Institutului chimico-farmaceutic au dreptul a executa oricând inspecțiuni.

Art. 25. — Parfumeriile, fabricile și laboratoarele de produse cosmetice și articole de parfumerie, sub orice formă pentru secția lor, sunt obligate să obțină autorizația de funcționare din partea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. Aceste autorizațiuni vor trebui obținute în maximum 30 zile dela publicarea în Monitorul Oficial a acestui regulament.

Toți acei ce vor fi găsiți fără autorizațiune vor suferi închiderea localului, fără nici o altă somațiune și nu vor putea să funcționeze decât după ce vor obține autorizațiunea din partea ministerului.

Farmaciile, drogheriile și fabricile sau laboratoarele de produse cosmetice și articole de parfumerie ce au autorizațiune pentru comerțul lor principal, sunt dispensate de a obține o nouă autorizațiune.

Art. 26.— Orice situațiune neprevăzută în prezentul regulament se va soluționa dela caz la caz, în mod valabil, de minister, în conformitate cu legea.

Art. 27 — Toate dispozițiunile contrare prezentului regulament sunt și rămân abrogate.

ANEXA

Regulamentul pentru modificarea art. 15 al. d. pt. 5 din reg. pt. recrutarea medicilor sanitari din circ. urbană sau rurală, medicilor comunali, medicilor primari de județe, medici șefi de municipii, medicilor de spitale mixte, medicilor de spitale de specialitate și ambulatorii policlinici

(D. R. No. 2055 din 24 august 1935, M. O. No. 200 din 2 septembrie 1935).

Art. unic: Art. 15, alin. d. din regulamentul publicat în Monitorul Oficial No. 256 din 6 noembrie 1934, se modifică după cum urmează:

d) Concursul pentru medicii din spitale de specialități și ambulatorii policlinice.

La acest concurs se deosebesc două grupuri de specialități și anume:

a) Grupul specialităților de medicină internă și *b)* Grupul specialităților de chirurgie.

Specialitățile de medicină internă sunt următoarele:

1. Medicină internă la adulți.
2. Pediatrie și puericultură.
3. Boalele contagioase.
4. Dermatologie, sifilis și boli venerice.
5. Psihiatrie.
6. Neurologie.
7. Radiologie.
8. Tuberculoză.

Se va ține concurs separat pentru medicii în specialitatea psihiatriei și separat pentru specialitatea neurologiei.

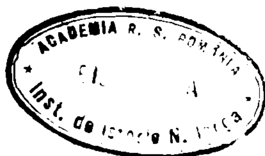

TABLA DE MATERII ANALITICA A LEGEI SANITARE ȘI DE OCROTIRE

PARTEA I

Organizarea centrală și exterioară

TITLUL I

TITLUL II

TITLUL III

Organizarea serviciilor sanitare și de ocrotire exterioare

TITLUL IV

Instituțiunile sanitare și de ocrotire

PARTEA II

Exercițiul medicinii și personalul sanitar și de ocrotire

TITLUL I

Exercițiul medicinii și specializarea

Pag.

TITLUL II

Recrutarea personalului

PARTEA III

Dispozițiuni speciale privitoare la sănătate și ocrotire

TITLUL I

Ingrijirea sănătății

TITLUL II

Instituția farmaciei

TITLUL III

Dispozițiuni privitoare la ocrotire

TITLUL IV

Despre administrațiunile independente din spitale. Așezămintele Eforiei Spitalelor Civile din București și ale Casei Spitalelor Sf. Spiridon din Iași

PARTEA IV

Resurse financiare

TITLUL I

Fondul general sanitar și de ocrotire

TITLUL II

TITLUL III

TITLUL IV

PARTEA V

TABLA DE MATERII ALFABETICA A LEGII SANITARE ȘI DE OCROTIRE

Cifrele indică articolele din legea sanitară și de ocrotire

F

G

H

I

TABLA DE MATERII ANALITICA A LEGILOR ŞI REGULAMENTELOR CU CARACTER SANITAR ŞI DE OCROTIRE

I. Organizarea generală

II. Consiliile şi Comisiile

III. Institutele

IV. Asistenţa spitalicească

V. Laboratoarele

Pag.

VI. Exercițiul medicinei și dentisticei

VII. Recrutarea personalului technic superior

VIII. Recrutarea personalului technic auxiliar sanitar

IX Igiena și medicina preventivă.

A. Profilaxia și combaterea boalelor infectioase

B. Salubritatea publică

a) *Controlul alimentelor, băuturilor și localurilor de consumație*

1) Acest reg. alcătuit de colegiul medicilor n'a fost publicat încă decât în Bulet. Asoc. G-rale a medicilor No. 7. 9. 1931.

X. Staţiunile balneare şi climaterice

XI. Farmaciile, drogueriile şi depozitele de medicamente

Regimul farmaciilor sub legiuirile anterioare

Legislaţia actuală

XII. Asistența socială

XIII. Fondul Sanitar.

Anexe

TABLA DE MATERII ALFABETICA A LEGILOR ŞI REGULAMENTELOR CUPRINSE IN VOLUM

TABLA GENERALA DE MATERII

ERRATA

La pag. 30 deasupra titlului „Organizarea serviciilor sanitare și de ocrotire“ să se adaoge : „**Titlul III**“.

La pag. 300 deasupra „Regul. pt. statutul personalului technic aux. san. şi de ocrot. din România“, să se adaoge : **VIII. Recrutarea personalului auxiliar sanitar**.

La pag. 277 la titlul „regulament pt. recrutarea medicilor sanitari, etc.“ din eroare s'a tipărit medicilor dentari, în loc de **medicilor sanitari** de circumscripţie.

40 Lei.